

Giới thiệu Chính Phi Không Bằng Tiêu Thiếp

Thể loại: cổ đại, ngôn tình, xuyên không,...

Converter: ngocquynh520

Edit: Bạc Bạc

Số chương dự kiến: 255 chương

Xuyên qua?!

Lại trở thành chính phi của Nam Dương Vương!

Còn là một chính phi không được sủng ái!

Bên trong Nam Dương phủ, tất cả nắm quyền, tiêu thiếp hoành hành ngang ngược, từng người một đều như muốn bay lên trời! Vị trí chính phi, bên trong Nam Dương phủ lớn như vậy, cũng chỉ để nhìn cho đẹp mắt mà thôi!

Nàng từ trước đến nay luôn là người không đụng ta ta không phạm người, nhưng đám tiêu thiếp của Nam Dương Vương đến cửa tìm nàng đều bị nàng ngược còn bị đũa bốn thăm hại!

Cũng không nên trách nàng a, do cuộc sống này quá nhảm chán, luôn có người thích làm trò chơi của nàng, mà ai bảo nàng từ trước đến giờ luôn thích giúp người làm niềm vui chứ!

Hơn nữa, nàng còn là người biết thương hoa tiếc ngọc, thiết không thể chối từ mà,... Chỉ có thể miễn cưỡng xem bọn họ là con kiến nhỏ để nàng đạp cho vui thôi!

YD! Vương gia người muốn có bao nhiêu thiếp đều được! Đừng tưởng rằng lão nương ta sẽ ghen nhá! Thật sự không có vui gì đâu, đừng tự dày vò mình, cứ cho nàng hưu thư đi! Từ nay về sau nàng sẽ được tiêu dao tự tại.

Bạn đang đọc truyện Chính Phi Không Bằng Tiêu Thiếp được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full . Net.

Quyển 1 - Chương 1

“Phanh!” Thanh âm vỗ vụn của ly trà.

“Vương phi tỷ tỷ, chuyện này vốn cũng không phải là lỗi của muội, Vương gia hôm qua mặc dù ở trong phòng của muội, nhưng dù sao muội cũng là nữ nhân của Vương gia, sao dám tự mình đem Vương gia đánh thức? Nếu Vương gia trách tội thì làm sao được. Hơn nữa, bây giờ tỷ tỷ không phải cũng không có chuyện gì sao? Chỉ là nhiễm phong hàn, để đại phu xem không được sao. Cần gì khiến Vương gia buổi tối khuya đi một chuyến đến đây chứ?” Một nữ tử mặc trang phục sắc vàng nhạt, trên mặt trang điểm tinh xảo, cử chỉ trong lúc đó đều là phong tình. Trong mắt hơi khinh thường nhìn lướt qua nữ nhân hoa nhan nguyệt mạo* ngồi ở ghế chủ vị, giọng điệu có chút bất mãn nói.

Nữ tử được gọi là Vương phi nghe vậy, liền ở chủ vị không còn cách nào ngồi được, lập tức đứng lên, chỉ ngón tay trắng nõn vào nữ nhân đang nói: “Tổng Tuyệt người bắt quai cũng chỉ là một tiêu thiếp thân phận nhỏ bé, lại dám dùng giọng điệu như vậy nói chuyện với bản Vương phi! Người như vậy là không cần cái mạng rẻ tiền của người đúng không?!”

“Tỷ tỷ chó cò tức giận, Tuyệt muội cũng là vì Vương gia mà suy nghĩ, hôm qua Vương gia từ trong cung trở về, liền lập tức nghỉ ngơi. Tối hôm qua bắt quai là tỷ tỷ bị nhiễm phong hàn, Tuyệt muội chỉ là không muốn Vương gia quá mệt nhọc mà thôi.” Một nữ nhân khác mặc trang phục màu hồng, kiểu điểm động lòng người tiến lên khuyên nhủ.

Vương phi Mộ Dung Thu lạnh lùng trừng mắt một cái với nữ nhân vừa lên tiếng, thanh âm lạnh hơn vài phần: “Đỗ Khả, ở đây không có chỗ cho người nói chuyện! Các người đều là hồ ly tinh. Luôn ước Vương gia hằng đêm đều tới chỗ của các người. Tối hôm qua bản Vương phi bị nhiễm phong hàn, phải Hồng Lăng mời Vương gia tới đây, Tổng Tuyệt, người dám cá gan không thông báo cho Vương gia. Chỉ bằng vào điều này, ta có thể đem người đuổi ra khỏi phủ!” Từ ngày nàng gả vào vương phủ, Vương gia hiếm khi tới phòng của nàng, đêm qua nhiễm phong hàn, muốn nhân cơ hội này khiến Vương gia tới thăm nàng, nhưng tiện nhân này đi nhiên dám ngang ngược ngăn cản, không cho Vương gia biết nàng bị nhiễm phong hàn!

Đỗ Khả bị chửi là hồ ly tinh nên nụ cười trên mặt cứng đờ, liền cúi đầu, trong mắt lóe lên một tia chán ghét.

“Vương phi tỷ tỷ cũng không thể như thế nhục mạ muội, muội bình thường phải chăm sóc Vương gia, cũng rất là cực khổ. Muội đều giải thích rõ tối hôm qua là chuyện gì xảy ra, nếu Vương phi tỷ tỷ cứ không phân rõ phải trái muốn đem muội đuổi ra khỏi phủ, muội cũng không có ý kiến gì. Bất quá, chờ sau khi Vương gia hạ triều về không thấy được muội, đến lúc đó, nếu trách tội tỷ tỷ, vậy coi như đều không phải là lỗi của muội!” Tổng Tuyệt một chút suy nghĩ sợ hãi cũng không có, vẫn đối với lời nói của Mộ Dung Thu là không thêm đề ý.

Ở trong vương phủ ai chẳng biết, nàng mặc dù là Vương phi, nhưng trong tay nửa phần quyền thế cũng không có?! Lại còn không được Vương gia sủng ái! Tự cho là rất thông minh, thực ra thì ngu xuẩn muốn chết! Quan trọng hơn là, hiện tại mọi người trong vương phủ đều biết rõ, bây giờ chương quân vương phủ là Thẩm Trắc phi. Mộ Dung Thu bắt quai cũng chỉ là Vương phi hữu danh vô thực** mà thôi.

“Người.” Mộ Dung Thu ngheen lời. Thân hình run rẩy, rõ ràng là tức giận không nhẹ, đứng ở một bên đại nha hoàn Hồng Lăng lập tức tiến lên đỡ lấy Mộ Dung Thu.

Mộ Dung Thu đẩy Hồng Lăng ra, ánh mắt hung tợn nhìn Tổng Tuyệt: “Ta hiện tại muốn lấy mạng người, ta muốn nhìn xem Vương gia có vì một tiêu thiếp tí tiện mà đến trách cứ bản Vương phi không?!”

Dứt lời, nàng lập tức lao về hướng của Tổng Tuyệt, khí thế kia quả nhiên là muốn giết Tổng Tuyệt.

Tổng Tuyệt ngồi an ổn trên ghế giờ mới phát giác được sợ hãi, tưởng phải ản trốn, nhưng đã không còn kịp rồi!

Đỗ Khả ngồi ở một bên, sau khi nhìn thấy Mộ Dung Thu nổi điên, đuổi mấy hơi thở lên, trong mắt hiện lên vẻ tươi cười, thầm nghĩ, việc này ản t càng lớn càng tốt, đúng lúc Đỗ Khả nhất tiến song điều***. Nhân nhả ngồi ở một bên, nhìn trò hay diễn ra.

“A!” Một tiếng thét kinh hãi, bẻ đầu chảy máu!

“Vương phi.”

* : dung mạo như hoa như trăng

** : chỉ có tiếng nhưng trong thực tế là không có gì

*** : ý chỉ dùng một mũi tên bắn chết hai con chim cùng một lúc

Bạn đang đọc truyện Chính Phi Không Bằng Tiêu Thiếp được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full.Net.

Quyển 1 - Chương 2

Đầu đau muốn nứt ra!

Lộ Hiểu khố miệng co giật nhìn hoàn cảnh xa lạ, gian phòng bố trí theo phong cách cổ võ cùng xa hoa.

Nàng là Lộ Hiểu em gái tổng giám đốc tập đoàn W ở thành phố T, nàng đã dùng ba năm âm thầm trợ giúp anh hai cùng cố địa vị vững chắc trong tập đoàn. Kết quả là đang muốn đi ra nước ngoài du lịch nghỉ ngơi hai ba năm, ai dè máy bay bị tai nạn! Tỉnh dậy lên phát hiện mình xuyên qua!

Tỉnh lại đến bảy giờ đã khoảng nửa canh giờ, nàng xoa nhẹ chỗ bị thương ở đầu, trong đầu không ngừng tiếp nhận ký ức của chủ nhân thân thể này.

Khố miệng không nhịn được từng cơn co giật!

Chủ nhân thân thể này là Mộ Dung Thu, là đích nữ (theo Bạc là con gái chỉ chính a~) của Trần Bắc tướng quân, hai năm trước gả cho Nam Dương Vương - Vũ Văn Mặc làm Chính phi. Trong hai năm qua Vũ Văn Mặc trừ đêm động phòng hoa chúc ra thì chưa bao giờ đụng tới nàng lần nào nữa. Trong vương phủ, còn có một vị Trắc phi tên Thẩm Nhu, rất được Vũ Văn Mặc sủng ái, hơn nữa còn là nhị tiểu thư con chính thất của Thẩm tể tướng đương triều, là muội muội của Thẩm quý phi. Còn lại còn có bốn vị thiếp khác. Trong suy nghĩ của Mộ Dung Thu, ngoài chính nàng ta ra, tất cả nữ nhân trong vương phủ đều là hồ ly tinh!

Quan trọng nhất là, trong trí nhớ phần lớn Mộ Dung Thu cùng đám nữ nhân kia đều tranh giành lục đục với nhau vì một nam nhân, ! Ngay cả chết cũng bởi vì một nam nhân chỉ lên giường với nàng ta một lần trong hai năm qua.

Lộ Hiểu không nhìn được liếc mắt, ngu xuẩn! Không có chút tài năng, cũng không cần đi tìm chết! Ở nhà cao cửa rộng, nữ nhân chiếm phần nhiều, tâm cơ thủ đoạn không đủ mạnh, còn muốn đi đấu với người khác! Mọi việc đều không phải cứ dùng bạo lực là có thể giải quyết vấn đề, nếu không thì đầu óc còn dùng làm cái gì?!

Huống hỏ, trong phủ Nam Dương Vương này người chân chính nắm quyền là Trắc phi Thẩm Nhu, Mộ Dung Thu bắt quá là Chính phi không có thực quyền mà thôi!

Lúc này, nếu Mộ Dung Thu có chút đầu óc, phải biết nếu muốn sống yên ổn thì cũng không nên chọc vào kẻ nào! Nếu nói là có đầu tâm, phải đi đoạt quyền lại! Thế nhưng, nàng ta làm nhưng là đi tranh nam nhân! Hon nữa thủ đoạn cũng không cao minh. Lợi dụng mình bị bệnh mà cầu xin thương hại của một nam nhân.

Thảo nào mấy người tiểu thiếp lại không để nàng ở trong mắt!

Trong đầu hiện lên nhiều nhất đó chính là diện mạo của Nam Dương Vương - Vũ Văn Mặc, mấy được tia như mực, con người mắt đen như được vẽ, mũi thẳng hơn ngọn núi, quai thực là một mỹ nam tử! Thảo nào sẽ có nhiều nữ nhân như vậy đều tranh giành hân! Bất quá trong trí nhớ của Mộ Dung Thu, hân trước sau đều là gương mặt lạnh lùng, cũng chưa từng liếc mắt nhìn Mộ Dung Thu một cái. Ngay cả trước đây thú (cưới) Mộ Dung Thu cũng bởi vì lúc đó Trần Bắc tướng quân lập chiến công, hoàng thượng tứ hôn, hân mới cưới nàng.

Lộ Hiểu cười nhạt liếc đầu, Mộ Dung Thu này thật là đáng thương!

Bất quá, quốc gia này là không có thực, Đại Hoa quốc - triều đại chưa từng tồn tại trong lịch sử.

Đôi mắt với ký ức vốn không thuộc về nàng, nhưng hôm nay lại thuộc về tâm trí của nàng, Lộ Hiểu nháu nháu mày, nhắm mắt lại, ép buộc bản thân chấp nhận!

Dù sao lúc này sợ và kháng cự cũng không có ích gì, muốn xuyên không trở lại thì có chút không thiết thực, mà không biết ở thế kỷ 21 thân thể mình thành cái hình dạng gì rồi!

Như vậy, đã rồi thì yên ổn ở lại thôi. Coi như là đang đi một chuyến du lịch nghỉ ngơi thu vị đi! Bất quá ... Trong mắt nàng hiện lên một đạo ánh sáng sắc lạnh, nếu nói thì tốt nhất đám tiểu thiếp và Trắc phi đừng tới trêu chọc nàng, bằng không...

Đang muốn nhắm mắt lại nghỉ ngơi thì nghe được bên ngoài truyền tới âm thanh huyền ảo*.

“Vương phi đã mê man một ngày một đêm, bây giờ còn chưa tỉnh lại, sẽ không có chuyện gì chứ?” Tổng phu nhân này cũng chỉ là một thiếp mà thôi, cũng dám đem Vương phi không coi ra gì, ại. Hiện tại Vương phi vẫn mê man, nhưng nàng ta lại không có tới thăm được một lần, hoặc là bởi tội** . Nghe một nha đầu làm toàn việc nặng trong viện Nhị phu nhân nói tới hôm qua Nhị phu nhân vừa khóc vừa kể xấu về Vương phi với Thẩm trắc phi, lúc đó Vương gia còn đang ở đó!

“Văn Lạc, về sau ghi nhớ lấy, đừng bao giờ nói chuyện thị phi của chủ tử ra. Bằng không để người khác nghe được, người sẽ gặp rắc rối lớn! Đến lúc đó, cho dù là ta thì cũng không có cách nào bảo vệ tính mạng của người.”

Trong phòng, Lộ Hiểu... Ách.. Hiện tại đã là Mộ Dung Thu. Mờ to hai mắt, ở ngoài cửa hai người nhỏ giọng nghị luận, từ trong tiếng nói có thể nghe ra, người đầu tiên mờ miệng nói là thị đảng tam nha hoàn*** - Văn Lạc. Mà người khuyên bảo còn lại là thiếp thân hầu hạ cho nàng đại nha hoàn - Hồng Lăng.

Từ cuộc nói chuyện của hai người, nàng biết được, gần tiếp hai chết Mộ Dung Thu là Nhị phu nhân - Tổng Tuyệt nhưng đáng để ý là sau khi sự việc phát sinh, nàng ta lại không có chút áy náy, ngược lại có thể thấy là gan nàng ta khá lớn, dĩ nhiên đi trước một bước, kẻ ác cáo trạng trước.

Nếu nàng đoán không lầm, khổ chủ**** còn có Thẩm trắc phi hân rất nhanh thì sẽ đến đòi công bằng.

Vuốt ve vết thương, Mộ Dung Thu nhếch miệng, vết thương này thật đúng là không nhẹ.

Lúc này, cửa nhẹ nhàng được đẩy ra, Hồng Lăng mặc trang phục nha hoàn xanh biếc bụng một chậu gỗ đi vào.

Sau đó vất khó khăn liền hướng giường của nàng đi đến.

Nhìn thấy Mộ Dung Thu mờ to mắt nhìn về phía nàng, Hồng Lăng lập tức cười nói: “Vương phi, người cuối cùng cũng tỉnh!”

Mộ Dung Thu gạt đầu, nhìn về phía cái khăn trong tay Hồng Lăng nói: “Đem khăn đưa cho ta.”

Hồng Lăng lập tức đem khăn đưa Mộ Dung Thu. Sau khi tiếp nhận khăn, Mộ Dung Thu chạm rãi lau mặt, đứng lúc lau sạch mặt mình xong thì phát hiện Hồng Lăng mắt không chớp nhìn chằm chằm nàng.

Nhuộm nhuộm mày, thanh âm êm dịu, lại lộ ra sự sắc bén không hề che giấu hỏi: “Ta té bị thương ở đâu, không phải là mặt, hân là không có bị hủy dung chứ?”

Tâm của Hồng Lăng run lên một chút, nàng thế mà vừa rồi lại thất thần nhìn Vương phi chằm chằm! Vội với cúi đầu, “Hỏi Vương phi, trên mặt của người không có bị thương.” Không biết vì sao, nàng luôn cảm thấy Vương phi sau khi tỉnh lại có chút không giống trước kia. Nhưng cụ thể là không giống ở đâu, nàng không nói ra được!

“Đi ra ngoài đi, ta muốn nghỉ ngơi.” Mộ Dung Thu nhẹ giọng nói. Hiện tại tinh thần nàng còn khá mệt mỏi, đầu vẫn đau dữ dội, nên nghỉ ngơi trước, nghỉ ngơi trước, rồi sau đó sẽ giải quyết những chuyện khác sau.

Hồng Lăng gạt đầu: “Vâng, Vương phi.”

Giữa lúc nàng xoay muốn rời đi, ngoài cửa lại có tiếng người.

“Tỷ tỷ tỉnh lại rồi sao?” Một đạo thanh âm ôn nhu vang lên.

Hồng Lăng lập tức quay đầu lại nhìn về phía Mộ Dung Thu nằm ở trên giường, “Vương phi, Thẩm trắc phi tới.”

* : chỉ sự ồn ào, tiếng người chạy ...

** : nhận lỗi, nhận phạt

*** : là nha hoàn bậc ba

**** : người bị nạn, người phải chịu nỗi khổ sở

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 3

Thẩm trắc phi?! Là Thẩm Nhu - người đang cai quản mọi việc trong Nam Dương phủ? Nàng ta tới làm cái gì? Mộ Dung Thu nháu mày, là tới thay Tổng Tuyệt đòi công bằng? Trong lòng cười lạnh một tiếng, những Trắc phi tiểu thiếp này phải hay không đã quên mất thân phận của mình là gì? Từng người một đều muốn bay lên trời!

Nghĩ đến địa vị trước kia của Mộ Dung Thu ở trong Nam Dương phủ, khó miệng của nàng không nhịn được một trận co giật.

YD, muốn ngừ ngon cũng không được.

“Đi ra ngoài nói với nàng ta, bản Vương phi đang nghỉ ngơi, không tiếp khách!” Nàng ngẩng đầu nhìn về phía Hồng Lăng nhẹ giọng phản phô. Trời đất bao la, lúc này lại không cho nàng nghỉ ngơi! Mới vừa tỉnh lại nửa canh giờ, trong đầu không ngừng hiện ra ký ức mới, cho dù nàng năng lực tiếp nhận mạnh mẽ, cũng không có nghĩa là nàng có cái tâm tình muốn chơi đùa cùng bọn họ!

Hồng Lăng gật đầu, vừa đi tới trước cửa thì liền nghe vài nha hoàn nói: “Gặp qua Vương gia.” Lúc này Hồng Lăng có chút hơi khó nói, nếu người chờ ở bên ngoài chỉ có Thẩm trắc phi cùng Nhị phu nhân thì còn dễ nói, nhưng bây giờ ngay cả Vương gia cũng tới! Nàng quay đầu nhìn về phía Mộ Dung Thu.

Mộ Dung Thu bực mình phất phất tay: “Cũng từ chối đi.” Cái gì Vương gia, Trắc phi, tiểu thiếp, bây giờ ở trong mắt của nàng, hoàn toàn không bằng một giấc ngủ!

Vương phi vậy mà cũng đem Vương gia từ chối ở ngoài cửa?! Mắt koe lên, Hồng Lăng lập tức đẩy cửa đi ra ngoài.

Phòng bên ngoài. Tổng Tuyệt cúi đầu đứng ở phía sau Vũ Văn Mặc và Thẩm Nhu, viên mặt hồng hồng, giống như chịu nhiều uất ức lắm, bà vai vẫn đang run rẩy, tay nhỏ trắng nõn cầm khăn chậm chậm nước mắt.

Vũ Văn Mặc vẻ mặt lạnh như băng, thân hình thẳng tắp cường tráng, gác tay đứng ở trước cửa, trong mắt không hề gợn sóng, nhìn vào chỉ có thể thấy được ánh sáng băng lãnh.

Thâm nhu trên mặt mang nụ cười ưu nhã ôn nhu, như cũ nhìn qua vẫn có chút hiền lành.

Ở trong vương phủ, thanh danh của Thẩm Nhu rất tốt, ai cũng đều nói Thẩm trắc phi là chủ tử có thiện tâm là một chủ tử tốt. Mà Vương phi thì ngược lại, có thể là do không chiếm được sự sùng ái của Vương gia, đối đãi với hạ nhân cũng không

tốt gì, bọn hạ nhân ở sau lưng đều nói trong mắt Vương phi không chấp nhận người khác, không muốn thấy nhiều nữ nhân hầu hạ bên cạnh Vương gia. Nhưng thế thì có lợi ích gì? Ở trong vương phủ, dù nàng là Vương phi, nhiều lắm cũng chỉ là một chủ tử, cũng không có ảnh hưởng gì.

Kỳ thực thì bên người Vương gia chỉ có bốn người thiếp mà thôi, nhưng trong hoàng thất thì sợ rằng Vương gia là không gần nữ sắc đi. Bất quá Thẩm trắc phi cùng Vương gia thế nhưng lại tình đầu ý hợp, dựa vào thân phận của Thẩm trắc phi làm Chính phi cũng là xứng đáng, tình tình lại tốt, đương nhiên được Vương gia yêu thích.

Hống hồ bấy giờ là Thẩm trắc phi nắm quyền, nếu như Thẩm trắc phi có thể sinh một tiểu hài tử hay một tiểu nữ nhi, vậy trong vương phủ còn có chỗ cho Vương phi nói chuyện sao!

Hồng Lăng âm thầm thở dài một hơi, lo lắng cho tình cảnh của Vương phi lúc này, nếu như lúc đó nàng có thể giữ Vương phi lại là tốt rồi, bằng không cũng sẽ không nhiều loạn như bây giờ! Chỉ sợ lần này Nhị phu nhân sẽ không bỏ qua chuyện này!

Lăng lệ nhìn thoáng qua Vương gia, đây là lần đầu tiên trong hai năm qua Vương gia đến chỗ của Vương phi, thế nhưng, lại cùng Thẩm trắc phi và Nhị phu nhân.

Không biết được sau khi thấy thì Vương phi sẽ tức giận ra sao!

Hướng về phía ba chủ tử phúc thân hành lễ, cung kính lễ độ nói: “Vương phi té bị thương ở đầu, bây giờ đầu còn chưa tỉnh táo hẳn, không tiện tiếp khách. Xin Vương gia, Thẩm trắc phi cùng Nhị phu nhân thứ lỗi!”

Sau khi Vũ Văn Mặc nghe được biểu tình không chút biến hóa, chỉ gật gật đầu.

Thẩm trắc phi ôn nhu cười hỏi lại: “Để cho tỷ tỷ nghỉ ngơi thật tốt, lúc khác sẽ tới thăm tỷ tỷ.”

Hồng Lăng thở dài một hơi, cũng may là hôm nay Thẩm trắc phi cũng tới, thông tình đạt lý*, sẽ không kiếm chuyện dây dưa, nếu như chỉ là Nhị phu nhân, còn không biết phiền phức thế nào đây! Đến lúc đó không tránh được lại để cho Vương phi mất đi lý trí.

Bên trong phòng, Mộ Dung Thu sau khi nghe xong giọng nói của Thẩm trắc phi, khỏe miệng cong lên, giọng nói như tên, rất ôn nhu. Bất quá không biết được sau sự ôn nhu này, có hay không đang che giấu một cái tâm độc ác!

Con người lóe lên, nếu nói là không có dã tâm, vậy sao lại nắm trong tay quyền lực trong vương phủ? Sau đó lại tùy ý để các tiểu thiếp leo lên trên đầu Vương phi?

“Nó tỷ thay Vương phi tạ ơn Thẩm trắc phi.” Hồng Lăng cúi người nói.

Lúc này, thật sự là sợ điều gì sẽ gặp điều đó.

Ở phía sau Vũ Văn Mặc và Thẩm trắc phi, Nhị phu nhân - Tống Tuyết này giờ vẫn sắm vai nhân vật bị ức hiếp đáng thương liền gào khóc lên, “Vương gia, Vương phi bị thương đều không phải do tiện thiếp làm. Khuya hôm trước tiện thiếp vì nghĩ cho thân thể của Vương gia, mới không có đánh thức Vương gia, nhưng Vương phi lại không tin, lúc còn muốn đánh tiện thiếp, tiện thiếp căn bản không có dũng khí trốn, căn bản không có dự liệu Vương phi sẽ bởi vì vậy mà té ngã đụng vào đầu! Nếu sớm biết sẽ làm Vương phi bị thương, tiện thiếp nhất định sẽ chủ động tiến lên quỳ xuống để Vương phi giáo huấn!

Giọng khàn khàn kiệt lực còn có khóc la, làm cho mảnh sân vốn vô cùng an tĩnh trong nháy mắt trở nên ồn ào không thôi.

Mà hành động lần này của Tống Tuyết, khiến cho một bên hạ nhân đều vì nàng mà bất bình, rất dễ nhận thấy, chuyện này là lỗi của Vương phi! Đáng tiếc, Nhị phu nhân thân phận thấp hèn, so ra kém Vương phi xuất thân đã là đích nữ của Đại tướng quân!

Vũ Văn Mặc khẽ nhích mày, quay đầu lại nhìn thoáng qua Tống Tuyết, giọng nói băng lãnh như thẳng chập trời đông giá rét vậy: “Câm miệng.”

Tống Tuyết thân hình run lên, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp trắng bệch. Vội vàng cúi đầu, chỉ khẽ khóc, không dám khàn giọng kêu la nữa.

Thẩm trắc phi quay đầu lại nhìn Tống Tuyết, nhẹ giọng ôn nhu nói: “Muội muội, việc này Vương gia chắc chắn sẽ xử lý. Lúc này muội muội không cần tự trách mình.” Dứt lời, liền quay đầu lại nhìn thoáng qua Vũ Văn Mặc, lại bắt động thanh sắc** nhìn vào trong phòng, trong mắt hình như hiện lên một tia kinh ngạc.

Bây giờ bên ngoài động tĩnh lớn như vậy, Mộ Dung Thu có thể ngồi yên trong phòng, hơn nữa còn tùy ý để Tống Tuyết ở trên đĩa bàn của nàng mà ngang ngược, cái này ... Có chút không đúng.

Lập tức nhìn về phía Hồng Lăng hỏi: “Tỷ tỷ có phải hay không bị thương rất nặng?”

Hồng Lăng có chút khó nói, vừa rồi Vương phi đã tỉnh lại, bất quá hình như vô cùng mệt mỏi, vẻ phần bị thương có nặng hay không, đại phu đã nói, Vương phi mất máu hơi nhiều, chỉ cần nghỉ ngơi tốt là có thể bình phục, nàng chần chờ làm thế nào để mở miệng, không thể để cho người khác nắm được khuyết điểm.

Lúc này, trong phòng truyền đến giọng nói có chút trong trẻo nhưng lạnh lùng: “Bản Vương phi còn chưa chết, sáng sớm tới khóc tang?!”

Giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng của nàng mang theo sự uy nghiêm cùng sắc bén làm cho người khác không thể sao lãng.

Những người ngoài phòng nghe vậy, đều có chút kinh ngạc.

Tống Tuyết sững sốt một chút, phản ứng của Vương phi cùng tướng tượng của nàng sao lại không giống nhau?

Thẩm trắc phi mặt không đổi, rất nhanh khép hờ mắt một chút.

Còn Vũ Văn Mặc, đối với Mộ Dung Thu đến tốt cùng là hạng người gì có tính cách thế nào, hoàn toàn không quan tâm, cho nên không có phản ứng gì nhiều.

* : hiểu lý lẽ (ta cũng không biết a~ các cứ hỏi gg-sama nga~)

** : không có biểu hiện gì

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 4

Thật lâu không nghe trả lời, trong phòng Mộ Dung Thu nhủ nhủ mày, bất quá cũng không vội, dù sao tưởng vui hôm nay, là do người khác tới làm đạo diễn, mà so với nàng thì người này chắc sốt ruột hơn nhiều.

Sau khi lười biếng đuổi người, khởi động thân thể rồi dựa vào giường.

Khi nàng hoàn thành xong, bên ngoài rốt cuộc cũng có tiếng đáp lại.

“Vương phi, Vương gia, Thẩm trắc phi cùng Nhị phu nhân tới thăm người.” Hồng Lăng phản ứng nhanh nhen, lập tức mở miệng nói.

“Àn, để cho bọn họ vào đi.” Trong phòng truyền ra giọng nói lạnh lùng của Mộ Dung Thu, hơn nữa còn lộ ra nồng nặc ý lười nhác cầu thả.

Bên ngoài Vũ Văn Mặc, Thẩm trắc phi cùng Nhị phu nhân đều nhận định, xem ra Mộ Dung Thu đúng là bị thương rất nặng, chắc là tiếng ồn ào vừa rồi đã đánh thức nàng ta.

Sau khi Hồng Lăng đem cửa đẩy ra, đầu tiên tiến vào là Vũ Văn Mặc, tiếp theo là Thẩm trắc phi, cuối cùng là Nhị phu nhân.

Khi Hồng Lăng ở cửa tiến vào phòng, liền lập tức xoay người phân phó mấy nha hoàn bên cạnh đi chuẩn bị trà. Nàng thì đi theo vào phòng hầu hạ.

Mộ Dung Thu miễn cưỡng quay đầu lại nhìn vào ba người. Bởi vì ký ức trong đầu, nàng đối với bọn họ cũng không có gì xa lạ, bất quá, tầm mắt của nàng dừng trên người của Vũ Văn Mặc, đối với người này trong trí nhớ của thân thể này thì chỉ có thể dùng từ “tiểu soái” để hình dung, hiện tại nhìn tận mắt, lại phát hiện người đàn ông này một chút tinh thú* cũng không có! Một thân lạnh lùng, đứng ở chỗ nào cũng là một tòa băng sơn không có gì khác biệt. Không biết Mộ Dung Thu thích nam nhân này ở điểm nào! Còn kiên cho thành như si như cuồng!

Lại đem tầm mắt dừng ở trên người của Thẩm trắc phi, quá nhiên khí chất cao nhã, thanh đạm như cúc. Chẳng trách lại được Vương gia yêu thích. Thẩm trắc phi từ sau khi vào phòng vẫn đánh giá nàng, sau khi phát hiện nàng nhìn mình, lập tức gật đầu cười.

Mộ Dung Thu cũng hướng về phía nàng gật đầu mỉm cười. Cuối cùng tầm mắt dừng trên người Tống Tuyết, ánh mắt mang theo ý cười, trong nháy mắt liền trở nên băng lãnh.

Sau khi nhận thấy ánh mắt của Mộ Dung Thu, Tống Tuyết vội vã cúi đầu, trong hốc mắt nước mắt lập tức lăn xuống, quá nhiên là điềm đạm đáng yêu!

Ba người ngồi xuống, Hồng Lăng liền dâng trà.

“Không biết Vương gia, Thẩm muội cùng Tống muội đến tìm bản vương phi là có chuyện gì?” Sau khi Mộ Dung Thu thu hồi tâm mắt, cúi đầu, lạnh giọng hỏi.

Sau khi ngồi xuống Vũ Văn Mặc nâng ly trà lên, thổi thổi chút bọt trà trên mặt, lúc đang muốn nhấp một ngụm, sau khi nghe được giọng nói lạnh lùng của Mộ Dung Thu, nhủ nhủ mảy.

Thẩm trắc phi cũng có chút kinh ngạc, dù sao dựa theo tình hình của Mộ Dung Thu chỉ cần là một việc nhỏ, liền tuyệt đối sẽ không buông tha, đối với những việc Tống Tuyệt gây ra hôm qua, nếu như là trước đây, Mộ Dung Thu nhất định sẽ lợi dụng lúc Vương gia ở đây, nhất định sẽ nghĩ hết biện pháp để loại bỏ Tống Tuyệt, nhưng lúc này ...

Mắt của Tống Tuyệt cứ thế hoảng sợ, không tin nhìn về phía của Mộ Dung Thu. Nàng ta như thế nào lại bình tĩnh như vậy? Hôm qua vẫn còn là kẻ tâm thần mà?

Bình tĩnh như vậy cũng không hay, bằng không trò vui kể tiếp diễn ra như thế nào?!

Nghe tới đây, Tống Tuyệt hai vai run run, thút thít nói: “Tỷ tỷ, hôm qua muội xô xát với người. Muội biết sai rồi, xin tỷ tỷ đừng trách tội muội. Chỉ cần tỷ tỷ sau này muốn răn dạy đánh chửi muội, muội nhất định sẽ không trốn, hơn nữa sẽ chủ động quỳ bèn chân người, tùy ý để người đánh chửi.”

Mộ Dung Thu nhủ chặt chân mày. MD! Lời nói này thật là dễ nghe, đầu tiên thừa nhận sai lầm của mình, sau đó không dấu vết đem nàng bôi nhọ, làm cho người khác tưởng nàng không phân rõ trái phải, luôn tìm cách khi dễ một tiểu nữ nhân đáng thương như thế này! Khóe môi hơi động.

“Tỷ tỷ, Tuyệt muội cũng chỉ là vô ý, dù sao nhân tỷ tỷ bị thương, nàng ta cũng tự trách mình, hôm qua lập tức đi tìm muội nhận lỗi. Vậy tỷ tỷ tha thứ cho nàng ta đi.” Thẩm trắc phi ở một bên mỉm cười nói.

Vũ Văn Mặc vẫn không lên tiếng, chỉ yên lặng uống trà.

“Nếu là ân hận, vì sao không đến nhận lỗi với ta? Lễ nào ta chết, nên không có biện pháp nhận lỗi với ta? Hơn nữa ... Ta cũng muốn biết hôm nay đến là để nhận lỗi với ta, hay là đến để tra hỏi. Nếu như là đến xin lỗi, thì cũng đừng làm cái bộ đáng đáng thương mặt toàn nước mắt không đi, ta nắng người, còn đánh người sao? Để cho người khác thấy, còn tưởng rằng ta không thông tình đạt lý!” Nụ cười trên mặt của Mộ Dung Thu vẫn âm áp như cũ, ngay cả một câu hỏi lại đều là lời nói ôn nhu nhỏ nhẹ.

Bất quá, lời nói này vừa nói ra, sắc mặt của Tống Tuyệt tái nhợt. Tươi cười trên khóe miệng của Thẩm trắc phi cũng đóng. Vũ Văn Mặc như cũ vẫn không có phản ứng gì. Tay cầm ấm trà của Hồng Lăng hơi ngừng lại.

Dứt lời, Mộ Dung Thu dừng một chút, nhìn về phía Tống Tuyệt nói tiếp: “Nếu là đến nhận lỗi, hãy nói ta nghe người sai ở chỗ nào. Đừng luôn nói mình sai, hoàn toàn không nói ra cái lý do.”

Thần hình Tống Tuyệt run lên, môi mím chặt, nước mắt trong mắt bởi vì kinh sợ mà lần xuống. Thế nào tình huống lại khác xa so với tưởng tượng của nàng?

Đợi một hồi, Tống Tuyệt vẫn chưa mở miệng, đột nhiên giọng nói của Mộ Dung Thu lạnh hơn vài phần, “Xem ra ta - Chính phi của Nam Dương Vương, thân phận dĩ nhiên lại thấp kém như vậy, là một tiểu thiếp cũng không coi bản Vương phi ra gì, coi nhẹ lời nói của bản Vương phi! Thế mới nói, ở trong phủ Nam Dương, tất cả tiểu thiếp thậm chí là hạ nhân đều có thể ngồi trên đầu bản Vương phi! Mà bản Vương phi chỉ có thể để mặt cho các người nói xấu, lừa dối, coi rẻ?! Phải không?”

Tống Tuyệt hãi phịch một tiếng liền quỳ gối trên nền đất lạnh lẽo, vô cùng hoảng sợ, đầu tiên nhìn về phía của Vũ Văn Mặc, cuối cùng nhìn về phía của Mộ Dung Thu! Tội danh không tên trong tôn ti, tội danh không tuân thủ lễ tiết này nàng cũng gánh không nổi! Huống hồ trên thực tế, tiểu thiếp vẫn như cũ là thấp kém! Mà vị trí Vương phi, lại vô cùng tôn quý! Nàng thế nào cũng không nghĩ tới, hôm nay Vương phi phản ứng nhanh như vậy, hơn nữa lại vô hình, đem các loại tội danh đặt ở trên người của nàng, trên trán mồ hôi lạnh không ngừng chảy, nàng hoảng loạn lắc đầu phủ nhận, “Không phải như thế, tỷ tỷ, không phải như thế, muội không có đem tỷ tỷ không coi ra gì.”

Trên mặt ưu nhã với nụ cười ôn nhu của Thẩm trắc phi chợt cứng ngắc, âm thầm nhìn thoáng qua Vũ Văn Mặc, đến nay mọi chuyện trong phủ đều do nàng xử lý, nếu như xuất hiện hành vi coi nhẹ tôn ti, không tuân thủ cương thường, vậy chẳng phải là nàng thất trách! Tâm âm thầm nắm chặt, chuyện này tuyệt đối phải xử lý cẩn thận.

Lại nhìn qua Mộ Dung Thu, nàng mặt tươi cười, nhìn qua cũng không có khí thế dọa người, nhưng hết lần này tới lần khác lại nói ra những điều phải khiến nàng phải dè dặt đề phòng như vậy! Lễ nào là ở phía sau có người giúp đỡ? Lại âm thầm nhìn thoáng qua Hồng Lăng đứng ở một bên.

“Ngạ? Tỷ tỷ? Muội muội? Theo như bản Vương phi nhớ thì trong nhà ta không có muội muội nào như người thì phải.” Mộ Dung Thu như cũ cười nhạt hỏi lại.

Tống Tuyệt bị hỏi thiếu chút nữa ngã, năng động thật là một tiểu thiếp, dựa theo quy củ mà nói, nàng chỉ có thể gọi Mộ Dung Thu là Vương phi, căn bản không thể gọi là tỷ tỷ! Đây là vô lễ! Nàng sao có thể vào lúc này phạm sai lầm như vậy! Hiện tại hết đường chối cãi, vốn chuyện này là nàng có ưu thế, bây giờ cứ thế để cho Mộ Dung Thu chiếm thế thượng phong!

“Vương phi, là muội sai rồi. Sau này nhất định muội sẽ tuân theo quy củ, sẽ không dám vượt khuôn phép.” Tống Tuyệt hướng phía Mộ Dung Thu dập đầu, cung kính nói, lúc này nàng nào dám nói chuyện hôm qua ra! Sợ rằng lúc này nói nhiều, sai càng nhiều.

* : tình thú có thể hiểu là có cảm xúc giống như một mảnh thú, có chút quái lạ so với người khác.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chăm\).Net](http://EbookFull(chăm).Net).

Quyển 1 - Chương 5

Mộ Dung Thu khỏe mỗi tươi cười sâu thêm, vẫn chưa trả lời, chỉ nhường mày nhìn về phía Thẩm trắc phi. “Hiện tại mọi việc trong phủ do Thẩm trắc phi chủ quản, như vậy, chuyện này này lẽ ra phải do Thẩm trắc phi xử lý.” Nếu dám đem năng kéo xuống nước, như vậy, nàng cũng phải kéo nàng ta xuống chung.

Âm thầm thở dài một hơi.

“Cái này ...” Thẩm trắc phi nhủ nhủ mảy, dù sao đây cũng là một sự việc khó giải quyết. Lúc này , đối với Tống Tuyệt cũng sinh ra vài phần bất mãn, thân phận của một tiểu thiếp, lại ở trong Vương phủ gây nên sóng gió. Hôm nay việc này rơi vào trong tay của nàng, thật đúng là không dễ giải quyết, nếu như giải quyết không tốt, sẽ khiến Vương gia ngồi ở một bên bất mãn. Nghĩ tới đây, mày li liếc của Thẩm trắc phi nhủ lại.

Đang lúc nàng khó xử, Mộ Dung Thu nhìn về phía Tống Tuyệt cười nói: “Việc này chỉ có một lần nhất định không có lần hai, việc này cứ tính như vậy, bất quá, cụ thể trừng phạt người thế nào, liền để Thẩm muội quyết định đi.”

Nghe vậy, Tống Tuyệt liền đem ánh mắt hi vọng nhìn về phía của Thẩm trắc phi, nếu để nàng lựa chọn ai là người quyết định, nàng nhất định sẽ chọn Thẩm trắc phi, dù sao ở trong phủ, ai cũng biết Thẩm trắc phi nổi tiếng là người dễ mềm lòng mà.

Mộ Dung Thu trầm nghĩ, nắm quyền trong vương phủ không phải là nàng, trong phòng thì hai nữ nhân này rất được Vũ Văn Mặc sủng ái, mà nàng lại là một Chính phi không được sủng ái. Dù cho là Chính phi, thì thân phận này cũng chỉ là hữu danh vô thực. Bất quá, dù là như vậy, nàng cũng tuyệt đối sẽ không để cho chính mình chịu thiệt! Dù sao, còn nhiều thời gian, cứ từ từ. Thực sự nếu không ổn, quá phiền, thì cũng làm đem vị trí Chính phi này trả cho hần thôi.

Mộ Dung Thu trong lòng đang âm thầm tính toán không có phát hiện sự bất thường của Vũ Văn Mặc từ đầu đến cuối không nói một lời. Trong mắt hần lóe lên tia kinh ngạc, trong vòng hai năm qua, hần chỉ ở cùng phòng với nàng trong đêm tân hôn, sau đó liền không có bước vào phòng của nàng lần nào nữa, mặc dù thỉnh thoảng trong chủ viện có gặp nhau, thế nhưng ấn tượng của nàng với hần cực kỳ không tốt, bên trong hậu viện này, bình thường bởi vì nàng mà huyền nào gà chó không yên.

Lúc này nàng lại khiến cho hần cảm giác có chút sâu thâm khó lường! Đặc biệt lúc nào cũng lộ ra vài phần lười biếng nhưng làm cho người khác không thể nào khinh thường đối mặt ẩn giấu sự nguy hiểm. Hơn nữa, chuyện tình này giờ đều nằm trong sự khống chế của nàng, ngay cả trí tuệ của Thẩm Nhu cũng bị nàng kiểm chế. Hần hơi nhủ mảy, như cũ cảm ly trà nhấp một ngụm nhỏ, tao nhã như thường.

“Tống muội lần này là người sai, là ta thường ngày để dài với các người, hôm nay phạm vào chuyện sai lầm này, còn làm hại Vương phi bị thương, nói thế nào cũng không bỏ qua như vậy được. Thế nhưng niệm tình là người phạm lỗi lần đầu, liền phạt người cảm tức ở Bắc Viên một tháng để tự sám hối.” Thẩm trắc phi ôn nhu nói.

Tống Tuyệt thở dài một hơi, nhưng lại suy nghĩ một chút, một tháng không thể ra Bắc Viên, như vậy, việc này chẳng phải để cho mấy nữ nhân kia chế cười! Thẩm hận, trộm gì không được còn mất nắm gao! Điểm quan trọng là .. Nàng nhìn về phía của Vũ Văn Mặc, một tháng này có lẽ sẽ không được nhìn thấy hần...

“Vương gia, xử phạt như vậy có được không?” Thẩm trắc phi quay đầu nhìn về phía của Vũ Văn Mặc, giọng nói mềm mại dụ dỗ hỏi.

Vũ Văn Mặc nhàn nhạt gật đầu, Thẩm Nhu làm việc luôn luôn chu toàn, cho nên hần mới giao hết chuyện tình trong phủ cho nàng chủ quản.

Lúc này tăng dà lớn trong lòng Thẩm trắc phi mới buông xuống, chỉ cần không có khiến cho hần không hài lòng là tốt rồi. Sau đó nàng nhìn về phía của Mộ Dung Thu cười nói: “Tỷ tỷ, muội giải quyết như vậy có được không?”

Mộ Dung Thu gật đầu cười, nụ cười ôn nhu như gió xuân khiến người ta sinh ra ảo giác, dường như người vừa nói những lời sắc bén kia căn bản cùng nàng không giống nhau.

Ở một bên Hồng Lăng âm thầm thở dài một hơi, may là hôm nay Vương phi tình tình ổn trọng, bằng không trước mặt Vương gia mà loạn thành cái gì, đến lúc đó mọi việc nhất định sẽ hồng hết, hiện tại xem ra là tốt nhất, ít nhất là Vương phi chiếm thế thượng phong, sau này nhất định Nhị phu nhân sẽ không dám đem Vương phi không coi ra gì nữa.

“Còn có chuyện gì sao?” Ánh mắt của Mộ Dung Thu lạnh nhạt đảo qua Thẩm trắc phi, Vũ Văn Mặc cùng Tống Tuyệt, giọng nói êm dịu hỏi. Thẩm nghĩ : YD! Không biết nàng bị thương sao? Ngồi thời gian dài như vậy, nên giải quyết đã giải quyết rồi, còn chờ gì mà không đi! Dựa vào cái gì mà làm chậm trễ thời gian nàng nghỉ ngơi.

Hồng Lăng chợt ngừng đầu nhìn về phía của nàng, lễ nào Vương phi đã hiểu? Không nên gây chuyện suốt ngày để thu hút chú ý của Vương gia?

Tổng Tuyết cắn chặt răng, hôm nay tiền mất tật mang, để Vương phi chiếm thế thượng phong, mà ân tượng của Vương gia đối với nàng nhất định không tốt, chết tiệt.

Thẩm trắc phi lập tức đứng dậy đi tới bên giường, đối với Mộ Dung Thu dặn dò: “Muội có một viên nhân sâm do phương tây tiến cống, rất bổ thân, muội một hồi sẽ sai người đưa tới cho tỷ tỷ. Tỷ tỷ tỉnh dưỡng thật tốt, chờ tỷ tỷ thân thể khỏe hẳn, muội mời tỷ tỷ ngắm hoa uống trà.”

“Vậy thì cảm ơn muội.” Mộ Dung Thu gật đầu, thẳng tắp nhìn vào mắt của Thẩm trắc phi đang đánh giá một màn trước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 6

Thẩm Nhu cũng vui vẻ cười, tựa hồ như màn quan sát vừa rồi không tồn tại vậy. Tiếp tục nói: “Quấy rầy tỷ tỷ thời gian dài như vậy, hiện tại không còn chuyện gì nữa, muội cũng nên đi rồi.” Sau đó nàng quay đầu nhìn về phía của Vũ Văn Mặc.

Mộ Dung Thu cười trả lời: “Tỷ có thương tích trong người, sẽ không tiễn muội.”

Vũ Văn Mặc gật đầu đứng dậy, lúc này Thẩm Nhu đứng lên định đi ra ngoài cùng Vũ Văn Mặc.

Tổng Tuyết quỳ trên mặt đất hai chân dài sỏm tế mòi, nhìn thấy hai người bọn họ đứng dậy muốn rời đi, nàng cũng lập tức đứng dậy, trước khi đi, liếc nhìn Mộ Dung Thu, trong mắt còn có chút oán niệm.

Vũ Văn Mặc đi tới trước cửa thì bước chân dừng lại một chút, quay đầu lại nhìn lướt qua Mộ Dung Thu nằm trên giường đã chợp mắt nghỉ ngơi. Con người đen kịt kịt.

“Vương gia?” Thẩm Nhu kinh ngạc nhìn Vũ Văn Mặc.

Nghe tiếng, Vũ Văn Mặc nhắc chân liền rời đi.

Vốn tưởng rằng sẽ có kịch vui thật kinh thiên động địa vậy mà lại yên tĩnh giải quyết như vậy. Làm cho nha hoàn của Mai viên đều kinh ngạc, nhưng chuyện của chủ tử, những hạ nhân như bọn họ chỉ có thể ở sau lưng bàn tán, bất quá, chủ tử có thể bình tĩnh một chút, về sau các nàng đều có ngày yên lành. Trong Mai viên, lần đầu tiên trong vòng hai năm có thể trở nên yên ả như vậy.

Bác viên - Bốn vị thiếp của Nam Dương Vương - Vũ Văn Mặc đều ở trong vườn.

Rường cột chạm trổ*, sân ở trong vương phủ tuy rằng không đủ lớn, nhưng so với trạch viện của đám viên ngoại bên ngoài còn muốn hơn vài phần, cũng khó trách trong vương phủ có rất nhiều nữ tử đều mơ to mắt mong đợi có thể được Vũ Văn Mặc yêu thích. Đáng tiếc, Vũ Văn Mặc đối với chuyện này cũng không có để ý, nên trong phủ cũng chỉ có bốn người thiếp.

Bốn vị thiếp mỗi người một tiểu viện. Bốn người đều có hai nha hoàn hầu hạ.

Đại phu nhân - Đỗ Khả cúi đầu vờ về những móng tay được chăm sóc cẩn thận, bên trong mắt phương quyền rũ có một tia cười nhạt: “Ta vốn coi trọng Tổng Tuyết, nghĩ không ra rằng ta ở chỗ Vương phi không chiếm thế thượng phong, còn bị Vương phi đùa bỡn trong tay.”

“Chẳng lẽ Vương phi bị té đến hư đầu óc rồi?” Thế nào bây giờ tình lại tình tình thay đổi như vậy? Trước kia Vương phi cũng không có bình tĩnh như vậy. Sợ rằng đã sớm cùng nhị phu nhân đánh nhau.” Nha hoàn thiếp thân - Thiên Như của Đỗ Khả vừa đảm vai cho nàng vừa nghĩ ngợi nói.

“Nếu là đầu óc bị đục hòng, vậy tại sao có thể suy nghĩ thấu đáo mà tìm cách? Nhất định là có người ở sau giúp đỡ nàng.” Chân mày của Đỗ Khả cau lại một chỗ, bên trong đôi mắt đẹp hiện ra một tia tàn khốc. Vương phi có tính tình gì, nàng rất hiểu rõ. Tổng Tuyết đã đến trước mặt, Mộ Dung Thu làm sao có thể ngồi yên? Nhưng ngồi yên mà có thể biến bị động thành thế chủ động, làm cho Tổng Tuyết bị thua! Trong đó nhất định là có người làm loạn!

Thiên Như cá kinh, bàn tay bé nhỏ nắm hai đám dừng lại ở giữa không trung, vội vàng hỏi: “Vậy sẽ là người nào?”

“Đại nha hoàn bên người Vương phi - Hồng Lăng.” Đỗ Khả nheo mắt nói.

Nha đầu Hồng Lăng kia rất nhạy bén thông minh, làm việc cũng ôn trọng, đáng tiếc hầu hạ cho một chủ tử dễ bị kích động. Vương phi lần này hành động thay đổi, nhất định liên quan đến nàng.

“Nếu là như vậy, phu nhân, về sau chúng ta nhất định sẽ phải cẩn thận đề phòng nàng. Nếu là nàng ở sau lưng giúp đỡ, khiến Vương phi đi đối phó chúng ta, sợ rằng lúc đó nhất định sẽ có không ít phiền phức.” Thiên Như nhắc nhở. Lúc này trong lòng nàng cũng có tâm tư, Hồng Lăng cũng nàng từng có chút hiềm khích, nhị nữ tử của Lưu tổng quản - Lưu Anh vốn có cảm tình với nàng, nhưng sau khi biết Hồng Lăng, trong mắt hẳn liền không có nàng. Nếu có thể thừa dịp này mà diệt trừ Hồng Lăng, cũng coi như nhất tiến song điều**.

Đỗ Khả không trả lời, sự tàn khốc trong mắt càng phát ra ngoan độc.

Trúc viên - viện của Thẩm trắc phi Thẩm Nhu. Sân như tên, Thẩm Nhu vốn chỉ yêu trúc, sau khi gả vào vương phủ mấy tháng, thì tỷ tỷ nàng - Thẩm quý phi liền đem nhiều giống trúc trồng ở viện của Thẩm Nhu, nghe nói mùa hè đặc biệt mát mẻ. Cùng Mai viên của Mộ Dung Thu không giống nhau, hoa mai trong vườn có thể chỉ là mấy cây có các loại, không hề có một góc hoa mai.

“Trắc phi từ từ sau khi người trở về từ chỗ Vương phi thì vẫn có nhiều điều suy nghĩ? Có phải là người lo lắng bởi vì Vương gia lại tiến cung?” Đại nha hoàn - Tú Ngọc của Trúc viên quan tâm hỏi. Trên tay cũng không rảnh rỗi, vừa châm ít nước nóng đổ vào trong ly trà của Thẩm Nhu.

Thẩm Nhu hoàn hồn, trả lời: “Vương gia tiến cung tất nhiên là có chuyện bận rộn, ta không cần lo lắng. Bất quá, hôm nay, Vương phi hành động khiến ta có chút nghi hoặc.”

“Vương phi làm sao?” Tú Ngọc hỏi vội. Nói đến Vương phi, thật không phải là một chủ tử biết an phận, bay ngày hai ngày là gây chuyện.

Thẩm Nhu nhu nhu mấy, mắt hơi chuyển động, mím môi, cuối cùng phẩy tay hai cái liền trả lời: “Không có việc gì. Bất quá để cho hạ nhân để ý Vương phi nhiều hơn một chút. Có việc sẽ bẩm báo ta.”

“Vâng.” Tú Ngọc lập tức nói.

“Buổi tối để đại tự phòng làm nhiều món Vương gia thích ăn.” Thẩm Nhu nhẹ giọng phân phó. Nghe đến phu quân Vũ Văn Mặc của nàng, lòng của nàng không khỏi mềm mại, nụ cười trên mặt cũng nở ra. Hần nói tới hôm nay sẽ đến Trúc viên.

Tú Ngọc vừa nghe, lập tức vâng. Trong lòng biết Vương gia đêm nay sẽ đến, mỗi lần Vương gia đến, Trắc phi đều cười như vậy. Khóe môi tươi cười nàng lập tức ra ngoài phân phó.

Nửa tháng sau.

Mai viên.

Trải qua thời gian dài tình duyên, vết thương trên đầu của Mộ Dung Thu cũng khỏi.

Mấy ngày nay, Hồng Lăng phụ trách hầu hạ nàng vẫn luôn tận tâm, đa số chuyện tình trong Mai viên đều do nàng ta xử lý. Làm cho Mộ Dung Thu có chút hài lòng là Hồng Lăng tuổi còn nhỏ mà trầm ổn, làm việc ôn hòa khôn khéo, chẳng bao giờ xảy ra sai lầm, khiến nàng bớt đi không ít tâm tư.

Sau khi vết thương lành, nàng xuống giường đi lại không còn cảm giác choáng váng, liền tới Mai viên hít thở không khí.

Quan sát cảnh sắc của Mai viên, không khí vào mũi có chút tươi mát. Khóe miệng Mộ Dung Thu phảng phất nụ cười, nếu so sánh với không khí bị ô nhiễm của thế kỉ 21, không khí nơi này một chút ô nhiễm cũng không có, hít thở, cảm giác cả người dễ chịu.

Lúc này, Mộ Dung Thu mới chính thức đối mặt với thân phận mới của nàng.

Trong mắt một mảnh trong trẻo lạnh lùng.

Nàng từ trước tới nay đều không phải là người chịu bị khi dễ! Càng không phải là người biết thương hoa tiếc ngọc, nếu như trong vương phủ, nếu như có người không muốn cho nàng có ngày an ổn, đến quấy nhiễu nàng, nàng nhất định sẽ không thương hoa tiếc ngọc!

Ngồi tới đây, trong đầu liền hiện lên hình ảnh bốn người tiểu thiếp không đem Mộ Dung Thu coi ra gì, nụ cười trên môi càng lạnh lùng. Ngày sau tốt nhất là để nàng yên ổn vô sự, bằng không không có việc gì lại đến trên chọc nàng, cũng đừng nghĩ nàng sẽ đơn giản mà buông tha!

Bất quá .. Lúc này, địa vị của nàng thật là đáng xấu hổ, không được sủng ái, không có nắm quyền, nhưng lại là mang vị trí của Chính phi! Tuy rằng hạ nhân trong phủ bằng mặt không bằng lòng, đều đứng về phía của Thẩm trắc phi, nhưng ở cổ đại quy củ sâu nghiêm, đối với nàng mà nói cũng là có chút lợi.

Cúi đầu thường thức trà, mi nhưu chặt dần dần gần ra.

Đứng ở sau lưng hậu hạ nàng Hồng Lăng nhìn thấy nàng bình thân thường thức trà, liền im lặng không nói gì. Thực ra Hồng Lăng rất vui mừng, những biến hóa trong nửa tháng nay của Vương phi nàng đều để ý trong lòng, âm thầm vui mừng, sau khi Vương phi trải qua chuyện này, cũng đã nghĩ thông suốt.

“Mấy cửa hàng trong kinh thành của bản Vương phi hiện tại kinh doanh như thế nào?” Mộ Dung Thu chăm chăm hỏi. Theo trí nhớ, khi Mộ Dung Thu gả cho Vũ Văn Mặc, hồi môn là mười cửa hàng, nhưng hai năm qua Mộ Dung Thu quá bận rộn đi tranh giành tình cảm, căn bản không quan tâm đến tình hình buôn bán của những cửa hàng đó ra sao.

Nếu là muốn có đôi cánh cứng cáp bất cứ lúc nào cũng có thể bay, không có hậu thuẫn sau được!

* : vì với nhà cửa hoa lệ

** : ý chỉ dùng một mũi tên bắn chết hai con chim cùng một lúc

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Quyển 1 - Chương 7

Hồng Lăng hồi kinh ngạc, trong hai năm qua đây là lần đầu tiên Vương phi đề cập đến chuyện tình của cửa hàng.

“Mười cửa hàng này đều là đồ cưới của Vương phi, tuy rằng hai năm qua kinh doanh không tốt, nhưng hàng năm lợi nhuận thu vào cũng trên dưới một ngàn lượng.” Hồng Lăng báo cáo chi tiết. Tiền sổ sách không nhiều lắm, nhưng chung quy so với thiếu hụt vẫn tốt hơn.

“Đem sổ sách buôn bán trong hai năm qua của các cửa hàng đến bản Vương phi xem thử. Sau đó, cho gọi chương quỹ của mười cửa hàng tới gặp bản Vương phi.” Mộ Dung Thu thoáng trầm tư một lát sau quay lại phản phó. Trong vòng hai năm không quan tâm, mấy cửa hàng này chắc chắn sẽ không được quản lý tốt như vậy. Hiện tại nàng cũng chỉ có thể xem trước sổ sách rồi lại tính tiếp.

Hồng Lăng đối với Mộ Dung Thu bỗng nhiên quan tâm đến việc kinh doanh của mấy cửa hàng cũng không khỏi có chút kinh ngạc, thế nhưng cũng không suy nghĩ nhiều. Chuyện của chủ tử càng hỏi ít càng tốt.

“Vâng.”

Qua khoảng chừng nửa canh giờ, Hồng Lăng đem sổ sách cầm tới. Sau khi Mộ Dung Thu mở ra, liền vừa uống trà, vừa tra xét.

Nàng xem xét từng mục thu chi cực kỳ cẩn thận, trong lòng âm thầm đánh giá. Càng xem đôi mày liễu của nàng càng nhuu chặt. Có một vài khoản rất lộn xộn, không cần nhìn nhiều, chỉ cần xem vài tờ đã khiến cho Mộ Dung Thu nhìn rõ sổ sách nhất định có vấn đề. Cũng khó trách, trong hai năm qua hoàn toàn mặc kệ, làm cho đám gia nhân này nhất thời này sinh một chút tâm tư trong lòng.

Mười cửa hàng, bình quân mỗi năm mỗi nơi là một trăm lượng bạc! Cái này tựa hồ rất không được!

Theo trong sổ sách theo từng mục là đã có thể thấy trong mười chương quỹ đã có bốn đến năm người lừa gạt, căn cứ theo sổ sách ghi lại, nàng tính được, doanh thu ít nhất của mỗi cửa hàng một năm là một ngàn lượng! Trong đó có ba từ lâu hai khách điểm, một cửa hàng to lạ, hai cửa hàng bán ngọc khí, còn có hai cửa hàng may. Dù cho có kinh doanh không tốt, cũng có khả năng thu vào ít như vậy!

Không biết trước kia trong đầu Mộ Dung Thu đó trong đầu tốt cùng là chứa cái thứ gì? Là keo dán? Hay giấm chua lâu năm? Chẳng lẽ không thấy chuyện khác? Nếu như có một ngày, Vũ Văn Mặc bỏ nàng, sợ rằng nàng chỉ có một con đường duy nhất là về nhà nương rồi chờ người nhà chê nhạo!

Vào lúc đang chút tức giận vì sổ sách lộn xộn, Hồng Lăng nhẹ giọng nói: “Vương phi là muốn dùng bạc? Nếu như cần, nô tì có thể đến lĩnh ở phòng thu chi.”

“Không cần.” Mộ Dung Thu nhàn nhạt mở miệng lắc đầu trả lời. Sau đó liền đưa sổ sách của năm cửa hàng có dấu hiệu đang lừa gạt nàng cho Hồng Lăng, phản phó nói: “Ngày mai cho gọi chương quỹ của mấy cửa hàng này đến đây.”

Hồng Lăng kinh ngạc nhường nhường mày, lập tức đáp: “Vâng.” Sau khi tình lại Vương phi quả nhiên không giống lúc trước, mọi việc đều có chủ kiến, hơn nữa chi bằng một ánh mắt một động tác đã khiến cho người khác không tự chủ được liền tôn trọng. Trong lòng càng thêm chắc chắn, trải qua chuyện của nửa tháng trước Vương phi đã thay đổi.

Mộ Dung Thu đưa mắt nhìn cảnh sắc chung quanh, khoe miệng khẽ cong lên, nói với Hồng Lăng rằng: “Chúng ta đến chỗ khác đi dạo một chút.” Mấy ngày nay nàng chỉ ngồi ngáy ngồ trong Mai viên, tuy cảnh sắc tươi đẹp, nhưng nhìn lâu cũng có chút nhàm chán.

“Vâng ạ.”

Sau khi hai người ra khỏi Mai viên, Hồng Lăng đi trước dẫn đường đến hoa viên lớn nhất vương phủ.

Trên đường, Mộ Dung Thu âm thầm đánh giá Hồng Lăng, nàng là nha hoàn hồi môn của Mộ Dung Thu, đi theo bên người của Mộ Dung Thu đã mười năm, mà trong hai năm qua Mộ Dung Thu tính tình bất ổn nên đã nhiều lần làm chuyện hồ đồ, nếu không phải có nha đầu Hồng Lăng phía sau âm thầm thu dọn, thì có lẽ bây giờ Mộ Dung Thu đã bị đuổi ra khỏi phủ, cho nên đối với Hồng Lăng, sau nửa tháng âm thầm quan sát, nàng có thể tin tưởng, về phần nhóm nha hoàn khác trong Mai viên, vẫn còn phải quan sát, dù sao tai mắt quá nhiều, đến cùng những tai mắt đó là của ai, bây giờ nàng cũng chưa thể xác định được.

Đối với Mộ Dung Thu trước kia, nàng chỉ có thể lắc đầu cười lạnh, làm người quá thất bại, làm nữ nhân càng thất bại! Khó trách Vũ Văn Mặc từ đầu tới cuối không coi nàng ta vào đâu, thật sự là người làm người ta quý không nổi a! Bất quá ... Đối với tên Vũ Văn Mặc này, nàng không có gì để nói, đối với nam nhân có tâm thế từ tiếp, thân thể và tư tưởng của nàng dĩ nhiên sẽ từ động bài xích, sau này nên tránh tiếp xúc thân mật cùng hẳn càng tốt. Về phần khúc mắc tình cảm, tốt nhất là khỏi bàn tới.

Thế nhưng tình huống trước mắt, dường như nếu nàng muốn ở trong vương phủ, nhất định phải bỏ ra ít tâm tư!

Đang lúc suy xét phải trái, bên tai truyền đến tiếng nói của Hồng Lăng: “Vương phi, phía trước có một cái đình, vừa lúc có thể ngồi nghỉ một lát. Trong hồ nước lúc này còn có kim ngư* bơi dạo.”

* : cá vàng

“Àn, đi xem.” Mộ Dung Thu gật đầu, gương mặt nhìn về đình phía trước, càng đi đến gần phía trước thì lại có cảm giác từng cơn gió mát thổi về phía mình.

Ngồi ở trong đình, mắt nhìn lướt qua cũng có thể thấy hồ nước gom sóng lăn tăn. Quả thực như lời của Hồng Lăng, trong hồ nước kim ngư dạo chơi tung tăn, hồ nước trong suốt, màu kim quang từ vây cá, khoe môi nàng cong lên, nụ cười thanh nhã hiện lên trên môi.

Hồng Lăng đứng ở một chỗ nhìn đến ngây ngốc, lúc này Vương phi thật là làm cho người ta không thể rời mắt, rõ ràng vẫn là dung mạo như trước, thế nhưng lại trầm mặc bình tĩnh, ưu nhã khí chất phát ra từ bên trong, còn lúc này nàng đang mặc sam y* màu xanh biếc thủy, váy dài màu xanh biển có thêu hoa cỏ, lại khoác lên một yên sa** mỏng xanh thủy cùng màu, tôn lên cơ thể nõn nà khí chất như u lan, càng kiều mị bảy phần tươi đẹp ba phần. Hồng Lăng nghĩ, nếu Vương gia thấy Vương phi lúc này, nhất định sẽ động lòng.

* : áo lót của nữ nhân xưa (chiếc váy a~ ~)

** : áo lụa mỏng

Nhận thấy được tầm mắt của Hồng Lăng, Mộ Dung Thu quay đầu nhìn sang, cười khẽ một tiếng nói: “Hôm nay bản Vương phi có chỗ nào không đúng sao?”

“Hôm nay Vương phi rất đẹp.” Gò má hiện lên một đám mây đỏ, Hồng Lăng lập tức thu hồi tầm mắt, thành thành thật thật trả lời.

Mộ Dung Thu mỉm cười, tâm tư của Hồng Lăng sao nàng không biết, dù nàng không phải là Mộ Dung Thu trước kia, nhưng hành vi cử chỉ khí chất các phương diện còn lại làm sao giống nhau được! Bất quá cho dù nàng ta nghĩ thế nào, bây giờ Mộ Dung Thu là nàng, nàng là Mộ Dung Thu, đây đã là chuyện không cách nào sửa được.

Lúc này, từ xa có ba nữ nhân xinh đẹp như hoa, trang phục ti mi đang đi tới, ba người cười cười nói nói, tiếng cười duyên dáng vang lên không ngừng. Đi theo sau là ba nha hoàn mặc trang phục sắc xanh đậm.

“Vương phi, là Đại phu nhân, Tam phu nhân và Tứ phu nhân.” Hồng Lăng khom người nói khẽ bên tai Mộ Dung Thu. Trong mắt đảo qua một chút lo âu, ba vị phu nhân này so với Nhị phu nhân còn khó đối phó hơn . Trong ngày thường không ít lần âm thầm ngăn cản Vương phi, mà Vương phi từ gần đến mức nào cũng không có cách trị các nàng, dù sao ba người các nàng quá giáo hoạt. Vương phi không có tâm cơ, không thể chối được sau cùng vẫn là người thua thiệt.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Quyển 1 - Chương 8

Nghe vậy, Mộ Dung Thu thu hồi tầm mắt từ hồ nước, nghiêng đầu nhìn đến ba vị nữ tử tư sắc đều như nhau, dù gầy hay đầy da cũng đều là nữ tử tuyệt sắc. Một người kiều mị, từng tiếng cười nhẹ nhàng nghe rất êm tai. Một tiểu cô nương thanh thuần như tiểu xử nữ, gương gương cúi đầu né tránh tầm mắt của mọi người. Một người đáng người xinh đẹp đầy đặn, tư sắc thượng đẳng, thích lắc đáng người yếu điệu có eo nhỏ.

Ba người theo thứ tự là Đại phu nhân - Đỗ Khả, Tam phu nhân - Phương Dung Mai, Tứ phu nhân - Đoạn Đình Vi.

Vừa mới đi qua một khóm cây, các nàng liền thấy Mộ Dung Thu đang ngồi trong đình ngắm cảnh. Trong lòng ba người đồng thời đều cười lạnh, nàng ta vẫn còn tâm tình, còn đến đây ngắm cảnh. Nhận thấy tầm mắt của Mộ Dung Thu lướt qua các nàng, ba người âm thầm mắng một tiếng, không có việc gì thì cứ ngồi trong Mai viên mà ngắm ngó đi, hiện tại đến đây làm gì để các nàng phải đến hành lễ. Cả ba cúi đầu miễn cưỡng đi về phía đình.

Nhìn ba người đi tới, bên môi Mộ Dung Thu vẫn tươi cười nhàn nhạt như cũ, Hồng Lăng lại có chút nóng nảy, chỉ sợ mấy vị phu nhân này lại đến khoe khoang bao nhiêu sủng ái của Vương gia đối với họ, đến lúc đó làm cho Vương phi bình tĩnh đến mấy cũng mất đi lý trí.

“Tiện thiếp gặp qua Vương phi.” Ba người đồng thời hướng phía của Mộ Dung Thu phúc thân hành lễ.

Mộ Dung Thu nhìn sang, trong mắt hiện lên một tia kinh diễm, thầm mỹ về tên Vương gia này cũng không tệ, tuy ba người đều đã trang điểm tí mị, dĩ nhiên trên mặt toàn là son phấn, thế nhưng không thể phủ nhận, người nào cũng là đệ nhất mỹ nhân, cũng khó trách cái tên giống tòa băng sơn Vũ Văn Mặc kia lại nạp các nàng làm thiếp.

“Ba vị muội muội không cần đa lễ, đứng dậy ngồi xuống đi.” Nàng tươi cười thân thiết ôn hòa trả lời.

Ba người đồng thời ngẩng đầu liếc nhìn Mộ Dung Thu một cái, sau khi xác định trên mặt nàng không có biểu tình chua chát, liền kinh ngạc ngồi xuống.

Lúc Đại phu nhân ngồi xuống, rất nhanh nhìn thoáng qua Hồng Lăng đang đứng sau lưng Mộ Dung Thu, lập tức không có biểu hiện gì ngồi xuống.

“Tinh thần Vương phi hôm nay thật tốt, lại đến viện hoa viên ngắm hoa, chỉ bất quá có chút đáng tiếc. Đã nhiều ngày Vương gia không hề ở trong phủ, cho dù có ở đây cả ngày cũng không nhìn thấy Vương gia.” Sau khi Tứ phu nhân xoay nhẹ eo nhỏ, cổ tinh hạ giọng nói.

“Vương phi có thể ngồi đây ngắm cảnh, chắc là đã khỏe hẳn rồi. Một ngày nay, sớ dĩ bọn tiện thiếp không đến thăm Vương phi, chủ yếu là vì sợ quấy rầy Vương phi nghỉ ngơi. Mong vương phi không trách cứ.” Tam phu nhân mở to đôi mắt trong suốt, tư thái ngưng ngưng nói.

Đại phu nhân thấy hai người đều mở miệng nói chuyện, nàng tươi cười nhìn về phía Mộ Dung Thu cười nói: “Mấy ngày nay Thẩm trắc phi cũng dễ cập đến chuyện của Vương phi, trong lòng tiện thiếp biết Vương phi không sao, tâm trạng lo lắng mấy ngày nay rốt cuộc cũng được buông xuống.”

Nghe được những lời này của nàng, Tam phu nhân và Tứ phu nhân ngồi chung âm thầm cười lạnh, chẳng lẽ Đỗ Khả này lại sợ vương phi? Tổng Tuyệt thua thiệt là vì nàng quá mức ngu dốt, thế nhưng các nàng tuyệt đối không mắc sai lầm như vậy. Huống hồ gì tính tình của Vương phi, so với các nàng thì ai có thể hiểu rõ hơn.

Quan trọng nhất, trong lòng Vương gia căn bản không có Vương phi! Hai năm qua Vương gia hoàn toàn không chạm qua nàng ta một chút, các nàng tuy rằng là thiếp nhưng cơ hội nhìn thấy Vương gia còn nhiều hơn! Vương phủ này đều do một tay Trắc phi quản, các nàng cần gì phải sợ! Thẩm trắc phi là người ôn hòa rộng lượng, các nàng chỉ cần lấy lòng Thẩm trắc phi, ngày sau này có con, đối sẽ này con no áo ấm, vĩnh viễn hưởng phần vinh phú quý. Bất quá, chỉ cần còn Vương phi ngày nào, các nàng cũng sẽ không được sống yên ổn!

“Bản Vương phi đã khỏe, làm phiền các người lo lắng.” Mộ Dung Thu cười khẽ đáp lại, tựa như hoàn toàn không thêm đề ý ba người các nàng thăm hỏi vào mình mà chăm chọc.

Hồng Lăng thờ ra một hơi, rốt cục yên tâm, xem ra là nàng suy nghĩ nhiều.

Một màn này, thu vào mắt Đại phu nhân - Đỗ Khả. Nàng cúi đầu xuống, trông mặt đão một vòng.

“Nghe nói nửa tháng trước Vương gia đến thăm tỷ tỷ.” Tam phu nhân gầy thơ hồn nhiên, hình như vô cùng tò mò hỏi.

Mộ Dung Thu gật đầu, sâu trong mắt đen đó lộ lên một tia sáng không người nào có thể thấy rõ, giọng nói êm dịu trả lời: “Đúng vậy, Vương gia cùng Thẩm trắc phi đến thăm hỏi bản Vương phi.”

“Nhưng buổi tối hình như lại nghỉ ngơi trong viện của Thẩm trắc phi. Xem ra ở trong lòng Vương gia, địa vị của Thẩm trắc phi không ai có thể thay thế được.” Tứ phu nhân dùng khăn cheu che miệng, cười duyên nói. Không khó để nghe ra sự ghen tỵ trong giọng nói của nàng.

“Đúng là như thế, bằng không tại sao Vương gia lại đem hết mọi chuyện trong phủ giao cho Thẩm trắc phi xử lý chứ.” Tam phu nhân cười nói. Nhắc tới vương gia và Thẩm trắc phi, lòng của nàng không cảm được lại ỉn đau, ở trong lòng của Vương gia, chỉ sợ rằng nàng chỉ là một nô tì làm ấm giường mà thôi.

Bất quá, dù địa vị thấp thế nào, vẫn tốt hơn Vương phi. Trong mắt Vương phi tha thiết mong chờ được hầu hạ Vương gia, nhưng cũng chẳng có cơ hội!

Đại phu nhân yên lặng không nói, coi như thất thần suy nghĩ cái gì. Bên cạnh Tam phu nhân đầy năng một cái, nàng mới tinh thần mà nói: “Trách nhiệm duy nhất của chúng ta là hầu hạ Vương gia thật tốt, những chuyện khác không cần phải vọng tưởng đến.”

Tam phu nhân và Tứ phu nhân sững sốt, hôm nay Đại phu nhân như thế nào thật lạ!

Chẳng phải Đại phu nhân, ngay cả Vương phi cũng rất lạ. Nhắc tới sự ân ái giữa Vương gia và Thẩm trắc phi, trên mặt nàng lại không có một chút điểm nào giận dữ, ngược lại còn mang theo ý cười. Nụ cười này thật sự làm lòng người băng hoảng!

“Đồ muội nói đúng, chức trách của các người chính là hầu hạ Vương gia. Hay nhất có thể vì Vương gia khai chi tán điệp*. Dù sao ba người các người nhập phủ lâu nhất đã hai năm, còn gần nhất cũng đã hơn nửa năm, đến bây giờ cũng chưa có tin mừng, thì bản Vương phi không truy cứu, nhưng Thẩm trắc phi cùng Vương gia có đồng ý mở một con mắt nhắm một con mắt không?” Mộ Dung Thu cúi thấp đầu cúi bàn tay thon dài trắng nõn, giọng nói trầm thấp không chút pháp phông trả lời.

* : tương tự như “Đám chổi này lặc”, ý chỉ việc con dân cháu dòng, nói dối tống tước.

Ba người kinh hãi!

Các nàng xuất thân thấp hèn, tuy rằng phụ thân đều là quan viên tại triều, nhưng dù sao các nàng đều xuất thân là thứ nữ! So với thân phận của Vương phi là đích nữ của Đại tướng quân tuyệt đối không bằng, nếu cả đời này Vương phi không có con, chỉ cần không làm ra chuyện gì không tốt, liền tuyệt đối không bị lưu, nhưng các nàng lại không giống, chỉ cần Vương gia không còn hứng thú với các nàng, nếu đến đó không có con, tám phần mười là bị đuổi ra vương phủ!

Sắc mặt ba người thay đổi thất thường, vốn định chọc cho Vương phi tức giận để mà đến chọc giận Vương gia, nhưng thật không nghĩ tới chỉ vài câu mà Vương phi đã có thể phản kích lại! Vương phi tuy không truy cùng giết tận, nhưng các nàng lại không có gan khiêu chiến một lần nữa.

Mỗi người trong lòng đều tính toán riêng, trở lại phải bỏ ra số tiền lớn để đại phu xem thật kỹ một chút, bốc thuốc tốt nhất, nhất định phải mau chóng mang thai.

“Các muội sao không nói chuyện? Có phải bản Vương phi vừa rồi nói năng lời quá hay không? Các muội không cần đề trong lòng. Dù sao ba người các muội đều không phải rất được Vương gia sủng ái sao?” Mộ Dung Thu nét mặt tươi cười như hoa, thân thể hơi nghiêng, trong mắt tràn đầy ý cười đáo quơ gương mặt của ba người các nàng, câu nói sau cùng nhẹ nhàng buông xuống từng chữ.

Sủng ái? Nếu so thì sủng ái chỉ nhiều hơn của nàng! Thật ra ba người các nàng trong hai năm chỉ hầu hạ Vương gia tất cả ba bốn lần, nhiều lắm cũng chỉ năm sáu lần!

Nói về sủng ái, ai so được với Thẩm trắc phi?

Ba người sắc sác thay đổi thất thường, trong lòng liền nảy sinh đồ kỵ với Thẩm trắc phi.

Mộ Dung Thu dường như không có phát hiện gì, đưa mắt nhìn về phía trên mặt hồ, nhìn một đám kim ngư tung tăng bơi lội, nghiêng đầu phản phò với Hồng Lăng: “Đi phản phò người lấy chút thức ăn cho kim ngư.”

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chám\)Net](http://EbookFull(chám)Net).

Quyển 1 - Chương 9

“Vâng.” Hồng Lăng đi ra khỏi đình, gọi hạ nhân chuyên làm ở vườn liền phản phò lệnh của Mộ Dung Thu.

Trong đình ba vị phu nhân cúi thấp đầu không biết đang nghĩ gì.

Sau khi Hồng Lăng quay về nhìn thấy tình cảnh trước mắt, trong hai năm qua đây là lần đầu thấy ba vị phu nhân ủ rũ, mà Vương phi lại có dáng vẻ nhàn nhã ngắm cảnh! Suy nghĩ lại về đoạn đối thoại vừa rồi của Vương phi và các vị phu nhân, nàng thất kinh: thì ra Vương phi nói ra câu đầu tiên, cục diện cuộc nói chuyện đã được xác định! Tư tưởng của các nàng đều bị Vương phi dẫn dắt!

Phản ứng nhanh nhất chính là Đại phu nhân, nàng cau mày nhìn về phía Mộ Dung Thu, giọng không tự chủ được hơi cao: “Vương phi không nghĩ đến vấn đề có con nói dối sao? Hiện tại Vương phi gả vào vương phủ đã được hai năm. Nhưng đến nay cũng không có tin mừng gì.”

Hai vị phu nhân kia chợt tỉnh lại, Tam phu nhân lập tức tiếp lời nói: “Vương phi trong giọng nói vừa rồi là muốn đem đuổi bọn tiện thiếp khỏi vương phủ sao?”

Từ phu nhân không cam lòng yếu thế, “Mấy người tiện thiếp mỗi thời mỗi khác đều muốn hầu hạ Vương gia thật tốt, tuy rằng vẫn không có mang thai, nhưng là tình hữu khả nguyên*. Vương phi nói như vậy chẳng lẽ trách cứ Thẩm trác phi độc chiếm sủng ái của Vương gia sao?”

* : ý chỉ về tình thì vẫn có thể tha thứ

Ba người đều chứa mũi nhọn về phía Mộ Dung Thu. Đại phu nhân nhìn Hồng Lăng, thấy đầy mắt nàng có một chút lo lắng, khẽ môi âm thầm cười lạnh.

Mộ Dung Thu khẽ nhường mày, nét tươi cười trên môi vẫn chưa biến mất, như cũ vẫn nở ra, thong dong bình tĩnh khẽ mở môi dò mòng trả lời: “Ba vị muội muội tựa hồ đã quên mất thân phận của mình. Hôm nay lời nói xúc phạm, bản Vương phi tạm thời không tính toán so đo, nhưng bản Vương phi không phải không xác định lần tới tâm tình có như hôm nay tốt như vậy. Về phần Thẩm trác phi độc chiếm sủng ái của Vương gia? Đoạn muội về sau chớ có lặp lại, bằng không, bản Vương phi ngày nào đó lỡ miệng, nói với Thẩm trác phi, chỉ sợ muội không ổn đâu.”

Chậm rãi đứng dậy, lúc chuẩn bị rời khỏi đình, lại xoay người đi tới trước mặt của ba người, thân thể hơi nghiêng, đột nhiên, cười. “Mấy người các muội muội nhất định phải tận tình giúp đỡ nhau, tận tâm tận lực hầu hạ Vương gia, sớm ngày vì Vương gia mà khai chi tán điệp*. Bản Vương phi ở chỗ này tạ ơn mấy người các muội muội trước.”

* : tương tự như “Đám chồi này lộc”, ý chỉ việc con dân cháu dòng, nối dõi tông trường.

Ba người nhìn bóng lưng Mộ Dung Thu rời đi, tức giận đến mặt xanh mét. Nhiều lời muốn nói lại bị nghẹn trong cổ họng, lúc muốn thoát cho thoải mái, vài câu nói của Mộ Dung Thu liền khiến các nàng không dám lơ đãng! Đồng thời phản ứng của Mộ Dung Thu càng làm cho các nàng trở tay không kịp! Trong lúc nhất thời, rơi vào hạ phong. Ba người hai mặt nhìn nhau, âm thầm cắn răng.

“Vương phi chẳng lẽ bị té đến hồng đầu óc? Thế nào lại như thay đổi thành một người hoàn toàn khác?” Từ phu nhân cắn răng, cảm hận nói.

“Trước kia đều là nàng ta bị chọc tức đến đấm ngực dậm chân, khóc lóc om sòm mắng to, nhưng hôm nay lại bình tĩnh như thế! Rất kỳ lạ.” Tam phu nhân chớp mắt hai cái, thanh âm khàn khàn nói.

Đại phu nhân về mặt khẽ biến sắc, trong lòng âm thầm phỏng bị, nhìn bóng lưng Hồng Lăng, con người xanh biếc lóe lên ánh sáng

...

“Vương phi, bây giờ là quay về Mai viên sao?” Hồng Lăng nhẹ giọng hỏi.

Mộ Dung Thu khẽ môi khẽ cong , gật đầu: “Quay về Mai viên. Bản Vương phi có chút đói bụng. Bữa trưa để phòng bếp làm thêm đồ ăn. Hôm nay tâm tình của bản Vương phi rất tốt.”

“Vâng, Vương phi.” Hồng Lăng cao giọng thêm vài phần. Nhìn thấy vương phi không mất đi lý trí, nàng đương nhiên cũng vui vẻ.

Lúc quá ngọ, đến lúc dọn bữa, người của phòng bếp đến báo, thức ăn không đủ, buổi trưa không thể cho thêm thức ăn. Hồng Lăng nén giận, Mai viên rõ ràng là có phòng bếp nhỏ, từng tháng Vương phi đều cấp trên năm mươi lượng bạc cho phòng bếp nhỏ để chi dụng, hôm nay Vương phi muốn ăn thêm, nhưng lại không thể cho thêm?

Nhóm bà tử trong phòng bếp nhất định thấy Vương phi không có nắm quyền, nỗi lòng tham với năm mươi lượng bạc, muốn tính toán ăn tiền của Vương phi mà!

Để không ảnh hưởng đến tâm tình của Vương phi, trước tiên Hồng Lăng phản phô một nha hoàn khác hầu hạ Vương phi, mà mình thì đích thân đi đến phòng bếp nhỏ.

Sau khi đến phòng bếp nhỏ, sắc mặt của Hồng Lăng càng kém, nhóm bà tử tùm năm tùm ba nói chuyện phiếm, mà trong lòng, rõ ràng có gà và vịt. Trên thớt còn có thịt heo, rau xanh cũng có tới bốn năm rổ, vậy làm sao không thể có thêm thức ăn? Máy ngày nay, do đường thương nên mấy ngày nay Vương phi dùng thức ăn như thế nào cũng không chú ý lắm, chỉ dùng thức ăn nhẹ cho dễ tiêu, kết quả hiện tại tâm tình tốt, muốn ăn nhiều một chút, nhưng những bà tử này lại không đem Vương phi để vào trong mắt!

“Không phải nói không có thức ăn thêm cho Vương phi sao? Vậy thế nào trong phòng bếp lại nhiều đồ ăn như vậy? Chẳng lẽ các vị mụ mụ lừa gạt vương phi?” Hồng Lăng cau mày trầm giọng chất vấn.

Mấy người bà tử nhìn về phía Hồng Lăng đang hừng hực vấn tội, trong mắt các bà dù Hồng Lăng có bất kính, nhưng dù sao Hồng Lăng vẫn là đại nha hoàn của Mai viên, so với thân phận bọn họ dĩ nhiên cao hơn một bậc, nên tất cả đều đứng dậy hành lễ với Hồng Lăng, chường quần phòng bếp nhỏ của Mai viên - Lưu mụ về mặt tươi cười giải thích với Hồng Lăng: “Những thức ăn và thịt này đều là thức ăn của bốn năm ngày tới, nếu như hôm nay thêm thức ăn, như vậy hai ngày nữa sẽ không có thức ăn. Sở dĩ trong khi đó cũng không ai cấp thêm cho chúng ta. Xin Hồng Lăng cô nương giải thích rõ cho Vương phi, không phải là không muốn cấp thêm, mà thực sự là cấp thêm không được. Nếu như Vương phi thật sự muốn ăn thêm, ta có thể đến phòng bếp nhỏ Trương mụ.”

Thật ra trong vòng hai năm qua, Vương gia chưa từng tới Mai viên, do vậy các bà cũng chưa từng được ban thưởng, so với nhóm bà tử trong các viện khác, các bà cũng không có thu nhập gì đáng nói, sau lại gán lận hàng tháng lấy năm mươi lượng bạc, giữ lại một nửa đó bên cạnh mình. Hiện tại bạc trong túi đã bỏ vỏ còn chưa nóng, không có khả năng bắt các bà nhà ra.

“Đúng vậy, bên ngoài bây giờ giá cả đồ ăn và thịt đều tăng gấp đôi, thật sự rất khó nấu thêm thức ăn.” Mấy bà tử khác liền vội vàng gật đầu phụ họa nói.

Hồng Lăng mày cau chặt hơn, mấy vị bà tử hùa nhau nói dối lừa gạt, năng tuy là đại nha hoàn, nhưng cũng không quản được quá nhiều chuyện, nếu như đem chuyện này làm lớn, sẽ đem phiền phức tới cho Vương phi, nhìn đi nhìn lại mấy vị bà tử không biết sự này, sau khi âm thầm cân nhắc, quyết định chuẩn bị quay về bẩm báo cho Vương phi. “Đã như vậy, ta về trước bẩm báo với Vương phi.” Để lại một câu, liền xoay người rời đi.

Mấy bà tử dờ mắt nhìn nhau, cũng không đem lời nói của Hồng Lăng coi ra gì. Nửa tháng qua Vương phi rất an phận, chắc sợ không muốn chọc giận Vương gia. Hiện có chút việc nhỏ như vậy, Vương phi chắc cũng không muốn chuyện bé xé ra to!

Hướng hỏ quân sự hiện tại vẫn là Thẩm trác phi! Mấy bà tử này có chỗ dựa nên không cần sợ.

Lúc này Mộ Dung Thu đang ở trong phòng chuẩn bị dùng cơm trưa, nhưng đợi khi hạ nhân mang thức ăn dâng lên, nằng cau mày, không phải đã phản phô Hồng Lăng gọi thêm vài món sao? Vết thương trên đầu đã khâu rồi, những thức ăn chay này ăn hoài cũng có chút nhàm chán, nghĩ là sẽ được ăn những món khác, thế tại sao vẫn dọn những thức ăn này?

“Chỉ có những thức ăn này sao?” Mộ Dung Thu ngừng đầu nhìn về phía của nha hoàn đang mang thức ăn lên hỏi.

Nha hoàn kia lập tức nói: “Đúng vậy, Vương phi.”

Mộ Dung Thu hai tròng mắt khép hờ, lúc đang muốn hỏi kỹ, Hồng Lăng cúi thấp đầu đi đến.

“Vương phi, bữa trưa không có thêm thức ăn.” Hồng Lăng cúi đầu trầm giọng nói.

“A?”

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Quyển 1 - Chương 10

“Quân sự phòng bếp nhỏ nói bạc thiếu dùng, thức ăn phải trữ cho mấy ngày tới, vì vậy không có cách nào thêm thức ăn. Vương phi muốn ăn gì, nó đi đến phòng bếp chính gọi đầu bếp làm cho người.” Hồng Lăng cúi đầu thấp giọng nói. Kỳ thực trên đường trở về, nằng nghĩ không nên bẩm báo việc này cho Vương phi, nhưng mà nếu không bẩm báo, nằng cũng không biết dùng cố gì để giải thích, cho nên chỉ có thể chọn cách nói thật.

Nghe xong đầu đuôi, Mộ Dung Thu cũng biết là chuyện gì xảy ra, liếc nhìn vài món ăn đạm bạc như chay trên bàn, thanh âm bình thản phản phô: “Trước tiên là dùng cơm đi. Buổi trưa qua đi, người đi gọi quân sự phòng bếp tới đây.”

Người hiện bị người ức hiếp, cái đạo lý này thật đúng. Chỉ là mấy bà tử đều của phòng bếp nhỏ thuộc Mai viên mà cũng muốn cười ở trên đầu của nàng mà làm mưa làm gió, nghe thực là nực cười!

Sắc mặt như thường dùng cơm trưa, trong miệng nhai rau dưa, lòng lại cười lạnh một tiếng, coi như ăn rau xanh không có thuốc trừ sâu đi, vừa khỏe mạnh, vừa giảm béo! Về phần những thứ khác, sau khi ăn no rồi sẽ tỉnh!

“Vâng ạ.”

Bữa trưa qua đi.

Mộ Dung Thu dựa vào trên ghế nằm, ánh nắng sau buổi trưa xuyên qua cửa sổ chiếu lên người nàng, lười biếng nhắm mắt, khẽ miệng khẽ nhếch lên cười mỉm, cả người lộ ra hơi thở nhu hòa.

Cúi đầu đứng ở phía dưới cách mười thước Lưu mụ nom nớp lo sợ, bà ta đứng ở chỗ này khoảng hai khắc*, mà Vương phi lại cứ không nói một câu! Kỳ thực khi Hồng Lăng đến thông báo, bà ta cũng đã đoán được Vương phi tại sao tìm mình, bất quá, bà ta cũng không thể không lo lắng, cũng đã đứng lâu như vậy, Vương phi lại cứ nhắm mắt không nói gì đến bà! Đến tột cùng là đang có chú ý gì, bà ta nhìn cũng không thấu, tâm khảm thấp thòm không yên.

* : chắc khoảng hai tiếng

“Có cái gì muốn nói sao?” Mộ Dung Thu mở mắt lơ mơ, nhìn Lưu mộ giọng nói lạnh như băng hỏi.

Lưu mộ sững sốt, lắc đầu trả lời “Là Vương phi gọi nó tí tới, nó tí thật không biết Vương phi gọi nó tí đến là ý gì.” Trong lòng lại thầm mắng một tiếng: Chỉ là một Vương phi thất sủng, hạ nhân trong phủ có ai đem năng để vào trong mắt ! Bấy giờ còn chất vấn bà đấy, hừ!

“Nga?” Mộ Dung Thu khẽ nhếch môi, tươi cười xán lạn.

Nụ cười này thật nhìn không thấu, mao cốt từng nhàn*. Lưu mộ thầm cắn chặt răng, dĩ nhiên theo bản năng lui lui về hai bước.

* : sợ tới sồn tóc gáy (ta thấy giữ nguyên văn hay hơn a~)

Đột nhiên, nét tươi cười của nàng biến mất, trong đáy mắt hiện lên một tia ánh sáng lạnh, trầm giọng nói: “Nếu Lưu mộ lớn tuổi không nhớ được, như vậy để bản Vương phi thay Lưu mộ hảo hảo nói đi.”

Lưu mộ chẳng biết vì sao, trong ngực tim đập thình thịch, luôn cảm thấy lời nói của Vương phi có hàm ý khác.

“Hàng tháng bản Vương phi đều cấp cho phòng bếp nhỏ năm mươi lượng bạc, số bạc này có thể dùng để sinh hoạt trong hai năm của một gia đình bình thường. Hơn nữa mỗi bữa đều có thể ăn thịt gà và vịt. Nhưng vì cái gì, lúc bản Vương phi ở Mai viên, Lưu mộ - chương quản phòng bếp nhỏ, dĩ nhiên mỗi tháng năm mươi lượng bạc chỉ có thể cấp cho ta thức ăn chay? Muốn ăn thêm, ăn thịt heo cũng không được?” Mộ Dung Thu nhẹ giọng nói.

Chỉ là một quân sự phòng bếp nhỏ lại muốn làm xằng bậy ngay dưới mắt của nàng, không phải là không đem nàng xem ra gì sao! Nàng - Mộ Dung Thu, kiếp trước không phải là một người chủ dễ chọc, kiếp này nàng càng không phải là một người chủ có thể dễ bị bắt kị người nào chà đạp!

“Vương phi! Đáng là năm mươi lượng bạc có thể cung cấp sinh hoạt cho một nhà bình thường trong hai năm, nhưng Mai viên của chúng ta ngoại trừ Vương phi còn có rất nhiều nha hoàn bà tử, năm mươi lượng bạc cũng chỉ đủ dùng thôi. Nó tí chương quản Mai viên hai năm qua, vẫn luôn tận tâm tận lực, dù bạc không đủ dùng, cũng chưa một lần dám đề cập với Vương phi. Vốn nghĩ Vương phi cũng có nhiều chuyện phiền lòng, cũng không dám đem việc nói này nói với Vương phi. Nghĩ không ra hôm nay nó tí nhất thời sơ sót, nhưng lại khiến Vương phi nổi lên lòng nghi ngờ.” Lưu mộ cúi đầu trấn định trả lời.

Bà ta ở Vương phủ đã hơn mười năm, đã có tính toán rõ ràng, đương nhiên bà ta biết tâm tư của Vương phi là gì, mà do đó bà ta cũng đã sớm nghĩ ra lí do thoái thác. Dù sao Vương phi cũng chưa từng quân sự, trong chuyện này chắc chắn Vương phi cần bản cung không nắm được. Có thể đi qua được chuyện này, bà ta có thể tự tay của Vương phi lấy thêm được nhiều bạc nữa!

Thật là một bà tử nhanh nhẹn nhanh nhẹn xảo quyết! Trong lòng Mộ Dung Thu cười lạnh, trên mặt bất động thanh sắc*, nhủ mau, nhàn nhạt trả lời: “Nga? Hóa ra chuyện này là như vậy a. Xem ra là Vương phi ta thật nóng cạn.”

* : không có biểu hiện gì trên mặt

Lưu mộ cười không ngừng gật đầu: “Việc này cũng chỉ là vài việc vặt, Vương phi không biết là đương nhiên.”

“Như vậy nếu sau này bản Vương phi muốn ăn thêm vài món, chắc cũng cần phải cấp thêm cho Lưu mộ vài lượng bạc?” Mộ Dung Thu hạ thấp tầm mắt, dùng khăn thủ chăm chăm lau khóe môi, cười hỏi lại.

“Nếu Vương phi muốn ăn thêm vài món, nó tí nhất định làm. Bất quá...” Bỗng nhiên giọng điệu Lưu mộ hơi ngập ngừng, sau đó nói tiếp: “Bất quá cần thêm chút ngân lượng.”

“Nga? Vậy còn cần thêm bao nhiêu ngân lượng?”

Trong đầu Lưu mộ lúc này đều bị chiếm đoạt bởi ánh sáng của những lượng bạc , tròng mắt chuyển động không ngừng, tuy rằng trong mắt có chút hoài nghi tại sao Vương phi lại dễ nói chuyện như vậy, nhưng nghi ngờ cũng chỉ là trong một cái nháy mắt, dù sao hơn nửa tháng qua, vẻ kiêu ngạo của Vương phi giảm không ít. Cũng không cần suy nghĩ nhiều. Lúc này trước mắt bà là phải tính toán lấy thêm bao nhiêu bạc cho tốt. Cuối cùng cúi đầu khom lưng, cười hi hi trả lời: “Lại thêm năm mươi lượng là đủ rồi.”

Đang đứng ở một bên Hồng Lăng quạt cho Mộ Dung Thu vừa nghe, nhủ nhủ mảy, còn muốn thêm năm mươi lượng bạc, Lưu mộ này lòng tham cũng thật lớn! Bất quá, Hồng Lăng có chút kinh ngạc, hiện giờ sao Vương phi nói chuyện tốt như vậy?

Mộ Dung Thu cúi đầu tựa hồ như đang trầm tư.

Lưu mộ trong lòng nháy mảy, vô cùng kích động. Nếu như thêm năm mươi lượng bạc, chẳng phải tất cả số bạc này đều rơi vào túi của bà, bất quá chẳng còn bao lâu, bà liền có thể vì nữ nhi của mình mà mua đồ cưới.

“Đã như vậy, Hồng Lăng, người dẫn theo Lưu mộ đến gặp Thẩm trắc phi. Đem bẩm báo với Thẩm trắc phi việc hàng tháng phòng bếp nhỏ cần thêm ngân lượng, nếu như mỗi tháng năm mươi lượng không đủ, thì đề cho Thẩm trắc phi nhìn tình huống này rồi cấp thêm một ít. Bản Vương phi ngày nào cũng ăn rau xanh thật sự rất ngán. Được rồi, hỏi lại Thẩm trắc phi, hạ nhân của Mai viên chỉ tiêu không đủ dùng đều trừ đi tiền tiêu vặt của bản Vương phi sao? Bản Vương phi không rõ việc này, trước đây thời gian ở Tướng quân phủ, mỗi chỉ tiêu của hạ nhân trong viện đều không phải do chủ tử cấp, mà là do Tướng quân phụ trách chỉ tiêu. Dù sao bản Vương phi không có năm quyền, hay là quy củ của vương phủ không giống của Tướng quân phủ.” Sau khi Mộ Dung Thu ngẩng đầu lên, liền nghiêng đầu nhìn về phía của Hồng Lăng đang đứng ở một bên lo lắng, vừa cười vừa phân phó nói.

Hồng Lăng mở to hai mắt, trong lòng vô tay trăm trở khen ngợi, thì ra là Lưu mộ bị Vương phi gái bầy! Hiện nay Thẩm trắc phi nắm quyền ở vương phủ, việc này tốt nhất là để Thẩm trắc phi giải quyết! Vương phi lại tránh được khắt khe với hạ nhân để tránh hạ thấp thanh danh của người. Cũng có thể trừng trị Lưu mộ tốt một chút.

Cái này gọi là không cần tốn sức đã giải quyết được phiền phức! Dù sao nàng không quen nhìn phong cách hành sự của Lưu mộ, bà ta nghĩ có thể lừa gạt được Vương phi? Cũng muốn lừa gạt chủ tử, cũng không biết hầu hạ chủ tử tận lực, cũng nên trừng trị Lưu mộ!

Lưu mộ kinh sợ đứng ở tại chỗ, sắc mặt trắng bệch, nói thế nào lại có thể liên quan đến Thẩm trắc phi? Vương phi không có năm quyền, nhưng Thẩm trắc phi lại nắm quyền a! Nếu như đến tai của đến Thẩm trắc phi, vậy việc bà ta mỗi tháng đem hơn năm mươi lượng bạc bỏ túi nhất định sẽ lộ ra! Nếu như là thế này, Thẩm trắc phi chắc chắn sẽ không tha cho bà ta để dễ dàng!

Bản đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 11

Tuy rằng Thẩm trắc phi là người khá ôn hòa, thế nhưng trong vương phủ quý cù sâu nghiêm, chắc chắn sẽ trừng trị bà! Trong lòng Lưu mộ vô cùng hoang mang, vừa nảy những lí do thoái thác đều dùng lừa bịp Vương phi! Tuyệt đối không thể cho Thẩm trắc phi biết!

“Sao vẫn chưa đứng dậy? Lui xuống đi, bản Vương phi muốn nghỉ ngơi một lát.” Mộ Dung Thu phất phất tay, không nhìn tới gương mặt của Lưu mộ bởi vì kính hải mà trắng bệch. Nếu dám làm, sẽ có đùng khí gánh chịu hậu quả!

Hồng Lăng lập tức đem quạt đặt ở một bên, cúi người đối với Mộ Dung Thu nói rằng: “Nó tí cùng Lưu mộ xin được cáo lui trước. Một lát đi ra, nó tý gọi Tiểu Nguyệt đến hầu hạ Vương phi.”

Mộ Dung Thu gật đầu, nhắm hai mắt lại.

Lúc này Lưu mộ đang có chút thất thần lẫn phản ứng lại, lập tức phịch xuống quỳ trên mặt đất, dùng ống tay áo lau nước mắt nói rằng: “Xin Vương phi thứ tội! Là nô tí to gan, muốn lừa gạt Vương phi. Kỳ thực hàng tháng năm mươi lượng bạc đã đủ dùng. Thức ăn của nhóm nha hoàn bà tử Mai viên đều do phòng bếp chính của vương phủ cung cấp. Là tháng này nô tý coi sổ sách không tốt, cho nên mới bị sơ suất! Xin Vương phi thứ tội! Sau này nô tí nhất định sẽ tận tâm tận lực, tuyệt đối sẽ không xuất hiện tình huống này lần nữa, Vương phi muốn thêm thức ăn, nô tý nhất định sẽ vì Vương phi mà đích thân xuống phòng bếp nhỏ nấu thêm!”

Vô luận bằng bất cứ giá nào bà cũng không thể đi gặp Thẩm trắc phi, chỉ cần Thẩm trắc phi xử lí chắc chắn mọi việc đều bại lộ, đến lúc đó bà chỉ có thể là bị đuổi ra khỏi phủ! Cái này không thể được, trong vương phủ này bà ta vẫn còn hai khuê nữ*.

* : con gái

“Nga? Vậy là lộ tai của bản Vương phi không có xảy ra vấn đề gì chứ. Nếu từng tháng năm mươi lượng bạc đủ dùng, vậy tại sao hai năm qua thức ăn của bản Vương phi còn kém hơn so với các tiểu thiếp của Bắc viên vậy chứ? Không lẽ hai năm qua Lưu mộ đều thất trách sao? Đã như vậy, xem ra Lưu mộ cần phải cho bản Vương phi một câu trả lời.” Mộ Dung Thu lười biếng mở mắt, đôi mắt sắc bén nhìn về phía Lưu mộ, lạnh giọng nói.

Nghe vậy, thân thể Lưu mộ mềm nhũn, lập tức ngã xuống mặt đất, trong lúc đó muốn nói lời phản bác nhưng là nghĩ không ra.

“Hồng Lăng, Bốn vương phi mệt rồi, mấy việc này không phải đều do Thẩm trắc phi giải quyết sao? Dẫn Lưu mộ đi gặp Thẩm trắc phi đi! Nga, được rồi, nói với Thẩm trắc phi một tiếng. Lưu mộ bản Vương phi không dám dùng nữa, về phần tân quân sự phòng bếp nhỏ của Mai viên, bản Vương phi tự chọn lựa. Về những việc khác, để Thẩm trắc phi tùy ý xử lí.” Mộ Dung Thu lạnh nhạt phân phó. Sau đó lại nhắm mắt, có lần đầu sẽ có lần sau, Lưu mộ này có gan lừa gạt nàng hai năm, như vậy giữ lại Lưu mộ ở Mai viên là tai họa! Người như thế cũng không thể giữ lại để nàng dùng.

Hồng Lăng đáp một tiếng, đỡ thân thể đã xụi lỵ của Lưu mộ ra ngoài.

Sau khi đứng lên Lưu mộ như trong mộng tỉnh lại, không thể tin nhìn Mộ Dung Thu, thế nào chỉ trong nháy mắt liền có thể biến thành người như thế này? Sau khi nói chuyện với Vương phi bà ta đã mất đi hi vọng, nhất định Vương phi không bỏ qua một cách dễ dàng cho bà!

Âm thầm hung hăng liếc mắt về phía của Mộ Dung Thu đang nhắm mắt nghỉ ngơi, theo một chủ tử vô dụng, chỉ bất quá kị của nàng ta chút bạc, lại không buông tha cho bà! Bất quá chi phạm vào một sai lầm không lớn. Bà ta đã ở trong vương

phủ mười năm chắc sẽ không sao.

Mặc dù trong lòng rất căm hận, nhưng cũng không có cách nào, chỉ có thể lao đảo đi ra ngoài. Sau cùng đem mọi hi vọng đặt trên người của Thẩm trắc phi, hi vọng Thẩm trắc phi nhân từ có thể xử lí bà ta nhẹ tay một chút.

Sau nửa canh giờ, Hồng Lăng từ Trúc viên của Thẩm trắc phi trở về.

“Hồi Vương phi, Thẩm trắc phi đem Lưu mụ ra đánh hai mươi cái bần, sau đó đuổi khỏi vương phủ.” Hồng Lăng cúi đầu bẩm báo lại. Đối với kết quả này, có chút ngoài ý muốn của nàng. Vốn tưởng rằng Thẩm trắc phi nhân từ, nhất định sẽ tha cho Lưu mụ, nhưng thật không ngờ, cuối cùng lại phạt nặng như vậy.

Sau khi việc này trong vương phủ truyền ra, nhưng không ai nói Vương phi cái gì cả, tất cả hạ nhân đều chửi Lưu mụ là ngu ngốc. Hạ nhân trong Mai viên có tâm tư khác cũng không dám làm bất cứ động tác gì.

“Ân, hai ngày này phòng bếp nhỏ cứ do người quản lí, nhìn xem bên cạnh mình người nào có thể tin được, liền suy xét làm cho làm quản sự đi.” Mộ Dung Thu nhân dịp đáp lại. Thẩm trắc phi sẽ xử phạt như thế nào, nàng đã sớm dự đoán trước, tuyệt đối không có khả năng phạt Lưu mụ quá nhẹ tay, dù sao việc này, hạ nhân mà dám can đảm lừa gạt chủ tử, không đem chủ tử coi vào đâu, nếu là truyền ra ngoài, nàng ta chính là thất trách.

Nàng tin tưởng, Thẩm trắc phi đương nhiên không muốn có một cái danh tiếng như vậy. Hơn nữa, cũng không muốn bôi vò mà mất lớn, đem quyền lợi giao cho kẻ khác! Trong chốn nhà cao cửa rộng này, lại đẩy rẫy tâm cơ thủ đoạn, vậy mà Thẩm trắc phi lại có thể nắm quyền, còn có được sủng ái của Vũ Văn Mặc, quả nhiên là một nhân vật khó có thể không khiến người ta xem thường!

“Lúc nó đi tìm Lưu mụ đến Trúc viên để gặp Thẩm trắc phi, Vương gia cũng ở đó. Lúc đó tuy rằng Vương gia không có bất kỳ biểu hiện gì, bất quá, nô tỳ sợ, chuyện này có thể chọc giận Vương gia.” Sau đó dự một hồi, Hồng Lăng đem lo lắng trong lòng nói ra. Lúc thấy Vương gia ở viện của Thẩm trắc phi, trong lòng nàng kinh ngạc không thôi, ban ngày Vương gia rất ít khi ở trong vương phủ, thế nhưng hôm nay lại có mặt trong phủ? Hơn nữa còn ở Trúc viên của Thẩm trắc phi? Xem ra, Thẩm trắc phi càng ngày càng được Vương gia sủng ái.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu hơi nhíu mày: “Vương gia có ở đó hay không thì có liên quan gì đến chuyện này?” Vũ Văn Mặc cũng rằng không có chút liên quan gì. Bất quá, nếu hẳn đang muốn che chở cho Thẩm trắc phi, tức giận Lưu mụ người của nàng quấy rầy thể giới ngọt ngào của hai người bọn họ, nàng cũng không có cách nào, gần liền gần đi, người hiện đại như nàng cần bản không có thời gian đi quan tâm một tên nam nhân mà nàng không hề yêu.

Hồng Lăng đập một tiếng rồi thôi, có lẽ là nàng suy nghĩ nhiều, nàng cảm giác hôm nay Vương gia nghe chuyện của Vương phi, cũng không thờ ơ như trước, còn hơi giống như có chút lưu tâm với chuyện tình của Lưu mụ, còn ở một bên nói một câu, hay chính là vì câu nói kia, cho nên Thẩm trắc phi mới ra tay trừng phạt Lưu mụ nặng một phen.

Bất quá, Vương phi có vẻ như không hề quan tâm Vương gia? Xem ra trải qua thời gian dài, cũng đem tình cảm trong lòng đối với Vương gia buông xuống rồi.

“Hồng Lăng, hương thơm trên người người rất dễ chịu, hình như là một loài hoa, cùng mùi sơn phấn rất là khác nhau. Nghe thật tươi mát.” Mộ Dung Thu mặt mày tươi tắn, cười hời.

Hồng Lăng phục hồi lại tinh thần, tươi cười đem hà bao* bên hông lấy xuống đưa cho Mộ Dung Thu, “Đây là hà bao nô tỳ trong lúc nhân rồi tự thêu, bên trong chứa lá bạc hà. Hương thơm của bạc hà vốn rất tươi mát, bởi vì hương thơm quá nhẹ, cho nên hầu hết tất cả các nữ tử đều không thích.”

* : túi hương của nữ tử hồi xưa (ví dụ như ta thêu cái túi nhỏ có mấy cái hoa mai xong rồi ta bỏ mấy cái bông búp vô cho thơm a~)

Mộ Dung Thu cầm hầu bao nhìn đảo qua một vòng, phía trên hà bao có mấy đóa hoa được thêu rất đẹp mắt, nghĩ không ra Hồng Lăng khéo tay như vậy, lập tức mang theo một tia vui vẻ nói: “Hồng Lăng, người có thể vì ta thêu một cái hà bao? Bên trong cũng cho ta chút bạc hà.” So với những loài hoa có hương quá nồng, nàng thật ra vẫn thích hương thơm của bạc hà hơn.

“Nếu Vương phi thích, nó ti liền thêu cho người. Bất quá trong một lát không có ngay được, sợ rằng chắc phải tốn một hai ngày.” Hồng Lăng cười trả lời.

Mộ Dung Thu gật đầu: “Ân, không cần phải gấp, đừng thêu vào buổi tối, ánh sáng nên quá mờ, rất dễ hại mắt.” Đối với việc những việc thêu này nàng đánh bó tay, chuyện này cứ từ từ cũng được.

“Dạ, vương phi.” Hồng Lăng chớp mắt hai cái, trong lòng đột nhiên đột nhiên có một tia âm áp. Đây là lần đầu tiên Vương phi quan tâm nàng. Là quan tâm một hạ nhân như nàng.

Trúc viên.

“Trắc phi, Vương gia sao lại bỗng nhiên rời đi? Nghe nha đầu bên ngoài nói, Vương gia đến Mai viên. Có khi nào Vương gia đêm nay sẽ ở Mai viên nghỉ ngơi không?” Từ Ngọc lo lắng hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiếu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 12

Trong hai năm qua, Vương gia chỉ nghỉ tại phòng của Vương phi duy nhất có một lần, đó là vào đêm tân hôn. Nhưng hôm nay, Vương gia rõ ràng là dùng cả buổi chiều chơi cờ vây cùng Thẩm trắc phi, cùng dùng xong bữa tối tại Trúc viên thế nhưng lại nghỉ ngơi ở Mai Viên?

Thẩm trắc phi lặng im không nói, ngẩng đầu nhìn y phục ngoài còn để trên đầu giường, lúc hẳn rồi đi đã quên mặc, hẳn chưa từng như vậy, hôm nay hẳn đúng là hơi khác thường.

Trong lòng hơi lo lắng, lẽ nào hẳn động tâm với Mộ Dung Thu?

Nàng lắc đầu, sẽ không, hẳn sẽ không. Nàng hiểu hẳn, Mộ Dung Thu không phải là loại nữ tử hẳn thích, hẳn thích chính là nữ tử ôn nhu hiền thực.

Nhưng, những ngày gần đây Mộ Dung Thu có chút thay đổi, chẳng lẽ điểm ấy lại hấp dẫn hẳn?

“Có phải hay không phải vì chuyện của Lưu mụ, Vương gia có chút bất mãn?” Từ Ngọc suy đoán nói.

Thẩm trắc phi nhướn mày, hai mắt sáng ngời, nhưng chẳng bao lâu, trong mắt lại có chút tia lo lắng hiện lên: “Chẳng lẽ Vương gia là trách ta quản lý vương phủ không tốt, nên mới xảy ra chuyện hạ nhân lừa gạt chủ tử.” Kỳ thực trước đây nàng cũng đã biết việc này của Mai viên, nhưng cũng không có đi quản, dù sao nàng là vì tâm tư riêng của mình. Hôm nay đã hồi hận, nếu nàng nắm quyền, nên sớm xử lí tốt việc này, không để cho hôm nay Mộ Dung Thu thừa cơ chiếm ưu thế.

“Sẽ không, vừa rồi Vương gia một chút tức giận cũng không có. Trắc phi không nên quá lo lắng.” Từ Ngọc thấy khóe mi Thẩm trắc phi có nét ưu sầu, lập tức khuyên giải nói.

Nghe vậy, nét ưu sầu trên mặt Thẩm trắc phi cũng không giảm bớt, ngược lại còn còn tăng lên nhiều hơn. Cuối cùng cũng hóa thành một tiếng thở dài.

Sau khi bốn thị thiếp trong Bắc viên biết tin đêm nay Vương gia sẽ nghỉ tại Mai viên, không ai dám tin, lập tức cho người trong viện đi thăm dò đến tận cùng là có chuyện gì xảy ra, Vương gia đến Mai viên là muốn sủng ái Vương phi, hay còn nguyên nhân khác?

Người được phái đi tới tới lui lui cũng không có chút tin tức. Bốn vị phu nhân không khỏi đều hoảng hốt, nếu như Vương phi lấy được sủng ái, như vậy những ngày kế tiếp của các nàng nhất định là không dễ chịu! Thấp thỏm không yên nên bốn người cuối cùng phải ngồi lại, một bên dùng trà, một bên đợi tới sáng mai. Chỉ cần đến ngày mai, các nàng đều sẽ biết chuyện gì xảy ra.

“Lúc này chúng ta lo lắng như thế, trong lòng Thẩm trắc phi chắc chắc cũng không chịu nổi đâu.” Đại phu nhân dùng khăn thấm chút nước trà ở khóe môi, thần nhiên nói. Rõ ràng Vương gia cả ngày đều ở cùng Thẩm trắc phi, không ngờ sau bữa cơm chiều, Vương gia lại đến chỗ của Vương phi.

Ba người còn lại nhìn nhau, Tam phu nhân gật đầu nói: “Đúng vậy, nên lo lắng cũng không phải chỉ có mấy người chúng ta. Nếu đến lúc đó Vương phi lại được sủng ái, chúng ta chỉ cần thận trọng trong lời nói và việc làm, thì cũng không có chuyện gì.”

“Ân, Tam muội nói rất đúng.” Đại phu nhân cùng Nhị phu nhân gật đầu phụ họa. Tứ phu nhân chớp đôi mắt quyền rũ hai cái, trong lòng vạn lần không cam lòng. Sau khi cắn nhẹ môi, cũng theo các nàng nói chuyện phiếm, chờ tin tức ngày mai.

Mai viên

Mộ Dung Thu dùng xong cơm chiều, sau khi uống một ly trà, liền ở trong sân đi một vòng để tiêu thực.

Đến khi trời tối hẳn, trăng đã hiện lên trên không, thì liền cùng Hồng Lăng quay về phòng.

“Vương phi, có phải chúng ta có nên chọn thêm hai đại nha hoàn hay không?” Hồng Lăng đang sửa soạn giường, nhẹ giọng đối với Mộ Dung Thu nói.

Chọn thêm đại nha hoàn? Máu quang của Mộ Dung Thu óe sáng, theo lẽ bình thường thì bên cạnh Vương phi phải có bốn đại nha hoàn hầu hạ, nhưng trong vòng hai năm nhập phủ, Mộ Dung Thu bởi vì ghen tị với dung mạo của ba đại nha hoàn kia, sợ ba người dùng nhan sắc quyến rũ Vũ Văn Mặc, liền tìm cách đuổi ra khỏi phủ, sau vẫn không tuyển thêm đại nha hoàn, chỉ để một mình Hồng Lăng hầu hạ bên cạnh.

Hôm nay mới nghĩ đến Hồng Lăng chỉ có một người nên năng lực cũng có hạn, cũng có rất nhiều chuyện nàng ấy không quản được, hiện nay phòng bếp nhỏ tạm thời cũng cần nàng ấy quản lý, sau khi trầm tư nửa khắc*, trả lời: “Mấy người nha hoàn bên ngoài, người so với bản Vương phi đương nhiên hiểu rõ hơn, tìm ba người có năng lực còn có thể tin được, nâng lên thành đại nha hoàn đi.”

* : khoảng nửa giây

“Mấy nha đầu này dung mạo cũng không tệ, Vương phi...” Hồng Lăng có chút do dự, ba nha đầu trước kia bị đuổi ra khỏi vương phủ đều có dung mạo thanh lệ, nên mới thành bệnh trong lòng của Vương phi, lúc này việc chọn đại nĩa hoàn không thể khinh suất, nếu như khiến Vương phi không hài lòng, chẳng phải đã hại nấy vị cô nương này sao.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu không khỏi có chút buồn cười, nàng gật đầu trả lời: “Dung mạo không quan trọng, chỉ cần là người hiểu chuyện và an phận liên có thể. Những người chuyên gây chuyện đừng nhắc tới. Nếu người khó xử, chờ sau khi ngày mai bản Vương phi giải quyết xong chuyện của mấy cửa hàng, người gọi các nha hoàn đó vào đây, bản Vương phi tự chọn là được.” Sợ rằng chuyện trước kia đã trở thành bóng ma trong lòng của Hồng Lăng, Mộ Dung Thu trước kia thật đáng thương, một người nam nhân nếu muốn ăn vụng, người có thể phòng được sao? Còn chưa thấy mình tự chuốc khổ!

“Vương phi không sợ các nha đầu này có tâm tư khác trong lòng sao?” Hồng Lăng đang trái chần chọt ngừng tay, nói ra nghi ngờ trong lòng. Nàng cũng là vì Vương phi mà lo lắng, nếu đến lúc đó nha hoàn của Vương phi bỏ lên giường của Vương gia, như vậy, khẳng định là lại có không có ít thị phi.

Mộ Dung Thu phi cười ra tiếng, lắc đầu khẽ nói: “Nếu là có, bản Vương phi phòng được sao? Huống hồ việc này cũng không phải bản Vương phi có thể làm chủ! Vương gia muốn nữ nhân nào, bản Vương phi còn có thể ngăn cản? Dù cho Vương gia muốn người, bản Vương phi cũng phải chấp nhận!

“Vương phi! Nó ti không có những ý nghĩ như vậy!” Hồng Lăng hoảng sợ lập tức quý xuống đất thể hiện tâm ý, nàng đối với Vương gia không có một chút tâm tư nào không nên. Nàng chỉ muốn sau này có thể gả cho một người bình thường làm thế, dù cuộc sống có nghèo khổ, nhưng chung quy vẫn tốt hơn so với thân phận của một nha đầu thông phòng trong vương phủ nhiều. “Nó ti biết thân phận của mình, thậm chí phải hầu hạ Vương phi thật tốt, không dám có tâm tư trèo cao.”

“Nha đầu ngốc. Người là hạ đẳng người gì, bản Vương phi còn không biết sao? Trong vương phủ cũng chỉ có mình người là đem Vương phi ta đặt vào trong lòng người. Mấy năm qua người tận tâm hầu hạ bản Vương phi, bản Vương phi đều ghi tạc trong lòng, chắc chắn sẽ vì người mà chuẩn bị của hồi môn, còn tìm cho người một mối hôn sự thật tốt. Huống hồ, huê chất làm tâm như người, hẳn đã quá rõ ràng, cùng nhiều nữ nhân hầu hạ một nam nhân, chắc chắn sẽ rất đau khổ, cuộc sống cũng không tốt gì. Ngày sau bản Vương phi sẽ cấp thật nhiều đồ cưới để gả đình chồng của người phải vì nể mà người ở gia đình chồng cũng có thể ngẩng cao đầu mà sống.” Mộ Dung Thu ôn nhu nói. Trong khoảng thời gian này vẫn chỉ có Hồng Lăng là bên cạnh nàng, giúp nàng xử lí rất là nhiều việc lộn xộn, tất cả đều là nghĩ cho nàng.

Nàng đối đãi đích nhân sẽ không chút nương tay, thế nhưng đối với người của mình, tuyệt đối sẽ cấp những thứ tốt nhất!

Hồng Lăng vẫn mất phẩm hồng*, nàng không ngờ vị trí của mình trong lòng Vương phi lại quan trọng như vậy, tuy rằng trong hai năm qua thỉnh thoảng Vương phi đối với nàng cũng có nghiêm khắc, thế nhưng đối với nàng vẫn là tín nhiệm, bây giờ còn đang vì nàng mà âm thầm làm nhiều chuyện như vậy, nàng làm sao có thể không cảm động. Âm thầm quyết định, ngày sau đối với Vương phi càng trung thành, nhất định không làm vương phi thất vọng.

: khóc rồi đó

“Vương phi người tốt như vậy, Vương gia sao lại không nhìn thấy?” Hồng Lăng lau lệ trên mặt, thấp giọng thờ dài.

“Chuyện này không có cách nào cưỡng cầu.” Mộ Dung Thu cười trả lời. Nàng đối với Vũ Văn Mặc hoàn toàn không có cảm giác gì, hẳn để ý hay không để ý thì cũng không liên quan đến nàng. Nàng không có tâm tư để quẩn, cũng sẽ không lăng phí tinh thần ở trên người của hắn.

Lúc này, ngoài cửa có tiếng vang, chỉ nghe nha hoàn canh cửa hô: “Vương gia vạn phúc.”

“Vương phi ở trong phòng, lúc này chắc vẫn chưa nghỉ ngơi.”

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1 - Quyển 1

Quyển 1 - Chương 13

Vũ Văn Mặc lạnh lùng nhìn vào phòng, trong phòng nền vẫn còn đốt, trên cửa sổ phản chiếu một bóng người hoạt bát. Con người lóe lóe.

Trong phòng, Mộ Dung Thu và Hồng Lăng cùng sưng sốt. Vũ Văn Mặc tới?

Hồng Lăng mặt trận mừng rỡ: “Vương phi, Vương gia tới.” Đây là lần đầu trong hai năm qua, nghĩ không ra đêm nay Vương gia lại đến đây.

Mộ Dung Thu nhủ nhủ mớ, Vũ Văn Mặc tại sao lại tới? Hẳn tới làm gì? Không lẽ là muốn cùng nàng hoan ái*? Nhưng nghĩ lại, không đúng, không có khả năng, căn cứ vào thái độ của hắn đối với Mộ Dung Thu trong quá khứ, đã nói lên hẳn không hề quan tâm đến Mộ Dung Thu, như vậy đêm nay hẳn đến làm cái gì? Bỗng nhiên lại nghĩ đến lúc chiều Hồng Lăng hỏi bả nàng, có nhắc một câu về Vũ Văn Mặc. Lúc đó Vũ Văn Mặc cũng ở đó, lẽ nào Vũ Văn Mặc đến đây là ra mặt thay cho Thẩm trác phi?

* : ái ái (ý hí hí ~)

MD! Không phải nàng đã đem chuyện của Lưu mụ giao cho Thẩm trác phi sao? Tại sao còn đến? Như vậy là muốn bao che khuyết điểm? Thẩm trác phi không phải năm quên sao? Chút chuyện này cũng làm phiền nàng? Huống hồ chuyện của Lưu mụ, tuyệt đối có liên quan đến Thẩm trác phi đứng sau lưng dung túng, vậy việc này không giao cho Thẩm trác phi xử lý thì giao cho ai xử lý? Nàng cũng không có cái đạo lý làm người mà người ta ăn ốc, còn nàng thì đi đồ vò! Nàng cũng không có cái tâm trí ngu như vậy!

Thật sự không thể không nói câu là không được! Vương phủ lớn như vậy mà không có nổi một chỗ an tĩnh, thật sự không chịu nổi thì đưa hươu thư ra là xong!

Tâm tư trong nháy mắt liền bách chuyển thiên hồi*, nhún vai, mà thôi, suy đoán bay giờ cũng vô dụng, liền trực tiếp xem mục đích của hắn là được!

* : chuyển động liền hồi

Dùng ánh mắt ý bảo Hồng Lăng mở cửa.

Hồng Lăng trong mắt tràn đầy ý cười, Vương phi đối hai năm rất cuộc cũng đã có kết quả, lập tức nghe theo Mộ Dung Thu ra mở cửa.

Vũ Văn Mặc đã đứng trước cửa, Hồng Lăng lập tức phác thân hành lễ: “Nó ti bái gặp qua Vương gia, Vương gia vạn phúc kim an.”

Vũ Văn Mặc gật đầu, ý bảo Hồng Lăng lui ra. Hồng Lăng là người thông minh, đương nhiên biết lúc này phải rời đi, không thể nào ngăn cản chuyện tốt của Vương gia và Vương phi.

Mộ Dung Thu mặc dù không muốn khom lưng, thế nhưng ở đây hoàng quyền là cao nhất, dựa theo quy củ của xã hội thời phong kiến, nàng cũng chỉ đành vờ vịn cúi đầu, phốc thần cúi chào: “Thần thiếp gặp qua gia.”

“Không cần đa lễ, đứng dậy đi.” Vũ Văn Mặc lạnh giọng nói.

Gã bộ lạnh lùng cái gì! Mộ Dung Thu thầm mắng một tiếng. Đứng dậy, tươi cười ôn nhu đến mê người, quả nhiên là trang nhà đứng mực. “Tạ ơn gia.”

Vũ Văn Mặc giờ tay lên ý bảo Hồng Lăng đóng cửa lại, sau đó liền đi tới gần Mộ Dung Thu.

Mộ Dung Thu nhìn cửa bị đóng lại, tâm trầm đi vài phần. Liền nhìn người đang đi về phía mình, ánh nhìn nặng kéo bóng dáng của hắn càng dài, làm cho người khác không thấy rõ mặt của hắn, chỉ là đôi mắt lạnh như băng kia không ngừng tàn ra lạnh khí.

Hắn mặc trường bào đen tuyền, cùng tương thích với đôi mắt đen nhánh, đôi mắt ấy rét lạnh như đặt người khác vào giữa tảng chạp trời đông băng giá. Nét tươi cười trên mặt nàng cứng đờ, nói thật, nàng không thích bầu không khí như vậy. Còn có hơi thở của hắn! Không lẽ vì cuộc sống sau này, phải ủy khuất chính mình mà hầu hạ dưới thân thể của hắn sao?

Đang lúc thất thần, bên tai truyền đến giọng nói đặc biệt lạnh như băng của hắn: “Hầu hạ bản Vương phi nghỉ ngơi đi.” Từ lần trước thấy nàng, sự thay đổi của nàng khiến cho trong lòng của hắn tăng thêm nấy phần nghi ngờ, bất quá cũng không để ý lắm, hôm nay Hồng Lăng mang theo Lưu mụ xuất hiện tại viện của Thẩm trác phi, mới lại nghĩ tới ngày đó nàng hành động không giống như bình thường.

Mộ Dung Thu nhướng mày, sau khi trông mắt đảo qua một vòng, lập tức cười nói: “Thần thiếp có tội, sợ rằng làm Vương gia mất hứng. Hôm nay đứng dịp thiếp tới quý thúy*. Nếu như gia không chê, thần thiếp liền đi tắm rửa, nhất định hầu hạ gia thật tốt.”

* : các nàng đi sọt gg nga~ ta tìm mãi không thấy .. :3

Vũ Văn Mặc nhủ nhủ mớ, lui về phía sau một bước liền ngồi xuống cái ghế gần đó, vẫn chưa nhìn nàng, lạnh nhạt nói: “Ngà? Xem ra thật sự là đến không đúng lúc.”

“Tắm rửa sau cũng không ngại.” Mộ Dung Thu cúi đầu cười trả lời, trong giọng nói có mấy phần chờ đợi.

Quả nhiên, Vũ Văn Mặc cau chặt đôi mày hơn.

Sau khi Mộ Dung Thu nâng trà từ ý hắn mà rót một chén, nói tiếp: “Nếu như gia ghét bỏ, thần thiếp liền tìm một nha đầu trong phòng hầu hạ gia?” Mỗi tiếng nói cử động đều có vài phần nhin nọt. Nàng cười lạnh ở trong lòng, nam nhân đều là như vậy, càng chủ động, hẳn càng cảm thấy phiền chán, nhưng nếu là từ chối, lại có vài phần đáng vẻ của chiêu lặt mồm buộc chặt. Nàng bây giờ sẽ diễn xuất thật sinh động cho hình ảnh của Mộ Dung Thu trong quá khứ trước kia cho hắn xem.

“Không cần phiền phức như vậy.” Sau khi Vũ Văn Mặc uống xong ly trà, liền đứng dậy lạnh lùng nói. Trong lúc đó vẫn không thêm liếc mắt nhìn Mộ Dung Thu một cái.

“Gia...” Nàng cắn môi có vẻ không cam lòng.

Vũ Văn Mặc lại cau chặt đôi mi đen nhánh, đi ba bước đã đến trước cửa.

Nhìn bóng lưng hắn rất nhanh liền rời đi, nàng âm thầm không ngừng cười đắc ý. Quà nhiên, trong lòng hắn căn bản không có Mộ Dung Thu! Mầu quang chớp động, vậy hắn tới làm gì? Hay chợt nhớ mình vẫn còn một chính thể?

Đi đến trước cửa hắn bỗng nhiên dừng bước, quay lưng về phía nàng, nói “Hai ngày nữa Mộ Dung đại tướng quân sẽ hồi triều, đến lúc đó người đi theo bản Vương quay về Tướng quân phủ gặp Đại tướng quân.” Dứt lời, hắn liền rời đi mà không hề quay đầu lại nhìn.

Mộ Dung tướng quân hồi triều? Mộ Dung Thu nháy mắt hai cái, thì ra là thế! Trách không được Vũ Văn Mặc lại đột nhiên tới đây, hóa ra là đến trấn an nàng, đề phòng nàng đến Tướng quân phủ cáo trạng?!

Cười lạnh. Nếu là Mộ Dung Thu trước kia sau khi trở về nhà mẹ đẻ, nhất định sẽ khóc lóc kể lể những điều chua xót đã trải qua trong hai năm, dựa vào thân phận của cha nàng ta để tranh thủ sự ái của Vũ Văn Mặc! Nhưng Vũ Văn Mặc nhìn thấu ý đồ đó, đã sớm đến phòng ngừa.

Chắc chắn, Vũ Văn Mặc đúng thật là rất có tâm cơ! Còn vì đề nàng vui lòng, đề thiên hạ thái bình, tình nguyện bản đúng thân thể, làm trái lòng mình, đến cùng nàng mây mưa*! May mà nàng nhận thức được chuyện gì, cứu thân thể cùng tinh thần của hắn để hai cái không bị tổn thương cùng lúc.

* : ân ái (ứ hí hí ~ chương này sao mà nhắc nhiều vậy ta ..)

Bất quá ... YD! Nam nhân đáng ghê tởm. Hắn xem nàng là độc dược! Nàng thì xem hắn là phân bò! (=.=||)

Sau khi Vũ Văn Mặc rời đi được một lát, Hồng Lăng lập tức kinh hoảng bước vào phòng: “Vương phi, sao Vương gia làm sao lại đột nhiên rời đi như vậy? Có phải đã xảy ra chuyện gì không?” Vừa rồi nàng ở ngoài trông chừng, thấy lúc Vương gia rời đi, tựa hồ sắc mặt có chút gợn dữ.

Mộ Dung Thu nhếch môi cười tuyệt mỹ, nằm ở trên giường, thấp phần ung dung lười biếng trả lời: “Không có chuyện gì.”

Không có việc gì là tốt rồi, lo lắng trong lòng Hồng Lăng rốt cục cũng buông xuống, nhưng nghĩ lại, nghĩ tới vẻ mặt của Vương gia lúc rời đi, âm thầm lo lắng, ngày mai sợ rằng sẽ có nhiều người rảnh rỗi rồi nói lời dèm đặt hướng về phía Vương phi.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Quyển 1 - Chương 14

Sáng hôm sau, người của các viện đều biết tối qua tuy rằng Vương gia đến Mai viên, bất quá không ở được một khắc liền vội vã rời đi. Nghe được điều này, tâm tình mọi người đều thà lẳng. Giống như dự đoán của Hồng Lăng, những lời dèm đặt đã lan tràn khắp nơi.

Đều nói tối qua Vương gia đến là để đổ quả trách Vương phi, nói là làm gì có chuyện Vương phi lấy được sự ái. Mà địa vị Vương phi trong vương phủ tràn đầy nguy cơ, thậm chí có người to gan suy đoán, Vương gia muốn bỏ Vương phi, sau đó lập Thẩm trắc phi làm Chính phi?

Suy đoán rất nhiều, nhưng đều không có bằng chứng.

Bốn vị phu nhân rốt cục cũng yên tâm, những lời đồn nói về chuyện này, đối với các nàng mà nói thì cũng không có ảnh hưởng gì, nhưng đối với Thẩm trắc phi mà nói thì cực kỳ có lợi! Người trong vương phủ ai không biết Thẩm trắc phi được sự ái nhất? Sợ rằng trong mắt Vương gia chỉ có mình nàng.

Tối hôm qua sau khi Vũ Văn Mặc rời khỏi Mai viên, liền trở về Trúc viên. Buổi tối tất nhiên là cùng Thẩm trắc phi triền miên một phen.

Tâm lo lắng của Thẩm trắc phi cũng vì vậy mà bình tĩnh. Kỳ thực lúc Vũ Văn Mặc đến Mai viên, nàng đã nhận được tin tức, hai ngày nữa Mộ Dung tướng quân sẽ hồi triều, Vũ Văn Mặc vì trấn an Mộ Dung Thu cho nên mới phải đi Mai viên.

Xem ra là nàng suy nghĩ nhiều.

Buồng kim thêu trong tay, nhìn bức Mẫu Đơn đồ đã thêu gần xong trên mặt gối thượng hạng, nàng ôn nhu nở nụ cười.

“Trắc phi thật là khéo tay, Mẫu Đơn này thêu rất sống động, thật là đẹp.” Từ Ngọc một bên liếc mắt qua một cái, tán thưởng tự đáy lòng nói.

Trong kinh thành ai chẳng biết nhị tiểu thư của phủ Tề tướng vô luận là cảm kỳ thư họa, hay là nữ công thêu thùa, đều xếp vào hàng nhất nhĩ, so với Vương phi đúng là gọi hơi rất nhiều.

“Chắc khoảng ba ngày nữa chắc sẽ thêu xong.” Thẩm trắc phi cười nói.

“Đây là định thêu để làm áo choàng cho Vương gia sao?” Từ Ngọc cười hỏi.

Thẩm trắc phi gật đầu, trong đầu hiện lên bóng dáng của Vũ Văn Mặc mặc áo choàng do chính tay nàng thêu. Bên môi cười nhu tình mà quyến rũ, gò má hiện lên một rặng mây đỏ, tối hôm qua, hắn hết sức dịu dàng. (sao cứ nhìn mấy từ giống vậy là bộ não ta bay theo trí tưởng tượng vậy~)

“Nô tì nói rồi mà, trong lòng Vương gia chỉ có một người là Thẩm trắc phi thôi. Bằng không cũng sẽ không xảy ra chuyện Vương gia đi rồi quay trở về.” Từ Ngọc nhường mi có vài phần đắc ý nói. Chủ tử nhà mình được sự ái, nàng ở trước mặt hạ nhân khác cũng có chút mặt mũi, bọn nha đầu bà tử thấy nàng ai cũng phải cúi đầu khom lưng.

“Sau bữa cơm trưa, người đi Mai viên mời Vương phi đến đây trò chuyện với ta.” Thẩm trắc phi ôn nhu cười khẽ, không có vẻ được sự ái mà kiêu ngạo, càng không có đắc ý vênh váo. Chỉ là muốn gặp Mộ Dung Thu để nghe giải thích của nàng, lần trước xảy ra chuyện của Lưu mụ, nàng cũng có thể cấp cho Mộ Dung Thu một cái công đạo.

Tối thiểu, khi nàng nắm quyền, không cho phép quá nhiều lỗ thủng xuất hiện. Cũng không thể khiến Vũ Văn Mặc thất vọng về nàng.

Hơn nữa... Quyền lực này cũng không thể giao ra...

Mai viên

Trong bữa sáng, Mộ Dung Thu ăn một chén cơm đầy, thức ăn rõ ràng được cải thiện. Qua chuyện của Lưu mụ, hạ nhân của phòng bếp nhỏ dù có tâm tư gì cũng không dám biểu lộ ra ngoài, người người đều cẩn trọng, không dám lập lại việc sai lầm, trở thành Lưu mụ thứ hai.

Để Hồng Lăng chứng quản phòng bếp nhỏ không phải kế hoạch lâu dài, phòng bếp nhỏ, phải mau tìm người quản sự mới được. Buổi sáng, Mộ Dung Thu liền phân phó Hồng Lăng, tìm một người biết an phận làm quản sự phòng bếp nhỏ.

Còn về phần lời đồn về chuyện tối qua của mấy người kia, Mộ Dung Thu chột cảm thấy buồn cười, xem ra vô luận là thời hiện đại hay cổ đại, tuy rằng không có lừa làm sao có khói, nhưng chi cần một chút phong thanh* cũng có thể tạo thành sóng to gió lớn! Cũng may là nàng không thêm đề ý. Lời đồn dèm đặt đối với nàng mà nói, cũng chẳng có ảnh hưởng gì.

* : âm thanh mang máng, âm thanh nghe vừa đủ

Tuy nàng không để trong lòng, nhưng Hồng Lăng lại không như vậy, nhìn đám hạ nhân tụ họp lại bàn luận chuyện của chủ tử, trong lòng nàng không ngừng bức bối, vì Mộ Dung Thu mà cảm thấy tức giận, nhưng có nhiều chuyện ở trên đời, nàng không có cách nào không chế, chỉ hy vọng lời đồn mau chóng tan đi.

Sau khoảng một canh giờ sau bữa điểm tâm, mấy chương quý của các cửa hàng đồng thời tiến vào.

Mộ Dung Thu phản phó cho bọn họ chờ ở chính sảnh.

Qua khoảng chừng thời gian của một chung trà, sau khi Mộ Dung Thu trang điểm tí mỉ, xinh đẹp tuyệt luân bước ra. Mấy người chương quý đều thất thần.

Đều nói dung mạo đích nữ của phủ Tướng quân tuyệt mỹ, bất quá tính tình lại không tốt. Hôm nay vừa thấy, quả thật xinh đẹp không gì diễn tả được.

Nói cũng kỳ lạ, nàng chỉ cười nhàn nhạt, ánh mắt vô cùng sắc bén tuy không lên tiếng nhưng vẫn uy nghiêm, khiến cho năm chương quý vội khom lưng hành lễ.

“Đều dừng quá câu thúc*. Trong hai năm qua đây là lần đầu bản Vương phi gặp các người, cũng muốn trò chuyện một chút.” Sau khi ngồi xuống, Mộ Dung Thu nhìn vẻ mặt tươi cười của bọn họ, cười nói.

* : tựa tựa câu nề tiểu tiết (chắc là Thu tỷ bảo không cần quá đa lễ)

Năm người chương quý tất nhiên biết Vương phi gặp bọn họ hôm nay là có mục đích gì. Bất quá, đều nói Mộ Dung Thu không có đầu óc, đối với việc này càng không biết gì, tùy bọn hắn nói như thế nào, chi cần che giấu khéo léo là được.

“Vương phi có việc gì cứ trực tiếp phân phó, chẳng tiểu nhân dĩ nhiên cứ cung tận tụy* làm hết sức.” Một trong năm người, tay trái vuốt ve hai chòm râu trên mép, mắt cười nheo lại thành một đường nhỏ, nhìn như vô cùng cung kính nói.

* : dốc hết lòng hết sức làm tròn bổn phận

“Vâng, Vương phi cứ việc phân phó.” Một vị khác cười hắc hắc** hai tiếng, mắt sáng lên nói.

** : hi hi hay hà hà cũng được

Ba vị chương quỹ khác cũng đều là vẻ mặt tươi cười, chờ Mộ Dung Thu phân phó.

Mộ Dung Thu lấy năm quyển sổ sách từ trong tay của Hồng Lăng, tùy ý lật hai trang ở trước mặt năm người bọn họ, nụ cười trên mặt không giảm, “Sổ sách này bản Vương phi đã nhìn qua.”

“Trong hai năm qua tuy rằng việc buôn bán của cửa hàng không bằng trước kia, thế nhưng vẫn có lợi nhuận. Vương phi yên tâm, sang năm chắc chắn sẽ có lợi nhuận nhiều hơn năm nay.” Một vị chương quỹ thấy Mộ Dung Thu lật xem sổ sách cửa hàng do hân quản lý, lập tức từ chỗ ngồi đứng lên, chấp tay đối với Mộ Dung Thu nói.

Mộ Dung Thu gật đầu cười, tựa hồ đối với câu trả lời và thái độ của hân là hết sức hài lòng, ngừng đầu nhìn về phía hân rồi hỏi một câu: “Các khoản thu chi trong sổ sách này đều chính xác sao?”

“Tiểu nhân không dám có điều giấu diếm. Mỗi khoản thu chi trên sổ sách đều do tiểu nhân cực kỳ cẩn thận ghi chép.” Sắc mặt người nọ lập tức trầm xuống để chứng tỏ lòng trung thực. Đến tận cùng trong sổ sách có vấn đề hay không, hân đương nhiên hiểu rõ nhất. Bất quá, một nữ tử ở trong khuê phòng, chắc chắn không tìm ra vấn đề.

“Tốt.” Mộ Dung Thu gật đầu, tầm mắt lại chuyển sang nhìn bốn người kia.

“Trong hai năm qua tiểu nhân vẫn tận tâm kinh doanh cửa hàng, tuy rằng ban đầu có lỗ vốn một chút, nhưng bây giờ cũng đã có lợi nhuận. Dĩ nhiên không nhiều lắm, nhưng vẫn tính là có. Tiểu nhân sau này nhất định sẽ cố hết sức.” Chương quỹ to lựa nói.

Mặt khác ba gã kia lập tức gật đầu phụ họa, tất nhiên cũng nói thêm vài câu.

Mộ Dung Thu trên mặt vẫn mang ý cười chăm chú lắng nghe, thỉnh thoảng cũng gật đầu phụ họa.

Mấy người chương quỹ đương nhiên không có suy nghĩ nhiều, trong lòng không khỏi đắc ý. Xem ra, Vương phi không phát hiện điều gì hết.

Sau khi qua thời gian uống một chung trà, mấy người chương quỹ cảm giác được miệng khô lưỡi khô*, sau khi uống một ly trà, còn đang muốn tiếp tục mở miệng nói chuyện không đâu cho qua thời gian. Mộ Dung Thu người vẫn luôn cười nhạt bỗng nhiên mở miệng nói.

* : nói nhiều quá gây ra hiện tượng này

“Các người đều nói sổ sách không có vấn đề, việc buôn bán của cửa hàng cũng ngày càng tốt, như vậy, xin các vị chương quỹ giải thích cho bản Vương phi một chút, không biết bốn vạn lượng bạc trong sổ sách này đã đi nơi nào?”

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 15

Mấy người chương quỹ nghe vậy, đang háng hỏi nội đến nổi nước miếng chảy ra kể cả miệng cũng quên đóng lại, tựa hồ phản ứng có chút chậm chạp nhìn về Mộ Dung Thu.

“Bốn vạn lượng?” Một người trong số đó sắc mặt có chút xanh mét, nói ra một câu hỏi không hề thông minh để hỏi lại.

Hồng Lăng đứng ở một bên hầu hạ lập tức cười nhạt, những người này quá mức liều lĩnh, vừa rồi còn dám nói đối lừa gạt Vương phi! Nếu không phải biết sổ sách có vấn đề, năng thật đúng là bị sắc mặt trung thành của bọn họ lừa đi! Vương phi vẫn bình tĩnh, vẫn một mực ngồi một bên xem bọn họ diễn kịch.

“Vương phi, nhất định là hiểu lầm. Bốn vạn lượng cũng không phải là con số nhỏ! Tiểu nhân lấy đầu đảm bảo, sổ sách này tuyệt đối không có vấn đề. Tiểu nhân cũng không dám lừa gạt Vương phi!” Tên còn lại vội vàng đi ra khỏi chỗ ngồi, mặt đối diện với Mộ Dung Thu, trên trán chảy một tầng mồ hôi, giải thích.

“Bẩm Vương phi, năm cửa hàng của bọn tiểu nhân lợi nhuận hàng năm gộp lại chung thì tổng cộng là được khoảng sáu trăm lượng. Thứ cho tiểu nhân ngu dốt, thật sự Vương phi nói bốn vạn lượng này là lấy ở đâu?”

“Chẳng lẽ có người ở trước mặt Vương phi đặt điều nói bậy? Vương phi chờ nghe người ta nói nhảm, cửa hàng kiếm bạc ra sao, chúng tiểu nhân đều ghi viết rõ ràng trong sổ sách, tuyệt đối không có sai!”

“Thật là oan uổng! Tiểu nhân từ trước tới giờ đều là cẩn trọng, không có nửa điểm lừa gạt. Bốn vạn lượng này đến tận cùng là có chuyện gì xảy ra?”

Hồng Lăng cười lạnh nói: “Từ khi các người bước vào phòng này, nói ra một câu thì không có câu nào là thật. Nếu muốn người không biết trừ khi mình đứng làm. Sổ sách ghi rõ ràng như thế này, ai có thể vu oan cho các người? Luôn miệng kêu oan, thật đúng là làm trò vừa ăn cướp vừa la làng!”

Mộ Dung Thu giờ tay ngăn Hồng Lăng, không cho nàng tiếp tục nói. Sau đó, đem mấy quyển sổ ném đến trước chân của năm người chương quỹ.

Theo đó, giọng nói của nàng dần dần trở nên lạnh lẽo lên vang lên: “Chẳng phải các người đều cho rằng bản Vương phi dễ lừa gạt? Coi chừng cái mạng đi! Sổ sách rối loạn, tuy rằng thoát nạn lộn xộn, nhưng đừng tưởng ta không có cách tìm ra điều mà các người cố ý che giấu. Lưu chương quỹ, nuốt tám ngàn lượng. Khương chương quỹ, nuốt một vạn hai ngàn lượng. Dương chương quỹ, nuốt hai vạn một ngàn lượng. La chương quỹ, nuốt một vạn lượng. Hồng chương quỹ, nuốt một vạn lượng. Tổng cộng lại là bốn vạn lượng! Các người hẳn đã tốn công vô ít, thời gian làm sổ sách già chác là tốn không ít tâm tư? Nếu bản Vương phi không có nhìn kỹ, thật đúng là bị các người qua mặt đi.”

“Vương phi!” Trên người của năm vị chương quỹ mồ hôi lạnh nhễ nhại. Vương phi nói thật sự không sai, một câu cũng không sai! Nhưng vào lúc này, dù cho có bị kẻ dao vào cổ, bọn họ nhất quyết cũng không thừa nhận.

“Vương phi, có lẽ chúng tiểu nhân có chỗ sơ suất, có vài mục tính toán sai, thế nhưng nói chúng tiểu nhân lấy bạc của cửa hàng, quả thực là không đúng! Cho dù cho bọn tiểu nhân mười hay một trăm lá gan cũng không dám làm như thế!”

“Xin Vương phi minh xét, cửa hàng lại lớn như vậy, mấy người bọn tiểu nhân làm sao lớn mật tham ô bốn vạn lượng bạc? Đây chính là tội lớn!

Mộ Dung Thu cười lạnh, xoay người đi không nhìn tới khuôn mặt đối trá của bọn người này. “Đều nói mình không có tham, vậy bản Vương phi cũng không có miễn cưỡng vu oan cho các người làm gì.”

Năm người nghe nói thế, rõ ràng đều thở dài một hơi. Nhưng lời kế tiếp của Mộ Dung Thu lại làm cho bọn họ đem lòng hoảng sợ.

“Các người đều nói mình vô tội, không có tham bạc của bản Vương phi. Như vậy, đành đem các người giao cho Ứng thiên phủ tra xét rõ ràng. Tin tưởng Hồ đại nhân của Ứng thiên phủ sẽ cho ta một câu trả lời khiến ta hài lòng. Nếu như các người không có tham, bản Vương phi dĩ nhiên sẽ bồi thường cho các người, bất quá, nếu như các người có tham, như vậy, cũng đừng trách bản Vương phi không cho các người một con đường sống!” Nói xong những lời cuối cùng, khí lạnh tăng lên ba phần. Để cao âm lượng khiến cho thân thể của năm chương quỹ chột rùn lên.

“Vương phi!” Năm người đồng thời kêu lên.

Ai chẳng biết, tiến vào Ứng thiên phủ, dù không làm thì cũng biến thành đá làm, hầu như người khi vào là còn đi được nhưng khi ra thì toàn là lét mà ra, chớ đừng nói chi, bọn họ đích xác là có tham! (lét ấy .. lét ra ấy .. *run run*)

Bọn họ thật là cũng không ngờ Vương phi không ra tay thì thôi, vừa ra tay đã tàn nhẫn như vậy! Làm bọn họ không kịp trở tay!

“Xin Vương phi cho chúng tiểu nhân thêm một cơ hội nữa, chúng tiểu nhân nhất định sẽ tra xét rõ ràng. Nhất định các khoản thu chi xảy ra vấn đề. Số bạc còn thiếu, chúng tiểu nhân sẽ nhanh chóng bù vào! Khẩn cầu Vương phi .... cho thêm một cơ hội!” Năm người đồng thời quỹ xuống đất khấn cầu. Nhà bọn họ còn có trên có già dưới có trẻ*, dù tham ô cũng là mong muốn có cuộc sống tốt đẹp! Bây giờ bị phát hiện, sắp bị đưa đi Ứng Thiên phủ, bọn họ làm gì còn dám giấu diếm!

* : trong gia đình còn có cha mẹ, con cái

“Bất quá, quá tình mấy năm qua các người đã tận lực chăm sóc mấy cửa hàng, bản Vương phi liền cho các người một cơ hội nữa. Cho các người suy nghĩ kỹ, đến tận cùng là có tham bạc hay không!” Mộ Dung Thu đột nhiên đổi giọng, khôi phục lại ôn nhu lúc đầu.

Liếc nhìn năm người đã sợ đến kinh hoàng, nằng nheo hai mắt, tiếp tục nói: “Cho các người năm ngày. Một lần nữa làm lại sổ sách, đồng thời số bạc còn thiếu, lập tức bù vào. Nếu như để bản Vương phi phát hiện lại có gian dối, như vậy, già trẻ cả nhà của các người chờ bị nhốt vào Ứng Thiên phủ đi.”

“Đại dạ da....” Năm người không ngừng gật đầu đáp lời. Trên trán đầm mồ hôi, thân thể run rẩy, chân bọn họ nhanh chóng muốn rời khỏi đây. Năm ngày, quá ngắn, bọn họ vừa phải làm lại sổ sách, vừa tìm bạc bù vào, họ thật tình không muốn phí thêm một chút thời gian nào nữa.

Tiếp sau, mấy người chương quỹ gật đầu nhận sai, đặt ra cam đoan, ngày sau sẽ không dám .... tái diễn chuyện này. Tuy rằng bọn cũng không muốn đem nhà số bạc đã nuốt ra, nhưng so với cái mạng, bạc cũng không là cái gì! Lúc này, bảo toàn

tính mạng quan trọng hơn!

Bọn họ sắc mặt tái nhợt rồi đi, Hồng Lăng có chút không cam lòng nhìn chằm chằm bóng lưng chặt vật của bọn họ nói: “Sao Vương phi không trực tiếp đưa bọn họ đi gặp quan phủ? Bọn họ cũng quá to gan, định lừa gạt Vương phi.”

Mộ Dung Thu cong khỏe môi, hơi nheo mắt, nhấp một ngụm trà trả lời: “Bọn họ cũng có chút bản lĩnh. Trong vòng một năm có thể kiếm được bốn vạn lượng bạc. Bất quá chỉ là có lòng tham, trải qua lần này cũng coi như đã được giáo huấn. Huống hồ, bảy giờ cũng không tìm ra tên nhân, nằng cái gì cũng đã từng trải qua. Những người này nếu nghĩ muốn diễn tuồng trước mặt nàng, thì vẫn còn non lắm.

“Vương phi không sợ bọn họ có thể sẽ tiếp tục lừa gạt người sao?” Hồng Lăng nhắc nhở.

“Bọn họ hiện tại không có lá gan đó. Hơn nữa số sách do bọn họ làm, chỉ cần có chút vấn đề, đều không thể qua mắt được bản Vương phi.” Mộ Dung Thu cười nhạt đáp lại. Nhớ lại kiếp trước nàng ở trên thương trường chiến đấu, thương nhân gian trá cũng có, thù đoạn lợi hại, tàn nhẫn, nằng cái gì cũng đã từng trải qua. Những người này nếu nghĩ muốn diễn tuồng trước mặt nàng, thì vẫn còn non lắm.

Sau buổi cơm trưa, Mộ Dung Thu lơ mơ ngủ. Trong lúc đó, Tú Ngọc đến đây truyền lời cho Vương phi, Thẩm trắc phi muốn mời nàng cùng uống trà nói chuyện phiếm. Hồng Lăng trả lời, chỉ cần Vương phi tình lý sẽ lập tức bảm báo.

Chờ Mộ Dung Thu tỉnh lại, đã là nửa canh giờ sau.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Quyển 1 - Chương 16

“Sao bỗng dưng Thẩm trắc phi lại mời Vương phi thường trà nói chuyện phiếm chứ?” Hồng Lăng buồn bực nói. Trong khi vô cùng khéo léo cùng ti mi vấn tóc cho Mộ Dung Thu. Chỉ cần vài động tác, một kiểu tóc xinh đẹp liền xuất hiện, xong liền chọn trang sức trong hộp, dựa theo sở thích của Mộ Dung Thu mà chọn vài món cài lên cho nàng.

Mộ Dung Thu nhìn dung mạo mơ hồ trong gương đồng, đối với gương mặt này nàng cũng không xa lạ gì, chỉ là trong lòng không ngừng thờ dài, nữ tử trong gương đồng sắc mặt trong suốt, da trắng như tuyết, mi không vẽ mà cong, da không cần xoa phấn cũng trắng nõn, đôi môi đỏ mọng quyến rũ, phong tư trác tuyệt*. Cũng so với Thẩm trắc phi và đám tiểu thiếp thì vẫn đẹp hơn mấy phần, nhưng tính tình không được tốt, cho dù có xinh đẹp thì làm sao!

* : phong thái nổi bật hơn người, phong thái van người mẽ

Khóe môi hiện lên một tia cười lạnh, trả lời: “Bản Vương phi cũng rất muốn biết. Có thể thực sự có trà ngon để cho bản Vương phi thưởng thức sao.”

Lần nữa nhìn vào gương đồng, nàng khẽ cong môi, không cười nhưng trong mắt lóe lên một chút ánh sáng. Tới qua Vũ Văn Mặc tới đây, chính là đem tới mầm tai vạ cho nàng.

Khi nàng đi vào Trúc viên, đã bị cảnh sắc thủy trúc tuyệt đẹp làm cho kinh diễm trong nửa khắc! Thẩm trắc phi ở trong lòng Tề tướng và Thẩm quý phi là có vị trí vô cùng quan trọng! Còn nguyên nhân là gì, không cần nghĩ cũng biết. Quý phi ở trong hoàng cung được sủng ái, mà Thẩm trắc phi ở trong vương phủ cũng được sủng ái, đương nhiên, lúc này sẽ có chút xung đột vì quyền lực, mà nàng chính là một chướng ngại vật trong chặng đường củng cố quyền lực của nhà họ Thẩm.

Hôm qua mới vừa có chút động tác, ngày hôm nay Thẩm trắc phi liền cảnh giác.

Nàng ta cất công trang điểm ti mi, trên mặt còn đang tươi cười ngồi tại đình Viên Nguyệt chờ Mộ Dung Thu.

Đình Viên Nguyệt? Nghe nói tên này do đích thân Vũ Văn Mặc đặt, thường thì sau bữa tối hân và Thẩm trắc phi sẽ đến đây ngồi một lát, hai người một đánh đàn, một thổi tiêu, quai nhiên trời sanh một cặp! (sao ta cứ ghen tị với trắc phi vậy trời .. =.=|)

MK! Thoạt nhìn, nàng chính là kẻ thứ ba bị người đời phi nhổ!

Lại nhìn dung mạo Thẩm trắc phi, ôn nhã xinh đẹp tuyệt trần, kiều diễm mi hoặc, thấp phần xinh đẹp lại mang nét ung dung, đoan trang, ý vị cao nhã, lại đặt mình vào khung cảnh toàn là thủy trúc nhìn càng như thiên tiên, tính tình lại tốt, thảo nào lại được Vũ Văn Mặc sủng ái.

Bất quá, âm thầm thờ dài một hồi, nàng cũng là người biết thương hương tiếc ngọc, đáng tiếc, mỹ nhân như vậy lại phải cùng người khác chung một chồng, tuy mang danh là phi nhưng thực ra cũng chỉ là thiếp! Hôm nay lại còn phải tìm đủ kế phòng nàng đoạt sủng ái của nàng ta, thật đủ mệt mỏi!

Nàng đứng yên ở phía ngoài đình, chờ Thẩm trắc phi từ trong đình ra ngảnh đón. Nàng là chính phi, là chính phi của Vũ Văn Mặc, dù không được sủng ái, cũng tuyệt đối không thể để Thẩm trắc phi ngồi ở trên đầu nàng! Nàng mỉm cười chờ, trên mặt không có nửa điểm mất kiên nhẫn.

Ngồi trong đình Thẩm trắc phi khẽ nường mày, vẻ tươi cười ôn nhu hiện thực hơi cứng nhắc một chút, nhưng chỉ là một chút, nàng ta liền đứng dậy, cất bước thướt tha ra phía ngoài đình.

“Muội thỉnh an ty tỷ.” Thẩm trắc phi phúc thân* thỉnh an, cấp bậc lễ nghĩa chu đáo. Tú Ngọc sau lưng nàng cũng thỉnh an: “Nô tì gặp qua Vương phi.”

* : cúi người hành lễ

“Muội muội không cần đa lễ, mau mau đứng dậy.” Mộ Dung Thu lập tức tiến lên một bước, đem Thẩm trắc phi đỡ lên, tiếp theo nắm tay Thẩm trắc phi cười nói: “Muội muội có lòng, mời tỷ đến Trúc viên để thưởng trà rồi cùng trò chuyện. Tỷ dưỡng thương đã nhiều ngày, cũng có chút buồn bực, muốn tìm người tâm sự, đứng lúc muội lại cho mới tỷ.” Vừa nói vừa cùng Thẩm trắc phi vào trong đình Viên Nguyệt.

Lúc đang định ngồi xuống, Mộ Dung Thu nhìn thoáng qua cái nệm ngồi bằng bông, theo tài liệu nàng đọc được, vừa nhìn là biết do tú nương giới nhất trong kinh thành làm ra, sợ rằng ở trong vương phủ, ngoại trừ Vũ Văn Mặc, thì chắc cũng chỉ có Thẩm trắc phi có vinh hạnh đặc biệt này, dùng gấm tốt nhất để chế thành cái đệm lót ghế đặt ở bằng đá.

Vẫn bất động thanh sắc sau khi ngồi xuống, nàng cười nhìn Thẩm trắc phi nói: “Muội muốn mời tỷ phẩm trà gì?”

Thẩm trắc phi nghe xong liền dùng ánh mắt ra hiệu cho Tú Ngọc mang trà cụ đã sớm chuẩn bị trước trong đình bày ra trước mặt hai người, sau đó đem chậu nước sôi rót vào ly trà.

“Trà này là trà Tây Hồ Long Tỉnh, do Quý phi nương nương trong cung ban thưởng, chỉ có hai lạng, vô cùng quý hiếm. Nên muội muốn mời ty tỷ cùng thưởng thức. Trà Long Tỉnh thượng đẳng mùi hương thanh tao kéo dài, hương thơm tựa hoa lan, màu sắc nước trà xanh biếc, trong suốt sáng ngời, là trà xanh nhạt, đợt trà cùng là trà còn nguyên vẹn trông rất sống động. Nhấp một ngụm thẩm vào tận ruột gan, hương thơm lưu lại bên trong, thanh sáng vô cùng.” Thẩm trắc phi cười giải thích.

Gải thích kỹ càng như vậy, cho rằng nàng là người quê mùa? Thứ gì cũng không hiểu? Mộ Dung Thu âm thầm buồn cười, nếu như Mộ Dung Thu lúc trước thì đúng là không hiểu. Nhưng nghĩ đến Thẩm trắc phi cũng không có ác ý. Nàng cười gât đầu, nhìn quá trình Tú Ngọc pha trà, cười nói: “Pha trà là có bốn công đoạn : trước nhất làm ấm tách trà, sau đó chế nước xâm xấp mặt trà, xoay ấm trên tay rồi đổ nước này ra ngoài. Thao tác này giúp đánh thức các sợi trà để trà pha dậy hương và ngon hơn. Ra trà không thể cao, thời gian đợi trà phải canh vừa đúng lúc nếu không khi rót ra chén, trà sẽ có bọt, đối với khách mời thì đây chính là bất kính, ra trà có Tứ tự quyết : thấp, nhanh, đều, toàn bộ. Thấp, như đã nói là rót trà không được có bọt; nhanh, không được để hương vị của trà biến mất; đều, giữa khách nhân cùng chủ phải bình đẳng; toàn bộ, là trà ra nước toàn bộ, là trà không được ngâm quá lâu, nếu không nước trà sẽ đắng chát.”

Tay châm trà của Tú Ngọc hơi khựng lại, lúc Mộ Dung Thu nói đến việc bất kính với khách nhân, nước trà nàng ta rót quá thực nổi lên một tầng bọt, trong lòng nàng cả kinh, nhìn về phía Thẩm trắc phi.

Thẩm trắc phi âm thầm dùng ánh mắt trấn an Tú Ngọc, sau đó lại cười nói với Mộ Dung Thu: “Ty tỷ am hiểu trà đạo như vậy, xem ra là muội kiến giải vững vẻ, về sau nhất định dựa theo lời ty tỷ để pha trà vậy.”

Nghĩ không ra Mộ Dung Thu hiểu biết nhiều như vậy, thậm chí những điều nàng ta nói chủ ý trong pha trà, cũng có những điều nàng chưa biết. Trong lòng Thẩm trắc phi phập phồng không yên.

Mộ Dung Thu cười nhạt gât đầu, nâng chung trà lên, thổi thổi trà vụn trong chén, đợi trà ấm ấm, thưởng thức một ngụm liền gât đầu nói: “Quả nhiên là trà ngon! Mầu trà tươi mát, vào miệng lưu lại hương thơm, quả nhiên là trà Long Tỉnh thượng đẳng!”

Thẩm trắc phi cũng cười nâng chung trà lên nhấp một chút.

“Ty muốn cảm ơn muội, nếu như không có muội hôm nay mời ta, thì bây giờ ta cũng chẳng có cơ hội uống trà Long Tỉnh ngon như thế!” Mộ Dung Thu nhìn ánh mắt bình tĩnh không gợn sóng của Thẩm trắc phi, khách khí nói.

“Ty tỷ đừng khách sáo! Chúng ta cùng hầu hạ chung một phu quân, thân như ty muội, có thứ tốt đi nhiên muốn cùng chia sẻ với ty tỷ.” Thẩm trắc phi lập tức cười trả lời. Mộ Dung Thu của hôm nay cùng ngày xưa không hề giống nhau, tuy là vẻ mặt hân tươi cười, nhưng khắp nơi lại là tương đồng vách sắt*, muốn biết nàng ta làm gì suy nghĩ cái gì, cũng không thể nhìn thấu được, thậm chí có thể nói là không có cách nào nhìn thấu. Âm thầm nhủ nhủ vậy.

* : khắp người đều đeo một lớp bảo vệ chắc chắn

Đổi với dụng ý của Vũ Văn Mặc khi đi Mai viên tối qua, nàng không thể không có vài phần nghi vấn.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(chăm)Net**.

Quyển 1 - Chương 17

Sau một buổi chiều, hai người đều ngồi nói chuyện phiếm. Cả hai dường như có vài phần hận vì đã gặp nhau quá trễ, người không biết còn tưởng đây là một cặp tỷ muội song sinh, thỉnh thoảng lại chen vào vài câu nói dí dỏm, chọc Tú Ngọc và Hồng Lăng cười không ngừng.

Bọn nha hoàn khắp nơi không ngừng kinh ngạc, nhìn hai người trò chuyện vui vẻ trong Viên Nguyệt đình, đều vô cùng nghi ngờ, từ khi nào thì tình cảm giữa Vương phi cùng Thẩm trắc phi lại tốt như vậy? Chẳng lẽ Vương phi đổi tính, không đối nghịch với Thẩm trắc phi nữa?

Trong lúc nhất thời, trong vương phủ lại có thêm..... một trận nghị luận bàn tán mới, đem tin tức tối hôm qua Vũ Văn Mặc đến Mai viên trong nháy mắt liền biến mất.

Trời vừa sẩm tối là lúc tàn tiệc, có nha hoàn tiến vào đình Viên Nguyệt bẩm báo, Vũ Văn Mặc tới, com tối cũng bày xong, chỉ chờ Thẩm trắc phi đến để cùng Vũ Văn Mặc dùng com.

Mộ Dung Thư không muốn quấy rầy việc tốt của người khác, liền vội vàng đứng lên cáo từ: “Trong viện còn có chút việc cần tỷ xử lý, muội cứ đi hầu hạ Vương gia dùng com đi.”

Thẩm trắc phi một mực muốn giữ, nhưng Mộ Dung Thư lắc đầu từ chối. Được một hồi, Thẩm trắc phi cũng không miễn cưỡng, đành để cho Mộ Dung Thư rời đi.

Nhìn bóng lưng kiên quyết rời đi của Mộ Dung Thư, nghi hoặc trong lòng của Thẩm trắc phi càng sâu hơn.

“Vương phi đến tối cùng là có chủ ý gì? Nếu là lúc trước, chỉ cần Vương gia xuất hiện ở đâu, Vương phi nhất định sẽ dùng mọi biện pháp để tiếp cận, hôm nay Trắc phi đã mời Vương phi ở lại cùng hầu hạ Vương gia dùng com, Vương phi vậy mà lại từ chối.” Tú Ngọc vạn phần nghi ngờ nói.

Thẩm trắc phi không nói, nhủ mảy đến nỗi hai đầu chân mày sắp đụng vào nhau.

Trên đường về Mai viên, Hồng Lăng thắc mắc: “Vi sao Vương phi không ở lại Trúc viên dùng com chiều? Vương gia cũng có mặt ở đó.” Lúc Vương phi từ chối, nàng liền nghi ngờ, nghĩ thế nào cũng không tìm ra nguyên nhân.

“Việc tốt của người khác, bản Vương phi làm sao đành lòng phá hư? Huống hồ, hai người bọn họ đều không muốn gặp bản Vương phi, bản Vương phi không việc gì phải tìm khổ chọc người ta chán ghét, làm thức ăn của bọn họ lại không có vị.” Mộ Dung Thư đậm nhạt trả lời.

Chỉ ở chung với Thẩm trắc phi mới có một buổi chiều, Mộ Dung Thư nhìn ra được tuy Thẩm trắc phi mới chỉ có mười bảy tuổi, nhưng tâm trí thành thục, rất có thủ đoạn, tâm cơ thâm trầm, vui buồn không lộ. Trách không được chỉ với thân phận Trắc phi mà đã có thể chường quân mọi việc trong phủ, đồng thời chiếm được sủng ái của Vũ Văn Mặc, mà lại không để cho bọn vị tiểu thiếp kia dám có hành động gì. Người như vậy, nhìn thì sống chung rất hòa hợp, nhưng kì thực, nhưng cũng là một đối thủ nhất quyết phải đề phòng.

Ở trong Nam Dương phủ này, nếu như nàng muốn có lợi cho bản thân, không để cho người thân bên cạnh bị tổn thương, như vậy, sẽ phải ra tay đoạt lại những thứ vốn thuộc về nàng.

Bất quá... Vũ Văn Mặc cùng Thẩm trắc phi tình đầu ý hợp, quyền lực này muốn đoạt lại cũng không phải là chuyện dễ. Quan trọng nhất là nàng không định sống lâu dài ở vương phủ. Dù sao với một cái thân phận như vậy, nhưng không có bất kì quyền lực gì, nghĩ cũng biết kết cục cuối cùng cũng chẳng tốt đẹp gì! Đã như vậy, sau này chậm rãi làm quen với hoàn cảnh, nắm chắc thời cơ, vì mình mà tìm đường thoát thân.

Nhưng trong xã hội phong kiến, nữ nhân chỉ có thể dựa vào nam nhân mà sống, có cơ hội như vậy sao? Mảy lều của nàng càng cau chặt.

Sau khi nàng cùng Hồng Lăng rời khỏi Trúc viên, Thẩm trắc phi liền quay trở về phòng, đã thấy Vũ Văn Mặc ngồi chờ nàng ở phòng ngoài cùng dùng com, nét nghi hoặc trên mặt lập tức biến mất, mày đang cau chặt cũng giãn ra, trên mặt tuyệt sắc lại lộ ra nét ôn nhu tươi cười như thường. Mẩu thân nói qua, nam nhân sau một ngày bên ngoài bận rộn, về đến là chỉ muốn gặp một nữ tử ôn nhu chứ không phải là một nữ tử ngang ngược. Đây chính là nguyên nhân mà Vương gia chưa bao giờ yêu thích Mộ Dung Thư.

Bất quá...

Thoảng thất thần.

Tú Ngọc phía sau lập tức nhẹ nhàng kêu một tiếng, nàng mới phản ứng được.

“Vương gia vạn phúc.” Thẩm trắc phi ôn nhu nói.

Đôi mắt đen kịt không thấy đáy của Vũ Văn Mặc lóe lên một cái, như có như không quét mắt về phía cửa, sau đó gật đầu: “Ăn com chiều đi.”

Sau khi ngồi xuống, Thẩm trắc phi tạo náo nhảm ăn một miếng com, sau đó cười đối với Vũ Văn Mặc nói rằng: “Buổi trưa này tiện thiếp có mời tỷ đến thưởng trà, hân huyên hết một buổi chiều, vừa rồi còn mời tỷ ấy ở lại dùng com tối, cuối cùng tỷ ấy lại nói có việc cần xử lý, liền rời đi. Hình như sau khi xảy ra chuyện lần trước, tính tình tỷ ấy thay đổi không ít.”

“Ừ.” Vũ Văn Mặc gật đầu, thái độ vẫn lạnh lùng như thường.

Thẩm trắc phi hơi cúi đầu, chậm rãi dùng com, khóe miệng khẽ cong lên.

Mai viên

Dùng xong com chiều, Mộ Dung Thư ngồi ngay ngắn trong đại sảnh, đôi mắt sáng rỡ nhìn mười nha hoàn đang xếp thành một hàng ở phía dưới.

Trong đó có bốn năm người là nha hoàn bậc ba, còn lại đều là nha hoàn bậc hai.

Muốn chọn ba đại nha hoàn trong số này.

Hồng Lăng đã nhắc qua về một hai người với nàng, nàng cũng tin tưởng vào mắt nhìn người của Hồng Lăng. Ở trong trí nhớ, những nha hoàn này cũng không có ấn tượng gì, trước kia nha hoàn nào có chút nhan sắc đều bị Mộ Dung Thư biến thành nha hoàn làm việc nặng, còn sót lại là một ít người dung mạo tầm thường, nhìn đến rồi mắt cũng chưa chắc tìm được một người dung mạo thanh tú, nói chí đến người thật sự có dung mạo nổi bật.

Ánh mắt sắc bén của nàng đảo qua các nàng (các nha hoàn), đem phản ứng của từng người đều lưu ý trong mắt. Không gian im ắng, mười nha hoàn kia dần dần khẩn trương. Hồng Lăng chưa từng nói nặng với các nàng, nhưng một lúc sau, các nàng lại nghĩ có phải mình đã làm sai gì điều gì đó? Vương phi định trị tội các nàng?

Lúc đang khẩn trương trong lòng, trán cùng phía sau lưng và cả lòng bàn tay đều đỏ mỏ hôi lạnh, Mộ Dung Thư khẽ gật đầu với Hồng Lăng.

Hồng Lăng đi tới cạnh mười nha hoàn kia.

Không khí yên lặng áp lực, khiến cho trong mười nha hoàn đã có năm sáu nha hoàn tự động lùi về sau vài bước.

Thấy vậy, Mộ Dung Thư nhủ nhủ mảy.

“Hôm nay Vương phi cho gọi các người tới đây, không có ý gì khác, chỉ là muốn từ trong mười người các người chọn ra ba người nâng lên thành đại nha hoàn theo hầu hạ bên người Vương phi.” Hồng Lăng bình tĩnh nói.

Nghe vậy, mấy nha hoàn cùng nhìn nhau, khẩn trương trong lòng trong nháy mắt bùng lỏng. Thì ra là không phải các nàng làm sai cái gì! Nhưng chợt nghĩ, Vương phi tính tình ngang ngược, không phải là chủ tử dễ hầu hạ, nếu là hầu hạ bên cạnh, chắc chắn khó giữ được cái mạng nhỏ này, nhưng nếu làm đại nha hoàn thì tiền tiêu vật hàng tháng sẽ tăng lên gấp ba bốn lần bây giờ! Trong thời gian ngắn, nội tâm các nàng vật lộn.

Lúc nhìn thấy các nàng do dự, Mộ Dung Thư âm thầm buồn cười lắc đầu, mấy tiểu nha đầu này đều là sợ nàng như sợ thú dữ vậy! Như thế cũng sợ theo hầu hạ nàng!

Ánh mắt sắc bén lại quét một vòng nữa qua đám nha hoàn. Ba nha hoàn đứng ở bên trái đều cúi đầu, không cho người khác thấy gương mặt của mình, tuy rằng các nàng che giấu tâm tư vô cùng tốt, thế nhưng hai tay lại nắm chặt, nắm đến trở nên trắng bệch, liền tiết lộ tâm tư của các nàng đang lo lắng.

Nhìn qua các nàng cũng chỉ khoảng mười lăm, mười sáu tuổi, tuổi còn nhỏ như vậy, nhưng đã biết che giấu tâm tư, là bọn nha đầu thông minh. Bất quá, vẫn còn hơi non nớt, nhưng chỉ cần chịu khó dạy dỗ chắc chắn trong thời gian ngắn sẽ không kém Hồng Lăng là mấy. Mộ Dung Thư âm thầm nghĩ.

Hồng Lăng quay đầu lại nhìn về phía của Mộ Dung Thư, dò hỏi: “Vương phi, nhìn trúng ba nha đầu kia sao?”

Mộ Dung Thư gật đầu, vươn ngón tay mảnh khảnh trắng nõn chỉ về phía ba nha đầu nàng vừa quan sát, sau đó đem tách các nàng ra.

“Ba người các người tiến lên phía trước một bước, ngẩng đầu nhìn Vương phi.” Hồng Lăng đến trước mặt ba người, nhẹ giọng nói.

Ba người nghe vậy, thân hình đều hơi ngừng lại, sau đó đi về lên phía trước, tất cả cùng ngẩng đầu nhìn Mộ Dung Thư.

Quả nhiên đều mang dáng vẻ của thiếu nữ mười lăm mười sáu, ba người đều có dung mạo rất thanh tú, tuy rằng không bằng Hồng Lăng, nhưng là mỗi người mỗi vẻ, cũng không xấu, mà ba người có thể yên ổn làm nha hoàn bậc hai dưới mắt Mộ Dung Thư hai năm, cũng coi như có chút bản lĩnh. Nàng gật đầu với Hồng Lăng, hài lòng nói: “Liền chọn ba người này đi.”

Ba người nghe vậy, có người vui vẻ, cũng có người sắc mặt tái nhợt, kinh ngạc không thôi.

Trong đó có một người quý sụp xuống đất dập đầu cầu khẩn Mộ Dung Thụ nói: “Xin Vương phi chọn người khác, nô tì là thô dân*, không dám hầu hạ Vương phi, hơn nữa nô tì quen làm việc nặng, rất khó làm việc tỉ mỉ. Đúng là nô tì không làm đại nha hoàn được, sợ sẽ làm mất mặt Vương phi.”

* : chắc là con người thô cứng

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 18

Nghe vậy, Mộ Dung Thụ nhìn về phía nữ tử đang quỳ trên mặt đất, nhướn mày cười nói: “Ngẩng đầu lên.”

Theo lời nha hoàn kia chậm rãi ngẩng đầu.

Nhìn dung mạo của nàng, Mộ Dung Thụ vô cùng kinh ngạc.

Diện mạo xuất chúng, đặc biệt có một đôi mắt điểm đậm đáng yêu, lúc này tràn ngập sợ hãi, lại không giấu được nét quật cường tận sâu trong đáy mắt, nàng ta lớn mật cự tuyệt như thế, là sợ sẽ trở nên giống như các nha hoàn lúc trước là sẽ bị đuổi ra khỏi phủ hay thậm chí bị cách chức xuống nha hoàn làm việc nặng sao?

Không thể không nói, nữ tử này rất thông minh.

“Người tên gì? Năm nay bao nhiêu tuổi? Làm việc trong vương phủ được mấy năm?” Mộ Dung Thụ thu hồi ánh mắt quan sát vừa rồi trầm giọng hỏi.

Nha hoàn kia sững sốt, không nghĩ tới Mộ Dung Thụ vẻ mặt vẫn ôn hoà như thế, nàng vốn nghĩ hôm nay chống lại lệnh của Vương phi chắc chắn sẽ bị ăn đòn, không thể nghĩ được, Mộ Dung Thụ một chút vẻ xấu hổ cũng không có.

Hồng Lăng đứng bên cạnh nhui mày, giọng nói lạnh lùng nhắc nhở: “Vương phi đang hỏi người đó.”

“Nô tì gọi Thu Cúc. Năm nay mười sáu tuổi. Từ nhỏ đã lớn lên ở trong vương phủ.” Thu Cúc lập tức thu hồi biểu tình kinh ngạc, cúi đầu không dám lơ đãng, quy quy củ củ trả lời.

“Ân, nói xem vì sao người lại không muốn làm đại nha hoàn?” Mộ Dung Thụ miễn cưỡng hỏi.

Thu Cúc cắn chặt răng, không dám đáp ứng, ánh mắt Vương phi lại hại, nàng không dễ dàng gian dối. Liền trả lời rõ ràng: “Nô tì thật sự là ngu dốt, làm đại nha hoàn thì phải đối mặt với rất nhiều vấn đề, mà bây giờ nô tỳ không có năng lực đi giải quyết. Nếu làm sai, chắc chắn sẽ đem phiền phức đến cho Vương phi.”

Mộ Dung Thụ gật gật đầu, nụ cười trên mặt rất ôn hòa, trả lời: “Làm người bên cạnh bản Vương phi, điều quan trọng không phải là thông minh, mà là trung thành. Vì vậy... cứ yên tâm làm đại nha hoàn đi.”

Thu Cúc lại kinh ngạc, ngờ ngạc ở tại chỗ một lúc lâu vẫn chưa hồi phục tinh thần. Hồng Lăng ho nhẹ một tiếng nhắc nhở, nàng lập tức tỉnh táo lại. Vội vàng cúi đầu, không dám nói thêm gì nữa, lúc này nhiều lời chi sợ sẽ đưa tới mắ tai vạ.

“Còn lại hai người kia, từng người mau nói tên và tuổi.” Mộ Dung Thụ chuyển mắt nhìn về phía hai nha hoàn đang cúi đầu nói.

Hai nha hoàn phản ứng lạnh lợi, từng người bước lên: “Nô tì tên Văn Mai, năm nay mười lăm tuổi.”

“Nô tì tên Thanh Bình, năm nay mười bốn tuổi.”

Sau đó hai người cùng ngẩng đầu lên nhìn về phía Mộ Dung Thụ.

Dung mạo hai người thuộc khá bình thường, thanh tú mà vẫn có nét kiêu ngạo của tiểu nữ tử. Bất quá, dung mạo các nàng so với Mộ Dung Thụ, vẫn chênh lệch rất nhiều.

Người bên cạnh hầu hạ nếu không phải là quốc sắc thiên hương, cũng phải là thanh tú động lòng người. Dù sao, nàng vốn cũng là người rất thích cái đẹp, người bên cạnh là thứ xinh đẹp, nhìn cũng thoải mái, Mộ Dung Thụ âm thầm nghĩ.

Cứ như vậy chọn xong ba đại nha hoàn. Trọng trách trên người của Hồng Lăng cũng bớt đi không ít. Ba tiểu nha đầu này đều là người cực kỳ cẩn thận, không dám lười nhác hay cầu thả, đối với mệnh lệnh của Mộ Dung Thụ đưa ra đều dùng tốc độ nhanh nhất để hoàn thành, đối với Hồng Lăng cũng vô cùng tôn trọng.

Qua mấy ngày ở chung, ba nha đầu kia dần dần phát hiện Mộ Dung Thụ không giống trước kia, đối xử với các nàng luôn rất ôn hòa, chỉ cần các nàng đem công việc hoàn thành tốt, là có thể ăn ngon, cũng sẽ không bị đánh mắng. Hồng Lăng mặc dù là tâm phúc của Vương phi, nhưng đối với các nàng cũng vô cùng tốt, sẵn lòng giúp đỡ các nàng, rất nhanh, chuyện tình của Mai viên các nàng đều xử lý thuận buồm xuôi gió, Mai viên lại có một .... cảnh tượng hoàn toàn khác.

Quản sự phòng bếp nhỏ cũng đã có, bình thường nhìn qua rất là khôn khéo, lại là một người biết tuân thủ bổn phận, phòng bếp nhỏ tạm thời không có phong ba.

Ngày hôm đó, Hồng Lăng đem hà bao đã khâu xong đưa cho Mộ Dung Thụ.

Vị bạc hà nhàn nhạt làm Mộ Dung Thụ rất thích, khi đeo bên hông, mùi hương thanh mát của bạc hà luôn phảng phất xung quanh, “Cảm ơn người, Hồng Lăng.”

“Vương phi đừng nói vậy, đây là chuyện nô tì phải làm. Qua mấy ngày, vị bạc hà nhạt đi, nô tì lại làm .... cho Vương phi cái khác.” Hồng Lăng cúi đầu có chút xấu hổ nói. Trước kia Vương phi chưa từng nói cảm ơn nàng, hơn nữa nàng là một hạ nhân, mọi việc nàng làm đều vì chủ tử, nhưng chủ tử lại nói cảm ơn với nàng, tuy ngoài ý muốn nhưng trong lòng nàng lại ấm áp.

Mộ Dung Thụ nào biết hai chữ đơn giản này đã khiến cho tâm tư của tiểu nha đầu xoay chuyển như thế, chỉ gật đầu, hình như tùy ý hỏi: “Ba nha đầu kia thế nào?”

Ba nha đầu này đã hầu hạ nàng bốn ngày, nàng tiếp xúc cũng không nhiều, cho nên có một số việc cũng không hiểu rõ cho lắm. Đối với các nàng thì tín nhiệm cũng không thể so với Hồng Lăng.

“Vương phi yên tâm, các nàng đều chịu khó, bất kể chuyện gì Vương phi giao phó họ đều mau chóng làm xong. Hơn nữa chưa bao giờ có lời oán hận, người các viện khác cũng qua các nàng hỏi thăm tin tức của Vương phi, các nàng đều một câu cũng không nói.” Đối với ba người này Hồng Lăng có chút vừa lòng, một nha hoàn tốt, điều quan trọng là phải trung thành, còn phải đóng chặt miệng không nói chuyện của chủ tử.

Mộ Dung Thụ gật đầu: “Tốt, người cố gắng dạy dỗ bọn họ nhiều hơn một chút.” Trong bốn ngày này nàng luôn ở trong Mai viên không có chút hành động nào, bốn vị tiểu thiếp tại Bắc Uyển đương nhiên sẽ phải người đến Mai viên tìm hiểu chuyện tình.

Mấy vị tiểu thiếp này xem ra sẽ không an phận.

“Vâng, nô tì nhớ kỹ.”

Một trận gió mạnh thổi vào cửa sổ, phát ra một trận tiếng vang. Mộ Dung Thụ quay đầu nhìn sang, cau mày nói: “Không có lửa làm sao có khói, trong yên tĩnh lại tràn ngập nguy hiểm đang ẩn che.”

Hồng Lăng sững sốt một chút, không hiểu được ý Mộ Dung Thụ nói là gì. Chỉ là vẫn một bên phụ họa nói: “Hôm nay gió có hơi lớn, hơn nữa khí trời u ám, sợ rằng ngày mai sẽ có mưa to.”

Mộ Dung Thụ cau chặt mày, xoay đầu lại, tầm mắt rơi vào hà bao bên hông, giọng trong trẻo nhưng lạnh lùng nói: “Nếu như ngày mai mấy người chương quỹ không đến, liền đi báo quan đi.”

“Ý vương phi là, mấy chương quỹ của các cửa hàng sẽ có tâm tư khác? Không muốn đem trả lại số bạc tham ô kia? Vậy chúng ta...?” Hồng Lăng kinh ngạc hỏi.

Mộ Dung Thụ lắc đầu trả lời: “Bản Vương phi hi vọng họ hiểu được, cơ hội chỉ có một lần. Nếu không quý trọng, thì sẽ phải trả giá thật đắt cho cái lòng tham này.”

Hôm sau, mặc dù mưa không có to, thế nhưng gió rất lớn, giao thét thổi mạnh ầm ầm. Nhà cô đại không so được với hiện đại. Cửa sổ mặc dù đã đóng chặt, nhưng như cũ vẫn nghe tiếng vang ầm ầm. Làm người nghe không được thoải mái.

Mộ Dung Thụ lấy ra vài quyển sách từ rương đồ cuối, đã nhiều ngày rất rảnh rỗi nên lật ra xem một cái. Với mắt nhìn thì dạng chữ phồn thể rất khó đọc, xem mãi cũng dần dần đọc được. Thoạt đọc mãi cũng đọc nhanh hơn.

“Vương phi, mấy vị chương quỹ tới.” Bên ngoài vang lên hai tiếng gõ cửa, sau đó truyền đến giọng nói thanh thùy của Thu Cúc.

“Đề bọn họ ở nhà kẻ chờ ta.” Mộ Dung Thụ để sách xuống, hướng về phía cửa nhẹ giọng phản phó nói.

Nhìn vào cửa, ánh mắt nàng liền băng lãnh. Bọn họ tốt nhất là đừng có giờ cái trò gì khác.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 19

Mấy người chường quảy đang thấp thòm chờ ở nhà kẻ.

Lúc Mộ Dung Thu đến, bọn họ đang nhỏ giọng thảo luận cái gì đó. Sau khi nhìn thấy Mộ Dung Thu, bọn họ lập tức đứng dậy hành lễ, không dám tùy ý lên tiếng.

“Chúng tiểu nhân tham kiến Vương phi.”

“Đứng dậy đi.” Mộ Dung Thu lười biếng trả lời.

Mấy người đồng thời đáp rồi ngồi xuống.

Lúc Mộ Dung Thu ngồi xuống, vẫn chưa nhìn đến bọn họ, mà nhìn vào ngón tay được chăm sóc cẩn thận, sau khi dùng cơm trưa, tâm huyết dâng trào, năng liền chăm sóc các ngón tay tí mi một phen, cũng son lên màu sắc mình ưa thích, nhìn cũng khiến tinh thần nảng vui vẻ.

Mấy người kia không nghĩ tới Mộ Dung Thu sẽ như vậy, tâm vừa mới trấn định trong nháy mắt liền trở nên khẩn trương.

“Khởi bẩm Vương phi, sau khi trở về chúng tiểu nhân đã xem xét lại các mục thu chi, quả thật là thiếu bốn vạn lượng. Bất quá, đã bỏ sung hai vạn lượng, còn hai vạn lượng kia không có cách nào bổ sung được.” Một trong năm người khom lưng tiến lên, chấp tay nói. Giọng nói càng ngày càng nhỏ. Lại càng không dám ngẩng đầu nhìn về phía Mộ Dung Thu.

Đang đùa nghịch móng tay bỗng dừng lại, Mộ Dung chợt ngừng đầu, ánh mắt sắc bén quét về phía người vừa lên tiếng.

Thân hình người nọ rung động, hai tay ôm quyền không ngừng run rẩy.

Thấy tình hình như vậy, bốn vị kia cũng lập tức đứng dậy, theo thứ tự mở miệng nói rằng: “Xin Vương phi thứ tha cho mấy ngày nữa, trong khoảng thời gian ngắn không có cách nào đem hai lượng bạc còn dư kia bù vào cho đủ.”

“Là chúng tiểu nhân quản lý không nghiêm, mới có thể dẫn đến sai lầm nghiêm trọng như vậy, nhưng thời gian năm ngày thật sự là quá cấp bách. Chúng tiểu nhân dù có bán linh thông thiên cũng không có cách nào đem việc này giải quyết thỏa đáng. Xin Vương phi cho chúng tiểu nhân thêm vài ngày, đem tiền bù đủ vào.”

“Chúng tiểu nhân đã làm việc cho vương phi mười mấy năm, không có công lao cũng cũng có khó lao. Xin Vương phi nhìn đến lòng trung thành của chúng tiểu nhân mà niệm tình, tạm thời cho thêm mấy ngày nữa được không ạ?”

“Không phải chúng tiểu nhân không muốn đem hai vạn lượng giao ra, mà thật sự là không có cách.”

Trên mặt mấy người bọn họ đều có vệt tia khó xử, hơn nữa còn đang nhìn nhau, thật giống như đang che giấu điều gì đó. Lại còn có một tia trông chờ. Mộ Dung Thu nhìn thấy phản ứng của bọn họ, cũng chỉ là giật giật mí mắt.

Sau khi kiên nhẫn nghe từng người bọn họ nói xong, Mộ Dung Thu chậm rãi đứng dậy, đi tới trước mặt bốn người. Trong mắt có tia sáng nhưng lạnh lùng, dung mạo thanh lệ tuyệt mỹ lại lạnh tựa băng sương: “Bản Vương phi đã cho các người một cơ hội, là các người không biết quý trọng. Như vậy cũng đừng trách bản Vương phi không niệm tình với các người! Hồng Lăng, sai người đi Ứng thiên phủ.”

“Vâng, Vương phi, nô tì lập tức đi phản phó.” Hồng Lăng giả vờ như muốn đi ra.

“Vương phi!” Năm người đồng thời kinh hô.

Bọn họ lập tức kinh hoàng, sắc mặt trắng bệch.

“Làm sao bây giờ?”

“Làm sao bây giờ?” “Không bằng đem sự thật nói ra, có thể chúng ta còn có lối thoát.” “Đừng vậy! Chỉ có thể liều một phen, nếu như bị đưa vào Ứng thiên phủ, chúng ta đều xong đời!”

Nghe bọn họ nhỏ giọng lầm bầm, còn có vẻ lo lắng, Mộ Dung Thu nhu mày, trong tay khẳng định còn có điều mờ ám! Đưa tay ngăn Hồng Lăng, đối với mấy người bọn họ lạnh lùng nói: “Đến tốt cùng là chuyện này là như thế nào? Nói sự thật! Đừng có giấu trở trước mặt bản Vương phi! Nếu để bản Vương phi phát hiện, cẩn thận tánh mạng của các người!”

“Không thể nào, một khi nói, chúng ta vẫn chỉ còn con đường chết.” Một người trong đó cuống quít lắc đầu phản đối bốn người nói ra.

Bốn người coi như đã trải qua nhiều việc đời, hiểu biết cũng nhiều. Lúc này nhìn cũng biết là không cho phép bọn họ phản kháng. “Đừng nói nữa! Bây giờ không nói, chờ đến lúc tới Ứng thiên phủ muốn nói cũng không có cơ hội! Đầu chết hết, không bằng vì mình mà tìm lối thoát đi.”

Về mặt Mộ Dung Thu trong treo nhưng lạnh lùng chờ đợi, năng cũng rất muốn biết, người nào ở phía sau bọn họ, đến tốt cùng là người nào đối với cửa hàng của năng dám có hy vọng kiểm soát.

Một người trong đó lau mồ hôi trên trán, quỳ trên mặt đất dập đầu với Mộ Dung Thu, giọng run rẩy nói rằng: “Hai vạn lượng không phải chúng tiểu nhân không giao ra, mà là thật sự không có cách nào giao ra. Mấy tháng trước, Mộ Dung đại thiếu gia đến cửa hàng của chúng tiểu nhân đòi giao bạc, tổng cộng hai vạn lượng. Lúc đó chúng tiểu nhân cũng đang khó khăn, không muốn giao ra. Nhưng Đại thiếu gia lại uy hiếp tính mạng của chúng tiểu nhân, bắt buộc đi chúng tiểu nhân mới phải giao bạc. Lúc đó Đại thiếu gia có nói, hần cần dùng số bạc này gấp trong hai tháng, sau hai tháng sẽ trả lại, tuyệt đối sẽ không làm chúng tiểu nhân khó xử.”

“Nhưng đã qua mấy tháng mà vẫn không có tín tức gì. Hai ba ngày trước chúng tiểu nhân đều cùng đi tìm Đại thiếu gia, nhưng Đại thiếu gia lại uy hiếp chúng tiểu nhân, không cho chúng tiểu nhân đem việc này báo cho Vương phi biết, cũng bảo bọn tiểu nhân tự mình giải quyết chuyện này.”

“Đại ca?” Mộ Dung Thu cau chặt mày, trong đầu xuất hiện một bóng dáng cao lớn, khuôn mặt tuấn tú, cùng Mộ Dung không phải do một nương sinh ra, mà là do Nhị di nương sinh, bởi vì sau khi nương của Mộ Dung Thu sinh năng thì không có cách nào mang thai nữa, vì vậy vị đại ca này được phụ thân cung chiều vô cùng. Ngày thường không đem Mộ Dung Thu coi ra cái gì, không ngừng âm thầm đối nghịch với Mộ Dung Thu, mẹ của hần Nhị di nương cũng già đối giống như vậy.

Nghĩ không ra, sau khi Mộ Dung Thu xuất giá, bọn họ dĩ nhiên lại dám bước chân đến trước cửa nhà mà khi dễ! Năng cong khoe môi lên, lộ ra nhè nhẹ cười nhạt.

“Đại thiếu gia tại sao lại lấy hai vạn lượng? Nếu như Đại thiếu gia thiếu bạc dùng vì sao không đến phòng thu chi của phủ Tướng quân mà lĩnh? Hơn nữa hàng tháng Đại thiếu gia đều được cấp hai trăm lượng mà.” Hồng Lăng nhìn Mộ Dung Thu thắc mắc nói.

“Điều chúng tiểu nhân nói là sự thật! Đại thiếu gia thật sự là người lấy đi hai vạn lượng.” Chường quỹ kia lập tức dập đầu, cho thấy hần không có nói dối.

Mấy người khác cũng không ngừng gật đầu. Lại có một người ắp ứng nói rằng: “Nghe người ta nói Đại thiếu gia dùng hai vạn lượng bạc đem chuộc thân cho hoa khôi Mị Nương của Ý Hồng lâu, sau đó mang về phủ Tướng quân làm thiếp.”

Hai vạn lượng bạc để mua một người thiếp? Giá bán của Mị Nương này thật đúng là cao! Đã sớm nghe nói hoa khôi Mị Nương của Ý Hồng lâu quốc sắc thiên hương, rất nhiều công tử danh môn vọng tộc, quan viên đều là nhập mạc chi tân* của năng.

* : đều là người quen, khách quen thân cận

Mộ Dung Lạp thật đúng là một tay che trời! Vì một nữ nhân lại dám đến lấn áp rồi lấy tiền trên địa bàn của năng! Mộ Dung Thu im lặng không nói, không khí càng lạnh lẽo.

“Vương phi, bây giờ nên làm gì? Bọn họ nên xử lý như thế nào? Có báo quan hay không?” Hồng Lăng nhẹ giọng dò hỏi.

“Các người trở về đi. Chuyện này liên cứ coi như xong, bản Vương phi sẽ xác minh lời của các người nói. Nếu như giả dối, thì cả nhà già trẻ các người coi chừng. Nếu như là thật, mạng các người sẽ được bảo toàn, bất quá nếu ngày mai đại ca lại đến đòi bạc, bảo hần tới gặp bản Vương phi!” Mộ Dung Thu trầm giọng phản phó nói.

“Tạ ơn Vương phi! Tạ ơn Vương phi!” Mưa xong trời lại sáng, tảng đá lớn đè nặng trong lòng bọn họ rốt cục đã hạ xuống. Việc này tuy vẫn chưa giải quyết xong, thế nhưng ít nhất là tính mạng đã được an toàn, huống hồ chuyện này không làm ảnh ỉ là tốt nhất, dù sao Đại Thiếu gia và Vương phi cũng là huynh muội, loại chuyện gây gièm pha như vậy Vương phi khẳng định cũng không muốn truyền ra ngoài!

Sau khi mấy người chường quỹ rời đi, Hồng Lăng có chút không cam lòng nói rằng: “Vương phi, việc này cứ như vậy cho qua sao?” Trước kia Đại thiếu gia đối với Vương phi như thế nào, năng so với mọi người đương nhiên rõ ràng hơn, Vương phi ở trong phủ Tướng quân, cũng là bị Đại thiếu gia tính kế nên mới không được tướng quân yêu thích, càng vì thế mà khiến cho Đại phu nhân thương tâm.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full.Net.

Quyển 1 - Chương 20

Cho qua?

Mộ Dung Thu lắc đầu, trên mặt nở rộ ra nụ cười sáng lạn quyến rũ: “Dùng chút ngân lượng thuê người tung ra tin, Đại thiếu gia phủ Tướng quân - Mộ Dung Lạp dùng hai vạn lượng mua tiểu thiếp, ở trong phủ hàng đêm sinh ca*, làm cho tiểu thiếp ở trên đầu của chính thể mà làm mưa làm gió.”

* : chắc giống ăn ái (ta lên search gg mà không có ra =.=||)

“Cái này? Vương phi, làm như vậy sẽ tổn hại thanh danh của phủ Tướng quân. Với lại qua một thời gian ngắn nữa sẽ đến khoa thi trạng nguyên, lão gia có ý định sắp xếp cho Đại thiếu gia đoạt võ trạng nguyên, sau đó cũng lên làm Tướng quân. Nếu như việc này bị truyền ra ngoài gây xôn xao, tiền đồ của Đại thiếu gia sẽ bị hủy hết, hơn nữa nếu sau này lão gia quy tiên, Vương phi chỉ có thể dựa vào Đại thiếu gia, làm như vậy, tựa hồ có chút tổn nhân bất lợi kỷ*.” Hồng Lăng vừa nghe mệnh lệnh của Mộ Dung Thu, lập tức nói ra lo lắng của nàng. Tuy rằng nàng là hạ nhân, không nên cãi lời lần mệnh lệnh của chủ tử, thế nhưng, việc này dù cũng không phải là nhỏ.

* : hại người mà mình cũng tổn hại theo (theo ta thì các mẽ nhon cứ đi search gg đi)

Nghe vậy, Mộ Dung Thu mỉm cười, quay người ngồi xuống, cười nhìn Hồng Lăng: “Dù sau khi phụ thân chết, thì bản Vương phi cũng không thể dựa vào Mộ Dung Lạp. Hơn nữa, Hồng Lăng, người cho rằng sau khi phụ thân ta chết, Mộ Dung Lạp sẽ đối xử với bản Vương phi như thế nào? Để bản Vương phi dựa vào hắn, chính là đang chịu chết. Huống hồ, phủ Tướng quân cũng không phải chỉ có mình hắn là thiếu gia, Nhị đệ Tam đệ đều rất ôn hòa thiện lương.”

Hồng Lăng cắn răng, nhớ đến thái độ ngạo độc ngày xưa của Đại thiếu gia đối với Vương phi, trong lòng liền hiểu suy tính của Vương phi. Nếu không thể dựa vào, thì làm sao có thể để Đại thiếu gia khi dễ! Huống hồ thời gian còn ở trong phủ của Đại phu nhân cũng không còn nhiều. “Nô tì đã hiểu, liền đi làm ngay.”

“Đi đi. Lúc ra ngoài nhớ đeo khăn che mặt, đừng để người khác nhận ra người.” Mộ Dung Thu dặn dò một tiếng.

Mộ Dung Lạp, người này tuyệt đối không thể có mọi thứ, chỉ cần hắn trở thành Đại tướng quân, như vậy, ngày sau phiền toái sẽ kéo đến với nàng không ngừng.

Ban đêm, Hồng Lăng đem sự việc xử lý thỏa đáng rồi hỏi phủ.

“Vương phi yên tâm, ngày mai là có thể nghe được tin tức.” Hồng Lăng ghé vào bên tai Mộ Dung Thu, nhẹ giọng nói.

Mộ Dung Thu gật đầu, khẽ mỉm gọi lên một chút tươi cười, hai ngày nữa sẽ có kịch vui mà xem.

Hôm sau, còn chưa tới bữa cơm trưa, trong kinh thành, phố lớn ngõ nhỏ, trong quý tộc, kể cả dân chúng thường dân, tất cả đều biết chuyện phong lưu của Đại thiếu gia phủ Tướng quân.

Nghe nói, Mộ Dung tướng quân gần gũi, đem Mộ Dung Lạp ra răn dạy một phen, sau đó nhốt ở trong phủ để tự suy nghĩ sám hối lỗi. Về phần hoa khôi Mị Nương cũng vì vậy mà bị liên lụy, một lần nữa lại bán về Ý Hồng lâu. Ngày đó cũng có mấy quan viên đem chuyện này tâu lên, đem nhân phẩm Mộ Dung Diệp ra nói một trận, nói nhân phẩm Mộ Dung Lạp này không xứng đáng làm quan triều đình. Sau khi Hoàng đế biết được, nổi giận, tất nhiên sẽ truyền Mộ Dung tướng quân vào cung, khiển trách một phen.

Bất quá, dù sao Mộ Dung tướng quân cũng vừa lập chiến công, hoàng đế nể tình của hắn, liền cho Mộ Dung Lạp thêm một cơ hội, chỉ cần hắn thuận lợi vượt qua khoa thi, thì vẫn được trọng dụng như trước, bất quá, phải sửa đổi tính tình!

Sau khi biết được kết quả như vậy, Hồng Lăng không cam lòng, tại sao kết quả lại vô thường vô phạt như vậy?

Sao với về không cam lòng của Hồng Lăng, Mộ Dung Thu tựa hồ hoàn toàn không thêm để ý, nhún vai cười nói: “Không cần quá mức chú ý việc này. Tất cả chỉ mới vừa bắt đầu. Nếu có thể dễ dàng giải quyết phiền phức này, Mộ Dung Lạp làm sao có thể hoành hành ngang ngược trong phủ lâu như vậy?” Nếu như không phải có Mộ Dung tướng quân âm thầm dung túng, chi sự đã không có Mộ Dung Lạp hôm nay!

Mộ Dung tướng quân quan tâm Mộ Dung Lạp như vậy, còn không phải vì hắn là trưởng tử? Sau khi qua chuyện này, tuy rằng nhìn như không có thay đổi gì, thế nhưng, trong lòng Mộ Dung tướng quân, nàng không tin, hắn không thể không thay đổi dù chỉ một chút!

Đã sớm dự liệu được như vậy, nàng đã chuẩn bị tâm lý, dù sao, mục đích của bọn họ là muốn nàng không thể sống dễ chịu, vậy nàng cũng sẽ không để bọn họ dễ chịu! Không tìm việc để ác tâm hại bọn họ, thì nàng làm sao giải hận cho những việc mà Mộ Dung Thu lúc trước phải chịu đựng.

Lại qua hai ngày, trong vương phủ vẫn không có động tĩnh gì. Mai viên hiện nay so với hai năm trước không còn giống nhau, dần dần, hạ nhân trong Mai viên truyền đi, tính tình Vương phi đã thay đổi, không hề thích tranh cãi, hơn nữa đối đãi với hạ nhân vô cùng tốt.

“Trắc phi, thật ra đến tận cùng trong hồ lô của Vương phi đang bán thuốc gì?” Tú Ngọc nghi ngờ nói. Thời gian dài như vậy mà không có động tĩnh gì, lại càng không náo, cũng không đòi gặp Vương gia. Tuy rằng ngày ngày đều yên tĩnh, lại làm lòng người bất an.

Thẩm trắc phi bặc đầu, kim thoa cầm trong tay bỗng nhiên hơi khựng lại, giọng nhỏ nhẹ nói: “Chi và kim thoa đã hết, một hồi người xuất phủ đến cửa hàng mua một ít.”

“Trắc phi, người thật sự không lo lắng sao?” Tú Ngọc có chút lo lắng.

“Vài nữa Vương gia cùng Vương phi sẽ trở về phủ Tướng quân. Vì mặt mũi của phủ Tướng quân, Vương phi tuyệt đối sẽ không gây chuyện. Hơn nữa trải qua chuyện Nhị phu nhân lần trước, Vương phi đã có thu liễm*.” Thẩm trắc phi thản nhiên nói. Mộ Dung tướng quân hỏi triều đã mười ngày, ngày mai phủ Tướng quân sẽ tổ chức tiệc mừng công. Mộ Dung Thu và Vũ Văn Mặc phải cùng nhau đi phủ Tướng quân. Đương nhiên, hai ngày nay Mộ Dung Thu yên tĩnh như vậy, cũng khiến người ta bất ngờ.

* : không còn vênh váo, ngạo mạn (chắc vậy đó các mẽ nhon ~v)

“Thì ra là thế. Mấy ngày trước nghe nói Vương phi gọi mấy chương quân cửa hàng đồ cưới của người đến. Bất quá nô tỳ nghe người ta nói, mấy cửa hàng của Vương phi kinh doanh không có lợi nhuận.” Tú Ngọc nói tiếp.

Thẩm trắc phi gật đầu: “Chính bởi vì không có lợi nhuận nên mới phải gặp mấy người quân sự. Vài ngày nữa người xuất phủ xem, các cửa hàng của ta buôn bán thế nào, nhất định không để mấy tên quân sự lừa gạt.”

“Vâng, Trắc phi yên tâm.” Tú Ngọc gật đầu đáp.

“Lát nữa Vương gia sẽ trở về, người đi đến phòng bếp nhỏ phân phó một tiếng, bày giò liền chuẩn bị cơm tối đi.” Thẩm trắc phi phản phó nói.

“Vâng ạ.”

Bác Uyên

“Cần đây Vương phi thay đổi quá nhiều, vẫn không có động tác nào. Hôm trước còn cùng Thẩm trắc phi trò chuyện rất vui vẻ, sợ rằng Vương phi cùng Thẩm trắc phi còn kết thành hảo tỷ muội.” Tứ phu nhân về mặt ghen ghét nói.

Khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của Tam phu nhân cũng là buồn bã: “Ài, Vương gia mấy ngày nay đều nghỉ ở Trúc viên của Thẩm trắc phi, đã hơn hai tháng đều không có đến phòng của chúng ta.”

“Ồ đây buồn bã cũng vô dụng. Vương gia sẽ không đến Bắc viên của chúng ta. Ài, bất quá rốt cục thì dụng ý của Vương phi và Thẩm trắc phi là gì? Trước đây hai người nào có hòa hợp. Nhưng bây giờ lại có thể cùng uống trà nói chuyện phiếm*” Tứ phu nhân lại mở miệng nói.

Đại phu nhân đánh vỡ trái mận, thấp giọng trả lời: “Muốn biết chuyện gì xảy ra, ngày mai chúng ta đến thỉnh an Vương phi thì không phải cái gì cũng biết sao?” Vừa đúng lúc, việc mấy ngày nay chuẩn bị đã có thể bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 21

“Dọn cơm chiều đi.” Mộ Dung Thu đối với Thu Cúc phản phó nói.

Thu Cúc gật đầu trả lời, “Vương phi chờ một lát, nô tì đến phòng bếp nhỏ chuẩn bị ngay.”

“Àn, đi đi.”

“Vương phi, ngày hôm phủ Tướng quân, người muốn mặc y phục thế nào? Hai ngày này nô tì và Hồng Lăng tỳ đã chọn được vài bộ y phục và đồ trang sức, liền chờ Vương phi chọn lựa ạ.” Văn Mai cười hỏi.

Ở chung với Vương phi nhiều ngày mặc dù thời gian không lâu, nhưng dần dần phát hiện Vương phi tính tình rất tốt và dễ chịu. Không hề giống như trước khiến người ta sợ hãi.

Mộ Dung Thu nhu nhũ, lúc này mới nhớ tới ngày kia là phải trở về phủ Tướng quân, dựa vào ký ức trong đầu, Mộ Dung Thu đối với phủ Tướng quân là không có ấn tượng gì tốt, cũng như không muốn trở về, nhưng không muốn trở về thì cũng phải trở về, nàng không có lựa chọn khác. Giọng nhân nhật trả lời: “Gi cũng được, đừng quá rực rỡ, cũng đừng bình thường quá, như ta thường mặc là được.”

“Vương gia cùng Vương phi trở về phủ Tướng quân phải ở lại khoảng năm ngày. Nô tì sẽ chuẩn bị thêm y phục và trang sức cho Vương phi.” Văn Mai nói.

Mộ Dung Thư gật đầu, “Àn, đi làm đi.” Vừa nghĩ đến phải ở phủ Tướng quân năm ngày, trong lòng nàng liền cảm thấy khó chịu.

Chẳng bao lâu, mấy bà tử của phòng bếp nhỏ đã đem cơm chiều đến.

Mộ Dung Thư nhìn vài món ăn trên bàn, ngửi được hương thơm, nhưng không có cảm thấy thèm ăn. Chiếc đĩa vừa mới cầm trên tay liền bỏ xuống.

Hồng Lăng hậu hạ ở bên cạnh thấy thế, vội hỏi: “Vương phi, làm sao vậy? Những thức ăn này không hợp khẩu vị sao? Nếu không thì để cho phòng bếp nhỏ một lần nữa làm thêm vài món khác? Vương phi muốn ăn cái gì, nô tỳ liền đi phân phó cho bọn họ.”

“Không cần. Ngươi và Thanh Bình cùng bàn Vương phi đến phòng bếp nhỏ, bản Vương phi muốn tự mình nấu vài món.” Mộ Dung Thư phản phó nói. Tâm huyết dâng trào, nghĩ đến kiếp trước nàng vì muốn nấu ăn ngon cũng đã theo học vài lớp, nấu ra món nào, liền được anh trai khen không ngớt, vài ngày trước là do mới xuyên qua nên phải làm quen với hoàn cảnh, cũng chưa kịp nếm thử thức ăn ngon, phòng bếp nhỏ lại không phải là phòng bếp chính, mấy bà tử cũng chỉ biết làm vài món đơn giản, ăn cũng không có ngon gì mấy.

Lúc anh trai nếm đồ ăn, còn nói nàng có thiên phú! Nghĩ đến anh trai, ánh mắt của nàng tối sầm lại, sợ rằng cũng không thể trở về được nữa, một mình anh ấy có thể đối mặt với đám người luôn nình rập trong tập đoàn không.

Sau khi Hồng Lăng và Thanh Bình nghe Mộ Dung Thư phản phó, đều sững sốt một chút, Vương phi từ khi nào thì biết nấu ăn? Chẳng lẽ là nổi lên hứng thú, muốn xuống bếp nấu thử? Hai người nhìn nhau, ở trong lòng đều nghĩ thầm: lát nữa đến phòng bếp, chỉ cần không xảy ra nào loạn là tốt rồi.

Đây là lần đầu tiên Mộ Dung Thư tới phòng bếp nhỏ, tuy rằng gọi là phòng bếp nhỏ, nhưng phòng bếp rất lớn, mấy bà tử còn đang bận rộn trước bếp, sau khi nhìn thấy Mộ Dung Thư, đầu tiên là sững sốt, sau đó liền phản ứng lại vội vàng tiến lên hành lễ, Mộ Dung Thư cười phản phó các bà tiếp tục làm việc, đừng để ý đến nàng.

Mộ Dung Thư đi đến trước cái giá bày các loại nguyên liệu nấu ăn, nghĩ xem một lát nữa thì nên làm món gì.

Sau khi quan sát tất cả các loại nguyên liệu nấu ăn một phen, lại quay đầu nhìn về phía những dụng cụ nấu ăn cổ đại vô cùng xa lạ.

Nồi làm bằng sắt, rất tròn, rất to. Bếp lò cũng không phải hiện đại mà dùng khí tự nhiên, khí than hay bếp điện mà là dùng củi để lấy lửa, dùng cái này cần có kĩ năng, nàng không làm được. Nghiêng đầu nhìn về phía Thu Cúc và Hồng Lăng, hỏi: “Các ngươi ai biết nhóm lửa?”

Hai người đều gật đầu, Mộ Dung Thư khẽ mỉm cười nói: “Thu Cúc lát nữa ngươi phụ trách nhóm lửa, nghe theo lời bản Vương phi mà điều chỉnh sức lửa, Hồng Lăng, ngươi giúp bản Vương phi đi.”

“Vâng ạ.”

Tiếp đó, Mộ Dung Thư liền lấy từ trên giá lấy xuống một con gà và con vịt đã được làm sạch, đông trùng hạ thảo, táo đỏ, sườn heo, gạo, câu kỷ tử*, trứng gà, thịt bò, giò heo để nấu ăn.

* : loài thực vật có quan hệ gần trong họ Cà

Ở bên cạnh mấy bà tử vừa làm việc vừa nghỉ ngơi, cũng rất tò mò nhìn về phía của Mộ Dung Thư, Vương phi hôm nay sao lại có hứng thú xuống phòng bếp thế này? Mới vừa rồi còn tưởng nàng đến gây chuyện, kết quả lại là muốn xuống bếp nấu ăn! Vương phi này chưa từng động tay làm gì, thật sự có thể nấu ăn sao? Nghĩ ngợi của các bà cũng chính là nghỉ ngơi của Hồng Lăng và Thanh Bình.

Mộ Dung Thư tuy phản phó Hồng Lăng ở bên cạnh giúp đỡ, mà nàng lại đem vịt và gà trực tiếp chế biến, nàng sử dụng dao một cách thành thục, mấy người bên cạnh nhìn thấy đều nói không ra lời, thì ra Vương phi là giấu đi tài nghệ của mình!

Nhìn chung chưa tới một canh giờ, nàng đã nấu xong bốn món ăn, một món canh.

Gà xé hấp muối, canh đông trùng hạ thảo, cháo câu kỷ tử thái nhỏ, trứng cuộn thịt bò và giò heo thủ.

Bởi vì thời gian gấp gáp, liền làm đại năm món, nếu như thời gian cho phép, Mộ Dung Thư nhất định sẽ làm mười món để ăn cho xem.

Lúc này bên trong phòng tràn ngập hương thơm của thức ăn, Hồng Lăng, Thanh Bình và mấy người bà tử đều mờ to mắt hì hắt, không thể tin, người người hương thơm, nuốt một ngụm nước bọt, các món này không chỉ thơm, hơn nữa màu sắc nhìn cũng rất đẹp mắt, nhìn qua cũng khiến người ta cảm thấy thèm ăn.

Những người này chưa bao giờ thấy ai nấu ăn giỏi còn khéo léo như vậy, sợ rằng chỉ có Đại đầu bếp của từ lâu lớn nhất kinh thành - Hạo Nguyệt mới có thể làm được!

Mộ Dung Thư ngửi hương thơm của các món ăn thì cảm giác thèm ăn liền trở lại, hôm nay liền ăn thiệt nhiều để an ủi cho cái dạ dày đã bị ủy khuất của mình.

Đợi sau khi mọi thứ đã chuẩn bị xong, nàng ngừng đầu liền nhìn thấy mọi người bên trong phòng bếp đều có vẻ giật mình và nuốt nước miếng, bật cười, những món này đều là những món ăn bình thường, lúc ở hiện đại nàng cũng thường ăn, cũng không có cảm thấy mới lạ. Nhớ tới đồ ăn của mấy ngày nay, chỉ có thể nuốt vào cho có, không có cảm giác ngon miệng. Bất quá đối với bọn họ thì mấy món này đương nhiên là mới lạ.

“Vương phi, những món ăn này là những món gì? Thơm quá, trước đây nô tì chưa từng thấy qua.” Hồng Lăng mờ to mắt trông chờ, nhìn các món ăn trên bàn không ngừng tỏa mùi thơm phức, vừa nuốt nước bọt, vừa hỏi.

Thanh Bình cũng gật đầu hỏi: “Nô tì cho tới bây giờ cũng chưa bao giờ thấy qua, vừa đẹp mắt lại còn rất thơm. Nghe nói Đại đầu bếp của từ lâu Hạo Nguyệt làm đồ ăn cũng rất thơm, nhưng nô tì nghĩ, hương thơm chắc là không bằng các món do Vương phi nấu đâu.”

“Ha ha, đều là vài món ăn bình thường, thích không? Lát nữa về phòng ta chia cho các người nếm thử. Dù sao một mình bản Vương phi cũng không ăn hết mấy món này.” Mộ Dung Thư nhìn các nàng liên tục nuốt nước miếng, nên cười nói rằng.

Hồng Lăng và Thanh Bình mắt sáng lên, không ngừng nói lời cảm tạ.

Sau khi Mộ Dung Thư cười cười, liền phản phó vài bà tử, Hồng Lăng, Thanh Bình đem năm món ăn bung trở về phòng.

Lúc họ bung thức ăn về phòng, sau khi hồi triều, Vũ Văn Mặc đã dùng cơm chiều ở Trúc viên nghĩ tới việc hỏi phủ Tướng quân, liền phản phó Thẩm trắc phi giúp hẩn chuẩn bị lễ vật tặng cho Tướng quân, còn có vài việc lật vặt khác.

Thẩm trắc phi lập tức bắt tay vào chuẩn bị, mà hẩn cũng muốn đi Mai viên, có một số việc phải trực tiếp phản phó cho Mộ Dung Thư, liền một mình đi đến Mai viên.

Lúc vừa tiến vào phòng, trong sảnh chỉ có hai nha hoàn, không thấy bóng dáng của Mộ Dung Thư, trong lòng nghĩ ngợi, lập tức hỏi: “Vương phi đâu?

Khi Thu Cúc nhìn thấy Vũ Văn Mặc, sững sốt nửa khắc, liền cùng Văn Mai lập tức tiến lên phúc thân thỉnh an: “Nô tì tham kiến Vương gia, Vương gia vạn phúc.”

Vũ Văn Mặc gật đầu, ý bảo hai người đứng dậy.

Thu Cúc cúi đầu cung kính trả lời: “Xin Vương gia chờ một chút, Vương phi xuống phòng bếp nhỏ làm cơm tối, chắc sắp trở lại rồi.”

“Làm cơm?” Vũ Văn Mặc nhướng mày, giọng nói lạnh như băng hơi đề cao. Mộ Dung Thư biết nấu ăn?

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 22

Chưa bước vào phòng nhưng mùi thức ăn mê người đã lan tỏa trong không khí, đôi chân mấy đang chau của Vũ Văn Mặc dần dần giãn ra. Khi Mộ Dung Thư vào phòng, vẫn chưa phát hiện trong phòng thừa ra một người, rất tự nhiên quay đầu bảo: “Các người đặt lên bàn cần thận. Hồng Lăng, Thanh Bình, mang thêm bốn bộ bát đĩa, bốn người các người ngồi xuống cùng ăn với ta. Nếu thấy ngon, sau này có thời gian ta lại làm tiếp cho ăn.”

Thật ra người xuống bếp hạnh phúc nhất khi những món ăn mình vất vả nấu ra có người thưởng thức và khen ngợi. Hồng Lăng và Thanh Bình vừa muốn lên tiếng trả lời thì phát hiện Vũ Văn Mặc đang ngồi trong sảnh. Miệng vừa mới mở ra lập tức khép lại.

Lúc này Mộ Dung Thư mới phát hiện không khí kỳ lạ trong phòng, theo tầm mắt của các nàng, quay đầu nhìn sang, đập ngay vào mắt là tòa băng sơn Vũ Văn Mặc!

Tại sao hẩn tới đây? Khó khăn lắm tâm trạng mới thoải mái như vậy, hẩn lại xuất hiện ở đây khiến nàng khó chịu! Bữa cơm này chắc nuốt không trôi rồi! Mà thôi, dù gì trong phủ Nam Dương Vương này hẩn là lão đại, chỉ có thể nhẫn nhịn, tiếp tục diễn trò. Nàng bèn đi qua bên hẩn, dự dăng phúc thân hành lễ: “Thần thiếp bái kiến Vương gia.”

Từ khi Mộ Dung Thư bắt đầu vào phòng, Vũ Văn Mặc liền nhìn về cửa. Khi nghe được nàng ra lệnh, hẩn nhướng mày khó hiểu. Từ lúc nào nàng cho phép hạ nhân cùng ăn cơm với mình? Từ lúc nào thì nàng không quan tâm đến quy củ như vậy? Tuy có nghĩ vẫn nhưng Vũ Văn Mặc gật đầu để Mộ Dung Thư đứng dậy.

Mộ Dung Thư quay đầu nhìn Hồng Lăng và Thanh Bình đang hoảng sợ, sai dọn thức ăn lên bàn.

Hồng Lăng và Thanh Bình vừa nhìn thấy Vũ Văn Mặc thì trong lòng đã kinh hãi. Các nàng là hạ nhân, làm sao dám ngồi cùng bàn với chủ tử? Tuy rằng rất muốn ăn các món ăn thơm ngào ngạt đó, nhưng cũng lắm là chỉ thử một chút chứ cũng không thật sự dám ngồi cùng bàn với Vương phi. Giờ Vương gia đã nghe được những lời này, không biết vương gia có không hài lòng không. Tay cả hai đều hơi run khi đặt đồ ăn lên bàn. Thu Cúc và Vân Mai cúi đầu che giấu bất an.

Mộ Dung Thu lạnh nhạt thông dong lại nhìn về phía Vũ Văn Mặc nói: “Thần thiếp vừa mới chuẩn bị ăn cơm chiều, không biết gia đã dùng cơm chưa? Nếu chưa ăn thì mời gia cùng ăn với thần thiếp được không?”

Lúc này đây hẳn Vũ Văn Mặc đã dùng bữa, trên đường từ phòng bếp nhỏ trở về, nàng có nghe hạ nhân nói vương gia sau khi bãi triều đã dùng cơm với Thẩm trác phi tại Trúc Viên, nên nếu nàng đoán không sai, bây giờ hẳn đến tìm nàng nhất định liên quan đến việc ngày mai quay lại phủ tướng quân. Chẳng lẽ hẳn khẳng định sau khi hỏi phủ tướng quân nàng sẽ gây ra nào loạn gì sao? Mộ Dung Thu âm thầm trợn mắt nhìn hân.

Hai người Hồng Lăng và Thanh Bình sau khi dọn thức ăn, lập tức lui về phía sau đứng cùng Vân Mai và Thu Cúc.

Mộ Dung Thu muốn ngồi xuống, nhưng Vũ Văn Mặc không lên tiếng, nàng chỉ có thể nhìn một bàn đầy đồ ăn do mình làm tỏa hương bốn phía mà âm thầm tức giận. Bụng của nàng do đói cũng lên tiếng biểu tình.

Vũ Văn Mặc cúi đầu nhìn bốn món ăn và một bát cháo trên bàn, hương thơm xông thẳng vào mũi, vài món ăn bày biện rất khéo, tuy rằng nguyên liệu nấu ăn thông thường, nhưng cách chế biến vẫn khiến hân kinh ngạc. Hân thuận miệng hỏi: “Những thứ này đều do người nấu?”

“Hồi gia, là thần thiếp làm.” Mộ Dung Thu lại khom người, cung kính trả lời. Hân nói thật vô nghĩa! Chẳng lẽ không nghe những gì nàng vừa nói lúc mới vào phòng?

Nàng thật sự biết nấu ăn? Vũ Văn Mặc lạnh lùng chau đôi mày kiếm, con người trong suốt, lạnh như băng lúc lên một cái, gật đầu với nàng: “Chuẩn bị bát đĩa đi.”

Không phải hẳn đã ăn rồi à? Sao còn muốn ăn? Có gì muốn nói thì cứ nói phứt cho xong? Còn làm bộ muốn bàn trong bữa cơm? Hai người khác trong lòng không thoải mái. Trong lòng mắng mỏ là một chuyện, nhưng bên ngoài khi đối mặt với người hoàng tộc tài trí hơn người trong xã hội phong kiến như Vũ Văn Mặc thì Mộ Dung Thu chỉ có thể xoay người, cười trả lời: “Vâng. Hồng Lăng, Thanh Bình, các người đi chuẩn bị.”

“Vâng, Vương phi.” Nhận được mệnh lệnh, hai người vội vã rời khỏi phòng, may mà Vương gia không trách phạt các nàng, bằng không nếu để Vương gia kêu mời gọi đến bán người thì cuộc đời này xem như bị hủy! Trong chốc lát, cơm đã được đem vào chén, Mộ Dung Thu cũng tự nhiên ngồi xuống, nhưng lại ngồi đối diện Vũ Văn Mặc.

Thấy cảnh này, đôi mắt đen của Vũ Văn Mặc lại hiện lên một tia nghiền ngẫm.

Hồng Lăng và Thanh Bình chia ra đứng sau lưng Mộ Dung Thu và Vũ Văn Mặc để gấp thức ăn.

Mộ Dung Thu im lặng không nói, lặng lẽ hưởng thụ món ăn do mình tự tay nấu, sau đó bắt động thanh sắc chờ Vũ Văn Mặc nói ra mục đích đến đây. Trong phòng tĩnh lặng, chỉ có tiếng gấp thức ăn hoặc âm thanh nhai nuốt. Tim của bốn người Hồng Lăng đều đập phồng to sụ, chỉ sợ rằng Vương phi lại chọc giận Vương gia thì mọi chuyện hỏng bét!

Vũ Văn Mặc đầu tiên là lo đến ăn một miếng gà hấp muối, cả thịt lẫn da đều trắng nõn, thịt dai, da lại không béo, so với gà hầm, gà quay hẳn từng ăn lúc trước ngon và lạ hơn nhiều. Vũ Văn Mặc có chút khó tin nhìn về phía Mộ Dung Thu đang chăm chú ăn cơm. Hân hoàn toàn biết rõ, nhóm bà tử trong phòng bếp nhỏ của Mai viên không thể nấu ra loại thức ăn có mỹ vị như thế này. Xem ra, Mộ Dung Thu dường như không phải cố tình gây sự, hơn nữa nàng còn có rất nhiều bí ẩn, từ nay về sau phải để ý nàng nhiều hơn. Suy nghĩ xong hân lại cúi đầu ăn gà hấp muối.

CMN! Không phải ăn rồi sao? Còn có thể ăn nhiều như vậy! Không có việc gì nhìn lên nàng làm gì! Mộ Dung Thu thầm mắng.

Ăn vài miếng thịt gà, Vũ Văn Mặc lại có cảm giác thèm ăn, Hồng Lăng rất tinh ý, thấy Vũ Văn Mặc nhìn canh đông trùng hạ thảo, lập tức mức thêm một chén cho Vũ Văn Mặc.

Canh vừa vào miệng lập tức cảm giác rất thơm ngon, so với canh vệt trước kia thì ngon hơn nhiều, hơn nữa màu sắc làm người khác nhìn rất ngon mắt, hân nhận không được húp thêm vài ngụm.

Mộ Dung Thu thấy hân uống xong một chén, rồi lại để Hồng Lăng mức thêm một chén nữa thì đau lòng không ngớt. Nàng âm thầm bĩu môi rồi nói: “Đây là canh đông trùng hạ thảo, phải nấu trong một canh giờ. Canh này giúp thanh nhiệt, giải độc, bổ dưỡng nhuận phổi, còn có thể chống lão hóa, tuy bây giờ đang tiết xuân nhưng uống cũng không tệ. Nhưng loại canh này uống nhiều cũng không tốt lắm”

Ý của nàng là : Người đã uống một chén, hơn nữa lại vừa ăn cơm xong, đừng quá tham lam, uống vậy đã đủ rồi

Vũ Văn Mặc tựa hồ hiểu rõ ý của nàng, gương mặt lạnh lùng vẫn không thay đổi, chỉ gật đầu, nói nhỏ hai chữ: “Không tệ.”

Sau đó không uống chén canh thứ hai.

Thấy vậy, Hồng Lăng lại gấp cho hân một miếng lỗ tai heo trắng nõn, hân chỉ nhìn chứ không đụng đũa. Mộ Dung Thu nhìn lướt qua, thấy hân không ăn, bĩu môi, không ăn càng tốt!

Vũ Văn Mặc nhìn vào món ăn khác trên bàn, chính là trứng cuộn thịt bò. Trứng vàng tươi cuộn với thịt bò khiến hân không biết đây là món ăn gì bên đưa mắt về phía Mộ Dung Thu.

Theo tầm mắt của hân, Mộ Dung Thu rầu rĩ giải thích: “Món ăn này tên là trứng cuộn thịt bò, nguyên liệu chủ yếu để nấu là trứng gà và thịt bò. Rất dinh dưỡng!”

Vũ Văn Mặc gật đầu, Hồng Lăng lập tức gấp một cuốn đặt trên đĩa nhỏ, hân rất tao nhã gấp lên, đưa vào miệng. Thịt tươi mới, trứng thơm ngào ngạt, rất ngon!

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 23

Hồng Lăng thấy Vũ Văn Mặc có vẻ rất thích món này liền gấp thêm cho hân.

"Vươngphi muốn ăn cháo?" Thanh Bình thấy Mộ Dung Thu buồng đũa xuống thì liền lên tiếng hỏi.

Mộ Dung Thu gật đầu: "Mức một chén cho ta."

Thanh Bình lập tức mức một chén cháo. Dù sao kiếp trước Mộ Dung Thu cũng đã chịu sự giáo dục cao cấp, lớn lên trong một Đại gia tộc nên trong bữa ăn rất có phép tắc, vì thế khi nàng ăn cháo, tư thếkhônghânkhôngchậm, vô cùng tao nhã đẹp mắt.

Vũ Văn Mặc bất tri bất giác nhìn Mộ Dung Thukhôngthể rời mắt. Hồng Lăng đứng cạnh thấy vậy lại tưởng rằng Vũ Văn Mặc đang muốn ăn cháo nên liền mức một chén cho hân.

Khi chén cháo đặt trước mặt Vũ Văn Mặc, hân hơi nhủu mày,khôngdùng cháo. Nhìn thấy màn này, khoe miệng Mộ Dung Thu lại gật gật, chắc là hân àkhôngnói nữa. Rõ ràng đã no rồi vậy mà còn đến đây xin cơm của nàng! Ai, một chén cháo ngon như vậy mà lại bỏ, thật là phí phạm. Đồ lãng phí!

"Từ ngày hôm nay đến ngày quay về phủ Tướng quân, nếu người cần gì cứ đến nói với Thẩm trácphi, nàng ấy sẽ chuẩn bị tốt. Đến lúc đó, ta và người sẽ ở trong phủ Tướng quân vài ngày, cần chuẩn bị gì hãy thì hãy chuẩn bị đi." Vũ Văn Mặc lạnh như băng nói.

"Vâng, tôi nay thầnthiếpsẽ bắt đầu chuẩn bị." Mộ Dung Thu lập tức trả lời. Ăn xong đồ ăn của nàng rồi mới chịu nói đến vấn đềchính, đây chẳng phải là vô sựkhôngđăng tam bảo điện* sao.

* khôngcó chuyện gìkhônggói

Thoạt nhìn tuy rằng Mộ Dung Thu cung kính nhưng vẫn lộ ra một chút xa cách, Vũ Văn Mặc neho mắt lại, tầm mắt lại đảo qua vài món ăn trên bàn, sâu trong lòng hân lại nổi lên một tia khác thường.

"Những món ăn nàykhôngtệ, khi ở phủ Tướng quân, Vươngphià thường xuyên xuống bếp?"

"Thầnthiếpchưa bao giờ xuống bếp. Chẳng qua làthiếpdã từng ăn những món này, nên tự suy nghĩ ra cách nấu. Lúc này, nếukhôngcó sự giúp đỡ của Hồng Lăng và Thanh Bình,khôngthiếpsẽ tạo ra hỗn loạn gì ở phòng bếp nữa. Đồ ăn hơi khó nuốt, là thầnthiếpcố gắng ăn, là rakhôngnên để gia ăn, về sau tuyet đối sẽkhôngcó việc này đã xảy ra. Lần tới gia đến, việc đầu tiên thầnthiếplàm sẽ là nhắc nhở phòng bếp chuẩn bị một ít thức ăn gia yêu thích, nhất định sẽkhôngđể cho gia thất vọng." Mộ Dung Thu thấy Vũ Văn Mặc hơi nghi ngờ, vô như hoàng sợ, lời nói cũng rụt rè, e ngại. Tối nhất là lần cuối cùng, nên chặt dứt suy nghĩ của hân để về sau hânkhôngghát nàng xuống bếp nấu cho hân.

Bị nêu tên, Hồng Lăng và Thanh Bình càng cúi thấp đầu, khoe miệngkhôngnhịn được khẽ động. Rõ ràng lúc này Vương gia ăn rất nhiều, lại còn có vẻ hài lòng với tài nấu ăn của Vươngphi. Vậy tại sao Vươngphi lại tỏ ra khiêm tốn như thế? Khôngphải là Vươngphìnhân cơ hội lấy lòng Vương gia sao, giữ Vương gia lại một đêm. Sau này tốt nhất là ngày nào cũng làm vài món ăn cho Vương gia để từ từ chiếm lấy lòng ái của người. Nhưng Vươngphínói tới nói lui cũng tỏ vẻ nhưkhôngmuốn giữ Vương gia ở lại.

Cuối cùng Vũ Văn Mặc cũng biết Mộ Dung Thukhôngđáng ở chỗ nào. Lời nói của nàng nghe qua làm cho hân thấy đã thể hiện rõ sự khiêm tốn, cấp bậc lễ nghĩa chu toàn nhưng ý tứ sau saxonhìnhà nàngkhôngmuốn tiếp xúc với hân!

Suy nghĩ này khiến cho tâm tư của Vũ Văn Mặc có phần nặng nề. Nàng bỗng nhiên thay đổi, tuyệt đốikhôngphải là chuyện đơn giản, khi hân cúi đầu nhìn những món ăn này, cảm thấy có vài phần khó hiểu.

Mộ Dung Thu nào biết biết rằng chỉ với tài nấu ăn trong bếp của nàng lại thêm vài lời nói bóng gió liền được Vũ Văn Mặc xem là thủ đoạn loại mềm buộc chặt!

"Tài nấu ăn của Vươngphithật làkhôngtệ, mấy món này cũng rất đặc biệt. Thế nhưng vào một số thời điểmkhôngthể quá cuồng vọng, suy nghĩ nhiều. Có chừng mực, biết im lặng, giữ khuôn phép cũng có thể giúp người ta an ổn sống qua ngày." Vũ

Vân Mặc gật gù đầu, gương mặt tuấn tú kiên cường, tinh xảo lạnh thêm vài phần, mỗi một câu nói tuy rằng giọng điệukhôngkhác ngày thường là mấy nhưng nghe kỹ lại thấy trầm thấp thêm vài phần, hàm ý cảnh cáo rất mạnh.

Ý túctìnhlà tốt nhất nằng đừng tốn tâm tư, nghĩ rằng chi cần nấu vài món ăn thì có thể lấy lòng hắn, sau đó giờ thủ đoạn tranh giành với Thẩm trácphi. Chi cần nằng yên lặng đừng gây chuyện, cuộc sống của nằng cũng sẽ yên ổn, đừng có vọng tưởng những thứkhôngthuộc về mình!

MD! Mộ Dung Thư thầm mắng một tiếng. Trong lòng cực kỳ tức giận nhưng trên mặt vẫn cười sáng lạn.

"Đương nhiên thánhtiếpthiểu, nhưng mà có đôi khi mình muốn sống yên ổn lại có người cố tìnhkhôngcho, thánhtiếpcũng đâu có cách ngăn cản họ đến tìm mình. Huống hồ những việc như vậy thánhtiếpcũngkhôngmuốn để ý,bằngkhônggại vấy bẩnchínhnhìn!"

Vũ Vân Mặc nhủ nhủ mảy, còn đang muốn nói tiếp thì bên tay trái vang lên giọng nói lạnh lùng xa cách của Mộ Dung Thư: "Hong Lăng, Thanh Bình, mang những món này ném hết đi, sau này thường xuyên nhắc nhở bản Vươngphikhôngđược tùy tiện xuống bếp, thật sự là quá khó ăn, sao ta có thể làm cho tâm tình của giakhônghoài mái được. Các ngươi nhanh tay dọn đi, ném hết đi."

"Vâng." Hồng Lăng và Thanh Bình lập tức bước lên, nhanh tay mang tất cả thức ăn trên bàn đi.

Sau đó, Mộ Dung Thư nhìn Vân Mai phân phó: "Vân Mai, đi pha một bình trà rồi đem đến đây."

"Vâng, Vươngphi."

Vũ Vân Mặc chậm rãi đứng dậy, hơi cau mày nhìn Mộ Dung Thư. Nằng ta thay đổi quá nhiều,khôngbiết có phải là đã thất sự hết hy vọng với hánkhông. Nhưng nếu đây là thủ đoạn lạt mềm buộc chặt, như vậy hẳn phải công nhận là nằng đã thành công thu hút sự chú ý của hắn. Tuy vậy, hẳn chán ghét loại thủ đoạn này nên hắn sẽ tìm cách cắt đứt suy nghĩ này của nằng. Hắn hơi đảm chiêu, đứng dậy bước ra cửa, quên cả chào tạm biệt Mộ Dung Thư.

Đúng lúc Thu Cúc mở cửa, một chân Vũ Vân Mặc đã đặt ngoài cửa, phía sau lại truyền đến giọng nói của Mộ Dung Thư.

"Gia đi thông thả."

Vũ Vân Mặc dừng bước một chút, gật đầu nhưng quay lưng về phía Mộ Dung Thư, sau đó cũngkhôngquay đầu lại, liền dứt khoát bỏ đi.

Đợi Vũ Vân Mặc đi, khi Hồng Lăng trái giường cho Mộ Dung Thư mới ôn nhu khuyên: "Vươngphi, lần này chúng ta trở về phủ Tướng quân, Đại thiếu gia và Nhịtiểuthư nhất định sẽ giờ thủ đoạn, đến lúc đó nếu Vương giakhônggiúp, chắc chắn Vươngphisẽ gặp rất nhiềuphiền phức và thịphi, nhưng hôm nay, Vươngphi..."

Nằng chưa nói dứt câu, Mộ Dung Thư đã cười ngắt lời: "Khôngngại, trong lòng Vương gia vốnkhôngcó bản Vươngphi, cần gì phải cường cầu. Huống hồ, phủ Tướng quân to đến như vậy nhưng chỉ có một mình bản Vươngphilà đích nữ, còn hai người kia đều là thứ xuất, người nghĩ bọn họ có thể ra oai trước mặt ta sao?"

Hồng Lăng muốn nói nhưngkhôngnói ra được, cuối cùng phải nuốt ngược vào trong. Đại thiếu gia và Nhịtiểuthư đều lãphiên toái lớn,khôngbiết Vươngphicó thể ứng phó đượckhông. Cũngkhôngbiết, cuộc sống của Đại phu nhân trong phủ Tướng quân như thế nào nữa! Mấy người đi nương kiakhônggại tốt cái!

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 24

Tất nhiên là Mộ Dung Thư biết Hồng Lăng lo lắng, nhưng nếu bảo nằng đi lấy lòng Vũ Vân Mặc thì nằng có chết cũngkhônglắm. Hẳn ăn của nằng vài miếng đồ ăn mà nằng còn đau lòng chứ nói gì tới việc bảo nằng đi lấy lòng hắn.

Nằng cũng biết đám người trong phủ Tướng quân đềukhôngphải dễ đối phó, nhưng Mộ Dung Thư bây giờ đâu còn là Mộ Dung Thư của ngày xưa, làm sao có thể để người khi dễ mình như vậy?

Nhìn Hồng Lăng lo lắng, nằng mỉm cười trấn an: "Thuyền tới cầu tự nhiên ắt sẽ thắng, việc này tới lúc đó rồi hãy nói."

* : câu này muốn nói mọi chuyện nên để tự nhiên, chuyện gì đến sẽ đến,khôngthể gấp gáp được

Hồng Lăng dạ một tiếng, trái giường xong liền rời đi.

Đêm nay, Mộ Dung Thư ngủ rất ngon.

Vũ Vân Mặc trở lại Trúc viên cũng nói vài chuyện với Thẩm trácphi. Khi Thẩm trácphinghe Vũ Vân Mặc ăn vài món ở Mai viênkhôngkhỏi nghĩ, chẳng lẽ mấy ngày nay phòng bếp làm đồ ănkhônghợp khẩu vị của hắn? Nghe nói tới nay đích thân Mộ Dung Thư xuống bếp.Khôngngờ một nữ nhân tinh tìnhkhôngcó gì tốt như nằng ta lại biết nấu ăn.

Nằng nằm trên giường nhưng cứ trằn trọc. Đêm nay Thẩm trácphimất ngủ.

Hôm sau

Trời hơi âm u, cảnh vật có chút buồn làm cho tâm tình của người ta cũng nặng nề theo. Sau khi ăn sáng xong, Mộ Dung Thư vốn định đến thư phòng đọc sách, nhưng nằng còn chưa đi ra khỏi phòng, liền nghe một nha hoàn thông báo có Đại phu nhân, Tam phu nhân cùng Tử phu nhân đến thỉnh an.

Mộ Dung Thư cho các nằng vào .Ba người họ giống như cổ ý trang điểm thật ti mỉ, quần áo trên người đều là tơ lụa thượng đẳng, trang sức cũng là vàng bạc chói lọi, vừa mới bước vào, đã khiến người ta loá mắt, khác xa so với thời tiết u ám bên ngoài.

"Nô tì tham kiến Vươngphi." Ba người cùng phúc thân hành lễ.

Mộ Dung Thư cười nhạt nói: "Ba vị muội muội đứng dậy đi. Hồng Lăng, lấy ghế cho ba vị phu nhân."

Sau khi ba vị phu nhân ngồi xuống, liền đưa mắt nhìn Mộ Dung Thư. Tối hôm qua Vương gia lại đến Mai viên, nhưngkhôngcó ở lâu sau liền rời đi, nghe nói Vương gia đến là vì chuyện trở về phủ Tướng quân. Bọn họ đều biết rõ. Chẳng phải là Vương gia sợ sau khi Vươngphihoài phủ lại gây chuyện sao? Nhưng mục đíchchínhcủa các nằng hôm nay là phải xác nhận xem có phải là Vươngphicùng Thẩm trácphidùng chung một thuyênkhông?

"Sao hôm nay ba vị muội muội lại có thời gian đến thăm ta thế?" Mộ Dung Thư hip mắt, quan sát ba người. Đối với mục đích đến thăm hỏi của ba người,khôngcần tốn công suy nghĩ cũng đoán được. Thứ nhất là vì tối hôm qua Vũ Vân Mặc đến đây, thứ hai là vì mấy ngày trước nằng đi Trúc viên uống trà rồi còn nói chuyện vui vẻ với Thẩm trácphi. Vương phủ to như vậy nhưng chỉ cần gió động cỏ lay thì tin tức liền truyền khắp nơi.

Nằng tươi cười sáng lạn nhìn ba người.

Đại phu nhân lên tiếng đầu tiên: "Ngày mai Vươngphidã trở về phủ Tướng quân, lại phải ở đó vài ngày. Hiện giờ phụ thân của Vươngphilà Mộ Dung Đại Tướng quân đại thắng trận hồi kinh, theo lý thì bọn nô tỳ phải có chút lễ vật, hi vọng Vươngphicó thể nhận." Dứt lời, nằng liền sai nha đầu bên cạnh dâng lễ vật.

Trên khay là một pho tượng phậtbằngcổng trắng óng ánh trong suốt, thủ công tinh tế, vừa nhìn đã biếtkhôngphải là đồ thường, tất nhiên là vô giá.Khôngngờ chỉ là một ngườithiếpmà ra tay hào phóng như vậy.

"Nô tì mong Vươngphisớm ngày vì Vương gia sinh quý tử. Tổng Tử Quan Âm này đã được làm phép tại Thanh Phong tự, là vật mẫu thần đưa cho nô tì." Đại phu nhân thấy ánh mắt của Mộ Dung Thư dừng trên tượng phật thì chớp chớp mắt, vô cùng chân thành nói.

"Vây bản Vươngphidã ta muội. Thế nhưng, Tổng Tử Quan Âm này nếu đã được làm phép tại tại sao muội mang bên người đó gần hai năm mà vẫn chưa có tin vui?" Mộ Dung Thư cười nhạt hỏi, sau đó phát tay ra hiệu cho Hồng Lăng nhận lấy pho tượng Tổng Tử Quan Âm.

Đại phu nhân nghẹn lời, trừng mắt nhìn, đầy mặt tràn đầy oán hận. Mộ Dung Thư cũng biết châm chọc người khác! Đáng giận! Chớp mắt, ánh mắt lại rơi vào trên người Hồng Lăng.

"Ha ha..." Tiếng cười thanh thúy dễ nghe như chuông bạc của Tam phu nhân vang lên. Nằng gọi nha hoàn sau lưng dâng lễ vật rồi:"Nô tìkhôngthể ra tay hào phóng như Đỗ tỷ được, chỉ xin dâng lên Đại tướng quân một bức họa mà thôi."

Mộ Dung Thư nghiêng đầu nhìn về phía bức họa ở trong tay nha hoàn kia, trong bức họa vẽ một vị Tướng quân trên chiến trường đang đối mặt với quân địch. Bức họa sinh động, đúng là vật quý! Nằng dời tầm mắt xuống dưới. Vài hàng lạc khoản* với nét chữ rồng bay phượng múa khiến ánh mắt nằng đang lơ đãng bỗng nhiên nhìn thật kỹ lại. Người trong bức họa lại là Tư Đồ tướng quân, phản nghịch của tiền triều!

* : dòng chữ nhỏ ghi ngày tháng và tên người vẽ tranh, đi câu đối, dụng bìa, v.v., thường là ở góc phía dưới đề lạc khoản

Đây là tranh cấm! Nếu ai bị phát hiện là cất giữ bức họa này, chắc chắn sẽ bị chém đầu!

Tam phu nhân vẫn cười một cách rất ngây thơ vô tội.

"Phương Dung Mai, người thật to gan!" Mộ Dung Thư đập tay rất mạnh lên bàn, ly trà bị chấn động khẽ rung, giọng nói giận dữ khiến Tam phu nhân run sợ, vội quỳ sụp trên mặt đất.

Đại phu nhân, Tứ phu nhân và mọi người trong phòng đều rất khó hiểu. Tam phu nhân run rẩy, ngẩng đầukhôngnghe hỏi: "Vươngphi, vì sao? Sao người lại..." Làm sao có thể bỗng nhiên thay đổi được? Vừa rồi về mặt của Vươngphikhôngphải là rất thích bức họa này sao? Bức tranh này là nàng tìm trong đồ cưới của nàng, có thể...!

"Bức họa này là vật của phân tặc tiền triều! Hễ ai cất giữ bức họa sẽ bị chém đầu!" Mộ Dung Thu lạnh lùng nói.

"Cái gì?" Tam phu nhân kinh hãi ngã trên đất. Sao bức họa này có thể là vật của tiền triều? Nàngkhôngngừng xoay tròn tròn mắt, trên thái dương đã đỏ mồ hôi lạnh. Chẳng lẽ là trước khi nàng xuất giá, mẹ cả đã cố ý hãm hại nàng? Mang vật này làm đồ cưới cho nàng? Đáng giận, mẹ cả thật sựkhôngmuốn cho nàng sống tốt mà! Muốn hại chết nàng!Khôngđúng, trước kia nàng đã từng xem qua bức họa này, vẫn là bức họa này, nhưngkhôngcó mấy hàng chữ trên bức họa!

Chẳng lẽ ... Có người muốn hại nàng?

Đại phu nhân và Tứ phu nhân nhìn nhau. Xem ra là gan của Tam phu nhân cũng thật lớn! Bất quá, hôm nay ba người các nàng đến đây chỉ để chứng thực mối quan hệ giữa Vươngphicùng Thẩm trắcphi! Hon nữa, dù sao Mộ Dung Thu cũng là đích nữ của Đại Tướng quân, thân phận cũng rất cao quý, các nàng là người trong Vương phủ, cũng muốn chứng tỏ cho Vương gia nên mới tìm vài món lễ vật thích hợp dâng tặng. Ai ngờ, Tam phu nhân lại làm ra chuyện này! Nàng ta cũngkhôngchịu lau mắt nhìn cho rõ, thứ lễ vật này sao có thể tùy tiện dâng lên. Nếu để người có ý đồ xấu biết, Mộ Dung Thukhôngthoát được thì với thân phậnthiếpthấp kém như các nàng còn có thể thoát sao? Hai ngườikhôngkhỏi đưa ánh mắt trách cứ về phía Tam phu nhân.

"Vươngphi, nó tikhôngbiết đây là gì. Nó tikhôngbiết gì cả, nếu nó ti biết, nhất định sẽ đốt nó đi, làm sao dám dâng cho Vươngphidược? Xin Vươngphinhinh giám!" Tam phu nhân thất kinh, lời nói run run, còn đập đầu mấy cái.

Mộ Dung Thu nhu nhúm mày. Thái độ Tam phu nhânkhônggiống như đang giả vờ, mà Tam phu nhân cũngkhôngphải người ngu dốt như vậy, nhưng tại sao nàng ta lại đưa tranh cấm cho nàng, bên trong chắc chắn có điều mờ ám

Nàng bất động thanh sắc, ánh mắt lạnh lùng dừng trên người Đại phu nhân và Tứ phu nhân, sau đó lần nữa dừng trên người Tam phu nhân.

"Sao? Chuyện này thật sự làkhôngcó liên quan tới người sao?"

"Nhất định là có người muốn hại nó ti! Xin Vươngphihãy cho nó ti một sự côngbằng!" Tam phu nhân liên tục đập đầu. Nàng rất sợ, nhất định lần này là rơi vào bẫy của người kia rồi, người này ra tay thật tàn nhẫn! Khiến nàng trong khoảng thời gian ngắnkhôngkịp trở tay!

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 25

Mộ Dung Thu nhu mày, phát tay báo Hồng Lăng mang bức họa đến cho nàng.

Sau khi cẩn thận xem, nàng thấy mực trên bức họa hơi mờ, tuy mấy chữ này hạ bút vô cùng nhẹ, hòa lẫn vào màu mực cũ, nhưng nếu cẩn thận quan sát, dựa vào hiểu biết về hội họa của nàng ở kiếp trước, nàng có thể chắc chắn mấy chữ này chỉ mới được thêm trong vòng hai ngày nay!

Nàng nhìn xung quanh hai lượt, ánh mắt lại một lần nữa dừng ở trên người Tam phu nhân - Phương Dung Mai, người đang run rẩy quỳ trên mặt đất, ánh mắt sắc bén, khiến người kháchkhôngthể trốn tránh.

Việc này khẳng địnhkhôngphải do Phương Dung Mai làm, nàng takhôngcó ngu ngốc đến như vậy, thế nhưng...

Mộ Dung Thu âm thầm lắc đầu, chuyện này nàng cũngkhôngmuốn quản! Cũngkhôngcần phải quản! Việc gì nàng phải tự đẩy mình vào vũng bùn. Chuyện này diễn biến ra sao thì chỉ còn cách trông chờ vào số mệnh của Phương Dung Mai!

Đại phu nhân và Tứ phu nhân cũng khẩn trương nhìn Mộ Dung Thu. Sự việc ngày hôm nay tuy là do Phương Dung Mai nhưng dù gì cũng là ba người cùng đi chung, nhất định sẽ bị liên lụy. Tốt nhất là Phương Dung Maikhôngnên xảy ra chuyện gì. Cả hai cùng trông đợi nhìn về phía Mộ Dung Thu, hi vọng Mộ Dung Thu có thể giải quyết việc này.

"Dù sao bản Vươngphicũngkhôngcó quản chuyện trong phủ nên chuyện này takhôngthể tự quyết định, Hồng Lăng, đưa ba vị muội muội đến chỗ Thẩm trắcphi, cứ để Thẩm muội xử lí." Mộ Dung Thu thu hồi ánh mắt sắc bén, nhẹ giọng ra lệnh.

Cái gì? Tam phu nhân bùn bùn cả tay chân, sắc mặt tái nhợt, té ngã ra trên đất, ánh mắt ngáy ra. Việc này nếu để cho Thẩm trắcphixử lí là chẳng khác nào đến tai Vương gia, đến lúc đó nàng làm sao có thể biện giải để thoát thân?

Khôngđược, chuyện nàykhôngthể truyền ra ngoài! Nhất định phải giải quyết ở chỗ của Vươngphi. Còn về phần ai là người âm hại nàng, sau này có thời gian nàng sẽ từ từ điều tra! Nghĩ đến đây, Tam phu nhân lập tức ôm chân Mộ Dung Thu, khàn giọng cầu xin: "Nó ti biết sai rồi. Nếu sớm biết đây là cấm vật, nhất định sẽ đốt nó đi chứkhôngdám đưa cho Vươngphi! Nó ti thật sự biết sai rồi, cầu xin Vươngphitha thứ."

"Bản Vươngphicũng biết người sẽ khôngâm chuyện vô đồ như thế. Nhưng lúc này bản Vươngphicũng hết cách. Dù muốn bỏ qua chuyện này cũngkhôngđược. Người xem trong phòng đồng người như vậy, sự việc này sẽ bị truyền ra rất nhanh. Hon nữa hiện nay vương phủ do Thẩm trắcphiquản lý, nếu bản Vươngphinhững tay can thiệp vào việc này, nhất định sẽ gây ra nhiều thiệpkhẩn cho Vương gia trách cứ. Tốt nhất Phương muội nên nghĩ cách giải thích với Thẩm trắcphidù." Mộ Dung Thu nhàn nhạt nói vài câu rồi quay đầu dùng ánh mắt ra hiệu cho Hồng Lăng.

Hôm nay mấy người đó đến đây đều có mục đích riêng nhưng thậtkhôngngờ, chẳng những bọn họkhôngđồng lòng mà còn có thêm tiết mục vu oan hãm hại đặc sắc này. Vỡ kịch vui này ngày càng thú vị,khôngbiết Thẩm trắcphisẽ giải quyết vụ này ra sao.

Hồng Lăng lập tức bước lên phía trước, nhìn Tam phu nhân nói: "Tam phu nhân đứng cầu xin với Vươngphinnữa, mời đi theo nó ti tới gặp Thẩm trắcphi."

Tam phu nhân cắn chặt răng. Mỗi câu nói của Mộ Dung Thu đều là từ chối, căn bảnkhôngmuốn dính vào việc này. Hướng hồ Mộ Dung Thu chắc chắn chỉ muốn nàng bị đuổi khỏi Vương phủ thì làm sao có thể giúp đỡ? Nàng hận đến nghiến răng nghiến lợi. Tại sao nàng có thể bắt can phạm vào sai lầm như thế này! Chỉ mong Thẩm trắcphinhân từ mà nương tay với nàng.

Đại phu nhân và Tứ phu nhân nhìn nhau, nếu để Thẩm trắcphigiải quyết việc này thì việc sẽ càng thêmphiền! Hôm nay các nàng chỉ định đến để nghe ngóng tin tức,khôngngờ lại rơi vào tình cảnh như vậy! Còn đưa thêm hậu lễ, thật là mất nhiều hơn được.

Mộ Dung Thu phát tay báo các nàng lui ra, sau đókhôngđợi các nàng cất bước đã đi ra ngoài trước.

Sắc mặt Tam phu nhân trắng bệch, lao đao đứng lên, ánh mắt âm trầm hung hăng nhìn theo bóng lưng của Mộ Dung Thu, hai tay gút gao nắm thành quyền.

Khôngđến nửa canh giờ sau, Hồng Lăng từ chỗ Thẩm trắcphitrở về.

Mộ Dung Thu đang đọc sách, ngẩng đầu lên nhìn Hồng Lăng.

"Vươngphi, Vương gia cũng ở trong Trúc Viên. Thẩm trắcphisai nó ti mời Vươngphidiến đó làm chuyện." Hồng Lăng sắc mặt khẽ biến nói.

Muốn nàng đến đó? Thẩm trắcphimuốn làm gì? Nàng khẽ chau mày.

"Sự việc do Tam phu nhân gây ra, Thẩm trắcphimời Vươngphidiến đó làm gì?" Thu Cúc đang đứng một bên hầu hạ cũng nghi ngờ hỏi.

Hồng Lăng nhìn Thu Cúc nói: "Thẩm trắcphikhôngnói, Vương gia cũngkhôngnghe tiếng. Hiện tại đang chờ Vươngphidiến."

Nghe vậy, Mộ Dung Thu gật đầu: "Đi thôi."

Muốn biết chuyện gì xảy ra, đến xem chẳng phải sẽ biết sao?

Trúc viên

Lúc Mộ Dung Thu đến Trúc viên, đầu tiên nàng nhìn thấy ba vị phu nhân đang run rẩy quỳ trên mặt đất, Thẩm trắcphivà Vũ Văn Mặc đều ngồi ở ghế chủ vị, sắc mặt cả hai vô cùng âm trầm nhìn ba người kia. Nhìn thấy Mộ Dung Thu đến, sắc mặt hai người có chút thay đổi.

"Tỷ tỷ đã đến." Thẩm trắcphitừ trên chỗ ngồi đứng lên, đi qua trước mặt ba vị phu nhân, thân thiết cầm tay của Mộ Dung Thu.

Thấy thế, Mộ Dung Thu nhướm mày, sâu trong con ngươi hiện lên một tia lạnh lẽo, nét mặt cũngkhôngbiểu lộ gì, chỉ mỉm cười, giả bộkhônghiều hỏi: "Khôngbiết muội mời tỷ tỷ đến đây là có chuyện gì?"

Tươi cười của Thẩm trắcphihơi cứng lại, quay đầu nhìn thoáng qua ba vị phu nhân, sau đó nhìn về phía Mộ Dung Thu, ôn nhu cười nói: "Tỷ ngồi xuống trước rồi nói."

Sau đó bèn kéo Mộ Dung Thu đến ngồi vào chỗ nàng ta vừa ngồi.

Đáy mắt Mộ Dung Thu lại thoáng hiện một tia lạnh lẽo, mắt hơi nhìn thoáng qua tòa băng sơn Vũ Văn Mặc đang ngồi bên cạnh. Trong lòng nàng cười lạnh, xem ra Thẩm trắcphicũng biết việc này khó giải quyết, nàng ta đặt nàng ngồi vào vị trí này, chẳng phải muốn quăng việc này cho nàng giải quyết sao? Tâm tư Thẩm trắcphithật linh hoạt!

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 26

"Muội mời tỷ đến là vì chuyện của Phương muội. Vừa rồi, tuy tỷ đã sai Hồng Lăng đưa Phương muội cùng hai vị muội muội đến đây nhưng muội lại muốn biết rõ đầu đuôi câu chuyện nên mời mời tỷ đến." Thẩm trácphiên nhu nói. Vừa nói xong liền ngồi bên cạnh Mộ Dung Thu.

Mộ Dung Thu tiếp nhận ly trà trong tay nha hoàn, khuấy nhẹ mặt trà, gạt bỏ vài mảnh vụn của trà trong nước rồi tào nhả nhấp một ngụm, mới ngừng đầu lên liền nhân dịp nhìn lướt qua Tam phu nhân đang quỳ bên dưới, sau đó dùng một giọng điệu hết sức kinh ngạc hỏi lại: "Việc này còn chưa giải quyết sao?"

Thẩm trácphiếu mới hơi cứng lại, trong lòng không tránh được một cổ oán hận, việc lần này của Tam phu nhân thật khó giải quyết, nếu xử lý không tốt sẽ bị mọi người dèm pha, hơn nữa hôm nay Vương gia cũng ở đây, năng càng không thể dễ dàng ra quyết định, cho nên mới mời Mộ Dung Thu đến để đẩy việc này sang cho nàng ta xử lý.

Lúc này nếu Mộ Dung Thu hỏi, sẽ có người cho rằng năng quản sự không nghiêm, Thẩm trácphiếu thậm chí còn chặt chẽ, nhìn lướt qua Vũ Văn Mặc.

"Vừa rồi Phương muội cũng đã trình bày sự việc này từ đầu tới cuối một lần rồi, theo muội, trong đó nhất định có điều mờ ám. Nhưng dù sao đi nữa thì chuyện này xảy ra ở Mai viên, nên muội cũng không dám tùy tiện đưa ra quyết định, sau khi cân nhắc muội nghĩ chuyện này để tỷ xử lý là tốt nhất, mới có thể làm cho hạ nhân trong phủ kính phục." Thẩm trácphiếu kì thị trọng nói. Nói gần nói xa thì cũng là chuyện này xảy ra ở Mai viên, nên phải để chủ nhân của Mai viên xử lý, năng không muốn có quan hệ gì trong chuyện này.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu trong lòng cười lạnh. Thẩm trácphiếu thật đúng là tâm cơ thâm trầm! Sóng mắt lưu chuyển, bên môi tươi cười nhuộm một tia mỉa sặc. Nếu như người ta đã ti mỉ tính kế như thế, vì lý vì tình nên năng cũng nên phối hợp một chút, nhưng mà... năng tươi cười càng sâu hơn, muốn năng phối hợp sợ rằng Thẩm trácphiếu sẽ phải trả một cái giá không hề đắt!

"Ah? Nghe muội nói như vậy, thì việc này để đích thân tỷ giải quyết đi vậy." Mộ Dung Thu gật đầu nói.

Hồng Lăng rất lo lắng, lòng bàn tay đỏ rất mồ hôi lạnh, tại sao Vương phi lại đáp ứng? Việc này rất khó giải quyết, người ta muốn né còn không kịp, vậy tại sao Vương phi lại dặt dặt vào?

Tam phu nhân đang quỳ phía dưới cũng rất hồi hộp, một cổ bất an ập đến, bây giờ năng có nói đến gây lườ cũng không có cách nào thoát được, năng âm thầm nhìn về phía người từ đầu đến giờ vẫn một mực yên lặng im lặng không nói, cũng chưa liếc nhìn năng một lần nào – Vũ Văn Mặc, chỉ hy vọng Vương gia có thể nhìn rõ mọi việc, chứng minh việc này không có liên quan đến năng.

Đại phu nhân cùng Tứ phu nhân rất biết nghe lời, trước mặt Vũ Văn Mặc chingoa ngoãn ngoãn ngồi yên mới có thể giữ mình, còn về phần Tam phu nhân, vốn có quan hệ tỷ muội với các năng nhưng khi xảy ra chuyện, vẫn nên giữ khoảng cách là tốt nhất!

Vũ Văn Mặc nghiêng đầu nhìn Mộ Dung Thu, hẳn cũng có nghĩ hoặc như Thẩm trácphi, chẳng lẽ Mộ Dung Thu không biết tính nghiêm trọng của chuyện này? Nếu đã biết tại sao còn nhúng tay vào?

Mộ Dung Thu thấy không khí an tĩnh có chút quỷ dị, liền cười nhìn về phía Vũ Văn Mặc nói: "Gia cảm thấy việc này nên để ai giải quyết?"

Tím Thẩm trácphi tựa như bị chạm lại, suy nghĩ cũng có vẻ như chạm mây nhịp, đối với hành động của Mộ Dung Thu năng thật sự là không hiểu, bởi vậy, năng vẫn giữ yên lặng, năng không biết chuyện gì đang xảy ra nên không dám tùy tiện lên tiếng. Bây giờ, lại nghe đến câu hỏi của Mộ Dung Thu đối với Vũ Văn Mặc, tâm lập bộp một chút, một suy nghĩ đáng sợ liền hiện lên.

Vũ Văn Mặc là người rất khôn khéo, tuy rằng thường ngày hẳn rất lạnh lùng, nhưng ở trong quan trường có loại ám mưu thủ đoạn nào hẳn chưa từng dùng? Mộ Dung Thu vừa hỏi, hẳn đương nhiên biết là chuyện gì xảy ra, lúc này hơi cau mày.

"Mặc dù thân thế khác biệt, nhưng dù sao sự chính của Vương phủ là Thẩm muội. Nếu để việc này cho thân thế xử lý chẳng phải là làm cho hạ nhân trong phủ bản tâm không phục sao? Cũng làm cho người ngoài phải dèm dặt linh tinh?" Mộ Dung Thu thấy Vũ Văn Mặc không trả lời, sắc mặt của Thẩm trácphi lại thay đổi thất thường, ở trong lòng liền cười lạnh, năng ta im lặng không nói gì nhưng cũng không muốn năng đoạt quyền?

Mọi người trong phòng đều có thể hiểu được ý tứ của Mộ Dung Thu, việc này muốn năng quản thì cũng được đi nhưng mà nếu không cho năng nắm quyền thì sẽ hạ nhân sẽ không phục! Quan trọng hơn năng đường đường là Chính phi của Nam Dương Vương! Vậy mà cảm quyền lại là một Trác phi.

Ai cũng là người có tâm tư, sau khi nghe lời nói của Mộ Dung Thu, Vũ Văn Mặc, Thẩm trácphi, ba vị phu nhân cùng mấy nha hoàn ở xung quanh đều hiểu, Vương phi tuyệt đối không phải là quả hồng mềm có thể tùy tiện để người ta nắn bóp nữa!

"Gia tại sao không trả lời?" Mộ Dung Thu cười hỏi.

Lúc này Thẩm trácphi như đang ngồi trên đồng lửa, năng cũng thật không ngờ là Mộ Dung Thu lại khó đối phó như thế, tính toán cũng không thua ai! Thấy Vũ Văn Mặc trầm mặc, năng liền biết Vũ Văn Mặc sẽ tuyệt đối không để cho Mộ Dung Thu nắm quyền. Nhưng... Việc này làm sao giải quyết đây?

"Nếu người có thể giải quyết việc này, để tránh người khác dèm pha thì từ hôm nay người liền giúp đỡ Nhu nhi quản sự." Sau nửa giây trầm mặc, Vũ Văn Mặc trả lời với Mộ Dung Thu. (nhu nhi...)

Nghe nói, tay Thẩm trácphi run rẩy một chút. Sao Vương gia có thể để cho Mộ Dung Thu quản sự? Lúc năng mặt mày tái nhợt, đầu óc trống rỗng liền thấy Vũ Văn Mặc âm thầm đưa mắt trấn an mình, năng lập tức hiểu việc khó xử lý như vậy nhất định không muốn năng quá khó xử, nhưng lại không muốn để người ngoài dèm pha nên mới đáp ứng yêu cầu của Mộ Dung Thu! Dù sao, hẳn là nam nhân, chuyện của nội viện, hẳn cũng không tiện nhúng tay! Huống hồ Mộ Dung Thu chỉ giúp đỡ năng, năng vẫn là người quản sự chính của phủ!

Sau khi nghĩ thông suốt, năng liền đứng dậy đối Mộ Dung Thu phúc thân hành lễ, "Vậy chuyện này giao cho tỷ ty toàn quyền xử lý. Nếu như có việc gì tỷ ty cần muội làm, muội nhất định sẽ cố gắng giúp đỡ hết sức."

Mộ Dung Thu cúi đầu dùng trà, nhếch môi xem như không nhìn thấy hai người bọn họ trao đổi ánh mắt, cũng tỏ vẻ như không phát hiện ra ám mưu cùng tính kế. Bất quá... Ta và người chưa đi đến cùng, kết quả ai thắng ai thua vẫn chưa biết được. Mộ Dung Thu thành danh trên thương trường, sao có thể dễ dàng bị người khác tính kế mà không biết đây?

Quyền hành cũng không thể trong một sớm một chiều mà đoạt lại được, mặc dù hiện giờ đối phương đang tính kế năng nhưng dù sao thì cũng đã bước được bước đầu tiên, cơ hội đưa đến trước mặt nếu không chớp lấy thì thật uổng đi! Dù gì đi nữa, việc này năng cũng hoàn toàn có khả năng xử lý!

"Tỷ ty tạ ơn muội." Mộ Dung Thu cười nhạt trả lời. Trong mắt có một đạo tình quang chợt lóe lên. Lúc năng thoải mái tự nhiên đứng dậy, ánh mắt lạnh lùng lại lần nữa lướt qua người Vũ Văn Mặc.

Đôi mắt tối đen, thâm trầm của Vũ Văn Mặc lộ ra vẻ căng thẳng, hàn khí từ hân tỏa ra cũng lạnh đến thấu xương, môi mím chặt thành một đường.

Mộ Dung Thu giả vờ như không thấy, vẫn nhìn hân tươi cười nhua hoa. Năng xoay người đối mặt với Tam phu nhân đang run rẩy quỳ dưới đất nói: "Vừa rồi bản Vương phi đã suy nghĩ lại, tuy bức tranh cảm kia là do Tam phu nhân đưa tới, nhưng nét mực trên bức họa rõ ràng chỉ mới được viết thêm trong vòng này ngày nay. Chỉ với điều này, khả năng phạm tội của Tam phu nhân đã được giảm đi."

Tam phu nhân trừng hai mắt, không thể tin được là Mộ Dung Thu lại lên tiếng biện hộ cho năng, lập tức hai mắt tỏa sáng, tràn đầy hy vọng nhìn về phía của Mộ Dung Thu.

Thẩm trácphiêu chặt đôi mày li liễu, năng muốn nhìn xem Mộ Dung Thu sẽ giải quyết việc này như thế nào?

"Thực sự có người muốn hãm hại nô tì, xin Vương phi cho nô tì một cái công đạo!" Tam phu nhân dập đầu ba cái, nước mắt ròng ròng đầm đìa đáng yêu nói.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Quyển 1 - Chương 27

"Vậy trước tiên người nói cho ta biết, trừ người ra còn có ai đã từng chạm qua bức họa này, hoặc có ai biết người muốn dâng bức họa này cho bản Vương phi?" Mộ Dung Thu thấp giọng hỏi.

Tam phu nhân lúc này tâm yên lòng, nghe Mộ Dung Thu hỏi, trong mắt liền bắt đầu chuyển động không ngừng, cố nắm bắt từng chi tiết nhỏ nhất để cứu mạng, cuối cùng hai mắt tỏa sáng, vội vàng trả lời: "Bức tranh này vẫn luôn được cất giữ trong rương, chưa bao giờ lấy ra, hai ngày trước mới lấy từ trong rương ra. Thấy được bức họa này chỉ có Nhị đẳng nha hoàn - Ngọc Nhuận... trong hai ngày này còn có hai bà tử vào phòng nô tỳ để..." Câu cuối cùng Tam phu nhân có chút lắp bắp, dường như có điều khó nói.

Mộ Dung Thu âm thanh lạnh lùng nói: "Nếu không muốn chết, nói tiếp!"

Giọng nói lạnh lẽo tuyệt tình, thân thể Tam phu nhân lại run rẩy, môi mấp máy muốn nói nhưng lại thôi, đầu cúi xuống, cuối cùng lên tiếng, giọng nói vì sợ hãi mà khàn khàn: "Hai người bà tử đến để nô tì phái ra ngoài mua xuân được..."

Xuân được? Mộ Dung Thu lại cười lạnh, hơi quay đầu nhìn lướt qua Vũ Văn Mặc. Lúc hẳn nhìn Tam phu nhân, ánh mắt hiện lên một tia chán ghét.

Ở trong nhà cao cửa rộng, nữ nhân vì được nam nhân sùng ái có thể dùng bất kỳ thủ đoạn nào, đây là luật lệ ai ai cũng biết nhưng nói ra miệng lại là một chuyện khác. Chẳng trách Vũ Văn Mặc lại tỏ ra chán ghét.

Thẩm trácphình tình nhìn Mộ Dung Thu, tuy nhìn qua có vẻ bình tĩnh, nhưng trong lòng đã nổi lên sóng gió, nếu Mộ Dung Thu có thể giải quyết chuyện này, năng ta chắc chắn có thể tham gia vào việc quân sự.

Đại phu nhân và Tử phu nhân cúi đầu, Tam phu nhân lúc này đã là xấu hổkhôngcón cách nào ngừng đầu đối mặt với mọi người, hai người các nàng tuy vui sướng khi người gặp họa, nhưng vẫn lo sợ sẽ rước họa vào thân, dù sao phương pháp tặng lễ vật này là do ba người các nàng cùng nghĩ ra.

Mộ Dung Thu thoáng trầm tư một lát, sau đó bảo Hồng Lăng: "Cho gọi Ngọc Nhuận và hai bà tử kia tới đây."

Hon một khắc sau, Ngọc Nhuận cùng hai bà tử cúi đầu tiến vào.

Vừa đến, cả ba liền "phịch" một tiếng đồng loạt quỳ xuống.

"Các người có biết bản Vươngphíchô gọi các người đến là vì chuyện gìkhông?" Mộ Dung Thu nhìn lướt qua các nàng rồi trầm giọng hỏi.

Ba người nhìn nhau, trong lòng run sợ. Ngọc Nhuận hướng về phía Mộ Dung Thu dập đầu một cái, nhỏ giọng trả lời: "Việc này thật sự làkhôngliên quan đến nô tì, đồ vật của chủ tử nô tì dụng vào cònnhôngdám, huống gì nói đến vu oan hãm hại. Hi vọng Vươngphìnhình giám."

"Nô tì cũngkhôngbiết gì, bọn nô tì chỉ mang thuốc đến cho Tam phu nhân thôi, bọn nô tìkhôngbiết phu nhân muốn dâng bức họa đó cho Vươngphi." Một trong hai bà tử run rẩy nói.

Đầu tiên Mộ Dung Thu nhìn về phía Ngọc Nhuận. Nha đầu này lớn lên như hoa như ngọc, móng lớn eo nhỏ, đuôi lông mày ẩn ẩn phong tình, một nhị đáng nha hoàn có dung mạo xinh đẹp có rất nhiều cơ hội trở thành nha đầu thông phòng, nếu được sùng ái có thể được nhắc lên làmthiếp. Thế nhưng, trong tình huống hiện nay, chủ tử gặp nạn, nàng lại là người bị nghi ngờ nhiều nhất nhưng tình thần lại rất trấn định, biết cách tránh nặng tìm nhẹ, trốn tránh trách nhiệm. Lại nhìn hai bà tử, thần sắc vai thô áo gài, thần thế gầy yếu, da dẻ vàng như nên, ngày thường nhất định làm việc nặng, cho nên mới phải xuất phủ để tìm mua loại thuốc như vậy thì mớikhôngđể người khác nhận ra.

Trong lòng nàng cần nhắc một phen, sau đó, đứng trên người Ngọc Nhuận, trầm giọng hỏi: "Vậy người nói cho bản Vươngphi,khôngphải người, vậy ai ra tay?"

Tam phu nhân môi trắng bệch, hận đến nghiến răng, ngừng đầu ngoan độc nhìn Ngọc Nhuận nói: "Chínhlà người!Chínhlà người! Tiệp tì này gây thườngkhôngan phận, nhất định là do người, nghĩ cách hãm hại ta chết để người có cơ hội làm nha hoàn thông phòng! Tại sao ta lạkhôngđể tâm để phòng người chứ? Ta nên sớm đoán được người là đồ ăn cháo đá bát!" Bây giờ nghĩ lại, hai ba ngày nay Ngọc Nhuận có chút bất thường, gương mặt lúc nào tươi cười.

Ngọc Nhuận mấp máy miệng định phản đối, sắc mặt trắng nhợt, nhưng vẫn nhịn xuống, đôi mắt linh động tràn đầy mỉa khi lại ngân ngân nước mắt: "Xin Vươngphìnhình giám"

"Tam phu nhân, bản Vươngphihoi người một câu, bức họa này được đặt ở đâu? Người gặp hai bà tử ở phòng trong hay phòng ngoài?" Mộ Dung Thu khòe miệng giật giật,khôngngờ ngày thường Tam phu nhân trong sĩ diện đến lúc gặp chuyện liên quan đến thân mạng thì lại chửi ầm lên, hoàn toàn đánh mất đi lý trí, như người đàn bà chanh chua vậy.

"Đĩ nhiên là đặt ở phòng trong. Hai bà tử thân phận để hèn nênkhôngđược vào phòng trong. Hai ngày này, chỉ có nha hoàn hầu hạ bên người nô tì là Ngọc Nhuận mới có thể đặt chân vào phòng trong." Tuy Tam phu nhân vẫn còn muốn mắng thêm một câu cho hả giận nhưng khi nhìn đến sắc mặt Vũ Văn Mặc liền biết vừa rồi mình đã luống cuống, lúc nàykhôngnên nói nhiều, dù sao nàng cũng chưa từng làm gì.

Ngọc Nhuận kinh hãi, sắc mặt đại biến, thấy Mộ Dung Thukhôngphải là người dễ gạt liền quay sang người luôn thân từ với hạ nhân là Thẩm trácphινό: "Xin Thẩm trácphíchô nô tì một cái công đạo! Tuy rằng nô tì là hạ nhân, nhưng từ khi bốn tuổi đã làm việc trong vương phủ, nô tì làm việc cẩn trọng, cũngkhôngdám nửa phần gian dối, tuy Tam phu nhân là chủ của nô tì nhưng cũngkhôngthể tùy ý vu oan nô tì ! Thẩm trácphi..."

Thẩm trácphivớkhôngmuốn nhúng tay đến việc này nhưng khi nghe lời Ngọc Nhuận, đôi mày liều cực đẹp cau chặt, dịu dàng trả lời: "Việc này Vương gia đã giao cho Vươngphixử lý, ta tin tưởng Vươngphityuệ đối sẽkhôngthiên vị bất kỳ ai, chắc chắn trả lại côngbằngcho người bị hãm hại, ngườikhôngnên nóng lòng, nếu việc nàykhôngliên quan gì đến người, Vươngphinhất định sẽkhôngđể người bị oan ức."

Nghe vậy, Mộ Dung Thu lại mặt lạnh trong lòng, ý của Thẩm trácphimuốn nhắc cho nàng biết việc này khó giải quyết, nếu nhưkhôngcẩn thận, sẽ bị người gièm pha, hơn nữa tuyệt đốikhôngthể xử lí qua loa,bằngkhôngnói xấu ai, oan uổng ai, cũng mang đếnphiên toái!

Mắt cười sáng ngời, Mộ Dung Thu đi đến trước mặt Ngọc Nhuận, từ trên cao nhìn xuống dùng giọng nói mềm mại hơn cả gòn hỏi: "Nếu vậy người nói cho bản Vươngphi,biết, việc này là ai làm? Người đi theo bên người Tam phu nhân, dĩ nhiên phải rõ ràng hơn ai hết,khôngphải sao?"

Ngọc Nhuận trừng lớn hai mắt, đầu óc trống rỗng, chưa kịp suy nghĩ đã nói ra: "Nhất định là do Tam phu nhân gây ra."

"À?" Ý cười trong mắt Mộ Dung Thu càng đậm hơn, sau đó nghiêng đầu nhìn về phía Tam phu nhân đang phẫn hận hỏi: "Tam phu nhân thì sao?"

"Nhất định là do nha đầu này gây ra!" Tam phu nhân giận dữ lên lời.

Ngọc Nhuận lo lắngkhônghỏi,khôngsuy nghĩ nhiều lập tức trả lời lại một cách mỉa mai: "Tam phu nhân chó vu oan cho nô tỳ,chínhmiệng người đã nói tốt nhất là Vươngphiniên chết đi, khỏi gây loạn trong phủ! Hiện thòikhôngphải cơ hội đã đến sao? Tam phu nhân đừng có vừa ăn cướp vừa la làng."

Tam phu nhân bị nói, trừng mắt với Ngọc Nhuận. "Người là đồ vong ân phụ nghĩa, lời nói kia chẳng qua chỉ là nói nhảm, làm sao có thể coi như thật được! Người có dám nói ngườikhôngtừng vì ta bày mưu tính kế đối phó với Vươngphi?"

Chỉ trong nửa giây, trên đại sảnh liền trình diễn vô kịch chó cắn chó. Nét chàm chọc trên mặt của Mộ Dung Thu càng đậm hơn, nàng thương hại nhìn Tam phu nhân và Ngọc Nhuận, cho dù các nàngkhôngliên quan đến sự việc ngày hôm nay nhưng cả hai đứng hồng yền ớn mà thoát khỏi vụ này! Dù sao...Khôngcó lừa làm sao có khối, nếu truy cứu việc này tới cùng sẽ liên lụy đến rất nhiều người, huống hồ việc này nói nhòkhônghở, nói lớnkhónglớn, nhưng nếu bị người khác có tình lợi dụng thì sợ phủ Nam Dương Vương sẽ tai họa ngập đầu, bấy giờ nàng còn chưa muốn chết! Dù sao phải đích rằng cũng đã đạt được rồi.

Dù sao hai người trước mặt này... Trùng phật rất đúng tội,khôngtrách được nàng ra tay độc ác!

"Cầm!" Vũ Văn Mặc cau mày giận dữ quát lên một tiếng.

Thẩm trácphiập tức ôn nhu nói: "Vương gia đừng nên tức giận, các nàng đều là nói nhảm,khôngthể coi như thật."

Lúc này, Mộ Dung Thu xoay người đối mặt Vũ Văn Mặc, khom mình hành lễ nói: "Hồi gia, thầnthiếpđã biết rõ chuyện gì xảy ra."

Vũ Văn Mặc nhường mày, có chút kinh ngạc nhìn nàng.

Thẩm trácphicũng nhàu mày kinh ngạc.

Đại phu nhân cùng Tử phu nhân tròn mắt há mồm,khôngdám tin.

Vừa rồi trong lúc Tam phu nhân và Ngọc Nhuận tranh cãi cũngkhônglộ ra điểm nào đáng nghi vấn, làm sao Vươngphicó thể biết rõ là ai có tội?

Mộ Dung Thu hờ hững, quay đầu thấp giọng phản phó Hồng Lăng một câu, về mặt Hồng Lăng có chút mờ mịch rồi đi.

Đối mặt với sự khó hiểu của mọi người, Mộ Dung Thu cũng lười giải thích, nói nhiều như vậy cổ họng cũng đã khô rát rồi,vì vậy, nàng bèn trở về chỗ ngồi, nhấp vài ngụm trà.

Mọi người đều thấp thỏmkhôngyên. Một lát sau, Hồng Lăng cầm bút mực tiến vào. Thấy vậy, mọi người trong phòng càng thêm khó hiểu.

Hồng Lăng dập đầu bức xuống sau đó trải bức họa mang đến thiệphọa trên bàn. Mộ Dung Thu cầm lấy bút chấm mực, nhẹ nhàng phác thảo vài nét trên bức tranh.

"Tỷ ty làm gì vậy?" Thẩm trácphicau mày hỏi.

Ánh sáng trong mắt Vũ Văn Mặckhônghiều vì sao càng thêm rạng rỡ.

Vẽ xong, Mộ Dung Thu thối thối nét mực trên bức họa cho khô rồi quay đầu cười nhìn mọi người. Sau đó ra lệnh cho Hồng Lăng mở tranh cho mọi người quan sát. Mộ Dung Thu tin tưởng, những người ở chỗ này tuyệt đối đều là người thông minh, trò chơi này bọn họ sẽkhôngdám nhúng tay vào!

Nguyên bản mấy hàng chữ phía dưới bức tranh đã bị vài đóa mầu đơn nõ rộ che phủ! Cầm bảkhôngnhìn thấy một chữ! Trong lúc kinh nghi, ánh mắt vốn lạnh như băng của Vũ Văn Mặc chợt loé, khóe môi lại nhuộm vẻ tươi cười: "Xem ra chỉ là một chút nhầm lẫn, trên bức tranh chỉ là mấy đóa mầu đơn, làm gì có mấy hàng chữ mưu phản?"

"Tiệnthiếpđã nhìn qua, bức họa này thật sự chỉ có vẻ mầu đơn.Khônghiều tại sao lại bị người khác nhìn thành cấm họa." Thẩm trácphìnhanh chóng thay đổi sắc mặt, tuykhôngcam lòng nhưng vẫn phụ họa, có điều câu nói sau cùng lại kéo Mộ Dung Thu vào cuộc. Nàngkhôngthể nào nghĩ ra, Mộ Dung Thu lại có tài cán thần kì như vậy! Mấy đóa hoa mầu đơn vẽ trông rất sống động. Thế nhưng, nếu nàng ta đã có thể dễ dàng giải quyết việc này như vậy, sao còn muốn đẩy qua cho nàng? Lễ nào nàng ta có chủ ý khác? Muốn nhắc cơ hội đoạt lại quyền hành?

Tam phu nhân cực kì kinh ngạc, suy nghĩ đại ra, trong chốc lát trên mặt liền có tia huyết sắc, đây là Vươngphidang giúp nàng!

Đại phu nhân, Tử phu nhânkhôngdám nói bừa, Vương gia và Thẩm trácphidiều nói như vậy, các nàng còn dám nói cái gì? Ai cũng đếuchínhnhân nhìn thấy là Vươngphixử tiện sự lại bức họa này. Thế nhưng, ai có thể chứng minh trước đó trên bức họa đã từng viết hay vẽ cái gì? Cho dù có người nói thì đã sao? Dù gì trên bức họa chỉ vẽ hai tướng quân đối mặt trên sa trường mà thôi, thứ duy nhất biến bức họa này thành cấm họa là mấy hàng chữ bên dưới, nhưng hiện thời mấy hàng chữ trên đấkhôngcón vết tích gì, cho dù có người muốn nói, cũngkhôngcách nào chứng minh được.

Nhưng càng làm người ta chấn động hơn là Mộ Dung Thu có thể nhẹ nhàng giải quyết việc này!

"Tam phu nhân, trên bức tranh này vốn không có lạc khoản, là người không cần thận vậy mực lên phải không? Không may lại bị người khác hoa mắt nhìn lầm. Chỉ là tiếc cho một bức họa đẹp, bản Vương phi đành bêu xấu về thêm vài đóa Mẫu Đơn che giấu nét mực." Mộ Dung Thu lo lắng nói.

"Một khi đã như vậy, việc này chấm dứt tại đây. Bất quá chuyện hôm nay nếu có ai dám truyền ra, nếu để bản Vương biết, toàn bộ đánh chết!" Nhắc lại của Vũ Văn Mặc đã đến cực hạn, hẳn đứng dậy lạnh giọng nói.

"Không. . . Việc này vẫn chưa xong." Mộ Dung Thu xoay người đối với hắn cười nói, nhìn tiếp Tam phu nhân cùng Ngọc Nhuận trên mặt đã có chút huyết sắc, quý trên mặt đất, nói: "Hạ nhân dám nguyền rủa chủ tử chết không được từ tế trăm triệu lân không thể bỏ qua. Thế nhưng, bản Vương phíchua bao giờ xử lý loại chuyện tình như thế này, vẫn là giao cho Thẩm trắc phi giải quyết đi."

Nàng cũng không có lòng dạ Bỏ Tất, Tam phu nhân và Ngọc Nhuận phải trả giá đắt cho sự độc ác của họ!

Mà Thẩm trắc phi vốn ngồi không coi diễn kịch lâu như vậy cũng nên góp một tay đi! Một chút huyết sắc trên mặt Tam phu nhân và Ngọc Nhuận vừa mới có lại biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Quyển 1 - Chương 28

Vũ Văn Mặc cau mày, sâu trong con người hiện lên một tia lãnh ý.

Thẩm trắc phi nghe Mộ Dung Thu nói, cực kỳ cảm hận. Tuy trên mặt vẫn dịu dàng ôn nhu, nhưng trong lòng đã không ngừng nguyền rủa Mộ Dung Thu. Đây là lần nàng không khống chế được tình thế, mà còn để cho Mộ Dung Thu dấn mũi. Việc này rõ ràng có thể xong rồi, nhưng Mộ Dung Thu lại kiểm huyên, kéo nàng vào. Bây giờ thì tốt rồi, vừa chọc giận Vương gia vừa bị dấn mũi! Vốn nghĩ có thể yên ổn cho qua, không ngờ lại bị đùa giỡn như vậy, khiến nàng ngồi không được mà đứng cũng không xong.

Chỉ trong nháy mắt, Tam phu nhân và Ngọc Nhuận đã từ địa ngục lên thiên đường, rồi lại từ thiên đường rớt xuống địa ngục, liên tục trải qua hai tầng lửa – băng, hai người đều rất hoảng sợ, thất thần, sắc mặt trắng như tờ giấy, run rẩy như cánh liễu phất phơ trong gió. (thấy tội.. * động lòng bao dung* ㄟ)

Đại phu nhân cùng Tử phu nhân nhìn nhau, trong mắt đều có tia sợ hãi, thủ đoạn này của Vương phi quả thật lợi hại! Nàng ta thậm chí còn có thể tính kế cả Vương gia lẫn Thẩm trắc phi!

Đại phu nhân bắt gặp cảm mối, chau mày nhìn về phía Hồng Lăng, nhà đầu kia vô cùng trung thành với Mộ Dung Thu, hai năm nay nàng đã nghĩ hết cách mua chuộc đều không thành, bây giờ Mộ Dung Thu nhất định là được nàng ta giúp đỡ mới có thể như vậy!

"Vương phi, nó đã biết sai rồi! Về sau vạn lần cũng không nói như vậy! Xin vương phi tha thứ!" Tam phu nhân và Ngọc Nhuận lấy lại tinh thần, lập tức nhanh chóng phản ứng, bỏ về phía Mộ Dung Thu, mỗi người một bên kéo mép váy nang khóc lóc cầu xin. (các nàng thíchlett hay bỏ.. * mặt hung thần*)

Hồng Lăng thấy Mộ Dung Thu bị hai người kia kéo, liếc nhìn sắc mặt của Vũ Văn Mặc và Thẩm trắc phi rồi tiến lên kéo hai người ra, tức giận nói: "Vương phi thân phận cao quý, sao các người không biết điều như vậy? Thường ngày thì không xem Vương phi ra gì, thường xuyên chằm chọc người, bây giờ dựa theo quy củ mà trừng trị, các người lại ở đây khóc lóc cầu xin, định làm mất mặt V vương phi sao? Mau buông ra."

Lời này vừa nói ra, vẻ mặt của Tam phu nhân và Ngọc Nhuận càng vạn vạ, biết rõ Hồng Lăng là cố ý nhưng lúc này thì làm gì còn tâm tính mà nói lại!

Mộ Dung Thu nhìn tán thưởng Hồng Lăng, nhà đầu này đúng là thông minh, cho nàng đến Trúc viên cùng mình là quyết định đúng đắn, lại nhìn thoáng qua Tam phu nhân và Ngọc Nhuận, lạnh lùng nói: "Lần thứ nhất, lần thứ hai, lần thứ ba bản Vương phi còn có thể tha thứ, thậm chí có thể không để ý quy củ tha cho các người. Nhưng, tái phạm quá nhiều lần, bản Vương phi. . ." Nàng tạm dừng lại, chuyển mắt nhìn lướt qua Vũ Văn Mặc cùng Thẩm trắc phi, mới nói tiếp: "Cũng không thể tha cho các người nữa. Dù sao người đứng đầu không phải là ta, trong phủ Nam Dương Vương này, quy củ là quan trọng nhất, nếu như các người không muốn bị trừng trị quá nặng, thì phải đi cầu gia và Thẩm trắc phi."

Nội thì thật dễ nghe! Việc này là do ai? Bây giờ lại nói giống y như mình là Bỏ Tất sống! Những lời này không phải ngầm bảo nàng gian xảo, bao che cho bọn tiểu thiếp lại còn không trọng quy củ! Lời này là nói cho nàng nghe? Sắc mặt Thẩm trắc phi càng lúc càng khó coi, suy nghĩ trong lòng vô vùng hỗn loạn.

Trong phòng, mùi thuốc súng nồng nặc.

Vũ Văn Mặc lần nữa ngồi xuống, nhàn nhạt nhìn lướt qua Mộ Dung Thu, nghiêng đầu nói với Thẩm trắc phi: "Người quyết định đi."

Thẩm trắc phi ôn nhu gật đầu, sau đó nhìn hai người Tam phu nhân cùng Ngọc Nhuận đang quý trên mặt đất nói: "Tuy Tam muội hầu hạ cho Vương gia, trong vương phủ cũng được xem là chủ tử, nhưng trước mặt hạ nhân lại đánh mất quy củ, nguyên nhân chủ mẫu, tội này không thể coi là nhẹ mà cho qua. Ngày mai đưa về thôn trang."

Thần thể Tam phu nhân xụi lơ trên đất, nước mắt vẫn chưa khô, cực kỳ đáng thương, nhưng nhân là nàng gieo, quả thì nàng phải nhận, dù sao đến thôn trang tuy hơi nghèo khó nhưng vẫn tốt hơn là bị người ta bán vào kỹ viện. Nàng vẫn còn cơ hội, không cam lòng liếc nhìn Mộ Dung Thu.

Tiếp sau, Thẩm trắc phi nhìn về phía Ngọc Nhuận, đối với loại người này thì nàng lời nói, ngày thường nàng vốn không thích nha hoàn này, mỗi ngày đều trang điểm lòe loẹt, hành động cử chỉ chẳng khác gì nữ tử thanh lâu, giọng nói lạnh hơn. "Về phần Ngọc Nhuận, lát nữa gọi người đến bán."

Ngọc Nhuận không nói được lời nào, ngẩng ngốc quý tại chỗ, có vẻ là không có cách nào chấp nhận được vận mệnh, không cam lòng nhìn thoáng qua Vũ Văn Mặc, cứ nghĩ Vũ Văn Mặc sẽ nhìn nàng, nào ngờ ánh mắt của Vũ Văn Mặc lại chỉ chú ý cái người đang ung dung kia, trên miệng vẫn mang chút ý cười nhàn nhạt, Mộ Dung Thu, nàng ta không chịu nổi kích thích liền trợn mắt té xỉu.

Thẩm trắc phi phát phát tay.

"Đẫn đi!"

Trong phòng cuối cùng cũng an tĩnh trở lại.

Mộ Dung Thu nâng áo đứng dậy, sau đó nhìn Vũ Văn Mặc, tươi cười như hoa nói: "Chuyện hôm nay thật làm phiền gia, là thần thiếp sơ xuất. Xin gia tha thứ."

Tiếp theo vừa nhìn về phía Thẩm trắc phi, tươi cười nhu hòa nói: "Phủ Nam Dương Vương lớn cũng không lớn nhỏ cũng không nhỏ, việc phiền phức nhất định rất nhiều, dù sao ty cũng là lần đầu quản sự, khó tránh khỏi sơ sót, sau này còn phải học tập Thẩm muội, muội ngân vản lần đứng có chế ty phiền phức."

Khóe miệng Thẩm trắc phi cũng dờ, quả nhiên nói câu nào làm cho người ta giận đến bốc khói mà! Nhưng trên mặt không có biểu hiện gì, gật đầu trả lời: "Tỷ khách sáo, chỉ sợ sau này muội còn phải học tập tỷ nhiều."

Nghe vậy, Mộ Dung Thu che miệng cười duyên.

Vũ Văn Mặc không lên tiếng nhìn thoáng qua Mộ Dung Thu rồi mới lên tiếng.

"Các người cứ trò chuyện, bản Vương còn có chuyện quan trọng phải xử lý."

Mộ Dung Thu cùng Thẩm trắc phi tươi cười tiễn hắn.

Tiếp theo hai người lại giả vờ thần thiết nói chuyện vài câu, đến khi mặt trời lặn, Mộ Dung Thu liền tìm lý do rời đi.

Chờ Mộ Dung Thu ra khỏi Trúc viên, Thẩm trắc phi trở về phòng trong, không có cách nào kiềm chế lửa giận trong lòng, liền vung tay quét sạch các bình sứ mặt bàn xuống đất. (ôn nhu trong truyền thuyết vỡ thành từng mảnh.. ú ú u ú)

"Vương phi muốn lấy lại quyền hành sao?" Từ Ngọc theo sau Thẩm trắc phi liền hỏi, nhìn những bình sứ vỡ vụn dưới đất.

Thẩm trắc phi cắn chặt răng không nói gì.

Sau khi Mộ Dung Thu trở về Mai viên, Hồng Lăng rất vui về đi chuẩn bị cơm chiều.

Sau khi mấy người Thu Cúc biết được Mộ Dung Thu có thể cùng Thẩm trắc phi quản sự thì trên mặt không giấu được nụ cười. Chỉ trong chốc lát, Mai viên tràn ngập tiếng nói tiếng cười.

Sáng sớm hôm sau, Mộ Dung Thu đã rời giường để trang điểm. Hôm nay nàng phải nàng phải quay về phủ Tướng quân nên còn có nhiều chuyện lật vản cần xử lý. May mà bọn Hồng Lăng ai nấy đều rất thông minh, xử lý công việc vô cùng nhanh mà lại còn kín đáo.

Lần này nàng về phủ Tướng quân sẽ phải ở lại mấy ngày nên nàng mang theo cả bốn đại nha hoàn, vì vậy, hai ngày trước nàng đã bỏ ra một số tiền lớn để tìm người may vài bộ y phục cũng như mua vài món trang sức cho các nàng, bốn nha đầu này sau khi trang điểm quả nhiên rất đẹp, ai nhìn cũng không thể rời mắt.

Vũ Văn Mặc đang chờ ở cửa vương phủ. Qua mấy khắc, Mộ Dung Thu liền đi ra khỏi cửa lớn của vương phủ. Từ lúc đó đến khi lên kiệu, nàng vẫn không liếc nhìn Vũ Văn Mặc, đối với hắn nàng chỉ cần phúc thân hành lễ là được rồi.

Vũ Văn Mặc im lắng ngồi trong kiệu, duy trì hình tượng băng son ngan nham nhưng sâu trong đôi mắt có thể làm người ta lạnh như ở hằm băng kia lại hiện lên một chút nghi ngờ.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Quyển 1 - Chương 29

Mộ Dung Thu cũng không muốn để ý đến hấn, nàng cúi đầu ngấm mười ngón tay được chăm sóc cẩn thận nhưng trong mắt lại đánh giá Vũ Văn Mặc. Người này tâm tư thâm trầm, giỏi che dấu, người bình thường sợ rằng sẽ không bao giờ có thể nhìn được tâm tư của hấn, sợ rằng Thẩm trắc phi là người được hấn sủng ái nhất cũng không có cách đọc được tâm tư của hấn. Thẩm trắc phi chiếm được quyền hành trong phủ là do tính cách ôn nhu, am hiểu tâm lý nam nhân, còn là thanh mai trúc mã của Vũ Văn Mặc nên mới được sủng ái lâu đến như vậy.

Đối với xã hội phong kiến theo chủ nghĩa nam quyền này, Vũ Văn Mặc cũng coi xem là hiếm thấy. Là người trong hoàng tộc nhưng trong nội viện chỉ có một Chính phi, một Trắc phi, bổn tiểu thiếp, còn về phần nha hoàn thông phòng thì chỉ có Đại nha hoàn đã hầu hạ hấn từ nhỏ. Nói trắng ra, đại nha hoàn kia cũng có là người đầu tiên dạy hấn về chuyện chăn gối.

Xuyên qua, Mộ Dung Thu chưa từng có nghĩ sẽ rời khỏi phủ Nam Dương Vương khi chưa đủ thực lực, nếu rời đi như vậy thì chắc chắn sẽ không thể sinh tồn bên ngoài! Hơn nữa, đối với tình yêu thì nàng lại càng không có nghĩ tới, dù sao trong cái xã hội có đại này tìm một nam nhân sạch sẽ rất khó. Bây giờ tốt nhất là cứ ở Nam Dương Vương phủ này xây dựng thực lực rồi hấn tính tiếp.

Khi thấy ánh mắt đánh giá của Mộ Dung Thu nhìn tới mình, đôi mi đen dày của Vũ Văn Mặc khẽ chớp, con ngươi loé lên. Lần trước thương thức qua tài nghệ nấu ăn của nàng, rồi còn có những thay đổi nho nhỏ của nàng, những điều này đã nhẹ nhàng đi vào tâm hấn, nhưng mà... chỉ có thể, không hơn. (không hơn a~ anh đã chắc chắn chưa à..? :))

Hơn nữa, chuyện hôm qua đã khiến hấn nghi ngờ. Một người trong luôn thiếu kiên nhẫn, bị mấy tiểu thiếp ức hiếp cũng không phản kháng được, nhưng bây giờ chỉ cần nói vài ba câu đã có thể phản kích, đã vậy còn không lộ ra một chút khe hở? Trong lòng hấn tràn đầy nghi ngờ nên lại ngẩng đầu nhìn.

Đúng lúc ánh mắt hai người chạm nhau.

Một người lạnh lẽo như sông băng, một người lại bình tĩnh như hồ nước. Trong phút chốc đã có rất nhiều điều được tháo gỡ.

Sự nghi ngờ trong mắt Vũ Văn Mặc càng sâu.

Phủ Nam Dương Vương nằm ở phía nam kinh thành, phủ Tướng quân lại nằm ở phía bắc, từ vương phủ đến phủ Tướng quân cùng phải mất ít nhất là hai canh giờ. Xe ngựa cổ đại cấu tạo đơn giản, bánh xe làm bằng gỗ, khó tránh khỏi xóc nảy, cho dù đã lót mấy tầng chăn bông mềm nhưng móng vẫn cứ đau kinh khủng.

Phía dưới đau đớn khiến Mộ Dung Thu không nhận được hơi nghiêng người, nàng mím môi thầm mắng, xe ngựa này mà cho người ngồi cái gì!

"Còn khoảng một khắc* nữa sẽ đến."

* : tiếng

Bên tai truyền đến giọng nói lạnh băng của Vũ Văn Mặc.

Mộ Dung Thu kinh ngạc như rụng mày, nhưng vẫn nhìn hấn.

Một khắc sau, xe ngựa cuối cùng cũng dừng lại.

Vũ Văn Mặc bước xuống trước, sau đó vươn bàn tay thon dài đến trước mặt Mộ Dung Thu. Nàng ngượng ngùng cúi đầu, đặt bàn tay nhỏ bé mềm mại không xương vào tay hấn để hấn đỡ xuống xe ngựa. Một màn ân ái này lọt vào mắt đoán người đang đứng trước của phủ Tướng quân, trong đó có Mộ Dung Đại Tướng quân - Mộ Dung Thu, các vị phu nhân, ba vị thiếu gia, năm vị tiểu thư cùng một đám nha hoàn. Trong lòng mọi người, ai cũng có suy nghĩ riêng.

Mộ Dung Thu theo sau Vũ Văn Mặc tiến về phía mấy người bọn họ.

"Bản Tướng tham kiến Nam Dương Vương. Vương gia vạn phúc kim an." Mộ Dung Thu cúi người ôm tay hành lễ, đám người phía sau cũng đồng loạt lên tiếng hành lễ. Khóe miệng trên gương mặt lạnh lùng ngán nham không đổi của Vũ Văn Mặc chợt cong lên, nó một nụ cười như có như không.

"Đại Tướng quân không cần đa lễ, đứng dậy đi."

"Tạ Vương gia."

Sau khi mọi người đứng dậy, Mộ Dung Thu liền từ phía sau Vũ Văn Mặc đến trước mặt Mộ Dung Thu cười nói:"Nữ nhi bái kiến phụ thân."

Lúc này Mộ Dung Thu nhìn đến Mộ Dung Thu, danh môn vọng tộc trong kinh đều biết tính tình Mộ Dung Thu kiểu căng ngang, ở trong vương phủ lại bị Vương gia ghê lạnh, hơn nữa người cầm quyền còn là Thẩm trắc phi, con gái của Thẩm tể tướng. Chính vì điều đó, ông đã phải chịu chằm chọc của mọi người, không còn chút mặt mũi. Bây giờ, nhìn thấy Mộ Dung Thu ngoan ngoãn, giọng điệu ông có chút lạnh nhạt trả lời:"Vương phi không cần đa lễ."

Nghe vậy, Mộ Dung Thu cúi đầu, khóe môi hiện lên chút lạnh lùng. Dựa vào trí nhớ này, Mộ Dung Thu chưa bao giờ quan tâm đến Mộ Dung Thu - đích nữ của ông, rất lạnh nhạt vô tình thế, nhưng lại rất sủng ái Nhị di nương thân hình quyến rũ kia.

Hơi nghiêng người, lúc nàng ngẩng đầu lên thì nhìn đến phụ nhân đứng bên cạnh Mộ Dung Thu.

Người phụ nhân này mặc y phục to lụ, trang điểm quý khí bức người. Nhưng trên khuôn mặt lại pha nét phong sương cùng nét buồn rầu, nhìn Mộ Dung Thu ngẩn ngé, trong lòng Mộ Dung Thu động một chút, liền nhớ đến người mẹ dịu dàng kiêu phóng của người đề tra hiếu."

"Mẫu thân." Mộ Dung Thu nũng nịu kêu.

Lý thị cố nén nước mắt không ngừng gạt đầu:"Thu nhi, con sống có tốt không?"

"Tốt, tốt lắm, mẫu thân cứ yên tâm." Mộ Dung Thu an ủi vỗ vỗ mu bàn tay của Lý thị. Trong phủ Tướng quân này ngoại trừ Lý thị thì không có một ai thật tình quan tâm đến nàng. Lý thị rất đáng thương, nếu như bà biết con gái mình một lòng che chở đã chết đi thì không biết sẽ đau lòng đến mức nào. Lại vỗ vỗ bàn tay của bà, Mộ Dung Thu cau mày, gầy như thế, hơn nữa còn rất lạnh, lại nhìn sắc mặt Lý thị, chẳng lẽ là bị bệnh?

Trong lúc nàng đang thất thần, bên tai truyền đến vài tiếng ho nhẹ. Nàng quay người nhìn sang, bắt gặp Nhị tiểu thư - Mộ Dung Lâm khinh thường nhìn nàng, nói:"Tỷ muốn ôn chuyện xưa có thể vào phòng phủ nói, đứng đây nói dài như vậy là muốn Vương gia cùng phụ thân chờ tỷ sao?"

"Đúng đó, tỷ tỷ." Tam tiểu thư - Mộ Dung Tuyết ở bên cạnh Mộ Dung Lâm cũng phụ họa nói.

Bàn tay của Lý thị nắm chặt thành quyền, khiến cho lòng bàn tay của Mộ Dung Thu bị đau. Nàng nhẹ nhàng vỗ vỗ mu bàn tay của Lý thị, ôn nhu nói:"Mẫu thân, hôm nay trở về, Vương gia dặn con ở bên chăm sóc cho người. Một lát con phải đến phòng của người đề tra hiếu."

Bàn tay nắm chặt của Lý thị buông lỏng, vui mừng gạt đầu. Bà phát hiện con gái đã thay đổi, đã biết chăm sóc cho người làm mẹ như mình.

"Đúng vậy, bản Vương đã dặn Thu nhi ở bên cạnh mẫu thân, trả hiếu thật tốt." Đúng lúc này Vũ Văn Mặc bắt gặp phụ họa nói.

Mộ Dung Thu khẽ chau mày. Vũ Văn Mặc đây là... Thấy nàng một thân một mình nên không rõ sao? Nghiêng đầu nhìn sang, bắt gặp ánh mắt rét lạnh của hấn nhìn về phía Mộ Dung Lâm và Mộ Dung Tuyết.

Mặc dù chỉ là vô tướng nhưng đã tung hoành trong quan trường mấy năm, Mộ Dung Thu liền nhận ra sự biến đổi trong mối quan hệ của Mộ Dung Thu cùng Vũ Văn Mặc, lập tức nét mặt già nua trở nên vui vẻ nhìn Vũ Văn Mặc, tiếp đó lại quát lớn với Mộ Dung Lâm và Mộ Dung Tuyết:"Thu nhi đã lâu không có trở về, cũng phụ nhân ôn chuyện, tại sao các người lại nhiều lời như thế? Nói này không có chỗ để các người nói chuyện!"

Mộ Dung Lâm và Mộ Dung Tuyết lập tức cúi đầu, có chút không cam lòng. Ngày thường các nàng nói với Mộ Dung Thu những lời khó nghe đến mấy, phụ thân cũng không lên tiếng, sao hôm nay lại như thế? Lần này Mộ Dung Thu cùng Vương gia hỏi ph, các nàng đều đã chuẩn bị. Ngày đến đây, hai người đều xấu hổ lên nhìn về phía Vũ Văn Mặc anh tuấn lãnh khốc.

Nhìn thấy cảnh này, trong lòng Mộ Dung Thu không khỏi cười lạnh, tựa hồ lo lắng nói:"Nhị muội cùng Tam muội còn chưa xuất giá, cũng khó trách nói chuyện không có quy củ, về tình thì có thể tha thứ, phụ thân không cần quá tức giận."

Không có quy củ? Sắc mặt Mộ Dung Thu đại biến, để đặt cần trọng nhìn Vũ Văn Mặc. Biểu cảm lạnh như băng, trong lòng Mộ Dung Thu trầm xuống, tức giận nhìn Mộ Dung Lâm và Mộ Dung Tuyết.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](#).

Quyển 1 - Chương 30

"Còn không xin lỗi Vương phi!" Mộ Dung Thu lạnh giọng trách cứ.

Mộ Dung Lâm và Mộ Dung Tuyết nghe vậy liền hoảng sợ ngẩng đầu, có chút không thể tin, làm sao phụ thân có thể ép các nàng xin lỗi Mộ Dung Thu? Mộ Dung Thu xứng sao? Nàng ta là đích nữ thì đã sao? Chẳng phải lúc nàng ta còn ở trong phủ đều bị các nàng đùa giỡn trong lòng bàn tay?

Đối với phản ứng của hai người, Mộ Dung Thu vẫn giữ nụ cười ung dung.

Còn Vũ Văn Mặc, mày kiếm nhử lại, khoe mỗi cung nghê mím chặt thành một đường thẳng.

"Những lễ nghi không cần thiết thì cũng có thể cho qua, quy củ rất quan trọng, nhưng dù sao Vương phi cùng Mộ Dung đại tướng quân cũng là phụ tử, cùng hai vị tiểu thư cũng là tỷ muội, đại lễ có thể miễn."

Tuy lời nói nhu hòa, nhưng mọi người đều có thể nhận ra ẩn ý sâu bên trong. Hai vị tiểu thưkhông có lễ tiết, Mộ Dung đại tướng quân cũng như thể thôi! Vừa rồi Mộ Dung Thu đã hành lễ, thế nhưng ông ta lại không thêm đáp lại!

Bất quá Vũ Văn Mặc e ngại thân phận của Mộ Dung Thu cho nên mới nói tránh khéo như vậy để khỏi tổn thương hòa khí giữa hai bên, dù sao bên nào cũng có thể lực riêng, còn phải lợi dụng lẫn nhau. Nhưng có một điều chắc chắn, bất kể hần hay Mộ Dung Thu, thân phận tôn quý là điều không thể nghi ngờ. Đường nhiên, nếu làm mất mặt Mộ Dung Thu cũng xem như là đã coi thường hần.

Lời này hần muốn gửi đến cho Mộ Dung Thu, tuy rằng ở phủ Nam Dương Vương khôngđược sủng, nhưng không có nghĩa là nhà nương của nàng có thể khi dễ nàng như vậy.

Mộ Dung Thu có chút xấu hổ cười, vừa rồi quả thực ông đã quên hành lễ. Mộ Dung Lâm có thể hoành hành ở trong phủ đương nhiên cũng phải có đầu óc giải hoạt, nàng nghĩ lời nói vừa rồi của mình đã xúc phạm Vũ Văn Mặc, lại làm Mộ Dung Thu khó xử, liền kéo Mộ Dung Tuyết về phía Mộ Dung Thu để xin lỗi: "Xin đại tỷ tha lỗi, là do bọn muội không có quy củ."

"Nhị muội cùng Tam muội không cần làm như vậy, đối với người trong nhà thì lễ tiết nàykhông quan trọng. Bàn Vương phi dĩ nhiên không để bụng." Mộ Dung Thu cười trả lời.

Lúc này nàng mới nhìn kỹ Mộ Dung Lâm và Mộ Dung Tuyết. Mộ Dung Lâm có một gương mặt rất xinh đẹp, quyến rũ mỹ hoặc, lông mày cong cong mềm mại. Mộ Dung Tuyết thì da thịt như tuyết, đáng dấp như hoa. Cũng khó trách hai người họ lại ngang ngược như thế, ý vào khuôn mặt của mình, là một lợi thế để Mộ Dung Thu lợi dụng nên mới quên thân phận thứ nữ của mình, không xem dòng chính ra gì!

Lời nói mang theo hàm ý sắc bén làm cho nụ cười trên mặt của Mộ Dung Lâm trong nháy mắt trở nên cứng nhắc.

"Lâm nhi, Tuyết Nhi quả thật là thiếu dạy dỗ, bây giờ Vương phi hỏi phủ, cũng nên dạy lại quy củ cho các nàng." Mộ Dung Thu lại nhìn Mộ Dung Thu, trên khuôn mặt nghiêm túc xuất hiện nụ cười hiền lành.

Đối với vẻ mặt ôn hòa của ông, ngoài mặt thì Mộ Dung Thu cười nhu hòa nhưng trong lòng thì cực kỳ khinh thường.

Vừa bước vào phủ, Mộ Dung Thu phát hiện có người nhìn nàng, tuy ánh mắt đó không có tí dè dặt, nhưng vẫn kính động nàng, khi nàng ngẩng đầu nhìn thì đã không thấy bóng người nữa.

Nàng kéo tay Lý thị vào phủ, khi nhấc chân bước qua bậc cửa hơi cao, Mộ Dung Thu ngạc nhiên khi phát hiện Lý thị không đủ sức để bước qua!

"Mẫu thân?" Mộ Dung Thu thấp giọng kêu một tiếng.

Lý thị vỗ mủn bàn tay nàng, ôn nhu cười nói: "Mấy ngày gần đây ta bị nhiễm phong hàn nên hơi yếu ớt một chút."

Mộ Dung Thu nhủ mày, gạt đầu, âm thầm dùng sức đỡ bà qua cửa. Lúc này, Mộ Dung Thu lại gạt mình lần nữa, toàn thân Lý thị rất nhẹ, nhẹ đến nỗi giống như chỉ cần dùng một bàn tay cũng có thể nhắc bà lên! Sau khi Mộ Dung Thu gả vào Vương phủ, Lý thị đã xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ là Nhị di nương kia âm thầm hãm hại?

Lúc này không phải lúc thích hợp để hỏi những chuyện này, tạm thời nàng bỏ qua nghi ngờ để cùng đám người kia tiến vào trong phủ.

Sau khi vào bên trong, nam nhân thì đến tiền viện, con nữ nhân thì tụ tập ở hoa viên trong viện của Lý thị.

"Ta đã cho hạ nhân dọn dẹp sạch sẽ phòng của con, mấy ngày này, con cùng Vương gia tạm thời nghỉ ngơi ở đó." Lý thị nói. Nàng thấy sắc mặt Mộ Dung Thu hồng nhuận, tốt hơn rất nhiều so với hai lần trở về trước, nên cho rằng cuộc sống của Mộ Dung Thu ở phủ Nam Dương Vương nhất định không tệ, nàng vui mừng đến mức mắt ngân ngấn lệ.

Mộ Dung Thu gạt đầu: "Làm cho nẫu thân lo lắng."

Bên trong nhà cao cửa rộng này, Lý thị không có con trai để dựa vào, chỉ có một đứa con gái duy nhất lại đã gả ra ngoài, trọng phụ không yêu thương, không cần nghĩ cũng biết những ngày ở trong phủ của bà tốt hay xấu... Lý thị... thật đáng thương.

"Phụ thân có cho Nhị di nương giúp Đại nương xử lý việc này, nhưng Đại nương lại nóikhông thích làm phiền người khác, muốn tự mình sắp xếp, bây giờ thì sao, đã bị nhiễm phong hàn."

Mộ Dung Tuyết ngồi ở một bên cao giọng nói, bên trong rõ ràng mang theo hai chữ: Đứng đôi!

Nghe vậy, nét tươi cười trên môi Mộ Dung Thu chợt biến mất, con người sắc bén lạnh thấu xương nhìn Mộ Dung Tuyết. "Có vẻ như Tam ngày càng không có quy củ, trưởng tỷ cùng Đại nương nói chuyện thì khi nào đến phiên một thứ nữ như muội chen vào? Lúc trước không có quy củ, xét về tình, bản Vương phi có thể tha thứ coi như người chưa từng trải việc đời! Nhưng bây giờ trong phủ đang phải cử hành đại tiệc mừng công, người đến người đi, nếu người không có quy củ như thế, chẳng phải khiến sẽ người ta chế cười! Không chỉ làm hổ thẹn danh dự của phủ Tướng quân, còn làm cho phủ Nam Dương Vương bị người ngoài nhạo báng!"

Mộ Dung Tuyết bị rắn dây liền đỏ mặt xấu hổ, miệng muốn cãi, nhưng lại không biết nên nói lại cái gì. Từng lời nói của Mộ Dung Thu đều đánh vào yếu điểm, nếu như nàng cãi lại thì rõ ràng là nàng không có quy củ, nhưng nếu không phản công lại, nhất định sẽ trở thành trò cười cho nhóm nhà hoạn. Nàng thấy bản thân đã lâm vào tình thế vô cùng khó xử.

"Đại tỷ không nên tức giận, Tam muội là người thẳng tính, nghĩ gì nói đó, muội ấy nhìn thấy Đại nương một mối nên mới đau lòng nói những lời như vậy. Đại tỷ đừng để trong lòng." Mộ Dung Lâm mở miệng giải vây cho Mộ Dung Tuyết.

Mộ Dung Thu nhàn nhạt nhìn Mộ Dung Lâm, rồi tươi cười trấn an Lý thị đang vô cùng lo lắng. Lý thị đang muốn mở miệng khuyên nhủ, nhưng khi nhìn thấy sự bình tĩnh trong mắt Mộ Dung Thu thì im lặng.

Mộ Dung Thu quay đầu nhìn về phía Mộ Dung Tuyết, nhàn nhạt nói: "Không có quy củ thì làm sao thành người, bắt hiểu nhất định sẽ bị người trong thiên hạ phi nhổ. Chuyện vừa rồi tuy đối không để xảy ra lần nữa, bằng không..." Giọng nói ngừng lại, thấy hận ý trong mắt Mộ Dung Tuyết ngày càng sâu thì nụ cười trên môi nàng cũng lạnh hơn. "Cũng không có gì. Tam muội năm nay hình như cũng đã mười tám? Phụ thân gần đây bận rộn, nên vẫn chưa tính chuyện hôn sự của tam muội. Bây giờ khó có dịp bản Vương phi hỏi phủ, ta sẽ cùng Vương gia tìm một mối hôn sự thật tốt cho người."

"Không cần đại tỷ lo lắng, phụ thân sẽ lo cho muội." Mộ Dung Tuyết trong lòng run lặn, nàng thừa biết Mộ Dung Thu cũng không có lòng tốt gì liên trả lời lập tức. Nàng khôngmuốn gả cho một cử nhân tử tài, sống tháng ngày nghèo khổ, trong lòng nàng đã có tính toán, dựa vào cái gì mà Mộ Dung Thu có thể gả cho Nam Dương Vương hưởng thụ vinh hoa phú quý? Nàng cũng muốn gả cho Nam Dương Vương, dù có làm thiếp cũng không sao!

"Bản Vương phi có thể chia sẻ chút việc với phụ thân, hướng hồ đây chỉ là tiện tay, dù sao tam muội cũng là tỷ muội ruột thịt với bản Vương phi. Bản Vương phi nhất định sẽ khôngbạc đãi tam muội. Nghe nói con trai trưởng của Lưu tri châu là Lưu Phong năm nay đã hai mươi mà vẫn chưa có chính thê. Lưu tri châu lại là vị quan hết lòng vì dân chúng, được mọi người ca tụng, còn Lưu Phong tuân thủ lịch sự, ngọc thụ lâm phong, cực kì xứng đôi với tam muội. Vừa vặn đại tiệc mừng công lần này Lưu tri châu và Lưu Phong cũng sẽ đến, bản Vương phi liền vì tam muội mà cầu sự với phụ thân." Mộ Dung Thu cúi đầu, vuốt ve móng tay được chăm sóc cẩn thận, mày mang theo nét lạnh như băng, thản nhiên nói.

Con trai trưởng - Lưu Phong của Lưu tri châu? Lưu tri châu là một vị quan tốt, nhưng Lưu Phong lại là một tên khốn! Tuy rằng hần chưa có chính thê nhưng đã có hơn mười tiêuthiếp, nha hoàn trong viện có chút tư sắc thì hần cũng không tha! Ngoài ra hần còn thường xuyên đến các kỹ viện, cũng học người nuôi dưỡng nam đồng, ngày thường thì ăn nhậu, đi kỹ viện, cờ bạc không gì là không làm, nam nhân như vậy thì làm gì có ai dám gả nữ nhi cho? Mộ Dung Thu định đẩy nàng đẩy vào hố lửa sao?

Sắc mặt Mộ Dung Tuyết đen kịt.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 31

Mộ Dung Tuyết định mở miệng kêu Vương phi nhưng chưa kịp kêu thì Mộ Dung Lâm đã cướp lời. "Nếu Vương phi có thời gian để ý tới chuyện của Tam muội, không bằng cứ dành thời gian để nghĩ lại chuyện của mình đi."

Thân là Chính phi lại bị Trắc phi lấn lướt, ở vương phủ không ngẩng đầu lên nổi, về nhà nương ruột con dám lên mặt. Người trong phủ đều biết Nhị tiểu thư và Tam tiểu thư như một nên Mộ Dung Lâm thay Mộ Dung Tuyết nói chuyện cũng không khiến người ta cảm thấy lạ. Trong phòng còn có ba vị tiểu thư khác, nhưng bởi các nương của họ đều không được sủng, hoặc tính tình ngoan ngoãn nên đều ngồi yên uống nước trà không có lên tiếng, dù sao Nhị tiểu thư và Tam tiểu thư rất được Mộ Dung Thu yêu thích, cho nên hôn sự của hai người sẽ được quan tâm hơn bọn họ nhiều.

"Nhị tỷ nói rất đúng, thay vì lo chuyện của muội, không bằng tự quan tâm mình. Nghe nói bây giờ nắm quyền trong vương phủ là Thẩm trắc phi, Vương phi đã gả vào phủ Nam Dương Vương hai năm, nhưng số lần Vương gia đến phòng tỷ chỉ đếm được trên đầu ngón tay, còn lại hầu như đều ở chỗ của Thẩm trắc phi." Mộ Dung Tuyết tuy ngoài mặt tươi cười nhưng trong mắt lại hiện ra tia khinh thường không che giấu. Lý thị không đành lòng nhìn Mộ Dung Thư xấu hổ, vốn định lên tiếng giải vây cho nàng, nhưng vừa mở miệng thì lại ho khankhông dứt.

"Khụ khụ khụ..." Bà ho đến nổi không dừng được, mặt mày đỏ bừng.

"Mẫu thân, người mau uống nước." Mộ Dung Thư lập tức dùng tay nâng chung trà đặt bên môi Lý thị, tay còn lại nhẹ nhàng vuốt sau lưng bà.

Mộ Dung Lâm và Mộ Dung Tuyết bĩu môi, cười lạnh hai tiếng. Lý thị này còn không mau chết đi, chết càng sớm đi nương càng mau thăng vị.

Ba vị tiểu thư kia lập tức ngừng đầu nhìn Lý thị, Lục tiểu thư - Mộ Dung Ngọc và Tứ tiểu thư - Mộ Dung Lan đồng thanh hỏi: "Mẫu thân đã đỡ chưa ạ?"

"Đỡ con đi gọi đại phu." Mộ Dung Ngọc vừa nói xong đã muốn đứng dậy đi tìm đại phu.

Lúc này Lý thị đã ngừng ho nhưng sắc mặt vẫn đỏ bừng, đưa tay ngăn Mộ Dung Ngọc lại. "Ngọc nhi, không cần tìm đại phu, mẫu thân không sao."

Lúc này Mộ Dung Ngọc mới yên tâm ngồi xuống.

Thấy sắc mặt Lý thị đã trở lại bình thường, cũng không còn ho khan nữa, Mộ Dung Thư mới mỉm cười nhìn Mộ Dung Ngọc, Mộ Dung Ngọc lập tức thất thần. Mộ Dung Thư lại dời mắt đến Mộ Dung Lâm và Mộ Dung Tuyết đang thăm vui sướng khi người gặp họa.

Mộ Dung Thư nhàn nhạt nói: "Xem ra là phải tìm ma mà đến để dạy lại quy củ cho Nhị muội cùng Tam muội rồi. Nếu không sau này gả đi, nhà chồng các người lại nói các vị tiểu thư của phủ Tướng quân không có quy củ. Trương tỷ cũng như mẹ, lúc ta nói chuyện làm gì dèphần các người chen vào? Vừa rồi mẫu thân ho khan không dứt, các người chẳng nhữngkhông có lo lắng mà còn lý về vui sướng, hai chữ "hiếu thuận" này chẳng lẽ hai người còn chưa hiểu? Hồng Lăng, nói với Vương gia, sợ rằng bản Vương phi phải ở lại phủ Tướng quân một thời gian để dạy lại quy củ cho hai vị muội muội này!"

Mộ Dung Lâm và Mộ Dung Tuyết nghe xong thì hoảng sợ, lập tức đứng dậy, sắc mặt khó coi nhìn về phía Mộ Dung Thư. Các nàng làm sao nghĩ bây giờ Mộ Dung Thư lại khó đối phó như vậy, mà mai cũng không thể chọc giận nàng, mà còn để cho nàng dùng quy củ để phân kích! Các nàng không sợ nàng ta khóc lóc om sòm, chỉ sợ nàng ta bày ra đáng vẻ nghiêm trang nói quy củ với mình! Từ trước tới nay Hoàng đế của Đại Hoa đều lấy hiếu trị thiên hạ, nếu như thanh danh bất hiếu của các nàng truyền ra ngoài, ngoài việc bị phủ thân la mắng, cũng đừng nghĩ có thể gả vào danh môn vọng tộc nào

Tuy trong lòng Mộ Dung Lâm và Mộ Dung Tuyết đều oán trách Mộ Dung Thư, nhưng lạikhông có cách nào phản bác, cũng biết phụ thân và Vương gia không xem trọng Mộ Dung Thư nhưng thật sự so về thân phận, hiển nhiên nàng ta tôn quý hơn các nàng nhiều!

"Xin Vương phi tha thứ cho sự vô ý của bọn muội, thấy Vương phi hỏi phủ bọn muội rất cao hứng nên đã quên mất quy củ. Vương gia hiện đang nói chuyện với mọi người, chút chuyện nhỏ này, không cần phải làm phiền người. Muội nhất định nghe theo lời của tỷ, từ hôm sau sẽ thận trọng từ lời nói đến việc làm!" Mộ Dung Lâm phản ứng rất nhanh, quý xuống xin lỗi cũng đồng thời kéo Mộ Dung Tuyết đang quật cường quý xuống theo.

Mộ Dung Thư hồ hững hờ hai người, trong lòng cười lạnh, vốn định cho các nàng một bài học nho nhỏ nhưng lại e ngại Lý thị, chỉ sợ nếu nàng mạnh tay thì các nàng lại tìm đến Lý thị gây sự. Dù sao nàng cũng chỉ còn ở phủ Tướng quân ba ngày, từ từ dạy dỗ cũng được.

Mộ Dung Thư ôn nhu cười nhạt Mộ Dung Lâm và Mộ Dung Tuyết nói: "Nếu hai muội đã biết sai, bản Vương phi cũng không truy cứu. Bây giờ không còn sớm, các người đều về phòng đi. Ngày mai sẽ có rất nhiều đại thần, tiểu thư cùng công tử đến phủ chúng ta, sẽ có rất nhiều việc để làm, mọi người đều về phòng nghỉ ngơi đi."

Sau khi Mộ Dung Lâm và Mộ Dung Tuyết hành lễ liền nhanh chóng rời đi.

Ba vị tiểu thư kia cũng đứng dậy cung kính hành lễ với Mộ Dung Thư cùng Lý thị rồi mới rời đi.

Mộ Dung Thư nhìn Mộ Dung Ngọc, cười khê, ít nhất Lục muội này cũng là người tốt.

"Thư nhi, Lâm nhi cùng Tuyết Nhi là người có thủ đoạn, mấy ngày này con cố gắng đừng chạm mặt với hai đứa nó. Hôn nữa..." Lý thị lo lắng nói, nhưng đến cuối lại ngập ngừng.

"Mẫu thân, có chuyện xin nói thẳng." Mộ Dung Thư ôn nhu nói. Làm sao nàng không biết hai người Mộ Dung Lâm đáng giận như thế nào, chính vì như thế, bước kế tiếp sẽ có một việc nàng nhất định phải làm.

Lý thị do dự, sau đó thở dài nói: "Phụ thân thấy con ở phủ Nam Dương Vương không được. Vương gia sùng ái nên muốn đưa Lâm nhi hoặc Tuyết Nhi vào vương phủ làm thiếp, dù sao Vương gia cũng khá được hoàng thượng coi trọng, cho nên..." Bà dừng một chút, chủ ý đến thái độ Mộ Dung Thư.

Về mặt Mộ Dung Thư lạnh nhạt, không có vẻ gì tức giận, vỗ vỗ bàn tay Lý thị, cười nói: "Mẫu thân, người không cần lo lắng, nếu các nàng muốn đến vương phủ làm thiếp, con sẽ thành toàn cho các nàng, trong vương phủ không phải là không có thiếp, thêm hai cũngkhông nhiều mà thiếu hai thì cũng không ít."

"Nhưng mà..." Lý thị lo lắng còn muốn nói gì đó liền bị Mộ Dung Thư ngắt lời, nàng tựa vào lòng Lý thị, làm nũng nói: "Mẫu thân, con đã hơn một năm rồi mới hỏi phủ, con có rất nhiều chuyện muốn nói với người, chúng ta đừng nói chuyện người khác nữa."

Lý thị véo nhẹ chóp mũi Mộ Dung Thư, cười khê: "Bướng bỉnh! Việc này con phải chú ý, nếu bọn chúng đặt được chân vào vương phủ thì cuộc sống của con sẽ không có ngày yên ổn."

"Mẫu thân..."

Lý thị lắc đầu, cũng không nhắc lại việc của bọn Mộ Dung Lâm nữa, ngược lại thì cùng Mộ Dung Thư nói một ít chuyện.

Khoảng hơn một canh giờ, Mộ Dung Thư thấy Lý thị có vẻ mệt, liền chờ Lý thị ngủ say mới trở về phòng cũ của mình.

Lúc này, Vũ Văn Mặc còn đang nói chuyện ở tiền viện chưa về. Mộ Dung Thư bên báo Thư Cúc dọn dẹp lại phòng ngủ một chút, mang chân của nàng ra dùng. Tối bây giờ, nàng vẫnkhông muốn ở cùng với tên nam nhân là phu quân trên danh nghĩa của mình trong hoàn cảnh này."

Mộ Dung Thư uống một ly trà nóng, cảm thấy toàn thân ấm áp, nàng ngừng đầu nhìn Hồng Lăng nói: "Người đi điều tra cho ta Lưu Phong ở phòng nào."

"Vương phi, ý của người là...?" Hồng Lăng nghi ngờ hỏi.

Nhớ lại lúc ở trong phòng phu nhân, Vương phi đã có nói với Tam tiểu thư, chẳng lẽ Vươngphi muốn làm thật?

"Đừng hỏi gì hết, điều tra xong thì trở về báo cho ta." Mộ Dung Thư trầm giọng ra lệnh.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 32

Hơn nửa canh giờ sau

Hồng Lăng thở hổn hển trở về, vừa vào cửa, liền dựa người vào giường Mộ Dung Thư nói: "Vương phi, tên Lưu Phong kia là cái đồ háo sắc! Vừa rồi, nô tỳ đi hỏi thăm nơi ở của hắn, trên đường về thì gặp hắn. Sau đó hắn nói với nô tỳ là hắn lạc đường, không thể về phòng, nô tỳ có lòng tốt liền dẫn đường cho hắn, ai dè... hắn..."

Mộ Dung Thư nhướn mày, hỏi: "Làm sao?"

"Hắn lại ôm eo nô tì, muốn gần gũi. Làm sao nô tì dám, liền đẩy hắn ra, chạy về viện của chúng ta. May là hắn không có đuổi theo, nếu không danh dự của nô tỳ đã bị hủy trong tay hắn!" Sắc mặt Hồng Lăng tái nhợt nói, thân thể vẫn còn run rẩy, nhìn qua liền biết nàng cực kỳ sợ hãi.

"To gan! Dám động tay động chân với người của bản Vương phi." Mộ Dung Thư cau mày lạnh giọng nói. Nàng chỉ nghe qua lịch sử phong lưu của Lưu Phong, nhưng thật không ngờ ở nhà người khác mà hắn cũng dám có gan làm loạn như vậy!

Hồng Lăng hít một tiếng, phát tiết lửa giận, sau đó nói với Mộ Dung Thư: "Vương phi, người muốn Tam tiểu thư gả cho hắn sao? Người này là một tên khốn mã."

Nghe vậy, Mộ Dung Thư cười nhạt nói: "Không, thật ra bản Vương phi cảm thấy Tam muội cùng hắn thật xứng đôi, đúng là lương duyên trời định. Từ trước tới nay bản Vương phi đều giúp người làm vui, chuyện này ta phải hào tâm tác hạp cho đôi uyên ương trời ban này mới được."

Hồng Lăng đứng yên không nói gì, nhớ lại những chuyện Tam tiểu thư đã làm, bây giờ Vương phi trả lại thì có sao đâu. Mặc dù nàng có lòng trắc ẩn, nhưng hôm nay nhìn đến sắc mặt tái nhợt, thân hình gầy yếu của phu nhân, liền biết là Nhị đi nương, Nhị tiểu thư cùngTam tiểu thư đã sử dụng thủ đoạn hại phu nhân!

"Chiều mai, người xuất phủ tìm đại phu giỏi nhất kinh thành đến đây." Sau một hồi cân nhắc, Mộ Dung Thu mới phản phó Hồng Lăng. Hôm nay khi nhìn thấy Lý thị gầy gò, sắc mặt tái nhợt, lúc nói chuyện, giọng yếu ớt đến không còn hơi, khác xa người trong trí nhớ của nàng. Dù có nhiễm phong hàn cũng sẽ không trở thành như thế. Chẳng lẽ trên người Lý thị có bệnh khác?

Trong nội viện của phủ Tướng quân, số người muốn bà chết không ít, dĩ nhiên nàng không rõ ràng lắm, chuyện cần làm bây giờ là phải phòng cho thật tốt. Dù sao, Lý thị ôn nhu hiền lành này là mẫu thân của Mộ Dung Thu, bây giờ cũng là mẫu thân của nàng.

"Vâng, Vương phi." Hồng Lăng trả lời xong lại rót đầy ly trà cho Mộ Dung Thu rồi nói tiếp: "Lúc trên đường về, nô tỳ còn bắt gặp Đại thiếu gia cùng một nha hoàn ở phía sau hẻm gần làm chuyện bất thỉu, hơn nữa, không xa đó còn có một nữ nhân yếu mị nằm chặt khăn ánh mắt độc ác nhìn bọn họ, may mà trời tối, nô tì lại bước nhẹ mới không bị bọn họ phát hiện." Nhớ tới một màn dưới ánh trăng kia, nàng vẫn không khỏi đỏ mặt.

Mộ Dung Thu nhàu mày, khòe mũi cong lên, hưng phấn nói: "Xem ra bản tính phong lưu của Mộ Dung Lạp vẫn chưa sửa được."

"Ngày mai còn có đại tiệc mừng công, tuy hôm nay khách đến phủ rất ít, nhưng Đại thiếu gia làm ra việc như thế, nếu bị người ngoài nhìn thấy chắc chắn sẽ khiến thanh danh của phủ Tướng quân bị xấu đi." Hồng Lăng thờ dãi nói.

"Nếu có người nhìn thấy càng tốt, nữ nhân yếu mị kia chắc là Mị Nương mà Mộ Dung Lạp chuộc từ thanh lâu về. Người chờ xem, hai ngày tới sẽ có rất nhiều trò hay." Mộ Dung Thu nhấp một ngụm trà, nhẹ nhàng cười nói.

Hồng Lăng gật gật đầu. "Mị Nương kia nhất định sẽ làm ăn ì, đến lúc đó sợ rằng lão gia khó mà bỏ qua cho Đại thiếu gia. Đứng rồi, Vương phi, vừa rồi có vài vị đi nương sai bọn nha hoàn đưa tới rất nhiều đồ và chuyện lời là không muốn quấy rầy Vương phi nghỉ ngơi, cho nên tặng lễ vật trước, ngày mai sẽ đến thăm Vương phi."

"Còn không phải họ nghe chuyện của Nhị muội cùng Tam muội nên không dám tới gặp bản Vương phi. Cũng tốt, chờ khi trò hay bắt đầu, không muốn gặp cũng phải gặp." Mộ Dung Thu cười lạnh nói.

Hai người lại nói về bệnh của Lý thị, còn có sự chuyển quyền, lộng hành của Nhị đi nương trong vài năm gần đây ở phủ Tướng quân; Nhị tiểu thư cùng Tam tiểu thư khinh thường Lý thị và Mộ Dung Thu như thế nào; những việc do bản của Đại thiếu gia. Càng nói, Hồng Lăng càng tức giận, Mộ Dung Thu lắng lắng ngồi nghe, cuối nhặt gật đầu. Đại khái là qua một canh giờ thì phòng bên có tiếng động.

"Các người đều lui hết đi." Giọng nói lạnh lùng của Vũ Văn Mặc truyền đến.

"Vâng." Mấy nha hoàn đồng thanh đáp, sau đó đóng cửa rồi đi.

Hồng Lăng nói khẽ: "Vương gia đã trở lại." Nàng âm thầm thấy lạ, vì sao bây giờ Vương phi lại không quan tâm đến Vương gia? Lúc này là một cơ hội tốt, có thể cùng giường với Vương gia, nếu có thể mang thai thì địa vị ở vương phủ sẽ vững vàng hơn. Tuy nàng nghĩ ngờ nhưng không dám mở miệng hỏi.

Mộ Dung Thu nhàn nhạp gật đầu, trên mặt cũng không nhìn ra bất kì biểu tình gì.

Lúc này ngoài cửa lại có tiếng nói, là hai người Thu Cúc và Văn Mai.

Khi hai người vào phòng thì bước tới hành lễ với Mộ Dung Thu, mặt hai người đều đỏ bừng.

Mộ Dung Thu thấy lạ, hỏi: "Làm sao thế?"

"Bọn nô tì mới từ tiền viện trở về, đúng lúc gặp thế tử phủ Bắc Lăng Vương." Thu Cúc cúi đầu ngưng ngưng trả lời. Trước kia đã từng nghe nói qua Ngọc Diện thế tử, nhưng không nghĩ rằng hôm nay lại được tận mắt nhìn thấy.

"Chính là vị nữ nam đệ nhất Đại Hoa, Ngọc diện thế tử?" Hồng Lăng đang cầm ấm trà chợt dừng tay, vội vàng hỏi.

Khuôn mặt Thu Cúc và Văn Mai đều đỏ bừng, gật đầu.

Đệ nhất mỹ nam - Vũ Văn Hạo? Mộ Dung Thu khẽ nhướn đuôi mày, trong đầu tự động hiện ra dáng người cao to của một người nam nhân.

Nam nhân này ngũ quan xuất chúng, tuấn mỹ tuyệt luân, đặc biệt một đôi mắt phương xéch lên đầy tà mị, con người tinh thuần, câu hồn đoạt phách. Da thịt trắng nõn, môi đỏ tươi như sắc vi nở rộ, so với nữ tử còn đẹp hơn. Chính vì thế, người này được rất nhiều nữ tử ái mộ. Tuy vậy, đối lập với vẻ ngoài tà mị, nóng bỏng, tính tình người này ôn hòa, lương thiện, một thân trầm tĩnh khiến cho người ta có cảm giác hẳn là thâm trầm không thể nhìn thấu. (*máu mũi bắn ra* tự nhiên muốn kết đôi cho anh với Thu tỷ..)

Hắn giữ mình trong sạch, năm nay hai mươi tuổi, bên người lại không có thiếp, về phần có nha đầu thông phòng hay không thì Mộ Dung Thu không biết, nhưng nghe nói hắn tình đầu ý hợp với Tam tiểu thư - Thẩm Oánh của phủ Tề tướng. Tính tình Thẩm Oánh nhân thực ôn hòa, dung mạo thanh lệ thoát tục, mặc dù không so được với trường tỷ là Thẩm quý phinhưng cũng là mỹ nhân số một số hai đương thời.

Đáng tiếc, Thẩm Oánh chỉ là thứ nữ, nếu giả cho Vũ Văn Hạo thì cao nhất cũng chỉ là Trắc phi nhưng khả năng làm thiếp lại nhiều hơn.

Nàng âm thầm buồn cười nhìn ba nha đầu đang ngưng ngưng, lắc lắc đầu. Bất kể là cổ đại hay hiện đại, người đẹp vẫn có ưu thế hơn, sợ rằng đã không thể đếm được là có bao nhiêu nữ tử trao gửi tâm tư lên người Vũ Văn Hạo, đáng tiếc... Nam nhân này đã có người trong mộng.

Mộ Dung Thu vừa thưởng thức trà, vừa cười nhạp nghe ba nha đầu này huyền thuyên về chuyện của Vũ Văn Hạo.

Đêm khuya, Mộ Dung Thu cho Thu Cúc và Văn Mai lui ra, chỉ để lại một mình Hồng Lăng.

Nàng kể tai Hồng Lăng nói mấy câu, sau đó đến bàn viết hai phong thư giao cho Hồng Lăng này.

Hồng Lăng cẩn thận nhét hai phong thư vào hòm, gật đầu nói với Mộ Dung Thu: "Xin Vương phi yên tâm, Hồng Lăng chắc chắn cẩn thận, sẽ không để chuyện không may xảy ra."

Hôm sau, trời vừa hừng sáng, người trong phủ đều bị một tiếng hét chói tai đánh thức.

Thanh Bình đang hầu hạ trang điểm cho Mộ Dung Thu, Văn Mai chưa gõ cửa liền xông vào, nhìn về phía Mộ Dung Thu kinh hô: "Vương phi, Tam tiểu thư đã xảy ra chuyện!"

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 33

"Tam tiểu thư đã xảy ra chuyện gì?" Thu Cúc đang hầu hạ cho Mộ Dung Thu thấy bộ dáng sợ hãi của Văn Mai, thì lập tức lên tiếng hỏi.

Văn Mai vỗ vỗ ngực, vươn ngón tay thon dài chỉ ra ngoài, thở hổn hển nói: "Vừa rồi mọi người có nghe tiếng thét kinh khủng kia không? Chính là của Tam tiểu thư!"

"Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Muội cứ từ từ nói." Hồng Lăng bụng chậu gõ từ ngoài cửa vào liền đến gần hỏi Văn Mai.

Thu Cúc, Thanh Bình cũng gật đầu nhẫn nại chờ đợi.

Lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng kêu kinh ngạc bị đè thấp của rất đông nha hoàn bà tử, tuy không nghe rõ họ nói gì, nhưng trong những câu nói đứt quãng đó lại có thể nghe được ba chữ Tam tiểu thư! Hai người Thu Cúc và Thanh Bình càng thêm kinh hãi nghi ngờ, rốt cuộc Tam tiểu thư xảy ra chuyện gì? Hôm nay phủ Tướng quân có rất đông khách, nếu xảy ra chuyện thì đúng là làm trò cười cho người mọi người!

Mộ Dung Thu bình tĩnh nghiêng đầu nhìn về phía Văn Mai, nhẫn nại chờ nàng nói ra. Hồng Lăng thì nhìn qua, gật đầu với nàng. Khòe mũi Mộ Dung Thu hơi động, trán gần ra, trong nháy mắt tươi cười, vẻ tươi cười rung động lòng người này chỉ duy có Hồng Lăng nhìn thấy.

Hồng Lăng bị nụ cười kia làm cho kinh diễm nửa khắc sau mới hoàn hồn.

Bên này Văn Mai đã ổn định được hơi thở mới nói: "Sáng sớm hôm nay, các nha hoàn từ còn chưa tỉnh giấc, bọn nô tỳ đang làm việc thì đột nhiên nghe có người thét, mọi người theo tiếng thét đến Tây phòng thì xung quanh rất an tĩnh nhưng bất ngờ lại thấy có một người từ trong đó chạy ra, nhìn kỹ thì ra là Tam tiểu thư! Nhưng mà khiến mọi người ngạc nhiên nhất chính là quần áo của Tam tiểu thư rất xốc xếch, sau đó lại nhìn thấy Lưu thiếu gia của Lưu tri châu cũng chạy ra theo.

"Cái gì? Tam tiểu thư với Lưu thiếu gia?" Thu Cúc cùng Thanh Bình kinh ngạc, trợn mắt hỏi.

Nghe rộn cả người! Làm sao Tam tiểu thư lại có thể không biết xấu hổ như vậy? Lại chọn đúng dịp đại tiệc khánh công mà đi gian dâm với nam nhân?

Mộ Dung Thu nhàu mày. Thì ra là nàng đánh giá Tam tiểu thư quá cao, nếu như nàng ta là người thông minh, thì trong tình huống phát hiện ra mình bị gài bẫy thì trong thời gian ngắn nhất phải tìm ra cách giải quyết chứ không phải đánh động đến mọi người trong phủ như vậy. Nàng dừng trà súc miệng, sau đó lại hỏi "Sau đó thế nào?"

Thấy Mộ Dung Thu trấn định như thế, Văn Mai kinh ngạc chớp chớp mắt, nuốt một ngụm nước bọt, có chút ngu ngơ trả lời: "Lúc này hẳn là Tam tiểu thư đang ở chỗ phu nhân, lão gia, Nhị đi nương, đại thiếu gia, còn có Nhị tiểu thư cũng đến. Lưu thiếu gia quay về lại Nam phòng. Lão gia ra lệnh là đừng kinh động đến khách khứa, tiệc khánh công trưa nay cũng không bị hủy."

Lúc này còn muốn không kinh động những người khác sao? Chỉ sợ đã kinh động toàn bộ phủ, bây giờ trên dưới đều biết chuyện Tam tiểu thư của phủ Tướng quân nửa đêm hẹn hò với Lư thiếu gia nổi tiếng phong lưu!

Mộ Dung Thư nhủ nhủ mảy, nghe Văn Mai nói xong, giọng điệu lạnh lùng nói: "Sao khôngnói sớm, không cần thủ thấp gì, theo bản Vương phi đến chỗ phu nhân."

Chuyện tối qua làm lại quên nghĩ cho Lý thị, bây giờ nội viện xảy ra chuyện xấu hổ như thế này tuy không liên quan đến Lý thị nhưng xét cho cùng bà vẫn là Đại nương của Mộ Dung Tuyết, nhất định sẽ bị quở trách. Nhị di nương lòng dạ ác thú kia nhất định sẽ nhân cơ hội này tìm lý do đổ lỗi phó Lý thị! Huống chi trong đó còn có đại thiếu gia Mộ Dung Lạp!

"Vương phi..." Hồng Lăng có chút lo lắng nhìn về phía Mộ Dung Thư. Tối qua nàng cũngkhông hề nghĩ tới chuyện này sẽ liên lụy đến phu nhân, chỉ lo truyền tin cho Lư Phong và Tam tiểu thư, chỉ nghĩ hôm nay nhất định sẽ được xem kịch vui, kết quả lại đem phiền phức đến cho phu nhân!

Văn Mai nghe Mộ Dung Thư trách cứ, lập tức cúi đầu, thầm nghĩ chẳng lẽ vừa rồi mình nói một tràng toàn lời vô nghĩa, chưa nói đến trọng điểm nên chọc giận Vương phi? Về sau nói chuyện đều phải chú ý trọng điểm. Thu Cúc và Thanh Bình ở trong vương phủ cũng đủ lâu để biết những quy củ trong nhà quyền quý như thế này. Các nàng thấy sắc mặt Vương phitrầm xuống liền biết sự tình có chút không ổn! Chuyện này đã liên lụy phu nhân!

"Không sao. Đi!" Mộ Dung Thư thấp giọng trả lời một câu rồi lập tức bước nhanh ra ngoài. Bốn nha hoàn liền theo sau.

Vừa ra cửa phòng liền chạm mặt Vũ Văn Mặc đang đi tới.

Vũ Văn Mặc nâng gương mặt anh tuấn lạnh khốc nhìn Mộ Dung Thư, đôi mày khẽ nhích, đôi con ngươi tối đen thăm thẳm loé lên một cái.

Mộ Dung Thư nhìn thẳng vào mắt hắn, có vẻ có rất nhiều chuyện đều bị hắn nhìn thấu, chẳng hạn như... Tim nàng đập nhanh hơn một chút. Có phải hắn đã đoán được gì haykhông? Nàng xoay người phúc thân hành lễ.

"Thần thiếp tham kiến gia."

Vũ Văn Mặc gật đầu coi như đáp lại.

"Định đi đâu?"

"Hồi gia, thần thiếp muốn đến thỉnh an mẫu thân." Tuy trên mặt Mộ Dung Thư bình tĩnh, vô cùng cung kính trả lời nhưng trong lòng lại sôi ruột muốn chết, càng chậm trễ thì những nguy hiểm Lý thị đối mặt sẽ càng nhiều! Nhị di nương kia trời sinh thì mồm miệng lanh lợi, giỏi nhất là nói dối trắng thành đen. Bây giờ sức khoẻ Lý thị suy yếu như vậy, nếu bị chọc tức đến bệnh liệt giường thì chẳng phải sẽ đúng như mong muốn của Nhị di nương và Mộ Dung Lạp!

Tuy nàng sôi ruột, nhưng trên mặt vẫn nhìn không ra một tia mất kiên nhẫn. Nếu khôngdựa vào sự thông minh của Vũ Văn Mặc nhất định sẽ đoán được chân tướng chuyện này. Dù sao sự tình tuy nàng làm, nhưng tội danh hãm hại thứ muội nàng lại không muốn gánh vác, lại càng không muốn cho Vũ Văn Mặc biết. Ngay lúc nàng nghĩ Vũ Văn Mặc sẽ có một phen làm khó để thì bên tai lại truyền đến giọng nói lạnh như băng của hắn, mơ hồ có chút xấu hổ: "Cùng đi thỉnh an mẫu thân."

Mộ Dung Thư khẽ nâng mi, hơi kinh ngạc, hai bàn tay giấu trong tay áo nắm chặt lại, sắc mặt không thay đổi gật đầu nói "Vâng ạ."

Hồng Lăng đi sau Mộ Dung Thư nhìn Vũ Văn Mặc mà tim muốn rớt ra ngoài. Tuy hôm qua hành sự vào lúc đêm khuya, thần không biết quỷ không hay, nhưng tại sao Vương gia lại có thể chủ động yêu cầu cùng đi thỉnh an với Vương phi? Chuyện này trước đây chưa từng xảy ra! Trong lòng nàng có chút bất an.

Lệ Hoa tiến

Vừa vào sân Mộ Dung Thư liền phát hiện trong sân viện đứng đầy nha hoàn bà tử, khuôn mặt mỗi người đều vô cùng nặng nề nghiêm túc, nhìn qua là biết chẳng phải tụ lại để tám chuyện.

Ánh mắt Mộ Dung Thư lộ ra vẻ khẩn trương, bước chân nặng nề. Nàng nghiêng đầu nhìn thoáng Vũ Văn Mặc đang song vai ở bên cạnh, thấy hắn vẫn thong dong bình tĩnh, nét mặtkhông lộ ra bất cứ suy nghĩ gì. Lúc này, bên trong phòng đang đóng chặt cửa lại truyền tới âm thanh một cái tát vang dội.

"Người đứng là tiện nhân do đi nương sinh! Không biết xấu hổ, dám tư thông với nam nhân ngay trong nhà! Giờ thì hay lắm, mọi người trong phủ đều biết chuyện dẽ tiện người làm! Làm sao mà ta lại có thứ muội muội như người chứ? Nếu sau này ta làm quan, tiến vào triều đình chắc chắn sẽ bị bọn quan khác cười nhạo, mặt mũi của cha cũng mất đi!"

Tiếng chửi từ từ trong phòng truyền ra.

Nghe xong, Mộ Dung Thư cười lạnh. Mộ Dung Diệp thật đúng là đại ca tốt! Xảy ra chuyện lớn, việc đầu tiên hắn nghĩ đến chính là bản thân mình.

"Đây không phải là lỗi của muội..." Mộ Dung Tuyết muốn phản bác, nhưng đột nhiên im bặt.

Mộ Dung Thư cười lạnh trong lòng, đúng là Mộ Dung Tuyết bị oan! Nhưng nàng ta có chết cũng không thể nói ra. Bởi vì trong bức thư đêm qua, Mộ Dung Thư đã dùng danh nghĩa của Vũ Văn Mặc để viết, nàng ta cũng theo lời đi đến điểm hẹn, chỉ có thể trách nàng ta suy nghĩ quá đen tối! Nếu không phải nhân cơ hội này muốn lo lên giường Vũ Văn Mặc thì làm sao trúng kế được?

Về phần Lư Phong bên kia càng dễ thuyết phục hơn, chỉ cần là nữ nhân đều có thể mời gọi hắn! Lúc này, chỉ sợ Lư Phong đang âm thầm buồn rầu, không biết làm sao mình lại chọc đến tiểu thư của phủ Tướng quân!

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 34

"Chuyện này không phải là lỗi của một mình Tuyết Nhi, trong kinh thành này ai chẳng biết nhân phẩm của Lư Phong? Nhất định là hôm tối qua hắn đã ép buộc Tuyết Nhi, lão gia, chuyện này tuyệt đối không thể bỏ qua như vậy được, xin người hãy lấy lại công bằng cho Tuyết Nhi!" Ngay sau đó liền truyền tới tiếng khóc lóc cầu xin của Tam di nương.

"Di nương!" Mộ Dung Tuyết nhào vào lòng người đang bệnh vực cho mình mà gào khóc. Bây giờ, trong lòng nàng vô cùng nhục nhã, có chết nàng cũng không nghĩ mình có thể rơi vào kết cục này! Tối qua, nàng còn ôm hy vọng gả vào phủ Nam Dương Vương, ai ngờ lại xảy ra chuyện thế này! Thất thân với Lư Phong xem như cuộc đời của nàng cũng hết rồi!

Nghe đến đó, Mộ Dung Thư đã muốn đẩy cửa phòng để vào, không ngờ là có vài vị nha hoàn bà tử vóc người khá cao lập tức đến chắn trước cửa, một trong số đó vô cùng cung kính nói: "Xin Vương phi dừng bước, chờ lão gia cùng phu nhân xử lý xong gia sự thì nô tì sẽ vào bẩm báo người tới."

Sắc mặt Mộ Dung Thư trầm xuống. Bà tử này đang nhắc nhở thân phận nàng là nữ nhi, một khi đã gả ra ngoài thì cũng như bất nước hắt đi, gia sự không có liên quan gì đến nàng và nàng cũng không có tư cách quản! Nàng nhìn bà tử này, trên mặt bà ta không giấu được vẻ khinh thường, rõ ràng không để nàng vào mặt mà! Nàng thực muốn cho bà ta một bạt tai nhưng ánh mắt lại đảo qua Vũ Văn Mặc bên cạnh.

Khóe miệng nàng khẽ cong. Vừa này nàng cảm thấy đi cùng hắn sẽ rất bất tiện nhưng xem ra không thể không thừa nhận, có hắn ở đây mọi việc sẽ dễ dàng hơn rất nhiều. Nàng đưa mắt ra hiệu cho Hồng Lăng.

Từ trước tới nay Hồng Lăng là người thông minh, lập tức hiểu ý, tiến lên hai bước, vươn tay lên cho bà tử kia một bạt tai: "Người thật to gan, dám khinh thường Vương gia cùng Vương phi!" Lại tiếp tục vung tay tát thêm vài cái, giọng nói càng sắc bén hơn: "Hạ nhân to gan, không biết tốt xấu, dám chia rẽ quan hệ của phủ Nam Dương Vương và phủ Tướng quân! Vương gia cùng Vương phi chính là tiểu tể và nữ nhi của lão gia và phu nhân, tại sao người lại nói thành người ngoài? Người là người của phòng nào? Tại sao không có quy củ như vậy?"

Bà tử kia kinh hoảng, trên mặt rất đau và rát, cũng không dám đưa tay chạm, mỗi câu của Hồng Lăng đều làm cho bà ta khiếp sợ. Hồng Lăng lớn lên trong phủ Tướng quân nhưng lại không biết bà ta là người của ai. Nhưng bà ta theo mệnh của Nhị di nương là ở ngoài cửa ngăn cản Vương phi, không để cho nàng bước vào! Ai ngờ Vương phi lại giáo hoạt như vậy! Vừa rồi bà ta chỉ chăm chăm hoá thành mệnh lệnh của Nhị di nương nên hoàn toàn không thấy Nam Dương Vương! Trên trán mồ hôi lạnh đổ đầm đìa, thần thể bắt đầu run rẩy.

Mộ Dung Thư cười lạnh một tiếng, vẻ mặt không chút biểu cảm.

Vũ Văn Mặc nhủ nhủ mảy, dù sao nơi này cũng là phủ Tướng quân, chuyện sáng nay tuy là chuyện xấu của phủ Tướng quân, nhưng suy cho cùng thì hắn và Mộ Dung Thư cũng không phải là người ngoài, lời nói của bà tử này cũng coi như là bất kính!

Mấy bà tử còn lại rất sợ hãi, trước mặt các nàng chính là Vương gia, chỉ một cái nhấc tay cũng có thể quyết định sự sống chết của bọn họ! Nghĩ đến đây, vài người vội vàng cúi đầu, nhanh chóng lui ra, chỉ còn bà tử của Nhị di nương vẫn ngu ngơ đứng yện tại chỗ.

Mộ Dung Thư nhủ mảy.

Ba người bọn Thu Cúc từ phía sau tiến lên đẩy bà tử kia ra. Bà tử này nhìn cao lớn như thế nhưng chỉ cần dùng chút sức đã đẩy được, Hồng Lăng tiến lên gõ cửa nhưng bên trong phòng hoàn toàn im lặng.

Hồng Lăng lại gõ tiếp hai cái, lúc này trong phòng mới có người lên tiếng.

"A?"

"Thưa phu nhân, Vương gia cùng Vương phi đến thỉnh an phu nhân." Hồng Lăng cung kính trả lời.

Vài giây sau, giọng nói mềm mại của Lý thị từ trong phòng truyền ra: “Mau mời Vương gia và Vương phi vào.”

Cửa được mở, Mộ Dung Thu nghiêng đầu nhìn Vũ Văn Mặc, Vũ Văn Mặc gật đầu, cất bước vào trước.

Cảnh tượng đầu tiên khi bước vào phòng là Tam di nương và Mộ Dung Tuyết cả người không còn chút sức lực, quỳ dưới đất ôm nhau khóc lóc. Nhị di nương, Tứ di nương, Mộ Dung Diệp cùng Mộ Dung Lâm đứng ở một bên, các tiểu thư và các thiếu gia khác không có mặt. Mộ Dung Thu và Lý thị đều ngồi trên ghế chủ vị.

Thấy Vũ Văn Mặc và Mộ Dung Thu đi vào, ngoại trừ hai người đang quỳ dưới đất, mọi người trong phòng đều phúc thần hành lễ: “Bái kiến Vương gia, Vương phi.”

Sau đó, Mộ Dung Thu xoay người hành lễ với Mộ Dung Thu và Lý thị: “Nữ nhi thành an phụ thần cùng mẫu thân.”

Mộ Dung Thu và Lý thị đều hòa ái cười: “Mau mau đứng lên.”

Sau một lúc khách sáo chào hỏi, Mộ Dung Thu và Vũ Văn Mặc đều được mời ngồi. Sau khi ngồi xuống, Mộ Dung Thu mới nghiêm túc đánh giá từng người trong phòng.

Nhị di nương có chút tức nhìn Mộ Dung Thu, tay áo rộng đã che đi bàn tay đang nắm chặt thành quyền của bà ta. Đáng chết! Mộ Dung Thu ở đây, kế hoạch tiếp theo của bà ta nhất định sẽ rất khó để thực hiện.

Ánh mắt của Mộ Dung Lâm say mê nhìn Vũ Văn Mặc. Ngoại trừ huynh đệ, nữ tử trong nội viện rất ít khi được nhìn thấy nam nhân ở bên ngoài, tuy Vũ Văn Mặc là phu quân của Mộ Dung Thu nhưng từ trước đến giờ nàng chỉ gặp được ba bốn lần, nhưng ở khoảng cách rất xa, chỉ có thể nhìn lướt qua, hiện giờ tiếp xúc gần như vậy, vẻ phong thần tuấn mỵ của Vũ Văn Mặc làm mặt nàng ửng hồng, tim đập nhanh hơn, không thể kiềm chế, trong lòng liền thầm như: đời này có thể làm thiếp cho Vũ Văn Mặc là tốt rồi.

Mộ Dung Lạp cũng không vui vì sự xuất hiện của Mộ Dung Thu, nhưng vì có Vũ Văn Mặc, hẳn cũng chỉ có thể trung ra vẻ mặt tươi cười.

Biết bản thân mình khó bảo toàn, gương mặt trắng nõn của Mộ Dung Tuyết đầm đìa nước mắt, nàng thất thần nhìn Vũ Văn Mặc, hẳn phát hiện, chán ghét nhũn mảy, hơi thở quanh thân lại càng lạnh hơn, Mộ Dung Tuyết vô cùng xấu hổ, vội vàng cúi đầu. Nàng làm sao lại quên, lúc này danh dự của nàng đã bị phá hủy! Càng nghĩ càng hận tên Lưu Phong đó!

“Phụ thân, mẫu thân, có chuyện gì vậy? Tại sao Tam di nương cùng Tam muội lại quỳ dưới đất?” Mộ Dung Thu vội như vừa mới phát hiện hai người đang quỳ dưới đất, giọng nói cũng vô cùng kinh ngạc. (tăng cho tý danh hiệu Người Vờ của năm.)

Đôi mày của Vũ Văn Mặc khẽ động, bàn tay thon dài cầm chén hơi khựng lại một chút.

Khuôn mặt của Mộ Dung Thu lộ vẻ xấu hổ, nhưng lại ngại Vũ Văn Mặc nên nhất thời không biết nên nói như thế nào. Dù sao, việc sáng nay chỉ sợ mọi người trong phủ đều biết. Lý thị cũng khó mờ lời.

“Tam di nương, người dạy con gái thật giỏi!” Mộ Dung Thu tức giận mắng một tiếng.

Tam di nương dập đầu lia lịa, khóc lóc cầu xin: “Xin lão gia làm chủ cho Tuyết Nhi! Tuyết Nhi, con mau giải thích chuyện gì đã xảy ra đi. Nhà hoạn nói là tối qua đã tận mắt nhìn thấy con ngồi trong phòng của mình, vậy tại sao con lại có thể xuất hiện ở Tây phòng?”

Mộ Dung Tuyết mấp má miệng muốn giải thích, nhưng không biết phải giải thích thế nào! Bất luận giải thích như thế nào, đều là do nàng, không tuân thủ phụ đức nên gây ra chuyện! Người khác nếu hiểu được thì cũng có giải quyết được gì đâu!

Thấy nàng im lặng, Tam di nương nóng nảy, mất đi lý trí liền giáng cho Mộ Dung Tuyết một cái tát. “Làm sao con lại trở thành thế này? Con bảo di nương còn mặt mũi để gặp ai?”

“Nói cho cùng thì việc này xảy ra ở nội viện, bây giờ không phải là lúc trách cứ mà là lúc phải nghĩ cách để giải quyết. Tam di nương đứng lo lắng, chờ phu nhân giải quyết đi.” Nhị di nương lúc lắc eo nhỏ, đối mặt đó tuioi do bói nhiều son nói, chỉ một lời liền thành công mang sự việc quảng đến người của Lý thị.

Ánh mắt sắc bén cùng lạnh lẽo của Mộ Dung Thu nhìn về phía Nhị di nương.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 35

Tam di nương tát Mộ Dung Tuyết xong mới giải mặt, toàn thân đều đỏ mồ hôi lạnh, tuy bà là mẹ ruột của Mộ Dung Tuyết nhưng thân phận lại không tôn quý bằng của con mình! Bà cân bản không có tư cách đánh nàng! Vậy mà bà lại đánh nàng ở ngay trước mặt của lão gia, phu nhân, Vương gia cùng Vương phi thì tội sẽ càng nặng! May mà Nhị di nương phản ứng nhanh, lập tức quảng việc này lên người Đại phu nhân! Tâm trạng lo lắng vừa rồi mới yên tâm được một chút, bà chỉ hy vọng không ai nhìn ra điều này.

Khi bà đang cảm thấy may mắn thì nghe một giọng nói nhu hòa nhưng lạnh lùng vang lên: “Xem ra Tam di nương là tức giận đến hồ đồ rồi, lại dám ra tay đánh Tam muội!”

Bà ta nâng mặt nhìn, thì ra người vừa lên tiếng là Mộ Dung Thu!

Khóe môi Mộ Dung Thu hơi cong, sau khi nói xong, nhìn lướt qua Nhị di nương, thấy bà ta cúi đầu, không có biểu tình gì nhưng bàn tay lộ ra ngoài lại đang run rẩy, nhếch môi nở nụ cười như có như không liền quay đầu nhìn về phía Tam di nương.

Thân hình Tam di nương run lên, vội vàng cúi đầu hướng Mộ Dung Thu khóc: “Là nô tì vô phép, lại xảy ra sự việc như thế này nên nô tì nhất thời hồ đồ, mong lão gia thứ lỗi!”

“Di nương...” Tuy Mộ Dung Tuyết bị đánh, nhưng nàng hiểu rõ, trong phòng này, chỉ có Tam di nương là thật tâm đối với nàng, cũng là người duy nhất lo lắng cho nàng, tuy trong lòng nàng có oán giận nhưng nàng thực sự không muốn Tam di nương gặp chuyện gì.

“Không có quy củ!” Sắc mặt Mộ Dung Thu đen kịt, giận dữ quát một tiếng.

Nhị di nương vốn hiểu rõ việc đổ dành nam nhân như thế nào nên tiến lên hai bước, nhờ nhò nói: “Lão gia đừng nên tức giận, trưa nay còn có đại tiệc, việc quan trọng trước mắt là phải nhanh chóng giải quyết chuyện này, nếu kéo dài thêm sẽ bất lợi cho Tuyết Nhi.”

Mộ Dung Thu cảm giác được Lý thị đang rất đau đớn, bà có hết sức mím chặt đôi môi tím tái, trong mắt hoàn toàn trống rỗng, dường như là trốn tránh cái cảnh tình nồng mật ý ngay trước mắt. Trong lòng Mộ Dung Thu đau nhói, nắm đó Lý thị gả cho Mộ Dung Thu cũng có một đoạn thời gian nồng thắm, chẳng chàng thiếp thiếp do đó trong lòng bà không thể chịu nổi việc Mộ Dung Thu thay lòng đổi dạ. Lúc này, xem như Lý thị đã hoàn toàn tuyệt vọng, nên dù cho thân thể kém như vậy cũng không thèm quan tâm. Lời nói của Nhị di nương rất đúng lúc, có thể khiến cho Mộ Dung Thu gỡ lại chút mặt mũi ở trước mặt của Vũ Văn Mặc và Mộ Dung Thu, dù sao việc này cũng không phải là lỗi của một mình Tuyết Nhi! Bất quá xảy ra loại chuyện như thế này thì trách cứ đều đổ lên đầu của nữ tử!

“Còn có thể giải quyết? Chỉ có một biện pháp để giải quyết đó là chờ Lưu tri châu tới cầu hôn!” Mộ Dung Thu nhìn lướt qua Vũ Văn Mặc, cố gắng kiềm chế lửa giận nói.

Nhị di nương nheo mắt, chuyện này không thể trôi qua như vậy được, đây chính là một cơ hội tốt, bà ta nghiêng đầu, đưa mắt ra hiệu cho Đại thiếu gia - Mộ Dung Lạp.

Trước khi đến đây, bọn họ đã sớm bàn tính cẩn thận nên vừa nhận được ánh mắt của Nhị di nương, Mộ Dung Lạp liền biết phải làm gì, hẳn tiến lên phía trước, ra vẻ tri lễ phóng khoáng nói: “Phụ thân, đáng lẽ trong nội viện không nên xảy ra những chuyện như vậy, chuyện này xảy ra không những làm ô nhục danh tiếng của phủ Tướng quân, mà sẽ còn làm cho người ngoài nghĩ các tiểu thư trong phủ không có quy củ. Đến lúc đó, có danh môn vọng tộc nào dám đến phủ chúng ta nghị thân?”

Mộ Dung Thu nghe vậy thì nhàu mày, liền đưa ánh mắt bất mãn về phía Lý thị. “Nhóm thứ nữ ngày thường đều theo người học hỏi, tại sao lại xảy ra chuyện như thế này?”

Lý thị có khổ mà không nói được, tuy nhóm thứ nữ đều là gọi nàng là mẫu thân, nhưng hai ba năm nay bà đều nằm trên giường bệnh, nhóm thứ nữ này cũng không có đến thỉnh an một lần nói chi đến việc dạy dỗ quy củ? Nhưng những điều này bà lại không có cách nào nói ra, dù sao trên danh nghĩa thì bà vẫn là chủ mẫu của phủ Tướng quân.

Nhị di nương nhếch môi cười lạnh, vội vàng nói: “Trời có gió có mây bất ngờ, chuyện này cũng là ngoài ý muốn, bây giờ phu nhân đang có bệnh trong người, làm gì có thời gian và sức lực để dạy dỗ quy củ cho các tiểu thư?”

Bệnh? Lúc này Mộ Dung Thu mới nhìn đến Lý thị, sắc mặt lập tức căng thẳng. Sao Lý thị lại gầy như vậy? Ông ta thấy thân hình thể tử chi còn lại da bọc xương, sắc mặt tái nhợt, gò má nhô cao, khóe mắt có vài nếp nhăn rất sâu bên nhũn mảy, trong lòng rất khó chịu, dù sao bọn họ cũng đã từng ăn ái, nhưng mà giờ lại nhìn thấy bà như thế, trong lòng không khỏi có chút chán ghét.

Mộ Dung Thu ngồi cạnh đã thu hết biểu tình của ba người Mộ Dung Thu, Nhị di nương cùng Mộ Dung Lạp vào đáy mắt, lại nhìn đến Lý thị, trong lòng cảm thấy chua xót. Nữ nhân ở thời này nếu đã mang toàn bộ tình cảm của mình đặt vào trọng phu thì một khi hẳn ta thay lòng, đau đớn đó có thể ví như gọt da, khoét thịt, chẳng những thế nếu ngày ngày còn chứng kiến người mình yêu cùng người khác ăn ăn ái ái thì có thể nói cái đau đó sẽ càng thấu tận xương tủy.

“Đề mẫu thân an tâm dưỡng bệnh, con đề nghị, tạm thời để cho Nhị di nương quán sự.” Mộ Dung Lạp nói.

Mộ Dung Lâm cũng tiến lên góp lời: “Mẫu thân đã lớn tuổi, sức khỏe cũng không tốt như trước, nếu để người vãi và thị thân thể sẽ càng yếu. Phụ thân nên để Nhị di nương tạm thời thay thế mẫu thân quán sự.”

Lý thị cau mày, cúi đầu thờ dài một tiếng.

Mộ Dung Thu cúi đầu trầm tư, cảm thấy bọn họ nói cũng đúng, xảy ra chuyện của Mộ Dung Tuyết, Lý thị không thoát khỏi liên quan, hẳn đang muốn gặt đầu đồng ý thì trong phòng vang lên một tiếng động khiến mọi người trong phòng giật mình.

“Nước trà sao nóng vậy? Làm lại bản Vương phi trọt tay.” Mộ Dung Thu hơi nhủ mảy, cúi đầu, cầm khăn gắm lau tay, lẩm bẩm nói.

Thu Cúc lập tức tiến lên thu dọn các mảnh vỡ của ly trà. Nàng ngẩng đầu, thấy mọi người đều nhìn mình liền mỉm cười hỏi: “Là bản Vương phi quấy rầy các người nói chuyện?”

Sắc mặt Mộ Dung Thu rất khó coi, đang muốn mở miệng thì thấy Vũ Văn Mặc đưa cho Mộ Dung Thu một chiếc khăn màu xám, giọng nói cũng không lạnh băng như bình thường mà ngược lại còn có chút ôn nhu cùng ấm áp của mùa xuân.

“Khăn của nàng bẩn rồi, dùng của bản Vương đi.” (cuối cùng cũng có được một câu ôn nhu... *tung bóng*)

Một cử động nhỏ đó lại làm cho mọi người trong phòng kinh ngạc! Suy nghĩ của mỗi người thay đổi liên tục. Đặc biệt là Mộ Dung Thu, hẳn kinh ngạc liếc nhìn Mộ Dung Thu, lần này nàng trở về, có vẻ như đã thay đổi rất nhiều, chẳng hạn như nàng vẫn có thể bình tĩnh trước cuộc nói chuyện của Nhị di nương và Mộ Dung Lạp! Lại nhìn thái độ của Vũ Văn Mặc, hoàn toàn không vô tình cùng lạnh lẽo như lời người ta đồn đãi.

Trong phòng chắc chỉ có Lý thị và bốn nha hoàn của Mộ Dung Thu là vui mừng, lòng như nở hoa, khuôn mặt tái nhợt của Lý thị lại có một chút huyết sắc. Bà chỉ có duy nhất một đứa con gái này, đương nhiên là bà hi vọng cuộc sống của nó thật tốt.

Mọi người kinh ngạc nhưng Mộ Dung Thu càng kinh ngạc hơn, từ khi nào thì Vũ Văn Mặc lại có tâm địa Bồ Tát như vậy? Chỉ một cử động nhỏ cũng có thể giúp nàng giải quyết một vấn đề khó, không cần nàng hao tổn tâm cơ bảo vệ địa vị trong phủ cho Lý thị.

Nhưng bây giờ có một số việc không cần phải gấp, Mộ Dung Thu mỉm cười nhìn Nhị di nương nói: “Bây giờ quan trọng nhất không phải là giải quyết chuyện của Tam muội sao? Nhị di nương hơi nóng vội rồi, muốn chia sẻ quyền lực với mẫu thân cũng phải nhìn thời điểm? Huống hồ... tục đề bất đạt(*)”

(*) : vội vàng sẽ không thành công

Đề tài lại rơi vào người của Mộ Dung Tuyết. Mộ Dung Tuyết vốn đang ổn định lại nhịp tim, khi nghe xong câu nói của Mộ Dung Thu thì tim lại thót lên, thân thể dựa vào người Tam di nương, không ngừng run rẩy.

Mộ Dung Thu đương nhiên hiểu được ý tứ của Mộ Dung Thu, lại quay đầu nhìn Lý thị, thấy nước mắt của bà đã gần gần thì có chút mềm lòng cùng áy náy, giọng nói cũng mềm mại không ít: “Tam di nương mang Tuyết Nhi trở về phòng đi! Chuẩn bị đồ cưới cho Lưu tri châu tới cầu hôn! Về chuyện cho Nhị di nương tạm thay thế đại phu nhân quân sự...”

“Phụ thân! Con không muốn gả cho Lưu Phong!” Mộ Dung Tuyết khi nghe kết quả này, vội vàng đẩy Tam di nương ra, bỏ đến trước mặt Mộ Dung Thu khóc lóc cầu xin.

Cùng lúc đó, sắc mặt của Nhị di nương khẽ biến, nhìn thái độ của lão gia liền biết chuyện hôm nay không thể thành! Bà ta không cam lòng hờ to một tiếng: “Lão gia!”

Mộ Dung Lạp và Mộ Dung Lâm cũng đồng thời hỏi: “Phụ thân!”

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 36

Trong lòng Mộ Dung Thu không ngừng được cười lạnh, lạnh nhạt nhìn tờ khôi hài trước mắt, Vũ Văn Mặc cũng cau mày.

Thấy vậy, kira gần trong lòng của Mộ Dung Thu vừa đập tạt lại bùng lên, bàn tay chai sạn vì dùng kiếm tàn mạnh vào khuôn mặt nhỏ nhắn của Mộ Dung Tuyết!

Một tiếng “bốp” vang lên, đánh thức những người còn đang chìm trong tính toán của bản thân.

“Làm cái! Không muốn cùng phải gả! Bây giờ danh tiết của người đã không còn, không biết Lưu tri châu có chịu đến nghị thân không đây, người nói người không thích! Vô liêm si! Tam di nương, mang theo tiện nhân này cắt ra ngoài! Mấy ngày này đừng để nó vác mặt ra ngoài làm ta xấu hổ!” Mộ Dung Thu giận dữ trách mắng làm cho sắc mặt Mộ Dung Tuyết trắng bệch, cái tát vừa rồi là ông dùng hết sức, nhiều năm làm võ tướng ở trên chiến trường, không cần nghĩ cũng biết cái tát vừa rồi là mạnh bao nhiêu! Mộ Dung Tuyết đầu ông ơng, phản ứng cũng chậm đi, chỉ có thể mặc cho Tam di nương đỡ nàng rồi cả hai cùng lao đảo bước ra khỏi phòng.

Sau khi giải quyết xong việc Mộ Dung Tuyết, Nhị di nương lập tức ôn nhu an ủi: “Lão gia, người không nên tức giận, Tuyết Nhi cũng vì kích động nên mới dám cãi lại.”

“Hừ! Thật không còn mặt mũi!” Mộ Dung Thu hừ lạnh nói.

Nhị di nương âm thầm lo lắng, Tam tiểu thư rơi vào kết cục này, như vậy Nhị tiểu thư có thể để lại ấn tượng xấu cho Nam Dương Vương không? Nhìn cách đối xử của Vương gia với Mộ Dung Thu thật sự không giống như lời đồn. Vậy nếu Nhị tiểu thư gả vào vương phủ thì có thể chiếm được sự sủng ái của Vương gia không? Theo tình hình này, việc giành quyền quân sự từ tay Đại phu nhân xem ra là không thể thực hiện! Lần này Mộ Dung Thu trở về, dường như đã tìm được chỗ dựa, rất khó đối phó! Tuy từ đầu đến giờ nàng ta không có nói gì nhiều, nhưng mỗi câu nói ra lại cực kỳ đúng lúc, quan trọng là mấy câu đó lại có thể làm hỏng toàn bộ kế hoạch của nàng!

“Phụ thân...” Mộ Dung Lâm và Mộ Dung Lạp đang muốn tiếp tục khuyên nhủ, Nhị di nương thấy thế, lập tức dùng ánh mắt ra hiệu cho hai người lui xuống. Hai người tuy không hiểu nhưng vẫn nghe theo lời của Nhị di nương, im lặng lui ra sau.

“Chuyện các người vừa nói thật sự đi! Bây giờ phu nhân vẫn là người quân sự trong phủ. Sức khỏe của phu nhân không tốt, những chuyện nhỏ nhặt không cần làm phiền đến nàng.” Mộ Dung Thu phát tay, vẻ khá mệt mỏi nói.

Nhị di nương không ngừng gật đầu, lại nói vài câu dễ nghe, thần sắc Mộ Dung Thu thoáng dịu lại, liền cho Mộ Dung Lâm và Mộ Dung Lạp lui ra.

Lúc Mộ Dung Lâm đi ra, cổ tình đưa mắt về phía Vũ Văn Mặc thì thấy ánh mắt của hắn đang dán trên người Mộ Dung Thu, trong nháy mắt, lòng nàng cảm thấy rất nặng nề. Nàng lại nhìn về phía Mộ Dung Thu, mày nhíu chặt, cắn chặt môi, lặng lẽ lui ra.

Lúc đi ra, Mộ Dung Lạp không quên trừng mắt với Mộ Dung Thu một cái, đều tại tiện nhân này làm hỏng kế hoạch của bọn họ!

Đội hai người kia lui ra, Mộ Dung Thu liền quay đầu nhìn về phía Mộ Dung Thu với vẻ mặt hiền từ nhất từ trước đến giờ: “Vương gia và Vương phi hẳn là chưa dùng điểm tâm? Không bằng dùng bữa ngay tại đây luôn đi.”

Trong lòng Mộ Dung Thu rất buồn cười, chỉ một động tác nhỏ của Vũ Văn Mặc đã khiến thái độ của Mộ Dung Thu thay đổi lớn như vậy, nàng cười trả lời: “Sáng sớm nay đã dùng rồi a.”

Mộ Dung Thu gật đầu, hết sức vừa lòng với câu trả lời của Mộ Dung Thu, sau đó nhìn Vũ Văn Mặc hỏi: “Không biết thức ăn của phủ có hợp khẩu vị của Vương gia không? Nếu không hợp, Vương gia cứ phản phò xuống dưới để hạ nhân làm theo ý người.”

Vũ Văn Mặc gật đầu, khách khí trả lời: “Rất hợp, làm phiền Tướng quân phí tâm rồi.”

Tiếp theo hai người lại câu được câu không trò chuyện, không khí trong phòng có chút ngưng đọng, Mộ Dung Thu im lặng không nói gì, âm thầm quan sát thần sắc của Lý thị. Sắc mặt bà trắng bệch, luôn luôn nhìn phía Mộ Dung Thu. Mộ Dung Thu trầm tư dài, bất luận là người nam nhân có khiến nữ nhân đau đến mức nào, họ đều không thể dứt tình được!

Lát sau, Mộ Dung Thu và Vũ Văn Mặc đều đến tiền viện. Lúc này, tiền viện vô cùng náo nhiệt, tham gia đại tiệc mừng công lần này không đến một trăm thì cũng phải đến bảy tám chục người, người nào cũng đều là những kẻ bồi luyện trên quan trường. Gặp nhau tay bắt mặt mừng, hàn huyên không ngớt, Vũ Văn Mặc và Mộ Dung Thu cũng bận rộn xã giao không ngừng.

Tiền viện náo nhiệt, hậu viện cũng không thua gì, quan viên ai cũng mang theo thế tử và nữ nhi, nam nhân xã giao ở tiền viện, còn các vị phu nhân và tiểu thư đều tập trung ở Lệ Hoa viên để làm quen với Lý thị và Mộ Dung Thu.

Nhìn thấy cảnh này, nhóm di nương không được tham gia tiệc, chỉ còn cách ở viện của mình mà hăm mộ, ghen tị nhìn về phía Lệ Hoa viên náo nhiệt.

Trừ Tam tiểu thư, mấy vị tiểu thư khác trong nhà cũng đều đến Lệ hoa viên.

Từ Uyên – Nơi ở của Mộ Dung Tuyết

Nàng ngán ngán lệ ngã vào lòng Tam di nương: “Di nương, nhất định là có người muốn hãm hại con! Người hẹn với nữ nhi là Nam Dương Vương, tại sao lại có thể biến thành tên Lưu Phong chứ? Con không muốn gả cho Lưu Phong. Trong kinh thành, có nữ tử nào dám gả cho hắn! Ai mà không biết, Lưu Phong chính là đồ lưu manh, con gả cho hắn, hạnh phúc đời này xem như bị hủy!” Nàng vốn tính toán rất cẩn thận, chỉ cần có thể gả cho Nam Dương Vương, thì cả đời này có thể hưởng vinh hoa phú quý, nhưng không ngờ lại rơi vào kết cục này!

Tam di nương nghe ra ý tứ trong lời nói của nữ nhi, bất lý điểm quan trọng hỏi: “Con nói có người hãm hại con? Việc người và Nam Dương Vương hẹn nhau là thế nào?”

Mộ Dung Tuyết nghe Tam di nương hỏi, cũng hiểu ra, lập tức thoát ra khỏi lòng Tam di nương, đến trước bàn, vẻ mặt lo lắng, tìm kiếm cái gì đó nhưng cả nửa ngày cũng không thấy, thân người nàng mềm nhũn, ngồi phịch xuống ghế, thì thào tự nói: “Quá thật là bị tính kế.”

“Tính kế? Đã xảy ra chuyện gì? Mau nói đi!” Tam di nương lập tức hỏi.

Mộ Dung Tuyết thất hồn lạc phách nói: “Ta thật khờ, thế mà cũng trúng kế! Làm sao Vương gia lại có thể hẹn ta? Hoá ra là bị Mộ Dung Thu tính kế, nếu không thì tại sao không phải là bất kỳ nam nhân nào khác mà lại là người nàng ta nói, tên

Lưu Phong đó? Ha ha...” Nàng không ngừng cười lạnh.

“Không ngờ nàng ta làm việc cẩn thận như vậy, không để lại bất cứ dấu vết nào!” Nghe Mộ Dung Tuyết nói, Tam di nương cũng đã hiểu đại khái sự việc, lão đảo lui ra phía sau một bước.

Lệ Hoa viên

Thấy trong phòng nhiều người lại huyền ảo không dừng, Mộ Dung Thư bèn lấy có đi vệ sinh để thoát thân, chỉ để lại Hồng Lăng, Thu Cúc và Vân Mai hầu hạ Lý thị.

Không khí trong sân thoáng đặng cùng trong lành khiến nàng thở ra một hơi nhẹ nhõm.

“Vương phi, bây giờ người muốn đi đâu?” Lúc trong phòng, Thanh Bình thấy Mộ Dung Thư mệt mỏi với việc xã giao, vài vị phu nhân không gọi nhìn sắc mặt cứ kéo Vương phi hỏi này nọ, bây giờ vất vả lắm mới thoát thân được! Dĩ nhiên Thanh Bình biết rằng Mộ Dung Thư không phải muốn đi vệ sinh, mà thật ra là tìm cách trốn ra ngoài. Mộ Dung Thư quay đầu, vươn tay véo nhẹ chóp mũi Thanh Bình, cười nói: “Nha đầu, ta muốn đi vệ sinh thật. Ờ! thôi!”

Đối với phu Tướng quân vừa rộng vừa lớn này, Mộ Dung Thư cũng không xa lạ gì, cứ dựa theo trí nhớ cũ mà đi.

Vừa ra khỏi Lệ Hoa viên, Mộ Dung Thư lại đụng ngay một người.

Chính là Vũ Văn Hạo - một nam đệ nhất kinh thành!

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 37

Mộ Dung Thư neho mắt nhìn về phía nam nhân đang đứng cách nàng vài bước. Trong trí nhớ của Mộ Dung Thư, ấn tượng về Vũ Văn Hạo cũng không có nhiều lắm, dù sao dĩ nữa, đó cũng không phải trí nhớ của nàng nên khi nhìn thấy Vũ Văn Hạo ở khoảng cách gần như vậy thì về ngoài cùng với khí chất cao quý bẩm sinh thêm cả sự trầm tĩnh sâu như đầm nước làm cho không ai có thể nhìn rõ của hắn khiến Mộ Dung Thư không khỏi rung động.

Tuy ở kiếp trước, nàng cũng đã gặp qua không ít trai đẹp, ngay cả nam minh tinh cũng gặp rất thường xuyên, nhưng lại rất ít người có được sự gần gũi như hắn! Tuân mỹ cùng với phong thái như vậy, khó trách nam nhân này được lại được nữ nhân si mê cùng ái mộ!

Hắn nhấn đôi mắt phượng tà mị, bình tĩnh lạnh nhạt nhìn về phía nàng, đôi môi đỏ tươi như sắc vì nở rộ hé mở: “Quấy rầy Vương phi, xin thứ lỗi.” (tìm của ta...)

Mộ Dung Thư khẽ nhường mày, thi lễ nói: “Gặp qua thể tử.”

Nàng thấy hơi tò mò, tại sao hắn lại xuất hiện ở đây? Dù sao nơi này cũng là hậu viện của phu Tướng quân. Quy của trong nhà của hào môn không giống như bá tánh, rất nghiêm ngặt, nam nhân tuyệt đối không được tiến vào nội viện. Nàng nhìn lại, thấy trên khóe miệng hắn đang nở một nụ cười ung dung, bình tĩnh nhưng có chút bối rối, chẳng lẽ trước khi nàng tới, nơi này đã xảy ra chuyện gì sao?

“Vương phi...”

Thanh Bình đang đứng sau thấp giọng gọi, Mộ Dung Thư xoay người lại gật đầu như đã hiểu, Thanh Bình nhắc nhở nàng không thể tiếp tục ở đây nếu không bị người khác bắt gặp sẽ đồn đãi không hay.

“Xin hỏi, đường nào đến tiền viện? Vừa rồi vì mãi mê thưởng thức phong cảnh nên nhất thời lạc đường, giờ không tìm được đường quay lại.” Vũ Văn Hạo nhẹ giọng hỏi.

Mộ Dung Thư cười nhạt, quay đầu ra hiệu cho Thanh Bình, nàng lập bước qua, chỉ về phía trước nói: “Thế tử, người đi hết con đường này, thấy một hành lang dài, quẹo trái, đi thẳng sẽ đến tiền viện.”

Vũ Văn Hạo gật đầu, nói một tiếng cảm ơn, lại nhìn về phía của Mộ Dung Thư, trong mắt rất kinh ngạc, nữ nhân trước mắt lạnh nhạt ung dung, cứ chỉ tào nhả, đường như khác hoàn toàn so với vị Vương phi ngang ngược cùng bốc đồng trong đồn đãi, nhìn nàng không giống gái võ. Như vậy, say là do trong lòng Nam Dương Vương chỉ có Thẩm Nhu nên Mộ Dung Thư mới không lọt vào mắt của hắn!

Lúc Vũ Văn Hạo xoay người rời đi, Mộ Dung Thư cũng trở về Lệ Hoa viên. Nhưng vừa mới xoay người định đi thì nàng phát hiện sau thân cây thấp thoáng một tà váy hồng. Nàng nhìn chăm chú một lúc, khóe môi nở ra chút ý cười, lại nhìn về bóng lưng của Vũ Văn Hạo càng lúc càng xa, tươi cười trên khóe môi lại càng tăng thêm. Có lẽ lời đồn về người nào đó cũngkhông đáng tin lắm đâu!

"Quay về thôi, nếu chưa trở lại chỉ sợ mẩu thân sẽ lộ lằng." Mộ Dung Thư nhẹ giọng nói rồi xoay người cùng Thanh Bình rời đi, võ như không nhìn thấy bóng dáng sau thân cây kia, càng làm ra vẻ cuộc gặp gỡ với Vũ Văn Hạo vừa rồi cũng chỉ là một khúc nhạc đệm.

"Vâng ạ."

Chờ đến khi Mộ Dung Thư cùng Thanh Bình rời khỏi, một bóng dáng xinh đẹp bước ra từ sau thân cây, nâng cau mày nhìn bóng lưng yếu điệu của Mộ Dung Thư, đôi môi hồng mềm mại mím chặt lại. Sau đó, nàng xoay người nhìn về hướng nam nhân vừa đi, sau khi xác định nam nhân kia đã đi xa, nàng mới nhắc chân đi về Lệ Hoa viên.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 38

Lệ Hoa viên

Sau khi Mộ Dung Thư vào phòng, bước qua một đám phu nhân cùng tiểu thư đến ngồi bên cạnh Lý thị. Bà giữ chặt tay nàng, cười nói “Đã trở lại rồi.”

Mộ Dung Thư gật đầu cười trả lời: “Vâng, không ngờ hoa sắc vị trong viện của mẫu thân lúc nở rộ thật là đẹp. Lúc này con mãi ngắm nên quay lại hơi trễ.”

Nàng cúi đầu cười khẽ nhưng khóe mắt thì đang nhìn những vị tiểu thư cùng các vị phu nhân đang âm thầm đánh giá nàng.

Đường như thời gian rã ra ngoài, ở đây đã xảy ra chuyện gì. Bỗng nhiên nàng cảm thấy có một ánh mắt sắc bén lạnh lẽo đang nhìn chằm chằm sau lưng mình, nghiêng đầu nhìn sang, đập vào mắt là gương mặt tươi cười chói lọi của Mộ Dung Lâm.

“Lúc Vương phi ra ngoài, mẫu thân cùng các vị phu nhân đều trêu chọc Lâm nhi, làm Lâm nhi xấu hổ không biết nói gì, Vương phi cần phải giúp Lâm nhi, nếu không Lâm nhi thật không dám ở lại đây nữa đâu!” Mộ Dung Lâm vừa nói vừa tiến đến ngồi cạnh Mộ Dung Thư, ôm lấy cánh tay nàng, nũng nịu nói. Trong phòng liven vang lên một trận cười, lúc này nhìn biểu hiện của hai người, nếu ai không biết chuyện còn nghĩ mối quan hệ giữa dòng chính nữ và dòng thứ nữ của phu Tướng quân thật thần thiết, như vậy cũng vừa vặn chứng thực lời đồn của kẻ nào đó.

Nét tươi cười trên gương mặt của Lý thị hơi cứng đờ, bà dùng ánh mắt lo lắng nhìn Mộ Dung Thư.

Trên mặt Mộ Dung Thư không có biểu tình gì, chỉ khẽ vỗ vỗ mu bàn tay của Mộ Dung Lâm, dùng khăn gấm che miệng cười nói với các vị phu nhân và tiểu thư trong phòng: “Nhị muội của bản Vương phi da mặt mỏng, trước kia ta còn ở trong phủ cũng không dám trêu ghẹo muội. Hôm nay, mọi người ở đây đều không phải người ngoài, mới đầu một chút mà muội đã chịu không nổi rồi sao?”

“Đại tỷ...” Mộ Dung Lâm chau đôi môi đỏ mọng, khuôn mặt nhỏ nhắn, tinh xảo như bạch ngọc cứ thế đỏ ửng lên, nhìn rất mê người.

Thấy vậy, trong phòng lại vang lên một trận cười.

Mộ Dung Thư nói tiếp: “Không giấu gì các vị phu nhân, trong phủ Tướng quân này, ngoài phụ thân và mẫu thân thì Nhị muội là người bản Vương phi yêu quý nhất! Từ nhỏ tính tình nhút nhát cũng không phải là vấn đề gì lớn nhưng đến khi gả vào nhà người ta thì phải làm sao? Trong đại viện, phải tuân theo quy củ do chính thế lập ra, còn phải sống chung với nhạc phụ cùng nhạc mẫu. Nhưng nhị muội này của ta, da mặt mỏng như vậy, người cũng không có nhiều tâm tư.” Trong lòng nàng cười lạnh, không phải muốn dựa vào thân phận của nàng để đạt mục đích sao? Vậy thì nhìn xem, việc này cùng với việc đùa giỡn tâm cơ này sẽ có hậu quả gì!

Tuy trong giọng nói có vẻ quan tâm nhưng đám phu nhân này đã trải qua cả đời ở trong đại viện làm sao lại không nghe ra ẩn ý bên trong câu nói của Mộ Dung Thư. Lời nói dễ nghe nhưng ý tứ bên trong lại dễ cập đến gia sự, người có ý liên phải cân nhắc lại. Thân phận của Mộ Dung Lâm là thứ nữ, Mộ Dung Thư lại là đích nữ! Mâu thuẫn giữa hai thân phận này trong đại viện ai mà không biết? Đây chỉ là diễn trò trước mặt mọi người! Có vài vị phu nhân có ý định muốn nghị thân với Mộ Dung Lâm cũng muốn rút lại, Nhị tiểu thư này tâm tư quá đơn giản, làm sao quản được việc trong phủ? Quan trọng hơn thân phận nàng ta chỉ là thứ nữ! Theo lời Mộ Dung Thư thì sau này phải để chính thế lập ra quy củ, thật ra nàng ta không đáp ứng được.

Sau khi Mộ Dung Thư nói xong, sắc mặt Mộ Dung Lâm lập tức trở nên khó coi, trộm gả không được còn mất nắm gao! Nàng vốn muốn dựa vào thân phận Mộ Dung Thư để đạt được mục đích riêng của mình, kết quả bây giờ bản thân lại rơi vào tình trạng khó xử! Nhưng trước mặt nhiều người như vậy, nàng cũng chỉ có thể duy trì mỉm cười, nhưng lại cách xa Mộ Dung Thư. Không thể tương trợ được, Mộ Dung Thư lại có thể dùng cách độc ác này làm hỏng chuyện tốt của nàng!

Nhìn thấy thái độ của các vị phu nhân, nàng lập tức hiểu, nếu sau này không thể gả vào phủ Nam Dương Vương làm thiếp mà phải nghị thân cùng một trong những gia đình này, nàng tuyệt đối không thể làm chính thất mà chỉ có thể là một di nương không quyền không thế thôi! Mộ Dung Thu thật ác độc, chỉ một câu nói đã quyết định tương lai sau này của nàng! Trong đáy mắt Mộ Dung Tuyết xẹt qua một chút căm hận. Bây giờ nghĩ lại, Mộ Dung Thu sẽ không tránh khỏi việc có liên quan đến chuyện ghep pha của Mộ Dung Tuyết và Lưu Phong!

“Các cô nương chưa xuất giá đa mắt đều mỏng, cũng không có gì. Có điều, Nhị tiểu thư có Vương phi dạy dỗ thì sau này sẽ rất có tương lai.”

Một vị phu nhân nhân cơ hội liền xoa dịu không khí có phần xấu hổ vì Mộ Dung Lâm

“Lại nói, trong phủ Tướng quân này, người khiến cho bản Vương phi yên tâm lại là Lục muội, muội ấy là người ôn nhu hiền thực, tuy bây giờ chỉ mới hơn mười tuổi, nhưng giờ tay nhắc chân đều mang phong thái của tiểu thư khuê các.” Mộ Dung Thu rút tay mình về, lúc nàng chung trà lên, tầm mắt liền nhìn đến Lục tiểu thư - Mộ Dung Ngọc đang ngồi im lặng, cười nhạt nói.

Bỗng nhiên bị nhắc tới, Mộ Dung Ngọc mở to hai mắt nhìn về phía của Mộ Dung Thu. Tuy còn nhỏ tuổi, nhưng vì là thứ nữ nên có rất nhiều chuyện nàng đã hiểu rõ. Vừa nghe, nàng liền biết, Mộ Dung Thu đang lót đường cho mình! Di nương không được phu thân sủng ái nên địa vị của nàng ở trong phủ càng thấp kém, có lẽ chỉ cao hơn đám hạ nhân một bậc, việc hôn nhân sau này có lẽ sẽ không quá tốt! Hôm nay Mộ Dung Thu nói như vậy, tất cả mọi người đều chú ý đến nàng, trong lòng lập tức tò mò, xem ra Lục tiểu thư ổn trọng hơn Nhị tiểu thư.

“Ngọc nhi ta ơn Vương phi khách lễ, Ngọc nhi thật sự không so được với Nhị tỷ.” Mộ Dung Ngọc đứng dậy, hành lễ với Mộ Dung Thu, khách khí trả lời.

Thì ra người Vương phi xem trọng là Mộ Dung Ngọc chứ không phải Mộ Dung Lâm, chỉ cần như vậy, giá trị của Mộ Dung Ngọc lập tức tăng lên!

Mộ Dung Lâm âm thầm cắn răng. Mộ Dung Thu thật đáng chết! Chỉ là được gả cho Nam Dương Vương làm chính phi, vậy mà hôm nay nàng ta dám ở trước mặt mọi người không thêm nề mặt nàng, chẳng những thế, còn ác độc hạ thấp thân phận của nàng!

Ngồi cạnh Mộ Dung Ngọc, vốn đang nói chuyện phiếm cùng vài vị tiểu thư, Mộ Dung Nguyệt nghe xong lời của Mộ Dung Thu thì liền nhìn Mộ Dung Ngọc với ánh mắt phức tạp, nhưng không ai phát hiện ra.

Lúc này, một bóng dáng phấn hồng được nẩy nha hoàn vây quanh chậm rãi đi đến.

“A! Đây không phải là Tam tiểu thư của phủ Tề tướng!”

Một vị phu nhân trong phòng nhìn thấy Thẩm Oánh đi tới thì có vẻ kinh ngạc cười nói.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 39

Một câu nói dòi lèi đi sự chú ý của mọi người khỏi tỷ muội nhà Mộ Dung. Vị tiểu thư Thẩm Oánh này cũng không tầm thường, tuy nàng là thứ nữ của phủ Tề tướng nhưng lại là thanh mai trúc mã với thế tử Bắc Lăng vương, hơn nữa thế tử vì nàng vẫn chưa lập gia đình, thậm chí trong phủ ngay cả nha hoàn thông phòng cũng không có, điều đó cũng chứng minh vị trí quan trọng của Thẩm Oánh trong lòng thế tử.

Chẳng lẽ nàng ta thật sự không đơn giản hay Vũ Văn Hạo có nhược điểm gì bị Thẩm Oánh nắm trong tay?

Mộ Dung Thu nghe được tiếng kêu liền nghiêng đầu nhìn về cửa lớn, đập vào mắt là một nữ tử mặc y phục hồng nhạt, trang điểm khéo léo thoát tục.

Nữ tử đáng người yếu điệu, nụ cười rực rỡ, mềm mại thướt tha, gương mặt thanh tú tựa tiên tử. Không ngờ thật đúng như lời đồn, Thẩm Oánh là nữ tử xinh đẹp như hoa, mỏng manh như liễu, cũng khó trách lại được vị thế tử thân phận cao quý Vũ Văn Hạo nhìn trúng!

Bất quá... Mộ Dung Thu hơi nheo mắt, màu sắc y phục của Thẩm Oánh lại giống như người nấp sau thân cây kia. Nàng chợt nhớ đến nét bối rối trên mặt Vũ Văn Hạo, khóe miệng bất giác hơi cong lên, trong lòng cảm thấy rất vui, xem ra sắp có trò hay để xem đây!

"Oánh nhi bài kiến các vị phu nhân, tiểu thư. Lúc đến phủ Tướng quân, thân thể có chút không thoải mái nên mới đến trễ như vậy, mong các vị phu nhân cùng tiểu thư thông cảm." Thẩm Oánh quý gối hành lễ với mọi người trong phòng.

Một câu nói biết trước biết sau như vậy, làm cho hảo cảm của người khác đối với Thẩm Oánh càng sâu.

Phu nhân của Tề tướng thấy mọi người đều yêu thích Thẩm Oánh, trên mặt vẫn tươi cười như cũ nhưng cũng không thể che giấu chút giả dối. Nói gì đi nữa, thứ nữ không phải do mình nứt ruột đẻ ra, dù có ngoan ngoãn nghe lời thế nào cũng không thể khiến bà thật lòng yêu thương như con ruột được! Nhưng trong phủ Tề tướng hiện giờ chỉ còn Thẩm Oánh là chưa có gả đi, nên khi tham dự yến tiệc không thể không mang theo nàng.

Trong lúc Thẩm Oánh tinh tòi với mọi người, ai cũng nghĩ người nhìn gương mặt nhỏ nhắn, xinh đẹp như hoa sen nở rộ của nàng, mãi đến khi Thẩm Oánh ngồi xuống, mọi người mới hơi phục tinh thần lại!

Mộ Dung Thu tự nhủ, nữ tử này bề ngoài bình dị, gần gũi, đáng yêu lành lợi như vậy, thật là hiếm thấy. Nhưng trực giác nói cho Mộ Dung Thu biết những gì nàng vừa nhìn thấy ở của Lệ Hoa viên còn có ẩn tình khác. Chỉ bằng cách cư xử vừa rồi của Thẩm Oánh, nàng liền xác định, Thẩm Oánh không phải là người đơn giản như vậy!

Nhưng... Dù là Thẩm Oánh hay là Vũ Văn Hạo, cũng không có liên quan gì đến nàng, cho dù Thẩm Oánh lợi hại hơn Thẩm Nhu thì làm sao! Nghĩ đến đây, Mộ Dung Thu liền quay đầu nhìn về phía Lý thị. Cả ngày hôm nay bề bộn nhiều việc, Lý thị cố gắng chống đỡ xã giao nên sắc mặt vốn đã tái nhợt càng không có huyết sắc.

"Đã khỏe hơn chút nào chưa? Đợi tới bữa trưa, con nên uống thêm ít canh nóng." Phu nhân Tề tướng - Vương thị nhìn về phía Thẩm Oánh, quan tâm hỏi.

Thẩm Oánh vội vàng trả lời: "Mẫu thân đừng quá lo lắng, Oánh nhi đã đỡ hơn nhiều rồi ạ! Lát nữa dùng cơm trưa con nhất định sẽ nghe theo lời mẫu thân, uống thêm canh nóng."

Vương thị vừa lòng gật đầu, tiếp theo còn nói thêm: "Sáng hôm nay, Thẩm trắc phi mới sai người truyền tin đến, con có thời gian thì đến phủ Nam Dương Vương tâm sự cùng nàng."

Khi nhắc tới Thẩm trắc phi, ánh mắt Vương thị nhìn Mộ Dung Thu tràn đầy ẩn ý.

Mộ Dung Thu vuốt tóc, cười nhạt đáp lại: "Oánh muội xinh đẹp như vậy, lần đầu tiên bản Vương phi nhìn thấy đã vô cùng yêu thích, nếu muội có thời gian đến vương phủ, nhất định phải tới thăm bản Vương phi."

"Oánh nhi cảm ơn Vương phi ưu ái. Mấy ngày nay, Oánh nhi cũng muốn đến vương phủ bài kiến Vương phi cùng Thẩm trắc phi, nhưng lại sợ quấy rầy Vương phi cùng Thẩm trắc phínhi ngơi, nên mới chưa đến. Về sau, chỉ cần có cơ hội, Oánh nhi sẽ đến vương phủ bài kiến, đến lúc đó Vương phi đừng chê Oánh nhi quá ồn ào làm phiền người đó." Thẩm Oánh chớp chớp đôi mắt trong veo như nước nói, biểu tình cực kì đáng yêu.

Biểu tình này làm cho mọi người càng thêm yêu thích nàng.

"Ha ha, Oánh muội thật là đáng yêu!" Mộ Dung Thu tuy cười nhưng đáy lòng lại âm thầm phùng bị. Vừa nãy, Thẩm Oánh nhất định đã thấy nàng nhưng lúc này lại vô như không có chuyện gì, có thể bất động thanh sắc tạo dựng mối quan hệ với nàng, từng câu từng chữ thốt ra đều cực kỳ kín kẽ. Trong đôi mắt đen của Mộ Dung Thu có nét tìm tòi, nàng nâng chung nhấp một ngụm trà. Gò má Thẩm Oánh hiện lên hai rặng mây đỏ, xấu hổ cúi đầu. Trong phòng lại vang lên tiếng cười.

Mộ Dung Lâm đang buồn bực trong lòng mà những tiếng cười kia càng giống như đang châm chọc! Mộ Dung Thu hoàn toàn chặn đứt đường lui của nàng! Không được, bằng mọi cách nàng phải gả vào phủ Nam Dương Vương! Mộ Dung Thu không chiếm được sự yêu thích của Vương gia nhưng nàng tin với thủ đoạn của mình, nàng có thể!

Từ đầu đến giờ Lý thị cũng không nói nhiều, chỉ nhàn nhạt cười, ngẫu nhiên dùng chút trà và điểm tâm, thế nhưng, khi Vương thị nói ra lời kia, bà hơi lo lắng nhìn về phía Mộ Dung Thu.

Tiếp theo, mọi người người một câu, ta một câu rồi chuyện đến lúc dùng cơm trưa. Phía tiền viện các nam nhân đã nhấp tiệc, uống rượu tán gẫu. Bên trong hậu viện cũng lục tục chuẩn bị.

Tiệc được bày ở chính sảnh Lệ Hoa viên, các phu nhân và tiểu thư theo thân phận để định ra vị trí ngồi dùng bữa. Trong tất cả thì Mộ Dung Thu có thân phận tôn quý nhất nên ngồi ở vị trí chủ vị, Lý thị ngồi bên cạnh. Yến hội kéo dài nãy canh giờ rồi cũng chấm dứt. Nửa canh giờ sau, các vị phu nhân và tiểu thư lần lượt ra về. Lệ Hoa viên khi phục lại sự yên tĩnh vốn có.

Sau khi mọi người rời khỏi, Mộ Dung Thu cũng đã khá mệt mỏi nên liền đến phòng Lý thị nghỉ ngơi một lát. Lúc đó, Hồng Lăng dẫn một lão đại phu mặc trường bào màu xanh, chừng năm mươi tuổi đi đến gian ngoài.

"Vương phi, đây là đại phu nổi tiếng nhất kinh thành - Hoa đại phu." Hồng Lăng nhẹ giọng nói cho Mộ Dung Thu.

Mộ Dung Thu nghe vậy, mệt mỏi trên người cũng bớt đi phần nửa, lập tức đứng dậy, thi lễ với Hoa đại phu: "Xin Hoa đại phu chân trị cho nẫu thân của bản Vương phi."

Hoa đại phu thấy Mộ Dung Thu thi lễ với mình cũng hơi bất ngờ, nét mặt đang căng thẳng cũng trở nên hòa hoãn hơn, cũng đáp lễ với nàng: "Vâng, lão phu tuân mệnh."

Sau đó, Hồng Lăng liền dẫn Hoa đại phu vào phòng Lý thị.

Lúc này Lý thị đang nằm nghỉ ngơi trên giường, nhìn thoáng qua có vẻ như đang ngủ say. Nét mặt Mộ Dung Thu càng lo lắng, khẽ gọi: "Mẫu thân!"

Người nằm trên giường hình như đã ngủ say, không có tiếng đáp lại.

Vốn khá nể cảm với các mũi lẹ, Mộ Dung Thu đột nhiên ngửi thấy mùi máu tươi phảng phất trong phòng, mặc dù đã dùng hương đốt xua bớt đi, nhưng khi nàng cẩn thận ngửi lại lần nữa, rõ ràng vẫn có mùi máu tươi.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 40

Một câu nói dõn dẻ liên di sự chú ý của mọi người khỏi tỷ muội nhà Mộ Dung. Vị tiểu thư Thẩm Oánh này cũng không tầm thường, tuy nàng là thứ nữ của phủ Tề tướng nhưng lại là thanh mai trúc mã với thế tử Bắc Lăng vương, hơn nữa thế tử vì nàng vẫn chưa lập gia đình, thậm chí trong phủ ngày cả nha hoàn thông phòng cũng không có, điều đó cũng chứng minh vị trí quan trọng của Thẩm Oánh trong lòng thế tử.

Chẳng lẽ nàng ta thật sự không đơn giản hay Vũ Văn Hạo có nhược điểm gì bị Thẩm Oánh nắm trong tay?

Mộ Dung Thu nghe được tiếng kêu liên nghiêng đầu nhìn về cửa lớn, đập vào mắt là một nữ tử mặc y phục hồng nhạt, trang điểm khéo léo thoát tục.

Nữ tử đáng người yếu điệu, nụ cười rực rỡ, mềm mại thướt tha, gương mặt thanh tú tựa tiên tử. Không ngờ thật đúng như lời đồn, Thẩm Oánh là nữ tử xinh đẹp như hoa, mạnh mẽ như liễu, cũng khó trách lại được vị thế từ thân phận cao quý Vũ Văn Hạo nhìn trủng!

Bất quá... Mộ Dung Thu hơi nheo mắt, màu sắc y phục của Thẩm Oánh lại giống như người nấp sau thân cây kia. Nàng chợt nhớ đến nét bối rối trên mặt Vũ Văn Hạo, khóe miệng bất giác hơi cong lên, trong lòng cảm thấy rất vui, xem ra sắp có trò hay để xem đây!

"Oánh nhi bái kiến các vị phu nhân, tiểu thư. Lúc đến phủ Tướng quân, thân thể có chút không thoải mái nên mới đến trễ như vậy, mong các vị phu nhân cùng tiểu thư thông cảm." Thẩm Oánh quý gối hành lễ với mọi người trong phòng.

Một câu nói biết trước biết sau như vậy, làm cho hảo cảm của người khác đối với Thẩm Oánh càng sâu.

Phu nhân của Tề tướng thấy mọi người đều yêu thích Thẩm Oánh, trên mặt vẫn tươi cười như cũ nhưng cũng không thể che giấu chút giả dối. Nói gì đi nữa, thứ nữ không phải do mình nứt ruột đẻ ra, dù có ngoan ngoãn nghe lời thế nào cũng không thể khiến bà thật lòng yêu thương như con ruột được! Nhưng trong phủ Tề tướng hiện giờ chỉ còn Thẩm Oánh là chưa có gả đi, nên khi tham dự yến tiệc không thể không mang theo nàng.

Trong lúc Thẩm Oánh thành tội với mọi người, ai cũng nghĩ người nhìn gương mặt nhỏ nhắn, xinh đẹp như hoa sen nở rộ của nàng, mãi đến khi Thẩm Oánh ngồi xuống, mọi người mới hồi phục tinh thần lại!

Mộ Dung Thu tự nhủ, nữ tử này bề ngoài bình dị, gần gũi, đáng yêu lạnh lợi như vậy, thật là hiếm thấy. Nhưng trực giác nói cho Mộ Dung Thu biết những gì nàng vừa nhìn thấy ở cửa Lệ Hoa viên còn có ẩn tình khác. Chỉ bằng cách cư xử vừa rồi của Thẩm Oánh, nàng liền xác định, Thẩm Oánh không phải là người đơn giản như vậy!

Nhưng... Dù là Thẩm Oánh hay là Vũ Văn Hạo, cũng không có liên quan gì đến nàng, cho dù Thẩm Oánh lợi hại hơn Thẩm Nhu thì làm sao! Nghĩ đến đây, Mộ Dung Thu liền quay đầu nhìn về phía Lý thị. Cả ngày hôm nay bề bộn nhiều việc, Lý thị cố gắng chống đỡ xa giao nên sắc mặt vốn đã tái nhợt càng không có huyết sắc.

"Đã khoẻ hơn chút nào chưa? Đợi tôi bữa trưa, con nên uống thêm ít canh nóng." Phu nhân Tề tướng - Vương thị nhìn về phía Thẩm Oánh, quan tâm hỏi.

Thẩm Oánh vội vàng trả lời: "Mẫu thân đừng quá lo lắng, Oánh nhi đã đỡ hơn nhiều rồi ạ! Lát nữa dùng cơm trưa con nhất định sẽ nghe theo lời mẫu thân, uống thêm canh nóng."

Vương thị vừa lòng gật đầu, tiếp theo còn nói thêm: "Sáng hôm nay, Thẩm trắc phi mới sai người truyền tin đến, con có thời gian thì đến phủ Nam Dương Vương tâm sự cùng nàng."

Khi nhắc tới Thẩm trắc phi, ánh mắt Vương thị nhìn Mộ Dung Thu tràn đầy ẩn ý.

Mộ Dung Thu vuốt tóc, cười nhạt đáp lại: "Oánh muội xinh đẹp như vậy, lần đầu tiên bản Vương phi nhìn thấy đã vô cùng yêu thích, nếu muội có thời gian đến vương phủ, nhất định phải tới thăm bản Vương phi."

"Oánh nhi cảm ơn Vương phi ưu ái. Mấy ngày nay, Oánh nhi cũng muốn đến vương phủ bái kiến Vương phi cùng Thẩm trắc phi, nhưng lại sợ quấy rầy Vương phi cùng Thẩm trắc phínhì ngại, nên mới chưa đến. Về sau, chỉ cần có cơ hội, Oánh nhi sẽ đến vương phủ bái kiến, đến lúc đó Vương phi đừng chê Oánh nhi quá ồn ào làm phiền người đó." Thẩm Oánh chớp chớp đôi mắt trong veo như nước nói, biểu tình cực kì đáng yêu.

Biểu tình này làm cho mọi người càng thêm yêu thích nàng.

"Ha ha, Oánh muội thật là đáng yêu!" Mộ Dung Thu tuy cười nhưng đáy lòng lại âm thầm phòng bị. Vừa nãy, Thẩm Oánh nhất định đã thấy nàng nhưng lúc này lại vô như không có chuyện gì, có thể bất động thanh sắc tạo dựng mối quan hệ với nàng, từng câu từng chữ thốt ra đều cực kỳ kín kẽ. Trong đôi mắt đen của Mộ Dung Thu có nét tìm tòi, nàng năng chung nhấp một ngụm trà. Gò má Thẩm Oánh hiện lên hai rặng mây đỏ, xấu hổ cúi đầu. Trong phòng lại vang lên tiếng cười.

Mộ Dung Lâm đang buồn bực trong lòng mà những tiếng cười kia càng giống như đang châm chọc! Mộ Dung Thu hoàn toàn chặt đứt đường lui của nàng! Không được, bằng mọi cách nàng phải gả vào phủ Nam Dương Vương! Mộ Dung Thu không chiếm được sự yêu thích của Vương gia nhưng năng tin với thủ đoạn của mình, nàng có thể!

Từ đầu đến giờ Lý thị cũng không nói nhiều, chỉ nhàn nhạt cười, ngẫu nhiên dùng chút trà và điểm tâm, thế nhưng, khi Vương thị nói ra lời kia, bà hơi lo lắng nhìn về phía Mộ Dung Thu.

Tiếp theo, mọi người ngời ngời một câu, ta một câu trò chuyện đến lúc dùng cơm trưa. Phía tiền viện các nam nhân đã nhập tiệc, uống rượu tán gẫu. Bên trong hậu viện cũng lục tục chuẩn bị.

Tiệc được bày ở chính sảnh Lệ Hoa viên, các phu nhân và tiểu thư theo thân phận để định ra vị trí ngồi dùng bữa. Trong tất cả thì Mộ Dung Thu có thân phận tôn quý nhất nên ngồi ở vị trí chủ vị, Lý thị ngồi bên cạnh. Yến hội kéo dài mấy canh giờ rồi cũng chấm dứt. Nửa canh giờ sau, các vị phu nhân và tiểu thư lần lượt ra về. Lệ Hoa viên khỏi phục lại sự yên tĩnh vốn có.

Sau khi mọi người rời khỏi, Mộ Dung Thu cũng đã khá mệt mỏi nên liền đến phòng Lý thị nghỉ ngơi một lát. Lúc đó, Hồng Lăng dẫn một lão đại phu mặc trường bào màu xanh, chừng năm mươi tuổi đi đến gian ngoài.

"Vương phi, đây là đại phu nổi tiếng nhất kinh thành - Hoa đại phu." Hồng Lăng nhẹ giọng nói cho Mộ Dung Thu.

Mộ Dung Thu nghe vậy, mệt mỏi trên người cũng bớt đi phần nửa, lập tức đứng dậy, thi lễ với Hoa đại phu: "Xin Hoa đại phu chân trị cho mẫu thân của bản Vương phi."

Hoa đại phu thấy Mộ Dung Thu thi lễ với mình cũng hơi bất ngờ, nét mặt đang căng thẳng cũng trở nên hòa hoãn hơn, cũng đáp lễ với nàng: "Vâng, lão phu tuân mệnh."

Sau đó, Hồng Lăng liền dẫn Hoa đại phu vào phòng Lý thị.

Lúc này Lý thị đang nằm nghỉ ngơi trên giường, nhìn thoáng qua có vẻ như đang ngủ say. Nét mặt Mộ Dung Thu càng lo lắng, khẽ gọi: "Mẫu thân!"

Người nằm trên giường hình như đã ngủ say, không có tiếng đáp lại.

Vốn khá nể cảm với các mũi lẹ, Mộ Dung Thu đột nhiên ngửi thấy mùi máu tươi phảng phất trong phòng, mặc dù đã dùng hương đốt xua bớt đi, nhưng khi nàng cẩn thận ngửi lại lần nữa, rõ ràng vẫn có mùi máu tươi.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 41

Hồng Lăng kinh hãi, hai tay che miệng ngăn chặn tiếng hét. Lý thị tro mắt nhìn những con vật lúc nhúc trên mặt đất, ánh mắt đại ra, lộ ra vẻ hoảng sợ.

Mộ Dung Thu cắn chặt răng, ráng chịu đựng cảm giác buồn nôn, bình tĩnh phản phó nói: "Hồng Lăng, mau cẩn thận kiểm tra tất cả quần áo của phu nhân!" Hai mắt của nàng nhìn chăm chăm vào đám đĩa lúc nhúc kia, mỗi con còn lớn hơn cả một bàn tay, hèn gì sau khi ngủ trưa, sắc mặt Lý thị càng thêm tái nhợt!

Thì ra... thì ra, đều là vật này gây ra!

Nàng không dám chắc trên người Lý thị còn đĩa hay không! Bản thân con vật này cũng không quá đáng sợ, thậm chí nó còn có tác dụng chữa bệnh và có giá trị dinh dưỡng cao nhưng mỗi ngày đều bị đĩa hút máu không ngừng như vậy, thân thể Lý thị vốn suy nhược sẽ vì mất máu càng thêm yếu, cho đến khi tử vong!

"Người đâu!" Mộ Dung Thu hướng ra ngoài cửa hét lớn một tiếng.

Vài tiếng đẩy cửa vang lên, hai đại nha hoàn bước vào.

“Nô ti tham kiến Vương phi.” Hai nha hoàn đứng ngoài rèm, cung kính nói.

“Chuẩn bị rượu mạnh cùng chè!” Mộ Dung Thu dứt khoát nói. Bây giờ, nàng không có cách nào xác định thời gian số đĩa này đã nằm trong chấn là bao lâu và trên người Lý thị có nhiều vết thương do đĩa hút máu, nếu không xử lý kịp thời có thể sẽ bị nhiễm trùng, bây giờ với tình hình sức khỏe của Lý thị, không nghĩ cũng biết nhiễm trùng sẽ phiền toái đến cỡ nào!

Hai nha hoàn đứng ở ngoài rèm tuy rất kính nể vì không biết Mộ Dung Thu muốn rượu cùng chè làm gì, nhưng đây là mệnh lệnh của chủ tử, dù nghi vấn nhưng nhất định phải làm! Sau khi hai nha hoàn lui ra, Mộ Dung Thu hướng Hoa đại phu phân phó: “Xin Hoa đại phu khai một đơn thuốc bổ máu cho mẫu thân của ta.”

“Vâng.” Hoa đại phu cung kính trả lời. Vừa rồi, chỉ trong thời gian ngắn, Mộ Dung Thu đã có thể bình tĩnh đối mặt với sự việc lại còn đưa ra phương pháp giải quyết chuẩn xác như vậy khiến ông ta kinh ngạc đồng thời vô cùng kính nể, không thể tưởng được một nữ nhân suốt ngày chỉ sống trong chốn nhà cao cửa rộng lại có những kiến thức này!

Sau khi phân phó xong, Mộ Dung Thu liền dùng một đôi đĩa bạc, lần lượt gấp hết số đĩa kia bỏ vào trong bình rượu, sau đó đẩy nắp. Xong xuôi, nàng mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, quay đầu nhìn về phía Lý thị cùng Hồng Lăng.

“A...” Hồng Lăng kinh hô một tiếng. Trên người Lý thị có vài vết thương nhỏ, tuy rằng không rõ ràng, nhưng vẫn rom rớm máu tươi.

“Khó trách, khó trách, mấy ngày nay tằm rùa lại thấy vết máu trên người.” Lý thị nhũn nhũn, thanh âm nhu nhược nói, trên gương mặt tái nhợt khó trách khỏi có chút kinh sợ.

Nhìn thấy những vết thương nhỏ rớm máu trên người Lý thị, trong lòng Mộ Dung Thu lại thấy hoảng hốt, may mà phát hiện sớm, nếu lần này nàng không về phủ Tướng quân, chỉ sợ không quá hai ngày nữa sẽ nhận được tin Lý thị qua đời! Bất quá... Những vết thương này phải xử lý cẩn thận!

“Mẫu thân yên tâm, những vết thương đã được xử lý. Nhưng mấy ngày này, mẫu thân cần nghỉ ngơi thật tốt, uống thuốc của Hoa đại phu cho đúng giờ.” Mộ Dung Thu thấp giọng dặn dò.

Rất nhanh sau đó, hai nha hoàn mang rượu mạnh và chè theo lệnh Mộ Dung Thu vào phòng. Hồng Lăng bước ra tiếp nhận hai thứ trên rồi đi vào bên trong rèm, trước khi vào còn nói: “Thanh Bình, Văn Mai các người đi theo Hoa đại phu bốc thuốc.”

“Vâng ạ.”

Sau khi Hoa đại phu rời khỏi, trong rèm truyền đến thanh âm rét lạnh của Mộ Dung Thu: “Phân phó toàn bộ nhóm nha hoàn giúp việc trong Lệ Hoa viên không được rời khỏi đây nữa bước! Lát nữa bản Vương phi có việc muốn hỏi!”

“Vâng!” Hai nha hoàn kia lập tức lui ra ngoài.

Mộ Dung Thu đón lấy chén chè trong tay Hồng Lăng đưa cho Lý thị, ôn nhu nói: “Thỉnh mẫu thân uống hết chén chè này.” Hai nha hoàn này coi như cũng có lòng, chè vẫn còn nóng.

Lý thị gật đầu, lập tức múc vài muỗng ăn.

Sau đó, Mộ Dung Thu dùng rượu mạnh bôi vào những vết thương do đĩa cắn để sát trùng. Lý thị hơi nhũn nhũn, tuy những vết thương này không đau, nhưng khi bôi rượu vào lại có cảm giác buồn buồn.

“Đến tận cùng là ai dám làm như vậy với phu nhân chứ!” Trong lòng Hồng Lăng vẫn còn chút sợ hãi, cẩn rằng, ôm hận nói. Trước kia nàng cũng từng nghe qua có người lấy đĩa để giết người nhưng nàng không thể ngờ hôm nay chuyện đó lại phát sinh trước mắt mình.

Mộ Dung Thu dè dặt cẩn trọng giúp Lý thị mặc quần áo vào, rồi đỡ bà dựa vào giường nhưng cũng không dám đắp chăn cho bà.

Nghe được câu mắng của Hồng Lăng, trong đôi mắt bình tĩnh của Mộ Dung Thu bỗng hiện lên một tia huyết sắc, nhìn về phía Lý thị, thấp giọng hỏi: “Mẫu thân, người phát hiện các vết thương trên người từ lúc nào?”

“Hai ngày nay. Ta chỉ nghĩ là lúc ngủ không cẩn thận đụng trúng, nên cũng không để ý nhiều lắm.” Lý thị thở dài một hơi, nhẹ nhàng trả lời. Nếu có người muốn hại nàng, thì chẳng cần phải tâm tư cũng có thể đoán ra thủ phạm, trong phủ Tướng quân này, người muốn bà chết cũng chỉ có Nhị di nương, nhưng những việc này, bà thật sự không muốn Thu nhi biết.

Mộ Dung Thu gật đầu, trong đôi mắt lại hiện lên ánh sáng lạnh, “Xem ra người trong phủ Tướng quân ngày càng lớn gan, hơn nữa cũng có vài phần năng lực, có thể vươn tay đến tận Lệ Hoa viên!” Chỉ có đại nha hoàn và nha hoàn bậc hai chuyên quét tước, dọn dẹp phòng ở mới có thể tiến vào phòng trong của phu nhân, trong số này chắc chắn có kẻ đã bị mua chuộc!

“Vương phi, bây giờ nên làm gì?” Hồng Lăng lập tức hỏi.

“Đi, bản Vương phi muốn nhìn xem tên nào lại có gan lớn như thế!” Mộ Dung Thu lạnh giọng nói. Nàng đứng dậy nhưng vẫn không quên an ủi Lý thị, dặn dò bà nghỉ ngơi cho thật tốt. Lý thị uống xong chén chè thì sắc mặt không còn tái nhợt dọa người, nhưng thần thể vẫn suy yếu như trước, chỉ có thể nằm nghỉ ngơi trên giường.

Sau khi phân phó Thu Cúc ở lại hầu hạ Lý thị, Mộ Dung Thu cùng Hồng Lăng liền rời khỏi phòng.

Bên ngoài, tất cả nha hoàn bà tử của Lệ Hoa viên đang bắt an xếp thành hàng ở trong sân, đến khi nhìn thấy Mộ Dung Thu mới gần ra, ai nấy đều im lặng, cả thờ cũng không dám thở mạnh. Mọi người đều không biết xảy ra chuyện gì nhưng ai ở đây hơn ba năm đều biết tính tình Mộ Dung Thu, một khi đã đề nghị tìm được sai sót thì sẽ rất phiền!

Ánh mắt Mộ Dung Thu lạnh lùng nhìn mọi người. Tuy nàng không lên tiếng, nhưng có một loại áp lực vô hình làm cho sự hoảng hốt trong lòng mọi người càng dần dần tăng lên, không hiểu Mộ Dung Thu đang muốn gì!

“Đại nha hoàn cùng nha hoàn bậc hai bước ra.” Vào lúc mọi người đang sắp không chịu nổi cái nhìn lạnh như băng của Mộ Dung Thu thì giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng của nàng vang bên tai mọi người.

Nghe vậy, sáu nha hoàn phía trước đồng loạt bước ra.

Sáu người hầu hạ Lý thị này dĩ nhiên cũng có chút bản lĩnh, cả sáu người thần sắc vô cùng bình tĩnh, họ tin tưởng chỉ cần không làm việc gì sai, cho dù Mộ Dung Thu rành rồi không có việc gì làm muốn kiểm chuyện thì các nàng cũng không sợ.

Mộ Dung Thu thu phản ứng của sáu người vào trong đáy mắt, thanh âm êm dịu hỏi: “Trong các người, ai chịu trách nhiệm dọn giường cho mẫu thân ta?”

Trong sáu người không ai trả lời.

Mộ Dung Thu nhũn nhũn mấy.

Lúc này, sáu người nhìn nhau, một người từ giữa đi ra, cúi người thấp giọng trả lời: “Hồi Vương phi, người phụ trách dọn dẹp giường cho phu nhân là Vũ Lạc.”

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 42

“Vũ Lạc?” Mộ Dung Thu nói nhỏ, trong đầu liền xuất hiện một gương mặt nhỏ nhắn, thanh tú. Bây giờ, mọi người trong Lệ Hoa viên đều tập trung ở đây, chỉ có mình nàng ta là vắng mặt, xem ra rất khả nghi đi.

Đang suy nghĩ, nàng nghe Hồng Lăng nói nhỏ bên tai: “Không biết Vương phi có nhớ Vũ Lạc không? Nàng ta diện mạo thanh tú khá ái, tính tình tốt cho nên được phu nhân yêu thích, vì vậy, nàng chỉ mới vào phủ được ba năm nhưng đã được phu nhân nâng lên thành nha hoàn bậc, còn cho vào phòng hầu hạ. Thế nhưng, hôm nay bọn họ nhản trong Lệ Hoa viên đều ở đây, tại sao lại thiếu nàng? Chẳng lẽ chuyện phu nhân bị hại có liên quan đến nàng ta?” Nếu chuyện này có liên quan đến Vũ Lạc, chắc chắn phu nhân sẽ rất đau lòng.

Mộ Dung Thu im lặng, có đôi khi, nếu nhìn sự tình thì không thể chỉ nhìn mặt ngoài. Bình thường, người càng khả nghi thì càng không phải, nhưng nàng nhất quyết sẽ không thể bỏ qua một điểm khả nghi nào dù là nhỏ nhất.

“Nô ti có vài lời muốn nói, nhưng không biết có nên nói hay không?” Nha hoàn vừa đứng ra trả lời lại bước lên phía trước, ngập ngừng muốn nói nhưng lại thôi.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu gật đầu.

Nha hoàn kia lập tức nói: “Tuy Vũ Lạc hầu hạ phu nhân, nhưng toàn bộ nha hoàn bà tử của Lệ Hoa viên đều biết, tâm tư của nàng ta không đặt ở đây, mấy tháng nay luôn tìm cách vào phòng của Đại thiếu gia.”

Lời nói tuy là khinh miệt, nhưng vẫn không che giấu được sự ghen tị. Mộ Dung Thu nhũn nhũn, thu hồi ánh mắt sắc bén, sau đó gật đầu.

Nha hoàn vừa lên tiếng kia vui sướng lui về.

“Các người có biết tại sao bản Vương phi lại gọi các người đến đây không?” Mộ Dung Thu nhẹ giọng hỏi.

Mọi người lắc đầu.

Hồng Lăng tiến lên, cầm cái một cái bình rượu đi đến trước mặt mọi người.

Thấy vậy, mọi người càng thêm khó hiểu.

Khóe môi Mộ Dung Thu khẽ cong: “Lẽ ra bản Vương phi không nên để ý đến chuyện này, dù sao Lê Hoa viên cũng là viên của mẫu thân, nhưng chuyện độc ác này lại bị bản Vương phi phát hiện, nên ta tuyệt đối sẽ không khoan tay đứng nhìn. Một ngày này, mẫu thân từ từ gây yếu, thân thể càng ngày càng suy nhược, nhưng ngày nào mẫu thân cũng dùng thuốc bổ, tại sao lại không khỏe lên được? Các người đều hầu hạ trong viện của mẫu thân, nếu mẫu thân xảy ra việc gì, các người có thể tránh khỏi liên quan? Nếu các người làm việc như vậy, còn giữ lại làm gì? Hiện giờ mẫu thân ta bệnh nặng nằm trên giường, vậy việc trong viện sẽ do ta làm chủ. Trừ các nha hoàn làm việc nặng nhọc ra, tất cả các nha hoàn hầu hạ cho mẫu thân đều đem bán!”

Nàng vừa dứt lời, mấy nha hoàn làm việc nặng đều thờ dài nhẹ nhõm, nếu như bị bán đi, còn không biết sẽ gặp phải dạng chửi từ như thế nào, may mắn là hiện giờ đã bình an. Nhưng các nha hoàn bậc hai và đại nha hoàn đều không cam lòng, ai cũng kinh ngạc ngẩn đầu, hai mắt mở to nhìn Mộ Dung Thu, một đám đông mở miệng: “Xin Vương phi minh giám, nô tì là tận tâm tận lực hầu hạ phu nhân!”

“Thuốc bổ mỗi ngày của phu nhân đều do nô tì sắc theo cách chỉ dẫn của đại phu, tuyệt đối không sai!”

“Bọn nô tỳ là tận tâm tận lực hầu hạ phu nhân!”

Khi các nàng tranh nhau nói để chứng tỏ lòng trung thành của mình thì cùng lúc đó, Mộ Dung Thu đang âm thầm quan sát từng người. Sau khi nàng nói sẽ đem bán các nàng thì có một nha hoàn sắc mặt tái nhợt, hơi kích động, tuy đã cực lực giấu đi nhưng vẫn không thoát được đôi mắt sắc bén của Mộ Dung Thu.

“Ai phụ trách việc lấy cho phu nhân?” Mộ Dung Thu bất động thanh sắc thu hồi ánh mắt, lạnh giọng hỏi

Người nha hoàn vừa đề lộ thân sắc kích động lúc này lập tức quý xuồng đất, trên đầu toàn mồ hôi lạnh, run rẩy trả lời: “Hồi Vương phi... Là... Nô tì.”

Nghe vậy, Mộ Dung Thu mỉm cười, “Không cần khẩn trương như thế, bản Vương phi chỉ thuận miệng nên hỏi thôi!”

“Nô tì không dám lừa gạt Vương phi, thuốc của phu nhân là do đích thân nô tì xuất phù đi mua, tuyệt đối không có sai lầm, nhưng cho đến nay sức khỏe của phu nhân vẫn không có khá hơn, chuyện này... Phu nhân...” Mồ hôi lạnh của nàng ta chảy dọc theo mặt xuồng dưới cảm nhưng nàng lại không dám đưa tay lau, trong lòng chỉ có một suy nghĩ: Đôi mắt của Vương phi dường như có thể nhìn thấu mọi chuyện.

Mộ Dung Thu nhướng mày, trong mắt hiện lên tia lạnh lẽo, giọng nói cực kỳ lạnh lùng: “Gọi người bên ngoài giới đến đây, bản Vương phi muốn đem đưa hạ nhân lớn gan dám hãm hại chủ tử này bán cho kĩ viện!”

Nha hoàn kia nghe vậy, thân hình lao đảo ngã phịch xuồng đất, đến lúc nàng hoàn hồn liền dập đầu, khóc lóc cầu xin Mộ Dung Thu: “Vương phi, thật sự là nô tì không có làm gì sai! Tất cả đều tuân theo quy củ! Phu nhân là chủ tử của nô tì, dù có phải chết, nô tì cũng sẽ liều mình để bảo vệ sự an toàn của phu nhân!”

“Vừa rồi bản Vương phi cho người kiểm tra lại các mẫu thuốc mà mẫu thân đã uống, trong đó thiếu một loại thuốc...” Mộ Dung Thu nhìn chăm chăm nha hoàn kia, lạnh giọng nói. Tuy Lý thị gây yếu, nhưng địa chỉ mới ở trong chân khoảng vài ba ngày nay nên không thể làm bà suy yếu đến mức như vậy! Chỉ có một khả năng đó là... có người động tay vào thuốc mẫu thân uống mỗi ngày. May mà trước lúc rời đi, Hoa đại phu đã có nhắc nhở, nếu không, Mộ Dung Thu cũng chỉ nghĩ đơn giản là Lý thị gây yếu do bị địa chủ hút máu thịt thôi.

Nha hoàn kia không quý nổi nữa, phịch một tiếng ngã ra đất, hoảng sợ đến ngất người: “Nô tì, nô tì, nô tì...”

“Người thật to gan! Lại dám hại chủ tử của mình! Nói, ai sai khiến ngươi?” Hồng Lăng lạnh giọng hỏi.

Nha hoàn kia thất kinh, dĩ nhiên là nàng không biết phải làm hay nói gì, nhưng nàng lại đảo mắt, trên mặt liền hiện lên vẻ bình tĩnh, sau đó nàng đứng dậy, hơi cúi người nói: “Nô tì thật không hiểu là Vương phi đang nói gì, nô tì đã hoàn thành tốt bổn phận của mình! Trong thuốc thiếu một loại nhưng không có nghĩa là nô tỳ cố ý hại phu nhân, có lẽ lần bốc thuốc này, do người bán thuốc sai sót nên bán thiếu.”

Chỉ nói có vài câu mà đã có thể thoát thân, nha hoàn này cũng khiến Mộ Dung Thu coi trọng vài phần, nàng khẽ nhướng mày, trong mắt không thấy lừa gạt, chỉ gật đầu khẽ cười nói: “Nếu như vậy, ngươi hoàn toàn không sai...” Nha hoàn kia nghe vậy, trong mắt liền lên tia vui mừng nhưng câu tiếp theo của Mộ Dung Thu lại làm cho nàng ta như rơi xuống vực thẳm “Nhưng ngươi là người đi lấy thuốc mà lại không kiểm tra cẩn thận lại, chỉ mua xong liền giao thẳng cho người khác sắc thuốc, không biết việc này đã diễn ra bao lâu rồi? Một tháng, hai tháng thậm chí đã một, hai năm rồi? Mẫu thân ta không cần loại nha hoàn làm việc hồ đồ như vậy ở bên người! Hồng Lăng, không cần nói nhiều nữa, trực tiếp kêu người đem nàng bán đi! Sau đó tra xem thân nhân của nàng ta có làm trong phủ không, nếu có thì mang bán hết!”

“Vâng, Vương phi.” Hồng Lăng đáp.

“Không! Không thể! Vương phi không thể bán người thân của nô tì! Phụ cùng mẫu của nô tì đều hầu hạ ở trong phủ được hai, ba mươi năm rồi, để nô tì nói, nô tì sẽ nói...” Nha hoàn kia vừa nghe Mộ Dung Thu nhắc tới cha mẹ của mình thì không còn bình tĩnh nữa, liền dập đầu cầu xin.

Nhìn thấy trên trán nàng ta đã chảy máu, Mộ Dung Thu hơi nhíu nhu mày, hình như có chút không đành lòng nói: “Cho ngươi một cơ hội, nói đi!”

“Từ trước đến giờ, nô tì đều là trung thành, tận tâm tận lực hầu hạ cho phu nhân, chưa bao giờ dám nghĩ sẽ phản bội người! Nô tì có tội rất lớn! Thế nhưng, nô tì cũng là bị ép, bắt buộc phải làm như vậy, những chuyện này đều là do...” Nha hoàn kia còn chưa nói xong, liền bị người khác cắt lời.

“A! Chuyện này là thế nào? Vương phi không hài lòng hạ nhân của phủ Tướng quân? Sao phu nhân không có ở đây? Nghe hạ nhân nói, lát nữa, lão gia sẽ đến Lê Hoa viên, nếu có chuyện gì thì Vương phi phải nhanh giải quyết đi! Nhưng dù gì, Vương phi cũng đã già ra ngoài, chuyện trong phủ, Vương phi cũng không nên quản, có chuyện gì thì để lão gia hay phu nhân giải quyết đi.”

Chân mày Mộ Dung Thu cau chặt lại, ánh mắt sắc bén mất nhỉnh về phía Nhị di nương đang đi đến gần, ánh mắt của nàng lướt qua Nhị di nương, liền chú ý đến gương mặt thanh tú, nhỏ nhắn quen thuộc đằng sau lưng nàng.

Vũ Lạc?

Xem ra đúng địa hại Lý thị, đúng là Nhị di nương!

Nhị di nương này, đúng là không coi ai ra gì mà!

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Truyện này là một phần của bộ truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 43

Cũng chỉ là một tiểu thiếp nhưng lại quá ngông cuồng, không thêm đề ai vào mắt! Bây giờ, nàng vẫn là vương phi của Nam Dương Vương, Lý thị vẫn là chủ mẫu của phủ Tướng quân, Nhị di nương ý mình có thể sinh ra được trưởng tử cho nên bình thường đều cười ở trên đầu trên cổ của Lý thị, hôm nay, lại còn dám cười lên trên đầu nàng!

Khóe miệng có một tia cười lạnh, nàng chậm rãi nói: “Nhị di nương, có phải đã quên mất thân phận của mình không?” Ánh mắt lạnh nhạt nhìn về phía Vũ Lạc đang đứng sau.

Vừa nhìn đến đến ánh mắt của Mộ Dung Thu, thân thể của Vũ Lạc bất giác run lên, cắn chặt răng, cúi đầu xuống sát ngực.

Nha hoàn vừa nãy bị cắt lời, khi nhìn thấy Nhị di nương thì hai mắt mở to, đôi môi khẽ run run, sắc mặt trắng như giấy.

Hồng Lăng thấy tình huống có chút không ổn, lập tức cúi đầu hỏi: “Vương phi, bây giờ nên làm sao đây?”

Bất ngờ bị hỏi như vậy, gương mặt đang mỉm cười của Nhị di nương bỗng cứng đờ, sâu trong đáy mắt tràn đầy ngoan độc nhìn Mộ Dung Thu, mọi người trong phủ đều biết bà ta xuất thân từ nha hoàn, dựa vào một gương mặt và dáng người xinh đẹp này nên mới được nâng lên thành di nương, bây giờ đề cập đến việc này chẳng khác nào là đang tát vào mặt của bà ta một cái.

Thấy sắc mặt của Nhị di nương biến hóa, Mộ Dung Thu lưỡi biếng khép hờ mắt, cười nói: “Bất quá, bản Vương phi chỉ là nói đùa một chút thôi mà, chẳng lẽ Nhị di nương cho là thật?”

Sắc mặt của Nhị di nương càng khó coi hơn, “Vương phi thật là có hứng, tuy ta...”

“Xem ra, quả thực là phủ Tướng quân không có quy củ, chỉ là một nha hoàn, thân phận chỉ hơn bọn hạ nhân trong phủ được một bậc, đã dám khua tay múa chân trước mặt bản Vương phi. Hồng Lăng, khi nào Vương gia trở lại, ngươi nhất định phải nhớ báo lại việc cho người.” Mộ Dung Thu không để cho Nhị di nương nói hết, tươi cười nhìn Hồng Lăng nói.

Hai tay Nhị di nương dùng sức vò chiếc khăn gấm trong tay, nỗi căm hận trong lòng đã đến cực điểm nhưng không thể không thay đổi cách xưng hô “Nô tì không có ý đầu ả, chỉ có lòng tốt nhắc nhở Vương phi một câu, cho dù là phủ Tướng quân xảy ra việc gì, cũng chỉ là việc ở trong phủ, chưa có tới lượt Vương phi lo lắng đâu! Ha ha.”

“Chắc chắc... Nhị di nương nghe mà vẫn không hiểu lời của bản Vương phi sao? Bản Vương phi muốn làm gì thì khi nào đến phiên Nhị di nương xen vào? Xem ra không chỉ có mình Nhị di nương là không biết thân biết phận, ngay cả một số hạ nhân cũng đã quên mẫu thân của bản Vương phi mới là chủ mẫu chân chính của phủ Tướng quân! Nếu hôm nay, bản Vương phi nhắm mắt làm ngơ cho qua chuyện này thì phủ Tướng quân chắc chắn sẽ trở thành nổi ô nhục trong danh gia vọng tộc của kinh thành! Bản Vương phi cũng sẽ mang tiếng bất hiếu! Nhị di nương cứ bình tĩnh ngồi ở một bên, xem bản Vương phi thay mẫu thân quán giáo bọn hạ nhân to gan này như thế nào!” Giọng nói Mộ Dung Thu lạnh thấu xương, ngữ điệu không cho phép người ta cự tuyệt, ánh mắt lạnh lùng thường nhìn Nhị di nương.

Tuy Nhị di nương thù đoạn độc ác, xem Lý thị là đồ chơi dễ mà đùa bỡn trong tay, nhưng hôm nay, người mà Nhị di nương đang đối mặt là nàng - Mộ Dung Thu thay đổi từ cõi chết!

Đôi mắt đỏ son của Nhị di nương run rẩy, cố gắng nhịn đi cảm giác muốn chửi Mộ Dung Thu.

“Người đầu, đem Vũ Lạc xuống đánh trọng vì tội không hầu hạ chu đáo cho phu nhân! Đánh cho tới khi cháy máu!”

Khi thấy ánh mắt sắc bén, không che dấu sát khí của Mộ Dung Thu, Nhị di nương vô cùng kinh ngạc, mà Vũ Lạc dĩ nhiên cũng không thể ngờ là chuyện lại đột nhiên kéo theo nàng.

Nàng cũng không ngờ là Mộ Dung Thu tàn nhẫn như thế! Đáng người thứơt tha của Vũ Lạc run rẩy, sắc mặt tái nhợt quý xuống hỏi Mộ Dung Thu: “Nô tì luôn tận tâm tận lực hầu hạ cho phu nhân, không dám không chu đáo, xin Vương phi minh giám!”

“Vây sao? Nếu người tận tâm tận lực hầu hạ cho mẫu thân, bản Vương phi quả thật sẽ có vài phần kính trọng đối với người! Hồng Lăng, đem thứ bên trong bình đến cho nàng ta nhìn thử, đợi sau khi phạt đáng trọng xong thì cho nàng ta nếm thử mùi vị được ‘tận tâm tận lực hầu hạ’ là như thế nào! Chắc chắc... cũng coi như thỏa mãn cơn sâu nhỏ ‘đáng yêu’ này đi!” Nụ cười trên mặt Mộ Dung Thu chói sáng như mặt trời nhưng lời nói ra lại tàn nhẫn đến cực điểm. Vừa rồi, nàng còn tưởng chuyện này sẽ có chút rối nhưng đến khi Nhị di nương và Vũ Lạc cùng xuất hiện, Sơ Hồng bỗng nhiên biến hóa thân sắc, nàng liền biết, Nhị di nương này gan to lớn, chuyện gì cũng dám làm, nhưng nàng hận nhất vẫn chính là à nha hoàn dám bán đứng chủ nhân của mình!

Hồng Lăng nhẹ nhàng, đến trước mặt Vũ Lạc, mở nắp bình ra, nháy mắt trong không khí truyền tới mùi máu tươi, Vũ Lạc kinh hãi kêu to: “A...”

Mộ Dung Thu nhàu mày, nhìn lướt qua Nhị di nương cũng đang hoảng sợ, dịu dàng nói với Vũ Lạc: “Người đã hầu hạ bên cạnh mẫu thân cũng được ba năm, bản Vương phi cho người một cơ hội, nói, vì sao người lại hãm hại mẫu thân? Nhớ kỹ, người chỉ có một cơ hội! Nếu như không biết quý trọng...” Nàng nhìn Hồng Lăng ra hiệu.

Hồng Lăng liền ôm bình bước lại gần Vũ Lạc, nàng ta đương nhiên rất sợ, liền tục lui về sau, Hồng Lăng cúi người, trầm thấp nói: “Ta tin Vũ Lạc muội cũng biết đã là con vật như thế nào, đợi đến khi muội bị đánh bong da rách thịt, ta đặt bọn chúng lên miệng vết thương của muội, nhất định sẽ có tác dụng cầm máu rất tốt! Đến lúc đó, muội chắc chắn sẽ càng gầy, càng làm cho người ta thương tiếc, tỷ nhất định sẽ thay muội cầu Vương phi cùng phu nhân, đem muội bán cho son nhàn, hầu hạ cả tổ tôn tam đại nhà son nhàn! Ha ha, muội thật đúng là người có phúc.”

Son nhàn? Đó là nơi tham son cùng cốc, nữ nhân nào đã bị bán tới đó, coi như cả đời đã bị hủy! Bởi vì ở đó, nam nhân không thể cưới được vợ nên một nữ nhân sẽ bị mấy vị huynh đệ cùng phụ thân dùng chung!

Nhị di nương nghe được lời Mộ Dung Thu cùng Hồng Lăng, sắc mặt liền đại biến.

Sơ Hồng vừa rồi vẫn rất hoảng sợ nên đã không nhìn được nữa, kêu to: “Vương phi, nô tì nói, tất cả đều do Nhị tiểu thư sai báo! Là Nhị tiểu thư báo nô tì giam bórt một loại trong thuốc bỏ của phu nhân! Tất cả đều do Nhị tiểu thư sai khiến, Nhị tiểu thư uy hiếp nô tì, nô tì không thể không nghe! Xin Vương phi tha tội!”

Nhị tiểu thư? Mộ Dung Thu nhướng mày, trong mắt lại hiện ra một tia tàn nhẫn, vốn tưởng rằng là Nhị di nương ra tay, không ngờ lại là Mộ Dung Lâm!

Nhị di nương kinh hãi, liền tát nha hoàn kia một cái: “Người nói bậy!”

Vũ Lạc thấy Sơ Hồng đã khai ra sự thật, liền nghĩ đến bản thân mình đang bị Hồng Lăng uy hiếp, nàng không nghĩ cả đời này sẽ bị hủy đi như vậy! Dựa vào nhan sắc của nàng, chỉ cần có thể ở trong phủ, sau này chắc chắn sẽ có một vị thiếu gia vừa mắt, nửa đời sau sẽ không phải lo lắng gì! Bây giờ, trong lòng nàng tràn đầy hối hận, nàng không nên vì muốn trở thành nữ nhân của Đại thiếu gia mà để bị Nhị di nương lợi dụng! Hiện giờ, sự việc đã bại lộ, nàng nhất định phải nghĩ mọi cách để bảo vệ mình trước, nghĩ là làm, vì thế có thể thoát thân nàng liền đáp đầu với Nhị di nương: “Nhị di nương, người làm chủ cho nô tì đi, nô tì bị oan, thật sự không biết có chuyện gì.”

Nghe vậy, Nhị di nương then quá thành giận, hành động vừa rồi của Vũ Lạc rõ ràng là đang nói bà chính là người ra tay hại Lý thị!

“Hồng Lăng, đem Vũ Lạc xuống phạt trọng!” Mộ Dung Thu không có kiên nhẫn nữa, cau mày lạnh giọng ra lệnh.

“Vâng, Vương phi.”

“Không cần! Vương phi, nô tì nói, nô tì nói, tất cả những chuyện này đều là do Nhị di nương ra lệnh!” Vũ Lạc bỏ đến ôm chân Mộ Dung Thu khóc lóc nói.

Nhị di nương cắn răng, thân hình lao đảo, không ngờ Vũ Lạc bị dọa sợ như vậy! Bà đã mạnh vào lưng Vũ Lạc “Tiện tì, người dám hãm hại ta!” Sau đó Nhị di nương nhìn Mộ Dung Thu, bà ta có ngu cũng không có ngờ là sau khi hồi phủ, Mộ Dung Thu lại trở nên ngoan độc như vậy, không cho người khác được nửa cơ hội trở mình! Ra đòn nào đều đánh thẳng vào sự sợ hãi, bước tường phòng ngự của mỗi người đều bị nàng ta đánh cho tan tành. Bà ta đến trước mặt Mộ Dung Thu, mắt trừng rung, vẻ điên dại đáng yêu nói: “Vương phi, vì sao người lại có thể hãm hại nô tì?”

“Xảy ra chuyện gì? Nhiều người như vậy, tụ tập trong sân làm gì?”

Mộ Dung Thu và Vũ Văn Mặc từ xa đi tới, vừa nhìn thấy tình huống ở trong sân liền cau mày hỏi.

Nhị di nương nghe được giọng nói này, khoe miệng khế cong lên.

Mộ Dung Thu thấy khoe môi Nhị di nương lộ vẻ tươi cười, trong lòng liền cười lạnh, dứt khoát ném mạnh ly trà vào người Nhị di nương, đứng dậy, phẫn nộ quát: “Nô tì to gan!”

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Quyển 1 - Chương 44

Nhị di nương khiếp sợ!

Mọi người cũng rất khiếp sợ!

Trong lúc mọi người vẫn đang hỗn xáo cách xa vì quá khiếp sợ, Mộ Dung Thu thừa thắng xông lên, ngón tay trắng nõn run run chỉ vào Nhị di nương, sắc mặt tái đi vì không thể kiểm chế được cơn tức giận, nhìn Nhị di nương nói to: “Nô tì to gan! Cùng lắm chỉ là có một cái thân phận di nương mà dám bắt kính với ta! Dám to gan mua chuộc hạ nhân hãm hại chủ mẫu của phủ Tướng quân! Nếu hôm nay ta không trừng trị người thì làm sao có thể nhìn mặt mẫu thân, làm sao có thể đối mặt với người trong kính thành? Chẳng lẽ người muốn toàn bộ người trong phủ Tướng quân chết cùng người? Đồ ác phụ, còn muốn phụ thân ta bị hoàng thượng trừng trị vì tội sùng thiếp diệt thế!”

Lúc này, Nhị di nương hoàn hồn, bắt đầu suy nghĩ lại từng câu mà Mộ Dung Thu nói thì càng hoảng sợ, đứng ngây ngốc tại chỗ, từng câu từng chữ của Mộ Dung Thu đều cực kì sắc bén, tội nào được liệt ra đều có thể lấy mạng của bà! Bà ta cắn răng, liếc nhìn Mộ Dung Thu, trong lòng đã có kế sách riêng, vì thế là bà dùng khăn che mặt, bắt đầu đếm đậm khốc: “Vương phi định bức tử nô tì? Vương phi không cho nô tì giải thích mà cứ đổ những tội danh đó lên đầu nô tì sao?”

Lúc này, Vũ Văn Mặc và Mộ Dung Thu đã đến gần, Vũ Văn Mặc nhìn về phía Mộ Dung Thu, tầm mắt của hắn dừng ở trên khoe miệng đang lộ vẻ khinh thường của nàng, cơn nguoi đen kịt lên, hần lập tức di nhanh về phía Mộ Dung Thu, đứng ở bên cạnh nàng.

Cảm giác được hơi thở vừa quen thuộc vừa xa lạ ngay bên cạnh, Mộ Dung Thu nghiêng đầu nhìn Vũ Văn Mặc, sâu trong mắt kịt lên một tia quý dị, thật sự là nàng đoán không ra hành vi kỳ lạ của hắn trong hai ngày nay.

Bình thường Mộ Dung Thu nhìn thấy Nhị di nương ôn nhu quý xuống đất, còn khốc như trời mưa ngày thu này thì đã làm làm cho ông đau lòng, nếu lúc trước, chắc chắn ông ta đã nhanh chóng chạy đến đỡ, nói vài câu an ủi, nhưng lúc này nhìn thấy Vũ Văn Mặc im lặng đứng bên cạnh Mộ Dung Thu, thì bên tai ông ta lại vang lên những câu nói vừa rồi của Mộ Dung Thu, đảo mắt nhìn một vòng thấy trong sân có nha hoàn bà tử, dựa theo kinh nghiệm chiến đấu trên sa trường cộng thêm mấy mươt năm lăn lộn trong chôn quan trường, ông ta liền biết xảy ra chuyện gì! Trên mặt Mộ Dung Thu lập tức tỏa ra sát khí, trầm giọng quát nói: “Rốt cuộc thì đã xảy ra chuyện gì?”

“Lão gia, người phải làm chủ cho nô tì, cần bà là nô tì không biết đã có chuyện gì xảy ra! Nô tì vốn tới thăm phu nhân, nhưng không ngờ vừa bước vào sân, chuyện gì cũng chưa kịp nói đã bị người khác vu oan rồi.” Nhị di nương phản ứng rất nhanh, Mộ Dung Thu vừa dứt lời, bà ta liền bỏ nhào vào lòng Mộ Dung Thu khóc lóc kể lể.

Nhị di nương cũng không ngờ được rằng chiều bà ta đã xảy hàng trăm lần thì vẫn có hiệu quả, nhưng hôm nay lại mất tác dụng! Chỉ dựa vào mấy câu tục giận chất vấn của Mộ Dung Thu và sự có mặt của Vũ Văn Mặc, bà ta xuất ra chiêu này xem như tự mình chui đầu vào chỗ chết rồi! Mộ Dung Thu nhướng mày, nét tươi cười trên môi không dấu vẻ khinh thường, nàng quay đầu nhìn Hồng Lăng, nàng lập tức hiểu ý, gật đầu.

“Lão gia, Nhị di nương đang cố gắng trốn tội, những người ở đây đều có thể làm chứng, lúc này Nhị di nương vừa xuất hiện, liền có thái độ bất kính đối với Vương phi, ngoài ra di nương còn nói là Vương phi không có quan hệ gì với phủ Tướng quân cũng như với Bào gia và phu nhân.” Hồng Lăng trên tay vẫn cầm chặt cái bình, tiến lên hai bước, cung kính nói.

Mộ Dung Thu neho mắt, nhìn lướt qua Mộ Dung Thu, nàng lập tức phối hợp, vừa cảm khăn gắm chậm chậm khoe mắt vừa nhìn về phía Vũ Văn Mặc.

Bất quá, Vũ Văn Mặc cũng rất phối hợp, vươn bàn tay thon dài vỗ nhẹ nhẹ vào lưng nàng còn dùng giọng rất dịu dàng dỗ dành nàng: “Vương phi đừng thương tâm nữa, chắc là phủ Tướng quân muốn cắt đứt quan hệ với phủ Nam Dương Vương.”

“Tiện nhân khôn khéo!” Mộ Dung Thu đã một cước vào bụng Nhị di nương, Nhị di nương bị cước này đã văng ra xa năm sáu thước, phun ra một ngụm máu tươi. Không thể tin nhìn về phía Mộ Dung Thu.

Mộ Dung Thu tuy đã được an ủi, tay cảm khăn gắm bỗng khựng lại một chút, nghi ngờ trong lòng ngày càng lớn, Vũ Văn Mặc là... Nhưng bây giờ không phải là lúc để suy nghĩ những chuyện như thế này, Mộ Dung Thu dẹp bỏ đi sự nghi ngờ trong lòng, lạnh lùng nhìn lướt qua Nhị di nương bị đá văng ra xa, sau đó liền dùng một mặt dày nước mắt đếm đậm, đáng yêu nhìn Mộ Dung Thu, rằng đây Vũ Văn Mặc ra, phịch một tiếng quý xuống đất: “Đu phụ thân không có thương nữ nhi cũng không sao... Nhưng hôm nay, nhân chứng cùng vật chứng đều đầy đủ, Nhị di nương là người ra lệnh cho nha hoàn bà tử hãm hại mẫu thân, khiến cho mẫu thân ngày càng suy yếu, nếu không phải nữ nhi phát hiện sớm, chỉ sợ không quá mấy ngày nữa, nữ nhi sẽ phải nhận tin mẫu thân tạ thế*! Xin phụ thân làm chủ cho mẫu thân!”

* : chết (nói một cách lịch sự hoặc dùng đối với những người đáng kính)

“Nô tì bị Nhị di nương uy hiếp nên mới phải làm chuyện này, Nhị di nương muốn hại phu nhân chết, sau đó khiến lão gia phải đưa người lên vị trí chủ mẫu, di nương sai nô tỳ thả đĩa vào chân của phu nhân nên trong hai ngày nay, sắc mặt phu nhân mới càng ngày càng kém...”

Vũ Lạc dĩ nhiên là hiểu rõ thế cục hiện giờ, vốn tưởng lão gia vì sủng ái Nhị di nương sẽ cho qua chuyện này, nếu như thế thì nàng cũng sẽ không bị trừng phạt nhưng đến khi thấy lão gia không chút do dự mà cho di nương một cước thì nàng biết, hôm nay, Nhị di nương thất thế mà Vương phi lại có Vương gia làm chỗ dựa nên sẽ lấy lại được công đạo cho phu nhân.

Vũ Lạc vừa dứt lời, Hồng Lăng liền tiến lên mở nắp bình, để cho Mộ Dung Thu và Vũ Văn Mặc thấy rõ thứ ở bên trong, khi Mộ Dung Thu nhìn thấy đám đĩa lúc nhúc trong bình cùng với mùi máu tươi truyền ra, lại nhìn về phía Nhị di nương đang hoảng sợ, liền biết chuyện này là sự thật. Mộ Dung Thu giận dữ, quay mặt ra cửa không nhìn đến Nhị di nương hét một tiếng: “Người đầu, đánh Nhị di nương năm mươi trượng, ném ra khỏi phủ Tướng quân!” Lúc trước ông cũng đã biết Nhị di nương giờ không ít thủ đoạn, ông ta nghĩ nó cũng không có ảnh hưởng gì đến phủ nên cũng cho qua, nhưng không ngờ vào lúc này lại bị Mộ Dung Thu bắt tại trận.

Một cước của Mộ Dung đã làm Nhị di nương bị thương không nhẹ, nhưng khi nghe nói như thế, bà lập tức gắng bò lại gần Mộ Dung Thu, mặt đầy nước mắt, muốn mở miệng cầu xin nhưng vừa mở miệng thì máu từ hai khóe miệng trào ra, một chữ cũng không nói được.

Mộ Dung Thu thấy thế thì hơi nhủu mày, tuy Nhị di nương đã hạ hạ ông gần hai mươi năm, nhưng, bắt quá chỉ là một phụ nhân, nếu đặt lên bàn cân để đo với danh dự và địa vị của ông thì quả thật không bằng. Ông ta phất phất tay, “Mang xuống!”

Mộ Dung Thu nhìn về phía Sơ Hồng, vừa định mở miệng nói thì một bóng dáng lao nhanh đến, chắn trước người Nhị di nương, khàn giọng khẩn cầu Mộ Dung Thu: “Phụ thân, chuyện này nhất định không phải do Nhị di nương gây làm, nhất định là Mộ Dung Thu hãm hại Nhị di nương! Mong phụ thân minh giám!”

Nghe vậy, mày Mộ Dung Thu càng nhủu chặt, chắc chắn, mọi người đã đến đông đủ, khiến nàng đỡ phải tốn thời gian, bây giờ giải quyết luôn một lần đi. Nàng lập tức mở hai mắt đang khép hờ, ánh mắt hiện lên tia sắc bén nhìn về phía nha hoàn Sơ Hồng, ánh mắt đó, có ý cảnh cáo cùng uy hiếp rất rõ ràng.

Thần hình Sơ Hồng run rẩy, gương mặt vốn còn một chút huyết sắc lại càng tái nhợt, nằng mím môi, lại ngẩng đầu bám vào với Mộ Dung Thu: “Hồi bẩm lão gia, Nhị cô nương lấy tính mạng của người thân nô tì để uy hiếp, ép nô tì bỏ đi một loại trong thuốc bổ của phu nhân, nên thân thể phu nhân ngày càng kém, xin lão gia vì phu nhân mà làm chủ, cũng cầu xin lão gia bỏ qua cho nô tì.”

Nha hoàn kia vừa dứt lời, đôi mày kiếm của Mộ Dung Thu cau chặt hơn, ông ta lên nhìn khuôn mặt trắng tút tút nhưng lạnh lùng của Vũ Văn Mặc, trong lòng cảm thấy rất hoảng sợ! Ông dường dường là một Đại tướng quân, nhưng trong phủ lại xảy ra chuyện như thế này! Tiểu thiếp cùng thứ nữ hãm hại chủ mẫu, nhưng đến bây giờ ông mới phát hiện! Đối với những việc thế này, nếu giải quyết không ổn thỏa sẽ làm cho hoàng thượng tức giận còn bị các đồng僚 cười nhạo, hơn nữa còn đắc tội Nam Dương Vương! Ngay lập tức, trong lòng ông đã xác định.

Mộ Dung Lâm nghe vậy, quay đầu hung hăng trợn mắt nhìn Sơ Hồng, sau đó dập đầu nói với Mộ Dung Thu: “Phụ thân, tiện tì này quá cuồng ngôn, dám vu tội nữ nhi, phụ thân nhất định không thể tin! Nữ nhi từ trước tới nay coi trọng hiếu đạo, luôn hiếu thuận với mẫu thân, làm sao có thể hại mẫu thân?”

“Nô tì thì vẫn chỉ là nô tì, thứ nữ thì cũng vẫn là thứ nữ, sự thật ở ngay trước mắt, ai đúng ai sai mong phụ thân hiểu.” Mộ Dung Thu đang quỹ gồi, lại không nhanh không chậm, cực kì tao nhã đứng dậy nói với Mộ Dung Thu.

Vũ Văn Mặc vươn tay đỡ nàng, dùng một giọng nói chỉ hai người nghe nói bên tai nàng: “Có chừng mực thì sẽ có kết cục tốt! Nếu như cuối cùng giết tận sự rằng, kết quả sẽ hoàn toàn ngược lại.”

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full** . Net.

Quyển 1 - Chương 45

Trong lòng Mộ Dung Thu trầm xuống, quay đầu lại nhìn Vũ Văn Mặc, trong lòng hơi kinh hãi, ý hắn nói là hôm nay nàng làm chuyện thiếu cân nhắc, tuy trước mắt có thể loại trừ được Nhị di nương và Mộ Dung Lâm, nhưng lại chọc giận Mộ Dung Thu. Sau này nàng hỏi phủ, thì sẽ không có gì để bảo đảm là Mộ Dung Thu sẽ dễ yên cho Lý thị. Dù sao cũng đây cũng là cô đại, cuộc sống của một nữ nhân như Lý thị hoàn toàn phụ thuộc vào Mộ Dung Thu. Nếu muốn cuộc sống sau này của Lý thị dễ chịu hơn một chút thì hôm nay nhất định không thể ra tay quá hạn! Chỉ ít ra cũng phải cho Mộ Dung Thu một cái danh dự giống như là bắt một cái thang để ông ta leo xuống.

Mặc dù không muốn, nhưng nàng không thể không làm như vậy, Mộ Dung Thu nắm chặt quyền.

“Đem Nhị di nương xuống!” Ánh mắt Mộ Dung Thu nhìn Mộ Dung Thu hiện lên sự tức giận nồng đậm, lần này coi như ông đã mất hết mặt mũi, Nhị di nương phạm sai lầm thì phải bị trừng phạt, ông ta phất tay để hạ nhân kéo Nhị di nương đi.

Nhị di nương liều mạng giãy giụa, lắc đầu cầu xin. “Không cần... Không cần... Lão gia, người hãy nể tình mấy năm nay nô tì luôn tận tâm tận lực hầu hạ người, đừng đuổi nô tỳ ra khỏi phủ tướng quân! Nô tì đã biết sai rồi, xin người hãy cho nô tì một cơ hội để sửa sai, sau này, nô tì tuyệt đối sẽ không dám làm chuyện tổn hại đến phu nhân nữa.”

Mộ Dung Lâm không ngừng dập đầu, trên trán đã xuất hiện vài tia máu, “Phụ thân, xin người tha thứ di nương.”

“Mang xuống!” Mộ Dung Thu thẹn quá hóa giận, hơn nữa, ông đã mất hết thể diện trước mặt Nam Dương Vương, ông thật sự tức giận! Loại đàn bà ngoan độc này thật đáng chết! Ông ta nhìn Nhị di nương, trong lòng cứng như sắt đá, không có nửa điểm muốn chừa đường sống cho Nhị di nương.

Nhị di nương hoảng sợ, trợn tròn hai mắt, nam nhân ác độc không chừa một con đường sống cho bà... chính là trượng phu đêm đêm ôn nhu của bà sao? Chỉ trong một cái chớp mắt, bà ta đã trở thành một miếng giò rách bị người ta tuyệt tình vứt bỏ? Bọn hạ nhân tách Mộ Dung Lâm ra, kéo Nhị di nương hai mắt đã mất đi thần sắc ra ngoài.

Mộ Dung Lâm ngồi bệt ra đất, nhất thời cũng quên mất việc phải duy trì hình tượng trước mặt Vũ Văn Mặc, nước mắt nước mũi dính trên mặt. Đến khi nàng hoàn hồn thì cảm hận nhìn Mộ Dung Thu, tay nắm chặt thành quyền.

Thấy thế, Mộ Dung Thu trầm hận, đưa con gái này một chút đau cơ cũng không có, bây giờ còn dám chọc giận Mộ Dung Thu! Chẳng lẽ nó bị mù nên không thấy Vũ Văn Mặc đang đứng bên cạnh Mộ Dung Thu? Việc này phải giải quyết ngay nếu không lại có phiền phức, ông suy nghĩ liền làm: “Phạt Nhị tiểu thư ba mươi trượng, cấm túc hai năm!”

Đánh ba mươi trượng? Cấm túc hai năm? Quả thật là Mộ Dung Lâm không thể tin vào tai mình, làm sao phụ thân có thể ngoan độc như vậy? Chẳng phải từ trước đến nay, phụ thân không có để ý gì đến Lý thị? Tại sao bây giờ lại để cho Mộ Dung Thu điều khiển? Nàng cảm mỗi, thương tâm chảy hai hàng lệ, cúi đầu khẽ kêu: “Phụ thân...”

Mộ Dung Thu quay mặt đi chỗ khác.

Mộ Dung Thu tiến lên hai bước, cúi người hành lễ với Mộ Dung Thu: “Nhị muội còn nhỏ, chỉ là bị ảnh hưởng, người cho nhị muội một cơ hội đi.”

“Cái đứa làm chuyện thương thiên hại lý này, xem Đại nương là kẻ thù, chuyện tàn nhẫn như vậy cũng dám làm thì sao có thể dễ dàng cho qua được? Thu nhi, từ trước đến giờ con là người có lòng dạ bố tát, không nỡ để người khác bị tổn thương nhưng việc này ta đã quyết định!” Mộ Dung Thu thấy Mộ Dung Thu hành lễ với mình, hơn nữa giọng điệu lại ôn hòa, con tức giận trong lòng cũng vơi bớt đi, dù sao vẫn còn giữ được thể diện trước mặt bọn hạ nhân, tuy Mộ Dung Thu là Vương phi nhưng vẫn hành lễ với ông ta như trước đây, trước mặt mọi người cũng làm ông ta nở mày nở mặt. Thế nhưng, ông vẫn phải nghiêm trị Lâm nhi, nếu không việc này truyền ra ngoài, chắc chắn sẽ trở thành trò cười cho mọi người.

Nghe vậy, trong lòng Mộ Dung Lâm càng lạnh lẽo, thì ra trong mắt của phụ thân, thứ nữ như nàng vẫn không bằng đích nữ! Huống hồ bây giờ Nhị di nương đã bị đuổi ra ngoài! Vừa nghĩ đến Nhị di nương, Mộ Dung Lâm càng thêm hận Mộ Dung Thu.

“Haiz...” Mộ Dung Thu già vò khó xử, đau lòng thở dài. Vốn định chặt đứt luôn đường lui của Mộ Dung Lâm để chấm dứt hậu họa sau này, nhưng hiện tại còn phải bảo đảm an toàn cho Lý thị nên chỉ có thể làm đến mức này thôi, và lại không có Nhị di nương bao che thì Mộ Dung Lâm cũng trở thành đồ bỏ ở trong mắt Mộ Dung Thu! Người như vậy đã không đủ gây uy hiếp.

Còn nữa, nàng nghiêng đầu nhìn Vũ Văn Mặc, những lời hắn vừa nói, quả thật rất hữu lý.

Lúc này, Vũ Văn Mặc cũng đang âm thầm đánh giá Mộ Dung Thu, thấy nàng tuy đang thấp giọng cầu xin giống như là thật sự vì Nhị di nương và Mộ Dung Lâm mà thương tâm, nhưng sâu trong đáy mắt lại hiện lên tình quang, thấy vậy, Vũ Văn Mặc khép hờ mắt, một lần nữa cân nhắc đánh giá lại nữ tử này. Tiểu nữ tử trước mắt so với trước kia, lợi hại hơn rất nhiều, nhất quyết không chịu chấp nhận uy khuất.

Sau đó, Mộ Dung Thu không nghe lời khuyên nhủ, lập tức cho người đưa Mộ Dung Lâm về phòng nghỉ tại, bất ngờ là lúc này Mộ Dung Lâm vô cùng bình tĩnh, lẳng lặng bước đi, không âm ỉ cũng không làm khó ai. Việc này, coi như giải quyết xong, Lý thị nghĩ ngơi đã gần một canh giờ nên cũng đã hồi phục được phần nào, bà được nha hoàn đưa ra, khi nhìn thấy Mộ Dung Thu, bà khẽ cúi đầu, ôn nhu nói: “Lão gia không nên tức giận, bất quá Lâm nhi tình tình trẻ con, thấp không có để bụng đâu.”

Lời vừa thốt ra khiến lòng Mộ Dung Thu sinh ra niềm thương tiếc, kỷ niệm của những tháng ngày ân ái bên nhau lại quay về, nhìn thấy Lý thị gầy yếu, ông ta không kiềm lòng được, bước qua nâng bà dậy, ầm giọng nói: “Liền nhi, mau quay vào trong nghỉ ngơi đi, đừng để bị cảm lạnh, chút nữa vi phu sẽ cho quân gia tìm ngự y trong cung đến xem bệnh cho nàng.”

Lý thị khẽ cúi đầu, mềm mại gật đầu.

Mộ Dung Thu đứng ở một bên, nhìn thấy cảnh này, trong lòng tuy có hơi bất đắc dĩ, nhưng thân là nữ nhân ở trong trạch viện như Lý thị, ước muốn duy nhất trong cuộc đời là được trượng phu yêu thương, đối với bà kết cục này xem như là tốt nhất. Chỉ là không biết, sự thương tiếc của Mộ Dung Thu đối với Lý thị sẽ duy trì được trong bao lâu, hay có lẽ là...

Duy trì đến lúc ông ta phát hiện: trong lòng Vũ Văn Mặc, vị trí của nàng không đáng một chút, không hề có giá trị lợi dụng.

Ngồi đến đây, đôi mày vừa mới giãn ra của Mộ Dung Thu lại cau chặt.

Đêm dài, mảnh trăng tương tư, dưới đất êm ắng.

Trong đình viện, Mộ Dung Thư và Hồng Lăng đang ngồi trước bàn đá uống trà ngắm trăng.

“Sau này phu nhân sẽ hạnh phúc, sẽ không có Nhị đi nương gầy sóng gió nữa.” Hồng Lăng chăm thêm trà vào chén cho Mộ Dung Thư, giọng điệu có chút thoải mái.

Mộ Dung Thư lạnh nhạt cười khê: “Phải không?”

“Tuy vậy, nhưng nghe nói là sau khi Đại thiếu gia biết Nhị đi nương bị đuổi ra phủ còn Nhị tiểu thư bị cấm túc thì liền trút hết giận dữ trong viện của mình, rồi còn tuyên bố cùng với Vương phi không đội trời chung.” Hồng Lăng lo lắng nói.

Mộ Dung Thư nghe xong cũng không có nghĩ ngợi nhiều, khẽ cười nói: “Đây chính là điều bản Vương phi muốn.”

Hai mắt Hồng Lăng mơ mơ hồ hồ về không hiểu, nàng vừa định hỏi tiếp thì thấy Vân Mai về mặt vui vẻ chạy tới, vừa đứng vững liền thở hohn hohn nói “Vương phi, Vương gia muốn gặp người!”

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Quyển 1 - Chương 46

Vũ Văn Mặc muốn gặp nàng? Mộ Dung Thư chau mày, vì chuyện gì, chẳng lẽ là vì chuyện của Lý thị sao?

Đến phòng của Vũ Văn Mặc, Mộ Dung Thư thấy hán đang ngồi xử lí công việc, vung bút như gió vẩy viết cái gì đó, vẻ mặt rất chuyên chú, giống như không có phát hiện nàng đã vào phòng.

Thấy hán cau mày, hình như là gặp chuyện khó giải quyết, vẻ mặt hết sức chăm chú. Mộ Dung Thư đành yên lặng ngồi chờ ở một bên, Hồng Lăng muốn tiến lên báo một tiếng nhưng nàng khoát tay ngăn cản, cho Hồng Lăng lui ra, còn mình thì uống trà ngồi đợi.

Thời gian thấm thoát đã gần một canh giờ! Lúc này trăng đã lên cao, gió đêm từ cửa sổ bay vào phòng làm cho nàng cảm thấy hơi lạnh, nàng nhìn thoáng qua Vũ Văn Mặc vẫn đang nghiêm túc xử lí công việc, bỗng hán đứng dậy, đóng cửa sổ lại.

Không ngờ lúc đóng cửa sổ hán lại nói một câu làm cho nàng muốn tức chết, “Nàng chờ bản Vương một lát nữa, sắp xong rồi.” Vũ Văn Mặc cúi đầu, giọng nói trầm thấp, khàn khàn vang lên.

Lông mày của Mộ Dung Thư khẽ nhích, nàng không trả lời nhưng trong lòng đã sớm mất kiên nhẫn. Ai bảo hán có quyền lực đấy! Hừ, chờ thêm một lát nữa, cũng được.

Một lát của hán là hơn nửa canh giờ, Mộ Dung Thư rất mệt, cả ngày nay xảy ra nhiều chuyện như vậy, vốn định đi ngủ sớm, nhưng xem ra tên điển này không cho nàng toại nguyện rồi, tên ích kỉ, bận rộn thì bận rộn một mình đi, làm sao lại còn muốn người khác như mình! Nàng định đứng dậy cáo lui thì người kia mở miệng nói: “Trong thời gian này xảy ra quá nhiều chuyện, làm cho Vương phi mệt lâu.”

“Gia đình nói vậy, chút ít thời gian này thì có là gì đâu, đừng nói là một hai canh giờ, dù gì có bất thiếp chờ thêm một hai buổi tối, thần thiếp cũng nguyện ý.” Mộ Dung Thư ngẩng đầu nhìn hán, nụ cười tươi như hoa trên mặt bỗng cứng đờ.

Dưới ánh nền móng lung, Mộ Dung Thư mặc trên người bộ y phục màu vàng nhạt càng thêm xinh đẹp, đáng người thưởng thức giống như tiên tử, hoàn toàn không giống với mỹ nhân mà hán đã từng gặp, Vũ Văn Mặc thất thần.

Tất nhiên là hán nghe được sự mệt mỏi trong giọng nói của nàng, còn có cả ý nịnh nọt cùng trào phúng nhưng nó vẫn không có làm cho hán khó chịu ngược lại càng làm hán thêm hiểu kì. Nữ nhân trước mắt đã thay đổi quá nhiều, thủ đoạn tàn nhẫn, ra tay tuyệt tình nhưng ngoài mặt vẫn một bộ tươi cười như gió xuân, làm cho không ai có thể nhìn thấu được những suy nghĩ của nàng, nàng là có ý hãm hại người hay là có ý khác?

Bất kể là ai, nữ nhân trước mắt hoàn toàn khác xa so với Mộ Dung Thư mà hán biết! Trước kia, nàng là người nhiệt tình như lửa, tính tình nóng nảy, không có một chút tâm cơ, luôn bị người khác lừa bòn trong tay nhưng người trước mắt... Làm việc chu toàn, đã ra tay thì sẽ không chứa một chút đường lui cho đối phương, tí như hôm nay, Nhị đi nương và Nhị tiểu thư ra tay hãm hại Lý thị, mà nàng thì không có chút sợ hãi, ra tay đối phó lại thật ngoan độc.

Chi cần như thế là có thể đánh giá nàng là một nữ nhân không dễ nhìn thấu. Tiểu nữ nhân ở trước mắt, biết mình có thể lợi dụng cái gì và cũng biết sẽ làm cái gì. Đôi mắt ngàn năm vẫn lạnh như băng của Vũ Văn Mặc lên một tia sáng, tiếp theo lại bất động thanh sắc đi về phía Mộ Dung Thư.

“Do trong triều có việc nên ngày mai bản Vương sẽ hỏi phủ. Nếu Vương phi muốn ở lại phủ Tướng quân thì cứ ở lại.”

Hóa ra là vì chuyện này, chi cần nói hai câu đã nói xong, thế mà hán lại bắt nàng đợi gần hai canh giờ! Mộ Dung Thư ớn như trạ lời: “Thần thiếp cũng không có muốn rời xa gia, nhưng trớ trêu, sức khỏe mẩu thân thân không được tốt, thần thiếp muốn ở lại hầu hạ mẫu thân vài ngày cho tròn chữ hiếu. Mong gia đừng trách cứ, hai ngày sau, thần thiếp sẽ hồi phủ hầu hạ gia.” Tuy nàng đã giải quyết xong Nhị đi nương và Mộ Dung Lâm, nhưng vẫn còn có chút việc nàng vẫn chưa xử lý, thời gian hai ngày này, nàng sẽ tranh thủ xử lí xong.

Ánh nền phản chiếu tiểu nữ nhân hào hoạt trước mắt, khóe miệng Vũ Văn Mặc giật giật, bình tĩnh gặt đầu nói: “Ừ, vậy nàng cứ ở lại phủ Tướng quân hai ngày đi.”

“Vâng.” Mộ Dung Thư lập tức phúc thân thi lễ, sau đó liền xoay người chuẩn bị rời đi.

Vũ Văn Mặc lại gọi nàng, “Vương phi khoan đi, bản Vương cảm thấy hơi mệt một chút...”

Vũ Văn Mặc còn chưa dứt lời, Mộ Dung Thư đã biến sắc, rất nhanh đã cướp lời của hán, “Hồi gia, hôm nay thân thể thần thiếp không được, cái kia... Cái kia...” Lời chưa xong, mặt nàng đã đỏ bừng, xoay lưng về phía hán, giả vờ ngượng ngùng nói, “Thần thiếp lại quý thủy nữa rồi.”

Dưới ánh nền lung linh, nữ nhân mặt đỏ bừng, khóe miệng Vũ Văn Mặc kịch liệt co giật, bình tĩnh gặt đầu nói: “Thì ra Vương phi lại quý thủy, hai ngày tới đừng quá cố sức! Bất quá... Bản Vương hơi mệt một chút, bụng có hơi đói, lại nghĩ đến vài món mà Vương phi đã làm vài ngày trước, đúng là nữ vị, nếu bây giờ Vương phi rảnh, có thể xuống bếp vì bản Vương không?”

Quốc quốc quốc quốc quốc quốc...

Tiếng quạ đen kêu vang bên tai của Mộ Dung Thư, mặt nàng lúc hồng lúc trắng, thì ra... Hiazz... Chữ nghĩa ở cổ đại này rất tinh thâm đi, làm người ta nghĩ sai là không thể tránh được.

Nhưng nàng giận! Thật xấu hổ đi!

Nàng xoay người, vẫn bình tĩnh như trước, ôn nhu nói, “Thần thiếp đến phòng bếp ngay đây, xin gia chờ một lát.” Đã bị mất hết mặt mũi nhưng nàng vẫn bình tĩnh như thường, tuy biểu hiện có chút cứng nhắc. Lúc nàng rời đi, dưới chân nàng hình như có gió, thoáng chốc đã không thấy nàng. Vũ Văn Mặc nhìn bóng lưng của nàng, đôi môi mỏng khẽ nhích lên, lại không tự chủ được mà đi theo nàng.

Mộ Dung Thư đi như chạy, âm thầm tự trách mình, đêm nay, nàng mất kiên nhẫn nên đã bị người kia trả đùa rồi! Mất mặt quá, thật là mất mặt quá mà! Nàng lo suy nghĩ nên vẫn không có phát hiện Vũ Văn Mặc đi theo phía sau. Đến phòng bếp, nàng thấy trong phòng chỉ còn vài bà tử làm việc nặng, Mộ Dung Thư lại thờ dài, nàng vốn không muốn làm, nhưng xem ra chỉ còn cách tự bắt mình làm thôi.

Khi mấy người bà tử nhìn thấy Mộ Dung Thư thì sợ hãi vội gấp phải cạp, khi nàng ôn nhu nói rõ ra lý do mà nàng đến đây thì họ mới không còn sợ, dựa theo sự phân phó của nàng mà bắt đầu nhóm lửa, rửa rau. Trong phòng bếp này, nguyên liệu nấu ăn rất đầy đủ, so với phòng bếp nhỏ của Mộ Dung Thư thì tốt hơn một chút. Sau khi nghĩ xong sẽ nấu món gì, nàng liền bắt tay vào chuẩn bị.

Lúc này, có vài nguyên liệu rơi vào tầm mắt nàng, sâu trong mắt chợt lóe lên một tia sáng, khóe miệng lại cười lạnh. Đứng ở cửa phòng bếp, Vũ Văn Mặc nhìn Mộ Dung Thư không ngừng bận rộn trong lòng cảm thấy tò mò. Nữ nhân này... Thật ra là người như thế nào? Khi thì giáo hoạt, khi thì thủ đoạn tàn nhẫn, khi thì thẹn thùng đáng yêu, khi thì...

Lúc này, khi Mộ Dung Thư quay đầu thì nhìn thấy Vũ Văn Mặc đang đứng ở cửa, nháu mày nghĩ : hán là đến trông coi? Chẳng lẽ sợ nàng để người khác làm thay?

Sau khi dặn dò bà tử canh lửa, Mộ Dung Thư đi qua cười nói: “Xin gia chờ thêm một chút nữa, sẽ xong rất nhanh. Thần thiếp chắc chắn sẽ làm cho khẩu vị của gia được mở rộng hơn!” Nàng cố gắng nhịn cười, không biết hán có thể chịu nổi không đây!

Chưa tới một canh giờ sau, các món ăn đã chín.

Mộ Dung Thư hài lòng nhìn thành quả, tổng cộng có bảy món: ba ba hầm, canh thịt ột, sườn kho, ruột heo hấp, cá cuốn cải chua, gà chiên ngũ vị, thịt băm chưng tương.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](#).

Quyển 1 - Chương 47

Trở lại phòng, tất cả bảy món ăn đều đã được bày lên bàn, tỏa ra hương thơm phức. Sau khi Vũ Văn Mặc ngồi xuống, liền nói với Mộ Dung Thu: "Nàng cũng ngồi xuống dùng đi."

Mộ Dung Thu gật đầu, ngồi đối diện với hắn, có chuyện gì thì hãy nói sau đi, nấu ăn hơn nửa giờ nên nàng cũng chút đói.

"Đây là canh thịt ột, vị hơi cay nhưng rất ngon miệng." Sau khi ngồi xuống, Mộ Dung Thu liền múc cho Vũ Văn Mặc một chén canh thịt ột, nhìn tô canh, đập vào mắt của hắn nào là hạt tiêu nào là ột, chưa ăn đã cảm thấy cay mà nằng lại cố ý gắp cho hắn miếng thịt có tiêu và ột nhiều nhất.

Thấy Vũ Văn Mặc không động đũa, nằng liền gắp một miếng thịt đưa vào trong miệng, nhẹ nhàng nhai rồi nuốt, lại tán thưởng nói, "Vị rất ngon, gia nếm thử đi."

Vũ Văn Mặc chưa bao giờ ăn qua món ăn cay, màu sắc của món ăn nhìn thì rất đẹp mắt nhưng hương vị lại cay đến gay mũi, nhưng khi nhìn thấy Mộ Dung Thu ăn như bình thường thì hắn cũng tao nhã gắp một miếng thịt đưa vào trong miệng. Trời, cay xé lưỡi! Sức nóng tỏa ra ở trong miệng khiến hắn muốn uống nước nhưng đã khuya thế này thì làm gì có trà nóng, thế thì chẳng lẽ hắn lại dùng trà lạnh? Hắn cau chặt mày.

Mộ Dung Thu giống như vẫn chưa nhìn thấy vẻ mặt của Vũ Văn Mặc, nằng lại tiếp tục gắp một miếng sườn vào chén của hắn, cười nói: "Hồi gia, đây là sườn kho, gia nếm thử đi, rất ngon đấy a."

Nhìn thấy miếng sườn cũng có ột, tuy Vũ Văn Mặc gật đầu, nhưng vẫn không động đũa.

Mộ Dung Thu vẫn vô như không thấy, cười khuyên nhủ: "Gia nên ăn hai món này nhiều một chút, thần thiếp đã đặt hết sức lực của mình vào chúng... A? Tại sao gia lại không ăn? Chẳng lẽ là không hợp khẩu vị của gia sao?" Nằng đương nhiên biết mùi vị của hai món ăn này ra sao, thật sự là cay đến xé lưỡi, nằng thì là đã quá quen thậm chí là ghiền món cay, nhưng hắn thì chắc chắn là không chịu nổi rồi.

"Ừ." Vũ Văn Mặc gật đầu, con người đen hơi khép lại, gắp miếng sườn rồi nhẹ nhàng cắn.

"Còn đây là ruột heo hấp, vị rất béo, hương vị cũng rất ngon." Mộ Dung Thu gắp một miếng ruột heo hấp được cắt nhỏ bỏ vào chén của Vũ Văn Mặc, ngọt ngào cười còn nhiệt tình giới thiệu món ăn, sau đó nằng cũng gắp một miếng để thưởng thức.

"Ừ, rất ngon." Vũ Văn Mặc gật đầu khen ngợi, so với hai món cay vừa rồi thì món này có thể sánh với nộ vị nhưng mà... "Ruột heo? Vì sao lại dùng ruột heo?"

Mộ Dung Thu chớp chớp mắt, ôn nhu trả lời: "Lúc đầu thì thần thiếp cũng không nghĩ là có ruột heo ở nhà bếp, nhưng lúc đang suy nghĩ món ăn để nấu cho gia thì thấy một bà tử định đồ bỏ nó đi, may mà thần thiếp nhìn thấy, đây là một món ngon, gia cảm thấy ngonkhông?"

"Cái gì? Ruột heo sao?"

"Gia yên tâm, thần thiếp đã dọn bỏ bà tử làm ruột heo rất sạch sẽ, không sao đâu a." Giải thích xong, Mộ Dung Thu lại ăn thêm một miếng, tuy vẻ mặt nằng bình tĩnh, nhưng trong bụng thì vui như mở cờ, nằng biết, hắn là quý tộc, dĩ nhiên sẽ chê món ruột heo này dơ bẩn, dôi nào mà hắn ăn.

Nghe nằng nói, đôi chân mày của Vũ Văn Mặc càng cau chặt hơn, hắn buông đũa, miếng ruột heo còn đang ăn dở trong miệng cũng không muốn nuốt xuống, hắn ngẩng đầu, con người đen liếc nằng một cái.

Lúc này, nằng lại gắp thêm một khối thịt cá trắng nõn, tươi rồi đặt vào chén của hắn: "Gia, đây là cá nứ cái chua, cá rất tươi, canh nấu vừa chua vừa cay, nếu đem so với canh thịt ột thì cũng không kém gì đâu."

Nghe nói vậy, Vũ Văn Mặc động đũa, nếm thử một miếng, gật đầu, hương vị đúng như lời nằng nói, nhưng đem so với canh thịt ột thì món này lại dễ ăn hơn nhiều.

"Đây là gà chiên ngũ vị, rất giòn, thơm ngon a."

"Đây là thịt bằm chưng tương, vị có hơi ngọt, nhưng nó lại là món ưa thích của thần thiếp, thần thiếp tin gia cũng sẽ thích."

Vũ Văn Mặc cũng lần lượt nếm thử từng món, quả thực thì các món sau rất ngon nên hắn có ăn nhiều một chút. Vừa nãy, hắn cũng nghi ngờ ý đồ của nằng nhưng khi nhìn nằng tươi cười chân thành, lại thiết tình hầu hạ hắn, nên sau khi nếm thử ba món sau liền buông lòng phòng ngự.

Lát sau, Mộ Dung Thu đứng dậy múc thêm một chén canh đưa cho Vũ Văn Mặc, "Gia, người uống một chút canh đi."

Vũ Văn Mặc gật đầu, sau khi uống vài ngụm thì cảm thấy rất ngon miệng, lại uống thêm một chén, bất quá, sau khi hắn uống xong thì thần thể lại hơi nóng, nhìn qua Mộ Dung Thu, thấy nằng vẫn chưa uống canh, liền hỏi: "Vi sao Vương phi không uống?"

Mộ Dung Thu mỉm cười, lấy khăn thấm bằng gấm ra che ở khóe miệng, trả lời: "Hồi gia, canh này không thích hợp để thần thiếp uống, đây là ba ba hầm, món này dùng ba ba, bồi mầu, bách hợp, tiền hồ, hạnh nhân, sài hồ sỡ cùng hầm hơn một canh giờ, tác dụng của món này là bồi bổ sức khỏe, bổ thận, tăng cường tráng dương. Thần thiếp thấy gia vất vả vì công việc cả buổi tối nay, nhất định là người sẽ rất mệt mỏi, nên thiếp mới hầm món này dành riêng cho gia. Nếu sau này, gia có muốn dùng, thần thiếp nhất định sẽ chỉ cách làm cho nhóm đầu bếp trong phủ."

Nằng dams! Đôi mày kiếm đen như vẽ của Vũ Văn Mặc vừa giãn ra lại cau chặt lại. Tráchkhông được trong thần thể hắn lại có một dòng nhiệt khí.

Mộ Dung Thu âm thầm cười lạnh, dám sai báo nằng như người ở của hắn mà còn dám đòi ăn ngon? Trên đời làm gì có chuyện như vậy! Huống hồ gì đối với việc lấy lòng hắn, thật xin lỗi, nằng tạm thời chưa có nghĩ tới đâu, nhưng nếu lợi dụng lẫn nhau thì cũng được, còn cái khác miễn bàn, dù sao... Chuyện làm nằng cảm thấy kính trọng nhất là dùng chung một tên nam nhân với nhiều nữ nhân khác. Nếu nói lấy ví dụ để chứng minh, Lý thị không phải là một tấm gương đó sao? Ai dám nói là Mộ Dung Thu tuyệt tình của bấy giờ, trước kia, chưa từng yêu Lý thị?

Sợ rằng từ nay về sau, hắn sẽ không dám bắt nằng xuống bếp nữa!

Mộ Dung Thu tao nhã đứng dậy, trước khi ra khỏi cửa còn quay đầu lại nhìn hắn cười nói: "Gia, đêm nay người có cần ai đến hầu hạ không? Mấy đứa đại nha hoàn bên cạnh thầnthiếp dung mạo cũng rất đẹp đó."

Vũ Văn Mặc mạnh mẽ ngẩng đầu, con người đen sâu như hồ nước chăm chú nhìn Mộ Dung Thu, nửa giây sau, giọng nói lạnh như băng, không chút đồ ám vang lên: "Không cần, nằng lui đi!"

Mộ Dung Thu phúc thần, thấp phần tiêu sái rồi đi.

Phù Nam Dương Vương – Trúc viên

Thẩm trắc phi ngồi trước cửa sổ nhìn vầng trăng sáng tỏa trên bầu trời kia, khóe miệng khẽ nhếch, cười nhẹ nói: "Ngày mai, Vương gia sẽ hỏi phủ."

"Nhưng Vương phi lại muốn ở lại phủ Tướng quân hai ngày nữa. Nghe mọi người trong kinh thành nói, sau khi Vương phi trở về thì phủ Tướng quân đã xảy ra rất nhiều chuyện, đầu tiên là chuyện xấu của Tam tiểu thư - Mộ Dung Tuyết cùng Lưu tri châu Đại công tử - Lưu phong, tiếp sau còn có chuyện Nhị di nương trong phủ hãm hại chủ mẫu nên đã bị đuổi ra khỏi phủ, liên luy đến cả Nhị tiểu thư - Mộ Dung Lâm vốn là định đưa đến phủ để làm thiếpcho Vương gia nhưng cũng đã bị cấm túc." Tú Ngọc nói.

"Vương phi đã thay đổi, Nhị di nương kia làm việc bừa bãi, khó tránh sẽ bị Vương phi tính kế!" Thẩm trắc phi cúi đầu, ánh mắt hơi u ám, trầm giọng nói.

Tú Ngọc cắn chặt răng, lo lắng nói: "Nô tì còn nghe nói, mấy ngày nay, ở phủ Tướng quân, Vương gia không có đối xử với Vương phi giống như trước, còn có vẻ rất sùng ái Vương phi."

"Cái gì?" Thẩm trắc phi ngẩng đầu, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc.

"Có lẽ hai ngày nay, Vương phi đã làm cho Vương gia vui lòng, cho nên mới..." Tú Ngọc thấy khóe mắt của Thẩm trắc phi đã ngân ngẩn lệ, liền lập tức im miệng.

Trong lòng Thẩm trắc phi nổi sóng, rất lâu sau đó, nằng vẫn không có cách nào bình tĩnh lại.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Quyển 1 - Chương 48

Sáng hôm sau, Mộ Dung Thu và mấy người Mộ Dung Thu tiễn Vũ Văn Mặc hỏi phủ.

Từ tối hôm qua đến giờ, Vũ Văn Mặc cũng không nói lời nào với Mộ Dung Thu, nằng cũngkhông thêm để ý, ngược lại còn ở trước mặt mọi người, cùng hắn trình diễn một màn phu thê ân ái làm cho Mộ Dung Thu và Lý thị có chút vừa lòng.

Sau khi cùng Lý thị trở lại Lệ Hoa viên, Lý thị vỗ vổ mu bàn tay của Mộ Dung Thu, nhẹ giọng khuyên nhủ: "Thu nh, sau này con cần phải rộng lượng hơn với Vương gia, dù sao người cũng có thần phận tôn quý, lần này con trở về, nếu cần thì lập thêm vài người thiếpcho Vương gia đi! Bấy giờ Vương gia vẫn chưa có con, bên ngoài đồn đãi do con không thể mang thai nên ở phía sau âm thầm ra tay không để tiểu thiếp mang thai trước! Chuyện này cực kỳ không tốt cho thanh danh của Thu nh, huống hồ chuyện của nam nhân, thần phận nữ nhân như chúng ta thì không có quyền được quản. Sau khi hỏi phủ, con nhớ phải tìm mọi cách để mang thai, nếu thành công thì cuộc sống sau này của con ở vương phủ mới có thể tốt hơn nữa! Con có biết không?"

Tuy là trong lòng thì Mộ Dung Thu không thêm để tâm đến những lời đồn đãi này nhưng bên ngoài lại vô cùng ngoan ngoãn, gật đầu nói: "Mẫu thân, con đã biết."

"Hai lần trước, khi con và Vương gia hồi phủ, mầu thần nhìn cũng biết là Vương gia khôngsùng ái con, nhưng lần này, rõ ràng là đã có thay đổi, trong lòng Vương gia đã có con." Lý thị ôn nhu nói.

Mộ Dung Thu không có nghĩ như vậy, chỉ có một cách giải thích cho sự thay đổi lần này của Vũ Văn Mặc là Mộ Dung Thu vừa mới lập đại chiến công, dù gì thì hẳn cũng phải có biểu hiện tốt một chút chứ, chẳng qua chỉ là một vở diễn mà thôi.

"Bây giờ, Thu nhi và Vương gia có thể như vậy, ta cũng yên tâm."

"Mầu thần, người yên tâm, bây giờ Thu nhi đã trưởng thành, về sau chuyện gì con cũng sẽ suy nghĩ thật cẩn thận rồi mới làm, sẽ không đem phiền phức đến cho mầu thần nữa. Bây giờ trong phủ Tướng quân không có Nhị di nương gây sóng gió, mầu thần ở đây cũng sẽ dễ chịu hơn." Mộ Dung Thu đỡ Lý thị đi vào đình, sau đó ngồi đối diện với bà, trong mắt lo lắng nói.

Thấy Mộ Dung Thu lo lắng, Lý thị lại cười nhìn nàng, sắc mặt bà tuy đã có chút huyết sắc nhưng nhìn chung thì vẫn là tái nhợt, bà nhìn chung quanh rồi hạ giọng nói: "Thu nhi quả nhiên đã hiểu chuyện, còn có thể lo lắng cho ta. Mười chín năm trước, Nhị di nương dùng trăm phương ngàn kế để quyến rũ lão gia, làm cho lão gia sủng ái, mười chín năm nay, Nhị di nương ý vào sự sủng ái và việc sinh được trưởng tử nên ngày càng to gan, sau lưng nhiều lần hãm hại mầu thần! Nhị di nương là người không nhân nại, còn Lâm nhi thì là người khôn lỏi*, hai người này làm ra nhiều chuyện như vậy tưởng mầu thần không biết gì sao."

* : (Khẩu ngữ) khôn vặt, luôn tìm cách giành lợi riêng cho mình một cách khỉ kì

Nghe vậy, Mộ Dung Thu tròn tròn hai mắt, giọng nói cực thấp, "Thì ra là mầu thần đang chờ cơ hội?"

Lý thị tươi cười như hoa nói, "Là nữ nhân ở nơi hậu viện này, càng lớn tuổi thì sẽ mất đi sự sủng ái của trượng phu! Nếu không còn được yêu thương thì phải biết học cách ẩn nhẫn, tìm cơ hội xuống tay một lần, giải quyết thật sạch sẽ."

Thì ra Lý thị không phải là người yếu đuối, cũng không phải không màng thế sự, mà bà đang giương bẫy chờ con mồi sa vào! Không thể tưởng tượng được, không những Lý thị là cao thủ trong gia đấu mà còn là nhân vật đóng vai phản diện nữa, có thể cư xử bình thường với người cố ý muốn hại mình tuyệt đối là người có tâm cơ thâm trầm, không ai có thể đoán được! Mộ Dung Thu rất kinh ngạc, năng không thể tin được, cứ tưởng là Lý thị cần người bảo vệ nhưng sự thật thì bà không cần, bà đã nhìn thấu nhiều chuyện, cũng nắm giữ rất nhiều việc.

"Lúc trước, Thu nhi là người dễ mất kiên nhẫn, tâm cơ cũng không đủ sâu, thường bị Nhị di nương cùng Lâm nhi tính kế, luôn làm cho mầu thần lo lắng, bây giờ Thu nhi so với lúc trước đã biết dùng thủ đoạn, không cần để mầu thần ra tay cũng có thể làm cho Nhị di nương cùng Lâm nhi trở tay không kịp! Mầu thần rất vui, cũng không còn lo lắng về cuộc sống sau này của Thu nhi nữa." Lý thị ôn nhu cười nói.

Mộ Dung Thu âm thầm kinh ngạc, trận này ai có thể nói là Lý thị không thắng cuộc? Nhị di nương bị đuổi ra khỏi phủ, về sau, cho dù bà ta có giờ hết thủ đoạn thì Mộ Dung Thu cũng sẽ không cho bà ta trở về phủ! Hơn nữa, qua chuyện này, Mộ Dung Thu nhất định sẽ phải gia tăng sủng ái với Lý thị để tránh rơi vào cái tiếng sủng thiếp diệt thế. Tuy sự sủng ái nàykhông bắt nguồn từ tình cảm chân thật nhưng... Đối với Lý thị mà nói, như vậy cũng đủ rồi! Phải nói là rất nhiều nữ nhân có đại, dùng mọi thủ đoạn để có được sự sủng ái cũng được cho là yêu. Tuy rằng loại tình yêu này, năng không cách nào li giải được.

Tiếp sau, hai mẹ con lại hàn huyên, Lý thị không ngừng giáo huấn Mộ Dung Thu về các thủ đoạn để đấu với các tiểu thiếp, cách để trở thành một chủ mẫu tốt, cách lấy lòng nam nhân. Mộ Dung Thu nghiêm túc nghe, nhưng nội dung thì qua tai này lọt qua tai kia đi mất.

Nếu năng quên đi mình là người hiện đại, toàn tâm toàn ý sống trong trạch viện, cam tâm tình nguyện tham gia các cuộc tranh đấu sủng ái, lấy niềm vui của nam nhân làm mục đích sống, chấp nhận chia sẻ trượng phu cho nhiều nữ nhân khác cùng hưởng, hàng ngày lại còn giả vờ như không có gì xảy ra thì người này... tuyệt đối không phải là năng.

Qua lời của Lý thị, năng đã xác định được con đường tương lai, bây giờ, năng hiểu được phải bắt tay chuẩn bị mọi thứ, phủ Nam Dương Vương không phải là nơi mà năng có thể sống cả đời! Có lẽ, sau khi rời khỏi phủ Nam Dương Vương, cuộc sống của năng sẽ rất gian khổ, nhưng cho dù ở thời này, nữ nhân không có nhiều cơ hội nhưng năng tin chắc chắn sẽ có biện pháp, nhất định sẽ có biện pháp.

Đêm đó, Hồng Lăng ở phủ Tướng quân nghe được tình hình của Mộ Dung Lạp hai ngày qua. Hắn không dám đặt chân ra khỏi phủ vì sợ người ta cười nhạo, hắn cũng đang cực kỳ tức giận, tuy Mộ Dung Thu cực kì sủng đứa con này, nhưng so với tôn nghiêm của ông thì Mộ Dung Diệp không quan trọng bằng! Năng cho người dò hỏi thì biết được mấy ngày nay, hắn không ngừng nguyên rủa Mộ Dung Thu và Lý thị.

Mộ Dung Thu biết được chuyện này, lập tức đi trước một bước, chủ động đến gặp Mộ Dung Thu, nói: "Nữ nhi là đích nữ của phụ thân, là chính phi của Nam Dương Vương, tuy ở trong quá khứ là không được vương gia yêu thích, nhưng mấy tháng nay lòng thành của nữ nhi đã làm cho Vương gia cảm động! Nữ nhi nhận ra rằng, nếu không có phụ thân ở sau lưng chống đỡ thì nữ nhi cũng không thể sống yên ổn ở Nam Dương vương phủ. Do vậy, ân đức của phụ thân, nữ nhi vô cùng cảm kích, trọn đời cũng không dám quên. Nữ nhi không muốn phụ thân bị người khác bần ra tẩn vào nữa."

"Bần tẩn?" Tuy Mộ Dung Thu cảm thấy rất vui khi nghe lời khen tặng của Mộ Dung Thu nhưng vẫn nghe ra trong lời nói của năng có chỗ không đúng.

"Hai ngày nay, đại ca vì việc của Nhị di nương nên tính tình trở nên khó chịu. Chuyện này cũng dễ hiểu, chẳng ai có thể nhận một người tâm ngoan độc lảm di nương như vậy. Nhưng... đại ca nói ra mấy lời quá mức khó nghe, làm cho người ta dễ dàng bắt được nhược điểm, còn có thể ảnh hưởng đến phụ thân, nữ nhi đã biết, thì cũng có thể là Nam Dương Vương cũng đã biết! Đến lúc đó, hậu quả xem chừng rất khó nói. A! Còn có một chuyện con quên nói với phụ thân, mấy ngày trước, đại ca vì chuyện thân cho một nữ nhân thanh lâu đã đến cửa hàng của nữ nhi, không báo cho nữ nhi một tiếng đã dụ dỗ và đe dọa mấy người chương quỹ, lấy đi của nữ nhi hai vạn lượng bạc!" Mộ Dung Thu ôn nhu nói.

Năng vừa dứt lời, Mộ Dung Thu lập tức rời đi.

Hôm sau, năng vừa rời giường, rửa mặt, thay y phục và chải đầu xong, thì Hồng Lăng đã nói cho năng biết, Mộ Dung Thu đánh Mộ Dung Lạp ba mươi đại bần, cảm tức hấn trong một viện hộ lãnh, hủy bỏ tư cách đi thi năm nay! Sau đó lại cực kỳ quan tâm đến Nhị thiếu gia và Tam thiếu gia, còn hết lòng bồi dưỡng để hai người tham gia khoa thi năm nay. Tin này vừa truyền ra, mọi người trong phủ đều kinh ngạc không thôi, đều không tin là Đại thiếu gia – Mộ Dung Lạp con cưng của Tướng quân lại bị thất sủng? Trong lúc lời đồn đãi được nổi lên, đám hạ nhân trước kia vốn dựa hơi của Mộ Dung Lạp đã ào sang quy phục Nhị thiếu gia cùng Tam thiếu gia.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 49

Chương 49 (1)

"Không ngờ Đại thiếu gia cũng có ngày rơi vào hoàn cảnh như thế này! Nhưng như vậy cũng tốt, Đại thiếu gia an phận như vậy cũng sẽ không gây phiền phức cho phụ nhân." Hồng Lăng cười nói.

Mộ Dung Thu chỉ im lặng mỉm cười, tuy trước mắt, năng đã áp chế được Mộ Dung Lạp, cũngkhông còn lo hấn sẽ hãm hại được Lý thị, nhưng trong tương lai, ai có thể đảm bảo là Mộ Dung Thu sẽ không tái sủng Mộ Dung Lạp.

"Cho Văn Mai cùng Thanh Bình thu dọn đồ, ngày mai chúng ta hồi phủ." Mộ Dung Thu trầm giọng phản phó.

Hồng Lăng gật đầu, lập tức đi.

Chiều hôm đó, phủ Tướng quân chìm ngập trong niềm vui vì Lưu tri châu là người cương trực nên khi biết chuyện của Lưu Phong cùng Mộ Dung Tuyệt thì liền bắt tay chuẩn bị hôn sự, ngày hôm nay cũng đã mời bà mối đến để xin cưới Mộ Dung Tuyệt làm chính thê của Lưu Phong! Khi Mộ Dung Tuyệt biết chuyện, một là khóc, hai là là lằng, ba là thất cổ chết, nhất định không gả! Khiến cho Mộ Dung Thu tức giận, vừa chửi vừa đánh rằn ta, Mộ Dung Tuyệt cuối cùng cũng gật đầu, coi như hôn sự đã được định.

Nhưng mà sau khi xảy ra chuyện này, tuy Mộ Dung Tuyệt đã có thể đường hoàng xuất giá, nhưng thanh danh cũng đã bị ố ỉ. Năng ta có chết cũng không thể thoát khỏi tội danh thông đồng với nam nhân! Mộ Dung Lâm bị cảm tức, cũng đã bình tĩnh trở lại, nghe tin Mộ Dung Tuyệt xuất giá cũng không có nói gì, thậm chí là khi nghe tin đại ca của mình - Mộ Dung Lạp bị Mộ Dung Thu ghê lạnh năng cũng không có phản ứng gì, chỉ hơi giật mình rồi lại thôi.

Phong ba trong phủ Tướng quân mấy ngày nay coi như cũng đã dịu êm sống lặng. Trong lúc này, tạm thời yên ổn! Qua trận phong ba này, Nhị thiếu gia và Tam thiếu gia liền đến bái kiến Mộ Dung Thu, cùng năng tán gẫu, tình cảm tỷ đệ thân thiết, mấy vị tiểu thư khác cũng chủ động đến trò chuyện cùng Mộ Dung Thu.

Mộ Dung Thu nắm rõ phủ Tướng quân trong bàn tay nhưng lại không có bất kỳ hành động nào, năng tin rằng với người có tâm kế như Lý thị, những chuyện này bà có thể ứng phó được! Hơn sau, sau khi cùng dùng chung điểm tâm, mọi người trong phủ Tướng quân đều đến để đưa Mộ Dung Thu lên xe ngựa hồi Nam Dương Vương phủ. Lý thị quyền uyệncôngđảnh, mắt ngăn ngăn lệ, Mộ Dung Thu cũng nhẹ giọng khuyên nhủ Mộ Dung Thu bằng mọi cách phải chiếm được sủng ái của Vũ Văn Mặc, năng cũng ôn nhu gật đầu.

Sau khi lên xe ngựa, nhìn những gương mặt già đối đang xa dần, nét tươi cười trên mặt của Mộ Dung Thu lập tức biến mất, năng xốc mình kiểu lên quan sát cảnh vật bên ngoài. Kể từ khi xuyên qua đến giờ, đây cũng là lần đầu tiên năng nhìn thấy cảnh phố xá ở thời cổ đại này! Lần trước, khi hồi phủ Tướng quân là do có mặt Vũ Văn Mặc nên năng phải tuân theo lễ tắc, không có xốc mình kiểu lên, nhưng vất vả lắm mới có cơ hội như vậy, đương nhiên năng sẽ không bỏ qua rồi.

Trên đường, người người tấp nập, cửa hàng cùng các sạp hàng rong sát nhau. Người dân bình thường ở thời đại này chỉ mặc áo bông bình dị, còn vấn tóc vó cũng đơn giản, thiếu nữ chỉ vấn một ít tóc mai, còn lại đều xoa, trên tóc chỉ cài một cây trâm, phụ nữ có chồng thì vấn hết tóc, còn nam nhân đều búi tóc. Nữ nhân buôn bán cũng có nhưng không nhiều, thậm chí còn có nữ nhân làm chương quầy nữa.

Mắt Mộ Dung Thu lập tức sáng lên, thì ra thời đại này chỉ có nữ nhân thuộc gia đình quyền quý mới bị giam cầm trong trạch viện, cấm không cho gặp người ngoài, còn phần lớn các nữ nhân thuộc gia đình bình thường thì vẫn có thể ở ngoài sinh hoạt, buôn bán như bình thường.

"Vương phi, xin người buông mảnh kiệu! Rất nhiều người đã nhìn thấy người." Hồng Lăng nhìn thấy từ khi Mộ Dung Thu xốc mảnh kiệu lên thì đã có không ít nam nhân ngắm người, vì thế năng liền nhẹ giọng nhắc nhở Mộ Dung Thu.

Mộ Dung Thu gật đầu rồi nhẹ nhàng buông mảnh, ngoài mặt bình tĩnh nhưng tâm đã nổi sóng.

"Ngày mai, người cho truyền mười chương quầy đến gặp ta!" Sau khi suy nghĩ xong, Mộ Dung Thu thấp giọng nói.

"Vâng ạ."

Một lát sau, xe ngựa bỗng nhiên dừng lại, bên ngoài cũng có tiếng ồn ào.

"Xảy ra chuyện gì? Hồng Lăng, người mau ra xem thử." Mộ Dung Thư nói.

Hồng Lăng gật đầu, bước xuống xe ngựa, một lát sau, Hồng Lăng trở lại, nói với Mộ Dung Thư: "Có một phụ nhân cùng một đứa bé đang quý ở giữa đường xin một tên ác bá tha thứ, đứa bé kia chỉ là vô ý đụng trúng nhưng đã bị hắn dùng roi đánh, phụ nhân thấy con bị đánh liền đến ôm con, khóc lóc cầu xin tên ác bá kia nhưng hắn vẫn không dừng tay! Bây giờ, cả hai mẹ con đều thương tích đầy mình, mà phụ nhân kia bị đánh đến nổi... Ý phục đã không còn che được thân nữa."

Nghe vậy, Mộ Dung Thư hơi nhàu mày, nàng cũng đã từng xem trong tivi về cảnh ác bá ức hiếp dân lành nhưng không ngờ lại có thể tận mắt thấy.

"Tên ác bá đó có thân phận?" Sau một hồi suy nghĩ, Mộ Dung Thư hỏi.

"Hắn là Đỗ Tiến - con trai của Đỗ phủ, mà tỷ tỷ của hắn chính là Đại phu nhân - Đỗ Khả của phủ chúng ta!" Hồng Lăng có chút tức giận nói, lúc trước nàng cũng đã từng nghe nói là người này ý mạnh hiếp yếu, dân chúng không quyền không thể thường xuyên bị hắn đánh đập cùng si nhục, chỉ cần nghe đến tên hắn cũng đã khiến cho người ta phẫn hận rồi.

"Đệ đệ của Đỗ Khả sao? Chẳng phải là đang dựa hơi Vương gia?" Mộ Dung Thư hơi nướng mày. Lúc này, bên tai nàng lại truyền tới tiếng khóc xé lòng của đứa bé còn có tiếng cầu xin của phụ nhân kia. Mộ Dung Thư vừa định cho Hồng Lăng đi giải quyết việc này thì tiếng khóc của hai mẹ con đã ngưng lại.

Mộ Dung Thư hiểu kỳ nên liền xốc mình kiêu lên, vừa nhìn ra đã thấy một nam nhân tuyệt sắc mặc trường bào màu xanh đen đang đứng chắn trước hai mẹ con nọ, sắc mặt hắn lạnh lùng nói vài tiếng với Đỗ Tiến, hắn vừa dứt lời, Đỗ Tiến đã không ngừng cúi người bồi tội, sắc mặt trắng bệch, co chân mà chạy, còn người phụ nhân cùng đứa trẻ thì liên tục đập đầu căm tạ hắn, sự thần phục của mấy thiếu nữ vậy chung quanh vang lên, thậm chí còn các cô nương không thể che dấu được sự ngưỡng ngườ của mình khi nhìn hắn.

Tên nam nhân yêu nghiệt này nàng biết. Hắn chính là Vũ Văn Hạo. (sắp có trò vui òi... :))

Vũ Văn Hạo cho người đỡ hai mẹ con đứng dậy rồi đưa cho phụ nhân một thỏi bạc, bà ta cầm bạc, liên tục nói lời cảm tạ.

Đúng lúc Mộ Dung Thư chuẩn bị buông mình thì Vũ Văn Hạo lại nhìn thẳng đến đây.

Trong đôi mắt phương quyền nữ, thì mọi lại có thêm vài phần lạnh nhạt, nhưng khi nhìn thấy Mộ Dung Thư lại có chút kinh ngạc! Đôi môi đỏ như tường vi khẽ khẽch, hắn gật đầu coi như thì lễ, nàng cũng bình tĩnh gật đầu đáp lễ rồi buông mình xuống. (ánh đẹp quá.. ồ my heart...)

"Trong kinh thành, người được dân chúng tôn sùng nhất chính là Ngọc diện thể tử, bộ dạng tuấn mỹ siêu phàm lại còn tính tình tao nhã, được rất nhiều nữ tử ái mộ, chỉ tiếc là bên cạnh người lại không có thể thiệp gì, thật không biết sau này nữ nhân như thế nào mới có thể đứng bên cạnh người! Nếu nói về thân phận thì Tam tiểu thư của phủ Tề tướng cũng chỉ có thể làm Trắc phi mà thôi!" Hồng Lăng lưu luyến thu hồi ánh mắt, thờ dãi rồi thì thảo nôi.

Mộ Dung Thư nghe Hồng Lăng nói, liền mỉm cười, ở cái thời tam thể tử thiếp này mà vẫn còn có người giữ mình trong sạch như Vũ Văn Hạo thì quả thật hiếm thấy, nếu Vũ Văn Hạo và Thẩm Oánh thật sự tình đầu ý hợp, thì Thẩm Oánh thật là có phúc.

"Đệ đệ của Đỗ Khả rất thường xuyên làm loạn ở kinh thành sao?" Mộ Dung Thư cũng khôngsuy nghĩ về Vũ Văn Hạo nữa, liền nghĩ tới một màn vừa rồi, hơi nghiêng đầu hỏi Hồng Lăng.

Hồng Lăng gật đầu nói: "Vâng đúng như thế! Dân chúng bình dân tuyệt đối không dám tố cáo vào hắn, dù sao hắn cũng là con nhà đại phú lại còn là đệ đệ của Đại phu nhân của Vương gia!"

Mộ Dung Thư gật đầu, ghi nhớ kỹ lời của Hồng Lăng.

Phủ Nam Dương Vương - Bắc Uyên.

"Đại phu nhân, hôm nay Vương phi hồi phủ." Thiển Như - Nha hoàn thiếp thân của Đỗ Khả nói.

Đại phu nhân nhìn hình ảnh phản chiếu trong gương đồng, khẽ cười nói: "Cũng nên trở lại. Mấy ngày nay, Nhị di nương, Đại thiếu gia còn có cả Nhị tiểu thư đều đã bị Vương phi tính kế, nếu tiếp tục ở lại chỉ sợ phủ Tướng quân sẽ trở thành thiên hạ của Vương phi."

"Bây giờ, Vương phi không còn như trước, nếu như lần này trở về... Liệu người có tính kế để đối phó phu nhân không?" Thiển Như lo lắng nói.

"Ha ha... Vương phi được như hôm nay đều là nhờ nha đầu Hồng Lăng kia đứng sau chỉ dẫn, chỉ cần nha đầu này không còn bên cạnh nữa thì Vương phi chẳng phải sẽ trở lại ngu ngốc như trước?" Đại phu nhân nheo mắt, lạnh lùng nói.

Hai mắt Thiển Như tỏa sáng, "Ý của phu nhân là...?"

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Quyển 1 - Chương 50

Tìm của Thiển Như gấp nhanh hơn một chút, vài ngày trước, nàng vẫn định xúi giục Đại phu nhân xuống tay với Hồng Lăng, nhưng nàng không thể ngờ là nàng vẫn chưa nói mà Đại phu nhân đã tự ra tay rồi.

"Hồng Lăng cũng đã đến tuổi lấy chồng, tuy là đã hầu hạ bên cạnh Vương phi nhiều năm còn rất được lòng Vương phi, nhưng cũng đã đến lúc già nàng ta đi! Mấy ngày nay, ta đã tótkhông ít sức lực để tìm được người thật xứng đôi vừa lứa với Hồng Lăng." Đại phu nhân vừa nhìn hình ảnh phản chiếu trong gương đồng vừa nói, tóc nàng vẫn thành hai búi, cái trâm tinh xảo, sau đó còn được bôi ít dầu cho bóng mượt, khi nhìn, khiến nàng rất hài lòng, khoe miệng cũng bắt gặp cong lên.

"Đại phu nhân thật là chủ tử tốt mà, nhưng người kia là ai? Không phải là..." Thiển Như lo lắng hỏi.

Đại phu nhân ngẩng đầu, nhìn Thiển Như, cười nói: "Tâm của người làm sao ta lại khôngbiết, người yên tâm đi, không phải là người trong lòng người đang suy nghĩ đâu! Hắn là con trai trưởng của Dương mục quân sự phòng bếp."

"Sao? Là hắn? Vậy thì Vương phi sẽ đồng ý? Hồng Lăng cũng sẽ cam lòng sao?" Thiển Như kinh ngạc, hạ nhãn trong ở phủ này, ai ai cũng biết rõ con trai trưởng của Dương mục là ăn chơi trác táng, là nhờ vào quan hệ của Dương mục nên mới có thể kiếm được công việc chăm sóc cho ngựa ở trong vương phủ, nhưng hắn ta thì cángay lười biếng, tiền lương đều đem đi đánh bạc hoặc tìm nữ nhân thanh lâu cho nên bây giờ hai mươi rồi mà vẫn không có thể! Dương mục dù cho có sốt ruột cách mấy thì cũng không thể làm gì.

Dù sao thì Hồng Lăng cũng là tâm phúc của Vương phi, làm sao mà Vương phi có thể gả Hồng Lăng cho người như vậy được chứ? Dương mục đương nhiên là vui vẻ đồng ý rồi... Nhưng tính tình Hồng Lăng lại rất cương liệt nên cho dù Vương phi đồng ý thì chưa chắc nàng ta chấp nhận.

"Việc này không phải do Vương phi đồng ý..." Đại phu nhân nhìn vào gương, khẽ chớp chớp đôi mắt quyền nữ, sao đó hơi nheo lại.

Bên Đại phu nhân có động tĩnh, bên Thẩm trắc phi cũng rục rịch.

Sáng sớm hôm nay, Vũ Văn Mặc đã vào triều, tối qua hắn nghỉ ngơi tại phòng Thẩm trắcphi, nàng ta dĩ nhiên là rất vui. Vũ Văn Mặc đã ở ngoài hai ba ngày, ngày đầu tiên hỏi phủ thì hắn lại ngủ trong thư phòng khiến cho nàng lo lắng không yên, nàng thầm nghĩ là lần trở về phủ Tướng quân đã khiến hắn thay đổi, nhưng may là hôm qua nàng đã đích thân xuống bếp nấu canh lại còn tự tay dâng lên cho hắn nên mới làm cho hắn nghỉ ngơi tại Trúc Viên.

Hôm nay là ngày Mộ Dung Thư hỏi phủ, hắn cũng không có ở trong phủ mà đã vào triều, đúng ra thì giờ này đã bãi triều hỏi phủ nhưng vẫn chưa thấy bóng dáng hắn đâu cho nên điều lo sợ trong lòng của Thẩm trắc phi liền được hóa giải.

"Lát nữa Vương phi hỏi phủ, chúng ta đều phải xuất môn nghênh đón! Người mau đến ngự thiện phòng phân phó để bọn họ làm ít thức ăn Vương phi yêu thích đi." Thẩm trắc phi nhẹ giọng nói với Tú Ngọc.

Sau khi Tú Ngọc đi dặn dò xong việc ở ngự thiện phòng thì Tú Ngọc liền quay lại hỏi Thẩm trắc phi: "Sau khi Vương phi trở về, trắc phi định để cho nàng cùng quản sự?"

Thẩm trắc phi nghe vậy, ôn nhu cười nói: "Vương gia đã nói vậy thì làm sao ta có thể trái ý người." Nếu Mộ Dung Thư muốn quản sự thì cứ để nàng ta làm! Dĩ nhiên, nàng biết là Mộ Dung Thư không muốn bị áp chế nên mới cần quyền hành, nếu như vậy thì những ngày sau này của vương phi sẽ có rất nhiều sóng gió.

"Điều này thật không đáng mà! Hai năm qua, Vương phi luôn gây chuyện ở trong phủ, làm cho người không có ngày nào được yên! Vì giúp Vương gia quản lý chuyện trong vương phủ, người đã mất không ít sức lực. Vất vả lắm mới đem bọn hạ nhân trong phủ quản giáo tốt,không ngờ Vương phi lại nhảy ra cản đường của người!" Tú Ngọc tức giận nói.

Thẩm trắc phi cúi đầu im lặng, trong mắt thoáng hiện lên tia không cam lòng.

"Đức hạnh của Vương phi làm sao có thể xứng với Vương gia, ngồi vị chủ mẫu này... Nàng ta không có tư cách ngồi vào! Còn người là tiểu thư con của Tề tướng, còn muội muội của Quý phi, đáng lẽ ra người phải là chính phi, nhưng bây giờ lại phải tỵ khuất đứng sau người khác, nó thì thật là tức giận thay cho người!" Tú Ngọc giống như chưa phát hiện ra sắc mặt của Thẩm trắc phi, lại tiếp tục nói.

Thẩm trắc phi lại rơi vào trầm tư, nói đến thân phận, sự tôn quý, còn có dung mạo thì đúng là Mộ Dung Thư không thể so với nàng, nhưng nàng ta lại rất có phúc, không cần tốn nhiều tâm tư cùng công sức thì đã có thể gả cho Vương gia làm chính phi, mà nàng chỉ có thể làm Trắc phi! Thế nhưng, hai năm nay Vương gia rất sung ái nàng, một tháng thì đã qua đêm tại Trúc viên của nàng hơn hai mươi ngày, còn Mộ Dung Thư thì cũng chỉ có đêm tân hôn là cùng với Vương gia. Mọi việc ở trong vương phủ thì nàng đều nắm trong tay, trái tim Vương gia cũng chỉ ở chỗ của nàng. Nhưng từ khi Mộ Dung Thư thay đổi, Vương gia lại bắt đầu thất thần, làm cho nàng vì chuyện này mà trong lòng lo lắng không thôi.

Nàng có cảm giác là những gì vốn thuộc về nàng đang dần dần biến mất.

Trong tay áo, bàn tay trắng nõn, thon dài như ngọc của Thẩm Nhu nắm thành quyền, nằngkhông thể bị thất sủng được, chuyện này đối với nàng còn có cả gia tộc đều là cực kì bất lợi! Huống hồ gì, nàng cũng không thể để cho tỷ muội chê cười nàng, nói nàng là thiếu thân lao đầu vào lứa để có kết quả là chấy thành tro tàn!

Hai canh giờ sau, xe ngựa đã dừng ở trước cửa vương phủ. Mộ Dung Thu được Hồng Lăng và Văn Mai đỡ xuống xe. Đập vào mắt của nàng là cảnh một đoàn người Thẩm trắc phi đang đứng ở đại môn nghênh đón. Con người của Mộ Dung Thu khẽ động, khẽ mỉm gọi lên một chút tươi cười, đi đến bên cạnh Thẩm trắc phi.

Thẩm trắc phi ôn nhu mỉm cười, thấy ánh mắt của Mộ Dung Thu liền phúc thân thi lễ, tư thái rất tao nhã.

Thấy vậy, nụ cười trên môi của Mộ Dung Thu lại càng sâu thêm mấy phần, nhìn cách ăn mặc này còn có cách trang điểm của Thẩm trắc phi, chắc là hôm nay nàng ta đã tốn không ít công sức rồi! Rất xinh đẹp, động lòng người! Mỗi cái nhìn mày, mỗi nụ cười đều tao nhã thong dong.

"Vương phi, Thẩm trắc phi đã tự mình xuất môn đón người đó! Lúc này, sợ rằng Vương gia vẫn còn việc ở trong cung nên vẫn chưa trở về." Hồng Lăng lướt nhìn xung quanh, khôngthấy bóng dáng của Vũ Văn Mặc, lòng trầm xuống, cẩn thận nhìn sắc mặt của Mộ Dung Thu rồi thấp giọng nói.

Mộ Dung Thu gật đầu, cũng không thêm để ý. Ở phủ Tướng quân, diễn kịch nhiều như vậy, sợ rằng đã làm cho hần mất hết kiên nhẫn rồi! Nếu như hôm nay Vũ Văn Mặc đến nghênh đón nàng thì mới làm cho nàng kinh động.

"Muội gặp qua Vương phi. Vương phi đi đường chắc mệt rồi!" Thẩm trắc phi liền tiến hai bước, tươi cười như hoa, thân thiết nhìn Mộ Dung Thu thân thiết rồi nói.

"Làm muội lo lắng rồi." Mộ Dung Thu cũng mỉm cười đáp lại.

Thẩm trắc phi hơi nheo mắt, tâm trầm xuống, chỉ vài ngày không gặp mà Mộ Dung Thu đã thay đổi nhiều như thế! Dung mạo không có thay đổi nhưng khí chất lạnh nhạt, bình tĩnh lại còn tràn đầy tự tin làm cho người ta không thể rời mắt khỏi nàng được! Guồng mặt trắng nõn, mềm mại trong suốt, tươi cười chân thành, làm cho người ta không nhìn ra nàng là đang cười thật hay cười giả! Cả người nàng giống như là thay đổi toàn bộ vậy! (nguyên gốc là thoát thai hoàn cốt)

Trong khi nàng đang âm thầm kinh ngạc thì một cỗ xe ngựa xa hoa đang đi tới. Một tên thủ vệ hô to: "Là xe ngựa của Vương gia."

Nghe vậy, Thẩm trắc phi rất nhanh liền ngừng đầu nhìn, trong lòng rất kinh hãi.

Bản đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 51

Xe ngựa từ từ dừng lại ngay trước mặt nàng, Vũ Văn Mặc mặc quan bào từ trên xe ngựa nhảy xuống.

Mộ Dung Thu cùng Thẩm trắc phi nhìn hần, Mộ Dung Thu khẽ nhíu mày, đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy Vũ Văn Mặc mặc quan bào, cũng là lần đầu nàng thật sự cảm thấy được chất cao ngạo của danh gia vọng tộc thời cổ đại, không cần mở miệng mà chỉ cần dùng ánh mắt là đủ làm cho người ta thần phục! Nàng khép hờ mắt, tròng mắt khẽ chuyển động, lòng tự hỏi: hần trở về, phải chăng chỉ là trùng hợp?

Sắc mặt Thẩm trắc phi tái nhợt, nằng ở bên cạnh Vũ Văn Mặc hai năm nay, tuy là khôngnhìn thấu tâm của Vũ Văn Mặc nhưng khi tận mắt nhìn thấy Vũ Văn Mặc trở về từ trong cung, lại nhìn đến con ngựa sau khi dừng lại thờ phi phò mệt nhọc, trong lòng liền hiểu rồi! Sợ là Vũ Văn Mặc đã gặp ngựa rất nhanh để trở về!

Ngồi đến đây, trong lòng Thẩm trắc phi liền giống như bị ai dùng dao đâm vậy.

"Thần thiếp gặp qua Vương gia."

"Tiện thiếp gặp qua vương gia."

"Nô tì, nô tài ra mắt Vương gia."

Mọi người đều phúc thân hành lễ với Vũ Văn Mặc.

Vũ Văn Mặc gật đầu, ý cho mọi người đứng dậy, sau đó liền bước đến gần Mộ Dung Thu cùng Thẩm trắc phi.

Mộ Dung Thu vẫn im lặng cúi đầu.

Thẩm trắc phi từ trước tới nay luôn thấu hiểu tâm người, hai năm nay luôn ở cạnh Vũ Văn Mặc nên rất hiểu ý hần, liền tiến lên hỏi: "Vương gia! Sao hôm nay người lại về trễ như thế?"

"Hôm nay trong triều có nhiều việc cần xử lý." Đôi mắt sâu như đầm nước của Vũ Văn Mặc lạnh lùng đảo qua Mộ Dung Thu, từ đầu tới giờ, hần chỉ thấy nàng một mực cúi đầu, chưa từng ngừng đầu lên nhìn hần một lần, hần hơi nhu này, hần lại nhìn Thẩm trắc phi nói - lời hần nói vừa rồi giống như là đang giả thích nguyên nhân hần hồi phủ trễ, tiếp theo liền nhắc chân bước vào trong.

"Thì ra là như vậy, Nhu nhi đã cho phòng bếp chuẩn bị cơm trưa, chỉ chờ Vương phi tỷ tỷ cùng Vương gia hồi phủ liền cùng nhau dùng bữa." Thẩm trắc phi ôn nhu nói, cũng rất tự nhiên đi theo sau Vũ Văn Mặc vào trong phủ.

Mộ Dung Thu vẫn không nói, chỉ lẳng lặng đi sau, lẳng lặng nhìn bóng lưng hòa hợp của hai người bọn họ! Đến gần lối rẽ vào Mai viên, Mộ Dung Thu liền mở miệng nói: "Hồi gia, thiếpngồi xe cả ngày nên bây giờ cảm thấy rất mệt, với lại lúc ở trên xe, thần thiếp cũng đã dùng một ít điểm tâm, giờ thì thần thiếp chỉ muốn về phòng nghỉ ngơi!"

Hai người họ đang đi về hướng Trúc viên? Thấy vậy, Mộ Dung Thu liền dừng bước, trong lòng cẩn thận suy nghĩ! Nàng là chính phi của Nam Dương Vương, tuy nàng không thêm muốn gì cái vị trí này nhưng cũng không thể để người khác khinh thường nàng! Nàng vừa hồi phủ, lại theo sau Vũ Văn Mặc cùng sủng phi của hần để đến hậu viện của nàng ta dùng bữa, việc này mà truyền ra ngoài, chẳng phải là làm cho đám hạ nhân trong phủ càng thêm coi thường nàng sao!

Hai người đồng thời xoay người nhìn Mộ Dung Thu, sâu trong con người đen tuyền của Vũ Văn Mặc lóe lên, nhưng hần lại chỉ im lặng và nhìn chăm chăm vào Mộ Dung Thu. Còn Thẩm trắc phi thì âm thầm cắn răng, tâm của Mộ Dung Thu thật nhanh! (thông minh) Lúc mới hồi phủ, bụng rõ ràng là đã rất đói, nhưng vẫn còn có thể suy nghĩ thấu đáo như vậy, chỉ cần hôm nay Vương gia dùng bữa ở Trúc viên, mà Mộ Dung Thu cũng đến thì chẳng phải đã chứng minh rằng: tuy nàng chỉ là một Trắc phi nhưng thân phận lại cao quý hơn Mộ Dung Thu.

Nhưng tình hình này... Nàng lại lo lắng nhìn Vũ Văn Mặc.

Vũ Văn Mặc nhìn Mộ Dung Thu nói: "Cũng được, nằng cứ trở về nghỉ ngơi cho tốt đi."

Thẩm trắc phi thờ dãi một hơi.

"Nhu nhi, nằng cho phòng bếp đem cơm trưa đến Trúc viên cho nằng đi, còn phần của bản Vương thì mang đến thư phòng." Vũ Văn Mặc thấy trên mặt Mộ Dung Thu không có biểu hiện gì liền xoay người, phản phó với Thẩm trắc phi.

Tâm tư của Thẩm trắc phi vừa mới thả lỏng được một chút lại vì câu nói này mà thất chặt lại, "Vương gia, người không dùng cơm với tiện thiếp sao?"

"Bản Vương còn việc phải xử lý." Sau khi nói xong, Vũ Văn Mặc liền xoay người rời đi.

Khi hần đi ngang qua người Mộ Dung Thu, tuy bước chân có chậm lại một chút nhưng cũngkhông có dừng mà vẫn tiếp tục bước, dưới chân như có gió, giống như hần đang bị quý đuổi vậy.

Thấy vậy, Mộ Dung Thu âm thầm nghĩ ngợi: Có chuyện quan trọng cần xử lý? Nhìn sắc mặt của hần nàng cũng biết trong triều có việc khó giải quyết rồi! Nhưng nàng không hiểu... vì sao có chuyện khó giải quyết lại còn gấp gáp chạy về Vương phủ làm gì? Huống hồ, chuyện gì lại có thể khiến cho người luôn trầm tĩnh, hi nộ ái ô đều không lộ ra mặt như Vũ Văn Mặc khó xử?

Lúc nàng đang lằng vào suy nghĩ thì có một giọng nói truyền tới.

"Muội liền cho phòng bếp đưa cơm trưa đến Mai Viên, khi nào Vương phi nghỉ ngơi thật tốt rồi thì muội sẽ đến Mai viên tìm tỷ tán gẫu! Nghe nói lần này, đại tiệc khánh công ở phủ Tướng quân rất náo nhiệt, có rất nhiều tiểu thư đến tham dự, ngay cả Tam muội muội - Thẩm Oánh của muội cũng đến." Thẩm trắc phi tươi cười nói, guồng mặt vẫn ôn nhu như thường, không tìm ra một tia dị sắc.

Mộ Dung Thu khách khí trả lời: "Bản Vương phi rất chờ mong." Nàng thật muốn nhìn xem, tiếp theo Thẩm trắc phi sẽ gỡ ra thủ đoạn như thế nào đây!

Hai người mỗi người một lối, khi xoay người đối lưng với nhau thì cả hai nụ cười đều biến mất! Mộ Dung Thu vẫn nhíech môi cười lạnh, còn Thẩm trắc phi thì đã vò nát cái khăn gắm trong tay.

Sau khi trở về Mai viên, Mộ Dung Thu dùng bữa trưa xong thì liền ngủ ngay. Đến khi nàng tỉnh dậy thì cũng đã hơn một canh giờ, Thanh Bình bụng một chậu nước sạch tới.

"Hồi Vương phi, Đại phu nhân cùng Tứ phu nhân đến cầu kiến." Thanh Bình thấy Mộ Dung Thu muốn rời giường, liền tiến đến hầu hạ Mộ Dung Thu thay quần áo, trang điểm.

"Các nằng đến lúc nào?" Mộ Dung Thu vẫn còn chưa tỉnh ngủ hần nên trong giọng nói vẫn có chút khàn.

Thanh Bình liền trả lời: "Vừa tới một tiếng."

"Có nói gì không?" Mộ Dung Thu lại hỏi, nàng chỉ vừa mới hồi phủ, những nữ nhân không thể nhẫn nại được sao? Cứ đến tìm nàng để gây sự mới chịu được! Thiết là phiền muốn chết mà.

"Đại phu nhân và Tứ phu nhân cũng không có nói gì."

"Ừ, Hồng Lăng đâu?" Mộ Dung Thu nhìn quanh phòng, không thấy bóng dáng của Hồng Lăng, liền hỏi.

Thanh Bình trả lời: "Dương mụ - quản sự phòng bếp đến tìm Hồng Lăng tỷ, rồi đưa tỷ ấy đi nửa canh giờ rồi ạ."

Mộ Dung Thu nhàn nhạt gật đầu, không có nghĩ quá nhiều.

Qua một canh giờ, Mộ Dung Thu đi đến nhà kẻ.

Đại phu nhân cùng Tứ phu nhân đã đợi hơn hai canh giờ, các nàng ai cũng biết là mỗi lần Mộ Dung Thu ngủ trưa phải chờ một canh giờ mới dậy nên nhẫn nại ngồi chờ. Qua chuyện của Tam phu nhân, trong lòng hai người đều rất cẩn trọng, ngồi trong Mai Viên cũng không dám nói gì, chỉ nói vài chuyện bình thường trong phủ mà thôi. Sau khi nhìn thấy Mộ Dung Thu bước vào, cả hai lập tức đứng lên hành lễ với nàng.

Lúc Đại phu nhân ngừng đầu lên lại không nhìn thấy Hồng Lăng, sâu trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc, sao Hồng Lăng lại không có ở đây?

Tứ phu nhân cười nói: "Mới mấy ngày không thấy Vương phi, người đã càng thêm quốc sắc thiên hương, thật làm cho nô tỳ ghen tị mà." Sau khi ngồi xuống, Tứ phu nhân liền đánh giá Mộ Dung Thu, chuyện xảy ra ở phủ Tướng quân, các nàng ai cũng biết nên sự hiểu kỳ đối với Mộ Dung Thu cũng tăng thêm vài phần.

"Tứ phu nhân đang trêu ghẹo bán Vương phi? Trong phủ này, về đức mạo thì ai có thể so với Tứ phu nhân? Nếu là ghen tị, chỉ sợ là bán Vương phi mới đúng." Mộ Dung Thu nhận ly trà từ Thanh Bình, đang gạt vài vụn trà li ti thì nghe được lời nhện bợ của Tứ phu nhân liền cười trả lời.

Đại phu nhân cũng đang muốn nói vài câu nhện nọt thì thấy Thiên Như cúi đầu đi đến, thì thầm nói gì đó bên tai nàng! Vừa nghe xong, Đại phu nhân phẫn nộ trừng mắt, trên mặt không hề giấu được hận ý, thầm mắng Dương mụ, thật là thiếu kiên nhẫn!

Mộ Dung Thu tuy là cúi đầu uống trà, nhưng từng hành động, biểu cảm của Thiên Như cùng Đại phu nhân đều được nàng thu vào mắt, nàng liền nhìn về phía Đại phu nhân, hỏi: "Đại phu nhân, có chuyện gì sao?"

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 52

"Dạ, dạ, không có gì ạ." Đại phu nhân nghe Mộ Dung Thu hỏi thì trong lòng run lên một trận, sau đó lại dùng ánh mắt cảnh cáo Thiên Như, lại nhìn Mộ Dung Thu cổ tỏ vẻ bình tĩnh nói.

Mộ Dung Thu nhếch môi, bất động thanh sắc nói: "Nếu không có gì thì tại sao Đại phu nhân lại kích động như vậy? Nếu có việc gì thì cứ nói thẳng, bán Vương phi sẽ làm chủ cho người!" Vừa dứt lời, nàng lại như có như không nhìn về phía Thiên Như.

"Không phải vừa rồi rất tốt? Tại sao sắc mặt của Đại phu nhân lại tái nhợt vậy? Có phải là thân thể không được tốt?" Tứ phu nhân nghiêng đầu nhìn Đại phu nhân. Trong lòng rất thắc mắc: vừa nãy, sắc mặt của Đại phu nhân vô cùng bình thường, tại sao chỉ trong nháy mắt mà đã thay đổi thành như vậy?

Đại phu nhân âm thầm kêu khổ, Dương mụ thật thiếu kiên nhẫn, khiến nàng thật tức điên lên, bây giờ lại còn bị đôi mắt sắc bén của Mộ Dung Thu nhìn! Không được, chuyện này tuyệt đối không thể để cho Mộ Dung Thu biết, nha đầu Hồng Lăng kia bây giờ, nhất định đã nghĩ ra cách thoát thân. Vừa nghĩ đến đây, nàng lại nở một nụ cười tươi như gió xuân, giống như nét hoảng loạn vừa rồi chưa từng xuất hiện, bàn tay nhẹ nhàng vỗ cái trán, "Vừa rồi đầu của nô tỳ có hơi choáng váng một chút, có thể là tối hôm qua ngủ ngơi chưa tốt, đã làm phiền Vương phi lo lắng."

"Hai ngày nay, gió đêm rất lạnh, lúc ngủ thì nên đóng cửa sổ lại để tránh nhiễm phong hàn! Chắc là Đại phu nhân đã bị cảm lạnh." Mộ Dung Thu nhàn nhạt cười, đưa tách trà cho Thanh Bình, sau đó lại nhìn Thiên Như nói: "Nha đầu bên cạnh Đại phu nhân tên là Thiên Như?"

"Vâng, nô tì Thiên Như." Đột nhiên bị nhắc tới, Thiên Như liền tiến lên hai bước, cung kính trả lời.

Mộ Dung Thu chăm chú nhìn Thiên Như, sau đó là tán dương nói: "Xinh đẹp, thông minh, nếu nói thì người cũng không kém Đại phu nhân đâu!"

Nghe vậy, thân hình Thiên Như khẽ run, Vương phi có ý gì? Không hiểu sao nàng lại có cảm giác ánh mắt của Vương phi có thể nhìn thấu được mọi thứ?

Chẳng lẽ... Vương phi đã biết chuyện gì rồi sao? Người là đang tìm cách đối phó nàng? Phu nhân ghét nhất chính là người không biết an phận, dám qua mặt của phu nhân để mà bỏ lên giường của Vương gia! Lời của Vương phi nghe qua đúng là khen ngợi nhưng sâu trong đó vẫn còn một ẩn ý khác!

Quả nhiên, sau khi Đại phu nhân nghe được lời của Mộ Dung Thu thì liền dùng ánh mắt đầy ngoan độc nhìn Thiên Như, sau đó cẩn thận quan sát nàng, lại dùng sức vỗ nát khăn gắm trong tay, trong mắt chứa đầy hận ý.

"Đúng vậy, Đại phu nhân, muội thấy Thiên Như đúng thật là một mỹ nhân đó nha." Tứ phu nhân nói một câu như thêm dầu vào lửa, bên cạnh lại có một nha hoàn không biết an phận như thế, đợi đến lúc đưa nha hoàn đó có một danh phận thì chẳng phải là tấp vào mặt chủ tử cũ!

"Nô tì tử Vương phi quan tâm, nô tì là thô dân, bộ dạng bình thường, sao có thể so được với Đại phu nhân? Nô tì tự biết thân biết phận, sẽ dùng hết sức để hầu hạ Đại phu nhân!" Thiên Như cảm thấy không ổn, liền vội vàng nói.

Nụ cười trên mặt của Đại phu nhân thoáng cứng đờ, ánh mắt nhìn Thiên Như cũng mang theo phòng bị, lại âm thầm cắn chặt răng. "Nha đầu này đã theo nô tì được hai năm, lúc đó vẫn chỉ là một tiểu nha đầu, không ngờ bây giờ lại trở nên xinh đẹp như vậy! Nếu Vương phi ưa thích nha đầu này, vậy thì cứ để nàng hầu hạ Vương phi đi?"

Nghe thấy lời của Đại phu nhân, nụ cười trên mặt Mộ Dung Thu cũng sâu thêm vài phần, nàng lướt nhìn Thiên Như, chỉ thấy cả người nàng ta run rẩy kịch liệt, Mộ Dung Thu trong lòng liền nghi hoặc, cúi đầu cười nhạt, không trả lời Đại phu nhân.

"Đại phu nhân, không phải Thiên Như là tâm phúc của người sao? Vì sao lại đưa nàng cho Vương phi?" Tứ phu nhân vô cùng kinh ngạc, liền hỏi mở miệng hỏi Đại phu nhân. Bình thường thì nàng cùng Đại phu nhân cũng khá thân thiết, nàng biết Thiên Như là người thông minh, là tâm phúc của Đại phu nhân, sao hôm nay lại có thể đưa cho Vương phi? Chẳng lẽ là muốn lấy lòng Vương phi? Nàng lại khần trương nhìn Mộ Dung Thu.

Mộ Dung Thu làm như không nghe thấy gì, chỉ tạo nêh dùng trà.

Đại phu nhân cũng lo lắng nhìn Mộ Dung Thu. Trong lòng có rất nhiều suy nghĩ, nếu Mộ Dung Thu đồng ý, sẽ rất tốt! Nhưng mà nàng phải hy sinh Thiên Như, cũng không sao, thứ không thiếu nhất trong vương phủ chính là... hạ nhân! Huống hồ gì, nàng là đang sợ Thiên Như không biết an phận, sau này lại tìm mọi cách bỏ lên giường của Vương gia, đến lúc đó người bị mất mặt không phải là nàng mà là Mộ Dung Thu.

"Đại phu nhân thật lòng đưa Thiên Như cho bán Vương phi, vậy còn Đại phu nhân không có nha hoàn thân cận hầu hạ thì sao?" Mộ Dung Thu ngừng đầu nhìn Đại phu nhân, lại hỏi.

"Bắc Uyên có rất nhiều nha hoàn, nô tì có thể chọn lại. Dù sao Vương phi cũng coi trọng Thiên Như, được hầu hạ người là phúc lớn của nàng." Đại phu nhân lập tức trả lời.

Thiên Như không thể tin vào tai của mình, tại sao Đại phu nhân lại đem nàng đưa cho Vương phi?

"Nếu Vương phi cảm thấy khó xử thì có thể lấy một nha hoàn trong Mai viên để đổi Thiên Như, như vậy là được?" Tứ phu nhân cười nói. Nếu Vương đồng ý, chẳng phải là thành toàn cho Đại phu nhân?

Nghe vậy, Đại phu nhân như mở cờ trong bụng, không cần suy nghĩ liền nói: "Ưu ái của Vương phi thật quá lớn! Từ trước đến nay, nô tì cảm thấy rất có cảm tình với Hồng Lăng, nàng rất thông minh và giỏi giang, nếu có thể đổi Hồng Lăng thì chắc chắn nô tì sẽ học được rất nhiều quy củ, cũng sẽ hiểu biết thêm." Nàng đã chặn đường đi của Mộ Dung Thu, chắc chắn nàng ta sẽ vì thế điện mà đồng ý.

Hồng Lăng sao? Tứ phu nhân hít một hơi khí lạnh, trong phủ này ai mà không biết Hồng Lăng chính là tâm phúc của Vương phi, làm sao mà Vương phi có thể đem nàng tặng cho người khác được?

Đại phu nhân vừa dứt lời, Mộ Dung Thu liền dùng ánh mắt lạnh như băng nhìn nàng ta. Đại phu nhân chạm phải ánh mắt của Mộ Dung Thu, vội vàng cúi đầu, che dấu sự lo lắng và mong chờ trong mắt.

Tứ phu nhân vốn đang xem kịch vui, thấy tình hình trước mắt thì không khỏi suy nghĩ, nàng biết, bây giờ Mộ Dung Thu không còn dễ đối phó như lúc trước nữa, nếu sau sau này muốn làm cái gì cũng phải suy nghĩ thật cẩn thận, không thể dễ bất kỳ ai nắm nhược điểm của mình, còn về phần Đại phu nhân không biết an phận này, nàng cũng phải cẩn thận phòng bị mới được.

Mộ Dung Thu thu hồi tâm mắt, khỏe mới khẽ cong, hai tay cúi nhẹ y phục, sau đó đứng dậy, mỉm cười nhìn Đại phu nhân cùng Tứ phu nhân rồi nói: "Bán Vương phi không có ý định đi cướp người, nếu Thiên Như là tâm phúc của Đại phu nhân thì cứ giữ nàng đi!" Vừa nói, nàng vừa đảo mắt nhìn về phía Đại phu nhân, nếu để ý kỹ sẽ thấy sâu trong mắt nàng có một tia sáng lạnh.

Đại phu nhân âm thầm cắn răng, không thể ngờ Mộ Dung Thu lại không thêm nể mặt nàng, chẳng qua chỉ là xin đổi một đứa nha hoàn mà nàng ta lại dám trả lời như thế! Thật tức giận, nàng nhìn thoáng qua nấy nha hoàn ở trong phòng, nếu chuyện này mà truyền ra ngoài thì nàng sẽ bị cười nhạo không ít.

"Vâng." Thiên Như nhẹ nhõm thở dài, sau đó lại vội vàng lui ra sau Đại phu nhân.

"Vương phi thật sáng suốt!" Từ phu nhân liền nhân cơ hội này mà lấy lòng Mộ Dung Thu.

Trong lòng mặc dù cực kỳ căm hận Mộ Dung Thu nhưng ngoài mặt thì rất bình thường. Đại phu nhân chỉ có thể nghe theo, "Vâng, Vương phi."

Mộ Dung Thu gật đầu: "Nếu không còn chuyện gì thì lui ra đi!"

Đại phu nhân cùng Từ phu nhân đến đây cũng không vì chuyện gì, chỉ vì nghe chuyện của Mộ Dung Thu ở phủ Tướng quân nên mới đến thăm dò một chút. Dù sao thì các nàng cũng là thiếp, đến thỉnh an Vương phi cũng là việc nên làm.

Nhìn bóng lưng các nàng dần dần biến mất, nụ cười trên môi Mộ Dung Thu liền biến mất, lập tức quay đầu lạnh giọng nói với Thanh Bình: "Tìm Hồng Lăng về đây ngay!"

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 53

Mộ Dung Thu khẽ nhủ mảy, trong lòng có hơi lo lắng, Thiển Như thì lo sợ. Đại phu nhân tự nhiên lại nhắc đến Hồng Lăng, đây không phải là bình thường!

"Vâng, Vương phi." Thanh Bình đáp.

Sau khi Thanh Bình rời khỏi, Văn Mai và Thu Cúc liền bưng một mâm hoa quả cùng điem tâm đi tới.

"Vương phi, hoa quả đều rất tươi, cũng đã rửa sạch sẽ, điem tâm thì nhà bếp vừa mới làm còn nóng hổi a." Thu Cúc đi về phía Mộ Dung Thu, vừa cười tươi vừa nói.

"Đề xuống đi."

"Vừa rồi, nó ti có thấy Thanh Bình vội vã chạy đến phòng bếp, nó ti có hỏi chuyện gì xảy ra thì Thanh Bình nói là người cho nàng đi tìm Hồng Lăng nhưng mà Hồng Lăng tỷ đâu có ở trong phòng bếp." Thu Cúc đặt mâm trái cây xuống, nói với Mộ Dung Thu.

Mộ Dung Thu ngừng đầu nhìn Thu Cúc, "Hồng Lăng không có ở phòng bếp?" Nếu Hồng Lăngkhông ở phòng bếp, vậy thì đã trở lại hầu hạ nàng mới đúng, tại sao lâu như vậy rồi mà vẫnkhông thấy bóng dáng nàng?

"Vâng, là Dương mụ kêu Hồng Lăng tỷ đến phòng bà ta, hình như là xem mẫu hoa gì đó." Văn Mai nhanh miệng trả lời.

Thấy sắc mặt kỳ quái của Mộ Dung Thu, Thu Cúc vốn rất giỏi nhìn nét mặt liền thu lại nét tươi cười hỏi: "Vương phi, có phải Hồng Lăng tỷ đã xảy ra chuyện gì?"

Nghe Thu Cúc hỏi, Mộ Dung Thu nhủ mảy, mắt khép hờ, sắc mặt càng thêm lạnh lùng, "Tốt nhất là nàng đừng có việc gì!" Hi vọng là nàng chỉ suy nghĩ lung tung, không phải sự thật.

Thu Cúc và Văn Mai nhìn nhau, Hồng Lăng xảy ra chuyện gì? Tại sao nét mặt của Vương phi lại nghiêm trọng như vậy?

Khoảng hai ba khắc sau, Hồng Lăng cùng với Thanh Bình liền trở về.

Mộ Dung Thu nhìn thi bình tĩnh độc sách chờ, nhưng trong lòng thì lo lắng không thôi. Từ khi nàng xuyên qua đến giờ, Hồng Lăng luôn là người ở bên cạnh nàng, lúc nào cũng tận tâm chăm sóc nàng vì vậy nàng đã xem Hồng Lăng như bạn tốt, cho nên nàng tuyệt đối sẽkhông để Hồng Lăng gặp bất kỳ phiền phức nào, nhưng cũng có thể là do nàng nghĩ lung tung.

"Vương phi, nó ti và Hồng Lăng tỷ đã trở lại." Thanh Bình nhẹ giọng báo cáo, theo sau nàng là Hồng Lăng.

Mộ Dung Thu lập tức buông sách, ngừng đầu nhìn Hồng Lăng.

Chi thấy Hồng Lăng cúi thấp đầu, hình như có điều khó nghĩ. Nàng nhận thấy ánh mắt của Mộ Dung Thu liền ngừng đầu, cung kính nói: "Vừa rồi nó tỷ từ phòng bếp trở về hỏi muốn nên làm thế rồi gian hầu hạ Vương phi, mong Vương phi thứ lỗi!"

Thanh Bình thấy sắc mặt lạnh lùng của Mộ Dung Thu, tưởng là Vương phi tức giận, liền mở miệng giải vây cho Hồng Lăng: "Hồi Vương phi, nó ti đi được nửa đường thì gặp Hồng Lăng tỷ, nhất định không phải là tỷ ấy cố ý về trễ, xin Vương phi đừng trách cứ Hồng Lăng tỷ."

Hồng Lăng càng cúi thấp đầu.

"Hồng Lăng ở lại, Thanh Bình người lui xuống đi." Mộ Dung Thu trầm giọng nói.

Thanh Bình còn định mở miệng nói giúp cho Hồng Lăng nhưng khi nhìn về mặt bình tĩnh của Mộ Dung Thu thì liền nuốt xuống, yên lặng lui ra.

Trong phòng chỉ còn Mộ Dung Thu và Hồng Lăng, Mộ Dung Thu khẽ thở dài, giọng nói trầm thấp lại hết sức ôn nhu hỏi: "Hồng Lăng, có tâm sự gì thì cứ nói ra đi."

Lúc quay về vương phủ, Hồng Lăng vẫn rất vui vẻ, nói chuyện với nàng cũng nhưng ngày thường nhưng vừa mới đi ra ngoài có một lát thì thái độ đã thay đổi như vậy, cứ đầu điem gì đó, hình như nàng có tâm sự nặng nề.

Hồng Lăng im lặng nửa ngày, nhưng hai vai lại bắt đầu run lên, nàng có thể mơ hồ nghe thấy tiếng khóc cổ nén lại.

Lúc này Hồng Lăng không nói gì chỉ biết lắc đầu, tiếng khóc cũng ngày càng lớn. Mộ Dung Thu lại thở dài một lần nữa, bước đến ôm lấy Hồng Lăng, giọng nói cực kỳ ôn nhu, giống như một người tỷ ty đang an ủi muội muội của mình: "Có gì thì cứ nói với ta, trong lòng ta, người là một người muội muội, đáng để cho ta bảo vệ! Nói đi, đến phòng bếp, gặp Dương mụ, sau đó xảy ra chuyện gì?"

"Vương phi!" Hồng Lăng cũng không nhận được nữa, liền òa khóc, trút ra tất cả tủi khuất cùng sự hãi.

Bàn tay ấm áp của Mộ Dung Thu nhẹ nhàng vuốt sau lưng Hồng Lăng, nhẫn nại chờ Hồng Lăng nói.

"Vương phi, thân phận nó ti thấp kém nên từ trước đến nay đều luôn cố gắng hết sức để làm tròn bổn phận, từ trước đến giờ vẫn luôn nghĩ là nếu đời này không thể gả cho một người trong sạch thì sẽ hầu hạ cho Vương phi cả đời, nó ti không dám mơ xa, có thể hầu hạ cho một chủ tử như người là phúc nấy đời của nó ti! Nhưng... nó ti thật sự không muốn gả cho cái tên ăn hại, chỉ biết ăn rồi nằm như vậy, nếu gả cho hắn thì cuộc sống của nó ti coi như bỏ đi! Nó ti có chết cũng không gả cho hắn!"

Lời nói đứt quãng của Hồng Lăng lại có thêm tiếng khóc khiến người ta đau lòng. Đời này Mộ Dung Thu cau chặt, Hồng Lăng nói quá mức mơ hồ, làm nàng không thể đoán được đã xảy ra chuyện gì, nhưng những lời tiếp theo của Hồng Lăng lại làm cho Mộ Dung Thu nổi lên sát tâm. "Nó ti đến phòng bếp để chuẩn bị điem tâm và hoa quả cho Vương phi, khi nó ti chuẩn bị xong thì Dương mụ đến nhờ nó ti đến xem vài mẫu thêu của bà ta, nó ti nghĩ là cả ngày nay Vương phi đã rất mệt mỏi là cần nghỉ ngơi nhiều hơn một chút, cũng không chịu nói gì kéo của Dương mụ nên mới đồng ý đến phòng bà ta, không ngờ là trong phòng Dương mụ lại có rất nhiều mẫu thêu, khoảng hơn ba mươi bức nên nó ti liền chăm chú nhìn mà không để ý Dương mụ đã rời đi. Lúc nó ti xem xong, ngừng đầu lại nhìn thấy một nam nhân, người này là con trai trưởng của Dương mụ, hắn ta là người ăn chơi, kỹ viện, cờ bạc, cái gì hắn cũng biết nên đến hai mươi mấy tuổi mà vẫn chưa có thể thất, nó ti nhìn thấy hắn thì liền muốn bỏ đi nhưng không ngờ hắn lại chặn đường nó ti lại còn nói..."

Nói đến đây, Hồng Lăng hơi kích động, gương mặt đỏ bừng, mắt tự nhiên. "Hắn nói là hắn rất vừa lòng với nó ti nên đồng ý hôn sự này! Sau đó hắn định ôm nó ti, nhưng đời nào mà nó ti chấp nhận, sự trong sạch của nó ti không thể bị hủy trong tay hắn! Vì thế, nó ti lập tức tránh né, gây gổ, còn không cần thận cáo vài đường trên mặt hắn, lúc chạy ra ngoài còn nhìn thấy Dương mụ đang đứng trước cửa, bà ta nói là muốn thay con bà ta cầu hôn nó ti! Lúc đó còn có mấy nha hoàn đi qua nhìn thấy tên kia từ trong phòng chạy ra và cũng nghe lời cầu hôn của Dương mụ, trong sạch của nó ti bị hủy rồi!"

"Dương mụ làm việc trong phủ cũng hơn hai mươi mấy năm, cũng có thể coi là một lão nhân trong phủ, chắc chắn nói được thì làm được, bà ta sẽ hướng Vương phi mà cầu hôn để người gả nó ti cho tên khốn kia! Nhưng... Vương phi, nó ti bị mẹ con Dương mụ cài bẫy, nó ti không có tình cảm với hắn, làm sao mà nó ti có thể gả cho hắn được chứ! Nhưng... Sự trong sạch của nó ti đã mất, nó ti nên làm thế nào đây, nó ti không muốn làm cho Vương phi khó xử." Nước mắt Hồng Lăng rơi như mưa, vừa khóc vừa khàn giọng nói. Trong sạch bị hủy lại còn có nhiều người thấy. Nàng muốn giải thích cũng không được, Dương mụ cũng có nhiều tay chân trong phủ lại được Thẩm trắc phi coi trọng, cũng có quan hệ rất tốt với vài vị Phu nhân, cho nên nếu Dương mụ cầu hôn một nó ti như nàng thì làm sao Vương phi có thể cự tuyệt?

Nếu là chủ tử khác, biết được hạ nhân của mình dính vào sự việc như thế này, chắc chắn sẽ qua trách thậm chí đuổi ra phủ, cho nên vừa này, khi trở về nàng định giấu chuyện này đi, mới mình chịu đựng cũng không muốn làm phiền Vương phi. Nhưng Vương phi thật tâm lo lắng cho nàng mà nàng lại không muốn cả đời bị tên cận bá này hủy hoại. Một khi không có cách nào nữa thì nàng chỉ có thể ôm hận mà gả đi.

Mộ Dung Thu nghe Hồng Lăng nói xong, trong lòng rất tức giận! Mỗi ngày thứ nhất hồi phủ, lại có người dám xuống tay tàn độc với người của nàng!

Hủy đi trong sạch của Hồng Lăng cũng giống như hủy đi cả đời của nàng ấy!

Dương mụ? Chỉ một quân sự phòng bếp mà to gan lớn mật như vậy, dám tính kế như vậy với nàng!

Mộ Dung Thu hai mắt phát hàn quang, bóng dáng Đại phu nhân và Thiển Như hiện lên trước mắt. Biểu hiện của hai người này hôm nay có vẻ kỳ lạ, việc này nhất định có liên quan đến Đại phu nhân.

Nếu quả thật lần này là do Đại phu nhân ra tay thì không thể phủ nhận rằng ta thật sự là một nữ nhân âm độc! Đánh vào điểm yếu nhất của nữ tử thời này chính là sự trong sạch! Bị đánh vào điểm yếu này thì còn chuyện gì mà nàng ta không nắm được trong tay!

Nhìn qua thì mục tiêu là Hồng Lăng, nhưng thực chất là nhằm vào nàng! Muốn loại bỏ phụ tá đắc lực của nàng! Lần này tính kế Hồng Lăng, sợ rằng lần sau người bị tính kế chính là nàng!

Nghĩ đến điều này, đôi mắt đang khép hờ của Mộ Dung Thu hiện lên một tia tàn nhẫn.

"Hồng Lăng, kiên cường lên, người nói lại một lần cho ta nghe, người có muốn gả cho con trai Dương mộ không?" Mộ Dung Thu buông Hồng Lăng ra, để cho nàng đối mặt với mình, vô cùng thận trọng hỏi.

Hồng Lăng ngẩng đầu, dùng tay áo lau khô nước mắt, tuy mắt vẫn rung rung, nhưng ánh mắt lại cực kỳ kiên định, "Vương phi, dù phải chết nô ti cũng không gả!"

"Lau nước mắt đi, ta sẽ lấy lại công bằng cho ngươi!" Mộ Dung Thu nhẹ nhàng nói.

Hồng Lăng gật đầu như gà mổ, "Nô ti tin tưởng Vương phi, nô ti rất tin tưởng Vương phi."

Mộ Dung Thu ôn nhu cười, "Cứ coi như chuyện hôm nay là một con ác mộng, ngủ một giấc nữa thì sẽ quên hết đi! Bản Vương phi cũng muốn nhìn xem Dương mộ đến cầu hôn như thế nào."

"Vương phi?" Hồng Lăng về mặt không hiểu hỏi.

Mộ Dung Thu cũng không giải thích nhiều chỉ cười nói: "Mau rửa mặt, chải đầu lại, buổi tối nghỉ ngơi thật tốt! Sáng mai nhớ trang điểm, mặc quần áo đẹp nhất cho ta!"

Hồng Lăng nghe vậy, vẫn là không hiểu nhưng cũng không hỏi nhiều, Vương phi nói như vậy là đã có chủ ý. Lúc rồi đi, Hồng Lăng âm thầm quyết định, nếu như ngày mai Dương mộ đến cầu hôn, Vương phi cự tuyệt không được thì nàng sẽ đáp ứng việc hôn sự này, đợi đến đêm tân hôn thì nàng sẽ...! (thất cổ)

Tuy nhìn qua là Dương mộ ra tay nhưng Hồng Lăng lại không khỏi nghi hoặc, hôm nay Dương mộ vô cùng kỳ quái, việc này không đơn giản như nàng đã nghĩ. Chẳng lẽ có người muốn thông qua nàng để tính kế Vương phi?

Sau bữa cơm trưa, Mộ Dung Thu liền gọi ba người là Thanh Bình, Văn Mai và Thu Cúc đến.

"Ba người các người tìm vài bà tử to con còn có sức khỏe trong viện mang theo dây thừng cùng tất thảy đến chuồng ngựa bắt con lớn của Dương mộ cho ta! Nhớ rõ, không được kinh động đến Dương mộ. Nếu quân sự chuồng ngựa có hỏi, cho hẳn chút bạc chặn miệng lại." Mộ Dung Thu trầm giọng phân phó nói.

"Bắt Dương Trụ? Vì sao?" Thu Cúc vội hỏi.

Mộ Dung Thu âm thanh lạnh lùng nói: "Đám làm bậy với Hồng Lăng, bắt lại để phòng ngừa bỏ trốn, ngày mai thẩm vấn."

"Cái gì? Tên khốn hán dám có ý đồ xằng bậy với Hồng Lăng ư?" Văn Mai cùng Thanh Bình đồng thời kinh hô, hận không thể lập tức bắt trời tên khốn khiếp kia lại để ngày mai thẩm vấn, trả lại công bằng cho Hồng Lăng.

"Vậy Hồng Lăng có sao không?" Thu Cúc vội hỏi.

"Mới có ý đồ nhưng chưa thực hiện được nhưng cũng đã bị một phen kinh hãi, bây giờ đã về phòng nghỉ ngơi. Các người không cần lo lắng, mau đi đi." Mộ Dung Thu cố ý nói to hơn để nhiều người nghe thấy, đây cũng là cách để bảo toàn sự trong sạch cho Hồng Lăng.

Ba người bọn Thu Cúc hiểu ý, liền vội vàng lui ra, đến khi ba người chuẩn bị bước chân ra khỏi cửa thì Thu Cúc về mặt khó hiểu quay lại hỏi: "Vương phi, nô ti không hiểu đi bắt người thì mang theo tất thảy này làm gì?" Dây thừng dùng để trói người, còn tất thảy thì làm gì?"

"Bịt miệng! Mộ Dung Thu xoay người đi về giường, cười đáp lại.

Cả ba người đều sững sờ. Dường tất thảy bị bịt miệng? Sau khi hết ngạc nhiên, cả ba liền chạy về lục tung mọi góc ngách trong phòng để tìm tất đơ vài ngày chưa giặt, Văn Mai vốn tính quái nên đã nãy ra ý nghĩ nhét thêm cứt gà vào =.=, sau nửa canh giờ, ba nhà đầu hỏn hỏn trở về.

"Vương phi, thật mệt chết đi được. Nhìn Dương Trụ gầy gò ốm yếu như vậy nhưng bà đưa nô ti với mấy người bà tử phải mất rất nhiều mới bắt được, bây giờ thì đang trói giam ở phòng chứa cũi. Nô ti đã ra lệnh cho người trong viện không được để lộ chuyện này ra ngoài." Thanh Bình sau khi bước vào liền vội nói với Mộ Dung Thu.

"Vương phi yên tâm, miệng hẳn bị bị rất chặt, có la hét cũng chẳng ai nghe." Văn Mai cười gian rồi mới nói với Mộ Dung Thu.

Thu Cúc lắc đầu, hơi bất an nói với Mộ Dung Thu: "Vương phi, Dương Trụ là con trưởng của Dương mộ, ngày thường dựa hơi Dương mộ nên rất hống hách, hơn nữa Thẩm trắc phi cũng cực kì coi trọng Dương mộ, chúng ta cứ bắt Dương Trụ như vậy liệu có gặp rắc rối?"

Mộ Dung Thu còn chưa trả lời đã nghe Văn Mai liền kinh hô một tiếng, "Rắc rối? Vậy làm sao đây? Nô ti thật không có nghĩ đến chuyện này nên đã đem cứt gà nhét vào miệng Dương Trụ rồi!"

"Cứt gà ở đâu?" Thanh Bình kinh ngạc hỏi.

Văn Mai cúi đầu không dám nhìn mọi người, nhu thuận trả lời: "Lấy ở phòng bếp nhỏ, hai ngày nay phòng bếp nhỏ vừa mua mấy con gà già."

"Đúng lo, việc này bản Vương phi đã có tính toán! Văn Mai, người làm tốt lắm." Mộ Dung Thu không nhịn được, khẽ cười ra tiếng, mặc dù Văn Mai là nha hoàn nhỏ tuổi nhất nhưng quý tính cũng không ít, làm như vậy coi như xả giận được phần nào.

Bác uyen

"Đáng chết. Sao Dương mộ lại thiếu kiên nhẫn như thế?" Đại phu nhân vừa ăn được vài thìa thì không nuốt nổi nữa, rất tức giận, làm thế nào cũng không nguôi được, liền quăng mạnh chén cơm xuống đất.

Thiên Như lập tức xoay người, vội vàng thu dọn cái chén bị vỡ, vừa định mở miệng khuyên nhủ nhưng nhớ lại thái độ tuyệt tình của phu nhân hồi sáng liền nuốt ngược lại vào trong.

Đại phu nhân cúi đầu, đứng lơ lửng nhìn thấy sườn mặt hoàn nữ của Thiên Như, da thịt trắng nõn, bên tai liền vang vọng lời nói của Mộ Dung Thu sáng nay, trong lòng liền hoàn toàn mất đi tín nhiệm với Thiên Như. Sắc mặt nàng tối lại, lạnh lùng nói: "Là người khích cho Dương mộ làm chuyện đó?"

Tay cầm chén của Thiên Như run lên, lập tức vội vàng lắc đầu: "Đại phu nhân, không phải nô tì! Nô ti sao dám làm như thế, nô ti đã nói với Dương mộ là Đại phu nhân đã phản phớ chuyện này cần phải được bàn bạc kỹ hơn, có lẽ Dương mộ sợ Vương phi đã định một hôn sự khác cho Hồng Lăng nên nhịn không được, hôm nay liền ra tay."

"Đúng như thế sao?" Đại phu nhân vẫn còn nghi ngờ.

Mồ hôi lạnh thấm ướt cả trán Thiên Như, nàng biết Đại phu nhân không còn tin tưởng nàng, nhưng trong vương phủ này, Đại phu nhân là người duy nhất nàng có thể dựa vào liền lập tức quý sụp xuống tỏ rõ lòng trung thành: "Đại phu nhân, nô ti đã hầu hạ bên cạnh người hai năm, luôn cúc cung tận tụy, sao dám làm ra chuyện hại đến người? Rõ ràng hôm nay Vương phi là định ly gián quan hệ chủ tớ chúng ta, hai năm qua chẳng lẽ người còn không hiểu lòng trung thành của nô ti sao, người cũng rõ nô ti là người tự biết thân biết phận, tuyệt đối không dám trèo cao."

Lời của Thiên Như như một cánh tình Đại phu nhân, làm nàng hiểu rõ rất nhiều chuyện, lòng ghen tị lập tức không biến mất không thấy tăm hơi, nàng dạn dàng nói với Thiên Như: "Là ta hồ đồ, suýt nữa rơi vào bẫy của Vương phi, người đứng lên đi."

Thiên Như nghe Đại phu nhân nói vậy liền biết Đại phu nhân đã tin nàng, sau đó vội đứng lên nói: "Tạ đại phu nhân."

"Như vậy xem ra Dương mộ quả vội vàng rồi, ra tay mà không bọc trước lót sau như vậy rất dễ khiến người khác hoài nghi, may mà lúc Hồng Lăng chạy ra khỏi phòng bị nhiều người nhìn thấy, Hồng Lăng mất danh dự cũng chỉ có một con đường duy nhất là gả cho Dương Trụ thôi." Đại phu nhân buông lỏng cảnh giác với Thiên Như liền rơi vào trầm tư.

Thiên Như cúi đầu, tìm dịp thỉnh thình như trong, may mà lấy lại được lòng tin của phu nhân "Vậy có khi nào Vương phi sẽ ra mặt bảo vệ Hồng Lăng hay không? Không đồng ý gả Hồng Lăng cho Dương Trụ?"

"Cho dù Vương phi không muốn, nhưng nàng cũng không có lý do gì chính đáng, ngày mai người báo cho Dương mộ, bảo bà ta đi cầu Thẩm trắc phi cùng đến Mai viên cầu hôn, ta tin rằng trong lòng Vương phi cũng biết phản nạng nhẹ." Đại phu nhân cười khẩy nói.

Trong lúc mọi người đã âm thầm tính kế xong đều đã đi vào giấc ngủ thì đèn bên trong Trúc viên vẫn sáng trưng.

Tú Ngọc xách đèn về đến vườn viện, thấy đèn trong phòng Thẩm trắc phi vẫn sáng, liền lập tức tiến đến bẩm báo: "Trắc phi, chi sợ đêm nay Vương gia sẽ không đến đây, nô ti nghe được, bây giờ vương gia vẫn còn đang ở thư phòng! Theo lời quân gia, hôm nay trong triều có chuyện khó giải quyết, vùng Giang Bắc liên tục thất mùa trong năm năm nay, nạn dân khắp nơi, dù triều đình đã xuất kho cứu trợ trong mấy năm nhưng chỉ trị được phần ngọn, không giải quyết được phần gốc! Hiện nay vẫn đề này đã giao cho Vương gia, sợ rằng lúc này Vương gia đang đau đầu tìm cách xử lý. Chứ từ cũng nên đi ngủ sớm đi."

Thẩm trắc phi đang ngồi thêu áo chợt nghe vậy tay cầm kim thêu khựng lại một chút cười nói, "Thì ra là chuyện trong triều làm khó chàng, những chuyện này nữ nhân như chúng ta không giúp được gì! Người dọn đồ nhà bếp hâm chút canh gả cho Vương gia, đừng để chàng bụng đói đi ngủ, ban đêm gió rất lạnh, nói nha hoàn hầu hạ trong phòng Vương gia đốt lò than sưởi ấm"

"Vâng, nô ti đi ngay!" Tú Ngọc lập tức nhận mệnh, trong lòng thầm thở dài, không giờ nào phút nào mà Trắc phi không nghĩ cho Vương gia. Chỉ đáng tiếc, người lại không phải là chính phi. Trước khi rời đi, Tú Ngọc có chút bất mãn nói: "Vương phi chưa từng lo lắng cho Vương gia như người, mấy tháng trước thì ngày nào cũng đòi gặp Vương gia, ngày ngày dầy dưa, nhưng gần đây lại im hơi lặng tiếng, không hề quan tâm đến Vương gia."

Tú Ngọc lẩm bầm rồi đi, Thẩm trắc phi cúi đầu thất thần, "à" một tiếng, tay kim thêu đã đâm vào tay, không ngừng nhỏ máu, nàng đưa tay vào miệng mút để cầm máu, ngẩng đầu nhìn ánh nến lay động thì thầm tự hỏi: Mộ Dung Thu thật đã buông tay hay là lạt mềm buộc chặt?

Hôm sau

Sáng sớm, Mộ Dung Thu vừa mới rời giường thì thấy chuông quấy đã đến cầu kiến. Hồng Lăng nghe lời Mộ Dung Thu nên đã vận một bộ y phục màu tím bó sát người, những đường cong đều được phô bày trọn vẹn, đặc biệt là chiếc eo nhỏ nhắn dường như có thể dùng một bàn tay đã có thể nắm trọn, màu tím càng tôn lên nước da trắng nõn của nàng, hơn nữa nàng còn có tình trang điểm thật tỉ mỉ, nhìn Hồng Lăng của hôm nay với Hồng Lăng của hôm qua giống như hai người khác nhau! Sáng sớm nàng đã đến hầu hạ Mộ Dung Thu, ba nhà hoàn کیا thấy rằng không có gì khác lạ mới yên lòng.

Quả nhiên, tin đồn về Hồng Lăng và Dương Trụ lan bốn phía nhưng ngại thân phận nàng là nha hoàn thân cận của Vương phi nên không ai dám lớn tiếng. Thấy vậy, Hồng Lăng cũng giả ngơ mà Mộ Dung Thu lại làm như không nghe thấy.

Trắc phòng

Mười vị chương quấy đều ngồi ngay ngắn chờ Mộ Dung Thu, trong tay đều cầm sổ sách, vẻ mặt cũng có chút căng thẳng, không yên, khi nhìn thấy Mộ Dung Thu đến, tất cả đều đứng lên nói: "Nô tãi tham kiến Vương phi."

Mộ Dung Thu mỉm cười nói: "Không cần đa lễ, ngồi xuống hết đi."

Mười người chương quý bối rối nhìn nhau, tại sao hôm nay Mộ Dung Thu lại như hòa như thế? Họ vẫn còn nhớ rõ ánh mắt sắc bén của nàng lần trước ép người ta phải hiện nguyên hình.

Sau khi Mộ Dung Thu ngồi xuống, các chương ào ào mang sổ sách giao cho Hồng Lăng.

Hồng Lăng đem sổ sách đưa cho Mộ Dung Thu.

Mộ Dung Thu xem sổ sách cực nhanh, chỉ trong khoảng nửa canh giờ đã xem hết, cơ bản đã nắm được tình hình buôn bán, sổ sách cũng không sai sót, chỉ vốn vẹn một tháng, lợi nhuận bằng với cả nửa năm trước, xem ra bọn họ đã biết sợ, không dám giấu thủ đoạn lừa gạt nữa còn chuyển chủ vào việc kinh doanh, chỉ trong một tháng, lợi nhuận tăng rất nhanh. "Bây giờ việc mua bán rất tốt. Các người làm tốt lắm." Mộ Dung Thu cười tán dương.

Nhóm chương quấy nghe vậy, tinh thần đang căng thẳng cũng thả lỏng và yên tâm.

"Tiếp tục có gắng, đôi khi cũng nên áp dụng vài biện pháp maketing. Mấy ngày nay, bản Vương phi cũng đã nghe qua không ít về tình hình các cửa hàng. Hôm qua đã viết xong một phương án khuyến mãi nhằm thúc đẩy việc buôn bán của cửa hàng, nhưng không biết có thích hợp không? Các người xem thử, nếu có gì không thỏa đáng, cứ nói đề bản Vương phisửa lại." Mộ Dung Thu nhấp một ngụm trà rồi nói.

Do nàng không thể đích thân đến các cửa hàng để xem xét tình hình cụ thể nên cũng chỉ có cách sai Hồng Lăng dùng một biện pháp hỏi thăm tình hình hoạt động của các cửa hàng kia sau đó ghi nhớ lại hoạt động của các cửa hàng, sau đó báo cho nàng để nàng vạch ra phương án này. Tuy rằng là cường nhân trong thương trường hiện đại nhưng lại chưa từng áp dụng vào thời cổ đại này. Bây giờ nếu có gì không hiểu, trước tiên phải hỏi những người thường xuyên lăn lộn mua bán trước mặt này, bất quá cũng là kinh doanh, phương thức chắc cũng không khác biệt lắm.

"Phương án khuyến mãi?" Mọi người đều ngơ ngác, từ ngữ này rất mới mẻ độc đáo, chưa ai trong số bọn họ từng nghe qua.

"Chẳng qua là cách chào mời mua bán thôi." Mộ Dung Thu cười nhạt giải thích.

Hồng Lăng đem mấy tờ giấy đầy chữ đưa cho từng người, họ lập tức cúi đầu xem, tuy trong đó có một số từ hiện đại mà họ không hiểu nhưng phương pháp tiếp thị ghi trong giấy này cực kỳ mới lạ, bao nhiêu năm buôn bán thì họ chưa từng thấy qua có ai làm như vậy.

Những người ngồi đây đều là lão luyện trong kinh doanh, sống lâu năm trong thương trường nhưng sau khi xem xong, trong lòng ai cũng rất kinh ngạc, một Vương phi sống sung sướng trong nhà cửa rộng rãi sao lại có thể suy nghĩ được đến như vậy, tuy phương pháp này có mới lạ, cũng chưa có ai dùng qua nhưng một khi đã thực hiện thì chắc chắn sẽ kiếm được không ít tiền lời.

Một người trong nhóm đứng dậy cung kính nói với Mộ Dung Thu: "Nô tãi cho rằng có thể làm theo phương pháp của Vương phi, nhưng nếu muốn giảm giá hàng hóa hoặc có chính sách ưu đãi khách hàng lâu năm thì tình trạng hàng hóa của chúng ta phải thật dồi dào, do vậy phải cần một lượng tiền lớn để bổ sung kho hàng."

"Nô tãi cho rằng biện pháp tốt nhất là bán hết hàng tồn kho để lấy phí tồn nhập hàng mới, nếu khách hàng nào mua hàng tồn kho sẽ được ưu đãi khi mua hàng mới. Biện pháp này vừa giúp ta đẩy hết hàng tồn kho lại có thể thu hút khách hàng mới và giữ lại khách hàng cũ."

"Mọi người nói rất đúng, ta có thể thử qua vài phương pháp nhưng phải chấp nhận mạo hiểm! Nô tãi cho rằng mấy phương án này chỉ nên thực hiện mỗi năm một lần mới phát huy tác dụng tối đa."

Nghe bọn họ nói ra toàn bộ ý tưởng, Mộ Dung Thu hết sức hài lòng, trong lòng lại nảy ra những ý tưởng mới, "Muốn đạt được mục đích nhất định phải mạo hiểm. Các người cứ yên tâm làm đi. Phương này án chẳng qua chỉ là các ý cơ bản còn thực tế phải làm như thế nào thì các người tự tính toán! Còn về phần tiền bạc, các người không cần lo, bản Vương phi sẽ cấp cho các người một vạn lượng, nếu đã quyết định thì bắt tay vào chuẩn bị ngay đi. Nếu lỡ là thì bản Vương phi sẽ gánh nhưng nếu lỗi, ta sẽ chia các người ba phần lãi."

Mấy người nghe vậy Mộ Dung Thu quyết định làm, hai mắt đều tỏa sáng, còn nghe thêm mình được chia ba phần lãi thì phấn khích đến mức tim cũng muốn nhảy ra ngoài! Lợi thật lớn! Nếu nỗ lực làm tốt, không chừng có thể nhân cơ hội này kiếm một khoản thật lớn cho bổ công cả đời làm việc vất vả! Bọn họ nhìn nhau, trong mắt tràn đầy sự vui mừng, liên khố nên kích động cam kết với Mộ Dung Thu: "Nô tãi nhất định sẽ tận dụng hết khả năng."

"Như vậy thì tốt. Nhưng nếu muốn nhân cơ hội này mà lừa gạt bản Vương phi, khi bị ta phát hiện, nhất định sẽ truy cứu tới cùng!" Mộ Dung Thu mỉm cười gật đầu, câu cuối cùng chính là cảnh cáo. Nàng không chấp nhận được có người dám ở dưới mắt nàng mà làm bậy!

"Vâng a." Họ phân nửa trong số mười người này đều biết thủ đoạn của Mộ Dung Thu, lúc này làm gì dám có tâm tư nào khác, huống hồ Mộ Dung Thu lại cho bọn hắn lợi ích lớn như thế!

Sau khi bọn họ rời đi, Mộ Dung Thu liền hỏi Hồng Lăng, "Người có biết bán cửa hàng thì có phiên toán gì không?"

"Vương phi muốn bán cửa hàng?"

"Chỉ là thuận miệng hỏi."

"Nếu Vương phi muốn bán, chắc chắn sẽ có rất nhiều người muốn mua, đến lúc đó chắc chắn sẽ bán được với giá tốt." Hồng Lăng cười nói.

Mộ Dung Thu chỉ im lặng cười, ánh mắt dừng ở trên người Hồng Lăng, thấy đáng nàng yểu điệu liền cười nói: "Người là người thông minh, chút nữa cứ tùy cơ ứng biến, nhìn theo ánh mắt bản Vương phi mà hành sự."

"Nô tì tin tưởng Vương phi, cho dù Vương phi làm gì, nô tì đều không có nghi ngờ." Hồng Lăng lập tức nói.

Lúc này, Văn Mai cau mày đi tới, có chút tức giận nói: "Cái tên Dương Trụ này thật là không biết yên thân! Nô tì đến xem hắn có lên chày trốn hay không, ai ngờ hắn đã lấy đầu gõ cửa gần đứt dây thừng trên tay, may là nô tì lo xa, trói tay rồi còn quần dây thừng trên đùi, trên người hắn nếu không hậu quả thật khó tưởng tượng."

Nghe vậy, Hồng Lăng đang buồn bực trong lòng cũng giảm bớt vài phần, không nhịn được cười nói: "Vậy chẳng phải hắn giống y như khoan giò chả sao?"

"Đúng vậy! Nhìn rất buồn cười! Vậy là Văn Mai đã xả giận thay cho Hồng Lăng tý rồi!" Văn Mai chớp chớp mắt to, cực kì đáng yêu nói, sau đó lại tươi cười nói với Mộ Dung Thu: "Nô tì làm tốt như vậy, Vương phi không thưởng cho nô tì sao?"

Mộ Dung Thu nghe vậy, liền bật cười, có một tiểu nha đầu như vậy hầu hạ bên cạnh thì thật vui vẻ, mầu quang vừa chuyển, cười nói: "Thường chứ, nên thưởng, tối nay nói phòng bếp nhỏ cho người thêm hai chén com đi."

Sau khi Văn Mai tạ ơn xong mới hiểu liền cười héo queo, bấu môi nói với Hồng Lăng: "Hồng Lăng tý, Vương phi định nhét hai chén com này vào miệng Văn Mai mà!"

"Ha ha..." Mộ Dung Thu lắc đầu, vẫn nhịn cười không được, nha đầu này thật đáng yêu.

Ba người vừa dứt tiếng cười thì Thanh Bình mang đệm chăn vào phơi nắng vào phòng liền đến đứng giữa ba người, thấp giọng nói: "Vương phi, tối hôm qua Vương gia nghỉ ngơi ở thư phòng, nghe nói Thẩm trắc phi chờ đến tận nửa đêm."

Mộ Dung Thu mỉm cười. Chẳng lẽ Vũ Văn Mặc chán ghét Thẩm trắc phi?

Khi nàng đang nghĩ ngợi, Thanh Bình lại nói tiếp: "Nghe nói trong triều gặp vấn đề khó giải quyết, Hoàng Thượng đem toàn bộ vấn đề của vùng Giang Bắc gấp nạn giao cho Vương gia xử lý! Đây chính là củ khoai lang phỏng tay, năm năm nay, quan viên địa lý vùng Giang Bắc đều đã nghĩ hết các loại biện pháp, nhưng vẫn không có cách, bây giờ việc này lại rơi vào tay Vương gia, sợ rằng đến ngày cả Vương gia cũng không nghĩ ra biện pháp nào."

"Tình hình nạn tai ở Giang Bắc ra sao?" Trong mắt Mộ Dung Thu thoáng hiện đi quang, nàng khép hờ mắt, trầm giọng hỏi.

"Nghe nói rất nghiêm trọng, đã có gần bốn vạn người chết, hơn mười vạn dân chạy nạn! Triều đình tuy có phát lương thực giúp nạn thiện tai, nhưng nhiều người như vậy, triều đình cũng không có cách nào chu toàn được." Thanh Bình thở dài nói.

Mộ Dung Thu trầm mặc không nói, tâm khẽ chuyển động, trong đầu linh quang hiện ra.

Hồng Lăng thấy Mộ Dung Thu không nói, liền hơi giận, tái mặt nói với Thanh Bình và Văn Mai: "Sau này không được nói những chuyện như thế này nữa."

"Vâng." Thanh Bình và Văn Mai vội vàng trả lời.

Lúc này, tại thư phòng, Vũ Văn Mặc đang cau chặt đôi mày, đang chăm chú nghiên cứu một bản đồ hoàn chỉnh và vài tờ giấy nhỏ về tình hình nạn tai vùng Giang Bắc.

Năm năm nay sản lượng nông nghiệp liên tục giảm, đến năm nay thì đến một hạt thóc cũng không thu được, không những thế còn gặp phải nạn châu chấu. Tuy triều đình hàng năm đều có cứu trợ thiên tai chi đáng tiếc như muối bỏ vào biển. Cuộc sống dân chúng lâm vào lầm than, số người chết ngày càng tăng, vấn đề này thật vô cùng khó giải quyết.

Nhìn chăm chăm bản đồ, Vũ Văn Mặc xoa nhẹ huyệt Thái Dương, tiếp tục trầm tư suy nghĩ.

Trúc viên

Mới sáng sớm, Đại phu nhân đã đến thính an Thẩm trắc phi, hai người cùng ngồi tán gẫu rất vui vẻ. Không lâu sau, Dương mục đến Trúc viên cầu kiến.

Ban đầu Thẩm trắc phi tưởng Dương mục tìm nàng là vì phòng bếp đã xảy ra chuyện, nên lập tức cho vào gặp mặt.

Dương mục quý giữa phòng, bắt an chà xát hai tay, quý nửa ngày mới mở miệng cầu xin: "Con lớn của nô tỳ cùng Hồng Lăng cô nương tình đầu ý hợp, hai người đã sớm tư định chung thân, hạ nhân trong phủ ai cũng biết, nhưng Hồng Lăng cô nương là người bên cạnh Vương phi, nô tì không dám đến cầu Vương phi đáp ứng việc hôn nhân! Cho nên bắt đắc dĩ mới đến tìm Thẩm trắc phi giúp đỡ, xin Thẩm trắc phi ban ân, giúp nô tì lần này."

Dương mục vừa nói xong, mọi người trong phòng đều kinh ngạc, dĩ nhiên là ngoại trừ hai người đã biết trước việc này là Đại phu nhân và Thiển Như.

Thẩm trắc phi nhủ mày, ánh mắt sắc bén nhìn Dương mục, nàng đã từng nghe nói về Dương Trụ nên dĩ nhiên cũng biết trong phủ không có ai nào nguyên ý gả cho hắn. Mà nha hoàn Hồng Lăng bên cạnh Mộ Dung Thu là người thông minh lắm sao có thể coi trọng Dương Trụ? Lại nghĩ tới lời đồn trong phủ sáng nay, ánh mắt nhìn Dương mục càng phức tạp.

Đại phu nhân không dám nhiều lời, lúc này chỉ sợ nói ra một câu, sẽ khiến cho Thẩm trắc phi nghĩ ngợi.

"Những năm gần đây, nô tì luôn tận tâm tận lực vì vương phủ, không dám có chút lười nhác cầu thả cũng chưa bao giờ dám yêu cầu điều gì... bây giờ con trai nô tì cùng Hồng Lăng cô nương tình đầu ý hợp, tuy cấp bậc lễ nghĩa không tương xứng nhưng cái gì cũng có ngoại lệ! Thẩm trắc phi vốn là người nhân từ, hy vọng người có thể giúp nô tì lần này, chỉ cần Thẩm trắc phi và nô tì cùng đến gặp Vương phi, nô tì tin chắc là Vương phi sẽ đáp ứng việc hôn sự này, cũng coi như là thành toàn cho con của nô tì cùng Hồng Lăng cô nương." Dương mục thấy Thẩm trắc phi không nói, liếc Đại phu nhân một cái, liền dập đầu lại.

"Hồng Lăng là tâm phúc của Vương phi, hôm qua nô tì muốn lấy Thiển Như đổi nà Vương phi còn không cam lòng chứ đừng nói mang nàng gả đi." Đại phu nhân dùng khăn gắm màu trắng che miệng, cười nói.

Nghe vậy, khõe môi Thẩm trắc phi khẽ nhếch, sâu trong mắt đã thấu hiểu mọi chuyện, nhìn lướt qua Dương mục và Đại phu nhân một lần nữa.

Trong lòng Dương mục rất lo lắng, nếu hôn sự này thành công, bà ta sẽ nhanh chóng có cháu đẻ ầm bong, hơn nữa nhìn Hồng Lăng là biết đây là người thông minh, rất thích hợp làm con dâu của bà! Có Hồng Lăng làm thế, không chừng Trụ nhi cũng sẽ không còn làm đường lạc lối.

Đại phu nhân làm như chuyện này không liên quan đến nàng, tò vè thán nhiên nhưng bàn tay hơi run của nàng ta lại tiết lộ tâm tư của nàng.

Lúc này, hạ nhân của Mai viên đã đem chuyện Dương mục đi gặp Thẩm trắc phi báo cho Mộ Dung Thu.

Sau nửa canh giờ.

Mai viên

"Vương phi, có Thẩm trắc phi cùng Đại phu nhân đến." Một tiểu nha hoàn báo lại.

Lúc này, Mộ Dung Thu đang nghiên cứu bản đồ của vùng Giang Bắc do Hồng Lăng lấy ra từ trong tầng thư lâu của phủ cùng với vài quyền tạp thư nghiên cứu của dân gian, nàng đang xem đến nhập thần thì nghe bên ngoài có tiếng bầm báo.

"Thanh Bình, mang cái mảy thứ này cho kỹ." Mộ Dung Thu ngẩng đầu lên, phản phó cho Thanh Bình.

"Vâng."

Nàng quay đầu nhìn Hồng Lăng đang lo lắng nói: "Đi thôi." Đại phu nhân giúp Dương mục qua nhiên là có ý khác, biết rõ nếu một mình Dương mục đến đây nàng sẽ dễ dàng giải quyết nên mới cùng Thẩm trắc phi đến.

Tuy có hơi bất ngờ, dù sao Thẩm trắc phi không phải là người sẽ vì Đại phu nhân cùng Nhị phu nhân mà làm việc không có lợi cho mình, lần này nàng ta lại tham dự vào, chỉ sợ là đã nghĩ xong kế sách ứng đối. Mộ Dung Thu âm thầm nhủ mày.

Hồng Lăng nghe thấy Thẩm trắc phi cũng tới, càng lo lắng hơn, xem ra Dương mục nhất quyết ép nàng thành thân với Dương Trụ!

Sương phòng

Thẩm trắc phi và Đại phu nhân đã chờ sẵn.

"Sao hôm nay Thẩm trắc phi và Đại phu nhân lại cùng tới gặp bản Vương phi?" Mộ Dung Thu vừa vào trong phòng, thấy hai người thì liền tươi cười như hoa như ngọc hỏi.

"Hôm qua Vương phi hỏi phủ, một đường ngựa xe sẽ rất mệt nhọc, nên muội không dám quấy rầy, hôm nay muội cũng có vài việc nên đến tìm Vương phi thương lượng rồi tranh thủ uống ké trà của Vương phi." Thẩm trắc phi cùng Đại phu nhân đứng dậy hành lễ với Mộ Dung Thu, sau đó Thẩm trắc phi cười nói.

Đại phu nhân cũng tươi cười nói: "Nô tì tình cờ gặp Thẩm trắc phi nên cũng muốn thêm một chén uống trà ké của Vương phi đó."

Nghe vậy, Mộ Dung Thu khẽ cười nói: "Thì ra là muốn đến đây uống trà, nơi của ta có rất nhiều trà, bảo đảm cho các người uống đến no thì thôi."

"Ha ha..."

Ba người vừa gặp mặt, sau vài lời nói đi dóm, không khí liền rất vui vẻ. Tuy ngoài miệng cười nhưng ánh mắt Thẩm trắc phi và Đại phu nhân đều lảng lạng đánh giá Hồng Lăng đi theo sau Mộ Dung Thu.

Mắt hai người đều sáng rỡ, không ngờ nha đầu này lại là một mỹ nhân, cũng khó trách Dương mục lại nóng lòng như vậy. Nhưng tại sao nét mặt của Hồng Lăng lại không thấy chút buồn bã hay bất an nào?

Hồng Lăng cúi đầu, bình tĩnh đi sau Mộ Dung Thu, rồi đứng sau lưng nàng, trên mặt khôngcũng không có biểu hiện dư thừa.

Thu Cúc cùng Vân Mai liền dâng trà.

"Không biết Thẩm trắc phi tìm đến bản Vương phi là vì chuyện gì?" Sau khi ngồi xuống, Mộ Dung Thu liền cảm ly trà, thôi nhẹ vài hơi rồi nhấp một ngụm nhỏ, nhẹ giọng hỏi.

Đại phu nhân lập tức nhìn Thẩm trắc phi.

"Bây giờ Vương gia bận rộn công vụ, bên cạnh lại có ít người hầu hạ, tính ra thì chỉ có Vương phi, muội và ba vị phu nhân, trong đó có nhị phu nhân do phạm sai NÊN vẫn còn bị cấm túc! Tỳ muội chúng ta ít người như vậy chỉ sợ không thể hầu hạ vương gia chu đáo, bốn phu nhân bây giờ chỉ còn ba, nên muội định thương lượng với vương phi có nên tìm một người nữa không?" Thẩm trắc phi nhìn về phía Mộ Dung Thu, sâu trong mắt lóe lên dị quang nhưng mặt vẫn tươi cười rạng rỡ, từng câu nói đều là suy nghĩ cho Vương gia.

Nghe vậy Mộ Dung Thu liền ngừng đầu, liếc mắt nhìn Thẩm trắc phi một cái, thấy thần sắc nàng ta vẫn như thường, quả nhiên là một hiền thê khiến người người bội phục! Nhưng trong lời này, còn có mục đích gì khác thì chính nàng ta là người hiểu rõ nhất, Mộ Dung Thu mỉm cười, chăm chú nhìn lá trà đang chậm chậm xoay tròn trong chén. Thẩm trắc phi thấy vậy, âm thầm kinh hoàng, xem ra Mộ Dung Thu quả thật đang sử dụng chiêu lật mềm buộc chặt!

Đại phu nhân vò cùng kinh ngạc, nàng và Thẩm trắc phi vốn đến đây vì chuyện Hồng Lăng và Dương Trụ nhưng sao bây giờ lại có thêm chuyện nạp thiếp cho Vương gia?

"Vương phi sao lại chán chứ?" Đợi nửa ngày mà vẫn không thấy Mộ Dung Thu trả lời, Thẩm trắc phi liền lên tiếng hỏi.

Mộ Dung Thu ngừng đầu, vẫn tươi cười như trước "Bản Vương phi nghĩ ngợi không đủ nên hơi mệt mỏi, ngồi một lát lại ngủ quên mất, chuyện nạp thiếp cho Vương gia... cứ theo ý Thẩm trắc phi đi! Dù sao bản Vương phi cũng vừa mới quân sự, ta nghĩ dạng nữ tử Vương gia ưa thích chắc là Thẩm trắc phi hiểu biết nhất."

Đồng tử Thẩm trắc phi co rụt, ý của Mộ Dung Thu là gì?

"Nếu tỳ tỳ không có ý kiến, muội liền chuẩn bị." Thẩm trắc phi cười nói.

Đại phu nhân nghe vậy, trong lòng cảm thấy hơi đau, Vương gia vốn rất ít khi đến chỗ nàng, nay nếu có thêm người mới, Vương gia sẽ càng hiếm đến phòng nàng hơn nữa. Dĩ nhiên Thẩm trắc phi không cần phải lo rồi, một tháng thì đã có họ nhà tháng Vương gia qua đêm tại phòng nàng ta rồi.

"Ừ, muội cứ chuẩn bị đi." Mộ Dung Thu gật đầu, lại cúi đầu nhìn tách trà.

"Mấy ngày nay, muội luôn để tâm để tìm một nữ tử vừa có sắc mà tình tình lại tốt, nhưng nữ tử tốt thật khó tìm, nhưng may mà trời không phụ người có lòng, cuối cùng muội cũng đã tìm được nữ tử như vậy! Nhưng mà không biết tỳ có cam lòng không?" Thẩm trắc phi nói dứt câu, ánh mắt vẫn chăm chú nhìn từng biểu tình trên mặt của Mộ Dung Thu, sau đó ánh mắt lại dò đến Hồng Lăng đang cung kính hầu hạ cho Mộ Dung Thu.

Mộ Dung Thu mở bừng mắt, "Hà?"

Thái độ thờ ơ của nàng làm Thẩm trắc phi nhủ mày, trong lòng mơ hồ có chút bất an, nhưng vẫn tiếp tục nói: "Giai nhân này ở ngay bên cạnh Vương phi chứ chẳng đâu xa! Mấy ngày nay, muội thấy đứa nha hoàn bên cạnh tỳ vừa chu đáo lại vừa trung thành, đúng là người thích hợp nhất, hơn nữa nhan sắc lại xinh đẹp hơn người mà quan trọng nhất tình tình lại nhu hòa, cần trọng."

"Là ai vậy?" Mộ Dung Thư ngắt lời khen của Thẩm trắc phi, nhẹ nhàng hỏi bằng quơ.

Đại phu nhân hỏi nghiêng người về phía trước, có chút tò mò nên chờ nghe. Thật ra tò mò là phụ, tâm trạng vui vẻ khi người gặp nạn mới là chính, nếu người bên cạnh Mộ Dung Thư thật sự là người như vậy thì đây đúng là một chuyện cười lớn! Bên người lại có một đứa nha hoàn lẳng lơ, lén lút thông đồng với nam nhân, đến lúc tin này truyền ra không biết sẽ bị người ta chê cười đến mức nào đấy!

Thẩm trắc phi đưa khăn lên miệng, khẽ cười, sau đó chỉ vào Hồng Lăng đang đứng sau Mộ Dung Thư, "Chính là nha đầu phía sau tỷ ty!"

"Cái gì?" Đại phu nhân kinh hồ. Lâm sao có thể?

Hồng Lăng mạnh mẽ ngẩng đầu nhìn Thẩm trắc phi.

Mộ Dung Thư vẫn đang cúi đầu, trên mặt vẫn tươi cười như hoa, nằng chậm rãi ngẩng đầu nhìn Thẩm trắc phi nói: "Hà? Thì ra là nha đầu này, đúng là người làm cho người ta ưa thích mà. Bắt quá..."

"Chẳng lẽ tỷ ty luyến tiếc? Hay còn có nguyên nhân nào khác?" Thẩm trắc phi lo lắng hỏi.

Mộ Dung Thư im lặng cười nhạt, tay nâng chột run lên, ly rơi rơi xuống đất: "Ya.. a..a..! Trà nóng quá."

Hồng Lăng vội vàng thu dọn.

Thẩm trắc phi không khỏi nhủ này.

"Thẩm trắc phi mới vừa nói cái gì? Vừa rồi bản Vương phi nghe không rõ lắm." Mộ Dung Thư nhìn chăm chăm bản tay mình một lúc rồi mới ngẩng đầu nhìn Thẩm trắc phi, cười hỏi.

"Muội muốn hỏi tỷ ty, có luyến tiếc nha đầu Hồng Lăng này không?" Thẩm trắc phi khôngchút tức giận, nhếch môi cười nói.

Nghe vậy, Mộ Dung Thư khẽ nhủ này, nhìn như rất khó xử nữa, "Hồng Lăng là nha đầu hồi môn của bản Vương phi, đã hầu hạ ta từ hồi ở nương, vô cùng hiểu ý ta, cũng rất được ta yêu thích! Nếu không có Hồng Lăng ở bên cạnh hầu hạ, ta cũng không thoải mái, huống chi nha đầu này cũng không phải như bề ngoài của nàng đâu, chỉ sợ sau này sẽ vô ý làm phiền lòng Vương gia."

"Ha ha, xem ra tỷ ty rất là luyến tiếc! Điều này cũng không thể trách tỷ, nếu bên cạnh muội cũng có một người thông minh như vậy thì muội cũng không muốn buông ra! Nhưng tỷ ty đừng quá lo lắng, theo muội, Hồng Lăng tuyệt đối sẽ hầu hạ Vương gia thật chu đáo, đến lúc đó không phải tỷ muội ta chính là người vui mừng nhất sao?" Thẩm trắc phi cười nói nhưng bên trong lại âm thầm cười lạnh, quả nhiên không ngoài dự đoán của nàng!

Mộ Dung Thư đang muốn đáp lại, thì Văn Mai đã ở trước cửa cung kính nói: "Hồi Vương phi, Quán sự phòng bếp - Dương mục cầu kiến."

"Dương mục? Có nói tìm bản Vương phi vì chuyện gì không? Nếu không quan trọng thì cứ chờ ở ngoài." Mộ Dung Thư trả lời.

"Dương mục nói có chuyện rất quan trọng muốn gặp Vương phi."

Mộ Dung Thư quay đầu nhìn Thẩm trắc phi và Đại phu nhân.

Đại phu nhân lập tức nói: "Nếu Dương mục có chuyện quan trọng muốn gặp Vương phi thì sao người không gặp bà ta một lần? Nếu thật sự là có chuyện quan trọng, thì giải quyết cho nhanh."

"Được, cho Dương mục vào đi." Mộ Dung Thư gật đầu, phản phó Văn Mai.

Lát sau, một phụ nhân hơi béo cúi đầu bước vào, vào tới giữa phòng thì dừng bước. "Nô tì gặp qua Vương phi, Vương phi vạn phúc kim an."

"Đến tìm bản Vương phi vì chuyện gì?" Mộ Dung Thư đi thẳng vào vấn đề, quanh co với Thẩm trắc phi và Đại phu nhân cả nửa ngày thế nên sự nhẫn nại của nàng đã sớm biến mất rồi, nên khi nói chuyện với Dương mục, giọng nói có chút lười nhác. Huống hồ mọi người đã đến đông đủ, có tiết mục gì hay thì cứ trình diễn đi.

Dương mục quỳ bịch xuống đất, "Hồi Vương phi, hôm nay nô tì đến đây để cầu Vương phimột chuyện."

"Chuyện gì?" Mộ Dung Thư hỏi.

Đại phu nhân như nín thở nhìn Dương mục, hi vọng Dương mục giữ bình tĩnh, lúc này ngàn vạn lần đừng để xuất hiện lỗi hỏng nào.

Thẩm trắc phi hiển nhiên so với Đại phu nhân bình thản hơn rất nhiều, trên mặt không lộ bất cứ điểm nào bất thường ngược lại vô cùng bình tĩnh.

Rầm, rầm, rầm ba tiếng, Dương mẹ đập đầu lên tiếng: "Xin Vương phi thành toàn cho con trai lớn của nô tì là Dương Trụ và Hồng Lăng, hai người bọn họ tình đầu ý hợp, sớm tư định chung thân, xin Vương phi thành toàn!"

"A" Đại phu nhân cũng phối hợp kính hô một tiếng.

Lúc này dù Hồng Lăng có cứng cỏi thế nào cũng không có cách nào khống chế sự sợ hãi đang lan tràn, tình hình hôm qua lại hiện ra rõ trong tâm trí nàng, một câu tư định chung thân của Dương mục đã dễ dàng phá hủy hoàn toàn sự trong sạch của nàng rồi!

Dương mục cũng toát mồ hôi lạnh, lời này nói ra mang theo chút chột dạ nhưng bà ta nghĩ Hồng Lăng chắc chắn không dám kể lại sự việc hôm qua cho Vương phi nghe, dù sao chủ từ nào mà chẳng coi trọng mặt mũi, ai mà chịu được nha hoàn bên người lại làm ra hành vi mất thể diện như vậy!

"Hằng ngày, Hồng Lăng đều hầu hạ bên cạnh bản Vương phi, khi nào lại có tư tình với Dương Trụ? Chuyện này là lần đầu tiên bản Vương phi nghe đến nha." Mộ Dung Thư khôngghê tức giận mà còn có ý cười đầy mặt.

"Thật ra thì có rất nhiều hạ nhân trong phủ biết rõ quan hệ của Hồng Lăng và con trai nô tì." Dương mục dùng giọng như muỗi kêu giải thích.

Mộ Dung Thư gật gù, khỏe mới khỏe công lên nhìn Thẩm trắc phi, "Xem ra nha đầu bên cạnh ta không có phúc khí làm người bên cạnh Vương gia rồi! Muội vẫn đi tìm người khác là hơn."

"Đầy chi là đề nghị của muội còn quyền quyết định là ở tỷ ty." Thẩm trắc phi gật đầu trả lời, mục đích của nàng chính là muốn thử Mộ Dung Thư, nếu Mộ Dung Thư đồng ý thì nàng cũng sẽ có cách loại trừ Hồng Lăng.

Mộ Dung Thư thu hết biểu tình của Thẩm trắc phi vào mắt, sau đó thu hồi ánh mắt, như có như không đảo qua Đại phu nhân, rồi nhìn Dương mục nói, "Xem ra chuyện Dương mục nói là sự thật, nói gì đây cũng là một chuyện tốt, bản Vương phi cũng nên đáp ứng, hơn nữa còn phải chuẩn bị đồ cưới thật nhiều cho Hồng Lăng..."

Dương mục rất nhanh liền ngẩng đầu, không ngờ Mộ Dung Thư sẽ đồng ý, nhất thời kính hi vô cùng nhưng câu sau của Mộ Dung Thư lại khiến bà ta càng thêm lo lắng, đến thờ mệnh cũng không dám.

"Bắt quá... Việc này có chút không giống như Dương mục nói!" Nụ cười trên môi Mộ Dung Thư đột nhiên biến mất, thay vào đó là ánh mắt vô cùng sắc bén, hướng ra ngoài cửa hô to: "Đẫn người vào đi!"

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Quyển 1 - Chương 54

Trong lòng mỗi người đều có suy nghĩ khác nhau, Mộ Dung Thư sắp làm gì?

Dương mục vẻ mặt khó hiểu, ngẩng đầu nhìn Mộ Dung Thư hỏi: "Vương phi, chuyện gì thế này?" Không phải là đang bàn về hôn sự sao? Tại sao lại muốn dẫn người đến? Chẳng lẽ là có người muốn phá đám?

"Dương mục không cần lo lắng, người này người cũng biết đấy." Mộ Dung Thư khẽ cười nói.

Thẩm trắc phi bỗng nhiên có một dự cảm không tốt, Mộ Dung Thư cười càng âm áp nhưng lại đang đầu đi lạnh lẽo như băng, chỉ sợ việc này không ổn rồi.

Đại phu nhân cúi đầu, trong mắt không giấu được sự nghi hoặc, chuyện gì đã xảy ra? Thái độ của Mộ Dung Thư hôm nay không bình thường, còn nha đầu Hồng Lăng kia từ nãy đến giờ vẫn luôn bình tĩnh, trên mặt không có bất kỳ biểu hiện thống khổ nào, ngay cả lúc Thẩm trắc phi nói muốn đưa nàng ta lên làm phu nhân cũng chỉ làm nàng thoáng kinh ngạc mà thôi, đối với sự xuất hiện của Dương mục cũng không có một chút gì ngoài ý muốn, chẳng qua lúc nghe Dương mục nói rằng và Dương trụ tư định chung thân thì sắc mặt có hơi tái nhợt nhưng lại thôi.

"Vương phi đây là...? Nếu như là chuyện tốt, sao người lại không tác hợp? Thật ra, nô tì rất hâm mộ bọn họ, có thể được Vương phi chúc phúc." Đại phu nhân lại chuyển đề tài về chuyện chính, dùng mắt ra hiệu cho Dương mục rồi nói với Mộ Dung Thư.

Dương mục lại tiếp tục đập đầu, đập đến nỗi trên trán bà ta đã có vài vết máu, con mắt híp lại, cố gắng nặn ra vài giọt nước mắt, "Nô tì tạ ơn Vương phi! Nô tì chưa bao giờ dám nghĩ có thể nhận được chúc phúc hay ân điển của Vương phi, không ngờ Vương phi lại có thể suy nghĩ cho một hạ nhân như nô tì! Nô tì và hai tử tạ ơn Vương phi! Hồng Lăng có nương tạ ơn Vương phi."

Nghe vậy, Hồng Lăng bước ra, giọng cứng rắn nói: "Nô tì không có quan hệ với Dương mộ, vì sao lại thay nô tì tạ ơn Vương phi?"

"Ha ha, mọi người đừng có sốt ruột, mọi việc cứ từ từ mà tính, không phải sẽ tốt hơn sao? Huống hồ, tiết mục chính vẫn còn chưa trình diễn, Hồng Lăng, người tiết kiệm chút sức lực đi! Dù sao thì Dương mộ cũng là quán sự phòng bếp, tuy không phải là chủ từ của người nhưng người cũng nên thận trọng từ lời nói một chút. Dù sao ai cũng không được nói bậy má?" Mộ Dung Thu khẽ cười, tuy lời nói thì chỉ trích Hồng Lăng nhưng ý tứ lại chăm chọc Dương mộ.

Thẩm trắc phi im lặng cúi đầu, Mộ Dung Thu cũng nhàn nhạt nhìn thoáng qua nàng một cái. Đại phu nhân cắn chặt răng, tuy Mộ Dung Thu không nói rõ là có việc gì, nhưng nàng lại cảm thấy có rất nhiều điểm bất thường.

Thấy Mộ Dung Thu im lặng, Dương mộ không cam lòng nói tiếp: "Nhất định là Hồng Lăng có nương then thùng, người tốt như Hồng Lăng thì có dốt đến đi tìm cũng không thấy, vẫn là con trai nô tì có phúc khí." Nói một hồi thì bà ta vẫn mạng Hồng Lăng thành con dâu của bà như cũ, cũng không quên hóm qua đã tính kế Hồng Lăng như thế nào! Thật ra thì trong lòng Dương mộ đang vô cùng đắc ý, từ lúc biết ý của Đại phu nhân, bà ta cũng định đợi vài ngày nhưng nha đầu Thiển Như lại đến báo tin Vương phi đang tìm người thật tốt để gả Hồng Lăng đi, bà ta nghe vậy nên nóng nảy vội vàng thiết kế ra màn kia, may mà bà ta thông minh nếu không... Thật là may mắn, may mắn mà.

Dương mộ vừa dứt lời, hai bàn tay vốn nắm chặt của Hồng Lăng liền nổi gân xanh, khớp ngón tay cũng trở nên trắng bệch.

Mộ Dung Thu đang tươi cười đột nhiên thu lại, nhìn Dương mộ, lạnh lùng hỏi: "Dương mộ, người làm ở vương phủ chắc cũng đã hơn hai mươi năm? Năm nay chắc đã bốn mươi tuổi rồi? Có còn làm nổi công việc của phòng bếp không?"

"Hồi Vương phi, đúng vậy ạ, năm nay nô tì đã bốn mươi lăm tuổi, tuy công việc phòng bếp cũng có chút nặng nhọc nhưng nô tì sẽ cố hết mình làm cho thật tốt." Dương mộ lập tức trả lời.

"Tuổi cũng không còn trẻ nữa, đến lúc người nên nghỉ hưởng phúc rồi." Khóe môi Mộ Dung Thu khẽ cau, thản nhiên nói.

Dương mộ sống sót, ý của Vương phi là gì?

Thẩm trắc phi và Đại phu nhân cùng cau chặt mày.

Vào lúc này, vài bà tử đã rời khỏi Dương Trụ đang gây dựng kịch liệt vào phòng, bởi vì gây dựng nên quần áo trên người hằn xốc xềch không chịu nổi, tóc tai bù xù nhìn không ra dạng gì! Mà mấy bà tử này sức lực rất lớn, ốm yếu như Dương Trụ có làm gì thì cũng không thoát được.

Một bà tử dùng sức đã mạnh vào đầu gối của Dương Trụ để cho hần quý xuống, vì miệng hần bị nên chỉ có thể kêu ư ư trong miệng, khó khăn định đứng dậy thì thấy Mộ Dung Thu ngồi ở ghế chủ vị còn Thẩm trắc phi cùng Đại phu nhân đang ngồi một bên nên lập tức không dám lộn xộn, nghiêng đầu lại nhìn thấy Dương mộ nhưng do miệng bị nhét gẻ nên không thể nói chuyện càng không thể hành động thiếu suy nghĩ.

Dương mộ nhìn thấy bộ dạng thảm hại của con mình liền kinh hãi! Tại sao chỉ trong vòng một đêm đã biến thành thế này? Lại nhìn đến người áp giải con bà đều là bà tử trong Mai viên liền biết đây là ý của Vương phi, mặt liền tái nhợt, vội vàng nhìn Mộ Dung Thu, thất kinh hỏi: "Vương phi, con nô tì đã phạm vào tội gì? Sao lại trở nó như vậy?" Dương mộ không phải là kẻ nguốt, vừa nhìn thấy bộ dáng của Dương Trụ liền biết hần đã bị bắt được một thời gian rồi, nếu không cũng không một mồi đến mức như vậy, mà trên người còn có mùi kỳ quái.

Lúc này, mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía Mộ Dung Thu.

"Dương mộ quả thực là lớn tuổi rồi, mà hạ nhân trong vương phủ hình như càng ngày càng không có quy củ." Mộ Dung Thu cười lạnh một tiếng, tầm mắt rơi vào người Thẩm trắc phi.

Nhìn một màn vừa rồi, Thẩm trắc phi vẫn luôn im lặng vì không đoán được ý của Mộ Dung Thu là gì nhưng vừa nghe được những lời này, hăng mĩ bắt giác cau chặt, đến khi chạm phải ánh mắt của Mộ Dung Thu thì nàng biết đã đến lúc phải lên tiếng: "Dương mộ, sao người dám nói vậy với vương phi? Còn không bồi tội với Vương phi!"

Bây giờ Dương mộ mới nhận ra những lời mình nói vừa rồi có hơi thất lễ, nên cho dù nghĩ ngờ trong lòng chưa được giải thích, cho dù có bao nhiêu oán hận cũng phải mở miệng bồi tội với Mộ Dung Thu. "Nô tì lỡ lời, nô tì đã biết sai, xin Vương phi đừng trách."

May mà từ đầu bà đã chọn trung thành với Thẩm trắc phi, vào lúc quan trọng có thể che chở cho bà, ai nghe qua cũng đã biết là Thẩm trắc phi không có ý định trách cứ bà.

Mộ Dung Thu cũng không nói gì, chỉ cúi đầu chăm chú nhìn những ngón tay được chăm sóc tỉ mỉ của mình, mà nàng không lên tiếng thì ai dám mở miệng! Một canh giờ trôi qua, trong lòng ai thấp thỏm thì càng khẩn trương nhưng chỉ có Mộ Dung Thu vẫn bình tĩnh như không.

Lúc này, nếu có một cây kim rơi xuống thì âm thanh dù có nhỏ đến đâu cũng có thể nghe được rõ ràng.

"Dương Trụ bước lên trả lời." Mộ Dung Thu chậm chậm ngừng đầu, đôi mắt có vẻ lơ đãc nhưng lại giống như hằm băng làm người ta lạnh thấu xương, khiến cho Dương Trụ liền cảm thấy sợ hãi.

Hắn đang muốn trả lời nhưng miệng lại bị mấy dốt bắt bịt chặt, Văn Mai đảo mắt, liền tiến lên kéo mấy dốt vớ ra, thì mùi cứt gà hơi thôi sộc vào mũi mọi người.

Thẩm trắc phi và Đại phu nhân không thể giấu được vẻ chán ghét khi nhìn Dương Trụ, nam nhân gì mà ăn ở dơ bẩn lại gầy yếu, suốt ngày ăn không ngồi rồi, khó trách không có nữ tử nào nguyện ý gả cho hần! Nên mới phải bày kế hãm hại Hồng Lăng mới có thể cười được thế từ.

Mộ Dung Thu nhàu mày, không biết nha đầu Văn Mai đến cùng đã nhét bao nhiêu cứt gà vào trong tất? Cuối cùng Dương trụ cũng có thể nói chuyện nhưng miệng bị bịt kín đã lâu nên có hơi té, một lúc sau mới có thể nói chuyện bình thường. Hần ngừng đầu nhìn thấy vẻ đẹp quốc sắc thiên hương của Mộ Dung Thu thì không kim được liền gậy đại, đến khi Dương mộ nhắc nhở thì mới hoàn hồn, liền vội vàng cúi đầu nói: "Tiểu nhân không biết vì sao Vương phi lại trối tiểu nhân?"

"Không biết?" Mộ Dung Thu nhếch môi cười lạnh.

Dương Trụ cảm thấy mình vô tội, cơ bản là hần không có làm gì sai. Bất quá... Hần chợt dạ nhìn về phía Hồng Lăng, lại thấy Hồng Lăng trang điểm lộng lẫy, hai mắt nhất thời hiện lên vẻ dâm dăng, trước kia hần cũng không biết Hồng Lăng xinh đẹp như vậy nhưng lại biết đáng người nàng ta rất rất hỗn! Vừa nghĩ đến việc sẽ cười được nàng, hằng đêm chung chăn chung gối thì nhất càng hiện rõ vẻ dâm dục.

Hồng Lăng gần đến đó mặt, thật muốn bước tới dẫm vào ánh mắt hần!

"Con nô tì đã làm sai việc gì, xin Vương phi minh giám, từ trước đến giờ nô là đứa nhát gan, không dám gây chuyện lung tung! Nếu có vô ý xúc phạm Vương phi, xin người hãy nhân từ bỏ qua cho nó." Dương mộ nhìn con mình lại nhìn đến sắc mặt giận dữ cũng chán ghét của Hồng Lăng, trong lòng cũng rất hận hực, tuy Dương Trụ có nhiều điểm không tốt nhưng cũng là nam tử, mà sớm muộn gì Hồng Lăng cũng sẽ trở thành con dâu của bà, đã không biết bao che cho người nhà còn ra vẻ ghét bỏ, cứ chờ sau khi gả cho Dương Trụ xong, bà ta phải từ từ dục báo lại mới được!

Đại phu nhân cũng không dám nói gì, trong tình huống không rõ này mà mở miệng nói thì đúng là bị nguốc rồi.

Thẩm trắc phi luôn âm thầm quan sát Mộ Dung Thu, nàng thừa nhận, từ đầu đến giờ, nàng không thể nào đoán được suy nghĩ của Mộ Dung Thu, thật ra thì Mộ Dung Thu đang định làm gì?

"Sai? Dương mộ, chỉ sợ lỗi của Dương Trụ đã phạm thì ngay cả bản Vương phi muốn tha cũng tha không được!" Mộ Dung Thu cười lạnh một tiếng, ngừng đầu nhìn Dương trụ, lạnh lùng cực điểm nói, "Dương Trụ, người đã biết lỗi của mình?"

Dương Trụ kinh hãi, đã xảy ra chuyện gì? Hần nhìn Hồng Lăng, chẳng lẽ nàng ta đã mang chuyện hóm qua nói cho Vương phi? "Tiểu nhân biết sai, đáng lẽ tiểu nhân phải đến cầu hôn ngay hóm qua mới phải." Dứt lời, còn cười với Hồng Lăng, lộ ra cái răng vàng khè.

Dương mộ vừa muốn mở miệng nói nhưng khi nhìn thấy sắc mặt của Thẩm trắc phi thì liền ngậm miệng, tuy vậy bà ta vẫn không yên tâm nên nhìn về phía Mộ Dung Thu.

Mộ Dung Thu cầm ly trà mới pha, nước trà vẫn còn rất nóng, nghe Dương Trụ nói xong liền kinh thường cười lạnh một tiếng, rồi dứt khoát ném thẳng ly trà vào người Dương Trụ.

"Gỏi cho một tên tiểu nhân có gan làm loạn! Người tưởng bản Vương phi không biết người làm ra chuyện bẩn thỉu gì sao? Ngay cả người bên cạnh ta mà người cũng dám khi dễ!" Mộ Dung Thu nổi giận quát to.

Dương Trụ bị nóng nhất thời kêu to, "A..."

"Chuyện này là sao...?" Thẩm trắc phi nhàu mĩ, xem chừng chuyện tiếp theo sẽ không đơn giản như nàng nghĩ. Rốt cuộc Dương Trụ đã bị Vương phi nắm được nhược điểm gì?

"Vương phi, này..." Dương mộ khiếp sợ, sao Vương phi lại tức giận như vậy!

"Hồng Lăng là Đại nha hoàn hồi môn của bản Vương phi, gương mặt xinh đẹp mà dáng điệu cũng tốt, Dương Trụ người chỉ là đứa làm công trong chuồng ngựa m2 lại dám có gan mơ tưởng đến Hồng Lăng! Rình rập giường bấy để làm nhục nàng? Dương Trụ, người quả thật là ăn gan hùm mật gấu rồi!" Mộ Dung Thu lạnh lùng nói, lời này như cái mủ trùn lên người Dương Trụ.

"Cái gì? Vương phi, người hiểu lầm rồi, Hồng Lăng có nương và tiểu nhân là tình đầu ý hợp, tuyệt đối không phải do tiểu nhân trêu chọc Hồng Lăng có nương." Dương Trụ cũng không phải là người ngu ngốc, 'vũ nhục Hồng Lăng' và 'cùng Hồng Lăng tình đầu ý hợp' có ý nghĩa hoàn toàn khác nhau, trời ơi, hần chỉ có thể thừa nhận Hồng Lăng cùng hần tư định chung thân thôi!

Lúc này Đại phu nhân mở miệng nói, "Vương phi, có phải là có hiểu lầm trong chuyện này? Hay lời nói của Hồng Lăng và Dương Trụ có điều bất nhất?"

Thẩm trắc phi chờ câu trả lời của Mộ Dung Thu.

"Phải không? Nhưng bản Vương phi lại không nghĩ như vậy, Hồng Lăng, người kể lại chuyện xảy ra hóm qua đi!" Mộ Dung Thu xoay người nói với Hồng Lăng.

Hồng Lăng gật đầu, tiến lên chỉ tay vào Dương mộ cắn răng nói: "Hóm qua nô tì đến phòng bếp thì gặp Dương mộ, bà ta kêu nô tì đến xem vài mẫu thuốc, xem được một lúc thì tên khốn kia đột nhiên xuất hiện phía sau định giờ trò sàm sỡ với nô tì! Thân là một có nương trong sạch, dờ nào nô tì để hần muốn làm gì thì làm liền định bỏ chạy nhưng hần ăn nói lỗ mãng lại còn uy hiếp nô tì, nô tì có dọa sẽ nói với Vương phi nhưng không ngờ hần lại dám nhục mạ Vương phi, nô tì tức giận nên có xô xát với hần, sau đó lợi dụng cơ hội đẩy cửa chạy trốn." Nói xong, khóe mắt Hồng Lăng bắt đầu đỏ hoe, rất ủy khuất rơi lệ, sau đó nghẹn ngào nói tiếp: "Lúc nô tì mở cửa phòng ra, liền thấy Dương mộ đứng ở trước cửa, trong viện còn vài người khác, nô tì vì quá tức nhục nên đã chạy đi. Dù sao thì đây cũng không phải là chuyện gì tốt nên khi về Mai viên nô tì đã không kiềm được tức giận, đem tất cả nói Vương phi, mong người làm chủ cho nô tì, đừng để danh dự của nô tì hủy trong tay

bọn người này!" Mấy lời cuối cùng là nàng nghiêng rằng nghiêng lỵ mà nói ra, không hề che giấu đi hận ý.

Thẩm trắc phi và Đại phu nhân cùng nhìn Dương Trụ, thấy trên mặt hẳn toàn là vết thương thì liền tin lời của Hồng Lăng, dù sao tận mắt thấy mới là sự thật, Dương Trụ này cũngkhông phải thứ tốt lành gì!

"Người nói vậy! Ta không hề nhục mạ Vương phi! Người là đứa không biết xấu hổ, được ta xem trọng coi như là người có phúc vậy mà người dám vu khống cho ta!" Lừa gạt của Dương Trụ xông lên nào, liền mất hết lý trí chửi ầm lên, bất kể đây là lúc nào và đang trong tình huống nào và dĩ nhiên cũng không thêm quan tâm có người nào trong phòng.

Dương mụ gấp quá liền tát cho Dương Trụ một bạt tai, "Người nói vớ vẩn gì vậy?"

Dương Trụ bị đánh, tỉnh cả người, liền vội vàng dập đầu với Mộ Dung Thu, "Tiểu nhân quá tức giận nên hồ đồ, nói năng lung tung nhưng lời Hồng Lăng tuyệt đối không phải là sự thật!"

Sau đó, Dương mụ nhìn sắc mặt Mộ Dung Thu liền biết rằng tuyệt đối sẽ không dễ dàng tha cho Dương Trụ, vội vàng cầu xin Thẩm trắc phi, "Thẩm trắc phi, xin người minh giám, con nô tì tuyệt đối không có giống như lời của Hồng Lăng, chắc chắn là Hồng Lăng vu khống hãm hại con nô tì!"

Thẩm trắc phi nhủ mưu, nàng cũng không ngờ việc này lại phức tạp như thế, đột nhiên nàng liền hiểu ra là ngay từ đầu Mộ Dung Thu đã không có ý định gả Hồng Lăng cho Dương Trụ! Không thể tin được là một đứa nha hoàn mà lại được Mộ Dung Thu xem trọng như thế!

Thật giả của chuyện này mọi người trong phòng đều biết rõ, Dương mụ quả thật đã gắng mặt cái bầy, còn lời nói của Hồng Lăng hư hư thật thật không ai nói được, không thể phủ nhận nha đầu này là đứa thông minh .

Thẩm trắc phi không trả lời Dương mụ, bà ta nhất thời bối rối liền nhìn Đại phu nhân nhưng nàng ta chỉ trợn mắt nhìn bà một cái, rồi ngo lơ.

"Người xem bản Vương phi là người mù sao? Dương mụ, Dương Trụ, các người coi ta là đứa nguốc đê lừa gạt?" Mộ Dung Thu cười lạnh một tiếng, giọng nói mang theo sự lạnh lẽo cực độ.

"Vương phi minh giám! Tuyệt đối không phải như Hồng Lăng nói, tiểu nhân cho dù có một trăm lá gan cũng không dám làm như thế!" Dương Trụ gào khóc.

Dương mụ không ngừng dập đầu, khuôn mặt đã tràn đầy nước mắt, "Con nô tì tuy là một hạ nhân ti tiện nhưng nhân phẩm cũng là tốt! Nếu Hồng Lăng có nưong không đồng ý, sao nàng lại có thể xuất hiện trong phòng của nô tì để gặp riêng con trai nô tì!"

Thật giỏi! Nụ cười của Mộ Dung Thu càng âm trầm.

"Nếu mà các người thà chết cũng không nhận tội thì ta sẽ cho các người được tâm phục khẩu phục. Người đầu, cho mấy nha hoàn ở cùng khu với Dương mụ, còn có mấy bà tử ở phòng bếp đến đây!" Mộ Dung Thu truyền lệnh.

Đúng lúc này, Thẩm trắc phi lại phúc thân hành lễ với Mộ Dung Thu: "Muội vừa nhớ ra còn có chút việc chưa làm xong nên xin cáo lui trước." Chuyện của Dương mụ vốn không liên quan đến nàng, nếu tiếp tục ở đây cũng không làm được gì, nàng không muốn việc này truyền đến Vương gia, sẽ lại làm người bất mãn.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu nhìn Thẩm trắc phi, cười ám áp như gió xuân nói, "Được! Thanh Bình, tiễn Thẩm trắc phi."

Sau khi Thẩm trắc phi rời khỏi, hy vọng mong manh của Dương mụ cũng vụt tắt, bà ta bất động ngồi bịch xuống đất, trong lòng thấm hiểu Thẩm trắc phi đã quyết định vứt bỏ bà rồi, nàng nhất định sẽ không ra mặt đối nghịch với Mộ Dung Thu. Trong lúc tuyệt vọng, bà ta lại nhìn Đại phu nhân, dù gì thì chuyện này cũng xuất phát từ gợi ý của Đại phu nhân.

Đại phu nhân neho mắt, âm thầm cắn răng, lập tức đứng dậy nói với Mộ Dung Thu: "Mấy ngày trước, Dương mụ đã nói qua chuyện này với nô tì, nói Dương Trụ có tình ý với Hồng Lăng, hy vọng nô tì có thể khuyến khích, nhưng lúc đó nô tì lại không biết nhân phẩm của Dương Trụ nên mới đồng ý việc này với Dương mụ, nhưng không thể ngờ là Dương Trụ lại có thể làm ra chuyện đê tiện như vậy." Lời này vừa nói ra đã phải sạch trách nhiệm của nàng.

Mộ Dung Thu gật đầu, lạnh lùng nhìn nàng nói: "Thì ra là thế." Mặc dù Đại phu nhân phản ứng nhanh nhạy, nhưng đã nâng đã quyết định hôm nay bằng bất cứ giá nào cũng khôngbuông tha cho nàng ta, nhất định phải cho nàng ta một bài học.

Đại phu nhân cúi đầu, nàng biết những lý lẽ của nàng không vững, ai trong phủ mà chẳng biết Dương mụ là người của Thẩm trắc phi? Không cầu Thẩm trắc phi mà cầu nàng làm gì?

Dương mụ rất tức giận, nếu không phải chuyện này do Đại phu nhân khuyến khích thì làm sao bà ta lại nảy ra ý định xấu xa như vậy? Thế mà giờ lại dám nói như vậy, còn đẩy hết trách nhiệm cho bà, nhưng dù sao không có bằng chứng, bà ta có muốn phản bác cũngkhông được.

"Tại sao có thể như vậy?" Dương Trụ thờ dãi rồi sững sờ nói.

Qua khoảng ba khắc, Thu Cục liền dẫn mấy người bà tử cùng nha hoàn đến.

Mấy bà tử có chút lố lỉnh, không biết mình đã phạm sai lầm gì mà bị gọi đến gặp Vươngphi, đến khi nhìn thấy Dương mụ và Dương Trụ đang chật vật quỳ dưới đất liền biết chuyện này có thể liên quan đến bọn họ.

Mộ Dung Thu nhìn mấy người bà tử hỏi: "Hôm qua Hồng Lăng đến phòng bếp để chuẩn bị điểm tâm cho bản Vương phi, nhưng sau đó lại đến phòng Dương mụ, các người đều làm việc trong bếp. Vậy thì hãy nói xem là vì sao Hồng Lăng lại đến phòng Dương mụ?"

"Hồi Vương phi, nô tì nghe Dương mụ nói có vài mẫu thêu mới trong phòng muốn Hồng Lăng cô nưong nhìn thử, có vẻ Hồng Lăng cô nưong không muốn đi lắm nhưng Dương mụ nài ép quá nên mới đi!" Một bà tử cẩn trọng nói.

Hai ba người còn lại cũng gật đầu tỏ vẻ tán thành. Dương mụ cau chặt mày, trong lòng khản trương không thôi.

Mộ Dung Thu gật đầu, lại nhìn mấy người nha hoàn hỏi: "Mấy người các người ở cùng một viện với Dương mụ?"

"Vâng ạ."

"Hôm qua, Hồng Lăng bước ra khỏi phòng Dương mụ vội vẻ như thế nào? Còn có, tại sao lúc ấy Dương mụ chỉ đứng trước cửa phòng mà không vào?" Mộ Dung Thu nói.

Một nha hoàn trong đám dè dặt nói: "Lúc ấy Dương mụ đang đứng ngoài cửa, bộ dáng rất khản trương, một lát sau thì thấy Hồng Lăng cô nưong vừa mới vào lúc này đi ra. Bọn nô tì nhìn thấy Hồng Lăng cô nưong vừa tức giận, vừa giống như chịu không ít ủy khuất, sau đó liền thấy Dương Trụ quần áo không chỉnh tề đuổi theo."

"Vậy quần áo Hồng Lăng có chỉnh tề?" Mộ Dung Thu hỏi tiếp.

"Không có." Mấy nha hoàn đồng thanh trả lời.

Mộ Dung Thu ôn nhu cười khê, lại hỏi: "Bản Vương phi muốn biết Dương mụ nói minhkhông gây chuyện, Dương Trụ nhân phẩm lại tốt, vậy chuyện có đúng như bà nói không?"

Mấy nha hoàn đưa mắt nhìn nhau, rồi sợ hãi nhìn Dương mụ, vừa nhìn thấy ánh mắt cảnh cáo của bà ta, các nàng liền cúi đầu, không dám nhiều lời mà ngay cả đám mấy người bà tử cũng cúi đầu, dù sao Dương mụ cũng là quân sự, hạ nhân như họ làm sao dám chọc vào.

"Các người không dám nói? Được rồi, Văn Mai, người thử nói một chút về Dương Trụ nào!" Mộ Dung Thu lại nhìn về phía Văn Mai ôn nhu nói.

Văn Mai tức giận nhìn Dương Trụ và Dương mụ rồi đến giữa phòng nói: "Đa số người trong phủ đều biết Dương Trụ có thể ăn ở trong phủ đều là nhờ Dương mụ, nhưng từ trước đến giờ Dương Trụ hết ăn lại nằm, quân sự chuồng ngựa cũng rất bất mãn với hắn, cho nên đã hai mươi mấy tuổi mà vẫn chưa có thể thất là vì vậy. Hơn nữa, từ xưa đến giờ, Dương Trụ luôn thích lêu lổng trong kỹ viện, Hồng Lăng tỷ là người khéo léo, hẳn lại dám 'đưa mồi mà chòi nắm sọt' cũng không biết nhìn lại mình có xứng với tỷ ấy không?"

Vài câu nói không thêm چه đầu sự khinh miệt khiến cho Dương Trụ mặt đỏ tai bùng, mà hẳn lại dám phản bác, dù sao chuyện này là sự thật. Nét mặt của Dương mụ cũng có chút xấu hổ.

Chuyện này càng ngày càng rõ, dù cho Dương mụ có muốn tiếp tục nói dối thì đám nha đầu bà tử trong phòng này cũng dễ dàng đoán được chuyện gì xảy ra. Huống hồ nhìn ý tứ của Vương phi, lần này là Vương phi nhất quyết vì Hồng Lăng mà đòi công đạo, đây chính là điều mà bà không ngờ tới.

"Nô tì biết sai rồi, đều là lỗi của nô tì, là nô tì không biết dạy con mới gây ra chuyện gièm pha như thế này, hãy để nô tì mang nó về dạy dỗ lại, sau này tuyệt đối sẽ không để chuyện như thế này xảy ra nữa!" Dương mụ phản ứng rất nhanh, lập tức dập đầu nhận sai, khôngdội Mộ Dung Thu phản ứng kịp, liền kéo Dương Trụ muốn rời đi.

Dương Trụ cũng lao đảo đứng lên, định im lặng mà đi.

"Dương mụ, khi nào thì người lại có quyền lớn hơn cả bản Vương phi vậy? Loại chuyện nghiêm trọng như thế này chỉ cần nói một câu xin lỗi là xong? Chẳng lẽ người cho rằng phủ Nam Dương Vương không có quy củ?" Mộ Dung Thu khép hờ hai mắt, lạnh giọng nói.

Dương mụ và Dương Trụ cùng đứng lại, không dám rời đi, lại xoay người quỳ xuống, hai người cùng dập đầu rồi đồng thanh nói: "Xin Vương phi bớt giận, Vương phi bớt giận."

"Dương Trụ đang ở vương phủ, nhưng lại to gan lớn mật dám vu nhục nữ tử, hành vi phạm tội như thế không thể tha thứ được! Mang xuống phạt sau mười đại bản rồi đuổi ra khỏi phủ, cả đôi không được phép bước vào vương phủ nữa bước!" Mộ Dung Thu lộ ra tia sáng rét lạnh, không cho cự tuyệt.

Sắc mặt Dương mụ nhất thời tái nhợt, không thể tin nhìn về phía Mộ Dung Thu, bà ta khôngngờ hậu quả sẽ nghiêm trọng như thế, vội vàng thất thanh khóc rống nói: "Vương phi tha mạng! Con nô tì thật sự biết sai rồi! Hẳn thật sự biết sai rồi!"

"Khóc cái gì khóc, bản Vương phi cũng chưa có lấy mạng hẳn! Về phần người, cũng có tội như hẳn, dám dung túng cho Dương Trụ ở trong phòng người có ý đồ gây rối với Hồng Lăng hơn nữa còn chỉ đứng ngoài phòng, không có ý ngăn cản, đến hôm nay vẫn còn muốn bao che cho hắn, định bôi nhọ danh dự Hồng Lăng, dựa vào các điều này, người cũng không thể tiếp tục ở lại trong phủ! Lát nữa đến phòng thu chi lĩnh ba tháng tiền lương rồi rời phủ đi!" Mộ Dung Thu nói.

Dương mụ lăm vào tuyệt vọng, tại sao cuối cùng lưa lại dốt đến thân mình thế này? Bà takhông cam lòng, rồi phủ theo cách này thì sau này còn có ai dám thuê bà ta nữa? Huống hồ bà ta vất vả bao nhiêu năm mới leo được đến vị trí quản sự trong vương phủ, là bà ta hồ đồ, không biết phân biệt tốt xấu, cho rằng Vương phi dễ bị qua mặt bắt nạt, nên mới bị như vậy.

Đại chút... Nếu chuyện này không phải do Đại phu nhân, thì bà ta cần bán cũng sẽ không rơi vào mức này! Bà ta căm hận nhìn về phía Đại phu nhân đang chột dạ.

"Cũng là do Đại phu nhân nguoi giờ trở quý! Là nguoi nói muốn thiết kế Hồng Lăng già cho con ta nếu không sao ta dám ra tay! Cũng tại nguoi! Vương phi, tất cả những điều này là do Đại phu nhân chỉ điểm!" Dương mụ giận dữ chỉ thẳng vào mặt Đại phu nhân, nói với Mộ Dung Thu.

Đại phu nhân thấp nhòm không yên, sau đó bật dậy, mắng to: "Bà đặt! Dương mụ, nếukhông muốn vào gặp quan phủ thì không gây chuyện!"

"Hử! Dù sao ta cũng đã làm việc ở vương phủ, ta không sợ! Nguoi không để ta sống thoải mái thì ta tuyệt đối cũng sẽ không cho nguoi yên ổn!" Dương mụ cũng đứng lên, trên mặt hoàn toàn không có một chút sợ hãi nói.

"Chẳng qua ta nhận thấy nguoi vì vương phủ đã làm không ít việc nên muốn tìm cho nguoi một mối hôn sự, tuy có đề nghị Hồng Lăng nhưng khi nào thì ta kêu nguoi tính kế phá hồng danh dự của nàng ta?" Đại phu nhân nổi giận, liền mang hết tâm tư trong lòng nói ra hết.

Mộ Dung Thu nhếch miệng cười, nàng bày nhiều cái bẫy như vậy chính là vì trò vui trước mắt! "Thì ra là việc này lại có liên quan với Đại phu nhân... Nhưng mà bản Vương phi lạikhông tin Đại phu nhân là người ngoan độc như thế, nhưng mà Dương mụ lại nói chắc chắn như vậy thì bản Vương phi cũng không thể xử sự quá mức thiện vị!"

Đại phu nhân hận nghiền răng nghiền lợi, từng giọt mồ hôi lạnh từ trán chảy xuống, trong lòng bất an, hướng Mộ Dung Thu giải thích: "Vương phi hãy tin nó tí, là lão nô này ăn nói lung tung."

"Bản Vương phi cũng muốn tin nguoi, nhưng việc gì cũng phải có chứng cứ chứ? Đến đây thì bản Vương phi cũng hơi mệt, chuyện này ai đúng ai sai, bản Vương phi liền giao cho Thẩm trắc phi giải quyết! Hồng Lăng, nguoi dẫn Đại phu nhân cùng Dương mụ đến gặp Thẩm trắcphi đi." Thanh âm Mộ Dung Thu hết sức ôn nhu, sự ngoan độc vừa rồi giống như chưa từng xuất hiện. Chỉ sợ Đại phu nhân nghĩ như thế nào cũng không ra là Mộ Dung Thu đùa giỡn cả nửa ngày mà mục tiêu không phải là Dương mụ, cũng không phải là Dương Trụ mà chính là là nàng!

Thật ra thì Mộ Dung Thu muốn tự tay giải quyết Dương mụ cùng Đại phu nhân nhưng hôm nay lại có Thẩm trắc phi tham dự vào, nàng đột nhiên cảm giác nếu mình đích thân ra tay thì có chút không ổn, dù sao Dương mụ và Đại phu nhân đều có quan hệ rất thân thiết với Thẩm trắc phi, vậy nếu để nàng ta giải quyết thì kết quả sẽ như thế nào?

Nàng thật mong chờ đi, có lẽ hiệu quả so với năng tự mình xuất thủ càng tốt đấy chứ.

Lời vừa nói ra, Đại phu nhân cùng Dương mụ đều thờ phạ nhòm, có lẽ đến chỗ Thẩm trắc phi thì chuyện này sẽ được giải quyết dễ dàng nên cả hai đều không phản đối, ngoan ngoãn đi theo Hồng Lăng đến Trúc viên.

Khi Dương mụ rời khỏi, nhìn Dương Trụ đang bị mấy người hạ nhân kéo xuống trong mắt tràn ngập đau lòng nhưng không còn cách nào khác, bà chỉ hy vọng có thể cầu xin được Thẩm trắc phi đừng đuổi ra khỏi vương phủ, thì ngày sau của Dương Trụ sẽ tốt hơn.

Tất cả đều đã đi, căn phòng liền khôi phục lại sự yên tĩnh vốn có, Thu Cúc liền đốt hương để xua đi mùi cứt gà =,, sau khi đã làm xong mọi thứ thì liền rút cho Mộ Dung Thu một ly trà rồi khó hiểu hỏi: "Vương phi là định tha cho Đại phu nhân và Dương mụ sao?" Dương mụ là người của Thẩm trắc phi nên chắc chắn Thẩm trắc phi sẽ tìm cách giải vây cho bà ta.

Mộ Dung Thu nhấp một ngụm trà, cười nói: "Nếu Thẩm trắc phi ra tay, chỉ sợ còn ác liệt hơn bản Vương phi nữa kia."

"Hử?" Thu Cúc mở miệng hỏi.

"Nha đầu này, ngày thường nguoi cực kì thông minh nhưng sao bây giờ lại hồ đồ như thế? Chuyện của Dương mụ và Đại phu nhân ở chỗ của chúng ta sợ rằng toàn bộ người trong vương phủ đã biết, nếu Thẩm trắc phi muốn giữ danh dự thì bắt buộc phải nghiêm trị Đại phu nhân và Dương mụ." Nếu đã vậy, tội gì rằng phải cực kỳ động thủ để đắc tội với người khác? Dù sao lộ quá nhiều sự sắc bén cũng không có tốt, nếu không thì làm gì cũng sẽkhông còn quyết tiết. Huống hồ gì, người duy nhất trong phủ Nam Dương Vương này có thể chân chính quyết định sống chết của người khác chỉ có Vũ Văn Mặc.

Quan trọng nhất là nàng đã cho Đại phu nhân một cái cảnh cáo, nếu sau này còn dám gây ra chuyện như thế này nữa thì cho dù có được Vũ Văn Mặc và Thẩm trắc phi bảo vệ thì nàng cũng quyết lấy được mạng nàng ta mới thôi!

Ăn xong cơm chiều, Mộ Dung Thu quay về phòng tiếp tục xem bản đồ của vùng Giang Bắc, trên bản đồ có vẽ rõ địa thế của vùng Giang Bắc, nhìn qua thì có hơi giống với vùng Hắc Long Giang, tỉnh Cát Nhĩ Tân ở thời hiện đại! Đất thì đều là đất thịt nhưng tại sao đất tốt như vậy mà năm năm nay cả một hạt thóc cũng không thu được? Nói năm nay có gặc châu châu vậy mấy năm trước thì sao? Đất thật phì nhiêu như vậy thì rất thích hợp để trồng lúa nước, ngô, đậu nành... nói chung là cây nông nghiệp, chỉ cần gieo trồng trong điều kiện bình thường sẽ có thu hoạch, nàng nhìn kỹ một hồi mới phát hiện điểm trọng yếu nhất!

Nguồn nước ở vùng này cực ít! Hơn nữa hai năm gần đây hoàn toàn khô hạn! Mọi người đều chọn gieo trồng loại cây cần nhiều nước không chịu trồng lúa nước!

Thật ra vấn đề này cũng không khó giải quyết nhưng nó lại là cả một công trình vĩ đại.

"Vương phi, nó tí đã về." Ngoài cửa truyền đến giọng nói của Hồng Lăng.

"Vào đi."

Hồng Lăng vào liền cung kính hành lễ với Mộ Dung Thu nói: "Nô tì vừa từ Trúc viên về."

"Ừ, giải quyết việc này mất cả buổi trưa?" Mộ Dung Thu nhẹ giọng hỏi, chuyện nhỏ như vậy mà Thẩm trắc phi lại mất cả nửa ngày để giải quyết, xem ra là nàng đã đánh giá cao Thẩm trắc phi rồi.

"Hồi Vương phi, nguyên buổi trưa, Thẩm trắc phi tra rõ chân tướng sự việc sau đó đuổi Dương mụ ra khỏi phủ, ngay cả ba tháng lương cũng không cho! Còn về Đại phu nhân thì phạt ba năm nguyệt ngân kèm vài lời cảnh cáo. Thật ra cũng chẳng giải quyết được việc gì." Hồng Lăng nhỏ giọng trả lời. Nàng thật không ngờ việc này do một tay Đại phu nhân bày ra. Nếu không có Vương phi che chở, thì có lẽ nàng cũng không có lựa chọn nào khác, đành ủy khuất mà gả cho Dương Trụ.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu đang cúi đầu đọc sách liền ngẩng lên nhìn Hồng Lăng, hơi nhu mi hỏi, "Vì sao?"

Hồng Lăng biết là Mộ Dung Thu đang hỏi về Đại phu nhân, liền trả lời: "Thẩm trắc phi nói, dù sao Đại phu nhân cũng là nữ nhân của Vương gia, chẳng ai là hoàn mỹ, khó tránh khỏi phạm phải sai lầm, Đại phu nhân cũng chỉ có ý tốt nhưng không ngờ Dương mụ lại làm ra chuyện tác tệ như vậy, may mà chưa gây ra hậu quả nghiêm trọng nên phạt ba năm nguyệt ngân, đuổi Dương mụ ra khỏi phủ xem như đã là một câu trả lời hợp lý cho nô tì rồi."

Mộ Dung Thu khép hờ mắt, Thẩm trắc phi thông qua việc báo vệ Đại phu nhân muốn nói cho nàng biết: cho dù nàng là Vương phi nhưng chuyện trong phủ cũng không phải do nàng quyết định. Nhưng mà Thẩm trắc phi coi như cũng chưa cho nàng ít thể diện, lại xuống tay ngoan độc với Dương mụ như vậy!

Khóe môi hơi cong lên, thầm mắng một tiếng, YD!

"Ủy khuất không?" Mộ Dung Thu nhìn rõ sự ủy khuất của Hồng Lăng, nhẹ giọng hỏi.

Hai mắt Hồng Lăng sưng đỏ, một giọt thanh lệ tràn mi, cắn răng gât đầu nói: "Thực ra dù cho chuyện này không phải do Đại phu nhân ra tay thì Đại phu nhân vẫn là chủ tử, còn nô tì muốn đời vẫn là nô tì! Chuyện này nếu không phải Vương phi xem trọng nô tì thì hôm nay nô tì chỉ có thể ủy khuất mà gả cho Dương Trụ, kết quả như vậy cũng không ủy khuất gì nô tì."

"Nhìn qua lần này Đại phu nhân là muốn đối phó với nguoi, nhưng mục tiêu lại là bản Vương phi. Thông qua chuyện này, nàng ta tuyệt đối không dám xuống tay với nguoi bên cạnh ta nữa, mà Hồng Lăng, đến lúc nào đó, bản Vương phi nhất định cho nguoi chọn." Mộ Dung Thu dịu dàng cười nói, nha đầu này là rất đáng thương .

Thế nhưng, ở trên đời này, nữ nhân nào mà không đáng thương? Nói chi xa, chỉ nói đến nữ nhân trong vương phủ này, có ai sống mà không phải nom nớp lo sợ, dè dặt cẩn trọng?

Thẩm trắc phi vui vẻ? Nàng ta lấy Vũ Văn Mặc làm trung tâm cho cuộc đời mình đến quên mất cả bản thân, mấy vị phu nhân kia không phải cũng giống như thế sao?

Hồng Lăng kinh ngạc, không thể tin nhìn Mộ Dung Thu, Vương phi nói là sau này nàng có thể lựa chọn gả cho ai? Đây là điều nàng nằm mơ cũng không dám! Nàng liền quý xuống đất, dập đầu không dừng. "Nô tì có phúc ba đời mới có thể hầu hạ nguoi! Nhất định ngày sau sẽ vì Vương phi, có chết cũng cam lòng."

Nghe vậy, Mộ Dung Thu lắc đầu cười, "Nha đầu ngốc, trở về nghỉ ngơi thật cho tốt đi, khôngcần đề chuyện hôm nay ở trong lòng nữa."

"Vâng ạ."

Trúc viên

"Đuổi Dương mụ đi rồi thì phòng bếp cần một quản sự mới, bây giờ thì Vương phi và Thẩm trắc phi cùng cầm quyền, lần này muốn bố trí nguoi của mình thành quản sự phòng bếp sợ rằng không phải chuyện dễ dàng! Thật ra lần này là Đại phu nhân sai, sao lại phải đuổi Dương mụ?" Tú Ngọc có chút không hiểu hỏi.

Thẩm trắc phi hơi nhăn mày, nhìn vầng trăng khuyết ngoài cửa sổ, khóe môi khẽ cười lạnh: "Không đuổi Dương mụ thì không được, Vương phi đã không chấp nhận được bà ta nữa rồi! Về phần Đại phu nhân, Vương phi cần bản không để vào mắt." Dù sao, chuyện hôm nay, từ lúc bắt đầu cho đến kết thúc đều nằm trong tay Mộ Dung Thu, mà việc duy nhất nàng có thể làm là báo vệ Đại phu nhân cũng như bảo vệ địa vị của nàng ta ở trong vương phủ.

"Dương mụ thật là hồ đồ, lại cam tâm bị Đại phu nhân lợi dụng, kết quả một mình chịu kết cục thế thảm như vậy! Nói gì thì Hồng Lăng cũng là nha hoàn hồi môn của Vương phi, nếu nàng không làm thấp của Vương gia thì đứa con vô liêm sỉ của bà ta cũng không có cửa!" Tú Ngọc hơi bất mãn nói, phòng bếp là nơi có nhiều thị phi, nếu quản sự không phải là người của Thẩm trắc phi mà là người của Vương phi thì sau này quyền hành của Trắc phi sẽ bị thu hẹp đi.

"Việc này không thể nhiều lời." Thẩm trắc phi trầm giọng nói.

"Vâng ạ."

"Hôm nay Vương gia lại nghỉ ngơi ở thư phòng? Chuyện vùng Giang Bắc thật sự khó giải quyết đến vậy sao?" Thẩm trắc phi trầm giọng hỏi, nếu nàng như có thể thì nàng thật sự hy vọng có thể giúp hắn. Đáng tiếc, chuyện nàng gởi thì chỉ là quản lý mọi chuyện trong trạch viện, còn chuyện của nam nhân thì nàng hoàn toàn không biết.

Tú Ngọc gật đầu: "Hôm nay Vương gia không làm triều, vẫn chỉ ở trong thư phòng, xem ra chuyện tình của vùng Giang Bắc thật sự rất khó giải quyết."

"Nói phòng bếp hâm cho Vương gia một chén canh thịt." Thẩm trắc phi thờ dãi, sau đó nói.

"Vâng ạ."

Bác uyen

Đại phu nhân nằm ở trên giường nhưng lại không thể ngủ được. Chuyện xảy ra lúc sáng vẫn quanh quẩn trong đầu nàng, thân thể không nịn được lên run rẩy, bây giờ nghĩ lại mới thấy Mộ Dung Thu thật đáng sợ! Chuyện hôm nay, nàng đã bị tính kể ngay từ đầu!

Dương mị rơi vào kết cục như vậy không những chỉ có Mộ Dung Thu cho nàng cảnh cáo mà Thẩm trắc phi cũng đã cảnh báo nàng nên hiểu rõ thân phận của mình!

Nếu như chuyện này lại xảy ra một lần nữa, kết cục của nàng nhất định sẽ còn tệ thảm hơn so với Tam phu nhân!

Nàng chợt nhớ tới Thiển Như, Dương mị bỗng nhiên tính kế Hồng Lăng cùng với Thiển Như là người trung gian truyền lời có liên quan? Đại phu nhân nhắm chặt mắt lại, nghiền răng, nếu như nha đầu này dám ở sau lưng nàng giờ trò thì nàng nhất định sẽ không bỏ qua! Nhất định sẽ không bỏ qua!

Ngày hôm sau, Thẩm trắc phi đích thân đến Mai viên tìm Mộ Dung Thu để thương lượng việc chọn quản sự phòng bếp mới, Thẩm trắc phi đề nghị vài người để chọn ra một nhưng Mộ Dung Thu chỉ nhẹ nhàng cười nói: "Bây giờ Dương mị đã rời phủ, mấy bà từ kia cũng thế quản sự! Cứ để đó quan sát một thời gian đi, mấy ngày tới cứ để cho Thu Cúc đến phòng bếp giám sát, đợi cho tình hình trong phòng bếp ổn định chúng ta mới bàn đến chuyện chọn người mới."

Thẩm trắc phi nhũn mảy, lập tức cười nói: "Cứ làm theo lời của tỷ, nhưng chỉ có một mình Thu Cúc thì khó để cho đám bà tử trong bếp xem trọng, để muội sai Tú Ngọc cùng đi với Thu Cúc, có hai người thì xảy ra chuyện thì cũng dễ dàng giải quyết hơn."

"Như vậy cũng được." Mộ Dung Thu không hề phản đối, trong lòng Thẩm trắc phi suy tính gì thì lời nói đã rất rõ ràng rồi.

Chiều hôm đó, Thu Cúc cùng Tú Ngọc đến phòng bếp giám sát, cũng không có chuyện gì xảy ra! Cả hai đều là người thông minh, ngoài thì luôn đối xử thân thiết như tỷ muội, vì vậy,không khí trong phòng bếp cực kỳ bình thường.

Mấy ngày sau

Dùng cơm xong, Mộ Dung Thu liền đi ngủ trưa.

Không được bao lâu, nàng liền cảm giác được trong phòng có hơi thở xa lạ, theo bản năng liền mở mắt, chỉ thấy bóng lưng của một nam nhân, hắn đang đứng trước bàn chuyên chú xem gì đó, vừa đọc vừa khẽ khàng lật sách.

Mộ Dung Thu chậm rãi ngồi dậy, mặc thêm quần áo, xuống giường, định mang giày vào. Vừa lúc hắn xoay người, thấy Mộ Dung Thu đã tỉnh giấc, hơi kinh ngạc hỏi: "Bản Vương đánh thức nàng?"

"Không, thần thiếp đã ngủ được nửa canh giờ, cũng nên thức dậy rồi." Mộ Dung Thu mỉm cười nói sau đó lại xoay người xỏ giày. Vũ Văn Mặc lại dôi mắt nhìn đến bản đồ cùng tay thư, cúi đầu, giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng hỏi: "Vương phi có hứng thú với chuyện vùng Giang Bắc?"

Mộ Dung Thu đang mang giày, tay hơi khựng lại một chút rồi nhiu mị nói: "Thần thiếp đã sớm nghe qua thăm trạng của vùng Giang Bắc nên vẫn canh cánh trong lòng."

"Không thể ngờ Vương phi lại có lòng như thế. Chi không biết là Vương phi về gì trong tờ giấy này?" Vũ Văn Mặc gật đầu, sau đó lấy tờ trong đồng giấy trên bàn ra một tờ có phác họa những thứ mà hắn không hiểu, hỏi Mộ Dung Thu.

Mộ Dung Thu nhìn sang, thì ra là bản vẽ mà hai ngày trước nàng đã phác họa, chủ yếu là về hệ thống thủy lợi.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Quyển 1 - Chương 55

Đây chỉ mới là bản họa, chưa được tính toán cẩn thận nên khi bị Vũ Văn Mặc hỏi thì nàng có hơi sững sốt.

Vũ Văn Mặc thấy nàng im lặng, liền cúi đầu nhìn bản họa đến thất thần.

Mộ Dung Thu quan sát vẻ mặt của hắn rồi ngồi xuống bàn trang điểm, chải lại tóc, khi mọi thứ xong thì liền đến gần Vũ Văn Mặc.

Khi nàng nhìn sang thì thấy Vũ Văn Mặc cau mày thật chặt, nghiêm túc nghiên cứu bản họa, cảm nhận được Mộ Dung Thu đến gần nên hắn nghiêm trọng nói: "Tình hình thiên tai rất nghiêm trọng, nạn dân vô số, gian dân cướp bóc xảy ra như cơm bữa, dân chúng vì đói mà cái gì cũng ăn ngay cả bùn đất, rễ cây thậm chí là xác người, súc vật chết cũng khôngchừa! Vì sự sống, có người đã bán vợ bán con rồi ký viện mọc lên như nấm, cho dù triều đình có phát chẩn giúp nạn thì cũng chỉ như muối bỏ biển, không giải quyết được gì."

"Vĩ như triều đình cứu trợ lại mười vạn gánh lương thực, sợ rằng đến tay dân chúng thì chỉ còn khoảng một hai ngàn gánh mà thôi, đây cũng chỉ là ví dụ." Khóe môi Mộ Dung Thu gợn lên, ần vài phần khinh thường nói, nàng không tin Vũ Văn Mặc không biết chuyện này.

Vũ Văn Mặc ngừng đầu, con người sâu nhừ đắm nước chấm chú nhìn nàng, hình như là có ngạc nhiên cùng với tò mò nhưng chỉ trong nháy mắt, khóe miệng của hắn nở nụ cười trào phúng: "Không thể tin được, một nữ nhân như nàng cũng biết việc tham ô của bọn quan viên trong triều đình." Tuy nói là tiền cứu trợ thiên tai của triều đình nhưng hơn phân nửa đó đã chui vào túi của bọn quan lại địa phương rồi, tuy hắn biết nhưng đành chịu! Trước mắt, quan trọng nhất là cứu giúp dân chúng thoát khỏi cảnh khổ cực này.

Trong trí nhớ của Mộ Dung Thu, Vũ Văn Mặc rất lạnh tính, đối với Thẩm trắc phi nhìn như có tình cũng như vô tình, đối nữ nhân khác thì vô cùng lạnh nhạt, mà khi đối mặt với nỗi khổ của dân chúng thì hẳn tuy có nhiều trở ngại nhưng rất muốn cứu dân chúng. Hôm nay hẳn đến gặp nàng, có lẽ là vì chuyện hôn qua, dù gì thì cũng liên quan đến Đại phu nhân, ánh mắt của nàng nhìn thoáng Vũ Văn Mặc sau đó lại nhìn bản họa ôn nhu nói: "Muốn giải quyết khổ hạn cùng nạn châu chấu thì cũng không có khó lắm."

Nàng vừa dứt lời, Vũ Văn Mặc liền không thể tin nhìn về phía nàng.

"Muốn có nước để tưới tiêu thì phải đào con kênh, muốn tránh châu chấu phá hoại mùa màng thì phải phun thuốc, còn cây trồng giảm sản lượng thì phải cân cứ vào độ màu mỡ của đất để lựa chọn cây trồng thích hợp, sau đó bón phân. Không tới hai năm sẽ có thể được như mong muốn!" Mộ Dung Thu bình tĩnh nói, liền không tự giác nói ra vài từ hiện đại.

Lời nói nghe thì đơn giản nhưng nội dung cũng đáng vẻ bình tĩnh của Mộ Dung Thu đã khiến cho Vũ Văn Mặc cũng có chút tin tưởng, ánh mắt hắn sáng lên nói, "Con kênh? Phun thuốc? Bón phân?" Hắn không hiểu ba từ này có nghĩa là gì nhưng hẳn có cảm giác đây là chìa khóa cho vấn đề nạn đói nạn giải này!

Thấy gương mặt một mặt cùng ánh mắt trông mong của hắn, Mộ Dung Thu khẽ cười nói: "Con kênh là chính là một hệ thống chuyên dùng để tưới tiêu hoặc phục vụ cho việc ăn uống, phun thuốc là thuốc nước dùng để diệt châu chấu, không cho nó phá hoại mùa màng, còn bón phân là dùng nước bài tiết của người hay súc vật để bón đất làm tăng độ phì nhiêu làm cho cây cối tươi tốt hơn." Vũ Văn Mặc nghe thì đã hiểu một chút nhưng hắn vẫn chưa hình dung được, đôi mày của Vũ Văn Mặc khẽ cau lại nhưng tia sáng trong mắt càng thêm sáng, dường như nữ nhân này có thể giải quyết được vấn đề khó khăn đã làm hắn phiền lòng nhiều ngày nay. "Nói thì đơn giản như vậy nhưng nếu không có cách làm cụ thể thì cũng như không."

Mộ Dung Thu là người thông minh, đương nhiên là hiểu là hắn đang thương lượng với nàng nhưng vẫn có ý chất vấn hơn. Bất quá... phương án thì có thể đưa nhưng không thể đưa miễn phí được!

Nàng cong môi, vươn tay lấy lại bức họa trong tay hắn, cười nói: "Thần thiếp có thể đưa gia phương án cụ thể nhưng gia phải đáp ứng thần thiếp một chuyện."

"Chuyện gì?" Quà nhiên, chân mày vừa dần ra lại cau chặt.

"Yên tâm, việc này sẽ không làm gia khó xử, không chừng còn có thể làm gia thờ phào nhẹ nhõm nữa kia! Nhưng xin gia thứ lỗi vì bây giờ thần thiếp không thể nói ra việc này, mong gia lượng thứ." Mộ Dung Thu cười nói.

Vũ Văn Mặc nghe vậy, mày vẫn cay chặt, nhưng khi hắn cúi đầu nhìn thoáng qua bản họa thì chân mày dần dần giãn ra, gật đầu nói: "Chỉ cần cứu được dân chúng, đáp ứng một yêu cầu của nàng thì có làm sao? Huống hồ, nếu nàng có thể giải quyết việc này, đừng nói là một yêu cầu, dù mười hay một trăm cái thì hắn cũng sẵn sàng đáp ứng.

Mộ Dung Thu thấy hắn đáp ứng, liền mỉm cười rồi đem bản đồ cùng bức họa đặt lên trên bàn, mài mực rồi cầm bút bắt đầu vẽ, con kênh này vẫn chưa hoàn chỉnh, các tính toán cũng chưa chuẩn xác nên cần phải có thời gian để hoàn thành. Nàng ngẩng đầu nói với Vũ Văn Mặc: "Xin gia chờ một chút."

Dứt lời, nàng liền bắt tay vào việc tính toán, Vũ Văn Mặc xem nhưng không hiểu các hình vẽ cùng nàng đang tính toán cái gì. Vốn tập trung vào những gì nàng vẽ trên giấy, nhưng xem mãi cũng không hiểu nên hắn dôi mắt đi lại lo lắng rơi vào gương mặt xinh đẹp của Mộ Dung Thu.

Đa của nàng rất đẹp, có thể là do vờ ngủ dậy nên trắng nõn trong suốt, nhìn gần thì không thấy lỗ chân lông, tia nắng mặt trời chiếu vào người nàng, rơi vào tóc của nàng khiến tóc nàng như được bao bọc trong một tầng ánh sáng ấm áp. Lúc nàng chuyển tâm, ánh mắt sắc bén được thu về thì hẳn lại thấy được ở nàng sự tự tin mà không có bất kỳ nữ nhân nào có thể có!

Nàng hỏi cau mày, ngừng bút, thoáng trầm tư sau một lúc thì lại tiếp tục vẽ. Đột nhiên, hẳn có cảm giác muốn vươn tay vuốt ve mái tóc đó để xác định nữ nhân trước mắt không phải là một ảo ảnh, nhưng khi hẳn thật sự vươn tay, cách mặt nàng khoảng vài phân thì nghe nhịp tim mình đập rất mạnh. Lúc này, Mộ Dung Thu vừa ngừng đầu lên, hẳn nhanh chóng thu tay lại.

"Xong rồi." Mộ Dung Thu ngừng đầu nhìn hẳn nói.

Vũ Văn Mặc gật đầu, cúi đầu nhìn bản họa, mày khẽ cau. Mộ Dung Thu đương nhiên hiểu là vì sao hẳn cau mày, người cổ đại thì làm sao hiểu được những thứ này liền mở miệng giải thích: "Đây là bức họa chi tiết của hệ thống kênh đào. Nhìn vào bản đồ thì vùng Giang Bắc cũng không phải là vùng khổ hạn, nơi này, hai mùa xuân hạ đều có mưa, chẳng qua sông quá ngắn mà ruộng lại còn cách sông khá xa, chỉ cần đào kênh là có thể đảm bảo nguồn nước."

Giọng nói của nàng dịu dàng, nhưng lại mang theo vẻ bình tĩnh cùng tự tin hiếm thấy, hẳn không thể phủ định lời nàng nói là sự thật nên rất nghiêm túc nghe nàng nói.

"Gia xem, đây là nơi con kênh bắt đầu..." Mộ Dung Thu rút tay ra khỏi bản đồ, chỉ vào bản họa, ngón tay nàng chỉ đến đâu thì lại tí mĩ giải thích đến đó, Vũ Văn Mặc tuy chưa bao giờ nghe đến những điều này nhưng Mộ Dung Thu là một cô giáo giỏi nên cũng không nói long vòng mà chỉ nói vào những điểm trọng yếu khiến hẳn vừa nghe đã hiểu. Càng nghe, đôi mắt của Vũ Văn Mặc càng sáng, những điều nan giải làm cho hẳn không ngại yên mấy ngày nay, nhưng chỉ bằng một bức họa nhìn thì đơn giản nhưng cũng rất phức tạp của nàng mà dần dần biến mất.

Nàng thật thông minh!

Một nữ nhân nơi khuê phòng lại có trí tuệ như thế!

Vũ Văn Mặc vô cùng kinh ngạc, nhưng lại này kinh ngạc cũng không quan trọng bằng việc giải quyết vấn đề trước mắt, hẳn cũng không ngại ngần mà chỉ vào những chỗ không hiểu để Mộ Dung Thu cẩn thận giải thích.

Đợi đến khi hiểu hoàn toàn, Vũ Văn Mặc liền cao hứng nói: "Tốt! Tốt lắm! Tốt lắm!"

Tiếp theo, Mộ Dung Thu lại nói về các loại được vật có thể làm nông được, đây chẳng qua là ít nguyên tắc hóa học, phương pháp đơn giản, dù sao thời cổ đại, đất rộng của nhiều, rất nhiều thứ không có ở hiện đại nhưng lại có ở cổ đại, chỉ cần động não một chút, tận dụng vật này vật kia thì cũng đạt được kết quả như mong muốn.

"Về phần phân, thật ra chính là phân của người và động vật."

"Vì sao? Phân là bài tiết, rất hôi thôi." Vũ Văn Mặc nhíu mày hỏi.

Mộ Dung Thu lắc đầu nói: "Không phải, thực ra thì thành phần của phân gồm rất nhiều chất có thể cung cấp chất dinh dưỡng cho đất, làm đất phì nhiêu." Nàng vốn định nói là phân thuộc về chất hữu cơ, nhưng hẳn làm sao mà biết! "Gia không thấy hoa mọc trên bãi phân trâu luôn xinh đẹp hơn hoa ở các chỗ khác sao?"

Haizz... Sắp đến giờ con tối rồi mà lại cùng hẳn nói tới nói lui cái vụ phân này, thật là ảnh hưởng đến khẩu vị!

Đôi mắt đen của Vũ Văn Mặc mở to, hoa trên phân trâu? Có người trồng hoa trên đồng phân trâu sao? Làm như vậy chẳng phải là hủy hoại bông hoa đó? "Không thể ngờ là kiến thức của Vương phi lại rộng rãi như vậy, chắc là lúc còn ở phủ Tướng quân, Mộ Dung Tướng quân đều mang hết những chuyện đã chứng kiến bên ngoài kể lại cho nàng nghe."

Mộ Dung Thu nghẹn lời, chợt nhớ tới đến nàng đang nói chuyện với một cô nhân, trong nhận thức của hẳn hay nói đúng hơn nhận thức chung của thời đại này, nữ tử vô tài mới có đức, hơn nữa cho dù nam nhân có từ Nam ra Bắc cũng không thể biết nhiều như vậy. Hẳn hoài nghi cũng là hợp lý.

"Gia, nếu không tin có thể không làm nhưng nếu gia đã tin thần thiếp, tạm thời thử một năm, dù sao cũng không có hại gì cho dân chúng." Mộ Dung Thu nhẹ giọng nói.

"Rất tốt." Vũ Văn Mặc gật đầu.

Thấy hẳn không hỏi nữa, Mộ Dung Thu nhấp một ngụm trà, đảo mắt một vòng rồi nói: "Khí hậu vùng Giang Bắc mùa xuân ấm áp, mùa đông lại lạnh, không thích hợp gieo trồng tiểu mạch, không bằng gia hãy để nghị dân chúng chỉ nên tập trung trồng lúa nước, đậu tương và ngô! Hơn nữa, hàng năm vào mùa xuân liền tiến hành cải tạo lại đất."

May mà Vũ Văn Mặc không tiếp tục hỏi, nếu không thì Mộ Dung Thu lại phải giải thích sự khác nhau giữa lúa nước và các loại cây khác, vì sao cây này thích hợp gieo trồng trên đất thịt còn cây kia thì không!

"Điểm quan trọng nhất là bây giờ đã cuối thu, trời sắp chuyển đông, dân chúng còn phải chờ một năm nữa, trong thời gian này phải giải quyết cái ăn cho dân chúng thế nào mới là vấn đề cần thiết? Thần thiếp có một phương pháp, gia có thể tham khảo." Mộ Dung Thu cúi đầu, đáy mắt hiện lên một chút tinh tế.

Bất tri bất giác, không biết từ lúc nào Vũ Văn Mặc đã mang một cái ghế dựa ngồi đối diện nàng, nghe lời của nàng, mày càng nhíu chặt.

"Kinh thành thủ phủ - Đồ gia, cũng chính là nhà nương của Đại phu nhân, gia tài bạc triệu, chỉ cần một góp một chút cũng đã có thể tạm thời giúp dân chúng qua cơn hoạn nạn này, sau đó thì triều đình lại tiếp tục phát chẩn cứu nạn thiên tai thì vấn đề sẽ được giải quyết dễ dàng. Thiếp thần còn nghe nói, huynh trưởng của Đại phu nhân ăn toàn là cao lương mỹ vị, mỗi bữa ăn tốn không dưới ngàn lượng bạc, đi kỵ viện cũng cả ngàn lượng, mà trêu chọc nữ tử nhà lành cũng mất hơn ngàn lượng, mà một con ngựa cũng tiêu ngàn lượng, gia xem, chỉ trong một ngày đã có thể tiêu đến năm ngàn lượng rồi mà số tiền này thì có thể đổi được năm trăm gánh gạo." Mộ Dung Thu bình thản nói.

Dứt lời, nàng cũng không nhìn đến sắc mặt của Vũ Văn Mặc mà đứng lên rồi đi đến bên cửa sổ, mở cửa, ngay lập tức một làn gió tươi mát tràn vào phòng tạo cảm giác thoải mái. Vũ Văn Mặc nhìn nàng, trong đôi mắt lạnh lẽo ngàn năm đó lại ẩn ẩn hiện hiện ý cười. Đại phu nhân? Nhớ tới lời của quân gia về việc hôm qua, khỏe mới hẳn hơi nhếch lên. Trong lúc lo lắng, Mộ Dung Thu chạm phải ánh mắt của hẳn, nàng có cảm giác hẳn đã phát hiện ra tâm tư mình, cũng có chút chột dạ nhưng nét mặt vẫn tươi cười như hoa nói: "Bất quá, thần thiếp chỉ suy nghĩ cho dân chúng mà thôi, tuyệt đối không có ý khác."

Trúc viên

"Vương gia đến Mai viên, nghe nói lúc Vương gia rời khỏi đó trên mặt còn có ý cười." Nha hoàn bạc hai của Trúc viên - Phán Nhi hốt hoảng chạy vào trong phòng nói với Thẩm trắc phi đang ngồi thêu áo choàng.

Thẩm trắc phi nghe vậy liền giật mình, kim đâm vào ngón tay, máu nhỏ thành từng giọt, khẽ nhíu mày. Phán Nhi thấy thế, kinh hô: "Thẩm trắc phi!" Nàng lập tức cầm khăn lau sạch vết máu trên tay Thẩm trắc phi, may mà máu đã ngừng chảy, Phán Nhi thở phào một hơi nhẹ nhõm.

"Ta không sao, Vương gia đi Mai viên lúc nào? Ở đó bao lâu?" Thẩm trắc phi nhìn vào áo choàng rồi vuốt ve nó, áo choàng này là nàng dùng cả tấm lòng để may tặng hẳn. Trời đã vào thu, không tới hai tháng nữa là đến mùa đông cũng là lúc hẳn mặc áo do chính tay mình may rồi.

"Không đến hai canh giờ, nhưng không dùng cơm chiều ở Mai viên mà quay về thư phòng." Phán nhi vội vàng nói, Vương gia đã nhiều ngày không đến phòng Thẩm trắc phi mà qua đêm trong thư phòng nhưng chiều nay không biết tại sao lại đến chỗ Vương phi.

Nghe vậy, hai tay Thẩm trắc phi đang vuốt ve áo choàng hơi dừng một chút, sau đó phát tay nói: "Đi xuống đi."

"Vâng ạ."

Sau khi Phán Nhi rời khỏi, Thẩm trắc phi liền ngừng đầu, sắc mặt tái nhợt, đến bên cửa sổ chăm chú nhìn về hướng thư phòng Vũ Văn Mặc thì thầm nói: "Chàng đến gặp Mộ Dung Thu là vì chàng cũng đã phát hiện ra Mộ Dung Thu không giống người thường?"

Mai viên

Sau khi Vũ Văn Mặc rời đi, Mộ Dung Thu liền sai Hồng Lăng chuẩn bị cơm chiều. Dùng bữa xong thì Thu Cúc được nàng phân phó là tạm trong coi phòng bếp về đảm bảo hôm nay trong phòng bếp phát sinh chút việc nhỏ.

"Tú Ngọc cũng không nói gì nhiều với mấy bà tử trong phòng bếp nhưng nó tỉ cẩn thận quan sát thì phát hiện có một bà tử tương đối gần gũi với Tú Ngọc."

"Tiếp tục quan sát, Tú Ngọc là người có đầu óc, trong một hai ngày sẽ không dễ gì mà để lộ chân tướng đâu! Quay lại phòng bếp, không cần quá chú ý vào bà tử đó mà nên quan sát người nào không thêm lấy lòng Tú Ngọc bị nàng ta lạnh nhạt, sau đó thăm dò thân phận bà tử này, trong nhà hiện có mấy người, có nữ nhân nào đang làm trong vương phủ hay không." Mộ Dung Thu trầm tư một chút rồi nói.

Thu Cúc lập tức hiểu rồi, sợ là Tú Ngọc có ý tiếp cận bà tử đó cho nàng xem thôi! Bỗng nhiên lại nghĩ đến một chuyện liền nói: "Tháng này phòng thu chi đến báo cáo các khoản thu chi của phòng bếp, tuy bây giờ nó tỉ và Tú Ngọc tạm quản sự phòng bếp mà từ trước giờ số sách do Thẩm trắc phi tra xét, nhưng hôm nay Tú Ngọc nói với nó tỉ, hai ngày nay Thẩm trắc phi không khỏe nên muốn Vương phi nhìn qua."

"A? Sao mới không gặp một ngày mà nàng ta đã bệnh rồi? Ngày mai đem sổ sách lại đây!" Mộ Dung Thu khẽ cười nói. Nàng cũng muốn nhìn Thẩm trắc phi tốn tâm tư tiếp tục an bày người của mình vào vị trí quản sự trong phòng bếp!

Thu Cúc đáp lời. "Vâng ạ."

"Nếu Tú Ngọc gần gũi với bà tử kia thì người cũng cũng đừng quá lạnh lùng, Tú Ngọc thân thiết như thế nào thì người phải thân với người đó hơn là được." Mộ Dung Thu phân phó.

"Vâng ạ."

"Còn chuyện gì không? Nếu không thì trở về nghỉ ngơi đi."

"Vâng ạ."

Thu Cúc lui ra, trong phòng chỉ còn Vân Mai lúc này liền lên tiếng. “Vương phi, nó ti mong Vương phi đáp ứng một chuyện.”

"Ừ, chuyện gì?" Mộ Dung Thu hỏi. Suốt buổi chiều hôm nay, nhà đầu cực kỳ lạnh lẽo đáng yêu này lại mang bộ dáng có tâm sự nặng nề, cứ nghĩ đây chỉ là nỗi buồn vu vơ của một nữ tử mới lớn nhưng theo tình huống hiện giờ thì không phải vậy.

"Nó ti muốn xin nghỉ ba ngày, mẫu thân của nó ti bệnh nằm liệt giường, nó ti muốn về cho trọn chữ hiếu. Vương phi, nó ti chỉ xin ba ngày là đủ. mong Vương phi đồng ý." Vân Mai vội vàng nói, bộ dáng lo lắng, sợ rằng Mộ Dung Thu sẽ nổi giận cự tuyệt.

Nghे vậy, Mộ Dung Thu ôn nhu cười nói: "Ba ngày đủ không? Nếu không đủ cho người thêm hai ngày."

"Đủ, đủ." Vân Mai vui vẻ, hớn hờ cười liền phở ra làm đồng tiền tròn xoe, đáng yêu.

Mộ Dung Thu kéo ngăn kéo, lấy một cái kim nguyên bảo từ trong hộp, đổi thành bạc chắt cũng được khoảng bốn, năm chục lạng: "Cầm lấy đi, tiền chữa bệnh, bốc thuốc là một khoản không nhỏ."

Vân Mai vội vàng lắc đầu, "Vương phi có thể đồng ý cho nó ti về nhà thì làm sao còn dám nhận quà Vương phi? Lương tháng của nó ti cũng không ít, đủ, thật sự là đủ!" Bản thân nàng đã bán cho Vương phi, đời này chỉ có thể làm nô, cùng người trong nhà không còn quan hệ, vậy mà Vương phi còn khai ân, đồng ý cho nàng về nhà thăm viếng phụ thân cùng mẫu thân, làm sao nàng còn dám lấy tiền của Vương phi?

Thấy nàng từ chối, Mộ Dung Thu cũng thu hồi kim nguyên bảo, không ép buộc. "Nếu có khó khăn cứ việc nói với ta."

"Tạ ơn Vương phi! Tạ ơn Vương phi!" Vân Mai vội vàng quý xuống đất. Nàng chưa bao giờ nghĩ là có thể hầu hạ được một chủ tử tốt như vậy, khi bị đưa lên làm đại nha hoàn, nàng hoàn toàn thất vọng, cũng không thật tận lực hầu hạ Vương phi, giờ nghĩ lại không khỏi xấu hổ đỏ mặt, sao lúc đó nàng lại có thể suy nghĩ như vậy chứ!

...

Hồng Lăng đang chải tóc cho Mộ Dung Thu thì lo lắng hỏi: "Vương phi có còn nhớ Đại tiểu thư của Liễu phủ hay không?"

"Đại tiểu thư của Liễu phủ?" Trong đầu Mộ Dung Thu xuất hiện một gương mặt mơ hồ, người nay hình như là bạn thân của Mộ Dung Thu, cũng là người duy nhất thật tâm đối đãi với nàng! Nhưng ba năm trước, nàng ta đã xuất giá, từ đó về sau, các nàng đều không có liên hệ với nhau nữa. Bây giờ, bỗng nhiên Hồng Lăng lại nhắc tới, nàng đã xảy ra chuyện gì?

"Chính là Liễu phủ Đại tiểu thư, ba năm trước đã gả cho Vương Quân Sơn - con trai trưởng của Vương tuân phủ đang nhậm chức ở Thanh Châu." Hồng Lăng nói.

"Đúng vậy." Mộ Dung Thu gật đầu nói, trong trí nhớ ngắn ngủi của nàng có một cô gái đã xấu hổ nói với Mộ Dung Thu rằng nàng đã gặp Vương Quân Sơn, đây là người anh tuấn tiêu sái, lại ôn nhu, nên nàng rất hài lòng hôn sự này.

Hồng Lăng thờ dãi rồi nói: "Ngược lại, Liễu tiểu thư thật đáng thương. ai mà ngờ được Vương thiếu gia được người người khen ngợi đó cũng chỉ cùng Liễu tiểu thư ân ái một năm, trong hai năm qua, không ngừng lập thiệp, di nương thì đã ba bốn người, ngay cả ba đứa nhà hoàn hồi môn của Liễu tiểu thư cũng đã bị Vương thiếu gia thu mất hai đứa, thiệp thất mối nạp lại là người không biết an phận, ý vào sự sủng ái của Vương thiếu gia mà chen ép Liễu tiểu thư khắp nơi, Vương thiếu gia không che chở cho Liễu cô nương thì thôi lại nghe lời xúi giục của đứa thiệp kia, nhẹ thì mắng chửi, nặng thì đánh, còn không biết là vì nguyên nhân gì mà lại đuổi Liễu tiểu thư và con trai lớn của mình ra khỏi phủ."

"Cái gì?" Mộ Dung Thu nhíu mày, chỉ trong ba năm mà nữ tử kiều diễm, dịu dàng kia lại rơi vào kết cục bi thảm như vậy!

"Sở Liễu tiểu thư thật khổ! Nó ti nghe hạ nhân trong phủ nói Liễu tiểu thư đã mang theo trường tử trở lại kinh thành!" Hồng Lăng lại thờ dãi.

Lòng Mộ Dung Thu bỗng dưng nặng trĩu, Liễu Ngọc Nhi là người khổ, vậy Mộ Dung Thu trước kia không phải là người khổ sao? Chỉ sợ sống trong xã hội này, nữ tử nào mà chẳng mệnh khổ! Sợ rằng ngay cả người ngồi trên vạn người, tôn quý nhất thiên hạ không ai sánh kịp – Đương kim hoàng hậu cũng sống cực kì vất vả!

Sau một phen cảm thán, Mộ Dung Thu sai Hồng Lăng cầm sổ sách đến một cái đình nhỏ trong Mai viên. Cuối thu, khí trời mát mẻ, ánh nắng tươi mát, ngồi trong đình dùng trà xem sổ sách, cũng có chút cảm giác tự tại.

Sổ sách rất dày, nhưng chỉ là thu chi trong một tháng.

Mở tờ đầu tiên, Mộ Dung Thu đã nường mi. Phòng bếp thật là một nơi dễ 'án', muốn khám phá thì xuống tay từ đây là tốt nhất.

Qua mấy khác thì Mộ Dung Thu đã xem xong. Nàng không thể không bội phục Thẩm trác phi có thể tính toán như thế, quy định rõ ràng các hạng mục thu chi, nhìn vào rất hợp lý! Nếu không phải kiếp trước Mộ Dung Thu suốt ngày làm bạn với mấy con số này thì chi sự là khổ có thể phát hiện được khuất tất trong đó.

"Sổ sách có vấn đề? Trong hai năm qua, tuy là Vương gia không hỏi qua chuyện tình trong phủ, nhưng Thẩm trác phi luôn xử lý gọn gàng ngăn nắp, chưa bao giờ xảy ra sai lầm. Vương gia cũng rất hài lòng." Hồng Lăng thấy sắc mặt khác thường của Mộ Dung Thu mới nói.

Mộ Dung Thu cười khê nói: "Sổ sách không có vấn đề." Cho dù có thì cũng là do Vũ Văn Mặc ngầm đồng ý, dù sao nàng không tin người có tâm tư thâm trầm như hắn mà lại không nhìn ra.

Nếu mà Vũ Văn Mặc không có dị nghị thì việc gì mà mà nàng lại rước tiếng xấu vào mình? Huống hồ lúc này phòng bếp lại là một vũng nước đục, nàng đương nhiên không có ý định dẫm vào nó rồi.

"Sổ sách đó mang về phòng bếp?"

"Không, đưa đến chỗ Thẩm trác phi để nàng ta xem qua một lần." Mộ Dung Thu nhẹ giọng nói, chuyện này, một mình nàng nói không có vấn đề không được, Thẩm trác phi cũng phảichính miệng thừa nhận sổ sách này không sai.

"Vâng ạ."

...

Buổi chiều, Đại nha hoàn - Thúy Hồng chuyển hầu hạ bên cạnh Vương gia đến thông báo, Vũ Văn Mặc muốn gặp nàng.

Chẳng lẽ là chuyện hôm qua vẫn còn làm hấn nghi ngờ?

Ôm theo nghi hoặc, Mộ Dung Thu mang theo Thanh Bình cùng Thúy Hồng đến thư phòng của hấn.

Đến thư phòng, nàng liền phát hiện ở đây ngoài Vũ Văn Mặc còn có một người nàng đã gặp hai lần – Vũ Văn Hạo! (mẽ nhon - Hạo khura khura~~)

Không thể tin được, mới gặp cách đây mấy ngày, bây giờ lại gặp một lần nữa.

Dung mạo hấn cực kỳ diễm lệ cùng phong thái tôn quý, mặt thần trầm tĩnh như đầm sâu vô tận làm cho không ai nhìn thấu, thấy hấn một lần nữa, Mộ Dung Thu không khỏi hơi chút rung động, thực ra một người nam nhân lớn lên đã có bộ dáng yêu nghiệt lại còn tôn quý như hấn, quả thật làm cho nữ nhân tự động hồ thẹn. (có thể là nam phụ đây các nàng ạ)

Mộ Dung Thu vừa vào thư phòng, Vũ Văn Hạo đã thấy, vừa rồi hấn và Vũ Văn Mặc nghiên cứu cái mà hấn chưa từng nghe qua, gọi là con kênh nhưng đến khi nghe thấy tác dụng trữ nước của nó thì hấn rất kinh ngạc, xem một hồi đến chỗ không hiểu mà Vũ Văn Mặc lạikhông thể nào giải thích, hấn mới biết người nghĩ ra vật vô cùng phức tạp này chính là Mộ Dung Thu hấn đã gặp!

Chưa bao giờ nghĩ tới một nữ nhân lại có trí tuệ như thế! Trong triều có hơn một trăm quan viên nhưng lại bỏ tay trước tai họa Giang Bắc suốt năm năm nay, mà nàng chỉ là một nữ nhân lại có những ý nghĩ tinh diệu như vậy! Không chỉ thiết kế ra con kênh, mà còn có thể giải quyết tận gốc nạn châu chấu!

Nhìn nét hoang mang trong mắt phượng của hấn, Mộ Dung Thu thầm hỏi: chẳng lẽ Vũ Văn Mặc đã nói gì với hấn? Thế nên ánh mắt không tự giác lướt qua Vũ Văn Hạo mà nhìn đến Vũ Văn Mặc.

Ngũ quan hấn hoàn toàn khác với Vũ Văn Hạo, Vũ Văn Mặc thì trong trẻo lạnh lùng mà tuấn mỹ, lúc này tóc dài xõa vai, mà đôi mắt lại như dòng suối lạnh lẽo, lúc thấy nàng đến trong mắt lại có chút âm áp.

Hôm nay, Mộ Dung Thu có hơi điệu dãi một chút, trên người nàng mặc váy dài bằng tơ lụa có màu vàng nhạt, thêu hoa cúc viền quanh, trên tóc cài một cây trâm trăn châu, làn da nàng vốn trắng mà được sự chiếu rọi của trăn châu càng thêm trong suốt nõn nà. Trong mắt Vũ Văn Mặc và Vũ Văn Hạo, chỉ có hai cụm từ dễ hình dung nàng: giáo như Xuân Hoa, mịn như Thu Nguyệt.

"Thần thiệp gặp qua Vương gia." Mộ Dung Thu phúc thân hành lễ với Vũ Văn Mặc.

Vũ Văn Mặc gật đầu, sau đó nói với Mộ Dung Thu: "Vương phi không cần đa lễ, đây là Ngọc diện thế tử."

"Gặp qua thế tử." Mộ Dung Thu xa lạ mà hữu lễ nói.

Xã hội phong kiến rất khắc nghiệt đối với nữ tử, đã là nữ tử thì không được tiếp xúc quá nhiều với nam nhân, một khi bị người khác nhìn thấy sẽ bị đồn thổi lung tung, danh dự của nữ tử đó sẽ bị ảnh hưởng, thậm chí trong xã hội này nói chuyện phiếm với người khác phải cũng gần gần giống như hành động tự sát!

Vũ Văn Hạo nhếch đôi mắt phượng tả mị, hơi kinh ngạc trước thái độ xa cách của nàng, nhưng chỉ cần nghĩ một chút đã biết rõ nguyên nhân.

"Không biết Vương gia kêu thần thiệp đến đây là vì chuyện gì?" Mộ Dung Thu đi tới trước mặt Vũ Văn Mặc, ôn nhu hỏi.

Vũ Văn Mặc không nói nhiều, kéo tay Mộ Dung Thu rồi chỉ một điểm trên bản họa hỏi: "Takhông hiểu chỗ này."

Mộ Dung Thu nhìn bàn tay to lớn thon dài đang nắm chặt tay mình, không dấu vết rút ra, sau đó lại nhìn đến chỗ hằn vữa chì, cười nói: "Đây là lỗi của thần thiếp đã về không rõ ràng."

Dứt lời, nàng liền cầm lấy bút, chấm chấm mực, sau đó vẽ lại thật tỉ mỉ chỗ đó một lần nữa, bất tri bất giác sự tự tin và tao nhã đều lộ ra, đây là khí chất riêng biệt, chỉ thuộc về Mộ Dung Thu, là khí chất bẩm sinh! Sâu trong mắt Vũ Văn Hạo hiện lên một tia sáng kỳ lạ. Mái ảnh mặt của Vũ Văn Mặc đối với Mộ Dung Thu hình như đã không còn lạnh lẽo như xưa! Một lúc sau, Mộ Dung Thu đặt bút xuống. Vũ Văn Mặc và Vũ Văn Hạo đồng thanh hô to: "Đúng rồi, tốt quá!" Vũ Văn Mặc đã hiểu hoàn toàn, hôm qua khi nghe nàng giải thích thì hẳn cũng hiểu nhưng hôm nay khi nói lại từ đầu cho Vũ Văn Hạo nghe đến chỗ này thì không hiểu, nghĩ cách nào cũng không ra, thì ra vấn đề là ở chỗ này.

"Không biết cách nào để kiến tạo một con kênh tốt nhất?" Vũ Văn Hạo ngẩng đầu, đôi mắt yêu mị nhìn thẳng vào Mộ Dung Thu.

Mộ Dung Thu hữu lệ mỉm cười nói: "Nước tưới đồng ruộng thường được dẫn từ hai con sông là Trường Giang và Hoàng Hà thông qua hệ thống kênh rạch, lúc đào kênh chỉ cần dừng để người bới bớt xén nguyên liệu thì đào một con kênh có thể được sử dụng trong nhiều năm."

"Tốt lắm. Ngày mai bản Vương liền vào triều đề trình tấu phương án giải quyết tình hình thiên tai." Chân mày của Vũ Văn Mặc chậm chậm giãn ra, giọng nói cũng thả lỏng không gì.

"Thiên nhan chắc chắn sẽ cực kỳ vui mừng." Vũ Văn Hạo cũng cười nói.

"Vương gia còn có việc? Nếu như không còn việc gì, thần thiếp xin cáo lui." Thấy sắc mặt của hai người đã được giải quyết, Mộ Dung Thu liền tùy thời mở miệng nói.

Lời này vừa nói ra, hai nam nhân cùng nhìn về phía Mộ Dung Thu.

Vũ Văn Mặc thấy thần sắc nàng bình tĩnh, chuyện này trong mắt nàng dường như là chuyện nhỏ, rõ ràng là một vấn đề nan giải nhưng nàng có thể giải quyết gọn gàng. Thật ra, nữ tử trước mắt nào có giống với Mộ Dung Thu ghen tị thành tính mà hẳn từng biết trước đây. "Không còn việc gì."

Vũ Văn Hạo cũng dấu sự kinh ngạc trong đáy lòng, nữ tử trước mắt này thể gian sợ là khó có, Vũ Văn Mặc cực kỳ may mắn khi cưới được nàng, nhưng mà... nữ tử tài tình, xuất chúng, hiếm ai sánh kịp lại bị ghẻ lạnh, sau này Vũ Văn Mặc chắc chắn sẽ hối hận.

"Thần thiếp cáo lui." Mộ Dung Thu quay đi không chút ngập ngừng. Nếu mực đích đã đạt được, dù thời gian cùng tình cảm của nàng có dư dả thì cũng không thể phí trên người Vũ Văn Mặc được.

Quả thực, sáng hôm sau hẳn liền thượng triều mang phương pháp này trình tấu, hoàng thượng cực kỳ vui mừng, phong thưởng Vũ Văn Mặc đồng thời giữ hẳn lại trong cung thiết yến chiêu đãi.

Mà cũng không biết Vũ Văn Mặc đã dùng cách gì, khiến cho Đỗ gia chịu móc ra hai mươi vạn lượng bạc để cứu tế, Mộ Dung Thu biết được chuyện này không khỏi cười khẩy. Phen này, Đỗ gia lỗ nặng rồi, mà Đỗ thiếu gia sợ là có mấy ngày sẽ không ra phố.

Thẩm trắc phi nhận được tin này vô cùng tự hào về Vũ Văn Mặc, vấn đề đã làm khó triều đình trong năm năm qua, chưa ai có thể giải quyết nhưng mà chàng đã làm được! Dân chúng sẽ muôn vạn cảm tạ Vương gia. Thẩm trắc phi cảm thán, đây là nam nhân mà mà nàng tình nguyện vứt hết tất cả để gả cho! Chàng là người trên thế gian này không ai sánh được.

So với Thẩm trắc phi thì phản ứng của Mộ Dung Thu lại cực kỳ bình thường, nàng vẫn ở trong Mai viên, bình thần xem sách, cao hứng thì còn học thêm thừa với Hồng Lăng, đối với người mà kiếp trước chưa bao giờ cảm qua cây kim như Mộ Dung Thu mà nói, lúc này lại có thể tự tay thu được một đóa hoa sen, mặc dù là có hơi bị méo, hình dáng thì thuộc diện dưa vẹo táo nứt, nhưng nhìn chung cũng nhìn ra đó là bông hoa nha! Mộ Dung Thu rất hài lòng với kết quả này, lại quan tâm đến thừa thừa hơn một chút.

Mà Hồng Lăng nhìn thành quả mấy ngày nay của Mộ Dung Thu là cái túi be bé với hình thù hoa sen hơi méo một chút lại tươi cười nhìn Mộ Dung Thu nhiệt tình khen ngợi: "Vương phi thật là lợi hại, vồn vện mấy ngày lại có thể thu được cả hoa sen."

Hai ngày sau là ngày Văn Mai hồi phủ nhưng nàng vẫn biệt tăm, mãi cho đến mất mũi dùi hoe mới quay về.

Bọn Hồng Lăng có hỏi nguyên nhân nhưng nàng ta chỉ rung rung nước mắt, lắc đầu nói không sao! Hồng Lăng cẩn thận hỏi riêng lần nữa nhưng Văn Mai chỉ biết khóc chứ không chịu trả lời.

Sáng hôm sau, mang theo đôi mắt sưng húp vào hầu hạ Mộ Dung Thu, thấy Văn Mai cứ cúi đầu yên lặng không nói, Mộ Dung Thu nói lên lòng nghi ngờ liền hỏi: "Bệnh của mẫu thân người vẫn chưa khỏi?"

Văn Mai ngẩng đầu, đôi mắt vốn đã sưng đỏ lại bắt đầu ngập nước, nghẹn ngào trả lời: "Đã bớt rồi ạ, uống thuốc của đại phu nên bệnh cũng đã đỡ hơn."

"Xem ra là không yên tâm về mẫu thân. Vậy đi, bốn người các người sau này cứ mỗi tháng đều được về thăm nhà một lần." Mộ Dung Thu cười nói.

Ngoại trừ Thu Cúc đang làm việc ở phòng bếp, ba người có mặt đều mừng rỡ không thôi, "Tạ vương phi!"

Văn Mai cúi đầu, cắn chặt môi, mấy nhu chặt.

Chiều hôm đó, Thẩm trắc phi đến Mai viên, chủ động bàn bạc chuyện chọn quân sự phòng bếp cùng Mộ Dung Thu.

"Đây giờ tuy phòng bếp không xảy ra chuyện gì lớn, lại có Thu Cúc và Tú Ngọc trông nom, nhưng hai đứa nó đều là tâm phúc của tỷ muội ta mà công chuyện phòng bếp rườm rà vẫn là định ra quân sự phòng bếp mới là tốt nhất." Thẩm trắc phi nói.

Mộ Dung Thu không dị nghị, gật đầu trả lời: "Thẩm trắc phi nói rất đúng, không biết muội đã chọn được ai chưa?"

Thẩm trắc phi không vội trả lời mà trầm ngâm trong giây lát, cẩn thận quan sát sắc mặt Mộ Dung Thu rồi mới lên tiếng: "Trong lòng muội đã tuyển chọn được một người, là bà tử họ Thẩm."

Bà tử họ Thẩm? Mộ Dung Thu nhướng mày, là người bị Tú Ngọc xa cách? "Người này làm việc có ổn thỏa?"

"Tuy Tú Ngọc trong phòng bếp chưa tiếp xúc nhiều với bà ta nhưng bà ta là người làm việc ổn thỏa lại thành thật, mà người quân sự thì yếu tố thành thật, được người tin tưởng phải đứng đầu." Thẩm trắc phi nói, đầu tiên là nàng cố ý phui sạch quan hệ giữa Tú Ngọc và Thẩm bà tử, sau đó lại hết lòng khen ngợi.

Mộ Dung Thu cười nói: "Nghe nói trong nhà Thẩm bà tử còn có một người bà nhưng bà ta cũng hiếm khi thăm hỏi, người không giữ trọn hiếu đạo e rất khó đảm nhiệm chức quân sự của phòng bếp, nhưng mà bản Vương phi cũng đã chọn được một người vô cùng phù hợp."

"Là ai?" Thẩm trắc phi không hề dự liệu tới Mộ Dung Thu sẽ điều tra về gia cảnh của một bà tử mờ nhạt trong phòng bếp như Thẩm bà tử, đến nước này thì xem như Thẩm bà tử không thể dùng được nữa rồi.

"Lý mẹ, người này tính tình sáng sủa, quan hệ rất tốt với người trong phòng bếp, có thể chỉ định làm quân sự." Mộ Dung Thu cười nói.

Lý mẹ? Vừa nghe lời này, Thẩm trắc phi thở phào nhẹ nhõm, tuy Lý mẹ chưa phải là người của nàng, nhưng theo lời Tú Ngọc báo lại Thu Cúc chưa từng tiếp cận Lý mẹ mà nàng cùng với bà ta lại thập phần thân thiện. Chỉ cần không phải là người của Mộ Dung Thu đều có thể dùng được. Mộ Dung Thu biết rõ rằng Lý mẹ và Tú Ngọc thân thiết với nhau nhưng vẫn chỉ định người này! Thẩm trắc phi cau mày, cố giấu nghi hoặc trong lòng.

"Nếu tỷ cảm thấy Lý mẹ có khả năng vậy cứ chọn bà ta đi!"

Mộ Dung Thu gật đầu, thu hết thần sắc của Thẩm trắc phi vào trong đáy mắt, nàng cười thầm, chọn Lý mẹ cũng có lý do riêng của nàng.

Không nghi ngờ gì chuyện Thẩm bà tử là người của Thẩm trắc phi, còn Lý mẹ chỉ là công cụ để nàng ta lợi dụng, chưa hẳn Lý mẹ đã cảm kích, không phải nàng vừa vận có thể lợi dụng điểm này? Đến cùng thì Thẩm trắc phi cũng tính sai.

Vì thế, sau khi ra quyết định Lý mẹ trở thành tân quân sự của phòng bếp, Thẩm trắc phi về Trúc viên liền bắt đầu suy đoán tâm tư Mộ Dung Thu, qua mấy khắc, nàng đã đoán ra, lập tức cắn răng nói: "Giới cho Mộ Dung Thu! Cho dù Lý mẹ không phải là người của nàng thì nàng cũng sẽ có lợi thế!! Mà ta lại ở thế bị động."

Nếu phòng bếp đã có tân quân sự, Thu Cúc lại về Mai viên làm việc.

"Sau khi Thẩm bà tử biết biết tân quân sự là Lý mẹ liền đi gặp Tú Ngọc, hai người thăm thì to nhỏ một hồi thì Thẩm bà tử quay lại phòng bếp, thái độ vẫn bình thường, việc nàng Lý mẹ lên làm quân sự, ngoài Thẩm bà tử, không ai có ý kiến dị nghị." Thu Cúc nói.

Mộ Dung Thu gật đầu nói: "Thẩm bà tử sẽ không dễ yên như vậy đâu, chắc Tú Ngọc đã trấn an bà ta."

"Hèn chi lúc Thẩm bà tử nghe Lý mẹ là quân sự, sắc mặt có vẻ giận dữ, nhưng sau khi gặp Tú Ngọc trở về lại bình tĩnh như thế."

Thẩm trắc phi là người thủ đoạn, nàng tin chắc sau khi về Trúc viên thì Thẩm trắc phi sẽ nghĩ ra ẩn ý trong chuyện này và nàng ta sẽ phản công, dù sao từ khi vào vương phủ nàng ta đã nắm quyền, sao lại có thể dễ dàng để người ta đoạt lấy đi mất.

Mấy ngày nay, bà vị phụ nhân tại Bắc Uyên đều cực kỳ yên tĩnh, có lẽ sự việc xảy ra gần đây đã cho các nàng một cảnh cáo, khiến cho các nàng càng dè dặt, thận trọng hơn. Trong lúc đó, trong phòng Đại phu nhân lại nổi lên một hồi phong ba, nghe nói nhà hoàn hầu hạ bên cạnh Đại phu nhân là Thiên Như làm việc không chu đáo nên bị phạt và còn bị đi bán, việc này truyền ra, hạ nhân Bắc Uyên đều vô cùng kinh ngạc, không ngờ Thiên Như được Đại phu nhân coi trọng lại có thể rơi vào kết cục thế thảm như vậy.

Sau khi nghe chuyện, Mộ Dung Thu chỉ lắc đầu cười, trong chuyện Hồng Lăng bị hãm hại, chắc chắn Thiên Như đã phá hư cái gì, nếu không thì sẽ không khiến Đại phu nhân phùng phùng lại giận như vậy!

Về phần Vũ Văn Mặc, sau khi lập được đại công, từ hoàng cung trở về công việc càng bận rộn hơn lúc trước, hầu như không thấy hình bóng hẳn ở đâu. Mộ Dung Thu biết rõ trong quá trình đào kênh cũng như chế tạo thuốc chống châu chấu sẽ có rất nhiều vấn đề khó khăn, hẳn là người đưa ra ý kiến, không cần nghĩ cũng biết chuyện nhỏ chuyện lớn gì cũng sẽ đến tay hẳn xử lý cho nên hẳn hẳn điên cuồng cũng không có gì lạ.

Hôm đó, Mộ Dung Thu đang tập trung ngồi thiền hầu bao, được một lúc thì có người đến bẩm báo: "Một vị phu nhân họ Liễu xin cầu kiến."

Phu nhân họ Liễu? Trong kinh thành này, Mộ Dung Thu không qua lại nhiều với phu nhân các quan viên, cũng chưa từng xuất phủ gặp ai, sao bây giờ đột nhiên có người đến cầu kiến?

Bỗng nhiên trước mắt hiện lên hình ảnh của một nữ tử xinh đẹp... Phu nhân họ Liễu, chẳng lẽ là người bị nhà chồng đuổi đi giờ mới quay lại kinh thành – Liễu Ngọc Nhi?

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 56

"Cho mời nàng vào." Mộ Dung Thu vội vàng nói.

Liễu Ngọc Nhi hẳn đã trở lại kinh thành, trải qua nhiều bất hạnh như vậy, vừa quay lại kinh thành đã đến tìm nàng thì chắc chắn là có chuyện.

Mặc dù nàng không quen biết Liễu Ngọc Nhi nhưng nàng ta lại là bạn thân lúc trước của Mộ Dung Thu.

"Liễu tiểu thư nhất định là gặp việc khó khăn. Sợ rằng Liễu phủ đã không dung nàng ấy." Hồng Lăng buồn bã thở dài rồi nói, từ trước đến nay, Liễu gia luôn coi trọng thanh danh, mà Liễu tiểu thư lại bị đuổi ra khỏi cửa, Liễu gia nhất định sẽ không dung nàng ấy nữa, dù gì nữ nhi già đi thì cũng như bát nước hắt ra ngoài.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu khẽ cau mày.

Lát sau, một nữ tử cúi đầu theo sau Thanh Bình tiến vào.

Nữ tử đó mặc sam y, ánh mắt rất âm trầm, vai tuy không tẻ, nhưng có thể nhìn ra đó là đồ cũ, đã mặc lâu rồi, thân thể nàng gầy yếu, đi cũng có chút lảo đảo, vì lo lắng mà hai tay nắm chặt.

"Vương phi, Liễu tiểu thư đã đến." Đến trước mặt Mộ Dung Thu, Thanh Bình nhẹ giọng nói.

"Dân nữ Liễu Ngọc Nhi tham kiến Vương phi, Vương phi vạn phúc kim an." Liễu Ngọc Nhi liền cung kính hành lễ.

Quả thật là Liễu Ngọc Nhi!

"Không cần đa lễ." Mộ Dung Thu liền nói.

Lúc Liễu Ngọc Nhi ngẩng đầu lên, Mộ Dung Thu có hơi không tin được, tuy chưa từng tận mắt nhìn thấy Liễu Ngọc Nhi, nhưng trong trí nhớ thì Liễu Ngọc Nhi là một nữ tử xinh đẹp, nhưng bây giờ lại có dáng vẻ của một thiếu phụ, sắc mặt khó vàng, khuôn mặt vốn nhỏ nhắn tươi tắn giờ lại gầy gò, xương gò má nhỏ cao, cảm nhận hoá, nhìn tới nhìn lui có chỗ nào giống thiếu nữ mười chín tuổi!

Nàng mười chín tuổi nhưng nhìn cứ như sắp ba mươi! Nàng ngẩng đầu nhìn Mộ Dung Thu, ánh mắt né tránh, không dám nhìn thẳng, thấp giọng trả lời: "Vâng ạ."

Mộ Dung Thu dùng mắt ra hiệu cho Thanh Bình, nàng hiểu ý liền cho mấy nha hoàn khác trong phòng lui xuống, sau đó nhẹ nhàng khép cửa phòng. Bây giờ thì trong phòng chỉ còn ba người là Mộ Dung Thu, Liễu Ngọc Nhi cùng Hồng Lăng.

Người trong phòng ít đi làm cho Liễu Ngọc Nhi thoải mái hơn, lúc này liền mỉm cười nhìn Mộ Dung Thu nói: "Vương phi, không ngờ kiếp này còn có thể gặp lại người, chỉ là khi gặp lại thì Ngọc Nhi đã thành một người khác, mong người đừng sợ hãi."

Nghe vậy, Mộ Dung Thu liền đứng lên, đi đến cầm tay Liễu Ngọc Nhi, chỉ thấy tay nàng lạnh lẽo, trong lòng liền đoán được tình cảnh hiện giờ của nàng. Mộ Dung Thu dịu dàng nói: "Có thể gặp lại người ta rất vui, trở về kinh thành cũng tốt, tỷ muội chúng ta có thể thường xuyên gặp nhau, còn những chuyện khác, Ngọc Nhi đừng để tâm lo buồn nữa." Nàng vừa nói vừa dịu Liễu Ngọc Nhi ngồi xuống.

Hồng Lăng nhìn thấy tình cảnh hiện giờ của Liễu Ngọc Nhi thì trong lòng rất xót xa, mắt liền ngân ngấn lệ, lặng lẽ đứng một bên chăm trà cho Mộ Dung Thu và Liễu Ngọc Nhi.

"Ba năm không gặp, tính tình của Vương phi cũng đã thay đổi, vậy cũng tốt! Làm việc gì cũng không nên quá mềm yếu, bằng không đến cuối cùng thì người bị thiệt chính là mình, tại vì ta quá mức nghiêm cẩn, nên mới rơi vào kết cục như thế này." Liễu Ngọc Nhi vỗ vỗ mu bàn tay Mộ Dung Thu, dịu dàng nói, bất quá nụ cười của nàng lại không thể che giấu được gương mặt phong sương cùng đôi mắt nhìn thấu sự đời của nàng.

"Ngọc Nhi yên tâm, bây giờ ta đã hiểu chuyện hơn trước rất nhiều, sẽ không còn tùy hứng làm bậy nữa." Mộ Dung Thu cười nói, nhìn gương mặt phong sương và thái độ của Liễu Ngọc Nhi, trong lòng Mộ Dung Thu khẽ động, nàng tin rằng ai mà nhìn thấy Liễu Ngọc Nhi của bây giờ thì cũng không giữ được bình tĩnh, ba năm trước là một nữ tử xinh đẹp còn bây giờ lại là một phụ nhân mệt mỏi vì sự đời, trái tim nàng chợt đau xót. Liễu Ngọc Nhi vội vàng gạt đầu, luôn miệng khen tốt. Sau đó, nàng quay sang nhìn Hồng Lăng, "Ba năm không thấy mà nha đầu Hồng Lăng đã trở mà trở nên xinh đẹp thế kia rồi."

Mắt Hồng Lăng đang ngấn lệ nhưng khi nghe lời Liễu Ngọc Nhi nói thì liền nở nụ cười, "Liễu tiểu thư vẫn thích khi dễ nô tì."

"Chẳng lẽ ta đến đây để khi dễ người, nha đầu nhà người đúng là không biết phân biệt lời hay mà." Liễu Ngọc Nhi che miệng cười duyên nói.

"Nô tì xinh đẹp thì cũng không sánh được với Liễu tiểu thư quốc sắc thiên hương." Hồng Lăng dậm chân nói nhưng vừa nói ra liền phát hiện mình nói sai nên cần trọng nhìn Liễu Ngọc Nhi.

Nụ cười trên mặt Liễu Ngọc Nhi liền cứng đờ , nhưng chỉ trong nháy mắt, nàng tự cười gượng cợt nói: "Đáng tiếc là đã già."

"Ngọc nhi, mấy ngày nay người đi đường mệt nên có chút hốc hác, nếu ngày nào tốt thì sẽ lấy lại dáng vẻ trước đây thôi." Mộ Dung Thu cười nói, nàng hi vọng Liễu Ngọc Nhi đừng có tiếp tục đắm chìm trong quá khứ bất hạnh, hôm nay nàng đã tự do, chỉ cần buông bỏ quá khứ, vui vẻ để sống tiếp thì tương lai sẽ thênh thang. "Sau này Ngọc Nhi có thời gian cứ tới vương phủ, tỷ muội chúng ta có thể cùng nhau thường thức trà rồi tán gẫu."

Nghe vậy, trong mắt Liễu Ngọc Nhi lóe lên một tia sáng kỳ lạ, nàng không trả lời Mộ Dung Thu, nhưng cũng gạt đầu, thấp giọng nói: "Chắc Vương phi đã nghe qua chuyện của ta."

"Có nghe. Ngọc nhi đừng nên thương tâm."

"Bây giờ ta đã hết hy vọng, sẽ không thương tâm vì tên phụ bạc kia! Năm đó khi ta gả cho hắn, hắn đã từng nói cả đời này sẽ xem ta như viên ngọc quý mà nâng niu nhưng chỉ trong ba năm ngắn ngủi mà hắn đã lệp bảy tám thiếp thất lại vì một sủng thiếp mà mắng ta đánh ta, ta vẫn chịu đựng được, nhưng có chết ta cũng không ngờ, hắn tin lời bịa đặt của nữ nhân kia nói ta thông dâm cùng người khác, hắn không tra rõ ràng liền bỏ ta, thậm chí hắn còn tin lời dối trá của người kia cho rằng con ta cũng không phải con ruột hẳn nên gach tên con ta trong gia phả. Đối với loại nam nhân vô tình như thế thì sao ta còn có thể thương tâm vì hắn."

Liễu Ngọc Nhi bình tĩnh nói, tuy như vậy nhưng Mộ Dung Thu vẫn thấy rõ được hận ý trong mắt nàng.

Sao có thể không hận, đã từng ôm ấp mộng đẹp gả cho Vương Quân Sơn nhưng bây giờ thì cả người lại đầy thương tích! Nhưng điều làm cho Mộ Dung Thu cảm thấy kỳ lạ là trong mắt Liễu Ngọc Nhi vẫn còn ẩn chứa một tia bất lực cũng không cam lòng.

"Tên Vương Quân Sơn kia không phải là người! Sẽ có một ngày hắn phải chịu báo ứng." Hồng Lăng tức giận mắng một tiếng.

"Hồng Lăng không cần tức giận, thực ra như bây giờ cũng tốt. Nếu ta tiếp tục ở lại vương phủ, không biết phải còn chịu bao nhiêu tủi nhục nữa." Liễu Ngọc Nhi ôn nhu nói, giống như chuyện nàng vừa nói chỉ là một chuyện nhỏ, không hề để lại dấu vết trong lòng nàng.

Đôi mắt của Mộ Dung Thu lơ lửng, nàng không tiếp tục với đề tài Vương Quân Sơn nữa, mà hỏi vấn đề nàng quan tâm nhất: "Bây giờ Ngọc nhi đang ở Liễu phủ?"

Ánh mắt Liễu Ngọc Nhi càng u ám, cúi đầu trả lời: "Bây giờ ta là người bị hưu vì thông dâm với người khác. Liễu phủ không chứa chấp ta! Ta thuê một túp hạp viên trong một ngõ hẻm ở phía đông kinh thành, của hồi môn của ta đều bị hắn nuốt trọn, không trả lại, may mà mẫu thân thấy mẫu tử ta đáng thương nên cho ít bạc với hai gian của hàng, bây giờ mẹ con ta cũng không phải lo lắng nữa."

"Về kinh thành gặp khó khăn sao không đến gặp ta? Ngọc Nhi gặp nạn, làm sao ta có thể khoanh tay đứng nhìn! Thanh Châu quá xa nên ta không biết tình cảnh của Ngọc Nhi nhưng về đến kinh thành rồi mà người vẫn còn gấu diêm ta!" Mộ Dung Thu cau mày nói.

Liễu Ngọc Nhi là người tự trọng, sẽ không dễ dàng mà đi cầu xin giúp đỡ của người khác nhưng hôm nay nàng bị Liễu phủ từ chối, lại dặt theo một đứa nhỏ ba tuổi, đến nơi nào cũng không dễ dàng an thân.

"Vương phi là Nam Dương Vương phi, trong vương phủ lại phải thận trọng từ lời nói đến việc làm, nếu như ta mới vừa quay về kinh thành đã tới tìm người, sẽ làm hỏng thanh danh của người, ta đã thế này rồi, sao lại có thể liên lụy Vương phi? Vương phi yên tâm, bây giờ tuy là cuộc sống nghèo khổ nhưng đối lại ta được an tâm, nhìn Vương phi sống tốt, ta càng vui vẻ." Liễu Ngọc Nhi lại vỗ vỗ mu bàn tay Mộ Dung Thu nói.

Lúc này, Mộ Dung Thu liền biết, nàng không cần nói thêm những lời dư thừa. Liễu Ngọc Nhi ổn định xong cuộc sống tại kinh thành rồi mới tìm đến nàng cho thấy nàng không muốn gây bất cứ phiền phức gì cho Mộ Dung Thu, nàng cúi đầu nhìn lướt qua tay Liễu Ngọc Nhi, chỉ thấy còn da bọc xương khiến người nhìn càng thêm chua xót.

"Đứa bé khỏe không? Từ khi nó sinh ra đến giờ ta vẫn chưa được gặp nó lần nào." Mộ Dung Thu liền nói sang chuyện khác.

Nhắc tới con, gương mặt Liễu Ngọc Nhi liền hiện lên nét tử ái, "Hồi trước thì nó nghịch ngợm lắm, cả ngày hét va cái này lại đụng cái kia, trên người không bấm tìm thì cũng sưng đỏ, nhưng từ khi về kinh thành, nó đã biết quan tâm, chăm sóc ta,

buổi chiều còn biết chăm trà cho ta uống."

"Ha ha... Thật là một đứa nhỏ hiểu thuận, Ngọc Nhi có đứa nhỏ này ở cạnh chắc chán rất vui về. Lần sau đến nhất định phải mang theo cả đứa nhỏ, ta thật sự rất muốn gặp để xem con của Ngọc Nhi đáng yêu như thế nào." Mộ Dung Thu cười nói.

"Lúc này nó cũng âm ỉ muốn tới gặp người, nhưng đến lúc đi lại ngủ mất. Chút nữa ta về chắc nó sẽ buồn bực cho xem." Liễu Ngọc Nhi khẽ cười nói, hình ảnh của đứa con trai mới mấy đang liền liền hiện lên trước mắt.

Sau đó hai người lại nói về chuyện xấu của đứa nhỏ làm Mộ Dung Thu cười không ngừng, cũng luôn miệng nhắc nhở lần sau phải dắt theo đứa nhỏ, Liễu Ngọc Nhi cũng cười đồng ý.

Sau đó, hai người lại tán gẫu, nụ cười trên mặt Liễu Ngọc Nhi ngày càng nhiều, mà Mộ Dung Thu cũng cố gắng tránh nói đến chuyện thương tâm của nàng.

Càng nói chuyện, Mộ Dung Thu càng thích Liễu Ngọc Nhi, tuy tuổi còn nhỏ lại phải trải qua lắm tang thương nhưng lại có dũng khí đứng lên làm lại cuộc đời, nói một hồi có thể hiểu nàng chỉ hy vọng có thể dùng hết sức lực để cho đứa nhỏ của mình sống thoải mái hơn mà thôi.

Điểm quan trọng nhất là nàng thật tâm mong Mộ Dung Thu có một cuộc sống tốt, lúc cùng cực nhất vẫn không đến tìm nàng, chỉ chờ khi giờ yên sóng lặng mới xuất hiện.

Nàng là một nữ tử có lòng tự trọng rất cao, trong lúc bản thân lâm vào cảnh như vậy thì vẫn lựa chọn tự mình đối mặt cũng không cầu xin sự giúp đỡ của ai. Tuy nhà nương đã bỏ mặc nàng nhưng nàng vẫn kiên cường như cũ, bình tĩnh đối mặt với mọi thứ, Mộ Dung Thu nhìn ra trong nét tươi cười của nàng vẫn ẩn chứa quá nhiều tiếng thở dài.

Sau khi nàng ra về, Hồng Lăng liền không nhịn được nữa rơi nước mắt, "Sao ông trời lại có thể nhẫn tâm với Liễu tiểu thư như vậy. Người tốt như tiểu thư lại phải chịu bất hạnh thế này."

"Thật ra như nàng ấy cũng tốt." Mộ Dung Thu đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, thật lâu sau mới lẩm bẩm nói, trong thời này, nữ nhân không có nam nhân để dựa dẫm sẽ bị khinh thường, nhưng bây giờ cuộc sống của Liễu Ngọc Nhi tuy có gian khổ nhưng lại an tĩnh, trải qua nhiều chuyện đau đớn như vậy, nàng thật lòng mong Liễu Ngọc Nhi trải qua một cuộc sống yên bình.

"Chỉ thương cho tiểu thiếu gia, tuổi nhỏ như thế mà đã trải qua nhiều chuyện như vậy, nếu như sau này lớn lên, biết cha mình từng thiếp diệt thế, không nhận mình là con còn bị cho là tạp chủng, không biết nó sẽ thế nào?" Hồng Lăng lại thở dài rồi nói.

Mộ Dung Thu nhu mày, nhớ tới vừa rồi Liễu Ngọc Nhi mặc y phục, liền nói với Hồng Lăng: "Ngày mai người xuất phủ, đến hẻm phía đông, nhìn xem tình cảnh hiện giờ của Ngọc Nhi, nếu có gì khác lạ, lập tức quay về bẩm báo cho ta."

Bất luận là thế nào thì Liễu Ngọc Nhi vẫn là bạn tốt nhất của Mộ Dung Thu trước kia, huống hồ nàng lại là người đáng để trợ giúp, Mộ Dung Thu sẽ không khoanh tay đứng nhìn.

"Vâng." Hồng Lăng lập tức trả lời.

"Hai ngày nay Văn Mai có hơi kỳ lạ, người có biết chuyện gì xảy ra không?" Mộ Dung Thu nhìn ra ngoài cửa, thấy Văn Mai đang thất thần đứng bên cạnh cửa, liền trầm giọng hỏi.

Hồng Lăng lắc đầu, cũng nhìn Văn Mai nói: "Chưa từng thấy qua nàng như thế này, chỉ sợ là trong nhà xảy ra chuyện. Đã nhiều ngày, mỗi đêm ngủ nàng ta đều gấp áo mỏng, phải có người kêu lớn mới tỉnh lại, bọn nó ti cũng có hỏi nhưng nàng lại kiên quyết không nói hoặc là sẽ khóc, nếu không thì nói là nhớ nhà hoặc lo lắng cho bệnh tình của mẫu thân."

Mộ Dung Thu gật đầu, sợ là chuyện không đơn giản như vậy, "Chắc trong nhà đã xảy ra chuyện."

Đêm đó, Mộ Dung Thu dùng xong cơm liền định đi ngủ thì Văn Mai xông vào.

Sắc mặt nàng tái nhợt, vừa vào liền quỳ gối trước mặt Mộ Dung Thu cầu xin: "Xin Vươngphi cứu muội muội của nô tì!"

"Chuyện gì xảy ra? Đứng lên rồi nói. Hồng Lăng, đỡ nàng đứng lên." Lúc Văn Mai xông vào, Mộ Dung Thu liền ngồi dậy, nhu mày nhìn Văn Mai.

Hồng Lăng liền đưa Văn Mai dậy, nàng đã khóc không thành tiếng, Văn Mai khóc khôngngừng, thân mình run rẩy, nàng đã cùng đường mới đến cầu xin Vương phi giúp đỡ.

"Mấy ngày trước, nô tì về nhà chăm sóc mẫu thân, sau khi nhìn thấy nô tì, bệnh của mẫu thân đã đỡ hơn một nửa, sau đó uống thêm mấy thang thuốc thì gần như khỏi hẳn, nhưng trước khi nô tì hồi phủ thì muội muội lại xảy ra chuyện, hơn một tháng trước, muội muội nó ti gất áo bên bờ sông nhất thời cao hứng liền hát một khúc, vừa lúc Đỗ thiếu gia đi ngang qua, liền cho người bắt muội muội nó ti đến rừng cây cạnh bờ sông bắt chấp muội ấy phản kháng hay cầu xin mà... vô nhục..."

"Muội ấy mất đi trong sạch, chỉ có thể gả cho Đỗ thiếu gia làm thiếp. Ai ngờ, mới vào Đỗ phủ, tuy Đỗ thiếu gia không từng hạnh nhưng một tháng sau muội ấy phát hiện mình đã mang thai, vốn tưởng rằng có thể trải qua ngày yên bình, ai ngờ lại bị chính thế của Đỗ thiếu gia hãm hại sảy thai, muội muội nó ti gặp chuyện đau lòng này, hai ngày sau, chínhthê của Đỗ thiếu gia lại nói muội ấy không tôn trọng nàng nên sai người nhốt muội ấy vào phòng chứa củi, muội ấy vừa sinh non, mà phòng củi lại ẩm ướt, nếu cứ như vậy thì khôngt ngày nữa muội ấy chắc sẽ mất mạng, may là có hạ nhân trong Đỗ phủ lên nói cho nô tì biết nếu không muội ấy sẽ chết thảm"

Văn Mai càng nói càng nóng nảy hơn cũng sợ hãi. Đỗ thiếu gia như vậy thì người người trong kinh thành ai mà không biết, hẳn đã chiếm được thân thể của muội muội thì còn quan tâm đến sự sống chết của muội ấy làm gì! "Vương phi, xin người cứu muội muội của nô tì! Nô tì xin người!" Dứt lời, nàng liền hướng Mộ Dung Thu dập đầu liên tục, chỉ trong chớp lát mà trán nàng đã đỏ một mảnh.

Nghe Văn Mai nói xong, Mộ Dung Thu từ từ nhu mày, chuyện này lại dính dáng đến Đỗ gia. Tuy Đỗ gia là kinh thành thủ phủ, còn có liên hệ với các đại gia tộc và quan viên, nàng lkhông thể nào tự mình đến Đỗ gia, làm mưa làm gió chỉ để cứu một thiếp thất.

Hồng Lăng lau nước mắt cho Văn Mai rồi nói: "Đừng khóc nữa."

"Đỗ gia cũng không phải là phủ Nam Dương Vương, việc này không dễ giải quyết." Mộ Dung Thu khẽ nói, bây giờ nàng ở Nam Dương Vương phủ, tuy thân phận của nàng là Nam Dương Vương phi tôn quý nhưng lại không thể thò tay vào chuyện gia sự của người khác, thế mới nói, chuyện này không dễ giải quyết.

Văn Mai nghe vậy, sắc mặt trắng bệch, các vết xanh tím trên trán càng rất dọa người. "Vậy nô tì phải làm sao bây giờ? Muội muội của nô tì hiện giờ cực kỳ suy yếu, nếu còn nằm trong phòng củi thì chi còn chờ chết mà thôi!" Văn Mai nói nha hơn, thanh âm hơi cao.

Mộ Dung Thu nhu mày.

Hồng Lăng nói: "Văn Mai, người có sốt ruột cũng không thể nói chuyện với Vương phi như thế! Hơn nữa chuyện người cầu vốn không dễ giải quyết, muội muội người đang ở Đỗ gia chứ không phải phủ Nam Dương Vương, người là đang làm khó Vương phi?"

Văn Mai tỉnh ngộ, hồi hận nhìn Mộ Dung Thu, "Nô tì sai rồi, nô tì không nên bắt kính với Vương phi, nô tì quá nóng nảy! Xin Vương phi tha thứ." Từ trước đến nay, Vương phi đối xử với nàng rất tốt, chưa từng la mắng, nhưng giờ nàng lại vì chuyện của muội muội mà làm Vương phi khó xử, nàng không nên làm vậy.

Nhưng quá thật nàng không có cách nào, Văn Mai vừa ngừng lệ thì nước mắt lại tràn má, nàng nói tiếp: "Vương phi đừng khó xử, bây giờ chỉ còn cách chờ xem số phận của muội muội nó ti ra sao thôi, hy vọng Đỗ thiếu nãi nãi có thể phát hiện tâm, tha cho muội muội nó ti một mạng."

"Cũng không phải không có cách." Mộ Dung Thu thở dài nói, vẫn là nàng mềm lòng, đầu biết rõ nếu những tay vào việc này sẽ có chút phiền phức tìm đến nhưng nước mắt cùng thân tình của nhà đầu Văn Mai đã làm nàng cảm động, thôi cứ xem như làm việc thiện đi!

Văn Mai và Hồng Lăng nghe vậy, mở to mắt, không thể tin nhìn Mộ Dung Thu. Nàng khẽ cười nói: "Nhưng bây giờ đã tối rồi, không làm gì được. Người ráng chờ một đêm?"

"Nô tì ta on Vương phi! Nô tì ta on Vương phi!" Văn Mai quỳ sụp xuống, không ngừng dập đầu cảm tạ, sau mới ngẩng đầu, vui sướng đến trào nước mắt, trong lòng hoan hi nhảy nhót, muội muội được cứu rồi! Muội muội được cứu rồi!

"Đừng có dập đầu nữa, nếu cái mặt này mà bị hủy thì bản Vương phi cũng không cho phép người cả ngày lượn lờ trước mặt ta, mắ công ta chường mất." Mộ Dung Thu trêu ghẹo.

Văn Mai nín khóc liền mỉm cười, đang muốn tiếp tục dập đầu lại nghĩ đến lời của Mộ Dung Thu, liền nói: "Nô tì sẽ không hung dữ, nô tì sẽ không làm Vương phi chường mất. Nô tì còn phải hầu hạ Vương phi suốt đời." Đây không phải là lời nói trong lúc nhất thời mà là lời hứa hẹn, là một lời thề! Vì thế, sau đó, dù nàng mất đi trong khi tuổi hoa đương sáng lạn, thân thể vĩnh viễn chôn sâu dưới lòng đất, nhưng nàng tuyệt không oán không hối.

Hồng Lăng lại nâng Văn Mai dậy một lần nữa, "Nha đầu kia, là người có phúc mới gặp chủ tử như Vương phi, nếu là người khác, chỉ sợ cái mạng nhỏ của người cũng không giữ được,không biết chừng mực gì cả, mau rửa mặt rồi đi nghỉ ngơi."

"Dạ, Hồng Lăng tỷ." Văn Mai cười nói, rồi nói với Mộ Dung Thu: "Nô tì không làm phiền Vương phi nghỉ ngơi, nô tì cáo lui."

Khi nàng ra ngoài, Hồng Lăng liền thu lại nét cười trên mặt, "Muội muội của Văn Mai quả thật đáng thương, nhưng đây là vấn đề khó giải quyết, nghe nói, chính thất của Đỗ thiếu gia thủ đoạn tàn nhẫn, đã có rất nhiều thê thiếp chết trong tay nàng rồi." Nàng định khuyên Vương phi không nên dính vào chuyện này, dù sao đây là chuyện của Đỗ phủ, không dễ dàng nhúng tay vào.

Đĩ nhiên là Mộ Dung Thu biết tâm tư của Hồng Lăng, khi xảy ra bất cứ chuyện gì, nha đầu này cũng đặt nàng ở vị trí ưu tiên, thà có lỗi với người khác nhưng nhất định phải bảo vệ nàng. Nàng cười nói: "Không sao đâu, bản Vương phi đã có chủ ý."

Nghe nàng nói chắc chắn như vậy, Hồng Lăng cũng yên tâm

Sáng hôm sau, dùng xong điểm tâm Mộ Dung Thu liền trang điểm rồi đến Bắc uyển.

Đại phu nhân đang ngồi thêu ở trong phòng, nghe hạ nhân báo Vương phi đến liền nhất thời cả kinh, Vương phi tới làm gì? Từ chuyện lần trước, nàng luôn trốn tránh Vương phi, khôngdám gặp Vương phi, chỉ sợ nàng ta lại tìm ra sơ hở của nàng.

Nhưng bây giờ nàng đã ngoan ngoãn ở tại Bắc uyển chờ đến khi Vương phi và Thảm tráchphủ đầu nhau đến sống chết thì là nàng sẽ xuất hiện một lần nữa. Nàng tin tưởng với nhan sắc xinh đẹp của mình sẽ giành được sự sùng ái của Vương gia,

cũng nhân đó mà có một đứa con.

Nhưng tại sao Vương phi lại đột nhiên đến đây? Nàng vội nói với người thông báo: "Ta với người cùng nghênh đón Vương phi."

Lúc này Mộ Dung Thu mới đi đến trước cửa phòng thì cửa phòng liền bật mở, Đại phu nhân vội vàng chạy ra nghênh đón Mộ Dung Thu, "Nô tì tham kiến Vương phi."

"Đại phu nhân không cần đa lễ, lần này bản Vương phi tới tìm người chỉ muốn uống trà, tán gẫu." Mộ Dung Thu mỉm cười, dịu dàng nói.

Trong lòng Đại phu nhân chấn động, Vương phi có ý gì? Nàng không tin Vương phi đến đây chỉ để uống trà nhưng trên mặt không hề lộ ra chút nghi ngờ nào, liền gật đầu đáp: "Nô tì vô cùng vinh hạnh." Nói xong liền đi trước dẫn đường vào phòng.

Đây là lần đầu tiên Mộ Dung Thu đến Bắc viện, cảnh trí nơi này cũng không tệ, tuy không so được với Trúc viên, nhưng lại có một phong vị khác, thật đúng là nơi thích hợp cho tiêu thụ ở.

Vào trong phòng Đỗ Khả, hai mắt Mộ Dung Thu tỏa sáng, không hổ danh là con gái nhà phú thương, mỗi vật bài trí trong phòng đều có giá trị xa xỉ, trách không được Thẩm trắc phíchồng dám động đến Đại phu nhân, chỉ sợ Thẩm trắc phi cũng phải nể mặt Đỗ gia vài phần.

Đại phu nhân trong lòng thấp thòm không thôi, đoán mục đích của Mộ Dung Thu đến đây là gì nhưng đoán mãi cũng chẳng ra, nhìn thấy Mộ Dung Thu đang đánh giá bài trí trong phòng thì càng hồi hộp, chẳng lẽ Mộ Dung Thu sẽ dựa vào mấy thứ này mà bắt bẻ mình?

Đang lúc nàng lo lắng, thì Mộ Dung Thu cười cười, gật đầu nói: "Kiểu thường thức của Đại phu nhân quả nhiên cao nhã, bài trí trong phòng đều không tầm thường."

"Chỉ là vài vật thô xỉ chứ nô tì làm gì mà biết thưởng thức, nếu luận về thưởng thức thì không cách nào so được với Vương phi." Đại phu nhân dè dặt trả lời.

Mộ Dung Thu quay lại, nắm lấy tay nàng, kéo đến ngồi rồi tươi cười ôn hòa nói: "A, tay muội thật lạnh, có phải nhiễm bệnh? Sao không chịu gọi đại phu đến xem?"

"Tờ nhò tay nô tì đã lạnh, nhờ Vương phi lo lắng." Đại phu nhân vội trả lời, Mộ Dung Thu càng ôn hòa, còn xưng tỷ muội thì nàng càng sợ, có chết nàng cũng không quên cái ngày nàng bị Mộ Dung Thu đùa bỡ trong tay, miệng thì cười nhưng lại giết người lúc nào không hay, không biết hôm nay Mộ Dung Thu lại muốn giở trò gì.

"Thì ra là như vậy, để bản Vương phi sai người đưa đến một cái lọ sưởi tay cho muội, cái này ta dùng đã lâu, rất ấm áp." Mộ Dung Thu rất quan tâm nói.

Nhưng nàng càng như thế, Đại phu nhân lại càng thêm e ngại.

"Sao nô tì dám lấy lọ sưởi của Vương phi, huống hồ lại là vật Vương phi đã dùng quen, tay nô tì trước giờ vẫn vậy, dù có ôm lọ sưởi tay hàng ngày thì cũng chẳng có hơn gì, nên không dám đoạt đồ vật ưa thích của người." Đại phu nhân từ chối, dù sao, còn chưa biết mục đích của Mộ Dung Thu là gì thì làm sao nàng dám nhận.

"Muội không vừa ý bản Vương phi? Hay vẫn giận ta? Tuy mấy ngày trước vì chuyện của Hồng Lăng và Dương mai, hai tỷ muội chúng ta có chút hiểu lầm nhưng dù sao chúng ta vẫn là tỷ muội phải không? Chớ để chuyện này làm tổn hại đến tình cảm của chúng ta. Nếu như muội muội vẫn quyết không cần, thì khó tránh bản Vương phi nghĩ chuyện Hồng Lăng lại có liên quan đến muội." Mộ Dung Thu nhàu mi, thanh âm hơi chút lạnh nhạt nói, nét tươi cười trên mặt cũng nháy mắt biến mất.

Đại phu nhân hoảng sợ hơn, không dám từ chối, vội vàng nói: "Nô tì tạ ơn Vương phi." Ấm lọ chưa cầm đến tay đã như bị phỏng! Mỗi câu nói của Mộ Dung Thu đều như đang dao mổ, càng đoán không ra tâm tư của nàng ta, nàng lại càng kinh tâm!

"Vậy là tốt rồi. Nhìn thấy muội vui vẻ, ta cũng cao hứng." Nụ cười sáng rõ lại xuất hiện, Mộ Dung Thu vỗ hai cái lên mu bàn tay Đại phu nhân mu, giống như vô cùng hài lòng với câu trả lời của Đại phu nhân.

Đại phu nhân chỉ có thể cười lấy lòng.

"Mấy ngày trước, nhà nương của phu nhân đã quyền không ít bạc cho nạn dân vùng Giang Bắc, dân chúng đều mang ơn Đỗ gia không hết. Không ngờ nhà nương của Đại phu nhân lại hào phóng như thế, nghe nói việc làm lần này của Đỗ gia cũng được đương kim thánh thượng và triều thần tán thưởng." Mộ Dung Thu lại mở miệng nói vòng vo.

Đại phu nhân nghe vậy, khòe miệng hơi có gật, chuyện này nàng cũng đã nghe. Có người tạo áp lực với phu thân nên mới khiến cho phu thân phải quyền bạc, hiện giờ mấy lời của Mộ Dung Thu chẳng khác gì châm chọc, nhưng nàng cũng chỉ có thể cười nói: "Chút đóng góp cho nạn dân dĩ nhiên Đỗ gia phải hết sức vui vẻ làm."

"Đúng vậy, bây giờ trong kinh thành, ai nhắc tới Đỗ gia mà không phải giờ ngón tay cái lên khen ngợi? Vương gia vị Đỗ gia mà cũng nở mày nở mặt, tâm tính không tệ, vị trí của muội ở trong lòng người lại cao thêm vài phần." Mộ Dung Thu khẽ cười nói, trong thanh âm còn có mấy phần hâm mộ.

Đại phu nhân nghe vậy, trong lòng vui sướng lan tràn hỏi: "Phải không?"

"Đương nhiên, chẳng lẽ muội không nghe được người khác nói? Trong lần giải quyết vụ Giang Bắc này, Đỗ gia đã lập công lớn." Mộ Dung Thu gật đầu nói, thần sắc thấp phần thành khẩn.

Đại phu nhân càng vui sướng, nếu trong lòng Vương gia vị hành động của cha lần này mà thêm sùng hạnh rằng thì thật là trong họa được phúc, nhìn lại Mộ Dung Thu, chẳng lẽ nàng ta biết tâm tư của Vương gia nên mới đến đây lôi kéo, lấy lòng nàng? "Từ trước đến giờ phu thân đều giúp người làm niềm vui nhưng quả thật người lập đại công lần này là Vương gia chứ không phải Đỗ gia! Nếu không phải Vương gia nghĩ ra cách giải quyết thì chi e hiện nay người dân vùng Giang Bắc vẫn phải chịu cảnh khổ cực rồi."

"Thanh danh của Đỗ lão gia thật tốt. Bất quá..." Mộ Dung Thu quay đầu, trên khóe miệng tươi cười có thêm một tia cười lạnh. Đại phu nhân chưa phản ứng kịp, vội hỏi: "Bất quá cái gì?"

"Bất quá nghe nói gần đây Đỗ gia lại gây ra chuyện gièm pha, Đỗ thiếu nữ nãi không dung được thiếp, dụng thủ đoạn ngoan độc hãm hại một vị thiếp, chẳng qua chỉ vô ý nói vài câu dụng chạm thì nàng liền sai người đem nhốt nữ nhân đó vào cũi rồi bỏ đói, mà nữ nhân đó vừa mới sinh non, muội nghĩ thử xem, nếu việc này truyền đến tai người ngoài, đến tai Vương gia thì thế nào? Người trong kinh thành sẽ nhìn Đỗ gia thế nào? Thanh danh một đời của Đỗ lão gia xem như bị hủy trong nháy mắt." Mộ Dung Thu lạnh lùng nói.

Đại phu nhân khẽ run, trên trán đổ mồ hôi lạnh, Mộ Dung Thu rõ ràng là đang uy hiếp nàng! Chuyện của Đỗ gia thì sao nàng lại không biết, nhưng chưa từng nghĩ Mộ Dung Thu lại có thể biết tường tận như vậy, thì ra mục đích của nàng ta khi đến đây! Quả thật, em dâu là người khác nghiệt, đã có rất nhiều thiếp thất chết trong tay nàng.

"Nói thật thì chuyện này không quan hệ với bản Vương phi nhưng thiếp thất bị nhốt trong phòng củi kia là muội muội của Đại nha hoàn - Văn Mai bên cạnh ta, khi nghe xong chuyện này không can hệ đến Đỗ lão gia, có lẽ muội muội của Văn Mai cư xử không đúng mực, nên mới bị trừng phạt, thế nhưng, nếu bản Vương phi không can thiệp lý miệng trước mặt Vương gia, như vậy..."

"Tạ ơn Vương phi nhắc nhở, nô tì lập tức cho người truyền tin hỏi phủ." Đại phu nhân vội vàng chặn lời tiếp theo của Mộ Dung Thu, lo lắng trả lời Mộ Dung Thu đang uy hiếp nàng! Xem ra, Vương phi thật dạ mang thù!

Mộ Dung Thu cười tươi hơn, gật đầu rồi nói: "Muội chớ nên trách bản Vương phi nhiều chuyện! Dù sao tính tình của Văn Mai, ta cũng hiểu một chút, nếu nàng không cẩn thận nói lời gì đó thì hậu quả thật khó lường. Bản Vương phi thật tâm suy nghĩ cho muội."

Đại phu nhân lập tức quý xuống đất, cúi đầu cẩn răng trả lời: "Nô tì ghi nhớ đại ân của Vương phi, nếu không phải có Vương phi nhắc nhở, sau này chắc chắn gây thành đại họa."

"Tốt lắm, bản Vương phi ở cũng đã lâu, đến lúc phải trở về rồi! Muội nghỉ ngơi thật tốt đi." Mộ Dung Thu chậm rãi đứng dậy, nói với Đại phu nhân.

Đại phu nhân trong lòng cực kỳ phẫn nộ, Mộ Dung Thu rời khỏi, nàng cầu còn không được, nhìn lướt qua sắc mặt của Đại phu nhân, Mộ Dung Thu liền rời đi.

Sau khi Mộ Dung Thu rời khỏi, Đại phu nhân liền từ dưới đất đứng lên, nhìn theo bóng lưng Mộ Dung Thu, hai tay nắm chặt thành quyền, quả nhiên đi sai một bước thì sẽ ân hận không kịp, sau này không được hành động thiếu suy nghĩ nữa.

Trên đường về Mai viên, Văn Mai nhìn không được hỏi: "Vương phi, chuyện sao rồi?"

"Vương phi tự mình đi gặp Đại phu nhân, chắc chắn được việc." Hồng Lăng cười nói, lúc rời đi, nàng đã nhìn thấy gương mặt trắng bệch của Đại phu nhân.

Mộ Dung Thu gật đầu nói: "Đội tin đi." Cho là muội muội Văn Mai được thả ra thì thân thể cũng đã chịu thương tổn không nhẹ, chỉ sợ ngày sau không thể mang thai, tương lai của nàng ta trong Đỗ phủ càng gặp nhiều khó khăn, thế nhưng, nàng chỉ có thể làm được tới đây.

Văn Mai vừa nghe lời của Mộ Dung Thu, lập tức cười nói: "Không, không, cứu được rồi! Nô tì tạ ơn Vương phi. Thật tốt quá."

"Tiểu nha đầu, đừng nói lung tung, cười to trên đường, sẽ để người khác nghe thấy." Hồng Lăng nhìn thấy Văn Mai kích động, vội lên tiếng nhắc nhở.

Văn Mai nghe vậy, vội bịt miệng mà cười.

Mộ Dung Thu thấy thế thì lắc đầu cười cười, qua chuyện hôm nay, xem chừng oán hận của Đại phu nhân đối với nàng càng sâu, nhưng oán thì sao? Xem chừng thì nàng ta cũng sẽ không dám tùy tiện làm gì.

Trong lúc nàng dùng cơm chiều thì có tin truyền đến, Đại phu nhân đã cho người đưa thư đến tay Đỗ thiếu nữ nãi, sau đó người đã được thả còn mời cả đại phu nhân xem mạch, hầu hạ chu đáo. May mà muội muội Văn Mai ngày thường thân thể khỏe mạnh, quen làm việc nặng, nên bị giam ở phòng chứa củi một ngày cũng không thương tổn nhiều lắm, chỉ cần tĩnh dưỡng một tháng, sẽ trở lại như xưa. Văn Mai liền mỉm cười, rốt cục thì sau cơn mưa trời lại sáng.

"Người đi yên tâm? Mấy ngày nay người khóc lên khóc xuống làm hại bạn ta còn tưởng người bị bức lương, giống y như tiểu kiều thế bị tui thân." Thanh Bình trêu ghẹo nói.

Thu Cúc nói: "Đúng vậy! Sau này lập gia đình, chắc sẽ sợ hãi?"

"Các tỷ, đừng trêu ghẹo muội!" Văn Mai bĩu môi nói, sau đó chạy đến trước mặt Mộ Dung Thu cáo trạng: "Vương phi, người mau làm chủ cho nô tì, các tỷ ấy đều xem nô tì như trò cười."

"Ồ, còn không biết xấu hổ, dám cáo trạng với Vương phi!" Hồng Lăng che miệng cười trộm.

Mộ Dung Thu nghe vậy, nhàu mày, cười nói: "Quả thật nên phạt, phạt người xếp chân, mức nước rửa chân cho ba người bọn Thu Cúc trong vòng một tháng đi." Văn Mai nghe vậy, xụ mặt xuống, bĩu môi nói: "Sau này nô tì cũng không dám làm sai việc gì nữa."

"Ha ha..." Trong phòng liên tràn ngập tiếng cười.

...

Hai ngày sau, Hồng Lăng xuất phủ đến ngo hẻm phía đông hỏi thăm tin tức của Liễu Ngọc Nhi.

"Liễu tiểu thư kìa Vương phi, thực ra thì Liễu phu nhân không có cho Liễu tiểu thư ngân lượng và cửa hàng, bảy thời Liễu cô nương và tiểu thiếu gia đang sống trong một căn nhà nhỏ ở ngõ hẻm phía đông kinh thành, Liễu tiểu thư chỉ thuê thừa và giặt quần áo thuê để kiếm chút bạc, nô tì không dám đi gặp Liễu tiểu thư, nhưng có nhìn lên từ ngoài viện, tình cảnh bây giờ của Liễu cô nương thật làm nô tì kiểm lòng không được, còn tiểu thiếu gia, mới ba tuổi nhưng đã hiểu chuyện, không khóc không quấy, rất biết nghe lời, cũng ngồi một bên dùng cái tay tí xù giúp mẹ giặt quần áo nữa, nhìn mà đứt cả ruột." Hồng Lăng cau mày nói.

Ai có thể được là ngờ người quen sống trong an nhàn,, được người hầu hạ như Liễu tiểu thư lại rơi vào hoàn cảnh như bây giờ, chỉ mới ba năm ngắn ngủi!

Nghe vậy, hình ảnh của Liễu Ngọc Nhi liên hiện lên trước mắt Mộ Dung Thu, nàng liên trầm giọng nói: "Ngày mai gọi Tiết chương quý tới gặp ta."

"Vâng ạ."

Lúc dùng cơm chiều, Vũ Văn Mặc lại đến Mai viên, cùng đến với hần thi Thẩm trắc phi đã theo sát phía sau.

Hai người rất hiếm khi cùng xuất hiện tại phòng Mộ Dung Thu, nàng sai người dọn thêm hai bộ bát đĩa, Vũ Văn Mặc và Thẩm trắc phi cũng không khách khí cũng ngồi xuống.

Ba người im lặng nhìn nhau, dù gì thì quan hệ giữa họ cũng có chút phức tạp. Mộ Dung Thu nhận thấy bây giờ nàng lại là người thứ ba, lại vô tình chen vào thế giới riêng của hai người bọn họ.

Trước mắt nàng, Thẩm trắc phi đang ăn cần gấp thức ăn cho Vũ Văn Mặc. "Mấy ngày nay gia bận rộn công vụ, không nghỉ ngơi đầy đủ, nghe Thụý Hồng nói, nhiều ngày rồi gia chưa ăn được một bữa cơm ngon miệng, bây giờ đã đến đây rồi gia ăn thêm một chút." Dứt lời, nàng ta liền nhìn Mộ Dung Thu, nhưng vẫn chưa gấp thức ăn cho nàng, cười nói: "Không ngờ tay nghề của đầu bếp trong phòng bếp của tỷ tỷ lại khá như vậy, mấy món ăn này muội chưa từng ăn qua bao giờ."

"Chỉ mấy món đơn giản thôi." Mộ Dung Thu cười nhại nói rồi cúi đầu nhìn thoáng qua miếng thịt mà Thẩm trắc phi vừa bỏ vào chén nhưng không vẫn ăn.

"Ai mà biết mấy món đơn giản của tỷ tỷ lại không giống của người ta, khó trách gia lại muốn đến đây dùng cơm chiều." Thẩm trắc phi cười nói.

Nghe thấy lời của Thẩm trắc phi, Vũ Văn Mặc hơi cau mày, lạnh nhạt lướt qua Thẩm trắcphi, nhưng khi ánh mắt lướt qua Mộ Dung Thu thì hần thấy nàng vẫn bình thường, mà ánh mắt cũng chưa từng nhìn đến hần, chán mày vì hần càng cau chặt hơn.

"Hai ngày này, muội nghĩ tới nghĩ lui, vẫn thấy Hồng Lăng là tốt nhất, nếu để cho nàng hầu hạ Vương gia, tỷ cùng muội đều sẽ yên tâm." Lát sau, Thẩm trắc phi lại lên tiếng.

Mà lần này, nàng lại chìa mũi tên về phía Hồng Lăng.

Hồng Lăng đang đứng hầu hạ bên cạnh, thân hình khẽ run, cúi đầu che dấu sự kinh hoảng của mình.

"Hồng Lăng không thích hợp." Mộ Dung Thu trực tiếp cự tuyệt, sau đó dưới ánh mắt kinh ngạc của Thẩm trắc phi lại nói: "Thẩm trắc phi nên tìm người khác."

Thẩm trắc phi nhìn lướt qua Vũ Văn Mặc, thấy sắc mặt hần cũng không thay đổi liền nhượng mày nói với Mộ Dung Thu: "Tỷ không muốn cho Vương gia nạp thiếp? Thân là nữ nhân của Vương gia, tỷ phải suy nghĩ cho Vương gia nhiều hơn mới phải, nếu để người ngoài biết sẽ cho rằng tỷ đồ kỵ đó." Nàng ta cố ý nhấn mạnh hai chữ đồ kỵ nhưng giọng nói lại không có bức người thậm chí còn có chút vui đùa.

"Đồ kỵ?" Nàng nhượng cao mày, trầm giọng hỏi, trong lòng thầm cười lạnh, lạnh lùng nhìn thoáng qua Vũ Văn Mặc vẫn yên lặng không lên tiếng.

Nhận thấy ánh mắt của Mộ Dung Thu, con người của Vũ Văn Mặc lóe lên một tia hàn quang, hần đưa mắt nhìn Thẩm trắc phi, nhưng Thẩm trắc phi lại không nhận thấy ánh mắt của Vũ Văn Mặc, ngược lại còn tươi cười nói: "Tỷ tỷ, chúng ta đều là nữ nhân của Vương gia, hần phải học cách rộng lượng."

Mộ Dung Thu cười nhạt gạt đầu, tỏ vẻ tán đồng với lời nói của nàng, nhưng lại bình tĩnh nhìn Vũ Văn Mặc hỏi: "Nếu ta đã phạm vào thất xuất, vì sao không bỏ ta?"

Thẩm trắc phi không thể tin nhìn Mộ Dung Thu, nàng ta biết mình đang nói cái gì không? Lại muốn Vũ Văn Mặc bỏ nàng!

Hồng Lăng lo lắng không thôi, càng kinh sợ nhìn Mộ Dung Thu, Vương phi vì bảo vệ nàng mà dám làm đến mức này!

Ba tâm tư khác nhau nhưng ánh mắt của cả ba đều rơi vào người Vũ Văn Mặc.

Vũ Văn Mặc sau khi nghe xong lời của Mộ Dung Thu, ánh mắt nhìn nàng càng sắc bén lạnh thấu xương, con người càng u tối, trong nháy mắt, quanh thân hần tỏa ra một trận hàn khí. Lúc này, trong phòng im đến mức cây kim rơi xuống cũng có thể nghe.

Đôi mắt lạnh như băng nhìn Thẩm trắc phi. Thân hình nàng ta run lên, đây là lần đầu tiên, hần dùng ánh mắt vô tình như thế nhìn nàng!

Mộ Dung Thu khước môi khẽ cong, trong lòng tự nhủ: hôm nay Thẩm trắc phi sợ là đã tính sai rồi, quá mức vội vàng.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 57

Nàng tin chắc là Vũ Văn Mặc sẽ không bỏ nàng, nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì nàng vừa mới giúp hần giải quyết một vấn đề khó khăn, nhưng nếu chỉ vì nàng không đồng ý để Hồng Lăng làm thiếp mà hần thẹn quá giận, lấy tội đồ kỵ mà bỏ nàng thì sao?

Trong mắt Vũ Văn Mặc lóe lên, hần nhìn Mộ Dung Thu, lạnh giọng nói: "Không được ăn nói lung tung!" Lại nhìn Thẩm trắc phi, trong mắt đầy giận dữ còn mang theo ý cảnh cáo.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu nhàu mày, ôn nhu nói: "Do thần thiếp nhất thời hồ đồ, xin gia đừng để để ý."

Thẩm trắc phi nhìn về mặt của Mộ Dung Thu và Vũ Văn Mặc, vội vàng ho nhẹ một tiếng để che dấu sự chua xót và đau đớn trong lòng, xấu hổ nói: "Tỷ tỷ nói vậy làm gì, muội chỉ đùa một tí, nếu tỷ luyện tước Hồng Lăng, vậy để muội chọn người khác."

Thẩm trắc phi hiểu vừa rồi mình có hơi nóng nảy, tuy nam nhân để ý nhất là thế tử không rộng lượng nhưng phản ứng của Mộ Dung Thu làm nàng thật bất ngờ. Mà Vương gia rõ ràng không muốn nói về đề tài này, mà quan trọng nhất là hần sẽ không bỏ Mộ Dung Thu, nguyên nhân rất đơn giản, Mộ Dung Thu là nữ nhi của Đại tướng quân.

Bất quá... Nàng có thể nhìn thấy được là hần không còn lạnh nhạt, vô tình với Mộ Dung Thu như lúc trước, trong mắt hần dường như có chút cảm xúc khó nắm bắt được.

"Xem ra vị gia nạp thiếp là chuyện phải làm, nếu không muốn bị người dèm pha, thì phải rộng lượng, như vậy đi, Tú Ngọc hầu hạ bên người muội cũng không tệ, so với Hồng Lăng còn tốt hơn nữa." Mộ Dung Thu vươn bàn tay được bảo dưỡng tỉ mỉ cầm lấy trà, nhấp một ngụm rồi nói.

Tú Ngọc đứng bên cạnh Thẩm trắc phi nghe vậy thì sợ hãi đến sắc mặt trắng bệch, âm thầm oán rằng nhìn Mộ Dung Thu, đây là Vương phi dùng chiêu 'gây ông đập lưng ông', lúc nàng thu lại ánh mắt thì lại vô tình nhìn lướt qua gương mặt tuấn mỹ như điêu khắc của Vũ Văn Mặc, tai nàng liền đỏ ửng.

Thẩm trắc phi chưa phát hiện ra sự thay đổi của Tú Ngọc, nhưng vừa lúc Mộ Dung Thu ngẩng đầu, khuôn mặt trong trẻo lạnh lùng, khước môi mang ý cười liếc nhìn Tú Ngọc.

"Muội đã sớm định mối hôn sự cho Tú Ngọc, sang năm nó sẽ lập gia đình, muội sẽ ghi nhớ chuyện này, từ từ chọn người thích hợp sau vậy." Thẩm trắc phi cũng không có kích động, hình như đã sớm đoán được Mộ Dung Thu sẽ nói như vậy.

Mộ Dung Thu nhàu mày, xoay người nói với Hồng Lăng: "Một lát nữa, người đến phòng bếp nhỏ hỏi chiều nay ai đã nấu canh, bản Vương phi muốn ăn canh chua cay chứ không phải canh chua, sao chi chưa không có vị cay!"

"Vâng ạ."

Sắc mặt Thảm trắng phi lúc trắng lúc hồng, vừa rồi nàng đã phạm sai lầm, bây giờ vạn lần không nên tiếp tục, huống hồ nàng cũng không muốn nạp thiếp cho Vương gia, nàng dè dặt đánh giá thần sắc của Vũ Văn Mặc rồi mới múc một chén canh cho hân.

Lúc chén canh được đặt trước mặt Vũ Văn Mặc, vài lát ớt nằm trên mặt canh lọt vào mắt hân, hân lại nhìn thoáng Mộ Dung Thu, thấy vẻ mặt không sao của nàng thì đôi mắt lạnh như băng của hân có chút tức giận, liền dùng tay hất chén canh xuống đất.

Chén canh vỡ tan, nước canh bắn vào y phục của Thảm trắng phi, nàng ta sợ hãi, trong lòng rất hối hận, cũng không lau đi nước canh dính trên y phục mà chỉ nhìn Vũ Văn Mặc, thanh âm có hơi run run, “Gà?”

Lông mi của Mộ Dung Thu khẽ động, thần sắc vẫn như cũ.

Vũ Văn Mặc cau mày, trầm mặc không nói nửa câu liền xoay người rời đi.

Khi đi qua Thảm trắng phi, nhìn thấy sắc mặt lo lắng của nàng, Vũ Văn Mặc lạnh lùng nói: “Về sau không được nhắc lại việc này!”

Vũ Văn Mặc nén giận mà đi, vì nguyên nhân gì thì cả Mộ Dung Thu cùng Thảm trắng phi đều có thể nhìn thấy một chút đáp án ở trong mắt đối phương.

Hai người cúi đầu, im lặng tiếp tục dùng cơm. Thảm trắng phi cảm thấy thức ăn trong miệng thật vô vị, thật ra nấy món này hương vị cũng không tệ nhưng qua chuyện vừa rồi thì món ăn trong miệng trở nên đáng ghét, tuy bình thường thì Vương gia cũng không có nhiệt tình với nàng, ngay cả khi ở trên giường cũng khá lạnh nhạt nhưng nàng cho rằng đó là bản tính nên mới đối với thế thiếp lạnh nhạt như thế, nhưng hôm nay, hân có chút khác thường.

Mộ Dung Thu vẫn ăn ngon lành, dù sao tay nghề nấu ăn của nấy bà từ này ngày càng tiến bộ, tuy hương vị không so được với thức ăn do chính tay nàng làm nhưng cũng có tệ đâu, mà ngày ấy trong thư phòng, ánh mắt của Vũ Văn Mặc đối với nàng đã có sự thay đổi nhưng với nàng mà nói chuyện đó cũng chẳng ảnh hưởng gì! Hôm nay nàng lại làm cho hân chán ghét.

“Nghe nói là tỷ tỷ nấu ăn rất ngon, chắc mấy bà từ này là do tỷ chỉ dẫn đúng không?” Cuối cùng Thảm trắng phi cũng không nuốt trôi nửa, liền ngẩng đầu nhìn Mộ Dung Thu cười hỏi.

“Bản Vương phi chi biết làm mấy món mà thôi, nhóm bà từ đề ý nên nhớ kỹ cách làm! Nếu như Thảm trắng phi thích, mai mốt cứ thường xuyên đến đây.” Mộ Dung Thu cười trả lời.

Thảm trắng phi đứng dậy hành lễ với Mộ Dung Thu, “Muội ta on ty tỷ nhưng ngày ngày đến ăn cơm thì chắc tỷ cũng sẽ cảm thấy phiền, không bằng muội để bà từ của Trúc viện đến đây học cách nấu vài món, đến lúc đó muội vừa được ăn ngon vừa không làm phiền tỷ.” Nàng muốn làm cho rõ ràng, là món ăn của Mai viên hấp dẫn Vương gia, hay là... chủ nhân của Mai viên.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu khép hờ mắt, nàng liền hiểu mục đích của nàng ta, “Được.” Nàng ta muốn dùng mỹ thực để giữ chân Vũ Văn Mặc, thật sự không một phút giây nào quên nghĩ đến Vũ Văn Mặc.

“Vậy thì muội ta on ty tỷ.” Thảm trắng phi tươi cười nói, làm gì mà sắc mặt kinh hoàng, gần đứt bần nấy nữa, trong lòng nàng rung lên một hồi chuông cảnh báo, nếu không muốn bị Vương gia chán ghét, chỉ có thể như vậy một lần, tuyệt đối không có lần hai.

Sau khi Thảm trắng phi rời đi, Hồng Lăng nhủ mảy mò: “Thảm trắng phi nhất định là muốn dùng mỹ thực để giữ chân Vương gia, nếu Vương phi không đồng ý thì tốt biết bao nhiêu.”

“Nàng muốn học cứ để nàng ta học, phủ Nam Dương Vương to như vậy cũng đâu thiếu đầu bếp.” Mộ Dung Thu nhún vai nói.

Vì Vũ Văn Mặc mà ra sức như vậy, chẳng lẽ Thảm trắng phi không cảm thấy mệt? Nhưng đáng nói là nàng có thể nắm được trái tim của Vũ Văn Mặc vĩnh viễn không?

Nụ cười của Mộ Dung Thu lại có thêm vài phần nghiền ngẫm, nàng khép mắt để che dấu cảnh giác, Thảm trắng phi không phải là Đại phu nhân, tiếp theo nàng ta chắc chắn sẽ phản công.

“Vương phi, mẫu thân nô tì hết bệnh rồi, đây là trứng vịt muối do đích thân mẫu thân tỷ tay ướp gia vị, còn có trứng gà so, mẫu thân sai nô tì mang đến biếu Vương phi.” Vân Mai mang theo hai cái giỏ lớn, cao hứng chạy vào phòng nói với Mộ Dung Thu.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu cùng Hồng Lăng đồng thời nhìn sang.

Chi thấy hai cái giỏ lớn tràn đầy trứng gà và trứng vịt, Vân Mai vui vẻ chạy vào, Hồng Lăng thấy thế liền đến cầm giúp nàng một giỏ.

“Trứng vịt muối? Còn có trứng gà so?” Mộ Dung Thu cười hỏi.

“Đúng vậy, trứng vịt muối là do chính tay mẫu thân nô tì ướp gia vị, trứng vịt vừa béo lại không mặn, trứng gà so cũng là gà do nhà nô tì nuôi, mẫu thân nói nó rất bổ dưỡng, nói nó tì phải biếu cho Vương phi để cảm ơn Vương phi đã cứu muội muội của nô tì.” Vân Mai cười ngày ngày ngồ ngổ nói.

Mặc dù mấy thứ này không đáng tiền, nhưng là một phần tâm ý của nhà Vân Mai.

“Ya. A. A.! Trứng vịt này lớn quá đi.” Hồng Lăng nhìn thấy từng cái trứng vịt đều to cỡ trứng ngỗng hơn nữa còn rất sạch sẽ, vừa nhìn đã biết mẫu thân của Vân Mai đã tốn rất nhiều tâm tư.

“Vân Mai, thay bản Vương phi cảm ơn Đại nương.” Mộ Dung Thu lập tức nói, không ngờ mẫu thân của Vân Mai lại là người biết trước biết sau, còn tặng nhiều quà như thế, nàng biết rõ gia đình Vân Mai cũng không giàu có, mà mở trứng này cũng xem như là một tài sản có giá trị trong nhà nhưng bây giờ lại mang tặng cho nàng, vốn đã gặp quá nhiều người vô tình, không ngờ có ngày còn có thể gặp được những người chất phác thuần lương như thế. Việc này nàng chi tiện tay mà làm nhưng lại có thể thay đổi được vận mệnh của muội muội Vân Mai, khiến cho họ mang ơn.

Lẽ vật tuy không quý hiếm nhưng tâm ý tràn đầy làm trong lòng Mộ Dung Thu cũng làm cho xúc động.

“Không dám, không dám, Vương phi, cả nhà nô tì phải cảm tạ Vương phi mới đúng. Nếu như không có Vương phi, muội muội nô tì đã sớm hương tan ngọc nát, nhà không có gì chi dám mang một ít thứ không đáng tiền này biếu cho Vương phi.” Vân Mai vội vàng lễ đầu, không dám nhận lời cảm ơn của Mộ Dung Thu.

Mộ Dung Thu cười khẽ, thôi không cảm ơn nữa, “Bây giờ muội muội của người như thế nào?”

“Mẫu thân có đến thăm, thân thể muội muội đã tốt hơn nhiều rồi. Đồ thiếu nãi nãi cũng không còn làm khó muội muội nữa.” Vân Mai nhếch môi, cười nói.

“Vậy là tốt.” Mộ Dung Thu gật đầu, chi cần Đồ thiếu nãi nãi kiêng kỵ Đồ lão gia, như vậy muội muội Vân Mai sẽ bình an vô sự sống trong Đồ phủ.

Hồng Lăng cười nói: “Mớ trứng này cũng đủ cho Vương phi ăn một hai tháng đó nha.” Mẫu thân Vân Mai rất thành ý, dùng cả hai cái giỏ thật to để đựng đầy trứng.

“Mẫu thân nói nô tì phải tận tâm hầu hạ Vương phi, không được cãi lời Vương phi.” Vân Mai dùng khuôn mặt đáng yêu tươi cười nói với Mộ Dung Thu.

Trong lòng Mộ Dung Thu ấm áp, nhìn Hồng Lăng và Vân Mai nói: “Các người kêu Thu Cúc và Thanh Bình vào đây, bản Vương phi có việc muốn nói.”

“Vâng.” Hồng Lăng cùng Vân Mai liền vội chạy ra ngoài.

Lát sau, bốn người đã xuất hiện đầy đủ, “Vương phi.” Bốn người đồng thanh nói.

Mộ Dung Thu mỉm cười, lấy trong ngăn kéo ra bốn thỏi vàng nhỏ, “Mấy ngày nay, các người đã giúp bản Vương phi rất nhiều việc, bây giờ thì mời cửa tiệm của ta ở kinh thành đều làm ăn rất được mà các người hầu hạ bản Vương phi cũng có công lao, thưởng các người mỗi người một thỏi.”

“Cái gì? Vương phi, cho tui nô tỳ sao?” Thanh Bình và Vân Mai cùng kinh hô, trong mắt đều là vẻ kinh hi.

Thu Cúc và Hồng Lăng là người có tính tình ôn trọng, tuy rất vui vẻ, nhưng chi phúc thân cảm tạ, run run tiếp nhận thỏi vàng từ tay Mộ Dung Thu.

“Tạ Vương phi!” Bốn người vội dập đầu tạ thưởng.

Mộ Dung Thu vội nói: “Nơi này không có người ngoài, các người không cần đa lễ.”

“Nô tì cũng là tiểu phú bà rồi.” Vân Mai dùng sức cắn thỏi vàng để xác nhận là vàng thật rồi ngày ngổ nói.

“Người thật là nhà quê!” Thanh Bình mắng yêu một tiếng rồi dè dặt cất kỹ thỏi vàng.

Thu Cúc rung rung nước mắt, từ khi hầu hạ bên cạnh Vương phi thì nàng phát giác mình rất may mắn! Trước kia nàng có chút phòng bị với Vương phi, không hết lòng hầu hạ nhưng sống chung lâu ngày thì nàng âm thầm quyết định, sau này phải tuyệt đối trung thành với Vương phi! Tuyệt không phản bội!

Hôm sau

Tiết chương quỹ đã đến từ sáng sớm, vừa nghe Vương phi muốn gặp, Tiết chương quỹ trong lòng rất kinh hoàng, hân đã cùng vài chương quỹ khác bàn bạc, cử ra một người đến báo cáo tình hình buôn bán của mấy cửa hàng thời gian qua mà vừa lúc Vương phi triệu kiến hân nên hân liền mang sổ sách đến gặp.

Mộ Dung Thu vừa bước vào nhà kê, Tiết chương quỹ liền hôn hờ nói: “Bẩm Vương phi, dựa theo phương pháp kinh doanh của Vương phi, chi trong mấy ngày gần đây đã có hiệu quả kinh người! Lợi nhuận của mười ngày đã tương đương với lợi nhuận cả nửa năm trước, đây là sổ sách, xin Vương phi xem xét.”

Mộ Dung Thu mỉm cười, cho Hồng Lăng nhận lấy sổ sách, “Sổ sách này ta sẽ xem sau, cửa hàng có các chương quỹ như các người làm bán Vương phi rất yên tâm. Hôm nay ta gặp người là vì chuyện khác.”

“Vương phi cứ việc phân phó.” Tiết chương quỹ lập tức rời.

“Ta muốn mở thêm một cửa hàng bán ngọc.”

“Dạ, nô tài lập tức đi tìm cửa hàng. Vương phi cứ yên tâm, trong thời gian ngắn nhất nô tài nhất định sẽ tìm được cửa hàng.”

Mộ Dung Thu gật đầu, “Vậy thì tốt. Bất quá... Bán Vương phi muốn cửa hàng này thuê chương quỹ là nữ tử, người này chỉ cần mỗi ngày trong nhà xem xét sổ sách, phân phó tiểu nhị làm việc, không cần xuất hiện, mỗi tháng tiền lương ngang với các người.”

Tiết chương quỹ nghe vậy, nghi hoặc hỏi: “Trong lòng Vương phi đã chọn được người?”

“Tiết chương quỹ quả thật thông minh, người hẳn đã nghe nói về chuyện của nữ nhi Liễu Phỉ - Liễu tiểu thư?” Mộ Dung Thu gật đầu, vẻ mặt hết sức cẩn thận. Nàng muốn đưa tiền cho Liễu Ngọc Nhi, nhưng nhất định nàng ấy sẽ từ chối, vậy thì cách tốt nhất là cho Liễu Ngọc Nhi một cơ hội, khiến nàng chứng minh bản thân mình, không dựa vào bất luận kẻ nào để duy trì cuộc sống, hơn nữa, còn giữ lại tự tôn cùng kiêu hãnh của Liễu Ngọc Nhi.

“Nô tài hiểu rồi, sẽ đi làm ngay, sẽ không để cho Vương phi thất vọng.” Tiết chương quỹ lập tức hiểu chuyện gì xảy ra, lập tức đáp lời.

Mộ Dung Thu cười nói: “Vậy thì phiền Tiết chương quỹ rồi, nhớ lấy, không được nói cho Liễu tiểu thư biết cửa hàng là của bán Vương phi. Về phần nên nói như thế nào mới có thể làm cho nàng tin tưởng, làm phiền Tiết chương quỹ phí tâm.”

“Nô tài tuân mệnh.”

Tiết chương quỹ lĩnh mệnh rồi đi, Mộ Dung Thu liền quay về phòng.

Một canh giờ sau, khi Hồng Lăng đưa Tiết chương quỹ trở về, thấy Mộ Dung Thu đang xem sổ sách, liền đứng ở một bên không dám quấy rầy.

Mộ Dung Thu cẩn thận xem qua từng mục trong sổ sách, chỉ trong mấy ngày đã thu vào hơn một vạn lượng, nếu cứ theo đà này, chỉ sau hai tháng sẽ thu vào khoảng sáu bảy vạn lượng, không thể không nói đây là một khoản thu không nhỏ.

Bỗng nhiên lại nhớ đến Lý thị đang ở trong phủ Tướng quân, bây giờ đã không còn Nhị di nương, vậy cuộc sống của Lý thị cũng sẽ an ổn, nhưng...

Nghĩ đến đây, nàng liền cau mày.

Hồng Lăng thấy nàng cau mày, nghĩ là nàng đang lo lắng về việc của Liễu Ngọc Nhi, liền nói: “Thật ra Liễu tiểu thư cũng không hoàn toàn trắng tay, nàng ấy còn có tiểu thiếu gia, nô tì đứng từ xa trông thấy tiểu thiếu gia, thật là một đứa trẻ đáng yêu, hiếu chuyện, người lại trắng nõn, mềm mại.” Giống y như bánh bao đậu đỏ vậy, là đứa bé đáng yêu nhất trong số các đứa bé mà nàng từng gặp qua.

“Đúng vậy, Ngọc Nhi còn có một đứa nhỏ.” Mộ Dung Thu khép lại sổ sách, mỉm cười nói, cũng vì đứa nhỏ, Liễu Ngọc Nhi mới có thể kiên cường như thế.

“Đáng tiếc tiểu thiếu gì còn nhỏ lại mang cái danh là con hoang. Vương công tử kia đúng thật không phải người, rõ ràng tiểu thiếu gia lớn lên giống hần như vậy mà dám tro mắt nói dối! Liễu tiểu thư hiền lương thực đức, bị hần vu oan phải mang tội thông dâm!” Hồng Lăng phẫn hận bất bình nói.

Nghe vậy, lòng Mộ Dung Thu trầm xuống, Liễu Ngọc Nhi mang tội này thì nhà nương còn không về được chứ nói gì đến chuyện ngừng đầu nhàn dỗi, mới nhìn đã thấy cuộc sống của nàng khó khăn cực điểm, n từ như ngọc này làm sao bước qua những năm tháng gian nan sau này?

“Tuy bây giờ Liễu tiểu thư là người tự do, nhưng mang tiếng xấu như thế thì chắc chắn không một nam nhân tốt nào chú ý đến nàng!” Hồng Lăng thờ dài nói, thật ra nữ tử mang tiếng xấu như Liễu tiểu thư cũng có rất nhiều, có nữ tử đến bước đường cùng phải treo cổ tự tử, nhưng những chuyện đó không xảy ra ở trước mắt, nên chưa từng có cảm giác nhiều cơn bây giờ thì tình cảnh của Liễu tiểu thư bày ra trước mắt không khỏi cảm động lay.

“Nói sơ về Thanh Châu Vương gia cho bán Vương phi nghe.” Mộ Dung Thu trầm giọng hỏi.

“Vâng, Vương thiếu gia là con trai trưởng của Vương tuân phủ. Năm trước, Vương tuân phủ tuân theo thánh chỉ đến nhậm chức ở Lâm châu, do gấp gáp nên Vương tuân phủ chỉ mang theo hai di nương đến Lâm châu trước còn Vương thái thái và vài vị thiếu gia tiểu thư vẫn còn ở lại Thanh châu, sau khi Vương tuân phủ đến Lâm châu, Vương thiếu gia liền nạp thiếp không ngừng, ngày càng dối xử tệ bạc với Liễu tiểu thư, chuyện sau này Vương phi đã biết.” Hồng Lăng đều nói về trọng điểm.

Mộ Dung Thu nghe xong, trong mắt lóe lên tinh quang, “Thì ra là thế, Vương Quân Sơn đảm làm chuyện như thế là vì không có mặt Vương tuân phủ.”

“Đúng vậy, nếu có Vương tuân phủ ở đây, tất nhiên sẽ không để cho Liễu tiểu thư chịu ủy khuất như thế này. Bất quá... kết quả nô tì cũng không biết đã xảy ra chuyện gì.”

Mộ Dung Thu gật đầu, tuy Vương tuân phủ không ở Thanh châu, nhưng vẫn còn Vương thái thái, Liễu Ngọc Nhi bị đuổi ra khỏi nhà mà Vương thái thái vẫn điềm nhiên chứng tỏ việc này có liên quan với Vương thái thái.

“Đội Tiết chương quỹ sắp xếp ổn thỏa cho Ngọc nhi, người gọi hai mẹ con họ đến đây, bán Vương phi muốn hỏi Ngọc nhi một số việc.”

“Vâng.” Hồng Lăng đáp.

Trúc Viên

Sau khi trở về từ Mai viên, Thẩm trắc phi vẫn rất tức giận nhưng nàng vốn là người giỏi che giấu nên vẫn như bình thường, đến hôm nay thì trên mặt nàng vẫn không có gì bộc lộ.

“Hồi Trắc phi, Khương bà tử đã đến Mai viên.” Tú Ngọc từ ngoài đi vào liền nói với Thẩm trắc phi đang ngồi thêu trong phòng.

Thẩm trắc phi gật đầu, “Kêu bà ta ráng học cho tốt vào, đừng quên lời ta dặn.”

“Nô tì đã nói với bà ấy, bà ấy sẽ không quên lời phân phó của người.” Tú Ngọc cúi đầu cung kính nói.

Thẩm trắc phi ngừng đầu nhìn Tú Ngọc, cười nói: “Hôm qua ở Mai viên, người cũng nghe được lời của ta với Vương phi, đợi mấy ngày nữa ta sẽ tìm cho người một hôn sự tốt, chuẩn bị thật nhiều đồ cưới, nhất định sẽ không để người chịu thiệt.”

Tú Ngọc nghe vậy thì liền ngừng đầu, sắc mặt hoàn toàn tái nhợt, lập tức quý xuống đất nói: “Nô tì không muốn rời khỏi người, dỗi này nô tì chưa nghĩ đến việc lập gia đình, chỉ mong được hầu hạ người.”

“Nói cái, năm nay người cũng đã mười bảy, ta không thể giữ người bên mình mãi được.” Thẩm trắc phi ôn nhu nói nhưng ánh mắt lại nhìn Tú Ngọc, từ bảy tuổi Tú Ngọc đã hầu hạ nàng, đến nay đã qua mười năm, dĩ nhiên là cũng nàng luyện tiết. Trong lòng nàng, Tú Ngọc không giống như những nha hoàn khác, nàng là muội muội nàng, vì vậy nàng phải tìm một nhà thật tốt để nàng không bị thiệt.

“Thắc phi...” Tú Ngọc rưng rưng nước mắt, không phải nàng không đồng ý nhưng thực sự lại hiện lên hình ảnh của Vương gia, nhất thời tim đập nhanh hơn, nếu nàng gả đi, xem như dỗi này không thể gặp lại nam nhân mà nàng tâm niệm.

“Ha ha... Đừng khóc, đây là chuyện tốt! Cô nương lớn lên phải lập gia đình. Huống hồ cũng chưa gả ngay bảy gấu, mau lau nước mắt, đừng khóc nữa, lựa y phục và trang sức cho ta, năm ngày nữa ta sẽ tiến cung gặp đại tỷ.” Thẩm trắc phi cười nói.

Tú Ngọc vội lau nước mắt, có chút kinh ngạc hỏi: “Người muốn tiến cung gặp Quý phi nương nương?”

“Đúng vậy, hai ngày trước, đại tỷ cho người truyền tin muốn ta vào cung gặp tỷ ấy, mà ta đã lâu ngày không gặp đại tỷ, trong lòng hết sức nhớ mong.” Thẩm trắc phi giải thích, khi nàng nhắc tới Thẩm quý phi, con người đen chớp động, vừa hay nàng cũng muốn thừa dịp tiến cung lần này cầu đại tỷ một chuyện, nàng tin dựa vào sự sủng ái của hoàng thượng với đại tỷ, việc này chắc chắn sẽ thành công.

“Vậy nô tì đi chuẩn bị ngay, không biết Vương gia có đi cùng người không?” Tú Ngọc cúi đầu che giấu sự chờ mong trong mắt, thấp giọng hỏi.

Thẩm trắc phi tin là dù tới qua nàng có chọc giận hần nhưng hần là người một khi đã quyết định, tuyệt đối sẽ không thay đổi nên nói với Tú Ngọc: “Vương gia đã đồng ý.”

Mai viên

Mộ Dung Thu tiếp tục thêu hầu bao, đã một lần 'thành công' nên nàng càng tự tin hơn, tuy không so được với tay nghề của Hồng Lăng nhưng thêu vài mẫu đơn giản thì không thành vấn đề.

“Hương bạc hà cũng đã nhạt đi, Hồng Lăng, người cho người mua thêm ít bạc hà.” Mộ Dung Thu cúi đầu nghiêm túc thêu, cũng không ngừng đầu nói với Hồng Lăng.

“Nhóm bà tử không biết chọn bạc hà, để nô tì tìm cơ hội ra ngoài mua thêm, với lại trong phòng nô tì vẫn còn bạc hà, lát nữa nô tì chọn cho người.”

Mộ Dung Thu gật đầu, “Như thế cũng được.”

“Hỏi Vương phi, vừa rồi Thụý Hồng đến truyền lời, nói tới nay vương gia sẽ đến Mai viên.” Thu Cúc đang cầm mấy đóa hoa mẫu đơn đi vào, sau khi cầm hoa vào bình liền nói Mộ Dung Thu.

Nghe vậy, tay thêu Mộ Dung Thu chậm lại, hơi nhíu mày.

“Vương phi, com tới nên chuẩn bị thế nào? Cho phòng bếp nhỏ hay phòng bếp lớn?” Thu Cúc lại hỏi.

Hồng Lăng thấy Mộ Dung Thu không nói, có chút lo lắng nói: “Vương phi, lúc này không được chọc giận Vương gia, dù sao thì Vương gia cũng là nam nhân, Vương phi vạn lần không được biểu hiện tâm tư.” Nhìn thấy thái độ của Vương phi đối

với Vương gia, nàng liền lo lắng, bây giờ khó khăn lắm Vương gia mới đến Mai viên một lần, Vương phi lại lạnh lùng, nếu mà chọc giận Vương gia, như vậy ngày sau Vương phi sẽ hối hận .

Mộ Dung Thu làm sao không biết suy nghĩ trong lòng Hồng Lăng, nàng cười nói: “Hầu bao thù xong chưa?”

Hồng Lăng thờ dài, kể từ khi Vương phi tỉnh lại thì cực kỳ thông minh, sao nàng lại không nghĩ ra chuyện này chứ! Haizz... Nàng bắt đầu đi trả lời: “Khoảng nửa ngày nữa sẽ xong.”

“Nếu đêm nay Vương gia đến đây, Thu Cúc người đi nói với phòng bếp nhỏ không cần chuẩn bị cơm cho ta, cứ để phòng bếp vương phủ làm và món ngày thường Vương gia thích ăn đi.” Mộ Dung Thu ra lệnh cho Thu Cúc.

“Vâng.” Thu Cúc lĩnh mệnh lui ra.

Không lâu sau, Vân Mai liền bung một đĩa điểm tâm vào.

“Mấy món này phòng bếp nhỏ mới nấu xong, là bánh mai hoa và bánh đậu xanh Vương phi thích ăn.”

Nghe vậy, Mộ Dung Thu buông hà bao đang thêu dở xuống, vươn người, thuận tay cầm một khối bánh mai hoa đưa vào miệng, bánh vào đến miệng là tan, tay nghề của mấy bà từ càng ngày càng tốt , “Mùi vị không tệ.”

“Vương phi, người có muốn nghe chuyện của Tam tiểu thư không?” Vân Mai cúi đầu nói nhỏ bên tai Mộ Dung Thu, vẻ mặt rất vui vẻ.

Mộ Dung Thu nhướn mày, “Thế nào?”

“Sau khi Tam tiểu thư già cho Lưu Phong, nghe nói cứ hai ba ngày là lại tranh cãi với hắn, Tam tiểu thư không thuận mắt mấy vị tiểu thiếp trong nhà, mà Lưu Phong cũng rất chán ghét sự ngang ngược của Tam tiểu thư nên liền cưới một lúc bốn người thiếp để chọc giận Tam tiểu thư, thậm chí có lúc mấy ngày liền Lưu Phong đều ở trong kỹ viện, không có về nhà, mà sau khi Tam tiểu thư biết liền mang hạ nhân tới kỹ viện quấy tung bùng, bắt được hắn và kỹ nữ kia ngay trên giường, Lưu Phong trong cơn tức giận liền tát Tam tiểu thư một cái, sau khi hồi phủ, Tam tiểu thư cứ đòi hưu phu, mà Lưu Phong thấy Tam tiểu thư cứ ồ ào đòi hưu hắn thì cũng không thêm quan tâm, chuyện này ầm ĩ cả thành đều biết, ai cũng đang trông chờ coi rốt cuộc giải quyết như thế nào đây.” Vân Mai từ từ nói.

Không thể ngờ chỉ trong thời gian ngắn ngủi mà Mộ Dung Tuyết và Lưu Phong đã xảy ra nhiều chuyện như vậy. Mấy ngày trước, khi Mộ Dung Tuyết thành thân, nàng lấy viện có không có đến dự, dĩ nhiên Vũ Văn Mặc cũng không đến.

Trước khi bọn họ thành thân, nàng đã đoán với tính tình của Mộ Dung Tuyết và cái nét phong lưu thành tính của Lưu Phong thì cuộc sống hôn nhân sẽ vô cùng phấn khích, không ngờ nhanh vậy đã muốn màu muốn vẽ như thế.

“Sau đó thì sao?” Mộ Dung Thu hỏi.

Vân Mai thờ dài, “Cuối cùng Tam tiểu thư về phủ Tướng quân náo loạn, lại bị Tướng quân khiển trách vài câu, không cam lòng rưng rưng trở về. Nhưng mà lần này Lưu Phong thật sự tức giận, chẳng những không thêm nhìn đến Tam tiểu thư mà còn chọc thăn cho kỹ nữ kia, kỹ nữ này cũng không biết an phận, mới vào phủ đã đối nghịch với chính thất, đáng tiếc là Lưu Phong lại ra mặt bênh vực cho kỹ nữ kia, chọc Tam tiểu thư giận phát bệnh.”

“Tam tiểu thư bị bệnh?” Hồng Lăng vội hỏi.

“Nghe người ta nói là bị bệnh.” Vân Mai gật đầu, lần trước đến phủ Tướng quân, nàng đã từng gặp qua Tam tiểu thư, không thể ngờ được là một người xinh đẹp như Tam tiểu thư sau khi lấy chồng cũng gặp tình cảnh như thế.

Mộ Dung Thu gật đầu: “Sai người lấy một cây nhân sâm trăm năm trong kho của bản Vương phi đem tặng qua đó.” Bất luận như thế nào, Mộ Dung Tuyết vẫn là muội muội trên danh nghĩa của nàng, xem như cũng không đến nỗi lẳng lơ cây nhân sâm này.

“Vương phi... người còn định tặng đồ? Tam tiểu thư gặp ai cũng nói là Vương phi hại nàng! Nếu không phải tại Vương phi thì hôm nay nàng ta đã không phải già cho Lưu Phong chịu khổ!” Vân Mai thấp giọng nói.

“Cái gì?” Hồng Lăng cau mày, Tam tiểu thư vẫn không có chừng mực! “Tam tiểu thư rơi vào tình cảnh này đều là gieo gió gặt bão, sao có thể oán trách Vương phi?” Nếu không phải Tam tiểu thư khắp đời phò Vương phi, sau đó còn vọng tưởng với Vương gia thì cũng sẽ không rơi vào tình trạng này.

Mộ Dung Thu giận quá hóa cười, “Hả? Nàng ta nói như thế?”

“Vương phi, người không giận? Bây giờ chuyện này truyền khắp các đại gia tộc trong kinh thành, gần đây Tam tiểu thư xảy ra nhiều chuyện như vậy nên cũng gây ra một ít gièm pha, tất nhiên có rất nhiều người không tin lời của nàng.” Vân Mai cẩn trọng nói, sợ Mộ Dung Thu tức giận.

Mộ Dung Thu làm sa lại quan tâm đến chuyện nhỏ nhặt như thế nhưng có một số việc vẫn phải làm “Thì ra Tam muội nhớ thương bản Vương phi như thế. Một khi đã như vậy, thì ngoài cây nhân sâm này, ta tặng thêm vài khúc vải lụa, nhớ lựa màu sắc tươi tắn một chút.”

“A? Vâng.” Vân Mai rất nghi hoặc nhưng không dám hỏi nhiều, chỉ nghĩ thầm mấy khúc vải lụa nằm trong kho đã lâu rồi, tuy chất lượng rất tốt nhưng Vương phi không thích vì màu sắc quá sặc sỡ giống như màu sắc trên xiêm y của kỹ nữ thanh lâu nên Vương phi liền ném vào kho. Tại sao bây giờ lại muốn tặng cho Tam tiểu thư? Còn có cây nhân sâm trăm năm kia nữa, Vương phi cũng cho Tam tiểu thư, xem ra Vương phi thật là một người tốt! Tam tiểu thư nói người như thế mà người lại không nói gì còn đối xử tốt với Tam tiểu thư như vậy.

Hồng Lăng cố gắng nén cười, Vương phi dùng mấy khúc vải này để ám chỉ Tam tiểu thư ngay cả kỹ nữ cũng không bằng!

...

Sau khi dùng xong cơm trưa, Liễu Ngọc Nhi mang theo con đến cầu kiến.

Mộ Dung Thu nghe vậy, liền biết Tiết chương quý đã xử lý sự tình ổn thỏa, vội vàng cho người mời hai mẩu từ họ vào.

Chỉ mới mấy ngày, Liễu Ngọc Nhi đã khác đi, tuy y phục trên người không phải may từ loại vải tốt nhất nhưng là vải mới, gương mặt toát ra nét tươi cười tận trong lòng, nhìn bên cạnh Ngọc Nhi là một đứa bé trai khoảng ba bốn tuổi, đứa bé này da trắng nõn nà, ánh mắt sáng lại trong trẻo, mấy thanh môi mọng, bộ dạng cực đẹp lại rất đáng yêu.

Nhưng làm người ta kinh điển chính là đứa bé có một đôi mắt phượng dài đầy tà mị, lúc chuyển động mành mọng tựa sóng nước, nhìn rất phong lưu, khi bé nhìn thấy Mộ Dung Thu thì liền nheo miệng cười, hai cái má lúm đồng tiền, lập tức giết người trong nháy mắt, bao gồm cả Mộ Dung Thu. (tim của ta... oh my heart... tiểu mỹ nam...))

Mới ba tuổi lại tuyệt sắc như vậy!

Mộ Dung Thu không khỏi sững sốt, bé con này quá mức xuất chúng! Là kết hợp của nét đẹp Liễu Ngọc Nhi và Vương Quân Sơn.

Bọn Hồng Lăng nhìn đến ngây người.

Lúc này bé con cười lại còn dùng đôi mắt phượng đầy tà mị nhìn Mộ Dung Thu rồi hành lễ theo đúng phép tắc, thân mình nhỏ nhắn uốn éo, ngọt ngào nói: “Hiển nhi tham kiến Vương phi xinh đẹp, Vương phi xinh đẹp an khang, khỏe mạnh, cường tráng.”

Mộ Dung Thu sững sốt, đứa nhỏ này thật là đáng yêu! Vừa mở miệng đã làm cho nàng vui rồi, còn nhỏ như vậy mà đã biết lấy lòng nữ tử, không cần đoán cũng biết, tương lai thì đứa nhỏ này chắc chắn là hoa đào bay tán loạn, tiền đồ quang minh!

Liễu Ngọc Nhi nhìn không được cười nói: “Hiển nhi, nàng là Nam Dương vương phi, không phải là Vương phi xinh đẹp.”

Hiển nhi vươn cánh tay mập mập gãi gãi đầu, nhìn Mộ Dung Thu rồi chau miệng lên, ngây thơ nói: “Rõ ràng là Vương phi xinh đẹp mà, mẫu thân, ngoài người ra thì Vương phi là nữ nhân xinh đẹp nhất mà Hiển nhi từng gặp.”

“Ha ha...” Mộ Dung Thu che miệng, cười thành tiếng nói với Liễu Ngọc: “Không ngại Hiển nhi khen ta xinh đẹp.”

Liễu Ngọc Nhi bắt đầu đi lắc đầu, véo nhẹ chóp mũi Hiển nhi, “Nhưng phải nhớ kỹ lời của mẫu thân ở nhà, không được chạm đến Vương phi.”

“Mẫu thân, Hiển nhi đã biết.” Tiểu Hiển liền gật đầu lia lịa, sau đó giả bộ làm người lớn, nhìn Mộ Dung Thu nói: “Hiển nhi gặp qua Vương phi.”

“Ngọc nhi, ở chỗ ta không có nhiều quy củ như vậy! Hiển nhi, đến đây với ta.” Mộ Dung Thu cười nói với Liễu Ngọc Nhi rồi nói với Tiểu Hiển.

Tiểu Hiển nghe vậy, ngừng đầu nhìn Liễu Ngọc Nhi, thấy nàng gật đầu mới xiêu xiêu vẹo vẹo đi qua chỗ Mộ Dung Thu.

Thấy bé đã đến trước mặt, Mộ Dung Thu liền ôm lấy bé, thân thể nhỏ nhỏ lại mềm, ôm thật thoải mái, tiểu tử kia lại ngọt ngào nói: “Vương phi xinh đẹp thơm quá!”

“Tiểu thiếu gia lớn lên thật đẹp!” Mấy người Hồng Lăng đồng thời kinh hô.

“Mấy vị cô nương mới đẹp, Hiển nhi là nam tử hán, khí vũ hiển ngang, đỉnh thiên lập địa!” Thấy bọn Hồng Lăng khen bé đẹp, bé liền lên chu đôi môi hồng nộn lên, nhỏ giọng phân bác, lúc nói khí vũ hiển ngang còn rất oai phong chỉ vào mình.

Liễu Ngọc Nhi nhìn không được bật cười, nói với Mộ Dung Thu: “Đứa nhỏ này mỗi lần ai khen nó đẹp nó đều phân bác, không biết nó nghe cái từ khí vũ hiển ngang này ở đâu nữa!”

“Đừng đứng, Hiển nhi là nam tử hán.” Từ trước đến giờ, Mộ Dung Thu đều không có sức kháng cự với con nít, liền vội cười nói.

Tiểu Hiển ngừng đầu nhìn Mộ Dung Thu, ngọt ngào ngây thơ, lại giống như thốt ra lời thể với bản thân nói: “Sau khi Hiển nhi lớn lên sẽ bảo vệ mẫu thân! Không cho người xấu thương tổn mẫu thân.”

Mộ Dung Thu ngẩng đầu nhìn Liễu Ngọc Nhi đang ngồi bên cạnh, trong lòng có quyết định, sau đó cúi đầu nhìn Tiểu Hiên nhi, cười nói “Có ta ở đây, không ai có thể thương tổn mẫu thân của Hiên nhi hết.”

Tiểu Hiên nhi nghe vậy, mắt phượng khẽ cong, liền đứng bật dậy hôn một cái chóc vào môi Mộ Dung Thu, “Tạ vương phi.” (oa.. Mặc ca, nụ hôn của Thu tỷ đi ời kia...)

Mộ Dung Thu có hơi sùng sốt.

Liễu Ngọc Nhi bất đắc dĩ nhìn Tiểu Hiên nhi cười nói: “Hiên nhi, không quýy nữa.”

“Ngọc Nhi, đứa nhỏ này không giống người mà lại giống ta. Thật tốt!” Mộ Dung Thu tình người lại càng yêu thích, ôm chặt tiểu tử trong lòng.

“Ha ha... Đúng là không giống ta.” Liễu Ngọc Nhi che miệng cười nói.

Sau đó, Mộ Dung Thu chơi đùa cùng Tiểu Hiên một lát, thấy bé có vẻ mệt, liền sai bọn Hồng Lăng mang bé đến gian phòng cách vách nghỉ ngơi.

Trong phòng chỉ còn lại hai người là Mộ Dung Thu và Ngọc Nhi, nụ cười trên môi cả hai đều tắt. Mộ Dung Thu nhìn Liễu Ngọc Nhi, nghiêm trọng nói, “Ta muốn sửa ân cho người, không thể để người mang tiếng thông dâm cả đời được.” Từ khi nhìn thấy Tiểu Hiên đáng yêu, hiểu chuyện thì ý nghĩ này của nàng càng kiên định.

Liễu Ngọc Nhi nghe vậy, thờ dài một hơi, ngán ngán lễ nói: “Thật ra, ta cũng không cần, đời này cứ thế trôi qua cũng được, nhưng từ khi trở lại kinh thành, những lời xấu xa không ngừng áp tới, Hiên nhi còn nhỏ, ta không thể để cho nó gánh chịu tất cả được, nhưng nếu ta được giải oan thì Hiên nhi sẽ phải nhận tội quy tông, mà tiện thiếp kia cùng phụ thân nó sẽ không để ta quay về mà ta cũng quyết không trở về, đến lúc đó Hiên nhi phải rời ta để trở lại vương phủ mà tiện thiếp kia chắc chắn sẽ không để trường tử như Hiên nhi sống sót.”

Nghe vậy, Mộ Dung Thu cau mày.

“Ta không muốn Vương phi khó xử, càng không muốn liên lụy người, Vương gia mặc dù không phải là danh môn vọng tộc, nhưng ngoại trừ Vương tuần phủ, thì ai cũng không dễ đắc tội. Bây giờ ta ra nòng nôi này, vì Hiên nhi, ta chấp nhận nhẫn nhịn mà sống, Vương phi đừng để vì ta mà khiến mình bị tính kẻ.” Liễu Ngọc Nhi mỉm cười, cố gắng ngăn dòng lệ nói với Mộ Dung Thu. Từng câu, từng chữ đều suy nghĩ cho nàng.

“Ngọc nhi...”

Liễu Ngọc Nhi cắt lời nàng, cười nói: “Đừng lo lắng cho ta, bây giờ ta sống tốt lắm.” Nàng biết làm Vương phi cũng gặp rất nhiều khó khăn hướng hồ Vương gia đang ở Thanh châu, xa như thế, nàng làm sao có thể để cho Mộ Dung Thu vì mình mà gặp nguy hiểm. “Hiên nhi rất hiểu chuyện, mặc dù chỉ mới ba tuổi, nhưng khi thấy ta mệt, nó liền đắp vai cho ta, thấy ta khát liền dâng trà, cô Hiên nhi ở bên, ta đã cảm thấy hạnh phúc rồi, giống bảo mệnh tới đâu thì cũng sẽ qua, ta thà mang tiếng thông dâm còn hơn đưa nó về vương phủ. Vương phi, hứa với ta, đừng vì ta mà làm chuyện điên rồ.”

Mộ Dung Thu trong lòng xót xa, rõ ràng xung quanh Liễu Ngọc Nhi đều là trắc trở, tiền một bước đều cũng rất gian nan nhưng vẫn suy nghĩ cho nàng. Nghĩ lại, nàng ấy nói cũng là đúng, tội danh thông dâm của nàng ấy nếu được xóa bỏ thì chưa chắc là nàng có thể trở về vương phủ, nhưng Hiên nhi là con cháu Vương gia nên phải về nhận tội quy tông.

“Ngọc nhi, để ta suy nghĩ thêm một chút, sẽ có cách vện cả đôi đường.” Mộ Dung Thu nắm tay Liễu Ngọc Nhi, giọng có chút run run nói. Hôm qua, lúc đưa ra quyết định này nàng đã quên rằng đây là cổ đại chứ không phải hiện đại, nhưng chỉ cần cho nàng thêm thời gian, trong thời gian ngắn nhất nàng sẽ nghĩ ra cách giải quyết tốt nhất.

Liễu Ngọc Nhi lắc đầu cười: “Vương phi, hứa với ta, đừng xen vào chuyện này. Ta biết người làm Vương phi cũng không dễ dàng gì, từng cử chỉ, từng hành động đều bị người ta nhìn đến. Cuộc sống bây giờ của ta rất tốt, sau này chỉ cần rảnh rồi ta sẽ đến thăm người, chỉ cần tỷ muội chúng ta đều còn sống đã là điều tốt nhất rồi không phải sao?”

Mộ Dung Thu nhủ mĩ.

Liễu Ngọc Nhi vỗ nhẹ mu bàn tay nàng, “Ra ngoài đã lâu nên ta cũng muốn quay về nếu không trời lại tối.”

Lúc này, Hồng Lăng đã ôm Hiên nhi vẫn còn ngủ bước vào phòng.

Liễu Ngọc Nhi liền bước đến ôm lấy tiểu Hiên thì tay Hồng Lăng sau đó khẽ nói: “Hiên nhi, chúng ta phải về, mau cáo từ Vương phi.”

Bàn tay bụ bẫm trắng nõn của Tiểu Hiên dụi mắt mấy cái, nhìn Mộ Dung Thu ngọt ngào nói: “Vương phi xinh đẹp, Hiên nhi phải về rồi, Hiên nhi sẽ nhớ người lắm!”

Mộ Dung Thu mỉm cười, “Ta cũng sẽ nhớ Hiên nhi.”

Liễu Ngọc Nhi nhìn Mộ Dung Thu, gật đầu cười đến mắt cũng híp thành đường chỉ để Mộ Dung Thu tin là cuộc sống hiện tại của nàng thật sự rất tốt.

Mộ Dung Thu nhìn bóng lưng gầy yếu của nàng, trong lòng lại dâng lên một sự đau đớn không tả được.

Nàng vẫn đứng như vậy, cau chặt mày, không biết đã đứng bao lâu cho đến khi Hồng Lăng gọi nàng một tiếng: “Vương phi.”

“Hà?”

“Vương gia đang chờ người để cùng dùng cơm, bọn nô tì đã dọn cơm xong.” Hồng Lăng nhẹ giọng nói, nàng lo lắng nhìn Mộ Dung Thu, Vương phi bị sao vậy? Lại thất thần nhìn theo bóng lưng của Liễu tiểu thư lâu như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 58

Nàng đến phòng, vừa đẩy cửa thì mùi thơm của thức ăn đã tràn vào khoang mũi. Nàng vừa nhìn thấy Vũ Văn Mặc đã ngồi xuống và chờ nàng.

Mộ Dung Thu tiến đến.

“Thần thiếp gặp qua gia.”

Đứt lời liền ngồi xuống, đối diện Vũ Văn Mặc.

Lúc này, Vũ Văn Mặc mới ngẩng đầu nhìn Mộ Dung Thu, thấy tinh thần nàng có hơi suy sụp, liền nhíu mày, trầm giọng nói: “Bản Vương đến làm cho nàng khó chịu?”

Nghe vậy, Mộ Dung Thu ngẩng đầu nhìn hắn, mặt tươi cười, “Gia đến đây thần thiếp cao hứng còn không kịp, sao lại khó chịu chứ! Chẳng qua là trong người có hơi mệt mà thôi.”

Vũ Văn Mặc không nói thêm gì nhưng con người càng thêm lạnh lẽo, hần phát tay ra hiệu cho bọn Hồng Lăng chuẩn bị hầu hạ dùng bữa.

Chẳng biết tại sao, hai người nhìn nhau lại không nói gì, vì vậy không khí càng thêm trầm trầm, bọn Hồng Lăng đều cẩn thận hầu hạ chỉ sợ sớ ý sẽ gây ra sai lầm.

Mộ Dung Thu cúi đầu, im lặng ăn, ánh mắt lúc thì trầm tư lúc thì thất thần.

Vũ Văn Mặc thu hết mọi biểu tình của nàng vào mắt, trải qua việc mấy ngày trước, suy nghĩ của hắn đã thay đổi, các món tối nay rõ ràng là rất đẹp mắt cũng ngon miệng nhưng vì sao càng ăn lại càng cảm thấy vô vị thậm chí còn có chút vị chua.

Thủy Hồng hầu hạ bên cạnh thấy Vũ Văn Mặc không động đũa, vội vàng kính ngạc hỏi: “Vương gia, thức ăn này không hợp khẩu vị người?” Nói xong, nàng dùng ánh mắt đầy trách cứ nhìn Mộ Dung Thu.

Mộ Dung Thu vẫn cúi đầu nên không nhìn thấy thái độ của Thủy Hồng nhưng Hồng Lăng và Thu Cúc lại thấy nên cảm thấy bất ổn, Vương phi là chủ tử, Thủy Hồng chẳng qua chỉ là một Đại nha hoàn hầu hạ bên cạnh Vương gia, thân phận như thế nào mà lại dám dùng ánh mắt trách cứ Vương phi? Dám bắt kính với vương phi chứ!

“Vương phi biết được Vương gia muốn đến dùng bữa tối tại Mai viên, liền phân phó phòng bếp chuẩn bị những món Vương gia thích ăn.” Hồng Lăng lập tức biện hộ cho Mộ Dung Thu.

Thu Cúc cũng không ưa Thủy Hồng nên phụ họa tiếp: “Vương gia cũng chưa nói là món ăn này không hợp khẩu vị, Thủy Hồng tỷ có phải đã kết luận quá sớm không?”

Thủy Hồng ghen lời, ngày thường ở trong phủ, hạ nhân nào nhìn thấy nàng thì cũng phải cúi người hành lễ, ngay cả Thảm tác phi cũng có vài phần tôn trọng nàng, nguyên nhân là vì nàng đã hầu hạ cho Vương gia hơn mười năm. Không ngờ hôm nay, tuy hai nha đầu bên cạnh Vương phi này nói lời thật nhưng nó đã làm mất hết thể diện của nàng! Không có quy củ!

“Lời của thần thiếp, không biết được khẩu vị của gia.” Mộ Dung Thu trong lòng đang buồn bực nên vừa rồi có hơi thất thần nhưng khi nghe được mấy lời của Hồng Lăng và Thu Cúc, liền ngẩng đầu nhìn lướt qua Thủy Hồng, quan sát thái độ bức dọc của Thủy Hồng liền nhẹ giọng nói với Vũ Văn Mặc, sau đó cũng không nhìn đến hắn nữa liền quay sang nói với Thủy Hồng: “Vấn là Thủy Hồng thông minh, bản Vương phi làm phiền Thủy Hồng đến giáo huấn mấy bà từ trên gác đặt dưới trong phòng bếp dùm đi”

“Vị sao? Nó thì không hiểu.” Thủy Hồng sững sốt, về không hiểu hỏi.

Mộ Dung Thu mỉm cười, nụ cười này chính là như đồng đi xuân tới, băng tuyết hòa tan, xuân ý hòa hợp. “Các bà to gan dám lừa gạt bản Vương phi, nói những món này đều là món Vương gia thích nên ta mới cố ý cho bọn họ chuẩn bị. Nhưng bây giờ xem ra thì theo Thủy Hồng lại không hợp khẩu vị của gia, như vậy không phải nói mấy bà từ kia cả gan làm loạn, coi lời của bản Vương phi phản phô như gió thoảng bên tai, hoàn toàn không để ta vào mắt mà!”

Vô luận vị trí trong phủ của nàng có như thế nào thì cũng không tới lượt đưa nhà hoàn không biết thân biết phận như Thủy Hồng xem thường! Muốn điều vô dương oai trước mặt nàng mà! Nếu như hôm nay không đem thể diện của nàng ta kéo xuống cũng coi như cảnh cáo thì không biết sau này nàng ta sẽ còn giờ trở gí sau lưng nàng.

“Nô ti... Nô...” Thủy Hồng không nói ra lời, nàng không có ngu ngốc nên hiểu rõ vừa rồi mình đã quá phận, trán liền toát mồ hôi lạnh.

“Người là người hầu hạ gia dĩ nhiên hiểu rõ quy củ hơn ai hết. Để người đi giáo huấn mấy bà từ là thỏa đáng nhất.” Mộ Dung Thu nói tiếp.

Câu nói nhẹ nhàng lại mang theo nụ cười ôn nhu lại khiến cho Thủy Hồng hoảng sợ, sắc mặt tái nhợt, trước mặt Vương gia tối kỵ nhất là không có quy củ! Có mặt chủ tử ở đây, khi nào thì đến phiên hạ nhân như nàng xen mồm vào? Còn ẩn ý trách Vương phi để Vương gia chờ! Vương phi đang cảnh cáo nàng! Mặt thoát đỏ, thoát trắng, nhưng trong lòng lại còn một thắc mắc, rõ ràng trong lòng Vương gia thì Vương phi không quan trọng, Thẩm trắc phi mới là chủ nhân chân chính trong vương phủ, thế tại sao Vương phi còn có thể ngông cuồng như thế? Nàng cần rằng, cũng miệng trả lời: “Hồi Vương phi, là mấy người bà từ làm sai.”

Mộ Dung Thu nhướng mày, khoe môi vẫn chưa dứt cười, liếc nhìn Thủy Hồng. “Nói vậy là lỗi của bản Vương phi?” Dứt lời, liếc nhìn Vũ Văn Mặc.

Thủy Hồng im lặng nhìn mi nhìn Vũ Văn Mặc, trong mắt có thêm vài phần nhu tình, nàng hầu hạ cho Vương gia hơn mười năm, Vương gia nhất định biết tính tình của nàng, cho nên chắc chắn người sẽ không trách cứ mình, nhưng đôi khi quá tin thì sẽ nhận lại kết quả tan xương nát thịt đi!

“Cút đi! Sau này không được xuất hiện trước mặt bản Vương!” Vũ Văn Mặc nhìn Mộ Dung Thu, thấy nàng vẫn giữ nụ cười nhu hòa như nước thì háng mi càng cau chặt, còn Thủy Hồng kia mang theo ánh mắt chờ đợi cùng chút tình ý khiến hắn vô cùng chán ghét. Hắn thu hồi ánh mắt vô tình trên người Thủy Hồng, giọng lạnh như băng nói.

Thủy Hồng cả kinh, hai đầu gối mềm nhũn, quỳ trước mặt Vũ Văn Mặc, “Nô ti biết sai, nô ti biết sai rồi!” Nói xong, trong mắt ẩn chứa vài giọt nước mắt.

Mộ Dung Thu nhìn thấy, trong lòng không khỏi thờ dài, nữ nhân trong viện này ai là không biết diễn trò? Có ai lại an phận thủ thường? Chỉ bằng nước mắt lại muốn đổi lấy sự thương hại của nam nhân, Thủy Hồng quả nhiên là hồ đồ! Ở trong mắt Vũ Văn Mặc, sợ là nàng chỉ là một hạ nhân!

“Cút!” Vũ Văn Mặc cũng lùi lại nói lên lạnh lùng nói một chữ, trong lòng hắn đang rất tức giận, nhất là khi nhìn đến nụ cười nhu hòa trên môi Mộ Dung Thu thì lúc này lại vô cùng chói mắt!

Thủy Hồng cũng không có phạm sai lớn nhưng lại phạm phải điều cấm kỵ. Thật ra, Mộ Dung Thu chỉ định cảnh cáo để nàng hiểu được thân phận, nhưng không có là ngờ Vũ Văn Mặc lại vô tình như thế. Vì vậy, điều này là nằm ngoài dự tính của Thủy Hồng.

Thủy Hồng hầu hạ Vũ Văn Mặc hơn mười năm, hiểu rõ tính của Vương gia nên biết không thể tiếp tục ở lại nếu không thì sẽ chọc giận Vương gia. Lúc này nước mắt liền tuôn ra rồi lao đảo chạy ra ngoài.

“Chắc gia không đời bụng, để thần thiếp sai phòng bếp chuẩn bị chút điểm tâm.” Mộ Dung Thu không nhìn đến gương mặt đang cau có lạnh lùng của Vũ Văn Mặc mà ôn nhu cười nói.

“Không cần.” Vũ Văn Mặc vẫn lạnh lùng như cũ.

Mộ Dung Thu gạt đầu, cũng không buồn vì sự lạnh lùng của Vũ Văn Mặc mà vẫn ôn nhu nói: “Nếu Vương gia không cần, vậy thì không cần, gia cũng đừng vì một hạ nhân không biết trên dưới mà mất vui.”

Nghe vậy, khoe miệng Vũ Văn Mặc liền co giật, nàng thật sự là biết chọc giận người khác! Nghĩ vậy, ánh mắt Vũ Văn Mặc nhìn Mộ Dung Thu lại sâu và tối thêm vài phần.

“Dọn hết đi! Mang ít hoa quả và trà nóng đến.” Mộ Dung Thu quay đầu phản phô cho Hồng Lăng.

Một lát sau, Hồng Lăng mang hoa quả đến rồi rót trà cho Mộ Dung Thu và Vũ Văn Mặc.

Vũ Văn Mặc uống vài ngụm trà, nhưng không động đến một miếng hoa quả nào.

Khẩu vị của Mộ Dung Thu mấy ngày nay cũng bị phòng bếp nhỏ làm kém đi. Tay nghề đầu bếp phòng bếp nhỏ không kém nói đúng hơn là vô cùng tốt nhưng lại không hợp khẩu vị nàng nên vừa rồi chỉ ăn một ít, nhưng nhìn đến mấy miếng hoa quả màu sắc rực rỡ liền ăn thêm nhiều một chút.

Hai người đều yên lặng đeo đuổi suy nghĩ riêng của mình, bất tri bất giác, trời đã tối đen, bọn hạ nhân liền tiến vào thấp nển.

Dưới ánh nến lay động, Mộ Dung Thu chăm chăm ngắm đầu nhìn Vũ Văn Mặc, về oái nói: “Gia, thần thiếp có hơi mệt, muốn nghỉ ngơi, có phải người...” Nên rời đi? Nên đến phòng tiêu thiếp qua đêm, mau đi đi.

Nàng còn chưa dứt lời thì đã bị Vũ Văn Mặc chặn lại, “Ừ, Vương phi hầu hạ bản Vương nghỉ ngơi đi.”

Mộ Dung Thu còn chưa kịp mở miệng đã nghe hần phản phô mấy người Hồng Lăng: “Đều lui xuống.”

Hồng Lăng nghe thấy Vũ Văn Mặc muốn ở lại liền cao hứng thay cho Mộ Dung Thu, nếu Vương gia ở lại thì sau này còn ai trong phủ dám nói linh tính? Liền tươi cười lui xuống.

Trong phòng chỉ còn lại hai người, Vũ Văn Mặc liền buông chén trà xuống, đi thẳng vào phòng trong.

Mộ Dung Thu ngây ngốc nhìn bóng lưng Vũ Văn Mặc, cau mày: Thị tâm sao?

“Gia, thần thiếp đang quý nước, sợ ngại ghét bỏ.” Mộ Dung Thu đứng dậy nói với Vũ Văn Mặc, nàng không phải là trinh tiết liệt nữ, cũng không phải chưa từng nghĩ tới, nếu lên giường với hắn cũng không sao nhưng không thương không yêu khiến nàng chán ghét chuyện này, nam nhân có thể lên giường với nữ nhân mà không cần yêu nhưng nàng thì không làm được.

Thân hình Vũ Văn Mặc đứng lại, dưới ánh nến mỏng lung, bóng dáng của hắn kéo dài, ngày thường thì hắn đã cao khoảng 1m85, giờ khác này bóng lưng hắn phản chiếu trên tường lại làm cho người ta liên tưởng đến cây tùng đơn độc, tịch tịch trên vách đá, nhìn rất buồn!

“Vị sao?” Thật lâu sau, hần vẫn đưa lưng về phía nàng, giọng nói trống vắng lạnh băng hỏi.

Mộ Dung Thu nhủ mi, hơn nửa khắc mới trả lời: “Thần thiếp đang quý nước.” Đáp án không thay đổi, ý cự tuyệt rõ ràng.

Vũ Văn Mặc chợt xoay người, con ngươi nhìn nàng chăm chăm, hần khí quanh thân hần liền tỏa ra khắp phòng làm cho Mộ Dung có hơi không thoải mái, khẽ nhíu mày.

Bỗng nhiên, Vũ Văn Mặc bước nhanh tới, ghim chặt hai vai nàng nhưng nhìn đến gương mặt bình tĩnh không có một tia sợ hãi nào của nàng thì hần băng trong mắt càng thêm dày đặc, hần cứ như vậy lướt qua Mộ Dung Thu, không chút do dự, không nói một lời liền rời đi.

Một cơn gió lạnh vào vào phòng khiến Mộ Dung Thu hoàn hồn, hần cứ thế mà đi? Vị sao? Khỏe môi liền nở nụ cười châm chọc, xoay người định đóng cửa lại thì thấy Hồng Lăng kích động chạy vào, kinh hoảng hỏi: “Vương phi, tại sao Vương gia bỏ đi?”

Mộ Dung Thu nhún vai, “Chắc là nhớ ra còn có chuyện quan trọng cần xử lý nên mới đi.”

“Haizz... Tại sao có thể như vậy?” Hồng Lăng tức hận không thôi, cơ hội tốt như vậy lại mất đi rồi.

Vũ Văn Mặc bỏ đi, Mộ Dung Thu nhẹ nhõm thở ra mà Thẩm trắc phi trong Trúc viên càng nhẹ nhõm hơn vài phần, chỉ sợ trong Nam Dương Vương phủ to lớn này, không có ai có thể đoán được tâm tư của Vũ Văn Mặc.

Còn Vũ Văn Mặc sau khi rời khỏi Mai viên cũng không đến phòng tiêu thiếp hay Trúc viên của Thẩm trắc phi mà quay về thư phòng.

Bây giờ có rất nhiều việc cần hắn giải quyết, hần không có thời gian bận tâm nhiều chuyện, chỉ là không nhận được nên đến Mai viên, mà nguyên nhân cụ thể là gì thì hần không biết, cảm giác xa lạ này hần căn bản không hiểu rõ! Giờ phút này, chỉ còn là phần nô, là phần nô không áp chế được.

...

Hai ngày sau, hạ nhân được phái đến Lưu phủ tặng lễ vật đã trở lại.

Về mặt hạ nhân kia có vẻ khổ xử, nhỏ giọng nói với Mộ Dung Thu: “Thiếu phu nhân nghe nô tài được Vương phi phái tới thể là chưa nghe giải thích đã cho người trong phủ đuổi nô tài ra, Lưu phủ đại nãi nãi còn nhắn với Vương phi...”

Mộ Dung Thu nhìn hạ nhân quần áo rách tươm lại còn dính bùn đất, nhìn rất chất vật liền cười nói: “Cứ nói đừng ngại.” Nàng thật muốn biết lừa gạt của Mộ Dung Tuyệt lớn đến cỡ nào.

Xảy ra nhiều chuyện như vậy, nếu vẫn chưa học được tính kiềm chế thì thật đúng là quá ngu đi!

“Đại nãi nãi nói là Vương phi đứng giả bộ làm người tốt, người rơi vào tình cảnh khốn khổ hôm nay đều do Vương phi gây ra! Hôm nay cần gì phải mè nheo khóc chuột già từ bì!” Hạ nhân kia dè dặt nói, sợ không cần thận lại chọc giận Mộ Dung Thu.

Mộ Dung Thư gằn quá hóa cười, “Ha ha ha... Không thể tưởng được là Tam muội của bản Vương phi lại biết nói văn vẻ như vậy, còn biết ví von nữa.”

Hạ nhân kia thấy Mộ Dung Thư cười, quả thực không thể tin được, bị muội muội mình nhục mạ như thế, tại sao Vương phi không tức giận? Lúc ấy hẳn bị đuổi ra khỏi phủ lại nghe lời của Đại nãi nãi còn bất bình thay Vương phi nữa kia! Vương phi tốt bụng như thế, lại bị Đại nãi nãi bôi xấu!

“Tam tiểu thư sao có thể như thế!” Hồng Lăng nhủ này, có vài phần giận dữ nói.

“Tam muội oán trách bản Vương phi không từ mình đến thăm? Nhưng gần đây bản Vương phi mới quản chuyện tình trong vương phủ, không cách nào bứt ra. Như vậy đi, lấy một cây nhân sâm mà bản Vương phi để dành tự tẩm bổ mang đến cho Tam muội đi, vậy người ngày mai lại đi Lưu phủ một chuyến.” Mộ Dung Thư nhìn hạ nhân, cười nói.

Tuy hạ nhân kia trong lòng có chút không muốn, Lưu đại nãi nãi là người nóng nảy, không coi hạ nhân là người, nói đánh là đánh, nhưng dù sao đây là mệnh lệnh của chủ tử, hẳn cũng chỉ có thể chấp hành. “Vâng ạ.”

“Nếu Tam muội còn đuổi người ra ngoài thì ngày mai người lại tiếp tục chờ trước cửa Lưu phủ, đợi cho đến tối mới được trở về, hôm sau cũng như thế, đợi ba đến năm ngày đi.” Mộ Dung Thư cười phản phở.

“Vâng.” Tuy hạ nhân kia có nghĩ hoặc, không hiểu vì sao phải chờ đợi... nhưng đây là mệnh lệnh của chủ tử, không tới phiên hẳn đặt câu hỏi nên cầm nhân sâm rồi đi.

Hạ nhân kia đi rồi, Văn Mai không cả nể liền lên tiếng, “Vương phi, Tam tiểu thư cũng xem thường người quá, trước mặt người khác lại nói Vương phi như vậy chẳng khác nào hạ thấp thể diện của Vương phi?”

“Nếu để cho người có ý xấu nghe qua, chắc chắn sẽ tin Tam có nương! Lưu Phong vốn phong lưu, lúc Tam tiểu thư chưa gả cho hắn, thì thông hồng hẳn cũng đã có thể thấp, chuyện này làm sao lại đổ thừa cho Vương phi? Sự thực thì đây đều là lỗi Tam tiểu thư hồi trước không chịu cẩn thận nhìn người, tự ý cùng Lưu Phong tự định chung thân.” Thanh Bình cau mày nói. Vì trong phòng không có người ngoài nên Thanh Bình nói chuyện rất thẳng thắn, mỗi một câu nói đều vì Mộ Dung Thư.

Mộ Dung Thư nghe vậy, cái ly trong tay run lên, không phải Mộ Dung Tuyết không nhìn rõ người mà là đã nhìn rõ người nhưng lại leo lên nhằm giường thôi. Nàng có chút chột dạ nhìn Hồng Lăng.

Hồng Lăng ho nhẹ một tiếng, “Nói thế nào thì Tam tiểu thư cũng là chủ tử, Thanh Bình đừng nhiều lời, Vương phi làm như vậy cũng có đạo lý của người.”

“Tại sao Tam tiểu thư lại làm mọi chuyện nháo nhào lên như vậy? Hơn nữa hoàn toàn không để ý thân phận của Vương phi? Bất luận như thế nào thì Tam tiểu thư cũng chỉ là thứ xuất, nhà của phu quân bắt quả cũng chỉ là Tri châu trong khi thân phận Vương phi vô cùng hiển quý, Tam tiểu thư bất chấp mọi thứ động chạm đến Vương phi có vẻ như không hợp lý.” Thu Cúc hơi cau mày nhìn Mộ Dung Thư nói.

Mộ Dung Thư nhìn đến tám tư sắc bén của Thu Cúc, liền mỉm cười tán thưởng: “Đúng vậy, bản Vương phi chưa bao giờ biết Tam muội là người ngu xuẩn như vậy.” Chỉ là không biết thực sự ngu xuẩn hay là giả ngu xuẩn.

Thu Cúc mỉm cười, nhìn đến vẻ mặt thoải mái của Mộ Dung Thư liền biết trong lòng Mộ Dung Thư đã sớm có dự liệu.

Bỗng nhiên Mộ Dung Thư nghĩ tới điều gì, liền nói với Hồng Lăng: “Hai ngày sau người xuất phủ gặp Ngọc nhi nói năng nếu có thời gian thì đến đây một chuyến.”

Hai ngày nay, nàng đã nghĩ ra một biện pháp, tuy thủ đoạn không được tinh là quang minh chính đại nhưng trước mắt lại là phương pháp duy nhất có thể giúp cho Liễu Ngọc Nhi.

Thực ra... Liễu Ngọc Nhi... Từ đầu đến giờ nàng vẫn chưa hoàn toàn tin tưởng.

“Vâng.” Hồng Lăng vâng lệnh.

Đã nhiều ngày Vũ Văn Mặc không tới Mai viên, vì thế Mộ Dung Thư cũng thờ phào nhẹ nhõm. Không hiểu tại sao, đêm đó, Vũ Văn Mặc có chút bất đồng với lúc xưa, phản bất đồng này khiến nàng cảm thấy bất an.

Gần đây Thẩm trắc phi cũng không có động thái gì, cũng không có nói đến chuyện nạp thiếp cho Vũ Văn Mặc, chuyện trong phủ cũng bỏ lo, có chuyện thì cho quân sự trực tiếp đến gặp nàng.

Mặc dù không biết Thẩm trắc phi đang suy nghĩ gì, nhưng nàng ta làm như vậy chắc chắn có mục đích, tạm thời cứ chờ xem nàng sẽ làm trò gì.

Hai ngày sau, Hồng Lăng xuất phủ đến ngõ hẻm phía đông tìm Liễu Ngọc Nhi, nhưng nàng ấy đã không còn ở đó, đến hỏi Tiết chương quý thì được biết Liễu Ngọc Nhi cũng không đến làm việc nữa.

Hồng Lăng quanh quẩn ở ngõ hẻm phía đông tìm kiếm mấy lần nhưng cũng không thấy bóng dáng Liễu Ngọc Nhi.

Hồng Lăng nhất thời không có biết làm sao, sợ trễ rồi thời gian, liền lập tức chạy về phủ Nam Dương Vương, nhưng vừa mới đi tới trước cửa vương phủ đã thấy một nam tử diện mạo bình thường mặc áo tang đang lôi kéo thủ vệ vương phủ. Do trong lòng đang có chuyện nên nàng chỉ nhìn lướt qua, liền vội vàng vào phủ.

Khi quay về Mai viên, nàng đến thẳng phòng Mộ Dung Thư.

“Vương phi, không tìm thấy Liễu tiểu thư, ngõ hẻm phía đông cũng không có, ngay cả Tiết chương quý cũng không biết Liễu tiểu thư đi đâu.” Hồng Lăng có chút kinh hoàng nói. Liễu tiểu thư là một nữ tử không nơi nương tựa trong kinh thành, bỏ việc tại tiệm bán ngọc khi còn mang theo một đứa bé, nàng có thể đi đâu?

Mộ Dung Thư đang đọc sách, ngẩng đầu lên, cau mày nhìn Hồng Lăng, trầm giọng hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

“Đầu tiên, nó đi đến ngõ hẻm phía đông tìm nhà Liễu tiểu thư thuê nhưng không tìm thấy người, sau đó đến tiệm bán ngọc khi, Tiết chương quý nói sáng sớm nay Liễu tiểu thư đã đến xin nghỉ việc, bây giờ ông ta cũng không biết Liễu tiểu thư đi đâu.” Hồng Lăng lập tức trả lời.

Mộ Dung Thư càng cau mày chặt, chẳng lẽ Liễu Ngọc Nhi có việc nên mới rời đi? Bỗng nhiên nghĩ đến thái độ hai hôm trước của nàng, những lời cuối cùng dường như là dận dò, chẳng lẽ nàng đã sớm quyết định bỏ đi? “Lúc này chỉ sợ là Ngọc nhi đã rời khỏi kinh thành.”

“Vương phi, có người nói Liễu tiểu thư có phong thư muốn giao cho người.” Ngoài cửa truyền đến thanh âm của một vị nha hoàn. Liễu tiểu thư?

Hồng Lăng lập tức mở cửa, nhận thư từ tay nha hoàn vừa nói.

Mộ Dung Thư lấy phong thư từ tay Hồng Lăng, mở ra xem.

“Vương phi, Ngọc Nhi xin lỗi người! Lúc đầu tìm đến người vốn định lợi dụng thân phận của người để thành công quay lại vương phủ. Ta đã quên mất tình thân giữa hai chúng ta, quên mất người từng đã thân thiết ôm cánh tay của ta kêu Ngọc tỷ. Từ khi Vương Quân Sơn phụ ta, vì sùng thiếp của hắn mà hãm hại ta, buộc ta cùng Hiền nhi rời khỏi Thanh Châu trong sự nguyên rủa thì lòng ta đã tràn đầy căm hận. Ta chưa bao giờ buông tha ý niệm báo thù, nhưng ta chỉ là nữ nhân, cái gì cũng không thể làm. Liễu gia không dung ta, đến đường cùng mới nghĩ tới người. Người là Nam Dương Vương phi thân phận tôn quý, ta không nghĩ ngại nhiều liên đến gặp người. Người biết được chuyện của ta, không ghét bỏ, không hoài nghi, còn chủ động giúp ta rửa sạch tội danh.

Nhưng khi nhìn đến sự quan tâm trong mắt người, ta đột nhiên bừng tỉnh. Nghĩ đến tình cảnh khi ta mới quay lại kinh thành và những gì người phải đối mặt trong phủ Nam Dương Vương, ta nhận ra thật ra ta và người đều sống không dễ chịu.

Ta là Ngọc tỷ của người, không phải Nhị đi nương lưu tình giả ý kia, càng không phải người kéo tay người kêu tỷ tự sau kmg lại hãm hại người như Mộ Dung Lâm hay Mộ Dung Tuyết. Ta là người mà người thân thiết gọi Ngọc tỷ. Ta không thể bởi bản thân mà lên lụy người. Huống chi, ta cũng không phải chỉ có hai bàn tay trắng. Ta còn có Hiền nhi mà Hiền nhi lại hiểu chuyện như vậy, ta không thể để cho nó trở lại vương phủ để tiếp tục trải qua những ngày lo lắng, sợ hãi.

Vương phi... Thư nhi, tha thứ cho Ngọc tỷ đến gặp người là vì tư tâm.

Tiết chương quý kia là người của Vương phi, khi ông ta xuất hiện, ta đã biết người đang âm thầm giúp đỡ ta.

Ta đã không còn gì vương bận mà rời xa kinh thành, mang theo Hiền nhi sống một cuộc đời mới.

Thư nhi.

Chúng ta chắc chắn sẽ gặp lại!”

Một trang giấy tràn ngập chữ nổi lên tâm tư đau khổ dần xé của một nữ nhân. Khóe miệng Mộ Dung Thư gờ lên một chút tươi cười rồi nhẹ nhàng gấp thư lại giao cho Hồng Lăng. “Đốt đi.” Liễu Ngọc Nhi đã có lựa chọn, có lẽ như vậy là tốt nhất.

Sau khi Hồng Lăng nhận thư bỗng nhiên nghĩ đến nam tử vừa gặp trước cửa, chẳng lẽ thư này do hắn mang tới? Nếu như vậy, chắc chắn hẳn biết hướng đi của Liễu tiểu thư, vội nói với Mộ Dung Thư: “Vương phi, người truyền tin nhất định biết hướng đi của Liễu tiểu thư.”

“Không cần, Ngọc Nhi đã có lựa chọn.” Mộ Dung Thư thản nhiên nói.

Hồng Lăng nhướng mày, nhìn thấy thần sắc Mộ Dung Thư, cũng không nói thêm gì nữa.

Mộ Dung Thư cúi đầu, ánh mắt chăm chú nhìn vào sách, lúc này mới âm thầm thở dài. Liễu Ngọc Nhi thật là một nữ nhân ngốc, chuyện xảy ra với nàng ấy như thế, dù cho có lợi dụng nàng thì nàng cũng sẵn sàng giờ mọi mảnh khóc trả thù thay cho nàng ấy. Dù sao, buông tha cho kẻ thù sống tiêu điều tự tại không phải là phong cách của nàng!

Nhưng Ngọc Nhi, nàng vì Hiền nhi, vì nàng, cam lòng tự nguyện buông tha tất cả, mỉm cười rồi đi, không biết chừng nào mới có thể gặp lại nàng ấy đây.

Nhưng Mộ Dung Thư sẽ không ngờ hai người lại gặp nhau nhanh như vậy! Mà lúc đó, nàng sẽ đau lòng vì nữ tử tên Liễu Ngọc Nhi này.

“Sợ rằng Liễu tiểu thư sống ở kinh thành không yên ổn nên mới phải rời đi.” Hồng Lăng vừa đốt thư vừa nói.

...

Trúc viên

Thẩm trắc phi vừa cẩn thận tỉa hoa, vừa nói với Tú Ngọc đang đi cạnh bên: “Bồn cây trúc đào này ta rất thích, mùi nhàn nhạt nhưng lại làm người ta mê muội.”

“Đây chính là do Quý phi nương nương ban cho người, nghe nói trong nội cung cũng có mấy bồn cây trúc đào. Quý phi nương nương biết người thích, liền cho người mang từ trong cung ban tặng. Quý phi nương nương thật đúng là không có lúc nào không nhớ thương người hết.” Tú Ngọc cười nói.

“Lúc tỷ muội ta chưa xuất giá thì đại tỷ đã rất quan tâm ta rồi, bây giờ vào cung hầu hạ Hoàng Thượng, cũng vẫn còn thương yêu ta. Ngày mai, ta tự tay làm chút điểm tâm cho đại tỷ nếm thử.” Thẩm trắc phi khẽ mỉm cười nói.

Tú Ngọc che miệng cười nói: “Chủ tử cũng yêu thương Quý phi nương nương.”

Thẩm trắc phi chỉ khẽ cười, tập trung tinh thần vào cây trúc đào.

“Người đã nhiều ngày mặc kệ việc trong phủ, ngược lại còn để cho Vương phi quản lý mọi chuyện, nghe mấy quân sự nói, Vương phi xử sự công đạo, đối với người chưa bao giờ làm những chuyện này như Vương phi lại xử lý mọi chuyện rất gọn gàng ngăn nắp.”

“Xem ra trước đây ta nhìn lầm Vương phi rồi.” Thẩm trắc phi đang cầm kéo nhỏ bỗng khựng lại nói. Chính vì nhìn lầm mới làm ra chuyện để rồi rơi vào thế hạ phong.

“Người từ không định quan tâm việc trong phủ nữa sao?” Tú Ngọc do dự nửa khắc sau mới hỏi. Mấy ngày nay, hành vi của Thẩm trắc phi hơi khó đoán, trước đây Thẩm trắc phi không bao giờ muốn Vương phi nhúng tay vào chuyện trong phủ nhưng bây giờ lại giao hết lại cho Vương phi, không biết đến thì Thẩm trắc phi đang nghĩ gì. Thẩm trắc phi chỉ im lặng cười nhạt, sâu trong mắt hiện lên một tia cười lạnh.

Tú Ngọc không nghe Thẩm trắc phi trả lời cũng không để ý mà nói tiếp: “Người có nghe nói qua Liễu Ngọc Nhi?”

“Liễu Ngọc Nhi? Chưa nghe qua, người này như thế nào?” Thẩm trắc phi hỏi.

“Liễu Ngọc Nhi là đích nữ của Liễu Phủ dẫn nhưng ba năm trước đây đã gả đến Thanh châu, nghe nói gần đây đã trở lại nhưng lại mang theo tội danh thông dâm. Nàng là khuê nữ* của Vương phi, hai ngày trước còn đến gặp gỡ Vương phi.” Tú Ngọc nhìn quanh không thấy ai rồi hạ giọng nói với Thẩm trắc phi.

* : bạn thân (ta đoán

“Vâng.” Tú Ngọc gật đầu. “Còn có chuyện ầm ĩ gần đây nhất là Tam muội - Mộ Dung Tuyết của Vương phi gây chuyện tứ tung trong Lưu phủ, gặp ai nàng cũng nói Vương phi hại nàng làm vào tình cảnh này hôm nay! Còn nói chuyện nàng gả cho Lưu Phong là do Vương phi ra tay chứ không phải là mong muốn của nàng.”

“Hả?” Hai mắt Thẩm trắc phi sáng bừng.

.....

Mộ Dung Thư nằm phơi nắng trên xích đu trong sân. Bốn nha hoàn kia thì ngồi một bên nói chuyện phiếm.

“Nghe nói Tam tiểu thư càng quậy càng lớn, mỗi ngày đều ở trong phủ nhục mạ Vương phi.” Văn Mai đem tin tức nghe được từ trong miệng của những người trong phủ nói với Mộ Dung Thư .

“Còn có người nói, Đại thiếu gia cũng đi khắp nơi nói xấu người, người ngoài hỏi, Đại thiếu gia cũng chỉ thờ dài, nói Vương phi là vì tốt cho Tam tiểu thư nhưng lại sai một bước mà hại Tam tiểu thư. Bây giờ tin đồn nổi lên bốn phía, đều là chuyện của Vương phi và Tam tiểu thư.” Thanh Bình cẩn thận nói. Bây giờ, nửa lời nói xấu Vương phi nàng nghe cũng khó lọt tay, lúc nghe người khác nói, thiếu chút nữa nàng đã nhào vào tát người nọ.

Thu Cúc gặng dờ nói: “Đại thiếu gia và Tam tiểu thư nói xấu Vương phi như vậy thì có lợi?”

“Chẳng qua bọn họ ganh tỵ với cuộc sống tốt đẹp của Vương phi mà thôi.” Hồng Lăng vội vàng nói.

Mộ Dung Thư nghe bốn nha đầu người một câu ta một câu, liền cười nói: “Lời đồn sẽ không lâu nữa đâu, rất nhanh sẽ có người chủ động đến tận cửa kết thúc việc này.” Kể tiếp sẽ có một màn kịch vui. Không biết Mộ Dung Tuyết và Mộ Dung Diệp sẽ làm gì đây?

Bốn nha đầu sững sốt, ý của Vương phi là gì? Các nàng nghe thế nào cũng không hiểu.

“Ngày mai là ngày thứ năm đi? Kêu hạ nhân mang đồ về, không cần đến Lưu phủ nữa.” Mộ Dung Thư quay đầu phân phó Thu Cúc.

Gió thu huu huu, đêm càng dài, màn đêm ảm ắng, ánh trăng tỏa ra sáng nằm trên bầu trời. Mộ Dung Thư mãi mê xem sách dưới ánh nến.

Bọn Hồng Lăng lo làm việc của mình, người thổi thêu, người quét tước phòng, người chuẩn bị nước và hoa tươi cho Mộ Dung Thư chuẩn bị tắm rửa.

“Vương phi, nên tắm rửa.” Văn Mai đến cạnh Mộ Dung Thư, nhẹ giọng nói.

Mộ Dung Thư gật đầu, “Được.” Nàng buông sách, ra phòng ngoài nhìn thùng nước đang tỏa hơi nhẹ nhẹ, nàng cời y phục, bước vào trong thùng.

Nước ấm vừa phải, vẻ phương diện này Văn Mai đặc biệt chú ý, nha đầu này nhờ kỹ năng thích nước ấm nên mỗi ngày nàng tắm rửa nàng ta đều cẩn thận pha nước cho đúng độ ấm thích hợp mới để nàng tắm.

“Ngày mai Vương gia và Thẩm trắc phi sẽ vào cung diện kiến Quý phi nương nương.” Văn Mai vừa kỳ lưng cho Mộ Dung Thư vừa nói.

“Ừ.” Mộ Dung Thư từ một tiếng, bây giờ nàng cũng không muốn lãng phí thời gian vào chuyện này. Văn Mai cũng không nói thêm gì nữa.

...

Sáng sớm hôm sau, Vũ Văn Mặc cùng Thẩm trắc phi vào cung.

Đại phu nhân và Tứ phu nhân đến Mai viên thỉnh an Mộ Dung Thư.

“Mấy ngày không gặp Vương phi, Vương phi càng thanh lệ thoát tục đi.” Đại phu nhân tươi cười nói. Mặc dù vài ngày trước có xảy ra chút chuyện với Mộ Dung Thư nhưng nữ nhân như các nàng giỏi nhất chính là nguỵ trang, rõ ràng hận đối phương nghiền răng nghiền lợi, nhưng ngoài mặt vẫn cố gắng làm như tỷ muội tình thâm.

Tứ phu nhân từ trước tới nay luôn thích gây rối nhưng từ sau khi xảy ra chuyện của Nhị phu nhân cùng Tứ phu nhân thì đã bắt đầu phòng bị Mộ Dung Thư, bây giờ thấy Mộ Dung Thư thì liền chu đôi môi đỏ mọng, nũng nịu nói: “Lần trước Vương phi đến Bắc viện mà chỉ đến chỗ của Đại phu nhân, không đến thăm nô tì, chuyện này làm nô tì đau lòng hết mắt ngày, người biết không, nô tì còn tưởng nô tì đã làm gì đắc tội Vương phi nữa.”

“Tứ phu nhân nói gì vậy, lần trước bản Vương phi đến tìm Đại phu nhân là có chút chuyện cần Đại phu nhân giúp, vốn nghĩ sẽ đến chỗ Tứ phu nhân ngồi một lúc nhưng đột nhiên lại có việc nên phải từ bỏ ý muốn gặp Tứ phu nhân.”

Mộ Dung Thư nhấp vài ngụm trà, trả lời ứng phó.

Đại phu nhân che miệng cười nói: “Tứ phu nhân còn biết ghen tị, lớn rồi mà còn không biết xấu hổ!”

“Không được cười nhạo nô tì, nô tì tính tình nhỏ nhen như vậy đó, giờ thì bị người ta biết hết rồi!” Tứ phu nhân gờ vò cá giận nói.

“Mới sớm Vương gia đã cùng Thẩm trắc phi vào cung, chắc lần này cũng sẽ ngủ lại trong cung. Thẩm trắc phi thật có phúc, có Quý phi nương nương làm chỗ dựa.” Đại phu nhân cười cười nhìn Mộ Dung Thư, thần sắc lạnh nhạt nói đầy ẩn ý.

Mộ Dung Thư neho mắt nhìn Đại phu nhân, “Thẩm trắc phi tất nhiên là có phúc.” Đại phu nhân muốn ám chỉ rằng nàng ta là người của Thẩm trắc phi, mà Thẩm trắc phi lại có Thẩm Quý phi là chỗ dựa vững chắc.

Nụ cười trên môi Đại phu nhân liền cứng đờ, đánh gãy đầu phụ họa: “Đúng vậy.”

“Không biết sinh nhật năm nay của Thẩm trắc phi, Quý phi nương nương có tới không? Mấy năm trước, Quý phi nương nương đều đến, đáng tiếc năm trước nô tì mới nhập phủ, không thể thấy dung nhan của Quý phi nương nương, đáng tiếc, thật sự rất đáng tiếc.” Tứ phu nhân hỏi có chút tò mò nói. Từ khi nhào vào Nam phủ Nam Dương Vương liền tò mò muốn biết nữ nhân như thế nào mà vừa nhập cung đã chiếm được độc sủng của hoàng thượng.

Nàng nghĩ dung nhan của Thẩm Quý phi hẳn phải hơn Thẩm trắc phi.

“Chắc sẽ đến.” Mộ Dung Thư nhàn nhạt trả lời. Trong đầu xuất hiện vài đoạn ký ức ngắn nhưng không khác nhau lắm, đều là cảnh yến tiệc mừng sinh nhật của Thẩm trắc phi, Thẩm Quý phi đều nhân cơ hội này để chăm chọc Mộ Dung Thư mà Mộ Dung Thư thì ăn nói vụng về nên chỉ có thể bị Thẩm Quý phi cười nhạo, sau đó trở thành trò cười của mọi người.

Năm nay, chắc là Thẩm Quý phi sẽ không bỏ qua cơ hội để đến cười nhạo nàng đâu.

Nghe đến đây, nụ cười trên môi Mộ Dung Thư càng thêm lạnh lẽo.

“Thật tốt quá, có thể tận mắt nhìn thấy Quý phu nương nương tuyệt sắc khuynh thành, không biết sẽ phong hoa tuyết đại cỡ nào!” Trong lòng Tứ phu nhân đầy chờ mong nói.

Đại phu nhân vốn biết rõ tình hình Thẩm quý phi nên nàng cũng rất mong chờ, nàng ngẩng đầu nhìn Mộ Dung Thu, không biết năm nay nàng ta sẽ ứng đối như thế nào? Sẽ bị Thẩm quý phi biến thành trò cười thêm một lần nữa? Nếu thật như vậy, nàng rất hà dạ đi.

“Vương phi, người mau ra ngoài phủ xem, Lưu phủ đại nãi nãi lại đến khóc lóc là lỗi trước cửa vương phủ rồi. Còn có cả đám người vây quanh xem nữa.” Ngoài cửa truyền đến thanh âm kinh hoảng của một nha hoàn.

“Vương phi?” Hồng Lăng nhìn về phía Mộ Dung Thu, cảm thấy nghi ngờ: tại sao Tam tiểu thư lại đến đây gây rối? Chẳng lẽ nàng ta không biết nơi này là nơi nào?

Đại phu nhân và Tứ phu nhân cùng nhìn Mộ Dung Thu, chẳng lẽ lời đồn là sự thật? Mộ Dung Thu tính kế thứ muội của mình? Bây giờ người đã tìm tới cửa! Đại phu nhân và Tứ phu nhân nhìn nhau, có trò hay để xem rồi! Không biết Mộ Dung Thu sẽ đối đãi với thứ muội của mình như thế nào đây? Sẽ giải quyết việc này như thế nào? Ánh mắt của mọi người trong phòng đều đặt vào người Mộ Dung Thu.

Mộ Dung Thu không có chút sợ hãi, ngược lại còn vẻ bình tĩnh, ánh mắt lạnh nhạt khẽ nhìn qua Đại phu nhân cùng Tứ phu nhân, sau đó nói nha hoàn ngoài cửa: “Xem ra Tam muội muốn làm khó bản Vương phi đây mà.” Đây là mục đích cuối cùng của Mộ Dung Tuyệt? Quay đến trước cửa phủ Nam Dương Vương, để làm khó nàng? Chuyện này càng lớn thì nàng càng nhận được nhiều chế trách của người đời thậm chí có thể khiến cho Vũ Văn Mặc trách tội! Có khả năng là lần này Mộ Dung Tuyệt quyết định lưỡng bại câu thương*?

* : ý của câu thành ngữ này là chỉ trong cuộc giành giật, cả hai bên đều bị tổn thương, chẳng có bên nào được lợi cả.

Dứt lời, nàng liền đứng dậy, cười lạnh nói: “Đi thôi, ra ngoài xem là chuyện gì.” Sau đó, quay đầu nhìn thoáng Hồng Lăng, Hồng Lăng nhìn thấy liền gật đầu.

“Tội nó tí cũng đi xem, nếu có chuyện gì, bọn nó tí cũng có thể nói giúp vài lời cho Vương phi.” Đại phu nhân cũng đứng dậy, quan tâm nói với Mộ Dung Thu nhằm ngăn chặn Mộ Dung Thu cự tuyệt nàng.

Tứ phu nhân cũng đứng dậy, “Đúng vậy, Vương phi, để bọn nó tí theo người đi.”

Mộ Dung Thu đứng bước, thần sắc trầm trọng, nhìn các nàng vẫn lần, cuối cùng vẻ như bất đắc dĩ nói: “Một khi đã như vậy, các người liền cùng đi.”

Nghe thấy giọng của Mộ Dung Thu có chút bất đắc dĩ, trong lòng của Đại phu nhân và Tứ phu nhân đều vô tay hoan hô hôm nay các nàng đến thành an thật là đúng đắn nên mới có cơ hội tốt như thế này! Nhìn biểu tình khó xử của Mộ Dung Thu thì sợ là việc này cũng không thể giải quyết dễ dàng! Nếu giải quyết không xong, chắc chắn sẽ gây huyên náo khắp kinh thành.

Ngoài cửa phủ Nam Dương Vương, Mộ Dung Tuyệt vẫn tóc theo kiểu phu nhân, mặc đồ tang trắng đang quý, sắc mặt nàng ta tái nhợt, trên trán có một chút vết máu, mọi người vây quanh xem, chỉ trò bàn tán xôn xao.

“Chẳng lẽ lời đồn này là thật? Chẳng lẽ Nam Dương Vương phi hãm hại thứ muội, không nói không rằng đã đem thứ muội gả cho Lưu công tử sao?”

“Theo ta thấy, Lưu đại nãi nãi là vì nổi cơn ghen, không chịu được việc Lưu công tử nạp thiếp.”

“Nhưng nghe người ta nói, chính mệnh Lưu đại nãi nãi nói nàng bất đắc dĩ mới gả cho Lưu công tử, là Nam Dương Vương phi hãm hại nàng, hủy đi sự trong sạch của nàng!”

“Lưu đại nãi nãi chẳng phải là muội muội của Nam Dương Vương phi sao? Có chuyện gì thì đóng cửa mà giải quyết, sao lại để người ngoài biết? Chẳng phải đây gây chuyện cho người ta bàn tán hay sao?”

“Nhiều người nói cũng khác nhau, thôi thì cứ chờ xem Nam Dương Vương phi nói thế nào, nghe nói Nam Dương Vương phi sau khi biết Lưu đại nãi nãi sinh bệnh liền sai người mang nhân sâm lâu năm và vài cuộn vải tốt nhất đến tặng nhưng Lưu đại nãi nãi không những không nhận mà còn sai hạ nhân trong phủ mang người tặng lễ đuổi ra ngoài. Sau đó Nam Dương Vương phi vẫn tiếp tục tặng đồ tốt nhưng Lưu đại nãi nãi vẫn từ chối.”

“Có chuyện này nữa? Xem ra việc này không đơn giản, chúng ta cứ chờ xem kịch vui đi.”

Đám người vây quanh mỗi người một câu, Mộ Dung Tuyệt vẻ như không nghe, trên gương mặt tái nhợt của nàng toàn là nước mắt, bộ dáng thê thảm vô cùng.

Đã đến lúc thích hợp, nàng liền nhìn về phía mọi người, kiệt lực khóc rồi khàn giọng nói: “Ta - Mộ Dung Tuyệt bất hạnh vô cùng! Thân bị tỷ tỷ hãm hại hủy đi trong sạch, bây giờ sống còn không bằng chết!”

Lúc này, đại môn của phủ Nam Dương Vương mở ra.

Người chưa thấy nhưng đã nghe giọng nói trong trẻo, lạnh lùng nhưng không kém phần uy nghiêm truyền ra.

“Tam muội tới gặp bản Vương phi sao lại không vào phủ mà lại mặc tang phục than khóc thảm thiết ở ngoài cửa thế kia?”

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 59

Mộ Dung Tuyệt ngẩng đầu lên, kinh ngạc nhìn Mộ Dung Thu đang từ từ đi đến.

Dưới ánh mặt trời sáng chói, bước đi của Mộ Dung Thu bước thong dong tự tin, mỗi bước đều cực kỳ tao nhã tiêu sái, nàng mặc một bộ y phục màu trắng hoa lệ thêu hoa văn tinh xảo càng tôn lên nét phong hoa tuyết đại nhưng không kém trong trẻo dịu dàng, búi tóc cao, cài một cây trâm ngọc màu đỏ nhìn rất kiều sa.

Mộ Dung Thu khẽ nhún mĩ.

Nhìn thấy dáng thì mọi người ai cũng kinh ngạc đến mất hồn, Nam Dương Vương phi lại có thể đến thế! Tuy không khuynh quốc khuynh thành nhưng lại mang vẻ tao nhã mà thế gian hiếm có đi.

“Lưu phủ có người mới qua đời? Tại sao không ai báo cho bản Vương phi?” Trong lúc mọi người đang thất thần thì lại Mộ Dung Thu quay đầu hỏi mấy nha hoàn sau lưng mình.

“Hồi Vương phi, không có ai qua đời.”

Mộ Dung Thu vẻ như thờ dãi nhẹ nhõm, nhìn Mộ Dung Tuyệt nói: “Tam muội, nếu trong quý phủ không có ai qua đời, vì sao lại mặc tang phục? Giữa ban ngày như thế này mà lại mặc tang phục khóc lóc thì sẽ làm cho người ta hiểu lầm, mà còn vô tình mang tiếng nguyên rủa nhà chồng, chẳng phải mọi người trong phủ vẫn khỏe mạnh sao?”

“Người!” Mộ Dung Tuyệt nghe được lời Mộ Dung Thu thì sắc mặt liền đại biến. Chú ý của nàng không phải thế, chẳng qua là nàng muốn mượn tang phục để biểu lộ ra sự bất hạnh của mình nhưng không ngờ lại bị Mộ Dung Thu nói thành như vậy!

Quả nhiên, người vây quanh nghe thấy Mộ Dung Thu nói xong liền lên án Mộ Dung Tuyệt bất hiếu.

“Vương phi, bất kể hôm nay như thế nào, trước mặt mọi người, người phải trả lời cho ta một cái công đạo!” Mộ Dung Tuyệt oán hận, hừ lạnh một tiếng, trên mặt hiện rõ sự căm phẫn.

Sau đó nàng ta lại nhìn mọi người rồi bày ra vẻ đáng thương, hai hàng lệ chảy dài trên má nói, “Xin các vị làm chứng, hôm nay ta - Mộ Dung Tuyệt muốn Nam Dương Vương phi trả cho ta một cái công đạo! Nếu như không phải do nàng thì ta cũng không rơi vào tình cảnh bi thảm này!”

Quả nhiên lời vừa nói ra, mọi người liền bắt đầu nín thở chờ xem kịch vui, trông chờ đáp án từ phía Nam Dương vương phi.

Đại phu nhân lạnh lùng nhìn Mộ Dung Tuyệt, thật không ngờ nàng ta lại dám đến tận nhà mà gây chuyện, có trò hay để xem rồi, Vương gia ghét nhất là bị người ta nói lung tung, nếu việc này truyền đến tai người thì không biết sẽ xảy ra chuyện gì! Nàng không tin Mộ Dung Thu có thể giải quyết chuyện này êm thấm, nhìn là biết Mộ Dung Tuyệt có chết cũng sẽ kéo theo Mộ Dung Thu !

Tứ phu nhân nhếch mắt đẹp lên, đôi môi đỏ mọng khẽ chu, có trò hay rồi! May mà sáng nay ăn không ít, nếu không sẽ chẳng đủ sức mà đứng xem kịch vui đi!

“Tam tiểu thư, nếu có chuyện sao không trực tiếp tìm Vương phi? Lại mặc tang phục gây rối? Dù sao đi nữa thì Vương phi cũng là tỷ tỷ của Tam tiểu thư, lúc còn ở phủ Tướng quân cũng rất yêu thương người, Vương phi vừa nghe nói Tam tiểu thư bị nhiễm bệnh liền phái người tặng hậu lễ, ngày nào cũng lo lắng cho Tam tiểu thư. Nhưng vì nguyên nhân gì mà Tam tiểu thư hết lần này đến lần khác lại gây hấn với Vương phi, đối với hạo ý của Vương phi cũng xem như không thấy, đến hôm nay lại chạy đến quý trước cửa vương phủ, luôn miệng vu tội cho Vương phi. Tam tiểu thư, người muốn gì?” Hồng Lăng lập tức tiến lên, đứng trước mặt Mộ Dung Tuyệt nhìn xuống, gương mặt thanh tú đầy vẻ tiếc hận, mỗi câu nói ra đều là chất vấn.

Mộ Dung Tuyệt không ngờ mình lại bị một đứa nha hoàn chỉ trích, sắc mặt liền cực kỳ khó coi, có nhiều người xem như vậy, nàng không thể để một đứa nha hoàn lớn lối trước mặt mình, thế nên lao đao đứng lên, trong lúc Hồng Lăng không chú ý liền vờn tay tát náng một cái. “Người có thân phận gì? Một đứa nha hoàn mà dám chỉ trích ta? Sao phủ Nam Dương Vương chẳng có quy củ gì hết vậy?”

“Lưu đại nãi nãi, người chớ khinh người quá đáng! Nếu không phải Lưu đại nãi nãi bất kính với Vương phi thì hạ nhân như chúng ta làm sao dám lớn gan như vậy? Nó tí tin tưởng bất cứ ai ở đây cũng đều thấy là Vương phi luôn luôn giữ hòa khí, ngược lại Lưu đại nãi nãi lại bức người không tha.” Thu Cúc lập tức tiến lên ôm Hồng Lăng miệng đang chảy máu, sau đó hai mắt rung rung, ủy khuất nhìn Mộ Dung Tuyệt, vừa khóc vừa nói.

Hồng Lăng đẩy Thu Cúc ra, cúi đầu âm thầm cắn nát thịt trong miệng, máu tươi liền theo khe miệng chảy ra, khuôn mặt nàng vốn nhỏ nhắn trắng nõn, máu tươi lại đỏ chói mắt, nước mắt chảy đầy trên mặt, sau khi đẩy Thu Cúc ra liền quý gối trước mặt Mộ Dung Thu, “Là nô tì sai, chộc giận Lưu đại nãi nãi, nhưng... Nô tì cảm thấy uất ức thay cho Vương phi, người vì chuyện Lưu đại nãi nãi và Lưu Phong thiếu gia mà đêm ngày lo lắng, người còn đem nhân sâm trầm nam vốn để dành

bồi dường cho thân thể cũng mang đến cho Lưu đại nãi nãi, gần đây trời trở lạnh, Vương phi đã mang vài khúc vải yêu thích nhất cho Lưu đại nãi nãi, nhưng tại sao Lưu đại nãi nãi đối xử với Vương phi như vậy?”

Vừa nói nước mắt vừa rơi, máu trong miệng không ngừng chảy, “Nhưng dù sao thì nó ti... vẫn không tuân theo quy củ, mong Vương phi trách phạt.”

Mộ Dung Thư bình tĩnh nhìn cái miệng nhỏ đầy máu của Hồng Lăng, hai bàn tay trắng nõn trong tay áo khẽ động. Nàng không nói gì, thờ dài một hơi nhìn Mộ Dung Tuyết đang la khóc om sòm.

Thấy vậy, trên mặt của bọn thị vệ vương phủ tràn đầy bất mãn. Mộ Dung Thư là Nam Dương Vương phi – là chủ tử của bọn họ nhưng lại bị một thứ nữ như Lưu đại nãi nãi nhục mạ! “Lưu đại nãi nãi thật là quá đáng!” Một tên thị vệ nói.

Đại phu nhân kinh ngạc nhìn Hồng Lăng, nha đầu này thật làm cho người khác ngạc nhiên đi, đúng là một nha hoàn trung thành, có thể nói ra hết những gì mà Mộ Dung Thư không thể nói!

“Vương phi, đừng trách cứ Hồng Lăng tý, tỷ ấy chỉ là uất ức thay Vương phi mà thôi. Nếu Vương phi muốn phạt Hồng Lăng tý, vậy cứ phạt luôn nó đi! Nó ti cam lòng bị phạt cùng tỷ ấy.” Thu Cúc nhìn lướt qua gương mặt tái xanh vì giận của Mộ Dung Tuyết, lập tức quý cạnh Hồng Lăng, thêm dầu vào lửa, chăm ngời thổi gió.

Mộ Dung Tuyết nhìn Hồng Lăng và Thu Cúc, sau đó lại người vẩy quanh đã bắt đầu chuyển sang chỉ trích mình thì tức đến bốc khói, rõ ràng là hai tiện tì kia đang diễn trò! Nha đầu Hồng Lăng là tâm phúc của Mộ Dung Thư, nàng không tin là nàng ta không biết chuyện nàng bị hãm hại nên mới phải gài cho Lưu Phong!

Bây giờ lại bày ra bộ dáng này, đúng là giả mù sa mưa mà!

Thực đáng giận!

Nàng gần đến hít thở không thông, con giận nghẹn trong ngực đến nổi mặt lúc xanh lúc đen, liền đi nhanh đến chỗ Hồng Lăng định tát thêm một cái nữa nhưng khi vừa vung tay thì đã có người giữ lại giữa không trung, nàng không hề nghĩ ngợi liền mắng: “Đồ hỗn trướng, dám động thủ với ta!”

Nhất thời, tiếng bàn tán ngưng bật, mọi âm thanh đều biến mất.

Mộ Dung Tuyết phát hiện có chỗ không thích hợp liền ngừng đầu nhìn, kết quả là nhìn thấy Mộ Dung Thư! Nàng liền nhu mày, “Tại sao là người?”

Mộ Dung Thư nhìn Mộ Dung Tuyết, trong lòng nàng cười lạnh nhưng trên mặt lại hiện rõ vẻ không thể tin cùng tức hận, “Tam muội, sao người lại biến thành thế này? Bây giờ người đã già đi, theo lẽ thì nên giúp phu dầy dỗ con nhưng bây giờ lại vì đồ kỳ mà gây chuyện! Người làm như thế không chỉ là làm mất thể diện một mình người mà còn làm tổn hại đến danh dự của phụ thân và mẫu thân!” Nàng thả tay, nhân lúc Mộ Dung Tuyết mất đi lý trí liền mắng to, Mộ Dung Thư vung tay tát mạnh vào mặt Mộ Dung Tuyết, so với cái tát hồi nãy còn mạnh hơn, Mộ Dung Thư che ngực, vô đau lòng quát: “Bây giờ ta vẫn xem người là Tam muội! Người bắt kinh với ta, ta vẫn có thể niệm tình tỷ muội mà tha thứ người, nhưng mà nếu người tiếp tục mặc tang phục gây chuyện thì chó trách bản Vương phi không xem trọng tình tỷ muội!”

Bốn phía lại vang lên một trận bàn tán mới, mọi người đều chê trách Mộ Dung Tuyết. Theo bọn họ thấy thì từ đầu đến giờ, quả thật đều là Mộ Dung Tuyết cố kích Nam Dương Vương phi.

“Chẳng lẽ Lưu đại nãi nãi đồ kỳ đến điên rồi? Nếu đối lại là người khác, ai mà dám bắt kinh với Nam Dương Vương phi như thế?”

“Đúng vậy, nha hoàn của Nam Dương vương phi bị đánh thật thảm, còn chảy máu kia, mà nha hoàn đó cũng thật trung thành, xem ra là Nam Dương Vương phi bị Lưu đại nãi nãi vu tội rồi.”

Mọi người - người một câu ta một câu, khắp nơi đều nhắm vào Mộ Dung Tuyết.

Mộ Dung Tuyết lập tức hoảng sợ, máu đầu rất khiến nàng cắn chặt răng, oán hận nhìn Mộ Dung Thư: “Rõ ràng lúc ở phủ Rường quán là người đã hãm hại ta, để cho ta...” Nàng vừa định nói là nàng vốn nghĩ người hèn mình là Nam Dương Vương nhưng chợt bừng tỉnh ra dù nàng có nói thì cũng không có gì để làm chứng.

Hôm nay nàng đến đây là để hủy hoại thanh danh của Mộ Dung Thư, nếu nàng sống khổ sở thì Mộ Dung Thư cũng đừng hòng được thoải mái.

Nghe vậy, Mộ Dung Thư cau mày, “Tam muội, nếu người còn muốn giữ mặt mũi thì hãy quay về Lưu phủ hầu hạ phu quân cho tốt, đừng ở đây làm xấu thể diện của Lưu phủ nữa.”

“Ha ha... Mộ Dung Thư, đừng có mà giả dối! Tại người, tại người hết! Đừng tưởng ta không biết người hãm hại ta, hôm nay vô luận như thế nào, người cũng phải trả lại công đạo cho ta! Nếu không thì ta đập đầu chết cho người xem.” Mộ Dung Tuyết oán hận nói.

Vân Mai cùng Thanh Bình thấy tình hình không ổn liền chạy lên chắn trước mặt Mộ Dung Thư, đề phòng nhìn Mộ Dung Tuyết.

“Haizz... Tam muội, người làm bản Vương phi thất vọng! Người như vậy cũng khó trách Lưu công tử...” Trong mắt Mộ Dung Thư lóe lên một tia cười lạnh nhưng trên mặt vẫn bình tĩnh, chỉ bắt đầu đi thờ dài một tiếng.

Hồng Lăng dập đầu lia lịa trước Mộ Dung Tuyết, “Lưu đại nãi nãi, lúc trước ở phủ Tướng quân, đầu là Vương phi chiếu cố người, người và Lưu công tử vốn tình đầu ý hợp, nếu không tại sao lại... lên kút gấp gỡ vào ban đêm? Người đừng làm Vương phi khó xử nữa, nếu người tức giận vì nó ti động chạm đến người thì nó ti dập đầu bồi tội với người!”

“Lưu đại nãi nãi, nó ti van xin người đừng vu khống cho Vương phi nữa, làm thế thì có gì tốt cho người?” Thu Cúc vừa ngăn không để Hồng Lăng dập đầu vừa nói.

Mộ Dung Tuyết có cảm giác rất muốn đánh người, nàng oán hận nhìn Hồng Lăng và Thu Cúc, “Các người mới là không biết xấu hổ!”

Hồng Lăng cùng Thu Cúc nghe vậy thì đều im lặng cắn răng, nước mắt rưng rưng.

Trong đám người đứng vây có không ít nam tử, vì nhìn thấy bộ dáng đáng thương của hai nàng không khỏi lên tiếng: “Lưu đại nãi nãi này ý mình là muội muội của Vương phi liền hồ nháo như thế! Rõ ràng mình là nữ tử chưa gả đi lại lên kút hèn hò với Lưu công tử vào ban đêm, chuyện như vậy mà cũng đủ thừa Vương phi cho được.” “Đúng đó, coi kìa, Vương phi nói câu nào cũng là suy nghĩ cho Lưu đại nãi nãi. Sao mà người lại can rở, không biết phải trái gì hết vậy?”

“Mộ Dung Thư, người muốn ta chết tại đây? Được, người không để cho ta sống tốt thì ta cũng không để người thoải mái!” Mộ Dung Tuyết nghe tiếng xì xào xung quanh liền hiểu Mộ Dung Thư này cực kỳ gò ép làm trò, lại thêm hai tiện tì kia giúp đỡ một tay nữa! Được, dù sao cuộc sống của nàng bây giờ cũng đã rất thống khổ, chỉ bằng chết cho rồi! Nhưng Mộ Dung Thư cũng đừng hòng được sống tốt!

Ý đã định, hận ý trong mắt Mộ Dung Tuyết càng đậm, “Được, được! Ta lấy cái chết để cảnh báo cho Nam Dương Vương là Mộ Dung Thư người chính là loại nữ nhân tâm tư ác độc! Tiện thể cũng để cho đương kim thánh thượng nhìn xem Nam Dương Vương phi giết hại thứ muội ra sao!”

Dứt lời, nàng liền đầu lao đến con sư tử đá trước cửa. Mộ Dung Thư hét lớn một tiếng: “Ngăn nàng lại!”

Thị vệ của vương phủ đầu phải là tầm thường, ai cũng có võ công trong người, nhận được mệnh lệnh liền ngăn Mộ Dung Tuyết lại.

Sau khi Mộ Dung Tuyết bị ngăn lại, Đại phu nhân thăm tức hận: Mộ Dung Tuyết thật vô dụng, chạy chậm quá đi! Nếu nàng ta chết thì mới có trò hay để xem chứ! Nếu chuyện này đến tai thánh thượng, chỉ sợ Mộ Dung Thư sẽ bị Vương gia hưu!

Một màn này đều làm cho mọi người kinh hãi! Mọi người còn chưa định thần thì Mộ Dung Thư đã lên tiếng: “Mộ Dung Tuyết chính là thứ muội của bản Vương phi, lẽ ra bản Vương phi phải đối xử hữu ái, khoan dung với nàng nhưng vì đồ kỳ mà Tam muội đánh mất lý trí, làm những chuyện hoang đường này! Bản Vương phi cũng chỉ có thể đau lòng mà nghiêm khắc giáo huấn nàng, ta không muốn tuyệt tình nhưng cũng chỉ có thể tuyệt tình.”

Lời nàng nói ra ai cũng tán thành, quả thật Mộ Dung Tuyết rất quá quắt!

Mộ Dung Tuyết bị hai thị vệ khống chế, bật chặt miệng nên khi nghe Mộ Dung Thư nói xong dù hận đến nổi muốn giết nàng ngay lập tức nhưng lại không cách nào, chỉ có thể kích động 'ồ ồ' chứ.

Mộ Dung Thư bước đến trước mặt Mộ Dung Tuyết, cúi đầu nói nhỏ vào tai nàng ta: “Đừng tưởng ta không biết ý định của người và Mộ Dung Lạp! Muốn đầu với ta, người còn chưa đủ kinh nghiệm đâu. Nếu người còn muốn chết, ta sẽ không ngăn cản nhưng ta có thể thành toàn cho Tam di nương chết theo người! Tin ta đi, đây không phải là lời nói đùa mà là lời khẳng định!”

“Người!” Mộ Dung Tuyết không thể tin, bên tai vẫn còn vang vọng từng câu từng chữ của Mộ Dung Thư, tuy nàng hận nàng ta nhưng cũng không dám manh động.

Sau đó, Mộ Dung Thư phản phò bọn thị vệ: “Đưa Lưu đại nãi nãi về phủ, phải đảm bảo an toàn cho người, nhắc nhở Lưu thiếu gia một tiếng, chiếu cố Lưu đại nãi nãi thật tốt! Đừng để một người vốn phải ở trong trạch viện như Lưu đại nãi nãi xuất đầu lộ diện, cũng nhắc nhở Lưu tri châu, đừng nên trách cứ Lưu đại nãi nãi, chẳng qua là muội ấy giận quá mất khôn.”

“Vâng ạ.”

Không để ý tới phản ứng của Mộ Dung Tuyết, Mộ Dung Thư liền xoay người đi vào phủ, lúc đi qua Đại phu nhân và Tứ phu nhân, Mộ Dung Thư nhàn nhạt nhìn các nàng, nhếch môi nói: “Đọa các người? Tam muội của bản Vương phi trước giờ đã vậy.”

Đại phu nhân và Tứ phu nhân vội lắc đầu nói: “Xem ra là Lưu đại nãi nãi bị bệnh thật rồi.”

Mộ Dung Thư nhướng mày, mỉm cười.

Đám người vây quanh thấy không còn chuyện nữa thì cũng giải tán.

...

Sau khi quay lại Mai viên, Mộ Dung Thư liền sai người chuẩn bị trướng gài và nước đá.

“Hồng Lăng, người chịu khổ rồi.” Mộ Dung Thư đau lòng nhìn gò má sưng húp của Hồng Lăng nói.

Vân Mai mắng một câu: “Luu đại nãi nãi xuống tay cũng độc ác quá. Nàng ta không dễ chịu, nên cũng muốn kéo theo Vương phi mà.”

“Hồi Vương phi, nó thì không đau! Thà nó thì chịu tội còn hơn để Vương phi bị người ta chửi rủa, miệt thị thanh danh.” Hồng Lăng cười trả lời. Có mấy lời, mấy việc Vương phi không tiện làm thì cứ để các nàng làm thay, thật ra nàng cũng đã sớm chuẩn bị tâm lý cho cái tát này rồi, “Nha đầu ngốc.” Mộ Dung Thu cười khẽ rồi lấy quai trướng lẳng lẳng trên gò má của Hồng Lăng.

Hồng Lăng kinh ngạc, vội đứng lên nói, “Đề nó thì tự làm là được rồi! Sao lại dám phiền Vương phi làm thế?”

“Đừng ngại, chính người đã chịu thay một tát này cho ta mà.” Mộ Dung Thu vừa mỉm cười nói vừa kéo Hồng Lăng ngồi xuống, dùng trướng gà xoa nhẹ nhẹ trên mặt nàng. “Miệng người bị thương, tối nay, người đừng dùng đồ nóng.”

Hồng Lăng càng kinh ngạc sao Vương phi lại có thể biết miệng nàng bị thương?

“Sức của Tam muội cũng không lớn như vậy, tuy đã dùng đến tám phần lực, nhưng cũng không thể chảy nhiều máu như thế.” Mộ Dung Thu thần nhiên nói.

Hồng Lăng cười ngây ngốc, trả lời: “Nó thì sợ không đủ hiệu quả, cũng may mà có Thu Cúc.”

Thu Cúc nghe vậy, cười nói: “Sao chúng ta có thể trở mặt nhìn Vương phi bị người ta nói xấu, huống hồ có nhiều người ngoài nhìn vào như vậy, bảo vệ chủ tử là việc quan trọng nhất.”

“Lần tới không được làm như thế nữa.” Tuy Mộ Dung Thu vẫn còn lo lắng cho các nàng nhưng vẫn nghiêm khắc nói cho các nàng. Trong mắt người xưa, hạ nhân thay chủ tử bị phạt là chuyện đương nhiên nhưng đối với nàng, mọi người đều giống như nhau. Tuy không thể bắt bọn Hồng Lăng nhìn nhận nhân nang nhưng tuyệt đối không thể để bọn họ cho rằng mạng của mình không bằng mạng người khác.

“Vâng.” Bốn người đồng thanh trả lời.

Hai canh giờ sau, trời đã tối.

Thanh Bình lấy tin từ thủ vệ kia quay về.

“Sau khi Luu đại nãi nãi bị đưa về Luu phủ, Luu tri châu rất giận dữ, khiển trách một phen sau đó liền ra lệnh cấm Luu đại nãi nãi tự ý xuất phủ! Luu thiếu gia biết được chuyện thì liền nổi cơn thịnh nộ, cãi nhau một trận với Mộ Dung Tuyết rồi đòi hưu nàng, may mà có Luu tri châu Đại nhân ngăn lại nên mới tạm yên. Luu thiếu gia cũng không nhắc lại chuyện hưu thế nữa.”

Mộ Dung Thu gật đầu. Trước kia nghe nói Luu tri châu là người hiểu chuyện, chuyện hôm nay Mộ Dung Tuyết chạy đến vương phủ gây rối chắc chắn Luu tri châu không biết.

“Tốt lắm, Luu tri châu Đại nhân là người hiểu lý lẽ, còn truyền lời xin lỗi Vương phi. Người cam đoan chuyện này sẽ không xảy ra lần nào nữa.” Thanh Bình tiếp tục nói thêm.

Con người của Mộ Dung Thu chợt lóe, theo cách làm người của Luu tri châu từ xưa đến giờ chắc chắn sẽ không cho Mộ Dung Tuyết xuất phủ.

Thế nhưng, Mộ Dung Tuyết đã giải quyết xong, vẫn còn Mộ Dung Lạp!

Chắc chắn hành động lần này của Mộ Dung Tuyết là do Mộ Dung Lạp giật dây, nếu không với tính tình của Mộ Dung Tuyết thì sẽ không có gan làm chuyện này! Nhất định là Mộ Dung Diệp đã hứa hẹn gì với nàng!

Có lẽ, ngoài Mộ Dung Lạp còn có cả Mộ Dung Lâm!

Dù sao thì chuyện Nhị di nương bị đuổi ra khỏi phủ Tướng quân có liên quan đến nàng, Mộ Dung Lạp và Mộ Dung Lâm hận nàng cũng là chuyện bình thường.

Nàng khẽ nhu mày, ra lệnh cho Thanh Bình: “Người lui xuống đi.”

“Dạ, Vương phi. Trong cung có người tới truyền lời là Vương gia và Thẩm trắc phi sẽ ở lại trong cung một đêm, ngày mai mới hồi phủ.” Thanh Bình lại nói thêm.

Mộ Dung Thu gật đầu, “Ừ, bản Vương phi biết rồi.” Chuyện này cũng bình thường, thời gian Thẩm trắc phi và Vũ Văn Mặc đi đến cung đã mất khoảng hai canh giờ, dĩ nhiên một ngày sẽ không về kịp.

Sau khi Thanh Bình lui ra, trong phòng chỉ còn một mình Mộ Dung Thu, nàng xem vài trang sách rồi buông xuống, chậm rãi đến bên cửa sổ đã mờ ra, ngẩng đầu nhìn lên vầng trăng. Bỗng nhiên, nàng cảm thấy lạc lõng, sau khi đến thế giới này, mỗi ngày đều là tranh đấu, tuy nàng có thể kiểm soát mọi việc cũng như tùy ý đưa bốn những kẻ muốn hãm hại nàng trong tay nhưng đây không phải là cuộc sống mà nàng mong muốn.

Nhưng nếu muốn sống thì nàng phải chấp nhận nó, thân phận bây giờ của nàng thì sẽ kèm theo rất nhiều điều phải bận tâm. Đột nhiên nàng rất nhớ anh trai ở thế kỷ 21, không biết một mình anh có thể đối kháng với toàn gia tộc không? Hai anh em nàng là con riêng, vừa sinh ra đã phải trả giá để mà sống sót. Nhờ lúc nàng bảy tuổi, anh trai chín tuổi, vợ hiện giờ của cha nàng dùng thủ để cướp ông từ tay mẹ, mẹ nàng bắt cóc đi nên phải ly hôn rồi biến thành nhân tình của ba. Không ngờ người đàn bà kia biết được liên thiết kế một vụ tai nạn giao thông để cướp đi tính mạng mẹ. Từ lúc cha đem bà ta về cái nhà kia nuôi dưỡng thì hai anh em nàng đã bắt đầu dùng thủ đoạn để với người đàn bà độc ác đó.

Anh trai nhất quyết muốn trả thù người đàn bà đó và cả cha mình, vì tài sản mà bỏ qua người mình yêu để lấy một thiên kim tiểu thư không hề có chút tình cảm mà điều duy nhất nàng có thể làm là đứng sau giúp anh ấy bày mưu tính kế, không tiếc bất kỳ giá nào cũng phải dẫn dắt những người đó vào trong cạm bẫy nàng đã giăng ra.

Cuối cùng thì cũng thành công, nhưng chưa kịp hưởng thụ thì máy bay đã gặp tai nạn. Sau khi đến nơi này, tuy nàng có thể thay đổi rất nhiều việc, nhưng cuối cùng thì vẫn không thể thay đổi được vận mệnh của mình!

Nàng không còn ở bên cạnh anh hai, không biết một mình anh có chống chọi nổi với những người đó hay không?

“Em không còn bên cạnh anh, hy vọng anh có thể đánh dấu thẳng đó, không gì có thể ngăn nổi.” Nàng ngược nhìn vầng trăng rồi nhẹ nhàng thở dài nói, sau đó mỉm cười, vươn tay đóng cửa sổ lại.

Hôm sau

Sau khi dùng xong điểm tâm, Khương bà từ – Quân sự phụ trách việc thu mua vật dụng sinh hoạt trong phủ tìm đến than phiền phòng thu chi không cấp ngân lượng cho bà ra phủ mua hàng.

“Phòng thu chi có nói lý do là gì không?” Mộ Dung Thu trầm giọng hỏi.

Khương bà từ vội nói: “Nó thì có hỏi nguyên nhân, phòng thu chi nói là Thẩm trắc phi đã thông báo, nếu không có sự cho phép của người thì không được tùy ý cấp ngân lượng. Nhưng hôm nay Thẩm trắc phi đang ở trong cung, làm sao xin phép người cho được đây?”

Nghe vậy, Mộ Dung Thu nhướn mi, phải được Thẩm trắc phi đồng ý?

“Nó thì đã nói với phòng thu chi là bây giờ Vương phi và Thẩm trắc phi cùng quản lý mọi việc trong vương phủ, chỉ cần Vương phi đồng ý là được nhưng phòng thu chi lại nói là hai năm trước Vương gia đã ra lệnh trừ khi có sự đồng ý của Thẩm trắc phi thì mới có thể lãnh tiền.” Khương bà từ có chút khó xử nhìn Mộ Dung Thu.

“Bản Vương phi cho phép cũng có thể lãnh tiền? Đây là suy nghĩ của Khương bà từ?” Mộ Dung Thu phát hiện lời của Khương bà từ có điểm không thích hợp liền bắt vào trọng điểm. Khương bà từ có chút sững sờ nhưng lập tức gạt đầu, “Nó thì cho rằng đây là điều đúng, bây giờ thì phần nửa chuyện tình trong phủ đều do Vương phi quản lý, bây giờ Thẩm trắc phi đã vào cung, chuyện lãnh bạc này không phải cũng do Vương phi quản sao?”

“Hử... Đã có quy định phải được sự đồng ý của Thẩm trắc phi mới có thể lãnh tiền, vậy người cứ đợi thêm một ngày đi.” Mộ Dung Thu miễn cưỡng nói.

“Cái này không thể được, trong phủ có rất nhiều thứ cần phải mua.” Khương bà từ nghe Mộ Dung Thu nói vậy, vội la lên giống như hôm nay mà không mua hàng thì hậu quả vô cùng to tát vậy.

Mộ Dung Thu nhu mày, lạnh lùng nhìn về phía Khương bà từ, ánh mắt sắc bén đảo một vòng trên người bà ta rồi nói: “Cái gì mà quan trọng đến nỗi phải mua ngay hôm nay? Nếu bản Vương phi nhớ không lầm, cứ khoảng mười ngày thì Khương bà từ xuất phủ một lần mà đồ đạc người thường mua chẳng qua chỉ là vật dụng hàng ngày thôi.”

Khương bà từ nghẹn lời, thần sắc có chút kích động. “Vâng, Vương phi nói đúng. Hôm nay là đúng hạn nó đi ra ngoài mua vật dụng, chỉ sợ chậm trễ sẽ có sai sót nên mới tới gặp Vương phi.”

Mộ Dung Thu bình tĩnh nhìn phản ứng của bà ta sau đó đứng dậy nhìn bà, lạnh lùng nói: “Khương bà từ tìm nhầm người rồi, cho dù người muốn mua gì hay người có thất trách hay không thì bản Vương phi không thể quyết định được. Chẳng phải những chuyện này do Thẩm trắc phi quản sao? Tốt hơn hết người cứ an tâm chờ Thẩm trắc phi đi.”

“Cái này... Nó thì linh mệnh.” Khương bà từ nhìn thấy ánh mắt sắc bén của Mộ Dung Thu thì tâm tình kinh hoảng, mồ hôi đầy đầu, sau khi nghe Mộ Dung Thu nói xong liền thờ phò nhẹ nhõm, lập tức rời đi.

Nhìn theo bóng lưng bà ta, Mộ Dung Thu nhu mày, Khương bà từ này hình như có gì dấu diếm thì phải?

“Vương phi, sao hôm nay Khương bà từ lại đến tìm người? Trước đây chậm trễ một hai ngày cũng đâu có sao mà bây giờ lại lo lắng như thế.” Hồng Lăng nhìn Khương bà từ vội rời đi, nghi hoặc nói.

Mộ Dung Thu gật đầu: “Có chút khác thường, người kêu Thanh Bình đến phòng thu chi hỏi xem chuyện gì xảy ra.”

“Vâng ạ.”

Sau nửa canh giờ, Thanh Bình quay về.

“Hồi Vương phi, phòng thu chi nói là Vương gia đã từng nói nếu muốn xuất bạc phải được sự đồng ý của Thẩm trắc phi. Do hôm nay Thẩm trắc phi vắng mặt nên phòng thu chi không dám tự tiện quyết định xuất bạc ra cho Khương bà từ.” Thanh Bình nói.

“Ừ.” Mộ Dung Thu gật đầu. Nàng cảm thấy mục đích Khương bà từ đến gặp nàng hôm nay không đơn giản, tuyệt đối là đang che giấu cái gì đó.

Rốt cuộc là cái gì đây? Mộ Dung Thu khép hờ hai mắt.

“Chẳng lẽ Khương bà từ có chuyện gì gạt Vương phi?” Hồng Lăng cau mày nói. Mộ Dung Thu khẽ cười nói: “Bà ta không dám đầu, kêu Thanh Bình theo dõi Khương bà từ, nếu như có gì khác thường báo ngay cho bản Vương phi.”

“Vâng ạ.”

...

Bắc Uyển

Sau chuyện lần trước, Nhị phu nhân vẫn ngoan ngoãn ở trong Bắc uyển, rất hiếm khi ra ngoài, đến nay đã tròn hai tháng. Đại phu nhân và Tứ phu nhân đều là người biết tính toán, biết hôm nay là ngày ta có thể đi ra ngoài nên liền hẹn ngày ta cùng dùng điểm tâm.

Cả ba có rất nhiều chuyện để nói với nhau, chủ đề không phải xoay quanh Mộ Dung Thu thì là Thẩm trắc phi nhưng nhiều nhất vẫn là Vũ Văn Mặc. Tuy từ sau khi ba người nhập phủ, sự sùng ái không so được với Thẩm trắc phi nhưng so với Vương phi vẫn hơn vài phần, hơn nữa lúc trước Vương phi không có chút tâm cơ ngược lại còn bị các nàng đùa bỡn trong tay.

Nhưng từ khi Nhị phu nhân và Tam phu nhân liên tục gặp chuyện không may, ba người các nàng bỗng nhiên cảnh giác, hình như Vương phi không phải là người có thể tùy ý để các nàng khi dễ như trước nữa!

“Vương phi thay đổi quá nhiều, các người nói thì xem một người có thể thay đổi đến vậy sao?” Nhị phu nhân tuy không có hành động gì trong hai tháng nay nhưng trong lòng vẫn canh cánh chuyện này, nàng càng nghĩ càng cảm thấy không đúng, nếu Vương phi có tâm cơ như thế thì sao trước kia lại dễ dàng bị bốn người các nàng tính kế?

Trong này nhất định có bí ẩn!

Đại phu nhân lạnh nhạt nói: “Ta cứ tưởng nha hoàn Hồng Lăng ở sau lưng bày mưu tính kế, nhưng càng nghĩ thì càng cảm thấy không đúng, nếu nha hoàn này lợi hại như vậy thì tại sao không giúp Vương phi từ hai năm trước?” Sau khi bị Mộ Dung Thu chinh vài lần thì nàng mới cân thận suy nghĩ tới vấn đề này, ngay từ đầu nàng đã nhầm sai mục tiêu!

“Chẳng lẽ Vương phi giả vờ? Cổ tình đề chúng ta tưởng nàng ngu dốt?” Tứ phu nhân suy đoán.

Nhị phu nhân nheo mắt, cắn răng nói: “Chẳng lẽ bị quỷ ám?”

“Quỷ ám?” Tứ phu nhân mở to mắt, vẻ cực kỳ kinh ngạc, sau đó lắc đầu nói: “Nói nhảm, làm gì có chuyện quỷ ám?”

“Không... Có lẽ là quỷ ám thật!” Đại phu nhân nghe được lời của Nhị phu nhân thì hai mắt liền tỏa sáng.

Nhị phu nhân gật đầu với Đại phu nhân nói: “Vẫn là Đại phu nhân hiểu ý ta. Ma quỷ vốn lúc ẩn lúc hiện, chúng ta cũng đã từng vào miếu dâng hương, tất nhiên là tin quỷ thần có thật, cho dù trước đây Vương phi có tình lừa chúng ta, còn bây giờ mới chân chính là người thì cũng không sao, chỉ cần chúng ta đều tin Vương phi bị quỷ ám là được rồi.”

“Vừa may nhà ta có một đạo trường cử năm ngày lại đến phủ ta một lần. Chúng ta cứ chờ Vương gia và Thẩm trắc phi hỏi phủ liền mời đạo trường đến.” Đại phu nhân hạ giọng nói.

“Tốt, thật tốt quá.” Tứ phu nhân cười lạnh, lập tức phụ họa nói.

...

Nhị phu nhân vừa thoát khỏi lệnh cấm túc liền cùng Đại phu nhân cùng Tứ phu nhân bày mưu tính kế, sau đó liền đến Mai viên thỉnh an Mộ Dung Thu.

“Nó tí gặp qua Vương phi.” Nhị phu nhân cúi người hành lễ với Mộ Dung Thu. Từ chuyện lần trước, nàng ghi nhớ trong lòng, tuyệt đối không thể xưng hô tỷ muội với Mộ Dung Thu để tránh bị lấy cớ đó làm cớ để trừng phạt.

Mộ Dung Thu nhìn Nhị phu nhân quyền rũ, hai mắt chuyển động, hai tháng trôi qua thật nhanh? Nàng ngầm đánh giá Nhị phu nhân, coi như lần này đã biết biết vâng lời, hành xử cẩn thận hơn rồi. “Nhị phu nhân không cần đa lễ, đứng lên đi.”

Nghe vậy, trong lòng Nhị phu nhân cười lạnh, nếu cấp bậc lễ nghĩa không chu toàn, không biết người lại đối phó ta bằng cách nào! Nàng đứng thẳng lên, cười nói: “Tạ Vương phi.”

“Hai tháng không gặp Nhị phu nhân, người cũng tốt lên, nhìn qua sắc mặt hồng nhuận, thân thể đầy đặn.” Sau khi Nhị phu nhân ngồi xuống, Mộ Dung Thu liền cười nói. Nhị phu nhân nghe vậy, hơi giật mình, mới hai tháng mà mình đã béo lên rồi? Không được, trở về nhất định phải ăn ít lại, nếu không sẽ làm Vương gia chán ghét.

“Hai tháng qua, nó tí đã hiểu ra rất nhiều việc, trước đây do không hiểu chuyện, mới chọc giận Vương phi, may mà người nhân từ không chấp nhặt lỗi lầm còn cho nó tí cơ hội để hối cải, sau này nó tí sẽ tận tâm hầu hạ Vương phi.”

“Từ trước đến nay, Nhị phu nhân đều là người có đầu óc, nếu đã biết sai chỗ nào thì đừng tái phạm là được. Người cũng không cần phải tận tâm hầu hạ ta, cứ dùng hết tâm tư trên người Vương gia đi, Vương gia cả ngày bận việc công vụ, rất cần người hầu hạ.” Mộ Dung Thu cúi đầu, hơi mất kiên nhẫn nói.

Hồng Lăng thấy nàng bắt đầu mất kiên nhẫn, liền thay ly trà khác cho Mộ Dung Thu. Nàng cảm ly trà, mở nắp khẽ gạt những mảnh trà vụn. Nhị phu nhân không dám nói gì, chỉ không ngừng vâng vâng dạ dạ, sau đó nói với Mộ Dung Thu: “Lần trước Vương phi hỏi phủ Tướng quân, nó tí không có dịp tặng người món lễ vật nào để bày tỏ tấm lòng, hôm nay mới được ra ngoài nên chưa chuẩn bị kịp, chỉ có cây trầm ngọc này là nó tí lựa chọn cẩn thận, chất ngọc vô cùng tốt, ban đầu vừa nhìn thấy nó, nó tí đã cảm thấy chỉ Vương phi mới hợp với nó.”

Hồng Lăng nhận cây trầm từ nha hoàn của Nhị phu nhân rồi đưa cho Mộ Dung Thu.

Mộ Dung Thu đối với mấy thứ ngọc trầm, ngấn khí, vòng ngọc... thì không có hứng thú nên chỉ nhìn qua kiểu dáng và màu sắc, liền cười trả lời: “Nhị phu nhân phí tâm.”

“Dạ, đây là chuyện nó tí cần làm.” Nhị phu nhân khách khí nói. Mộ Dung Thu giương mắt nhìn Nhị phu nhân cẩn trọng, ăn nói khép nép, hoàn toàn không còn bộ dáng phô trương như ngày xưa. Nàng ta vốn không phải là người dễ củi đầu, sao hôm nay lại vâng lời như vậy, nếu không phải cam tâm thì chắc là đang định hại người. Đối với mấy tiểu thiếp của Vũ Văn Mặc, bình thường Mộ Dung Thu ít khi quan tâm đến, bọn họ cả ngày rảnh rỗi, không hại người ta thì ăn cơm không ngon! Nghĩ đến đây, Mộ Dung Thu nhàu mày có chút không kiên nhẫn, cũng không muốn tiếp tục nói.

Hồng Lăng hiểu ý liền nói lớn: “Vương phi, sổ sách phòng bếp người còn chưa xem, chiều nay lại phải giao cho quân sự phòng bếp rồi.”

“Ừ?” Mộ Dung Thu nhướng mày, nhìn Nhị phu nhân: “Bản Vương phi không thể cùng Nhị phu nhân nói chuyện phiếm nữa, ngày khác lại cùng tán gẫu tiếp.”

Dứt lời, Mộ Dung Thu liền đứng dậy đi qua Nhị phu nhân, bước ra ngoài.

Nhị phu nhân cúi đầu nhìn theo bóng lưng Mộ Dung Thu, nụ cười trên môi liền biến mất, thay vào đó là nụ cười âm lãnh.

Trên đường về, Mộ Dung Thu khen ngợi Hồng Lăng: “Làm không tệ.”

“Nó tí đã sớm nhìn ra Bương phi không muốn nói chuyện cùng Nhị phu nhân nên mới nghĩ biện pháp để Vương phi thoát thân.” Hồng Lăng cúi đầu che miệng cười trộm nói. Hôm nay Nhị phu nhân quá mức giả dối, quá bất đồng với trước, bên ngoài thì tôn kính Vương phi, thật ra thì không biết đang âm mưu gì bên trong.

“Người, giải hoạt!” Mộ Dung Thu lắc đầu cười. Với sự quan sát tinh nhạy và trí thông minh của Hồng Lăng, nếu ở hiện đại chắc chắn sẽ thành công, chỉ đáng tiếc lại sinh ra trong trạch viện của cổ đại – một thời kỳ không cho phép nữ nhân phát triển.

Hồng Lăng khẽ cười nói, “Lúc này Nhị phu nhân đã được giải lệnh cấm, không biết sau này lại gây chuyện gì nữa.”

Mộ Dung Thu nhàu mày, sống trong trạch viện thì không được một ngày yên ổn.

...

Lúc này, một nha hoàn làm việc nặng cuống quýt chạy tới, nhìn thấy Mộ Dung Thu liền thở hổn hển nói: “Bẩm Vương phi, bên ngoài phủ có một nam tử mang theo một đứa nhỏ ba bốn tuổi muốn gặp người.”

“Một nam tử và một tiểu hài tử?” Mộ Dung Thu nheo mắt, cố gắng nhớ nhưng đáng tiếc là không hề có hình ảnh của một nam tử cùng một đứa bé nào, chỉ có trí nhớ về Liễu Ngọc Nhi và Hiên nhi.

“Người đó nói gì?” Hồng Lăng cũng muốn biết hai người kia là ai, nghĩ mãi cũng không nghĩ ra là người nào, liền hỏi nha hoàn kia.

Nha hoàn kia liền trả lời: “Bộ đáng nam tử kia là một hán tử từ nhà quê, đứa bé kia nhìn có chút quen mắt, bé tên là Vương Hiên.”

“Hiên nhi?” Mộ Dung Thu cau mày hỏi lại.

“Vương phi, có phải Liễu tiểu thư và Hiên nhi không? Cũng không phải, nếu tới cùng một nam tử thì chắc không phải Hiên nhi.” Hồng Lăng nghi ngờ nói.

Mộ Dung Thu cảm thấy bất an, lập tức nói với nha hoàn kia: “Cho bọn họ vào.”

Mấy khắc sau, chỉ thấy nha hoàn kia một mình trở về, không có ai theo sau.

“Người đâu?” Mộ Dung Thu hỏi.

Nha hoàn kia lắc đầu trả lời: “Lúc nô tì đến cửa thì hai người kia đã đi rồi, hỏi thị vệ gác cửa thì họ nói đưa nô kia nhìn thấy một chiếc xe ngựa chạy qua liền cùng nam tử kia đuổi theo, lúc đi còn để lại một câu nói cho thị vệ : ‘Vương phi xinh đẹp, mau cứu mẫu thân Hiền nữ.’”

“Quả thật là Hiền nhi!” Hồng Lăng kinh hô một tiếng.

Mộ Dung Thu khép bờ mắt, lâm vào trầm tư. Hiền nhi cùng một nam tử đến tìm nàng, sau đó lại đuổi theo một chiếc xe ngựa, câu nói cuối cùng Hiền nhi để lại là cầu nàng cứu Liễu Ngọc Nhi!

Chẳng lẽ Liễu Ngọc Nhi gặp chuyện gì? Nam tử cùng đi với Hiền nhi là ai?

“Gọi Mã hộ vệ tới đây.” Mộ Dung Thu ra lệnh cho nha hoàn kia. Mã hộ vệ là thống lĩnh thị vệ phụ trách bảo hộ vương phi, hơn nữa võ công rất tốt.

Nha hoàn kia lập tức vâng lệnh, vội bước nhanh ra ngoài.

Hồng Lăng thấy nha hoàn kia rời đi, liền nói với Mộ Dung Thu: “Vương phi, có phải Liễu tiểu thư gặp phải nguy hiểm? Nếu không sao tiểu thiếu gia lại cầu cứu?”

“Tiểu nam hài chắc chắn là Hiền nhi! Sợ rằng Ngọc Nhi đã gặp phải nguy hiểm rồi.” Mộ Dung Thu cau mày nói.

“Tại sao có thể như vậy?” Hồng Lăng nhăn mày. Rõ ràng là Liễu tiểu thư đã mang theo tiểu thiếu gia rời khỏi kinh thành, sao đột nhiên trở lại kinh thành? Sau đó lại gặp phải nguy hiểm?

Không lâu sau, nha hoàn kia cùng Mã hộ vệ đến nơi.

“Vương phi, Mã hộ vệ đến rồi.”

“Nô tì ra mắt Vương phi.”

Mộ Dung Thu ngẩng đầu nhìn Mã hộ vệ, “Bản Vương phi gọi người tới là có chuyện phiền người đi làm.”

“Vương phi cứ việc phân phó.” Mã hộ vệ trả lời.

“Bản Vương phi cần người tìm ba người, một nữ tử tên Liễu Ngọc Nhi, một hài tử ba tuổi tên Vương Hiền, còn có một người nam tử, đại khái là hán tử nông thôn. Lúc này hẳn còn ở kinh thành. Thị vệ gác cửa có gặp qua hài tử cùng nam tử kia, xin Mã hộ vệ mang theo hai thị vệ kia cùng đi tìm, nếu như có tin tức lập tức báo bản Vương phi.” Mộ Dung Thu thần sắc nghiêm túc, phân phó nói.

Mã hộ vệ cung kính chấp tay trả lời: “Vâng, Vương phi.”

Sau khi Mã hộ vệ rời đi, nỗi bất an trong lòng Mộ Dung Thu ngày càng rõ, nàng có cảm giác sẽ xảy ra chuyện không hay, nàng có thể thấy chuyện không hay nhưng lại không thể nắm bắt được, điều này làm nàng không khỏi khó chịu.

“Hi vọng Liễu tiểu thư cùng tiểu thiếu gia bình an vô sự.” Hồng Lăng cẩn rắng, thấp giọng nói.

Nghe vậy, đôi mắt Mộ Dung Thu càng lạnh lẽo, nàng tự hỏi đã xảy ra chuyện gì?

“Vương phi, Phúc công công bên cạnh Quý phi nương nương từ trong cung đến, truyền lời của Quý phi nương nương là mời Vương phi tiến cung.” Đang lúc Mộ Dung Thu trầm tư thì Văn Mai đứng bên ngoài trầm giọng nói.

“Quý phi nương nương muốn gặp Vương phi?” Hồng Lăng lo lắng nhìn Mộ Dung Thu.

Nghe vậy, hai mày Mộ Dung Thu càng cau chặt, chuyện xấu sao cứ dồn dập đến thế này! Thẩm Quý phi triệu kiến, dù thế nào thì nàng cũng không thể thoái thác nhưng an nguy của Liễu Ngọc Nhi còn chưa rõ thì phải làm sao?

“Hồng Lăng, người ở lại chờ tin tức của Ngọc nhi, nếu có chuyện khẩn cấp, không cần chờ mệnh lệnh của ta liền phân phó Mã hộ vệ hành động.” Mộ Dung Thu ngẩng đầu nói với Hồng Lăng.

Hồng Lăng vốn muốn cùng Mộ Dung Thu tiến cung đối mặt Thẩm Quý phi, nhưng tình thế trước mắt lại không cho phép, Liễu tiểu thư đang gặp nguy hiểm, liền nói: “Vâng!”

“Cho Thu Cúc tiến cung cùng bản Vương phi.” Mộ Dung Thu phân phó nói.

Khi ra khỏi phòng, Văn Mai nhìn Mộ Dung Thu ngập ngừng muốn nói nhưng lại thôi, trong mắt dường như ẩn lệ, “Vương phi... Người...”

Mộ Dung Thu nghiêng đầu nhìn Văn Mai hỏi: “Có chuyện gì?”

“Vương phi... Phúc công công vừa mới nói trong phủ có việc mừng, hoàng thượng hạ chỉ về sau trong phủ không có Thẩm trắc phi, chỉ có Thẩm Vương phi.” Văn Mai cúi đầu, cẩn rắng nói.

Nghe vậy, hai mắt Mộ Dung Thu lập tức rét lạnh, khóe miệng hiện lên một tia cười lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 60

Thẩm Vương phi? Đồng nghĩa nàng ta đã lên chức bình thê?

Nghe vậy, khóe môi Mộ Dung Thu xuất hiện một tia cười lạnh, xem ra lần này vào cung thì Thẩm trắc phi thu hoạch cũng không nhỏ đi!

Thu Cúc trầm xuống, nếu như Thẩm trắc phi là bình thê, như vậy thì sợ rằng Thẩm Quý phi triệu kiến Vương phi vào cung là không ổn! Nàng vội nhìn Văn Mai, lạnh lùng hỏi: “Lời này do Phúc công công nói?”

“Vâng, chính miệng Phúc công công nói.” Văn Mai cúi đầu trả lời, không dám nhìn Mộ Dung Thu.

“Thu Cúc, không sao, chúng ta đi.” Mộ Dung Thu nhìn Thu Cúc đang lo lắng không ngừng nói. Thực ra thì việc này có điều kỳ lạ, dù sao thì là nhờ Mộ Dung Thu nên nàng mới có thể trở thành chính phi, nhưng mà Mộ Dung Thu vừa mới hồi triều với chiến công hiển hách, sao Hoàng Thượng lại dễ dàng đồng ý với Thẩm Quý phi mà không để ý tới Mộ Dung Thu?

Nàng không tin một Đế vương lại có thể sung hạnh một vị phi tử đến như vậy!

Nhưng trong chuyện này có điều gì đó mà nàng không thể đoán ra, nhưng lại không rõ là chỗ nào! Dù sao thì thánh chỉ vẫn chưa ban xuống!

Con người kẻ chuyên vào vòng, suy cho cùng thì Phúc công công cũng chỉ là thái giám bên cạnh Thẩm Quý phi!

Thu Cúc thấy Mộ Dung Thu vẫn bình tĩnh, liền nhẹ giọng dặn dò Văn Mai: “Không được để việc này lộ ra.” Dù là thật hay giả, nếu như chuyện này đồn đãi khắp vương phủ thì rất bất lợi cho Vương phi.

Văn Mai vội vàng gật đầu.

Lúc đến tiền viện, Phúc công công đã rất sốt ruột, thấy Mộ Dung Thu đi tới, liền không nhịn được nói: “Vương phi đề cho nô tì tội thật lâu!”

Một tên nô tì đã gặp mặt không hành lễ đã vậy còn dám trách cứ? Mộ Dung Thu hơi nhu mì, nét uy nghiêm liền hiện rõ trên mặt.

Ngày ngày đều gặp qua rất nhiều gương mặt trong cung, Phúc công công có hơi sững sốt, cảm thấy nghi hoặc: từ lúc nào mà Nam Dương Vương phi không có chút tâm cơ này lại thay đổi như thế? Chỉ một động tác nhỏ mà đã khiến cho người ta không thể xem thường. Ý cũng biết mình đã thất lễ, liền vội vàng nói: “Nô tì tham kiến Nam Dương Vương phi.”

“Đi thôi.” Mộ Dung Thu nhìn thoáng qua Phúc công công, liền hiểu là trong lòng y dĩ nhiên không xem nàng là Vương phi, chỉ qua hành động và lời nói của tên công công này thì liền biết Thẩm Quý phi khinh thường nàng đến mức nào! Nhưng dù phía trước là vực sâu không đáy hay biển rộng mênh mông thì nàng vẫn xông lên mà không có chút sợ hãi.

Bất quá... Không biết Liễu Ngọc Nhi ra sao rồi?

Phúc công công càng thêm sững sốt, sao nàng ta lại có thể phản ứng bình tĩnh như vậy? Chẳng lẽ nha hoàn lúc nãy không có nói chuyện Thẩm trắc phi được nâng lên thành bình thê cho nàng ta biết? Sao nàng ta không chất vấn? Sau đó sẽ mượn

có rày để phát gần? Đang lúc y đang đoán mò thì bên tai truyền đến giọng nói lạnh lùng của Mộ Dung Thu: “Chẳng lẽ Phúc công công không vội? Nếu vậy thì bản Vương phi không ngại chờ về uống một ly trà rồi đợi Phúc công công cảm thấy khi nào nên đi thì bản Vương phi lại đến.”

Lời nói tuy bình thường nhưng càng làm cho Phúc công công sững sốt, y lúc này đúng là có chút thất thần, phản ứng hơi chậm mà đã bị nàng ta phát hiện, từ khi nào thì phản ứng của Nam Dương Vương phi lại nhạy bén như vậy?

“Nô tài vừa rồi thất thần, xin Vương phi đừng trách cứ, Quý phi nương nương còn đang chờ trong cung.” Phúc công công vội trả lời.

Mộ Dung Thu nhàn nhạt gật đầu.

Ngồi vào xe ngựa do trung cung phái tới đón, dù ngoài mặt thì Mộ Dung Thu vẫn bình tĩnh nhưng hai lòng bàn tay đã ướt đầm mồ hôi. Trong hoàng cung, nếu sơ suất dù chỉ một chút thì chắc chắn sẽ lâm vào vạn kiếp bất phục, mà Thẩm Quý phi rõ ràng là không có ý tốt gì, hơn nữa còn có Thẩm trắc phi, không biết hai người đang thiết kế cái bẫy gì để chờ nàng sa vào.

“Không biết Quý phi nương nương triệu Vương phi vào cung là vì chuyện gì?” Thu Cúc hỏi.

“Như lời của Phúc công công, là việc vui.” Mộ Dung Thu bình tĩnh nói. Thẩm trắc phi không biết đã mất bao nhiêu tâm tư để có thể có được danh vị bình thê này. “Thu Cúc, vén rèm lên cho thoáng đi.”

Thu Cúc vâng lời, liền vén rèm lên.

Một cơn gió lạnh liền vào trong xe ngựa, Thu Cúc thấy quần áo Mộ Dung Thu có chút mỏng manh liền nói: “Trời lạnh mà nô tì lại có thể quên chuẩn bị y phục cho Vương phi.”

“Không sao đâu.” Mộ Dung Thu mỉm cười nói. Nàng nghiêng đầu nhìn ngắm phong cảnh bên ngoài, cũng giống như lần từ phủ Tướng quân trở về, bên ngoài ồn ào náo nhiệt vô cùng, nàng thấy một cặp nam nữ ở trong khách điểm*, cả hai đều mặc quần áo bình thường, nữ tử nhìn thoáng qua nam tử đang bận rộn thì gương mặt giãn ra, cười khẽ, nam tử cũng tươi cười đáp lại. Sự bận rộn là một điểm nhấn cho hạnh phúc giản đơn của bọn họ.

*: nhà trọ, khách sạn

“Vương phi đang lo lắng cho Liễu tiểu thư?” Thu Cúc thấp giọng hỏi.

Mộ Dung Thu thu hồi tâm mắt, nhìn gương mặt xinh đẹp của Thu Cúc hỏi: “Thu Cúc, người muốn gả cho nam tử như thế nào?”

Thu Cúc sững sốt, không ngờ là Mộ Dung Thu lại hỏi chuyện này, khi bình tĩnh lại thì gương mặt nhỏ nhắn của nàng ửng đỏ, cúi đầu nhỏ giọng trả lời: “Nô tì muốn gả cho một nông dân, mặc dù trong phủ ai cũng chế nông dân quanh năm chân tay lấm bùn, lại không biết tính thù, càng không biết thờ ca nhưng đa số nam tử làm nông đều rất thật tâm đối với thê tử.”

Nghe vậy, Mộ Dung Thu cũng có hơi sững sốt. Xe ngựa lắc lư, tiếng bánh xe ma sát trên mặt đường khiến nàng hoàn hồn, nhìn Thu Cúc, ôn nhu nói: “Đã có người trong lòng?”

“Là Hoàng ca, hàng xóm cùng thôn. Hắn nói sẽ chờ nô tì.” Thu Cúc trả lời, mặt càng thêm đỏ.

Chợt? Nàng hạ mắt, Thu Cúc đã bản mình cho vương phủ. Nam tử kia sẽ chờ? Nhìn gương mặt tràn đầy hy vọng của Thu Cúc, Mộ Dung Thu chỉ cảm thấy có chút khó chịu ở cổ họng. (có điều muốn nói nhưng không thể nói)

Nữ nhân cô đại có bao nhiêu người như nàng? Chỉ muốn được tự do? Có bao nhiêu người giống Mộ Dung Thu vì ái thành si mà chết? Lại giống như Liễu Ngọc Nhi toàn tâm toàn ý nhưng lại bị vứt bỏ?

Chưa tới một canh giờ, xe ngựa đã đến hoàng cung.

Xe ngựa đến trước cửa cung liền ngừng lại. Nàng xuống xe, ngồi vào trong kiệu.

Suốt đoạn đường đi đều không có tiếng động gì, thỉnh thoảng thì nghe được tiếng bước chân của bọn thị vệ tuần tra trong cung. Trong hoàng cung, quy củ sâu nghiêm, tất cả mọi người đều không dám nhìn lung tung, chỉ biết cầm đầu đi thẳng về phía trước.

Trong kiệu, sắc mặt của Mộ Dung Thu cực kỳ lạnh lẽo. Đi hơn khoảng nửa canh giờ, kiệu liền dừng lại, bên ngoài truyền đến giọng nói eo éo của Phúc công công, “Bẩm Nam Dương Vương phi, đã đến Hưng Khánh cung. Xin Vương phi hạ kiệu, cùng nô tài vào yết kiến Quý phi nương nương.”

Thu Cúc ở bên ngoài, nghe vậy liền vén màn kiệu, Mộ Dung Thu vịn tay Thu Cúc bước ra.

“Vương phi, mời.” Phúc công công đi trước dẫn đường. Mộ Dung Thu cùng Thu Cúc bước theo sau.

Lọt vào mắt của Mộ Dung Thu là hoàng cung hoành tráng của triều đại chưa từng xuất hiện trong lịch sử. Mộ Dung Thu trước kia chưa từng tiến cung nên trong trí nhớ cũng không có bất kỳ ấn tượng gì với hoàng cung, do vậy nơi này đối với Mộ Dung Thu cực kỳ xa lạ.

Đi bộ khoảng hai canh giờ, sắc trời đã tối dần, vành trăng non đã treo lơ lửng, các bức tường thành cao ngất chìm trong ánh trăng mờ mờ lung lung. Hưng Khánh cung có vẻ thần bí mà yên tĩnh, cung điện này nằm giữa rừng cây, chỉ lộ ra nóc cung lợp ngói lưu ly, nhìn xa như một đảo nhỏ màu vàng rực, lầu các hoa lệ được bao quanh bởi hoa thanh trĩ, lục bình xanh biếc mà trong vắt, trên mái ngói khác hai con kim long cùng kim lân rất sống động, giống như nó thật sự muốn bay lên, mái ngói lưu ly vàng rực của cung điện phá lệ huy hoàng.

Chỉ như thế cũng đã đủ chứng minh Thẩm Quý phi cực kỳ được thánh thượng sủng ái! Chỉ có điều là bây giờ Hoàng Thượng đã ba mươi chín, đã qua cái thời trẻ tuổi yêu đương kia nhưng lại có thể sủng ái Thẩm Quý phi vượt qua cả Hoàng hậu!

“Quý phi nương nương, Nam Dương Vương phi đến.” Phúc công công ngừng ở ngoài điện, cất cao giọng bẩm báo.

Mộ Dung Thu cúi đầu yên lặng, Thu Cúc càng dè dặt hơn.

Lúc này, một giọng nói mềm mại, kiều mị đến tận xương của nữ tử từ trong truyền ra. “Vào đi.”

Hai nha hoàn canh giữ ngoài điện nghe vậy liền đẩy hai cánh cửa nặng nề ra, Mộ Dung Thu liền đi theo Phúc công công vào.

“Thần thiếp tham kiến Quý phi nương nương, Quý phi nương nương vạn phúc kim an.” Mộ Dung Thu phúc thân hành lễ đối với nữ tử tuyệt sắc đang ngồi ở ghế chủ vị trong điện.

“Vương phi không cần đa lễ, đứng dậy đi. Ban thường ghé ngồi!”

Đợi Mộ Dung Thu đứng dậy, Thẩm trắc phi ngồi ở một bên liền đứng dậy hành lễ với Mộ Dung Thu, “Muội gặp qua tỷ tỷ.”

Mộ Dung Thu gật đầu, cười nói: “Muội muội đa lễ.” Thẩm trắc phi quả nhiên ở đây! Thế nhưng, Vũ Văn Mặc cùng Hoàng Thượng lại không có mặt!

Sau đó, Mộ Dung Thu dời ánh mắt đến Thẩm Quý phi.

Da trắng hơn tuyết, mi thanh mây tú, môi đỏ căng mọng. Một mỹ nhân rung động lòng người như thế, khó trách có thể làm cho Hoàng Thượng sủng ái cực độ! Nếu nét đẹp của Thẩm trắc phi là thanh nhã như trúc thì Thẩm quý phi chính là điểm mỹ tuyệt luân*!

*: xinh đẹp tuyệt trần

Cung nhân mang tới một cái ghế dựa, không biết cố ý hay là vô ý lại đặt phía dưới Thẩm trắc phi. Mì Mộ Dung Thu khẽ động nhưng lại không thêm để ý mà ngồi xuống.

Thẩm Quý phi nhất thời kinh ngạc, Mộ Dung Thu sau lại có thể thay đổi đến thế? Cặp chuyện thì không sợ hãi mà bình tĩnh đối mặt! Nhất thời nu cười bên môi có chút gượng gạo. Thẩm trắc phi cúi đầu không nói, cũng không có để ý, ngược lại cho rằng đây là hợp tình hợp lý.

“Đi đứng vát vát, uống trước ly trà nóng đi! Bàn cung triệu kiến Vương phi chỉ là muốn cùng người nói chuyện phiếm.” Thẩm Quý phi nhìn Mộ Dung Thu, ánh mắt có bảy phần cười, còn ẩn giấu đi ba phần hung ác, nhiều năm sống trong cung đã luyện cho nàng khả năng này, nàng không tin có người có thể nhìn thấu tâm tư của nàng. Nữ tử của Thẩm gia từ trước đến nay đều tài trí hơn người, Thẩm Nhu là muội muội của nàng, là Nhị tiểu thư của phủ Tề tướng nhưng chỉ là một Trắc phi, dĩ nhiên là làm nàng mất mặt.

Mộ Dung Thu vẫn bình tĩnh, cười nhạt nói, “Vâng ạ.”

“Vương gia đang bàn quốc sự cùng với Hoàng Thượng tại ngự thư phòng, lát nữa sẽ đến. Trời cũng đã tối, sợ rằng đêm nay không thể hồi phủ.” Thẩm trắc phi nghiêng đầu nhìn Mộ Dung Thu, cười nói.

Mộ Dung Thu hơi hạ mắt, không nói gì, gật đầu với Thẩm trắc phi. Nàng đang đợi, đợi Thẩm Quý phi và Thẩm trắc phi lộ ra đuôi cáo của mình, giờ phút này, chỉ cần nàng giữ vững sự bình tĩnh thì có thể chuyển từ thế bị động sang chủ động.

Có lẽ vì Mộ Dung Thu quả mức bình tĩnh, làm cho Thẩm Quý phi khó chịu, chỉ thấy nàng nhìn Mộ Dung Thu, tươi cười hỏi: “Nghe nói mấy ngày trước mẫu thân của Vương phi bị tiểu thiếp trong phủ hãm hại, sức khỏe không được?”

“Từ trước giờ sức khỏe của mẫu thân đều không tốt, luôn phải uống thuốc bổ thân. Đã làm Quý phi nương nương nhọc lòng.” Nghe vậy, Mộ Dung Thu liền ngừng đầu nhìn Thẩm Quý phi, mềm mại nói.

Thẩm Quý phi lập tức cau mày. Khi nào thì Mộ Dung Thu đã biết đóng kịch? Nàng âm thầm nhìn Thẩm trắc phi. Thẩm trắc phi cũng không thấy lạ, liền cười nói: “Quý phi nương nương nghe nói mẫu thân của tỷ bị Nhị di nương hãm hại nên lo lắng không thôi. Vừa rồi người còn muốn đem nhân sâm do Tây Vực tiến cống cùng tỳ yến đưa đến phủ Tướng quân cho mẫu thân của Vương phi dùng nữa kia.”

Chỉ mới nói hai ba câu thì đã xoáy vào chuyện Nhị di nương hãm hại mẫu thân, hai người này định xuống tay từ Lý thị? Mộ Dung Thu thầm nhường mày, lập tức đứng dậy, hướng tới Thẩm Quý phi thì hành đại lễ: “Thần thiếp thay mặt mẫu thân tạ

on Thẩm Quý phi.”

“Nhị muội, mau để Vương phi đây! Thế nào có mấy ngày không thấy, Vương phi lại đã lễ như vậy! Ổ chỗ của bản cung, không cần đa lễ.” Thẩm Quý phi có chút khoa trương nói với Thẩm trắc phi.

Thẩm trắc phi lập tức đứng dậy, bước đến đỡ Mộ Dung Thu, cười nói: “Tỷ tỷ không cần đa lễ, Quý phi nương nương nhân từ, nghe được chuyện của mẫu thân tỷ nên rất quan tâm. Hôm nay triệu tỷ vào cùng là uốn hời sức khỏe mẫu thân của tỷ có đỡ hơn chút nào chưa.”

“Nhọc Quý phi nương nương lo lắng, sức khỏe mẫu thân thần thiếp đã tốt hơn rồi.” Mộ Dung Thu vừa ngồi xuống, nghe xong lời Thẩm trắc phi lại định đứng dậy hành lễ, Thẩm trắc phi thấy thế, lập tức ngăn nàng lại.

“Tỷ không cần đa lễ với Quý phi nương nương, từ trước tới nay người cũng không cầu nề chuyện này. Nếu tỷ cứ hành lễ nhiều như vậy càng làm Quý phi nương nương khó chịu, làm giảm sự thân hòa giữa chúng ta.” Thẩm trắc phi ngăn Mộ Dung Thu rồi nói.

Mộ Dung Thu cười nhạt gật đầu: “Cấp bậc lễ nghĩa không thể bỏ, không thể để người khác nói bản Vương phi không có quy củ.”

“Haizz... Trong chuyện này thì Mộ Dung Tướng quân cũng có chút quá phận, sao lại dung túng cho một Di nương như vậy? Còn làm mẫu thân của Vương phi chịu khổ nhiều như thế.” Thẩm Quý phi thờ dãi, khi nhắc tới Mộ Dung Tướng quân, nàng ta bắt động thanh sắc nhìn lướt qua Mộ Dung Thu, chỉ thấy nàng cũng khổ thế dãi, nhưng không đáp lời.

Thẩm Quý phi lập tức ra hiệu cho Thẩm trắc phi, nàng vội nói: “Kỳ thực cũng không trách Mộ Dung Tướng quân được, Di nương kia cũng có vài thủ đoạn mới đoạt được sự yêu thích của Tướng quân. Mộ Dung Tướng quân chỉ nhất thời bị lừa, xét về tình thì có thể tha thứ.”

Mộ Dung Thu lại thờ dãi.

“Nhị di nương này thật không có quy củ! Bất quá chỉ là một tiểu thiếp mà dám ám hại chủ mẫu để đoạt vị! Còn Mộ Dung Tướng quân lại quá sức hồ đồ. Tại sao có thể để mặc cho thiếp thất làm cản nanh vậy!” Thẩm Quý phi giận dữ quát mồm tiếng, ánh mắt theo sát phản ứng của Mộ Dung Thu.

Mộ Dung Thu lại cúi đầu thờ dãi một lần nữa nhưng trong lòng cười lạnh: hai người đang chờ lúc này? Chỉ cần nàng mở miệng thừa nhận Mộ Dung Thu dung túng Nhị di nương thì chắc chắn các nàng sẽ thừa cơ mà áp đặt tội danh sùng thiếp diệt thế cho Mộ Dung Thu! Cho dù Mộ Dung Thu đối với nàng không tốt nhưng đến cùng vẫn là phụ thân của nàng, nếu Mộ Dung Thu xảy ra chuyện, Lý thị cũng không xong mà nàng cũng phải chịu liên lụy!

Quan trọng nhất là sợ hai người này sau khi liên thủ định tội phụ thân xong lại tìm sai lầm của nàng để đặt mục đích đã định trước! Khóe môi của nàng gợi lên một nét cười lạnh, sợ rằng chuyện Phúc công công nói Hoàng Thượng đã hạ chỉ phong Thẩm trắc phi làm bình thiếp chỉ là cái cớ!

Các nàng, thậm chí, ngay cả Hoàng Thượng cũng ngại Mộ Dung Thu!

Muốn nàng đến để chặn miệng Mộ Dung Thu?

Dưới ánh mắt mong đợi của hai người, Mộ Dung Thu lại cảm chén sứ lên, nhấp vài ngụm trà, than thờ nói: “Nhị di nương là nhất thời hồ đồ, nhưng cũng không gây thành tội gì nhưng phụ thân lại không quen nhìn tiểu thiếp hãm hại chủ mẫu mới trong phạt, đuổi nhị Nhị di nương ra khỏi phủ. Qua chuyện này, thần thiếp mới thật sự cảm nhận được tình yêu của phụ thân với mẫu thân, không chấp nhận được việc mẫu thân vừa đi điếm ụy khuất.”

Hoàn toàn là lời ngoài giả dối, tỷ muội Thẩm trắc phi cau mày thật chặt.

“Như thế rất tốt, Mộ Dung Tướng quân không hổ danh là người trọng tình nghĩa.” Trầm quý phi gật đầu cười nói.

“Đúng vậy, thật đúng là làm cho người ta hâm mộ.” Thẩm trắc phi che khăn cười khê.

Sau đó ba người tán gẫu vài chuyện rồi Thẩm Quý phi sai người mang đến một món đồ nói là muốn tặng cho Mộ Dung Thu.

Một cung nữ nâng khay lên, trên khay có một bức tượng Tống Tử Quan Âm làm bằng thuần dương chi bạch ngọc. Thẩm Quý phi nói: “Đây là pho tượng do bản cung đích thân cầu thủ chùa về, từ khi có nó, chi trong vòng một tháng thì tã đã hoà thai. Nay ta muốn làm chuyện tốt, tặng nó cho Vương phi, mong Vương phi có thể mau chóng vi Nam Dương Vương sinh con. Dù sao, Vương phi đã thành thân cùng Vương gia hơn hai năm, đến giờ vẫn chưa có con thì khó tránh khỏi bị người đời dôn dãi linh tình.”

“Vật tôn quý như thế thì thần thiếp thật sự không dám nhận.” Mộ Dung Thu vội từ chối. Nghe thấy hai câu cuối của Thẩm Quý phi THÌ đáy mắt lóe một chút ánh sáng lạnh.

“Tỷ tỷ hãy nhận đi, muội cũng rất muốn tỷ có thể mau chóng sinh con cho Vương gia.” Thẩm trắc phi nhẹ giọng khuyên.

Mộ Dung Thu mỉm cười nhận lấy, nghe nói về vấn đề có con liền nghiêng đầu cười với Thẩm trắc phi: “Tỷ cũng hi vọng muội có thể mau chóng sinh con cho Vương gia.” Lời này khẳng định rõ ràng: vấn đề lấy con nói dòng thì không thể áp chế nàng, nàng không được thì Thẩm trắc phi lại càng không được!

Thẩm Quý phi trầm xuống, trong lòng thầm hận, sao đã hai năm rồi mà Nhu nhi không có chút động tĩnh? Để người khác dựa vào đó mà lấy cớ. “Thấy hai người các người hòa thuận như thế, bản cung thật vui! Trong hai năm qua, Thẩm trắc phi cũng giúp đỡ Vương phi không ít, lại thay Vương gia giải quyết rất nhiều phiền toái.”

“Quý phi nương nương nói đúng lắm, muội muội quả thật vất vả.” Mộ Dung Thu gật đầu phụ họa.

“Đây đều là chuyện muội phải làm. Có thể giúp cho tỷ tỷ, muội thật vui.” Thẩm trắc phi thần thiết nhìn Mộ Dung Thu, nhưng trong lòng nàng rất lo, thái độ bày giờ của Mộ Dung Thu rất bình tĩnh, tuy nàng và Thẩm Quý phi đã sắp xếp mọi chuyện rất kín kẽ, không chút sơ hở nhưng vẫn không tránh được có chút lo lắng.

Thẩm Quý phi rất tài lòng với phản ứng vừa rồi của Mộ Dung Thu, nàng ta tiếp lời: “Thực ra đây cũng là chuyện Thẩm trắc phi phải làm, nhưng nghiêm chỉnh mà nói việc Thẩm trắc phi ra tay quản lý chuyện trong phủ vẫn là không được, bản cung liền nghĩ là để nghị nàng Thẩm trắc phi lên bình thiếp, sau này nàng có thể danh chính ngôn thuận vì Vương gia cùng Vương phi mà phần ưu, Vương phi, người nghĩ sao?”

Thẩm trắc phi nhìn chằm chằm Mộ Dung Thu. Nàng tin Mộ Dung Thu hiểu rõ Thẩm Quý phi đang buộc chính phi phải gật đầu đồng ý chuyện này! Dù sao phong bình thiếp thì cũng phải có sự đồng ý của chính phi mới được.

Mộ Dung Thu nhìn Thẩm Quý phi rồi lại nhìn Thẩm trắc phi, sau đó cười tươi. “Chuyện này chỉ cần Vương gia đồng ý là được. Mà chắc là Vương gia cũng đã đồng ý rồi, nếu không sao Hoàng Thượng lại hạ chỉ.” Dứt lời, nàng liền cúi đầu bụng lỵ trả nhấp một ngụm, lúc cúi đầu cũng đã nhìn thấy sự buồn bã trong mắt Thẩm Quý phi.

“Nói vậy, Vương phi đã đáp ứng việc này?” Thẩm Quý phi lại hỏi.

Hai tay Thẩm trắc phi nắm chặt.

“Không phải đã hạ thánh chỉ? Một khi đã như vậy, ý kiến của thần thiếp còn quan trọng? Huống hồ, từ trước tới nay, thần thiếp đều lấy Vương gia làm trọng, Vương gia đã đồng ý nên hoàng thượng mới hạ chỉ, thần thiếp đương nhiên không có ý kiến gì rồi.” Mộ Dung Thu cười trả lời.

“Thầm hạ chỉ gì?”

Cửa điện mở ra, liền có hai người tiến vào, Hoàng Thượng mặc long bào đi phía trước, theo sau là Vũ Văn Mặc trong quan bào.

Thấy hai người xuất hiện, cả Thẩm Quý phi và Thẩm trắc phi cùng cau mày. Sao Hoàng Thượng lại có mặt lúc này? Không phải bọn họ có chuyện trọng yếu cần trao đổi?

Đợi đến lúc hai người đến gần, Mộ Dung Thu mới nhìn thấy rõ gương mặt của Hoàng Thượng.

Không hổ là Thiên tử, cao cao tại thượng, thật là uy nghiêm, long bào khoác trên người được làm từ tơ lụa vàng dệt hoa văn hình mây, phía trên thêu chín con rồng, trên đầu đội mũ màu đen, trước mũ rủ xuống mười hai hàng dây ngọc nam cương, ngay hai bên mũ được đính hai viên ngọc hồng châu đỏ rực, tóc được búi lên và cố định bằng một cây trâm bạch ngọc hoa diên cực kỳ trân quý. Đây là người cai trị đời thứ mười sáu của triều Đại Ngụy, nắm trong tay toàn bộ quyền lực. So sánh với gương mặt ngũ quan rõ ràng như điêu khắc của Vũ Văn Mặc thì tướng mạo Hoàng Thượng bình thường nhưng lại lộ rõ sự uy nghiêm của bậc đế vương. Nàng không khỏi kinh ngạc, không phải hoàng thượng là thúc thúc của Vũ Văn Mặc? Tại sao lại khác nhau như thế, xem ra diện mạo của Hoàng Thượng giống vị Thái hậu đã quá cố hơn.

Vũ Văn Mặc theo sau khi nhìn thấy Mộ Dung Thu thì có hơi kinh ngạc, nhưng chỉ trong nháy mắt, liền khôi phục như bình thường.

Khi nghe xong câu hỏi của hoàng đế, Thẩm Quý phi liền nhanh chóng tiến lên nói rõ. “Hồi Hoàng...”

Nhưng nàng ta không ngờ là Mộ Dung Thu lại đi trước một bước đứng lên hành lễ với Hoàng Thượng rồi nói: “Thần thiếp tham kiến Hoàng Thượng, Hoàng Thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế! Hồi Hoàng Thượng, mấy người thần thiếp là đang bàn về chuyện bình thiếp của Thẩm trắc phi, Phúc công công đến vương phủ truyền lời với thần thiếp nói Hoàng Thượng đã hạ chỉ phong Thẩm trắc phi làm bình thiếp.”

“Hạ chỉ?” Hoàng đế nghe vậy, nét cười trên mặt liền biến mất, sắc mặt trầm xuống, nhìn về phía Thẩm Quý phi, ánh mắt chất vấn.

Còn Vũ Văn Mặc lại nhìn Mộ Dung Thu, con người đen có chút kinh ngạc, sau đó lại nhìn hai người Thẩm Quý phi cùng Thẩm trắc phi cũng là sắc mặt chất vấn.

Thẩm Quý phi cùng Thẩm trắc phi có chút kinh hoảng nhìn nhau. Giả truyền thánh chỉ tuyệt đối không phải là chuyện nhỏ! Hai nàng đều không ngờ là Mộ Dung Thu lại nói thẳng ra trước mặt Hoàng Thượng như vậy, nhưng Thẩm Quý phi phản ứng nhanh nhạy, liền cười trả lời: “Hồi Hoàng Thượng, chắc là Phúc công công truyền sai lời làm Vương phi hiểu lầm. Là nô tì muốn Phúc công công đến hỏi Vương phi có đồng ý cho Thẩm trắc phi làm bình thiếp không.”

“Đúng vậy, chắc là Phúc công công truyền sai lời, Vương phi nghe lầm, lúc ấy Quý phi nương nương rõ ràng là sai Phúc công công truyền lời như thế.” Thẩm trắc phi cũng tiến lên biện hộ. “Nghe lầm?” Vũ Văn Mặc thấy Hoàng Thượng im lặng, liền nhìn về phía Mộ Dung Thu.

Giờ phút này, Mộ Dung Thu giống như bỏ ngoài tai mọi lời của Thẩm Quý phi và Thẩm trắc phi, ngo ngác hỏi lại: “Chẳng lẽ Vương gia chưa đồng ý phong Thẩm trắc phi làm binh thế?”

Con người đen da của Vũ Văn Mặc vẫn đang ẩn chứa lửa giận, nhưng nhìn đến biểu tình ngo ngác của Mộ Dung Thu lại có vẻ tươi cười, trả lời đơn giản: “Không.”

Mặc dù chỉ một câu trả lời ngắn gọn, nhưng đã làm cho Thẩm trắc phi run rẩy không ngừng, trước mặt nhiều người như vậy mà sao chàng lại có thể trả lời thẳng thừng như thế? Chẳng chưa từng nghĩ sẽ cho ta một địa vị cao hơn?

Mộ Dung Thu cũng có chút xấu hổ, trong lòng không hiểu hành vi của Vũ Văn Mặc, vừa rồi nàng còn đoán là Vũ Văn Mặc sẽ vì mặt mũi Thẩm trắc phi mà gạt đầu đồng ý thế nhưng hẳn lại nói không!

Không khí nhất thời có chút xấu hổ, Hoàng Thượng nheo mắt, phân phó cho Tổng Quản thái giám đang hầu trước điện: “Khang An, kéo Phúc công công xuống từ hình ngay. Lúc bắt hẳn không được gây ra náo động, bịt miệng hẳn lại đi.”

“Vâng.” Thái giám tổng quản lĩnh mệnh, xoay người thi hành lệnh.

Mộ Dung Thu nhìn lướt qua Hoàng Thượng, giết người để chặn miệng? Xem ra quả nhiên Hoàng Thượng cực kỳ sùng ái Thẩm Quý phi, biết rõ Thẩm Quý phi đang đùa giỡn thánh chỉ nhưng vẫn làm lo không truy cứu. Nhưng Mộ Dung Thu lại phát hiện ra tuy Hoàng Thượng ra lệnh xử tử Phúc công công, nhưng lại không đẩy đưa với chuyện Thẩm Quý phi muốn phong Thẩm trắc phi làm binh thế.

“Hoàng Thượng, sao người xử lý xong quốc sự nhanh vậy? Nó thì còn chưa sai ngự thiện phòng chuẩn bị bữa tối nữa.” Thẩm Quý phi ở bên cạnh Hoàng Thượng đã bốn năm, nhìn sắc mặt Hoàng Thượng lúc này liền biết không thể nhắc lại chuyện vừa rồi, bầy giờ chỉ còn cách là để việc sau hân tính. Nàng bước xuống, đỡ Hoàng Thượng đến vị trí chủ vị, lúc quay người nhìn xuống Mộ Dung Thu, trong ánh mắt có xen thêm một tia hung ác.

“Có Nam Dương Vương hỗ trợ, Trẫm dĩ nhiên phải nhanh hơn rồi.” Hoàng đế ôn nhu nói.

Một âm mưu được tính toán, sắp đặt tinh vi chỉ vì một câu nói nhẹ nhàng ‘từ hình lập tức’ của Hoàng Thượng mà nhẹ nhàng biến mất, vì lẽ này nên nói đến chuyện binh thế càng phải thận trọng.

Thẩm trắc phi vẫn thất thần, sắc mặt trắng bệch nhìn Vũ Văn Mặc. Trong lòng nàng đã biết, chuyện hôm nay chỉ một từ ‘không’ của Vũ Văn Mặc mà hoàn toàn thất bại rồi. Tuy Thẩm Quý phi đã từng thủ thi bên gối với hoàng đế nhiều lần về chuyện này nhưng chắc chắn người sẽ không quên gia sự của Vũ Văn Mặc.

Lúc này, Vũ Văn Mặc phát hiện chỗ ngồi Mộ Dung Thu ở dưới Thẩm trắc phi, ánh mắt liền lạnh dần. Cung nhân mang ghế đến có chút do dự, nhưng dưới sự cho phép của Thẩm Quý phi liền đem ghế đặt cạnh Thẩm trắc phi. Vũ Văn Mặc lạnh lùng nhìn thoáng qua Thẩm Quý phi rồi ngồi xuống.

Hoàng Thượng ngồi xuống, nhìn thoáng qua Mộ Dung Thu với ánh mắt thâm trầm càng rét lạnh. Vừa lúc Mộ Dung Thu đón được ánh mắt ấy, nàng cảm thấy rất cá kình.

“Nói không phải khen Thẩm trắc phi, hai năm qua nàng đã toàn tâm toàn ý sẽ chia lo lắng với Vương gia. Hạ nhân nào trong phủ khi nhắc đến Thẩm trắc phi không gio tay tán dương? Cũng giúp Nam Dương Vương phi thêm nhân nhã.” Thẩm Quý phi nói chuyện với Hoàng Thượng, giọng nói càng thêm mềm mại, làm cho xương cốt người ta mềm nhũn.

“Vậy Thẩm trắc phi muốn ban thưởng gì?” Hoàng đế hỏi Thẩm trắc phi.

Thẩm trắc phi tuy buồn bã nhưng nghe Hoàng Thượng hỏi liền lập tức trả lời: “Đây là bổn phận của tiện thiếp, do vậy không dám đòi ban thưởng.”

“Nếu đã vậy thì trẫm không thưởng nữa.” Hoàng đế khẽ cười nói.

Sau đó, Hoàng Thượng nhìn Mộ Dung Thu, cười nói: “Nghe nói biện pháp giải quyết tình hình khó khăn ở vùng Giang Bắc là do Nam Dương Vương phi nghĩ ra?”

Nghe vậy, Mộ Dung Thu nhìn thoáng qua Vũ Văn Mặc, liền đứng dậy, cúi đầu cung kính trả lời: “Hồi Hoàng Thượng, là do thần thiếp suy nghĩ.”

Vũ Văn Mặc nhàn nhạt nhìn lướt qua Hoàng Thượng.

Trong mắt Hoàng Thượng hiện lên vẻ kinh ngạc, nhưng liền khôi phục như bình thường, gật đầu tán dương: “Không thể ngờ Nam Dương Vương phi lại có tài như thế, vấn đề khó khăn này cả triều văn võ bá quan suy nghĩ mấy năm nay đều không thể giải quyết thế mà người lại giải quyết dễ dàng như thế, xem ra Nam Dương Vương có một Vương phi thông minh như người chính là phúc của hân.”

Mộ Dung Thu vội trả lời: “Không dám. Thần thiếp chỉ là một phụ nhân, biện pháp này chẳng qua là đúng dịp mà thôi.” Nàng âm thầm cau mày, vì sao nàng lại cảm thấy ánh mắt Hoàng Thượng âm lãnh đến cực độ? Tuy là người đang cười, ánh mắt cũng rất nhu hòa, nhưng lại khiến nàng cảm giác được nguy cơ, trực giác của nàng từ trước tới nay vô cùng chuẩn xác. Hoàng Thượng nghe vậy thì chỉ nhàn nhạt cười khẽ.

Thẩm Quý phi và Thẩm trắc phi đồng thời kinh hãi! Mộ Dung Thu lại thông minh như thế? Giải quyết được vấn đề khó khăn mà rất nhiều quan viên không thể giải quyết? Thật sự chỉ là đúng dịp? Lại nhìn Vũ Văn Mặc, chẳng lẽ vì sự thông minh này của nàng ta mà Vũ Văn Mặc không chút do dự từ chối binh thế?

“Bẩm Hoàng Thượng, Quý phi nương nương, bữa tối đã chuẩn bị xong.”

“Truyền lệnh đi!” Hoàng đế phân phó.

“Vâng ạ.”

Mộ Dung Thu có cảm mơ cũng không ngờ mình có thể cùng dùng bữa với Hoàng đế cổ đại. Nhưng vị Hoàng Thượng này làm nàng không thoải mái, giống như một thanh kiếm sắc bén đang chờ dịp mà đâm thẳng vào nàng. Khi vào dùng bữa, cung nhân theo ý của Thẩm Quý phi sắp xếp Vũ Văn Mặc ngồi cạnh Thẩm trắc phi nên dần Vũ Văn Mặc về chỗ bên cạnh Thẩm trắc phi.

Lúc này, bỗng nhiên Vũ Văn Mặc lạnh giọng nói: “Quý phi nương nương, người hầu trong cung người thật không biết lễ nghĩa!” Thẩm Quý phi nhất thời sùng sốt, dù nường tức giận vì thái độ bất kính của Vũ Văn Mặc nhưng chuyện này cũng là do nàng an bài nên liền đem tất cả sự tức giận của nàng trút lên người Mặc cùng Thu, nạt quát to: “Cút xuống, phạt ba mươi đại bần!”

Cứ như thế, Vũ Văn Mặc ngồi bên cạnh Mộ Dung Thu mà sắc mặt Thẩm trắc phi lại càng trắng bệch.

Cả năm người đều im lặng dùng bữa.

Mộ Dung Thu nhìn thoáng qua sùorn mặt của Vũ Văn Mặc, nàng phát hiện so với khi ở vương phủ, ở trong cung hẳn càng lạnh lùng hơn, trước kia cùng lắm chỉ là núi băng còn bây giờ là hàn băng vạn năm, trong lòng nàng thối mắc chuyện này là sao?

Mặc dù đồ ăn rất phong phú, cũng như trong vương phủ chưa hề ăn qua nhưng Mộ Dung Thu nuốt không trôi, chỉ ăn vài miếng liền gác đĩa. Thẩm trắc phi cũng chỉ uống một chén canh. Còn Vũ Văn Mặc chỉ ăn một miếng trái cây nhỏ rồi cũng buông đĩa, chỉ có Hoàng Thượng và Thẩm Quý phi là ăn nhiều hơn một chút.

Dùng xong bữa tối, cung nữ dâng lên hoa quả tráng miệng cho mỗi người.

“Bên người Nam Dương Vương chưa có con nối dõi, Trẫm rất là lo lắng! Mong Vương phi có thể vì Nam Dương Vương mà sinh con nối dõi.” Hoàng đế nhìn Mộ Dung Thu cười nói.

Mộ Dung Thu đang muốn đáp lại thì Thẩm Quý phi liền nói: “Trước kia nô tì thường nghe phu nhân của các vị quan viên nói, Nam Dương Vương phi quản Nam Dương Vương rất chặt nên bây giờ bên cạnh Nam Dương Vương cũng chỉ có ba vị phu nhân.”

Nghe vậy, thần sắc Hoàng Thượng chợt u ám, ánh mắt tỏ vẻ không đồng ý nhìn Mộ Dung Thu.

“Hồi Hoàng Thượng, gần đây tỷ tỷ cũng đang tìm nữ nhân cho Vương gia nhưng đáng tiếc là chưa tìm được ai phù hợp.” Thẩm trắc phi tranh lời vào.

Mộ Dung Thu nhàn nhạt nhìn lướt qua Thẩm Quý phi cùng Thẩm trắc phi, không nóng không vội, cực kỳ cung kính trả lời: “Thần thiếp mất mũi vui vẻ, chỉ sợ chọn trúng người Vương gia không ưng nên mới không dám tự tiện làm chủ.”

“Năm nay Nam Cưng có tiến cống mười vị nữ tử, ai này cũng quốc sắc thiên hương, ban cả cho Nam Dương Vương.” Hoàng Thượng nhìn Nam Dương Vương nói.

Lời này vừa nói ra, Thẩm trắc phi đang tươi cười bỗng cứng đờ. Nữ tử của Nam Cưng đều yếu mị như hổ, công phu ở trên giường cực cao (=.=||). Mới năm trước đây, Thanh Bình Vương được ban cho năm người thì mỗi ngày đều ở trong phòng năm người, thế thấp trong phủ đều thất sủng. Mà đây là đến tận mười người? Nàng lập tức đưa mắt nhìn Mộ Dung Thu.

Trên mặt Mộ Dung Thu không có nửa phần lo lắng, mà còn cười đáp tạ: “Thần thiếp tạ...” Nhưng nàng chưa nói hết câu thì Vũ Văn Mặc đã bật dậy, chấp tay nói: “Tạ háo ý của Hoàng Thượng nhưng thần không thể nhận được.”

Hoàng đế cau mày, “Vi sao?”

Mọi người đều nhìn Vũ Văn Mặc chờ đợi.

“Chuyện Giang Bắc thần vẫn chưa xử lý tốt, nếu như lúc này trong phủ lại có thêm mười người thiếp thì dân chúng vùng Giang Bắc sẽ nhìn thần như thế nào? Thần không muốn dân chúng mất đi tín nhiệm với thần, cũng như với triều đình, mong Hoàng Thượng thành toàn.” Giọng nói Vũ Văn Mặc trầm thấp nhưng lại cực kỳ quyết tuyệt.

Hoàng Thượng trầm mặc.

Thẩm trắc phi thờ dãi nhẹ nhõm một hơi.

Trên mặt Mộ Dung Thu không có biểu cảm dư thừa, nhưng khi hẳn cự tuyệt thì nghĩ ngờ trong lòng nàng càng sâu sắc. Vũ Văn Mặc hôm nay có chút không giống với ngày xưa, nhưng không giống ở đâu thì nàng nghĩ nửa ngày cũng nghĩ không ra,

chỉ có thể chắc chắn nó có liên quan với Hoàng Thượng!

“Coi như là Trẫm nhiều chuyện. Một khi đã như vậy, để một thời gian nữa rồi tính tiếp.” Hoàng đế thờ dài, giọng nói thấp phần vô vị nói.

Thẩm Quý phi âm thầm nhìn Mộ Dung Thu, sâu trong mắt có một tia đề phòng. Hôm nay, Mộ Dung Thu không có chỗ gì không ổn, ứng phó vô cùng hoàn hảo, không để người ta tìm ra sai lầm, còn khuôn mặt tươi cười thật không chê vào đâu được! Lại nhìn đến Nhu nhi, mặc dù Nhu nhi có tâm cơ, có thủ đoạn, nhưng Mộ Dung Thu tuyệt đối là một cường địch.

“Sắc trời đã tối, thần cáo lui.” Vũ Văn Mặc trực tiếp nói.

“Nếu trời đã tối, không bằng ở lại trong cung đi, ngày mai rồi hẳn hồi phủ, vừa lúc ban cung cũng muốn tán gẫu cùng với Vương phi và Thẩm trác phi.” Thẩm Quý phi cười nói.

“Tạ hạo ý của nương nương! Trong phủ, thần còn có việc chưa xử lý xong, không thể để đến ngày mai. Cứ để Nhu nhi ở lại cung đêm nay đi, ngày mai thần sẽ cho người tiến cung đón Nhu nhi hồi phủ.” Vũ Văn Mặc kiên quyết.

Hoàng Thượng cũng không giữ lại, mà chỉ gật đầu nói: “Nếu còn có việc chưa xử lý, liền trở về đi.”

Hoàng Thượng đã mở miệng, Thẩm Quý phi muốn giữ cũng không thể giữ.

Về phía Thẩm trác phi, mặc dù nàng muốn cùng Vũ Văn Mặc hồi phủ, nhưng lời của Vũ Văn Mặc thì chỉ có thể ở lại. Nhưng lại không nghe hẳn đề cập đến chuyện cũng để Mộ Dung Thu ở lại thì trong lòng tự như mình phải bình tĩnh, lúc này tâm nàng cũng không tránh khỏi đau đớn. Nếu như trước đây, hẳn chắc chắn sẽ cùng ở lại cùng với nàng.

“Thần thiếp cáo lui.” Mộ Dung Thu lập tức bước ra sau Vũ Văn Mặc cung kính hành lễ với Hoàng Thượng và Thẩm Quý phi. Nàng đã lãng phí quá nhiều thời gian trong cung mà tình hình Liễu Ngọc Nhi và Hiền nhi còn chưa biết ra sao, cứ tưởng nàng phải ở lại hoàng cung, thật không ngờ Vũ Văn Mặc lại muốn xuất cung, dĩ nhiên nàng phải tóm lấy cơ hội này mà cùng hắn xuất cung.

Hoàng Thượng gật đầu, “Ừ, đi đi.”

Sau khi Vũ Văn Mặc và Mộ Dung Thu rời đi, Thẩm trác phi liền nhìn theo bóng lưng của hai người, không nhận được cái đầu. Không, không được, nàng không thể buông tay! Nàng quay đầu nhìn Thẩm Quý phi, nàng liền mỉm cười ý bảo nàng không cần để ý, hôm nay không được thì không có nghĩa là hôm sau không được. Chúc Vương phi này nhất định có phần của nàng!

...

Đêm yên tĩnh, bên tai chỉ nghe được vô ngera cùng tiếng bánh xe ma sát trên mặt đường.

Vũ Văn Mặc và Mộ Dung Thu cùng ngồi chung một chiếc xe ngựa.

Cả hai nhìn nhau, chỉ im lặng, chẳng nói gì.

Do có Vũ Văn Mặc bên trong nên Thu Cúc liền phải ngồi ngoài xe ngựa. Cứ đi một lúc thì nàng lại quay đầu lo lắng nhìn về vào trong xe tuy chẳng nhìn thấy gì. Dù sao thì Vương phi rất ít khi ở cùng một chỗ với Vương gia, mà trong hai lần gặp mặt trước, Vương gia đều mang theo tức giận rời khỏi phòng của Vương phi, lúc này đây... Bên trong xe, lại im lặng đến dị thường.

“Nàng là Mộ Dung Thu thật sao?” Đôi mắt sắc bén của Vũ Văn Mặc gắt gao nhìn thẳng Mộ Dung Thu, không buông tha một biểu tình nhỏ nào trên mặt nàng.

Mộ Dung Thu vẫn bình tĩnh mỉm cười trả lời: “Là thần thiếp.”

“Ngày đó, nàng nói muốn bán Vương bỏ nàng, không phải là nói đùa?” Vũ Văn Mặc vẫn nhìn chăm chăm Mộ Dung Thu.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu có chút giật mình, từ khi tình lại ở vương phủ, nàng đã bắt đầu chuẩn bị cho việc rời đi. Nếu không phải vì Lý thị, nếu mà nàng an bày không chu đáo sẽ liên lụy đến không ít người nên mới để đến ngày hôm nay, nhẫn nại đợi chờ cơ hội. Nhưng nàng không ngờ là hôm nay Vũ Văn Mặc lại hỏi như vậy, nhất thời cũng không biết trả lời thế nào.

“Bất kể là nói đùa hay nói thật, tốt nhất thì nàng nên quên cái ý nghĩ này đi. Kể từ ngày nàng được gả vào phủ Nam Dương Vương, vận mệnh của nàng đã không còn nằm trong tay nàng.” Giọng của Vũ Văn Mặc trầm xuống, nhưng lại mang theo một chút hui quanh cùng bất đắc dĩ. (Mặc ca giống như là sợ tỷ rời đi ấy, cơ mà biết phải k nữa..)

Mộ Dung Thu nhu mày.

“Nhưng cũng sẽ có một ngày nàng có thể tự do. Bất quá...” Vũ Văn Mặc thu hồi ánh mắt sắc bén, thanh âm trầm thấp, giọng nói của hắn lẫn cùng tiếng xe ngựa.

“Gia còn thiếu thần thiếp một điều kiện.” Mộ Dung Thu nhìn hắn, vô cùng nghiêm túc nói.

Vũ Văn Mặc ngừng đầu lên, nhìn nàng chăm chăm, trong ánh mắt chứa đựng một tia huyết quang. Hắn mỉm chặt môi, khó khăn nói: “Nếu hai năm sau ta vẫn còn sống, Mộ Dung gia vô sự, bốn Vương đáp ứng điều kiện của nàng!”

Nghe vậy, Mộ Dung Thu cúi đầu suy nghĩ, lời của hắn có ý gì?

Nàng cứ ôm nghĩ ngờ cho đến lúc về đến trước cửa vương phủ, lúc xuống xe ngựa, Vũ Văn Mặc nói với nàng: “Nàng là Nam Dương Vương phi, nhất cử nhất động đều bị người ta để ý. Sáng nay nàng làm rất tốt nhưng lát nữa vào phủ, sau khi nhìn thấy Liễu Ngọc Nhi, hi vọng nàng có thể duy trì được sự tinh táo và bình tĩnh.”

Mộ Dung Thu nhu mày, hẳn đã biết chuyện của Liễu Ngọc Nhi? Mà cũng đúng. Mã hộ vệ là người của hắn, trong cung chắc là cũng có người của hắn nên hắn mới nhận được tin tức nhanh như vậy.

Vừa xuống xe đã thấy hai nha hoàn Văn Mai và Thanh Bình đang đứng chờ ở ngoài cửa vương phủ. Nhìn thấy Mộ Dung Thu, Văn Mai cùngThanh Bình chạy tới xe ngựa, “Vương phi!”

Hai người nhìn thấy Vũ Văn Mặc bên cạnh liền phúc thân hành lễ: “Nô tì tham kiến Vương gia, Vương phi.” Vũ Văn Mặc lạnh lùng nhìn Văn Mai và Thanh Bình, rồi đi nhanh vào trong phủ.

Văn Mai cùng Thanh Bình nhìn Vũ Văn Mặc đi xa, lo lắng nhìn Mộ Dung Thu rồi chần chừ như có điều muốn nói, cuối cùng Thanh Bình cắn răng nói: “Vương phi, Liễu tiểu thư đã được cứu.”

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 61

Nhìn thấy sắc mặt của hai người, Mộ Dung Thu khẽ cau mày.

Văn Mai nói nhỏ: “Tình trạng của Liễu tiểu thư không tốt, nô tì đã mời đại phu, nhưng Liễu tiểu thư nhất quyết không chịu cho đại phu khám.”

“Đi.” Mộ Dung Thu thêm cau chặt mày, vì vậy liền bước nhanh vào phủ.

Lát sau, Mộ Dung Thu đã trở lại Mai viên. Bên trong Mai viên tràn ngập ánh sáng, trên đường đi đều treo đèn lồng.

Khi đến gần, liền nghe thấy tiếng khóc bi thống của một đứa trẻ, “Mẫu thân, mẫu thân, mẫu thân.”

Mộ Dung Thu lập tức đẩy cửa phòng ra, nhất thời, mùi máu tươi liền ập vào mũi. Tim Mộ Dung Thu đập mạnh một cái, dự cảm bất hảo càng thêm mãnh liệt.

Liễu Ngọc Nhi bị thương? Nàng quay đầu nhìn về lưng túng của Văn Mai và Thanh Bình, dự cảm càng mãnh liệt.

“Hiên nhi, đừng khóc.” Giọng nói yếu ớt, còn có chút bất đắc dĩ của Liễu Ngọc Nhi vang lên.

“Mẫu thân.” Hiên nhi hoảng sợ hô to, nhìn thấy gương mặt tái nhợt cùng đôi mắt dần mất đi ánh sáng của mẫu thân thì bé rất sợ. Bé biết mẫu thân rất đau, toàn thân đều rất đau, nếu không sẽ không cau mày, rồi còn nhìn đau rên rì.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu dừng bước, không bước đến nữa. Hồng Lăng đang tức trực bên giường, nhìn thấy Mộ Dung Thu liền đi tới, “Vương phi.”

“Vương phi đã trở lại...” Liễu Ngọc Nhi nằm ở trên giường, nghe thấy Mộ Dung Thu trở về, nàng muốn đứng lên, nhưng toàn thân đều vô lực, không thể chống đỡ nổi. Hiên nhi thấy thế, thân hình bé nhỏ liền nhào lên giường, cố hết sức đỡ mẫu thân dậy.

Hốc mắt Hồng Lăng đỏ hoe, nàng vừa ngừng khóc không lâu, khi vừa nhìn thấy Mộ Dung Thu thì nước mắt lại dâng lên.

Mộ Dung Thu nặng nề bước đến cạnh giường.

Nàng lướt qua Hồng Lăng, đi đến bên giường, nhìn thấy y phục của Liễu Ngọc Nhi đã rách tươm không đủ che thân, gương mặt thì tái nhợt đến đáng sợ, Mộ Dung Thu lại càng thêm kinh hãi! Chỉ mới có mấy ngày ngắn ngủi mà sao nàng ấy lại thể thảm thế này? Ai đã bắt cóc mẹ con nàng? Đột nhiên, tầm mắt của Mộ Dung Thu rơi vào cổ của Liễu Ngọc Nhi! Trên đó đầy dấu hôn và dấu răng bám緊緊!

Chuyện gì đã xảy ra? Mộ Dung Thu giống như chìm vào một hầm băng, lạnh ý tầng tầng lộ ra, lạnh đến thấu xương! Rõ ràng là thế mà! “Hiên nhi, con theo Hồng Lăng ra ngoài một lát? Mẫu thân có chuyện muốn nói với Vương phi.” Liễu Ngọc Nhi cười dịu dàng với Mộ Dung Thu rồi nghiêng đầu nhìn Hiên nhi, nhẹ giọng nói:

Hiên nhi gạt đầu, mắt dòng đầy nước mắt nói, “Vâng, mẫu thân.”

Mộ Dung Thu ngồi xuống giường, liền ôm lấy Liễu Ngọc Nhi. Khi nàng ôm Liễu Ngọc Nhi, nàng cảm nhận rõ ràng là nàng ấy đang run rẩy. Hốc mắt của Mộ Dung Thu liền đỏ lên, các vết trên cổ đã thể thảm như vậy thì vết thương trên mình sẽ sẽ như thế nào.

“Cảm ơn người đã cứu ta. Nếu người không cứu được ta, chỉ sợ là bây giờ ta đã chết rất thảm đi. Có lẽ sau khi chết thì thể còn bị ném vào bãi tha ma, Hiên nhi cũng sẽ bị hại chết. Thu nhi... Ta suy nghĩ là có phải kiếp trước ta gây tội ác tày trời nên kiếp này mới chịu quả báo? Vương Quân Sơn sùng thiếp diệt thế, tiền nhân kia hại ta phải chạy đến kinh thành mà giờ vẫn không chịu buông tha cho ta. Thực ra, ta đã quyết định dẫn Hiên nhi đến một trấn nhỏ, mua một vài mẫu ruộng rồi mẹ con ta sẽ sống an lành qua ngày. Nhưng... Thế nhưng... Đã không còn cách nào thực hiện được nữa rồi.”

Mộ Dung Thu trầm mặc, chỉ là ôm nàng càng chặt hơn, chờ nàng nói tiếp.

“Thu nhi... Ta có thể ích kỷ cầu xin người một điều là chiếu cố Hiên nhi? Không có ta, một mình nó thì chắc chắn phải nó sẽ phải ra đường xin cơm, nếu mà nó quay về vương phủ thì chỉ có một con đường chết.” Nàng càng nói, giọng nói càng nhẹ đi, dần dần, Mộ Dung Thu phải kể tai sát miệng nàng, mới có thể nghe rõ lời nàng.

“Được.” Mộ Dung Thu trả lời mạnh mẽ.

Nghe vậy, Liễu Ngọc Nhi khẽ cười nói: “Như vậy thì ta an tâm rồi.” Mộ Dung Thu run lên, câu nói cuối cùng này cơ bản là không có phát ra tiếng, chỉ có khẩu hình! Những lời nói trên là nàng ấy đã dùng hết khí lực để nói! Bỗng nhiên, Mộ Dung Thu cảm thấy người mình đang ôm trong lòng mềm nhũn đi, Liễu Ngọc Nhi đã khép hai mắt vĩnh viễn, nhưng nàng vẫn nở nụ cười trên môi.

“Ngọc Nhi!”

“Liễu tiểu thư!”

Mộ Dung Thu nhìn thấy nụ cười trên môi Liễu Ngọc Nhi, trong lòng như bị cào xé, từng đợt co rút đau đớn.

“Mẫu thân!” Một bóng dáng nhỏ bé chao đảo chạy vào, leo lên giường, liền nhào vào người Liễu Ngọc Nhi, hai bàn tay bé nhỏ đang cố sức lay lay bàn tay lạnh lẽo của Liễu Ngọc Nhi, “Mẫu thân, mẫu thân, người tỉnh lại đi, Hiên nhi không thể không có người! Mớ mắt ra đi, mẫu thân. Đừng bỏ Hiên nhi mà?”

Mọi người bên cạnh che miệng khóc nức nở.

Mộ Dung Thu nhìn gương mặt nhỏ nhắn đầy nước mắt nước mũi của Hiên nhi, lòng càng thêm đau đớn. Giờ nàng mới phát hiện, trong cái thời cổ đại vô tình này, sinh mệnh con người rất nhỏ nhoi cùng yếu ớt. Một nữ tử lương thiện như Liễu Ngọc Nhi lại bị ruồng bỏ rồi nhận một kết cục bi thảm như vậy! Mà kẻ đã trao lời ước hẹn cho Liễu Ngọc Nhi lại coi lời ước hẹn của mình như rác rưởi, nói quên liền quên, có mới nới cũ!

“Mẫu thân... Hiên nhi không phá nữa. Hiên nhi sẽ cố gắng đọc sách, sau này lớn thành quan to, không để ai khi dễ mẫu thân! Hiên nhi sẽ cùng mẫu thân giặt quần áo. Hiên nhi sẽ cố gắng giặt nhiều hơn người, Hiên nhi sẽ luộc trứng gà cho người ăn. Mẫu thân... Đừng ngủ nữa mà... Hiên nhi sẽ nghe lời người.”

“Hiên nhi làm ấm tay cho người. Mẫu thân không được ngủ? Hiên nhi sẽ ngoan ngoãn, nghe lời người.”

Hai bàn tay nhỏ bé cẩn thận nâng tay của Liễu Ngọc Nhi lên, cái miệng nhỏ nhắn, hồng hồng cong lên không ngừng thổi phù phù vào tay Liễu Ngọc Nhi nhằm truyền hơi ấm.

“Sao càng ngày lạnh thế này? Mẫu thân? Người tỉnh lại đi! Hiên nhi đốt than cho người sưởi ấm.” Bàn tay lạnh lẽo của Liễu Ngọc Nhi trượt khỏi bàn tay nhỏ bé của Hiên nhi, Hiên nhi càng khóc nức nở.

Mộ Dung Thu nghẹn nghẹn trong cổ họng, nặng nề nháng xuống Liễu Ngọc Nhi xuống, ôm Hiên nhi vào trong ngực, “Hiên nhi, đừng khóc. Mẫu thân của con đã được giải thoát! Người bây giờ rất mệt, cần phải ngủ một giấc thật dài.”

“Vậy lúc nào người sẽ thức dậy?” Hiên nhi thút thít, tay bé nhỏ đưa lên quệt đi nước mắt, quệt cuồng không cho nước mắt rơi xuống, ngày thơ hời.

Mộ Dung Thu cúi đầu nhìn nụ cười trên môi Liễu Ngọc Nhi, nhẹ giọng nói với Hiên nhi: “Sẽ rất lâu, rất rất lâu, nhưng con yên tâm, người vẫn luôn ở bên cạnh con.”

“Mẫu thân... Không được... Con không cho mẫu thân ngủ đâu! Hiên nhi đã đáp ứng mẫu thân, Hiên nhi sẽ nghe lời.” Hiên nhi liều mạng lắc đầu, khóc càng lợi hại.

Mộ Dung Thu hốc mắt ửng đỏ, ôm Hiên nhi vào trong ngực, nức cho bé khóc, khóc một lúc lâu, bé mệt mỏi liền ngủ.

Mộ Dung Thu giao Hiên nhi cho Thu Cúc, “Ôm Hiên nhi đến phòng bên cạnh, đêm nay người sẽ vất vả một chút, túc trực ở đó chăm sóc Hiên nhi đi.”

“Vâng.” Thu Cúc gạt đầu, nhẹ nhàng ôm lấy Hiên nhi đi đến phòng bên cạnh.

Sau đó, Mộ Dung Thu liền an bài hậu sự cho Liễu Ngọc Nhi.

Một lúc lâu sau, rốt cục cũng đã an bài mọi chuyện thỏa đáng. Mộ Dung Thu đến chính sảnh của Mai viên. Mã hộ vệ đã chờ sẵn ở đó.

“Nô tài tham kiến Vương phi.” Mã hộ vệ chấp tay cung kính. Mộ Dung Thu ngồi xuống, nhìn Mã hộ vệ, trầm giọng hỏi: “Là ai bắt Liễu tiểu thư?”

“Hồi Vương phi, người bắt cóc Liễu tiểu thư là hai nam nhân bị mặt, sau khi quăng Liễu tiểu thư cho đám ăn mày liền biến mất. Nô tài đã phái người truy lùng, đáng tiếc là bởi vì hai người che mặt nên không tìm được. Nhưng mười tên ăn mày có khai, giọng của hai người bị mặt không phải người địa phương, có chút giống với giọng của vùng Thanh châu! Còn về phần tiểu thiếu gia, do một nông dân cứu được đưa về vương phủ.” Mã hộ vệ đem việc trình bày một cách ngắn gọn, khuôn mặt hân hạnh như băng, nhưng lúc nhắc đến việc Liễu Ngọc Nhi rơi vào tay mấy tên ăn mày thì trong mắt lại hiện một đạo ánh sáng lạnh.

Nghe vậy, tâm Mộ Dung Thu khẽ run. Mười tên ăn mày? Trách không được, trách không được, trên người Liễu Ngọc Nhi lại có nhiều vết thương như vậy, trách không được là đại thương trầm trọng đến không sống nổi! Trách không được rằng kháng kháng không cho đại phu khám! Nàng ấy muốn giữ lại chút tôn nghiêm cuối cùng của mình!

“Việc này không cần tiếp tục truy cứu, cũng không cần báo quan. Báo cho cấp dưới của người là không được để lộ ra việc này. Nếu để lộ dù chỉ một chút, đừng trách bản Vương phi ra tay vô tình.” Mộ Dung Thu lạnh giọng phản phó. Nếu Liễu Ngọc Nhi muốn báo về danh dự cuối cùng, không để Hiên nhi bị đá kích cũng như bị người đời một thị, vậy để nàng hoàn thành tâm nguyện cho nàng ấy đi.

Dù sao thì việc này đã được lập kế hoạch chu đáo, cho dù có báo quan thì cũng chỉ khiến trách mấy tên ăn mày nhưng lại để cho toàn thiên hạ biết chuyện tui nhục của Liễu Ngọc Nhi. Nếu vậy thì sẽ để cho Vương Quân Sơn ở Thanh Châu xa với vỗ tay chúc mừng, đặc biệt là tiện thiếp to gan lớn mặt kia!

Nghĩ đến tiện nhân đó, ánh mắt Mộ Dung Thu càng rét lạnh.

Việc này tuyệt đối có liên quan đến tiện nhân đó!

“Vâng, vậy mười tên ăn mày kia xử lý như thế nào?” Mã hộ vệ hỏi. Nghe vậy, đôi mắt của Mộ Dung Thu càng thêm rét lạnh, dù mười người này có phải là chủ mưu hay không thì nàng mặc kệ, bọn chúng dám không để ý đến sự đau đớn, thống khổ của Liễu Ngọc Nhi mà thay phiên dày vò nàng khiến nàng chết thảm như vậy! Nếu như mười người này có chút điểm lương tâm, sao bọn họ có thể tàn nhẫn làm nhục một nữ tử gây yêu như Liễu Ngọc Nhi đến chết được?

“Đưa đến Liễu phủ giao cho Liễu Đại nhân, ta sẽ nói toàn bộ chuyện của Liễu tiểu thư cho Đại nhân biết.” Con người của Mộ Dung Thu khẽ động, trầm giọng phản phó.

Nàng biết, nếu giao mười người này cho Liễu Đại nhân, Liễu Đại nhân sẽ báo về danh dự cho Liễu gia, không nghi ngờ gì là mười người này chắc chắn phải chết!

“Vâng ạ.”

Sau khi Mã hộ vệ lui ra, Hồng Lăng mắt mũi đỏ hoe đi đến cạnh Mộ Dung Thu, thương cảm nói: “Liễu tiểu thư thật đáng thương. Đến cùng là ai đối phó với Liễu tiểu thư như thế?”

Mộ Dung Thu im lặng, đôi con ngươi càng rét lạnh, sắc mặt càng trầm tĩnh.

“Lúc Liễu tiểu thư được cứu về, áo không đủ che thân, máu cứ chảy không ngừng. Đại phu nhìn từ xa nói, Liễu tiểu thư sinh non. Những người đó thật sự quá tàn nhẫn mà! Liễu tiểu thư đang mang thai sao lại có thể mất hết nhân tính lại chết ràng?” Hồng Lăng run run vai, có chút kích động nói.

Có thai? Là con của Vương Quân Sơn! Chẳng lẽ tiện nhân kia đã sớm biết? Vì không muốn cho Liễu Ngọc Nhi có cơ hội trở mình nên mới mua sát thủ? Mộ Dung Thu cau mày, trong lòng đã có tính toán.

Lúc này, ngoài cửa truyền đến giọng nói của một nhà hoàn, “Vương phi, Vương gia đến.”

Vũ Văn Mặc đến?

“Nô tì lui xuống trước.” Hồng Lăng lập tức lau khô nước mắt, biết Vương gia đến là vì có chuyện tìm Vương phi, nàng ở đây không tiện cho nên mới xin lui xuống.

Mộ Dung Thu gật đầu, “Ừ.”

Sau khi Hồng Lăng rời khỏi, Vũ Văn Mặc bước vào.

“Thần thiếp gặp qua gia.” Mộ Dung Thu liền đứng dậy phúc thân hành lễ với Vũ Văn Mặc. Nàng biết, đã trễ thế này mà Vũ Văn Mặc còn đến tìm nàng chắc chắn là vì chuyện của Liễu Ngọc Nhi. Chắc là sau khi rời khỏi đây, Mã hộ vệ đã đến gặp hắn.

Từ sau khi bước vào, Vũ Văn Mặc cứ chăm chú nhìn Mộ Dung Thu, còn nàng sau khi hành lễ liền ngồi xuống, Vũ Văn Mặc cũng ngồi bên cạnh.

“Nàng muốn nuôi dưỡng con trai của Liễu Ngọc Nhi?” Vũ Văn Mặc trầm giọng hỏi.

“Vâng.” Mộ Dung Thu dứt khoát nói. Dù cho Liễu Ngọc nhi có mang Hiền nhi giao cho nàng hay không thì nàng cũng sẽ chăm sóc cho đứa bé này. Trong lòng nàng không thể nào chịu đựng được cảnh Hiền nhi lưu lạc xin cơm, thậm chí trở lại vương phủ để bị tiện nhân kia ngược đãi.

Thế nhưng... Nàng nhìn Vũ Văn Mặc, thấy sắc mặt của hắn cũng không có gì bất thường nên không biết hắn đang nghĩ gì. Có lẽ giữ Hiền nhi lại không phải là một lựa chọn sáng suốt, thậm chí còn ảnh hưởng đến hắn.

Con người của Vũ Văn Mặc lộ lên, sau khi trầm mặc nửa khắc thì mới trả lời: “Nàng đã quyết định giữ nó thì cứ giữ nhưng cả đời của nó tuyệt đối không phải là con của Vương Quân Sơn, bản Vương quyết định giữ nó chỉ vì nó là con mồ côi của Liễu Ngọc Nhi, là con nuôi của nàng.”

Mộ Dung Thu kinh ngạc, trong lòng hoàn toàn hiểu ý của hắn! Một, có thể giữ lại Hiền nhi nhưng nó không còn là con của Vương Quân Sơn, điều này có nghĩa là Hiền nhi vĩnh viễn không thể nhận tổ quy tông. Hai, giữ lại Hiền nhi là vì tình thương, hẳn cũng không nỡ để một đứa trẻ mồ côi phải lưu lạc khắp nơi.

Bất kể là cái ý nào thì hắn đã đồng ý cho nàng giữ lại Hiền nhi!

“Cảm ơn.” Mặc kệ là hắn có mục đích hay không thì sự đồng ý của hắn rất quan trọng. Dù sao, nếu hắn không đồng ý thì nàng không biết sẽ phải hao tổn tâm cơ dùng bao nhiêu cách để khiến hắn đồng ý. Nghe Mộ Dung Thu nói, đôi mắt của Vũ Văn Mặc khẽ động, hắn đứng dậy, đi vài bước rồi dừng lại, đưa lưng về phía Mộ Dung Thu, lạnh lùng nói: “Mấy ngày nữa nàng sẽ lại phải vào cung, mọi chuyện cần cẩn thận.”

Mộ Dung Thu khẽ cau mày, mọi chuyện cần cẩn thận? Là chuyện hay là người? Trước mắt lại hiện lên vẻ mặt ôn hòa nhưng lại làm người ta cảm giác được sự âm trầm của vị Hoàng Thượng. Nhắc nhở của Vũ Văn Mặc có liên quan đến Hoàng Thượng?

Lúc nàng ngẩng đầu lên thì trong phòng đã không còn bóng dáng của Vũ Văn Mặc.

Sáng sớm hôm sau, Mộ Dung Thu vừa rửa mặt cùng vãn tóc xong.

“Vương phi, tiểu thiếu gia đã tỉnh.” Thu Cúc đứng ở trước cửa nói khẽ.

“Đi, bản Vương phi đến thăm nó. Ta cũng có chút chuyện muốn hỏi Hiền nhi.” Mộ Dung Thu gật đầu.

Trong phòng, Hiền nhi đứng ở trên ghế, thân hình bé nhỏ im lặng nhìn ra ngoài, bé ngẩng đầu nhìn lên trời, bé không khóc, không làm khó, ngược lại còn vô cùng bình tĩnh.

Nghe có tiếng động phía sau, bé nhay từ trên ghế xuống, nhìn thấy Mộ Dung Thu, liền nhào vào lòng nàng, giọng nói non nớt của đứa trẻ xen lẫn tiếng khóc thầm tức: “Có phải là mẫu thân Hiền nhi sẽ không trở về nữa? Hiền nhi thật sự biết chuyện, Vương phi, người có thể nói cho mẫu thân? Nói cho người biết, Hiền nhi rất biết nghe lời.” Khóc mất Mộ Dung Thu cay cay, nàng nhẹ nhàng vỗ lưng Hiền nhi, cười nói: “Mẫu thân Hiền nhi biết được Hiền nhi chịu nghe lời nhất định rất vui.”

“Thật vậy?” Hiền nhi thút thít hỏi. Tối hôm qua, mẫu thân còn nói với bé là người sắp đi xa, không thể tiếp tục chăm sóc cho bé nữa. Bé biết, mẫu thân cũng giống như quân gia, ngũ hoài không tỉnh lại nữa. “Hiền nhi nhớ mẫu thân lắm!”

Mộ Dung Thu nhẹ nhàng vuốt lưng bé, chờ bé bình tĩnh lại liền dịu dàng nói: “Mẫu thân của Hiền nhi đã mất, để ta làm mẫu thân của con nhé!” Nàng không phải là mẫu thân - người đã sinh ra bé nên dĩ nhiên không thể nào thay thế được hai chữ ‘mẫu thân’ kỷ diệu này.

Hiền nhi vẫn không ngừng khóc, bé chỉ mới ba tuổi, tuy là có biết chuyện hơn so với những đứa bé đồng lứa khác nhưng mất đi tình thương của mẫu thân vẫn là một sự mất mát không gì so sánh được.

“Mẫu thân? Vương phi xinh đẹp làm mẫu thân của Hiền nhi?” Giọng nói buồn bã, không xác định hỏi lại.

“Gaoan.” Mộ Dung Thu ôn nhu dụ dỗ.

Đỗ hơ nửa ngày, Hiền nhi mới ngừng khóc, mắt phượng nhỏ đã sưng húp, bé nhìn thấy vạt áo của Mộ Dung Thu ướt một mảng, còn có cả nước mũi của mình thì vội dùng ống tay áo lau đi, “Hiền nhi không gaoan, làm đơ y phục của mẫu thân rồi.”

Bé cẩn thận lau nước mắt trên vạt áo nàng, càng lau thì mắt càng ửng đỏ, “Hiền nhi không có ý dẫu, Hiền nhi sẽ nghe lời, Hiền nhi lau sạch cho mẫu thân. Mẫu thân đừng không cần Hiền nhi!” Lòng Mộ Dung Thu lại đau đớn, ôm chặt lấy Hiền nhi, “Mẫu thân thế, tuyệt đối sẽ không bao giờ bỏ rơi Hiền nhi! Mẫu thân sẽ thương Hiền nhi như mẫu thân con vậy.”

Hiền nhi nhào vào lòng Mộ Dung Thu, mắt đầy nước, bé rất quật cường không để cho nước mắt rơi xuống.

Qua một lúc lâu, bé mới trả lời: “Hai người kia bắt mẫu thân đi, rồi còn đánh người, trên người mẫu thân có rất nhiều vết thương. Mẫu thân đau, Hiền nhi cũng đau. Hiền nhi không thể khóc, bọn họ là người xấu!”

Nghe bé ngây thơ nói Liễu Ngọc Nhi bị đánh, ngực Mộ Dung Thu lại càng thêm xót. Nàng nhẹ nhàng hôn lên má, rồi nói với Hiền nhi: “Hai người xấu xa này để ngày sau mẫu thân giúp Hiền nhi dạy cho bọn chúng một bài học.”

Vương Quân Sơn... Tiệp thiếp kia... Hai người này sẽ phải trả giá thật đắt!

“Không... Đợi Hiền nhi lớn lên sẽ tự mình giáo huấn... Mẫu thân bị thương đã ngủ thật lâu, Hiền nhi không muốn mẫu thân người cũng bị đánh rồi ngủ giống vậy.”

“Ừ.” Một lúc lâu sau, Mộ Dung Thu dặt tay Hiền nhi đi đến chính sảnh.

Trong chính sảnh có Mã hộ vệ và một nam tử, người này tuy có vẻ bất an, nhưng vẫn quy củ cúi đầu đứng phía sau Mã hộ vệ.

“Hồ thúc.” Hiền nhi vừa vào chính sảnh liền chạy về phía nam tử đó.

Nam tử kia sau khi nhìn thấy Hiền nhi liền nở nụ cười hiền hậu, “Tiểu thiếu gia.”

“Mẫu thân, là Hồ thúc thúc đã cứu Hiền nhi.” Hiền nhi kéo tay nam tử kia nói với Mộ Dung Thu.

Mộ Dung Thu gật đầu nhìn nam tử, đánh giá hắn một chút rồi lướt qua bọn họ, ngồi xuống ghế nhìn Mã hộ vệ.

Mã hộ vệ lập tức tiến lên phía trước nói: “Nô tài đã hoàn thành việc Vương phi giao phó. Nam tử này là Hồ Tam, người trong thôn Hồ gia, lúc ấy vừa trên đường đến kinh thành thì gặp hai tên bịt mặt muốn bắt cóc Liễu tiểu thư cùng tiểu thiếu gia, nên đã ra tay tương trợ, đáng tiếc là hai tên kia đều có chút công phu nên không cứu được Liễu tiểu thư mà Liễu tiểu thư lại liều mạng giao tiểu thiếu gia cho hắn, sau đó hắn liền ôm tiểu thiếu gia trốn đến kinh thành, tìm đến phủ Nam Dương Vương.”

“Mã hộ vệ nói đúng?” Mộ Dung Thu nhìn Hồ Tam. Hồ Tam không dám ngắt đầu nhìn Mộ Dung Thu, chỉ có thể liếc mạng gật đầu, “Đạ đúng. Nhưng tôi không thể cứu được phụ nhân kia.”

“Ừ, người đi đi, sau khi rời khỏi vương phủ thì phải quên hết chuyện này. Mau theo Mã hộ vệ đến phòng thu chi lĩnh thưởng mười hai lượng bạc.” Mộ Dung Thu nhẹ giọng phân phó.

“Đạ.” Hồ Tam liền vội gật đầu, cả đôi hán chỉ quanh quẩn trong thôn, chưa từng thấy qua quý nhân. Người trước mặt hắn bây giờ là Nam Dương Vương phi, với một nữ tử tuyệt sắc như thế, Hồ Tam càng không dám ngắt đầu. Nhưng hắn cũng không phải là người ngu ngốc nên dĩ nhiên là hiểu rõ ý tứ trong lời nói của Mộ Dung Thu nên không ngừng gật đầu, dù gì bản thân cũng chỉ là một nông dân, không cần tự rước rắc rối vào mình. Sau khi nam tử kia đi, Mộ Dung Thu liền dẫn Hiền nhi cùng đi ăn điểm tâm.

Dùng xong điểm tâm, Mộ Dung Thu cho người mang Hiền nhi đi nghỉ còn nàng thì ngồi trong phòng đọc những tư liệu về Vương Quân Sơn. Mấy thứ này là mấy ngày trước nàng sai người tra xét. Nếu biết trước Liễu Ngọc Nhi sẽ bị hại, tất nhiên nàng đã sớm động thủ! Nhưng lúc đó, nàng vẫn còn nghi ngờ Liễu Ngọc Nhi, trong lòng vẫn còn đang phân vân là có nên giúp không thì Liễu Ngọc Nhi đã bỏ đi.

Đọc qua một lần, Mộ Dung Thu không khỏi cười lạnh.

Vương Quân Sơn quả nhiên phong lưu! Nữ nhân cùng hắn không đến một trăm cũng có đến năm mươi. Tuy lúc hắn và Liễu Ngọc Nhi thành thân thì vẫn có thể coi là độc thân nhưng sau khi thành thân không lâu liền mất đi hứng thú với Liễu Ngọc Nhi, cũng bắt đầu bước vào con đường tầm hoa vãn nguyệt.

Hắn rất áo sắc... Hai mắt Mộ Dung Thu bùng sáng.

“Vương phi, Thẩm trắc phi cầu kiến.” Ngoài cửa truyền đến giọng nói của Thanh Bình.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu khẽ cau mày, cười lạnh, nàng ta tới thật nhanh! “Nói Thẩm trắc phi chờ ta nhà kè một chút, bản Vương phi lập tức tới ngay.”

Nhà kè

Thẩm trách phi tự nhiên thường thức trà, ngồi chờ Mộ Dung Thụ, sáng hôm nay cửa cung vừa mở, nàng liền hỏi phủ. Vừa về đến nàng đã nghe hạ nhân báo Mộ Dung Thụ chuẩn bị thu hải tử của Liễu Ngọc Nhi làm nghĩa tử!

Việc này không phải là nhỏ, dù sao dĩ nữa thì thanh danh của Liễu Ngọc Nhi cũng không tốt, mặc kệ con nàng ta không ai thêm nuôi nấng, tuyệt đối không thể để phủ Nam Dương Vương thu dưỡng được!

Dù sao thì Vương gia vẫn chưa có con nối dòng! Chưa có con nối dòng lại thu nghĩa tử, nếu tin này truyền đi sẽ khiến mọi người nghĩ như thế nào? Nhất định sẽ thành đề tài cho người ta nói linh tinh!

Không lâu sau, Mộ Dung Thụ đã đến.

Thẩm trách phi nhìn Mộ Dung Thụ mặt lúc, phát hiện sắc mặt Mộ Dung Thụ có chút không tốt liền giả ý hỏi tâm hỏi: “Sao sắc mặt Vương phi lại kém như vậy? Chẳng lẽ đêm qua người nghỉ ngơi không tốt?” Vương phi và Liễu Ngọc Nhi thật sự là tỷ muội tình thâm? Đối với muội muội của mình mà Mộ Dung Thụ còn có thể tuyệt tình như thế huống gì là Liễu Ngọc Nhi! Chẳng lẽ định diễn cho Vương gia xem? Muốn tỏ ra thiện lương cho Vương gia biết?

“Chỉ là hơi lạnh một chút, không sao cả. Nhọc lòng Thẩm trách phi lo lắng. Sao Thẩm trách phi không ở lại trong cung bồi Quý phi nương nương thêm vài ngày, về sớm như vậy làm gì?” Mộ Dung Thụ ngồi xuống bên cạnh Thẩm trách phi cười hỏi.

Nghe vậy, nụ cười bên môi Thẩm trách phi liền cứng đờ, Mộ Dung Thụ muốn làm khó nàng mà! Vương gia chỉ mang Mộ Dung Thụ xuất cung, để nàng ở lại trong cung, bắt đầu từ tối hôm qua, một chữ 'không' quyết tuyệt của Vương gia đã biến thành cái gai trong lòng nàng.

Mộ Dung Thụ vờ như những lời này chỉ là tỷ muội thăm hỏi thông thường, trên mặt vẫn tươi cười, cũng rất tự nhiên nhấp một ngụm trà.

“Hai ngày nay cũng đã làm phiền Quý phi nương nương nhiều, nên cũng tự biết đã đến lúc phải ra về. Huống hồ sau này còn có nhiều cơ hội vào cung gặp Quý phi nương nương, thế nhưng, muội vừa hỏi phủ, đã có chuyện lớn xảy ra khiến muội không thể không đến tìm tỷ. Muội cũng đã sai người mời Vương gia đến đây, chúng ta sẽ cùng giải quyết chuyện này cho dứt điểm.” Trong lòng Thẩm trách phi dâng lên sự oán hận, nhưng ngoài mặt thì lại cười, đáy mắt lóe lên tia tính kế.

Chuyện lớn? Mộ Dung Thụ nhíu mày, xem ra nãy ngày nay Thẩm trách phi đã chuẩn bị thật tốt để phản công. Chỉ sợ là nàng chờ đợi vô ích, Vũ Văn Mặc chắc sẽ không cùng diễn với nàng!

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Quyển 1 - Chương 62

Mộ Dung Thụ vờ như không hiểu lời của Thẩm trách phi, kinh ngạc hỏi: “Chuyện lớn? Chẳng lẽ trong phủ đã xảy ra chuyện gì? Nếu trong phủ xảy ra chuyện thì đúng là cần có mặt Vương gia để giải quyết.”

Nhìn bộ dạng kinh ngạc của Mộ Dung Thụ, khỏe miệng của Thẩm trách phi có hơi co giật, trong lòng lại nổi lên hận ý, làm sao mà nàng ta lại không biết chuyện con của Liễu Ngọc Nhi? Bây giờ lại bày ra dáng vẻ như không biết gì, nhìn thật là đáng ghét, nhưng mà nàng thì nhẫn nại có thừa... Cứ đợi Vương gia đến đây thì nàng sẽ cho nàng ta không có cơ hội phản bác cho mà xem.

“Đúng vậy, chuyện không nghiêm trọng nhưng nếu giải quyết không tốt thì sẽ có ảnh hưởng rất lớn đến thanh danh của vương phủ, thậm chí là Vương gia! Do đó, lát nữa Vương gia đến đây thì hi vọng Vương phi có thể phối hợp. Dù nói như thế nào thì cũng là vì tốt cho vương phủ mà thôi.” Thẩm trách phi cười nói.

Mộ Dung Thụ khẽ nhủ mảy, gật đầu: “Dĩ nhiên. Nhưng Thẩm trách phi vừa từ trong cung về, lại vội đến gặp bản Vương phi, nói vậy việc này chắc hẳn rất quan trọng, nếu không Thẩm trách phi cũng sẽ không gấp như thế, mà Vương gia lúc này cũng vừa mới hỏi phủ, nếu không phải việc quan trọng thì cũng nên để Vương gia nghỉ ngơi một chút.”

Ý tứ trong lời của Mộ Dung Thụ là người vội như thế, nhưng Vương gia có vội như người? Chưa gì đã lỗ mãng như thế, trước mắt là thấy mắt đi cơ hội động thủ.

Nghe vậy, ánh mắt Thẩm trách phi trầm xuống, nàng thầm cắn răng, miễn cưỡng cười trả lời: “Là muội do sơ sót. Bất quá lúc này hẳn là vương gia cũng sắp đến rồi.”

“Ha ha... Vậy hai tỷ muội chúng ta cứ kiên nhẫn ngồi chờ một lát đi.” Mộ Dung Thụ bình tĩnh nói, sau đó thản nhiên nhấp vài ngụm trà, cũng không thèm nhìn đến sắc mặt của Thẩm trách phi, gật đầu nói với Hồng Lăng bên cạnh: “Trà hôm nay rất ngon.”

Hồng Lăng cúi người, cười trả lời: “Đều pha theo cách của Vương phi nói, hương vị đậm đà hơn lúc trước rất nhiều.”

“Nghe nói hôm qua có trà mới? Chiều nay pha thử đi. Bản Vương phi muốn thưởng thức.” Mộ Dung Thụ phản phô.

“Dạ, trà là mới đưa đến Mai viên hôm qua, nó ti đã cất rồi. Nếu Vương phi muốn thưởng trà, để nô ti sai người đi pha.” Hồng Lăng nghe vậy, giả vờ như sẽ lập tức đi sai người đi pha trà.

Mộ Dung Thụ thấy thế, lắc đầu nói, “Gấp thế làm gì. Đôi khi phải nhẫn nại một chút mới tốt.”

“Nô ti đã hiểu.” Hồng Lăng lập tức cúi đầu, nhỏ giọng nói.

Bị bỏ qua một bên, Thẩm trách phi âm thầm vô khăn trong tay, trong lòng rất khó chịu, liền nâng ly trà lên uống một hơi, trà vừa vào miệng đã thấy trà có vị lạ lẫm, thế mà Mộ Dung Thụ cứ khen hết lời như vậy, xem ra là hoàn toàn không biết thưởng thức! Nhưng ngụm trà này cũng dần làm tắt đi lửa giận trong lòng nàng, sau khi tỉnh táo lại, Thẩm trách phi cười tươi nhìn Mộ Dung Thụ, “Hai ngày nay, muội ở trong cung, Quý phi nương nương cũng đã thưởng muội lá trà do Biên Thanh vừa mới tiến cống, lần này tiến cống tổng cộng chỉ có hai cân, Hoàng Thượng chia đều cho các vị phi tần. Quý phi nương nương đã ban thưởng hết phần của người cho muội, nếu tỷ tỷ thích uống trà như vậy thì để muội mang hai cân ấy qua tặng cho tỷ.”

“Ồ, làm vậy sao được, đó là quà của Quý phi nương nương tặng cho Thẩm trách phi, sao mà bản Vương phi dám lấy? Thôi thì xem như ta phải đến Trúc viên rồi, trong viện của muội toàn là cao thủ pha trà, xem ra lần này bản Vương phi lại có lộc ăn.” Mộ Dung Thụ cười nói.

“Tỷ tỷ quá khách khí.” Thẩm trách phi vội nói. Trong lòng nàng khó chịu, sao hôm nay nàng lại có cảm giác nụ cười của Mộ Dung Thụ rất chói mắt? Rõ ràng đã đại họa đã đến thế mà vẫn còn có thể tươi cười như vậy.

Mộ Dung Thụ đặt ly trà xuống, thật cẩn thận quan sát Thẩm trách phi, nàng phát hiện ra hôm nay Thẩm trách phi ăn mặc rất hoa lệ.

Gấm thượng hạng được may thành váy dài màu phủ dung, có thêu hoa văn ngũ phi thiên, hoa văn trên áo lụa được thêu bằng những sợi chỉ kim tuyến vàng thẫm, dưới từng nếp váy được điểm bằng những viên hồ tinh thạch cực kỳ trân quý, cùng với vòng cổ làm bằng huyết ngọc rực rỡ như hoàng hôn buổi chiều, lộ ra khí chất hoàng tộc.

Đôi mắt to tròn sáng long lanh như chứa ngàn vì sao trong đó, mũi thẳng, môi căng mọng đỏ thắm. Trên tai nàng cài một đóa hoa màu trắng sinh động được làm bằng lụa. Nhìn nàng cứ như một đóa phủ dung mùa thu, nhẹ nhàng nở rộ, thanh thoát mà unhã, cực kỳ khả ái.

Không hổ là mỹ nhân! Nhất quyết không bỏ qua bất kỳ cơ hội nào để khoe ra nhan sắc!

Dĩ nhiên, Thẩm trách phi nhìn ra được sự tán thưởng trong mắt Mộ Dung Thụ, trong lòng nàng âm thầm đắc ý, tuy hôm qua những lời của Vương gia trong cung đã làm tổn thương nàng không ít nhưng khi nghĩ lại thì dù sao Vương gia cũng là phu quân của nàng, nàng muốn làm bình thế, cũng chưa thương lượng qua với hắn nên phản ứng kia cũng rất bình thường.

Dù sao phong làm bình thế cũng là một chuyện không đơn giản! Nghĩ như thế, lòng nàng liền an ổn lại, nghĩ đến không muốn mình luống cuống trước mặt Vương gia nên nàng trang điểm thật cẩn thận nhằm chứng minh cho Vương gia thấy là bất luận về tài trí hay nhan sắc thì nàng đều hơn hẳn Mộ Dung Thụ.

“Y phục của Thẩm trách phi thật xinh đẹp, càng tôn lên làn da như tuyết của Thẩm trách phi.” Mộ Dung Thụ tán dương.

“Y phục này là do Quý phi nương nương sai người đưa tới, là do tú nữ trong cung may.” Thẩm trách phi cười nói.

Mộ Dung Thụ gật đầu, đã nói được vài câu mà nàng ta vẫn nói về Thẩm Quý phi, xem ra là nàng ta muốn cảnh cáo nàng, chuyện xảy ra ở Hưng Khánh cung hôm qua chắc cũng đã làm cho hai nàng tức đến học máu? Cái chết của Phúc công công cũng giống như tát một cái vào mặt các nàng.

Lúc này, ngoài cửa truyền đến giọng nói của một nha hoàn, “Nô ti gặp qua Vương gia.”

Sau đó, bóng dáng của Vũ Văn Mặc liền xuất hiện trong nhà kẻ.

Hôm nay, Vũ Văn Mặc mặc một bộ áo bào màu xanh đen, hình như đêm qua hắn cũng không nghỉ ngơi tốt nên sắc mặt cũng không có bao nhiêu huyết sắc, trên mặt không thể tìm được chút ý cười.

Mộ Dung Thụ và Thẩm trách phi cùng phúc thân hành lễ với Vũ Văn Mặc: “Thần thiếp (tiên thiếp) gặp qua Vương gia.”

Vũ Văn Mặc lập tức đi đến ngồi cạnh Mộ Dung Thụ, lạnh lùng nói: “Đứng dậy đi.”

Dứt lời, hắn liền nhìn Thẩm trách phi hỏi: “Có chuyện gì?”

Thẩm trách phi cười nói: “Nhu nhi mời Vương gia đến đây là có chuyện quan trọng, mà chuyện này lại có ảnh hưởng đến thanh danh của vương phủ, nếu có sai sót, chắc chắn sẽ làm cho người ta bàn tán về vương phủ, nghĩ sai cho Vương gia. Do vậy, Nhu nhi mới không dám tự ý quyết định, đợi Vương gia hỏi phủ rồi mới cùng người giải quyết. Thực ra thì chuyện này có liên quan đến Vương phi.”

“Hử?” Vũ Văn Mặc nhường mảy, nhìn lướt qua Mộ Dung Thu, thấy sắc mặt nàng không có một chút kích động, khỏe mỗi hần ần nét cười, con ngươi khẽ động.

“Cố liên quan đến bản Vương phi?” Mộ Dung Thu vờ như kinh ngạc nhìn Thẩm trắc phi, chờ nàng nói tiếp.

Thẩm trắc phi nhẹ giọng nói với Vũ Văn Mặc cùng Mộ Dung Thu: “Vâng, cố liên quan đến tỷ tỷ. Muội vừa hỏi phủ liên nghe nói là tỷ có thu dưỡng con của Liễu Ngọc Nhi - người mang tội thông dâm cùng hạ nhân. Chuyện của Liễu Ngọc Nhi, ở trong kinh thành này từ quan viên đến bách tính ai mà không phần hạn, nếu vương phủ thu dưỡng đứa con này của nàng ta sẽ làm cho người ta đồn đãi không hay, thanh danh của phủ Nam Dương Vương không thể vì chuyện này mà bị bôi nhọ được.”

Nghe vậy, Mộ Dung Thu gật đầu nói: “Thật là có việc này. Bất quá đứa nhỏ của Liễu Ngọc Nhi chỉ mới ba tuổi, dù cho làm cái gì sai nhưng nàng đã từng là bằng hữu của bản Vương phi, trước lúc làm chung nàng đã giao Hiên nhi cho ta, về tình về lý, ta đều không thể từ chối, nếu không sẽ khiến người khác nói bản Vương phi vô tình, đó mới đúng là liên lụy đến vương phủ, liên lụy đến Vương gia, còn liên lụy đến cả Thẩm trắc phi.”

“Này...” Thẩm trắc phi lập tức nhìn Vũ Văn Mặc, miệng lưỡi của Mộ Dung Thu ngày càng lợi hại, đôi trắng thay đen, chết cũng có thể nói thành sống! Thật sự là làm người ta giận phát điên đi! “Vương gia người xem?”

Mộ Dung Thu cũng nhìn Vũ Mặc, nói tốt thêm vài câu về Vũ Văn Mặc: “Từ trước đến nay, Vương gia là người có tình, có nghĩa lại rất bao dung, nhất định người sẽ không dễ cho thần thiếp mang tiếng vô tình, vô nghĩa, vô ái kìa, huống hồ đứa nhỏ cũng thật đáng yêu, nếu để nó lưu lạc xin cơm ngoài đường thì ai nhìn thấy sợ rằng cũng sẽ có vài phần thương xót.”

Vũ Văn Mặc gật đầu, nhìn Thẩm trắc phi nói: “Hôm qua bản Vương đã đồng ý việc này.”

Thân hình Thẩm trắc phi run rẩy. Hôm qua hẳn đã đồng ý việc này? Vì những lời vừa rồi của Mộ Dung Thu?

Hóa ra từ này đến giờ nàng chỉ là trò cười? Chỉ có nàng hoàn toàn ngu ngốc làm chuyện vô ích? Dám phản đối quyết định của Vương gia ngay trước mặt hắn, đây là chuyện có chết thì nàng cũng không làm.

“Hành động lần này của Vương gia chắc chắn sẽ khiến cho người trong thiên hạ tán tụng.” Mộ Dung Thu vừa quan sát Thẩm trắc phi vừa tán dương Vũ Văn Mặc.

“Như thế rất tốt.” Thẩm trắc phi cuối cùng cũng hoàn hồn, chỉ có thể nói ra bốn chữ.

“Không biết Thẩm trắc phi còn có chuyện gì? Không phải muội vừa nói là có vài việc cần giải quyết?” Mộ Dung Thu nhìn Thẩm trắc phi, cười hỏi.

Trong lòng Thẩm trắc phi đau xót không thôi, nàng nhìn Mộ Dung Thu, miễn cưỡng nở nụ cười nói: “Việc này thật ra cũng chẳng quan trọng gì nhưng tỷ cũng có phần sợ sảy.”

“Chuyện gì?” Mộ Dung Thu cười hỏi, trên mặt nàng cũng không có chút kinh hoàng.

“Khương bà tử, quân sự phụ trách việc mua đồ dùng hàng ngày trong vương phủ hôm qua đã có sai sót.” Thẩm trắc phi cười nói với Mộ Dung Thu.

Mộ Dung Thu gật đầu, chờ nàng nói tiếp.

“Nhưng Khương bà tử lại không nhận được ngân lượng từ phòng thu chi, sáng nay bà ta có nói với muội là đã từng đến đến gấp tỷ tỷ để bảo báo trong phủ còn thiếu vải thứ phải mua nhưng tỷ lại không đồng ý. Kết quả là hôm nay trong phủ thiếu rất nhiều thứ phải sử dụng ngay cả giấy tuyền thành mà Vương gia thường dùng cũng đã hết.” Thẩm trắc phi bình tĩnh lại liền chậm rãi nói. Nói xong liền quan sát sắc mặt của Mộ Dung Thu.

Vũ Văn Mặc đang chuẩn bị nhấp một ngụm trà, nghe xong lời của Thẩm trắc phi liền cau mày nói: “Không phải chỉ có Nhu nhi mới có thể ra lệnh cho phòng thu cho xuất bạc?”

“Hôm đó Nhu nhi và Vương gia vào cung. Trước đó vài ngày, Vương gia đã truyền lệnh là sau này Nhu nhi và Vương phi cùng nhau cầm quyền. Một khi đã như vậy, nếu tỷ ấy đã biết việc này thì nên đến phòng thu chi để ra lệnh xuất bạc hoặc ứng bạc trước, không nên để cho Khương bà tử chậm trễ việc mua đồ, mua đồ mà thiếu thứ khác thì có thể mua sau nhưng lại làm cho Vương gia không có giấy để dùng thì làm sao người có thể xử lý công vụ?” Lời nói Thẩm trắc phi lộ ra chút sắc bén.

Ý tứ trong lời là ám chỉ Mộ Dung Thu không có năng lực quân sự, làm việc không có chu toàn, nên mới dễ xảy ra sơ sót như thế.

“Thì ra là chuyện này.” Mộ Dung Thu mỉm cười, không có chút sợ hãi.

Nàng nhìn Vũ Văn Mặc thần nhiên nói: “Vương gia, qua đó có thể nhìn ra là trong mắt hạ nhân, thần thiếp cũng chẳng quan trọng gì, có lẽ cũng không xem thiếp là Vương phi, là chủ mẫu của phủ Nam Dương Vương! Nếu để người khác biết, không biết sẽ gán tiếng xấu gì cho Vương gia! Để tránh cho người ta nói người sùng thiếp diệt thế thì không bằng thay đổi cả phòng thu chi? Còn Khương bà tử kìa, đã biết rõ là trong phủ thiếu đồ dùng mà trước lúc Thẩm trắc phi tiến cung lại không chịu đến phòng thu lĩnh bạc. Lúc đến gặp bản Vương phi cũng không giải thích tình huống, nếu thật sự là cần mua gấp, không thể chậm trễ một ngày thì bà ta có thể nhắc nhở thần thiếp, có chút bạc thì chi cần thần thiếp bán mấy vài món đồ trong kho của Mai viên cũng đã đủ.”

Nếu Thẩm trắc phi đã nói vậy thì nàng cũng sẽ không ngại đôi trắng thay đen! Mộ Dung Thu vừa dứt lời thì liền Thẩm trắc phi.

Thẩm trắc phi thầm cắn răng, trốn tránh trách nhiệm thật giỏi! Mộ Dung Thu làm vậy khiến nàng trở tay không kịp, nàng ta chối chối thật! Giống như tình cảnh trong cung ngày hôm qua, rõ ràng là đã hiểu ý của Thẩm Quý phi nhưng miệng lưỡi vẫn không chịu thua! Còn âm thầm ám chỉ thần phận tiểu thiếp của mình!

Chuyện hôm qua cũng giống như việc hôm nay, thật là một trò cười!

Nghe xong lời của nàng, đôi mắt sâu như đầm nước không đáy của Vũ Văn Mặc lóe lên, khỏe miệng khẽ nhếch. “Khương bà tử làm việc bất lợi, đối người đi! Về phần bên phòng thu chi, lát sau sai người đi thông báo, nếu Vương phi muốn lĩnh ngân lượng, không được ngăn cản.”

Vũ Văn Mặc vừa dứt lời, Thẩm trắc phi không nhịn được liền cau mày nói, “Vương gia, bây giờ Vương phi cần phải chiều cổ nghĩa từ nên không có thời gian để ý tới chuyện trong phủ, chi sợ là sẽ xảy ra sơ sót.”

Vũ Văn Mặc nhủ mảy nhìn Thẩm trắc phi.

“Thẩm trắc phi lo bản Vương phi sẽ mệt mỏi sao? Yên tâm đi, Mai viên của bản Vương phi có rất nhiều nha hoàn, chuyện chiếu cố Hiên nhi sẽ có người lo lắng chu toàn. Mấy ngày trước ta có mua mấy đứa nha hoàn mới, nếu bên cạnh Thẩm trắc phi thiếu người, thì mua thêm vài đứa để đỡ dần công việc giúp muội.” Mộ Dung Thu lập tức cười phân bác.

Lừa gạt trong lòng Thẩm trắc phi đã đến đỉnh điểm, nàng biết do nàng suy nghĩ không thấu đáo nên mới để cho Mộ Dung Thu tìm ra lỗ hổng, nếu tiếp tục nói nữa thì sẽ tự thương thân hoặc là lộ máu vớ tức, liền lắc đầu nói: “Nha đầu cùng bà tử bên muội đã đủ dùng. Hiên nhi tất nhiên là cần nha hoàn hầu hạ.”

“Ừ, vậy Thẩm trắc phi còn có việc gì nữa không?” Mộ Dung Thu gật đầu, nhấp một ngụm trà hỏi.

Thẩm trắc phi lắc đầu giọng gao, “Không có.” Nàng lại nhìn Vũ Văn Mặc, cười nói: “Đại phu nhân nói là Đỗ phủ có mời một đạo sĩ đi dạo hạnh cao thăm đến làm phép trừ tà đuổi ma trong phủ rất hay. Nhu nhi đã đồng ý với Đại phu nhân là hai ngày nữa sẽ mời đạo sĩ kia đến phủ một chuyến, không phải để xua quỷ, mà chỉ để bảo vệ bình an.”

Nghe vậy, Vũ Văn Mặc cau mày, từ trước tới nay hẳn không tin có quỷ thần. Thế nhưng, phần lớn phụ nhân đều tin tưởng, liền gật đầu: “Ừ.”

Mộ Dung Thu nhìn Thẩm trắc phi, xua đuổi ma quỷ? Bảo vệ bình an? Thẩm trắc phi lại tin có quỷ thần?

Sau khi quyết định xong chuyện này, Thẩm trắc phi lại nói vài câu với Mộ Dung Thu, còn Vũ Văn Mặc còn có việc cần giải quyết nên đi trước, trước khi đi hẳn còn nhìn thoáng qua Mộ Dung Thu một cái, do chỉ lo ứng phó với Thẩm trắc phi nên Mộ Dung Thu cũng không phát hiện. Dù sao, hôm nay nàng còn có chuyện quan trọng cần phải làm.

Thẩm trắc phi vốn đang tức giận, rất muốn bỏ về ngay, vào lúc thấy thấy Mộ Dung Thu cũng không muốn giữ nàng liên tâm lý do rồi đi ngay. Sau khi bọn họ rời đi, Mộ Dung Thu cho Hồng Lăng dẫn Hiên nhi đến.

“Mẫu thân.” Hiên nhi vào phòng, vừa nhìn thấy Mộ Dung Thu liền ngọt ngào kêu lên, bóng dáng lác lác chạy đến Mộ Dung Thu.

Thật ra là phải đặt lĩnh cứu của Liễu Ngọc Nhi bảy ngày để cho Hiên nhi tức tức nhưng do Liễu Ngọc Nhi: nàng vốn không phải là người trong vương phủ lại mang tiếng thông dâm và quan trọng hơn hết là Mộ Dung Thu không có quyền làm như vậy, nên chỉ có thể phân phó hạ nhân tìm mảnh đất tốt nhất để hạ táng cho nàng.

Hiên nhi là đứa bé hiểu chuyện, khóc lúc rồi cũng không nháo nữa mà càng dè dặt để lấy lòng Mộ Dung Thu, chỉ vì sợ Mộ Dung Thu sẽ vứt bỏ bé. Dù sao thì đứa nhỏ này đã trải qua cảnh bị phụ thân vứt bỏ, mẫu thân chết thảm, nên trong thâm cực kỳ khát vọng được Mộ Dung Thu yêu thương.

Mộ Dung Thu ôm bé vào lòng, nâng thứ nặng bé lên, bánh bao nhỏ của nàng cũng thật nặng, nhưng trong lòng nàng rất yêu thương bé, nàng nhu hòa nói: “Một lát nữa mẫu thân dẫn con đến Liễu phủ gặp ngoại tổ phụ cùng ngoại tổ mẫu, lúc đó con phải nghe lời mẫu thân, biết chưa?”

Đến Liễu phủ là nàng có mục đích quan trọng! Nàng sẽ lợi dụng Hiên nhi để kích thích Liễu Đại nhân, từ đó sẽ đối phó Vương Quân Sơn!

“Dạ, Hiên nhi sẽ nghe lời mẫu thân. Nhưng ngoại tổ hung dữ lắm, ngoại tổ phụ còn mắng nhấc mẫu thân.” Hiên nhi gật đầu liên tục để chứng tỏ bé sẽ nghe lời nhưng vừa nhắc tới hai chữ mẫu thân thì đôi mắt đang sáng rỡ liền u tối.

Mộ Dung Thu cũng không nói gì, người lớn còn không chịu nổi từ biệt huống hồ Hiên nhi chỉ là một đứa bé? Chỉ mong là theo thời gian thì miệng vết thương sẽ khép lại.

“Đừng sợ, có mẫu thân ở đây, ông ấy không dám hung dữ đâu.”

“Dạ, Hiên nhi không sợ.”

Sau khi trấn an Hiến nhi, Mộ Dung Thu liền phân phó người đưa bái thiếp* qua Liễu phủ rồi sau đó mới sai chuẩn bị xe ngựa, dắt Hiến nhi cùng đến Liễu phủ.

*: là thư báo cho người bên kia biết mình sẽ đến

Khoảng nửa canh giờ đã đến Liễu phủ.

Sau khi Liễu phủ nhận được bái thiếp liền cho quán gia chờ ở trước cửa, vừa nhìn thấy xe ngựa của Mộ Dung Thu liền tiến đến cung nghênh.

“Nô tài thành an Vương phi.”

Mộ Dung Thu nắm bàn tay bé nhỏ của Hiến nhi xuống xe ngựa, quán gia kia dĩ nhiên biết Hiến nhi nên có chút sững sờ, vẻ kinh ngạc liền hiện lên trong đáy mắt. Mộ Dung Thu lạnh lùng nhìn hần, hần lập tức thu lại ánh mắt, dẫn Mộ Dung Thu và Hiến nhi đến thẳng chính sảnh.

Liễu lão gia và Liễu phu nhân đã đợi sẵn, sau khi hai người nhận được bái thiếp liền bỏ tất cả mọi chuyện để đến chính sảnh ngồi chờ. Dù gì thì Mộ Dung Thu cũng là Nam Dương Vương phi, thân phận tôn quý, không thể đón tiếp chậm trễ được.

Nhưng khi họ nhìn thấy Mộ Dung Thu nắm tay một đứa bé ba tuổi bước vào thì cũng sững sờ.

Đứa nhỏ xinh đẹp như vậy đều làm cho Liễu lão gia cùng Liễu phu nhân tán thưởng không ngừng nhưng khi bé đến gần, hai người nhìn rõ khuôn mặt bé thì đều khiếp sợ, đây chẳng phải là con của Ngọc Nhi?

Bất quá hai người đều đã trải qua rất nhiều sự đời nên dĩ nhiên có thể giấu đi sự kinh ngạc, cúi đầu phủ thân hành lễ với Mộ Dung Thu, “Lão thân, lão phu nhân thỉnh an Nam Dương Vương phi.”

Mộ Dung Thu gật đầu nói: “Nhị lão không cần đa lễ. Mau mau đứng dậy, đừng để bản Vương phi tốn thọ.”

“Vâng.” Khi Nhị lão đứng dậy, ánh mắt lại rơi trên người Hiến nhi, mặc dù đứa nhỏ này là con của Ngọc nhi, là cháu ngoại bọn họ, nhưng Ngọc Nhi không tuân thủ nữ tắc, dám thông dâm với hạ nhân rồi sinh con nên đứa nhỏ này chính là nghiệt chủng, mặc dù bộ dáng đứa nhỏ này khiến ai cũng sinh ra lòng yêu thương nhưng bọn họ không thể nhìn nhận!

Hiến nhi nhìn thấy ánh mắt của bọn họ liền sợ hãi, chỉ có thể co người nép sau Mộ Dung Thu.

Mộ Dung Thu thu hết biểu tình của bọn họ vào trong đáy mắt, vỗ vỗ tay Hiến nhi nói: “Mau đến thỉnh an ngoại tổ phụ, ngoại tổ mẫu của con đi.”

Nhị lão nghe vậy, vội lắc đầu nói, “Đứa nhỏ này không quan hệ với hai chúng ta.”

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 63

Mộ Dung Thu cảm giác được là thân hình của Hiến nhi đang run rẩy, nâng khom người xuống, xoa nhẹ đầu bé rồi nói: “Hiến nhi, nghe mẫu thân, gọi ngoại tổ phụ, ngoại tổ mẫu.”

Mẫu thân?

Nhị lão nghe hai chữ mẫu thân này, không thể tin nhìn Mộ Dung Thu, Liễu Đại nhân phản ứng trước, kêu lên: “Vương phi, này...”

Vương phi nhận Hiến nhi làm nghĩa tử? Sao nàng có thể? Chẳng lẽ Vương phi không biết Ngọc nhi mang tội danh thông dâm?

Hiến nhi gật đầu với Mộ Dung Thu, thân hình lao đảo đi đến trước mặt Nhị lão, bé cúi người hành đại lễ, “Hiến nhi thỉnh an ngoại tổ phụ, ngoại tổ mẫu.”

Nhị lão là người không có tâm địa cứng rắn, lúc trước không ra tay giúp đỡ mẫu tử Liễu Ngọc Nhi là vì Liễu Ngọc Nhi đã khiến cho gia tộc mất mặt, cho dù có muốn giúp đỡ Ngọc Nhi thì cũng không có khả năng, gia tộc tuyệt đối sẽ không chấp nhận! Bây giờ nhìn thấy Hiến nhi đáng yêu như thế, một tiếng ngoại tổ phụ cùng ngoại tổ mẫu đã khiến lòng mềm những nhưng vì danh dự của gia tộc, họ vẫn không thể nhìn nhận bé. Bây giờ, với thân phận là nghĩa tử của Nam Dương Vương phi thì một tiếng ngoại tổ phụ, ngoại tổ mẫu này cho dù có ngại ngùng nhưng bọn họ cũng phải đồng ý.

“Ngaoan.” Nhị lão cùng đáp lời.

Hiến nhi nhếch miệng cười tươi, làn da trắng nõn, ánh mắt sáng ngời, môi mọng, mi cong, cực đẹp, nhất thời làm cho Nhị lão sững sờ, không ngờ chỉ mới là một đứa bé lại có thể đẹp đến như thế. Mới ba tuổi đã đẹp vậy, lúc trưởng thành không biết còn đẹp đến mức nào đây!

Mộ Dung Thu nắm tay tiểu Hiến nhi ngồi xuống, sau đó ôm tiểu Hiến nhi vào lòng, ngẩng đầu nhìn thẳng Liễu đại nhân và Liễu phu nhân, “Hôm nay đến quấy rầy Liễu đại nhân và phu nhân vì chuyện có liên quan đến thanh danh Liễu phủ.”

Nhị lão nghe vậy, tâm bất đầu lo lắng một chút, chuyện có liên quan đến Ngọc nhi? Liễu đại nhân phát tay cho toàn bộ nha hoàn trong phòng lui ra.

“Hiến nhi, đến ngồi cạnh ngoại tổ mẫu, kẻo cho người nghe Vương Quân Sơn và tiện nhân kia đã làm gì mẫu thân của con, đã làm gì con?” Mộ Dung Thu dịu dàng nói với Hiến nhi.

Hiến nhi vừa đến nghe tên Vương Quân Sơn và sùng thiếp kia liền ôm chặt Mộ Dung Thu, giọng nói có chút ghen ghét: “Mẫu thân, hai người kia đều rất xấu, bọn họ luôn khi dễ mẫu thân, hại mẫu thân cơm nuốt cũng không trôi. Phụ thân lúc nào cũng chửi mắng mẫu thân, còn nữ nhân kia cũng khi dễ mẫu thân. Đêm nào mẫu thân cũng không ngủ được, không biết vì sao, phụ thân lại đuổi Hiến nhi và mẫu thân ra khỏi phủ, mẫu thân bị bệnh lâu lắm rồi! Hiến nhi đánh nữ nhân xấu xa kia thì phụ thân lại dùng roi đánh Hiến nhi. Mẫu thân, Hiến nhi, đau quá.”

Nói xong, Mộ Dung Thu vỗ nhẹ nhẹ lưng bé, an ủi nói: “Hiến nhi, đừng sợ, có ta ở đây này.” Nghe Hiến nhi kể lại cuộc sống của bé và Liễu Ngọc Nhi khi ở trong vương phủ khiến cho Liễu đại nhân và Liễu phu nhân vừa áy náy vừa đau lòng. Còn Mộ Dung Thu lại không lưỡng lự trước được là sẽ khiến Hiến nhi khổ sở như vậy, rất xót xa cho bé.

Gương mặt nhỏ bé, trắng nõn đầm nước mắt khiến người ta không thể cầm lòng được. Hiến nhi nhào vào trong lòng Mộ Dung Thu, giờ cánh tay nhỏ xíu ra, “Hiến nhi đau chỗ này.”

Con người của Mộ Dung Thu chợt lóe, nâng lên xốc tay áo Hiến nhi lên, trên cánh tay của bé vết roi hiện lên đầy đặc! Mặc dù đã kết vảy, nhưng vết sẹo vẫn còn! Hàn khi từ nâng bần ra bốn phía, Vương Quân Sơn, đồ khốn khiếp!

Liễu phu nhân cảm khăn chậm nước mắt. Liễu đại nhân cũng âm thầm nắm tay thành quyền. Bọn họ thật không biết tình hình của Ngọc nhi ở vương phủ! Vốn cho là Ngọc nhi thông dâm nên mới bị đuổi ra khỏi phủ, nhưng không ngờ là Ngọc nhi ở vương phủ phải chịu khổ như thế này! Vài ngày trước nàng hồi phủ, vì sợ gia tộc trách tội nên bọn họ không xuất môn nghênh đón, nhưng bọn họ biết Ngọc nhi sẽ không sao vì nàng còn rất nhiều của hồi môn.

Nhưng Hiến nhi là con của Vương Quân Sơn, sao hắn có thể đối xử tàn nhẫn với bé như vậy!

Thu hết thần sắc của Nhị lão vào trong đáy mắt, Mộ Dung Thu nói tiếp: “Bản Vương phi cùng Ngọc nhi là hảo tỷ muội nên sau khi nghe nói nàng bị đuổi ra vương phủ, ta luôn rất lo lắng và bất an. Sau vài ngày thì nàng tới gặp bản Vương phi, thì ta mới biết cuộc sống của nàng ở vương phủ. Nhị lão đều là người thông minh, tiểu hài tử này hai người cũng đã thấy rồi đó, không nói cũng biết là những ngày Ngọc nhi ở vương phủ đã chịu bao nhiêu ủy khuất. Vương Quân Sơn sùng thiếp diệt thế, hại Ngọc nhi chỉ trong ba năm ngắn ngủi đã tóc xanh hóa bạc, nâng mười chín tuổi nhưng nhìn chẳng khác phụ nhân ba mươi. Ngọc nhi là một tay hai người nuôi lớn, nhân phẩm cũng tính cách của nàng thì hai người rõ hơn ai hết, nếu Ngọc nhi có tâm tư như thế thì sao lại để Vương Quân Sơn dễ dàng đuổi đi tay trắng như vậy? Sự thật thì bản Vương phi không nói thì Nhị lão cũng có thể có thể đoán được.”

“Cái gì? Vương phi nói Vương Quân Sơn đã chiếm đoạt tất cả của hồi môn của Ngọc nhi?Cho dù thế nào thì cũng phải trả lại đồ cưới, sao có thể chiếm hết được?” Liễu phu nhân nghe vậy, sắc mặt trắng bệch, mắt trừng lớn không thể tin, sau khi nói xong thì trong mắt liền hiện lên hận ý. Con gái ngoan của nàng, chính nữ của Liễu gia ở vương phủ lại có thể bị đối đãi thua cả hạ nhân! Một đứa thiếp mà cũng có thể tùy ý hạ nhục!

Sắc mặt của Liễu đại nhân cũng thay đổi, nhìn đến Hiến nhi, đứa nhỏ này rõ ràng là con của Vương Quân Sơn thế mà lại bị nói là nghiệt chủng! Như thế xem ra, Ngọc nhi bị oan uổng thật rồi!

Nếu đã biết con bị oan uổng, Nhị lão làm sao có thể trơ mắt ngồi xem được! Ngọc nhi là chính nữ của Liễu gia, lại bị gán cho cái tội thông dâm khiến cả gia tộc chế cười, không thể quay về Liễu gia. Trong người lại không có một xu, phải lưu lạc ở ngoài, còn phải nhịn hết trào phúng của người trong thiên hạ!

“Ngọc Nhi đáng thương của ta!” Liễu phu nhân ai oán kêu khóc. Con gái của bà, máu thịt của bà! Nàng nhìn Liễu đại nhân, nước nói: “Lão gia, sợ rằng chúng ta đã hiểu lầm Ngọc Nhi! Lẽ ra chúng ta phải tin tưởng Ngọc nhi! Sớm biết như thế, ngày ấy, chúng ta nên đi gặp Ngọc nhi để nghe nó giải thích.”

Liễu đại nhân hốc mắt cũng có chút ửng đỏ, nhìn Hiến nhi, ông nghĩ đến tình cảnh của Ngọc nhi. Hài tử mới ba tuổi làm sao biết nói dối? Huống chi còn có Vương phi.

Trong lòng Mộ Dung Thu thờ dãi nữ tử thời cổ đại thật bị ai, bị chồng đổ cho tội thông dâm rồi đuổi ra khỏi nhà, nhà mẹ đẻ lại không có người tin tưởng, bị người đời xa lánh.

“Ngọc nhi là người rộng lượng, hiền lương thực đức. Vào cửa ba năm, cứ hai tháng là lại nạp thiếp cho Vương Quân Sơn, ngay cả bốn đứa nha hoàn hồi môn theo nàng cũng đã có ba đứa trở thành di nương, chưa kể còn có mấy tiểu thiếp do Vương Quân Sơn lập ở bên ngoài, nhưng Vương Quân Sơn tính tình phong lưu, nghe nói hồng nhan của hắn ở thành lâu kỷ viện không đến một trăm thì cũng năm mươi...” Khóe miệng Mộ Dung Thu lộ ra vài phần cười lạnh.

Liễu phu nhân vẫn đang lo lắng cho Liễu Ngọc Nhi, nghe vậy liền không nhịn được nữa hỏi: “Ngọc nhi hiện ở nơi nào?”

Liễu đại nhân quay lưng lại, thân hình có chút run run.

Mộ Dung Thu thở dài, nhìn Hiên nhi, định cho Hồng Lăng mang Hiên nhi đi thì nghe thấy Hiên nhi nói: “Mẫu thân ngủ rồi!”

“Hồng Lăng, mang tiểu thiếu gia ra viện chơi đi.” Mộ Dung Thu giao Hiên nhi cho Hồng Lăng.

Sau khi Hồng Lăng ôm Hiên nhi ra khỏi phòng, Mộ Dung Thu nhìn Liễu đại nhân cùng phu nhân nói: “Liễu Ngọc nhi đã qua đời tối hôm qua. Trước khi chết, nàng đã bị hai gã có giọng Thanh Châu bắt đi! Hiên nhi may mắn có được người cứu, chạy đến phủ Nam Dương Vương cầu cứu bản Vương phi. Cuối cùng thì hộ vệ trong phủ đã tìm được Ngọc nhi trong hẻm nhỏ ở phía Đông Bắc kinh thành.”

Mộ Dung Thu dừng lại, nhìn sâu vào mắt Liễu đại nhân và phu nhân, thấy vẻ lo lắng của hai người không phải là giả vờ, mới nói tiếp: “Lúc ấy Ngọc nhi thân không còn mảnh vải, bị mười tên ăn mày vũ nhục!”

“Cái gì! Con của ta!” Liễu phu nhân nghe vậy, không chịu nổi nữa nên ngã nhào xuống đất. Liễu đại nhân vội ôm lấy Liễu phu nhân.

Liễu đại nhân luôn không nói lời nào, nghe đến đó, cuối cùng vẫn không còn đủ nhẫn nại được nữa nên, “Vương Quân Sơn thật khinh người quá đáng!”

“Ngọc Nhi thương tích đầy mình, thật ra là có thể cứu sống nhưng do có thai bị người vũ nhục nên máu chảy không ngừng mà chết.” Mộ Dung Thu nhắm mắt, không muốn nhớ lại thảm trạng của Ngọc Nhi.

“Đồ khốn nạn! Trả con cho ta!” Liễu phu nhân khóc rống, đầm ngực thùm thụp, con của bà chết thật thảm!

Liễu đại nhân học mất cũng đã phẩm hồng, nhưng vẫn nhịn không để lộ đó, “Khi lâm chung, Ngọc nhi có di ngôn gì không?”

“Hiên nhi ở lại bên cạnh bản Vương phi, vĩnh viễn không hồi vương phủ.”

“Ngọc nhi ơi... Nếu như vậy, ta làm cách nào để sửa lại án sai cho con đây? Lão phu không thể để cho Ngọc nhi mang tội thông dâm mà xuống hoàng tuyền được!” Liễu đại nhân thống khổ, sớm biết có ngày hôm nay, ông nên tin tưởng Ngọc nhi, nếu ông tin Ngọc nhi, đã không xảy ra chuyện thế này.

Mộ Dung Thu nhìn chằm chằm Nhị lão, con người dị thường thiện lương, “Cơ hội sửa án cho Ngọc nhi vẫn có, nhưng sửa lại án thì sao, Vương Quân Sơn phong lưu thành tính, hẳn chắc chắn sẽ không sửa. Hai người cứ tìm một kỹ nữ tuyệt sắc, tính tình nhanh nọc* đưa đến cho Vương Quân Sơn.”

*: hung ác, thâm hiểm

Để trả thù, hẳn thống khổ là cách trả thù hay nhất. Thuốc nổ có thể chôn sẵn rồi mới từ từ châm ngòi, giống như rượu ngâm càng lâu thì hương vị càng thuần vậy.

Lời nàng nói rất rõ ràng, Liễu đại nhân ở trong quan trường mấy năm, không cần nói nhiều cũng đã hiểu lời nàng.

Mục đích lần này Mộ Dung Thu đến đây là để kích Liễu đại nhân đi bước đầu tiên này!

“Của hồi môn của Ngọc nhi nhất định phải thu lại, mà phải buộc vương phủ chủ động hoàn trả mới có thể ngăn chặn tiếng đời dị nghị.” Mộ Dung Thu nhìn hai người, lạnh lùng nói.

Liễu đại nhân nhủ mấy thở dài, “Nói dễ hơn làm!”

“Dùng chính thủ đoạn mà họ đã dùng với Ngọc nhi... Bịa đặt.” Mộ Dung Thu thần nhiên nói.

Hai mắt Liễu đại nhân tỏa sáng, cảm kích nhìn Mộ Dung Thu nói, “Lão phu khấu tạ Vương phi vạn ân!”

“Lão thân khấu tạ Vương phi vạn ân.” Lão phu nhân rơi lệ nói.

“Bản Vương phi không làm cái gì, cũng chưa bao giờ nói cái gì. Bất quá... Ngọc Nhi chết quá thể thảm, nên bản Vương phi truyền đạt lại di ngôn trước khi lâm chung của nàng cho Nhị lão.” Mộ Dung Thu đứng dậy, nhìn hai người nói.

Thực ra Liễu Ngọc nhi chết quá mức oan uổng! Có trách là trách chế độ phong kiến vô hình hại chết nàng! Ngoài kia, không biết còn có bao nhiêu nữ tử vì bất đắc dĩ, vì không cam lòng, vì thống khổ mà chết nữa đây!

Liễu đại nhân và Liễu phu nhân có sai không? Bọn họ vì thanh danh của cả gia tộc mà vô tình với ái nữ, thả tin tưởng lời đồn đãi, cũng không tin lời biện giải của Ngọc nhi.

Ngọc nhi có sai không? Lệnh của cha mẹ, lời mới mai, cùng lời hứa hẹn trog tuổi đầu mới của một nam tử chỉ mới hai lần gặp gỡ đã có thể toàn tâm toàn ý, đề rồi cuối cùng gánh lấy kết cục thật thể thảm.

Mộ Dung Thu rời khỏi Liễu phủ, dắt Hiên nhi lên xe ngựa về vương phủ.

Trên xe ngựa, Hiên nhi vuốt ve khối ngọc bội Liễu phu nhân vừa tặng, bé cứ cúi đi cúi lại chỉ vì sợ nó bị bẩn, sao đó giờ liền hỏi Mộ Dung Thu: “Mẫu thân, ngoại tổ mẫu cho Hiên nhi, mẫu thân thấy đẹp không?”

“Đẹp lắm, Hiên nhi nhớ cất giữ cẩn thận.” Mộ Dung Thu gật đầu cười nói. Nếu như Liễu đại nhân là người biết điều thì sau khi lấy đồ cưới của Liễu Ngọc Nhi về thì chắc chắn sẽ giao lại cho Hiên nhi, dù sao, cũng là bọn họ nợ Ngọc nhi mà cũng là nợ Hiên nhi. Nói gì thì nói, khối ngọc bội trên tay Hiên nhi có giá trị cũng không nhỏ.

Hồng Lăng che miệng cười nói: “Tiểu thiếu gia, ngọc bội bị người lau mòn hết rồi kia.”

Hiên nhi nghe vậy, liền vội đặt miếng ngọc vào lòng bàn tay rồi cẩn thận xem xét, một hồi lâu mới chu cái miệng nhỏ nhắn, ngây thơ nói với Hồng Lăng: “Hồng Lăng tỷ gạt người.” Nói xong liền nhét ngọc bội vào bên hông, sờ sờ mấy lần nữa để chắc chắn nó còn ở đó rồi mới yên tâm.

Nhìn cử chỉ đáng yêu của bé, Mộ Dung Thu không nhịn được cười nói: “Nếu nó mòn thật thì con cứ đòi Hồng Lăng tỷ ư lừa gạt kia kia một cái mới là được.”

“Dạ.” Hiên nhi toét miệng nhìn Hồng Lăng cười hắc hắc.

Hồng Lăng trừng mắt nhìn, có chút bực tức nhìn Mộ Dung Thu, cũng học Hiên nhi cong miệng lên nói: “Vương phi cùng tiểu thiếu gia khi dễ nó tí.”

Hiên nhi và Mộ Dung Thu hai mắt nhìn nhau, Hiên nhi liền làm mặt quỷ chọc Hồng Lăng khiến nàng bật cười vui vẻ.

Vốn dĩ đường trong kinh thành đều được làm rất tốt, bình thường đi sẽ không quá xóc nảy. Không lâu sau, đột nhiên xe ngựa dừng lại, không đi tiếp.

“Chuyện gì xảy ra?” Mộ Dung Thu cau mày hỏi. Chắc sẽ không gặp lại Đỗ gia - Đỗ thiếu gia giữa đường cái ý mạnh hiếp yếu? Liễu gia nằm ngoài phía Tây Nam của kinh thành, cách khu trung tâm rất xa, đường xá cũng xấu và ít người qua lại. Chẳng lẽ nàng lại gặp chuyện gì ở ngay đoạn đường này?

Hồng Lăng lắc đầu nói, “Đề nô tì xuống xe xem thử.”

Nhưng Hồng Lăng xuống xe được một hồi rồi mà vẫn không có chút động tĩnh. Mộ Dung Thu liền biết là có chuyện xảy ra.

“Hiên nhi, ở yên trên xe đợi mẫu thân. Nếu mẫu thân không kêu con thì không được tự ý ra ngoài.” Mộ Dung Thu cẩn thận dặn dò Hiên nhi.

Hiên nhi gật đầu, “Hiên nhi đã biết.”

Nghe được Hiên nhi trả lời như vậy, Mộ Dung Thu liền vén màn xe, nhất thời, một màn trước mắt khiến mấy nàng cau chặt.

Một cây đao đang gác trên cổ Hồng Lăng, Hồng Lăng sắc mặt tái nhợt, nhìn Mộ Dung Thu, cắn răng không la một tiếng.

Mã phu cũng đã sợ tới mức không dám lên tiếng, chỉ nhìn Mộ Dung Thu.

Có chừng năm hắc y nhân che mặt, trong tay người nào cũng cầm trường kiếm hoặc đao.

Mộ Dung Thu đánh giá tình hình trước mắt, trong lòng nổi lên nghi ngờ: nơi này là kinh thành, tuy con đường có hơi vắng vẻ nhưng cũng không phải sông rộng núi vắng gì đó, vậy vì sao lại có người bịt mặt bắt cóc?

“Các người là ai?” Sắc mặt Mộ Dung Thu bình tĩnh, nhìn tên che mặt dẫn đầu năm người, lạnh giọng hỏi.

Khi tên cầm đầu nhìn thấy Mộ Dung Thu, hai mắt liền tỏa sáng, mắt còn nổi lên đám quang. “Không thể ngờ là có thể bắt được một phụ nhân xinh đẹp như vậy! Thật tốt, thật tốt!”

“Nhìn xe ngựa tinh xảo, xa hoa, chắc chắn là phu nhân nhà giàu có. Chúng ta trước tiên cứ bắt làm tiểu thiếp làm ấm giường cho đại ca, chừng nào đại ca chơi chán lại nhường cho mấy huynh đệ chơi đùa.” Tên đứng sau nhìn Mộ Dung Thu rồi đứng mắt trên bộ ngực cao vút của nàng, cười dâm nói.

Mấy tên khác nghe vậy, liền vỗ tay tán thưởng.

Tuy thân sắc của Mộ Dung Thu không lộ ra vẻ sợ hãi nhưng trong lòng lại bồn chồn lo lắng, vì sao mấy tên này lại xuất hiện trong kinh thành? Hơn nữa giọng của chúng không giống người kinh thành.

“Đại ca, nơi này không nên ở lâu. Kinh thành ở ngay dưới chân thiên tử. Rất nhanh sẽ có người đến đây! Để tránh phiền phức, cứ cướp phụ nhân này trước rồi tính sau.” Một tên khác đứng ở bên cạnh tên cầm đầu nhìn thấy Mộ Dung Thu không chút lo sợ liền biết phụ nhân này nhất định không phải là phụ nhân nhà bình thường, không chừng là phụ nhân của đại quan.

Tên cầm đầu nhủ mày, nhìn xung quanh, “Lúc này không có ai, lấy hết của cái trên xe, hai đứa này đem về làm ấm giường.” Dứt lời, ánh mắt hèn mọn của hắn dán chặt trên ngực Mộ Dung Thu, trong đầu hình dung ra cảnh tượng dẽ dàng dưới thân chơi đùa.

Cướp tiền vậy còn muốn cướp luôn người? Mộ Dung Thu cười lạnh nhìn mấy bọn hần. Nơi này còn cách phủ Nam Dương Vương khoảng hai khắc lộ trình, vài dặm sau lưng lại có quan binh thường xuyên tuần tra, bọn cướp này từ đâu ra? Chẳng lẽ có người muốn hại nàng? Người có thể to gan lớn mật lợi dụng thủ đoạn như thế này hại nàng là ai?

Mấy nữ nhân trong phủ Nam Dương Vương kia chỉ rành giá đầu, tuyệt đối không chơi trò ám sát! Trước kia lại chưa từng nghe qua trăm dặm quanh kinh thành có cướp. Bây giờ lại xuất hiện ngay trong kinh thành, có vẻ có người muốn đoạt mạng nàng hoặc phá hủy danh tiết của nàng!

Hồng Lăng nghe mấy tên kia nói xong liền run rẩy, nàng có thể bị bắt, bị lưu lạc thành kẻ làm ấm giường nhưng Vương phi sao có thể được?

“Đừng nói là ta, ngay cả vật nhỏ nhất trên xe ngựa các ngươi cũng không động được! Chỉ là vài đứa tiểu tặc không biết trời cao đất rộng lại dám công khai xuất hiện trong kinh thành cướp bóc, không biết gan các ngươi lớn hay là không biết sống chết là gì!” Con người Mộ Dung Thu tỏa ra một loại hàn khí lạnh thấu xương, ánh mắt mang theo tia máu nhìn tên cầm đầu rồi xẹt qua nắm tên còn lại.

Ánh mắt nàng lạnh băng lại đầy uy nghi khiến tên cầm đầu sửng sốt.

Mộ Dung Thu dõi ánh mắt đến tên đang bắt giữ Hồng Lăng, đột nhiên nổi sát khí, nổi giận gầm lên một tiếng: “Buông nàng ra!”

Thân hình tên bắt cóc run lên bần bật, sợ tới mức đánh rơi cả thanh đao.

Đây là một loại áp lực vô hình, nó khiến cho người ta sợ hãi!

Đao rơi xuống đất, kêu 'keng' một tiếng, sắc mặt Hồng Lăng tái nhợt, sau khi bình tĩnh liền nhảy lên xe ngựa, chắn trước Mộ Dung Thu.

Sau khi Hồng Lăng trốn thoát, tên cướp kia mới nhận ra mình sợ một nữ tử đến mức đánh rơi cả đao, hần nhặt lại đao một lần nữa, nhắm vào Mộ Dung Thu và Hồng Lăng nhưng khi nhìn thấy ánh mắt lạnh lẽo đến bức người của Mộ Dung Thu thì bất giác lùi ra sau mấy bước.

Tên cầm đầu nhìn Mộ Dung Thu, phụ nhân này tuyệt đối không đơn giản! Nếu chỉ là phụ nhân giúp chồng dạy con, sao trên người lại có luồng khí khiến người khác sợ hãi?

“Đến giờ ta vẫn rất tò mò muốn biết son trạ tròn méo thế nào! Nếu nhóm các ngươi muốn mời ta đến xem thử thì để ta đến đó một phen vậy! Nhưng người nhà của ta từ trước giờ lại có một thói quen nhỏ là nuôi cò độc trên người, bất kể ta ở nơi nào đều có thể tìm được. Ta thật muốn thử xem son trạ trên núi cao thì bọn họ có tìm ra không nữa! Không chừng ta lại thắng bọn họ thì sao!”

Mộ Dung Thu nhìn bọn chúng, nhếch miệng cười khê, trên trán ngoại trừ mấy phần lờ mờ khí còn có thêm mấy phần tà khí, sau đó dưới ánh mắt kinh ngạc của bọn người kia, nàng nhảy xuống xe ngựa, đi về phía tên cướp vừa nảy định cầm đao đâm nàng.

Tên kia thấy nàng tới gần, liền vô thức lùi ra sau.

Thấy hần như thế, Mộ Dung Thu vươn tay phải tóm lấy đao của hắn, sau đó đưa vào ngón trỏ tay trái của mình, ngay lập tức máu tươi nhỏ từng giọt, từng giọt.

Không ai biết lúc này trong lòng Mộ Dung Thu đang rất sợ hãi, lòng bàn tay ướt đầm mồ hôi, chỉ mình nàng biết, đây chẳng qua chỉ là đang diễn trò!

Hồng Lăng cắn chặt răng, không dám gọi vì sợ lộ ra thân phận của Mộ Dung Thu. Nàng cũng biết Mộ Dung Thu đang đặt cược cả vào lần này! Tim nàng đập như sấm, nhìn vết thương không ngừng đổ máu của Mộ Dung Thu, hốc mắt Hồng Lăng ửng đỏ, gần như phát khóc.

“Bao nhiêu đây máu chắc hẳn đã đủ rồi, các ngươi tính thời gian dùm ta thử xem, chắc người cũng sắp đến rồi.” Mộ Dung Thu vừa nói vừa nhìn đám người kia, hoàn toàn mặc kệ ngón tay vẫn còn nhỏ máu.

Tên cầm đầu gần đỡ, quay sang bốn tên kia, “Không phải chỉ là một nữ nhân sao? Thế nào lại có thể có tà khí như thế này!”

“Đại ca, ta từng nghe nói qua về cò độc, máu này có độc, hơn nữa người nuôi cò cũng có thể lẫn theo mùi máu tươi mà đến đây. Phụ nhân này tuyệt đối không phải là người chúng ta định bắt cóc!” Con mắt đêm đêm bay giờ không dám nhìn thẳng Mộ Dung Thu, hần chỉ cảm thấy toàn thân nàng như được bao bọc bằng một luồng tà khí.

Tên cầm đầu nhìn chằm chằm Mộ Dung Thu.

Mộ Dung Thu vẫn giữ được sự bình tĩnh, nhưng tà khí trên trán càng nồng đậm. Lúc này, một chiếc xe ngựa chạy nhanh đến.

Đường nhỏ đã bị bọn họ ngăn hết nên xe ngựa bất buộc phải dừng lại.

“Quả nhiên có người đến! Đại ca, làm thế nào đây?” Tên áo đen kinh hoảng.

Mộ Dung Thu gạt mình, tuy trên mặt không lộ ra biểu tình nào nhưng trong lòng rất hoảng sợ. Nàng vừa mới dùng hết sức diễn một tuồng kịch nếu chỉ vì chuyện này mà bị hủy hoại trong chớp lát, MK! Nàng không cam lòng chết trong tay mấy tên giặc cỏ này!

“Ngũ công tử, đường phía trước bị chặn rồi. Có mấy tên che mặt đe dọa hai nữ tử.” Người đánh xe cung kính bẩm báo với người ngồi trong.

Đợi một lúc, phía trong vẫn im phăng phắc. Bỗng nhiên tiếng đàn du dương từ xe ngựa truyền ra.

Tiếng đàn xuyên qua xe ngựa, vang bên tai mọi người, dường như nghe ra tiếng suối chảy róc rách, nhìn thấy non xanh mây phủ lưng lờ, gọi cho người ta cảm giác xuất trần và bình thản, bỗng nhiên, tiếng đàn nghịch chuyển, nghe như ngàn vạn kiếm sắc đâm vào tai, sát khí bức người hít thở không thông.

Mộ Dung Thu cau chặt mày nhìn xe ngựa kia, trong lòng không khỏi kinh hoảng. Người trong xe là ai?

Năm tên cướp cũng nghi hoặc về thân phận của người ngồi trong xe ngựa!

“Ngừng đàn ngay! Coi chừng cái mạng chó của ngươi!” Tâm trạng của tên cầm đầu vì tiếng đàn mà trở nên phiền chán, hần quát to.

Bỗng nhiên, tiếng đàn im bật. Nghe giọng ngang ngược của tên cầm đầu, người đánh xe vẫn không hề sợ hãi, chỉ cười khê: “Hôm nay các ngươi ra đường không coi lịch đi, nếu không muốn xảy ra chuyện thì mau đi.”

“Thật mắc cười!” Tên cầm đầu ngửa đầu cười to mấy tiếng rồi lạnh lùng nói.

“Chuyện này không ổn rồi, đại ca, chúng ta mau chạy thôi. Phụ nhân này một thân tà khí, chắc chắn không phải là người chúng ta muốn tìm, mà người trên xe càng quý giá hơn. Đừng tìm thêm chuyện nữa.” Tên bên cạnh lên tiếng khuyên.

Lúc này, cũng có tám con ngựa vừa chạy đến, tất cả đều đứng chính tề phía sau xe ngựa. Trên ngựa cũng là tám hắc y nam tử nhưng không đeo khăn che mặt, bên hông mỗi người đều giắt trường kiếm.

“Ngũ công tử.” Một trong tám người nhìn năm tên cướp che mặt rồi nhất thời đôi mày nhíu kiếm đen sạm, “Tiểu tặc nơi nào, dám to gan chắn đường Triệu gia - Ngũ công tử nhà ta!”

“Triệu gia? Triệu gia nào?” Vài tên cướp ngu ngơ nhìn nhau hỏi.

“Trong thiên hạ, còn có Triệu gia nào nữa! Khánh châu Triệu gia.” Người nọ trả lời, thái độ càng kiêu căng.

Năm tên tiểu tặc nghe vậy liền kinh hoảng.

“Đi, đi mau!” Tên cầm đầu hô to.

“Vậy phụ nhân này?” Một tiểu tặc hỏi.

“Bảo toàn mệnh quan trọng hơn! Ngán lượng bạc kia xem như bỏ.” Tên cầm đầu hô to, dẫn đầu năm con ngựa tháo chạy.

Triệu gia? Thanh danh vang dội – Khánh châu Triệu gia, là đệ nhất danh môn vọng tộc tại Đại Hoa triều? Trăm năm trước, tộc này đã có mấy vị làm quan, là nhà mẹ đẻ của ba vị hoàng hậu và bốn vị tể tướng. Mặc dù từ năm mươi năm trước, đã không còn người nào trong tộc tham gia vào quan trường nhưng uy tín hai, ba trăm nay vẫn chấn động tứ phương, gia tộc vẫn hùng mạnh như cũ. Mà vị Ngũ công tử chủ trì gia tộc này chính là nhân vật tiêu biểu nhất, không những diện mạo tựa thần tiên mà ngay cả tư thế, khí chất cũng như thần tiên hạ phàm, làm điên đảo không biết nữ nhân mà kẻ. (*nhai com phut* nam phụ xuất hiện nhanh thế...)

Nhìn bụi mù mịt trước mắt, mày Mộ Dung Thu càng nhíu chặt hơn.

Nàng có thể xác định, năm người kia đến vì nàng! Nhưng rốt cuộc là do ai sai khiến? Nếu không phải là Thẩm trác phi và ba vị phụ nhân kia thì là ai? Thẩm Quý phi? Nàng âm thầm phủ nhận suy nghĩ của mình.

Đáy không phải lúc suy nghĩ những chuyện này, nàng phải lập tức hồi phủ gấp Vũ Văn Mặc! Nàng cúi đầu nhìn vết thương trên ngón tay trái, cười mỉa mai. Nếu biết sớm có một đại nhân vật xuất hiện, nàng cần gì phải tự hủy hình tượng đi diễn trò

chứ?

Hồng Lăng vừa thấy bọn cướp bỏ chạy liền khóc to chạy về phía Mộ Dung Thu, vội lấy khăn tay băng bó cho nàng. "Làm sao bây giờ? Vết thương lớn quá!"

"Không sao." Mộ Dung Thu nhàn nhạt trả lời.

Mã phu lúc này đã sợ đến choáng váng, nhìn thấy bọn cướp đi rồi mới dám kinh hô: "Ban ngày ban mặt, ngay trong kinh thành, sao lại có cướp?"

Lúc này, có một người nhảy từ trên xe ngựa xuống.

Nghe tiếng động, mấy người Mộ Dung Thu nhìn sang.

Nam tử này tuấn mỹ như ngọc, hai mắt đen huyền, mi mày như họa, khí chất cao nhã thần bí, phảng phất như hàn băng ngàn năm không tan trên núi, cũng giống như nước trong hàn đàm, sâu không thấy đáy, càng nhìn càng thần bí (nam phụ này có thể làm hài lòng các nàng không...)

Hắn mỉm cười nhìn Mộ Dung Thu, thấy nàng vẫn bình tĩnh như thường thì hắn khẽ nhếch mày, nhìn thấy kiểu vấn tóc liền biết nàng đã có phu quân, một chút kinh ngạc liền xẹt qua trong đáy mắt, hắn gật đầu nói: "Sợ rằng có người vùng tiền hăm hại phu nhân."

"Tạ Ngũ công tử nhắc nhở." Mặc dù kiếp trước Mộ Dung Thu đã gặp không ít đàn ông đẹp trai nhưng nam tử trước mắt này lại có nét mặt, thân thể bức người khiến Mộ Dung Thu hơi nhủu mày, thờ ơ nhìn hắn rồi gật đầu nói cảm ơn.

Triệu Sơ vuốt cằm, ôn hòa cười khẽ. "Không cần nói cảm ơn. Chỉ là đúng dịp mà thôi."

Thần hình Hồng Lăng chấn động, đây chính là Triệu Sơ - Triệu ngũ công tử? Người mà ba tuổi đã ngắm thơ, năm tuổi binh thư, tám tuổi đã đọc thuộc lòng binh pháp? Người mà Hoàng Thượng nhiều lần đã mời vào triều làm quan, thậm chí dành sẵn chức vị Tể tướng cho thế mà vẫn bị người cự tuyệt, đây Triệu sơ - Triệu Ngũ công tử? Nhân vật như thế này thì Hồng Lăng chưa bao giờ nghĩ có thể tận mắt thấy, lại nhớ đến tiếng đàn vừa rồi, nàng lại có cảm giác mình đang chìm trong mộng vậy.

Mộ Dung Thu nhướng mày, nàng cảm thấy nụ cười của nam tử này có gì đó mà nàng không nắm bắt được, tựa như mây phiêu đảng trên bầu trời, không cách nào chạm tới. Chỉ là một người xa lạ, không cần phải bận tâm quá nhiều, nghĩ vậy nàng liền ra lệnh cho Hồng Lăng: "Lên ngựa hồi phủ."

"Vâng." Hồng Lăng thu hồi ánh mắt.

Hai người lên xe ngựa. Mộ Dung Thu không quay đầu lại nhưng Hồng Lăng lại không nhận được liềm vén rèm liếc nhìn về phía Triệu Sơ. Lúc này nụ cười ôn hòa trên môi của hắn đã biến mất, ngược lại hai mắt hắn trầm tĩnh như nước nhìn theo xe ngựa của bọn họ.

Mã phu đã không hoàn thành chức trách một lần, không bảo vệ được chủ tử. Bây giờ chủ tử bình an, dĩ nhiên hắn liền thờ phào nhẹ nhõm, phục hồi tinh thần, lập tức ra roi thúc ngựa đi mau.

Bụi đất tung bay, xe ngựa biến mất trong ánh mắt trầm tĩnh của Triệu Sơ.

"Kinh thành này giờ loạn hết rồi, dưới chân thiên tử mà cũng có cướp! Không thể tưởng tượng, không thể tưởng tượng." Xa phu ngồi trên xe rung đùi đắc ý nói với Triệu Sơ.

Triệu sơ nhếch môi cười tuyệt mỹ: "Nàng này đối mặt với tình huống nguy hiểm như vậy mà vẫn bình tĩnh, phản ứng lại nhạy bén, nữ nhân như vậy thực khó gặp. Bất quá... Chỉ là không biết nàng có thể lúc nào cũng tỉnh táo như thế để sống sót hay không đây."

Người có thể thuê vài tên cướp hành động ngay trong kinh thành tuyệt đối không phải là người đơn giản!

...

Trên xe ngựa, Hiền nhi nằm trong lòng Mộ Dung Thu, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, hai bàn tay nhỏ xíu giữ chặt Mộ Dung Thu, "Mẫu thân, Hiền nhi không thể mất người được! Mấy người kia đều là người xấu, người xấu! Đồ xấu xa, đợi Hiền nhi lớn lên sẽ cho bọn họ biết tay!"

Mộ Dung Thu mỉm cười, cảnh tượng vừa rồi chắc đã làm bé sợ, may mà bé nghe lời chỉ ngồi trong xe ngựa không ra ngoài. "Hiền nhi đừng sợ nữa, mẫu thân không sao đâu."

"Vương phi, bọn người này xuất hiện rất bất thường, dường như đã tính sẵn lộ tuyến, có ý chờ chúng ta tại đây." Hồng Lăng trầm giọng nói.

"Không cần lo lắng." Mộ Dung Thu khép hờ mắt, ánh mắt lạnh lùng, một màn vừa rồi vẫn khiến nàng sợ đến giờ. Rất cuộc là ai muốn hại nàng?

Đến trước cửa vương phủ, Mộ Dung Thu ra lệnh cho mã phu không được tiết lộ việc này cho bất kỳ ai. Dù sao thân trong trạch viện, dù cho thanh danh nàng xấu hay tốt thì cũng phải bảo vệ nó. Việc đối mặt với bọn cướp cũng đã đủ cho người khác lời ra tiếng vào.

Quay lại Mai viên, Mộ Dung Thu sai Văn Mai đưa Hiền nhi đi nghỉ ngơi, đồng thời cũng cho Hồng Lăng đi nghỉ, còn bản thân cùng Thu Cúc đến thư phòng của Vũ Văn Mặc.

"Thỉnh Vương phi chờ. Để nô tì thông truyền một tiếng." Nha hoàn Thúy Hồng bị giám cấp bậc, nha hoàn Tri Thu liền được nâng lên Đãi nha hoàn, nhìn qua nàng là một người hành động ôn hòa, biết thân biết phận, đối xử rất cung kính với Mộ Dung Thu.

Tri Thu vào thư phòng một lát rồi quay lại, cúi người trước Mộ Dung Thu: "Vương phi, mời."

Đây là lần thứ hai nàng đến thư phòng của Vũ Văn Mặc, do lần đó có một Vũ Văn Hạo nên nàng chưa quan sát kỹ nơi này, lần này Mộ Dung Thu liếc nhìn một vòng quanh phòng, hai bên phòng bài trí rất đơn giản, một dãy kệ đầy ắp sách được đóng trên bức tường sau lưng Vũ Văn Mặc!

Mà lúc này, trong thư phòng không chỉ có một mình Vũ Văn Mặc, còn có thêm Thẩm trắc phi.

"Gia, áo choàng này là do Nhu nhi tự tay may, mấy ngày nữa có thể che gió che mưa cho người rồi." Giọng nói nhu hòa của Thẩm trắc phi vang lên, ánh mắt nàng ảm áp nhìn Vũ Văn Mặc, hình như không có phát hiện sự có mặt của Mộ Dung Thu.

Vũ Văn Mặc gật đầu, "Ừ, tay nghề của Nhu nhi ngày càng tốt."

Thẩm trắc phi nghe hắn khen, nụ cười trên môi lại càng thêm tươi, nàng cũng âm thầm yên tâm, qua hành động lần này nhất định có thể quét sạch tất cả bất mãn của hắn đối với nàng. Dù sao thì từ trước cho đến giờ, nàng vẫn không hy vọng hắn mang nàng đặt ở vị trí quan trọng nhất trong lòng.

"Thần thiếp gặp qua Vương gia." Mộ Dung Thu phúc thân hành lễ với Vũ Văn Mặc.

Vũ Văn Mặc nhìn qua, khi thấy Mộ Dung Thu thì trong đáy mắt liền hiện lên một tia sáng phức tạp, "Không cần đa lễ."

"Muội gặp qua tỷ tỷ." Thẩm trắc phi hành lễ với Mộ Dung Thu.

Mộ Dung Thu mỉm cười, gật đầu. Nhìn lướt qua tấm áo choàng do Thẩm trắc phi tự tay may cho Vũ Văn Mặc, nàng không thể không công nhận tay nghề của nàng ta quả thật rất cao đi, so ra thì mấy cái há bao mà nàng thù thật giống đồ cho con nít.

Thẩm trắc phi tự hỏi: tại sao Mộ Dung Thu lại chủ động đến thư phòng? Đến gặp Vũ Văn Mặc có chuyện gì?

Vũ Văn Mặc có chút kinh ngạc khi thấy Mộ Dung Thu đến tìm mình, dạo gần đây, Mộ Dung Thu rất ít khi chủ động đến tìm hắn.

"Thần thiếp gặp gia có việc cần thương lượng, mong gia mời hết mọi người ra khỏi phòng." Mộ Dung Thu nhìn Vũ Văn Mặc, trầm giọng nói.

Nghe vậy, Thẩm trắc phi cau chặt mày, Mộ Dung Thu này đang định giờ trò gì? Nàng vất vả lắm mới tìm được lý do là mang áo choàng vừa缝 xong tới gặp Vũ Văn Mặc để lấy lòng hắn, khiến hắn quên đi bất mãn đối với việc nàng làm ở hoàng cung, nhưng bây giờ Mộ Dung Thu lại đến, rõ ràng không có lòng tốt.

Nhưng nàng lại không thể tỏ thái độ căm ghét Mộ Dung Thu được nên chỉ có thể mỉm cười nhìn Mộ Dung Thu nói: "Tỷ tỷ, muội chẳng phải là người ngoài, có lời gì mà không thể nói trước mặt muội được chứ?"

Mộ Dung Thu nhàn nhạt trả lời: "Không dám làm trễ nãi thời gian quý giá của Thẩm trắc phi, dù sao trong phủ vẫn còn nhiều chuyện quan trọng cần xử lý."

Thẩm trắc phi kinh ngạc nhìn Mộ Dung Thu, trong quá khứ, tuy là hai người có tranh phong tương đối, nhưng chưa bao giờ thể hiện rõ trong lời nói như thế!

Vũ Văn Mặc hơi nhủu mày, con người tối sầm lại, nhìn Thẩm trắc phi nói: "Nhu nhi lui ra đi."

"Vâng." Thẩm trắc phi ôn nhu đáp.

Đối với lời nói của Vũ Văn Mặc, từ trước đến giờ nàng vẫn luôn nghe theo. Tuy nàng cực kỳ, cực kỳ muốn ở lại thư phòng để xem là Mộ Dung Thu muốn giờ trò gì nhưng nàng không thể để Vũ Văn Mặc phiền chán.

Lúc rời đi, khi lướt qua Mộ Dung Thư, Thẩm trắc phi dừng lại, mặc dù trong lòng có hận, nhưng vẫn phúc thần hành lễ theo đúng phép tắc. “Muội cáo lui.”

Mộ Dung Thư mỉm cười gật đầu.

Thẩm trắc phi cắn răng rời đi

“Nói đi, gặp bản Vương có chuyện gì?” Vũ Văn Mặc trầm giọng hỏi. Mộ Dung Thư chủ động tới gặp hẳn nhất định là chuyện quan trọng. Nếu không... Con người kẻ lóe, nếu không năng tuyệt đối sẽ không chủ động gặp hẳn.

Mộ Dung Thư gật đầu, nói ngay: “Hôm nay thần thấp đi đến Liễu phủ, trên đường về vương phủ thì gặp phải năm tên cướp. May mà có Khánh châu Triệu Ngũ công tử ngẫu nhiên đi qua cứu lại một mạng cho thần thấp! Sau khi xem xét thì thần thấp chắc chắn là năm tên này đến là vì thần thấp. Nhưng, nơi này là kinh thành ở dưới chân thiên tử, tại sao lại có thể xuất hiện cướp? Đây thật là chuyện chưa từng xảy ra.” Chỉ có vài câu đơn giản mà nàng đã tường thuật xong một màn kinh hồn lúc này.

Nghe vậy, sắc mặt Vũ Văn Mặc trầm xuống, khuôn mặt hẳn càng thêm lạnh, giống như hàn băng vạn năm, hàn khí của hắn gần như đông băng cả thư phòng, ngay cả cây bút trên tay cũng bị hắn bẻ gãy. Mộ Dung Thư nhìn thấy rõ là mu bàn tay hắn nổi gân xanh chẳng chịt, ánh mắt hắn nhìn từ gương mặt đến chân Mộ Dung Thư, cuối cùng tia lạnh thấu xương trong mắt hắn cũng dần biến mất.

“Việc này bản Vương đã biết. Nàng lui ra đi.” Giọng nói của Vũ Văn Mặc nghe qua phảng phất như đang cực lực kềm chế, phá lệ trầm thấp, lạnh như băng.

Mộ Dung Thư vốn muốn hỏi hắn là có biết người nào gây ra không, nhưng khi nhìn đến bộ dáng của hắn thì nàng biết nhất định hẳn đã đoán được ai hãm hại nàng! Nhưng dĩ nhiên là hắn không muốn nói cho nàng biết. Nàng cũng không hỏi nhiều, xoay người liền rời đi.

Trên đường về Mai viên, Mộ Dung Thư trầm tư.

Ai có bản lĩnh chọc giận Vũ Văn Mặc như vậy, hơn nữa lại có khả năng hại nàng?

Đến khi đến trước cửa phòng nàng, trước mắt bỗng nhiên một ánh sáng lóe qua.

Thân ánh vàng chói, ánh mắt nhìn như nhu hòa nhưng lại khiến người ta sợ hãi... Hoàng Thượng?

Mộ Dung Thư cau mày càng chặt, có khả năng? Xem ra việc này tuyệt đối không phải đơn giản như trong tưởng tượng của nàng! Sau này, nàng nhất định phải cẩn thận hơn mới được.

“Bẩm Vương phi, Thẩm trắc phi, Đại phu nhân, Nhị phu nhân cùng Tứ phu nhân đang chờ Vương phi ở nhà kẻ.” Thanh Bình từ hướng khác đi đến, sau khi hành lễ thì bẩm báo với Mộ Dung Thư.

“Sao lại đi chung thế kia?” Mộ Dung Thư khẽ cau mày, trầm tư hỏi. Hôm nay đã xảy ra quá nhiều chuyện, nàng vốn định nghỉ ngơi một chút, ai ngờ đám nữ nhân này lại tới cửa.

Thanh Bình trả lời: “Nghe nói Đỗ phủ - nhà mẹ đẻ của Đại phu nhân có một đạo trường đạo hạnh cao thâm đến, đã làm phép xua quỷ, bảo vệ bình an trong Trúc viên và Bắc uyển xong xuôi. Hôm nay Vương phi xuất phủ, hồi phủ xong lại đi gặp Vương gia, cho nên mới đến Mai viên cuối cùng, bọn họ đã chờ hơn nửa canh giờ rồi.”

“Hả?” Mấy của Mộ Dung Thư liền giãn ra, khỏe miệng cong lên, mấy người các nàng lại có trò quỷ quái gì nữa đây? Xua quỷ, bảo vệ bình an? Hôm qua Thẩm trắc phi còn cố ý nhắc trước mặt Vũ Văn Mặc, có sự phê chuẩn của Vũ Văn Mặc cho dù nàng không muốn, Thẩm trắc phi nhất định sẽ lấy Vũ Văn Mặc ra để áp chế nàng.

Tạm thời cứ đi xem thử! Thật muốn biết mấy người các nàng muốn chơi trò gì.

Trong nhà kẻ, bốn nữ nhân trò chuyện với nhau thật vui vẻ. Đại phu nhân không tiếc lời khen ngợi Thẩm trắc phi khiến Thẩm trắc phi che miệng cười không ngừng.

Nhị phu nhân cũng để thua kém Đại phu nhân, hề có cơ hội liền chen miệng vào.

Tứ phu nhân không biết thế nào, phản ứng nhàn nhạt, có vẻ như cố gắng giữ khoảng cách.

Khi Mộ Dung Thư đi đến nhà kẻ, cả bốn người đồng loạt đứng dậy, “Muội muội (nô tì) gặp qua Vương phi.”

Thẩm trắc phi hành lễ cho đến cuối đến cực điểm, có thể nói là tìm không ra bất kỳ sai sót nào, cứ như việc Mộ Dung Thư ở trong thư phòng làm nàng cấm hận như hề tồn tại vậy. “Tỳ vừa từ chỗ gia về liền đến đây sao?”

Nhắc tới Vũ Văn Mặc, ba vị phu nhân kia ánh mắt sáng rực nhìn Mộ Dung Thư. Ba người các nàng đã lâu lắm vẫn chưa nhìn thấy Vương gia. Huống hồ thư phòng đâu phải là nơi mà ba người các nàng có thể tự ý đến! Nên với việc Mộ Dung Thư ở trong thư phòng thì không khỏi hâm mộ, ghen ghét Mộ Dung Thư.

Mộ Dung Thư gật đầu cười nói: “Ừ.” Rồi đi ngang qua bốn người, đến thẳng ghế chủ vị ngồi.

“Hôm qua muội đã nhắc qua với Vương gia là sẽ có một đạo sĩ đạo hạnh cao thâm đến phủ làm phép cầu bình an trong phủ, muội cứ ngỡ là phải hai ngày sau người mới đến được nhưng không ngờ hôm nay đã đến rồi. Viên của muội và ba vị phu nhân cũng đã làm phép xong nên mới nhanh đến Mai viên.” Thẩm trắc phi nhìn Mộ Dung Thư, nhu hòa nói.

“Đạo sĩ kia mời từ nhà Đại phu nhân, có đạo hạnh rất cao, nghe nói rất khó mời. Hôm nay vất vả lắm đạo trường mới có chút thời gian liền vội đến vương phủ.” Tứ phu nhân tươi cười nói với Mộ Dung Thư, nhìn kỹ sẽ thấy có mấy phần lấy lòng trong đó.

Đại phu nhân cùng Nhị phu nhân khó hiểu nhìn Tứ phu nhân. Từ khi nào thì Tứ phu nhân lại làm trò như thế? Lại dễ dặt lấy lòng Vương phi?

“Đừng như thế, vậy mới đáng quý! Lúc này tỳ đã quay lại, cũng nên mời đạo sĩ đang chờ ở ngoài vào viện làm phép đi thôi, kéo lại lờ gờ lành.” Thẩm trắc phi vội nói, mắt nhìn chăm chăm phản ứng của Mộ Dung Thư.

Mộ Dung Thư âm thầm quan sát thần sắc của các nàng, mỉm cười nhìn bốn người, nói: “Viện của bản Vương phi chẳng lẽ lại có thể dễ dàng cho nam tử bên ngoài vào? Nếu phải vào viện mới thì phép được thì không hợp lý cho lắm.”

Thẩm trắc phi cùng Đại phu nhân đều cau mày. Sao Mộ Dung Thư lại có thể suy nghĩ ra nhiều điều để phản bác như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 64

“Vương phi, vị đạo sĩ này không phải nam tử bình thường, ngài là người tu hành, đương nhiên không giống với các nam tử khác. Huống chi, trong phủ lại xảy ra nhiều sự tình như vậy, nhất định là do ma quỷ tác quái, cho nên cần phải nhờ vị đạo sĩ ra tay làm phép, mới có thể được bình an.” Đại phu nhân vội đứng dậy, gương mặt xinh đẹp toát lên vẻ quan tâm, cực kì nhẫn nại khuyên nhủ Mộ Dung Thư.

Mộ Dung Thư mỉm cười nhìn nàng ta, “Ồ?” Rồi lại nhìn lướt qua Thẩm trắc phi, “Đạo sĩ đã vào làm phép cho Trúc viên của Thẩm trắc phi?”

Thẩm trắc phi sùng sốt, dĩ nhiên là nàng không cho phép! Làm gì có nữ nhân nào đồng ý cho phép một nam tử xa lạ bước vào viện của mình? Huống hồ nơi này là phủ Nam Dương Vương, tai mắt nhiều như thế, làm sao nàng dám! “Dạ, không có.”

“Đại phu nhân làm như vậy là không đúng, không phải bản Vương phi không nhận lòng tốt của người, tuy trong lòng người suy nghĩ cho bản Vương phi, muốn làm chuyện tốt cho ta để ta có thể được bình an nhưng ta... Thẩm trắc phi và người đều hầu hạ cho Vương gia, vậy sao chi có mình ta được hưởng chuyện tốt thế này? Bản Vương phi không gấp, các người cứ để đạo sĩ đến Trúc viên rồi đến Bắc uyển làm phép trước đi, Mai viên để sau cùng, bây giờ bản Vương phi hơi mệt, không thoải mái lắm.” Mộ Dung Thư lắc đầu, nhìn Đại phu nhân nói.

Dứt lời, nàng xoa xoa trán vô như không được khỏe, giống như chuẩn bị rời đi nghỉ ngơi. Đại phu nhân nghe vậy, trong lòng càng thêm khẩn trương. Bây giờ đã là lúc nào? Nếu để đạo sĩ đến Trúc viên rồi lại sang Bắc uyển làm phép xong thì trời đã tối, hơn nữa bọn họ cũng không thể cho phép vị đạo sĩ đó tiến vào hậu viện được! Mộ Dung Thư này sao lại khó chơi như vậy chứ?

“Vương phi... Chuyện này?”

Nhị phu nhân và Tứ phu nhân cũng không hùa theo, tuy các nàng hiểu rõ ý đồ của Đại phu nhưng kêu hai nàng chưa chuẩn bị gì mà đã xuống tay với Vương phi thì các nàng phải cân nhắc lại. Dù sao bây giờ cứ ngồi xem tình hình trước cũng không có hại gì.

Mộ Dung Thư nhu mày nói: “Đại phu nhân có ý kiến gì?”

“Nếu đạo sĩ đã đến Mai viên thì cứ để ngài làm phép ở đây trước rồi mới đến Trúc viên và Bắc uyển!” Tuy trong lòng Đại phu nhân lo lắng nhưng trên mặt vẫn giữ nguyên nét tươi cười.

“Đại phu nhân nói cũng có lý. Nếu đạo sĩ đã tới thì đây thì cũng không nên để ngài đi tới đi lui khiến người khác dè ý. Cứ để đạo sĩ làm phép ở chỗ tỳ trước, sau này có dịp lại mời ngài đến từng tiểu viện làm phép.” Thẩm trắc phi tiếp lời của Đại phu nhân, nhất quyết không để cho Mộ Dung Thư có cơ hội cự tuyệt.

Mộ Dung Thư nghe vậy, vô như chuyện này cũng hợp lý, liền gật đầu nói: “Cũng tốt, vậy cứ cho đạo sĩ làm phép bên ngoài Mai viên đi.”

Thẩm trắc phi và các vị phu nhân cùng thờ phảo nhẹ nhõm

Sau đó, một đoàn người cùng nhau đến bên ngoài Mai viên, nhìn đạo sĩ đứng trước cửa, y phục chỉnh tề làm phép, tay vùng kiếm gỗ, miệng lầm bầm đọc chú, mũi kiếm liền xuất hiện một luồng lửa đỏ, đạo sĩ bước lên vài bước rồi quất lớn, sau đó dãn bùa trước cửa Mai viên.

Việc làm phép kéo dài được nửa canh giờ thì đạo sĩ ngừng tay, nhưng bỗng nhiên, ông bước đến cửa viện, nhủu mày nhìn chăm chăm vào trong Mai viên. Thẩm trắc phi liền liếc mắt ra hiệu cho Đại phu nhân, nằng ta lập tức tiến lên hỏi: “Đạo sĩ, có chuyện gì sao?”

Đạo sĩ nghe hỏi, liền cau chặt mày nói: “Trong viện này có ma quỷ tác quái! Nếu không mau chóng trừ khử, chỉ sợ trong phủ sẽ có tai họa giáng xuống! Không phải bản đạo cố tình nói quá nhưng yêu quái này pháp thuật cường đại, không thể xem thường.”

“Cái gì?” Mặc kệ là thật hay giả thì đám người Thẩm trắc phi cũng đều kinh hô.

Mộ Dung Thu thản nhiên nhìn lướt qua đạo sĩ rồi lại nhìn phản ứng của đám người Thẩm trắc phi, khỏe miệng khẽ nhếch, nhìn không ra là đang cười hay khinh miệt.

“Vương phi, nò ti cảm thấy tên đạo sĩ này đang nói năng bậy bạ.” Thu Cúc bước đến thì thầm vào tai Mộ Dung Thu, ở Mai Viên lâu như vậy mà nằng cũng chưa từng thấy qua ma quỷ, đạo sĩ kia lại dám khẳng khái nói thế, thật khiến người ta không khỏi nghi ngờ.

Đại phu nhân quay đầu nhìn lướt qua Mộ Dung Thu, rồi lại hỏi: “Vậy phải làm sao bây giờ?”

Đạo sĩ trầm mặc nửa khắc, sau đó cảm lấy một vật rồi nói: “Đừng vật này truy quý, nhưng nếu chỉ đứng ở ngoài cửa thì cho dù đạo hạnh của bản đạo có cao thâm đến mấy cũng đành thất thủ.” Ý trong lời của ông chính là muốn vào trong tìm kiếm.

Thẩm trắc phi quay đầu nhìn Mộ Dung Thu nói: “Vương phi, chuyện này phải làm sao đây? Nếu không diệt được quý, vậy tai họa sẽ giáng xuống vương phủ.”

Việc đã đến nước này thì làm sao Mộ Dung Thu còn có thể từ chối?

“Thu Cúc, người mời Vương gia đến đây. Nếu Vương gia không có ở đây, bản Vương phi là nữ nhân, sao lại có thể cho phép một nam tử bước vào viện” Mộ Dung Thu trầm giọng phản phô.

Thu Cúc đáp: “Vâng ạ.”

“Tỷ muội chúng ta đều ở đây, tỷ sợ gì chứ? Hon nữa, trong viện luôn có rất nhiều hạ nhân mà. Vương gia đang rất bận rộn, chúng ta sao lại vì mấy chuyện nhỏ nhặt như vậy mà làm phiền đến người?” Thẩm trắc phi đến trước mặt Mộ Dung Thu, sau đó nhìn Thu Cúc phát tay, ý bảo nằng không cần đi.

Thu Cúc thấy mà như không hiểu, vẫn đi về phía thư phòng của Vũ Văn Mặc.

Mộ Dung Thu gật đầu, liền gọi Thu Cúc, “Thu Cúc, đợi đã. Để bản Vương phi hỏi vị đạo sĩ này chuyện gì xảy ra.”

Vị đạo sĩ nghe vậy liền cúi đầu hướng Mộ Dung Thu nói: “Hỏi Vương phi, bản đạo khẳng định trong Mai viên có quý.”

“Thật sao? Tuy nhiên, bản Vương phi lại có chút không hiểu, người cứ luôn miệng bảo con quý này rất mạnh, vậy người có thể nói cho ta biết nó mạnh đến mức nào và vì sao nó lại xuất hiện trong Mai viên? Ngoài ra, bản Vương phi còn có một thắc mắc đó là con quý đó là thứ gì?” Mộ Dung Thu hỏi.

“Ma quý là vô hình, mắt người thường không thể nhìn thấy được, trừ mắt của pháp sư! Nó chỉ xuất hiện và tác quái vào ban đêm, bản đạo cần phải bắt nó lại để nó không còn tác quái được nữa.” Đạo sĩ trầm giọng trả lời.

Thẩm trắc phi cau mày nói: “Đáng sợ vậy sao!”

“Xem ra phải làm phiền đạo sĩ kiểm tra một lượt bên ngoài Mai Viên.” Đại phu nhân nhìn lướt qua Mộ Dung Thu đang đứng ở phía sau, sợ hãi nói.

Lúc này Nhị phu nhân mới lên tiếng: “Đạo sĩ này có thể tin tưởng được không?”

Đạo sĩ nghe vậy thì có vẻ không vui nói: “Nếu đã nghi ngờ bản đạo thì còn mời bản đạo đến làm gì? Nếu đã không tin, bản đạo lập tức rời khỏi đây.” Dứt lời, ông liền chuẩn bị thu dọn rồi đi.

Đại phu nhân trừng mắt, liếc Nhị phu nhân, sao lại có Trình Giáo Kim* thế này! Nằng vội ra đầu cho nha hoàn giữ vị đạo sĩ kia lại, còn bản thân thì khuyên giải: “Đạo trưởng đừng tức giận, việc này ngoài ngài ra chỉ sợ không ai có thể làm được.” Đại phu nhân dùng sức tăng bốc ông.

*: Trình Giáo Kim

Quả nhiên, đạo sĩ dừng thu dọn, mặt vênh lên nói: “Đại phu nhân nói cũng đúng, đạo sĩ trong kinh thành nhiều nhưng có ai có được đạo hạnh cao hơn bản đạo.”

Mộ Dung Thu thản nhiên nhìn bọn họ diễn trò.

“Chẳng lẽ vào trong viện là cách duy nhất?” Đại phu nhân hỏi.

Đạo sĩ gật đầu, khẳng định nói: “Chỉ cần để bản đạo đi một vòng trong viện thì nhất định sẽ tóm được con quý kia.”

“Vương phi, hay là chúng ta cứ để đạo sĩ vòng trong Mai viên thu thập con quý để tránh cho vương phủ gặp phải đại họa. Vương phi, trong lúc này an nguy của vương phủ phải được đặt lên hàng đầu.” Đại phu nhân lo lắng, nắm ni Mộ Dung Thu.

Mộ Dung Thu nghe vậy, thờ dài một hơi nói: “Haizz.. Sợ rằng không thể. Nếu thật sự có tai họa giáng xuống...” Nằng ngẩng đầu nhìn Đại phu nhân và Thẩm trắc phi rồi nói tiếp: “Bản Vương phi thật khó tránh tội. Thế nhưng, từ xưa tới nay, luôn lấy phu là trời, mà bản Vương phi là chủ mẫu trong vương phủ, dĩ nhiên không thể để cho một nam tử xa lạ dễ dàng bước vào viện như vậy, nếu không vương phủ chưa gặp tai họa thì bản Vương phi đã bị người ta nói là không tuân thủ nữ tắc, dám cả gan cho nam tử xa lạ bước vào viện, nếu vậy thì danh dự của bản Vương phi làm sao mà giữ được đây? Vậy không phải đã làm cho Vương gia thất vọng?”

Đám người Thẩm trắc phi lo lắng nhìn Mộ Dung Thu, nghe được mấy câu cuối cùng của nằng đều than thầm trong lòng. Nói như vậy là dù thế nào thì Mộ Dung Thu cũng sẽ không cho phép đạo sĩ bước vào viện. Thật ra, các nằng chỉ muốn lợi dụng chuyện ma quỷ để tạo cơ cho đạo sĩ vào trong Mai viên vì hai mục đích, thứ nhất, gieo tiếng xấu cho Mộ Dung Thu để Vương gia này sinh lòng nghi ngờ, sau này sẽ lạnh nhạt, xa cách với nằng hơn, thứ hai, dấn dấy bùa trong Mai viên sau đó mượn miệng đạo sĩ trong vòng một năm không thể có đương khí, nam nhân không thể bước chân vào Mai viên nửa bước, như thế thì trong vòng một năm này, Vương gia sẽ không thể đến Mai viên, Thẩm trắc phi sẽ sử dụng tất cả mọi cách để mang thai, rồi dùng cái thai để ép Vương gia cho nằng lên làm bình thế.

Nhưng Mộ Dung Thu lại không chịu hợp tác.

Từ phu nhân nghe được ý ngôn của Mộ Dung Thu, lập tức tiến lên nói: “Vương phi nói rất có đạo lý, nếu việc cho phép đạo sĩ vào viện bị người ngoài biết nhất định sẽ đồn đãi lung tung, làm tổn hại danh dự của Vương phi, Vương gia nhất định sẽ trách tội.”

Mộ Dung Thu gật đầu, “Từ phu nhân nói rất có lý, nếu đạo sĩ phải vào viện mới trục được quý được thì bản Vương phi đành mời ngài ra về, Thẩm trắc phi và Đại phu nhân cũng đừng quá lo lắng, bản Vương phi nghe nói ngoài thành vẫn có vài vị đạo sĩ không cần vào trong viện, chỉ cần làm phép ngoài cửa là đã có thể bắt quý. Vị đạo sĩ này cứ khẳng khẳng là phải vào viện của ta thì mới có thể bắt được quý, thật khiến cho bản Vương phi nghi ngờ về đạo hạnh của hân.”

Dứt lời, Mộ Dung Thu nhìn Từ phu nhân, lúc này nằng ta lựa chọn đứng về phía nằng, tức là đã tỏ rõ chính kiến của mình, nằng đã nghiêng về phía nằng, so với Nhị phu nhân thì Từ phu nhân này thông minh hơn nhiều.

Sau đó, nằng nhủu mày nói tiếp: “Tên đạo sĩ này cứ đòi vào hậu viện làm phép khiến bản Vương phi nghi ngờ đạo sĩ này có tâm địa bất chính! Vì với đạo hạnh nhiều năm như đạo sĩ đây mà ngay cả đạo lý hành lễ cơ bản mà cũng không biết thì không thể chấp nhận được, nếu lúc trước, mỗi lần đến nhà nào làm phép, hân ta cũng đòi xong vào hậu viện thì sợ rằng lúc này hân phải đã ở trong Ứng Thiên phủ.”

Đại phu nhân nhủu mày, không ngờ là Mộ Dung Thu lại đề nghị tìm đạo sĩ khác! Như vậy làm sao được! Dù sao đạo sĩ này cũng đã nhận tiền của các nằng rồi.

Vị đạo sĩ kia đi không được mà ở cũng không xong.

Những lời nói của Mộ Dung Thu đã làm cho suy nghĩ của Đại phu nhân rối tung cả lên.

Ngược lại, Thẩm trắc phi lại rất bình tĩnh, nằng nhìn Mộ Dung Thu cười nói: “Tỷ nói rất có lý. Là vừa rồi muội suy nghĩ không chu toàn, cho nên mới đồng ý cho đạo sĩ đi vào. Thật ra đây là lần đầu tiên đạo sĩ đến vương phủ làm phép cho nên có chút khẩn trương, chỉ sợ mình làm việc không chu đáo sẽ bị gia chủ trách cứ.”

“Chẳng qua là đạo sĩ một lòng muốn bắt quý nên mới nóng nảy như thế, trước đây ngày cũng đã từng đứng trước cửa nhà nò tỷ từ từ quý.” Đại phu nhân vội vàng bênh hộ, may mà Thẩm trắc phi phản ứng nhanh, nếu không chắc chắn tên đạo sĩ này sẽ bị đuổi ra khỏi vương phủ, thậm chí còn bị Mộ Thu Dung giải đến Ứng Thiên phủ, nói không chừng đến lúc đó tên đạo sĩ này sẽ quay lại căn nằng. Nằng đưa mắt ra hiệu cho đạo sĩ, ý bảo hân làm phép bên ngoài viện.

Đạo sĩ sầm mặt, nếu những lời của Vương phi truyền ra ngoài sẽ ảnh hưởng đến bát cơm của hân! Nên dù trong lòng không tình nguyện thì hân vẫn phải gật đầu trả lời: “Bẩm Vương phi, bản đạo có thể làm phép bên ngoài ở ngoài viện để bắt con quý đó. Thế nhưng, con quý này không phải là một con quý bình thường mà nò còn có sát khí, vì tránh trong quá trình làm phép xảy ra bất trắc nên bản đạo mới nhất quyết xin vào trong Mai Viên.Bây giờ làm phép ở bên ngoài thì sợ rằng sẽ mất nhiều thời gian hơn một chút mới có thể bắt được con quý đó.”

Mộ Dung Thu nhủu mày, “Hử?”

“Tỷ tỷ, hay cứ để đạo sĩ làm phép bên ngoài viện đi.” Thẩm trắc phi cười nói

Mộ Dung Thư lắc đầu, “Lời của đạo sĩ này không thể tin. Nếu mà đã không thể tin, còn để hấn làm phép chi cho mất thời gian?”

Đại phu nhân cả kinh, Vương phi sao lại giáo hoạt đến thế?

Tên đạo sĩ này cũng là hiểu chuyện, nghe Mộ Dung Thư nói xong liền thu dọn đồ đạc, chuẩn bị chạy lấy người. Ông thu bạc của Đại phu nhân, tất nhiên là không dám nói lung tung, bằng không truyền đi, sẽ làm nhục danh tiếng của ông, hơn nữa Đỗ phủ không phải là nơi để người bình thường như ông trêu vào, nếu không con đường kiếm cơm của ông sẽ tiêu tùng. Do vậy, chạy lấy người là biện pháp tốt nhất.

Thẩm trắc phi cau mày, nhất thời không biết nói gì cho thỏa đáng.

“Thu Cúc, gọi Mã hộ vệ đến đây.” Mộ Dung Thư phản phó cho Thu Cúc.

Gọi Mã hộ vệ để làm gì? Thẩm trắc phi và Đại phu nhân hoang mang nhìn Mộ Dung Thư.

Nhị phu nhân và Tứ phu nhân nhìn Đại phu nhân, lòng liền biết thắng thua đã định, không thể lật ngược thế cờ, may mà hôm nay hai nàng sáng suốt, không dám nhiều lời.

Không bao lâu sau, vị đạo sĩ kia đã thu dọn xong, đang chuẩn bị nhắc chân đi thì Mộ Dung Thư đưa mắt ra hiệu cho đám nha hoàn chặn đường lui của hắn.

Tên đạo sĩ ngo ngắc: “Vương phi có ý gì?”

“Chỉ là ta không muốn tên lừa gạt như ngươi tiếp tục ra ngoài lừa người, tránh cho những quý phụ bị người ta lợi dụng, cuối cùng mất hết danh tiết.” Mộ Dung Thư cười nhạt nhìn thoáng qua Thẩm trắc phi và Đại phu nhân.

“Bản đạo chưa bao giờ lừa gạt ai, là...” Nhìn đến Đại phu nhân, đạo sĩ lập tức ngậm miệng.

Đại phu nhân trừng mắt, quát to với đạo sĩ: “Đã không có khả năng còn dám đến phủ Nam Dương Vương! Mau rút đi!” Nếu để đạo sĩ tiếp tục ở lại, chắc chắn sẽ tạo cơ hội cho Mộ Dung Thư tìm thấy chỗ hở, tra ra được cái gì.

Thẩm trắc phi tức đến nghẹn thở, Mộ Dung Thư sao lại khó đối phó đến vậy? Hơn nữa còn ngang tàng đến thế!

“Người tới, đưa đạo sĩ xuất phủ!” Thẩm trắc phi cũng không muốn làm chuyện thêm phức tạp, nên tên đạo sĩ này bị vạch mặt thì Đại phu nhân khó thoát khỏi trách nhiệm, nàng cũng sẽ bị liên lụy.

Mộ Dung Thư tươi cười nói với Thẩm trắc phi: “Thẩm trắc phi đừng gấp, tên này không thể thả đi, phủ Nam Dương Vương chúng ta bị gạt cũng không phải chuyện lớn lao gì nhưng thả hắn đi ra ngoài để hắn tiếp tục gạt người thì đó lại là lỗi của phủ Nam Dương Vương. Đại phu nhân, Nhị phu nhân, Tứ phu nhân, các người nói xem có đúng không?”

Sắc mặt Đại phu nhân cực kỳ khó coi, cương hay nhu, tiến hay lùi đều không xong, thật không biết phải làm sao cho được đây.

Nhị phu nhân và Tứ phu nhân vội gật đầu đồng ý. Kể biết thức thời mới là trang tuấn kiệt, mặc dù trong lòng các nàng không phục Mộ Dung Thư thậm chí còn có hận nhưng các nàng nhưng không thể phủ nhận là bây giờ Vương phi mới là người nắm quyền chính trong phủ, tuy nói nàng ta và Thẩm trắc phi cũng cầm quyền nhưng vị trí Chính phi là do nàng ta ngồi, ngôi vị chủ mẫu cũng thuộc về nàng ta.

Thẩm trắc phi cúi đầu, cau mày, thật tiện thoái lưỡng nan*!

*: cũng không được, lùi về phía sau cũng khó khăn. thường dùng để chỉ một tình huống mà rút lui hoặc tiếp tục cũng đều là không thuận lợi.

Lúc này, Thu Cúc đã cùng Mã hộ vệ đến.

“Nô tài thỉnh an Vương phi.” Mã hộ vệ cung kính hành lễ.

Mộ Dung Thư quay đầu nhìn Mã hộ vệ, cười nói: “Mã hộ vệ không cần đa lễ, kỳ thực bản Vương phi gọi người đến là muốn người bắt tên đạo sĩ dám đến vương phủ lừa gạt ta rồi giải đến Ứng Thiên phủ để các đại nhân trong đó điều tra cho rõ, tên này sao dám dám đến phủ Nam Dương Vương để lừa gạt.” Vừa nghe xong, thân hình Đại phu nhân liền run lền. Thẩm trắc phi cứ mấp máy môi, muốn nói gì đó nhưng lại không biết nói sao.

Đạo sĩ nghe vậy liền giải thích: “Bản đạo không phải là lừa gạt!” Nhưng cho dù là ông cũng không thể tin nổi lời mình, nếu so với một đạo sĩ có đạo đức nghề nghiệp thì có thể nhìn ra hắn ăn nói hàm hồ, không có căn cứ, không có đạo lý, chỉ biết nói dối gạt người. Ông thỉnh cầu Đại phu nhân: “Đại phu nhân, người biết rõ bản đạo mà, bao năm qua bản đạo đã từng thi pháp, làm lễ cho Đỗ phủ không biết bao nhiêu lần, nhờ vậy đến giờ mà Đỗ phủ mới có thể là thủ phủ trong kinh thành.”

Đại phu nhân âm thầm sốt ruột, nàng chỉ sợ Mộ Dung Thư nhìn ra manh mối gì nên cau mày nói với tên đạo sĩ: “Nếu đạo sĩ không lừa gạt, dĩ nhiên sẽ vô sự. Vâng thật không sợ lừa, đạo sĩ sợ cái gì? Cứ đến Ứng Thiên phủ để đại nhân thẩm vấn một phen đi.”

Thẩm trắc phi không nói gì, chỉ nhìn lướt qua Đại phu nhân, lại nhìn Mộ Dung Thư.

“Được! Bản đạo sẽ đến đó!” Tên đạo sĩ ngẩng đầu đi về phía Mã hộ vệ.

Mộ Dung Thư khẽ cười nói với Mã hộ vệ: “Làm phiền Mã hộ vệ đi một chuyến đến Ứng Thiên phủ, giao tên lừa gạt này cho Ứng Thiên phủ điều tra, không được để hắn trốn thoát, sau đó làm phiền Mã hộ vệ mời một đạo sĩ khác đến đối chất cùng với tên đạo sĩ này cho bản Vương phi.”

Đạo sĩ cứng đơ người như bị điểm huyết.

Sắc mặt Đại phu nhân trắng bệch, không khỏi lo sợ là tên đạo sĩ này sẽ bán đứng mình, nàng đánh mớ miệng lần nữa: “Vương phi, cách này rất hay, nếu tên kia chỉ chuyên lừa gạt người thì nhất định sẽ bị vạch mặt nhưng lúc này đã trễ, sợ rằng việc thẩm án phải dời sang ngày mai.”

Mộ Dung Thư cười khẩy, nàng hoàn toàn khẳng định là tên đạo sĩ này đã nhận tiền của Đại phu nhân, còn được Thẩm trắc phi tương trợ.

Tên đạo sĩ thờ phào nhẹ nhõm. Mã hộ vệ liền áp giải hắn đến Ứng Thiên phủ.

“Đã trễ rồi, bọn nô tì xin lui về Bắc uyển chuẩn bị cơm tối. Nếu tên đạo sĩ kia là kẻ lừa gạt, vậy thì không cần phải lãng phí thời gian vì hắn nữa. Nô tì xin cáo lui.” Tứ phu nhân cúi người, hành lễ với Mộ Dung Thư rồi lui về.

Nhị phu nhân cũng kiểm li do thoải thác rồi lui về cùng Tứ phu nhân.

Dù sao việc này cũng là do Thẩm trắc phi đề nghị với Mộ Dung Thư, bây giờ mọi việc lại trở thành như vậy thì tất nhiên Thẩm trắc phi phải giải thích với Mộ Dung Thư: “Không thể ngờ đó lại là một tên lường gạt! Do muội điều tra không rõ ràng nên mới tin lầm hắn.”

“Nô tì cũng sai, lẽ ra không nên tin tưởng hắn mới phải. Tên đạo sĩ này, không những dám lừa nhà mẹ đẻ của nô tì còn dám chạy đến lừa gạt phủ Nam Dương Vương! Thật là đáng chết!” Đại phu nhân cũng mắng tên đạo sĩ đó.

Hai người đều lộ vẻ áy náy, xấu hổ cùng gần gũi, nếu người không rõ chuyện chắc chắn sẽ bị gạt bởi vì dáng vẻ của hai người, Mộ Dung Thư liếc nhìn hai nàng, ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Thẩm trắc phi và Đại phu nhân không cần lo lắng như thế, dù sao cũng không phải là chủ ý của hai người, như ta đã nói, cứ giao hết mọi việc cho Ứng Thiên phủ giải quyết, dù miệng tên kia có cứng đến cỡ nào, chỉ cần vài ba khổ hình thì hắn cũng phải khai ra hết. Tuy bản Vương phi bị lừa nhưng ta và người thông tình đạt lý, hiểu rất rõ đây là tâm ý của hai người, suy cho cùng cũng là muốn tốt cho bản Vương phi có đúng không?”

Sắc mặt của Thẩm trắc phi cùng Đại phu nhân càng thêm khó coi, nụ cười dường như đông cứng nhưng vẫn phải gượng người gật đầu đồng ý.

Thấy hai người chẳng còn lòng dạ nào để mà đứng đây nữa nên Mộ Dung Thư nói qua loa vài câu rồi cho hai người lui về.

Quả nhiên, sau khi rời khỏi Mai viên, Thẩm trắc phi cùng Đại phu nhân liền quay về Trúc viên.

Mộ Dung Thư trở về phòng. Thu Cúc đang tay nóng, liền xà hết bực tức trong lòng ra. “Theo nô tì thấy thì việc này chắc chắn có liên quan đến Thẩm trắc phi cùng Đại phu nhân.” Thu Cúc nhìn Mộ Dung Thư nói

“Đạo sĩ ngày mai chắc chắn là giả.” Mộ Dung Thư nhếch môi nói.

Thu Cúc khó hiểu, hỏi lại: “Ý Vương phi là sao?”

“Đội tin xấu ngày mai đi.” Mộ Dung Thư cười khẽ trả lời, khép hờ mắt, tối nay Thẩm trắc phi cùng đại phu nhân chắc chắn sẽ hành động.

Hôm sau, gần đến giờ cơm trưa thì Thu Cúc đi lấy tin từ phía Mã hộ vệ quay lại.

“Bản Vương phi, quả nhiều đạo sĩ kia là giả, khó trách không biết gì gì quý cụ, còn cả gan muốn vào hậu viên của Vương phi, làm tổn hại thanh danh của người! Đại nhân trong Ứng Thiên phủ còn chưa kịp thẩm vấn thì tối qua hắn đã chủ động nhận tội. Hôm nay đại nhân đã phán tội, bỏ tù hắn năm năm.” Sau khi quay lại, Thu Cúc liền bẩm báo cho Mộ Dung Thư.

Mộ Dung Thư nghe vậy, cười khẩy, không hổ là Thẩm trắc phi, hành động thật nhanh, nhất định tối qua nàng đã sử dụng ít thủ đoạn đi thủ đoạn để ép đạo sĩ kia nhận tội, phải sạch quan hệ giữa hắn và các nàng.

Mộ Dung Thư cũng không định đẩy Thẩm trắc phi và Đại phu nhân vào chỗ chết, sau lưng hai người đều là gia tộc lớn, đặc biệt là Thẩm trắc phi, nếu để lộ sự tranh đấu giữa hai người thì nàng sẽ gặp bất lợi. Nhưng nàng muốn cảnh cáo Thẩm trắc phi và Đại phu nhân thông qua chuyện lần này, không cho phép lặp lại những chuyện như thế này!

Trong thời này, hai chữ ‘danh tiết’ được coi trọng nhất thế mà hai người này lại cố ý làm hại danh dự của nàng! Cho dù nàng không cần, nhưng phủ Tướng quân có thể không cần sao?

“Thu Cúc, người đến Trúc viên báo cho Thẩm trắc phi biết về kết quả của tên đạo sĩ kia, sau đó đến Bắc uyển thông báo cho các vị phu nhân.” Mộ Dung Thu cảm lấy ly trà, nhấp một ngụm rồi nói.

“Vâng ạ.”

Thẩm trắc phi nghe Thu Cúc bẩm báo xong liền trầm xuống, nàng đương nhiên biết rõ chuyện xảy ra và cũng thừa biết là từ hôm qua Mộ Dung Thu cũng đã biết rõ chuyện này là do nàng và Đại phu nhân bày mưu. Nhưng biết thì đã sao, Mộ Dung Thu không có chứng cứ, mà cho dù có chứng cứ thì cũng lắm cũng chỉ khiến trách nàng và Đại phu nhân hồ đồ, gây chuyện, Vương gia nhất định sẽ không dễ cho chuyện này lộ ra ngoài.

Đại phu nhân lại khác, sau khi nghe Thu Cúc bẩm báo liền lo lắng không ngừng, chỉ sợ Mộ Dung Thu đi gặp Vương gia làm to chuyện, nhưng hai, ba ngày trôi qua vẫn không thấy động tĩnh gì, lúc này Đại phu nhân mới thở phào nhẹ nhõm.

Từ phu nhân đã có quyết định riêng của mình nên từ đó dù không có việc gì cũng đến Mai viên cùng Mộ Dung Thu thường trà, tán gẫu, nên người ngoài nhìn vào đều thấy quan hệ tỷ muội của hai người thật tốt.

Hiền nhi cũng đã dẫn người ngoài sau cái chết của Liễu Ngọc Nhi, mỗi ngày trên khuôn mặt nhỏ nhắn đều là nụ cười ngây thơ. Thỉnh thoảng, thấy Mộ Dung Thu đọc sách đến mệt mỏi, bé liền chạy lại nắm tay, nắm chân.

Nếu không xảy ra sự việc ám sát vào hai ngày trước thì cuộc sống này quả thật là làm cho Mộ Dung Thu cảm thấy thoải mái. Dù sao, Thẩm trắc phi cũng an phận ở trong Trúc viên chăm sóc cây cỏ hoặc là đến thư phòng đưa điểm tâm cho Vũ Văn Mặc.

Chẳng qua sự im lặng của Vũ Văn Mặc lại nằm ngoài suy đoán của nàng, Vũ Văn Mặc đang suy nghĩ gì? Chẳng lẽ không phải là do Hoàng Thượng thuê người ám sát nàng?

“Vương phi, đây thư của Liễu phu nhân sai người mang tới.” Nha hoàn giao một phong thư giao cho Mộ Dung Thu.

Mộ Dung Thu nhận lấy liền mở ra xem, không khỏi cười khẩy.

Không ngờ Liễu phu nhân lại ra tay thần tốc như vậy, sai Liễu Đại thiếu gia tìm một cô nương tuyệt sắc trong thanh lâu để làm quà cho Vương Quân Sơn xem như là quà xin lỗi của gia tộc bọn họ.

Vương Quân Sơn nhìn thấy mỹ nhân tuyệt sắc dĩ nhiên là vui mừng không xiết, ba ngày ba đêm đều ở trong phòng nàng ta, đêm long đào phượng, hàng đêm sinh ca*, lạnh nhạt với sủng thiếp kia.

*: làm gì trong đêm tối (sofunny)

Nàng ta tức giận, gây rối loạn, ở mọi nơi nhắm vào cô nương thanh lâu kia, nhưng nàng chẳng phải là Liễu Ngọc Nhi, nàng ta vốn không lương thiện, liền sử dụng ám chiêu với sủng thiếp kia, chỉ trong năm ngày ngắn ngủi, vương phủ vì hai nữ nhân này đến già chó cũng không yên.

“Thật khiến cho người ta khinh thường!” Hồng Lăng thán mắng một tiếng. Liễu tiểu thư giả nhảm cho nam nhân kém heo, thua chó như thế thật là uống phí cả kiếp làm người.

Nếu Vương Quân Sơn không nhận quà báo thì đúng là trời cao không có mắt.

Mộ Dung Thu khẽ cười nói: “Trò hay vừa bắt đầu thôi, còn nhiều màn hấp dẫn ở phía sau kia. Cứ chờ Liễu đại nhân đốt lửa xong, chúng ta lại đổ thêm ít dầu.” Đối phó với nam nhân háo sắc cũng không cần phải dùng quá nhiều tâm cơ nhưng phải để hắn từ từ chịu khổ mới là thượng sách.

“Bẩm Vương phi, có thư của Mộ Dung Tướng quân.” Nha hoàn vừa trình lên thư của Liễu phu nhân lại cảm thêm một phong thư nữa đưa đến.

Mộ Dung Thu nhướng mày, hôm nay là ngày gì sao lại nhận nhiều thư vậy? Còn thư của Mộ Dung Thu? Chẳng lẽ có chuyện gì? Hồng Lăng nhận thư từ tay của nha hoàn kia liền dâng lên cho Mộ Dung Thu. Mộ Dung Thu hơi nhàu mày, nàng không đoán ra là Mộ Dung Thu viết gì trong đó.

Xem xong bức thư, sắc mặt Mộ Dung Thu trầm xuống, đôi mắt càng thêm lạnh lẽo.

Trong thư, Mộ Dung Thu muốn nàng đồng ý cho Thẩm trắc phi làm binh thế, nguyên nhân rất đơn giản: mấy ngày trước đây nàng đã gặp cướp, danh dự bị tổn hại, ngoài ra còn muốn đưa Mộ Dung Lâm vào vương phủ. Ngày mai, Mộ Dung Lâm sẽ lấy cô vẫn an mà trả lại trong phủ.

“Vương phi, người sao vậy?” Hồng Lăng nhìn thấy sắc mặt khó chịu của Mộ Dung Thu lo lắng hỏi.

Mộ Dung Thu lạnh lùng nói: “Giới cho người làm cha như ngươi!”

Lúc này, Văn Mai hoảng hốt lao vào phòng, “Vương phi, người trong cung đến truyền ý chỉ của Quý phi nương nương triệu kiến Vương phi vào cung.”

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 65

Triệu vào cung? Mộ Dung Thu cười khẩy.

Không ngờ nàng lại có thể giống như tình cảnh giống của Liễu Ngọc Nhi! Chỉ là bị cướp chặn lại một chút, đã bị nói thanh danh không tốt?

MK!

Có phải gần đây nàng quá nhân từ? Để người ta tùy tiện khi dễ? Trước kia Thẩm trắc phi làm gì nàng đã cho qua, chỉ cần đừng đụng đến nàng là được. Bây giờ nghĩ lại, bọn họ không cho nàng sống yên thì bọn họ cũng đừng hòng được yên!

Muốn làm binh thế? Một chút cơ hội nàng cũng không cho!

Nhưng Mộ Dung Thu lại biết chuyện này? Chẳng lẽ do Thẩm Quý phi báo? Nhưng Thẩm Quý phi biết được bằng cách nào? Hay là có liên quan đến Triệu Sơ?

“Sao Quý phi nương nương lại triệu Vương phi vào cung chứ?” Hồng Lăng nghe Văn Mai nói vậy liền nhàu mày hỏi.

Mộ Dung Thu nắm chặt thư trong tay rồi giao cho Hồng Lăng: “Cất kỹ đi.” Thẩm Quý phi sao lại biết nàng bị cướp chặn lại? Hay là do nàng ta ra tay?

Không đúng, nếu do Thẩm Quý phi sai khiến thì sao Thẩm trắc phi lại không biết? Huống hồ, Thẩm Quý phi cũng chỉ là một Quý phi cao quý trong thâm cung, sao có thể vươn tay ra tận ngoài cung? Hay nói đúng hơn là do Thẩm Tề tướng đứng sau lưng giúp đỡ?

Hay có người tiết lộ tin tức? Tên đánh xe kia? Không có khả năng, người này rất nhất gan, sẽ không dám nói lung tung khắp nơi. Là Triệu Sơ? Thế nhân nói Triệu gia - Ngũ công tử không quản thế sự, nên chuyện này sẽ không có khả năng liên quan đến hắn, huống hồ Triệu Sơ cũng không biết thân phận của nàng.

Hồng Lăng nhận thư xong lo lắng hỏi: “Vương phi, bây giờ chuẩn bị vào cung?”

“Không đi! Mau tìm đại phu đến, nói với công công kia về báo lại rằng bản Vương phi đột nhiên ngắt xiù, vẫn chưa tỉnh lại.” Mộ Dung Thu trầm giọng phản phó.

Dứt lời, nàng quay lại giường, nằm xuống.

Hồng Lăng ‘văng’ một tiếng rồi mang thư cất kỹ, sau đó cùng Văn Mai đến viện gặp vị công công hầu hạ bên cạnh Thẩm Quý phi.

Chưa đến nửa canh giờ sau, Hồng Lăng đã dẫn đại phu đến.

Đại phu xem qua thần sắc của Mộ Dung Thu, sau khi bắt mạch xong thì nói là trong người nàng bị nhiệt, ngũ tạng đủ giác, chỉ cần uống chút canh dưỡng thần, sau đó tên đại phu kê ít thuốc xong liền lui ra.

“Công công nghe nói Vương phi bị bệnh liền hồi cung ngay lập tức.” Đại phu đi rồi, Hồng Lăng liền bưng thuốc đã sắc lên.

Mộ Dung Thu nhìn chất lỏng đen thui trong bát, nàng vừa ngửi qua đã thấy đắng liền phát phát tay.

Hồng Lăng khẽ cười, sau đó đổ hết bát thuốc vào chậu hoa trong phòng, quay đầu nói: “Vương phi, hôm nay người không vào cung, sợ rằng ngày mai Quý phi nương nương lại tiếp tục sai người đến mời nữa.”

“Ừ, lấy ngọc bội hồi môn của ta ra đây.” Mộ Dung Thu phản phó.

Hồng Lăng đến cạnh hộp trang sức để trên bàn trang điểm tìm ngọc bội, đây là ngọc bội họ hàng mà Mộ Dung Thu đã tặng cho nàng trước khi nàng xuất giá xem như là hồi môn, ngọc bội này sợ rằng khó tìm được cái thứ hai.

Mộ Dung Thu cảm trong tay, nhìn qua một chút rồi liền đập mạnh trên mặt đất, một khối ngọc xinh đẹp đến hoàn hảo trong nháy mắt vỡ thành từng mảnh.

“Vương phi, người làm gì?” Hồng Lăng kinh hồ.

“Mang toàn bộ của mình ngọc để vào phong thư mà ta gửi cho phụ thân, sau đó lập tức sai người mang đến phủ Tướng quân, sẵn tiện chuyển lời của ta đến phụ thân: 'Đừng để tiền mất tật mang, cuối cùng lại ngọc tan người nát, lưỡng bại câu thương.' “ Mộ Dung Thu lạnh giọng phân phó. (người nát thì cứ sai sai sao ấy...)

Mộ Dung Thu đúng là phụ thân tốt đi! Lúc này không những không báo vệ thanh danh cho nàng mà còn đưa nữ nhân đến cho Vũ Văn Mặc! Còn muốn nàng phải đồng ý lập Thẩm trắc phi làm bình thế!

Nàng muốn cho Mộ Dung Thu hiểu rõ, nàng không phải là quân cờ chịu sự khống chế của ông ta! Nếu như ông ta định lấy Lý thị ra áp chế thì nàng cũng không ngại ăn miếng trà miếng đậu, thà là nàng tổn ba nàng thì nàng sẽ làm cho ông ta tổn ngàn vạn!

Đĩ nhiên là Hồng Lăng không dám chậm trễ, liền nhặt các mảnh vỡ của ngọc bội để vào trong phong thư, rồi tìm người đưa thư đến phủ Tướng quân.

Lại nói, sau khi Mộ Dung Thu nhận được thư hồi âm thì lại được hạ nhân truyền lại lời nhắn của Mộ Dung Thu, ông thấy các mẩu mảnh ngọc vỡ trong phong thư, nét mặt ngay lập tức trầm xuống, liền ném phăng mẩu mảnh ngọc vỡ ra ngoài cửa.

“Người đâu.” Mộ Dung Thu hô lớn một tiếng.

Chỉ lát sau, quân gia liền xuất hiện trước mặt Mộ Dung Thu, ông ta trầm giọng phân phó: “Phải người tiến cung truyền lời nhắn cho Quý phi nương nương: ‘Bản Vương nhất định bảo vệ Vương phi vị, không đồng ý bình thế.’”

“Vâng ạ.”

Sau khi quân gia rời đi, sắc mặt Mộ Dung Thu càng thêm âm trầm đáng sợ, từng ấy năm lần lộn trong thương trường, trải qua đủ thứ chuyện đã làm cho mặt ông có không ít nếp nhăn, gương mặt lúc này vì phần nộ mà trở nên vô cùng đáng sợ, liếc nhìn đến khối ngọc bội bị vỡ, thật không ngờ con ranh này dám uy hiếp ông!

Trong cung Hưng Khánh cung

Sau khi Quý phi nương nương nghe công công hồi báo Mộ Dung Thu đột nhiên bị bệnh, không thể nhập cung, ánh mắt hiện lên tia ngoan độc “Bị bệnh? Còn dám kiểm cớ, chà trách là Nhị muội nói Mộ Dung Thu là người quý kẻ đa đoan, nói dối như thật, có thể đảo trắng thay đen! Được, ngày mai bản Cung sẽ tự thân đến phủ Nam Dương Vương nhìn thử xem nàng ta bệnh thật hay bệnh giả đấy!”

Nàng tin là Mộ Dung Thu đã báo cho Mộ Dung Thu về việc ông ta đồng ý chuyển bình thế mà Mộ Dung Thu lại giả bộ bệnh để thoát thoát? Quá ngây thơ!

Lúc này một cung nhân tiến đến, “Hồi bẩm Quý phi nương nương, Mộ Dung Tướng quân phái người tới đáp lời là: ‘Mộ Dung Thu Tướng quân nhất định bảo vệ Nam Dương Vương phi vị, không đồng ý bình thế.’”

“Cái gì?” Thẩm Quý phi cao giọng, cau mày nói. Lão già đó, dám lật lọng? Lão không sợ nàng mang chuyện Mộ Dung Thu bị cướp chặn lại tổn hại thanh danh truyền đi?

Được, một khi đã như vậy, ngày mai nàng sẽ tự thân đến, lần này Mộ Dung Thu không đồng ý cũng phải đồng ý!

Màn đêm buông xuống, trên bầu trời lấp lánh đầy sao, gió thổi nhẹ nhẹ.

Mộ Dung Thu giả bệnh để khỏi tiến cung, nhưng sau khi Hiền nhi biết Mộ Dung Thu bị bệnh liền đến ngồi lì trên giường nàng.

Bàn tay bé nhỏ nắm tay Mộ Dung Thu, ngọt ngào ngầy thơ nói: “Mẫu thân, mau hết bệnh nha. Hiền nhi sẽ luộc trứng gà cho người, trứng gà do Hiền nhi luộc ngon lắm đó.”

“Ha ha... Được, mẫu thân sẽ chờ trứng gà do Hiền nhi luộc.” Mộ Dung Thu ôn nhu vuốt ve đầu Hiền nhi, khẽ cười nói.

“Dạ. Nhưng Hiền nhi nghe Hồng Lăng tỷ nói mẫu thân nấu cơm rất ngon, Hiền nhi cũng muốn ăn, mẫu thân, người mau khỏe lại, Hiền nhi luộc trứng gà cho người còn người thì nấu đồ ăn ngon cho Hiền nhi, có được không?” Hiền nhi tươi cười nhìn nọt sau đó quay sang trừng mắt với Hồng Lăng.

Hồng Lăng sững sốt, đứa nhỏ này... Thật sự là tuần mỹ đến cực độ đi! Còn nhỏ đã có một cái phong thái như vậy, sau này lớn lên thì còn đến mức nào nữa đây! (tiểu Hiền mà lớn miếng nữa là yukita hốt rồi..)

Mộ Dung Thu gật đầu, trong lòng có chút áy náy, chẳng qua là nàng đang giả bệnh mà đứa nhỏ này cứ lo lắng không thôi. Tuổi còn nhỏ vậy mà đã biết dỗ dành người khác, bánh bao nhỏ nhân này khiến lòng nàng thật ấm áp.

“Vương phi, Vương gia đến.” Nha hoàn giữ cửa lớn tiếng bẩm báo.

Nghe vậy, trông mặt của Mộ Dung Thu khổ chuyển, phân phó Hồng Lăng: “Mang Hiền nhi ra đi.”

“Vâng ạ.”

“Vậy Hiền nhi cáo lui. Mẫu thân nghỉ ngơi thật tốt.” Hiền nhi hành lễ với Mộ Dung Thu sau đó đảo đảo đi theo Hồng Lăng ra ngoài.

Ngay lúc cửa mở, Vũ Văn Mặc vừa bước vào.

“Nó tí gặp qua Vương gia.” Hồng Lăng lập tức phúc thân hành lễ.

Hiền nhi vừa thấy Vũ Văn Mặc liền vội vàng cúi đầu, Vương gia nhìn thật hung dữ! Không có dịu dàng như mẫu thân. Nhưng bé vẫn ngoan ngoãn hành lễ: “Hiền nhi thỉnh an phụ thân.”

Phụ thân? Vũ Văn Mặc khựng lại, cúi đầu nhìn Hiền nhi, đây là lần đầu tiên lần thấy Hiền nhi, vốn tưởng đứa trẻ do tên hỗn đản Vương Quân Sơn kia sinh ra cũng chẳng khác gì hần, nhưng bây giờ nhìn thấy thì đứa bé này chính là phần điều ngọc trác, đẹp đến tuyệt mỹ!

Thấy Vũ Văn Mặc cả nửa ngày cũng không có động tĩnh gì, bánh bao nhỏ ngược đầu nhìn Vũ Văn Mặc, cái miệng nhỏ nhắn cười tươi nói: “Phụ thân?”

Phụ thân? Đôi mắt lạnh lẽo của Vũ Văn Mặc lúc lên, đây là một từ hoàn toàn xa lạ với hần! Người chưa từng tiếp xúc qua trẻ con như hần lại gật đầu nói với Hiền nhi, “Ừ, người lui ra đi.”

Hần đồng ý với cách xưng hô của Hiền nhi? Mộ Dung Thu kinh ngạc nhường này.

“Vâng, Hiền nhi lui ra.” Hiền nhi làm bộ đáng nghiêm trang, ngọt ngào ngầy thơ trả lời.

Con người của Vũ Văn Mặc lúc sáng, nhìn bóng dáng tròn vo như bánh bao của Hiền nhi biến mất trước cửa. Đứa nhỏ này cũng không tệ, chỉ tiếc là gặp phải người cha như Vương Quân Sơn.

Sau khi đóng cửa, Vũ Văn Mặc đi thẳng vào gian trong.

Trước khi hần vào thì Mộ Dung Thu đã rời giường, ngồi xuống bên bàn, rót sẵn hai ly trà nóng.

Khi Vũ Văn Mặc đi vào, nhìn thấy người vốn phải nằm trên giường lúc này lại đang ngồi, cái miệng nhỏ nhắn tự nhiên thưởng thức trà, khóe môi bất giác cong lên, hần liền đến ngồi đối diện với nàng.

Mộ Dung Thu đứng dậy hành lễ, “Thần thiếp thỉnh an gia.” Do giả bệnh còn nằm trên giường, nên nàng xoa tóc, mái tóc đen quá thất lúng như mực, mượt mà như lụa, càng làm nàng trở nên nhỏ nhắn.

“Ngồi xuống đi.” Vũ Văn Mặc chưa từng thấy qua bộ dáng Mộ Dung Thu như thế, ánh mắt chợt lóe, trầm giọng đáp.

Mộ Dung Thu lại ngồi xuống, đưa ly trà cho Vũ Văn Mặc.

Hai người tiếp tục im lặng, nửa khắc sau, Mộ Dung Thu ngẩng đầu nhìn Vũ Văn Mặc, chuyện hôm nay nàng giả bệnh để không phải vào cung chắc chắn sau khi hỏi phụ hần đã biết. Nàng đoán chắc là đêm nay hần sẽ đến tìm nàng, thật không ngờ nàng lại đoán đúng.

“Không biết là người nào đã tiết lộ chuyện thần thiếp bị cướp chặn lại, sợ là Quý phi nương nương muốn lợi dụng việc này để bôi xấu thanh danh của thần thiếp. Mà phụ thân của thần thiếp sau khi biết được việc này lại sai người truyền tin đến, để nghị thần thiếp đồng ý cho Thẩm trắc phi làm bình thế.” Mộ Dung Thu bình tĩnh nói.

Vũ Văn Mặc ngẩng đầu, nhìn thoáng qua nàng, sau đó cúi đầu nhìn chăm chú vào ly trà đang gom sóng trong tay: “Nàng đã đồng ý?”

“Không! Thần thiếp vẫn chưa đồng ý. Gia chủ nên hiểu lầm, không phải thần thiếp không rộng lượng nhưng nếu như thần thiếp đồng ý, chỉ sợ Quý phi nương nương sẽ càng lấn tới, sau đó ép buộc thần thiếp từ bỏ vị trí Chính phi! Thế nhưng, nếu Vương gia đồng ý thì thần thiếp tuyệt đối sẽ không. Nhưng, thần thiếp phải biết được là ai ở phía sau hạ độc thủ với thần thiếp?” Mộ Dung Thu như vậy nói. Không thể phủ nhận là người hạ thủ đoạn này đối với nàng thật âm ngoan thủ lạt, nếu như cướp thành công, xem như danh tiết đời này của nàng hoàn toàn mất hết, lại còn liên lụy đến Lý thị, lại còn chuyện rời khỏi vương phủ để tự do làm theo ý mình thì càng không thể bàn đến.

Nàng nhìn Vũ Văn Mặc, chờ câu trả lời của hần.

Vũ Văn Mặc nghe nàng nói, mắt lóe lên nhưng chỉ trong nháy mắt liền tối lại, hần nói nhỏ. “Thẩm trắc phi vĩnh viễn cũng không trở thành Chính phi. Cho dù nàng có đáp ứng thì bản Vương cũng không đồng ý. Về phần người hại nàng thì nên quên đi, càng truy cứu thì càng mờ mịt.”

Mộ Dung Thu nhìn hần chăm chăm, “Hoàng Thượng?”

“Không, là Thẩm Quý phi.” Vũ Văn Mặc thấy nàng không có ý định buông tha cho việc truy vấn, do dự một lúc mới mở miệng trả lời.

“Là nàng ta? Chẳng lẽ Thẩm Tề tướng thật sự ở phía sau hiệp trợ?” Mộ Dung Thu lạnh giọng nói. Thẩm Quý phi hại nàng chỉ vì Thẩm trắc phi? Phi lý, nếu chuyện này do Thẩm Quý phi làm, tại sao Thẩm trắc phi lại không biết?

Chuyện này như sương mù dày đặc, xua được lớp này lại hiện lên lớp khác. Chuyện này nhất định không đơn giản như vậy.

Bàn tay thon dài của Vũ Văn Mặc nhắc ly trà, hần thời nhẹ lớp trà vụn trên mặt chén, nhấp một ngụm. “Chuyện này cứ ghi nợ đi, sau này có cơ hội sẽ đòi lại.”

Nghe vậy, Mộ Dung Thu cúi đầu trầm tư. Sau đó lại kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Vũ Văn Mặc: “Gia, người sao lại nói cho biết thần thiếp?” Chẳng phải Thẩm trắc phi mới là người thương trong lòng hần? Lê ra hần sẽ không nói cho nàng biết mới đúng chứ! Trong khi hần biết rõ nếu để nàng biết ai hại nàng thì nàng tuyệt đối sẽ không bỏ qua!

Vũ Văn Mặc ngẩng đầu, thăm trầm nhìn nàng như muốn hút nàng vào trong thế giới của hần.

“Gia, nếu người khó xử thì không cần phải nói ra.” Mộ Dung Thu thu hồi tầm mắt, khẽ cười nói. Sau đó giống như vừa nhớ ra điều gì, nàng nói: “Mấy ngày trước, Thẩm trắc phi và Đại phu nhân có lòng lo lắng cho Mai viên của thần thiếp. Nói thật thần thiếp rất vui nhưng ngặt nỗi là hai vị muội muội này thật sự quá đơn thuần, hoàn toàn bị tên đạo sĩ kia lừa đảo, may mà thần thiếp phát hiện có chỗ không thích hợp, nên đã sai Mã hộ vệ tống hần vào Ứng Thiên phủ. Nếu không nếu có người không hiểu chuyện biết, còn tưởng là Thẩm trắc phi và Đại phu nhân đồng mưu với tên đạo sĩ kia.”

Dứt lời, nàng cười nhẹ nhìn Vũ Văn Mặc. Nàng tin là hần có thể hiểu được ý tứ sâu xa trong lời của nàng. Nếu như không phải vì nể mặt hần, nàng tuyệt đối không dễ dàng bỏ qua cho Thẩm trắc phi và Đại phu nhân, cũng sẽ không chỉ ra đòn cảnh cáo nhẹ nhàng như thế. Dù sao thì hai người cũng là nữ nhân của hần.

Khi nàng nhắc tới Thẩm trắc phi và Đại phu nhân, tay cầm ly trà của Vũ Văn Mặc có chút khựng lại, sau đó lại như bình thường, trong ánh mắt thăm trầm có ánh sáng thoáng hiện, “Nàng muốn bán Vương làm gì cho nàng?”

Mộ Dung Thu mỉm cười nói: “Dĩ nhiên là làm chuyện tốt rồi. Cái chết của Ngọc nhi thì gia cũng biết rõ, mà dù sao thì Vương Quân Sơn cũng là phu quân của Ngọc nhi, thần thiếp là nghĩ một ngày vợ chồng, trăm ngày ân nghĩa, vốn phải ngọt bùi cùng hưởng.”

“Ngọt bùi cùng hưởng?” Vũ Văn Mặc đọc lại bốn từ này, ánh mắt sâu thẳm dần sáng lên, chậm rãi ngẩng đầu nhìn Mộ Dung Thu.

Nàng là Chính phi của hần, hai năm trước khi trước nhập phủ, nàng là một nữ nhân không có chút tâm cơ, đơn thuần, bộc trực, bây giờ nàng lại rất bí ẩn và thâm trầm. Bốn chữ này qua nghe thì đơn giản, nhưng chân chính có thể làm được sẽ có mấy người?

“Chỉ cần gia viết một lá thư cho Vương tuân phủ, trong đó nói là Vương tuân phủ quả gia không nghiêm, dùng túng cho trưởng tử của mình sủng thiếp diệt thế, để mặc cho sủng thiếp hãm hại chính thế, vu oan chính thế thông dâm.” Mộ Dung Thu cúi đầu, hạ giọng nói. Sau khi Vương tuân phủ nhận được thư thì chắc chắn sẽ chạy về Thanh châu, nhìn thấy vương phủ bị Vương Quân Sơn cùng tiểu thiếp làm cho hỗn loạn, không cần có người ngoài động thủ, Vương tuân phủ sẽ vì bảo toàn danh dự mà nhất định trừng phạt Vương Quân Sơn thật nặng, đến lúc đó Liễu gia xuất hiện, ra tay sửa lại án oan cho Liễu Ngọc Nhi. Ngày lành của Vương Quân Sơn đã sắp chấm dứt.

Vũ Văn Mặc lúc này đã bắt tri bắt giác mà thất thần.

“Gia?” Mộ Dung Thu khẽ kêu. Sao hôm nay hần lại kỳ lạ đến vậy? Hơn nữa còn rất dễ nói chuyện nha, mọi việc đều có thể cùng hần thương lượng. Vốn tưởng là nàng phải phi một phen vô mồm, ai ngờ lại dễ dàng giải quyết như vậy.

“Ừ.” Vũ Văn Mặc gật đầu đáp.

Sau đó, hần đứng lên đi đến bàn của Mộ Dung Thu.

Mộ Dung Thu có chút sững sốt, khẽ nhướn mày, cũng đứng dậy đi theo hần.

Trên bàn bày ra vài quyển sổ, vài tấm giấy tuyên thành đầy chữ số á rập mà nàng tính chưa xong. Đây là công việc hàng ngày của nàng, dùng phương thức giải toán của thời hiện đại để tính toán doanh thu của các cửa hàng cũng thu chi trong vương phủ. Cái thời cổ đại này, đúng nói là chữ số á Rập, mà ngày ca một cái bàn tính còn không có! Mấy phép tính đơn giản nàng chỉ cần vài chiếc lá đã tính xong nhưng những người ở thời đại này, nếu không có đầu óc thông minh chi sợ mắt bà đến năm ngày mới tính xong.

Quả nhiên, khi Vũ Văn Mặc nhìn đến các chữ số chỉ chít kia liền nhủu mày, một tay cầm giấy, một tay cầm sổ.

Mộ Dung Thu không có chờ hần hỏi, liền tự động giải thích: “Đây là một loại ghi nhớ số, các ký tự này là để rút gọn số lượng. Sổ sách của các cửa hàng do thiếp quản thì rất nhiều nên phải dùng phương pháp này để tính toán.”

Vũ Văn Mặc không nói gì, cẩn thận đọc quyển sổ mà chương giấy giao cho nàng, tiếp theo liền nhìn trang giấy từ đầu đến cuối rồi ngẩng đầu hỏi: “Phương pháp này do nàng nghĩ ra?”

“Không phải, thần thiếp học được từ người khác thôi.” Mộ Dung Thu cười nhạt đáp lại. Để tránh cho hần hoài nghi, nàng liền tùy tiện nói dối.

Vũ Văn Mặc gật đầu, lại hỏi: “Vậy mở sổ sách này thì nàng mất bao nhiêu thời gian để xem và kiểm tra xong?”

“Lâu lắm thì khoảng một canh giờ.” Mộ Dung Thu trả lời. Hần hỏi cái này làm gì?

Con người của Vũ Văn Mặc chợt lóe, hần làm như lo lắng nói: “Quần ta có năm ngàn cung thủ, nhưng tên chỉ có hai mươi tám vạn mũi, vậy bình quân mỗi người sẽ được cấp bao nhiêu mũi tên?”

Mộ Dung Thu suy nghĩ một lát rồi trả lời cực nhanh: “Mỗi cung thủ được cấp năm mươi sáu mũi tên.” Dùng bài toán đơn giản như vậy để hỏi nàng, thì chính là vũ nhục chỉ số thông minh của nàng! Bất quá ai bảo người này lại là Nam Dương Vương, là con cha áo mẹ của nàng. Đành phải để chỉ số thông minh của nàng chịu ủy khuất chút vậy.

Tay cầm sổ sách của Vũ Văn Mặc khựng lại, ngẩng đầu, con ngươi sắc bén nhìn Mộ Dung Thu, trong mắt dường như hơi sáng lên, không tự chủ cong môi, liền bỏ sổ sách và tờ giấy trên tay xuống bàn, nói với Mộ Dung Thu: “Hôm nay, nàng từ chối vào cung, theo tính tính của Quý phi nương nương thì nhất định ngày mai sẽ xuất cung đến vương phủ gặp nàng. Vậy để ngày mai bản Vương sẽ ở lại phủ chờ tin, không phải bản Vương và nàng cũng phải đi Liễu phủ?”

“Ý gia là muốn cùng thần thiếp gặp Quý phi nương nương?” Mộ Dung Thu nghi ngờ hỏi. Hần giúp nàng báo tri thanh danh? Lúc này, lòng nàng tràn đầy nghi hoặc đối với các hành động tối nay của hần. Dù sao, hần cũng chưa từng nói nhiều với nàng như vậy. Hơn nữa Hoàng Thượng, Thẩm Quý phi và cả hần, như làm cho nàng bước vào sương mù.

“Ừ.” Vũ Văn Mặc gật đầu, ánh mắt rơi vào đồng số sách trên bàn, hần cũng không ngẩng đầu nói: “Bất quá, thời gian này bản Vương phải kiểm kê cùng quân dụng để lệnh cho binh lính chuyển đến biên cương. Nhưng đến giờ chỉ mới tính toán được phần nửa.”

Nghe vậy, ánh mắt Mộ Dung Thu lóe lên, cũng tốt! Bánh ít đi, bánh quy lại! Nàng gật đầu đáp: “Sáng sớm mai, thần thiếp sẽ đến thư phòng của gia để cùng thăm tra tính toán.”

Vũ Văn Mặc gật đầu, “Tốt.” Ánh mắt của hần nhìn Mộ Dung Thu có vài phần kinh ngạc, mặc dù trong lòng nàng khiếp sợ hay nghi hoặc, nhưng chung quy vẫn không hỏi gì.

Sáng hôm sau, Mộ Dung Thu dậy sớm hơn thường lệ, dùng điểm tâm, trang điểm đơn giản rồi đến thư phòng.

Lúc này, Vũ Văn Mặc đã sớm có mặt, hần đang ngồi tính toán.

Mộ Dung Thu gõ cửa đi vào, cúi người thi lễ, “Thần thiếp thỉnh an gia.” Nhìn bộ dáng của hần, có vẻ như đã bận rộn từ lâu, nhưng bây giờ cũng lắm thì chỉ mới hừng đông thôi mà.

Vũ Văn Mặc ngẩng đầu nhìn nàng, gật đầu nói: “Ừ, lại đây đi.”

Mộ Dung Thu thong thả đi đến, ánh mắt rơi vào hai chồng giấy thật dày trên bàn, đây là thứ cần tính toán?

“Chỗ này còn chưa tính xong đây.” Vũ Văn Mặc chỉ vào hai chồng giấy lớn nói.

Nhìn chồng giấy cao ngất mà Vũ Văn Mặc đang dùng hần từ tính toán, Mộ Dung Thu vỗ trán, tính cái kiểu này chắc thức suốt đêm cũng chưa xong. “Để thần thiếp hướng dẫn phương pháp tính toán bằng chữ số á Rập hôm qua cho Vương gia. Hai ngày sau, thần thiếp sẽ làm cho Vương gia một cái bàn tính, sau này có tính toán gì thì cũng tiết kiệm thời gian.”

Vũ Văn Mặc lại ngẩng đầu nhìn Mộ Dung Thu, khóe miệng cong lên thành nụ cười mỉm: “Được.”

Thật ra Mộ Dung Thu chọn cách dạy Vũ Văn Mặc phương pháp tính toán thời hiện đại chỉ vì mong muốn mau kết thúc chuyện này, quan trọng hơn nữa để tránh sau này hần cứ tìm nàng nhờ giúp đỡ thì cứ dạy hần để hần tự tính chính là tốt nhất.

“Là thế này...” Mộ Dung Thu ngồi cạnh Vũ Văn Mặc, bắt đầu nghiêm túc dùng phương pháp đơn giản, dễ hiểu nhất để giảng cho Vũ Văn Mặc hiểu.

Vốn nghĩ Vũ Văn Mặc phải mất một thời gian khá lâu để học được chữ số á rập, nhưng chưa đến một tiếng, hần đã nắm vững toàn bộ, làm phép nhân chia cũng rất thành thạo. Điều này hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của Mộ Dung Thu, nàng không thể tưởng tượng được là năng lực tiếp thu của Vũ Văn Mặc lại mạnh mẽ như thế, nàng thử đưa vài phép tính thử, chỉ trong chớp lát hần đã có thể đưa ra đáp án.

Hai người chỉ trong khoảng hơn hai canh giờ đã kiểm tra cùng tính toán xong tất cả.

Vũ Văn Mặc nhìn canh giờ, phát hiện lúc này đã giữa Ngọ, là thời gian dùng cơm trưa.

Mộ Dung Thu xoa xoa cái gáy tê cứng, nhìn Vũ Văn Mặc không có chút mệt mỏi nói: “Đã giữa Ngọ, thần thiếp phải về Mai viên dùng cơm trưa, chắc là Quý phi nương nương sẽ đến sau buổi cơm trưa. Đến lúc đó, thần thiếp sẽ cho nha hoàn đến

báo với gia.”

“Không cần phiền toái như vậy, bản Vương đến Mai viên dùng cơm trưa với nàng.” Vũ Văn Mặc đứng dậy, cắt chồng giấy đã tính toán xong xuôi vào ngăn kéo, nói với Mộ Dung Thu.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu chỉ có thể gật đầu. “Vâng ạ.”

Quay về Mai viên, Mộ Dung Thu liền phân phó người dọn cơm trưa. Sau đó, lại sai Hồng Lăng dẫn Hiền nhi đến.

Mặc dù Hiền nhi chỉ mới ba tuổi, nhưng sử dụng đũa cũng rất được. Mộ Dung Thu thấy tay bé quá nhỏ mà đũa lại quá dài, lúc gấp thức ăn hai chiếc đũa lại cứ lệch nhau nên đã làm cho bé một đôi đũa ngắn dùng cho thuận, trên đó còn có khắc hai con thỏ nhỏ. Hiền nhi nhìn thấy, thích thú vô cùng, cứ nâng niu trong tay, tiếc nuối mãi không muốn dùng.

Vũ Văn Mặc thấy đôi đũa của Hiền nhi, con người khế lóc.

Ba người dùng cơm rất nhanh, sau đó dùng hoa quả tráng miệng do nha hoàn bưng lên.

Sau khi ăn xong tráng miệng, uống hết hai ly trà thì có nha hoàn đến truyền, Quý phi nương nương đến, đang chờ trong Trúc viên của Thẩm trắc phi.

“Đi thôi.” Vũ Văn Mặc đặt ly trà xuống, quay đầu nói với Mộ Dung Thu.

Mộ Dung Thu mỉm cười, gật đầu: “Dạ.” Để xem Thẩm Quý phi muốn làm gì.

Trúc viên

Do có Quý phi nương nương giá lâm, bốn phía Trúc viên đều có thị vệ canh gác cẩn mật. Mà trong viện, bọn nha hoàn người nào người nấy đều cực kì bận rộn.

Khi thấy Mộ Dung Thu và Vũ Văn Mặc cùng đến Trúc viên, bọn nha hoàn ở đây đều sững sốt. Từ trước đến giờ, họ chưa từng thấy hai người cùng nhau đến Trúc viên, hôm nay sao lại cùng nhau đến? Lại nhớ đến thời gian này Vương gia bận bịu công việc nên rất ít khi đến Trúc viên.

Hai người cùng đến, chẳng lẽ là trùng hợp gặp nhau trên đường?

Mộ Dung Thu cười nhạt đáp lại ánh mắt nghi ngờ của bọn nha hoàn. Quá khứ hay tương lai, vô luận ở nơi nào, bất quá là chuyện tuyệt đối không tránh khỏi.

Bọn nha hoàn còn ngoài ý muốn, huống chi là Thẩm Quý phi và Thẩm trắc phi.

Khi bước vào chính sảnh, tỷ muội Thẩm Quý phi kinh ngạc không thôi, nhìn về phía Vũ Văn Mặc.

Thẩm trắc phi kinh ngạc nhưng trong lòng có chút đau. Sáng nay mới biết là tới qua Vũ Văn Mặc đến gặp Mộ Dung Thu, mà cả buổi sáng nay, Mộ Dung Thu đều ở trong thư phòng cùng Vũ Văn Mặc. Trong lòng nàng hoảng hốt, từ khi nào hai người lại trở nên thân mật như vậy?

Thẩm Quý phi hơi kinh ngạc, bất động thanh sắc nhìn Vũ Văn Mặc, sau đó ánh mắt dừng lại trên người Mộ Dung Thu, nàng ta thần thái phấn khởi, sắc mặt hồng nhuận, làm gì có dấu hiệu bệnh chứ? Khá lắm, Mộ Dung Thu, dám gạt nàng!

“Gặp qua Quý phi nương nương.” Vũ Văn Mặc cùng Mộ Dung Thu đồng thời hơi cúi người hành lễ.

Thẩm Quý phi phát tay, “Không cần đa lễ như vậy.”

“Nhu nhi gặp qua Vương gia, tỷ tỷ.” Thẩm trắc phi cũng đứng dậy hành lễ với Vũ Văn Mặc và Mộ Dung Thu.

Vũ Văn Mặc gật đầu nói: “Nhu nhi không cần đa lễ.”

Sau đó, Vũ Văn Mặc và Mộ Dung Thu liền ngồi xuống phía dưới Thẩm Quý phi, Vũ Văn Mặc đến đây, dĩ nhiên là bọn nha hoàn không dám chậm trễ, liền dâng trà.

Thẩm trắc phi ra lệnh cho bọn nha hoàn hầu hạ lui ra hết. Trong phòng chỉ còn bốn người bọn họ, Thẩm Quý phi nhìn Mộ Dung Thu, cười nói: “Xem khí sắc của Vương phi tốt như vậy thì chắc là bệnh đã tốt hơn rồi.”

“Nhọc lòng Quý phi nương nương lo lắng, bệnh của thần thiếp bệnh đã giảm hơn phân nửa.” Mộ Dung Thu cười nhạt trả lời.

“Bây giờ đã cuối thu, ban đêm gió lạnh, buổi tối tỷ tỷ tỷ dùng để nhiễm lạnh.” Thẩm trắc phi thu hồi tâm tư, sau đó quan tâm nói với Mộ Dung Thu.

Mộ Dung Thu gật đầu, “Tạ muội muội nhắc nhở, nha hoàn của Mai viên đều là rất cẩn thận nhưng tại bản Vương phi nửa đêm mở cửa sổ nên mới nhiễm phong hàn.” Dứt lời, nàng nhìn về Trầm quý phi nói tiếp: “Mà không may lại vừa lúc Quý phi nương nương triệu thần thiếp vào cung, thần thiếp vốn muốn đi theo công công tiến cung, nhưng vừa đặt chân xuống giường lại té xỉu. Mong Quý phi nương nương đừng trách cứ thần thiếp.”

“Ai lại nói như vậy, Vương phi bị bệnh nằm trên giường, bản Cung sao có thể không lo lắng cho sức khỏe của Vương phi mà buộc người tiến cung? Bản Cung biết Vương phi nhiễm bệnh, hôm nay liền đến thăm, giờ thấy Vương phi đã đỡ hơn thì ta yên tâm rồi.” Thẩm Quý phi tỏ vẻ quan tâm, nhẹ nhàng nói.

Mộ Dung Thu nghe vậy, lại đứng dậy thi lễ. “Nhọc lòng Quý phi nương nương lo lắng. Tạ Quý phi nương nương quan tâm.”

Thẩm trắc phi có chút thất thần, ánh mắt nhìn Vũ Văn Mặc đang ngồi cạnh Mộ Dung Thu, trong lòng không khỏi suy đoán, có phải Vũ Văn Mặc đã biết trước Thẩm Quý phi đến đây nên mới cùng Mộ Dung Thu đến?

Hắn là sợ Thẩm Quý phi sẽ làm khó Mộ Dung Thu? Càng nghĩ trong lòng nàng càng khó chịu. Tuy thái độ của Vũ Văn Mặc đối với nàng không khác gì với thời gian trước nhưng nàng có cảm giác thái độ của hắn đối với Mộ Dung Thu đã dần dần chuyển biến. Nàng khẽ nhu mày, từ lúc nào mà thái độ của hắn đối với Mộ Dung Thu dần dần thay đổi như vậy?

Là lúc sau khi Mộ Dung Thu vỗ đầu tỉnh lại, chất vấn Nhị phu nhân? Hay khi hai người cùng hỏi phủ Tướng quân? Hay hôm ở hoàng cung?

“Nghe nói, hai ngài trước Hoàng Thượng đã giao việc kiểm tra cùng tính toán quân dụng ở biên cương cho Vương gia xử lý. Cứ ba tháng sẽ kiểm tra một lần, mỗi lần phải mất hơn mười ngày để tính toán rõ ràng. Nhưng bây giờ nhìn Vương gia thoải mái như vậy, chắc là đã xử lý tốt?” Thẩm Quý phi gặp Vũ Văn Mặc đến đây, trong lòng có chút bất mãn, bởi không biết phải mở miệng trách tội Mộ Dung Thu như thế nào nên muốn Vũ Văn Mặc rời đi. Nhưng lời vừa nói ra, nàng liền hối hận. Đây chuyện của triều đình, khi nào thì đến một nữ nhân như nàng lên tiếng?

Quả nhiên, sau khi nghe thì Vũ Văn Mặc khẽ cau mày nhìn Thẩm Quý phi, giọng nói lãnh lạnh. “Việc này là quốc gia đại sự, Quý phi nương nương đừng nên hỏi đến vấn đề tốt hơn! May là lời này chỉ có bản Vương nghe, chứ nếu lọt vào tai đại thần trên triều đình thì sẽ khó tránh khỏi họ hoài nghi Quý phi nương nương có âm mưu khác.”

Trầm quý phi xanh mặt, cắn chặt răng, nhếch miệng định phản kích nhưng lại không tìm được câu đáp trả liền trầm mặt.

“Quý phi nương nương chi quan tâm đến Vương gia, chứ không có ý gì khác.” Thẩm trắc phi thấy thế liền vội nói đỡ cho Thẩm Quý phi, hy vọng có thể xoa dịu không khí trong phòng.

Vũ Văn Mặc lạnh nhạt nói, “Ừ.”

Mộ Dung Thu lạnh lùng nhìn Thẩm Quý phi, một nữ nhân trong chốn thâm cung lại biết nhiều chuyện quốc gia đại sự như vậy, xem ra tuyệt đối không phải là ngẫu nhiên, có phụ thân là Tể tướng cũng thật được việc.

Thẩm Quý phi nhìn thấy nụ cười lạnh trên môi Mộ Dung Thu, có chút giận dữ nói: “Nghe nói mấy ngày trước trên đường từ Liễu phủ về vương phủ, Vương phi đã bị cướp chặn lại, bản Cung cực kì tò mò, sao Vương phi thoát thân được? Bản Cung nghe người trong cung nói, bọn cướp phi này không chỉ cướp tiền mà còn cướp sắc, chi cần có thể cướp nhất quyết sẽ không bỏ qua.” Dứt lời, hai mắt sáng toa nhìn Mộ Dung Thu.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu cười lạnh trong lòng. Thẩm Quý phi thật độc ác! Chọn cướp lại còn chọn bọn chuyên cướp sắc? Nếu như lần trước bọn cướp kia không tin chuyện cô độc mà nàng bịa ra, nếu như Triệu gia - Ngã công tử không đột nhiên xuất hiện thì sợ rằng nàng đã bị nhốt trong son trại mà chịu vô số sự chà đạp cùng nhục mạ rồi!

Như thế xem ra, việc này nhất định có liên quan đến Thẩm Quý phi và Thẩm Tể tướng!

Thẩm trắc phi vô cùng kinh ngạc, nàng quay sang nhìn Mộ Dung Thu, trong lòng mừng rỡ không thôi, Mộ Dung Thu bị cướp chặn lại? Có nghĩa là thanh danh nhất định khó giữ. Vương gia chắc chắn sẽ không còn tâm tư gì với nàng ta! Nghĩ vậy, trong lòng nàng vui vẻ không thôi, nhưng ngoài mặt không có biểu hiện gì nhìn Mộ Dung Thu.

Mộ Dung Thu cúi đầu, nhẹ giọng thở dài, vô như lòng vẫn còn sợ hãi, “Haizz...”

“Kết quả đã xảy ra chuyện gì?” Thẩm Quý phi thấy nàng không trả lời, liền hỏi tiếp.

“Bản Vương thật sự muốn biết tại sao Quý phi nương nương lại nói như vậy?” Vũ Văn Mặc ngừng đầu, ánh mắt trong trẻo, không có một tia sợ hãi, lạnh lùng chất vấn.

Thẩm Quý phi nghẹn lời, né tránh ánh mắt của hắn, lòng thầm than không ổn. Chuyện này vốn không ai biết nhưng nàng lại là người nói đến đầu tiên. “Thì có người báo cho bản Cung biết.”

“Trên đường từ Liễu phủ về vương phủ, vừa vặn lại thuộc về khu vực của Thẩm Thiệu Tướng quân phụ trách tuần tra, sao lại có thể xuất hiện cướp? Huống hồ, hôm đó Vương phi ở cùng với bản Vương, sao bản Vương không biết việc này mà Thẩm Quý phi lại biết rõ thế kia? Ngay cả thói quen của bọn cướp cũng rõ như lòng bàn tay? Như thế xem ra, Quý phi nương nương nhất định phải giao cái tên ăn nhò hàm hồ kia cho bản Vương để bản Vương nghiêm hình ép hỏi, vì sao lại muốn vu tội Vương phi. Có phải mục đích của hắn là phủ Nam Dương Vương không!”

Đôi mắt đen huyền, lạnh lùng của Vũ Văn Mặc nhìn thẳng Thẩm Quý phi, giọng nói cực kì u lãnh, vang lên không ngừng trong lòng Thẩm Quý phi khiến nàng chấn động, sắc mặt đột nhiên trắng bệch.

“Vương gia, này...” Thẩm trắc phi muốn lên tiếng nhưng lại không biết nên nói gì. Nhìn thấy sắc mặt của Quý phi nung nung, nàng cũng giật mình, chẳng lẽ việc này có liên quan đến Thẩm Quý phi? Nếu quả thật xuất hiện cướp, đại ca chắc chắn sẽ phải chịu liên lụy!

Thẩm Quý phi làm sao có thể nghĩ sâu xa như thế! Chẳng không ngờ Vũ Văn Mặc sẽ phản kích, chia mũi nhọn về Đại ca làm Thiếu Tướng quân của mình! Nên mối hận của nàng đối với Mộ Dung Thu lại cao hơn.

Trong lòng Mộ Dung Thu thầm khen Vũ Văn Mặc làm tốt, không uống công nàng mới sáng sớm đã đến gặp hần! Nhưng Vũ Văn Mặc đã xuất thủ, nàng làm sao có thể ngồi không xem cuộc vui? Nghĩ liền làm, hai mắt nàng chột nung nung, cảm xúc chạm mắt tựa như người bị oan uổng, tức tức khóc: “Là đồ hỗn trướng nào dám nói xấu thần thiếp như thế? Muốn hủy hoại thanh danh của thần thiếp? Vương gia, người nhất định phải làm chủ cho thiếp thân, cái thứ người độc ác như vậy, dám đối trắng tháy đen, nhất định sẽ đoạn tử tuyệt tôn, chắc là định nói xấu cho thần thiếp mà!”

Lời vừa nói ra, sắc mặt Thẩm Quý phi chuyển đen rồi chuyển xanh sao đó đỏ bừng bừng, Mộ Dung Thu là đang nguyên rủa nàng đoạn tử tuyệt tôn!

Thẩm trắc phi mờ mịt, mặc dù biết việc này có liên quan đến Thẩm Quý phi nhưng rốt cuộc nàng vẫn mơ hồ không rõ chuyện này là như thế nào.

Khóe miệng Vũ Văn Mặc giật giật, đoạn tử tuyệt tôn? Mặc dù hơi độc miệng nhưng cũng không tệ.

Ánh mắt cả ba người đều dừng trên người Thẩm Quý phi.

Thẩm Quý phi cảm giác da đầu run lên, trong đầu nàng hoàn toàn trống rỗng, nàng khẽ cau mày, cố gắng suy nghĩ ra một lời giải thích rõ ràng.

Mộ Dung Thu khép hờ mắt, sắc mặt nghiêm trọng, nàng đứng lên, đi đến trước mặt Vũ Văn Mặc khốc rống, “Gia, người nhất định phải làm chủ cho thiếp! Nếu không để cho Thẩm Thiếu Tướng quân ra làm chứng, nói rõ ngày ấy không xuất hiện cướp. Nếu như không nói rõ ràng, thần thiếp có chết cũng phải chứng minh mình trong sạch.”

Đôi mắt của Vũ Văn Mặc chột lóe, khóe miệng nhếch lên, hần gật đầu đáp: “Việc này liên lụy rất lớn. Ngày mai bản Vương sẽ vào triều bẩm báo lên Hoàng Thượng để người hạ chỉ tra xét rõ ràng!”

Sắc mặt Thẩm Quý phi càng thêm tái nhợt, hai tay khẽ run rẩy. Chuyện nàng và phụ thân hợp mưu lần này Hoàng Thượng không hề hay biết, nếu để Hoàng Thượng phát hiện, sợ rằng sẽ hạ chỉ tra xét! Đến lúc đó, nàng sẽ không dễ dàng thoát thân! Đáng chết, chỉ vì muốn lợi dụng việc này để đưa Nhu nhi thượng vị, sau đó phụ thân ở trên triều sẽ áp chế Mộ Dung Thu, đến lúc đó, Thẩm gia có thể độc đại, nàng có thể phong hậu, sau này khi Hoàng Thượng băng hà, nàng tất nhiên sẽ trở thành Hoàng Thái hậu. Nhưng bây giờ an nguy không xong mà con bị bắt!

“Vương gia không cần phiền như thế. Dĩ nhiên bản Cung biết tên khôn đó vu oan cho Vương phi, đồng thời cũng hãm hại luôn Thẩm Thiếu Tướng, cho nên lúc đó đã truyền lệnh xử tử hần rồi!” Thẩm Quý phi nói xong, trong lòng đau như dao cắt, đau chết đi! Đau chết đi!

Sau đó nàng nhìn Mộ Dung Thu nói, “Vương phi yên tâm, tên kia đã bị xử tử. Thanh danh của Vương phi tuyệt đối sẽ không bị tổn hại.”

Lúc này, Thẩm trắc phi mới nhận ra: Thẩm Quý phi muốn vu tội cho Mộ Dung Thu, hủy hoại thanh danh của nàng ta, cuối cùng kết quả lại hoàn toàn ngược lại, Vương gia lại nhúng tay vào chuyện này. Đương nhiên nàng biết rõ ngày Mộ Dung Thu đến Lễu phi thì Vũ Văn Mặc không có xuất phi, vậy chuyện này rõ ràng là Vũ Văn Mặc đang giúp đỡ cho Mộ Dung Thu, không muốn nàng ta bị hủy đi thanh danh!

Hần vì bảo vệ cho Mộ Dung Thu, không tiếc mà đối chọi căng thẳng với Thẩm Quý phi! Chẳng lẽ là vì bảo vệ thanh danh phủ Nam Dương Vương như lời hần nói? Nét cười trên môi Thẩm trắc phi lập tức biến mất. Nàng nhìn Vũ Văn Mặc, thật sự nàng có rất nhiều điều muốn hỏi hần, đáng tiếc nàng không thể. “Vương gia cùng tỷ tỷ xin đừng tức giận. Quý phi nương nương vì bảo vệ thanh danh của tỷ đã cho xử tử người nọ. Chuyện này đừng nhắc tới nữa.”

“Thế cũng tốt, nhưng sau này lại có sự việc như thế xảy ra, chỉ mong Quý phi nương nương đừng tự làm chủ thì tốt hơn.” Vũ Văn Mặc không đổi sắc, lạnh lùng nói.

Thẩm Quý phi thật sự là đang tự tát mình, tự làm tự chịu! Chỉ vì vậy mà đắc tội với Vũ Văn Mặc! Thật là tức cười mà!

Mộ Dung Thu vẫn im lặng, bởi vì một khi Vũ Văn Mặc đã mở miệng thì Thẩm Quý phi chắc chắn phải có phản kháng kĩ, sự việc thế này sẽ không xảy ra lần thứ hai nên nàng cũng không cần thiết khiến cho Vũ Văn Mặc khó xử. Bỗng nhiên, nhớ tới điều gì, nàng liền ngừng đầu, nhìn Thẩm Quý phi nói: “Hôm qua phụ thân có truyền tin báo cho thần thiếp, nói Quý phi nương nương đề nghị nàng Thẩm trắc phi làm bình thê, người cũng không có ý kiến, tất cả đều do thần thiếp làm chủ.”

“Hả? Vậy Vương phi có đồng ý không?” Thẩm Quý phi trầm giọng hỏi.

Mộ Dung Thu mỉm cười, nhìn Vũ Văn Mặc nói: “Tất cả đều do Vương gia làm chủ.” Chuyện đã đến mức này thì giải quyết cho hết luôn đi, tránh sau này lại vì chuyện bình thê mà làm phiền đến nàng! Huống hồ, lần này Vũ Văn Mặc đứng về phía nàng, nhưng lần sau thì ại biết được!

Thẩm trắc phi tràn đầy hy vọng nhìn Vũ Văn Mặc. Ngược lại thì Thẩm Quý phi cũng không mong chờ lắm vì thứ nhả - con giận của nàng vẫn chưa nguôi, thứ hai - nàng mơ hồ cảm thấy Vũ Văn Mặc căn bản không có ý bình thê!

Quả nhiên, Vũ Văn Mặc lạnh lùng trả lời: “Nếu như Hoàng Thượng có hai Hoàng Hậu, bản Vương liền lập bình thê.”

Thẩm trắc phi lại một lần nữa phải ồm ỉa thất vọng, nàng cúi đầu, siết chặt hai nắm tay, lòng tự hỏi: Chẳng lẽ nàng yêu cầu nhiều lắm sao?

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chiếm)Net**.

Quyển 1 - Chương 66

Thẩm Quý phi vì chịu kích thích nên trong lòng có chút không yên. Nàng cảm thấy lời của Vũ Văn Mặc chứa đầy hàm ý, có lẽ hần sẽ không dễ dàng mà buông tha như vậy. Nàng phải hỏi cung, sau đó suy nghĩ cho thật cẩn thận - tìm ra một kế sách ứng phó vẹn toàn, việc bình thê xem ra cũng không thể nói lại đi. Thẩm Quý phi ở ngoài mặt thì cười nhưng bên trong không cười, nàng nói ứng phó vài câu rồi lập tức rời khỏi phủ Nam Dương Vương.

Sau khi Thẩm Quý phi rời đi, Thẩm trắc phi bởi vì câu nói của Vũ Văn Mặc mà thất thần, nàng cũng nói hai, ba câu nhưng không có ấn nhập. Mộ Dung Thu tự nhận bản thân mình có chút nhân lực, nhìn thần sắc của Thẩm trắc phi không có việc gì, liền an ủi nhìn Vũ Văn Mặc. Nàng ở lại thì đúng lắm chứ không mất người ta, chắc là Thẩm trắc phi có nhiều điều muốn hỏi Vũ Văn Mặc?

Dù sao thì nàng chẳng qua là có thân phận cùng địa vị của Chính phi, nhưng ít nhất không phải là thiếp! Mà ở trong vương phủ, Vũ Văn Mặc rất tin nhiệm nàng, cho nên nàng mới nể mặt hần, tùy ý để cho Thẩm trắc phi đứng sau màn của sự việc này. Nhưng hôm nay, Vũ Văn Mặc cự tuyệt, khiến cho nàng khó tránh khỏi nghi ngờ.

Sau khi tìm có đề rồi đi, Mộ Dung Thu liền hành lễ với Vũ Văn Mặc rồi cáo lui.

Trong thư phòng, Thẩm trắc phi thờ dài nhẹ nhõm, nhìn Vũ Văn Mặc muốn nói lại thôi.

“Bản Vương không thể tuân thủ lễ tắc đã đặt ra. Ngồi vị Chính phi chỉ có một, Trắc phi người cũng như là bình thê đi, chứ như thế nếu không lại xảy ra tranh cãi.” Vũ Văn Mặc thản nhiên nói.

Thẩm trắc phi cảm mỗi, nàng đương nhiên là hiểu chuyện gì đang xảy ra. Nhưng mà nàng muốn được như Mộ Dung Thu, có thể ngang hàng cùng ăn, cùng ngồi với nàng ta. Hốc mắt nàng đỏ hoe, nàng đứng dậy đi đến trước mặt Vũ Văn Mặc, tuy không cam lòng, nhưng trên mặt lại tỏ ra như đã hiểu: “Là Nhu nhi sai. Từ nay về sau sẽ không nhắc lại chuyện này, cũng sẽ không làm cho gia khó xử nữa.”

Có lẽ là nàng yêu cầu quá nhều, mà quên mất điểm mấu chốt. Dù sao thì có rất nhiều Vương gia cũng như thế tử nhưng chỉ có duy nhất ở Bình thành - Bình Vương gia là có hai vị Chính phi, làm cho người ta ngày ngày nghị luận, nhưng cũng có ít người khen ngợi, cho nên nàng mới muốn ngang hàng với Mộ Dung Thu để cùng ngồi, cùng ăn. Ai ngờ lại khiến chiến đúng điểm mềm của hần, khiến cho hần nghi ngờ nàng có dã tâm. Đó không phải là điều nàng muốn, điều nàng muốn rất đơn giản, nàng muốn ngang hàng với Mộ Dung Thu ở trong lòng hần.

Vũ Văn Mặc gạt đầu, đưa đôi tay thon dài ra, nâng ly trà mà Thẩm trắc phi đã pha, cẩn thận uống hai ngụm.

“Đêm nay, gia ở lại Trúc Viên dùng cơm?” Thẩm trắc phi dè dặt hỏi, trên mặt hiện lên thần sắc khẩn cầu.

“Bản Vương còn có việc quan trọng chưa xử lý xong. Lát nữa sẽ quay trở lại thư phòng, đợi đến khi đó rồi quyết định.” Vũ Văn Mặc trầm giọng trả lời.

Thẩm trắc phi không biết nói gì, chỉ có thể gạt đầu đáp ứng: “Vâng ạ.”

Vũ Văn Mặc sau khi dùng xong trà thì liền rời khỏi Trúc Viên. Lúc hần rời đi, Thẩm trắc phi lập tức quay đầu, nàng không nhìn được nữa liền ngẩn ngẩn lệ.

Khi Mộ Dung Thu sắp về đến Mai Viên thì đã thấy Thanh Bình đứng chờ trước cửa Mai viên.

Nhìn thấy Thanh Bình đi qua đi lại, nàng liền bước nhanh đến. Thanh Bình trông thấy Mộ Dung Thu đang đi tới, liền nói: “Vương phi, Nhị tiểu thư ở phủ Tướng quân đến đây.”

Nghe vậy, Mộ Dung Thu nường mỳ, có chút kinh ngạc. Theo lý, sau khi Mộ Dung Thu nhận được thư trả lời cùng với mấy mảnh ngọc vỡ thì là tạm thời sẽ không có hành động gì. Không ngờ là Mộ Dung Lâm vẫn như vậy mà đến. Chắc là Mộ Dung Lâm đã tôn không ít công khuyến nhủ Mộ Dung Thu đi.

“Vào trong xem thử.” Mộ Dung Thu gật đầu.

Khuôn mặt của Thanh Bình cùng Hồng Lăng có chút vận vẹo và bất bình, Nhị tiểu thư đến đây thì liền biết là nàng ta muốn cái gì. Lần trước, lúc hỏi phủ Tướng quân, cô nghe nha hoàn phủ Tướng quân nói Nhị tiểu thư có tâm tư muốn tiến vào phủ Nam Dương Vương, lúc ấy trong lòng hạ người đã cảm thấy bất bình cùng khó chịu. Nhị tiểu thư già cho ai mà không được, sao cứ nhất quyết phải già cho Vương gia, tranh giành với Vương phi.

Khuôn mặt Mộ Dung Thu không có biểu hiện dư thừa, nhưng Thanh Bình cùng Hồng Lăng có chút lo lắng cho Mộ Dung Thu sẽ phải chịu bất công. Nếu như bị người khác biết được mục đích của Nhị tiểu thư đến vương phủ, chắc chắn sẽ khiến cho mấy vị phu nhân cùng mất tên hạ nhân đồn đãi lung tung. Vương phi sẽ bị bọn họ cười nhạo. Không biết Mộ Dung Tướng quân suy nghĩ thế nào mà có thể làm ra việc như thế.

Lúc này, Mộ Dung Lâm đang chờ tại Sương phòng, nàng đợi Mộ Dung Thu đã được hai canh giờ, tâm tình của nàng không yên, tuy ở nhà đã có lời dặn dò của Mộ Dung Thu, nói là khi đến vương phủ thì nhất định phải vì lợi ích của Vương phi mà suy nghĩ, tuyệt đối không được đối nghịch cùng Vương phi. Chỉ cần nàng có thể tiến vào vương phủ, nàng nhất định sẽ chiếm được sự sủng ái của Vũ Văn Mặc. Nhưng bây giờ Mộ Dung Thu có cho nàng ở lại hay không, nàng cũng không có biết. Dù sao, lần trước khi Mộ Dung Thu về phủ, tình tình của nàng ta đã thay đổi không ít, thật làm cho người ta không thể nắm bắt được.

Nàng cũng không muốn giống như Mộ Dung Tuyết, tuy già cho Lưu Phong làm chính thất, nhưng cả đời thì dốc hết tâm tư để lo nghĩ cho cuộc sống. Chờ sau khi Lưu Bảo gia qua đời, Mộ Dung Tuyết không biết sẽ phải chịu những thế thảm như thế nào đâu. Nàng thả vào vương phủ làm thiếp của Vương gia chứ không muốn già cho một tên nhai nghèo. Đời này, nàng phải sống thật tốt cùng hạnh phúc.

Ôm tâm tư này, nàng đã phải suy nghĩ rất nhiều, tìm đủ mọi cách, còn lợi dụng Tử tiểu thư, Ngũ tiểu thư để làm cho Mộ Dung Thu một lần nữa có hi vọng đối với nàng. Trùng hợp, nàng biết được Vũ Văn Mặc có thể sẽ nâng Thảm trác phi lên làm bình thất. Nếu như thế thì địa vị của Mộ Dung Thu sẽ bị uy hiếp, nên nàng liền bắt lấy cơ hội này mà thuyết phục Mộ Dung Thu giữ nàng ở lại.

Mộ Dung Lâm cảm ơn, dù thế nào thì nàng cũng phải giữ lấy cơ hội lần này, phải nghĩ mọi cách để có thể ở lại vương phủ. Chỉ cần có thể ở lại vương phủ thì việc tiếp cận Vương gia sẽ không có gì là khó khăn. Đến khi nàng không còn chút kiến nhẫn thì liền nghe bên ngoài có tiếng nói: “Bẩm Vương Phi, Nhị tiểu thư còn đang chờ ở trong phòng.”

“Ừ, người đi chuẩn bị trà và điểm tâm đi.” Mộ Dung Thu phản phác.

Chiều dài tối đến vậy? Mộ Dung Lâm liền cảm thấy nghi hoặc. Không có lý nào lại như vậy? Theo lý thì Mộ Dung Thu phải biết là nàng đến với mục đích gì chứ? Đang lúc nàng nghi hoặc thì cửa bị đẩy ra.

Mộ Dung Thu đi tới, sắc mặt của nàng hồng nhuận, nụ cười cũng thật tỏa sáng, thật chói mắt người nhìn. Mộ Dung Lâm khòe miệng co rúc, từ khi nào thì Mộ Dung Thu lại có thể chói lọi như vậy? Bất quá, Mộ Dung Lâm chỉ thoáng thất thần, liền phục hồi tinh thần thình an Mộ Dung Thu: “Lâm nhi thình an Vương phi.”

“Đứng lên đi, đều là người trong nhà, đang ở nơi của bản Vương phi, Nhị muội cũng không cần phải đa lễ như vậy.” Mộ Dung Thu tiến lên đỡ nàng dậy, cười nhạt nói.

Mộ Dung Thu như vậy làm cho Mộ Dung Lâm không có một chút chủ ý, vốn là nàng đang nghĩ ra kế sách đối phó với sự tức giận cùng những lời nhục mạ của Mộ Dung Thu, nhưng nàng còn chưa suy nghĩ xong thì bây giờ bị bất ngờ hoàn toàn, liền không biết phải làm cái gì, nói cái gì.

‘Phích’, Mộ Dung Lâm liền quỳ gối dưới chân Mộ Dung Thu, nàng dập đầu vào cái thật mạnh. Khòe miệng của Mộ Dung Thu ần hiện nét cười lạnh, cũng không ngăn Mộ Dung Lâm lại. Hồng Lăng cũng không ngăn cản, nhưng lại nói: “Nhị tiểu thư đứng làm như thế, Vương phi không thể nào nhận đại lễ của người? Người cũng không có làm gì sai, người mau mau đứng lên.”

Mộ Dung Lâm ngẩng đầu lên nhìn Mộ Dung Thu, hai mắt đầm lệ nói: “Vương phi, Lâm nhi sai rồi! Khi ở phủ Tướng quân, ý mình là Nhị muội của Vương phi, không hề có kỵ, cứ ngộ nghịch với Vương phi, là Lâm nhi không tốt! Sau khi xảy ra chuyện của Nhị di nương, Lâm nhi đã hoàn toàn tỉnh ngộ, sau này tuyệt đối sẽ không để xảy ra chuyện giống như thế một lần nữa. Lâm nhi hy vọng Vương phi có thể tha thứ cho Lâm nhi.”

“Nhị muội nói như vậy là sao? Con người có nấy ai hoàn mỹ? Ai chưa từng làm phạm sai lầm? Tuy là Nhị muội ra tay độc ác với mẫu thân, nhưng từ trước đến nay, mẫu thân ta cũng chưa từng trách phạt người. Bây giờ, người lại chủ động đến vương phủ nhận lỗi, có lý nào mà ta không tha thứ cho người. Nhanh đứng lên, nếu để cho người thấy, lại nghĩ là bản Vương phi đang khi dễ người.”

“Tạ Vương phi tha thứ, sau này Lâm nhi sẽ hiểu kính nể mẫu thân, hiểu kính với Vương phi.” Mộ Dung Lâm đứng tay nâng ống tay áo, lau khô nước mắt trên mặt, khẽ cười. Xem biểu cảm trên mặt, quả nhiên là được giáo dục rất tốt, Hồng Lăng đỡ nàng ta đứng lên.

Mộ Dung Thu như cười như không nhìn Mộ Dung Lâm, nàng đứng lên, nắm tay nàng ta, vỗ vỗ nói: “Chỉ cần muội biết sai là tốt rồi! Bất quá... Sao muội lại đến vương phủ? Cũng không nói trước một tiếng cho bản Vương phi, để ta cho đầu bếp chuẩn bị cơm chiều sớm một chút. Chờ sau khi dùng xong cơm thì bản Vương phi sẽ sai người hộ tống người trở về phủ.”

Mộ Dung Lâm nghe xong thì mặt liền biến sắc, liền hiểu là Mộ Dung Thu đang già với họ đồ. Nàng ta biết rõ là nàng đến với mục đích gì, nhưng lại nói ra những lời như thế. Đời mất to tròn chớp chớp, nhìn Mộ Dung Thu trả lời: “Lâm nhi là muốn đến gặp Vương phi, nên liền cầu xin phụ thân để đến gặp Vương phi. Phụ thân nói là nếu như Lâm nhi thật sự nhớ Vương phi thì có thể ở lại vương phủ thêm vài ngày, vừa có thể thỏa niềm thương nhớ, vừa có thể chiếu cố thật tốt cho Vương phi. Có như thế phụ thân và mẫu thân mới có thể yên tâm.” Nói hay, trong thời gian bị cầm tù thì nàng ta cũng đã có nhiều tiền bạc. “Thì ra là muội nhớ bản Vương phi. Nếu đã như vậy thì muội cứ ở lại vài ngày đi.” Mộ Dung Thu cười nhạt nói.

Mộ Dung Lâm không ngờ là mọi chuyện lại đơn giản như vậy, vốn tưởng sẽ phải khuyên nhủ thêm một lúc nữa thì mới có thể làm cho Mộ Dung Thu không tình nguyện mà gật đầu. Thế mà, nàng chỉ mới nói có một hai câu thì nàng ta đã cho nàng ở lại. Chẳng lẽ Mộ Dung Thu là thật sự tin lời nàng, hay vì Mộ Dung Thu đã nói trước nên mới được như thế? Dù là nguyên nhân gì, nếu nàng đã có thể ở lại phủ Nam Dương Vương thì nàng đã có cơ hội trèo lên giường của Vũ Văn Mặc.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Quyển 1 - Chương 7

Mộ Dung Thu buông tay nàng ta ra, trở lại ghế chủ vị ngồi, nhìn lướt qua thần sắc của Mộ Dung Lâm, nàng nâng ly trà lên hớp vài ngụm, sau đó ngẩng đầu, vẻ như lo lắng nói: “Nhị di nương gần đây khỏe không?”

“Tốt.” Mộ Dung Lâm còn đang khiếp sợ về lời nói vừa rồi của Mộ Dung Thu, nên khi nghe nàng hỏi vậy liền vội ý thức mà trả lời. Nhưng vừa nói ra, càng làm thêm sợ hãi, liền sửa lại: “Sau khi Nhị di nương bị đuổi ra khỏi phủ, Lâm nhi cùng Nhị di nương cũng không còn liên hệ, lúc này thì Lâm nhi cũng không biết Nhị di nương ra sao. Cũng không có nghe người ta nói đến. Nhị di nương phạm sai lầm nên mới bị đuổi ra khỏi phủ, cho nên hạ nhân trong phủ không ai có tin tức của bà.”

Tốt? Mộ Dung Thu khép hờ mắt, Nhị di nương đã bị đuổi ra khỏi phủ nhưng vẫn không biết an phận? Sợ lần cái này là do Mộ Dung Lâm nghĩ ra. Bất quá... Lý thị tuy có tâm cơ, nhưng Nhị di nương chính là niềm vui của Mộ Dung Thu, không phải là bà ta muốn lợi dụng Mộ Dung Lâm để xoay người lần nữa đi? Tuy nói là bị đuổi ra khỏi phủ, nhưng ai biết được là bà ta có thật là bị đuổi đi? Bà ta đã theo Mộ Dung Thu nhiều năm như vậy, chắc là vớt được không ít đi (vết tiền của)! Cũng khó trách Mộ Dung Lâm lại nói là bà ta sống tốt!

“Ha ha... Nhị muội cũng không cần lo lắng, nhưng nếu lo lắng, thì cứ phải người đi tìm, nếu như có tin tức, người và đại ca của người cùng nhau giúp Nhị di nương. Dù sao thì đó cũng là người sanh các người.” Mộ Dung Thu cúi đầu cười nói.

“Vương phi chờ nói vậy, tuy Nhị di nương là người sanh ra Lâm nhi và đại ca, nhưng Lâm nhi và đại ca vẫn hiếu thuận với mẫu thân nhất, đại ca nói cả đời này muốn chăm sóc thật tốt cho mẫu thân. Nếu Nhị di nương phạm sai lầm bị đuổi ra khỏi phủ, dĩ nhiên sẽ không còn quan hệ với Lâm nhi và đại ca.” Mộ Dung vừa nói thì đã phải sạch mọi quan hệ giữa nàng ta cùng Nhị di nương.

Mộ Dung Thu liếc mắt nhìn Hồng Lăng, Hồng Lăng dĩ nhiên đã hiểu, liền nhìn Mộ Dung Lâm lúc đầu nói: “Nhị tiểu thư làm sao có thể nói tuyệt tình như vậy chứ? Nhị di nương tuy đã làm sai, nhưng từ trước đến nay đều đã chăm sóc và giáo dượng rất tốt cho Nhị tiểu thư cùng Đại thiếu gia.”

Mộ Dung Lâm vừa nghe, âm thầm cắn răng, trách không được Mộ Dung Thu lại đáp ứng cho nàng ở lại, thì ra là đã biết trước nàng sẽ đến nên chờ! Bất quá, nàng không có giống như Mộ Dung Tuyết, chỉ vì mấy câu nói của Mộ Dung Thu mà đã không biết đối phó lại như thế nào. Nước mắt tràn mi, trên khuôn mặt trắng nõn của nàng ta lại đầy nước mắt, quả nhiên là phiến bản lúc còn trẻ của Nhị di nương, điềm đạm đáng yêu. “Cũng không còn cách nào khác mà. Dù sao kết quả này là do Nhị di nương tự làm tự chịu, phụ thân đã hạ lệnh, không cho ta cùng đại ca có quan hệ gì với Nhị di nương.”

“Đừng nghĩ về nấy chuyện này nữa. Chỉ cần Nhị di nương ở bên ngoài có thể sống tốt là được rồi.” Mộ Dung Thu gật đầu nói.

“Vương phi, người mới vào từ Trúc viên trở về. Có một không? Nô tì giúp người trở về phòng nghỉ ngơi, sau đó sẽ an bài phòng cho Nhị tiểu thư.” Hồng Lăng nói

Mộ Dung Thu gật đầu, phản phác nói với Hồng Lăng: “Chiều có cho tốt, hiếm lắm Nhị muội mới đến một lần. Ở trong vương phủ cũng không lâu lắm. Hai, ba ngày nữa đã hồi phủ.”

Hai, ba ngày? Thời gian quá ngắn! Hết ba ngày không biết có thể gặp được Vũ Văn Mặc không kia! Thời gian như vậy, càng không thể nghĩ tới Vũ Văn Mặc sẽ nạp nàng làm thiếp! “Lâm nhi gần đây nhàn rồi, có thể ở trong vương phủ mấy ngày để bồi Vương phi thật tốt.”

Mộ Dung Thu đảo mắt nói, “Nếu Nhị muội ở trong vương phủ quá lâu sẽ khiến bọn hạ nhân đồn đãi, dù sao đây là phủ Nam Dương Vương không phải phủ Tướng quân. Nếu như liên lụy đến thanh danh của người, đến lúc đó người sẽ tự cười khò! Được rồi, không cần nói gì nữa, bản Vương phi biết tâm ý của người. Người trở về phòng nghỉ ngơi trước đi, đến giờ cơm tối, tỳ muội chúng ta cùng nhau ăn cơm.”

Mộ Dung Lâm vốn định nói thêm gì đó, nhưng nghe được mấy lời của Mộ Dung Thu, cũng không thể nói thêm cái gì, nếu không sẽ khiến Mộ Dung Thu chán ghét.

Hồng Lăng an bài cho Mộ Dung Lâm một căn phòng cách không xa Sương phòng của Hiên nhi. Cũng để cho Thu Cúc hầu hạ cho Mộ Dung Lâm. Mộ Dung Lâm đương nhiên biết Thu Cúc là đại nha hoàn, nàng đoán chắc là Mộ Dung Thu cho nàng ta đến giám sát nàng, vì thế luôn hòa nhã với Thu Cúc.

Sau khi Mộ Dung Thu trở về phòng, liền nhìn thấy một đứa bé đang ngồi trên giường.

“Hiên nhi.” Mộ Dung Thu khẽ gọi. Tuy Hiên nhi không phải do nàng sanh ra, nhưng Hiên nhi lại hiểu chuyện cũng rất đáng yêu khiến cho nàng thật sự yêu thích, trong lòng cũng cho bé là con của mình.

Thật ra thì Hiên nhi rất nhậy cảm. Nhờ như vậy mà đã phải trải qua nhiều chuyện, muốn nhất chính là được Mộ Dung Thu yêu thương, cho nên ngày này nay rất là nghe lời. Ngoại trừ những lúc rời gian phải đối mặt với vết nước tiểu trên giường, có chút tức giận. Còn những lúc khác, đứa bé này thật thông minh cùng ngoan.

Hiên nhi vừa thấy Mộ Dung Thu trở về, lập tức nhảy xuống giường, lao đảo chạy tới, nhào vào lòng Mộ Dung Thu, vui vẻ nói: “Mẫu thân, cuối cùng người đã về, Hiên nhi đợi người rất lâu rồi. Mẫu thân, người xem, đây là trứng do Hiên nhi luộc. Người mau ăn đi, Hiên sợ nói lạnh nên đã bung trong lòng.” Bàn tay nhỏ bé trắng nõn từ trong lòng lấy ra một quả trứng gà, xem như vật quý hiếm mà đưa cho Mộ Dung Thu.

Mộ Dung Thu vội cầm lấy trứng gà, nghe Hiên nhi nói, trong lòng không tránh cảm thấy ấm áp. “Hiên nhi thật ngoan, mẫu thân liền ăn.” Tuy buổi trưa ăn không ít, lúc này tuy không ăn nổi nhưng vẫn phải ăn, nhưng khi nàng nhìn thấy ánh sáng trong đôi mắt phương của Hiên nhi, Mộ Dung Thu liền nhìn lại cái trứng.

Trứng gà luộc, Mộ Dung Thu liền cắn một cái, tỉnh lễ nhai, chưa bao giờ nghĩ lễ trứng gà luộc lại ngon như mỹ vị, lập tức xoa đầu Hiên nhi, dịu dàng nói: “Trứng gà thật ngon. Mẫu thân chưa bao giờ ăn một cái trứng gà nào ngon như vậy.”

“Mẫu thân thích ăn? Sau này Hiên nhi sẽ luộc thật nhiều cho người ăn.” Nụ cười trên mặt Hiên nhi rực rỡ như một đóa hoa.

“Ừ.” Mộ Dung Thu gương gặt đầu.

Hiên nhi từ trong lòng Mộ Dung Thu nhảy xuống, sau đó nhìn về phía cửa chính Mai viên, “Mẫu thân, Hiên nhi nghe nói lễ có một nữ nhân xấu vừa tới! Văn Mai tỷ và Thanh Bình tỷ đều nói lễ nữ nhân đó từng đối xử không tốt với mẫu thân. Bây giờ sao lại không thấy?”

Mộ Dung Thu sững sốt, nhớ tới Mộ Dung Lâm, Văn Mai và Thanh Bình lại nói cái này ở trước mặt Hiên nhi? Vừa muốn nói lại, đã thấy hai tay nhỏ của Hiên nắm chặt thành quyền, bộ dạng chính lễ muốn bảo vệ cho Mộ Dung Thu, “Ai khi dễ mẫu thân, Hiên nhi liền khi dễ lại!”

Nàng nhìn không được liền bật cười nói: “Con nhỏ đã như vậy.”

Mộ Dung Thu không nghĩ tới lễ Hiên nhi không chỉ nói như vậy, mà lễ thật sự làm.

Vốn cho lễ bé chạy ra ngoài chơi đùa, ai biết nàng chỉ mới nghĩ được hai khắc thì Thu Cúc lại kinh hoảng chạy tới nói, “Vương phi, tiểu thiếu gia xảy ra chuyện!”

“Chuyện gì?” Mộ Dung Thu cả kinh, có phải lễ Hiên nhi quả buống binh, không cẩn thận đụng đầu nên bị thương?

“Tiểu thiếu gia ở trong phòng của Nhị tiểu thư. Nó tỷ vốn ở ngoài phòng canh, sau khi nghe được âm thanh liền chạy vào, vừa vào đã thấy tiểu thiếu gia ngồi khóc ở dưới đất. Nó tỷ hỏi chuyện gì xảy ra. Nhị tiểu thư liền nói tiểu thiếu gia đến gặp nàng ta, sau đó tặng trứng gà luộc. Kết quả lễ tiểu thiếu gia tự tay làm rớt trứng gà, sau đó khóc.” Thu Cúc nói ngắn gọn. Dĩ nhiên lúc thấy Hiên nhi khóc mặt đỏ bừng, nàng cũng đau lòng vô cùng, nàng đỡ thể nào cũng không nín khóc nên đánh đến tìm Vương phi để người tự thân đến xem!

Mộ Dung Thu cũng không nghĩ nhiều, liền nóng nảy đi.

Kết quả lễ vừa vào, liền thấy Hiên nhi đang cầm một cái trứng gà bị bể, trên mặt còn chưa khô nước mắt, ánh mắt thể thâm nhìn Mộ Dung Thu: “Người quăng trứng gà của Hiên nhi! Người bồi thường cho Hiên nhi! Người lễ người xấu, rất rất xấu... Hiên nhi muốn nói cho phụ thân, để cho phụ thân đuổi người ra khỏi phủ!”

Lời này vừa lễ lên án, chỉ trích cũng như đã định tội cho người ta, Mộ Dung Thu che trán. Đúng lễ đứa bé này nói thì sẽ làm, tốc độ làm cũng không bình thường đi.

Lúc này Mộ Dung Lâm rất lễ oan uổng, nàng thể nào cũng không biết sao đứa bé này lại không ngoan cũng quá quái như vậy! Đúng lễ con của hạ nhân, lại theo Liễu Ngọc Nhị bị đuổi ra khỏi phủ! Nhỏ như vậy mà đã có thể làm nàng chịu thiệt. Sau khi thấy Mộ Dung Thu, nàng đã định nói rõ mọi chuyện, thể nhưng Hiên nhi lại giành lời trước.

Hiên nhi nghiêng đầu thì nhìn thấy Mộ Dung Thu, cũng nhanh chóng bỏ nhào vào nàng, ôm chầm Mộ Dung Thu mà khóc: “Mẫu thân, nàng ta làm bể trứng gà của Hiên nhi, vẫn không chịu bồi thường. Nàng thật xấu...”

Mộ Dung Thu yên lặng ôm lấy Hiên nhi, sau đó nói: “Người sao lại chạy tới đây?”

“Các tỷ tỷ nhỏ, muội muội của mẫu thân đến, còn lễ nữ nhân rất xinh đẹp. Hiên nhi liền chạy tới, muốn tặng cho nàng trứng gà... Nàng thật xấu... Làm bể trứng của Hiên nhi.” Hiên nhi khóc đến sưng mắt, bàn tay nhỏ nhắn chỉ vào người Mộ Dung Lâm mà khóc lớn.

Còn nhỏ như vậy, mà đã có thể làm như thể thì thật không bình thường!

Sau khi nghe Hiên nhi giải thích xong, Mộ Dung Thu liền nhìn về phía Mộ Dung Lâm.

Mộ Dung Lâm sững sốt, sắc mặt trắng bệch, chỉ vào Hiên nhi nói: “Đứa bé này nói dối. Vương phi, không phải như vậy đâu.”

Mộ Dung Lâm vào nói xong, sắc mặt Mộ Dung Thu liền trầm xuống, nàng dĩ nhiên biết chuyện này lễ do Hiên nhi làm! Bất quá... bên ngoài còn có người, Mộ Dung Lâm lại hô to lên như thể, Hiên nhi không phải con ruột của Vương gia, chắc chắn vì vậy mà người đã bỏ trí. Cho nên sẽ không để cho Hiên nhi gánh vác.

“Nhị muội có phải đã quên đây lễ phủ Nam Dương Vương? Ở đây cũng không phải lễ phủ Tướng quân. Hiên nhi lễ nghĩa từ của bản Vương phi. Cũng lễ Nam Dương Vương Đại thiếu gia, Hiên nhi tặng người trứng gà, người lại dám quăng đi! Xem ra lễ bản Vương phi tin lầm người! Cho rằng người tự biết thân biết phận. Hôm nay, xem ra người vẫn không biết thay đổi! Bây giờ, phủ Nam Dương Vương không dám chứa chấp một người cao quý như người! Hồng Lăng, chuẩn bị, tiễn Nhị tiểu thư hồi phủ Tướng quân!” Mộ Dung Thu lạnh lùng nói, ánh mặt băng lãnh, sau đó phất pho cho Hồng Lăng.

Hồng phất ứng nhanh nhạy, nhìn thấy tiểu thiếu gia khóc sưng cả mắt, lòng nàng thật sự sinh ra thương yêu, Nhị tiểu thư này thật không biết điều!

Mộ Dung nghe xong có chút sững sốt, trong lòng hồi hận, liền biết lễ đứa bé này đang vu oan cho nàng, nhưng nói ra, ai sẽ tin trong đứa bé ba tuổi chứ? Không được, nàng nhất định phải giải thích rõ ràng, liền vội nói: “Vương phi, Lâm nhi không có làm như vậy, chỉ lễ không cẩn thận nên mới đánh rơi cái trứng gà, tuyệt đối không có quăng đi. Tiểu thiếu gia còn nhỏ, nhất định lễ không hiểu chuyện...”

“Cầm miệng! Nam Dương Vương Đại thiếu gia lại có thể để người vu tội!” Mộ Dung Thu quát một tiếng.

Thân hình Mộ Dung Lâm khẽ run, dĩ nhiên Mộ Dung Thu hiểu rõ mọi chuyện nên chắc chắn sẽ không hỏi đến chân tướng, như thể thì làm sao nàng giải thích! Như vậy xem ra, vừa rồi Mộ Dung Thu chỉ lễ giá vô hòa nhã, căn bản không muốn cho nàng ở lại vương phủ! Mộ Dung Thu thật đúng lễ ác tâm. Nhất định lễ nàng ta nói tên nghiệt chủng này hại nàng.

Ánh mắt nhìn ra cửa, chợt thấy Vũ Văn Mặc, quả nhiên lễ ông trời chiều cổ cho nàng!

Nàng lập tức chạy tới, quý gối trước mặt Vũ Văn Mặc, nước mắt tự rơi như mưa, giọng nói thể lương, bị bi thảm thảm nói: “Vương gia, người vì Lâm nhi làm chứ!”

Mộ Dung Thu quay đầu nhìn lại, mới phát hiện Vũ Văn Mặc đã đứng trước cửa, không biết hẳn đã đứng bao nhiêu lâu, lại nghe thấy lời của Mộ Dung Lâm, trong lòng cười nhạt, Mộ Dung Lâm này diễn xuất thật nhập tâm và xuất sắc đi!

Vũ Văn Mặc nhủ mảy nhìn người quý gối trước mặt. Mọi mảy mím chặt thành một đường thẳng, đáy mắt có vài tia chán ghét.

Mộ Dung Lâm vẫn cúi đầu khóc, không nhìn thấy về mặt của Vũ Văn Mặc.

Mộ Dung Thu không ngừng cười lạnh, nhìn từ trên xuống dưới người Vũ Văn Mặc, muốn nhìn xem hẳn có thể thương hoa tiếc ngọc không.

Hiên nhi ở trong ngực nàng vẫn còn chảy nước mắt, sau khi nghe thấy lời của Mộ Dung Lâm, liền xoay đầu nhìn lại, quả nhiên lễ thấy Vũ Văn Mặc! Liền cho lễ mình gây họa! Hai hàng lệ liền tuôn, có chút ủy khuất nhìn Mộ Dung Thu, đôi mắt phương cầu hồn, khiến cho Mộ Dung Thu ngây người một chút, sau đó nàng thăm than, nghĩ không ra nàng cũng sẽ bị sắc đẹp mê hoặc! Bất quá... nhìn thấy sắc mặt của bé, nàng liền biết lễ bé sợ mình gây họa, cho nên mới phải lộ ra biểu tình thể này.

“Mẫu thân...” Hiên nhiên ôm cổ nàng, khe khẽ kêu một tiếng, sau đó nhìn về phía Vũ Văn Mặc, thấp giọng kêu: “Phụ thân.”

Vũ Văn Mặc nghe vậy, con người khẽ lóe, nhìn Hiên nhi một chút sau đó lại đưa mắt về phía người của Mộ Dung Thu, trầm giọng nói: “Vừa rồi có chút vấn đề, liền tới hỏi.”

Hắn xem như không thấy Mộ Dung Lâm đang quý gối trước mặt, chỉ nhìn Mộ Dung Thu.

Mộ Dung Thu buông Hiên nhi ra, đứng dậy phúc thân thì lễ với Vũ Văn Mặc: “Thần thiếp gặp qua gia.”

Hiên nhi cũng liền theo quý cù, hành lễ nói: “Hiên nhi thỉnh an phụ thân.”

Vũ Văn Mặc gặt đầu, “Đứng lên đi.”

“Vâng.” Mộ Dung Thu và Hiên nhi đồng thời đáp.

Mộ Dung nhìn màn này mà ngốc lăng tại chỗ. Có chút phản ứng, đây lễ chuyện gì? Chẳng lẽ vừa rồi lễ Vũ Văn Mặc suy nghĩ nên không nhìn thấy nàng? Nếu như nàng mà cứ như vậy trở về phủ Tướng quân, phụ thân nhất định sẽ trách cứ kìa, mà nàng cũng mất mặt, lần này tới vương phủ thì nàng đã phí không ít tâm tư. Bất luận thể nào thì cũng thể để cho Mộ Dung Thu đuổi nàng đi.

Huống hồ đây lễ một cơ hội tốt, Vũ Văn Mặc đang ở trước mặt! Nhị di nương đã từng nói, trước mặt nam nhân phải mềm mại đáng yêu, điểm đạm, khiến họ sinh lòng thương tiếc. Nàng rất tự tin về vóc người cùng tướng mạo của mình, lúc này trên mặt nàng cháy hai hàng lệ trong suốt.

Liền cảm khăn gắm lau khoe mắt, thân hình run lên như cánh liễu trong gió, thấp giọng khóc: “Vương gia, đây không phải lỗi của ta. Lúc đó ta không thấy rõ nên mới không thể tiếp lấy quả trứng. Lúc đó vô trứng có chút trơn. Xin Vương gia đừng trách cứ, xin Vương phi đừng trách cứ, xin tiểu thiếu gia đừng trách cứ. Sau này ta nhất định sẽ chú ý hơn.”

Nghe xong, Hiền nhi liền trừng mắt, bé vốn còn nhỏ, suy nghĩ không được nhiều lắm, càng không hiểu sao người này vừa rồi rất cứng rắn, bây giờ lại mềm yếu như cành liễu? Chẳng lẽ người lớn đều có thế? Tiểu thiếp ai cũng sử dụng chiêu này, nhờ sử dụng chiêu này mà bọn họ luôn hơn người tốt! Hiền nhi nghĩ như vậy, nhất định là như vậy.

Nghe tới nghĩ lui, nhìn tới nhìn lui, nữ nhân này càng nhìn càng đáng ghét, bé vì mẫu thân mà sợ thiên hạ bất công, Hiền nhi cắn cái miệng nhỏ nhắn, chớp chớp đôi mắt phượng cầu hôn, khuôn mặt đáng yêu lại có thêm tia uy khuất, lao đảo chạy đến trước mặt Vũ Văn Mặc, sau đó quỳ trước mặt hắn, ngẩng đầu nhìn hắn: “Phụ thân, Hiền nhi không có sai.” Sau đó, vươn tay chỉ vào Mộ Dung Lâm, giọng nói non nớt lên án: “Nàng cũng không phải nữ nhân của phụ thân, thế nào lại muốn phụ thân làm chủ.”

Dứt lời, đẩy Mộ Dung Lâm một cái nói: “Người ném trứng gà của ta, còn dám cáo trạng với phụ thân, ngươi cùng với đi nương ở vương phủ kia đều như nhau, đáng ghét!”

Mộ Dung Lâm ngừng khóc, Hiền nhi tuy là dùng sức đẩy nàng, nhưng dù sao thì đứa bé này còn nhỏ, sức lực cũng không bao nhiêu. Nhưng khi nghe được lời của Hiền nhi, nàng sùng sốt. Đứa bé này quá thông minh?

Khóc miệng Mộ Dung Thu gạt gạt, Hiền nhi mạnh hơn mẫu thân của bé, còn nhỏ tuổi đã tự biết bảo vệ mình cùng người thân.

“Ngươi.” Mộ Dung Lâm tức giận, đứa bé này thật khiến cho người ta chán ghét, thật muốn phỉ đi cái miệng của nó. Nàng vừa định chửi thành tiếng, may mắn là còn có chút lý trí. Ở trước mặt Vũ Văn Mặc thì phải giữ hình tượng thật hoàn hảo. Quay đầu nhìn qua Mộ Dung Thu, thấy sắc mặt thoải mái của nàng ta, bộ dáng đó chính là đang xem trò vui, Mộ Dung Lâm cố gắng áp chế sự tức giận.

Ngẩng đầu nhìn Vũ Văn Mặc, tiếng nói nhu hòa, quả nhiên là khiến người ta sinh thương tiếc, “Vương gia...”

Mộ Dung Thu nhủ mảy, Mộ Dung Lâm hoàn toàn không có khí chất của tú nữ khuê phòng, nàng chính là phiên bản của Nhị di nương, xem ra Nhị di nương đã sớm bồi dưỡng Mộ Dung Lâm thành một tiểu thiếp tư thâm như bà ta. Bất quá... mỹ nhân cũng không ít, một người lúc nào cũng có quá nhiều mỹ nhân bao quanh như Vũ Văn Mặc, có thể bị nàng ta hấp dẫn? Nàng âm thầm đánh giá Vũ Văn Mặc.

Thân hình hắn cao lớn, dung mạo lại tuấn mỹ còn có khí chất bất phàm. Có thể hắn sẽ thích kiểu như Mộ Dung Lâm! Nhưng có một điều nàng khẳng định, Mộ Dung Lâm là thừa kế điểm mạnh nhất của Nhị di nương là chuyện trên giường.

Giữa lúc nàng đang đánh giá Vũ Văn Mặc, thì hắn lại không thèm liếc mắt nhìn đến Mộ Dung Lâm vẫn đang quỳ gối mà bước qua nàng ta, đi về phía nàng, mở miệng nói: “Xem ra... ngươi cứ giải quyết chuyện này trước đi. Sau đó hãy nói.”

Dứt lời, liền xoay người đi qua từ bên trái Mộ Dung Lâm, đi được mấy bước lại nhủ mảy, quay đầu lại nhìn Mộ Dung Lâm nói: “Nơi này là phủ Nam Dương Vương, cũng không phải sân khấu để diễn kịch. Đừng làm cho Vương phi mất mặt.” Dứt lời, liền xoay người rời đi.

Hiền nhi nghe vậy, không hiểu mà quay đầu nhìn Mộ Dung Thu, phụ thân sao lại không trách cứ bé, không đánh chửi bé? Thời gian ở vương phủ trước đây, tên nam nhân kia (Vương Quân Sơn) lại có thể đánh chửi mẫu thân chỉ vì làm cho nữ nhân kia vui! Nghĩ đến đây, ánh mắt Hiền nhi tối sầm lại. Sau khi đứng lên, thân thể nhỏ nhắn từ từ đi về phía Mộ Dung Thu.

Mộ Dung Lâm như đang ở trong một hồ băng giá rét thảng chập, nàng thế nào cũng không nghĩ là Vũ Văn Mặc lại coi thường nàng như vậy! Lại có thể cười nhạo nàng! Hắn xem nàng là một kỹ nữ dè tiện? Chẳng lẽ Mộ Dung Thu ở sau lưng của nàng nói như vậy với hắn? Mỗi nếp mày, muốn giải thích, nhưng Vũ Văn Mặc đã đi xa.

Nàng nhìn Mộ Dung Thu, dù không cam lòng thế nào, nàng cũng phải thỉnh cầu để có thể tiếp tục được ở lại vương phủ!

Nàng đập đầu với Mộ Dung Thu, khóc lóc cầu xin: “Vương phi, Lâm nhi đã biết sai, ngày sau sẽ không bắt kính với Vương phi và tiểu thiếu gia nữa.”

Mộ Dung Thu thở dài, xoay người phát phát tay: “Không cần nói nhiều. Xem như là bản Vương phi không muốn lưu ngươi, hôm nay Vương gia chưa chắc tha cho ngươi. Mặc dù ta cũng rất yêu thương ngươi, nhưng chỉ đành để người tỷ muội xa cách, về sau ta sẽ thường hỏi phủ Tương quân, ngươi không cần lo lắng.” Nàng vỗ như rất bất đắc dĩ nói với Mộ Dung Lâm.

Nghe vậy, sắc mặt Mộ Dung Lâm tái nhợt, lúc này trên mặt đã lộ ra vài phần căm tức thật. Cắn chặt môi, khấn tay trong tay của nàng ta cũng gần như bị vỡ nát. Hung hăng liếc nhìn Mộ Dung Thu, sau đó đứng dậy định rời đi.

“Nhị muội, chờ một chút. Bản Vương phi muốn ngươi chuyển lời tới phụ thân, lần tới nếu muốn bán tính cái gì, hy vọng có thể bàn trên bàn tính.” Mộ Dung Thu thản nhiên nói.

Sắc mặt Mộ Dung Lâm hết xanh lại chuyển trắng, Mộ Dung Thu là đang vũ nhục nàng trước mặt mọi người! Đao mắt khắp phòng, bọn họ đều đang cúi đầu cười trộm.

Thế tóm! Nhất định là Mộ Dung Thu đã tính toán trước! Nếu không thì sao Vương gia lại xuất hiện vào lúc này?

Trong lòng tràn đầy căm phẫn, Mộ Dung Lâm chỉ đành xấu hổ rời đi!

Sau khi nàng đi, Hiền nhi ôm lấy Mộ Dung Thu nói: “Mẫu thân, Hiền nhi vì người trút giận!”

Mộ Dung Thu vuốt đầu Hiền nhi, con người khế chuyển, ôn nhu nói: “Hiền nhi, chiều hăm lại này ai dạy con?”

Hiền nhi ngẩng đầu, ngây thơ nói: “Lúc ở vương phủ, mấy di nương kia thường dùng chiêu này để dỗi phò với mẫu thân. Tên nam nhân kia thì luôn tin mấy di nương, sau đó sẽ đánh chửi mẫu thân.”

“Ngaoan, Hiền nhi, nghe mẫu thân nói. Hiền nhi để mẫu thân ta tay cũng không sai. Bất quá... sai ở chỗ, con không phải một nữ nhân thiếu hiểu biết, con là nam nhân, tương lai sau này sẽ phải tạo dựng sự nghiệp. Cái chiêu hại người này không được dùng lại lần nữa.” Mộ Dung Thu trầm giọng giải thích. Nàng không muốn sau khi Ngạc nhi đem Hiền nhi giao cho nàng, lại biến thành trạch đầu cao thủ, mà là một nam nhân đỉnh thiên lập địa*, có chí khí!

*: đầu đội trời chân đạp... đất

Mộ Dung Thu thấy sắc mặt bé bình tĩnh không né tránh nàng, liền biết là bé đã hiểu rõ, lúc này mới yên tâm gạt đầu, cười nói: “Hiền nhi thật ngoan.”

Sau buổi cơm chiều. Trời cũng chưa tối hẳn, Vũ Văn Mặc liền cầm một tờ giấy đến.

Mộ Dung Thu cảm lấy nhìn một cái, không phải đề sớ học, cũng không phải là một đề nghiêm túc. Vấn đề là ở chỗ đó. Giống như là trên chiến trường, nhưng đề rất là kỳ lạ. Đề là quân ta có năm nghìn cung thủ, tên thì có hai vạn. Quân địch cũng có năm nghìn cung thủ, tên cũng có hai vạn. Vậy bên nào sẽ thắng?

YD! Hắn bị biến thái? Chuyện này chắc chắn ai nịnh nọt sẽ nói quân ta thắng. Còn không nịnh nọt sẽ nói cũng có thể thắng, còn ai muốn chết sẽ nói hai bên ngang tài. Kỳ lạ ở chỗ, đề có chút không lô-gíc!

Mộ Dung Thu liền cầm bút ghi dưới chỗ trống: Chờ đến lúc quân ta và quân địch giao chiến mà ngang tài ngang sức, liền cho một đội quân nhỏ ra trận, mà đội quân nhỏ này chỉ cần năm trăm cung thủ, năm nghìn tên liền có thể ngồi hưởng thắng lợi!

Hắn dĩ nhiên biết chữ, nhưng vẫn không hiểu Mộ Dung Thu viết cái gì, chỉ thấy sau khi Vũ Văn Mặc đọc câu trả lời của Mộ Dung Thu thì vẫn trầm mặc.

Buổi chiều, Hồng Lăng đi Hiền nhi, Thu Cúc ba người hầu hạ nàng tắm rửa.

Buổi chiều, Mộ Dung Thu thích nó nhất trong ngày, vì nó là lúc hưởng thụ.

“Vừa ăn xong tối, nghe nói Nhị gia ở bên ngoài làm ăn đã trở về vương phủ.” Văn Mai vừa xoa bóp lưng cho Mộ Dung Thu vừa nói. (Nhị gia là anh em của Mặc ca)

“Nhị gia không phải là đã xây phủ của mình ở Bình thành? Thế nào lại trở về?” Thanh Bình không hiểu hỏi.

Văn Mai lắc đầu, “Ta là nghe mấy bà từ ở phòng bếp nhỏ nói mới được. Chắc là làm việc thất bại, cho nên mới phải quay về vương phủ.”

“Tam gia, Tứ gia, Ngũ gia đều ở ngoại thành qua gia nghiệp của vương phủ, trong hai năm qua thì sự nghiệp càng ngày càng tốt. Ngoại trừ Nhị gia. Sợ lần này trở về là định ở trong vương phủ luôn đi.” Thanh Bình suy đoán nói.

Thu Cúc liếc nhìn sắc mặt của Mộ Dung Thu, thấy nàng không có hứng thú với việc này, liền nói với Văn Mai và Thanh Bình: “Ở trước mặt Vương phi, cũng không thể bàn luận về việc của chủ tử khác.”

“Vâng.” Văn Mai và Thanh Bình đồng thời đáp.

Mộ Dung Thu nhủ nhủ mảy, cố gắng nhớ lại về chuyện Nam Dương Vương - Nhị gia Vũ Văn Khải.

Ba năm trước, Vũ Văn Khải đã đi quân lý sản nghiệp ở Bình thành của vương phủ. Đáng tiếc, sản nghiệp giao cho hắn, chỉ trong vòng một năm đã gần như sụp đổ, tiền buôn bán thiếu hụt còn có nợ. Vì thế, Vũ Văn Mặc liền thu hồi lại sản nghiệp, mà hắn thì ở bên ngoài tự mình xây phủ, sau đó mở hai cửa hiệu bán tơ lụa và rượu.

Bây giờ trở về, sợ là đã phá sản, ở bên ngoài sống không nổi nữa, mới chạy về vương phủ.

Chỉ là, da mặt của hắn thật dày, lúc đi thì về mặt căng hùng hồn, giờ trở về thì cũng như vậy. Hơn nữa hắn là con của lão Vương gia (phụ thân Vũ Văn Mặc) cùng Tần di nương sinh ra. Tần di nương cũng là một người có đầu óc. Trước đây, việc Vũ Văn Khải đi Bình thành quản nghiệp là chủ ý của Tần di nương. Bây giờ lại trở về, chắc không phải chủ ý của Tần di nương đi.

Lúc này, đây cũng chỉ là một lời đồn đãi, cũng có thể hắn không trở lại. Chỉ là hạ nhân trong phủ đều nói vậy.

Mộ Dung Thu thở dài, phủ Nam Dương Vương thật là không yên tĩnh gì cả!

Hôm sau, có người từ cửa hàng tới, là Tiết chương quý, sau khi Mộ Dung Thu biết được thì có chút nghi hoặc. Bây giờ cũng đã qua tháng kiểm tra sổ sách, Tiết chương quý sao lại đến? Chắc là có chuyện quan trọng. Vì thế nàng liền đến nhà kẻ.

Tiết chương quý về mặt khổ sở, nói với Mộ Dung Thu: “Đại thiếu gia lại đến cửa hàng lấy bạc, nô tài đã đáp ứng. Đại thiếu gia ủy hiệp nô tài, nếu nô tài không đưa bạc cho hắn, hẳn liền đem chuyện Vương phi bị cướp chặn đồn ra ngoài, đến lúc

đó ai mắt sẽ biết! Lúc đó, nó tài cũng không có ý đến gặp Vương phi bầm bóa ngay. Xin Vương phi đừng trách cứ.”

“Đại thiếu gia? Cướp chặn?” Mộ Dung Thu bung ly trà lên, hóp một ngụm, con người liền xuất hiện vài tia băng lãnh cùng sát khí. Mộ Dung Lâm vừa đi, Mộ Dung Lạp đã ra tay! Cướp chặn sao? Mộ Dung Thu cười nhạt, sợ là Mộ Dung Thu đã tiết lộ việc này, để cho Mộ Dung Lạp biết ngày đó nàng bị cướp chặn! Bây giờ lại dùng việc này uy hiếp nàng?

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 68

Bất quá...

Cũng không hẳn vậy, Mộ Dung Thu chắc sẽ không có hồ đồ đến vậy, biết rõ Mộ Dung Lạp là kẻ vô dụng, cần bản sẽ không đem việc này nói cho hắn, dù sao nếu như nàng mất đi thanh danh thì ông ta cũng đừng nghĩ có thể ngẩng đầu trong triều!

Như vậy, tên Mộ Dung Lạp muốn đồn thổi chuyện gì?

Mộ Dung Thu khép hờ mắt, cẩn thận nghĩ.

Bỗng nhiên, trước mắt sáng ngời. Chẳng lẽ là liên quan đến chuyện của Mộ Dung Tuyết? Nếu thật sự là như thế thì không thể không nói là tên Mộ Dung Lạp thật quá mức ngu xuẩn! Việc này tính ra thì cũng đã giải quyết xong, ngay cả Lưu tri châu Đại nhân cũng thừa nhận là tinh thần của Mộ Dung Tuyết không bình thường, nếu hắn lại kéo chuyện này lên nữa thì hắn chẳng khác nào tên hề!

Cứ coi như là nói rằng bị cướp chặn lại thì sao? Thảm Quý phi sẽ không để chuyện này liên quan đến mình và gia tộc, chắc chắn sẽ nghĩ hết biện pháp làm cho chuyện này lắng xuống! Mộ Dung Thu cười lạnh một tiếng, sợ rằng không cần nàng ra tay, Mộ Dung Lạp sẽ tự tìm cách không thành còn mất thêm năm gạo!

“Vương phi, bây giờ nên làm thế nào cho phải?” Tiết chương quý hỏi. Ông rất lo, Đại thiếu gia quá cường ngạnh, lại còn bày trò vô si, thật là khiến người ta kinh bị. Chẳng biết tại sao, đem so với thanh danh vang dội của phủ Tướng - Đại thiếu gia thì đúng là một trời một vực! (ý nói Mộ Dung Lạp hữu danh vô thực)

“Vương phi, không bằng đem việc này nói cho Đại tướng quân biết, lần này Đại thiếu gia rất quá đáng. Mấy cửa hàng này đều là của hồi môn của Vương phi, vốn không liên quan gì đến phủ Tướng quân, cũng như không liên quan đến Đại thiếu gia. Đại thiếu gia đã tự lấy bạc một lần rồi! Lần này là đe dọa lần sau là uy hiếp, như vậy thì còn mấy lần sau?” Hồng lãng cau mày nói, bất bình thay cho Mộ Dung Thu.

Trước đây, lúc Vương phi còn ở Tướng phủ, Đại thiếu gia đã làm mọi cách ngăn chặn Vương phi, ý được Tướng quân ủng ái nên không đem địch nữ coi vào đâu! Bây giờ, sau khi Nhị di nương phạm một sai lầm lớn, hắn cũng đã bị lão gia trách phạt. Bây giờ còn không biết sai, hay nói thẳng ra là hắn ngu xuẩn. Lần trước Tam tiểu thư gây phiền toái cho Vương phi, dĩ nhiên là có liên quan đến hắn. Nếu không Tam tiểu thư sẽ không dám làm như thế.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu khẽ gật đầu: “Đưa tin đến cho phụ thân, cứ đem hết mọi chuyện Đại ca uy hiếp bản Vương phi ra sao nói cho phụ thân biết.”

Tiết chương quý gật đầu. “Vâng.”

“Lần trước Đại ca lấy hai vạn lượng của bản Vương?” Mộ Dung Thu dùng ngón tay vuốt ve ly trà khắc đầy hoa văn, nhẹ giọng hỏi.

“Vâng, thực ra thì lúc trước cũng có lấy đi không ít. Nếu tính không sai thì cũng phải một nghìn lượng.” Tiết chương quý trả lời.

“Sau khi báo tin cho phụ thân, đi gặp Đại ca, nói hắn trả hết nợ lần trước - một nghìn lượng, nếu như không trả thì chuẩn bị gặp quan.” Mộ Dung Thu lạnh giọng phản phô.

Tiết chương quý sững sốt, Vương phi ra tay với người nhà cũng thật ngoan độc? Không phải, Vương phi làm như vậy cũng là bình thường, dù sao cũng là Đại thiếu gia quá đáng. Ông sẽ giúp Vương phi, như nếu không phải lúc trước do Vương phi rộng lượng, hành vi này của Đại thiếu gia chắc chắn sẽ bị người khắp kinh thành biết. “Vâng.”

Sau khi Tiết chương quý rời đi, Hồng Lãng có chút tức giận nói, “Đại thiếu gia thật quá đáng! Mong là lần này lão gia sẽ không che chở cho Đại thiếu gia. Bất quá, sau khi Đại thiếu gia lấy ngân lượng đi, đều đem đi ăn uống đánh bạc, làm sao có ngân lượng để trả Vương phi?”

“Coi như là khiến cho hắn chết, ta cũng phải làm cho hắn nhỏ bạc ra.” Mộ Dung Thu khóp hờ mắt, lạnh giọng nói. Mộ Dung Lạp nói nào cũng muốn hại nàng, muốn ép chết nàng, nếu hắn đã ra tay thì nàng làm sao phải giả nhân giả nghĩa, nhân từ mà nương tay đây.

...

Ngày Mộ Dung Thu nhận được thư, sau khi xem, nét mặt liền đỏ bừng. Lập tức cho người bắt Mộ Dung Lạp từ ký viện trở về. Nói được hai câu liền tát Mộ Dung Lạp vài cái.

Mộ Dung Lạp bị đánh nên đầu óc có chút choáng váng, trong miệng cũng đã chảy máu.

Mộ Dung Lạp chẳng biết chuyện gì, chỉ vừa nói hai câu liền đánh hắn.

Mộ Dung thu mắng to: “Người nhiều gan, dám uy hiếp Vương phi? Người là muốn toàn gia tộc chết cùng người? Lâm nhi đã vô dụng, người lại càng vô dụng!”

Mộ Dung Lạp vừa nghe liền biết Mộ Dung thu đã nói cho Mộ Dung Thu biết, lập tức sợ hãi, “Phụ thân...”

“Không hổ là con của tiểu thiếp, ăn hại! Người muốn lợi dụng chuyện của Tuyết nhi để đối phó Vương phi? Người có chút tâm cơ đã dám đầu với Vương phi? Xem ra, nếu như hôm nay không trừng trị người, người sẽ không bao giờ biết trời cao đất rộng là gì.” Mộ Dung Thu tức giận mắng không ngừng, càng nói càng tức giận, vừa nói vừa đánh đá Mộ Dung Lạp.

Dĩ nhiên là Mộ Dung Lạp không dám phản kháng, cố gắng chịu đựng mấy cái đá. Bất quá... Sau khi hắn nghe được lời của Mộ Dung Thu, tròn lông không ngừng mà cười lạnh, thì ra là Mộ Dung Thu nghĩ là hắn sẽ nói chuyện của Mộ Dung Tuyết ra! Nếu như nàng đã ngu xuẩn đến vậy thì hắn nhất định sẽ cho nàng hồi hận!

Sau khi Mộ Dung Thu mắng vài câu, nhìn thấy Mộ Dung Lạp đã biết sai, liền phát phát tay ý cho hắn lui xuống. “Sau này dù là chuyện gì cũng không được đụng vào Vương phi, nếu không, một khi bị ta biết, sẽ đem người khai trừ khỏi gia tộc, cả đời đừng mong hồi phủ Tướng quân.”

“Vâng, phụ thân yên tâm, nhi tử biết sai rồi.” Mộ Dung Lạp vô như hồi lời đáp. Bây giờ, hắn thành bộ dạng này cũng là do Mộ Dung Thu ở sau lưng hãm hại, lấy một ít bạc của nàng thủ làm sao? Của hồi môn của nàng cũng là do Tướng phủ cho? Chờ đến khi hắn thừa kế Tướng phủ, chuyện tự nhất hắn làm chính là thu hồi của hồi môn của nàng! Để cho nàng không có chỗ kiếm bạc, để xem xem nàng ta làm sao có thể trụ chân trong phủ Nam Dương Vương!

Đợi khi hắn từ phòng của Mộ Dung Thu thư đi ra, Tiết chương quý liền tiến lên đòi bạc. Mộ Dung Lạp mới vừa bị Mộ Dung Thu đánh, coi như chịu không ít ủy khuất, lúc này thấy Tiết chương quý liền tức giận, Tiết chương quý nói còn chưa dứt câu liền bị hắn đánh tới. Năm nay Tiết chương quý đã bốn mươi, vốn không phải là một nam nhân to lớn, lúc này lại bị đánh như vậy thì đầu óc liền choáng váng, lập tức liền hô to với mấy người phía sau: “Vương phi hạ lệnh, Đại thiếu gia nhiều lần lấy bạc của Vương phi, nếu hôm nay không trả, thì đưa đi gặp quan.”

Mộ Dung Lạp vừa nghe, giận dữ, hô to: “Đưa vào cái gì!”

Lúc này, bởi vì động tĩnh quá lớn, Mộ Dung thu liền đến. Tiết chương quý vừa thấy Mộ Dung thu đến, lập tức tiến đến nói rõ tình huống. Mộ Dung Thu vừa nghe, ngọn lửa giận lúc này vừa tắt liền cháy lên. Ông liền chỉ vào Mộ Dung Lạp, mắng một trận thật to.

Mộ Dung Lạp sợ, hắn đã từng thế với Mộ Dung Thu, về sau sẽ không lấy bạc nữa, bất quá bây giờ hắn căn bản không thể trả bạc được.

Mộ Dung Thu đã không chịu nghe Mộ Dung Lạp giải thích, dù sao nói vẫn là sõi, làm sao có thể thành thò, ông muốn tin cũng không được, ông tức giận ra lệnh cho phòng thu chỉ đem một nghìn lượng trả thay cho Mộ Dung Lạp.

Sau đó, liền khai trừ Mộ Dung Lạp ra khỏi gia phả, đuổi ra khỏi Tướng phủ.

Lúc Mộ Dung Thu nghe tin thì khó tránh khỏi chút kinh ngạc, nghĩ không ra là Mộ Dung Thu này lại ngoan tâm như vậy, dù sao thì Mộ Dung Lạp cũng là con của ông, cũng như ông đã dùng rất nhiều tình cảm để giáo dưỡng hắn.

“Sau khi Đại thiếu gia bị đuổi ra phủ, Tướng phủ cũng trục hắn ra khỏi kinh thành, sau này không được bước vào kinh thành nữa bước. Say này thì Đại thiếu gia không thể gây bất lợi cho Vương phi.” Hồng lãng thở phào nhẹ nhõm nói.

Nàng suy nghĩ khác Hồng Lãng, trong lòng Mộ Dung thu cảm thấy chuyện này kì lạ. Mộ Dung Lạp lại bị Mộ Dung Thu nghiêm phạt như vậy là nàng không có nghĩ tới, vốn tưởng là Mộ Dung Thu sẽ tìm cách giải quyết nhẹ nhàng nhất nhưng không ngờ là ông lại khai trừ Mộ Dung Lạp ra khỏi gia phả, sau đó lại còn đuổi ra khỏi thành. Bình thường, con chó bị ép quá giải quyết nhẹ nhàng nhất nhưng không

Bị đuổi ra khỏi kinh thành, không có nghĩa là Mộ Dung Lạp sẽ an phận. Chấn chấn là Mộ Dung Lạp sẽ quay lại đâm lên nàng.

“Lẽ nào Vương phi còn có lo lắng?” Hồng lãng thấy Mộ Dung Thu cau mày, liền hỏi.

“Trong khoảng thời gian này, ngoài thành trong thành có tin gì, động tĩnh gì liền báo cho biết bản Vương phi.” Mộ Dung Thu giận mảy ra, phản phô cho Hồng Lãng.

Hồng Lăng gật đầu đáp ứng.

“Lát nữa xem xem Hiền nhi muốn ăn gì, người liền kêu mấy bà từ ngày mai đi mua.” Mộ Dung Thu phản phó.

Nghe vậy, Hồng Lăng cười nói: “Hôm nay vào lúc ăn điểm tâm, tiểu thiếu gia nói muốn ăn các món do Vương phi nấu.”

“Ha ha... Dứa nhỏ này cứ nhắc mãi chuyện này, ngày mai vào buổi tối, ta tự mình nấu cho bé.” Mộ Dung Thu cười nói. Hiền nhi này rất khác với những đứa bé kia, trải qua đủ chuyện, bé hiểu chuyện quá sớm, hơn nữa cẩn thận thì cũng quá cẩn thận, năng biết, bé là sợ nàng sẽ vứt bỏ bé.

“Tiểu thiếu gia có lộc ăn.” Hồng Lăng che miệng cười. Cúi đầu, mắt của nàng hiện lên một tia kinh dị, lúc ở Tướng phủ, nàng chưa từng nghe nói là Vương phi xuống bếp, chỉ là thấy Lý thị xuống bếp, chẳng lẽ là Vương phi chỉ từ trong sách xem? Lắc đầu, nghĩ nhiều như vậy làm gì, dù sao thì Vương phi vẫn là Vương phi, bất quá... chỉ là tâm cơ và thông minh hơn trước mà thôi.

...

Trúc viên

Sau khi Thẩm trắc phi nghe Tướng phủ xảy ra chuyện, con người khế lóe. Nghĩ không ra là Mộ Dung Thu ra tay với người nhà cũng thật ngoạn độc? Tuy nói Mộ Dung Lạp có chút không tốt, bất kính với nàng, nhưng khai trừ khỏi gia phả thì tương đương với đời này đều bị hủy!

Tú Ngọc thấy Thẩm trắc phi thất thần, liền nói: “Tướng quân phủ - Đại thiếu gia thật đúng là bất hạnh, cứ như vậy bị khai trừ khỏi gia phả, ngày sau nhất định là khổ sở, chắc chắn sẽ bị mọi người cười nhạo.”

Thẩm trắc phi khẽ cười nói: “Mộ Dung Lạp vốn là tên ăn hại, Đại tướng quân đem hết hy vọng cùng tình cảm đặt ở trên người hắn vốn là lãng phí.” Nếu thật là Mộ Dung Lạp tiếp quản Tướng phủ, sợ là Mộ Dung Thu sẽ không còn chỗ dựa ở nhà mẹ đẻ, đây cũng lý do vì sao Mộ Dung thư lại ra tay ngoạn độc với Mộ Dung Lạp như vậy.

Tú ngọc gật đầu, mới đến Mộ Dung Lạp, ai trong kinh thành mà không biết. Bất quá... Chỉ là mọi người nề mặt Đại tướng quân nên mới không nói ra, nhưng rõ ràng là Mộ Dung Lạp bên ngoài thì tỏ vàng nạm ngọc bên trong thì thối rữa.

Thẩm trắc phi nghĩ tới Mộ Dung Thu liền nghĩ đến Vũ Văn Mặc. Đã nhiều ngày như vậy, dù Vũ Văn Mặc tới, cũng là tới sau buổi cơm tối rồi cũng rồi đi. Khiến nàng không thể nói câu là hắn đã rời đi. Thỉnh thoảng nàng cũng mềm giọng xin Vũ Văn Mặc ở lại, hẳn cũng chỉ lắc đầu, nói có việc cần phải xử lý, liền rời đi.

Hôm qua, mẫu thân có đưa tới thư, nói nàng mau chóng mang thai, chỉ cần có con, thì địa vị của nàng ở phủ Nam Dương Vương sẽ được nâng cao. Nhưng... nàng cau mày, trong mắt lóe lên vài tia đau xót, trong hai năm qua, nàng cũng không có mang thai. Bây giờ, Vương gia lại không thường xuyên đến phòng nàng.

Nàng không thể để cho Mộ Dung Thu mang thai đầu tiên.

“Mẫu thân sai người đưa tới Nhất Tiên Ba.” Trầm trắc phi trầm giọng ra lệnh.

“Vâng.”

“Qua mấy ngày nữa thì Nhị gia sẽ trở lại, lát nữa ta sẽ đi Mai viên để cùng Vương phi bàn bạc một chút, nên chuẩn bị một chút.” Thẩm trắc phi còn nói thêm.

Có tên Nhị gia này, còn có thêm Tần di nương, nữ nhân này cũng không phải hiền, đến lúc đó, phủ Nam Dương Vương phủ chắc sẽ vì hai người này mà xảy ra không ít chuyện!

Con người lóe lóe, năng phản phó cho Tú Ngọc: “Đem Tử La Sa mà Quý phi nương nương tặng đưa cho, châu ngọc đều chuẩn bị cho tốt, chờ Tần di nương trở về, liền đưa qua.”

“Tử La Sa mà người muốn dùng để may y phục mừng tân niên, vật quý trọng như vậy mà người phải tặng cho Tần di nương? Huống hồ Tần di nương và Nhị gia còn không biết lúc nào sẽ đến đi.” Tú Ngọc kinh ngạc nói. Tần di nương đúng là người sinh ra Nhị gia, nhưng dù sao vẫn là kỹ nữ gánh hát. Toàn thân đều không có vẻ tiểu thư khuê phòng, cho dù ở phủ Nam Dương Vương cũng không thể che giấu.

Bất quá... Chỉ là ý vào về ngoài mới được lão Vương gia sủng ái. Thẩm trắc phi thân phận cao quý, vì sao phải tặng đồ lấy lòng Tần di nương?

Thấy Tú Ngọc không hiểu, Thẩm trắc phi cười nhạt không nói, trong mắt lóe lên tinh quang. Nếu Tần di nương biết thân phận mình, biết tiền biết lui, như vậy thì nàng không cần phải... Lưu ý. Nhưng Tần di nương này hết lần này tới lần khác gây không biết bao nhiêu việc, trước đây có nghe nó bà ta ở trong phủ gây chuyện, vài nha hoàn ở trong tay của bà đã bị chơi đùa không còn nhìn ra, sau cùng mấy nha hoàn đó vẫn có chung một kết cục là hương tiêu ngọc nát.

Hôm nay trở lại, một nhân vật như vậy nên sớm chuẩn bị để đối phó, sau đó bà ta có gây chuyện cũng đi tìm Mộ Dung Thu!

“Chuẩn bị, ta phải đi Mai viên.” Thẩm trắc phi nghiêng đầu nhìn Tú Ngọc đang thất thần, phản phó.

Tú ngọc lập tức gật đầu, “Vâng.”

Mai viên

“Thẩm trắc phi tới.” Bên ngoài truyền đến giọng nói của nha hoàn canh cửa.

Mộ Dung Thu đang xem tiểu thuyết của thời cổ đại, đang bị tình tiết của câu chuyện này thì chợt nghe thấy giọng nói của nha hoàn canh cửa. Nàng liền đóng sách, ngẩng đầu lên, nhân nhạ nói, “Đề cho nàng vào đi.”

“Vâng.”

Nàng cúi đầu, thấy mấy cuốn sách còn có mấy bức thư, liền dọn dẹp một hồi.

Thẩm trắc phi vừa vào phòng, liền cười nói với Mộ Dung Thu: “Muội muội thỉnh an tỷ tỷ.”

“Thẩm trắc phi không cần đa lễ, mau mau đứng lên. Thu cúc, rót trà cho Thẩm trắc phi.” Sau khi Mộ Dung Thu cất thư cùng sách xong, liền ngẩng đầu cười với Thẩm trắc phi.

Thẩm trắc phi ngồi xuống, liền nhìn về phía họ Mộ Dung thư, “Tỷ đã biết Tần di nương và Nhị gia sẽ trở về? Cũng không có gì bất ngờ, chắc năm ngày nữa sẽ về đến kinh thành.”

“Ừ. Thẩm trắc phi có nghĩ gì?” Mộ Dung Thu gật đầu, hỏi lại.

“Sau khi Tần di nương và Nhị gia trở về thì nhất định sẽ ở phủ Nam Dương Vương, cho nên muội muốn cùng tỷ bàn bạc một chút, chuẩn bị cho Tần di nương và Nhị gia ở viện nào?” Trầm trắc phi cười nói.

Mộ Dung Thu nhìn nàng, sao lại nhiệt tình như vậy? Hình như nàng ta đang chờ mong Tần di nương và Vũ Văn Khải trở về. Nàng cười nói: “Trước, cứ sắp xếp một cái viện đi.”

“Sợ là ở không được, Nhị gia có sáu người thiếp.” Thẩm trắc phi có chút khó khăn nói. Nữ nhân bên cạnh Vũ Văn Khải so ra thì nhiều hơn Vương gia, chắc là hần tuần nộ.

“Vậy một cái nhà.” Mộ Dung Thu nhân nhạ trả lời, đối với Vũ Văn Khải còn có Tần di nương, năng nhưng không có tâm tư quan tâm đến. Hai người đều không phải là người tốt lành gì, không cần thiết phải lãng phí tâm tư.

“Tốt, muội liền đi an bài. Không quấy rầy tỷ tỷ nghỉ ngơi. Muội xin cáo lui.” Sau khi Thẩm trắc phi nghe Mộ Dung Thu trả lời xong, liền đứng lên xin cáo lui.

“Ừ, Thu Cúc. Tiễn Thẩm trắc phi.” Mộ Dung Thu gật đầu cười nói.

“Vâng.” Thu Cúc đáp.

Thẩm trắc phi đi tới trước cửa thì quay đầu nhìn lại, lúc này Mộ Dung Thu đã đem toàn bộ ánh mắt đặt ở trên quyển sách tiểu thuyết kia, thần sắc rất thần nhiên. Ánh mắt của Thẩm trắc phi hiện lên một tia phức tạp.

Sau khi nàng rời đi, Mộ Dung Thu ngẩng đầu, nghiêng đầu hỏi Hồng Lăng bên cạnh: “Thẩm trắc phi có chỗ nào khác thường?”

Hồng lăng trầm tư một chút rồi trả lời: “Hình như Thẩm trắc phi rất quan tâm tới chuyện của Nhị gia và Tần di nương. Kỳ thực chuyện Nhị gia cùng Tần di nương trở về thì Vương gia cũng không có nói qua, cũng không có nói Vương phi chuẩn bị viện. Nhưng Thẩm trắc phi tựa như rất muốn Nhị gia và Tần di nương trở về.”

“Đúng vậy, quá dễ tâm hay có dụng tâm?” Mộ Dung Thu thấp giọng nói. Nàng lạnh lùng nhìn ngoài cửa.

“Nếu Vương gia hỏi, Vương phi sẽ trả lời như thế nào?” Hồng lăng giờ mới tỉnh hồn lại, chuyện này Vương gia không có đáp ứng. Vương phi đã đồng ý, chẳng phải là cùng Vương gia đối nghịch?

Mộ Dung Thu thu hồi ánh mắt sắc bén, không sao hỏi trả lời: “Chuyện này không phải do Thẩm trắc phi thu xếp? Nếu như có việc thì cứ để Vương gia đi tìm Thẩm trắc phi, bản Vương phi cũng là một phụ trợ quản lý.”

“Vương phi nói đúng.” Hồng lăng yên lòng, cười nói.

Mộ Dung Thu cúi đầu tiếp tục xem tiểu thuyết. Tiểu thuyết cổ đại so với hiện đại đúng là tệ hơn, trách không được, chỉ có thời gian để hăm hại người ta, cướp đoạt sủng ái, chỉ là do rảnh rỗi không có việc gì làm. Bỗng nhiên, lúc này, nàng hết sức tò mò về lão Vương gia và Bảo Vương phi sao lại cùng đi?

Nghe nói là phòng bị cháy, đang ngủ thì chết đi.

Thực sự là đơn giản như thế?

Đấy không phải là hiện đại, thiết bị điện, khí đốt thiên nhiên, có đôi khi ta không chú ý sẽ xảy ra cháy. Đó là ở hiện đại, còn ở đấy, làm sao lại có thể xảy ra hoả hoạn?

Phù Nam Dương Vương chỉ có Vũ Văn Mặc. Những huynh đệ khác của hắn đều đi quân nghiệp ở khắp nơi. Ngoại trừ tên Vũ Văn Khải.

Cười lạnh... Nàng làm sao có thể đem tâm tư đặt ở nơi này? Phù Nam Dương Vương, sớm muộn gì nàng cũng sẽ rời đi.

Nàng có ý tránh tình yêu. Nam nhân cùng với nàng, tuyệt đối chỉ có mình nàng ở bên, cũng có cùng ý nghĩ với nàng, tuyệt đối trung thành về trái tim, kể cả thân thể. Tuy nói ở hiện đại, nàng hiểu biết nam nhân, nam nhân ở xã hội thượng lưu, trong nhà có một thế tử môn đăng hộ đối, bên ngoài cũng có vài tình nhân xinh đẹp, bất quá những tình nhân đều là chịu thiệt thòi.

Dưới tình huống này, nàng thà là độc thân.

Nàng là đang ở cổ đại với chế độ tam thế tử thiếp, nam nhân sẽ luôn muốn có nhiều nữ nhân bên cạnh. Sợ là cả đời này, nàng có thể gặp được một nam nhân chỉ yêu mình nàng thì cơ hội hầu như là số không.

Trước mắt nàng bỗng nhiên xuất hiện bóng dáng của Vũ Văn Mặc. Kỳ thực Vũ Văn Mặc làm nam nhân hiếm có ở cổ đại, hắn không trầm mê nữ sắc. Chỉ là hắn cùng nàng vẫn chưa có lòng tin với nhau, ý nghĩ cũng khác nhau, tư tưởng cũng khác nhau, hắn cho rằng nam nhân tam thế tử thiếp là chuyện thường, chỉ cần không phong lưu là được. Ý nghĩ này, ở cận hiện đại thì cũng bình thường. Giá trị của đời người thay đổi theo thời gian, nó đã định là nàng cùng hắn chỉ có thể là bằng hữu.

Đúng vậy, nàng xuyên không mới đến đây, hắn đã giúp nàng không ít. Phải nói, sau khi trải qua nhiều chuyện như vậy, nàng tin nhiệm hắn, không hơn, chỉ là tin nhiệm.

“Vương phi, đây là thư Vương gia đưa tới.” Sau khi Văn Mai bước vào, liền đem một phong thư giao cho Mộ Dung Thu.

Mộ Dung Thu thu nhận lấy, nhìn đến mặt giấy.

Nhìn mấy cái chữ rồng bay phượng múa, Mộ Dung Thu khòe miệng co quắp, trong lòng có kết luận, Vũ Văn Mặc quả nhiên bị biến thái!

Nàng muốn xem lại là chuyện gì.

Hỏi: Quân ta cùng quân địch giao chiến, đều có số cung tiễn thù và tên, lúc lưỡng bại câu thương*, đột nhiên lại có một chi quân đội tấn công đến, chi đội quân này là đồng minh với quân địch. Lúc này, quân ta đã thảm bại, câu hỏi là làm sao để chuyển bại thành thắng?

*: Ý của câu thành ngữ này là chỉ trong cuộc giành giật, cả hai bên đều bị tổn thương, chẳng có bên nào được lợi cả.

Câu thành ngữ này có xuất xứ từ “Sử ký - Truyện Trương Nghi Liệt”.

Thời Chiến Quốc, hai nước Hàn Ngụy giao chiến với nhau đã được hơn một năm, mà vẫn chưa phân thắng bại.

Tần Huệ Vương muốn xuất quân can thiệp việc này, mới triệu tập quần thần lại hỏi ý kiến. Các đại thần đều có ý kiến khác nhau, khiến Tần Huệ Vương chẳng biết quyết đoán ra sao.

Bấy giờ có một người nước Sở tên là Trần Chấn mới kể truyện Biện Trang Từ giết hổ cho vua nghe: “Một hôm, Trang Từ nhìn thấy hai con hổ ăn thịt một con trâu, ông đang định rút kiếm ra đâm chúng, thì người hầu bàn trong quán dịch vội ngăn ông lại nói: Hiện nay chúng đang mải ăn, nhưng đến lúc ăn ngon miệng rồi thì chúng tất tranh nhau, mà đã tranh giành nhau thì tất cắn xé nhau. Sau đó thì con hổ to hơn sẽ bị thương, con hổ nhỏ sẽ bị cắn chết. Đến lúc đó, ông ra tay đâm chết con hổ bị thương kia, há chẳng phải có tiếng tăm cùng lúc giết chết hai con hổ sao. Biện Trang Từ nghe lời nói này thật có lý, bèn dừng tay ngồi đợi xem, cuối cùng quả nhiên đúng như vậy, ông một lúc giết chết cả hai con hổ”.

Kỳ thực thì Trần Chấn đã ví hai nước Hàn Ngụy là hai con hổ, khuyên nước Tần hãy đợi khi hai nước này đã thương vong nặng nề rồi mới xuất quân, thì sẽ chẳng khác gì Biện Trang Từ ngồi không mà được lợi. Tần Huệ Vương nghe xong vô cùng mừng rỡ, bèn làm theo ý của Trần Chấn, tạm thời không xuất quân để chờ đợi thời cơ.

Hiện nay, người ta vẫn thường dùng câu thành ngữ này để chỉ hai bên đều bị tổn thương trong tranh chấp, chẳng được ích lợi gì.

Mộ Dung thu che trán, hỏi về vấn đề chính là nói nhảm! Lúc đấy mà vẫn còn chờ kỳ tích xuất hiện? Nghe liền hiểu, kết quả là chờ chết.

Nhưng con người nàng khẽ chuyển, liền viết ra những chữ tinh tế đẹp mắt: Một, nếu đã lưỡng bại câu thương, còn có đồng minh của quân địch đến, thì cứ chờ chết, thiếp đề nghị quân ta tiên phong, Tướng quan cùng binh sĩ viết xong di thư, để làm người nhà bớt bi thương. Đồng thời, hãy học cách tự sát, nếu không đồng minh của quân lực thì tinh thần và sức lực đặc biệt tốt, hạ thủ chắc chắn sẽ rất ngoạn độc, đến lúc đó, chết sẽ dù thể thảm

Hai, nếu như không muốn chết, tốt hơn là mang ít người đi, coi như cho quân địch của đồng minh của chúng mất hết sức lực rồi đạo quân còn lại hãy tiến ra. (ta nó đại vì có vài chỗ thiếp... Hèn mà ta cũng biết chút lịch sử)

Đem phong thư giao Tri Thu, Mộ Dung Thu hỏi: “Hôm nay Vương gia không có xử lý công vụ?” Nếu không làm sao lại rảnh rỗi như vậy, làm cho truyền lại mấy thứ này?

Nha hoàn cung kính trả lời: “Mấy ngày gần đây, Vương gia phải xử lý rất nhiều công vụ. Mỗi ngày đều phải đến khuya mới đi ngủ.”

Bận rộn như vậy? Mộ Dung Thu nhướn mày, như vậy mà còn thời gian đi hỏi mấy câu này?

Thực ra Mộ Dung thu không biết, lúc này Vũ Văn Mặc đang gặp vấn đề. Bất quá... Hắn thay đổi đề đi hỏi cách mà thôi.

Tri Thu đem thư giao cho Vũ Văn Mặc, sau khi xem, trên mặt hắn không có chút ý cười, mà là càng nghiêm trọng.

Biết rõ là sẽ chết, ai dám tiên phong? Hắn khẽ cau mày, đôi mắt nhìn như hồ nước tĩnh lặng yên bình nhưng đã bắt đầu gợn sóng, âm trầm.

Trước giờ còn tối, Mộ Dung Thu gọi Hồng Lăng.

“Muội muội của Văn Mai bây giờ ra sao, người biết không?” Mộ Dung Thu trầm giọng hỏi.

Hồng Lăng thờ dãi nói: “Cái này...”

“Nói đi.”

“Một là nguy hiểm đến tính mạng. Văn Mai tuy là lo lắng, nhưng cũng không có cách nào. Trước đó vài ngày, nàng đã bị Đỗ đại nãi nãi đuổi ra phủ. Nói là nàng không bao giờ có thể mang thai nữa, nàng phạm vào 7 điều cấm kỵ ở nữ nhân, bị bỏ.” Hồng Lăng thấp giọng trả lời. Sau khi Văn Mai biết, rất cuộc cũng thờ phào nhẹ nhõm, không ở lại Đỗ phủ mới tốt, so với sống ngày ngày đề phòng vì sợ Đỗ đại nãi nãi hại chết vẫn hơn.

Mộ Dung Thu cũng thờ dãi, “Như vậy là tốt.”

“Đúng vậy, nẫu thân Văn Mai rất vui. Bất quá... muội muội của Văn Mai cả đời này cũng không thể lập gia đình. Ai... đời này đã bị Đỗ đại thiếu gia hủy.” Ai bảo muội muội của Văn Mai chỉ là một tiểu thiếp, chính thất ta tay giết nàng cũng sẽ không ai dám nói. Quan trọng là mẹ của nàng cũng chỉ là một bách tính bình thường. Lâm tiểu thiếp cũng không sao, chỉ cần nhà mẹ đẻ lớn mạnh là được, còn nếu không thì tính mạng coi như nằm trong tay chính thất.

“Hai ngày nay, Đại phu nhân an phận?” Mộ Dung thu trầm giọng hỏi.

Hồng Lăng đáp: “Không có bất kỳ động tĩnh gì.”

“Người đi gặp Tứ phu nhân, đề cho nàng như thường cùng Đại phu nhân đi dạo.” Mộ Dung Thu phản phó nói.

“Vâng.”

Ngày thứ hai

Thẩm trắc phi đã bắt đầu thu xếp, chuẩn bị viện ở phía đông cho Tần di nương và Nhị gia, theo thứ tự là đông vườn, làm vườn nhượng hạ nhân lí lí ngoại ngoại thanh lý sạch sẽ. Sau khi Vũ Văn Mặc biết chuyện, liền cho Tri Thu đi hỏi Thẩm trắc phi.

Thẩm trắc phi cười trả lời: “Ta đã cùng tỷ tỷ thương lượng việc này. Tỷ ấy đã đáp ứng rồi.”

Sau khi nghe nói lại lời của Thẩm trắc phi, Vũ Văn Mặc cũng không nói gì, cũng âm thầm chấp nhận.

Sau khi Từ phu nhân dùng điểm tâm, liền đến phòng của Đại phu nhân, cùng Đại phu nhân diễn võ ty muội trường thân tình mà tán gẫu. Nhị phu nhân dĩ nhiên là không cam lòng bị Vũ Văn Mặc bỏ quên, liền muốn tìm mọi cách để đi gặp Vũ Văn Mặc, rằng ta còn tự mình làm điểm tâm đưa đến thư phòng của Vũ Văn Mặc, đáng tiếc, nàng vừa định tiến vào thì đã bị Tri Thu ngăn ở ngoài cửa.

Nhị phu nhân mềm giọng nói với Vũ Văn Mặc ở trong thư phòng đề hắn đáp ứng. Đáng tiếc, hắn chỉ nói đúng hai từ, “Lui ra.” Nàng không cam lòng cũng phải đưa điểm tâm cho Tri Thu, sau đó rời đi.

Sau khi Tri Thu đem điểm tâm vào thư phòng, Vũ Văn Mặc nhìn lướt qua điểm tâm, lúc này hắn cũng có chút đói, liền cầm lấy một khối bánh hoa quế ăn một chút.

Vừa ăn xong, hắn liền cau mày, đem khối bánh đặt xuống.

Tri Thu thấy thế hỏi: “Vương gia, không hợp khẩu v?”

“Quá ngọt. Mang vứt đi.”

“Vâng.”

Mai viên

Vào bữa trưa, sau khi Hiến nhi nghe nói Mộ Dung Thu vì bé làm com tối thì cực kỳ vui vẻ, ôm Mộ Dung Thu cánh tay, “Mẫu thân, thật tốt! Hiến nhi thật muốn ăn ngay bây giờ luôn!”

Mộ Dung Thu ôn nhu xoa đầu của bé, mỉm cười ôn nhu nói: “Ha ha... Nói ta nghe, hôm nay xem sách gì?” Cái ngày mà Mộ Dung Lâm rời đi, bé liền đòi đọc sách, sau đó sẽ làm đại quan.

Một đứa trẻ chỉ mới ba tuổi lại muốn đọc sách.

Làm Mộ Dung thu có chút ngoài ý muốn là bé lại biết không ít chữ. Biết vậy, nài nỉ liền cho là Liễu Ngọc Nhi dạy.

“Tam Tự kinh.” Hiến nhi đỏ bừng mặt cúi đầu, hai ngày nay bé vẫn xem Tam Tự kinh, nhưng đọc mãi cũng vẫn chưa thuộc được nhiều.

Mộ Dung Thu mỉm cười. “Từ từ sẽ thuộc, Hiến nhi còn nhỏ.”

“Dạ.” Hiến nhi đáng yêu gật đầu. Bé âm thầm hạ quyết tâm, sau này lớn lên bé nhất định sẽ là đại quan, không cho bất kỳ ai khi dễ mẫu thân!

Nửa canh giờ nữa sẽ là giờ com tối, Mộ Dung Thu liền đi phòng bếp nhỏ.

Mọi thứ đã sớm chuẩn bị, sau khi bà từ cửa phòng bếp nhỏ mua đủ nguyên liệu, nài nỉ bắt tay chuẩn bị.

Hiến nhi còn nhỏ, không thể các món cay hay món phương Tây. Cho nên Mộ Dung Thu liền làm các món đơn giản cho gia đình.

Năm món ăn, một chén cháo, một món ăn vặt.

Cá nướng, tương kho cà, gà hầm ngũ quả, tôm chiên, thịt sườn kho. Cháo hầm hạt sen. Còn có thêm mứt quả. Sau khi ăn com xong, liền đem mứt quả cho Hiến nhi ăn.

Mấy bà từ cửa phòng bếp nhỏ không thể không kinh ngạc, Mộ Dung Thu đã xuống bếp một lần, cho nên mấy bà từ đều là bình tĩnh ở một bên chờ Mộ Dung Thu phân phó sẽ làm cái gì.

Khi sắc trời đã tối, mấy món ăn cũng đã chuẩn bị xong.

Tuy chỉ mấy món bình thường, nhưng mùi hương cùng màu sắc quả thật bắt mắt, quả nhiên là làm cho người ta mở rộng tầm mắt.

Mộ Dung Thu phân phó cho người bưng đến phòng, dọc theo đường đi, Văn Mai cứ không ngừng xin Mộ Dung Thu dạy mình, không ngừng nói: “Thức ăn này thơm quá!”

Thu Cúc trêu ghẹo nói: “Là muốn nấu ăn thật ngon cho phu quân tương lai!”

Văn Mai đỏ bừng mặt nói, “Mối không phải, là muốn nấu cho Vương phi ăn.”

Mộ Dung thu khẽ cười nói: “Tốt, sau này chỉ cần bán Vương phi xuống bếp, người liền ở một bên nhìn mà học.”

Mộ Dung thu vừa về đến phòng thì phát hiện trong phòng có người không được mời mà tới, hẳn còn sẽ ăn com của nàng.

“Nô tỳ gặp qua Vương gia.”

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 69

Sao hẳn lại đến? Không phải Tri Thu nói hai ngày nay hẳn bận rộn nhiều việc sao?

Nhìn hẳn ngồi cùng Hiến nhi, bộ dáng kia chính là muốn chờ nàng cùng ăn com tối. Trong lòng Mộ Dung Thu nghĩ: Hẳn thật biết chọn thời gian mà đến, cứ chọn lúc nàng xuống bếp là đến. Bất quá... Nàng cũng không biết là hẳn sẽ đến, cho nên chỉ làm có năm món, không biết có đủ bọn họ ăn hay không. Cho dù trong lòng không vui, nhưng nàng cũng không biểu hiện ra bên ngoài, vẫn phúc thần hành lễ với Vũ Văn Mặc: “Thần thiếp gặp qua gia.”

“Đứng dậy đi.” Vũ Văn Mặc thần nhiên nói. Tầm mắt rơi vào hai nắm thức ăn do hai nha hoàn bưng sang lưng Mộ Dung Thu, hẳn là nghe Tri Thu nói đêm nay nàng vì Hiến Nhi mà tự xuống bếp, kết quả là đến lúc dùng com tối, hẳn tự nhiên lại đến Mai viên.

Hiến nhi nghe thấy được mùi thơm của các món ăn, thân thể liền chạy về phía Mộ Dung Thu, sau ôm lấy Mộ Dung Thu mà ngây thơ nói: “Mẫu thân, Hiến nhi thật đói!”

Mộ Dung Thu xoa xoa đầu bé, cười nói: “Ha ha... Bây giờ, chúng ta cùng ăn.”

“Thật tốt quá.” Hiến nhi cười như hoa, hai lúm đồng tiền trên mặt càng lộ rõ, nhìn rất là đáng yêu. Mộ Dung Thu nắm tay bé cùng đi đến cạnh bàn, ngồi xuống.

Nàng ngồi đối diện Vũ Văn Mặc, còn Hiến nhi lại là ngồi ở một bên.

Bọn nha hoàn đem các món ăn để trên bàn. Lúc ấy cái nắp đĩa ra, mùi thơm của các món liền tỏa ra bốn phía, làm cho Vũ Văn Mặc và Hiến nhi liền muốn ăn, Hiến nhi nhếch đôi mắt phượng, hồ: “Mẫu thân, những thức ăn này nhìn rất đẹp! Nhất định ăn sẽ rất ngon.”

Vũ Văn Mặc nhìn từ món này đến món kia, sau khi không thấy màu đỏ gai mắt, trong con người hình như có ý cười. Sau khi nghe được lời của Hiến nhi, trong lòng cũng đồng ý. Tuy thái độ của Mộ Dung Thu giả dối, đa biến như hồ, nhưng tay nghề cũng phải khiến cho hẳn ngạc nhiên. (lần trước Thu tỷ cho anh ý ăn mấy món cay... giờ anh ý gai mắt màu đỏ là đương nhiên)

Sau khi Mộ Dung thu nghe được lời tán thưởng của Hiến nhi, cũng khẽ cười, khi xuống bếp niềm vui lớn nhất chính là khiến cho mọi người ăn xong cảm thấy ngon, liền giờ ngón tay cái ra mà tán thưởng.

Tri Thu ở một bên hầu hạ vì Vũ Văn Mặc gấp cá nướng, tương kho cà, tôm chiên, cháo hầm hạt sen.

Còn Mộ Dung Thu thì gấp thức ăn cho Hiến nhi.

Hiến nhi vừa ăn được hai miếng sườn liền kêu to: “Hiến nhi chưa từng ăn qua món nào ngon như vậy! Ăn quá ngon.”

Từ nãy đến giờ, Vũ Văn Mặc dùng com tạo nhai, tuy chỉ mới ăn thật gà và chút cá nướng thì cũng ngạc nhiên, nhưng bằng sơn cuối cùng vẫn là bằng sơn, khiến cho mọi người nhìn không ra hẳn đang vui, buồn hay giận.

Mộ Dung Thu thấy hẳn hình như không thích món ăn này cho lắm, nhượng nhượng mảy nói: “Món này là cá nướng, tuy nói thì đơn giản nhưng thiếp đã dùng gần một canh giờ để làm. Thật ra thì món này nấu rất phức tạp.”

“Ừ.” Nghe vậy, Vũ Văn Mặc đem miếng cá trong miệng nuốt xuống, ngẩng đầu nhìn Mộ Dung Thu, sau đó trả lời.

Tri Thu có chút kinh ngạc nhìn Vũ Văn Mặc, nàng chưa từng thấy Vương gia ăn nhiều như vậy. Chỉ có một món cũng ăn thật nhiều. Nàng lập tức gấp thêm tương kho cà.

Hiến nhi thấy Vũ Văn Mặc ăn tương kho cà, bé cũng vươn đôi đĩa chỉ về món đó, Mộ Dung Thu thấy thế liền cho Hồng Lăng múc hai chén com tẻ nhỏ đưa cho Hiến nhi và Vũ Văn Mặc.

“Đây là tương kho cà, ăn chung với com tẻ thì rất ngon.” Mộ Dung Thu cười nói. Tương kho cà giống như một món ăn của phương Bắc, cũng ăn chung với com tẻ, mà nàng thì rất thích ăn cà, cho nên mỗi lần ăn đều phải ăn chung với com tẻ.

Vũ Văn Mặc ăn cà, sau khi ăn thì hương thơm vẫn còn đọng lại, hương cà, hương hành, hương tỏi cùng hòa quyện với nhau, dùng chung với com tẻ, quả nhiên là rất ngon. Tri Thu thấy thế liền gấp thêm cà.

Hiến nhi ra sức ăn, không có thời gian nói, cứ cách một lúc bé lại hô ‘ăn quá ngon’. Làm cho Mộ Dung Thu cười không ngừng.

Vũ Văn Mặc nhìn món gà hầm ngũ quả, Tri Thu liền vì Vũ Văn Mặc gấp một miếng gà cùng nếm. Đây là lần thứ ba hẳn được ăn món do nàng làm. Ba lần làm gà đều có chút khác nhau, lần này gà nhìn trắng nõn, hương vị cũng là cực kỳ tươi mới.

“Ăn chậm một chút, đừng có gấp.” Mộ Dung Thu vuốt ve đầu Hiền nhi, ôn nhu nói.

Vũ Văn Mặc ngừng đầu nhìn, thấy Mộ Dung Thu ôn nhu chăm sóc cho Hiền nhi, còn giúp bé lau đi vết thức ăn dính trên miệng, con người khẽ lóe lóe.

“Mẫu thân, cái này ăn thật ngon! Giòn lắm.” Hiền nhi hết lòng mà ca ngợi món tôm chiên.

Lúc này, Vũ Văn Mặc cũng ăn một miếng, trong lòng thầm khen, màu sắc vàng nhạt, bên ngoài giòn còn bên trong lại mềm, hương thơm cũng rất được.

Mộ Dung Thu sợ Hiền nhi ăn nhiều như vậy, không thể ăn cháo hầm hạt sen được, liền quay đầu phân phó cho Hồng Lăng, múc cho Hiền nhi một chén cháo.

Nhưng lực chú ý của Hiền nhi đã bị tôm chiên hấp dẫn, chỉ nghĩ ăn thật nhiều món này, sau khi thấy chén cháo, cũng không ăn.

Thấy thế, Mộ Dung Thu cười nói: “Món này là cháo hầm hạt sen, món này giúp dễ tiêu hóa, sức khỏe không tốt dùng nhiều sẽ tốt, Hiền nhi ăn nhiều như vậy, rất khó tiêu hóa. Nghe mẫu thân, húp vài ngụm đi.”

Hiền nhi nghe vậy, liếc nhìn món tôm chiên một chút, sau đó cúi đầu đem chén cháo húp một hơi cạn sạch. Bé ngừng đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn Mộ Dung Thu nói: “Hiền nhi nghe lời, về sau mẫu thân sẽ thường xuyên xuống bếp nấu ăn cho Hiền nhi có được không?”

“Được.” Mộ Dung Thu cười đáp ứng.

Lúc này Vũ Văn Mặc cũng trư nhả uống một ngụm cháo hầm hạt sen, hương vị thơm nhẹ, hòa tan trong miệng, sau khi ăn vào thì dạ dày đúng thoải mái hơn nhiều. Sau khi nghe đoạn đối thoại của Hiền nhi và Mộ Dung Thu, con người trầm trầm lắc lên một cái.

Sau khi hạ nhân dọn dẹp bàn ăn xong, liền dâng trà và hoa quả.

“Vương phi còn làm một món ăn vật cho tiểu thiếu gia! Nhìn rất ngon.” Hồng Lăng cười nói, trên tay bưng đến một mâm đầy mứt quả.

Trên mâm có bốn loại mứt quả.

Sau khi Hiền nhi thấy, lập tức bị hấp dẫn, “Đây là cái gì?”

“Gọi là mứt quả, dùng dừa tươi cùng vài loại hương liệu khác để làm. Ăn rất ngon miệng.” Mộ Dung Thu cười giải thích.

Lúc này, đã qua hai canh giờ sau khi ăn cơm tối, Vũ Văn Mặc vẫn như cũ, im lặng ngồi thưởng thức trà, sau khi nghe thấy đoạn đối thoại của bọn họ, liền nhìn đến mứt quả.

Hiền nhi đã no nhưng vẫn đưa tay chuẩn bị cầm một miếng mứt quả, Mộ Dung Thu lập tức ngăn cản nói: “Bây giờ không thể ăn. Chút nữa rồi ăn.”

“Vi sao?” Hiền nhi nhìn mứt quả, miếng đã gần chảy nước bọt, bé thật muốn ăn, nhưng sau khi nghe Mộ Dung Thu nói, bé liền đặt mứt quả trở lại.

Vũ Văn Mặc nghe vậy, con người có chút không hiểu nhìn Mộ Dung Thu.

Mộ Dung Thu khẽ cười nói: “Hiền nhi vừa ăn xong tôm chiên? Nếu bây giờ ăn thêm sẽ không tốt. Nếu bây giờ Hiền nhi muốn ăn mứt quả, sẽ dễ bị nôn mửa, chẳng vâng đâu!”

“Vi sao?” Những lời này là do Vũ Văn Mặc hỏi ra.

Khóe miệng Mộ Dung Thu giật giật, nàng không thể dùng ngôn ngữ của hiện đại để giải thích, nói tôm chiên có nhiều an-bu-min và còn có nhiều can-xi. Nếu như bắt bọn chúng nhau với hoa quả, như cây nho, cây lựu, dứa, cây hồng,... dạ dày sẽ tiêu hóa chậm chạp dính dính đường an-bu-min, hơn nữa hai sản cùng hoa quả kết hợp sẽ gây ra kích thích với dạ dày, làm cho thân thể cảm thấy khó chịu, xuất hiện nôn mửa, chẳng vâng đâu, nhức huyết thái dương và đau bụng đi tả. Nếu ăn hải sản trước rồi thì phải chờ đến nửa canh giờ sau mới ăn tiếp hoa quả.

Nhưng nếu hần đã hỏi, nàng không thể không trả lời, cúi đầu trầm giọng nói: “Có rất nhiều loài thực vật tương khắc nhau. Giống như nhiễm bệnh thì uống thuốc Đông y, cũng lấy độc trị độc?”

Nghe vậy, Vũ Văn Mặc trầm mặc không nói.

Một lát sau, Hiền nhi chơi đùa đã mệt, liền trở về phòng đi ngủ, trước khi đi còn không quên nói Hồng Lăng sáng sớm ngày mai phải đem mứt quả qua phòng bé.

Mộ Dung Thu nghiêng đầu nhìn thoáng qua Vũ Văn Mặc, tâm trạng đã có chút lo lắng.

“Bản Vương còn có việc phải xử lý, người nghỉ ngơi đi.” Vũ Văn Mặc nhận ra ánh mắt của nàng, đôi mắt lạnh như băng, không có chút độ ấm, đứng dậy nói.

Mộ Dung Thu lập tức đặt ly trà xuống, tăng đã ở trong lòng liền rơi xuống, thở phào nhẹ nhõm, đứng lên nói, “Thiếp cung tiễn gia.”

Vũ Văn Mặc gật đầu, kiên quyết rời đi, để lại cho Mộ Dung Thu một bóng lưng rộng cùng cô đơn.

Bóng đêm đến, người người đã an giấc.

“Vương phi, vì sao Vương gia không ở lại?” Hồng Lăng nghi hoặc hỏi. Nàng ở một bên hầu hạ, thấy Vương phi và Vương gia cùng nhau ở chung thì, hai người đều có nét gì đó rất giống nhau, rõ ràng Vương gia và Vương phi đã thành thân hơn hai năm, bây giờ cũng chỉ như người xa lạ có quen biết một chút. Tối hôm nay vốn là một rất cơ hội tốt, Vương phi không nên buông tha.

“Có một số việc, người không biết. Đóng kỹ các cửa, người lui ra đi về nghỉ ngơi đi.” Mộ Dung Thu cười nhạt nói.

Hồng Lăng thấy Mộ Dung Thu như vậy, không hỏi thêm nữa. Gật đầu liền lui ra.

Lại qua ba ngày.

Mộ Dung Thu vừa đọc xong một quyển tiểu thuyết, thầm nghĩ tình yêu của hai nhân vật thật quá đơn điệu. Không có oanh oanh liệt liệt, chỉ có tình chàng ý thiếp. Hai người đều tuấn nam mỹ nữ, gia đình thì môn đương hộ đối, thật đẹp đôi.

Nàng thuận tay cầm lấy một quyển, nhìn văn án, là giang hồ hào kiệt, cũng giống với truyện Thủy Hử. Vừa định mở ra xem, người của đại trù phòng đã tới.

“Bẩm Vương phi, Trầm bà tử và Lý mụ đánh nhau. Mấy bà tử đều có gắng khuyên can nhưng không được.” Một bà tử của đại trù phòng sốt ruột đến tìm Mộ Dung Thu, muốn họ Mộ Dung thư khứ khuyên can.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu nhướng mày hỏi: “Vi sao đánh nhau?”

“Trầm bà tử muốn đến tố giác với Thẩm trác phi, nói Lý mụ đã lấy ngân lượng của đại trù phòng. Thẩm trác phi sẽ đem toàn bộ ngân lượng Lý mụ cho vào túi lấy ra, nếu không sẽ đem Lý mụ đuổi ra vương phủ. Lý mụ nghe Trầm bà tử cáo trạng, liền ở ngay đại trù phòng mà cùng Trầm bà tử tranh chấp, Lý mụ nói bà ta không có tham ô. Nhưng Trầm bà tử lại nói Lý mụ lấy ngân lượng. Cho nên hai người liền ở tại trù phòng mà đánh mắng nhau.” Bà tử kia đem mọi chuyện đã xảy ra nói với Mộ Dung Thu.

Tham ô? Thái độ Lý mụ nàng đã nghe Thu Cúc nói qua, có chút nhiệt tình, thẳng thắn cũng rất tốt bụng, chuyện tham ô ngân lượng, bà ta sẽ không làm đi.

Nhưng Trầm bà tử sao lại nói vậy?

Bà tử thấy Mộ Dung Thu chần chờ, liền nói: “Trầm bà tử cho đi gọi Thẩm trác phi đến chủ trì công đạo. Còn Lý mụ nhờ nô tỳ đến đây mời Vương phi đến trù phòng chủ trì công đạo.”

Ánh mắt Mộ Dung Thu khẽ chuyển động, Lý mụ là muốn nàng giúp đỡ? Xem ra hôm nay cần phải đến đại trù phòng một chuyến. “Đi đến đại trù phòng, bản Vương phi thật muốn biết là chuyện gì xảy ra.”

“Vâng ạ.”

Lúc Mộ Dung Thu đến đại trù phòng thì Thẩm trác phi đã tới. Nàng ngồi ở trong sân nhìn Trầm bà tử và Lý mụ, thần sắc ngưng trọng.

Sau khi phát hiện Mộ Dung Thu đến, mọi người hành lễ nói: “Nô tỳ gặp qua Vương phi.”

Thẩm trác phi nghe vậy, cũng xoay người nhìn Mộ Dung Thu, hành lễ nói: “Muội muội gặp qua tỷ tỳ. Tỷ tỳ cũng đã biết chuyện của đại trù phòng?” Thẩm trác phi có chút tức giận: Mộ Dung Thu tới cũng thật nhanh. Đại trù phòng chính là nơi dễ dàng tham ô nhất, ai quản ai được chứ. Hôm qua, một chương quỹ của cửa hàng đến gặp nàng, nói mấy tháng nay, lợi nhuận giảm xuống. Chủ yếu là nói các cửa hàng của Mộ Dung Thu dùng nhiều biện pháp hấp dẫn cho nên đã số khách hàng đều chạy tới cửa hàng của Mộ Dung Thu.

Nhị gia và Tần di nương sắp trở về, không thể không đưa ta lễ, quy củ xưa nay đều vậy, nàng cũng không thể làm khác. Nhưng hôm nay, đại trù phòng lại có tham ô, nàng lại thiếu tiền, huống hồ, trước khi Nhị gia và Tần di nương trở về, nàng phải trở thành người quản sự chính của đại trù phòng.

Vốn tưởng những động tác này không gây chú ý, nhưng nghĩ không ra là Mộ Dung Thu lại còn đến. Nhìn thoáng qua tia sáng trong mắt Lý mụ, liền biết là Lý mụ luôn thông báo việc của trù phòng cho Mộ Dung Thu! Rõ ràng đây là đi cùng thuyền.

“Đúng vậy, tiếng động ồn như vậy, muốn không biết cũng có chút khó. Vừa lúc bản Vương phi ăn xong điểm tâm, trong lúc rảnh rỗi liền đến xem, muốn biết chuyện gì đã xảy ra.” Mộ Dung Thu khẽ cười nói, ánh mắt sắc bén nhìn lướt qua Thẩm

trắc phi, sau đó nhìn Lý mụ và Trầm bà tử.

Sau khi Lý mụ và Trầm bà tử thấy được ánh mắt của Mộ Dung Thu, lập tức cúi đầu đến mức thấp nhất.

Thẩm trắc phi cũng cười nói: “Chút chuyện nhỏ này thì muội giải quyết cũng được đi. Không dám làm phiền tỷ tỷ. Bất quá... Hai người điều là nô, hòi rồ, biết rồ liền có thể.”

“Thẩm trắc phi đừng lo cho bản Vương phi, nếu bản Vương phi đã tới, liền ngồi xem một chút, coi như còn có thể giúp Thẩm trắc phi. Dù sao thì tham ô, tội cũng không nhỏ, nếu Lý mụ thực sự làm thì không phải chỉ cần đuổi ra vương phủ như vậy được.” Anh mắt Mộ Dung Thu dừng trên người Thẩm trắc phi, cuối nhạt khước từ nói.

Nàng vừa nói xong, Lý mụ liền hoảng sợ nhìn Mộ Dung Thu. Bà hoảng sợ, Vương phi không phải đến giúp bà?

Trầm bà tử lại âm thầm cười trộm, xem ra Vương phi cũng là đứng về phía bà.

“Vâng.” Thẩm trắc phi đáp. Bây giờ nói năng ta rồi đi thì không có khả năng. Bất quá... Nghe lời này Mộ Dung thu, mắt nhìn về phía Trầm bà tử, chẳng lẽ Mộ Dung Thu muốn nhân cơ hội này để thu Trầm bà tử? Nghĩ tới đây, Thẩm trắc phi cau chặt mày.

Mộ Dung Thu âm thầm đem thần sắc của ba người thu vào mắt, sau đó lạnh lùng nói: “Nhưng nếu là bịa đặt, bản Vương phi tuyệt đối không tha!”

Trầm bà tử thần kinh kịch liệt run lên, trên trán chảy ra mồ hôi. Lý mụ nghe xong lời này, liền đoán là Vương phi đến giúp bà.

“Tỷ tỷ mời ngồi. Đề muội đi thăm vấn.” Thẩm trắc phi cung kính nói với Mộ Dung Thu. Nàng xoay người, ngoan độc trừng mắt nhìn Trầm bà tử, Mộ Dung Thu vừa nói thế, bà ta đã lo lắng không yên, thật đúng là nhát gan!

Trầm bà tử cúi đầu càng thấp hơn, trong lòng bồn chồn.

“Làm phiền Thẩm trắc phi.” Mộ Dung Thu gật đầu đáp ứng.

Sau khi Mộ Dung Thu đồng ý, Thẩm trắc phi nhìn về phía Lý mụ, giọng nói trầm xuống, chất vấn: “Lý mụ người không nhận tội?”

Lý mụ đập đầu hai cái dưới chân Thẩm trắc phi, thái độ cường ngạnh: “Nô tỷ không có tội. Nô tỷ chưa từng tham ô, là Trầm bà tử vu oan cho nô tỷ.” Bà nhát gan, nên không dám tham ô, chỉ sợ sau khi bị chủ tử phát hiện, bà sẽ bị đuổi ra khỏi vương phủ, có thể sẽ bị bán cho người mới giới.

Thẩm trắc phi gật đầu, lại hỏi Trầm bà tử: “Trầm bà tử, người có chứng cứ gì để chứng minh Lý mụ tham ô?”

Trầm bà tử cũng đập đầu hai đầu. Trả lời: “Nói, hai ngày nay, nô tỷ luôn thấy Lý mụ lên lầu, có chút hiếu kỳ, nô tỷ cũng nhìn đến bà ta mấy lần, mới phát hiện bà ta dĩ nhiên ba nghìn lượng bạc cất vào ngăn sau đó đem về phòng. Sau đó, nô tỷ đến kiểm tra sổ sách, phát hiện hàng này dùng nhiều bạc hơn tháng trước. Liền biết là Lý mụ tham ô, bạc căn bản đều do Lý mụ lấy!”

“Người là đang nói suông, Trầm bà tử, người có dụng tâm? Sao ta lại cho là người tốt?” Sau khi Lý mụ nghe Trầm bà tử nói, khí sắc trên mặt đỏ lên, chỉ vào Trầm bà tử, ngón tay run. Tức giận đến nói không được.

“Đây là sự thực! Điều là sự thực!” Trầm bà tử nói Thẩm trắc phi.

Mộ Dung Thu lạnh lùng nhìn, bây giờ nàng đã xác định là Trầm bà tử nói oan cho Lý mụ. Cho nên ở một bên đem ánh mắt của các nàng và thần sắc thu vào mắt, sau đó cẩn thận suy tính.

“Vương phi, nhìn qua thì Trầm bà tử không giống như là nói láo.” Hồng Lăng khom người ở bên tai Mộ Dung Thu nói nhỏ.

“Nhìn hơn nữa.” Mộ Dung Thu nhẹ giọng nói.

Thẩm trắc phi nghiêng đầu nhìn lướt qua Mộ Dung Thu, thấy nàng không nói gì, liền tiếp tục hỏi: “Trầm bà tử người cũng biết là người nói cái gì? Đây cũng không phải là việc nhỏ, nếu như để ta phát hiện người nói oan cho Lý mụ, như vậy, hậu quả người có thể không gánh nổi.”

Trầm bà tử cắn răng trả lời: “Nô tỷ chắc chắn.”

“Lý mụ, ta cũng sẽ không để người khác nói oan cho người. Ta sẽ cho người tới lấy sổ sách đến, sau đó đối chiếu, nhìn xem có thiếu ngân lượng hay không.” Trầm trắc phi nhìn về phía Lý mụ nói.

Nghe vậy, Lý mụ gật đầu, biểu thị không có ý kiến.

Một lát sau, người đi đến phòng Lý mụ lấy sổ sách đã trở về, người nô đem sổ sách giao cho Thẩm trắc phi. Sau khi Trầm trắc phi nhận lấy, liền lật ra xem, cẩn thận nhìn mấy ngày nay.

Nhưng tính toán kỹ sẽ mất rất nhiều thời gian, chắc phải mất hai đến ba ngày chứ mà trong vài canh giờ tính toán xong thì sợ là không được. Nàng cau mày nhìn về phía Trầm bà tử, “Người nói Lý mụ đã có hành vi tham ô nhiều ngày, mà người cũng đã nhìn sổ sách, như vậy người muốn chỉ chỗ thiếu ngân lượng cho ta.”

Dứt lời, nàng đem sổ sách đưa cho Trầm bà tử. Trầm bà tử lập tức vội vàng tìm kiếm, bởi vì lo lắng hoặc là vì sợ nên lòng bàn tay của bà đều là mồ hôi, làm cho sổ sách cũng thấm chút ít mồ hôi.

Mộ Dung Thu đương nhiên biết nội này tính toán kẻ hậu, cho nên Thẩm trắc phi nhìn mấy lần liền không nhìn tiếp, hay nói là không có cách để biết đúng sai trong thời gian ngắn như vậy. Cho nên mới vớt cho Trầm bà tử.

Nhưng... Con người Mộ Dung Thu lúc sáng, đây là điểm đáng ngờ đi! Trầm bà tử cũng chỉ là một hạ nhân làm việc nặng ở trừ phòng, tuy có biết tính toán, nhưng làm sao có thể so với Thẩm trắc phi. Nếu vậy, làm sao nàng ta lại không phát hiện chỗ không thích hợp? Chẳng lẽ đã sớm biết? Nhìn lướt qua lý mụ, thấy thần sắc bà không chút e ngại, trong lòng nàng liền có kết quả.

Trầm bà tử tìm kiếm nửa ngày, mọi người đều sắp mất hết kiên nhẫn, Trầm bà tử liền kinh hô: “Chính là chỗ này, vốn là hai trăm lượng, kết quả ngày thứ hai dĩ nhiên lại thiếu một trăm lượng!”

Lý mụ kinh ngạc không thôi, nhìn về phía chỗ Trầm bà tử chỉ, không dám tin trừng trừng hai mắt, “Không có khả năng! Nô tỷ chưa bao giờ lĩnh quá hai trăm lượng! Hôm nay nô tỷ cũng chỉ đến phòng thu chỉ lĩnh một trăm lượng bạc!”

“Chứng cứ trước mặt, người có nói gì thì cũng không có ai tin người.” Trầm bà tử vừa nghe Lý mụ hô to, liền ngoan độc nhìn Lý mụ, lạnh giọng nói.

Thẩm trắc phi tiếp nhận sổ, thấy chỗ này đúng là có hai trăm lượng, kết quả qua ngày thứ hai lại thiếu một trăm lượng. Ngắc đầu nhìn Lý mụ, nhủ mày nói: “Lý mụ, chứng cứ vô cùng xác thực, người có lời gì muốn nói?”

“Không phải. Xin Thẩm trắc phi tin tưởng nô tỷ, nô tỷ tuyệt đối không có lĩnh quá hai trăm lượng. Cũng không có tham ô một trăm lượng. Điều là Trầm bà tử vu oan cho nô tỷ.” Lý mụ kinh hoàng lắc đầu, bây giờ bà khổ đến nói không nên lời, rõ ràng là bà đã ghi vào sổ sách một trăm lượng, làm sao lại biến thành hai trăm lượng? Nhìn về phía Trầm bà tử đang đắc ý, bà tức giận nói, “Trầm bà tử, là người vu oan cho ta!”

“Chớ nói nhảm, từ trước đến nay ta luôn thành thật, làm sao sẽ vô duyên vô cớ vu oan uống người?” Trầm bà tử lập tức trở về nói.

Thẩm trắc phi thấy thế liền nói: “Chứng cứ trước mặt, thì là ta không thể thiên vị cho Lý mụ người được. Dù sao đây là phủ Nam Dương Vương, có quy củ, nề tình Lý mụ người đã ở trong vương phủ tám năm, liền không giao người cho quan phủ, người đến phòng thu chỉ lý lĩnh tiền của tháng này rồi rời khỏi vương phủ.”

Đuổi ra vương phủ? Tại sao lại như vậy! Bà vẫn còn đang bán cho vương phủ, giờ bị đuổi đi, muốn tìm được chủ tử mới, mà bà không có kế ước thì không thể. Như vậy, chẳng phải giống như đi chờ chết? Nghĩ tới đây, Lý mụ nghĩ đến Mộ Dung Thu, bà vội bỏ đến chân Mộ Dung Thu, đập đầu cầu xin Mộ Dung Thu nói: “Xin Vương phi mau cứu nô tỷ. Chuyện này không phải do nô tỷ làm, nô tỷ xin thề, nếu như nô tỷ tham ô nhất định sẽ chết không được từ tể!”

Các bà tử vây quanh xem đều có chút không đành lòng quay đầu đi chỗ khác, Lý mụ đối xử với các bà rất tốt, hơn nữa luôn ra tay giúp đỡ các bà. Nếu nói Lý mụ tham ô, các bà không tin. Nhưng quyền sở kia lại viết rõ ràng như thế, Lý mụ thật sự tham ô một trăm lượng.

Một trăm lượng đối với một gia đình bình thường, thật đủ cho bốn đến năm người ăn còn chỉ tiêu trong hai năm.

Mộ Dung Thu cười nhạt, đang muốn mở miệng, Thẩm trắc phi đã giành nói: “Tỷ tỷ, chứng cứ này vô cùng xác thực, sổ sách là do Lý mụ viết, đúng là thiếu một trăm lượng bạc. Coi như tỷ và muội đều muốn tin tưởng Lý mụ, nhưng cũng không có cách nào. Lý mụ, không cần nhiều lời. An phận mà rời đi đi.” Mộ Dung Thu bình tĩnh khiến cho nàng cảm thấy bất an, luôn cảm thấy là Mộ Dung Thu đã nhìn ra cái gì rồi.

Trầm bà tử khản giọng nhìn về phía Mộ Dung Thu, lúc này thì không nên xảy ra chuyện gì nữa!

Lúc mọi người lo lắng không yên thì Mộ Dung Thu thần nhiên nói với Thẩm trắc phi cười nói: “Thẩm trắc phi, làm như vậy là quá lỗ mắng? Chỉ dựa vào một quyển sổ mà đã có thể định tội?? Sổ cũng có thể làm giả, Trầm bà tử cũng nói thế là nói suông nói nhảm.”

Nghe vậy, sắc mặt Thẩm trắc phi như đang bị táo bạo, nhìn Mộ Dung Thu nói: “Sổ sách là do Lý mụ viết, mà nguyên ngày thì Trầm bà tử đều ở đại trừ phòng, đương nhiên sẽ thấy hành vi của Lý mụ. Chuyện này không giả được.”

“Vậy sao?” Mộ Dung Thu cười khê, sau đó liếc nhìn sổ sách, lát sau, liền đem quyển sổ ném tới trước mặt của Trầm bà tử, giọng nhẹ như gió xuân nói: “Là người thêm một cái gạch đi?”

Trầm bà tử thần kinh kịch liệt run lên, không thể tin nhìn Mộ Dung Thu, cuống quýt lắc đầu không thừa nhận, “Không phải, nô tỷ chưa từng xem qua sổ sách!”

“Người dám nói láo!” Mộ Dung Thu lớn tiếng quát. Nhìn lướt qua Thẩm trắc phi, sau đó nói: “Nếu người chưa xem sổ sách, sao có thể thấy ngân lượng bị thiếu? Hơn nữa còn có thể biết rõ như vậy? Ta tin ở đây sẽ không có ai chỉ cần nhìn thoáng qua lại có thể biết sổ sách có lỗi, ta tin không ai có bản lĩnh đó! Mà người cũng không biết các chữ số quá lớn, sao lại nhìn là biết?”

Nghe vậy, Trầm bà tử sững sốt. Không biết nên làm sao đáp lại.

Mấy người bà từ nhìn Trầm bà từ, nghị luận âm i

Thẩm trắc phi cau chặt mày, ánh mắt khẽ chuyển. Nàng không có nghĩ tới phương diện này, không ai phát hiện ra chỗ sơ sót, nhưng lại bị nàng phát hiện.

“Huống hồ, nếu Lý mộ lĩnh quá hai trăm lượng thì sẽ dùng ‘hải’! Mà cái này lại dùng ‘nhĩ’, thế là sao? Như vậy, bản Vương phi muốn nghe xem Trầm bà từ có muốn giải thích gì không?” Mộ Dung Thu lạnh giọng hỏi. (e hèm, đoạn này ta sẽ diễn tả một cách gọn để các nàng hiểu - Lý mộ luôn viết là ‘hai trăm lượng, không có dùng ‘nhĩ trăm lượng’, thế mà trong số lại ghi ‘nhĩ trăm lượng’)

Trầm bà từ nghẹn lời, “Nô tỳ... Nô tỳ...”

Mộ Dung Thu quay đầu phản phó cho Hồng Lăng: “Mau đi hỏi phòng thu chi, trong vòng năm ngày gần đây, Lý mộ có lĩnh quá hai trăm lượng không.”

“Vâng.”

Lời này vừa nói ra, trong lòng Trầm bà từ trầm than, nàng đã quên đi phòng thu chi! Cũng không có nghĩ là sẽ có người nhớ đến phòng thu chi. Mà ngày nay, Lý mộ cũng không có lĩnh quá hai trăm lượng.

Ngay cả Lý mộ cũng có chút sững sờ, tại sao bà không nghĩ đến phòng thu chi? Nếu bà nghĩ đến thì cũng đã không cần phải hoảng sợ như vậy.

“Thẩm trắc phi, mau cứu nô tỳ.” Trầm bà từ biết, chỉ cần Hồng Lăng trở về, lời nói dối của bà sẽ bị vạch trần, bà tuyệt vọng cầu xin Thẩm trắc phi.

Thẩm trắc phi cau mày, nhìn lướt qua Mộ Dung Thu, lạnh lùng nói với Thẩm bà từ nói: “Việc này là người dựng lên, thiếu chút là nói oan cho Lý mộ.” Lời thì nghe bình thường, nhưng ý tứ sâu xa chính nàng cũng không bảo vệ được bà ta.

Trầm bà từ vừa nghe, sắc mặt trắng bệch, bây giờ mới biết sợ. Nhưng việc này là do Thẩm trắc phi sắp xếp. Nếu như không phải do Thẩm trắc phi vào hai ngày trước, sau khi nhìn thấy bà, lại nói bà dùng thủ đoạn để đuổi Lý mộ đi thì bà cũng không có bịa đặt chuyện này!

Mộ Dung thu nhìn thoáng Thẩm trắc phi và Trầm bà từ, khẽ cười nói với Trầm bà từ: “Trầm bà từ có nỗi khổ? Chỉ cần người nói ra nguyên nhân là gì, bản Vương phi liền xem xét để cho người tiếp tục ở lại đại trù phòng.”

Hai mắt Trầm bà từ vô thần nhìn Mộ Dung thu, muốn nói việc này là do Thẩm trắc phi sắp xếp. Nhưng cẩn thận suy nghĩ, ngày ấy Thẩm trắc phi không có nói thẳng, chỉ là ngậm ngậm nói. Có lẽ bà sa? Cho dù bà có nói, Thẩm trắc phi cũng sẽ nói không có. Như vậy thì kết cục của bà sẽ càng thảm hại hơn.

Nghe vậy, Thẩm trắc phi nhìn lướt qua Mộ Dung Thu, đáy mắt xẹt qua tia sáng lạnh. Bất quá... Nàng ta lại cười. Nàng làm sao có thể cho Trầm bà từ cơ hội, cũng như cho Mộ Dung Thu cơ hội tấn công nàng?

Trầm bà từ trầm mặc, Mộ Dung Thu trong lòng hiểu rõ, Thẩm trắc phi thông minh hơn Đại phu nhân rất nhiều, dù làm gì cũng sẽ chừa đường lui cho bản thân. Nàng có chút thương hại nhìn thoáng qua Trầm bà từ, dễ dàng bị lừa như vậy, kết quả cuối cùng thì bà ta cũng chỉ là quân cờ, là một quân cờ có nỗi khổ nhưng không nói ra được!

Một lát sau, sau khi Hồng Lăng trở về, liền nói trong năm ngày gần đây Lý mộ không có lĩnh quá hai trăm lượng bạc. Cho nên chuyện này đều là do Trầm bà từ dựng lên.

Mọi người kinh ngạc ồ lên, Lý mộ cảm tạ Mộ Dung Thu, trong lòng còn thầm thở sẽ trung thành với nàng suốt đời.

Trầm bà từ nhìn Thẩm trắc phi, hy vọng Thẩm trắc phi sẽ vì bà mà lên tiếng, nhưng đợi cả nửa ngày, cũng không có thấy Thẩm trắc phi nói gì, liền triệt để tuyệt vọng.

Bất quá Thẩm trắc phi vô như chỉ chút tức giận nhưng không nổi, sau khi dạy dỗ Trầm bà từ vài câu, liền đem Trầm bà từ bán cho người mới giới, còn cố ý nói Trầm bà từ đã được bán cho một người vô cùng tốt. (bán cho mới giới thì thôi rồi...)

Mộ Dung Thu thờ ơ, Thẩm trắc phi tốt như vậy? Một quân cờ vô dụng, nàng cũng sẽ không đối xử tốt đến vậy. Chỉ là tiếc cho Thẩm bà từ, lại quá hồ đồ! Chuyện này nàng hiểu rõ, Trầm bà từ đã sống chết vì Thẩm trắc phi. Cuối cùng rơi vào kết quả này.

Giải quyết xong việc này, Thẩm trắc phi liền rời đi trước. Mộ Dung Thu cũng chuẩn bị rời đi thì Lý mộ lại quý gối trước mặt Mộ Dung Thu, dập đầu tạ ân, “Nếu như hôm nay không có Vương phi làm chủ cho nô tỳ thì lúc này nô tỳ đã bị đuổi ra vương phủ rồi. Ngày sau, nô tỳ nhất định sẽ tận tâm tận lực quản thật tốt đại trù phòng, không khiến cho Vương phi thất vọng.”

Bà đã biểu hiện là bà sẽ vì Mộ Dung Thu làm mọi chuyện.

Đúng như trong dự liệu, nhưng vẫn khiến Mộ Dung Thu có chút kinh hi, dù sao nàng chọn Lý mộ cũng là vì bà ta từng là người của Thẩm trắc phi, nhưng nàng vẫn chưa làm cho bà ta phục nàng thật tâm, nhưng giờ đã phục rồi!

Loại cảm giác này nói thế nào nhỉ? Giống như bò ra hai vạn, kết quả vẫn thu về hai vạn nhưng lại có thêm thành quả khác.

Sau khi sắp xếp xong việc của đại trù phòng, để cho Lý mộ chuẩn bị chọn một bà từ mới tiến vào trông coi đại trù phòng thay cho Trầm bà từ. Mộ Dung Thu liền trở về Mai viên.

Trên đường đi, Hồng Lăng cười nói: “Vương phi, đến tết cùng là Trầm bà từ nghĩ gì? Rõ ràng là Thẩm trắc phi sắp xếp chuyện này, thế nhưng bà ta lại không nói? Vương phi cũng cho bà ta cơ hội nói đi.”

Mộ Dung thu cười khẽ trả lời: “Sợ là Trầm bà từ này là quả ngu xuẩn. Thẩm trắc phi chỉ là nói ngậm ngậm thôi, giờ bà ta chỉ chứng nàng ta thì cũng không được.” Thẩm trắc phi vô như vô tội. Bất quá... Trong nơi trạch viện này, không nên có lòng thương hại.

Hai người vừa trở lại Mai viên, Thu Cúc tươi cười nhìn xuân liền chạy tới, vừa chạy đến trước mặt Mộ Dung Thu, chưa kịp thở đã nói: “Vương phi, bên Thanh Châu Vương gia có tin tức.”

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Quyển 1 - Chương 70-1

“Có tin tức? Có phải đã điều tra rõ sự thật và trả lại trong sạch cho Liễu tiểu thư?” Hồng lăng nghe vậy thì kích động hỏi. Nếu như Liễu tiểu thư có thể rửa sạch oan uất này, tuy Liễu tiểu thư đã không còn trần thế, nhưng cũng phải làm cho người hại nàng sống không bằng chết!

Mộ Dung Thu cảm thấy ngoài ý muốn, nhanh như vậy? Vũ Văn Mặc viết đúng là có tác dụng lớn thật. Còn có kỹ nữ do Liễu đại nhân chọn.

Thu Cúc tiến lên đỡ lấy cánh tay trái của Mộ Dung Thu, trầm giọng nói: “Tin tức của Thanh Châu truyền đến, nói là sau khi Vương tuân phủ Đại nhân trở về, phát hiện Liễu tiểu thư bị đuổi đi, còn người quản lý hậu viện cũng chỉ là một kỹ nữ vừa được chuộc về, ông giận dữ, lập tức điều tra xem Liễu tiểu thư tại sao lại mang tội danh thông dâm. Kết quả là sau khi điều tra, thì biết trước kia Vương Quân Sơn từng ái một tiểu thiếp họ Ngô. Ngô thiếp cũng chỉ là một kỹ nữ thanh lâu thì làm gì có quyền nói, cần bản là có mệnh mà như cảm?”

“Vương tuân phủ Đại nhân liền đem Ngô thiếp bán cho người mới giới. Người mới giới nghe Ngô thiếp này hãm hại Liễu tiểu thư cũng rất tức giận, sau đó liền đem Ngô thiếp bán cho một kỹ viện hạ đẳng. Về phần Vương Quân Sơn, tuy là con của chính thất, nhưng Vương tuân phủ Đại nhân thấy bản sùng thiếp diệt thế cũng tức không chịu nổi, liền trục xuất khỏi gia phủ. Mặc cho lão phu nhân (vợ của Vương tuân phủ) cầu xin thì cũng vậy, Vương tuân phủ Đại nhân tức muốn chết nên đã nói là làm. Còn có, Vương Quân Sơn đã quỳ ở trước cửa phủ ba ngày ba đêm nhưng Vương tuân phủ Đại nhân vẫn không có động ý. Sau khi Vương Quân Sơn đã mất hy vọng liền rời khỏi Thanh Châu, giờ vẫn không biết bản lưu lạc ở đâu. Hai ngày này, Vương tuân phủ Đại nhân chạy tới kinh thành, tự mình đến tạ tội với Liễu đại nhân, còn nói sẽ trả lại của hồi môn của Liễu tiểu thư, hy vọng có thể để ông bồi tội với Liễu tiểu thư, đáng tiếc, Liễu tiểu thư đã đi. Vương tuân phủ Đại nhân nghe vậy, khó tin đến mất quên cả khóc. Cuối cùng, Liễu tiểu thư cũng được giải oan, nô tỳ tin Liễu tiểu thư ở trên trời có linh, thấy mình được giải oan thì nhất định sẽ vui mừng.”

Một đường trở về phòng, Thu Cúc liền đem hết mọi chuyện nói rõ ràng.

Thu Cúc thở dài, cũng không biết kết cục bây giờ là tốt hay xấu. Tuy Vương Quân Sơn đã có báo ứng, nhưng Liễu tiểu thư cũng không thể trở về được.

Hồng lăng viên mặt phấm hồng, Liễu tiểu thư đã thanh thản.

Đôi mắt Mộ Dung Thu lóe ra, lúc nàng xin Vũ Văn Mặc viết thư thì nàng đã biết được kết cục của Vương Quân Sơn. Bất quá, so với nỗi khổ của Liễu Ngọc Nhi đã gặp mà nói, kết cục này của Vương Quân Sơn thì thật sự là quá tốt cho bản!

Nhưng bỗng nhiên nghĩ tới Hiến nhi. Dù sao thì Hiến nhi cũng chảy máu của Vương gia! Điều này không thể nghĩ ngờ. Cho nên... “Sợ là vài ngày nữa thì Vương tuân phủ sẽ đến. Hai ngày này các người chuẩn bị tốt vào, nếu như người của Vương tuân phủ đến thì chiêu đãi thật tốt.”

“Ý Vương phi là Vương tuân phủ Đại nhân sẽ đến đem tiểu thiếp già đi? Nhưng lúc Liễu tiểu thư đi, thì đã đem tiểu thiếp già giao cho Vương phi chăm sóc. Tiểu thiếp già đã nhận Vương phi làm nghĩa mẫu, dĩ nhiên không cần rời đi. Đồng thời, trong gia phủ không có tên của tiểu thiếp già, cho nên tiểu thiếp già không cần đi theo Vương tuân phủ Đại nhân.” Hồng lăng cau mày, tiểu thiếp già hiểu chuyện biết lẽ tắc như thế lại phải trở về Vương gia, không biết sẽ sống qua một ngày thế nào.

Mộ Dung Thu dĩ nhiên hiểu Hồng Lăng lo lắng chuyện gì, nhưng Hiến nhi ở phủ Nam Dương Vương thì không thể giải oan, Vương tuân phủ nhất định sẽ đến. Chỉ là nàng hứa Liễu Ngọc Nhi, Hiến nhi sẽ do nàng nuôi lớn, như vậy mới có thể làm cho Liễu Ngọc Nhi yên lòng mà đi. Bất quá... Chuyện này có chút khó giải quyết. Người không cần lo lắng. Cũng đừng để Hiến nhi biết việc này.”

Hiến nhi cũng chỉ ba tuổi, dù hiểu chuyện nhưng cũng không thể hiểu được sự phức tạp giữa người lớn. Nàng không thể để cho bé tiếp xúc với những cái ô uế như vậy. Bất quá... Nàng sẽ làm bé hiểu, mẫu thân của bé là một nữ nhân thế gian hiếm có, đời này rất thuần khiết, đáng tiếc là bị người hãm hại.

“Vâng.” Hồng Lăng và Thu Cúc đồng thời đáp. Các nàng cũng không hy vọng Hiên nhi bị thương tổn.

Sau khi Thảm trắc phi trở về, nàng trầm mặc. Cũng lặng lẽ cho người đến đưa bạc cho người mời giới, nói người mời giới cho Trầm bà tử ngưi độc, sau này ra ngoài bà ta sẽ không thể nói lung tung.

Tuy Trầm bà tử không có chứng cứ, nhưng cứ ra ngoài nói lung tung, đem tội đổ lên người nàng, lúc đầu không tin nhưng nghe mãi cũng tin. Nàng tuyệt đối không cho phép có người hạ thấp thanh danh của nàng. Tuy Trầm bà tử im lặng vào lúc đó, nhưng dù sao cũng chỉ là một hạ nhân, cũng có thể trở mặt.

Ban đêm, Thảm trắc phi liền phân phó cho một bà tử học nấu ăn ở Mai viên làm vài món, sau đó liền cho Tú Ngọc đến thư phòng mời Vũ Văn Mặc đến Trúc viên dùng com chiều.

Vũ Văn Mặc vốn định đến Mai viên ăn com chiều, nhưng Thảm trắc phi đã đến mời hẳn nhiều lần nên liền đi Trúc viên.

Sau khi hạ nhân đem các món sắp xếp trên bàn xong, Vũ Văn Mặc mới phát hiện mấy món này hẳn đều đã ăn ở Mai viên, không nghĩ tới bà tử của Trúc viên cũng có thể làm.

Tựa hồ đã nhận ra nghi vấn của hẳn, Thảm trắc phi cười giải thích: “Những món này đều là Nhu nhi để bà tử đến Mai viên học nấu. Nghe nói là gia rất thích ăn.”

Vũ Văn Mặc gật đầu, “Mấy món này có mùi vị không tệ.” Tái nấu ăn của Mộ Dung Thu cũng không phải bình thường, hầu như món ăn do nàng nấu đều là cực kỳ ngon miệng, trừ vài món ăn cay ra.

Thảm trắc phi cười, nếu như hẳn thích, nàng tốn bao nhiêu tâm tư cũng đáng giá.

Tri Thu dựa theo món ăn yêu thích ở Mai viên của Vũ Văn Mặc, đem tương kho cà bỏ vào trong chén của Vũ Văn Mặc.

Vũ Văn Mặc ưu nhai, sau khi đem cà cho vào miệng, liền nhu mấy, tương kho cà của Mộ Dung Thu không có mùi vị này. Tuy nấu không khó ăn, cũng có thể nói là ngon, nhưng không thể so với món do Mộ Dung Thu làm. Ăn một miếng liền thôi, mấy món kia thì hẳn cũng chỉ thứ một ít.

“Gia, tương kho cà ăn với com tẻ rất ngon. Gia cũng ăn chút đi.” Thảm trắc phi đứng lên, tự mình múc cho Vũ Văn Mặc một chén com tẻ.

Tri Thu cảm thấy kỳ lạ, Vương gia không phải rất thích ăn nấy món này? Ở Mai viên thì Vương gia cùng tiểu thiếu gia đều ăn sách sẽ năm món, nhưng sao bây giờ lại...?

“Ừ.” Vũ Văn Mặc đồng ý. Trên bàn đều là mấy món quen thuộc, nhưng hẳn không thêm.

Thảm trắc phi cũng không biết tâm tư của Vũ Văn Mặc, chỉ là thấy hẳn ăn nhiều hơn so với bình thường thì cao hứng, thật ra hôm nay Vương gia đến khiến nàng rất vui. Bữa com này, đã làm cho cục đá trong lòng nàng dần rơi xuống.

...

Ngày mai, Mộ Dung Thu nhận được thư của Liễu lão phu nhân (mẹ của Liễu Ngọc Nhi), buổi chiều cũng gặp được Liễu lão phu nhân.

Lần trước, Liễu lão phu nhân cực kỳ bị thương, có lẽ đã giúp Liễu Ngọc Nhi giải oan, lần này bà cũng chỉ có chút bị thương.

“Vương tuân phủ đã trả lại của hồi môn của Ngọc nhi, lão gia nhà ta nói đem qua để Vương phi trông quản, đợi đến lúc Hiên nhi lớn thì đưa cho nó.” Liễu lão phu nhân đem một cái hộp bằng gỗ giao cho Mộ Dung Thu, trên mặt không có chút không muốn.

Mộ Dung Thu mỉm cười tiếp nhận, cũng không chậm lại, dù sao đây cũng là của Hiên nhi. “Bản Vương phi chắc chắn quản thật tốt, đến lúc Hiên nhi lớn là có thể giao.”

Liễu lão phu nhân gật đầu, “Như vậy rất tốt. Ngọc nhi là mệnh khổ, bị người hãm hại, thật vất vả, nhưng cũng đã sửa lại an cho nàng, nàng cũng không có thể tận mắt thấy. Nghĩ đến liền đau lòng. Vương Quân Sơn thật...” Bà nói xong liền không nhận được thương tâm, rơi lệ.

“Liễu lão phu nhân không cần quá thương tâm, coi như Ngọc nhi đã có thể thanh thản đi. Dù sao Vương Quân Sơn kia đã bị báo ứng. Ngày sau Vương Quân Sơn không có gia tộc ở sau chống đỡ, chỉ có thể chết. Mà Ngô thiếp kia chỉ có thể mỗi ngày ở ký viện hạ đẳng tiếp khách, cũng coi như trừng phạt đúng tội!” Mộ Dung Thu vỗ vỗ mu bàn tay của Liễu lão phu nhân, lời nói nhỏ nhẹ an ủi.

Đó là kết cục của ái thiếp kia? Như vậy cũng tốt. Nàng mỗi ngày ở trong ký viện tiếp khách, ngay cả lúc ngủ cũng tiếp khách. Không nghĩ cũng biết, cuộc sống của nàng ta rất thảm.

Nhưng... So với Ngọc nhi của bà thì còn quá nhẹ.

“Nếu không phải Lão gia ngăn cản, ta thật muốn chém tên Vương Quân Sơn kia thành nghìn mảnh. Ngọc nhi gả cho hẳn, hẳn lại thể thoát yêu nàng, lúc đó ta hồ đồ, không có nghĩ nó chỉ là lời giở bên tai, hẳn không làm được.” Liễu lão phu nhân cảm hận mình, biết vậy bà đã không gả con cho hẳn. Có lẽ thấy Mộ Dung Thu dụ dỗ, lại có quan hệ tốt với Ngọc nhi, hàng phòng vệ trong tâm liền bị phá vỡ, đem toàn bộ chuyện nói cho nàng. Mộ Dung Thu ngẩng đầu nhìn lướt qua Thu Cúc.

Thu cúc thấy ánh mắt của Mộ Dung Thu, liền đi ra ngoài, gác ở trước cửa.

“Ngọc nhi đã đi, Liễu lão phu nhân chú ý thân thể. Đừng để Ngọc nhi xuống đất mà vẫn phải lo lắng cho người.” Mộ Dung Thu nhẹ giọng trấn an nói.

Liễu lão phu nhân lau nước mắt, không ngừng gật đầu, bà bị thương ngồi im lặng, nhưng bỗng nhiên bà nhớ tới một điều, liền nói với Mộ Dung Thu: “Sợ là Vương tuân phủ Đại nhân sẽ đến vương phủ cầu kiến Vương phi.”

“Là định đến đem Hiên nhi đi?” Mộ Dung Thu nhẹ giọng hỏi lại.

“Vương tuân phủ nói, dù sao thì Hiên nhi cũng là con của tên kia, là của đích tôn của ông ta. Đã trừng phạt người hãm hại Ngọc nhi, như vậy Hiên nhi theo lý nên trở về Vương gia.” Liễu lão phu nhân cúi đầu, thấp giọng trả lời. Trên mặt hiện ra vẻ khổ sở.

Mộ Dung Thu nhếch môi, cười nhẹ hỏi: “Liễu đại nhân cùng Liễu lão phu nhân nghĩ thế nào?”

Liễu lão phu nhân cúi đầu, “Hiên nhi là do Ngọc nhi giao cho Vương phi, mà Vương phi cũng đã nhận Hiên nhi làm nghĩa tử, như vậy thì nó trở về hay không thể trở về vương phủ cùng Vương tuân phủ, là do Vương phi quyết định. Lão gia và ta đều là nghe theo quyết định của Vương phi.” Nhị lão đều biết Mộ Dung Thu thật tâm với Hiên nhi, nhất định sẽ vì Hiên nhi mà nghĩ ra biện pháp tốt nhất.

“Tốt, xin Liễu đại nhân cùng lão phu nhân yên tâm.” Mộ Dung thu mỉm cười. Có những lời này của Liễu đại nhân thì rất tốt, nếu không thì chuyện này sẽ khó giải quyết. Bây giờ tuy chỉ còn chút trở ngại, nhưng nàng vẫn phải suy nghĩ thật kỹ, cuối cùng thì làm sao mới là tốt nhất.

Buổi chiều, Vũ Văn Mặc lại tới. Bất quá... Hắn vừa bước vào thì sau lưng lại có thêm Đại phu nhân, Nhị phu nhân cùng Tử phu nhân.

Mấy món này vừa mới dọn lên, Mộ Dung Thu vốn định dùng xong sớm, sau đó sẽ đi xem tiếp quyền tiểu thuyết kia, ai biết mấy người này lại tới.

Vũ Văn Mặc luôn im lặng, chỉ ưu nhã dùng com, nhưng tốc độ rất nhanh.

Bất quá... Hôm nay lại có thêm mấy người này, nhìn qua làm cho lòng người khó chịu. Không phải là bởi vì ghen. Mà là...

“Gia, có nó tỷ hầu hạ người.” Nhị phu nhân quyền rũ động lòng người, thân thể có lời có lời, lúc nói chuyện thì cái miệng anh đào nhỏ nhắn chếp chếp, rất khiêu khích nam nhân. Bây giờ lại ăn cần gấp thức ăn cho Vũ Văn Mặc, đáng vẻ mười phần sẵn sàng.

Bị Nhị phu nhân đi trước, Tử phu nhân thăm cẩn rằng, tuy tư sắc của nàng kém hơn Nhị phu nhân, nhưng dáng của nàng lời lờ mờ đều có, vì thế cũng lắc lắc eo nhỏ ở trước mặt Vũ Văn Mặc, cầm đôi đũa gấp một miếng thức ăn để đến trước mặt Vũ Văn Mặc nói: “Gia, thật gà này tươi ngon, người ăn nhiều một chút.”

Bị hai tiểu mỹ nhân vây quanh, khiến cho Vũ Văn Mặc dần lạnh lùng, không kiên nhẫn, hai người cứ nói không ngớt, làm hẳn thấy phiền, vì thế cau mày, lạnh lùng nói: “Lui sang một bên đi, không cần các người hầu hạ, có Tri Thu.”

Nụ cười trên mặt Nhị phu nhân và Tam phu nhân cũng đông, lưng từng lui sang một bên. Hai người nhìn mấy món ăn trên bàn, cũng thêm đi, thì ra là thật, phòng bếp nhỏ của Mai viên nấu ăn như vậy, chẳng trách tới nào Vương gia cũng đến dùng com.

Ánh mắt hai người chuyển động thì thấy Đại phu nhân thông minh, vừa vào đã đến cạnh Mộ Dung Thu, vì nàng mà ăn cần gấp thức ăn.

Nhân lực của Đại phu nhân vô cùng tốt, chỉ cần Mộ Dung Thu nhìn đến món nào thì nàng liền gấp cho Mộ Dung Thu. Cũng không đi quyến rũ Vũ Văn Mặc, chỉ hy vọng Vũ Văn Mặc có thể vì thế mà nhìn nàng. Quả nhiên, sau khi cho Nhị phu nhân cùng Tử phu nhân lui sang một bên, Vũ Văn Mặc liền ngừng đầu nhìn lướt qua nàng, làm nàng mừng như điên.

Mộ Dung Thu cười thầm, ba người nữ nhân này đúng là thật đã lâu chưa cùng Vũ Văn Mặc làm ‘cái kia kia’ (=.=||), ngày thường không thể thấy Vũ Văn Mặc, liền đến đây chờ hẳn. Nhìn món ăn trong chén, chỉ cần nàng ăn một nhiều hơn một chút thì Đại phu nhân lại tiếp tục gấp tiếp. Ăn cần như vậy, nhân lực tốt vậy, dĩ nhiên là Nhị phu nhân cùng Tử phu nhân không thể so được.

“Phụ thân, mẫu thân, Hiên nhi ăn no. Hiên nhi trở về phòng.” Hiên nhi yên lặng dùng com cũng đã nhận ra bầu không khí có chút kỳ quái. Mấy người phu nhân này cứ vây quanh mẫu thân và phụ thân, không vây quanh bé. Nhưng mà bé còn chuyện quan trọng hơn, bé phải trở về ăn mất quạ.

“Ừ, trở về đi.” Mộ Dung Thu cười nói. Để Hiên nhi ở đây sẽ khiến bé học tám gương xấu, còn không bằng để bé đi. Nàng liếc mắt nhìn Vũ Văn Mặc, nghĩ: Hẳn thật cầu hoa đi.

Vũ Văn Mặc cũng ngừng đầu, “Ừ” một tiếng.

Sau bữa cơm chiều, ba vị phu nhân thận trọng đứng ở một bên, trong mắt Nhị phu nhân ẩn tình có ba phần, dự hoặc có ba phần, chờ đợi có bốn phần, nằng ta chắc trong chờ Vũ Văn Mặc đến phòng mình đi. Trong lòng Đại phu nhân cùng Tứ phu nhân cũng chờ mong, chờ Vũ Văn Mặc mở miệng. Tuy mục đích các nàng đến đây hôm nay đã rất rõ ràng, nhưng làm sao đây? Ai bảo đã hơn ba tháng rồi mà Vương gia không đến Bắc uyển dù chỉ một lần.

“Không còn sớm nữa, ba người các người trở về Bắc uyển đi.” Vũ Văn Mặc lạnh giọng phản phó. Đối với ánh mắt chờ đợi của ba người thì xem như không thấy.

Ba vị phu nhân cắn răng, không cam lòng, còn có chút bất nhẫn nhìn nhìn Vũ Văn Mặc.

Mộ Dung Thu vội cúi đầu, một người có ánh mắt này nhìn nàng thì nàng còn có thể chịu được, nhưng ba người thì đúng là làm nàng có chút sợ hãi.

Lúc Mộ Dung Thu cúi đầu, Vũ Văn Mặc nhìn lướt qua nàng một cái.

Nhị phu nhân bạo dạn tiến lên nói: “Vương gia, đã ba tháng rồi mà người không có tới Bắc uyển. Đêm nay để nô tỳ hầu hạ người đi.” Lúc trước, ngoại trừ Thẩm trắc phi, thì nàng cũng được sủng ái.

Lời vừa nói ra, liền khiến Đại phu nhân cùng Tứ phu nhân kinh ngạc.

Khóe môi Mộ Dung Thu giật giật, chết lặng tại chỗ. Là ai nói nữ nhân cổ đại bảo thủ? Là ai nói nữ nhân hiện đại hào phóng? Vì không muốn tham dự vào chuyện này, nàng liền đứng dậy nói với Vũ Văn Mặc: “Thiếp có chút mệt mỏi, xin về phòng trước.”

Vũ Văn Mặc cũng đứng dậy, hần vờ vờ y phục, giọng nói nguội lạnh, “Bản Vương cũng có chút mệt mỏi, các người lui ra đi.” Dứt lời, hần liền đi theo Mộ Dung Thu vào trong.

Đế lại ba người nhìn nhau, nhìn bóng lưng của Mộ Dung Thu, đáy mắt giống như có lửa. Đại phu nhân quay đầu, ngoan độc nhìn Nhị phu nhân, châm chọc nói: “Mất mặt.”

Tứ phu nhân cũng châm chọc nói, “Nhị phu nhân về sau không nên nói thẳng về chuyện đó như thế, Vương gia không có thích nữ nhân không biết thẹn.”

Nhị phu nhân bị châm chọc, đành vờ nạt cái khăn trong tay, cắn cái miệng anh đào nhỏ nhắn, không có lời nào lại.

Nếu Vương gia đã ra lệnh, các nàng cũng không thể ở lại.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 70-2

Nguyệt Hoa Dạ Tuyệt

“Nô tỳ cung tiễn Đại phu nhân, Nhị phu nhân, Tứ phu nhân.” Hồng Lăng canh giữ ở ngoài cửa, nghe các nàng nói chuyện với nhau mà cười lạnh ở trong lòng. Lúc này mà còn lo cười nhạo đối phương, bọn họ không nghe rõ những lời mà Vương gia vừa nói sao?

Ba người kia đồng thời trừng mắt với Hồng Lăng, không phải là Vương phi được sủng lại mới lặn nữa thôi sao? Một nha hoàn mà dám cười nhạo ba người các nàng! Cả ba hừ lạnh một tiếng, xoay người rồi đi với vẻ hậm hực.

Phòng trong

Mộ Dung Thu vừa bước chân trước vào phòng đã phát hiện bước chân theo sau của Vũ Văn Mặc.

Hắn mà cũng tới đây nữa à? Mộ Dung Thu nhìn lướt qua không gian xung quanh. Nơi này là phòng trong của nàng, cách đó không tới mười thước là một cái giường, vậy mà Vũ Văn Mặc lại cự tuyệt lời mời của ba vị mỹ nhân, đi theo nàng tới đây. Tất cả đã quá rõ ràng!

Mộ Dung Thu thầm thở dài, rốt cuộc vẫn không trốn được sao?

Quay đầu lại, nàng cười với Vũ Văn Mặc, “Đêm nay, gia đình nghỉ lại chỗ của thiếp thân phải không?”

Vũ Văn Mặc nhủ mảy, bỗng nhiên cảm thấy nụ cười của nàng chói mắt lắm sao. Hắn trả lời bằng giọng lạnh lùng, “Nàng là nữ nhân của bốn vương.”

Đáp án đã quá rõ ràng.

Khóe môi Mộ Dung Thu đột ngột cứng đờ. Nàng phúc thân rồi đáp lại, “Thiếp thân...”

“Nàng không cần khẩn trương, nếu bốn vương đã đồng ý để nàng rời khỏi đây sau hai năm, mấy ngày này, bốn vương sẽ không chạm vào nàng. Có điều, đêm nay bốn vương phải ở lại đây. Hai ngày này, nhị đệ và Tần di nương sẽ trở lại vương phủ.” Vũ Văn Mặc có hơi vội khi chặn lại lời của Mộ Dung Thu, hần nói cũng rất vội vàng.

Mộ Dung Thu kinh ngạc, nhìn Vũ Văn Mặc bằng ánh mắt không thể nào tin được, “Gia?”

Thấy đáng về Mộ Dung Thu kinh ngạc như vậy, đôi mày rậm của Vũ Văn Mặc càng nhíu lại sâu hơn. Hắn có chút không kiên nhẫn, thậm chí chẳng hề muốn tiếp tục nói về chủ đề này, “Đừng tiếp tục nói đến vấn đề này nữa, nàng nghĩ thế nào, bốn vương đều biết. Cùng lắm vẫn là câu nói kia, nếu như nàng có thể sống sót sau hai năm, bốn vương sẽ cho nàng bất cứ cái gì nàng muốn. Có điều, nhị đệ và Tần di nương đều không để ứng phó đâu.”

“Dạ, thiếp thân đã rõ. Để thiếp sai người trải giường cho gia.” Không còn lời nào khiến Mộ Dung Thu vui mừng hơn những lời vừa rồi. Phải biết rằng, sống trong xã hội này, thứ không đáng giá nhất chính là lời hứa hẹn của nam nhân đối với nữ nhân. Không thể tưởng tượng được là Vũ Văn Mặc vẫn còn nhớ rõ. Nhưng mà sao nàng lại cảm thấy... dường như hần có chút tức giận?

Còn nữa, hần lựa chọn đêm nay ở lại Mai viên, là vì Vũ Văn khai và Tần di nương à? Không muốn khiến nàng mất thể diện trước mặt hai người kia?

Dù sao thì đối với nữ nhân ở thời đại này, không được nam nhân yêu thích, người ta nhất định sẽ rất xem thường.

Vũ Văn Mặc không nhìn thần sắc của Mộ Dung Thu, tựa như không cần đoán cũng biết lúc này vẻ mặt của nàng như thế nào.

Hồng Lăng khó mà che giấu nét cười trên mặt. Nàng ta bước vào gian trong, tiện tay trải giường cho thật gọn, sau đó đốt một chút hương an thần, kế tiếp lại phản phó mấy người Văn Mai nấu nước ấm, chuẩn bị cánh hoa hồng để Mộ Dung Thu tắm rửa.

Ngày trước, khi Vũ Văn Mặc không đến, Mộ Dung Thu đều có thói quen tắm cánh hoa hồng trước khi đi ngủ. Bây giờ, nghe nói hần muốn ở lại, cuộc sống thường ngày của mấy người các nàng có hơi xáo trộn một chút. Mộ Dung Thu không nói gì, cũng chẳng giải thích, để mặc mấy nha đầu ca hát thoải mái, vui vẻ kỷ cộ thay nàng, sau đó bôi cho nàng một lớp kem dưỡng ẩm, có thể coi như là kem dưỡng da của thời đại này.

“Để ngày mai tắm xong rồi hãy thoa mấy thứ này. Đêm nay vẫn đừng nên thoa, nếu không sẽ thất lễ với Vương gia, mất nhiều hơn được. Vương phi, người đành chịu qua một đêm vậy.” Thu Cúc cẩn thận để kem dưỡng da ra xa tầm tay Mộ Dung Thu, không để nàng đụng tới.

Thanh Bình che miệng cười trộm, “Qua đêm nay, chỉ sợ là càng về sau, Vương phi càng ít thoa hơn đấy.”

Khuôn mặt của Mộ Dung Thu biến thành màu đen. Nàng vỗ trán thêm một lần nữa, là kẻ nào đã nói nữ nhân cổ đại bảo thủ hả?

Lúc trở lại phòng, Vũ Văn Mặc đã thay áo trong, nằm ở phía bên ngoài chiếc giường. Mộ Dung Thu nhướng mày.

Trong phòng bỗng nhiên xuất hiện một nam nhân, ít nhiều đều có chút không yên tâm, tâm tình cũng trở nên khác đi. Nàng bước tới, đáng vẻ dè dặt, cẩn thận.

Vũ Văn Mặc ngẩng đầu, liếc nàng một cái. Cái tên này, con người đen, thâm sâu tựa như biển rộng mênh mông, chỉ sợ một cơn gió biến thời cũng trở thành sóng to gió lớn. Mà lúc này, đôi mắt của hần chỉ có sâu thẳm, không hề có một con gió biến nào.

Lúc này, Mộ Dung Thu mặc y phục màu tím bằng vải sa mòng. Tuy bên trong là bộ trung y màu trắng, nhưng vẫn khiến người ta có cảm giác mơ màng. Khuôn ngực đầy đặn, vòng eo như liễu nhỏ, hông vênh cao. Dung mạo thanh lệ thoát tục, khuôn mặt hình quả trứng*, da thịt trắng nõn nà, quả là một mỹ nhân hoàn mỹ của thời cổ đại.

*Mặt oval

Mộ Dung Thu cảm giác được ánh mắt của hần, trong lòng cảm thấy hơi hồ vờ cùng. Mấy nha đầu kia không thêm đề ý đến sự phản đối của nàng, cứ thế mà mặc cho nàng bộ y phục màu tím bằng sa mòng này. Bọn họ còn nói, nàng mặc áo màu tím càng thể hiện sự cao quý đến mê người, da thịt càng trắng nõn nà hơn. Nếu không phải nàng nhất quyết đòi một trung y trắng bên trong, chỉ sợ là bây giờ, cả thân thể nàng đã lộ ra trước mặt Vũ Văn Mặc.

Vũ Văn Mặc thu hồi ánh mắt, thần sắc lạnh nhạt mà bình tĩnh, chỉ là giọng nói giống như cổ tình làm cho trầm xuống, “Nghỉ ngơi đi. Vương tử tần phủ có thể sẽ đến vào ngày mai.”

Mộ Dung Thư gật đầu: “Dạ”. Ngày mai đã tới rồi sao? Xem ra, sự coi trọng của Vương tuần phủ đối với Hiền nhi đã vượt xa tưởng tượng của nàng.

Nàng bước tới rất gần giường, Vũ Văn Mặc chẳng hề có ý định xích vào bên trong. Mộ Dung Thư nhủ vậy, nói, “Gia à, người ngủ ở trong được không?” Ngủ ở bên trong, dù sao cũng giống như cừu con sắp bị làm thịt.

Vũ Văn Mặc im lặng, ngẩng đầu, lẳng lặng nhìn nàng, một hồi sau mới đáp lại, “Giờ Dần ngày mai, bốn vương muốn thức dậy rồi qua thư phòng.”

Mộ Dung Thư lại nhủ vậy. Giờ Dần không phải là ba giờ lúc rạng sáng sao? Hơn nửa đêm, hẳn đi thư phòng làm cái quái gì? Nghĩ lại, Nam Dương vương này đầu có tốt bao giờ. Hắn không sợ giờ Dần tỉnh lại sẽ ằm ỉ đến nàng à? Thôi đi. Có lẽ là do thói quen ngủ của mỗi người. Không suy nghĩ nữa, Mộ Dung Thư bước vào phía trong giường để nằm.

Đắp chăn kín mít, kê sát vách tường, nhắm hai mắt lại.

Vũ Văn Mặc liếc nàng một cái, thấy nàng đã nhắm mắt rồi, con người đen thẫm thẫm của hắn liền chớp mấy cái. Hắn nghiêng đầu, nhìn về phía ánh nến còn đang lay động. Cái này lẽ ra nên do nàng tắt. Có điều, nhìn thấy hàng mi của nàng rung động liên hồi như vậy, hắn đành đứng dậy, thổi tắt hai ngọn nến sáng màu đỏ.

Ngày hôm sau, lúc Mộ Dung Thư thức dậy thì trời đã sáng. Bên cạnh giường, quả nhiên đã không còn thấy bóng dáng của Vũ Văn Mặc. Hôm qua, tuy rằng nàng nhắm chặt mắt, cố gắng đưa mình vào giấc ngủ, thế nhưng vẫn cứ trần trọc hơn một canh giờ mới ngủ được. Bây giờ cảm thấy toàn thân không thoải mái như vậy, có lẽ là do tối qua ngủ chẳng được.

Bốn người Hồng Lăng bước vào trong, thấy vẻ mặt mệt mỏi của chủ tử thì liền suy nghĩ lạch lạch cả đi. Mặt Mộ Dung Thư chưa hồng mà mặt các nàng đã đỏ, lúc cúi đầu cũng không che giấu được ý cười, sau đó tiếp tục hầu hạ chủ tử ăn như tới ngày hôm qua.

Vân Mai là người hài hước nhất. Nàng ta vừa giúp Mộ Dung thay quần áo vừa nói, “Vương phi vất vả rồi.”

Khỏe miệng Mộ Dung Thư gạt gạt, nửa ngày sau mới trả lời, “Dọn điểm tâm đi, để Hiền nhi ăn một chút.”

“Dạ”.

Trục viên bên kia vừa nghe nói Vương gia ở lại phòng của Mộ Dung Thư, mãi đến giờ Dần mới rời khỏi, sắc mặt Thẩm trắc phi liền thay đổi rõ ràng.

Tử Ngọc nói, “Nghe Đại phu nhân nói, tới hôm qua, Vương gia khước từ ba người các nàng. Vương phi muốn mà còn làm bộ, cuối cùng thì Vương gia ở lại Mai viên.” Đây là lần thứ hai kể từ đêm tân hôn hai năm rưỡi trước đây, Vương gia nghĩ lại Mai viên!

Thẩm trắc phi cúi thấp đầu, che giấu sắc mặt sẫm đã tái nhợt. Nàng ta thất thần một hồi rồi mới nói, “Vương gia muốn giúp Vương phi đây mà. Hôm nay Vương tuần phủ đã tới, ngày mai, Nhị gia và Tần di nương cũng đều trở lại.” Hắn chỉ là không muốn thỉnh phi Mộ Dung Thư của mình phải thua thiệt trước mặt Vương tuần phủ, Nhị gia, Tần di nương, đồng thời muốn bọn họ không được coi thường Mộ Dung Thư.

Nghĩ tới đây, Thẩm trắc phi tự giễu cợt mình. Vốn dĩ cho rằng ở trong lòng vương gia, nàng ta khác với Mộ Dung Thư và những nữ nhân kia, vì vậy mà hai năm nay hắn mới sùng ái nàng ta. Kết quả bây giờ, hắn lại muốn thu hồi sao?

“Vương tuần phủ tới là muốn đưa tiểu thiếu gia đi sao?” Tử Ngọc hỏi. Nàng ta từng thấy tiểu thiếu gia một hai lần, đáng vẻ như phần điều ngọc mài, cực kỳ đáng yêu, nói chuyện với người khác rất lễ phép. Toàn bộ hạ nhân của phủ không có ai là không thích nó.

Thẩm trắc phi lắc đầu, “Vương tuần phủ muốn đưa đi, nhưng Mộ Dung Thư sẽ để hắn đưa đi sao?”

“Nhưng mà dù sao đi nữa, trên người tiểu thiếu gia cũng có huyết mạch của Vương gia.” Tử Ngọc có chút nghi hoặc. Cho dù Vương phi không muốn để tiểu thiếu gia trở về, nhưng Vương tuần phủ chịu để yên sao?

Nghe vậy, Thẩm trắc phi trở nên im lặng. Đối với chuyện này, nàng ta không này ra một chút tâm tư nào được, đành bỏ qua chuyện này, sau đó nói với Tử Ngọc, “Người đi phản phò ba vị phụ nhân ở Bắc viên, dùng một chút tâm tư đối với Vương gia.”

“Dạ.” Tử Ngọc đáp lời, lập tức ra ngoài, gọi người đến Bắc viên truyền lời.

Thẩm trắc phi đột nhiên nghĩ tới một chuyện, nàng ta gọi Tử Ngọc lại, “Người có biết chuyện của Nhị cô nương Mộ Dung Lâm ở phủ Tướng quân không?”

“Nô tỳ không biết, nhưng mà mấy ngày trước, nàng ta từng tới gặp Vương phi, chỉ là đợi không tới một ngày đã bị Vương phi đuổi đi. Nghe nói, nàng ta đụng chạm đến tiểu thiếu gia, chọc giận Vương gia. Chủ tử, chuyện người muốn biết là việc này sao?” Tử Ngọc dừng lại, đợi Thẩm trắc phi đáp lời.

Thẩm trắc phi gật đầu, trong mắt hiện lên một tia u ám, “Đi thăm dò cho ta.”

Sau khi dùng xong điểm tâm, Mộ Dung Thư giữ Hiền nhi ở lại phòng mình. Nàng có chuyện muốn nói với nó.

“Hôm nay, tồ phụ Hiền nhi sẽ đến, Hiền nhi có muốn gặp không?”

Hiền nhi vừa nghe, mắt phượng liền mở to, trong mắt chứa đầy sự ngạc nhiên xen lẫn vui mừng. Nó hỏi rất ngây thơ, “Tồ phụ muốn tới à?”

Mộ Dung Thư gật đầu. Nàng biết, ở Vương gia, mặc dù lão thái thái và Vương Quân Sơn không thích Hiền nhi, nhưng Vương tuần phủ lại rất yêu thích nó. Tuy rằng Hiền nhi mới ba tuổi, nó vẫn nhớ rõ về Vương tuần phủ.

“Hiền nhi muốn gặp tồ phụ. Nhưng mà...” Hiền nhi cúi đầu, cắn răng nửa ngày mới nói, “Nếu như Hiền nhi gặp tồ phụ, có phải Hiền nhi sẽ không được ở lại bên cạnh nương không? Hiền nhi không muốn rời khỏi mẫu thân. Mẫu thân nấu cơm rất ngon, mẫu thân đối tốt với Hiền nhi giống như mẫu thân của Hiền nhi đối tốt với Hiền nhi vậy. Có thể... Ở nơi đó, tồ mẫu không thích Hiền nhi, mấy di nương cũng chẳng thích Hiền nhi, bọn hạ nhân đều không thích Hiền nhi, chỉ có tồ phụ mà thôi.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của đứa nhỏ này đã ướt đầm nước mắt, nó lấy tay quệt mũi, cầu xin, “Mẫu thân, Hiền nhi không muốn rời khỏi người. Hiền nhi không muốn trở về Vương gia với tồ phụ.”

Nghe tiếng khóc cùng lời khẩn cầu của đứa nhỏ, Mộ Dung Thư Hiền cũng muốn rơi nước mắt. Nàng vuốt ve mái đầu của nó, dịu dàng nói, “Hiền nhi không muốn rời khỏi mẫu thân, mẫu thân tuyệt đối không để Hiền nhi rời khỏi.”

Hiền nhi khẩn trương đến mức ôm chặt eo Mộ Dung Thư, hai cánh tay nhỏ bám chặt vào lưng nàng. “Hiền nhi rất ngoan. Hiền nhi đảm lưng cho mẫu thân nha. Hiền nhi thật sự rất ngoan, ngày sau, Hiền nhi nhất định sẽ hiếu thuận với mẫu thân.”

“Ng Sloan.” Đứa nhỏ nghe lời như vậy, thử hỏi có ai mà không thích? Mộ Dung Thư cảm thấy chua xót, nàng ôm chặt lấy Hiền nhi.

Có lẽ ở thời đại này, người duy nhất nàng không cần phòng bị chính là đứa nhỏ này.

Sau khi dùng cơm trưa xong, Hiền nhi có chút mệt mỏi, Mộ Dung Thư báo Hồng Lăng bế nó về phòng nghỉ ngơi.

“Không phải Vương tuần phủ đưa thiệp mời, nói là ngày hôm nay sẽ tới sao? Sao đã qua giờ cơm trưa mà vẫn chưa thấy?” Vân Mai nghi hoặc, nói.

Mộ Dung Thư lạnh nhạt, lật xem tiểu thuyết, nghe Vân Mai nói ra lời nghi ngờ như vậy thì cười, “Bây giờ là giờ nào rồi?”

Vân Mai xấu hổ, nở nụ cười ha ha. Nàng ta quá thực sốt ruột, không muốn tiểu thiếu gia bị Vương tuần phủ đưa đi chút nào. Dù biết Vương phi đã nghĩ đủ mọi cách để giữ tiểu thiếu gia lại, nàng ta vẫn không tránh khỏi có chút lo lắng.

“Vân Mai, nhà của người bây giờ ra sao?” Mộ Dung Thư nhẹ giọng hỏi.

Vân Mai thờ dài, sau đó mới đáp, “Tuy bệnh của mẫu thân có đỡ hơn trước, nhưng mỗi ngày đều phải uống thuốc, có điều, mẫu thân vẫn có thể làm ruộng. Sức khỏe của phụ thân cũng ổn. Còn muội muội, sau khi bị Đỗ nãi nãi đuổi khỏi Đỗ phủ, lúc đầu cứ ngồi ngốc ở trong nhà, nhưng mà muội muội của nó tỳ rất mạnh mẽ, một thời gian sau liền làm việc, thù thù, quán xuyên nhà cửa. Bây giờ, người một nhà có thể ở chung, thật sự rất là vui vẻ. May là còn có Vương phi, nếu như không có Vương phi, không biết cả nhà nó tỳ sẽ ra sao nữa.”

Nghe vậy, Mộ Dung Thư mỉm cười, nói: “Người ở trấn nhỏ này đều biết cả rồi. Từ trước tới nay, muội muội của người sống không dễ chịu, có nghĩ tới việc chuyển nhà đến nơi khác sống không?”

“Phụ thân và mẫu thân đúng là muốn chuyển đi, nhưng mà ở trấn Từ Thượng này còn có vài mẫu ruộng tốt, họ không đành lòng bỏ lại. Nếu như chuyển đến nơi khác, chỉ sợ là không còn gì để kiếm sống. Muội muội của nó tỳ cũng ít khi ra khỏi nhà, suốt ngày chỉ biết thù thù, những lời khó nghe cũng không hẳn đến tai.” Vân Mai đáp.

Đây là sự bị ai của nhân vật phụ. Rõ ràng không phải lỗi của mình, vậy mà chẳng có ai đồng tình, ngược lại còn chế nhạo, chế cười. Muốn đòi nơi để sống, nhưng lại gặp trở ngại, đành chấp nhận hiện thực.

Nghe Vân Mai kể lại, con người đen trong mắt Mộ Dung Thư liền chớp động. Qua nửa ngày, nàng nói, “Nếu như bốn vương phi có thể giúp người nhà người rời khỏi trấn này, cơm áo không cần phải lo, các người có đồng ý rời đi không?”

Vân Mai kinh ngạc, “Vương phi, ý của người là để nó tỳ rời khỏi cùng phụ thân, mẫu thân và muội muội?”

Mộ Dung Thư gật đầu, tia sáng trong mắt lóe lên, “Bốn vương phi có ý định mua một sơn trang ở Bình Thành, nhưng mà lại chẳng có ai đáng tin để giao cho canh giữ. Nếu như phụ mẫu của Vân Mai người có thể đến Bình Thành, thay bốn vương phi trông coi vẫn là tốt nhất. Mỗi tháng, ta đều sẽ trả tiền cho người, phụ mẫu người, muội muội người, không dưới mười lượng bạc đâu.” Mặc ngày này, nàng xem qua tất cả các nơi ở Đại Hoa quốc, Bình Thành là nơi xa kinh thành nhất, đất đai rộng mở, con người lại nhiệt tình, nhà sơn trang làm ruộng có vẻ rất được.

“Nô tỳ tạ ơn Vương phi.” Đôi mắt Vân Mai đầm lệ, nàng ta lập tức quý xuống đất tạ ơn. Đây là chuyện tốt vô cùng! Cho dù tiếp tục làm ruộng ở trấn Từ Thượng này, một năm cũng lắm chỉ có ba mươi lượng bạc! Bây giờ, mỗi tháng mỗi người được hơn mười lượng, đây chính là chuyện có nằm mơ cũng không thể ngờ. Phụ thân và nương nhất định sẽ đồng ý.

“Có điều, người nhà người phải ký khế ước bán thân cho bốn vương phi. Không phải bốn vương phi không tin nhiệm người, mà đây là điều tất yếu phải làm, người thương lượng với người nhà xong xuôi, nếu như không được, bốn vương phi cũng

chẳng nói gì đâu.” Kiếp trước, nàng là thương nhân, chưa bao giờ kinh doanh mà không chuẩn bị chiến lược. Mặc dù nàng tin Văn Mai, nhưng nàng chưa gặp người nhà nàng ta, khó mà đề phòng trước được chuyện gì. Mộ Dung Thư cúi đầu, chậm rãi nói

Mộ Dung Thư bảo người ta ký khế ước bán thân cho mình, chuyện này nghe ra thì có vẻ không phức hậu cho lắm, nhưng đối với Văn Mai mà nói, có thể đến Bình Thành làm việc cho Vương phủ, được Vương phủ giao son trang cho cả nhà mình quản lý, ký khế ước bán thân là điều tất phải làm. Nàng ta vui vẻ vô cùng, nghĩ đến khi phụ thân, mẫu thân và muội muội nghe được tin này sẽ mừng đến mức nào thì cười tươi như hoa, nói, “Tạ Vương phủ! Nô tỳ khấu tạ Vương phủ. Đại ân đại đức này, cả nhà nô tỳ sẽ vĩnh viễn khắc ghi ở trong lòng. Đời này ngày sau, nô tỳ về thăm nhà, nhất định sẽ nói cho phụ mẫu biết chuyện này, nhanh chóng chuẩn bị.”

Nghe Văn Mai nói vậy, Mộ Dung Thư mới cảm thấy yên tâm.

Nàng lại nói một chút chuyện với Văn Mai, sau đó thì một nha hoàn ở bên ngoài bấm báo, “Vương tâu phủ đại nhân cầu kiến Vương phủ.”

“Đề tâu phủ đại nhân chờ ở gian bên cạnh đi.” Mộ Dung Thư nói với nha hoàn đang đứng ngoài cửa.

“Dạ.”

Mộ Dung Thư lại phản phó Văn Mai, “Người qua phòng của tiểu thiếu gia, bảo Hồng Lăng đưa tiểu thiếu gia đến gian bên cạnh.”

“Dạ.”

Không quá một phút đồng hồ, Mộ Dung Thư đã tới nơi mà Vương tâu phủ đang đợi.

Mặc dù đã bước tuổi 50, Vương tâu phủ vẫn rất khỏe khắn, thân thể vô cùng tốt. Dưới cảm có một chòm râu, nhìn qua khá giống một lão phu tử, có điều toàn thân vẫn tràn đầy chính khí. Thấy Mộ Dung Thư, ông ta lập tức cúi đầu, cung kính hành lễ, “Lão phu bái kiến Vương phủ.”

“Tuần phủ đại nhân không cần đa lễ. Mau đứng lên.” Mộ Dung Thư cười nói.

Vương tâu phủ ngồi xuống. Thấy nha hoàn rót trà cho Vương phủ, Vương phủ uống một ngụm rồi, ông cũng không ngần ngại, nói thẳng vào vấn đề, “Hôm nay lão phu đến đây, một là muốn cảm tạ Vương phủ đã cứu nhi tước* của lão phu, an táng cho nàng; hai là muốn đưa ái tôn* trở về Vương gia để nhận tộ quy tông.”

*Nhi tước: Con dâu; Ái tôn: Cháu yêu

Vừa nghe, đôi hàng mi của Mộ Dung Thư liền chớp động. Vương tâu phủ không hổ là người lần lộn trong chốn quan trường nhiều năm, mới mở miệng mà đã nói rõ ý đồ của mình, sẵn tiện còn gọi Liễu Ngọc Nhi là nhi tước, Hiền nhi là ái tôn, khiến người ta cảm thấy như là mình nên làm việc đó cho ông ta vậy. Đáng tiếc, ông ta đã quên rằng Liễu Ngọc Nhi và Hiền nhi bị đuổi khỏi cửa lớn của Vương gia.

Có điều, dù sao đi nữa, người làm sai là Vương Quân Sơn cũng không có can hệ với ông ta. Mộ Dung Thư nói rất bình tĩnh, “Tuần phủ đại nhân đừng sốt ruột quá. Dù sao thì Ngọc Nhi cũng đã bị Vương công tử hưu rồi, mà Hiền nhi còn bị hấn gọi là nghiệt chủng, ngay cả thái thái của tuần phủ đại nhân cũng thừa nhận kia mà. Không chỉ ở Thanh Châu, chuyện này sớm đã truyền khắp kinh thành. Vì vậy, nhi tước và ái tôn của tuần phủ đại nhân giờ đã không còn là người nhà họ Vương nữa.”

Vương tâu phủ nhu này, mặt phượng nhu lại, kiên nhẫn nói, “Việc này quả là lỗi của khuyến tử*, thậm chí còn là lỗi của Ngô thiếp, nhưng lão phu đã trực xuất khuyến tử khỏi gia phả, Ngô thiếp cũng đã bị đuổi khỏi Vương gia, sau đó bị người mới giới bán cho kỹ viện. Coi như cũng cho nhi tước một cái công đạo rồi.” Đây là chuyện mà ông tự trách mình nhiều nhất, để Vương Quân Sơn bạc đãi nhi tước, làm ra biết bao chuyện khiến trời đất không thể dung thứ. Vương phi càng nhắc, nét mặt già nua của ông ta càng tăng thêm vẻ xấu hổ.

*Vương Quân Sơn

“Đáng tiếc, Ngọc Nhi đã bị hại chết.” Mộ Dung Thư cúi đầu, giọng nói tràn ngập sự đau thương, tiếc nuối. Nàng muốn tuần phủ đại nhân hiểu rõ, Ngọc Nhi đã chết rồi, cho dù ông ta có cố bù đắp thế nào cũng vô ích mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 71-1

Vương tâu phủ nhu này thật chặt, không nói gì. Mộ Dung Thư lại nói tiếp, “Trước lúc lâm chung, Ngọc Nhi đã giao Hiền nhi cho bốn vương phi chăm sóc, việc nuôi nấng cũng Hiền nhi cũng là do Ngọc Nhi phó thác, bốn vương phi đều cam tâm tình nguyện. Dù sao đi nữa, Hiền nhi vẫn là đứa trẻ đáng yêu, hiếm có trên thế gian này.”

"Không thể được! Hiền nhi là người của họ Vương, sao có thể lưu lạc bên ngoài?" Vương tâu phủ vừa nghe Mộ Dung Thư nói xong thì lập tức mở miệng phản bác. Để cháu ruột của ông ta lưu lạc ở ngoài, lại mang họ Vương, sau khi chết đi, ông ta biết phải ăn nói sao với tổ tiên mình? Nhưng mà người trước ông ta lại là Nam Dương vương phi, ông ta không thể tỏ thái độ quá kịch liệt, đành trầm giọng nói, “Xin Vương phi đồng ý để lão phu đưa ái tôn về nhà.”

Vương tâu phủ nói rất chân thành, Mộ Dung hoàn toàn hiểu được, cũng rõ dụng tâm của ông ta đối với Hiền nhi, dù ông ta không ở Vương gia nhiều năm, thái thái của Vương gia không coi trọng Hiền nhi một chút nào. Bây giờ đưa nhò mới có ba tuổi mà đã hành xử cẩn thận, biết được lòng người âm lạnh, có thể thấy, nếu để nó trở lại Vương gia, không biết nó sẽ lâm vào tình cảnh gì nữa! Vương tâu phủ không thể bảo vệ Hiền nhi một lần, vậy thì càng không thể bảo vệ Hiền nhi cho đến ngày khôn lớn! Điều quan trọng nhất chính là Hiền nhi không muốn rời khỏi nàng.

Bởi vì nằng có thể cho nó tình thương của một người mẹ. Có điều, Vương tâu phủ lại không ý định rút lui. Mộ Dung Thư đành khép hờ mắt, ra vẻ trầm tư.

Vương tâu phủ thấy Mộ Dung Thư không nói gì thì lại càng thêm bồn chồn. Dù sao đi nữa, chuyện của Ngọc Nhi là do Vương gia không tốt, nhưng bất luận thế nào, Hiền nhi cũng là người nhà họ Vương, ngàn vạn lần không thể lưu lạc ở bên ngoài.

Sau một lúc lâu, Mộ Dung Thư từ từ ngẩng đầu lên. Mắt nàng đầm lệ, giọng nói tràn đầy sự bị thương, tha thiết, “Vương tâu phủ có biết Ngọc Nhi chết thế thảm thế nào không?"

Nhìn về mặt của Vương tâu phủ, thấy chân mày của ông ta khẽ nhích một cái, chứng tỏ ông ta còn chưa biết rõ ràng mọi chuyện. Mộ Dung Thư thầm cười giễu cợt, nằng đành dùng cái chết của Ngọc Nhi để ứng phó, hi vọng Ngọc Nhi không trách nằng. Thu lại ánh mắt đánh giá đôi phương, Mộ Dung Thư tiếp tục nói, "Ngọc Nhi bị hai nam nhân Thanh Châu bắt đi, vẫn không rõ là do Vương công tử hay sùng thiếp kia gây nên. Nhưng mà chính mặt bản cung đã nhìn thấy khi Ngọc Nhi được cứu về, cả người nằng ấy không một mảnh vải, thân thể đầy những vết thương.”

Vừa nghe xong lời ấy, những nếp nhăn nơi khóe mắt của Vương tâu phủ chợt giãn ra, đôi mắt ông ta cũng mở to hơn, “Sao có thể như vậy?" Hiền nhiên ông ta đã đoán được.

Nàng không muốn cho ông ta có cơ hội phản bác hay tìm lý do, trực tiếp nói một cách tàn nhẫn, “Chính là bị hai nam nhân lực lưỡng Thanh Châu bắt cóc rồi ném vào một ngõ nhỏ ở đầu đường, sau đó thì bị hơn mười tên ăn mày làm nhục rất quá đáng!”

"Tại sao có thể như vậy?!" Vương tâu phủ bị chấn kinh khi nghe tin này. Ông ta vốn tưởng nhi tước của mình chết đi là do oán hận tích tụ trong lòng, lâu ngày sinh bệnh, nào ngờ lại do nghiệt tử và sùng thiếp kia hại chết! Nếu biết sớm mọi chuyện, ông ta đã không còn mặt mũi để xuất hiện tại Liễu phủ, gặp Liễu đại nhân và Liễu thái thái! Nghĩ đến lúc Liễu thái thái không ngưng lau nước mắt, chắc chắn nguyên nhân là vì chuyện này. Nếu sớm biết hết thấy, ông ta chắc chắn sẽ đưa nghiệt tử kia lên quan, dùng loạn côn để đánh chết Ngô tiểu thiếp. Khuôn mặt già nua của Vương tâu phủ đỏ bừng lên vì giận dữ, ông ta ấy này đến mức không dám nhìn thẳng Mộ Dung Thư.

"Lúc được cứu về, Ngọc Nhi đã dùng hết sức lực cuối cùng, khóc lóc cầu xin bốn vương phi, mong bốn vương phi thu nhận Hiền nhi, nhất định không để nó trở về Vương gia. Đây là di nguyện của nằng ấy trước lúc lâm chung. Tuần phủ đại nhân, chẳng lẽ ngài tàn nhẫn đến mức không thể thành toán cho tâm nguyện cuối cùng của một nữ tử có số phận buồn thương như vậy sao? Dù là vô tình hay thật lòng, Ngọc Nhi cũng đã từng hiếu thuận với ngài, thậm chí còn gọi ngài hai tiếng phụ thân.” Mộ Dung Thư nhìn thẳng vào Vương tâu phủ, giọng nói vừa chỉ trích vừa xen lẫn một sự thỉnh cầu.

Vương tâu phủ vẫn cảm thấy khó xử. Ông ta tự trách mình không dạy dỗ tốt nghiệt tử Vương Quân Sơn, khiến nó hại chết Ngọc Nhi, đồng thời lại muốn sau này khi chết đi, gặp mặt tổ tiên rồi còn biết ăn nói, nhất thời không biết phải đáp lời thế nào.

Mộ Dung Thư dĩ nhiên biết Vương tâu phủ đang băn khoăn điều gì, nằng tự động lùi một bước, nói, “Tuần phủ đại nhân yên tâm. Hiền nhi chắc chắn sẽ lớn lên bình an ở Nam Dương vương phủ. Thật ra, thái thái là người thế nào, trong lòng tuần phủ đại nhân đều hiểu rõ hơn ai. Từ đến cuối, Vương thái thái luôn tỏ thái độ chán ghét Ngọc Nhi, đồng thời cũng chán ghét Hiền nhi, cho nên mới để mặc Vương công tử hành động tiện. Nếu để Hiền nhi nhận tộ quy tông, tuần phủ đại nhân có chắc sẽ bảo vệ Hiền nhi khỏi sự khi dễ của người khác sau này hay không? Có thể để nó sống mà không cần lo nghĩ cho đến ngày khôn chăng? Nếu như tuần phủ đại nhân tin tưởng bốn vương phi, bốn vương phi sẽ đồng ý với tuần phủ đại nhân, chỉ cần Hiền nhi lên mười sáu tuổi, bốn vương phi sẽ để nó trở về Vương gia, nhận tộ quy tông. Có điều, hy vọng đến ngày đó, Vương gia vẫn còn nhớ tới đứa cháu đích tôn này.”

Vương tâu phủ suy ngẫm cẩn thận về những lời của Mộ Dung Thư, trong đầu không ngừng xoay chuyển. Suy xét một hồi thật lâu mà ông ta vẫn chưa quyết định được, đúng lúc đó, một bóng dáng nhỏ bé đột nhiên xuất hiện.

Đáng người nhỏ nhắn nhào vào lòng Vương tâu phủ, kêu lên một tiếng ngây thơ, ngọt ngào, “Tổ phụ.”

Cúi đầu nhìn xuống, quả là Hiền nhi! Nét sầu khổ trên mặt Vương tâu phủ lập tức biến mất, thay vào đó là nét cười dịu dàng, “Hiền nhi, gần đây con sống có tốt không?" Hiền nhi cao hơn so với mấy tháng trước, thân thể cũng có da có thịt, xem ra đáng như lời Hiền nhi thực sự vui vẻ khi ở bên cạnh nằng.

"Dạ, Hiền nhi rất tốt. Mẫu thân đối với Hiền nhi rất tốt. Tổ phụ có tốt không ạ?" Hiền nhi gật đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn nở nụ cười đáng yêu.

Vương tâu phủ bị lời nói của đứa nhỏ cuốn hút, tâm tình nặng nề vì cái chết của Ngọc Nhi cũng bị xua tan đi không ít. Ông ta cười với Hiền nhi, “Tổ phụ vẫn tốt.”

"Tổ phụ tốt là Hiền nhi yên tâm rồi." Hiền nhi ngây thơ lại rất ngọt ngào, còn nhỏ mà đã nói chuyện hão vậy là tốt rồi. Hiền nhi yên tâm rồi."

Một câu khiến Vương tuân phủ ảm hết cả lòng.

Mộ Dung Thu nhìn thấy tình cảnh này, tăng dà nặng trong người cũng buông đi hơn nửa. Nàng đợi quyết định của Vương tuân phủ.

"Hiện nhi có muốn về với tổ phụ không? Nếu Hiện nhi theo tổ phụ trở về, tổ phụ sẽ luôn để Hiện nhi bên cạnh, không cho bất kỳ kẻ nào khi dễ Hiện nhi, được không?" Vương tuân phủ nói rất cẩn thận, vẻ mặt chăm chú vô cùng, trong lòng thấp phẩn không yên.

Nghe vậy, Hiện nhi không suy nghĩ gì thêm mà trực tiếp cúi đầu, thi thào, "Tổ mẫu không thích Hiện nhi, hạ nhân cũng không vui khi thấy Hiện nhi, phụ thân lại càng không thích Hiện nhi. Ở Vương gia chỉ có tổ phụ và mẫu thân đối tốt với Hiện nhi mà thôi. Ngoài tổ phụ ra, Hiện nhi không thích người nào ở Vương gia cả. Hiện nhi thích vương phủ, thích mẫu thân, thích mẫu thân tự mình làm đồ ăn, thích Hồng Lăng tỷ tỷ, Thu Cúc tỷ tỷ, Văn Mai tỷ tỷ, còn có đám người mama ở nhà bếp nhỏ nữa. Họ đều đối xử với Hiện nhi rất tốt, lúc nào cũng làm điểm tâm cho Hiện nhi ăn."

Dứt lời, đứa nhỏ ngẩng đầu, nhìn thoáng qua Vương tuân phủ, sau đó lại cúi đầu, thấp giọng nói: "Trước kia khi còn ở Vương gia, Hiện nhi chưa từng được nhiều người đối xử tốt như vậy."

Vương tuân phủ nghe xong thì càng cảm thấy chua xót. Ông ta không ở nhà một thời gian, rốt cuộc Ngọc Nhi và Hiện nhi đã phải trải qua những ngày tháng khổ cực đến mức nào?! Nét mặt già nua của ông ta nhìn chằm chằm xuống đất. Trong nháy mắt, Vương tuân phủ tựa như già đi rất nhiều, xấu hổ đến mức không dám nhìn thẳng Mộ Dung Thu, đánh thấp giọng nói, "Mong Vương phi chăm sóc Hiện nhi cẩn thận, đừng quên chuyện mà người đã đồng ý với lão phu."

"Bốn vương phi nhất ngôn cửu đỉnh. Tuân phủ đại nhân yên tâm." Mộ Dung Thu cười, gạt đầu.

"Ồ kinh thành, lão phu có hai cửa hàng to lạ. Bây giờ Hiện nhi được vương phi chăm sóc ở vương phủ, hai cửa hàng này vốn thuộc về Hiện nhi, mong vương phi nhận lấy." Vương tuân phủ nói xong thì mới ngẩng đầu nhìn Mộ Dung Thu.

"Được, bốn vương phi sẽ tận tâm xử lý. Đợi Hiện nhi lớn khôn, hai cửa hàng to lạ này đều giao lại cho nó." Mộ Dung Thu biết Vương tuân phủ có ý tốt, nàng biết ông ta cảm thấy xấu hổ, muốn làm một chút gì đó để bán thân dễ chịu hơn, dù sao thì buôn bán to lạ từ trước tới nay rất lợi, tiền kiếm được hàng năm không ít. Ông ta không muốn nâng bạc đãi Hiện nhi.

Vương tuân phủ lúc này mới yên lòng, gật đầu, "Như vậy thì tốt rồi." Dứt lời, ông ta cười hiền, xoa đầu Hiện nhi. Nghĩ đến việc mười sáu năm sau mới có thể gặp lại, trong lòng ông ta thật sự không nở, nhưng chỉ đành biết thờ dài.

Mộ Dung Thu bước qua gian phòng kế cận để Vương tuân phủ và Hiện nhi có không gian trò chuyện với nhau.

Sau khi trở về chỗ của mình, nàng mới thực sự thở phào một hơi nhẹ nhõm.

"Vương phi rốt cuộc cũng có thể yên tâm, tiêu thiếu gia giờ đây đã danh chính ngôn thuận ở lại vương phủ rồi." Thu Cúc vui vẻ nói.

Mộ Dung Thu gật đầu, "Phải. Điều này quả thực rất đáng mừng. Đêm nay báo phòng bếp nhỏ làm thêm chút đồ ăn, cũng làm cho bốn người các người nhiều đồ ăn hơn một chút, lát nữa đem mấy lượng bạc qua đó."

"Dạ." Thu Cúc vui vẻ đồng ý, vội vàng gọi nha hoàn đi thông báo cho phòng bếp nhỏ.

"Bẩm vương phi, vương gia muốn gặp người." Ngoài cửa vang lên tiếng của Tri Thu.

Vừa nghe xong, Mộ Dung Thu có chút nghi hoặc. Vũ Văn Mặc mới rời đi sáng nay, sao tự nhiên lại muốn gặp nàng lúc này? Nhưng mà nàng không thể cự tuyệt, đành gật đầu, nói, "Ừ, bốn vương phi biết rồi."

Nàng quay đầu lại, Thu Cúc giúp nàng đổi một bộ y phục khác, sau đó mới theo Tri Thu đi đến tiền viện thư phòng.

Kỷ thực, người của hậu viện không được phép đặt chân đến tiền viện, trừ khi có sự đồng ý của Vũ Văn Mặc mới có thể quang minh chính đại bước vào, mà Mộ Dung Thu lại được Vũ Văn Mặc mời đến, lần trước là có chuyện nhờ nàng, không biết lần này sẽ là cái gì đây?

Mang theo nghi ngờ bước tới thư phòng, Mộ Dung Thu cúi đầu, đi vào theo Tri Thu.

"Hồi vương gia, vương phi đến rồi." Tri Thu nói.

"Thiếp thân bái kiến Vương gia." Mộ Dung Thu lập tức phúc thân, hành lễ.

Lúc này, cách đó không xa truyền tới giọng nói hưng phấn của Vũ Văn Mặc, "Nâng đến rồi, mau qua đây nhìn bản tính mà nàng nói này."

Nghe vậy, Mộ Dung Thu lập tức ngẩng đầu, nhìn về phía Vũ Văn Mặc, không ngờ rằng mình lại gặp nam tử kia một lần nữa – Triệu So!

Mộ Dung Thu có hơi sững sốt. Vẻ đẹp của Triệu So bức người như vậy, quả thực giống với thân tiên, mà lúc hai người gặp mặt lại là thời điểm khó xử của nàng. Nàng nhìn thoáng qua rồi lại cúi đầu xuống. Nghe Vũ Văn Mặc nói, nàng đoán là hẳn có quen biết với Triệu So. Nghĩ đến việc Triệu So đã nói hết chuyện ngày ấy cho Vũ Văn Mặc rồi, nàng nói, "Bái kiến Triệu Ngủ công tử."

Nàng ngẩng đầu, nhìn lướt qua Vũ Văn Mặc. Sao hẳn lại quen với Triệu So?

Vũ Văn Mặc nhìn hai người, thấy tình cảnh vừa rồi thì có hơi thất thần, nhu mày.

Mộ Dung Thu cảm thấy nghi hoặc. Nàng nhìn bản tính trong tay Vũ Văn Mặc rồi nói, "Nhanh như vậy mà đã làm xong rồi à?" Bản tính này được làm rất tinh xảo. Ngày đó, nàng mô tả hình ảnh của nó cho Vũ Văn Mặc nghe. Bản tính hình chữ nhật, bốn phía có khung gỗ, bên trong có nhiều cây gỗ nhỏ dựng thẳng, mỗi cây mọc hạt châu bằng gỗ nốt, chính giữa là một cây xà ngang ngăn bản tính làm hai phần, phần trên của mỗi cây gỗ có hai hạt châu, phần dưới có năm hạt châu.

Không thể tưởng tượng là hẳn thật sự tìm người làm ra nó, thậm chí còn làm vô cùng tinh xảo. Cây gỗ nhỏ được mài từ ngọc đen, nhìn qua có từng vòng từng vòng vàng rất sáng, khung gỗ được làm từ gỗ Đàn Hương loại tốt nhất.

Thật ra thì việc nước có học cách dùng bản tính trong vòng hai ba tháng, đối với bản tính có một chút hiểu biết. Vì vậy, dù ở đây không có Computer, không có máy tính bỏ túi ở thời hiện đại, nàng vẫn có thể đánh đồng bản tính với bốn phát minh lớn của Trung Quốc cổ đại rồi nói cho Vũ Văn Mặc.

"Là như vậy. Đêm hôm đó, sau khi nghe nàng nói xong, bốn vương tiện tay vẽ ra một bản rồi giao cho thợ thủ công làm, có điều làm thử mấy cái mà vẫn không tốt. Lần này thì sử dụng ngọc đen để chế tạo, quả nhiên không sai chút nào." Vũ Văn Mặc gật đầu, đáp lại, sau đó nhìn qua phía Triệu So, nói tiếp với Mộ Dung Thu, "Triệu Ngủ công tử cũng có một vật như thể này, nhưng mà lại cất ở trong nhà. Bởi vì không có ai biết cách sử dụng cho nên mới to mò qua đây liếc mắt một cái."

Nghe vậy, tìm Mộ Dung Thu đột nhiên đập mạnh. Nàng nhìn Triệu So, có chút kích động không kịp để nén, vội vàng hỏi: "Vật này rốt cuộc là từ người nào mà ra?"

"Nghe nói là tổ tiên Triệu gia tổ tiên truyền lại, nhưng mà không ai biết cách dùng, vốn dĩ còn tưởng phải mời thầy tướng số đến chỉ cách. Nhưng hôm nay nghe vương gia nói nó có công dụng tính toán thì không khỏi có chút tò mò." Triệu So cười nói, đôi mày đen như mực tàu cũng chứa nét cười, nhưng Mộ Dung Thu lại phát hiện ý cười của hẳn không đạt đến đáy mắt.

Nghe Triệu So nói vậy, Mộ Dung Thu làm thế nào tránh khỏi có chút thất vọng. Nàng vốn tưởng rằng thế gian này còn có người xuyên không đến thời đại này giống như nàng, kết quả lại là công dã tràng. Nàng chưa tới mức đi hỏi tổ tiên của Triệu So là ai, nhưng nếu biết rồi thì có thể làm thế nào? Mộ Dung Thu thở hắt ánh mắt, cảm xúc chùng xuống thấy rõ, nói, "Ừ."

Vũ Văn Mặc nhu mày nhìn nàng, vừa rồi chỉ trong nháy mắt, cảm xúc của nàng sao lại biến chuyển nhanh như vậy? Ngạc nhiên, chờ đợi, thất vọng. Đào mất một cái đã thay đổi cả rồi.

Không chỉ có Vũ Văn Mặc cảm thấy kỳ quái, mà ngay cả Triệu So cũng nghi hoặc. Hẳn cho rằng nàng có hứng thú với tổ tiên hẳn.

Mộ Dung Thu cúi đầu, vẫn chưa phát hiện thần sắc của hai nam nhân kia. Đến khi ngẩng đầu nhìn lên, ánh mắt của nàng trong sáng, khoe miệng lộ ra nụ cười tao nhã, ung dung bình tĩnh, "Vương gia có muốn biết cách dùng bản tính ra sao không?"

Dứt lời, nàng nhìn lướt qua Triệu So. Dù sao thì người này cũng không phải người trong phủ, nàng không chắc Vũ Văn Mặc muốn kể khác biệt cách dùng bản tính.

Vũ Văn Mặc nhìn thấu suy nghĩ của Mộ Dung Thu, trong lòng chợt động. Hắn gật đầu rồi đáp, "Cứ nói, đừng ngại."

Chán mảy Triệu So khẽ nhàu lại. Nữ nhân này phòng bị hẳn.

"Được." Mộ Dung Thu gật đầu, nếu Vũ Văn Mặc không ngại, điều đó chứng tỏ quan hệ giữa hẳn và Triệu So không đơn giản. Đối với quan hệ của hai người này, sự nghi ngờ trong lòng nàng càng lúc càng sâu. Một người là Nam Dương vương quyền cao chức trọng của đương triều, một người là Triệu Ngủ công tử mưu trí siêu quần, rốt cuộc giữa họ có mối liên hệ như thế nào?

Ánh mắt Mộ Dung Thu lóe lên tia sáng. Trong hoàng cung, hoàng đế đã không đơn giản rồi, mà Nam Dương vương này lại kín bụng như cái hũ nút, chỉ sợ là càng không đơn giản.

Nhìn hai người, Mộ Dung Thu chậm chậm nói ra cách dùng bản tính.

Chỉ cần nói mấy câu, nàng biểu diễn vài lần, bọn họ đã hiểu hết cả. Dựa theo cách của nàng, tự mình nghiệm chứng vài lần, biết rõ đều là những con số chính xác, cả hai đồng thời kêu lên, "Được! Rất tốt! Không thể tưởng tượng là trên đời còn có vật tốt như vậy. Số sách vốn phải tính hai ba lần mới chắc chắn, bây giờ chỉ cần vài khắc là đã tính chính xác rồi!"

Hai người đồng thời mừng rỡ, Mộ Dung Thu chỉ nở nụ cười nhẹ nhàng.

Kể đó, nàng dạy cho họ bài vẽ về bản tính trong vòng một canh giờ. Dùng nhiều lần, luyện cũng nhiều lần, họ nhanh chóng hiểu rõ tất cả.

May mà bọn họ đều là người thông minh, nàng không cần lãng phí quá nhiều nước miếng và tâm tư, tự họ cũng hiểu.

Không muốn xen vào chuyện của người khác, chỉ cho bọn họ cách dùng xong, Mộ Dung Thu lập tức cáo lui với Vũ Văn Mặc.

Mộ Dung Thu rời khỏi đó rồi, ánh mắt cùng thần sắc phức tạp của Triệu Sơ mới thu hồi lại. Hần nhìn Vũ Văn Mặc rồi cười nhẹ, nói, “Vương gia, ngài đã lấy được một nữ tử độc đáo, có một không hai trên thế gian này. Có lẽ nàng sẽ là người hỗ trợ đắc lực của ngài đấy.”

Vũ Văn Mặc nhường mảy, khoe miệng khẽ nhếch lên một nét cười không rõ. Ngươi tới này lời mà Mộ Dung Thu từng nói, nét cười của hắn đột nhiên trở nên băng lạnh, đôi mảy cũng nhăn lại chặt hơn. Có lẽ chỉ một mình nàng nói được mấy lời ấy

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 71-2

Sau khi trở lại Mai Viên, đám người Hồng Lăng liền giúp Mộ Dung Thu thay y phục, đồng thời chuẩn bị bữa tối.

Lúc này, hoàng hôn đã bắt đầu buông xuống. Nửa canh giờ trước, Vương tuân phủ vốn lưu luyến cháu cũng đã rời đi. Hiện nhi rốt cuộc vẫn có chút không xa tổ phụ, dù sao tuổi của nó cũng còn nhỏ, hai mắt đỏ hoe cả lên.

Mộ Dung Thu không nói gì, nâng đề nô ăn cơm xong rồi sai người dẫn nó đi nghỉ.

“Trước khi rời đi, Tuân phủ đại nhân nhờ nô tỳ chuyển lời cho vương phi. Khế ước của hai cửa hàng to tựa kia, khoảng hai ngày nữa, ông ta sẽ sai người mang tới.” Ăn xong bữa tối, Hồng Lăng đưa Hiện nhi về phòng nghỉ rồi mới trở lại bên Mộ Dung Thu, nói rõ với nàng những lời mà Vương tuân phủ dặn dò.

“Ừ.”

“Ba người Thu Cúc đã chuẩn bị nước tắm rồi, vương phi có muốn tắm không ạ?” Hồng Lăng lại hỏi.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu cười nhẹ, gật đầu, “Được.” Đứng hơn hai canh giờ, chân nàng có hơi mỏi, miệng cũng cảm thấy khô ran. Tắm một chút cho đỡ mệt.

Nắm mắt lại khi ngâm mình trong bồn, Mộ Dung Thu chợt nghĩ tới quan hệ giữa Vũ Văn Mặc và Triệu Sơ. Có thể đường hoàng bước vào thư phòng của Vũ Văn Mặc, xem ra ko phải là người đơn giản. Lần trước là Vũ Văn Hạo, bây giờ là Triệu Sơ. Nếu là Vũ Văn Hạo thì nàng ko cảm thấy lạ, bởi vì họ là thân thích, qua lại là chuyện bình thường.

Triệu Sơ đang ở Bình Thành, gần đây mới xuất hiện ở kinh thành, lại có quan hệ với Vũ Văn Mặc, thậm chí hai người họ dường như có mối giao tình rất sâu. Vũ Văn Mặc ko hề giấu diếm bất cứ cái gì trước mặt Triệu Sơ.

Nghe đến việc này hết sức phức tạp, chỉ sợ về sau cả nàng cũng bị liên lụy. Vũ Văn Mặc liên tục nhắc tới việc liệu nàng có sống được qua hai năm kế tiếp hay không đã khiến lòng nàng chấn động. Rốt cuộc thì chuyện gì sẽ xảy ra trong vòng 2 năm tới?

Ngày thứ hai, nàng vừa dùng điểm tâm ko bao lâu thì Vũ Văn Khải và Tần di nương trở lại.

Mộ Dung Thu là Nam Dương vương phi, thân phận cao hơn hai người họ nên không cần ra nghênh đón. Vũ Văn Mặc vào cung, bảy giờ vẫn chưa hồi phủ, cho nên chỉ có đám người quản gia tiếp đón bọn họ.

Đến tối hôm đó, Vũ Văn Khải và Tần di nương sắp xếp xong xuôi, người mà họ đến gặp đầu tiên là Thẩm trắc phi chứ ko phải nàng

Mộ Dung Thu chỉ cười nhạt. Nghe đám người Hồng Lăng nói, Vũ Văn Khải trở về có đến 7 8 tiểu thiếp chứ ko phải 6 người như nghe đồn, y phục Tần di nương mặc sang quý đến mức nào, đầu bà ta còn cài dây châu ngọc chói mắt. Nói đến đoạn Tần di nương đi gặp Thẩm trắc phi trước, sắc mặt Hồng Lăng lập tức trầm xuống.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu liền cười nhạt hai tiếng. Sự tình có gì mà khó hiểu. Thẩm trắc phi là trắc phi của Nam Dương vương phủ, địa vị cao hơn Tần di nương, mấy ngày trước còn ân cần sắp xếp chỗ ở cho hai mẹ con bà ta, nàng không cần nghĩ nhiều cũng biết chú ý của Thẩm trắc phi.

Nhưng nếu đúng như vậy, Vũ Văn Khải và Tần di nương quả thực hồ đồ, bề ngoài thông minh nhưng trong bụng lại cực kỳ ngu xuẩn. Cho dù Thẩm trắc phi có chu đáo với bọn họ đến mức nào, chủ mưu thực sự của Nam Dương vương phủ vẫn là Mộ Dung Thu chứ không phải là Thẩm trắc phi.

Vì vậy, hai kẻ kia vừa mới bước vào Trúc Viên, trong phủ liền bắt đầu đồn đãi lung tung.

Thẩm trắc phi dĩ nhiên biết hai người này hành xử không thỏa đáng, nàng ta cảm thấy rất phiền hà. Nếu để vương gia biết được, không chừng hắn sẽ cho rằng nàng ta đang có tâm tư gì đó. Vì vậy, nàng ta đánh sai người đi người Mộ Dung Thu tới.

Mộ Dung Thu thấy thế thì nhu mảy, phản phò Hồng Lăng. “Nói với người bên ngoài rằng bốn vương phi đang có việc, không thể qua Trúc Viên.” Mặc kệ Thẩm trắc phi có tâm tư gì, thân phận của nàng cũng không phải là một nha hoàn nhỏ bé để Thẩm trắc phi kêu một tiếng là phải đi! Huống hồ, hai kẻ không biết thân biết phận còn đang ở Trúc Viên! Thẩm trắc phi đúng là có y hay mà!

Trên đời làm gì có chuyện tốt như thế!

Kết quả, Thẩm trắc phi nghe nha hoàn báo lại, nàng ta liền biết Mộ Dung Thu đã rõ nguyên nhân. Lần này thì quả thực khó xử rồi. Nhìn hai người trước mặt, Thẩm trắc phi cau mày thật chặt. Hai người này vừa mới hồi phủ đã gây chuyện cho nàng ta rồi, nàng ta còn tưởng có thể lợi dụng họ để đối phó với Mộ Dung Thu! Đúng là một ý tưởng không hay chút nào!

Thẩm trắc phi lại nhìn Tần di nương. Bà ta vận y phục rực rỡ đến lóa mắt, nhìn đi nhìn lại vẫn giống mấy kẻ nhà giàu mới nổi, sợ là người khác nhìn vào sẽ không biết Thẩm trắc phi rằng ta mới là chủ tử.

Vũ Văn Khải nhìn qua thì có vẻ phong lưu hào phóng, dáng người cao một mét tám, diện mạo vô cùng tuấn mỹ, chỉ có đôi mắt lộ ra một tia âm tà, khiến người đối diện cảm thấy cực kỳ không thoải mái.

Thẩm trắc phi liền cảm thấy hơi hận. Dựa vào thân phận hiện tại, nàng ta còn cần phải lấy lòng hai người này à? Không chừng lấy lòng người ta rồi, ngay cả một chút hồi báo cũng chẳng có!

Cách duy nhất để cứu vãn tình hình hiện tại chính là báo hai người này nhanh chóng qua Mai Viên tham kiến Mộ Dung Thu.

Vừa nghe Thẩm trắc phi nói xong, Tần di nương liền uốn eo cái eo, hỏi với vẻ nghi hoặc, “Tại sao? Vương phi đâu có giúp chúng ta, sao chúng ta phải đi tham kiến nàng?” Dù gì bà ta cũng là trưởng bối, là nữ nhân của lão vương gia đã qua đời.

Vũ Văn Khải tuy là kẻ vô tích sự nhưng vẫn hiểu được chuyện gì đang xảy ra, dù sao thì Mộ Dung Thu cũng là Nam Dương vương phi. Hắn gật đầu, đáp, “Nên như vậy.” Vừa dứt lời, hắn lại dùng ánh mắt tham lam mà trở mắt nhìn Thẩm trắc phi. Đẹp quá đi mất! Thiếp thất của hắn không thể sánh bằng dung nhan này.

Thẩm trắc phi thấy Tần di nương hỏi vậy thì hơi nhu mảy. Tần di nương này sao mà ngu xuẩn đến thế! Chẳng biết bà ta có đang giả bộ hay không nữa! Dù sao thì Tần di nương trải qua trạch đấu nhiều năm, bây giờ vẫn sống trong bình yên vô sự, hơn nữa còn có thể sống một mình, bản thân trở thành một thái thái thực sự. Đáng tiếc, Vũ Văn Khải là kẻ không dùng được, rốt cuộc cũng phải trở về vương phủ. Thẩm trắc phi thầm cân nhắc một hồi rồi mới cười, nói, “Bây giờ một nửa việc trong phủ là do vương phi quản. Tần di nương và Nhị gia trở về rồi, tốt hơn vẫn nên qua tham kiến vương phi trước. Chỗ này của ta cũng gần bên đó, hai người cùng lắm chỉ là đi ngang, thuận tiện ghé vào thôi.”

Quả nhiên, nàng ta vừa dứt lời, Tần di nương liền vọt theo đuổi, “Phải, ta và Nhị gia chỉ là tiện đường ghé vào. Bảy giờ không còn sớm nữa, chúng ta muốn qua Mai Viên tham kiến vương phi. Thẩm trắc phi nghĩ ngơi tốt ạ.”

Đợi Tần di nương và Vũ Văn Khải rời đi rồi, Thẩm trắc phi cười lạnh một tiếng. Xem ra Tần di nương cũng không ngu xuẩn như trong tưởng tượng, chỉ là tin tức mà nàng ta nhận được lại không rõ ràng. Nếu nàng ta biết Mộ Dung Thu không phải như trong lời đồn như vậy, thậm chí bây giờ còn quản lý sự vụ trong phủ, ngày hôm qua vương gia còn ngủ trong phòng vương phi, nàng ta sẽ không ăn cần khiến cho Tần di nương đi thẳng tới Trúc Viên như vậy.

Quả nhiên, Tần di nương vừa mới đi ra, nha hoàn của Thẩm trắc phi đã đuổi theo, thăm thì với bà ta vài câu. Sắc mặt bà ta lập tức biến chuyển, khẽ nói, “Không thể ngờ là vương phi lại thay đổi tới mức như thế, chỉ trong vòng hai đến ba tháng mà đã xoay chuyển, vương gia không chỉ sưng ái nàng mà còn đề nâng cao quyền.” Bây giờ bà ta đã bước ra khỏi Trúc Viên, dựa theo quy củ phải tới Mai Viên, nhất định phải làm sao để người ta không bắt được sai lầm.

Vũ Văn Khải vốn chẳng có tâm cơ, hắn không nghe ra ý trong lời của Tần di nương, hôm nay lại vừa trở về, cả người có chút mệt mỏi liền tùy hứng, nói, “Gia mệt quá, ngày hôm nay không qua Mai Viên đâu.”

“Không được, bây giờ còn mới về vương phủ, bản thân chưa chiếm được vị trí nào cả. Lúc này, nếu con không toàn tâm toàn ý tuân theo quy củ ở đây, chỉ sợ vương gia sẽ đuổi con ra ngoài đó.” Tần di nương vừa nghe hắn nói liền quát lên một tiếng, trong lòng âm thầm thở dài. Sao bà ta lại có một đứa con trai thua kém như vậy chứ? Nếu như hắn có chút tâm tư, bà ta đã không cần mặt dày trở lại phủ rồi! Không biết bên ngoài có bao nhiêu kẻ đang chế cười hai mẹ con bà ta đấy.

Vũ Văn Khải thở dài, đánh gắt đầu đồng ý.

Mai Viên.

Mộ Dung Thu nghe hạ nhân báo lại, nàng phát tay, “Bốn vương phi có việc bận nên không tiếp khách. Báo Tần di nương và Nhị gia tới ngày khác đi.”

Ngoài cửa, hai người kia vừa nghe nha hoàn báo lại thì lập tức thấy choáng hết cả đầu. Vương phi không chịu gặp họ, chẳng lẽ nàng giận họ vì hành động ban nãy sao?

Hai người cảm thấy không cam lòng, nhưng rốt cuộc vẫn phải mặt xám mảy tro mà rời khỏi đó.

Trong phòng, Hồng Lăng kể lại đáng về của hai người vừa rời đi cho Mộ Dung Thu.

Mộ Dung Thu cười rộ lên, Hồng Lăng lại nói tiếp, “Vương gia coi trọng quý cụ nhất, Tần di nương và Nhị gia mới về mà đã như vậy, nếu vương phi còn tha thứ cho họ, họ nhất định sẽ tưởng người là quá hồng mềm, sau này càng thêm thất lễ đó.”

Có Mộ Dung Thu ở đây, Hồng Lăng tha hồ ăn miếng trả miếng. Bọn họ đã từng khiến nàng ta mất hết mặt mũi, nàng ta không ngại khiến bọn họ mất cả mặt mũi. Bọn họ dám làm nàng ta không dễ chịu, nàng ta sẽ làm bọn họ khó chịu hơn. Không muốn tiếp tục nói tới đề tài hiện tại, Mộ Dung Thu liền hỏi Hồng Lăng, “Hiện nhi có khỏe không?”

“Đạ, vừa rồi đọc sách, thiếu gia còn đòi ăn mất quả nữa ạ.” Hồng Lăng che miệng cười. Tiểu thiếu gia này bắt đầu thích ăn vặt rồi.

Mộ Dung Thu khẽ cười, nói, “Phòng bếp nhỏ đi nhiên phải làm. Người bảo họ làm nhiều hơn một chút vào ban ngày, nhưng đồng thời cũng phải để ý, mứt quả ngọt dễ làm răng hư, thích ăn nhưng không được để đứa nhỏ ăn nhiều.”

“Vương phi yên tâm, nô tỳ đã rõ ạ.”

Mộ Dung Thu gật đầu, yên lòng.

Trước đó, lúc ăn xong cơm tối, Mộ Dung Thu lại nhận được thư của Vũ Văn Mặc.

Trên tờ giấy trắng viết vài dòng như sau: Trên chiến trường, quân địch có binh hùng tướng mạnh, quân của ta binh yếu tướng gầy, mà binh lính cũng như ngựa chiến, nên dùng biện pháp nào để giành thế chủ động đây?

Mộ Dung Thu mắng một tiếng: Biến thái!

Nàng hồi âm lại cho hắn: Người phụ trách dẫn tướng dẫn binh đi đánh giặc là kẻ nguốc. Đại Hoa quốc có dân giàu, nước mạnh, sao lại không đường ra được một đội quân cường tráng? Lại còn muốn chọn kẻ gầy đi đánh giặc? Đó không phải là anh hùng mà là gấu. Thật đáng buồn.

Mặt khác, hắn còn viết: Nếu như từ đầu đã sai, chúng ta vẫn còn cách khác để dùng. Đó chính là sử dụng ám chiêu, làm lung lay quân địch, đốt hết lương thảo của chúng, khiến chúng đói tầm mười ngày đến nửa tháng. Đến lúc đó, binh yếu tướng gầy có khác gì quân ta? Lúc giao chiến, chúng ta sẽ có một nửa cơ hội chiến thắng.

Nàng hồi âm thêm vài lời: Gia à, có phải gần đây gia rảnh rồi quá không vậy? Thiếp thân rất là bận đó.

Kiểm tra kỹ càng lại một lần nữa, xác định không còn vấn đề gì, Mộ Dung Thu mới giao thư cho Tri Thu.

Vũ Văn Mặc nhận được thư liền vội vàng mở ra xem. Đọc đoạn phía trên, ánh mắt hắn tràn đầy ý cười, đến khi đọc dòng sau cùng, đôi môi mỏng khẽ nhếch lên một cái.

Đốt bỏ lá thư hắn gửi, Mộ Dung Thu phản phó Tri Thu, “Hôm nay dọn cơm tối ở phòng bên cạnh đi.”

Ngày thứ hai, Tần di nương và Vũ Văn Khai đến bãi kiến Mộ Dung Thu. Lại một lần nữa, nàng dùng lý do mình có việc quan trọng để từ chối họ. Hai người đó không chịu quay về nghỉ cách mà tìm tới bãi kiến nàng hai ba ngày liền.

Cho đến ngày thứ tư, rốt cuộc nàng cũng chịu gặp họ.

Tần di nương thấy Mộ Dung Thu tràn đầy khí độ chủ mẫu, vẻ ung dung không giận mà uy thì liền lập tức cúi đầu, nói, “Ngày hôm nay vội đến bãi kiến vương phi, chỉ mong không quấy rầy vương phi là tốt rồi.”

Vũ Văn Khai nhìn Mộ Dung Thu, ánh mắt lộ ra một tia dâm tà. Vũ Văn Mặc đứng là có phúc! Bên cạnh toàn là mỹ nhân, ai nấy đều xinh đẹp như tiên nữ hạ phàm! Lại thêm bốn nha hoàn hầu hạ bên cạnh vương phi, mỗi người một vẻ, dung mạo như hoa. So ra, mỹ thiếp thất của Nhị gia hắn còn không bằng!

Mộ Dung Thu âm thầm đánh giá thần sắc của hai kẻ trước mặt. Đối với ánh mắt không ngừng lộ ra từng tia dâm tà của Vũ Văn Khai, nàng chỉ cảm thấy ghê tởm vô cùng! Đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy một kẻ bề ngoài phong lưu mà bản chất bỉ ổi đến thế này. Nghĩ lại, có lẽ Vương Quân Sơn cũng thuộc hạng người này.

“Tần di nương khách khí rồi. Hai ngày trước, bổn vương phi thật sự quá bận, số sách trong phủ đều phải đưa tới phòng thu chi để thẩm tra, đối chiếu, số lượng lại rất nhiều, và lại còn phải xử lý một vài việc vụn vặt, chỉ sợ thất lễ Tần di nương và Nhị gia rồi. Hôm nay mọi việc đều đã xong, bổn vương phi liền gặp mặt hai người.” Mộ Dung Thu thu hồi tâm mắt, sau đó chuyển sang nhìn Tần di nương. Tên Vũ Văn Khai kia quá dâm tà, ánh mắt còn tràn đầy dục vọng, nhìn hắn một hồi, chỉ sợ ngay cả cơm nàng cũng chẳng muốn ăn nữa.

Tần di nương xem ra cũng rất biết chăm sóc bản thân, trông qua còn tưởng bà ta mới hơn ba mươi tuổi. Dung mạo khá hơn người bình thường, đáng vẻ lại rất quyến rũ, có chút phong trần, đẹp một cách trần tục. Mặc dù ý phục bà ta mặc có hơi khoa trương, màu sắc rực rỡ, không chừng nữ nhân ở Cầu Lan uyển* đều thích mặc màu sắc hờn ngạt phàm tục thế này. Bà ta cài đầu trần châu lẫn ngọc quý trên tóc, sáng đến chói mắt. Xem ra, Tần di nương này có vốn riêng.

*Nơi hát múa và diễn kịch thời Tống, Nguyên ở Trung Quốc

Điều khiến Mộ Dung Thu không thoải mái chính là ánh mắt Tần di nương cứ nhìn nàng bằng vẻ dò xét, không chừng bà ta đang âm thầm so sánh nàng và Thẩm trác phi cùng nhen.

Tần di nương nghe Mộ Dung Thu nói vậy thì cảm thấy trong lòng thư thái, xem ra nàng không có trách tội bọn họ. Bà ta tiếp lời, “Hôm trước hồi phủ, vốn dĩ định qua đây bãi kiến vương phi trước, nhưng Trúc viên tương đối gần chỗ ở nên chúng ta mới qua đó để gặp Thẩm trác phi, chỉ là không có nghĩ tới vương phi lại bận như vậy.”

“Thật ra thì bây giờ Tần di nương đã về rồi, ngày sau còn có nhiều thời gian để gặp mặt, không cần phải nóng lòng nhất thời. Nói đi nói lại, chúng ta đều là người của hoàng thất cả mà, đúng không? Hai người đã gặp vương gia chưa?” Mộ Dung Thu cười, hỏi.

Nghe vậy, Tần di nương liền lắc đầu, “Vẫn chưa. Vương gia phái người truyền lời cho chúng ta, nói là trong khoảng thời gian này ngài đang bận công vụ, không có thời gian mở yến tiệc thiết đãi ta và tẩy trần cho Nhị gia, đợi sau này có cơ hội sẽ lại làm.”

Lúc này, Vũ Văn Khai chợt cười vang, nói, “Ha ha, đại ca ta là vương gia, dĩ nhiên phải bận rộn vì công vụ rồi, không cần phải vội vàng. Tẩu tử đúng là người biết chia sẻ, hầu hạ ca của ta thật tốt.” Hắn nói chuyện cực kỳ khéo, luôn tự nhận mình là người phong lưu. Vừa dứt lời, Vũ Văn Khai liền cầm cây quạt lên phe phẩy trước mặt.

Mộ Dung Thu suy tư buồn nôn. Nam nhân này nói xa nói gần, không có câu nào là không mang ý dâm tà trong đó! Thảo nào đến tận bây giờ vẫn chẳng làm nên chuyện, tự xây nhà ở riêng mà rốt cuộc vẫn phải trở về vương phủ kiếm cơm ăn!

Thấy Mộ Dung Thu không nhìn mình, trong lòng Vũ Văn Khai có chút mất mát xen lẫn sự giận dữ. Dù gì thì hắn cũng là Nhị gia của Nam Dương vương phủ, nàng lại dám coi như không có hắn ở đây? Có điều, hắn lại hiểu nữ nhân rất rõ. Từ trước tới giờ, nữ nhân luôn nói một đằng làm một nẻo, chân chân là nàng rất muốn mà cứ bày ra đáng vẻ già vờ. Nếu hắn lọt sạch ý phục của nàng, không chừng nàng sẽ vội vàng mà mướn thân dưới của hắn, cầu hắn muốn nàng. Nghĩ tới đây, Vũ Văn Khai nở nụ cười dâm dăng, hắn còn cho rằng nàng đang ghen thùng nữa kia.

Mộ Dung Thu cười lạnh, ngoài mặt làm như có ấn tượng rất tốt với hai người nhưng trong lòng thì vô cùng chán ghét. Nàng lại không thể đắc tội hai tiểu nhân này, đành ứng phó vài câu cho qua. Kể tiếp đó, Hồng Lăng thấy nàng không còn đủ kiên nhẫn mới tìm lý do để giúp nàng thoát thân. Tiền hai kẻ kia ra ngoài đứng là chẳng dễ dàng gì.

Bọn họ vừa rời khỏi, nụ cười trên mặt Mộ Dung Thu liền biến mất. Nàng xoa hai huyệt thái dương, thở dài, “Đúng là mãi không thể bớt lo, chi sợ vương phủ này lại càng thêm náo nhiệt một phen.”

Sau đó, dường như nhớ ra cái gì, nàng lập tức phản phó bốn nha hoàn bên cạnh, “Từ nay, nếu thấy Nhị gia thì phải tránh đi, đừng chạm mặt với hắn.”

Ánh mắt của Vũ Văn Khai nhìn bốn người các nàng tràn đầy vẻ dâm tà, lúc đi lại gần các nàng còn liếc mắt một cái. Sợ là mai này có cơ hội, hắn sẽ ra tay với bốn nha hoàn này, quan trọng hơn nữa, Vũ Văn Khai không phải kẻ đáng tin cậy để phó thác cả đời.

Bốn nha hoàn vừa nghe đã hiểu ý của Mộ Dung Thu, đồng thanh đáp, “Vương phi yên tâm.”

Đúng lúc này, một bóng người nhỏ chạy vào, nhào vào lòng Mộ Dung Thu.

“Mẫu thân, người xem, đây là tranh do Hiện nhi vẽ. Phụ thân dạy Hiện nhi đó.” Hiện nhi mở tranh ra cho Mộ Dung Thu xem

Mộ Dung Thu chỉ thấy trên tranh họa một đóa mẫu đơn. Có thể là vì Hiện nhi còn nhỏ, cầm bút không vững, đóa mẫu đơn này trông qua có đôi chút giống hoa sen, phía trên còn vương không ít mực vẽ. Nhưng mà đứa nhỏ này mới ba tuổi, vẽ được tranh đã là kỳ tích rồi.

Nhưng mà... Vũ Văn Mặc tới Mai viên, dạy nó vẽ tranh lúc nào?

Nàng kích lễ Hiện nhi, “Con vẽ đẹp lắm, tiếp tục cố gắng lên nhé” rồi quay sang Hồng Lăng, hỏi, “Vừa rồi, gia đến à?”

Hồng Lăng lắc đầu, bốn người các nàng đều ở trong phòng hầu hạ Mộ Dung Thu từ này tới giờ, không biết đến chuyện xảy ra ở bên ngoài. “Đề nô tỳ đi hỏi.”

Một lát sau, Hồng Lăng trở về, bẩm báo, “Hồi vương phi, đúng là vừa rồi vương gia có tới, nhưng ngài ấy thấy vương phi đang nói chuyện với Tần di nương và Nhị gia nên đã trở lại tiền viện rồi, đúng lúc đó thì ngài gặp tiểu thiếu gia, cho nên mới vào phòng của tiểu thiếu gia.”

Nghe vậy, Mộ Dung Thu gật đầu. Thì ra là thế. Xem ra, Vũ Văn Mặc cũng rất không thích hai người kia.

Nàng quay đầu, gọi Thu Cúc, Vân Mai, Thanh Bình rồi nói, “Từ nay về sau, ba người các người lưu ý một chút, đừng để tiểu thiếu gia tiếp xúc với Tần di nương và Nhị gia quá nhiều.”

Gần mực thì đen, nàng không muốn Hiện nhi lại trở thành một Vũ Văn Khai, nếu không, nàng sẽ không còn mặt mũi nào để đứng trước bài vị của Liễu Ngọc Nhi và cho Vương tuân phủ một câu trả lời.

“Dạ.”

Trúc viên

Đại phu nhân tới gặp Thẩm trắc phi, hai người báo nhả hoàn hầu hạ trong phòng lui xuống.

“Nô tỳ phát hiện Vương gia dường như cực kỳ thích tiểu thiếu gia. Hôm qua ngài lại đi Mai viên, tự mình dạy tiểu thiếu gia vẽ tranh đó.” Đại phu nhân thấp giọng nói.

Thẩm trắc phi đương nhiên cũng biết. Nàng ta thất sự không ngờ là Mộ Dung Thu lại dùng thủ đoạn này để quyến rũ Vũ Văn Mặc. Dù sao thì vương gia vẫn chưa có con trai nối dõi, mà Hiền nhi lại đáng yêu đến mức ai nấy đều thương. Xem ra, Mộ Dung Thu giữ lại đứa nhỏ của Liễu Ngọc Nhi là có mục đích.

“Hiền nhi đáng yêu như vậy, cũng khó trách Vương gia yêu thích.” Thẩm trắc phi lạnh lùng nói, từng câu chữ lộ rõ sự ghen tuông. Đến bây giờ, nàng ta vẫn chưa có tin vui, chẳng biết là chuyện gì đã xảy ra nữa. Thình thoảng, nàng ta không khỏi suy đoán, bốn phu nhân, nàng ta và vương phi đều chưa từng mang thai, vấn đề là do các nàng hay là do vương gia?

Đại phu nhân hơi nhíu mày, nhìn Thẩm trắc phi bằng ánh mắt cẩn thận rồi nói, “Bây giờ Vương gia ngày càng sùng ái vương phi, sợ là ngày sau, nơi mà vương gia thường xuyên lui tới sẽ là Mai viên.”

Nghe vậy, cánh tay của Thẩm trắc phi liên run lên, sắc mặt cũng trở nên trắng bệch. Lúc trước, vương gia thường đến Trúc viên của nàng ta. Nếu như sau này đổi lại thành Mai viên, nàng ta cảm thấy thật khó mà chấp nhận.

Thật ra thì nàng ta cũng đã thử thuyết phục chính mình, nữ nhân của vương gia về sau sẽ càng nhiều, nhà đầu thống phòng đều không thiếu, nếu vương gia nhất thời thích một ai đó, về lý về tình đều có thể tha thứ; nhưng mà nàng ta lại không nhà ra được. Dù sao đi nữa, nàng ta và bốn phu nhân kia vào phủ sớm hơn Mộ Dung Thu!

“Nô tỳ nghe người ta nói, hình như phụ thân của Hiền nhi là Vương Quân Sơn đã đến kinh thành. Không biết hẳn ta có tới gặp vương phi hay không?” Đại phu nhân lại nói tiếp, tin này là do nhà mẹ ruột báo cho nàng ta biết. Nghe nói, Vương Quân Sơn giờ đang quanh quẩn trong mấy ngõ hẻm nghèo nàn, không ai còn có thể nhận ra một Vương công tử đã từng phong lưu phóng khoáng, bao trọn hầu hết thanh lâu kỹ viện!

“Gặp vương phi?” Thẩm trắc phi nhíu mày, ánh mắt nàng ta đột nhiên sáng lên. Vương Quân sơn đúng là phụ thân thân sinh của Hiền nhi! Và lại, bây giờ hẳn ta còn bị đuổi khỏi Vương gia! Nhất định hẳn sẽ mặt dày mày dạn tìm tới vương phi để dựa dẫm. Dù sao đã không còn gia tộc giúp đỡ, có thể thấy bây giờ Vương Quân Sơn thế thảm tới mức nào.

Hai người đưa mắt nhìn nhau, tiếp tục thường trà rồi bàn chuyện.

Ngày thứ hai, Vũ Văn Mặc vừa vào triều khoảng một canh giờ, hoàng đế liền phái người đến Nam Dương vương phủ tuyên đọc thánh chỉ, nội dung chủ yếu là triệu kiến Mộ Dung Thu.

Lúc Mộ Dung thu nhận được thánh chỉ, nàng chỉ cảm thấy có chút nghi ngờ. Hoàng thượng muốn gặp nàng để làm gì? Giờ này hẳn là vừa mới kết thúc buổi triều? Vũ Văn Mặc còn chưa hỏi phủ, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Mộ Dung Thu có cảm giác không ổn. Nhớ tới bọn cướp lần trước, xem ra việc này không phải do Hoàng thượng gây ra, nhưng ngày đó ở trong Hưng Khánh cung, ánh mắt của Hoàng thượng nhìn nàng đã khiến nàng cảm thấy lạnh, không khỏi mang lòng đề phòng.

Nhưng người gọi nàng vào yết kiến không phải là Thẩm Quý phi mà là Hoàng thượng, triệu kiến nàng mà không cho nàng một lý do. Mộ Dung Thu chỉ có thể hoài nghi, sau đó sắp xếp mọi việc ở Mai viên cho ổn rồi cùng Thu Cúc, Thanh Bình vào cung.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 72-1

Mộ Dung Thu là người xuyên không, cho nên sẽ có một số từ nàng dùng không phải là từ của người cổ đại. ^^

Qua một canh giờ sau, Mộ Dung Thu đã đến hoàng cung. Nàng đi theo một thái giám bên cạnh Hoàng đế, tới sau đại điện thì mới dừng lại.

Mộ Dung Thu nhìn khắp bốn phía có binh lính trấn giữ. Ngẩng đầu lên, hình như có khoảng hơn hai trăm bậc thang, ở nơi cao là một tòa đại điện, sừng sững, nguy nga, khí thế hiển hách.

Giọng nói lãnh lãnh của thái giám bên cạnh truyền tới tai nàng, “Nam Dương vương phi, mời người theo nô tài vào đại điện.”

Đại điện? Không phải là chỗ Hoàng đế thiết triều với các quan đại thần mỗi sáng sao? Để nàng tới đó làm gì? Không... Phải nói là Hoàng đế để nàng tới đó làm cái gì?

Mộ Dung Thu gặp chuyện càng khó giải quyết lại càng bình tĩnh. Trong đầu nàng nghĩ đến vô số khả năng. Nhớ lại ánh mắt Hoàng đế nhìn mình lúc đó chứa đầy sự lạnh lẽo lẫn sát khí, mà Thẩm Quý phi lại biết Diendanlequydon chuyện xảy ra ở trên triều, sự sùng ái của Hoàng đế đối với nàng ta rõ ràng không tầm thường, thậm chí có phần vượt qua Hoàng hậu! Bây giờ là lúc lâm triều, hẳn triệu nàng tới để nói chuyện gì?

Nàng theo chân thái giám, bước lên từng bậc thềm.

Mộ Dung Thu cẩn thận nhớ lại, cẩn thận thăm dò. Thần sắc của nàng trở nên lạnh lùng, đột nhiên nghĩ tới việc vì sao thần sắc Hoàng đế đột nhiên thay đổi! Vì sao Vũ Văn Mặc gần đây thay đổi! Còn cả câu nói kia nữa, hai năm sau, liệu nàng sống được đến ngày đó không!

Từ xưa đến nay, tình thân trong hoàng gia vốn rất mong manh, thân tử mưu phản lại ít nhiều có dính dáng đến, mà nàng lại vô tình bị liên lụy vào đó!

Không... Phải nói là từ khi gå vào phủ Nam Dương vương. Mộ Dung Thu đã bắt đầu bị liên lụy, bởi vì số mệnh này đã không còn thuộc về nàng.

Nếu như về sau, Mộ Dung Thu vẫn cứ ngu ngốc vô dụng, có lẽ nàng đã bị rất nhiều người lợi dụng, nhưng nếu nàng là kẻ có trí tuệ hơn người, nàng không chỉ sẽ bị lợi dụng mà thậm chí còn có nguy cơ! Cho nên, điều đó dễ dàng giải thích cho việc Hoàng đế cười bên ngoài nhưng bên trong không cười.

Rốt cuộc thì nàng cũng bước qua hai trăm bậc thang.

"Nam Dương vương phi, mời người tiến vào đại điện." Thái giám nói. Sau đó, hắn quay mặt về phía đại điện, hô lớn, “Nam Dương vương phi đến!”

Mộ Dung Thu gật đầu, bước theo sau thái giám. Nàng cúi đầu, nhìn mũi chân, ánh mắt chỉ có thể trông thấy từng đôi giày đứng ở hai bên đại điện. Xem ra đó là bá quan văn võ của Đại Hoa triều. Nàng chưa từng nghĩ có một ngày mình sẽ đến đại điện trang nghiêm đang nghĩ sự của một quốc gia như vậy.

Lúc này, tất cả mọi người đều nín thở, nhìn nữ tử đang tiến vào đại điện. Nữ tử cúi đầu, không ai thấy rõ dung mạo của nàng, nhưng mọi người đều biết nàng là Nam Dương vương phi có tướng mạo xuất chúng, hẳn là nữ nhân sắc nước hương trời.

Hoàng đế ngồi ở ngai vàng trên cao, mặc hoàng bào chói mắt, nhìn xuống Mộ Dung Thu đang từ từ tiến vào, ý cười không rõ trên mặt.

Vũ Văn Mặc đứng ở bên phải. Nhìn thấy Mộ Dung Thu, thần sắc hắn trở nên lạnh lạnh.

"Thần phụ Mộ Dung Thu khấu kiến hoàng thượng. Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế." Mộ Dung Thu quỳ gối, chạm đầu xuống đất rồi hành đại lễ.

"Nam Dương vương phi không cần đa lễ, đứng dậy đi." Giọng nói hiền hòa của Hoàng đế xen lẫn sự uy nghiêm.

"Thần phụ tạ ơn hoàng thượng." Mộ Dung Thu từ từ đứng dậy, đầu vẫn cúi rất thấp, không dám ngẩng lên, nhưng nàng biết rõ ánh mắt của tất cả mọi người trong đại điện này đang hướng về mình.

Mộ Dung Thu trầm nghĩ: Trước mặt nhiều người như vậy, Hoàng thượng gọi nàng đến, dường như cũng không có ý định giết nàng! Nếu không giết nàng, vậy thì làm gì?

Đúng lúc nàng còn đang nghi hoặc, giọng nói của Hoàng đế chợt truyền đến, “Trẫm cho gọi Nam Dương vương phi Diên Đan Lê Quý Đôn đến đây, đó là vì sử thần Tây Vực có chuyện quan trọng muốn thỉnh giáo Nam Dương vương phi, hy vọng Nam Dương vương phi có thể biết tri vô bất ngôn*.”

*Hề biết thì sẽ nói

Sứ thần Tây Vực? Tri vô bất ngôn? Thỉnh giáo? Mộ Dung Thu cúi đầu, đôi mày dần nhăn lại, “Thần phụ chỉ là phụ nhân*, đại sự khó khăn, chỉ sợ sẽ khiến Hoàng thượng không vui, sứ thần thất vọng.”

*Nữ nhân có chồng

"Lời ấy sai rồi. Nam Dương vương phi có thể hóa giải được thiên tai mà không ai giải quyết được, dĩ nhiên so với những phụ nhân thển cận bình thường có sự khác biệt. Nam Dương vương phi không cần khiêm tốn như vậy. Chúng ta chỉ muốn thỉnh giáo vương phi một chuyện nhỏ thôi. Và lại, nếu Nam Dương vương phi đã có thể giải quyết được thiên tai ở vùng Giang Bắc của Đại Hoa triều, dĩ nhiên có thể có thể giải quyết vấn đề mà triều ta đang gặp phải." Phía trước, bên trái truyền đến một giọng nói nghe là lạ, giống như người ngoại quốc nói tiếng Trung đó vậy. Nếu không nghe cẩn thận thì không cách nào phân biệt được, ai mà nghĩ đó là tiếng của sứ thần Tây Vực.

"Thần phụ không dám." Lúc này, Mộ Dung Thu thầm cười lạnh, rốt cuộc là ai đã dễ dàng để nàng tiến vào đại điện, gặp gỡ sứ thần, giải quyết vấn đề? Nàng trở thành Bách Khoa Toàn Thư từ khi nào vậy? Có vấn đề liên đến tìm nàng? Cho rằng nàng chỉ cần viết vài chữ mà đã có ngay phương pháp giải quyết à? Lại vẫn có người muốn khiến nàng liên lụy như vậy sao?! Hoàng đế? Thật buồn cười!

Nàng không thể không cảnh giác. Nếu như ngay cả đối thủ mạnh nhất cũng chẳng tính kế được thì không thể liều lĩnh, ngạo mạn. Nàng đã phạm vào tội kị!

Lúc ấy, nếu nàng không chỉ cho Vũ Văn Mặc cách để giải quyết thiên tai, nàng sẽ không làm vào phiên toái như ngày hôm nay!

Hoàng đế biết chuyện của nàng, sợ là không phải do Vũ Văn Mặc nói ra! Có lẽ chuyện giữa hai người họ cũng không đơn giản, nhưng Vũ Văn Mặc chưa hề cảnh cáo nàng rằng không thể quá mức nổi bật. Gần đây có quá nhiều chuyện xảy ra, khiến nàng bỏ qua rất nhiều vấn đề, vô tình mất đi cảnh giác.

Mộ Dung Thu nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc bước ra.

Vũ Văn Mặc cúi đầu, hướng về phía người đang ngồi trên ngai vàng rồi cung tay, nói, "Khởi bẩm Hoàng thượng, thần có chuyện này không thể không nói ra."

"Hử?... Chuyện gì?" Giọng nói trầm thấp của Hoàng đế xen lẫn một chút lạnh lẽo.

"Vương phi của thần đã có thai khoảng một tháng." Âm thanh tựa như băng lạnh trong tiết trời giá rét mùa đông của tháng chạp vang lên từ miệng Vũ Văn Mặc.

Lời vừa thốt ra, tin tức quả thật như một quả bom nổ đùng!

Mộ Dung Thu cảm thấy ngoài ý muốn. Nàng cúi đầu, mặc dù sắc mặt vẫn không đổi nhưng trong lòng thì chấn động không diendanlequydon thôi! Hành động lần này của Vũ Văn Mặc là vì sao? Muốn nói đối ngay trên đại điện ư?

Chẳng lẽ là âm mưu đó?

Đại điện trở nên yên lặng, yên lặng đến mức đáng sợ!

Không khí dường như cũng lạnh theo.

Tội khi quân có thể liên lụy đến cứu tộc! Từ lúc bước đại điện, nàng đã biết mình bước một bước vào địa ngục rồi!

Nếu như nơi này không phải là đại điện căng thẳng muốn ép chết người, không phải Nam Dương vương phi, nàng nhất định sẽ chỉ vào đỉnh đầu Vũ Văn Mặc, mắng to: Người có kiến thức về sinh lý không vậy? Nam nữ ở cùng một giường, không cần vận động mà mang thai được à?!

Một hồi sau, Hoàng đế chợt cất tiếng cười sáng khoái, "Đây là tin vô cùng tốt! Nam Dương vương sắp có con nối dòng. Trẫm muốn thưởng cho Nam Dương vương phi!"

Ngay sau đó, tiếng chúc mừng của bá quan văn võ cả triều vang lên.

Vũ Văn Mặc lạnh nhạt tiếp nhận lời chúc mừng từ bốn phương tám hướng, thân sắc lại càng lạnh lùng, chỉ có khóe miệng khẽ nhếch lên một nụ cười, tiếp tục nói, "Tạ ơn Hoàng thượng. Có điều, từ trước tới nay, thần thể vương phi rất yếu, thần rất coi trọng hài nhi không để mà có náy. Nếu như xảy ra chuyện ngoài ý muốn khiến thần mất đi hài nhi, thần chắc chắn sẽ... đau thấu tâm can... Thậm chí còn... còn mất đi... lý trí!"

"Tạ ơn hoàng thượng." Vũ Văn Mặc vừa dứt lời, Mộ Dung Thu liền mở miệng.

"Ha ha ha... Nam Dương vương không cần cẩn thận quá như vậy. Cứ để hạ nhân ở vương phủ hầu hạ, tất sẽ không xảy ra chuyện ngoài ý muốn nào đâu." Hoàng đế lại cười vang, nói.

Mộ Dung Thu cảm thấy tim mình đập mạnh một nhịp, nàng không thể xem nhẹ sự rung động mà Vũ Văn Mặc mang đến cho nàng, càng không thể xem thường tiếng cười sáng khoái của vị Hoàng đế luôn luôn khiến người ta không khỏi nhàu mày kia!

Lúc này, bên tai nàng truyền đến tiếng nói nhỏ của Vũ Văn Mặc, "Nàng nên nghĩ cách tự mình thoát thân đi."

Đôi hàng mi của Mộ Dung Thu lại rung động một phen.

"Thần trước tiên muốn chúc mừng Nam Dương vương, Nam Dương vương phi, hy vọng lần này là một nam hài." Sứ thần Tây Vực đã quen đoán ý tứ qua lời nói và sắc mặt. Thấy vẻ mặt của Hoàng đế hiền hòa, khuôn mặt tuấn tú của Nam Dương vương thoáng qua nét cười, ông ta mới bước lên nói.

Mộ Dung Thu gật đầu, "Đa tạ sứ thần. Thỉnh sứ thần nói ra vấn đề. Bốn vương phi nhất định sẽ biết gì nói nấy."

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 72-2

Sứ thần Tây Vực nghe nàng nói vậy thì rất mừng, vội hỏi, "Từ trước tới nay, Tây Vực có đất đai màu mỡ, nhưng vì sao các loại hoa màu như ngô, đậu đỗ, cà, khoai tây lại không ngon miệng bằng Đại Hoa quốc? Không biết có phải là do chúng ta đã gieo trồng sai cách chăng? Thỉnh vương phi cho biết."

Vừa nghe xong, Mộ Dung Thu liền chậm rãi nhắm mắt lại, cổ nén lửa giận đang trào lên từ tận đáy lòng. Con bà nó! Hai nước khác nhau, đất đai sao mà giống nhau hà? Con bà nó! Nàng thật muốn rũ bỏ hình tượng bên ngoài để hỏi thăm cha mẹ của tên sứ thần này là ai!

Vấn đề nhảm nhí như vậy mà cũng triệu nàng từ Nam Dương phủ vào cung, mất đến hơn hai canh giờ!

Trong mắt mọi người, Mộ Dung Thu trầm mặc nghĩa là đang suy nghĩ, nhưng chỉ có nàng biết là nàng đang nghĩ kế thoát thân.

Phải thoát ra bằng cách nào đây? Dùng biện pháp gì để người ta không hoài nghi? Ánh mắt nàng đột nhiên sáng lên. Không phải Vũ Văn Mặc vừa nói là nàng có thai đó sao?

Sau khi nghĩ được cách, Mộ Dung Thu mới dúi dẳng đáp lại, "Cái này khó quá, thần phụ thật sự lý giải được."

"Sao có thể như vậy? Không phải hai bên đều giống nhau, đều làm ruộng? Chẳng lẽ nữ nhân này lại lừa gạt ta? Không muốn nói cho ta biết?" Sứ thần Tây Vực với một trắng bệch quốc ngữ, cũng chính là tiếng Anh. Ánh mắt hần nhìn nàng không còn một chút hảo cảm.

Người khác nghe không hiểu, nhưng Mộ Dung Thu lại rất hiểu. Nàng có thể nói được năm thứ tiếng, thậm chí nói tiếng Anh như tiếng mẹ đẻ thứ hai của mình.

Mộ Dung Thu cúi đầu, nhếch môi cười lạnh, sau đó nói bằng giọng hồ thẹn, "Thần phụ đã nói rồi, chuyện giải quyết thiên tai ở Giang Bắc chỉ là cách mà một người đã từng nói cho thần phụ biết trước đây, cũng may thần phụ không quên cho nên mới đưa ra kế sách kịp thời. Thần phụ vốn ngu dốt, chỉ biết Tử thư Nữ giới, giúp trượng phu dạy con. Chuyện hoa màu này, thần phụ thực sự không hiểu, đã khiến Hoàng thượng và sứ thần thất vọng rồi."

Dứt lời, nàng quả nhiên nghe được tiếng thờ dài có vẻ mệt mỏi, đặc biệt là sứ thần Tây Vực kia, hần nhẹn không được mà mắng to một câu, "Đồ đàn bà ngu xuẩn!"

Ánh mắt của Mộ Dung Thu trở nên lạnh lùng. Kế tiếp, nàng lại nói bằng giọng rất nhỏ, cẩn trọng vô cùng, "Thần phụ dĩ nhiên không hiểu được nhiều chuyện như vậy, nhưng thần phụ lại biết Đại Hoa quốc quốc phú dân cường*, đất rộng của nhiều, cho nên cái gì cũng đều rất tốt."

*Dân giàu nước mạnh

"Nam Dương vương phi nói rất có lý!" Bá văn văn vô đồng thanh.

Vũ Văn Mặc nhìn về phía Mộ Dung Thu rồi mỉm cười.

Có người khen thiên hạ mình thống trị, đương nhiên Hoàng đế rất cao hứng. Lời này của Mộ Dung Thu đã khiến hần thỏa mãn vô cùng. "Tốt, rất tốt!"

Sứ thần Tây Vực sững sờ, lập tức nói bằng thứ tiếng Trung bập bõm, "Lời của Nam Dương vương phi chính là chân lý."

Hoàng đế nhìn về phía Mộ Dung Thu, cười nói: "Nam Dương vương phi muốn được trẫm ban thưởng gì?"

Mộ Dung Thu lập tức sợ hãi, đáp lại, "Thần phụ không có công, không dám cầu ban thưởng."

Thấy đáng vẻ của nàng sợ hãi, Hoàng đế cũng không miễn cưỡng. Hần nhàu mày, nói, "Nam Dương vương phi hiện đang có thai, không tiện ở lâu, mau phái người đưa vương phi hồi phủ." Dứt lời, hần nhìn chăm chú vào Mộ Dung Thu đang cúi đầu rồi ngẩng ngẩ, chẳng lẽ tin tức đó là sai?

Vừa nghe xong, tảng đá nặng trong lòng Mộ Dung Thu liền buông xuống, nàng đáp, "Tuân mệnh."

"Xin Hoàng thượng cho phép thần và vương phi cùng nhau hồi phủ." Vũ Văn Mặc đứng ở bên cạnh chấp tay, nói.

Bầu không khí trong đại điện trở nên im lặng.

Hoàng đế vẫn cười sang sảng như cũ, phất phất tay, "Đi đi. Lát nữa trăm sẽ sai người đưa đồ ban thưởng đến vương phủ, hy vọng Nam Dương vương phi dưỡng thai thật tốt."

...

Trong xe ngựa.

Mộ Dung Thu thần sắc lạnh lẽo, nhìn Vũ Văn Mặc rồi lạnh lùng nói, "Gia lợi dụng thiếp thân." Đây là điều mà nàng chắc chắn.

Vũ Văn Mặc nghe vậy thì ngẩng đầu, nhìn thẳng vào ánh mắt lạnh của nàng, nhủ thầm, đáp, "Phải."

"Lợi dụng thiếp thân để có được sự kính trọng của dân chúng vùng Giang Bắc, sau đó để Hoàng thượng mang hết nghi ngờ đổ cho thiếp thân, còn gia đứng một bên để xem diễn trò?" Mộ Dung Thu lạnh giọng chất vấn.

"Nàng nghĩ nhiều rồi." Vũ Văn Mặc nhíu mày thật chặt, ánh mắt kinh ngạc nhìn về phía Mộ Dung Thu. Trong cái nhìn của hắn có chút đau xót nhưng lại biến mất rất nhanh, giọng nói của hắn cũng trở lại vẻ bình tĩnh lúc đầu.

Nửa khắc vừa rồi, Mộ Dung Thu nhìn rõ tất cả sự thay đổi về mặt thần kỳ của Vũ Văn Mặc, trong lòng càng thêm nghi ngờ sâu sắc. Xem ra, âm mưu này còn rất cao thâm, không đơn giản như nàng đã nghĩ. Vì thế, khuôn mặt nàng mới giãn ra, cười tươi với hắn, "Vậy thì... gia muốn dùng lời nói dối buồn cười như vậy để bảo vệ thiếp thân sao?" Chỉ sợ việc này cũng nằm trong âm mưu đó.

Dứt lời, nàng thu hồi tầm mắt, không nói thêm gì nữa.

Bên cạnh nàng là cửa sổ nhìn ra ngoài. Thế giới bên ngoài xe ngựa quá là muôn màu muôn vẻ, ai nấy đều có không gian riêng của mình, khiến người ta cảm thấy hấp dẫn, tựa như muốn kêu gọi người khác tham gia cùng. Mỗi nhà đều có một quyển sách khó đọc, mỗi người lại đều siêu phẩm thoát tục, thoát khỏi thất tình lục dục.

Nàng không nhìn nữa, chậm rãi nhắm mắt lại.

Cõi lòng bỗng bề sóng dậy giờ đây đã bình tĩnh. Cho dù Vũ Văn Mặc có âm mưu gì đối với Hoàng đế, cho dù nàng có bị liên lụy, núi ngàn sông ngàn thì đã sao? Nàng tuyệt đối sẽ dùng hết sức bình sinh để thoát ra khỏi nơi hiểm trở đó một cách an toàn nhất!

Con người đen kịt chuyển động, ánh mắt tựa như phát ra tia sáng. Thời gian hai năm ư? Nàng sẽ không đâu!

Nàng cần phải suy nghĩ thật cẩn thận, làm sao để "thai nhi trong bụng" biến mất trước mắt mọi người!

"Qua khoảng nửa tháng, ta sẽ truyền tin nàng sảy thai ra ngoài."

Hắn trầm giọng nói.

Mộ Dung Thu thở dài, cúi đầu không còn sức, hỏi, "Phụ thân của thiếp và gia có thường lui tới không?"

"Không."

"Vậy thì tốt."

Ngày thứ hai, toàn bộ hạ nhân của quý phủ đều biết tin Mộ Dung Thu có thai. Khấp Mai viên hoan hô không dứt. Dĩ nhiên, có người vui thì cũng có người sầu.

Thẩm trắc phi dù ghen tị nhưng vẫn phải Tử Ngọc đưa thuốc bỏ qua đó.

Ba vị phu nhân trong Bắc viện, trong lòng vừa dố kỵ lại vừa hâm mộ, không rõ tư vị là gì, đồng thời sai người mang thuốc bỏ đến Mai viên.

Tân di nương và Vũ Văn Khải ở Đông viên cũng sai người mang thuốc bỏ qua, chỉ là văn khoa trương như kiểu nhà giàu mới nổi, mang qua khoảng bốn đến năm mươi cân tổ yến, bào ngư.

"Vương phi, những thứ thuốc này phải xử trí thế nào?" Hồng Lăng nhìn thuốc bỏ ở khắp phòng, cười hỏi. Nàng ta không những rất hâm mộ vương phi mà còn là người vui nhất ở Mai viên này. Ba năm trôi qua, rốt cuộc vương phi cũng mang thai rồi.

Mộ Dung Thu nhìn lướt qua. Thuốc bỏ chất thành tầng tầng lớp lớp như một ngọn núi, món nào cũng rất trân quý, chỉ tiếc là nàng không dùng được. Thu hồi ánh mắt, nàng thần nhiên phản phó, "Cất vào hết đi."

"Dạ. Vương phi có thai, dĩ nhiên không thể ăn đồ do người khác đưa đến. Lát nữa, nô tỳ sẽ đi phân phó phòng bếp, sau này phải chú ý hơn về đồ ăn của vương phi, nhất định không để kẻ khác lợi dụng chỗ hở để hãm hại người." Hồng Lăng gật đầu, thu xếp với vẻ thích thú, ai không biết còn tưởng rằng ta mới là người có "thai".

Mộ Dung Thu không nói gì. Nàng chuyển đề tài mới, hỏi, "Hôm nay Văn Mai xuất phủ về thăm nhà rồi à?"

"Dạ, sáng mai sẽ trở lại." Hồng Lăng đáp.

"Ừ, sáng mai nàng trở lại, bảo nàng tới gặp bốn vương phi ngay lập tức." Mộ Dung Thu trầm giọng phản phó. Nếu như xảy ra việc ngoài ý muốn, người nhà Văn Mai chắc chắn sẽ đồng ý giúp.

Thật ra thì ở trong Nam Dương vương phủ to lớn như vậy, người mà nàng hoàn toàn tin tưởng không có quá hai người. Tâm tư Văn Mai đơn thuần, nàng lại có ơn với người nhà của nàng ta, nàng ta nhất định sẽ tận tâm làm việc cho nàng, tuyệt đối không để xảy ra sự cố gì.

"Dạ."

"Vương phi, có một vị công tử họ Vương đưa thiếp mời, xin được cầu kiến." Bên ngoài cửa, một nha hoàn cung kính bẩm báo.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 73

Nghe vậy, đôi mắt đang khép hờ của Mộ Dung Thu khẽ nâng lên một chút. Vương công tử?

"Vương công tử là người của phủ nào? Chẳng có phép tắc gì hết! Hắn ta thật vô lễ, dám đến cả hậu viện của Vương phủ đòi gặp vương phi!"

Hồng Lăng đang đứng bên cạnh Mộ Dung Thu, nghe nha hoàn báo như vậy, lập tức nhíu mày lăm lăm.

"Vô lễ, trả lại bài thiếp, không gặp."

Mộ Dung Thu lạnh nhạt nói. Đứng như lời Hồng Lăng, hậu viện không phải là chỗ có thể dễ dàng cho nam khách(nam nhân) tới gặp. Huống hồ nàng còn không biết lai lịch của hắn. Cũng như hiện tại, nàng không rảnh đi để ý. Những ngày này nàng có rất nhiều việc cần làm, ví dụ như chuyện nói dối là đã mang thai, dù Vũ Văn Mặc đã hứa rằng không quá hai tháng hắn sẽ tuyên bố với bên ngoài là nàng sảy thai. Đến lúc đó nàng chỉ cần giả vờ nằm trên giường nghỉ ngơi vài ngày là được.

Nha hoàn ngoài cửa còn nói thêm: "Bẩm Vương phi, Vương công tử tự xưng là cha của tiểu thiếu gia, bảo rằng nếu Vương phi không chịu gặp thì sẽ đi thẳng đến Liễu phủ cầu kiến Liễu đại nhân."

Vương Quân Sơn?! Hắn còn dám đến tìm nàng? Không, phải nói hắn làm gì còn tư cách đi cầu cứu Liễu đại nhân. Mộ Dung Thu nhíu mày, khẽ mồm cong lên mang theo ý cười khinh miệt: "Để cho hắn đi đi, không được ngăn. Nếu như hắn không biết Liễu phủ ở đâu, phải người đưa đi."

"Vâng." Nha hoàn vâng lệnh rồi đi.

Ngoài cửa, Vương Quân Sơn nghe nha hoàn nói lại lời của Mộ Dung Thu, nhất thời ngẩn ra. Hắn đã rơi vào bước đường cùng, ăn không đủ no, mặc không đủ ấm. Vì vậy, hắn liền nghĩ người duy nhất có thể dựa vào lúc này chính là Nam Dương

Vương phi, bởi vì Hiền nhi đang ở phủ Nam Dương Vương, mà Hiền nhi lại là con của hần. Nhưng hần không ngờ là Nam Dương Vương phi lại hồ hững và tuyệt tình như thế, còn chặn hần ngoài cửa. Nàng ta còn để hần đi tìm Liễu đại nhân! Hần trăm triệu lần cũng không thể đi tìm ông ta, nếu tìm ông ta chẳng khác nào tự tìm chết. Vương Quân Sơn đã quá mệt mỏi nhưng không còn cách nào khác, chỉ có thể tìm một nơi cách Nam Dương Vương phủ không xa ngồi xuống, cố gắng chịu đựng đôi khát chờ cơ hội.

Nhà hoàn kia thấy hần không chịu đi, lập tức quay về Mai viên báo lại với Mộ Dung Thu.

"Nếu hần đã muốn thì cứ cho hần đợi. Chú ý đừng để người khác chi trò. Nếu sáng mai hần vẫn không chịu rời đi thì gọi thủ vệ bắt hần đưa tới quan phủ." Mộ Dung Thu lạnh giọng dặn dò.

"Vâng ạ."

"Vương Quân Sơn này thật đúng là một tên cặn bã. Tự mình đuổi tiểu thiếu gia khỏi Vương phủ của hần. Giờ rơi vào cuộc sống hết như kẻ ăn mày là hần tự làm tự chịu. Vậy mà không biết xấu hổ, lại dám đến tìm Vương phi, còn lấy tiểu thiếu gia làm cái cớ. Cũng không biết đây là loại người gì!" Hồng Lăng nghiêng răng nghiêng lợi nói. Vương Quân Sơn đúng là kẻ mặt người dạ thú, hành vi không khác kẻ trộm kẻ cướp là bao.

Mộ Dung Thu nhàn nhạt cười: "Khi nào thì Hồng Lăng người lại trở nên dễ nóng giận như thế? Đừng để ý những kẻ không đáng."

"Vâng." Hồng Lăng mỉm cười chua chát. Nàng phẫn nộ, chủ yếu vì thấy không đáng cho Liễu cô nương, tiểu thiếu gia và cả Vương phi. Vương Quân Sơn này đã không còn là con người, sao lại dám nghĩ có thể đến tìm Vương phi để nương tựa! Vương phi và hần chẳng có bất kỳ quan hệ gì.

Đổi với việc Hồng Lăng không có cách nào nuốt xuống được cơn giận, Mộ Dung Thu vẫn như thường, nâng cúi đầu, chăm chú đọc quyển sách về thuốc tìm thấy ở thư phòng hóm qua.

Quyển sách thuốc này chủ yếu nói về công dụng của các loại thảo dược, nếu phối hợp các loại thảo dược khác nhau sẽ có hiệu quả gì, cũng đưa ra cách trị các chứng bệnh. Có điều sách này chỉ diễn đạt bằng lời mà không có hình minh hoạ nên có chút khó hiểu, nhiều khi nàng không thể hiểu được.

Trúc viên

Thẩm Trắc phi nghe tin Vương Quân Sơn đang ở trước cửa, liền cho người đi mời Tần di nương đến.

Tần di nương vừa nghe Thẩm Trắc phi cho mời, lập tức không nói hai lời, ăn mặc chỉnh tề rồi đến Trúc viên.

"Tần di nương trở lại Vương phủ đã được mấy ngày, chắc cũng biết việc Vương phi nhận nuôi một đứa bé ba tuổi. Đứa bé này là con của Liễu Ngọc Nhi cô nương, là bạn tốt của Vương phi." Thẩm trắc phi cười hỏi, thoải mái thân thiết tựa như nói chuyện phiếm bình thường.

"Hai ngày nay cũng có nghe nói. Hình như đứa bé kia trắng trẻo xinh xắn, vô cùng đáng yêu! Có lẽ đứa bé này có phúc, ở Mai viên không được mấy ngày, Vương phi đã có thai. Bấy giờ trong Vương phủ, người quan trọng nhất chính là Vương phi! Vương phi thật đúng là có phúc khí." Tần di nương vội cười trả lời, cũng không nghĩ nhiều mà chỉ nói theo bản năng.

Thẩm Trắc phi tuy không muốn quá để ý nhưng nghe vậy trong lòng rất khó chịu. Nếu Vương phi lần đầu mang thai lại sinh con trai, như vậy đời này của nàng đều không thể ngừng đầu nói chuyện cùng nàng ta! Trong mắt Vương gia sẽ càng ngày càng không có vị trí của nàng. Lời Tần di nương vừa nói ra cũng làm nàng có chút nghi ngờ. Chẳng lẽ vận khí Vương phi tốt như vậy đều do con của Liễu Ngọc Nhi mang đến?

"Đúng vậy, hai ngày nay trong Vương phủ đầu đầu cũng thấy không khí vui mừng. Nghe nói Vương gia còn chuẩn bị mời hai ma ma chuyên hầu hạ người có thai trong cung tới chăm sóc cho Vương phi. Vương phi thật đúng là người có phúc khí." Tần di nương nhìn lướt qua Thẩm trắc phi, lời nói nghe thì vui vẻ bình thường nhưng thật ra là cố ý xát muối vào vết thương của nàng ta.

Quả nhiên, nụ cười giả tạo trên khuôn mặt hoàn mỹ của Thẩm Trắc phi có chút cứng ngắc.

Tần di nương cúi đầu nói tiếp: "Vương phi có thai, Vương gia tất nhiên không thể đến chỗ Vương phi. Hiện thời trong Bắc viên cũng chỉ có ba vị phu nhân, không bằng nhân dịp này chọn thêm một vị?"

Thẩm Trắc phi vốn vì chuyện Mộ Dung Thu mang thai mà bị kích thích đến nổi trong lòng như ngàn dao đâm, lại bị Tần di nương cố ý xát muối vào, trong lòng càng thêm đau và khó chịu. Lúc này nghe được bà ta nói Vương gia không thể đến chỗ Vương phi, đôi mắt liền tỏa sáng, vẻ mặt trên mặt liền biến mất, cười nói: "Trước đó vài ngày ta cũng có ý này. Có điều trong khoảng thời gian gần không tìm được ai vừa ý. Thật ra trong phòng Vương phi có hai người thích hợp, nhưng thân phận lại thấp kém. Nếu Tần di nương thấy ai được, không bằng để cử giúp ta." Nàng không phải người rộng lượng, nhưng những chuyện này nàng cần phải làm. Một là để biểu hiện sự hiền lương thực đức của nàng, hai là có thể phân tán lực chú ý của Vương gia dành cho Mộ Dung Thu.

Mà người Tần di nương có khả năng đề cử cũng không khác bà ta là mấy, đều là những kẻ chỉ biết quyền rũ nam nhân. Loại nữ nhân này chỉ thích hợp với thú vui khuê phòng, không lên được phòng khách*, lại càng không thể ảnh hưởng đến nàng.

*: không địa vị, không tiếng nói

Quả nhiên, Tần di nương nghe vậy, liền lập tức nói: "Người thích hợp thì có. Chính là cháu gái của ta, tướng mạo tuy không bằng Thẩm Trắc phi cùng Vương phi, nhưng cũng là thanh tú, biết hầu hạ nam nhân. Nếu Thẩm Trắc phi thấy được, ta sẽ cho người đón nó đến."

"Lúc này vừa vận rất tốt. Gần đây Vương gia quá bận rộn công vụ, bên cạnh không có kẻ am hiểu lòng người có thể hầu hạ." Thẩm trắc phi gật đầu, coi như đồng ý.

Tần di nương mừng như điên, trên mặt tươi cười rạng rỡ: "Vậy là tốt quá rồi."

Thế nhưng, bà ta cũng không quên mục đích hôm nay Thẩm trắc phi gọi mình tới. Vừa rồi tuyệt đối không phải ngẫu nhiên mà nàng ta nhắc tới tiểu thiếu gia. Ngoài cửa Vương phủ có một nam nhân ngồi mãi không chịu đi. Việc này người trong phủ đều biết rất rõ ràng. Dù sao nếu không có chuyện gì Thẩm Trắc phi tất nhiên sẽ không tìm bà. Vì ngày sau, Tần di nương lại nói tiếp: "Nghe nói phụ thân của tiểu thiếu gia đang ở bên ngoài vương phủ, quần áo lố lỉnh, trông rất chật vật."

"Thế à? Là phụ thân của tiểu thiếu gia? Nói gì thì cũng không thể để hần ta ngồi ngoài cửa được." Khóe miệng Thẩm Trắc phi cong lên, trong mắt chợt thoáng qua một tia sáng, nhìn như hết sức kinh ngạc nói.

Tần di nương thở dài nói: "Hậu viện của Vương phủ sao có thể cho nam tử vào? Vương phi tất nhiên sẽ không gặp hần. Nhưng dáng vẻ của hần thật đúng là rất đáng thương."

Ý cười trong mắt Thẩm Trắc phi càng đậm: "Hôm nay Nhị gia không ở trong phủ sao?"

"Hôm nay đúng lúc không có chuyện gì, Nhị gia đang ở Đông viên." Tần di nương cũng đi theo Thẩm Trắc phi, giống nhau nét mặt tươi cười như hoa nở.

Hai người hai mặt nhìn nhau, lập tức cùng cười lên.

Hon nửa canh giờ sau, Vũ Văn Khải - Nhị gia của Nam Dương Vương phủ, người tự cho mình là phong lưu tiêu sái, ra khỏi Vương phủ đi tới chỗ Vương Quân Sơn đang ngồi cách đó không xa, vừa nói được hai ba câu, mắt Vương Quân Sơn sáng lên, đứng dậy lao đảo đi theo sau Vũ Văn Khải vào Vương phủ.

Bọn thủ vệ đều vô cùng kinh ngạc, một người trong số đó lập tức chạy tới Mai viên bẩm báo.

Mộ Dung Thu nghe tin, cũng chỉ hơi nhàu mày rồi cho thị vệ kia lui ra.

Hồng Lăng đầu tiên là sùng sột, ngay sau đó liền nghi ngờ: "Nhị gia khi nào thì quen biết Vương Quân Sơn? Chuyện của Vương Quân Sơn đã truyền ầm ĩ khắp kinh thành, Nhị gia sao lại gặp hần? Còn cho hần vào Đông viên?"

"Sai người đi báo cho Vương gia biết việc này." Mộ Dung Thu thấp giọng ra lệnh.

"Vương phi, Thẩm trắc phi và Tần di nương cầu kiến." Thanh Bình vào phòng, nói với Mộ Dung Thu.

Hai người lại cùng nhau đến? Trong mắt Mộ Dung Thu hiện lên tươi cười, dặn dò Thanh Bình: "Bản Vương phi cảm thấy không khoẻ, không tiếp khách."

Nghe đến Thẩm Trắc phi quả nhiên lợi hại, nhanh như vậy đã làm cho Tần di nương lên cùng thuyền với nàng ta. Thậm chí thân là Vũ Văn Khải thân là cũng tham dự mấy chuyện xấu xa bẩn thỉu này.

Chỉ một lát sau, Thanh Bình đã trở lại: "Thẩm Trắc phi và Tần di nương vừa rời đi thì Nhị gia lại đến đây, đang chờ ngoài cửa. Nhị gia còn dẫn theo một nam nhân, tự xưng là phụ thân của tiểu thiếu gia."

"Cũng tự chối. Hỏi lại Nhị gia xem có phải đã quên Mai viên là hậu viện?" Giọng nói của Mộ Dung Thu vô cùng lạnh lùng. Những người này chẳng lẽ tưởng là Mộ Dung Thu nằng để bị ăn hiếp lắm sao, lại dám tự với nhau đối phó nàng? Lúc này nàng nhất định sẽ không nhân từ mà nương tay!

Thanh Bình vâng lời rồi dẫn theo mấy bà tử ra cửa, mời Vũ Văn Khải đi khỏi. Hành vi của Vương Quân Sơn thật giống bọn lưu manh ngoài đường, lại dám nói muốn gặp con, xô xát cùng mấy bà tử. May mà nhóm bà tử đều mạnh mẽ, hơn nữa toàn làm việc nặng, còn Vương Quân Sơn quanh năm suốt tháng toàn cùng nữ nhân, cộng thêm mấy ngày nay không được ăn uống gì, đói bụng đến hoa mắt choáng váng, sức đâu mà chống lại đám bà tử, lập tức bị xô té xuống đất.

Vũ Văn Khải ý vào thân phận mình tôn quý, không có ý định tham gia, chỉ đứng một bên xem cuộc vui.

Thanh Bình lo lắng nhìn, Vương Quân Sơn lớn tiếng ồn ào kêu to như thế, chắc chắn làm người ta đàm tiếu! Đang lúc phiền muộn tìm cách, bỗng nhiên cảm giác có người vỗ vỗ nhẹ mông nàng. Thanh Bình hét lên một tiếng, quay lại đã thấy hai mắt Vũ Văn Khải nhắm sầm một cách dâm dăng.

"Làm nhả hoàn khổ cực, không bằng nâng theo Nhị gia ta, đảm bảo cả đời ăn ngon mặc đẹp." Vũ Văn Khải vuốt cằm, ngả ngón nhìn Thanh Bình nói.

Thanh Bình cũng chỉ là một tiểu cô nương, bị người sờ soạn mông một chút đã kinh hoảng, nghe Vũ Văn Khải nói xong lập tức sợ tới mức sắc mặt tái nhợt, liều mạng lắc đầu.

Cần răng xoay mặt qua chỗ khác, lui về phía sau vài bước, nhìn Vương Quân Sơn bị mấy bà tử đánh cho thương tích đầy mình liền cho họ dừng tay. Sau đó vội đi như chạy trốn về bẩm báo với Mộ Dung Thu.

Vũ Văn Khải không thể không dẫn Vương Quân Sơn rời đi. Bồng hai người vừa khuất, Tử phu nhân đã tới.

Thanh Bình đem việc bị Vũ Văn Khải vỗ mông giấu trong lòng, chuyện này vốn dĩ rất khó mở miệng nói ra. Nàng chỉ báo lại toàn bộ hành vi vô lại của Vương Quân Sơn cho Mộ Dung Thu.

Mộ Dung Thu nghe xong chỉ 'ừ' một tiếng rồi không nói gì nữa. Đúng lúc đó Tử phu nhân đến.

Từ sau lần trước Tử phu nhân nghiêng về phe Mộ Dung Thu đến nay, lại cùng nhau tấn gấu vài lần, nàng ta càng thêm chắc chắn mình đi theo Mộ Dung Thu tuyệt đối không sai.

"Vương phi, người có thai không thể ngồi lâu, tốt nhất cứ nằm trên giường." Tử phu nhân vừa vào đã thấy Mộ Dung Thu ngồi bên bàn xem sách, lập tức tỏ vẻ quan tâm.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu cười khê trả lời: "Không có gì. Nằm mãi cũng buồn."

Quả nhiên, người trong phủ đều cho rằng nàng đã mang thai, cũng không có gì lạ, chính miệng Vũ Văn Mặc nói ra thì ai dám nghi ngờ.

"Tuy vậy nhưng ba tháng đầu khi mang thai nhất định phải cẩn thận. Nếu đi lại nhiều khó tránh đụng chạm, rất dễ dàng sảy thai."

Tử phu nhân sau khi ngồi xuống, cười cười dặn dò. Kỳ thực đối với chuyện Mộ Dung Thu mang thai, nàng cũng không khó chịu gì lắm. Mộ Dung Thu là Vương phi, đúng lý thì nên mang thai trước, bằng không tiểu thiếp như các nàng sinh con thì cũng phải đưa cho Mộ Dung Thu nuôi?

Mộ Dung Thu gật gật đầu, ý đã ghi nhận lời Tử phu nhân.

Sau đó Tử phu nhân bỗng nhiên hạ giọng, nghiêng thân mình tới trước, gần Mộ Dung Thu, thấp giọng nói: "Đã nhiều ngày nó ti hay ở cùng một chỗ với Đại phu nhân. Nhưng mà có một ngày, nó ti phát hiện có gì đó không đúng."

Mộ Dung Thu nhướng mày lắng nghe. Tử phu nhân thấy Mộ Dung Thu có ý muốn nghe liền nói tiếp: "Hôm qua, nó ti định đi tìm Đại phu nhân trò chuyện. Ai ngờ, Đại phu nhân không ở trong phòng cũng không ở ngoài đình của Bắc viên. Vốn nó ti nghĩ Đại phu nhân chắc đi đâu đó. Nhưng khi nó ti đang muốn quay về lại phát hiện Đại phu nhân sắc mặt đỏ bừng, có chút kinh hoàng chạy về phòng. Nó ti nghĩ nhất định là xảy ra chuyện gì, hoặc là Đại phu nhân gặp người nào. Nó ti để bụng, sau bữa cơm chiều lại đi tìm Đại phu nhân. Về mặt nàng vẫn còn kích động, nó ti đương nhiên thấy được nàng đang gượng cười."

"Cặp ai? Là loại người nào có thể làm cho nàng sắc mặt hồng hào, thần thái kích động?" Mộ Dung Thu hơi hé đôi mắt sắc bén thấp giọng làm bầm.

Tử phu nhân lắc đầu: "Cái này thì nó ti không biết."

Mộ Dung Thu tập trung suy nghĩ một lát rồi quay sang nhắc nhở Tử phu nhân: "Vậy người có rảnh rồi thì tìm Đại phu nhân uống trà trò chuyện đi. Nếu Đại phu nhân thật sự có chuyện phiền lòng, người cũng quan tâm hơn một chút."

"Vâng, nó ti đã hiểu." Ánh mắt Tử phu nhân chợt lóe, lập tức đáp.

Hai người nói chuyện thêm một lát, Tử phu nhân liền nói thẳng không quấy rầy Mộ Dung Thu nghỉ ngơi rồi lui xuống.

Nàng vừa ra khỏi phòng đã chạm mặt Vũ Văn Mặc đang đứng trước cửa.

Nàng rất kinh ngạc, mừng rỡ cung kính hành lễ: "Nó ti bái kiến Vương gia."

Nàng đã vài ngày không gặp Vương gia, giờ đến chỗ Vương phi lại có thể nhìn thấy người. Xem ra lựa chọn của nàng lúc trước là chính xác.

"Mấy ngày nay Vương gia có khỏe không ạ?"

Vũ Văn Mặc hồ hững nhìn lướt qua Tử phu nhân, gật đầu trả lời: "Ừ, bản Vương rất tốt. Không có chuyện gì thì người lui ra đi."

Tử phu nhân không khỏi cảm thấy thất vọng, nhưng cũng không dám nhiều lời liền cúi đầu rồi đi.

Mộ Dung Thu nghe tiếng nói chuyện, biết Vũ Văn Mặc đã tới thì gấp sách lại bỏ vào ngăn kéo rồi đứng lên đón hân. Từ hôm qua khi hai người xuống xe ngựa vào phủ, đã không nói chuyện bao nhiêu. Ngay cả một chút ấn tượng tốt của Mộ Dung Thu vừa mới có trên đại diện hôm qua đã bị phai nhạt đi nhiều. Nguyên nhân là Mộ Dung Thu biết rất rõ, Vũ Văn Mặc cũng không quang minh lỗi lạc.

"Thần thiếp bái kiến gia."

Vũ Văn Mặc liếc nhìn Mộ Dung Thu, khuôn mặt tuấn mỹ như sơn thủy đôi diện đôi mắt lạnh nhạt thong dong của Mộ Dung Thu, trong lòng bởi vậy hơi run lên, mang theo tâm tình phức tạp thu hồi ánh mắt, ngồi xuống nói: "Bản Vương đã chuẩn bị tốt mọi thứ, hai tháng sau người bị sảy thai nằm trên giường nghỉ ngơi nửa tháng."

"Hai tháng sau? Sao lại lâu như vậy?" Mộ Dung Thu nhủ mấy hồi. Trong hai tháng đó chán chán sẽ có người muốn kiểm chuyện, dù sao nàng mang thai là giả, nếu như có người mời đại phu đến khám, chỉ sợ lời nói dối sẽ bị vạch trần. Đến lúc đó nàng đứng nói muốn có cuộc sống của riêng mình, chỉ sợ ngay cả việc giữ được tính mạng cũng là xa xỉ!

"Người yên tâm, ngay cả nếu có người muốn đến xác nhận người có thai hay không cũng không thành vấn đề, bản Vương đã thăm mua chuộc người khác, tuyệt đối sẽ không có chuyện gì." Vũ Văn Mặc lại nói.

Nhìn dáng vẻ hân hoan như muốn báo vệ nàng, Mộ Dung Thu không cách nào nhịn được khoe môi nói lên cười lạnh. Mấy ngày nay xảy ra nhiều chuyện như vậy, nàng dám chắc chắn đó không phải sự trùng hợp, mà là từng sợi, từng sợi dây một đan thành chiếc vòng cuốn nàng vào âm mưu.

Nét cười lạnh thoáng qua trong nháy mắt đó làm cho lòng Vũ Văn Mặc đau nhói. Đôi mày của hắn dần dần nhăn lại, mấy ngón tay xoa nhẹ vài vòng quanh thái dương, giọng nói trầm thấp, khàn khàn: "Nếu như giả mang thai có thể giữ lại tính mạng của người, người còn cho rằng bản Vương đang lợi dụng người sao?" Hắn luôn khinh thường việc giải thích, đừng nói chỉ là giải thích cho một nữ nhân. Vì thế hắn đã giữ những lời này trong lòng một thời gian dài, suy nghĩ rất lâu mới thốt ra được. Nhưng vừa nói ra đã hối hận, hai hàng lông mày cau chặt. Mộ Dung Thu cúi đầu, chớp chớp mắt, có chút kinh ngạc liếc hắn một cái, trả lời: "Nếu đã như vậy, thần thiếp tạ ơn gia."

Không khí lại rơi vào yên lặng.

"Về phần Vương Quân Sơn, người này qua tiêu nhân, rất dễ gây chuyện, tìm lý do sai hộ vệ đưa hắn lên quan đi." Được một lúc, Vũ Văn Mặc thấp giọng nói.

"Vâng. Câm on gia, thần thiếp đã rõ. Nhưng hình như Nhị gia có quen biết Vương Quân Sơn, đã đưa hắn ta vào phủ. Chuyện Vương Quân Sơn sủng thiếp diệt thế, còn bị gia tộc xoá tên đã xôn xao khắp kinh thành. Nói thế, danh tiếng Vương Quân Sơn rất không tốt, Nhị gia đưa hắn vào phủ, nhất định khiến người khác bản tán chế cười." Mộ Dung Thu trầm giọng nói. Trong Vương phủ, chỉ cần có những lời này của Vũ Văn Mặc, nàng giải quyết chuyện Vương Quân Sơn cũng không cần kiêng kị, dù sao lúc này chỗ dựa của Vương Quân Sơn là Nhị gia.

Từ đầu đến cuối, đôi mày đang nhuicht của Vũ Văn Mặc chưa từng giãn ra. Mấy ngày trước đây khi ở chung với Mộ Dung Thu, hắn có cảm giác thái độ của nàng đối với hắn thay đổi rất nhiều, ít nhất hai người trò chuyện với nhau khá vui vẻ. Nhưng hôm qua sau khi từ trong cung trở về, nàng và hắn lại có khoảng cách.

Nghĩ đến đây, con người đen sâu không đáy của Vũ Văn Mặc càng có vẻ thâm trầm.

"Từ lâu, Tần di nương và Nhị đệ đã không còn là người của phủ Nam Dương Vương. Hiện tại bọn họ cũng chỉ là khách mà thôi." Vũ Văn Mặc thu hồi ánh mắt, giọng nói trầm trầm lại lạnh lẽo như trước.

Mộ Dung Thu gật đầu: "Vậy thì được rồi."

Đối với Vũ Văn Khải và Tần di nương, lần đầu tiên ra tay tuyệt đối không thể chùn bước! Nàng không muốn trong mấy ngày ít ỏi còn ở Vương phủ lại phải đề phòng bọn họ mọi lúc mọi nơi.

Giữa trưa, Vũ Văn Mặc ở Mai viên dùng xong cơm trưa liền trở về thư phòng.

Khi Mộ Dung Thu đang ngủ trưa thì mơ hồ nghe được tiếng ồn, mới hơi tỉnh lại. Hồng Lăng canh chừng bên ngoài lập tức bước tới.

"Vương phi, có phải tiếng ồn làm người thức giấc không?"

"Xảy ra chuyện gì?"

Mộ Dung Thu lạnh giọng hỏi. Muốn ngủ ngon cũng không được, hôm nay nhất định không được yên rồi.

Khuôn mặt Hồng Lăng tràn đầy cảm giận nói: "Tên Vương Quân Sơn kia thừa lúc nhà hoạn của Mai viên đang ăn cơm trưa liền xông vào, may là mấy bà tử thấy được, lập tức ngăn hắn lại bên ngoài. Người này cực kì lưu manh, gây sự. Bị mấy bà tử chặn đường, hắn giống như mấy nữ nhân chanh chua chửi nài chửi nọ lung tung, nói Vương phi nhân tâm khiến hắn cùng cốt nhục chia lìa. Hắn còn nói, Vương phi khinh người quá đáng."

Nghe vậy, trên đôi mày đang nhướng lên của Mộ Dung Thu thoáng hiện một luồng khí rét lạnh. Vương Quân Sơn đúng là một tên vô lại, đối trắng thay đen! Hôm nay nàng sẽ thay Liễu Ngọc Nhi dạy dỗ hẳn thật "tận tình"!

"Người đi gọi hai hộ vệ trời trời hẳn lại, sau đó ném ra ngoài cửa Vương phủ! Nếu như còn ở trước cửa tiếp tục kiểm chuyện, trước hết để cho thị vệ giữ cửa đánh hắn mấy cón! Đánh liên tục cho tới khi bản Vương phi đi ra mới thôi." Mộ Dung Thu lạnh giọng ra lệnh.

Dứt lời, nàng đứng dậy mặc quần áo, gọi Thu Cúc tới trang điểm lại.

Hồng Lăng vâng lời, lập tức đi tìm hộ vệ trối Vương Quân Sơn lại. Kỳ thực, thừa dịp Vũ Văn Khải cùng tiểu thiếp ở trong phòng thân thiết, Vương Quân Sơn đã tự ý chạy đi tìm Mộ Dung Thư. Thật ra hẳn cũng không nghĩ đến việc dẫn Hiên nhi đi, mà là muốn dựa vào quan hệ với Hiên nhi, đòi của Mộ Dung Thư ít bạc mà thôi! Kể từ đó, sau này hẳn sẽ có thể không phải lo cơm áo. Nhưng ngay cả hẳn cũng thật không ngờ, thẳng nhóc kia quá tốt số, lại được Nam Dương Vương phi nhận nuôi.

Nhưng ai có thể nghĩ tới Nam Dương Vương phi mới chút tình cảm đều không có, đừng nói một lượng bạc, ngay cả một xu cũng không bỏ thí. Một khi đã như vậy, hẳn đương nhiên không phục, liền đánh bạo đến Mai viên làm loạn, hẳn cũng không tin Nam Dương Vương phi không sợ việc này bị làm lớn.

Kết quả, lúc hẳn như cũ đang tự hào kiểu ngạo vì mình có thể cao giọng la to, vài tên hộ vệ to khỏe không gì liền bị miệng của hẳn, tiếp theo bắt trời hẳn lại.

Nhóm bà từ đứng đây sẵn đều nhìn hẳn một cách khinh thường, tên này cũng được coi là nam nhân? Mỗi một hành động đều giống hệt nữ nhân! Thật sự khiến người ta khinh thường!

Sau khi Mộ Dung Thư mất thêm một lát trang điểm nữa hẳn, liền chuẩn bị ra trước cửa Vương phủ xem "nữ nhân chanh chua" - Vương Quân Sơn kia một chút (==||).

Ra khỏi Mai viên đã nhìn thấy Vũ Văn Khải có chút kích động.

"Sắc mặt của tâu từ thật hồng hào. Xem ra giữa trưa nghỉ ngơi rất tốt." Vũ Văn Khải vừa thấy Mộ Dung Thư liền cười hai tiếng, híp mắt nhìn nàng nói. Khi nói chuyện, hẳn đồng thời xem xét chung quanh. Nếu là trước đây, tất nhiên hẳn sẽ không từ bỏ bất kỳ cơ hội nào để ngắm mỹ nhân nhưng lúc này thật sự hẳn đang gặp phiền phức.

Mộ Dung Thư thấy hẳn như thế, cười lạnh nói "Nhị gia tìm Vương Quân Sơn? Từ lúc nào Nhị gia lại quen biết Vương Quân Sơn, kẻ bị người người khinh thường, thậm chí còn bị Vương tuân phủ gạch tên khỏi gia phủ? Chẳng lẽ Nhị gia và Vương Quân Sơn là cùng một loại người? Nếu thế, bản Vương phi đúng là nhìn lầm. Lát nữa ta sẽ sai người bẩm báo cho Vương gia, người đã mời một người có thanh danh không tốt vào Vương phủ. Hôm nay hẳn đã nào loạn hai lần trong Vương phủ, như một nữ nhân chanh chua, thật là khó coi! Nhị gia, hay là bản Vương phi thay người đi cầu xin Vương gia, cho người cũng giống Vương Quân Sơn, bị gạch tên khỏi gia phủ? Nhị gia yên tâm, bản Vương phi chắc chắn dốc hết sức! Dứt lời, Mộ Dung Thư bỗng thay đổi thái độ, đổi mất rét lạnh nhìn Vũ Văn Khải. Nếu hẳn đã không nề tình, năng cản giử chưa một mũi cho hẳn!

Vũ Văn Khải nghe xong, máu trên mặt như rút hết, nhìn về phía Mộ Dung Thư cắn răng nói: "Người đừng quên người là ai! Cùng lắm người cũng chỉ là một nữ nhân hậu viện, dám nói chuyện với ta như thế."

"Cố phải Nhị gia đã quên mất thân phận của mình? Nơi đây là phủ Nam Dương Vương, nhưng vài năm trước Nhị gia đã ở Bình Thành tự lập phủ khác. Từ đó trở đi, Nhị gia đã không còn thuộc về phủ Nam Dương Vương. Bản Vương phi là chủ mẫu, đương nhiên có quyền xử lí mọi chuyện. Trong mắt bản Vương phi, Nhị gia cũng lắm cũng chỉ là khách. Đáng tiếc, khách như Nhị gia rất không biết thân phận, đưa một tên cận bà vào Vương phủ, ý đồ bôi xấu thanh danh Vương phủ!" Mộ Dung Thư quát lên. Những câu nói như như lưỡi dao đâm vào người Vũ Văn Khải.

Sắc mặt Vũ Văn Khải trắng bệch, hẳn tức giận vô cùng, chỉ vào Mộ Dung Thư không nói nên lời!

Mấy bà từ đứng đây sẵn vì Mộ Dung Thư mà không dám liếc nhìn Vũ Văn Khải. Kỳ thật trong mấy tháng nay, bọn họ cũng là lần đầu tiên thấy Vương phi tức giận như thế. Nhưng Nhị gia này vừa trở về mấy ngày đã gây chuyện, quả thật làm cho người ta tức giận vô cùng.

"Vương phi không nên tức giận." Thu Cúc đi tới, nhẹ giọng nói với Mộ Dung Thư.

"Được, người khá lắm." Vũ Văn Khải từ lúc sinh ra đến giờ chưa từng chịu đựng loại coi thường này, về mặt càng giận dữ, nghiến răng nghiến lợi nói với Mộ Dung Thư.

Mà đúng lúc này Thẩm Trắc phi, Tần di nương, còn có ba vị phu nhân đang đi đến.

Lời nói vừa rồi của Mộ Dung Thư và Vũ Văn Khải, bọn họ cũng nghe được không ít. Sắc mặt Tần di nương trầm xuống cực thấp. Lời nói mới rồi của Mộ Dung Thư đúng là khinh người quá đáng. Phủ Nam Dương Vương này cũng không phải là của Mộ Dung Thư!

Còn Thẩm Trắc phi lại cau mày nhìn Mộ Dung Thư. Lúc này nàng ta tuyệt đối sẽ không vô duyên vô cớ phát lửa giận lớn như vậy. Nếu đã nổi giận thì nhất định là có chuẩn bị, bằng không những lời lúc này cũng chẳng cần mỗi câu đều sắc bén như dao.

"Vương phi, lời của người không đúng. Nhị gia chỉ là muốn giúp Vương phi. Vương Quân Sơn dù sao cũng là phụ thân của tiểu thiếu gia, không phải sao?" Tần di nương bước lên, che trước mặt Vũ Văn Khải, khuôn mặt tươi cười nói với Mộ Dung Thư.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 74

A! Phụ thân? Vương Quân Sơn trở thành phụ thân của Hiên nhi lúc nào thế?! Tần di nương, đây là phủ Nam Dương Vương, người có thể nói mà không cần nghĩ. Nhưng nếu lời này truyền ra ngoài Vương phủ, người có biết sẽ đưa tới bao nhiêu lời đàm tiếu?! Vương Quân Sơn hoang dâm vô độ, trong nhà thiếp thất thành đàn, nhiều năm ăn chơi8 trong ki viện, lại còn sùng thiếp diệt thế, hãm oan cho Liễu Ngọc Nhi và Vương Hiên. Trước mặt mọi người, hẳn tuyên bố Hiên nhi không phải con hẳn, bây giờ lại tới Vương phủ làm gì? Hẳn cho là phủ Nam Dương Vương ta dễ lừa thế sao? Nhưng mà hình như tình huống trước mắt đúng là như vậy. Một người bị gia tộc gạch tên khỏi gia phủ lại có thể được Nhị gia mời đến Vương phủ! Vào Vương phủ rồi còn dám đến Mai viên của ta gây sự! Tần di nương, người giải thích một chút, cuối cùng là chuyện gì đang xảy ra! Người nói vì bản Vương phi suy nghĩ là thế nào!" Tần di nương vừa nói xong, Mộ Dung Thư đã lạnh giọng quát.

Tần di nương nghe vậy thì biến sắc, cắn chặt môi, thân hình lung lay mấy cái, vì trên mặt một giọt lộp phẩn thật đấy, cũng đánh son thật đậm nên dù có ghen lời cũng không cách nào nhìn ra sắc mặt tái nhợt. Hai hàng mi dài rung động, bà ta tức giận vô cùng nhưng không nói nổi một câu nào. Thật ra hiện tại Tần di nương đang âm thầm buồn bực không thôi. Bà ta hiểu rằng nhất định là do Vương Quân Sơn hai lần tới gây chuyện ở Mai viên đã làm cho Mộ Dung Thư nổi giận đến mức này, cho nên mới nói ra những lời không nề nang gì như thế.

Sau đó Tần di nương lại rầu rĩ vô cùng, cảm thấy Mộ Dung Thư căn bản không thêm chữa lại chút tình nghĩa nào. Trước mặt nhiều hạ nhân như vậy làm bà ta mất hết mặt mũi.

Vũ Văn Khải tức giận quát lên: "Người miệng lưỡi xảo trá! Làm càn!"

Thẩm trắc phi và ba vị phu nhân thấy tình hình trước mắt thì hiểu rõ không thích hợp đứng ra giảng hoà, chỉ có thể ở một bên nhìn.

"Vương phi đừng khinh người quá đáng. Bất kể ra sao, chuyện này cũng là ý tốt của chúng ta. Ai mà ngờ sẽ âm ỉ đến tình trạng như bây giờ. Vì sao Vương phi lại tức giận tới mức này, lại còn nói những lời khó nghe như thế!" Tần di nương nhui mày, tức giận nói. Thật ra qua nhiều năm như vậy, từ khi đến Bình Thành tự lập phủ khác, bà ta là đối tượng để người trong phủ nịnh bợ, có khi nào phải chịu khổ kiểu này! Cho nên mới giận tới mức không kìm thở.

Mộ Dung Thư giận quá hóa cười: "Khinh người quá đáng? Những lời này của Nhị di nương và Nhị gia là để nói về bản thân mình? Đã biết rõ Vương Quân Sơn là người ở đầu còn dám đưa hẳn đến làm bản thanh danh của phủ Nam Dương Vương, khiến Vương gia bị người trong kinh thành chế cười! Hiện tại, bản Vương phi không thể không hoài nghi Tần di nương và Nhị gia ở Bình Thành lập phủ khác rồi lại quay về phủ Nam Dương Vương là có mục đích gì!"

"Người!" Vũ Văn Khải và Tần di nương cùng chỉ tay vào Mộ Dung Thư.

Mộ Dung Thư lạnh lùng liếc nhìn bọn họ, cười lạnh nói: "Nhị gia và Tần di nương không cần sốt ruột. Dù sao các người là khách, cũng không ở lại phủ Nam Dương Vương bao lâu. Qua mấy ngày nữa lúc các người rời đi, bản Vương phi chắc chắn tặng một phần lễ thật lớn. Thế nhưng, trước mặt hai người làm việc quá mức mất thân phận, khó tránh làm cho người ta tức giận."

Dứt lời, nàng cảm lấy số sách từ trong tay Thu Cúc đang đứng phía sau, ánh mắt tàn nhẫn, sắc bén như đã thủ nhìn Tần di nương.

Mộ Dung Thư quăng số sách nhẹ bỗng tới trước mặt Tần di nương và Vũ Văn Khải, ánh mắt lạnh như băng lướt qua hai người, sau đó từng chút, từng chút lướt qua Thẩm trắc phi, Đại phu nhân, Nhị phu nhân, Tứ phu nhân.

Nụ cười quyền nữ, mang theo chút quyết đoán, giọng nói êm dịu như tuyết đầu mùa: "Đây là số ngân lượng được ghi lại sau mấy ngày ngân quỹ mà Tần di nương trở lại Vương phủ đã dùng! Đầu là của Tần di nương. Có điều bản Vương phi không hiểu, Tần di nương cũng lắm chỉ là một người khách, sao lại dùng bạc của Vương phủ? Có phải là mượn không? Nếu là mượn thì ba ngàn lượng này thật đúng là quá nhiều. Bản Vương phi làm chủ mẫu Vương phủ có trách nhiệm yêu cầu Tần di nương, trước buổi sáng ngày ngày và Nhị gia rời khỏi Vương phủ phải trả lại ba ngàn lượng! Về phần các khoản tiêu dùng khác lúc ở Vương phủ ta sẽ không tính toán. Dù sao từ trước tới nay bản Vương phi cũng là người hiểu khách." Dừng một lát, nàng lại nói tiếp: "Thế nhưng, khách cũng phải có cách xử sự của khách! Nhị gia và Tần di nương đã quên mất thân phận của mình. Trong vòng mấy ngày ngân quỹ đã đưa tới vô số những việc phiền phức lớn nhỏ. Bất kể thế nào Vương phủ cũng không thể chữa nổi các người." Mộ Dung Thư thu hồi ánh mắt, quay đầu nhìn Thu Cúc dặn dò: "Bảo mấy người làm trong Đông viên nhanh chóng thu dọn hành lí cho Nhị gia và Tần di nương, không thể chậm trễ hành trình ngày mai của hai người."

Thu Cúc lập tức đáp: "Nô tì tuân mệnh."

Mấy câu ngắn gọn vừa nói xong, Mộ Dung Thư không nề một chút nào làm cho Tần di nương và Vũ Văn Khải choáng váng. Thật không ngờ một nữ nhân yếu ớt lại có thể mạnh mẽ quyết đoán như thế!

"Vương phi, người không có cái quyền này!" Tần di nương cau mày lạnh giọng nói. Bọn họ bởi vì không sống nổi ở Bình Thành nữa mới có thể đưa cả nhà quay lại Vương phủ, nếu bây giờ rời đi, sau này phải sống thế nào đây? Nhìn đáng về Mộ Dung Thư không muốn nói nhiều, Tần di nương bỗng nhiên nghĩ nà sợ không thôi. Sớm biết như thế đã không lợi vũng nước đục này.

Vũ Văn Khải suy nghĩ có phải hẳn đã làm sai? Đây vốn là chuyện của Mộ Dung Thư, lẽ ra hẳn không nên nhúng tay. Huống hồ còn đưa Vương Quân Sơn vào Vương phủ để người này làm loạn bên ngoài Mai viên.

"Nếu Bản Vương phi không có cái quyền này, vậy người có? Tần di nương, nếu bản Vương phi không nhớ lầm, người xuất thân là kỹ nữ, bản đầu là nha hoàn thông phòng, sau đó sinh ra Nhị gia mới được nâng thành di nương. Nói khó nghe một chút là ở trước mặt bản Vương phi, người cũng lắm cũng chỉ là một nô tì!" Nếu đã muốn, Mộ Dung Thư cũng không ngại nói khó nghe hơn một chút.

Có lẽ gần đây quá nhiều chuyện xảy ra khiến nàng phải để ý. Làm gì cũng phải cẩn thận khiến những người này tưởng nàng không khơi nổi sóng to gió lớn! Một khi đã như vậy, hôm nay nàng phải mượn chuyện này làm sóng to gió lớn ngay trước

mặt bọn họ. Tần di nương vừa quay về phủ đã thân cận với Thẩm Trắc phi. Thân cận thì kệ họ, chỉ cần không đến triều chọc nằng là được. Nhưng bà ta lại cố tình cùng Vũ Văn Khải đưa Vương Quân Sơn tới kiếm chuyện với nằng!

Loại hành vi này không thể tha thứ! Cũng không thể chủ quan mà bỏ qua! Cần gì phải giữ thể diện cho bọn họ, một đám người không biết cái gì gọi là xấu hổ!

Thu Cúc và Thanh Bình hai mặt nhìn nhau. Đây là lần đầu tiên kể từ khi hai người đi theo Vương phi tới nay mới thấy người tức giận đến vậy! Nhưng mà Tần di nương và Nhị gia đúng là quá quái. Dù sao Vương Quân Sơn kia cũng không phải là người có thành danh tốt, vào Vương phủ rồi còn dám tới quấy rầy Vương phi nghỉ ngơi!

Mà bây giờ Vương phi không chỉ một mình...

“Xin Vương phi bớt giận, người bây giờ đang có thai.” Hồng Lăng đã gọi mấy người hộ vệ tới, sau đó đi về phía Mộ Dung Thu, nghe thấy nằng giận dữ quát lên thì sắc mặt khẽ biến, vội vã khuyên giải.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu nhượng mấy, có lẽ trong khoảng thời gian này ở Vương phủ, việc mang thai giả không phải chỉ mang tới cho nằng phiền phức mà chỉ cần lợi dụng đúng lúc đúng nơi cũng có nhiều lợi ích.

Đôi mày liễu của Thẩm Trắc phi nhú chặt, hai tay bầu chặt, chăm chú nhìn Mộ Dung Thu, muốn nhìn thấu nằng ta. Trước kia không có việc gì nằng cũng dám kiếm chuyện vì nằng biết Mộ Dung Thu sẽ không làm gì mình, dù sao sau lưng nằng còn có Thẩm Quý phi và phụ thân. Nhưng hôm nay hình như Mộ Dung Thu đã không thêm quan tâm! Tầm mắt Thẩm Trắc phi dừng trên cái bụng bằng phẳng của Mộ Dung Thu, chẳng lẽ là vì đứa bé?

Đại phu nhân cúi đầu, không dám ngẩng lên nhìn Mộ Dung Thu. Dù sao lúc đến nằng cũng mang tâm lý xem kịch. Nói gì đi nữa thì Tần di nương cũng là trường bối, còn Nhị gia là một nam nhân, là thứ đệ của Vương gia, Mộ Dung Thu tuyệt đối sẽ không dụng tới hai người này! Kết quả thật ngoài ý muốn, Mộ Dung Thu vốn không thêm để bọn họ trong mắt. Không, phải nói rằng trong mắt Mộ Dung Thu, thân phận hai người này đều không bằng nằng, nhất là Tần di nương.

Nhị phu nhân và Tử phu nhân hai mặt nhìn nhau, giờ mới phát hiện ngày hôm nay vương phi đã thật sự nổi giận! Chuyện này của Tần di nương và Nhị gia, giống như đã không có đường quay lại.

“Người...”Tay Tần di nương run run chỉ vào Mộ Dung Thu.

Vũ Văn Khải dù sao cũng là nam nhân, bị Mộ Dung Thu kích như thế, xuất phát từ việc muốn giữ gìn mặt mũi, không tự chủ được hét lên: “Người tưởng gia thật sự muốn ở lại Vương phủ không đi sao? Ngày mai gia sẽ đi, sau này tuyệt đối không bước vào Vương phủ nữa bước.”

“Tốt lắm, Hồng Lăng, kể nữa phải đi báo cho Vương gia, ngày mai sau khi gia lâm triều trở về phủ, bản Vương phi và Vương gia sẽ cùng tiễn Nhị gia và Tần di nương.” Mộ Dung Thu cười lạnh nói, đúng là không chứa một chút khả năng quay lại nào cho người khác.

Thần thần Tần di nương lao đảo đứng không vững, nhưng lại nghiêng sang người Thẩm Trắc phi sát bên cạnh. Lúc dụng tới Thẩm Trắc phi, hai mắt Tần di nương lập tức sáng lên, đưa mắt cho Thẩm Trắc phi, ý bảo nằng ta nói giúp bọn họ một tiếng.

Dù sao Tần di nương và Vũ Văn Khải làm như vậy cũng bởi Thẩm Trắc phi ở một bên kích. Vì không muốn sau này bị phiền phức liền cười nhẹ, nhìn Mộ Dung Thu nói: “Ty ty không nên tức giận như thế. Nhị gia và Tần di nương dù sao cũng có quan hệ thân thích với chúng ta. Tuy việc đưa Vương Quân Sơn vào trong phủ là không đúng, nhưng Nhị gia và Tần di nương vừa trở về từ Bình Thành, không biết những chuyện đã qua, cũng không biết Vương Quân Sơn là hạng người gì cho nên mới phạm phải sai lầm này. Từ trước tới nay Vương phi nhân từ đại lượng, đừng làm mất hòa khí trong phủ. Nếu chuyện hôm nay truyền ra, người ngoài sẽ cho rằng phủ Nam Dương Vương không quan tâm đến thân thích. Những lời này sẽ gây ảnh hưởng không tốt đến Vương gia.”

Nghe vậy, con người sắc bén của Mộ Dung Thu khẽ nhích, nhìn chằm chằm Thẩm trắc phi, cười lạnh nói: “Nói như vậy là bản Vương phi ta không thấu tình đạt lý? Nói vậy, Nhị gia và Tần di nương đưa Vương Quân Sơn vào Vương phủ là đúng? Nói vậy, phủ Nam Dương Vương chúng ta chẳng phân biệt được chủ - khách? Thậm chí có thể nói, thân phận bản Vương phi là chủ mẫu nhưng lại không bằng một nô tì? Xem ra, bản Vương phi chắc phải tìm Vương gia hỏi cho rõ một chút.”

Thẩm trắc phi nghẹn lời, cắn chặt răng nhìn đi chỗ khác, không thêm nhắc lại.

Lúc này, vài người vốn không có ý tốt đang đứng đây đều hiểu, Mộ Dung Thu biết rõ hiện tại đang xảy ra chuyện gì, thái độ này là nằng ta không có ý định bỏ qua!

Cuối cùng, người hồi hận nhất là Tần di nương. Bà ta cần mồi, trong miệng dù vị chua chát, đây gọi là gì? Ăn trọn gà không thành còn mất nắm gạo! Ai có thể ngờ Mộ Dung Thu là người quyết không chịu thiệt thòi, lại còn có thể đánh trả!

Vừa rồi Vũ Văn Khải vừa thốt ra lời đã hồi hận. Hiện giờ bản và Tần di nương là phận ăn nhờ ở đậu, nếu như rời khỏi Vương phủ, bọn họ đúng là không có chỗ đi.

Chuyện này thật sự đã làm sai!

Nhưng hồi hận có tác dụng gì, hiện tại đã không còn đường lui! Huống hồ xem đáng về này của Mộ Dung Thu là tuyệt đối không có ý định thu hồi lời đã nói.

“Bản Vương phi không làm phiền Nhị gia và Tần di nương nữa. Dù sao từ giờ đến sáng mai thời gian cũng không còn nhiều, hai vị nên nhanh quay lại Đông viên thu dọn hành lý đi, nếu không sẽ lỡ thời gian xuất phát. Đồng lúc bản Vương phi có chuyện cần xử lý một chút, thứ cho bản Vương phi không thể giúp nhị vị thu xếp. Thẩm Trắc phi, nếu người không bận thì nên tới Đông viên giúp Tần di nương và Nhị gia.” Mộ Dung Thu nhìn mấy người đứng đối diện, cười nói.

Dứt lời, Mộ Dung Thu không nhìn tới về mặt choáng váng của bọn họ đã lướt qua, hướng tới trước cửa Vương phủ mà đi.

Ngay lúc Mộ Dung Thu đi qua, Đại phu nhân sau lưng nằng vội kêu lên: “Vương phi, không thể làm như thế. Dù sao Nhị gia cũng là thứ đệ của Vương gia, việc này cần sự đồng ý của Vương gia mới được.”

Nhị phu nhân và Tử phu nhân cũng trừng đôi mắt có chút kinh ngạc nhìn về phía Đại phu nhân, thấy sắc mặt nằng trắng bệch, có vẻ hoảng hốt, có chút không hiểu. Sao bỗng nhiên nằng ta lại ra mặt nói chuyện vì Tần di nương và Nhị gia?

Ngay cả Thẩm trắc phi cũng thấy khó hiểu với Đại phu nhân. Đồng thời mang về mặt phức tạp nhìn Vũ Văn Khải như dò xét.

Mà Vũ Văn Khải cũng rất kinh ngạc nhìn về phía Đại phu nhân, đáy mắt lại có vẻ tươi cười. Riêng Nhị di nương lại mang về mặt tràn đầy căm kích.

Không khí thật thời có chút xấu hổ.

Mộ Dung Thu chậm chậm xoay người lại đối diện với Đại phu nhân, khoe miệng hơi cong lên thành một nụ cười tươi đến chói mắt: “Vừa rồi bản Vương phi quên nói sao? Trước bữa cơm trưa Vương gia đã nói với bản Vương phi, chuyện của Vương Quân Sơn tùy ý bản Vương phi xử lý. Chuyện Vương Quân Sơn cũng có liên quan đến Tần di nương và Nhị gia. Nếu ai có thắc mắc hay bất mãn với cách làm của ta thì cứ tới hỏi Vương gia.”

Nói xong, Mộ Dung Thu xoay người bước đi, để lại mọi người hai mặt nhìn nhau. Trong mắt Tần di nương rất nhanh đã rung rung lệ, Vũ Văn Khải thì thất hồn lạc phách.

Đi sau Mộ Dung Thu, Thanh Bình cười nhẹ, Nhị gia xứng đáng bị báo ứng! Tối nay tắm rửa phải kỹ một chút, nếu không thật là khó chịu.

Trước cửa Vương phủ

Mấy gã hộ vệ còn đang đánh Vương Quân Sơn. Tên này được coi trời rớt miệng vẫn không sạch sẽ nắng mờ, nhục mạ Mộ Dung Thu. Bao nhiêu lời nói thô tục, ngay cả tổ tông mười tám đời người ta cũng đều mang ra chửi rủa, làm những hộ vệ kia nghe được ai nấy mặt mũi tràn đầy phẫn hận.

Nói gì đi nữa Mộ Dung Thu cũng là chủ mẫu của phủ Nam Dương Vương lại bị người ta nhục mạ như thế, đương nhiên những hộ vệ này mang theo tình cảm cá nhân mà xuống tay vô cùng ác độc. Trận đánh này có khoảng một canh giờ, Vương Quân Sơn đã bị hành hạ tới đứng không nổi, không ngừng kêu la. Làm sao còn nghe được những lời mắng chửi trong miệng bản nữa!

Mọi người vây chung quanh đều chỉ trích Vương Quân Sơn, phản đối đã nghe qua chuyện của bản, cho nên thái độ đối với Vương Quân Sơn rất khinh thường. Huống hồ đến bây giờ Vương Quân Sơn còn không chịu hiểu ra. Một kẻ khôn ngoan đáng như thế đi hiện tại bị đánh đến nôn ra máu, thậm chí chết thì cũng không có ai đồng tình, thương cảm.

Mộ Dung Thu đứng ngay cổng, trên cao nhìn xuống Vương Quân Sơn, giọng nói lạnh như băng dội thẳng vào tai bản: “Vương Quân Sơn, người có biết tội của người?”

Bọn hộ vệ ngừng đánh. Vương Quân Sơn vừa được rảnh, không kịp kêu đau đã nghe tiếng Mộ Dung Thu. Bản quý rap trên đất từ xa nhìn lại, thấy Mộ Dung Thu mang vẻ khuyển thành khuyển quốc nhưng lại lạnh lùng xa cách, lập tức lau khô vết máu bên miệng, liền tục lặc đầu: “Bản công tử không biết mình đã phạm tội gì.”

“Được, Hồng Lăng, người hãy nói cho Vương công tử biết bản đã phạm tội gì.” Mộ Dung Thu cười lạnh, nghiêng đầu nói với Hồng Lăng.

Hồng Lăng được lệnh thì bước lên phía trước vài bước, nhìn Vương Quân Sơn bằng vẻ chán ghét không thêm che giấu, giọng nói lạnh lùng: “Vương công tử làm loạn trước cửa Vương phủ, đây là tội thứ nhất. Trước mặt người khác, Vương công tử nhục mạ Nam Dương Vương phi, còn xúc phạm cả tổ tông Vương phi, đây là tội thứ hai. Vương công tử và tiểu thiếu gia đã sòm không có bất cứ quan hệ gì, hiện tại lại không biết lễ m si đến Nam Dương Vương phủ tự xưng là phụ thân của tiểu thiếu gia, định hạ gạt vương phi, đây là tội thứ ba. Ba tội đều nhân rành trước mắt, Vương công tử có muốn không thừa nhận cũng không được. Dù sao ở đây cũng có rất nhiều người có thể làm chứng cho Vương phi!”

Hồng Lăng vừa dứt lời đã nghe đám đông bốn phía đồng thời hô to: “Đúng vậy! Vương công tử phạm vào ba tội, kẻ cận bả đến mức này nên đưa tới Ứng Thiên phủ để tránh gây hại cho người khác.”

Vương Quân Sơn nghe dân chúng ở đây thét to thì rất kinh hoàng. Bởi trong khoảng thời gian này ăn uống không đầy đủ làm cho sắc mặt bản trở nên vàng vọt càng thêm dữ tợn, nhìn Mộ Dung Thu mắng to: “Hiển nhi vốn là con của bản công tử. Người, nữ nhân không biết xấu hổ đã giữ con ta không muốn trả lại, còn dám giả mồm xảo trá! Thật đáng giận!”

“Xem ra Vương công tử vẫn chưa chịu hiểu. Hồng Lăng, không cần nhiều lời. Từ trước tới nay Vương công tử vốn chẳng biết phân biệt trắng đen. Trước tiên cùng đám sùng thiếp vu oan cho Liễu Ngọc Nhi thông dâm cùng hạ nhân, sau đó đuổi hai mẫu tử nằng ấy ra khỏi Vương phủ. Hành vi sùng thiếp diệt thê đó không thể dung tha. Bây giờ làm vào đường cùng lại nghĩ tới Liễu Ngọc Nhi, người bị bản hại chết và đứa con bản không thừa nhận trước mặt bao nhiêu người. Đó chính là hành vi của kẻ tiểu nhân! Hiện thời không chiếm được ích lợi nào thì lớn tiếng chửi bậy khắp nơi. Bản Vương phi dù có lòng dạ Bồ Tát cũng không thể bỏ qua. Người đâu, đưa bản tới Ứng Thiên phủ.” Mộ Dung Thu lạnh giọng ra lệnh.

Nằng vừa dứt tiếng, mọi người vây xem đã kêu to: “Tốt quá, hành vi cận bả như thế nên loạn còn đánh chết! Vương phi quyết định đúng lắm, đưa bản tới Ứng Thiên phủ đi.”

“Tốt quá! Tốt quá! Đưa bản vào Ứng thiên phủ, hi vọng các vị quan trong Ứng Thiên phủ tuyệt đối không thể xem nhẹ mà bỏ qua cho bản!”

Mọi người liên tục tán thưởng. Vương Quân Sơn bị nhục mạ đến sắc mặt trắng bệch, trong con giận dữ lại phun một ngụm máu tươi. Nhìn mấy gã thị vệ tràn đầy sát khí đi về phía mình, hấn sợ đến mức không không chế được, dưới thân có dấu vết một mảng ẩm ướt. Mọi người vừa thấy lập tức cười nhạo không thôi.

Wương Quân Sơn không chịu nổi sự nhục nhã này, đột nhiên ngã xuống đất ngất đi.

Mộ Dung Thu cũng lười nhìn liền xoay người hồi phủ. Sau lưng vẫn truyền tới tiếng khen ngợi của mọi người. Người ở triều đại này xem trọng nhất chính là phép tắc. Vì vậy hành vi sùng thấp diệt thù là không được chấp nhận nhất!

Khi quay về đến Mai viên, mấy người Vũ Văn Khải, Tần di nương, Thẩm Trắc phi vẫn còn ở bên trong.

Nhìn thấy bọn họ, Mộ Dung Thu nhàu mày, trên khóe miệng thoáng có ý cười. Nàng thần nhiên đi qua.

Tần di nương lập tức cáo đón, cười nhạo nói: “Vương phi, là do nó tí cùng Nhị gia làm sai, đã suy nghĩ không chu toàn mới có thể phạm vào lỗi như thế. Vừa rồi nó tí lỗi lộc chọc giận Vương phi, xin Vương phi đừng nên để bụng. Dù sao chúng ta đều là người trong phủ Nam Dương Vương không phải sao?”

Mộ Dung Thu không nói, mặt lạnh nhìn Tần di nương diễn trò. Nàng đương nhiên có thể cảm nhận được khi nói những lời này, Tần di nương nghĩ một đằng nói một nẻo.

Bên này Vũ Văn Khải cũng tiếp lời: “Là lỗi của Nhị đệ, đại tâu chứ nên tức giận. Nhị đệ thật sự không biết Vương Quân Sơn là người như vậy.”

“Tỷ tỷ, nếu Nhị gia và Tần di nương đã biết sai rồi, tỷ tỷ cũng đừng để bụng. Dù sao người một nhà hòa thuận vẫn tốt hơn, tất nhiên đôi khi cũng khó tránh khỏi sẽ có mâu thuẫn hay va chạm. Tỷ tỷ không nên trách Nhị gia và Tần di nương nữa. Nếu cứ tiếp tục như thế sẽ làm Vương gia khó xử.” Thẩm trắc phi bước lên nắm tay Mộ Dung Thu, cười khuyên.

Mộ Dung Thu không dấu vết rút tay lại, ánh mắt lạnh như băng lướt qua Vũ Văn Khải và Tần di nương, cười nói: “Sao lại còn ở đây? Nếu chân chứ, ngày mai sẽ không kịp thu dọn dậu. Yên tâm đi, vừa rồi bản Vương phi đã kêu Lâm quản gia chuẩn bị xe ngựa cho Nhị gia và Tần di nương rồi.”

Đứt lời, liền từ mấy người bên người đi qua, đi vào Mai viên. Sau đó dặn dò Thu Cúc, cũng không quay đầu lại.

“Thu Cúc, cho bà từ canh chừng. Bản Vương phi hơi mệt, muốn nghỉ ngơi thoải mái, hai ngày này sẽ không tiếp khách!”

“Vâng.” Thu Cúc đáp rồi quay sang bảo đảm bà từ còn đang chaoáng váng trông coi cẩn thận.

Tần di nương và Vũ Văn Khải ngơ ngác đứng trước cửa, sắc mặt cả hai liên tục thay đổi.

Sắc mặt Thẩm Trắc phi cũng vô cùng khó coi. Bọn họ đã hạ mình như thế mà Mộ Dung Thu vẫn không có ý định bỏ qua, chẳng lẽ muốn đối đầu với nàng? Hoặc là Mộ Dung Thu đã đoán được rằng có liên quan đến việc này cho nên mới nhất quyết không buông tha?

Đối với Thẩm Trắc phi mà nói, bất kể là phương diện nào thì đây cũng giống như cho rằng một cái tát vào mặt!

Đang lúc mọi người ở đây không biết làm thế nào thì không chú ý tới biểu tình của người khác, hai mắt Đại phu nhân lại loé lên hận ý, cắn răng nhìn bóng lưng Mộ Dung Thu đã đi xa.

Tần di nương thất hồn lạc phách, không có chủ ý: “Bây giờ phải làm sao?”

Sớm biết như thế, bà đã thành thánh thật thật ở Đông viên, không nên tới triều chọc Mộ Dung Thu. Bây giờ thì hay rồi, căn bản bà không chịu nổi hậu quả này.

Mất mũi Vũ Văn Khải càng chaoáng váng. Vốn hấn cũng không phải là người thông minh, mỗi ngày từ sáng đến tối thích nhất là tìm nữ nhân để chơi đùa. Vì vậy khi có chuyện ập lên đầu, hấn không thể nghĩ ra chủ ý gì.

Mọi người hai mặt nhìn nhau. Lúc này Đại phu nhân đề nghị: “Đi tìm Vương gia.”

Nhị phu nhân, Tứ phu nhân cũng cúi đầu.

Tần di nương và Vũ Văn Khải nghe vậy, hai mắt sáng lên, lập tức găt đầu: “Được, ta sẽ đi ngay bây giờ. Ta tin Vương gia chắc chắn có thể ra mặt giúp chúng ta.”

Thẩm trắc phi cũng rất đồng ý.

“Được.”

Lập tức mọi người cùng đi tới thư phòng ở tiền viện.

Nhị phu nhân và Tứ phu nhân đứng tại chỗ nhìn bóng lưng bọn họ đã xa, sau khi đưa mắt nhìn lẫn nhau thì xoay người đi tới Mai viên, nói mấy câu với bọn nha đầu canh gác trước cửa rồi rời đi.

Mộ Dung Thu đang ở trong phòng đọc sách, nghe nha hoàn báo lại, nhện không được cười nói: “Vậy thì chờ xem kịch vui đi.”

“Nếu Vương gia đứng về phía Nhị gia và Tần di nương thì làm sao đây?” Hồng Lăng lo lắng hỏi.

Mộ Dung Thu lắc đầu: “Khi Tần di nương và Nhị gia trở về Vương gia không làm tiệc tẩy trần, thậm chí đến bây giờ cũng không gặp hai người đó. Có thể thấy, chuyện bọn họ quay về Vương gia cũng không thích. Hiện tại có sẵn cái cớ để bọn họ rời đi, Vương gia sẽ có ý kiến gì chứ.”

“Đúng vậy. Trước nay Vương gia chưa từng đi thăm Nhị gia và Tần di nương. Nhưng Tần di nương đúng là rất quá đáng. Vừa trở về phủ đã sinh sự, mỗi mấy ngày mà lấy hết ba ngàn lượng bạc của Vương phủ. May mà Vương phi nhìn ra mạnh mẽ trong sổ sách, nếu không Tần di nương này còn không biết trời cao đất dày là gì.” Một bên Thanh Bình thân phục nói.

Thấy thế, Mộ Dung Thu lắc đầu cười khê: “Các người ra ngoài đi, nếu có người đến thì nói bản Vương phi đã ngủ, không tiếp khách.”

“Vâng ạ.”

Đợi ba người lui ra, Mộ Dung Thu bèn cầm lấy sách thuốc, cẩn thận đọc.

Một lúc lâu sau, Mộ Dung Thu cảm thấy mắt hơi khô chịu thì gấp sách lại. Sau đó lấy sổ sách trong ngăn kéo ra. Mấy tháng này việc buôn bán của mười cửa tiệm ngày càng phát đạt, mỗi tháng đều lời khoảng một vạn lượng. Mà cửa hàng tơ lụa do tuần phủ đại nhân nhờ nâng đỡ thì càng làm ăn rất tốt. Tổng cộng hàng tháng thu vào gần hai vạn hai. Hơn nửa tiền tiêu vật hàng tháng của nàng là mấy trăm lượng, không tới mấy tháng đã có thể gom được khá khá.

Có điều chuyện mua son trang ở Bình Thành, rồi mướn người làm, xây nhà cửa, khai khẩn, cũng cần đến một khoản lớn. Nàng phải tính toán, lên kế hoạch chu đáo.

Đồng thời, dùng cách nào mới có thể không để lộ gì sơ sót? Không làm liên lụy bất kì ai? Ví dụ như bốn nha đầu trung thành bên cạnh? Còn có Lý thị trong phủ Tướng quân?

Đó là một vấn đề khó khăn, nàng cần phải suy nghĩ cẩn thận. Khôn khéo như Hoàng thượng, sâu không lường được như Vũ Văn Mặc, tay cầm quyền cao như Mộ Dung Thu, người người đều không phải là kẻ dễ bị lừa.

Nàng lại không có nhiều thời gian...

Mộ Dung Thu nhàu chặt lông mày. Trong Vương phủ luôn phát sinh mấy nhiều chuyện. Thẩm Trắc phi rõ ràng là một nữ nhân trí tuệ hơn người, nhưng cứ thế rảnh rồi lại đi kiếm chuyện không ngừng. Vài vị phu nhân cũng đều có tâm tư.

Về phần Tần di nương và Vũ Văn Khải không đáng nhắc tới, nhưng nếu không để mắt đến thì hai người này cũng rất ưa gây chuyện.

Sau nửa khắc suy nghĩ, Mộ Dung Thu xoa nhẹ hai bên huyệt thái dương.

Tiếp đó chợt nghe Hồng Lăng, người này giờ không thấy bóng dáng, gõ cửa. Mộ Dung Thu thả tay đang xoa huyệt Thái Dương xuống hỏi: “Chuyện gì?”

Hồng Lăng trả lời: “Tri Thu đến báo lại, nói là Vương gia đã đồng ý cho Nhị gia và Tần di nương ở lại, chờ Nhị gia tìm được nơi ở mới rồi sẽ dọn đi.”

Nghe vậy, trong đôi mắt của Mộ Dung Thu hiện lên một chút khác lạ. Vũ Văn Mặc đã đồng ý cho đám người Vũ Văn Khải tiếp tục ở lại!

Cũng khó trách, dù có thích cách cư xử của Vũ Văn Khải hay không thì đó cũng là người thân của Vũ Văn Mặc. Nàng có thể vô tình, nhưng hấn thì không.

Không gì hơn điều đầu tiên này, những việc nàng làm này giờ đều uống công. Cũng có thể nói, con giận nàng có tình phất ra là vô ích. Nhưng nếu đứng trên lập trường của Vũ Văn Mặc mà nghĩ, kể từ lúc này, Vũ Văn Khải và Nhị di nương đã không thể nói gì nữa. Ngay cả hai người muốn rêu rao phủ Nam Dương Vương vô tình không chứa chấp bọn họ cũng không có cơ sở hay bằng chứng nào. Cứ như vậy, so với quyết định lúc trước của nàng cũng không khác là bao, chỉ là có vẻ Vũ Văn Mặc nhân từ hơn một chút.

Đang suy nghĩ như thế thì ngoài cửa Hồng Lăng lại nói tiếp: “Hiện tại Nhị gia và Tần di nương đều đang chờ ngoài phòng, nói là muốn xin lỗi Vương phi.”

“Bản Vương phi mệt mỏi không tiếp khách.” Mộ Dung Thu nhàu mày trả lời. Thông qua việc này, nàng tin là Tần di nương và Vũ Văn Khải đều sẽ dâng hoàng, ngay cả Thẩm Trắc phi muốn lợi dụng hai người gây sóng gió, hai người cũng không dám.

“Vâng a.”

Ngoài cửa Vũ Văn Khải và Tần đi nương cũng có chút không yên, muốn đích thân gặp Mộ Dung Thư xin lỗi. Thật ra vừa rồi bọn họ đã suy nghĩ lại, trong chuyện này thật là bọn họ ăn no rồi việc. Đây rõ ràng chính là chuyện của bản thân Mộ Dung Thư, chẳng liên quan gì đến hai người. Việc tranh sung của Thẩm trắc phi và Mộ Dung càng không đáng gì đến bọn họ, lẽ ra phải sớm phân rõ khoảng cách. Tần đi nương hồi hận không thôi, bà ta thật không nên lợi dụng nước đục này.

Kết quả bây giờ Mộ Dung Thư không gặp bọn họ. Tuy Vũ Văn Mặc đã chịu cho bọn họ tiếp tục ở lại Vương phủ, nhưng mà với tư cách là khách. Nếu bọn họ đã lập phủ khác bên ngoài thì không thể ở lâu trong Vương phủ. Ý Vũ Văn Mặc là để bọn họ mau chóng lựa chọn một chỗ chuyển đi.

Việc này với việc Mộ Dung Thư bảo bọn họ ngày mai phải đi cũng không khác nhau là mấy! Chẳng qua Vũ Văn Mặc không muốn cho bọn họ có lí do nói lời nói lui mà thôi.

Hai người cũng biết chuyện gì xảy ra. Cũng tại lúc này đã hiểu được, ở trong lòng Vũ Văn Mặc, Mộ Dung Thư rất quan trọng. Bởi vậy bọn họ lại càng rầu rĩ. Bất kể nói gì, rời khỏi Vương phủ rồi từ nay trở đi chắc chắn không dễ chịu. Mà nếu có thể ở lại Vương phủ, nhất định bảo đảm không phải lo cơm áo.

Ngày kế, hai người tiếp tục đến Mai viên cầu kiến lại bị Mộ Dung Thư tìm lý do từ chối, đồng thời sai Hồng Lăng nhắn lại một câu: “Nếu Nhị gia và Tần đi nương rảnh rồi như thế, nên nhân dịp hai ngày này có thời gian, ra ngoài tìm thử xem có phủ đệ nào thích hợp hay không?”

Hai người nghe vậy, sắc mặt nặng như chì, ừ ừ rồi đi.

Sau khi hai người đó đi rồi, người của phủ Tướng quân đến đây, đưa tới rất nhiều thuốc bổ, tơ lụa, trân châu, mã não, khoảng ba bốn rương, bằng một phần ba của hồi môn lúc trước, người đến tặng lễ nói năng rất lưu loát.

Mộ Dung Thư hiểu được, phụ thân mình bỏ ra vốn nặng như thế cũng chỉ vì “đưa con trong bụng” của nàng. Ông ta đã muốn đưa thi nàng sẽ nhận. Nếu đổi mấy thứ này thành ngân lượng cũng được chừng một vạn.

Nàng khách sáo hỏi người tới vài câu về sức khoẻ gần đây của Lý thị. Người tới gật gù đầu, vừa cười vừa trả lời là rất tốt.

Chờ xong việc cũng là lúc Văn Mai từ nhà trở lại.

“Vương phi, cha mẹ nó ti đồng ý. Đây là giấy bán thân của cha mẹ và muội muội nó ti. Cha nó ti nói chỉ còn chờ lệnh Vương phi, khi nào Vương phi bảo lên đường, cha mẹ nó ti sẽ mau chóng thu dọn đồ đạc rời đi.” Văn Mai che giấu không được nụ cười trên mặt. Lần này về nhà, nàng nói với cha mẹ ý định của Vương phi, hai người đúng là vô cùng vui vẻ, lập tức đồng ý. Thậm chí ngay cả trên mặt muội muội cũng có ý cười ít thấy.

Đối với việc này Mộ Dung Thư chưa từng nghĩ nhiều, nhận giấy bán thân từ tay Văn Mai rồi mới cảm thấy trong lòng đau xót. Cũng không biết nàng có làm đúng không, nếu ngày sau bị phát hiện, thế thì nàng đã liên lụy cả nhà Văn Mai. Loại hành vi này quá mức ích kỷ. Nhưng nàng không thể không làm.

“Được, hai ngày này ta sẽ sắp xếp cho người xuất phủ. Người cùng người nhà đi Bình Thành. Ta đã xem qua Bình Thành, giá cả tương đối thấp. Một vạn năm ngàn lượng là đủ. Trước tiên các người ở Bình Thành thu xếp cho tốt, tạm thời mua một tiểu viện, gọi là Lộ phủ đi.” Mộ Dung Thư nhẹ nhàng căn dặn.

Lộ - là họ của nàng ở kiếp trước.

Văn Mai không có thắc mắc gì, lập tức gật đầu: “Vâng, tất cả đều nghe theo lời Vương phi.”

Mộ Dung Thư gật gù đầu, cho Văn Mai đi xuống nghỉ ngơi. Sau đó nàng cắt kỹ giấy bán thân của một nhà Văn Mai. Lại thức đêm suy nghĩ rất nhiều chi tiết, xác nhận sau này không thể liên lụy nhà Văn Mai mới gọi bốn đại nha hoàn đến.

“Hôm nay bản Vương phi có chuyện tìm các người. Bản Vương phi cần Văn Mai ra ngoài làm việc, vì vậy tạm thời sẽ để nàng rời khỏi Vương phủ. Trong khoảng thời gian này, ba người các người chia nhau làm việc của Văn Mai. Nếu như có khó khăn thì cứ tìm thêm một đại nha hoàn đi.” Mộ Dung Thư nhìn bốn người Hồng Lăng nói.

Hồng Lăng lại bước lên một bước: “Ba người nó ti có thể chia sẻ việc của Văn Mai, xin Vương phi yên tâm.”

“Vâng, Hồng Lăng nói rất đúng. Văn Mai cũng không phải không trở lại, huống hồ ba người nó ti chia sẻ một chút cũng không khó khăn gì.” Thu Cúc cũng bước lên một bước cười nói.

Thanh Bình cũng vội gật đầu: “Đúng vậy. Vương phi, người không cần tìm thêm đại nha hoàn đâu.”

Bốn người các nàng sống chung rất thoải mái vui vẻ, nếu đột nhiên xuất hiện một người không quen, chỉ sợ sẽ xảy ra không ít va chạm. Huống hồ bây giờ Vương phi đang ở thời kì miễn cảm.

Văn Mai luôn luôn im lặng. Thật ra trong khoảng thời gian ở bên người Vương phi, nàng vẫn luôn rất vui vẻ. Tuy sau này có thể ở cùng người nhà, nhưng áp lực của Vương phi đối với gia đình nàng ngay cả dùng tính mạng của nàng mà đổi cũng không cách nào trả hết nợ. Nghe Mộ Dung Thư nhắc nhở ba người Hồng Lăng xong, đôi mắt Văn Mai đỏ lên, giọng nói nghẹn ngào: “Sau này các người phải chăm sóc Vương phi cho tốt đó. Lúc Vương phi tắm rửa thích nhất là nước ấm ấm, không quá nóng cũng không quá lạnh. Nhất định phải dùng tay thử qua độ ấm mới có thể cho Vương phi dùng.”

“Không phải chỉ đi ra ngoài ít ngày thôi sao? Sao nó giống như là sẽ không trở lại thế?” Hồng Lăng nhìn lệ trong mắt Văn Mai thì nhẹ đi lên chớp mắt của nàng, cười nói.

“Đúng vậy. Nếu Văn Mai người lo lắng thì nhanh làm xong chuyện Vương phi giao đi rồi quay về.” Thu Cúc che miệng cười nói.

Thanh Bình bước lên ôm lấy Văn Mai, cũng không nhận được roi lệ: “Trong khoảng thời gian này không ai mức nước rửa mặt cho Thanh Bình.”

“Sau này không được ngủ nướng, phải dậy sớm tự mình mức nước!” Văn Mai già vờ sầm mặt.

Thanh Bình bĩu môi thật đáng yêu.

Thấy vẻ mặt bốn người các nàng, Mộ Dung Thư phì cười: “Được rồi, cũng không phải Văn Mai đi ra ngoài ngay hôm nay. Cũng đừng làm cho mắt mũi đỏ lên thế kia, ai không biết còn tương ta đánh đập gì các người.”

“Sao Vương phi lại đánh mắng bọn nó ti. Từ trước tới nay Vương phi đối với chúng nó ti rất tốt.” Văn Mai nghe vậy, lập tức đính chính, đáng vẻ này đúng là không chấp nhận được người khác nói Mộ Dung Thư nửa câu không phải.

Mộ Dung Thư nghe vậy, cảm động vạn phần, nhưng trong lòng lại có chút băn khoăn. Sau này nhất định sẽ trả giấy bán thân cho nhà Văn Mai, có hết sức giúp gia đình bọn họ có một cuộc sống sung túc.

Hai ngày sau, Văn Mai và người nhà mang theo ngân phiếu cùng nhau rời khỏi kinh thành để đến Bình Thành. Trước khi đi, mẹ Văn Mai xếp trứng gà, trứng vịt trong nhà đầy ngập bốn năm cái giò lớn đưa tới.

Mấy người Hồng Lăng nhìn thấy mở trứng này đều vỗ trán, đau đầu vô cùng. Nhiều như vậy chỉ sợ mấy trứng cũng ăn không hết. Mộ Dung Thư bật cười, mẫu thân Văn Mai đúng là hết sức đáng yêu.

Mấy ngày nay, Hiền nhi luôn chăm chỉ luyện võ tranh. Đứng nhìn bé còn nhỏ, nhưng là nghiêm túc đến chết người. Chỉ cần ăn cơm xong trở về phòng, sau đó thần thần bí bí về tranh, ngay cả nha hoàn thiếp thân hầu hạ một bên cũng không biết kết quả là bé vẽ cái gì.

Đến một ngày, khi Hiền nhi đem một bức tranh được cuộn tròn để trước mặt Mộ Dung Thư, nàng mới nhìn thấy nó.

“Mẫu thân, đây là Hiền nhi tặng người.” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hiền nhi thần thần bí bí, một bên nói một bên ghé vào trên đùi Mộ Dung Thư lấy lòng để Mộ Dung Thư tự tay mở ra.

Nói thật, Mộ Dung Thư đúng là hết sức tò mò, kết quả Hiền nhi bận rộn nhiều ngày như vậy là để vẽ cái gì?

Mở cuộn tranh ra, Mộ Dung Thư chợt sửng sốt.

Là một nữ tử!

Lập tức chuông báo động trong lòng Mộ Dung Thư vang lên, ý nghĩ đầu tiên toát ra chính là Hiền nhi thích bé gái nào đó! Người cổ đại đều trưởng thành sớm, mười ba tuổi đã có thể lấy vợ sinh con. Tuy Hiền nhi mới ba tuổi nhưng mấy ngày này bé luôn ra vẻ thần bí, không khỏi làm lòng Mộ Dung Thư lo lắng, đôi mắt chớp chớp.

Tuy trưởng thành sớm, nhưng nếu dựa nóc ba tuổi đó có người mình thích chính là yêu sớm! Vấn đề yêu sớm nó lớn không lớn mà nhỏ cũng không nhỏ. Nếu như Liễu Ngọc Nhi dưới tuổi vàng biết được việc này, nàng làm sao ăn nổi đây?

Nhìn Hiền nhi, nàng nuông chiều mảy, giọng nói không khỏi trầm xuống nói: “Mấy ngày nay Hiền nhi vẫn vẽ bức tranh này sao?”

Hiền nhi gật đầu, dường như nhận thấy được trên mặt Mộ Dung Thư không có ý cười, đến cả giọng nói cũng chính là lạnh như băng, lập tức tươi cười trên khuôn mặt nhỏ nhắn biến mất, dè dặt hỏi bằng giọng trẻ con ngọt ngào ngây thơ: “Mẫu thân không thích bức tranh này?”

“Hiền nhi vẽ gì mẫu thân đều rất thích.” Mộ Dung Thư gật đầu khen ngợi. Lúc nàng ba tuổi đúng nói là bút lông, ngay cả bút vẽ cũng cầm không nổi, tất nhiên Hiền nhi rất giỏi. Có điều, động cơ này...

Hiền nhi nghe vậy, trên khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức cười như hoa nở. Hiền nhi vốn đã vô cùng đáng yêu lại còn cười tươi như thế càng làm người khác yêu thích.

Hiền nhi cười rộ lên, nói: “Hiền nhi mất cả buổi chiều mới vẽ xong.”

“Người trong bức vẽ là ai?”

Hiền nhi nghiêng đầu nhìn Mộ Dung Thư, vẻ mặt buồn rầu, nhìn bức tranh lại nhìn nhìn Mộ Dung Thư, rom róm nước mắt khóc: “Không giống mẫu thân sao?”

Nghe vậy, Mộ Dung Thu trừng mắt nhìn, bật cười, âm thầm trách mình vừa rồi quá mức dễ ý thành ra nghĩ sai! Nàng ôm chặt Hiên nhi vào ngực: “Giống.”

Hiên nhi nghe vậy, lập tức từ trong lòng Mộ Dung Thu nhảy xuống, cảm xúc về từ trong tay nàng rồi chạy ra ngoài. Mộ Dung Thu tỏ vẻ không hiểu. Hiên nhi đứng trước cửa quay đầu nhìn nàng: “Hiên nhi mang cho phụ thân xem!”

Mộ Dung Thu nhướng mày. Từ lúc nào thì Hiên nhi và Vũ Văn Mặc lại thân thiết như thế?

Dù sao Hiên nhi cũng còn nhỏ, luôn mong muốn được phụ thân yêu thương. Trước kia Vương Quán Sơn không thể cho bé, hiện thời Hiên nhi thích gần gũi với Vũ Văn Mặc, có lẽ bé muốn có được sự yêu thương của Vũ Văn Mặc.

Chỉ không biết đây có phải là chuyện tốt hay không. .

Từ mấy ngày trước, lúc Tần di nương và Vũ Văn Khải biết mình đã sai rồi liền thành thật ở tại Đông viên, Tần di nương rất ít đi Trúc viên ôn chuyện cùng Thẩm trắc phi.

Thẩm trắc phi cũng an phận ở Trúc viên hiếm khi ra ngoài.

Riêng Nhị phu nhân và Tứ phu nhân lại rảnh rỗi đến Mai viên, mỗi lần tới đều phải tán gẫu với Mộ Dung Thu một lát.

Về phần Đại phu nhân. .

Nghe nói mấy ngày gần đây tâm tình không tệ, sắc mặt hồng nhuận, cũng không thường nhắc đến Vũ Văn Mặc. Điều này không khỏi làm cho Mộ Dung Thu chú ý, dặn Tứ phu nhân nếu có gì khác thường thì bẩm báo.

Mà Vũ Văn Mặc mấy ngày rồi cũng không đến Mai viên. Ba ngày trước Hiên nhi mang cho hắn xem tranh bé vẽ, sau khi trở lại Mai viên, trong tay Hiên nhi đã có thêm một khối ngọc bội thượng đẳng.

Nhưng đêm nay, bỗng nhiên Vũ Văn Mặc lại đến.

Đối với việc hắn đột ngột tới đây, Mộ Dung Thu cảm thấy kỳ lạ. Bởi giờ này đã khuya, đồng thời hắn lại lặng lẽ đi vào mà không kinh động bất kì ai.

Hon nửa thái độ của hắn lạnh như băng, đối mắt đồ ngẫu. Ngay cả là đêm tối, trong phòng chỉ có ánh trăng nhàn nhạt chiếu vào, Mộ Dung Thu vẫn có thể thấy rõ ánh mắt hắn mang theo sát khí dày đặc, con ngươi phủ đầy tơ máu không ngừng phát ra lãnh ý.

Bước chân hần nhẹ bằng, thân hình lung lay đi về phía Mộ Dung Thu đang ngồi trên giường. Chờ hắn đến gần, hai tròng mắt Mộ Dung Thu mở lớn. Quần áo trên người hắn rách nát, lỵ ra rất nhiều vết thương do bị kiếm đâm đang chảy máu không ngừng.

Mộ Dung Thu vội đứng lên đỡ hắn, kết quả hắn lại ngã vào lòng nàng. Hắn nhìn nàng bằng đôi mắt phủ đầy tơ máu, sát khí trong mắt từ từ biến mất, cuối cùng là lâm vào mê man.

Lúc này hắn đã không còn giọng được mà té xỉu, vô cùng yếu ớt nói với nàng: “Chuyện ta bị thương, không được nói cho bất kì kẻ nào biết.”

“Ngay cả Thẩm trắc phi cũng không được?” Hắn gọi Thẩm trắc phi là Nhu nhi, chắc là tình cảm hai người rất thâm thiết.

Không ngờ Vũ Văn Mặc nghe vậy, sát khí trong mắt vốn đã biến mất một lần nữa hiện lên, nhưng vì bị thương khá nặng, chỉ có thể lắc đầu, nhẹ giọng trả lời: “Không được.”

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Quyển 1 - Chương 75

Không ngờ Vũ Văn Mặc nghe vậy, sát khí trong mắt vốn đã biến mất một lần nữa hiện lên, nhưng vì bị thương khá nặng, chỉ có thể lắc đầu, nhẹ giọng trả lời: “Không được.”

Mộ Dung Thu còn chưa hỏi là vì sao thì Vũ Văn Mặc đã nhắm mắt bất tỉnh.

Nàng cúi đầu, miệng vết thương còn đang chảy máu, mùi máu rất nặng. Phải xử lý vết thương này thế nào để không bị phát hiện đây? Dáng vẻ của hắn cho thấy hắn bị thương rất nặng.

Nàng cau mày, khó hiểu nhìn Vũ Văn Mặc. Nếu không muốn cho bất kì ai biết, sao còn đến tìm nàng? Tin tưởng nàng? Hay là hắn biết nàng một lòng muốn rời đi, không có tâm tư khác?

Tuy có nhiều nghi hoặc, nhưng bây giờ không phải lúc tìm lời giải thích, mà việc cấp bách hiện giờ là giúp hắn xử lý vết thương khắp cơ thể này.

Vết thương có chút đáng sợ, nặng vô thức như này. Không biết rõ tình trạng vết thương, nếu bị thương quá nặng, không có đại phu xử lý, sẽ dễ bị nhiễm trùng, phát sốt, thậm chí là thối rữa hay ở hiện đại mọi người gọi là hoại tử, đe dọa tới tính mạng.

Đột nhiên, hai mắt nàng sáng lên, trong phòng của nàng có kim sang được. Đồ trong Vương phủ tất nhiên là thượng hạng, hiệu quả rất tốt.

Có thuốc, vậy làm sao để băng bó cầm máu, xử lý những vết thương này?

Việc này nhất định không thể để ai phát hiện. Nếu đã không có băng vải, vậy thì đánh lấy áo trong của nàng cắt ra dùng tạm. Áo trong của nàng rất sạch sẽ, hơn nữa không có tẩy nhuộm, thích hợp để băng bó.

*: yếm (ta cũng không chắc lắm)

Quyết định xong, Mộ Dung Thu không do dự, lập tức đỡ Vũ Văn Mặc lên giường. Nhưng không ngờ thế trọng của Vũ Văn Mặc lại vượt xa tưởng tượng của nàng. Thân thể hiện tại nhỏ hơn trước nhiều, lại còn được nuông chiều từ bé nên nàng phải mất rất nhiều sức mới có thể đỡ được hắn lên giường, mồ hôi nàng thấm ướt cả lưng áo.

Cuối cùng cũng đỡ hắn tới giường, Mộ Dung Thu nhẹ nhàng thờ ra. Tiếp theo phải coi y phục của hắn mà không được mạnh tay, sợ đụng tới miệng vết thương nên cuối cùng chỉ có thể dùng kéo từ từ cắt đi.

Cởi được xong y phục của hắn, đập vào mắt nàng là từng vết thương chỉ chít dần xen rõ ràng. Sau khi xem xét, tổng cộng có hơn hai chục vết thương, đó là còn chưa tính phía sau lưng!

Rất cuộc sao lại có nhiều vết thương như vậy? Có người ám sát hắn? Hoặc hắn đi ám sát người khác nên bị thương?

May là những vết thương này chỉ có hai ba vết là tương đối sâu, có thể nhìn thấy máu thịt lẫn lộn, còn lại đã kết vảy. Tuy nhiên, vết thương ở bả vai lại nhìn thấy cả xương cốt, da thịt nhầy nhụa không ngừng ứa máu. Sắc mặt của hắn tái nhợt không chút huyết sắc, nhất định là do mất máu quá nhiều mà ra. (tả cảnh này mà cứ lạnh lạnh sống lưng, Mặc ca bị thương cực nặng)

Lúc này, có tiếng Hồng Lăng ngoài cửa: “Vương phi tỉnh rồi sao? Người có gì cần sai bảo không ạ?”

Nghe vậy, tay Mộ Dung Thu run lên. Vừa rồi, để có thể nhìn thấy rõ vết thương trên người Vũ Văn Mặc thì nàng đã thấp một ngọn nến. Nhất định là Hồng Lăng thấy ánh nến trong phòng nên mới hỏi như thế.

Trần tình lại, Mộ Dung Thu giọng điệu vui mừng trả lời: “Không có gì! Người về nghỉ ngơi đi!”

“Vâng ạ.”

Chờ đến lúc ngoài cửa không còn tiếng động gì, Mộ Dung Thu thờ ra một hơi, nàng lập tức xử lý vết thương trên người Vũ Văn Mặc. Khoảng hơn một canh giờ, nàng đã bôi thuốc qua một lượt vết thương lớn nhỏ trên người hắn. Cũng dùng hết sạch ba bình kim sang được. Có thể thấy vết thương của hắn nghiêm trọng cỡ nào!

Nàng cắt áo trong thành từng mảnh lớn nhỏ tùy miệng vết thương rồi bắt đầu băng bó cho hắn.

Vũ Văn Mặc hôn mê nên toàn bộ sức nặng dựa vào trên giường, vì vậy nàng băng bó còn dùng nhiều sức hơn lúc này vì mỗi vòng quấn đều phải nâng cơ thể hắn lên, rồi phải đặt xuống hết sức nhẹ nhàng.

Băng bó xong, cả người nàng đều là mồ hôi, còn thiếu chút nữa là ngất đi.

May mà kim sang được đều là đồ thượng hạng, sau khi bôi xong có thể tạm thời cầm máu. Có điều cũng chỉ là tạm thời, không thể kéo dài. Băng không những vết thương bị hờ da thịt ra ngoài chắc chắn sẽ nhiễm trùng.

Lau sạch mồ hôi, Mộ Dung Thu lập tức dọn dẹp mọi thứ sạch sẽ, lại mất thêm chút sức để đổi drap giường mới, đốt một nén hương thơm, xác nhận mùi máu trong phòng nhạt đi nhiều mới mới ngồi xuống.

Sau khi xử lý xong mọi thứ, nàng ngồi xuống ghế, đầu óc Mộ Dung Thu liền bắt đầu hoạt động. Vũ Văn Mặc xảy ra chuyện gì? Tại sao lại bị thương thế kia? Nếu như có người biết hắn bị thương sẽ có hậu quả gì? Mà lý do hắn tin nhiệm nàng là gì? Đến tột cùng hắn có bí mật gì?

Rất nhiều câu hỏi này ra trong đầu nhưng dù nghĩ hơn một ngày, nàng vẫn không có cách nào giải đáp.

Nhưng nàng hiểu rõ, biết càng ít thì bản thân càng an toàn.

Bởi vì quả thật mới, nàng nằm gục trên bàn thấp đi. Nhưng mơ màng trong chốc lát, không thể nào an ổn, lại nghe tiếng ni non rất nhẹ của Vũ Văn Mặc.

Xoa nhẹ huyết thái dương có chút đau, nàng đến bên giường nhìn thoáng qua Vũ Văn Mặc, thấy trên người hắn toàn mồ hôi, lập tức dùng vải bông lau khô.

Hắn không ngừng nhỏ giọng ní non, nhưng Mộ Dung Thu nghe không rõ, cũng không biết hắn đang nói gì. Chẳng qua nàng sợ, nếu hắn ngủ được an ổn, chứng tỏ những vết thương này không bị nhiễm trùng. Nhưng nếu hắn phát sốt nói mê, nghĩa là vết thương đã bị nhiễm trùng, hậu quả thật không dám nghĩ tới.

Hì vọng ngày mai hắn có thể tỉnh lại. Bằng không đối với nàng chính là một vấn đề lớn.

Nàng cau mày nhìn vết thương trên ba vai hắn đã được bôi thuốc nhưng vẫn không ngừng chảy máu, mày càng nhíu chặt. Nếu tiếp tục như thế thì e là không ổn. Làm thế nào mới mới được đại phu mà không làm người khác nghi ngờ?

Không được! Trong Vương phủ tai mắt nhiều như thế, rất dễ bị phát hiện. Không thể để cho đại phu vào phủ.

Vậy phải làm thế nào?

Mộ Dung Thu đi qua đi lại, bỗng nhiên nghĩ tới việc nàng đang xem sách thuốc. Mấy ngày trước, vừa vặn có xem qua cách trị vết thương do đao kiếm.

Nàng lập tức đến trước bàn, từ trong ngăn kéo lấy ra sách thuốc xem thật cẩn thận, dù sao y dược cũng không phải sở trường của nàng, rất nhiều thứ đều không hiểu rõ, chỉ biết một vài thứ vụn vặt, trong lòng tràn đầy lo lắng.

Đọc một lát, cuối cùng cũng tìm được cách trị liệu vết thương nặng do đao kiếm.

Nhưng nếu ra ngoài phủ đi mua những thuốc này phải lấy có gì đây? Tuy bên người nàng vẫn còn lại ba nha hoàn, các nha đầu này đều trung thành, trong đó có Hồng Lăng rất được lòng nàng. Nhưng việc Vũ Văn Mặc bị thương không phải chuyện nhỏ. Tuyệt đối không thể lộ ra ngoài nửa chữ. Bằng không với việc Vũ Văn Mặc hôn mê, nàng hết đường chối cãi, có khi còn bị người khác nói nàng muốn mưu sát phủ quân của mình không chừng.

Phải dùng cách nào đây?

Bỗng nhiên đôi mắt Mộ Dung Thu sáng lên, nhìn về chiếc kéo bên nhón trên bàn, xem ra nàng thế nào cũng phải tự hại mình một lần!

Lúc này, sắc trời dần sáng. Một đêm qua, Mộ Dung Thu một mồi không thôi. Nàng nhìn về phía Vũ Văn Mặc trên giường, hai mắt hắn như cũ, vẫn khép chặt mẽ man. Mộ Dung Thu nhanh nhẹn lấy một bộ quần áo sạch sẽ trong tủ để thay, chải sơ lại mái tóc có phần hơi rối.

Đồng thời sau khi xác định trong phòng không còn điểm nào đáng nghi, nàng cầm kéo và bức tranh thêu đi ra gian ngoài, chờ mấy nha hoàn vào phòng.

Vừa nghe ngoài cửa có chút động tĩnh, nàng lập tức cầm kéo quẹt một đường làm mu bàn tay bị thương, nhất thời máu tươi ứa ra. Nàng kêu đau một tiếng: “A!”

Người ngoài cửa vừa nghe tiếng kêu đã ngay tức khắc gõ cửa chạy vào.

Hồng Lăng là người đầu tiên phát hiện vết thương trên mu bàn tay Mộ Dung Thu không ngừng chảy máu, nhất thời hoảng hốt la lên: “Vương phi! Sao người lại bị thương?”

Thu Cúc, Thanh Bình vào sau, nhìn thấy miệng vết thương trên tay Mộ Dung Thu cũng đồng loạt la lên: “Vương phi!”

Mộ Dung Thu nhìn về phía Hồng Lăng đang kinh hoảng, cười nói: “Không được hoảng, bản Vương phi không sao.”

“Nô tì đi lấy kim sang được.” Hồng Lăng nói xong đã vội vàng muốn đi vào gian trong lấy thuốc.

Thấy thế, Mộ Dung Thu bèn lên tiếng ngăn cản: “Trước đó vài ngày bản Vương phi vô ý làm đổ hết kim sang được trong phòng rồi. Không còn.”

Hồng Lăng nghe vậy lập tức chạy ra gian ngoài lấy kim sang được trong ngăn kéo, bới lên cho Mộ Dung Thu, sau đó dùng vải băng bó lại.

“Nô tì ra phủ đi tìm đại phu. Vết thương trên tay Vương phi còn đang chảy máu, không thể xem nhẹ được. Nhất định phải tìm đại phu.” Thu Cúc thấy vết thương đã được bôi thuốc vẫn chảy máu, lo lắng nói.

Thanh Bình cũng không yên lòng: “Vương phi, sao người lại không cẩn thận như thế. Hà bao này không cần khâu gấp, người đang mang thai, đừng để một nhọc quá sức, cũng không thể không cẩn thận như vậy.”

Đối với khuôn mặt tràn ngập lo lắng của ba người, Mộ Dung Thu nhún đau cần dặn: “Đừng lo lắng quá. Bản Vương phi kê đơn thuốc, các người dựa theo đó đi lấy thuốc. Chuyện ta bị thương chớ để người khác biết.”

“Vương phi, như vậy không được. Vẫn là gọi đại phu đến xem đi.” Hồng Lăng càng lo lắng, tắc đầu nói. Nếu Vương gia biết Vương phi bị thương, nhất định sẽ trách tội xuống. Huống hồ Vương phi bây giờ không chỉ một mình.

Hai nha đầu còn lại cũng là lo lắng không thôi: “Đúng vậy, Vương phi, cẩn thận vẫn hơn.”

Có đôi khi hết mực trung tâm, hoặc được quan tâm để ý quá cũng không phải chuyện tốt. Nếu như tìm đại phu đến, xem chừng vết thương nhỏ của nàng chính là chi cần đắp kim sang được lên là ổn. Nhưng Vũ Văn Mặc trong phòng lại không thể chỉ dùng kim sang được đơn giản như vậy.

Nàng nhún đau trả lời: “Gọi đại phu đến sẽ làm người khác bàn ra tán vào. Bản Vương phi không thích bị phiền phức, càng không muốn nghe ai nói chuyện linh tinh. Phương thuốc này ta đọc được trong sách, sẽ không sai.”

Nghe Mộ Dung Thu nói thế, ba người vì nàng không muốn thêm phiền phức liền gật đầu đồng ý: “Vâng.”

Thu Cúc làm việc thật chu đáo. Mộ Dung Thu viết xong đơn thuốc thì giao cho nàng.

Tiếp theo Mộ Dung Thu lại phân phó: “Bản Vương phi muốn uống chút canh gừng. Hồng Lăng, người đến phòng bếp nhỏ nấu bát canh gừng. Điểm tâm hôm nay sai người mang đến đây đi.”

“Vâng.”

Hồng Lăng đáp, không nhận ra sự khác thường của Mộ Dung Thu.

Sau lúc điểm tâm được đưa lại, Mộ Dung Thu cho Hồng Lăng cùng Thanh Bình lui ra. Lúc đầu hai người còn lắc đầu cự tuyệt, đều nói tay nàng bị thương không thể tự ăn cơm, thái độ rất kiên quyết. Thấy thế, Mộ Dung Thu thờ dài nói: “Bản Vương phi muốn tự làm.”

Hồng Lăng cùng Thanh Bình không còn gì để nói đành lui ra.

Chờ các nàng đi khỏi, Mộ Dung Thu lập tức ăn chút cháo và một cái bánh bao hấp, đợi hơi có sức rồi mới mang canh gừng và cháo đi vào gian trong.

Vào phòng, nàng để cháo và canh gừng xuống, định nhìn xem Vũ Văn Mặc đang trên giường thế nào. Kết quả vừa ngẩng đầu nhìn qua đã thấy hắn đang mở to đôi mắt, con ngươi đen rét lạnh nhìn nàng.

Không thể tưởng tượng được hắn tỉnh nhanh như vậy.

“Gia tính?” Mộ Dung Thu nhẹ giọng hỏi.

Đôi mắt lạnh lẽo của Vũ Văn Mặc tuy rằng rất có thần, nhưng mắt máu quá nhiều, dù đã nghỉ ngơi một chút nhưng thân thể vẫn còn yếu ớt nên chỉ có thể vô lực gật đầu. Tầm mắt rơi vào vết thương trên mu bàn tay trái của Mộ Dung Thu, trong con ngươi đen trầm tĩnh bỗng nhiên thoáng xao động.

Mộ Dung Thu không chú ý tới ánh mắt hắn. Nhìn thấy hắn tỉnh lại, trong lòng thoáng buồn xuống. Chi cần không liên tục hôn mê là tốt rồi, liền bưng cháo đi qua.

Nàng nhẹ giọng nói: “Gia ăn bát cháo trước đã. Một lát lại uống thêm chút canh gừng.”

Vũ Văn Mặc thu hồi tầm mắt, thấp giọng đáp: “Ừ.”

Mộ Dung Thu biết hắn bị thương, sức lực chẳng có bao nhiêu nên nâng hắn dựa vào đầu giường, đút hắn ăn cháo.

Thấy hắn cau mày nhìn thìa, cũng không định hà mệnh, Mộ Dung Thu nhượng nhượng mày, giải thích: “Tôi qua gia đã dặn không để ai biết chuyện người bị thương cho nên không thể để hạ nhân chuẩn bị thêm một phần điểm tâm. Cháo này thần thiếp cũng chỉ mới ăn vài miếng.”

Nghe vậy, Vũ Văn Mặc hơi nhíu mày nhưng cũng hé miệng ra.

Thấy đáng vẻ không tình nguyện của hắn, Mộ Dung Thu mắng thầm trong lòng: “Khó chiều! Nếu không phải ta cứu ngươi, ngươi có thể sống sao? Còn chê bà đây bẩn? Bà đây không ghét bỏ ngươi bẩn đã là tốt lắm rồi!”

Vì bận rộn suốt đêm qua, trong lòng nàng có chút bất mãn.

Dù sao sau này nàng có thể lợi dụng việc mình cứu hắn để nói chuyện, còn bây giờ cứ để hắn ăn trước đã.

Vũ Văn Mặc vô thức đã uống xong bát cháo. Ánh mắt Mộ Dung Thu thoáng trầm xuống. Khẩu vị của hắn rất tốt, ăn sạch không thừa một miếng. Không phải chê nàng bẩn?

Vũ Văn Mặc vừa thấy mình ăn hết sạch bát cháo thì cúi đầu. Hai tai hắn ửng đỏ, là cảnh hiếm thấy, tầm mắt nhìn chăm chăm cái bát không và thìa đang kia.

Trong mắt người đương thời, dùng lại thứ một nữ nhân đã dùng qua là cực kì đáng bị khinh thường. Hắn là người có chấp hơn bất kì ai, những điều đặc biệt khinh thường trong mắt người đương thời, tuyệt đối không thể xảy ra với chính bản thân hắn. Hắn là Vương gia tôn quý nhất, mười ba tuổi phụ thân cùng mẫu thân đã sắp xếp nữ nhân cho hắn, hắn luôn để bụng việc này, thậm chí là chán ghét. Đặc biệt là mỗi nữ nhân. Hắn chưa bao giờ hôn mỗi bất kì nữ nhân nào, mà mỗi hắn cũng chưa bao giờ chạm qua bất kì nữ nhân nào. Bởi vì mỗi chạm mỗi sẽ làm hắn chán ghét.

Nhưng hôm nay... Hắn ăn bằng chiếc thìa nàng đã ăn qua, dùng cái bát nàng đã dùng qua. Cứ tưởng rằng chính mình sẽ chán ghét. Nhưng... không có.

“Gia nên uống thêm một chén canh gừng để làm ấm người. Lúc này thân thể gia còn yếu, nếu lại phát sốt sẽ lớn chuyện đó.” Mộ Dung Thu buông chén cháo xuống rồi đem canh gừng đưa tới.

Vừa nghe mùi vị canh gừng, đôi mày kiếm của Vũ Văn Mặc vừa giãn ra lại nhăn: “Mùi canh gừng này khó ngửi quá... không cách nào nuốt xuống.”

Nghe vậy, Mộ Dung Thu miễn cưỡng nhìn hắn một cái, lại còn kiêng ăn!

“Canh gừng này là thiếp sai nhóm bà tử nấu bằng phương pháp riêng biệt. Mùi gừng đã nhẹ đi rất nhiều.”

Vũ Văn Mặc có chút phòng bị nhìn Mộ Dung Thu, nhẹ nhàng lắc đầu: “Trước kia chưa từng nghe nói bị kiêng làm thương uống canh gừng có tác dụng. Cho nên không uống cũng được.”

Nàng từ trước tới nay già dối, lời này không thể tin, cũng như món ăn làm từ ruột heo lần trước.

Không uống thì thôi! Mộ Dung Thu tự mình ngửa đầu uống cạn. Cả đêm không được nghỉ ngơi đáng hoàng, cơ thể vừa lúc suy nhược, uống chút canh gừng làm ấm thân mình cũng tốt.

Thấy nàng uống hết, hắn lại nhăn mày.

Mộ Dung Thu không thèm nhìn sắc mặt hắn, tự mình tìm quần áo trong tủ cho hắn. Bắt kẻ Mai viên, Trúc viên hay Bắc uyển đều có y phục của Vũ Văn Mặc. Vậy cũng thật thuận tiện.

Nàng tìm thấy một chiếc áo choàng đỏ tía, màu này có thể làm làn da nhợt nhạt của hắn tươi lên một ít.

“Thay quần áo đi. Chuyện gia ở trong phòng thiếp không thể giấu lâu. Mặc quần áo vào vừa khéo che được miệng vết thương.” Mộ Dung Thu cảm y phục đưa đến trước mặt hắn, nói.

Vũ Văn Mặc gạt đầu, lúc này dường như nghĩ tới điều gì, ánh mắt lạnh tựa một thanh băng đao, lộ ra một thân sát khí.

Bỗng nhiên không khí như ngưng lại, Mộ Dung Thu cũng không phải người ngu xuẩn, chuyện không nên biết, nàng tuyệt đối sẽ không hỏi. Gặp đáng về Vũ Văn Mặc như thế cũng chỉ làm hắn không thấy.

Một lúc sau, Vũ Văn Mặc cũng thu lại sát khí, ngẩng đầu nhìn Mộ Dung Thu: “Thay quần áo cho bản Vương.”

Mộ Dung Thu gạt đầu, xốc chân lên.

Vũ Văn Mặc nhất thời cảm giác được người chợt lạnh, cúi đầu nhìn. Hắn phát hiện vết thương đã được băng bó, hơn nữa, băng bó rất là... khó coi, tròn vo, không những vậy còn qua qua lại lại quấn chặt cánh tay của hắn. Làm kiểu này, kẻ cả hắn muốn tự mặc quần áo cũng không có cách!

Càng làm cho hắn đen mặt chính là...

Từ trên xuống dưới cơ thể hắn, trừ bỏ “vị trí trọng yếu” kia, chỉ có một mảnh lụa hình tam giác! Hắn không có mặc y phục, là trần như nhộng! Hai ống quần đều bị cắt đi, bấp dùi lộ ra hoàn toàn. Đáng về như vậy thật hết sức chật vật!

“Tối qua gia hôn mê, cả người đều là vết thương, chảy máu dính chặt vào quần áo không thể cởi ra, chỉ có thể dùng kéo cắt bỏ. Vốn là muốn cắt hết toàn bộ quần áo nhưng vì tránh cho gia “cảnh xuân” lộ ra nên giữ lại.” Mộ Dung Thu thấy Vũ Văn Mặc đang nhìn chăm chăm “tết khổ tam giác” nàng mới tạo ra, ánh mắt hắn sáng rực lên giải thích.

Nàng là vì mặt mũi hắn, cũng tránh cho mình không bị đau mất!

Vũ Văn Mặc khoe miệng co giật. Ánh mắt sáng rực nhìn chăm chăm Mộ Dung Thu đang mặc y phục cho mình: “Cũng không phải chưa từng xem qua.” (ô! cái đoạn này... =.=||)

Cuối cùng cũng mặc xong y phục cho hắn, nàng cầm lấy lược chải tóc cho hắn.

Đáng tiếc, kiểu chải tóc thời xưa này, với nàng mà nói thì còn khó hơn lên trời. Thành ra nàng đành chải sơ theo ý mình rồi vấn lên theo kiểu đầu công chúa như nàng. (-.-||)

Vũ Văn Mặc tuy không nhìn thấy nàng chải kiểu gì cho hắn, nhưng lại cảm thấy da đầu rất đau, có vài sợi tóc đen rơi xuống bả vai.

Mộ Dung Thu cuối cùng cũng chải xong, nhìn thoáng qua mấy lọn tóc phía trước, có chút vừa lòng. Tuy không phải khí chất cao ngạo của nam nhân nhưng chí ít cũng là tiểu mỹ nhân!

Nàng gạt đầu nói: “Xong rồi.”

“Chuyện bản Vương bị thương đừng cho ai biết. Trước khi vết thương lành lại, bản Vương tiếp tục ở lại đây. Lát nữa sai người đi báo cho quán gia để hắn thay bản Vương xin nghỉ, báo ta bị bệnh cần nằm trên giường nghỉ ngơi.” Về mặt Vũ Văn Mặc chợt nặng nề, trầm giọng phản phô.

Mộ Dung Thu cũng cau mày, trả lời: “Thần thiếp nghĩ gia nên trở lại tiền viện. Ở lại chỗ này của thần thiếp cũng không phải cách hay.”

Từ tối hôm qua đến giờ nàng đều tâm tâm hầu hạ hắn, chính là không muốn rước thêm phiền phức, càng không muốn bản thân bị dính vào. Ai biết Vũ Văn Mặc tự nhiên lại đòi dưỡng thương ở Mai viên cho đến lúc tốt lên.

Thần sắc Vũ Văn Mặc trầm xuống, cúi đầu. Thật lâu sau, dùng âm thanh nhỏ như tiếng muỗi kêu nói: “Phủ Nam Dương Vương to như vậy nhưng bản Vương không tin được bất kì ai.”

Nghe vậy, hai mắt Mộ Dung Thu thoáng rung động, càng thêm chắc chắn việc Vũ Văn Mặc bị thương tuyệt không đơn giản. Cùng lúc nàng cũng xác định phủ Nam Dương Vương tồn tại những nguy cơ không đơn giản.

Nhìn Vũ Văn Mặc bị thương, dù nàng không muốn hắn ở lại cũng không thể để hắn rời đi với dáng vẻ như thế. Nếu không tin tức hắn bị kiếm đã thương truyền đi chắc chắn đem lại rắc rối lớn.

Trong khoảng thời gian này, nàng tuyệt đối không cho phép chuyện ngoài ý muốn nào phát sinh, không thời kế hoạch ra đi của nàng sẽ bị bóp chết từ trong trứng nước. Nhìn sắc mặt tái nhợt của Vũ Văn Mặc, sau nhiều lần suy xét, Mộ Dung Thu chỉ có thể gật đầu.

Không đẩy một lát, Thu Cúc đã đem bát thuốc vừa sắc xong từ ngoài đưa vào. Mộ Dung Thu cầm lấy rồi cho Thu Cúc lui ra, đút thuốc này cho Vũ Văn Mặc uống.

Sau giờ cơm trưa, Mộ Dung Thu nói chuyện Vũ Văn Mặc ở Mai viên cho nhóm Hồng Lăng biết. Ba người biết thời gian này Vương gia sẽ ở lại Mai viên dưỡng bệnh khó nén kinh ngạc, đồng thời vì Mộ Dung Thu vui vẻ không thôi.

Việc này truyền đi khắp Vương phủ, Thẩm Trắc phi là người đầu tiên biết được. Nàng không cách nào kiềm chế được đau lòng cùng ghen tị. Vương gia cần dưỡng bệnh vì sao không đến Trúc viên mà lại âm thầm đến Mai viên? Nàng không hiểu, rốt cuộc thì Mộ Dung Thu đã dùng cách gì để hấp dẫn Vũ Văn Mặc? Trong mấy tháng gần gũi đã làm cho Vương gia đặt ánh mắt trên người nàng ta ngày càng nhiều? Hơn nữa, nghĩ đến nguy cơ thất sủng về sau, nàng lại vô cùng bất an.

Không thể tiếp tục như vậy được nữa!

Mộ Dung Thu hiện đang mang thai, nếu sinh ra con trai, vậy phủ Nam Dương Vương không có chỗ cho nàng dung thân!

“Chủ tử! Vương gia hiện đang ở Mai viên, Vương phi lại đang có thai, không biết có thể chăm sóc tốt cho Vương gia hay không?” Tú Ngọc nhàu đôi mi thanh tú, lo lắng hỏi.

Nghe vậy, Thẩm Trắc phi thu hồi ghen tị, giờ không phải lúc. Nếu để Mộ Dung Thu ngày đêm chăm sóc bản Vũ Văn Mặc, cũng khó đảm bảo Vương gia không kính trọng nàng ta thêm vài phần, mà vị trí của nàng cũng bị lung lay. Dù thế nào trong lòng nàng cũng thấy ẽ ảm. Không tương tương được có một ngày, Thẩm Nhu nàng sẽ rơi vào tình cảnh phải cùng Mộ Dung Thu tranh sủng. Từ đầu tới cuối nàng vẫn cho trong lòng Vũ Văn Mặc nàng là đặc biệt nhất. Hắn cũng nàng là thanh mai trúc mã kia mà!

Nén lại cảm xúc cô đơn, Thẩm Trắc phi báo Tú Ngọc trang điểm cho mình tí mi một chút rồi vội đến Mai viên.

Mai viên

Do tác dụng của thuốc, sau bữa trưa thì Vũ Văn Mặc đã đi ngủ. Bởi hắn chiếm giường nên Mộ Dung Thu đành nằm ở mếp ngoài giường nghỉ một chút. Có lẽ do tối hôm qua quá mức mệt nhọc, nàng ngủ suốt hai canh giờ.

Vừa tỉnh lại liền nghe Thẩm Trắc phi, ba vị phụ nhân, Vũ Văn Khai cùng Tần di nương cầu kiến. Hơn nữa đã đến hơn một canh giờ, chờ nàng thức dậy.

Mộ Dung Thu xoa xoa mi tâm đã nhăn lại, nghĩ đến việc phải đối phó những người này thật đúng là đau đầu. Không ngờ lại kiên trì như vậy, chờ hơn một canh giờ! Nói gì đi nữa thì nàng cũng không thể để những người này gặp Vũ Văn Mặc, càng

không thể để cho bọn họ biết hẳn bị thương.

"Bẩm Vương phi, Thẩm trắc phi, ba vị phu nhân, Nhị gia cùng Tần di nương đang chờ Vương phi. Vừa rồi Thẩm Trắc phi muốn trực tiếp vào thăm Vương gia nhưng bị nô tì chặn lại ở bên ngoài. Nô tì đã nói với Thẩm Trắc phi là Vương gia đang ngủ trưa, không thể quấy nhiễu." Hồng Lăng nhìn Mộ Dung Thu, cau mày, trầm giọng nói

Thái độ của Thẩm Trắc phi, hình như không hài lòng việc Vương phi chăm sóc Vương gia.

"Đi thôi." Mộ Dung Thu đứng dậy trả lời, thần sắc tuy lạnh nhạt bình tĩnh nhưng có vẻ mệt mỏi.

Xem ra những ngày Vũ Văn Mặc ở Mai viên này, nàng không tránh khỏi việc có vài trận chiến ác liệt.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 76: Nhà kẻ

Mấy người Thẩm Trắc phi đã chờ hơn một canh giờ. Nhưng bọn họ đều rất nhẫn nại, tuy thời gian đợi chờ dài như vậy nhưng về mặt mỗi người mỗi khác.

Đôi mắt Tần di nương không ngừng đánh giá cách bài trí trong nhà kẻ. Mộ Dung Thu là Nam Dương Vương phi nhưng cách bài trí lại khá đơn giản, chủ yếu cũng chỉ có vài cái bình hoa thôi. Mộ Dung Thu đúng là không để lộ ra điều gì. Từ nay về sau tuyệt không thể đối đầu với nàng, nếu không chỉ dựa vào khí thế và thủ đoạn của nàng ta, nhất định bà sẽ không có được những ngày yên ổn. Cho dù có phải làm gì, bà ta cũng nhất định phải ở lại phủ Nam Dương Vương. Tần di nương lại nghiêng đầu đánh giá Thẩm Trắc phi đang ngồi cạnh, bây giờ Vương gia nhiễm bệnh lại muốn ở Mai viên nghỉ dưỡng, trong lòng là cái mùi vị gì... chỉ bản thân nàng ta mới rõ.

Thẩm Trắc phi cúi đầu, tao nhã nhấp một ngụm trà, trên mặt bình tĩnh như nước, nhưng trong lòng đã dậy sóng mãnh liệt.

Nhị phu nhân và Tứ phu nhân nhỏ giọng thì thầm, cực kì lo lắng cho Vũ Văn Mặc, bởi không biết bệnh gì mới càng nguy hiểm. Nếu như bệnh của Vương gia nghiêm trọng, các nàng mất đi chỗ dựa, dù sao gia thế nhà của các nàng cũng không tốt như Đại phu nhân.

Trái với sắc mặt lo lắng của hai người, Đại phu nhân lại cực kỳ thoải mái, trong mắt thấp thoáng ý cười. Ngẫu nhiên chạm phải ánh mắt của Vũ Văn Khải, tuy nàng che giấu đi nụ cười nhưng sắc mặt hung phấn giống như vừa được bay lên.

Vũ Văn Khải nhanh nhẹn đánh giá mọi người, ngẫu nhiên chạm đến ánh mắt của Đại phu nhân cũng rất phong nhã nhếch môi cười. Thanh Bình đang ở nhà kẻ hầu hạ, thấy nước trà trong chén chủ tử vui đi lập tức tiến lên chăm vào. Nhưng nàng đối với Vũ Văn Khải, hẳn là bóng ma trong lòng, vì vậy khi chăm trà, liền cố sức đem thân mình tránh xa, không muốn cùng hắn có bất kì tiếp xúc nào. Ngược lại, Vũ Văn Khải lại đối với Thanh Bình có chút yêu thích, ngay lúc nàng chăm trà, tay cầm quạt thò ra vuốt ve tay Thanh Bình.

Thần hình Thanh Bình hơi run lên, vội vàng rút tay lại, cẩn rắng nhìn Vũ Văn Khải. Cảnh này vừa vụn ròi vào trong mắt Đại phu nhân ngồi ở phía đối diện, trong mắt nàng lóe ánh sáng sắc lạnh.

"Đợi đã lâu như vậy, e là Vương phi hầu hạ Vương gia quá mức mệt nhọc. Không bằng ngày khác chúng ta lại đợi?" Tần di nương đợi lâu đã mất kiên nhẫn liền nói với mọi người.

Thẩm Trắc phi lắc đầu, thái độ vô cùng kiên quyết: "Vương gia nhiễm bệnh nằm trên giường, chúng ta chờ như vậy thì có là gì? Chờ thêm một lát đi, Vương phi ngủ trưa cũng không bao lâu nữa." Dứt lời, nàng cúi đầu, bàn tay giấu trong tay áo nắm chặt. Nàng không biết có phải Mộ Dung Thu cố ý hay không, lúc này đã hơn một canh giờ.

"Thẩm Trắc phi nói đúng, chúng ta chờ thêm một lát đi. Vương phi rất nhanh sẽ thức dậy." Nhị phu nhân gật đầu phụ họa. Tới cũng đã tới, nếu vì chờ đợi quá lâu không nhận được mà bỏ về thì thật không tốt. Trong ngoài phủ có biết bao nhiêu con mắt đang soi mói.

Đại phu nhân và Tứ phu nhân đều cúi đầu không có ý kiến. Hai người cùng ý tưởng với Nhị phu nhân, bây giờ mọi người đều ở đây, so đo làm chi một chút thời gian.

Tần di nương nháu mày, từ chối cho ý kiến, vì những ngày tháng yên ổn sắp tới, hôm nay chờ đi. Dù sao lo lắng cũng vậy, Vương gia cũng không thể có việc gì, bằng không về sau cả nhà bà ta cũng không biết làm sao.

Khóe mắt Vũ Văn Khải không ngừng đánh giá Thanh Bình, càng ngắm càng hài lòng với nha đầu này. Không chỉ tướng mạo thanh tú động lòng người, dáng người có lỏ có lõm gọi hứng thú, trên người còn có mùi hương xư nữ. Kiểu gì hẳn cũng phải nghĩ cách để có được nàng.

Đang lúc mỗi người có tâm tư riêng trong lòng thì cuối cùng Mộ Dung Thu cũng xuất hiện.

Bọn họ lập tức đứng dậy hành lễ với Mộ Dung Thu: "Bái kiến Vương phi."

Ánh mắt Mộ Dung Thu lạnh nhạt nhìn bọn họ. Thật đúng là đến toàn bộ! Nàng ở trước cửa nhìn qua, ngoại trừ Tần di nương có chút không kiên nhẫn chờ đợi, những người khác đều không có biểu hiện gì.

Bọn họ chăm chú nhìn Mộ Dung Thu. Hôm nay nàng mặc quần áo màu xanh nhạt, tóc búi đơn giản cầm một cây trâm ngọc, sắc mặt có chút nhợt nhạt. Xem đáng vậy này, trong lòng mọi người đều nhận định, chắc là do phải chăm sóc Vương gia.

"Không cần đa lễ." Mộ Dung Thu cười nói, lướt qua trước mặt bọn họ ngồi xuống ghế chủ vị phía trên. Nàng ngẩng đầu đánh giá bọn họ, sau đó cười nhạt: "Vương gia bởi gần đây quá mệt nhọc, lại nhiễm phong hàn, mà bản Vương phi luôn luôn ở bên chăm sóc, vừa rồi nghỉ chân một lát nên có chút chậm trễ."

Những lời này của nàng là lời giải thích đơn giản, mà Thẩm Trắc phi nghe vậy, hai mi nhàu lại, mùi vị chua xót trong lòng lan rộng. Nghĩ đến việc Vương gia nhiễm bệnh lại không đến Trúc viên, lòng của nàng đau đớn không thôi, đau đến muốn chết. Nhưng từ nhỏ, nàng đã được dạy là lấy phu làm trời, nàng chỉ có thể đem sự không cam lòng cùng thông khổ chôn chặt trong lòng mà thôi.

"Vây bệnh của Vương gia có nặng lắm hay không?" Tần di nương vội hỏi, về mặt kia đúng là lo lắng đến cực điểm. Làm như chỉ sợ Mộ Dung Thu không biết bà ta có bao nhiêu lo lắng, hoàn toàn ngược lại với đáng về không kiên nhẫn vừa này.

Vũ Văn Khải cũng buông quạt, khuôn mặt tuấn mỹ tràn ngập lo lắng, hỏi: "Đại ca vẫn ổn chứ?"

Ba vị phu nhân đồng thời nhìn Mộ Dung Thu, đồng thanh hỏi: "Vương gia ổn chứ?"

Mộ Dung Thu gật đầu cười nói: "Yên tâm, Vương gia không việc gì, có điều cần nghỉ ngơi nhiều. Các người cũng biết bệnh phong hàn này nói lớn không lớn, nhỏ không nhỏ, vì vậy bản Vương phi cũng không dám qua loa." Nếu như để bọn họ biết Vũ Văn Mặc bị kiểm lâm thương nặng, cũng không biết sẽ loạn thành cái dạng gì.

"Tỷ tỷ, muội muốn gặp Vương gia. Chỉ có tận mắt nhìn thấy Vương gia không có gì, muội mới yên tâm. Hơn nữa Vương gia rất ít khi bị bệnh, lúc này vạn lần không thể sơ sót. Bằng không cho người tiến cung mời Ngự y đến thăm bệnh cho Vương gia." Thẩm Trắc phi nghe Mộ Dung Thu nói xong, cảm giác là Vương gia không phải chỉ nhiễm phong hàn như vậy. Nhưng đó cũng chỉ là một loại trực giác. Vì vậy chỉ có tận mắt nhìn thấy Vương gia thì nàng mới an tâm.

Thẩm Trắc phi nói xong, người khác cũng lập tức phụ họa: "Để cho chúng ta cùng thăm Vương gia đi."

Nghe vậy, nụ cười trên môi Mộ Dung Thu tắt hẳn, một đạo ánh sáng lạnh xẹt qua đáy mắt, trong đầu hiện lên về mặt từng người. Sau một lát, về mặt không chút gọn sóng trả lời: "Bản Vương phi cũng biết các người muốn gặp, nhưng Vương gia còn đang ngủ. Thực ra, Vương gia không có gì đáng ngại, nhưng sợ các người lo lắng nên mới bảo hạ nhân báo cho các người. Yên tâm đi, Vương gia không việc gì."

Thẩm Trắc phi đối với câu trả lời của Mộ Dung Thu thì không hài lòng. Nàng ta không phải không muốn cho bọn họ nhìn thấy Vương gia? Tâm tư đó không cần đoán cũng biết, nàng ta muốn độc chiếm công lao! Chờ Vương gia khỏi bệnh rồi sẽ sung ái nàng ta hơn. Nhị nữ nhìn chăm chăm Mộ Dung Thu, hơi gắt giọng: "Bây giờ Vương gia nhiễm bệnh nằm trên giường, thân là nữ nhân của Vương gia, muội phải chăm sóc người. Chỉ với mấy câu giải thích trần ai của Vương phi, muội không thể buông sự thấp thòm trong lòng được."

Lời nói của Thẩm Trắc phi đã có phần cứng rắn. Tần di nương, Vũ Văn Khải nghe thấy đều sững sốt.

Đại phu nhân, Nhị phu nhân, Tứ phu nhân hai mắt nhìn nhau, không khỏi có chút vui sướng khi người gặp họa. Xem đáng về Thẩm Trắc phi, hẳn là thẹn quá thành giận. Dù sao trong hai năm qua, phủ Nam Dương Vương to lớn như vậy cũng không có người nào sơ được với Thẩm Trắc phi, nhất là vị Vương phi không được sung ái kia. Nhưng chỉ trong mấy tháng này Vương phi thay đổi tính tình lại làm Vương gia chú ý, thêm việc lần này, Vương gia nhiễm bệnh lại không chọn Trúc viên tĩnh dưỡng, cũng khó trách Thẩm Trắc phi cùng ngày xưa khác nhau nhiều. Có vẻ như việc này phát sinh trên người ai, đều sẽ thấy không thoải mái. Riêng với các nàng, lại đã sớm thành thói quen.

Các nàng rất rõ chuyện gì đang xảy ra nhưng Tần di nương và Vũ Văn Khải lại không biết, dù sao bọn họ vào mới trở lại Vương phủ. Lúc còn ở Bình Thành có nghe nói qua chuyện Thẩm Trắc phi, biết nàng và Vũ Văn Mặc là thanh mai trúc mã, cảm tình rất tốt. Chính là ... tình huống trước mắt là sao?

Mọi người trong phòng đều đặt ánh mắt trên người Mộ Dung Thu.

Mộ Dung Thu gần quá hóa cười, ánh mắt lạnh nhạt lướt một vòng trên người Thẩm Trắc phi, tao nhã nâng ly trà lên nhấp một ngụm. Thấy nước trà có chút nguội, mày hơi hơi cau lại, nghiêng đầu nhìn qua phía Thanh Bình, hạ giọng nói: "Thanh Bình, trà lạnh, đổi bình trà nóng khác đi."

Thanh Bình đang đứng cúi đầu một bên, nghe vậy lập tức quay lại nói: "Là nô tì sơ sót, nô tì đi đổi ngay."

Khi nàng đi ra nhà kẻ, ánh mắt Vũ Văn Khải cũng đi theo, chăm chú nhìn y phục bởi động tác đi lại mà lộ ra cái mông đầy đặn vênh cao, thầm nghĩ nha đầu kia mặc dù có dung mạo thanh tú nhưng thân thể còn đẹp hơn. Bộ ngực cao vút cùng cái mông vênh cao, chỉ nhìn cũng đã làm cho thần ngũngay khó nhịn.

Thẩm Trắc phi nói xong liền có chút hối hận. Bất kể trong lòng có bao nhiêu bất mãn cũng không thể ở trước mặt mọi người bày ra, nếu để Vương gia biết được thì hình tượng nàng luôn duy trì đều bị phá hư, còn làm cho Mộ Dung Thu tìm được sai lầm.

Quả nhiên, Mộ Dung Thu đặt ly trà xuống, ngẩng đầu liếc nàng một cái, cười nhạt: "Thẩm Trắc phi nói vậy có phải là không tin bản Vương phi?"

Hai mây Thẩm Trắc phi cay chặt, ngay lúc nàng vừa muốn mở miệng nói lại đã bị Mộ Dung Thu cướp lời: "Hoặc là vừa rồi Thẩm Trắc phi thất thần, nghe không rõ lời của bản Vương phi? Lời của Thẩm Trắc phi giống như nói bản Vương phi cố ý không cho các người gặp Vương gia đi." Dừng lại một chút, tầm mắt nhìn về phía Tần di nương và Vũ Văn Khai cười nói: "Vừa rồi hai người có nghe được rõ ràng lời của bản Vương phi không? Trong lúc Vương gia đang nghỉ ngơi, ai có gan đi quấy rầy?"

Tần di nương vừa nghe Mộ Dung Thu hỏi bọn họ, báy giờ cần lấy lòng nàng, vội trả lời: "Quả thật Vương gia nhiễm phong hàn cần nghỉ ngơi nhiều. Thẩm Trắc phi, không bằng chúng ta ngày khác lại tới đi."

"Đại tẩu nói cực kỳ hợp lý. Đại ca vốn ngày đêm làm việc vất vả, khó tránh thể lực suy giảm mà nhiễm phong hàn. Bây giờ, thật vất vả mới được rảnh, đương nhiên phải nghỉ ngơi thật tốt." Vũ Văn Khai cũng vội cười nói.

Mộ Dung Thu gật gật đầu, ý cười càng sâu thêm mấy phần, nghiêng đầu nhìn Thẩm Trắc phi.

Mà Thẩm Trắc phi tuy hai mây cau chặt nhưng cũng không mức mất bình tĩnh, ngẩng đầu nhìn Mộ Dung Thu: "Muội vừa rồi quả thật lo lắng, nếu có chỗ nào mạo phạm thì xin tỷ tha thứ. Nhưng mà muội nghĩ tới nghĩ lui, cẩn thận vì tỷ suy nghĩ, báy giờ tỷ đang mang thai, vạn lần không thể có sơ sót gì. Vậy nên để muội thay tỷ tỷ chiêu cố Vương gia đi. Một lát Vương gia tỉnh, sai người đưa Vương gia đến Trúc viên thì thế nào?"

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](#).

Quyển 1 - Chương 77

Ánh mắt sắc bén của Thẩm Trắc phi không chớp nhìn Mộ Dung Thu. Lúc nàng đến Mai viên đã suy nghĩ rất kỹ, bất kể làm cách nào cũng phải làm cho Mộ Dung Thu đồng ý. Tuyệt đối không thể để cho Vũ Văn Mặc ở lại Mai viên, nếu không rất khó cam đoan vị trí của nàng sau này.

Nàng vừa nói xong, ánh mắt của những người trong phòng lại rơi trên người Mộ Dung Thu.

Lúc này, Thanh Bình đi thay trà đã trở lại, Mộ Dung Thu chờ nàng dâng trà. Nhìn ly trà không ngừng bốc lên hơi nước, Mộ Dung Thu gật đầu với Thanh Bình, cười nói: "Rất tốt. Sau này khi có khách đến, nhớ không để trà nguội, luôn luôn phải chăm trà nóng."

"Vâng, nô tì nhớ kĩ." Thanh Bình lập tức cung kính trả lời.

Dẫn dọ Thanh Bình xong, Mộ Dung Thu ngẩng đầu nhìn Thẩm Trắc phi, khoe miệng khẽ cong, sắc mặt trầm xuống, cười nhẹ trả lời: "Thẩm Trắc phi không cần lo lắng, hạ nhân Mai viên không phải không có. Nói gì đi nữa thì trong phủ Nam Dương Vương này, bản Vương phi cũng là chủ mẫu, rất nhiều chuyện lớn, chuyện nhỏ cũng không cần ta tự mình lo liệu. Cho nên Thẩm Trắc phi lo lắng có chút dư thừa. Huống hồ Vương gia đã nói với bản Vương phi, gia muốn tĩnh dưỡng ở Mai viên, không muốn đến bất kì chỗ nào khác. Đối với mệnh lệnh cùng ý nguyện của gia, chúng ta đều nghe theo không ý kiến. Đùng không?" Ánh mắt nàng lướt qua Tần di nương, Vũ Văn Khai, Đại phu nhân, Nhị phu nhân, Tứ phu nhân, cuối cùng dừng trên người Thẩm Trắc phi.

Nghe vậy, sắc mặt Thẩm Trắc phi trắng bệch, Mộ Dung Thu nói quá rõ ràng đi, không chứa một kẻ hờ. Đem tất cả quyết định đều đổ trên người Vũ Văn Mặc. Hơn nữa, nàng ta nói như vậy cũng giống như đánh cho nàng một cái thật mạnh! Nàng âm thầm cắn răng, trong lòng không cách nào ngăn được nỗi oán hận đang dâng tràn.

"Nếu Vương gia đã bảo như vậy, chúng ta cũng đừng ở đây quấy rầy Vương phi thêm nữa. Chờ Vương gia tỉnh tất nhiên sẽ gặp chúng ta. Lại nói, Vương gia nghỉ ngơi ở chỗ Vương phi là thích hợp nhất. Dù sao Mai viên cũng là viện của chính phi." Bộ dạng Tần di nương hết sức lấy lòng, nhìn Mộ Dung Thu nói.

Nhị phu nhân và Tứ phu nhân thấy vẻ mặt đó của bà ta, cảm thấy vô cùng kinh thường. Tần di nương này đúng là kiểu người gió chiều nào theo chiều ấy. Trước kia mẫu thuẫn với Vương phi, giờ đây thái độ lại như vậy, cũng không sợ lời này nói ra đến chính mình còn thấy buồn nôn. Có điều đây chính là sinh tồn, không có mấy người thích nghe khuyên răn mà đều muốn nghe chút nịnh hót, dù có hơi quá sự thực. Hai người biết rõ điểm này nên cũng gật đầu cười.

Đáng tiếc, Mộ Dung Thu trước nay đều không giống người khác. Nàng cũng không phải người lương thiện hay thánh nữ gì; một giây trước như hồ sơ với mình, làm hết các chuyện xấu; báy giờ lại mềm mỏng như nước, nói toàn lời hay ý đẹp thì mong nàng bỏ qua chuyện cũ. Cho nên nói, có người đưa tới cửa cho nàng lợi dụng, nàng cũng chưa bao giờ từ chối. Nhìn thấy ba người các nàng một dạng không muốn tìm phiền toái, Mộ Dung Thu gật đầu ý đã tiếp nhận.

Ngay sau đó, Vũ Văn Khai cũng khuyên Thẩm Trắc phi: "Thẩm Trắc phi không cần quá lo lắng. Đại ca từ trước tới nay không phải người để cho người ta chất vấn quyết định của huynh ấy. Ta tin tưởng đại ca cũng biết ý tốt của người. Hãy để đại ca an tâm dưỡng bệnh ở chỗ Vương phi đi."

Thẩm Trắc phi nhu mây, đối với việc bọn người này làm trận phản chiến, cảm thấy dần dần nảy sinh hận ý. Mộ Dung Thu đúng là có bản lĩnh chế phục người khác, mới vài ngày đã khiến cho mấy người vốn theo nàng theo nàng ta, dám 'người một lời ta một câu' không cho nàng có cơ hội phản bác!

"Hôm nay Thẩm Trắc phi nghe Vương gia nhiễm bệnh, com trưa cũng chưa dùng, trong lòng lo lắng, bất an vô cùng. Không bằng Vương phi để Thẩm Trắc phi gặp Vương gia đi, cũng để cho Thẩm Trắc phi có thể yên tâm. Huống hồ, trước kia Vương gia cũng từng đòi tin nhiệm Thẩm Trắc phi, báy giờ nhiễm bệnh chắc là cũng muốn gặp Thẩm Trắc phi." Đại phu nhân lạnh nhạt lên tiếng vì Thẩm Trắc phi. Từ trước tới nay nàng rất rõ ràng vị trí của bản thân, đã cùng Mộ Dung Thu đối lập, lúc này nếu lại làm trận phản chiến chán chán sẽ bị nàng ta khinh thường, cũng như đắc tội Thẩm Trắc phi.

Bất kể báy giờ Thẩm Trắc phi làm vào loại loạn cảnh nào cũng không thể coi thường thể lực gia tộc ở phía sau nàng.

Nghe xong mấy lời của Đại phu nhân, Thẩm Trắc phi nghiêng đầu nhìn nàng một cái, trong mắt có ý cười. Thẩm Trắc phi quay đầu đón nhận ánh mắt Mộ Dung Thu, chờ nàng đáp lại. Lời của Đại phu nhân rất có lý, để xem Mộ Dung Thu lúc này có thể nói gì.

Mộ Dung Thu nhẹ xoa mi tâm, giọng nói lạnh như băng: "Chẳng lẽ lời nói vừa rồi của bản Vương phi các người đều nghe không rõ? Hay là trong mắt các người bản Vương phi không phải chủ mẫu của phủ Nam Dương Vương? Bất kể nói cái gì đều có thể nghỉ ngơi. Một khi đã như vậy, báy giờ bản Vương phi rất muốn vào cung thỉnh giáo Thánh ý của Hoàng thượng, để xem bản Vương phi có phải chính phi do Nam Dương Vương cưới vào phủ hay không!"

Thẩm Trắc phi cau mày, Mộ Dung Thu là đang diễn tuồng?

Mộ Dung Thu lại nghiêm giọng nói tiếp: "Còn nữa, bản Vương phi khi nào nói không cho các người gặp Vương gia? Vừa rồi ta không chỉ một lần nhấn mạnh Vương gia đang nghỉ ngơi. Chẳng lẽ các người phải quấy rầy bằng được Vương gia tỉnh dưỡng mới cam lòng? Hay là nói, các người cần bản không phải tới thăm Vương gia mà chính là muốn cho bản Vương phi có sơ sót? Làm mọi người chê bai ta? Để Vương gia trách phạt ta? Nếu thật sự như thế, ngày hôm nay bản Vương phi nếu không biết được rõ ràng chuyện gì xảy ra, tuyệt đối không bỏ qua!" Hôm nay nàng sẽ cho bọn họ biết cái gì gọi là can quấy!

Thái độ của Thẩm Trắc phi cùng Đại phu nhân kiên quyết như vậy, từ trước tới nay đều không đem nàng để vào mắt. Ánh sáng trong mắt Mộ Dung Thu lạnh đến cực độ. Thẩm Trắc phi cùng Vũ Văn Mặc là thanh mai trúc mã, cho nên sau khi Thẩm Trắc phi vào Vương phủ liền cho rằng mình là chính phi, không đem Mộ Dung Thu để trong mắt, đoạt quyền của Mộ Dung Thu, thậm chí ngầm sử dụng thủ đoạn làm Mộ Dung Thu ở trong phủ mất hết mặt mũi. Báy giờ lời nói ra đều với giọng điệu kiểu ngạo, đúng là quá tự đại đi!

"Vương phi chó nện tên ghen, là nô tì dùng từ lẫn lộn. Cũng là nô tì không biết rõ chuyện xảy ra, nếu Vương gia đang nghỉ ngơi không thể quấy nhiễu, vậy bọn nô tì sẽ ở đây chờ, đợi khi Vương gia tỉnh lại thì liền gặp." Nụ cười trên mặt Đại phu nhân cứng đờ, một lát sau mới chậm rãi khôi phục thần sắc, cười nói. Dứt lời, nàng liền cúi đầu, cau chặt mày. Nếu vừa rồi Mộ Dung Thu làm âm mưu đến tai Vương gia, Thẩm Trắc phi thì không sao, còn nàng thì chưa chắc!

Sắc mặt Thẩm Trắc phi trắng bệch, lời này của Mộ Dung Thu dù thẳng thừng hay bóng gió đều nói cho nàng biết, thân phận nàng chỉ là Trắc phi, ở Vương phủ này, từ đầu tới cuối người ra quyết định đều là chính phi! Vấn đề thân phận luôn làm cho nàng tranh nê, vì nàng luôn nghĩ sẽ có một ngày nàng sẽ trở thành Vương phi chứ không phải chỉ là Trắc phi. Nhưng hôm nay, Mộ Dung Thu nói như vậy, chắc chắn khiến nàng mất hết thể diện trước người trong phủ. Nàng không tin Vương gia lại vô tình như vậy, giống như Mộ Dung Thu đã nói, không muốn gặp bất luận kẻ nào kể cả nàng.

"Ta vừa nhớ lại còn có chút việc chưa làm xong, hiện tại cũng không còn sớm, ngày khác ta lại đến." Tần di nương thấy tình hình không ổn đã liền đứng dậy muốn rời đi. Ngay khi đứng lên cũng nhìn Vũ Văn Khai một cái.

Vũ Văn Khai còn muốn ở lại xem Thẩm Trắc phi ứng đối ra sao, nhưng thấy ánh mắt của Tần di nương cũng hiểu ngồi đây là vô ích, vẫn nên rời đi. Hắn liền đứng dậy, cười nói: "Đúng lúc ta cũng có việc, xin cáo lui trước."

Lúc hắn rời đi, hai mắt sáng lên nhìn Thanh Bình đang đứng cúi đầu.

Bọn họ vừa đi, Nhị phu nhân cùng Tứ phu nhân hai mặt nhìn nhau, cũng muốn đứng dậy rời đi.

Đáng tiếc, Thẩm Trắc phi vốn trong lòng rất khó chịu do lời nói của Mộ Dung Thu, đang muốn phát tiết, thấy hai người đã đứng dậy, liền lạnh lùng quát: "Bây giờ Vương gia không biết tình huống thế nào, các người đều là nữ nhân của Vương gia, mới chờ một chút đã muốn rời đi?"

"Nô tì là muốn ra ngoài đi tiểu tiện." Tứ phu nhân sắc mặt trầm xuống, tìm đại một cái lý do. Hôm nay Thẩm Trắc phi đúng là mất đi tư thái lạnh nhạt trong quá khứ, ở chỗ Vương phi không đạt được mục đích liền mượn các nàng ra trút giận.

Nhị phu nhân cũng bị nói cho không còn mặt mũi, cúi đầu che giấu sự bất mãn trả lời: "Ngồi hơn một canh giờ, lại uống hết vài ly trà, thế nào cũng nhịn không được, cho nên muốn đi tiểu tiện. Xin Thẩm Trắc phi cho phép."

Nghe vậy sắc mặt Thẩm Trắc phi lúc đó lúc trắng. Nàng đứng là bị cơn tức giận làm mất đi lý trí, hiểu được vừa rồi mình có hơi nóng vội, liền dùng giọng điệu hòa nhã, nhẹ nhàng nói: "Đi đi. Vương gia cũng không phải tình trong chốc lát. Chắc cũng khá lâu nữa."

Nhị phu nhân và Tứ phu nhân cũng đồng ý. Hai người quay sang Mộ Dung Thu nói: "Bọn nô tì đi tiểu tiện, một lát sẽ quay lại."

"Đi đi." Mộ Dung Thu gật đầu đáp.

Tuy ở giữa có vài đoạn nhạc đệm, nhưng Mộ Dung Thu như cũ vẫn không có ý định bỏ qua chuyện này, con người lạnh thấu xương đứng trên người Thẩm Trắc phi, lạnh giọng nói: "Tốt nhất bây giờ Thẩm Trắc phi nói một chút xem, có phải trong mắt Thẩm Trắc phi, bản Vương phi không tồn quý bằng người? Bản Vương phi nói cái gì cũng không cần quan tâm? Còn có thể không cần đem bản Vương phi để trong mắt? Hoặc là nói trong phủ Nam Dương Vương chúng ta chỉ có Vương gia mà thôi? Người định làm cho Vương gia mang cái tội 'sùng thiếp diệt thế' sao?" Không phải nàng không tha, mà là gần đây Thẩm Trắc phi đang âm thầm bày hết trò này đến trò khác, thừa dịp này cho Thẩm Trắc phi một kích trí mạng, khiến nàng ta hiểu được, Mộ Dung Thu nàng không phải là một người tốt, bị đánh thì không đánh lại, bị trách móc thì không nói lại, ngày sau không có chuyện gì cũng đừng đại diện mà gây sự với nàng.

Ngay tức khắc Đại phu nhân đưa mắt nhìn Thẩm Trắc phi xem nàng đáp lại thế nào, dù sao Mộ Dung Thu đã cho ra một đòn gần như chí mạng. Hiển nhiên, cơn tức của Mộ Dung Thu hôm nay rất lớn!

Thẩm Trắc phi cau mày, sắc mặt vốn tái nhợt lúc này càng thêm trắng bệch. Bây giờ Mộ Dung Thu đã đoạt gần hết sự chú ý của Vũ Văn Mặc, lại khiến nàng mắt mặt trước đám bà tử ở đây, còn đánh nàng một đòn chí mạng, lời nói sắc bén khiến nàng không thể phản bác.

Nhưng lúc này... nàng tuyệt đối không thể thua được!

"Lời nói của Vương phi có chút quá khích. Cùng lắm muội cũng là lo lắng cho Vương gia, muốn biết hiện tại Vương gia thế nào chứ chưa bao giờ chất vấn Vương phi. Mặc dù nói không nghe rõ ý từ Vương phi nhưng về tình cũng có thể tha thứ. Dù sao lúc này Vương gia vẫn quan trọng hơn. Tuy giọng điệu của muội có hơi nặng nề một chút, nhưng là tỷ ty rộng lượng như vậy, chắc hẳn có thể thông cảm cho tâm tình muội." Thẩm Trắc phi ổn định tâm tình xong liền cười cười trả lời.

Nhìn thái độ cung kính đôi trã của Thẩm Trắc phi, Mộ Dung Thu cười nhẹ: "Trước nay Thẩm Trắc phi đều là người thấu tình đạt lý, nhưng lời nói này bản Vương phi có chút nghe không lọt tai. Nếu như Thẩm Trắc phi bất kính với bản Vương phi còn mệnh lệnh của bản Vương phi cũng không nghe, sau đó lại nói về tình có thể tha thứ, như vậy bất kỳ kẻ nào trong Vương phủ cũng có thể không nghe bản Vương phi, cuối cùng lại giải thích là về tình có thể tha thứ. Như vậy phủ Nam Dương Vương thật đúng là không có tôn ti, là vô chủ chưa từng có. Không biết nếu truyền ra ngoài phủ người khác sẽ nghĩ gì? Nói là bản Vương phi nhân từ? Hay sẽ nói phủ Nam Dương Vương không có quy củ?"

Sao lại như vậy? Tâm Thẩm Trắc phi bị đâm một cái. Nàng chủ động thừa nhận sai lầm, hậu quả thật không tưởng nổi, không biết hạ nhân trong phủ phía sau sẽ bán tán kiểu gì! Người ngoài phủ lại xôn xao ra sao! Càng nghiêm trọng hơn nếu sau này bị phụ thân và Thẩm Quý phi biết, chắn chắn sẽ trách cứ nàng sao lại thiếu kiên nhẫn như thế. Quan trọng nhất là bị Vương gia biết! Mộ Dung Thu quá đáng giận, biết rõ nàng coi trọng nhất là Vương gia, lại cố tình nhắc đến Vương gia nhằm uy hiếp nàng, khiến ngày sau nàng càng phải thận trọng từ lời nói đến việc làm, không dám có tâm tư khác.

Tuy trong lòng hận đến cùng cực nhưng Thẩm Trắc phi lại không thể biểu hiện ra, chỉ có thể cung kính trả lời: "Muội đã biết. Cảm ơn tỷ ty đã răn dạy."

Mộ Dung Thu gật gật đầu, ánh mắt lại lướt qua Đại phu nhân ngồi một bên như đang thăm chiêu.

Nhận thấy ánh mắt của Mộ Dung Thu, Đại phu nhân cũng lập tức quay trên mặt đất: "Vừa rồi nô ti ngôn ngữ thất lễ, xin Vương phi tha thứ."

Nghe vậy, con người của Mộ Dung Thu hiện lên một đạo ánh sáng lạnh, nhưng trên mặt vẫn là vẻ tươi cười: "Biết sai là tốt. Sai lầm có thể lần một, lần hai nhưng tuyệt đối không thể có lần ba. Bản Vương phi thiện tâm không đành lòng trách phạt người. Nếu là người khác, chỉ sợ nhẹ thì phạt trọng, nặng thì đuổi ra khỏi phủ." Dứt lời, ánh mắt nhìn chằm chằm Đại phu nhân.

Đây là cảnh cáo! Thân thể Đại phu nhân run lên, tìm đập thỉnh thịch. Nhưng càng làm cho nàng sợ run chính là ánh mắt của Mộ Dung Thu. Vội cúi đầu trả lời: "Vâng. Nô ti đã biết, sau này tuyệt đối sẽ không tái phạm."

"Bây giờ Vương gia còn đang ngủ, chỉ sợ sẽ ngủ đến khi ăn tối. Các người cũng không cần đợi ở đây. Chờ khi Vương gia tốt hơn, bản Vương phi sẽ cho người gọi các người lại." Mộ Dung Thu nhìn Thẩm Trắc phi cùng Đại phu nhân, cười tươi như hoa nở. Lúc này đâu còn thấy một trời u ám, khí thế bức người vừa nãy.

Đại phu nhân đáp: "Vâng, vậy nô ti cáo lui trước, không quấy rầy Vương phi."

Trong lòng Thẩm Trắc phi biết mục đích ngày hôm nay không thành, lại còn để cho Mộ Dung Thu chiếm thế thượng phong, về sau lại càng truy rết không bỏ qua, cần bản không cho nàng bắt cứ cơ hội nào. Dù nàng vẫn không có ý định buông tha nhưng dựa theo tình hình trước mắt thì không có khả năng Mộ Dung Thu để cho nàng chiếu cố Vương gia. Dù trong lòng có bao nhiêu phản không tình nguyện, mặt ngoài như cũ cười nhẹ nhàng: "Vâng, muội cáo lui."

Đang khi đó, Nhị phu nhân và Tứ phu nhân đứng ngoài cửa nhìn thấy tình hình này, biết Thẩm Trắc phi cùng Đại phu nhân đã ở thế hạ phong, bị Vương phi mạnh mẽ phản kích.Trong lòng âm thầm cảm thấy may mắn, may mà vừa rồi các nàng đã tìm lý do rời đi.

Sau khi Thẩm Trắc phi và Đại phu nhân rời đi, Mộ Dung Thu mới thở phào nhẹ nhõm. Nếu như vừa rồi thiếu đi nửa phần khí thế, không tập trung, nhất quyết không tha, chỉ sợ không có cách nào ngăn cản Thẩm trắc phi gặp Vũ Văn Mặc. Lần này e là đã làm cho Thẩm trắc phi và Đại phu nhân oán hận!

...

Thẩm trắc phi sau khi trở về Trúc viên, lập tức ngồi yên trước cửa sổ.

Tú Ngọc theo sau, thấy dáng vẻ nàng như thế, vội nói: "Chú từ chỗ dễ trong lòng, vương phi hôm nay chắc bởi mệt nhọc nên mới như thế. Mọi người trong phủ từ trước tới nay cũng biết chú từ người rất xem trọng quy củ. Chỉ với mấy câu nói của vương phi sao có thể ảnh hưởng đến chú từ được."

Nghe vậy, Thẩm Trắc phi đang ngồi yên trước cửa sổ lắc đầu: "Ta lo lắng là Vương gia."

Lo lắng trong lòng Vũ Văn Mặc không có năng, lo lắng nàng ngày sau sẽ lưu lạc như đám người Đại phu nhân, quanh năm suốt tháng chỉ có thể thấy mặt hân vài lần.

Quan trọng nhất là Mộ Dung Thu có con mà nàng lại không có. Về sau không còn sự sủng ái của Vũ Văn Mặc, nàng nên làm sao để bảo vệ chính mình?

"Vương gia nhất định không có gì nghiêm trọng, Vương phi không có khả năng giấu đi bệnh tình của Vương gia. Lại nói, buổi chiều hôm nay Vương gia là đang ngủ. Chờ ngày mai tình lý nhất định sẽ muốn gặp chú từ." Tú Ngọc nói.

Thẩm Trắc phi nghe vậy cũng không trả lời Tú Ngọc. Bởi vì bây giờ nàng không cách nào chấp nhận được việc trong lòng Vũ Văn Mặc nàng không phải là người quan trọng nhất.

...

Sau khi trở lại phòng, Mộ Dung Thu đi vào gian trong.

Vũ Văn Mặc vẫn đang ngủ, hần bị thương thật sự rất nặng, nếu không từ trước tới nay, thân thể hẳn luôn khỏe mạnh sẽ không hơn mẽ cả đêm, bây giờ vẫn còn mê man.

Nàng đi đến bên giường, vén chăn lên, còi y phục hần ra, cẩn thận kiểm tra miệng vết thương. Trên mặt vải chỉ có một ít máu nhàn nhạt, xem ra phương thuốc đó khá hữu dụng.

Đang lúc nàng chuẩn bị mặc lại y phục cho hần, Vũ Văn Mặc đột nhiên mở mắt, lộ ra con người rét lạnh.

Mộ Dung Thu sùng sốt: "Tình?"

"Vừa rồi Như nhi các nàng đến đây phải không?" Vũ Văn Mặc thấp giọng hỏi, con người thâm trầm khóa chặt trên người Mộ Dung Thu.

Thấy vẻ mặt hần, Mộ Dung Thu vẫn không ngừng đầu, trả lời: "Vâng, Thẩm Trắc phi, ba vị phụ nhân, còn có Tần di nương cùng Vũ Văn Khái đều đến đây." Sắc mặt nàng thản nhiên, mặc y phục cho hần, rồi nói tiếp: "Lần này thần thiếp giúp gia, gia lại đồng ý với thần thiếp một điều kiện đi."

Nghe vậy, mày của Vũ Văn Mặc nhíu mày, tìm đập thỉnh thịch một chút, nhìn nàng chằm chằm, thấp giọng hỏi: "Điều kiện gì?"

Điều kiện lần trước nàng còn chưa nói ra, lúc này lại đòi điều kiện là ý gì?

"Hai tháng sau, gia tuyên bố với bên ngoài là thần thiếp vì sinh non mà rong huyết chết." Giọng nói của Mộ Dung Thu vô cùng bình thản, tay cũng không dừng lại, đắp chăn cho hần.

"Đờ bản Vương dậy." Giọng nói của Vũ Văn Mặc lạnh lẽo dị thường.

Mộ Dung Thu vẫn chưa phát hiện giọng điệu của hần dần lạnh lẽo, vẫn nghe theo lời đỡ hần dựa vào giường. Ngay lúc Mộ Dung Thu định đứng lên, Vũ Văn Mặc dùng sức nắm cổ tay nàng, con người sâu thăm thẳm nhìn nàng, giọng nói rét như hồ nước thẳng chạm: "Người định rời đi?"

"Vâng." Mộ Dung Thu gật đầu. Đối với việc này, nàng không giấu giếm. Dù sao với thế lực của Vũ Văn Mặc, năng tin nếu nàng rời đi, nhất định sẽ không dễ dàng thoát khỏi giám thị của hần. Huống hồ với sự thông minh của Vũ Văn Mặc hẳn đã sớm biết ý tưởng của nàng.

"Không thể! Mộ Dung Thu, người là chính phi của bản Vương. Nếu rời khỏi Vương phủ, đồng nghĩa với việc bị phụ quân ruồng bỏ, đời này sẽ không có nam nhân nào cưới người nữa. Huống hồ, tại Vương phủ, thân phận người tôn quý, địa vị không ai lay chuyển được. Người còn gì chưa vừa ý?" Đôi mắt Vũ Văn Mặc kiên quyết nhìn nàng, lạnh giọng nói. Nghe nàng trả lời không chút do dự mà đáy lòng hần cảm thấy thật đau, trống rỗng, đây là cảm giác cực kỳ xa lạ. Cho nên hần biết, hần sẽ không dễ dàng rời đi!

Nghe vậy, mày của Mộ Dung Thu nhăn lại, con người tĩnh lặng như nước nhìn hần, mặt gần ra cười nhạt: "Thần thiếp không có yêu cầu gì, càng không có gì chưa đủ."

Nếu nàng là nữ hần của thời đại này, đối mặt với thân phận, lại nghe được lời hần khẳng định như vậy thì chắc hẳn rất vui sướng, càng một mực yêu hần, tình nguyện vì hần sinh con dưỡng cái. Nhưng trở trêu thay, nàng là người hiện đại, nếu như chấp nhận số phận, như vậy chỉ có cả đời cùng đám thế thiếp của hần tranh đấu, dần dần quên mất bản thân mình, thậm chí sẽ có ngày rơi vào kết cục như Lý thị. Năm tháng qua đi, nhan sắc sẽ suy tàn, chỉ có thể đau lòng nhìn hần lần lượt sùng hạnh các nữ nhân trẻ trung khác. Nàng không thể, cũng không cam lòng nhận cuộc sống như thế. Nàng không phải khinh thường nữ nhân có đại, mà nàng khinh thường người có linh hồn hiện đại như mình lại đánh mất hết yếu tố ngoại cùng tự tôn.

Huống hồ trong mắt người đương thời lẫn trong mắt hán, đây là một việc bất thường! Nàng cũng muốn mọi người tin vào việc hai người có thể cùng nhau trải qua một đời một kiếp. Nếu không được, nàng thà rằng không cần!

Con người của Vũ Văn Mặc sâu không đáy, thấy nàng tự tại, không đem cái gì để trong mắt, đáng về làm cho không ai có thể nắm trong tay, mảy cau lại, cảm giác đau đớn cùng chưa xốt ở ngực càng rõ ràng hơn: "Vì sao?"

Thật lòng Mộ Dung Thu cũng không muốn, nhưng lúc này không thể không nói ra để khiến hán hết hi vọng: "Thần thiếp mong muốn chính là bên người gia chi có thần thiếp, không có người thứ hai."

Quả nhiên, lời này vừa nói ra, Vũ Văn Mặc không thể tin nhìn Mộ Dung Thu, nhủ mĩ: "Vì sao Vương phi lại có suy nghĩ như thế? Thật là buồn cười. Không nên nhắc lại lời này, càng không thể có loại suy nghĩ ấy. Đừng khiến mình mang danh đổ phạ. Bấy giờ người là chính phi của phủ Nam Dương Vương, kẻ cả Thẩm Trắc phi cũng không thể so với người, càng không thể ảnh hưởng đến địa vị của người. Bản Vương cũng sẽ khiến cho không ai dám mơ tưởng địa vị của người. Thu hồi lại ý tưởng rồi đi của người, cũng đừng nhắc lại chuyện này. An tâm đợi ở Vương phủ đi. Những việc trước kia sẽ không xảy ra lần nữa, người yên tâm đi." Hán nghĩ rằng nói những lời này vì muốn hán hứa hẹn, nên nói như vậy.

Mộ Dung Thu cúi đầu, mảy dần dần nhún lại. Sao hán bỗng dung lại đổi ý? Mấy ngày trước còn nói chỉ cần hai năm sau thì nàng có thể tự do, bây giờ lại nuốt lời, hai năm sau cũng không thể. Xem ra, ý định rồi đi dưới sự cho phép của hán là không khả thi, chỉ có thể dùng cách khác.

Dưới ánh mắt sắc bén của Vũ Văn Mặc, Mộ Dung Thu gật đầu: "Vâng."

Thấy nàng đồng ý, Vũ Văn Mặc yên lòng, gật đầu nói: "Bản Vương sẽ dưỡng thương thêm một ngày, từ nay trở đi để bọn họ tới thăm đi."

Càng che giấu càng khó tránh làm người ta hoài nghi.

Mộ Dung Thu gật đầu: "Vâng, ngày mai thần thiếp sẽ cho người đi báo."

Hôm sau.

Sau buổi cơm trưa, người của phủ Tướng quân đến, là Tri Hòa – Đại nha hoàn hầu hạ bên cạnh Lý thị. Nhìn thấy Tri Hòa, Mộ Dung Thu nghi hoặc, có phải Lý thị đã xảy ra chuyện gì liên vội vàng hỏi: "Có phải mẫu thân ta có xảy ra chuyện gì hay không?"

Tri Hòa nghe vậy, sắc mặt thoáng nặng nề: "Mấy ngày gần đây phu nhân uể oải, không thêm ăn, một ngày ăn được vài miếng cơm đã là không tệ. Đại phu đến xem qua có tốt hơn chút nhưng phu nhân ban đêm thường xuyên gọi tên của Vương phi. Nó thì thật sự không nhớ nên mới không để ý phu nhân ngăn cản tới cầu kiến Vương phi. Hi vọng hai ngày này Vương phi có thể quay về phủ Tướng quân thăm phu nhân."

"Làm sao có thể uể oải, không thêm ăn? Có phải thức ăn không hợp khẩu vị?" Mộ Dung Thu vội hỏi. Lần trước ở phủ Tướng quân chỉ thấy Lý thị thân thể không tốt, sao bây giờ lại càng ngày càng kém?

"Thân thể phu nhân không tốt, đã nhiều ngày thời tiết trở lạnh, nhiễm phong hàn mới như thế. Vương phi chớ lo lắng quá." Tri Hòa trả lời.

Nghe nói bệnh Lý thị vẫn chưa trở nặng, Mộ Dung Thu liền nhẹ nhàng thở ra, nhìn Tri Hòa cười nói: "Hai ngày này bản Vương phi sẽ về phủ Tướng quân một chuyến."

"Vâng ạ." Sau khi Tri Hòa rời đi, Mộ Dung Thu vào gian trong nói với Vũ Văn Mặc chuyện này.

Vũ Văn Mặc không có ý kiến gì, tán thành nói: "Nếu Tướng quân phu nhân muốn gặp người thì hai ngày này người hỏi phủ Tướng quân đi, chuẩn bị một chút. Thương thể của bản Vương đã tốt hơn nhiều, cứ để nhóm bà tử của Mai viện hầu hạ đi. Thế nhưng không thể qua đêm ở phủ Tướng quân."

"Vâng." Mộ Dung Thu đáp. Nàng hiểu, hán không thể để người khác biết mình bị thương, mà mỗi ngày đều phải bôi thuốc lên miệng vết thương một lần, cho nên nàng không thể qua đêm ở phủ Tướng quân.

Lúc này, ngoài cửa truyền đến tiếng của Hồng Lăng: "Bản Vương gia, Vương phi, Hoàng thượng giả lâm Vương phủ, tới thăm Vương gia."

Cái gì?!

Hoàng thượng tới? Mộ Dung Thu nghi hoặc, ngoài trừ nàng biết Vũ Văn Mặc bị thương, người khác đều tưởng hán chỉ bị nhiễm phong hàn. Chẳng qua là một bệnh thông thường, làm sao có thể khiến Hoàng thượng tự mình đến thăm?

Vũ Văn Mặc nghe vậy, sắc mặt bỗng dung nặng nề, quay sang nói với Mộ Dung Thu: "Tháo toàn bộ băng vải trên người bản Vương xuống."

Mộ Dung Thu gật đầu: "Vâng."

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 78

Mộ Dung Thu nghe vậy, gật đầu: "Vâng."

Đè lại thối mất trong lòng, nhưng thái độ và đáng về phòng bị của Vũ Văn Mặc đối với Hoàng thượng, trong lòng nàng cũng đã hiểu chút ít. Xem ra, thương tích của hán vô cùng phức tạp.

Nàng tháo băng vải thật nhẹ nhàng, từng chút, không dám dùng sức. Có nhiều miệng vết thương đã đóng vảy, dính vào băng vải, giờ muốn gỡ ra thật sự rất hao tâm tốn sức, nếu không cẩn thận thì sẽ làm miệng vết thương mới kết vảy vỡ ra.

Nghe nói Hoàng thượng đến, sắc mặt Vũ Văn Mặc vô cùng nặng nề, con người càng thêm thâm trầm, quanh thân hán tản ra tầng khí lạnh lẽo. Hán cúi đầu nhìn Mộ Dung Thu đang nhẹ nhàng cắt từng mảnh vải, nhủ mảy trăm giọng nói: "Không cần cẩn thận như thế, chúng ta không có nhiều thời gian."

"Không được. Nếu làm mạnh sẽ đụng đến miệng vết thương, làm chầy máu. Mùi máu tươi rất dễ bị người khác phát hiện." Mộ Dung Thu lắc đầu, hạ giọng trả lời. Sau đó cao giọng hướng ra ngoài cửa dặn dò: "Xin Hoàng Thượng chờ một lát, để bản Vương phi và Vương gia thay quần áo lần nữa."

"Vâng." Nha hoàn ngoài cửa đáp.

Mộ Dung Thu thở dài một hồi, tiếp tục cúi đầu cẩn thận cắt băng vải. May mà sáng hôm nay đã bôi sơ qua một lần thuốc, nếu không bây giờ còn khó gỡ hơn.

Cuối cùng, không đến một khắc đã gỡ được toàn bộ vải. Mộ Dung Thu lập tức lấy y phục mới ra mặc cho Vũ Văn Mặc.

Khi nhìn đến kiểu tóc của Vũ Văn Mặc, Mộ Dung Thu cảm thấy đây đúng là một việc khó khăn. Kiểu đầu công chúa thế này làm sao đi gặp Hoàng thượng được. Có điều, Vũ Văn Mặc đã xuống giường được, có thể gọi Hồng Lăng vào chải tóc giúp hán.

Vũ Văn Mặc thấy ánh mắt của Mộ Dung Thu có chút kỳ lạ liền xoay người bước tới bàn trang điểm, nhìn mình trong gương đồng. Hán trợn mắt kinh ngạc, hai ngày nay mình đều chải kiểu tóc quái dị này? Ngay lập tức, Vũ Văn Mặc quay đầu nhìn Mộ Dung Thu bằng ánh mắt chất vấn.

Mộ Dung Thu bình tĩnh mỉm cười nói: "Đây là sơ sót của thần thiếp."

"Gọi nha hoàn vào chải lại." Khóe miệng Vũ Văn Mặc giật giật, thấp giọng ra lệnh.

"Vâng." Một lát sau, Hồng Lăng đã chải lại một kiểu tóc chính tề cho Vũ Văn Mặc. Cùng lúc đó, Mộ Dung Thu cho nha hoàn mời Hoàng thượng vào gian trong.

Trong lúc chờ, Hoàng thượng không khỏi có chút phiền chán, nghĩ lại thì cũng đã đợi được hai khắc.

Ngồi phía sau Hoàng thượng là Thẩm Quý phi, còn có cả Thẩm Trắc phi! Nàng ta cũng đến! Mộ Dung Thu nhướng mày.

Mộ Dung Thu hành lễ lần nữa với Hoàng thượng, dù cúi đầu nhưng nàng vẫn thấy được vẻ đắc ý trong mắt Thẩm Trắc phi, cũng thấy được thần sắc trong mắt Thẩm Quý phi.

Hoàng thượng vừa vào gian trong đã đổi mắt theo bóng dáng của Mộ Dung Thu, nàng đi đến bên cạnh Vũ Văn Mặc đang nằm trên giường, Hoàng thượng thấy sắc mặt hán tái nhợt, đúng là đáng vẽ của người bệnh, ánh mắt chợt lóe, đi lên phía trước nói: "Nam Dương Vương không cần đa lễ, nằm trên giường là được rồi."

Vũ Văn Mặc ngừng gẩy gậy, vẫn chưa xuống giường. Hán mang vẻ mặt thất xín lỗi nhìn Hoàng thượng: "Xin Hoàng thượng thứ lỗi. Thần không cách nào xuống giường hành lễ."

"Không sao. Nam Dương Vương nhiễm bệnh thì cứ nghỉ ngơi, không cần xuống giường kéo bệnh thêm nặng, nằm là được." Khi nói chuyện, Hoàng thượng đã ngồi xuống bên giường.

Mộ Dung Thu quay đầu, thấy Hoàng thượng ngồi ở cạnh giường thì lặng lẽ nhủ mảy. Thân phận Hoàng thượng vô cùng tôn quý, vậy mà lại ngồi bên giường thăm Vũ Văn Mặc. Từ khi nào thì tình cảm của Hoàng thượng và Vũ Văn Mặc tốt như thế? Trong cảm nhận của nàng, lúc này, hai người rất khác thường.

Nhưng hình như Vũ Văn Mặc cũng không biểu hiện gì, thần nhiên trả lời: "Thần tạ ơn Hoàng Thượng lo lắng, chẳng qua mấy ngày nay không thể vào triều."

"Nghĩ ngợi tới mới là quan trọng nhất, Nam Dương Vương không cần quá lo lắng gì. Bệnh đột nhiên tới, cũng như trước đây quá mệt nhọc, vừa vận nhân cơ hội này Nam Dương Vương có thể tỉnh dưỡng đi. Trẫm sẽ cho người mang nhân sâm thượng đẳng trong cung đến cho Nam Dương Vương dùng bổ thần." Hoàng thượng ôn hòa cười nói.

Nghe vậy, Vũ Văn Mặc lại làm bộ muốn đứng dậy cảm tạ, Hoàng thượng lại vội ngăn cản. Trong lúc khẽ đẩy Vũ Văn Mặc nằm xuống, tay Hoàng thượng dùng nội lực bóp bả vai Vũ Văn Mặc một chút.

Nhưng về cảm kích trên mặt Vũ Văn Mặc cũng không thay đổi, bình tĩnh cười trả lời: "Tạ ơn Hoàng thượng." Hai bàn tay dưới chân của hắn đã nắm chặt thành nắm đấm.

Mộ Dung Thu đứng một bên nhìn thấy cảnh này, mày nhíu lên. Hoàng thượng có lẽ đang đoán xem Vũ Văn Mặc có bị thương hay không! Như thế thì chuyện Vũ Văn Mặc bị thương đúng là có liên quan tới Hoàng thượng! Nhưng nhìn dáng vẻ này của Hoàng thượng thì chỉ là suy đoán, cũng chưa xác định được. Lại nhìn thấy vẻ mặt trấn định như thường của Vũ Văn Mặc, năng hiểu rõ nhất, vết thương trên người hẳn nghiêm trọng đến cỡ nào! Những vết thương đó tuy đã kết vảy, nhưng chỉ cần đụng một cái nhẹ đã có thể làm cho rách da rồi chảy máu. Nhìn Hoàng thượng có vẻ như nhẹ nhàng bóp một cái nhưng nhất định là dùng lực rất mạnh.

Sự cứng cỏi của Vũ Văn Mặc làm cho Mộ Dung Thu kinh nể không thôi. Đau đớn tê tâm liệt phế như thế mà hắn cũng có thể nhẫn nhịn chịu đựng!

Đang lúc năng nghĩ nếu miệng vết thương vỡ ra làm chảy máu, trong phòng có mùi máu tươi thì nên làm sao để ứng phó, bỗng cảm giác được hai ánh mắt khi thế bức người nhìn mình. Nhìn sang, Thẩm Trắc phi cùng Thẩm Quý phi cùng lúc đánh giá năng.

Hận ý trong lòng Thẩm Trắc phi chỉ có tăng chứ không giảm, ngày hôm nay năng nghe được bọn hạ nhân bàn tán xôn xao, đa số mọi người đối với việc Mộ Dung Thu thay đổi, lại trở nên tôn trọng năng, không giống lúc trước. Tất cả những điều này Mộ Dung Thu làm được rất dễ dàng! Bây giờ Vũ Văn Mặc tuy sắc mặt có chút tái nhợt, nhưng tinh thần rất tốt. Nhưng hôm qua dù thế nào Mộ Dung Thu cũng không đồng ý cho năng vào thăm hắn, khiến năng mất đi rất nhiều cơ hội, cũng khiến cho Thẩm Quý phi vừa biết được đã tối thất vọng. Từ trước tới nay, năng - Thẩm Nhu đối với mình vẫn cầu cực cao, chưa bao giờ cho rằng sẽ bị thất bại, nghĩ muốn có thứ gì thì chỉ biết dùng thủ đoạn chiếm lấy. Vì vậy khi nhìn đến những ánh mắt khinh thường ấy, Thẩm Trắc phi chỉ nhiên không chịu nổi.

Trong lúc đó, Thẩm Quý phi lại đang nhìn Mộ Dung Thu, trong ánh mắt có một tia ám quang không cách nào hiểu rõ, không thể tưởng tượng được trong một thời gian ngắn mà Mộ Dung Thu lại có thể chiếm được Vũ Văn Mặc từ trong tay Nhu nhi, lúc hắn nhiễm bệnh mà chọn Mai viên tĩnh dưỡng. Mà khoảng thời gian này là lúc dễ sinh cảm tình nhất, may mà sau khi năng biết được việc này, trước tiên sắp xếp một chút, nếu không, theo tâm tư không bình tĩnh của Nhu nhi, chỉ sợ không cách nào giữ được lòng của Vũ Văn Mặc! Nghĩ đến đây, ánh sáng trong mắt Thẩm Quý phi càng sâu thẳm mấy phần. Lúc nhìn Mộ Dung Thu thì chuyển thành vẻ mặt tươi cười như hoa, giống như những điều không vui xảy ra trước đó cũng chỉ là một hồi mộng ảo.

Mộ Dung Thu thu hồi tầm mắt, âm thầm nhân này, ánh mắt của Thẩm Quý phi cùng Thẩm Trắc phi không đúng! Không cần phí sức nghĩ nhiều cũng biết tâm tư của hai người là cái gì. Nhưng năng thật sự không thể tưởng được, Thẩm Trắc phi so với gián đánh không chết mà còn liều mạng hơn!

Ánh mắt Mộ Dung Thu cùng Thẩm Quý phi, Thẩm Trắc phi giao chiến. Đã qua một khắc, Hoàng thượng và Vũ Văn Mặc cũng gần như trao đổi xong. Vũ Văn Mặc ngáp mấy lần biểu hiện mình đã mới mẻ, Hoàng thượng đang lúc nửa tin nửa ngờ vào kết quả xác minh, lại thấy Vũ Văn Mặc mới mẻ, cũng chỉ có thể đem nghỉ hoặc để trong lòng, đứng dậy cười nói: "Nam Dương Vương nghỉ ngơi cho tốt, nếu như cần bất kỳ cái gì thì sai người trong phủ tiền cung bẩm báo cho Trẫm."

"Vâng, thần tuân chỉ." Vũ Văn Mặc đáp, vừa dứt lời đã từ từ nhắm mắt lại, có vẻ như lo lắng, thật sự là mới mẻ đến cực điểm.

Thấy thế, trong cơn người của Hoàng thượng liền lên một đạo ánh sáng, nhuu nhuu mà, mắt lướt một vòng quanh phòng, ánh mắt dừng trên làn khói của lư hương đang tỏa ra, mùi không ngừng phát ra, vây quanh chớp mũi. Hai mắt tỏa sáng, muốn xoay người một lần nữa, đến bên giường vén chăn lên, nhưng khi nhìn đến bộ dáng của Vũ Văn Mặc mới mẻ, còn có người khắp phòng, hẳn cau mày, xoay người rời đi.

Mộ Dung Thu cúi người đưa tiễn. Vốn theo quy củ thì Mộ Dung Thu phải đưa Hoàng thượng ra đến đại môn Vương phủ, nhưng vì Vũ Văn Mặc nhiễm bệnh, Hoàng thượng liền căn Mộ Dung Thu lại cho Thẩm Trắc phi đi thay. May là Hoàng thượng ở trong phòng không lâu lắm, mà Vũ Văn Mặc cũng kịp thời "biểu hiện" thần sắc mới mẻ làm cho Hoàng thượng rời đi, nếu không mùi nhang hương không cách nào che giấu được mùi máu tươi.

Lẽ ra Thẩm Trắc phi muốn thừa dịp này ở lại trong phòng hầu hạ Vũ Văn Mặc, nhưng Hoàng thượng lại ra lệnh, tất nhiên năng không thể cãi lệnh. Không cam lòng nhìn thoáng qua Vũ Văn Mặc trên giường.

Thẩm Quý phi lờm năng một cái, tức giận thấp giọng nói: "Nếu không muốn trong lòng Vương gia có người khác thì dùng đầu óc mà nghĩ thủ đoạn tốt hơn đi. Đừng luôn để cho Mộ Dung Thu chiếm tiện cơ."

Nghe vậy, sắc mặt Thẩm Trắc phi trắng bệch, cúi đầu cắn chặt môi.

Đợi bọn họ đi khỏi, Mộ Dung Thu cho mấy nhà hoàn trong phòng lui ra, sau đó ngồi xuống bên giường. Cùng lúc, Vũ Văn Mặc mở mắt, bình tĩnh nhìn Mộ Dung Thu, trầm giọng nói: "Miệng vết thương ở bả vai lại vỡ ra."

"Lần này muốn cầm máu sợ là tổn một chút thời gian." Mộ Dung Thu lạnh giọng trả lời. Sau đó liền cúi bỏ y phục của Vũ Văn Mặc, một lần nữa bôi thuốc lên miệng vết thương.

Vũ Văn Mặc chậm rãi nhân này, nhìn chăm chăm miệng vết thương không ngừng rỉ máu, sắc mặt dần dần trắng bệch. Bôi thuốc xong, cảm nhận của năng càng mãnh liệt, có thể thấy Hoàng thượng vừa rồi sử dụng lực đạo lớn thế nào! Bây giờ vết thương trước mắt so với vết thương khuya hôm trước còn nặng thêm vài phần! Nghĩ đến đây, sát khí trong mắt Vũ Văn Mặc càng thêm lợi hại, ở trước mặt Mộ Dung Thu, hẳn không hề có kỵ bầy ra sát khí凛冽 đến tận xương!

Loại sát khí này làm cho lòng người sợ hãi mãnh liệt, thân thể không tự chủ được run rẩy, từ trước tới nay Mộ Dung Thu lần đầu tiên gặp, khó tránh khỏi có chút không thể tin nhìn Vũ Văn Mặc.

Nhận thấy tầm mắt của Mộ Dung Thu, sát khí trong mắt Vũ Văn Mặc nhất thời biến mất, nhưng sự lạnh lẽo vẫn còn bao quanh hắn.

...

Hoàng thượng hỏi cung, còn Thẩm Quý phi ở lại Vương phủ nghỉ ngơi một đêm mới hỏi cung.

Thẩm Quý phi và Thẩm Trắc phi trở lại Trúc viên. Đóng cửa phòng, Thẩm Quý phi lạnh lùng quát Thẩm Trắc phi: "Đối với Mộ Dung Thu, muội có rất nhiều cơ hội. Dù sao trong hai năm qua, tám của Nam Dương Vương đều ở trên người muội, mà bây giờ muội lại bị thất sủng! Dựa vào sự thông minh của muội làm sao lại không giữ được lòng của Nam Dương Vương?"

Thẩm Trắc phi biến sắc, tức đầu trả lời: "Muội cũng không biết. Trong khoảng thời gian này, Mộ Dung Thu hoàn toàn thay đổi, giống như biến thành một người khác, rất khác so với Mộ Dung Thu trước kia, tựa như hai người. Khác nhau một trời một vực như thế, tất nhiên làm Vương gia hiểu kì."

"Biến thành một người khác?" Thẩm Quý phi khép hờ mắt. Trước kia hình như chưa từng chú ý, mà lúc này cần thận nghĩ đến, tác phong của Mộ Dung Thu so sánh với trước kia hoàn toàn khác! Giống như hai người. Một người có thể thay đổi nhiều đến mức đó sao?

"Vâng. Không khỏi làm người khác hoài nghi, lúc trước, Mộ Dung Thu là già vồ. Năng ta biết rõ muội và Vương gia là thanh mai trúc mã, cảm tình tự nhiên không phải năng ta có thể so sánh được. Hai năm trước, che dấu tình tiết thật rồi trong khoảng thời gian này đột nhiên biến thành một người khác, quả nhiên làm Vương gia chú ý." Thẩm Trắc phi cau mày, đem nghỉ hoặc trong lòng nói ra hết.

Nghe vậy, đôi môi hồng nõn của Thẩm Quý phi khẽ nhếch, trong mắt hiện lên một đạo ánh sáng cực chói lọi: "Có lẽ Mộ Dung Thu trước mắt căn bản cũng không phải là Mộ Dung Thu! Trước đó người không phải nói với bản cung, Mộ Dung Thu đã từng cùng một người tiêu thiếp cãi nhau, sau đó té bị thương. Rồi sau lần bị thương đó, khi tỉnh lại đã hoàn toàn biến thành một người khác? Có lẽ bị người đánh tráo? Hoặc là bị cái gì đó ám ảnh?"

Loại đoán mò này hiển nhiên làm Thẩm Trắc phi cảm thấy mờ mịt, liền tức đầu nói: "Vương phủ canh phòng nghiêm ngặt, không có khả năng đối người mà không bị ai phát hiện. Việc ám ảnh kia cũng không thể thuyết phục người khác."

Giương mặt trắng nõn của Thẩm Quý phi lại nở nụ cười rực rỡ, vỗ vỗ bàn tay Thẩm Trắc phi, cười nói: "Không, nếu muốn ngồi lên vị trí Vương phi, như vậy tất cả những điều này đều trở thành có thể."

Thần hình Thẩm Trắc phi run lên, không thể tin nhìn về phía Thẩm Quý phi, đáy mắt dần dần nở nụ cười giống như nụ cười của Thẩm Quý phi. Hai người hai mặt nhìn nhau, dĩ nhiên hiểu tâm tư lẫn nhau.

"Bản cung đã cùng Hoàng Thượng đề cập đến hôn sự của Tam muội. Phụ thân và mẫu thân đã đồng ý để Tam muội gả cho Thế tử Vũ Văn Hạo làm trắc phi. Hai ngày nữa sẽ hạ chỉ." Thẩm Quý phi ngồi xuống, nhấp vài ngụm trà rồi nói với Thẩm Trắc phi.

Nghe vậy, Thẩm Trắc phi mạnh mẽ nhìn về phía Thẩm Quý phi nói: "Đúng là Trắc phi? Xem ra, người trong lòng Tam muội quả nhiên không giống bình thường!"

Nếu dựa theo thân phận thứ nữ của Thẩm Oánh thì căn bản không có khả năng gả cho Thế tử làm trắc phi, là vì nề trọng mặt mũi của phụ thân, mà dù sao Vũ Văn Hạo vẫn chưa cưới chính thê, ngay cả thiếp thất cũng không có. Thẩm Oánh gả đi, cũng không khác gì chủ mẫu. Nếu có thể sớm sinh con nối dõi, đời này liền không cần lo lắng.

Nghĩ đến đây, Thẩm Trắc phi bỗng nhiên ghen tị với Thẩm Oánh.

"Việc này còn chưa đề cập cùng Thế tử. Cụ thể thì qua hai ngày lại thương lượng. Bây giờ Tam muội cũng có thể được đền bù ước nguyện. Bản cung ở hậu cung, thân phận so với Hoàng hậu cũng không khác là bao, hơn nữa còn rất được Hoàng thượng sủng ái. Mà Nhu nhi người chớ làm cho phụ thân cùng mẫu thân thất vọng, nếu như người ở phủ Nam Dương Vương thất sủng, Vương gia không đứng về phía người, như vậy, làm cho phụ thân, mẫu thân, còn có một mũi bàn cung đặt ở đâu?" Thẩm Quý phi thờ dài, nói.

Thẩm Trắc phi biến sắc, cúi đầu trả lời: "Nhu nhi đã biết phải làm gì."

"Mấy ngày nữa là sinh thần của người, thừa dịp này, người nên làm cái gì thì làm cái đó, đừng lo lắng những thứ khác. Ngàn vạn phải nhớ kỹ, Mộ Dung Thu đã có thai, nếu sinh con trai, trong phủ Nam Dương Vương càng không có chỗ đứng cho người." Thẩm Quý phi trầm giọng nói, trực tiếp nói ra điểm mấu chốt, khỏe miệng gọi lên một chủ nhân khác, sắc sảo.

Thẩm Trắc phi âm thầm nắm chặt tay, sau một lúc lâu ý chí kiên định gặt hái.

"Nhu nhi ta ọn tỷ tay dạy bảo."

Mai viên

Miệng vết thương trên vai Vũ Văn Mặc một lần nữa vỡ ra, không dễ dàng gì để cầm máu, máu đó có thể làm ướt hết một mảnh vải thật dày. Mộ Dung Thu nhủ chặt mày, tiếp tục chảy máu như vậy tuyệt đối không được! Nếu cứ như vậy sẽ nguy hiểm đến tính mạng.

Nhưng không thể đi tìm đại phu! Đừng nói làm cho hạ nhân trong phủ biết, bây giờ Thẩm Quý phi vẫn còn đang ở trong Vương phủ!

Vậy nên làm thế nào đây?

Thấy Mộ Dung Thu nhìn miệng vết thương đến gần người, khóe miệng Vũ Văn Mặc trắng bệnh giật giật nói: "Bôi nhiều thuốc hơn."

Mộ Dung Thu lắc đầu, kim sang được đã dùng quá nhiều, lúc này chờ Thu Cúc sắc thuốc xong sẽ đưa tới. Nhưng không biết chén thuốc đó có thể nhanh chóng cầm máu hay không. Không thể để máu chảy thêm! Nhưng đây là cở đại, không phải hiện đại có thể tuyền máu.

Bất quá... Hai mắt tỏa sáng, Mộ Dung Thu ra gian ngoài phản phó Hồng Lăng: "Hồng Lăng, cho phòng bếp nấu mau chóng nấu một chén chè."

"Chè?" Vũ Văn Mặc nghe Mộ Dung Thu nói vậy, không hiểu nói lầm bầm.

Một lát sau, Hồng Lăng đã đưa tới một chén chè. Mộ Dung Thu vội dứt cho Vũ Văn Mặc ăn. Vũ Văn Mặc nhủ mày: "Bổn Vương không muốn ăn đường hay kẹo gì hết." Hắn đã không còn là tiểu hài tử, không có hứng thú với những thứ có vị ngọt.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu sắc mặt trầm xuống: "Chè này có thể bổ sung đường khí trong cơ thể, cũng thích hợp để giảm bớt sự mệt mỏi. Hiện tại gĩa mất máu quá nhiều, ăn chè cực kỳ hữu dụng."

Nghe lời này, Vũ Văn Mặc liền biết không thể cự tuyệt, cũng chỉ có thể không tình nguyện nuốt vào. Xong xuôi, không nhịn được lầm bầm một câu: "Thật là ngọt, trong miệng rất không thoải mái."

Mộ Dung Thu lạnh lùng nhìn hấn một cái, cũng không trả lời.

Thấy vậy, Vũ Văn Mặc nhủ mày, lại lầm bầm một câu. Bất quá những lời này Mộ Dung Thu không nghe rõ, cũng không hỏi tới. Nàng đắp chăn cho hấn, sau đó ra khỏi phòng.

May mà buổi chiều, Vũ Văn Mặc uống thuốc xong đã ngừng chảy máu, sắc mặt của hấn cũng không còn tái nhợt. Mộ Dung Thu sợ hấn không thể kiên trì, chậm trễ hành trình ngày mai của nàng. Dù sao Lý thị luôn nhớ và thường xuyên nhắc tới nàng. Dù thế nào nàng cũng muốn trở về một chuyến, xem bệnh của Lý thị có bao nhiêu nghiêm trọng. Hơn nữa sau khi trở về cũng có một số việc cần giải quyết một chút. Cùng Mộ Dung Thu đối mặt nói sẽ tốt hơn.

Sáng hôm sau, Mộ Dung Thu sắp xếp Thu Cúc và Thanh Bình ở bên ngoài hầu hạ, nếu như Vũ Văn Mặc cần gì sẽ vào gian trong. Lại sai bà tử chăm sóc Hiên nhi cẩn thận, không cho Hiên nhi chạy loạn khắp nơi. Nếu trong lúc lơ đãng va vào Thẩm Quý phi, rất dễ gặp phiền toái.

Sau khi thu xếp xong mọi thứ, Mộ Dung Thu lên xe ngựa hỏi phủ Tướng quân.

Trên đường, về mặt Hồng Lăng khó nén vẻ lo lắng nói: "Mấy năm gần đây, sức khỏe phu nhân không tốt, uống nhiều thuốc bổ cũng không thấy có chuyển biến tốt. Tình huống này không thể tiếp tục kéo dài được."

Về mặt Mộ Dung Thu cũng có chút nặng nề. Trước kia nàng không hiểu y thuật, mà trong khoảng thời gian này luôn nghiên cứu y thuật, đối với thân thể Lý thị bây giờ, trong lòng cũng hiểu sơ lược. Tuy phần lớn là do Nhị di nương cùng Mộ Dung Lâm âm thầm hạ thủ bằng việc dùng đĩa hút máu và giảm bớt thuốc bổ trong được liệu, nhưng ngay cả như vậy, thân thể Lý thị cũng đúng là quá suy yếu. Ngay cả nếu mỗi ngày đều tận tâm an dưỡng thân mình, chỉ sợ cũng không kiên trì được bao lâu. Huống hồ, bây giờ tuổi đã lớn, sắc đẹp không còn, bị Mộ Dung Thu thương tổn quá sâu, khát vọng sống của Lý thị không còn mạnh mẽ nữa.

Nàng tin Lý thị cũng đã biết mình ở tình huống nào. Vì thế nên luôn nằm mơ nhớ tới nàng. Tuy rằng cùng Lý thị chẳng phải mẹ con ruột thịt, thời gian ở gần nhau cũng quá mức ngắn ngủi, nhưng thân thể này còn lại một tia tâm tư, hoặc là nàng là người bình thường, có nhân tính thiện lương, với Lý thị cũng có một phần tình thân. Vì vậy, nàng âm thầm làm nhiều chuyện như thế, bận tâm nhiều như thế cũng vì không muốn thương hại Lý thị.

"Chỉ cần cẩn thận tình dưỡng, sẽ tốt." Mộ Dung Thu nhẹ giọng trả lời.

Phu tướng quân

Lý thị nghe Mộ Dung Thu quay về phủ Tướng quân thăm bà, lập tức sai nha hoàn trang điểm cho bà, bôi ít son, làm cho sắc mặt nhìn sơ sơ về hồng hào hơn. Còn cho người nấu một chén cháo tó yến, cả bát đầy đều uống hết.

Mộ Dung Thu vào phủ, nhìn thấy Lý thị có chút tinh thần, sắc mặt cũng không quá tái nhợt, tuy có thể nhìn ra trên mặt có chút son, nhưng ít nhất trong mắt có ánh sáng.

"Mẫu thân."

"Đã mang thai, sao lại ngồi xe ngựa đi đường lâu như vậy? Nếu bị thương thân mình thì biết làm sao? Về sau cũng không thể như thế." Lý thị vừa thấy Mộ Dung Thu thì lập tức nói, ngoài miệng tuy trách cứ nhưng trên mặt lại tươi cười, cho nha hoàn đỡ bà đi qua.

Mộ Dung Thu đi đến đỡ tay Lý thị, cười nói: "Thật lâu không gặp mẫu thân, nghĩ đến cũng thật nhanh. Nói gì đi nữa ta đều muốn trở về thăm mẫu thân."

Nghe vậy, Lý thị quay đầu nhìn thoáng qua Tri Hòa trách cứ: "Nha đầu kia nhất quyết muốn đi Vương phủ báo cho người biết. Mẫu thân ngăn cản kiểu gì cũng không được."

"Mẫu thân đừng trách Tri Hòa, nàng cũng là lo lắng cho người. Đứng lý cũng nên nói cho con, nếu sớm biết mẫu thân bị bệnh, con đã về thăm. Cũng sẽ không trễ như vậy. Giống như mẫu thân gầy thêm. Nghe Tri Hòa nói, mẫu thân mấy ngày nay không ăn được nhiều, như vậy là không được, về sau mỗi ngày đều phải uống một chén cháo tó yến, sau đó dùng cơm như bình thường." Mộ Dung Thu cau mày nói. Nàng nắm tay Lý thị, phát hiện gầy hơn so với lần trước.

Quả nhiên, thân thể Lý thị ngày càng kém.

"Ừ, mẫu thân hiền, ngày sau nhất định sẽ ăn nhiều hơn một ít." Lý thị cười đáp.

Tri Hòa lập tức che miệng cười nói: "Phu nhân không nghe bọn nô tỳ khuyên, hôn nay Vương phi đến, chỉ nói một câu, phu nhân đã nghe. Ngày sau nếu phu nhân lại không nghe bọn nô tỳ khuyên, nô tỳ phải đi làm phiền Vương phi."

Nghe vậy, Mộ Dung Thu cười gật đầu: "Được. Tri Hòa làm tốt lắm."

Lý thị cũng không nhịn được cười nói: "Đừng để ý đến nha đầu kia, còn lớn gan như vậy."

Tri Hòa bĩu môi trả lời: "Nô tỳ là lo lắng cho thân thể phu nhân thôi!"

Lúc cúi đầu, trong mắt nàng lóe lên một chút ánh sáng khác thường, trên mặt cũng có một tia xin lỗi.

Mọi người vừa nói vừa cười một chút, tinh thần Lý thị rõ ràng cực tốt, trên mặt luôn nở nụ cười.

Mộ Dung Thu thấy thời gian không còn sớm, cũng không thể đợi Mộ Dung Thu, liền hỏi Lý thị: "Phụ thân không ở trong phủ sao?"

Nghe nói nàng đến, nếu Mộ Dung Thu ở trong phủ tất nhiên sẽ đến chỗ Lý thị, nhưng nửa ngày rồi vẫn không thấy bóng dáng của ông ta.

Nghe vậy, nụ cười trên mặt Lý thị chợt tắt. Bà lắc đầu trả lời: "Đã nhiều ngày đều đi sớm về trễ, sợ là bận rộn công vụ. Thu nhi có việc?"

Mộ Dung Thu đem thần sắc âm đạm của Lý thị thu vào mắt, cười cười trả lời: "Không có gì, chính là hỏi một chút."

Đi sớm về trễ? Mộ Dung Thu có thể bận rộn như vậy? Nhớ tới lời hạ nhân nói cách đây hai ngày, Mộ Dung Thu thường xuyên ra vào một phủ khác, trong đó có một phụ nhân hơn ba mươi tuổi, diện mạo mẽ hoặc lòng người. Nàng không khỏi đoán, lẽ nào là Nhị di nương? Đêm nghỉ hoặc để ở trong lòng. Mộ Dung Thu làm như không có việc gì, lại cùng Lý thị hàn huyên một chút. Lý thị tươi cười rạng rỡ, tinh thần rất tốt, liên tục hứa sẽ dựa theo yêu cầu dùng cơm.

Đợi thêm một chút, Mộ Dung Thu liền lên xe ngựa về phủ.

Vừa quay lại Mai viên, đang muốn vào phòng xem Vũ Văn Mặc thế nào, Thanh Bình canh giữ trước cửa liền tiến lên phía trước nói: "Bẩm Vương phi, Thẩm Trắc phi đang ở bên trong hầu hạ Vương gia."

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 79

Mộ Dung Thu khẽ nhíu mày, nàng mới đi một chút, Thẩm Trắc phi đã tới rồi? Có điều Vũ Văn Mặc cho Thẩm Trắc phi vào hầu hạ, vậy thì chắc không sao đi. Nếu nhân cơ hội này Vũ Văn Mặc có thể tới Trúc viên tĩnh dưỡng càng tốt. Đúng lúc cho nàng thêm thời gian tính toán về kế hoạch.

Nhưng việc này không khỏi làm cho người ta có chút khả nghi. Không lẽ Thẩm Trắc phi thời thời khắc khắc đều nhìn chăm chăm động tĩnh phía Mai viên? Có thể canh thời gian chuẩn xác như thế. Nàng vừa đi, người này đã tới rồi. Mộ Dung Thu

nhều nhều mây, khép hờ đôi mắt, hay Mai viên có cơ sở ngầm của nàng ta? Hay là...?

"Ừ." Mộ Dung Thu phản ứng một cách bình thản. Chuyện này không phải đơn giản như vậy, nhất định là có người làm nội ứng cho Thẩm Trắc phi. Thế nhưng, lúc này nàng còn có chuyện quan trọng phải làm, liền nhắc chân hướng phòng Hiến nhi mà đi.

Thanh Bình thấy thế, vội hỏi: "Vương phi không định vào xem một chút sao?"

Thời gian Thẩm Trắc phi ở trong phòng đã rất lâu.

"Có Thẩm Trắc phi hầu hạ, đừng lo." Mộ Dung Thu cười nói, bước chân vẫn như cũ bước đến phòng Hiến nhi.

Lúc này Hiến nhi đang đọc sách, cái đầu nhỏ nhỏ lúc ẩn lúc hiện. Bé đang đọc 'Tam Tự Kinh'.

"Nhân chi sơ, tính bản thiện..."

Dáng vẻ trẻ con đáng yêu đến cực điểm. Mộ Dung Thu không nhịn được khẽ cười, nhẹ nhàng bước đến sau Hiến nhi.

Hình như Hiến nhi phát hiện phía sau có người đến, quay đầu nhìn lại. Thấy Mộ Dung Thu, lập tức tươi cười rạng rỡ vứt bỏ lại cuốn sách 'Tam Tự Kinh' chạy về phía nàng: "Mẫu thân."

Mộ Dung Thu khom người ôm Hiến nhi vào lòng.

"Ngaoan. Sao Hiến nhi không ngủ trưa một lát?"

"Vừa mới ăn cơm trưa xong, Hiến nhi muốn đọc xong 'Tam Tự Kinh' rồi đi ngủ. Mẫu thân, hai ngày này người chăm sóc phụ thân, Hiến nhi cũng chưa gặp người vài lần. Hiến nhi rất nhớ người." Hiến nhi ngọt ngào trả lời. Khi nói chuyện cánh tay nhỏ nhỏ liên gấu gấu ôm cổ Mộ Dung Thu, hương vị làm nũng rất đáng.

Thấy thế, Mộ Dung Thu nhịn không được cười nói: "Hôm nay lúc ăn sáng không phải gặp được sao?"

Đứa nhỏ này thật đúng là biết dỗ người, mới chỉ như vậy mà đã có thể làm người ta vui vẻ.

"Không thấy một chút đã nhớ cực kỳ rồi." Hiến nhi chu miệng nhỏ phẩn nộn ngọt ngào nói.

Mộ Dung Thu buồn cười lắc đầu: "Hiến nhi mà trưởng thành thật đúng là làm cho nữ tử trên đời này si mê chết thôi!"

"Khi lớn lên Hiến nhi không cần nữ nhân nào hết, mấy người đó đều là người xấu. Hiến nhi chỉ cần mẫu thân. Chờ Hiến nhi trưởng thành sẽ cưới mẫu thân." Nụ cười trên mặt Hiến nhi chợt tắt, vô cùng thận trọng nói.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu sững sờ rồi lập tức bật cười. Đứa nhỏ này! Thật đúng là lời nói trẻ con. Có Hiến nhi bên người, nàng thật sự cảm thấy vui vẻ. Tuy chưa bao giờ làm mẹ, nhưng vì Hiến nhi mà học làm một người mẹ, vì bé mỗi ngày một lớn lên mà lo lắng càng nhiều. Tuyệt đối không thể để cho bé sau khi lớn lên trở thành một Vương Quân Sơn thứ hai!

Bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, Mộ Dung Thu ôm Hiến nhi vào lòng thật chặt, trầm giọng hỏi: "Hiến nhi, nếu con cùng mẫu thân tạm thời xa nhau, đến chỗ tổ phụ ở một thời gian ngắn, Hiến nhi chịu không?"

Hiến nhi nghe vậy, trong mắt tràn ngập vẻ hoảng sợ, vội vàng ôm chặt Mộ Dung Thu: "Mẫu thân, người không cần Hiến nhi sao?" Bé dứt lời, trong mắt đã đầy nước mắt.

Nhìn thấy Hiến nhi khóc, lòng Mộ Dung Thu đau xót, lau nước mắt cho bé, nói: "Hiến nhi, đừng vội. Mẫu thân đã nói tuyệt đối sẽ không bao giờ không cần Hiến nhi. Nhưng mà, Hiến nhi nghe mẫu thân nói, nếu như có một ngày mẫu thân gặp được một chút phiền phức, cần cho Hiến nhi tạm thời rời đi một đoạn thời gian. Sau đó chờ khoảng thời gian này qua đi, mẫu thân lại đến đón Hiến nhi. Như vậy Hiến nhi chịu không?"

Gương mặt Hiến nhi trắng bệch, nghe Mộ Dung Thu nói xong, liền gật đầu: "Mẫu thân thật sự sẽ chẳng bao giờ không cần Hiến nhi?"

"Mẫu thân luôn nhất ngôn cửu đỉnh*." Mộ Dung Thu gật đầu cười nói.

*: ý nói rằng một lời nói đã lọt qua chín cái đầu của hàm răng rồi, khó lòng mà rút lại được

Hiến nhi do dự thật lâu, mới nín khóc mỉm cười.

"Hiến nhi rất ngoan, Hiến nhi nghe mẫu thân."

"Ừ, Hiến nhi ngoan nhất. Về sau chi cần mẫu thân có thời gian sẽ làm thật nhiều đồ ăn ngon cho Hiến nhi được không?" Mộ Dung Thu rất cực buông được nỗi thấp thòmed trong lòng. Chỉ cần Hiến nhi không làm khó, kế tiếp dễ hơn nhiều. Ngày mai nàng sẽ nhờ Vương tuần phủ viết một lá thư, cho Hiến nhi đến Vương gia ở tạm một tháng. Sau đó sẽ viết một lá thư cho Văn Mai tại Bình Thành xa xôi, đợi một tháng sau, Văn Mai lại đón Hiến nhi về Bình Thành!

Con người linh động kẻo lẻo, Mộ Dung Thu hơi nheo mắt, dựa theo bộ dáng Thẩm Quý phi cùng Thẩm Trắc phi hôm qua, chi sợ sẽ lại có động tác, nàng vừa vặn bắt lấy cơ hội này.

Hiến nhi có được cam đoan của Mộ Dung Thu, liền nín khóc, mỉm cười ngây thơ, quần quít lấy Mộ Dung Thu nói: "Mẫu thân không được lừa Hiến nhi đó, ngoan tay đi."

Ngheo tay? Khóe miệng Mộ Dung Thu giật giật, chuyện ngây thơ như vậy không thể tưởng được hôm nay nàng phải làm. Xem ra làm mẹ thật đúng là không dễ dàng.

"Được!" Ngón tay thon dài ngheo ngón tay nhỏ bé, nụ cười trên miệng Hiến nhi xán lạn hơn, "Đã ngheo tay thì một trăm năm sau cũng không được thay đổi."

Một lúc lâu sau, sắc trời dần tối, Mộ Dung Thu trở lại phòng, sai Hồng Lăng dọn cơm chiều, vừa muốn vào gian trong đã thấy Thẩm Trắc phi mặt rung rung, sắc mặt trắng bệch chạy ra. Khi thấy Mộ Dung Thu, nàng biến sắc, trong mắt đầy hận ý, nhưng lại không nói lời nào bỏ chạy ra ngoài. Nhìn bóng lưng nàng, Mộ Dung Thu nhường mây, bọn họ gần nhau?

Nàng mang nghi hoặc đi vào gian trong.

Sắc mặt Vũ Văn Mặc cũng lạnh lẽo âm trầm đến đáng sợ. Xem dáng vẻ này thì biết vừa rồi hẳn cùng Thẩm Trắc phi nhất định đã xảy ra chuyện gì. Có điều đây là lần đầu, bất kể là trong trí nhớ của Mộ Dung Thu trước kia, hay là trí nhớ từ lúc xuyên qua tới giờ, đều chưa từng thấy Vũ Văn Mặc đối xử với Thẩm Trắc phi như thế, còn làm cho Thẩm Trắc phi không để ý hình tượng, khóc suốt suốt chạy đi.

Thấy Mộ Dung Thu, Vũ Văn Mặc cau mày, nghĩ rằng nghe được đoạn đối thoại của hẳn cùng với Thẩm Trắc phi, sắc mặt lạnh lẽo nặng nề nhìn Mộ Dung Thu giải thích: "Yên tâm đi, Nhu nhi sẽ không đoạt quyền của người. Người vinh viễn là chủ mẫu của phủ Nam Dương Vương này." Bình thường, hẳn rất kinh hoàng việc giải thích nên giờ muốn nhờ lời giải thích thì khóe miệng có hơi đông cứng.

Mộ Dung Thu vốn không để ý, bất kể là Thẩm Trắc phi muốn làm gì, đều không có liên quan đến nàng, trừ phi Thẩm Trắc phi muốn làm điều gây bất lợi cho nàng. Thế nhưng, nghe Vũ Văn Mặc nói lời này, chi sợ vừa rồi Thẩm Trắc phi nhất định là cùng hẳn nói chuyện cảm quyền, nàng ta muốn mình được nắm giữ quyền ở Vương phủ.

"Vâng." Sau khi hörữ lên tiếng, Mộ Dung Thu kiểm tra miệng vết thương trên người Vũ Văn Mặc. Phương thuốc quả nhiên rất hữu dụng, chỉ mới vài canh giờ miệng vết thương đã khép lại. Xem ra không quá mấy ngày có thể khỏi hẳn.

"Miệng vết thương khép lại rất nhanh, chi cần uống thuốc vài ngày là có thể phục hồi như cũ." Nhìn thần sắc của nàng cùng bộ dáng không chút để ý, Vũ Văn Mặc nhủ mày, cảm giác chưa xong trong lòng lại đáng lên. Hẳn không kịp không chế còn nói thêm: "Nhu nhi đối với bản Vương mà nói là thanh mai trúc mã. Nhưng nhất định rằng..." Câu nói sau cùng vừa muốn ra khỏi miệng liền dừng lại, khi nhìn Mộ Dung Thu, mày của hẳn càng thêm nhều chặt.

Mộ Dung Thu mỉm cười trả lời: "Thần thiếp không để ý, gia không cần giải thích. Đã đến giờ cơm chiều, thần thiếp gọi Thanh Bình hầu hạ gia dùng cơm." Dứt lời liền xoay người muốn đi ra.

Vũ Văn Mặc sắc mặt trầm xuống, nàng lạnh nhạt và tươi cười cung kính, ngôn ngữ nhu hòa, thì cảm giác đau đớn trong lòng hẳn lần ăn cả cảm giác đau đớn của vết thương. Nhều chặt mày. Trong lúc Mộ Dung Thu muốn ra ngoài, hẳn mở miệng nói: "Buổi chiều Nhị đệ tới gặp bản Vương, hẳn muốn Thanh Bình làm thông phòng. Thanh Bình là nha đầu bên cạnh người, người xem nên làm thế nào."

"Vâng." Mộ Dung Thu hơi nhủ mày, nhẹ giọng đáp. Nhưng trong lòng lại không nhịn được mắng: Vũ Văn Khái, hậu viện của người nữ nhân đã nhiều đến mức chứa không nổi, lúc này còn dám có ý với Thanh Bình? Thanh Bình là một cô nương thuần khiết trong trắng, nếu đưa cho hẳn làm thông phòng để hẳn cả dạ, thật đúng là không có thiên lý.

Lúc dùng cơm chiều, Mộ Dung Thu âm thầm quan sát vẻ mặt Thanh Bình, nếu như nha đầu này chú ý Vũ Văn Khái, như vậy nàng chỉ có thể khuyên bảo. Còn nếu Thanh Bình đã khẳng khái, như vậy nàng cũng không có lý do gì mà ngăn cản.

Thanh Bình cúi đầu, hốc mắt đỏ hoe, hai tay bắt an vận góc áo, bỗng nhiên cũng ngừng đầu nhìn về phía Mộ Dung Thu.

Từ trước tới này, Hồng Lăng là tâm phúc của Mộ Dung Thu, sau khi trở về biết chuyện Vũ Văn Khái muốn Thanh Bình làm thông phòng, sau đó Thanh Bình cũng biểu lộ thái độ, nàng không nên được tức giận. Có điều, các nàng đều ký vãn tự bản thân, Vương phi bảo các nàng làm gì, đương nhiên các nàng không có tư cách phản bác. Ở chung cùng Thanh Bình lâu như vậy, nàng không thể nhẫn tâm nhìn Thanh Bình nhảy vào hồ lửa. Huống hồ Thanh Bình còn có người trong lòng. Nghĩ vậy, Hồng Lăng bên tiền lên một bước nói với Mộ Dung Thu: "Vương phi, chuyện Thanh Bình..."

Nàng vừa mở miệng, Mộ Dung Thu đã ngừng đầu nhìn nàng một cái, trả lời: "Việc này bản Vương phi trong lòng hiểu rõ."

Thu Cúc lo lắng nhìn thoáng qua Thanh Bình rồi nhìn Mộ Dung Thu cùng Hồng Lăng đứng ngốc ở một bên không nói.

Mộ Dung Thu ăn xong điểm tâm, rồi gọi người đưa Hiến nhi về phòng. Sau đó nàng quay đầu nhìn về phía Thanh Bình đang vô cùng khẩn trương, cười hỏi: "Nhị gia đối với người có chút tâm tư, người nên biết."

"Vâng." Thanh Bình cúi đầu thấp hơn, nhớ tới đôi mắt của Vũ Văn Khái sáng lên khi nhìn nàng, còn bản tay sờ mông của nàng. Tuy nàng áo nhiễu cực kỳ, không nghĩ cứ như vậy bị khinh nhục, xấu hổ không chịu nổi, trong lòng khó sở kháng cự,

nhưng nặng dù sao cũng là nô tỳ, mà Nhị gia là chủ tử.

"Nhị gia nói với Vương gia muốn người làm thông phòng, người có nghĩ tới không?" Mộ Dung Thu đem thần sắc của nàng thu vào trong đáy mắt, hỏi tiếp.

Thanh Bình cúi đầu, cắn răng thật chặt, sau một lúc lâu do dự, mới liều mạng lắc đầu: "Nô tì không nghĩ."

Mộ Dung Thu gật gật đầu, cười nói: "Được rồi, tốt lắm, chờ lúc Nhị gia đến xin bản Vương phi nói muốn người, bản Vương phi sẽ từ chối."

"Tạ ơn Vương phi." Thanh Bình lập tức xoay người cảm tạ. Hốc mắt đầy nước mắt, suýt nữa rồi rớt xuống. Nghe Mộ Dung Thu nói vậy, trái tim đang treo lơ lửng lập tức hạ xuống.

Hồng Lăng cùng Thu Cúc nhìn nhau cười, các nàng đã nói, Vương phi chắc chắn sẽ không mặc kệ ngồi xem.

Mộ Dung Thu cười nhẹ, theo sau liền đưa tay xoa nhẹ mi tâm, trong một cái viện không lớn như vậy mà có thể xảy ra nhiều chuyện như vậy, haizz... Thật đúng là một mồi đi.

Hôm sau, Mộ Dung Thu sai người đưa thư cho Tuần phủ đại nhân cùng Văn Mai. Cũng trong ngày hôm đó, Mộ Dung Thu nói chuyện này với Vũ Văn Mặc: "Hiện nhi có chút nhớ Vương tuần phủ, thần thiếp làm chủ để Vương tuần phủ phái người tới đón Hiện nhi hồi Vương gia ở lại mấy ngày."

"Ừ, dù sao Vương tuần phủ cũng là tổ phụ của Hiện nhi, đối xử với Hiện nhi cũng không tệ. Để Hiện nhi trở về ở lại một đoạn thời gian cũng tốt." Vũ Văn Mặc gật đầu, cũng không nghĩ nhiều.

Mộ Dung Thu thấy hẳn không có nghĩ ngợi, cũng không có ngăn cấm liên yên lòng. Hôm đó, nàng bắt đầu tự tay chuẩn bị y phục cho Hiện nhi. Mặc dù Hiện nhi chỉ tới Vương phủ ở một thời gian ngắn nhưng Mộ Dung Thu vẫn sai người làm vài bộ y phục mới cho bé. Sau đó còn chọn thêm mấy bộ y phục nữa rồi bỏ vào hành lý.

Hiện nhi biết được hai ngày sau rồi đi, vô cùng luyến tiếc. Mỗi ngày, bé đều quấn lấy Mộ Dung Thu. Mộ Dung Thu cũng thích bé quấn lấy, dù sao lần này Hiện nhi rồi đi, chỉ sợ cũng phải mất một thời gian sau bọn họ mới có thể gặp lại.

Từ khi Thẩm Trắc phi đến Mai viên, Đại phu nhân, Nhị phu nhân, Tứ phu nhân, Vũ Văn Khái cùng Tần di nương liền thường xuyên đến Mai viên làm khách, trong khoảng thời gian ngắn thì Mai viên cực kỳ náo nhiệt.

Hôm đó, sau khi Đại phu nhân, Nhị phu nhân, Vũ Văn Khái cùng Tần di nương lần lượt rồi đi, Tứ phu nhân liền ở lại, nói là tìm Mộ Dung Thu có việc.

Mộ Dung Thu liền gặp Tứ phu nhân ở nhà kẻ.

"Mấy ngày nay, nô tỳ thấy Đại phu nhân rất khác. Lúc trước khi bọn nô tỳ cùng nhau nói chuyện, trong miệng Đại phu nhân lúc nào cũng là Vương gia. Nhưng hôm nay lại không có. Còn có hôm qua, khi nô tỳ đến hoa viên ngắm hoa, gặp Đại phu nhân cùng Nhị gia. Hai người trò chuyện với nhau rất vui vẻ, nụ cười Đại phu nhân sáng như ánh bình minh, hai trong mắt cũng sáng lên." Tứ phu nhân hạ giọng, thân mình nghiêng gần sát bên tai Mộ Dung Thu nói nhỏ.

Lúc thấy Đại phu nhân cùng Nhị gia, nàng thật là kinh ngạc vạn phần! Nhị gia hồi phủ vẫn chưa được một tháng, bọn họ làm sao lại thân thuộc như vậy?

"Thế nhưng, sau khi Nhị gia cùng Đại phu nhân thấy nô tỳ thì không nói chuyện nữa, hai người chia làm hai đường. Đại phu nhân ngắm hoa cùng nô tỳ cũng không yên lòng."

Nghe vậy, Mộ Dung Thu nheo mắt: "Nhị gia cùng Đại phu nhân đi gần? Hai người đó bình thường hẳn là không nên biết đến nhau."

"Đại phu nhân dù sao cũng là nữ nhân của Vương gia, làm sao có thể cùng nam nhân không phải Vương gia đi gần như thế. Dù cho người kia là Nhị gia, nếu bị truyền đi cũng không dễ nghe." Tứ phu nhân khép hờ mắt, sợ Mộ Dung Thu sẽ không nghĩ sai, liền cố ý nói thêm một câu.

Mộ Dung Thu gật gật đầu, nhớ tới lúc nàng muốn đuổi Vũ Văn Khái cùng Tần di nương ra khỏi Vương phủ, lúc ấy Đại phu nhân rất lo lắng, sự lo lắng không thua gì Tần di nương, hơn nữa không tiếc thân mà ra mặt nói chuyện thay Vũ Văn Khái. Chẳng lẽ... Hai người có tư tình?

Vẫn là nói, là Đại phu nhân đơn phương yêu mến? (tự mình đa tình là đây ~o~2)

Trước kia trong Vương phủ chỉ có một nam nhân là Vũ Văn Mặc, mấy nữ nhân chỉ biết vây quanh hắn. Bấy giờ trong phủ lại có thêm một nam nhân, còn là một tên phong lưu. Lời tâm tình đã nói quen miệng nên việc nói với Đại phu nhân mấy lời cũng không khó, nên Đại phu nhân có tâm tư này cũng có thể lý giải, dù sao tổn nhiều tâm tư cũng không được Vũ Văn Mặc sủng ái.

Nhưng mà Vũ Văn Khái thật sự sẽ cùng Đại phu nhân sao? Mộ Dung Thu không khỏi cau mày suy nghĩ. Chuyện này nếu có thể khéo léo lợi dụng, còn có thể phản kích lại. Nhân cơ hội này, liền đem chuyện của Thanh Bình giải quyết triệt để.

Trong lòng đã có quyết định, Mộ Dung Thu liền cười nói với Tứ phu nhân: "Chuyện này, trong lòng bản Vương phi có tính toán. Còn Nhị gia cùng Đại phu nhân ở hoa viên gặp nhau rồi ăn cần thăm hỏi một tiếng cũng là bình thường."

"Nhưng mà..." Tứ phu nhân nghe Mộ Dung Thu nói thế thì muốn nói thêm gì nữa để Mộ Dung Thu tin tưởng.

Mộ Dung Thu đưa tay cản lại lời kế tiếp của nàng: "Hôm qua, Nhị gia hướng Vương gia đề nghị một chuyện. Nhị gia muốn lấy Đại nha hoàn Thanh Bình bên cạnh bản Vương phi làm thông phòng. Chuyện này, bấy giờ bản Vương phi không có chú ý, không bằng Tứ phu nhân trở về Bắc Uyển rồi cùng Đại phu nhân nói xem? Xem thử nàng ta có ý tưởng gì không."

Tứ phu nhân nghe vậy, hai mắt tỏa sáng, ngọn lửa trong mắt vừa tắt đột nhiên dâng lên, vội vàng gật đầu: "Nô tì đã biết."

Mộ Dung Thu mỉm cười, nói: "Như thế rất tốt."

Nếu như Đại phu nhân và Vũ Văn Khái thật sự có cái gì, sợ là không nhận được ghen tuông, không chừng sẽ làm ra hành động nhiễu loạn gì đó. Nếu nhờ Đại phu nhân có thể đem chuyện Thanh Bình giải quyết, cũng coi như một mũi tên bắn trúng hai con nọn.

Tứ phu nhân vốn muốn chờ xem kịch vui, đợi một chút liền ngồi không yên, liền xin cáo lui.

Lúc này, trong phòng chỉ còn lại một mình Mộ Dung Thu, nàng an tĩnh nhấp vài ngụm trà. Ánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, con người sâu thẳm tựa như hồ nước, ngón trỏ phải nhẹ nhàng gõ xuống bàn trà.

Trước mắt, làm sao để lợi dụng tình huống này mà không bị bất kỳ ai nghi ngờ? Hiện nhi đã rồi đi, như vậy nước cờ kế tiếp sợ là càng ngày càng khó khăn...

Ăn trưa xong, nàng liền đi ngủ, khi tỉnh lại thì Mộ Dung Thu nghe người hầu báo là Vũ Văn Khái đến cầu kiến nàng.

Mộ Dung Thu nhún mày. Tới nhanh như vậy? Buổi sáng sau khi quay về Bắc Uyển, Tứ phu nhân nhất định đã đi gặp Đại phu nhân rồi nói về việc này. Nếu như hai người thật có gian tình, Vũ Văn Khái vừa đến Mai viên, nàng ta hẳn là sắp đến? Đối với chuyện này, nếu là sự thật, nàng tất nhiên sẽ không dễ dàng buông tha. Dù sao kinh dịch mà bà cụ, cũng hết sức xin lỗi Đại phu nhân đã từng nhiều lần mưu hại nàng.

Khóe miệng mang theo một chút hứng thú, thay y phục lần nữa liền đến nhà kẻ. Lúc đi, cố ý cho Thanh Bình đi theo cùng tiến đến.

Vũ Văn Khái bởi nghĩ sẽ có được tiểu mỹ nhân, ở nhà kẻ chờ đợi đến nhàm chán. Lúc thấy Mộ Dung Thu mang theo Thanh Bình cùng đến, nhất thời kích động không thôi, liền cho là Mộ Dung Thu mang theo Thanh Bình đến là đồng ý đưa Thanh Bình cho hắn làm thông phòng!

"Thình an tử tử." Vũ Văn Khái lập tức đứng dậy hành lễ với Mộ Dung Thu.

Mộ Dung Thu nhìn hẳn một cái, cười nhạt nói: "Không cần đa lễ. Có chuyện gì ngồi xuống nói đi."

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 80

Vũ Văn Khái gật đầu, nhìn Thanh Bình không chớp mắt, ánh mắt như muốn lột sạch y phục của Thanh Bình ra. Cảm giác được tầm mắt của hắn, thân hình Thanh Bình run lên, trong lòng hoảng loạn không thôi.

Kỷ thực đối với Thanh Bình, nếu có thể trở thành nữ nhân của Vũ Văn Khái cũng là một chuyện tốt, bởi vì có thể cam đoan con nọ áo dù. Nhưng nàng không nghĩ sống cả đời như vậy. Hướng hồ nàng còn muốn có thể chuộc thân ra khỏi Vương phủ. Vì vậy khi đối diện với ánh mắt Vũ Văn Khái, nàng chỉ muốn tránh xa, bởi vì loại ánh mắt hết như sói này khiến nàng kinh hãi.

Mộ Dung Thu cau mày. Tên Vũ Văn Khái này cũng quá mức không biết kiêng nể gì, dù sao nàng vẫn còn ngồi bên cạnh. Nhìn dáng vẻ Thanh Bình sợ tới mức khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, Mộ Dung Thu âm thầm lắc đầu. Thời đại này, nữ tử như Thanh Bình phần lớn sẽ lưu lại làm đồ chơi cho mấy tên nam nhân, nếu như thật sung thì nửa đời sau còn lại trôi qua vô cùng thê thảm. Nếu như được sung ái cũng chỉ là thiếp. Cũng may Thanh Bình còn tỉnh táo, không bị phú quý trước mắt làm mờ mắt.

Vũ Văn Khái nhìn thấy thần sắc Mộ Dung Thu, lập tức thu lại ánh mắt. Trong lòng nghĩ thầm lúc này cũng không cần nóng vội, nha đầu kia sớm hay muộn đều sẽ ở trên giường hắn.

Sau khi ngồi xuống, Mộ Dung Thu nhìn về phía Vũ Văn Khái, trầm giọng nói: "Nghe Vương gia nói, Nhị gia muốn nha đầu bên cạnh bản Vương phi?"

"Vâng, đệ có chút yêu thích nha đầu này. Xin đại tẩu ban nài cho đệ." Vũ Văn Khải gạt đầu khăn cầu. Ánh mắt dăm tà vừa rồi đã biến mất, nếu không phải cẩn thận nhìn thật sẽ cho rằng đó là một chính nhân quân tử, giao Thanh Bình cho hắn là một lựa chọn tuyệt đối chính xác!

Đứt lời, hần trần đầy thấm tình nhìn về phía Thanh Bình, tự nhận là phong lưu vô cùng, ném tới một ánh mắt câu hồn đoạt phách.

Vừa đứng Thanh Bình ngừng đầu nhìn hắn, lúc này lại bị dọa sợ không nhẹ, lập tức gục đầu nhìn xuống đất.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu cúi đầu, thanh âm có chút hảm ý tiếc nuối: "Nha đầu Thanh Bình kia hầu hạ bản Vương phi đã mấy tháng, là người tri kỷ. Làm việc tận tâm, tương đối hiểu ý bản Vương phi. Nếu phải đưa nài cho người, bản Vương phi sợ là khó có thể tìm được nha đầu khác hiểu lòng người như vậy."

Nghe vậy, Vũ Văn Khải chỉ sợ Mộ Dung Thu không đồng ý đem Thanh Bình đưa cho hắn, lo lắng nói: "Đệ cũng mang theo nhiều nha hoàn từ Bình Thành về, người người đều tay chân lanh lợi. Đệ có thể đưa tới cho đại tẩu bốn năm người cũng được."

Những nha hoàn hoi có tư sắc trong viện, hần đều chơi qua mấy lần, đang muốn đổi mới. Huống hồ, bây giờ hắn rất thích Thanh Bình, một nữ tử thanh tú.

Thanh Bình lo lắng nhìn Mộ Dung Thu. Vũ Văn Khải đã nói đến mức này, nếu là Vương phi đồng ý, nài cũng chỉ có thể bị đưa đi Đông viên làm thông phòng.

Khoẻ miệng Mộ Dung Thu gọi lên một chút cười nhạt, cúi đầu có vẻ như đang suy xét.

"Đại tẩu chờ chân chờ. Mấy nha hoàn này mặc dù không có bộ dạng thanh tú như Thanh Bình, nhưng làm việc khẳng định so với Thanh Bình chỉ có tốt hơn chứ không thể kém." Vũ Văn Khải lại mở miệng khuyên.

"Haizz... Đây..." Mộ Dung Thu cau mày vẻ lăm khó.

Vũ Văn Khải nóng nảy. Vốn hần tưởng chỉ cần Vũ Văn Mặc mở miệng, Mộ Dung Thu liền không cự tuyệt. Ai ngờ chỉ là một nha hoàn thôi, Mộ Dung Thu vẫn sẽ phân vân không quyết. Thật là khó xử như vậy? Chuyện này vốn xảy ra thì cũng được xem như bình thường, chỉ cần đồng ý.

"Không bằng dùng mười nha hoàn để đổi?" Trong lòng Vũ Văn Khải như bị cắt mất một miếng thịt, nhìn đau ra vẻ hạo phóng nói.

Mộ Dung Thu trừng mắt nhìn, Vũ Văn Khải thật đúng là bỏ hết cả tiền vốn. Nài lặc lặc đầu: "Bản Vương phi không dám lấy của người bất kỳ cái gì. Dù sao chuyện này Vương gia cũng đã lên tiếng. Nhưng bản Vương phi nghĩ trái nghĩ phải, thiếp thất trong viện của Nhị gia giống như đã vượt mức, hình như có tám chín người phải không? Đó là còn chưa tính mười mấy nha đầu hoàn thông phòng. Thanh Bình dù sao cũng tận tâm tận lực hầu hạ bản Vương phi mấy tháng, rất được lòng bản Vương phi. Nếu như đến viện Nhị gia làm thông phòng không khỏi ủy khuất Thanh Bình. Nhưng mà Nhị gia thân phận tôn quý, tất nhiên không thể để cho Thanh Bình vô công mà làm thiếp thất. Lại nói, ngay cả ngày sau nếu Thanh Bình có nhút từ bản nữ*, cũng không cách nào có được danh phận. Dù sao, thiếp thất trong viện Nhị gia còn nhiều hơn gấp đôi so với Vương gia."

*: sinh ra con trai hoặc con gái

Nghe vậy, Vũ Văn Khải không thể tin nhìn về phía Mộ Dung Thu. Nài sao lại có thể nhắm vào nhược điểm chứ. Việc này trong mắt rất nhiều người đều là mất nhắm mắt mờ, không có mấy người chú ý. Chỉ cần không có ý định đi theo con đường liên quan liền không cần để ý. Mà Mộ Dung Thu như có như không nhắc tới Vũ Văn Mặc. Vũ Văn Khải nhanh cau mày, liếc nhìn Thanh Bình, chẳng lẽ ngược lại thật sự phải từ bỏ? Nhưng hần lại không cam lòng.

Hần nhủ mảy, nói "Mấy ngày nay Nhị đệ định đem một vài thiếp thất phạm lỗi đuổi ra ngoài. Vì vậy ngày sau mới khi Thanh Bình mang thai, bắt kẻ sinh con trai hay con gái đều sẽ là thiếp." Mộ Dung Thu nheo mắt, xem ra Vũ Văn Khải là quyết tâm!

Gặp Mộ Dung Thu vẫn có vẻ do dự, Vũ Văn Khải thật sự sốt ruột.

"Chuyện này..." Mộ Dung Thu lờ lờ như cũ không quyết. Nài nghĩ muốn kéo dài thời gian, nhìn xem Đại phu nhân cùng Vũ Văn Khải đến tốt cùng là có gian tình hay không!

Ngay lúc nài nghĩ như vậy, ngoài cửa truyền đến một giọng nói: "Vương phi, Đại phu nhân cầu kiến."

Ý cười thanh nhã hiện bên môi Mộ Dung Thu, nài có chút mong đợi. Ngược lại thật sự là không biết kế tiếp sẽ có tiết mục vui nhộn gì lên sân khấu!

Vũ Văn Khải sắc mặt không tự nhiên. Sao nài lại tới?

Một lát sau, một bóng dáng thướt tha mềm mại xuất hiện trong nhà kẻ. Đại phu nhân luôn luôn cúi đầu, làm cho người ta nhìn không ra vẻ mặt của nài.

"Nô tỳ thỉnh an Vương phi."

"Mau đứng lên, đệ là tỷ muội trong nhà cần gì đa lễ như vậy. Ngồi xuống nói chuyện." Mộ Dung Thu tươi cười ôn hòa, lời nói thân thiện.

Đại phu nhân có chút kinh ngạc ngừng đầu nhìn Mộ Dung Thu, thái độ của Vương phi biến hóa quá nhanh đi! Hai ngày trước còn hung hăng, sao hôm nay lại thân thiện như vậy? Ôn hòa như vậy? Thật như lời nói của nài ta là giống như tỷ muội trong nhà sao?

Đôi diện đôi mắt kinh ngạc của Đại phu nhân, Mộ Dung Thu khẽ cười nói: "Thật thần làm gì? Nhị gia đang ở trong phòng đó. Chớ để Nhị gia thấy mà chê cười."

Đôi mắt lạnh nhạt đồng thời đánh giá sự thay đổi thần sắc của Đại phu nhân cùng Vũ Văn Khải.

Quả nhiên, Đại phu nhân nghe lời ấy, thần sắc có chút mất tự nhiên nhìn lướt qua Vũ Văn Khải, đáy mắt dường như ngấn lệ. Mà Vũ Văn Khải thần sắc cũng hơi mất tự nhiên, nụ cười trên mặt có vẻ cứng ngắt vô cùng.

Nhưng một lát, Đại phu nhân như cũ lấy lại bình tĩnh ngồi xuống.

"Đại phu nhân cần phải giúp bản Vương phi nghĩ xem giải quyết chuyện này như thế nào. Nhị gia coi trọng nha đầu Thanh Bình bên cạnh bản Vương phi, muốn nài đi qua làm thông phòng. Nhưng nha đầu Thanh Bình này là đại nha hoàn bên cạnh bản Vương phi, nếu như đi làm thông phòng liền không khác gì mấy nha đầu bậc hai, bậc ba kia. Mà Nhị gia bảo là muốn giải tán vài người thiếp, ngày sau sẽ cho Thanh Bình danh phận. Nhưng bản Vương phi như cũ không bỏ được. Haizz... thật sự là nha đầu Thanh Bình này thông minh rất biết làm bản Vương phi vui lòng." Mộ Dung Thu đi thẳng vào vấn đề, nghiêng đầu liền nói với Đại phu nhân.

Đại phu nhân âm thầm nuốt mạnh khăn tay, sắc mặt cũng trở nên trắng bệch, âm thầm chăm chú nhìn Vũ Văn Khải, rồi ngừng đầu cười nói với Mộ Dung Thu: "Vương phi nếu thấy bỏ được thì đem Thanh Bình cho Nhị gia. Nếu Vương phi không nỡ thì đợi ngày sau có nha đầu nào so với Thanh Bình xinh xắn hơn đem cho Nhị gia là được. Nhưng đây đều là ý tưởng của nô tỳ, Vương phi cũng đừng vì nô tỳ mà ra quyết định."

Vũ Văn Khải khòe mặt vụng trộm cẩn thận đánh giá thần sắc Đại phu nhân, lòng mảy không tự chủ nhún tít lại. Bỗng nhiên, Đại phu nhân tươi cười xán lạn nhìn về phía Vũ Văn Khải: "Nhị gia là nam tử tuấn mỹ hiếm thấy, Thanh Bình nếu có thể làm thông phòng cho Nhị gia, đối với Thanh Bình mà nói, ngược lại thật sự là phúc phận đã tu luyện mấy đời mới có."

Nghe vậy, Vũ Văn Khải trừng lớn đôi mắt, tí mĩ đem nụ cười của Đại phu nhân thu vào đáy mắt, hai mày càng lúc càng nhú chặt.

"Đại phu nhân nói rất có lý." Mộ Dung Thu cười nhạt gạt đầu. Đôi mắt lợi hại nhìn tới nhìn lui Vũ Văn Khải cùng Đại phu nhân.

Thần hình Thanh Bình run run một chút.

Nghe xong lời Mộ Dung Thu, Vũ Văn Khải vốn hần là nháy nhót không thôi, nhưng lúc này tươi cười trên mặt biến mất. Hần thể nhưng đứng dậy ôm quyền đối Mộ Dung Thu nói: "Là Nhị đệ làm cần khiến đại tẩu khó xử. Nhưng, Nhị đệ suy nghĩ lại cũng thấy mình không nên cướp đoạt những thứ người khác yêu thích. Thanh Bình là nha đầu đại tẩu thích, như vậy tẩu liền giữ nài lại hầu hạ bên người đi."

"A?" Mộ Dung Thu nhướng mày, "Nhị gia không có ý định muốn Thanh Bình làm thông phòng nữa? Buồng tha cơ hội lần này, ngày sau sẽ không có cơ hội đâu."

Nhân cơ hội này, nài phải cắt đứt hết tất cả tâm tư của hần! Tuyệt đối không để ngày sau hần không có việc gì liên vụng trộm nha đầu bên người nài.

Vũ Văn Khải nhủ mảy do dự, ánh mắt nhìn lướt qua Thanh Bình, thấy nài hơi chút gầy nhưng thần hình lồi lõm đầy hứng thú, không đành lòng buông tha. Nhưng dư quang vừa chuyển qua Đại phu nhân, cũng chỉ có thể nhìn đau gắt đầu.

"Nhị đệ đã quyết định."

Thanh Bình thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Nụ cười trên mặt Đại phu nhân càng thêm chân thành.

Đáy mắt Mộ Dung Thu như muốn suy ngầm lại.

Vũ Văn Khải liền kiểm soát rời đi.

"Đại phu nhân xin gặp bản Vương phi vì chuyện gì?" Mộ Dung Thu quay lại nhìn Đại phu nhân, tiếng nói lạnh nhạt xa cách làm cho Đại phu nhân sửng sốt. Thái độ của Mộ Dung Thu quả nhiên thay đổi thất thường, làm người ta trong thời gian ngắn không cách nào thích ứng.

"Nô tỳ tới thăm Vương gia. Nô tỳ sợ một mình Vương phi hầu hạ Vương gia khó tránh khỏi có chút quá sức. Huống hồ hiện giờ Vương phi đang mang thai, càng không thể chịu mệt nhọc." Đại phu nhân nói. Trước khi đến nài đã sớm chuẩn bị lý do, vì vậy khi Mộ Dung Thu hỏi nài không gì bất ngờ.

Mộ Dung Thu cười nhạt nói: "Đại phu nhân có lòng. Nếu muốn gặp Vương gia thì đi gặp đi. Lúc này chắc Vương gia đã tỉnh."

"Vâng." Đại phu nhân hơi chần chờ, không ngờ Mộ Dung Thu lại có thể đáp ứng. Đáp lời xong nàng chậm chạp đứng lên đi ra ngoài..

"Thanh Bình, người đi theo đi. Lát nữa ở một bên hầu hạ Vương gia cùng Đại phu nhân cho tốt."

Mộ Dung Thu nghiêng đầu, phán phó Thanh Bình.

Thanh Bình đáp: "Vâng ạ."

Bước chân Đại phu nhân hơi dừng lại. Lúc cúi đầu, trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc. Hôm nay Mộ Dung Thu quá mức quái dị! Hoàn toàn không giống trước kia!

Sau khi Đại phu nhân rời nhà kẻ, Mộ Dung Thu cho gọi Thu Cúc vào.

"Vương phi có gì sai bảo ạ?" Thu Cúc cung kính hỏi.

Mộ Dung Thu hơi hé mắt, ánh sáng trong mắt rét lạnh nhọn nhọn: "Trong mấy ngày này người chú ý một chút động tĩnh của Đại phu nhân cùng Nhị gia. Một khi có điểm gì bất thường lập tức báo cho bản Vương phi."

Nàng hiện tại có thể chắc chắn, Đại phu nhân cùng Vũ Văn Khải trong lúc đó khẳng định có gian tình.

Thu Cúc nghe vậy, vô cùng kinh ngạc. Đại phu nhân và Nhị gia? Chẳng lẽ Vương phi hoài nghi hai người đó? Bất quá nếu Vương phi đã phán phó, nàng cũng không nên hỏi nhiều liền gật đầu đáp ứng.

Phán phó Thu Cúc xong, Mộ Dung Thu lại dặn Hồng Lăng: "Mấy ngày nay phụ thân ta thường xuyên ra vào một tòa phủ đệ, bản Vương phi đoán có lẽ là Nhị di nương ở đó. Nếu người có cơ hội ra ngoài hãy đi thăm dò. Nếu phát hiện Mộ Dung Thu lại đến, lập tức báo cho ta."

"Vâng, ngày mai đúng lúc nô tỳ phải ra phủ thăm người thân sẽ đi tìm hiểu một chút. Thế nhưng, nếu thật là Nhị di nương, như vậy phu nhân phải làm sao đây?" Hồng Lăng nhủ mảy, hỏi.

Mộ Dung Thu cười khò, chỉ sợ Lý thị sớm đã biết cho nên mới không có ý chí sống còn như thế, cũng không muốn tiếp tục đau nữa. Có lẽ bà đối với Mộ Dung Thu đã không còn hy vọng. Nghĩ đến đây, nàng nói: "Vẫn là không cần đi thăm dò."

Ngay cả xác định được nữ chủ nhân bên trong phủ đệ kia là Nhị di nương thì đã sao? Ý nghĩ của Mộ Dung Thu nàng cũng không cách nào khống chế. Huống hồ trong khoảng thời gian này nàng có nhiều chuyện phải lo, mấy chuyện này tốt nhất bỏ qua.

"Dạ, nô tỳ đã biết." Hồng Lăng đáp.

Lại nói Đại phu nhân đi vào gian trong, gặp Vũ Văn Mặc đang nhắm mắt liền thở dài nhẹ nhõm một hơi, vội cáo từ ra về. Nàng quay lại dặn dò Thanh Bình chiếu cố Vương gia xong liền bước nhanh rời đi.

Lúc đó Mộ Dung Thu theo nhà kẻ đi ra liền thấy được bóng lưng Đại phu nhân đang cuống quýt rời khỏi, nhẹ nhàng nhường mảy, có lẽ trở hay chân chính sắp trình diễn. Chính là không biết Vũ Văn Khải cùng Đại phu nhân trong lúc đó thật sự có gian tình hay có âm mưu khác.

Trở lại phòng, Mộ Dung Thu nhìn thoáng qua Vũ Văn Mặc ở gian trong. Hắn như cũ còn đang ngủ. Nàng có chút ngoài ý muốn. Hắn có thể bình an ngủ như thế, có lẽ là gần nhất quá mệt nhọc, hơn nữa mất máu nhiều, vừa vặn có cơ hội nghỉ ngơi.

Nàng liền ở bên ngoài đọc sách, vẫn là nghiên cứu y thuật. Cần nhất nàng xem sách thuốc đến mê mẩn, đối với các loại sách khác không có hứng thú.

Một lát sau, chỉ thấy Hiên nhi chạy vào, ngồi trên ghế rồi nằm sấp lên bàn.

"Mẫu thân, mảy y di nương kia nói là người dùng độc kế hại chết mẫu thân của Hiên nhi." Hiên nhi một mặt phiền muộn, tay chống cằm, nhìn Mộ Dung Thu đang nhàn nhã đọc sách nói. Bé muốn bắt bướm bướm nên chạy ra khỏi Mai viên, vừa vặn đến hoa viên thì gặp được Đại phu nhân và Nhị phu nhân. Hai người cười thật giả dối!

"A? Vậy con nói sao?" Nàng lười biếng hỏi lại.

Hiên nhi giáo hoạt, giống con chó nhỏ ấy lông cườ: "Hiên nhi cần các nàng bị thương hết. Mẫu thân, con rất ngoan phải không?"

Đại phu nhân và Nhị phu nhân tròn tròn mắt nói đối, chả lẽ nghĩ là hân cái gì cũng đều không hiểu? Bất quá nhân cơ hội này xa gần thay mẫu thân, hân vui vô cùng!

Nghe vậy, Mộ Dung Thu cong môi cười khê, xoa đầu Hiên nhi, ôn nhu nói: "Chắc là các nàng nói đùa cùng Hiên nhi thôi."

"Mặc kệ, chỉ cần có người đối mẫu thân bất lợi, Hiên nhi liền cần nàng! Hiên nhi là nam tử hán, mới không phải trẻ con đâu! Lời này ngay cả trẻ lên ba nghe đều không tin!" Hiên nhi ngọt ngào ngây thơ nói.

Mộ Dung Thu lắc đầu cười khê, đứa nhỏ này thật đúng là kẻ dở hơi! Nhưng là gan của Đại phu nhân và Nhị phu nhân cũng không nhỏ, cái gì cũng dám nói. Ngay lúc Hiên nhi không nhìn thấy, trong mắt Mộ Dung Thu hiện lên một tia ánh sáng lạnh.

Hôm sau. Bầu trời quang đãng, ánh nắng tươi sáng. Thời tiết tốt, tâm tình mọi người cũng tốt.

Sau khi Vương tuần phủ nhận được thư thế nhưng lại tự mình đến đón Hiên nhi!

Thấy Vương tuần phủ xem trọng Hiên nhi như thế, Mộ Dung Thu ít nhiều cảm thấy yên tâm hơn. Chỉ cần Vương tuần phủ đủ xem trọng, Vương thái thái sẽ không thể không quan tâm hay thậm chí khất khe với Hiên nhi. Hơn nữa, Vương thái thái hẳn không phải người ngu xuẩn, biết rõ Hiên nhi là nghĩa tử của nàng mà còn đối xử với Hiên nhi như trước.

Hiên nhi lờ lỉ kéo tay áo của nàng không buông: "Mẫu thân, Hiên nhi sẽ nhớ người."

Chỉ cần vừa nghĩ đến một thời gian không thể ở cùng mẫu thân, trong đầu hắn liền có chút không thoải mái. Bất quá nhìn khuôn mặt tươi cười vui mừng của tổ phụ, Hiên nhi cảm thấy đi bởi tổ phụ mấy ngày làm tròn hiếu đạo là đúng. Dù sao sau này thời gian ở cùng mẫu thân còn rất dài.

"Hiên nhi rất nhanh sẽ trở lại." Hiên nhi nắm chặt tay Mộ Dung Thu, nói bằng âm thanh non nớt.

Mộ Dung Thu cười gật đầu: "Ừ."

Nàng lại nhìn về phía nét mặt yêu thương của Vương tuần phủ, nhắc nhở: "Gần đây mới đến trước khi đi ngủ Hiên nhi đều uống một ly sữa nóng. Sau này về Vương gia cũng khá lâu, làm phiền Tuần phủ đại nhân dặn dò hạ nhân một tiếng, đừng quên chuẩn bị sữa."

Vương tuần phủ gật đầu: "Vương phi yên tâm, những chuyện này lão phu sẽ nhắc nhở hạ nhân. Trong khoảng thời gian này lão phu nhất định sẽ chiếu cố tốt Hiên nhi, tuyệt đối sẽ không để Hiên nhi lại chịu một chút tỳ khuất. Lão phu cũng không tha kẻ nào dám ức hiếp Hiên nhi dưới tầm mắt lão phu. Vương phi cứ yên tâm."

Lần này gặp, Hiên nhi rõ ràng mập mạp, trắng trẻo hơn so với lần trước, nụ cười cũng xuất hiện trên mặt nhiều hơn, xem ra Mộ Dung Thu đã chăm sóc hết lòng.

"Vậy bản Vương phi giao Hiên nhi cho Tuần phủ đại nhân." Mộ Dung Thu gật đầu cười nói.

Mộ Dung Thu đưa Vương tuần phủ cùng Hiên nhi ra phủ, nhìn gương mặt nhỏ nhắn của Hiên nhi buồn bã ghé vào cửa sổ nhỏ, Mộ Dung Thu thật có chút không đành lòng.

Thẳng đến khi xe ngựa mất hút trong cát bụi không còn thấy bóng dáng, Mộ Dung Thu mới thu hồi ánh mắt, xoay người trở về Vương phủ.

Lúc đi ngang qua hoa viên, Mộ Dung Thu vô tình gặp Vũ Văn Khải cùng Đại phu nhân.

Hai người hình như đang tranh chấp gì đó trên đường nhỏ, khi nhìn thấy Mộ Dung Thu liền lập tức dừng lại, cùng hướng Mộ Dung Thu hành lễ. Ngay sau đó giống như sợ Mộ Dung Thu hiểu lầm liền lập tức mỗi người lui về phía sau hai bước, bứt ra một chút khoảng cách.

"Khéo như vậy?" Mộ Dung Thu nhướng mày cười hỏi.

Nô tỳ đến hoa viên ngắm hoa, vừa vặn gặp Nhị gia cũng đến ngắm hoa. Nô tỳ liền hướng Nhị gia hành lễ." Đại phu nhân cúi đầu trả lời một cách dè dặt, cẩn trọng.

Vũ Văn Khải không lên tiếng, không tự chủ được nhìn nhìn Thanh Bình ở phía sau Mộ Dung Thu. Một chút cử động nhỏ ấy làm cho Đại phu nhân cặp mắt xuống, trong đôi mắt hiện lên một tia ánh sáng lạnh.

Mộ Dung Thu nhủ mảy, bất động thanh sắc gật đầu, nhìn về phía Vũ Văn Khải cười nói: "Nhị gia hẳn là bề bộn nhiều việc không phải sao? Phủ đệ ở kinh thành có chọn được cái nào chưa?"

Nghe vậy, Vũ Văn Khải sững sốt, hẳn nghĩ Mộ Dung Thu đã quên chuyện này. Không thể tưởng được lúc này lại bị nhắc tới, mồ hôi lạnh túa ra trên trán, miệng vẫn phải trả lời: "Vẫn đang tìm, nhưng mà phủ đệ ở kinh thành thật sự là khó mua, vì vậy cần thêm chút thời gian."

"Cũng đúng. Vậy thì mau chóng tìm đi, dù sao càng lâu càng khó tìm." Để lại một câu nói xong, Mộ Dung Thu cười nhạt nhìn lướt qua Đại phu nhân rồi tiêu sái rời đi.

Đại phu nhân cùng Vũ Văn Khải nhìn bóng lưng nàng rồi đi thoảng thất thần. Có phải Mộ Dung Thu đã biết cái gì hay không?

Ngày thứ hai.

Hồng Lăng về thăm nhà rồi quay lại Vương phủ, ở trong phòng nghỉ ngơi chưa đến nửa khắc, liền lập tức vào phòng tìm Mộ Dung Thu.

"Vương phi, nô tỳ ở bên ngoài nghe được chuyện về Nhị gia. Nhị gia định mở cửa hàng bán y phục ở kinh thành, mà người Nhị gia lựa chọn hợp tác đúng là Đỗ gia, nhà mẹ đẻ của Đại phu nhân!" Hồng Lăng nhìn về phía Mộ Dung Thu đang kinh ngạc vạn phần nói

Nghe vậy, Mộ Dung Thu hơi hơi cau mày: "Đỗ gia chính là thủ phủ kinh thành, cần bản không cần thiết hợp tác cùng Nhị gia. Huống hồ chỉ là một cái cửa hàng y phục nhỏ nhỏ."

Chẳng lẽ Vũ Văn Khải lại dụng Đỗ Khả để được dựa vào cây đại thụ Đỗ gia? Vì vậy nên hai ngày trước, lúc đôi mắt Đỗ Khả, Vũ Văn Khải mới có biểu hiện sợ hãi như vậy? Thậm chí có thể tạm thời từ bỏ cả thứ yêu thích?

Hồng Lăng gật đầu.

"Vi nghĩ ngờ nên nô tỳ liền đi nghe ngóng một chút, cuối cùng xác định đúng là có việc này."

Mộ Dung Thu gật đầu, tạm gác lại chuyện đó trong lòng. Việc này muốn gấp cũng không được, chờ có đủ chứng cứ xác thực để không ai có thể chối cãi mới đi bẩm báo với Vũ Văn Mặc.

Sau buổi cơm trưa, Tử phu nhân lại đến, vẻ mặt thần bí, giống như sợ bị người khác nghe được, kể sất tai Mộ Dung Thu đề đặt cần trọng nói: "Vương phi, Đại phu nhân nhất định có mờ ám gì đó với Nhị gia."

"A?" Mộ Dung Thu nhíech môi cười khê, nghe Tử phu nhân nói chặc chấn như thế, trong lòng liền biết Tử phu nhân khẳng định biết được điều gì mới dám mạnh mẽ như vậy.

Tử phu nhân liếc nhìn chung quanh thêm vài lần mới nói: "Nô tỳ phát hiện gần như khoảng hai ba ngày, lúc mọi người đã tắt đèn, Đại phu nhân đều len lút ra khỏi Bắc Uyển rồi đi đến rừng cây nhỏ phía sau Vương phủ. Mấy ngày trước, ban đêm khi nô tỳ đi tiểu tiện nhìn thấy Đại phu nhân đi ra cũng không mấy để ý. Nhưng tối hôm qua nô tỳ phát hiện Đại phu nhân lại đi ra ngoài. Vì tò mò nên nô tỳ liền đi theo, kết quả thấy Nhị gia cũng ở đó. Sợ bị phát hiện, nô tỳ liền lập tức rời đi."

"Xem ra chuyện này đúng là có thật. Nếu như bị người khác phát hiện truyền ra ngoài, chỉ sợ làm nhục thanh danh của phủ Nam Dương Vương. Tử phu nhân không cần nói lại việc này với hai người đó, bản Vương phi đã có quyết định." Mộ Dung Thu dập đầu, sắc mặt nhìn qua thấp phần trầm trọng

Tử phu nhân vội gật đầu đáp ứng. Ngay khi cúi xuống, trong đôi mắt lóe lên một tia khác lạ. Trong lòng thầm nghĩ: Vương phi hẳn sẽ tin tưởng? Xem thần sắc Vương phi, quả nhiên là không chút nghi ngờ.

"Vâng, nô tỳ đã biết. Nô tỳ cáo lui." Tử phu nhân đứng dậy, cung kính vạn phần hành lễ với Mộ Dung Thu rồi lui ra ngoài.

Sau khi nàng rời đi, Mộ Dung Thu lập tức gọi Hồng Lăng tới: "Đi báo cho Mã hộ vệ, mấy ngày tới tăng cường tuần tra vào ban đêm. Bất quá không được để người khác phát hiện. Chỉ cần có chuyện gì lập tức báo cho bản Vương phi. Đồng thời người phải luôn luôn chú ý động tĩnh của Tử phu nhân."

"Vâng, nô tỳ đi ngay." Hồng Lăng đáp ứng, lập tức rời đi.

Mộ Dung Thu từ từ đứng dậy tới trước cửa sổ, hơi hơi mắt nhìn phía ngoài cửa sổ. Không thể hoàn toàn tin tưởng Tử phu nhân nhưng cũng không thể không tin. Thông qua quan sát của nàng, Đại phu nhân cùng Nhị gia trong lúc đó nhất định là có việc không muốn người khác biết!

Thế nhưng, hai hàng chân mày của nàng dần dần nhăn lại. Đã nhiều ngày Thẩm Trắc phi không có bất kì động tĩnh gì, điều này thật không bình thường! Rốt cục nàng ta đang toan tính cái gì?

Thẩm Trắc phi, Đại phu nhân cùng Tử phu nhân. Chỉ cần lợi dụng chính đáng những người này, nàng sẽ có cơ hội!

Mộ Dung Thu quay đầu lại, ánh mắt rơi vào cuốn sách thuốc trên bàn. Đây là cuốn thứ ba, gần như mỗi bản đều không khác biệt lắm, đối với tập tính của các loại thảo dược nàng cũng hiểu rất rõ ràng. Có điều nếu lợi dụng người khác để thoát thân thì tính nguy hiểm trong đó thật lớn. Nhưng nàng lại muốn đảm bảo không liên lụy đến bất kỳ người nào.

Ngay lúc nàng thất thần, Thanh Bình vào nhà khẽ nói khẽ: "Bẩm Vương phi, Vương gia nghỉ trưa vừa tỉnh, muốn gặp người."

Mộ Dung Thu hoàn hồn, đem tâm tư giấu trong đáy lòng. Xoay người cười nói với Thanh Bình: "Ừ."

Khi nàng trở lại phòng ngủ, Vũ Văn Mặc đã dựa vào bên giường, đôi mắt hân thẳng tập nhìn chăm chăm nàng.

"Vi sao ngươi lệnh cho Mã hộ vệ tăng cường tuần tra?" Vũ Văn Mặc nháu mày hỏi. Hắn mặc dù ở Mai viên tĩnh dưỡng nhưng vẫn là người đứng đầu phủ Nam Dương Vương. Mã hộ vệ lại là người của hắn, tất nhiên có việc sẽ bẩm báo cho hắn.

Mộ Dung Thu không có chút ngoài ý muốn, đi lên phía trước, thanh thanh nói: "Trước hết đề thần thiếp kiểm tra vết thương của gia."

Vũ Văn Mặc không nói, tùy ý Mộ Dung Thu coi y phục của hắn, thuận thực mở băng gạc ra quan sát miệng vết thương.

Miệng vết thương khép lại hết sức tốt, chỉ cần hoạt động nhiều lại nghỉ ngơi thêm chừng mười ngày nữa tháng, lớp vảy trên bề mặt bong ra, vết thương sẽ kéo da non. Mộ Dung Thu mỉm cười, đối với y thuật của mình cảm thấy tự hào.

Nàng vừa giúp hắn mặc lại y phục, cười nói: "Vương gia nghỉ ngơi thêm hai ngày liền có thể xuống giường đi lại. Nay mai thần thiếp sai người dọn dẹp chỗ của Vương gia. Để qua hai ngày lại luống cuống tay chân."

Nghe vậy, thần sắc Vũ Văn Mặc trầm xuống, ánh mắt nhất thời rét lạnh băng sương, dừng lại một chút rồi cắn răng gần từng tiếng: "Mộ Dung Thu, ngươi ước gì bản Vương mau rời khỏi phải không?"

Giọng nói rét lạnh như thế, không khí căng co như thế. Chỉ cần lúc này Mộ Dung Thu ngừng đầu liền có thể chạm đến đôi mắt sâu không đáy của Vũ Văn Mặc, nhất thời cảm giác như đang lạc vào thế giới băng tuyết.

Chẳng qua Mộ Dung Thu lại làm như không nghe thấy, vẫn cúi đầu ôn nhu cười nói: "Mấy ngày nay Đại phu nhân hơi khác thường. Tử phu nhân nói với thần thiếp, cứ cách khoảng hai ba ngày lại gặp Đại phu nhân thừa dịp mọi người ở Bắc Uyển nghỉ ngơi đi tới rừng cây nhỏ sau hậu viện Vương phủ. Hình như đi gặp nam nhân. Thần thiếp e ngại việc này truyền đi sẽ khiến Vương gia mang tiếng 'đội nón xanh' nên mới sai Mã hộ vệ tăng cường tuần tra ban đêm để xác minh việc này có phải là thật không! Nhưng cũng có khi chỉ là lời nói một phía của Tử phu nhân."

Đối với lời nói của Mộ Dung Thu, Vũ Văn Mặc làm như không nghe thấy, nhíech mày kiểm, ánh mắt sắc bén nhìn chăm chăm Mộ Dung Thu, lạnh giọng nói: "Bản Vương nhớ được bên cạnh ngươi có bốn đại nha hoàn, trong đó, Văn Mai đã nhiều ngày không thấy nữa. Vi sao?"

Nghe vậy, thần hình Mộ Dung Thu run lên, ngừng đầu chống lại đôi mắt mang hàn khí bức người của Vũ Văn Mặc!

Bản đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 81

Đối với lời nói của Mộ Dung Thu, Vũ Văn Mặc làm như không nghe thấy, nhíech mày kiểm, ánh mắt sắc bén nhìn chăm chăm Mộ Dung Thu, lạnh giọng nói: "Bản Vương nhớ được bên cạnh ngươi có bốn đại nha hoàn, trong đó, Văn Mai đã nhiều ngày không thấy nữa. Vi sao?"

Nghe vậy, thần hình Mộ Dung Thu run lên, ngừng đầu chống lại đôi mắt mang hàn khí bức người của Vũ Văn Mặc!

"Hơn nửa người còn đưa Hiên nhi về Vương gia ở mấy ngày. Vương phi, nói cho bản Vương biết, chuyện này là sao?" Giọng nói Vũ Văn Mặc trầm xuống, lạnh giọng chất vấn. Con người sâu thẳm nhìn thẳng Mộ Dung Thu, không để nàng có lời nào chống chế.

Sắc mặt Mộ Dung Thu trầm ngưng, nhìn thẳng vào mắt Vũ Văn Mặc không chút trốn tránh.

"Thần thiếp sai Văn Mai ra ngoài làm việc, tất nhiên phải rời Vương phủ. Còn Hiên nhi nhớ tò phụ nên muốn quay về Vương gia ở chơi một thời gian." Lúc nàng vạch kế hoạch đã nghĩ đến việc sẽ bị Vũ Văn Mặc phát hiện đôi chút, nhưng những chuyện này không thể không làm. Nàng nghĩ, Vũ Văn Mặc đường đường là vương gia của phủ Nam Dương Vương, làm gì để ý đến một hạ nhân? Nhưng nàng đã quên rằng, gần đây Vũ Văn Mặc rất quan tâm chú ý đến nàng, một chút chuyện nhỏ đều khiến hắn nghi ngờ.

Lúc này bị hắn đột ngột hỏi thẳng như vậy, trong lòng Mộ Dung Thu khó tránh khỏi mà run lên. May mà từ trước tới nay nàng vốn bình tĩnh, đối mặt với chuyện bất ngờ xảy ra cũng có thể phản ứng tương đối nhanh.

Thật lâu sau, tầm mắt mang khí thế bức người của Vũ Văn Mặc mới rời khỏi người Mộ Dung Thu. Nàng rõ ràng thở dài nhẹ nhõm một hơi. Một lát sau, hắn mới nhìn Mộ Dung Thu lần nữa, lạnh giọng nói: "Ngày mai bản Vương sẽ chuyển ra khỏi Mai viên."

Nghe vậy, sắc mặt Mộ Dung Thu buông lỏng, âm thầm thở ra một hơi. Thấy thế, trong con người đen của Vũ Văn Mặc hiện lên một tia ánh sáng lạnh, lại không cách nào nhìn được, buột miệng ép hỏi: "Bản Vương rời đi thật sự khiến ngươi thoải mái như vậy?" Thấy đáng vẻ nàng thở ra một hơi, lòng hắn bỗng nặng nề, cảm giác đau nhức vừa xa lạ vừa có chút quen thuộc mạnh mẽ tràn tới. Đây là một loại cảm giác cho tới bây giờ hắn cũng chưa từng trải qua, trực tiếp làm hắn nghẹt thở.

"Thần thiếp cảm thấy nhẹ nhõm là vì cuối cùng gia cũng bình phục. Trong mấy ngày gia nghỉ ngơi không ít công vụ tự nhiên bị dồn lại. Hơn nữa Thẩm trác phủ, ba vị phu nhân và mọi người đều rất lo lắng. Bây giờ gia đã không sao, không chỉ thần thiếp mà các nàng tất nhiên cũng vui vẻ. Gia chớ nghĩ nhiều." Mộ Dung Thu cười nhạt nói. Đáng vẻ này nhìn qua đúng thật là vui vẻ vì Vũ Văn Mặc.

Nhưng trong lòng Vũ Văn Mặc càng thêm nặng nề, cũng chẳng vì những lời này mà thả lỏng, có chăng chỉ là càng thêm lạnh lẽo.

"Nếu gia không còn chuyện gì, thần thiếp sai người dọn cơm tối." Mộ Dung Thu cúi người hành lễ, ôn nhu cười nói. Nàng mở ra hai bàn tay trước bụng đã toát đầy mồ hôi. Nàng bình tĩnh cũng chưa đủ! Dù bên ngoài không có sơ hở gì nhưng trong lòng nàng biết, Vũ Văn Mặc đã nghĩ ngợi.

Thấy Vũ Văn Mặc không trả lời, Mộ Dung Thu ngẩng đầu lên. Ai ngờ đối diện nàng là ánh mắt sâu thẳm, âm u tựa như có chút đau xót của Vũ Văn Mặc. Đôi mắt đen láy của Mộ Dung Thu lộ ra sự căng thẳng, nàng thật sự không ngờ đến! Người cứng rắn như hân mà cũng sẽ có đau đớn! Đau đớn kia giấu kín bên trong nét lạnh lùng tâm tử, mặc dù rất không muốn để ý đến, nhưng chỉ cần nhìn thấy lại không thể không rung động! Chân mày Mộ Dung Thu dần dần cau chặt.

"Mộ Dung Thu, đứng rời khỏi bàn Vương." Hân nhìn nàng chăm chăm, gần từng tiếng, từng tiếng nói ra. Mỗi một chữ đều đi sâu vào tai Mộ Dung Thu.

Mộ Dung Thu chậm chậm nhắm hai mắt lại, nói trái lương tâm: "Thần thiếp sẽ không rời đi."

Khi nàng mở mắt ra lần nữa đã thấy vẻ đau xót trong mắt hân biến mất, ngược lại có hơi mỉm cười. Hân nhìn nàng nói: "Kêu đầu bếp làm nhiều đồ ăn một chút. Ngày hôm nay bản Vương thấy ngon miệng, muốn ăn muối tiêu tôm chiên muối ớt."

Tôm chiên muối ớt? Khóe miệng Mộ Dung Thu giật giật, 'ông tướng' này đang gọi món ăn sao? Hân ở Mai viên đã nhiều ngày, không thể không biết mấy bà tử ở phòng bếp nhỏ không biết làm món này. Những khi Hiên nhi muốn ăn đều do nàng làm.

Nàng nhìn lướt qua Vũ Văn Mặc, từ tốn nói: "Trên người Vương gia có thương tích, không nên ăn món này, nên đổi món khác đi."

Ngày hôm nay nàng không có tâm trạng xuống bếp. Hiên nhi đi rồi, nàng đang rất nhớ bé. Chợt nghĩ nếu Vương thái thái kia còn dám ngược đãi Hiên nhi, nàng sẽ làm cho bà ta cũng nếm thử mùi vị bị ngược đãi. Hơn nữa, nàng cảm giác có nguy cơ, Vũ Văn Mặc đã có vẻ nghi ngờ, những việc kế tiếp nàng nhất định phải thật thận trọng.

"Vết thương đã không sao rồi." Vũ Văn Mặc vội trả lời.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu thở dài, nếu hân đã muốn, vậy thì làm.

"Vâng ạ."

Mấy bà tử ở phòng bếp nhìn thấy Mộ Dung Thu thì rất kinh ngạc. Không phải tiểu thiếu gia đã đến Vương gia ở vài ngày? Sao hôm nay Vương phi lại đến phòng bếp? Dù sao Mộ Dung Thu đã nhiều lần ở phòng bếp nhỏ làm món tôm chiên muối ớt cho Hiên nhi ăn, vì vậy sau khi Hiên nhi đi, bọn họ lại thấy Mộ Dung Thu nên có hơi kinh ngạc.

"Rửa sạch tôm rồi nhúng lửa đi." Mộ Dung Thu nhìn mấy người bà tử đang mở to ánh mắt kinh ngạc, phản phó. Nhóm bà tử không dám nói lời nào, lập tức bắt tay chuẩn bị.

Nhìn thoáng qua canh giờ, thấy còn đủ thời gian, Mộ Dung Thu lập tức bắt tay chuẩn bị nấu chè long nhãn hạt sen.

Khoảng chừng hơn nửa canh giờ sau, nàng đã nấu xong tôm chiên muối ớt và chè long nhãn hạt sen. Hơn nữa nhóm bà tử chuẩn bị tổng cộng là tám loại đồ ăn, hương vị mỗi loại đều rất nhẹ.

Lúc quay về phòng, Vũ Văn Mặc đã chờ sẵn. Đây là lần đầu tiên trong mấy ngày qua, hân xuống giường ngồi trước bàn cơm. Khi nhìn thấy tôm chiên muối ớt trong tay Mộ Dung Thu, khóe mắt hân mang theo một tia cười. Tri Thu hầu hạ ăn uống bên người Vũ Văn Mặc đã lâu, tất nhiên rất hiểu ý, thấy hân nhìn tôm chiên muối ớt đầu tiên, lập tức nghiêng người bước lên trước gấp một con tôm bỏ vào trong chén Vũ Văn Mặc.

Mộ Dung Thu vốn rất thích tôm nên cũng ăn vài con. Lúc này vì nghĩ đến vết thương của Vũ Văn Mặc nên chỉ làm mười mấy con. Trong nháy mắt đã không còn. Vũ Văn Mặc có chút chưa thỏa mãn, vì ăn được quá ít, sau đó gấp thêm vài món khác. Khi ăn đến chè long nhãn hạt sen, tươi cười đã biến mất trên khóe mắt hân lại hiện lên, bảo Tri Thu múc hai chén, uống cạn sạch đến mức thấy đầy.

Hân ăn ớt thế này làm cho Mộ Dung Thu muốn chặc lưỡi.

"Lần sau làm nhiều tôm chiên muối ớt hơn một chút." Sau khi ăn xong, lúc uống trà, Vũ Văn Mặc quay lại dặn Mộ Dung Thu. Trước kia hân rất ghét các món chiên, nhất là hải sản chiên. Nhưng từ khi ăn qua tôm chiên muối ớt do nàng làm thì không thể quên. Mùi vị món này làm người ta thật yêu thích.

Mộ Dung Thu cười nhạt nói: "Vậy thì chờ thương thế của gia tốt lên rồi nói sau. Thần thiếp sai người đem cách làm dạy cho người ở phòng bếp, về sau gia ở đâu cũng có thể ăn món này."

Thái độ của hân đối với nàng ngày càng thay đổi, nàng không thể lại để lộ quá nhiều về bản thân với hân. Đây chính là cách tự bảo vệ mình.

Vũ Văn Mặc mạnh mẽ ngừng đầu, khẳng khái: "Bản Vương chỉ ăn món tôm chiên muối ớt do người làm."

Mộ Dung Thu bỗng nhiên không biết nói gì.

Sắc trời bắt đầu tối, một trận gió lạnh từ cửa sổ ập đến. Mộ Dung Thu rung mình một cái, đứng dậy đi tới đóng cửa sổ rồi trở lại trước bàn, lấy ra một quyển sách y học cẩn thận đọc. Đây là sách của một thầy thuốc phiêu bạt trong dân gian, những ghi chép trên đó đều là các chứng bệnh nan y mà ông tận mắt nhìn thấy, hơn nữa viết rõ phương pháp chữa bệnh và nhận xét của bản thân mình. Vì vị dụ y này kiến thức rộng rãi, trong đó còn có một vài chuyện xưa nhò nhỏ. Đọc lướt qua cũng thấy rất lời cuốn, hấp dẫn nhờ những câu chuyện thú vị.

Mấy ngày nay Vũ Văn Mặc đã có thói quen ngủ sớm. Giờ nhìn thấy Mộ Dung Thu đọc sách đến say mê thì không gọi nàng mà tự chải tóc rồi đi ngủ.

Bỗng Mộ Dung Thu nhìn thấy trong sách thuốc có ghi lại về mẽ được. Hai mắt nàng mở lớn, trước mắt hiện lên một tia sáng. Nàng nhìn chăm chăm cách điều chế mẽ được cùng với những tác hại nếu sử dụng nó. Sau khi Mộ Dung Thu xem xong, trong mắt một mảnh âm đạm. Trong sách ghi lại rất rõ ràng, nếu dùng mẽ được cho nam nhân thì sẽ ảnh hưởng đến dương khí, dùng cho nữ nhân thì vô sinh. Trách sao loại thuốc này cũng không phổ biến lắm, thì ra là nó mang lại nguy hại lớn như thế. Không có nam nhân nào có thể chấp nhận việc mình 'không được', cũng không có nữ nhân nào mong muốn cả đời vô sinh!

Nàng tròn trớn mắt, mày khẽ nhíu lại, hai tay xoa xoa huyết thái dương. Qua một lúc lâu, bên ngoài giờ đã là canh ba, giờ Hợi. Nàng nhìn lên giường, Vũ Văn Mặc đã ngủ. Có điều, tóc của hân lộn xộn, y phục chưa cới, chân trượt xuống một nửa. Mộ Dung Thu khép sách lại, đi tới bên giường đắp lại chăn cho hân.

Đang lúc nàng muốn xoay người ra ngoài, một trận gió thổi vào phòng làm cửa sổ đang đóng chặt bị bật tung ra, thổi tắt mấy ngọn nến thấp ở đèn lồng trong phòng. Gió lạnh lùa vào người Mộ Dung Thu! Có lẽ do ngồi lâu, trên người nhiễm lạnh nên nàng rung mình một cái, vòng tay ôm chặt thân thể.

Thình lình, dưới ánh trăng vàng dịu, đôi người sâu thẳm, lạnh lẽo hiện ra trước mắt nàng.

Trong cặp mắt kia không mang theo chút buồn ngủ nào, ngược lại vô cùng tỉnh táo. Mộ Dung Thu sững sờ, hân chưa ngủ?

"Người có thật là Mộ Dung Thu không?" Vũ Văn Mặc thấp giọng hỏi.

Nghe vậy, khóe miệng Mộ Dung Thu chậm rãi nở nụ cười, hỏi lại: "Nếu như thần thiếp không phải Mộ Dung Thu thì sao?"

"Nếu không phải, người cũng là nữ nhân của bản Vương, Mộ Dung Thu, làm Nam Dương Vương phi, có thể cho người thân phận tôn quý. Không ai có thể làm gì người." Vũ Văn Mặc thờ dãi xong, khẽ nói.

Mộ Dung Thu lắc đầu: "Những lời này trước kia gia đã nói. Giờ này không còn sớm, gia nghỉ ngơi đi."

Dứt lời, nàng muốn đi đóng cửa sổ bị gió làm mở tung ra, lại bị Vũ Văn Mặc nắm chặt cổ tay.

Ánh mắt của hân sáng chói như ánh mặt trời, không để Mộ Dung Thu trốn tránh, giọng nói cũng trở nên nóng nảy không kém: "Người là nữ nhân của bản Vương. Chờ vết thương của bản Vương khỏi hẳn, người không còn lý do từ chối bản Vương thì tâm!"

Cổ tay truyền đến cảm giác nóng bỏng làm Mộ Dung Thu – một người rất bình tĩnh, mắt đi kèm chế. Nàng vội vã rút tay về, ánh mắt sáng chói nhìn hân: "Gia, khuya lắm rồi, ngủ đi." Nàng lui ra sau ba bước sau đó xoay người đi đóng cửa sổ.

Ánh mắt Vũ Văn Mặc nóng rực nhìn chăm chăm lưng nàng, như muốn thiêu đốt Mộ Dung Thu.

Lúc này, khi Mộ Dung Thu đang muốn đóng cửa sổ lại, lại bị một lực rất lớn mở ra. Mộ Dung Thu vốn nhỏ nhắn, không biết võ công, bị dụng vào như thể thân hình lão đạo ngã về sau!

Trước cửa sổ, một bóng đen nhảy vào!

Đang lúc Mộ Dung Thu nghĩ đầu mình chắc sẽ đập xuống đất, lại có một bàn tay vô cùng ấm áp kéo nàng vào lòng! Nàng không kịp nghĩ nhiều, trước mắt một luồng khí lạnh thoáng hiện.

Vũ Văn Mặc nắm lấy tường kiểm tỏa ra hân khí lạnh lẽo chỉ vào bóng đen thình lình xống vào.

"Không phải bị thương à? Sao lại còn có sức mà cầm kiếm thế?" Bóng đen kia phun ra mấy chữ.

Nghe tiếng, Vũ Văn Mặc thu kiếm, nhẹ nhàng buông Mộ Dung Thu ra rồi nhìn người nô lạnh giọng hỏi: "Trước giờ không phải người luôn từ nóc nhà nhảy xuống? Hôm nay lại leo cửa sổ?"

"Con khi! Lão tử đánh cuộc thua tên Triệu Sơ kia!" Nam nhân quăng cái khăn đen che mặt xuống, mở miệng nói ra toàn từ ngữ thô tục.

Mộ Dung Thu từ trong suy nghĩ hoảng loạn tỉnh lại, lại nghe thấy mấy câu này. Khi nàng nhìn thấy khuôn mặt người đó, khóe miệng giật giật.

Mắt phượng hẹp dài, làn da trắng trẻo non mềm, môi đỏ sẫm, nếu so với Vũ Văn Hạo còn điểm lệ hơn ba phần! Quả thật, là điểm lệ! Rõ ràng là một tiểu mỹ nhân khiến người người thương tiếc, nhưng miệng toàn nói ra những lời thô tục của nam nhân!

Nghe người này nói như vậy, hình như có quen với Triệu Sơ và Vũ Văn Mặc! Nếu không phải sinh từ chi gia, chỉ sợ dựa vào thân phận của Vũ Văn Mặc, người này cũng không dám vô lễ như thế, lại còn miêu tả Triệu Sơ như vậy!

"Ôi, đây là Nam Dương Vương phi? Lớn lên cũng không khác mấy. Có điều đôi mắt rất thông minh, linh động." Nam nhân kia vuốt cằm quan sát Mộ Dung Thu, còn thuận tiện bình luận.

Mộ Dung Thu nghe vậy, hơi bĩu môi, sau đó quay đầu nhìn Vũ Văn Mặc, nhướn mày hỏi: "Gia, tiểu mỹ nhân này là hoa khôi của thanh lâu nào vậy? Cá tính không giống người thường. Có điều, tiểu mỹ nhân này phải có cá tính đặc biệt như thế mới dám lên vào trong phòng thần thiếp lúc canh ba. Trước mặt thần thiếp và gia còn nói như vậy!"

Lời này vừa nói ra, sắc mặt nam nhân kia, lúc đen lúc đỏ. Hắn vươn ngón tay chỉ vào Mộ Dung Thu: "Người!"

"Ồi, nhin tay này, sao lại thô ráp như tay nam nhân? Đúng là làm cho người ta khó có thể tin. Gia, giới thiệu cho thần thiếp một chút về tiểu mỹ nhân không giống người thường lại đẹp như thiên tiên này là ai không?" Mộ Dung Thu không để ý đến lửa giận của nam nhân kia, nghiêng đầu nhìn Vũ Văn Mặc nói. Khóe miệng Vũ Văn Mặc lộ ra tươi cười, nhìn về phía 'tiểu mỹ nhân' đẹp như thiên tiên kia, cảm thấy rất thoải mái! Tên ghét nhất là người ta nói về dung mạo của mình, đồng thời miệng hắn toàn lời thô tục, ba hoa, vô mồm cũng lợi hại, không thể tin là Mộ Dung Thu chỉ mới nói hai ba câu đã làm hắn tức giận đến mức khuôn mặt vụn vẹo.

"Người... Phụ nhân này! Ta ta là nam nhân! Nam nhân! Nam nhân đó!" Nam nhân giận dữ không chịu nổi, tức tối dậm chân! Nếu không phải Mộ Dung Thu là nữ nhân, hẳn thật muốn cời y phục cho nàng xem vật nam nhân to lớn của mình! Nam nhân có thể có sao?! Hắn tức giận thở phì phò! (*phun com* anh này hài lắm...)

Mộ Dung Thu đưa tay che miệng cười trộm. Người này tuy miệng đầy lời thô tục, hành vi thô lỗ nhưng không cho làm người ta chán ghét, ngược lại có chút đáng yêu. Ở thời đại trọng quy củ này, còn có người không để quy củ và lễ nghi vào mắt như vậy, thật là hiếm thấy.

"Hắn là nam nhân. Bàn công tử có thể chứng minh." Lại là một bóng người bay vào từ cửa sổ.

Chờ người kia đứng ở trước mặt Mộ Dung Thu một lát, nàng mới thấy khuôn mặt hắn đập vào mắt.

Nam nhân này hoa lệ tao nhã, có thể so với trich tiên.

Triệu Sơ! Hẳn chính là nam nhân trong miệng tiểu mỹ nhân kia.

Hai người này có công không vào, cổ tình đi vào bằng cửa sổ.

Vũ Văn Mặc nhìn thấy hai người này, sắc mặt vốn còn có chút tươi cười nhất thời trầm xuống, hai người này ít khi cùng một chỗ, bây giờ cùng tới tìm hắn nhất định là đã có chuyện xảy ra! Cũng không để ý Mộ Dung Thu ở đây, Vũ Văn Mặc trầm giọng hỏi hai người: "Có chuyện xảy ra?"

Nam nhân có vẻ mặt đầy lửa giận kia gật đầu, vẻ mặt chuyển thành nặng nề chưa từng thấy.

Triệu Sơ cười nhạt gật đầu. "Đúng là có chuyện quan trọng."

Nghe vậy, thần sắc Vũ Văn Mặc trở nên nghiêm trọng hơn, chỉ vào nam nhân yêu mến kia, nói với Mộ Dung Thu: "Hắn là con trai thứ ba dòng chính của Tạ Ngự sử - Tạ Nguyên."

Tạ Ngự sử? Không phải trưởng công chúa đương triều đã gả cho người này? Hơn nửa năm đó trưởng công chúa là đệ nhất mỹ nhân, trách không được Tạ Nguyên này lại xinh đẹp như vậy! Hoàn toàn là được di truyền gen tốt.

Mộ Dung Thu gật đầu cười với hai người.

Triệu Sơ hơi cười nhạt, trong mắt hình như có một chút khác thường. Có điều sự khác lạ này dường như là thương hại cùng đồng tình. Thấy vậy, Mộ Dung Thu nhàu mày, đây là có chuyện gì?

Mà bên trong đôi mắt phượng hẹp dài kia của Tạ Nguyên cũng lộ vẻ đồng tình.

Trong lòng Mộ Dung Thu càng thêm nghi ngờ.

Vũ Văn Mặc sớm phát hiện, đôi mày kiếm nhàu chặt.

Thấy thế, Mộ Dung Thu mỉm cười: "Thần thiếp không làm phiền gia và Triệu Ngự công tử cùng Tạ Tam công tử nói chuyện. Canh giờ không còn sớm, thần thiếp đi sương phòng nghỉ ngơi." Nàng hiểu, hai người này đồng thời xuất hiện đều có quan hệ không tầm thường với Vũ Văn Mặc. Người đôi lại không ai biết, cũng đủ hiểu bọn họ định giấu kín quan hệ này. Càng không cần nói đến việc đêm nay Triệu Sơ và Tạ Nguyên đồng thời xuất hiện, nhất định là có chuyện quan trọng muốn nói với Vũ Văn Mặc.

Lúc Triệu Sơ nhìn bóng lưng Mộ Dung Thu rời đi, đôi mày như vẽ hơi cau lại, nụ cười trên môi cũng có chút trống rỗng.

Đôi mắt phượng hẹp dài của Tạ Nguyên nhìn nhìn Vũ Văn Mặc.

Vũ Văn Mặc nhàu mày, âm thầm thở ra: xem ra có một số việc là không cách nào tránh khỏi.

Triệu Sơ nhìn Vũ Văn Mặc trầm giọng nói: "Hoàng Thượng đã âm thầm động thủ. Hẳn không chấp nhận được việc có người có khả năng uy hiếp hắn."

Mộ Dung Thu đi ra ngoài, nghỉ ngơi trong lòng càng sâu. Về mặt Triệu Sơ và Tạ Nguyên thể hiện điều gì? Vũ Văn Mặc bị thương có phải đáng đáng đến chuyện bọn họ muốn nói?

Có liên quan gì đến nàng không?

Tuy trong lòng vô cùng nghi ngờ nhưng bây giờ Mộ Dung Thu thật sự không có cơ hội đi điều tra rõ. Nàng tin Vũ Văn Mặc cũng sẽ không nói cho nàng biết bí mật của hắn. Tựa như trong lòng nàng ẩn giấu một bí mật lớn không ai biết, nàng sẽ không dễ dàng nói với một người khác. Dù sao những ý nghĩ này cũng chỉ là phán đoán của nàng mà thôi. Vừa rồi trong tình trạng hoảng hốt như vậy, nàng cũng không thể nhìn rõ về mặt hai người kia.

Và lại, lúc này nàng đang ở hậu viện Vương phủ, sự tiếp xúc với tin tức bên ngoài đã ít càng thêm ít. Có thể biết đến cũng chỉ là những lời đồn đãi ai ai cũng biết. Vì vậy, việc duy nhất nàng có thể làm đó là chờ đợi thời cơ. Hoặc cũng có thể chờ không bao lâu sẽ biết đến cuối cùng là chuyện gì, để nàng hiểu rõ ánh mắt hôm nay của Tạ Nguyên và Triệu Sơ.

Nghĩ vậy, Mộ Dung Thu nằm trên giường không bao lâu đã ngủ say.

Mà đêm đó, ở cách vách, ba người nói chuyện tới sáng. Trước khi mặt trời ló dạng, Triệu Sơ và Tạ Nguyên mới cùng rời đi.

Khi Mộ Dung Thu tỉnh dậy thì trở lại phòng.

Vũ Văn Mặc đã ăn mặc chỉnh tề đứng bên cửa sổ, dường như có ý chờ Mộ Dung Thu.

Nhận thấy được phía sau có người đi tới, Vũ Văn Mặc đang chấp tay sau lưng liền xoay người. Nhìn về phía Mộ Dung Thu, sâu trong đáy mắt lóe lên những tia sáng làm người khiếp sợ.

"Cho người thou dọn đồ đạc của bản Vương đi, bản Vương trở lại Tiền viện. Mấy ngày nay hầu như sẽ không có dịp đến đây. Chờ mọi chuyện giải quyết xong xuôi, bản Vương sẽ quay lại Mai viên. Về việc thay bằng đôi thuốc trong những ngày này, bản Vương sẽ sai người khác. Riêng chuyện của Đại phu nhân, người xem rồi xử lý. Nếu không muốn những tay vào mấy chuyện bản thủ này thì giao cho Thẩm Trắc phi." Giọng hắn khàn khàn như ra lệnh, cũng không biết là dạn dỏ hay là lo lắng.

Đôi mắt Mộ Dung Thu lóe lên, mím môi thật chặt, nửa ngày mới trả lời: "Vâng. Chi cần xác định thần thiếp sẽ báo cho Thẩm Trắc phi."

Hắn gật đầu rồi xoay người sang chỗ khác. Giọng hắn đều đều xa xăm: "Nghe nói tình cảm giữa Vương phi và Mộ Dung Tướng quân cũng không thân thiết. Ở phủ Tướng quân, trong mắt Mộ Dung Tướng quân thì Mộ Dung Lạp và Mộ Dung Lâm giống như trưởng nam trưởng nữ dòng chính? Thậm chí với phu nhân, Mộ Dung Tướng quân cũng chẳng quan tâm. Gần đây phu nhân càng ngày càng không khỏe."

"Mẫu thân tuổi đã lớn, nhan sắc không còn như xưa, đương nhiên không so được với những nữ nhân trẻ trung xinh đẹp." Mộ Dung Thu nhướn mày, hai mắt tràn đầy thắc mắc nhìn bóng lưng của Vũ Văn Mặc. Sao hắn lại đột ngột nhắc đến Mộ Dung Thu?

"Ừ. Phu nhân thật sự đã già." Giọng nói Vũ Văn Mặc càng thêm nặng nề.

Mộ Dung Thu nhàu chặt mày, Vũ Văn Mặc có ý gì? Là không có chuyện gì mới mới nhắc tới Mộ Dung Thu, hay là nghe tin Lý thị không khỏe muốn quan tâm một chút?

Vũ Văn Mặc lại xoay người, nhìn thẳng Mộ Dung Thu: "Tướng quân phu nhân không khỏe, mấy ngày nay nếu có thời gian thì đi thăm bà đi."

"Thần thiếp cảm ơn gia lo lắng." Mộ Dung Thu cúi đầu thấp giọng trả lời. Lòng của nàng đang run rẩy, Vũ Văn Mặc khác thường, ánh mắt của Triệu Sơ và Tạ Nguyên tối qua làm cho nghi ngờ lúc này của nàng nửa rõ ràng nửa mơ hồ. Không lẽ liên quan đến Mộ Dung Thu hoặc Lý thị?

Nhưng Mộ Dung Thu cũng lắm chí là một kẻ vũ phu, thân có võ công lại có người con rể như Nam Dương Vương, ông ta còn có thể làm ra chuyện gì? Chẳng lẽ là Lý thị? Thân thể Lý thị vốn yếu ớt, thông qua quan sát của nàng thì đã sắp tới, chỉ còn cố gắng qua được mấy ngày. Nếu khát vọng sống của Lý thị mạnh hơn một chút có lẽ còn có thể chống đỡ được một hai tháng, nhưng nếu đã mất đi ý chí muốn sống thì cùng lắm cũng chỉ được mười ngày nửa tháng mà thôi.

Là vì việc này?

Không... Tuyệt đối không đơn giản như vậy.

"Tạ Nguyên nhờ bản Vương nhân với người, sau này hân sẽ đến nữa, nhất định phải cùng người tranh luận một trận, tuyệt đối sẽ không để người làm cho á khẩu không trả lời được." Vũ Văn Mặc khẽ cười nói. Trong mắt hân có nhàn nhạt tươi cười.

Mộ Dung Thu còn chưa thoát khỏi mơ ý nghĩ hỗn độn bỗng nghe được lời này, không khỏi sùng sốt. Lát sau mới phản ứng được, cười nói: "Tạ công tử lớn thật giống một cô nương. Thật sự làm cho thần thiếp phải cảm thấy xấu hổ. Lúc ấy cũng chỉ là lỡ lời nói ra suy nghĩ trong lòng mà thôi. Tạ công tử không cần để bụng."

"Hân sẽ không để bụng, mấy ngày nay hân cũng không uống rượu." Vũ Văn Mặc cười trả lời.

Đây chính là lần đầu tiên Mộ Dung Thu nhìn thấy Vũ Văn Mặc cười nhiều như vậy. Nụ cười này có vài phần chân thành khiến cho Mộ Dung Thu vốn nhay cảm liền phát hiện, trong nét cười ấy dường như mang theo vài phần lấy lòng.

Lòng nàng mạnh mẽ rung động. Hân...

"Nhớ kỹ lời bản Vương, có thời gian thì về thăm Lý thị." Vũ Văn Mặc nhắc lại lần nữa.

Mộ Dung Thu gật đầu, trong lòng càng thêm nghĩ ngợi. Cảm giác 'nắm không được sờ không tới' này làm nàng có chút mơ hồ. Đây là lần duy nhất từ khi xuyên qua tới nay, nàng như lạc trong sương mù nhìn không rõ bất kỳ thứ gì. Rõ ràng cảm giác chuyện này có liên quan đến bản thân nhưng cứ với mãi mà không thể chạm tay đến, ngược lại chân tướng càng cách nàng xa hơn.

Nàng âm thầm nắm chặt tay, nàng sẽ không để tình trạng này kéo dài lâu hơn.

"Mặc dù bản Vương không thể che chở cho phụ mẫu người, nhưng ngày này giờ này, tính mạng của Mộ Dung Thu người, nếu có ra sao thì bản Vương cũng sẽ bảo vệ đến cùng!"

Ánh ban mai rọi vào thân người hân, trên thân khoác hắc y, sắc mặt nghiêm túc nói một cách nặng nề như hứa hẹn, không chấp nhận bất kỳ ai phản đối.

Trong nắng sớm, vẻ mặt của Tu La địa ngục của hân làm Mộ Dung Thu thật lâu cũng không nói nên lời.

Đến khi Vũ Văn Mặc rời đi, Mộ Dung Thu cũng không cách nào mở miệng.

Hân là ý gì?

Hân có biết hân đang nói gì không?

Mộ Dung Thu cau chặt mày, đứng ở nơi hân vừa đứng, nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ. Sầu trong tâm bị chấn động! Giống như... Nàng không dám xác định, lời hứa này có phải là nói dối hay không!

Sau buổi cơm trưa, Tứ phu nhân lại đến, vẫn như cũ.

Vừa ngồi xuống đã dè dặt nói với Mộ Dung Thu: "Hôm nay thần thiếp phát hiện một phong thư trong phòng của Đại phu nhân!"

"Sao Tứ phu nhân lại thấy được?" Mộ Dung Thu gạt nhẹ vạt trà trong chén rồi mới cúi đầu nhấp một ngụm, cười nói. Từ rất nhân thân bí trả lời: "Thần thiếp thừa dịp Đại phu nhân đi tiểu tiện mà nhìn lên. Trên thư đại khái viết là tới nay Nhị gia hẹn gặp Đại phu nhân trong rừng cây nhỏ sau Vương phi."

Nghe vậy, Mộ Dung Thu đặt ly trà xuống, ngẩng đầu nhìn Tứ phu nhân, vẻ công kinh ngạc hỏi: "Không phải tối hôm trước mới gặp? Sao đêm nay lại hẹn nữa?"

Dựa theo tính tình cẩn thận của Đại phu nhân, sao dễ dàng để người ta phát hiện chuyện nàng có gian tình với nam nhân khác, đừng nói chỉ là thư từ chứng minh việc gian dâm!

"Thần thiếp cũng không biết. Chuyện hẹn hò của nam nữ làm gì mà để ý thời gian. Đêm tối là lúc dễ dàng 'yêu đương vụng trộm' nhất." Tứ phu nhân thấy Mộ Dung Thu có vẻ hơi nghi ngờ thì lập tức nói. Ánh mắt lóe lên như trông chờ.

"Có vẻ Tứ phu nhân rất am hiểu chuyện 'yêu đương vụng trộm' này? Còn biết rõ bọn họ nghĩ gì." Mộ Dung Thu nói đùa. Dứt lời, đôi mắt sắc bén nhìn Tứ phu nhân.

Từ rất nhân biến sắc, xấu hổ cười vài tiếng, vội giải thích: "Thần thiếp đâu biết nhiều như vậy. Có điều trước kia thường xuyên nghe người ta nói, trong các gia tộc lớn, bọn người dưới gian dâm với nhau đều chọn lúc nửa đêm. Càng lâu, hẹn hò càng thường xuyên, khó tránh bị người ta phát hiện. Vì vậy mới nghĩ đến chuyện của Đại phu nhân và Nhị gia."

Mộ Dung Thu gật đầu: "Đúng vậy. Thế thì đêm nay cũng đi rừng cây nhỏ nhìn qua một chút." Trò hay đã trình diễn. Thật ra nàng rất muốn nhìn, mấy chuyện này kết quả sẽ ra sao!

Tứ phu nhân thờ dãi nhẹ nhõm.

"Vâng. Tối nay chỉ cần thấy Đại phu nhân rời đi, thần thiếp sẽ lập tức đến báo cho Vương phi."

"Ừ." Mộ Dung Thu mỉm cười nói.

Sau khi Tứ phu nhân rời đi, một lát sau, Hồng Lăng liền từ ngoài trở lại. Dáng vẻ của nàng có chút vội vàng, vừa nhìn thấy Mộ Dung Thu, chưa kịp thở đã vội nói: "Nô tì vừa mới hỏi thăm Mã hộ vệ. Mã hộ vệ nói tối hôm qua Tứ phu nhân đã đi ra ngoài, là đến rừng cây nhỏ. Mà Đại phu nhân không có động tĩnh gì."

"A?" Mộ Dung Thu nhướn mày. Xem ra, Tứ phu nhân đúng là có chuyện giấu nàng! Hơn nữa, dám ở sau lưng sử dụng thủ đoạn!

Tứ phu nhân này đúng là nhẫn nại, tính toán trong một thời gian dài như vậy, chỉ sợ là đang chờ cơ hội này!

Về phần Vũ Văn Khải... Một con quý báo sắc không hơn không kém!

"Nói với Mã hộ vệ, xế chiều cho bọn thị vệ nghỉ ngơi. Buổi tối sẽ có chuyện cần." Mộ Dung Thu nói với Hồng Lăng.

Hồng Lăng gật đầu đáp: "Vâng ạ."

Bóng tối rất nhanh đã buông xuống, bầu trời đêm muôn vàn ánh sao, gió thổi nhẹ nhàng mát rượi. Đêm đẹp như thế đúng là rất thích hợp để làm vài chuyện gì đó.

Sau khi dùng xong cơm tối, Mộ Dung Thu nhàn nhã ngồi trong phòng nghiên cứu y thuật. Đứng lúc nàng đọc say mê thì nghe có tiếng gõ cửa: "Bẩm Vương phi, Tứ phu nhân cầu kiến."

"Cho nàng vào." Khoe miệng Mộ Dung Thu nhếch lên, đến rồi sao! Nàng vừa cất xong sách đi thì Tứ phu nhân bước vào.

"Thần thiếp bái kiến Vương phi. Bẩm Vương phi, Đại phu nhân đã đi đến rừng cây nhỏ. Giờ chúng ta cũng mau đi thôi." Vừa vào, Tứ phu nhân đã vội cùng lo lắng nói.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu cười nhẹ: "Không cần gấp, chờ thêm một lát."

"Còn chờ gì nữa? Nếu Vương phi không đi nhanh thì không thể bắt tận tay Đại phu nhân được." Tứ phu nhân càng thêm vội vàng.

Mộ Dung Thu mỉm cười: "Tứ phu nhân đừng vội, ngồi xuống đợi thêm chút nữa đi. Bản Vương phi vừa ăn chút cháo, bụng có hơi khó chịu, vẫn chưa thể đi lại."

"Cái gì?" Tứ phu nhân nháu mày, trong lòng bất an ngồi xuống, đứng ngồi không yên y như ghé có đĩnh.

"Đò sao bản Vương phi đang có thai, không thể quá vất vả. Một chút nữa sai người đi báo cho Thẩm Trắc phi cùng đến. Nếu chuyện này là thật thì cần phải xử lý khéo léo." Mộ Dung Thu lại cười nói.

Tứ phu nhân thấy Mộ Dung Thu cũng không định đứng lên, còn muốn ngồi tiếp để đợi Thẩm Trắc phi đến. Từ Trúc viên đến Mai viên, phải mất chừng hai đến ba khắc. Lúc này nếu không tính đến thời gian, khi tới rừng cây nhỏ chắc chắn thấy được gì. Đang lúc nàng muốn mở miệng thuyết phục Mộ Dung Thu thì Hồng Lăng đi vào, cung kính nói với Mộ Dung Thu: "Vương phi, có thể đi rồi."

Nàng từ chỗ Mã hộ vệ biết được tin tức, xác định Đại phu nhân và Nhị gia chia nhau đi đến rừng cây nhỏ phía sau.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu quay đầu cười nói với Tứ phu nhân: "Được rồi. Tứ phu nhân, chúng ta đi trước vậy. Lát nữa Thẩm Trắc phi sẽ đến rừng cây phía sau là được."

Tứ phu nhân thấy thế, linh cảm có điềm xấu, cảm thấy Mộ Dung Thu hình như không hoàn toàn tin tưởng nàng! Đặc biệt vừa rồi ánh mắt nàng ta nhìn nàng, giống như đã thấy rõ nàng! Nghĩ đến đây, con người của Tứ phu nhân co rụt. Nhưng bấy giờ muốn lui bước cũng đã muộn.

Ngoài Mai viên, Mã hộ vệ sớm đã đứng chờ. Khi Tứ phu nhân nhìn thấy Mã hộ vệ thì có hơi bất ngờ. Nàng ta nghiêng đầu nhìn thoáng qua khuôn mặt tươi cười nhàn nhạt của Mộ Dung Thu, trong lòng hơi chấn động. Mộ Dung Thu chuẩn bị rất chu toàn! Thế nhưng, nàng ta dè dặt cẩn trọng như thế mới khiến Tứ phu nhân sợ hãi.

Rừng cây nhỏ cách Mai viên cũng không xa, khoảng canh ba thì bọn họ cũng vừa tới.

Đi trong đêm tối, Mộ Dung Thu nhếch môi mỉm cười, không biết một lát sẽ gặp được chuyện gì đây!

Rừng cây nhỏ cũng không lớn, nhưng vì nằm ở nơi hoang vắng sau Vương phủ nên gần như không có ai lui tới. Không ngờ một nơi như thế lại được chọn làm nơi 'yêu đương vụng trộm'.

Họ vừa đến rừng cây nhỏ đã nghe thấy tiếng kêu quỵên rũ có phần dè dặt của nữ nhân từ bên trong truyền tới, còn có tiếng thở thò kệt của nam nhân.

Loáng thoáng còn nghe được tiếng nam tử kia nói: "Khả Nhi, sao hôm nay lại chọn chỗ này để tình tứ thế? A ...!"

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 82

"A ...!" Trong gió nhẹ, giọng nói yêu kiều của nữ nhân lúc rên rì khóc la, thỉnh thoảng lại hết lên, mỗi lúc một gấp gấp hơn. Tiếng thở thò kệt của nam nhân cũng càng ngày càng nặng.

Lời chất vấn của nam nhân kia, nữ nhân còn chưa kịp nghe đã bị gió thổi tán, bị từng trận khoái cảm ập tới che phủ.

Mộ Dung Thu nhướng mày. Đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy hiện trường xuân cung đỏ! Tại một đêm nguyệt hắc phong cao*, nghe qua khiến ai cũng cảm thấy dựng tóc gáy. Nghiêng đầu nhìn lại, những người đi theo nàng và người tới trước đều rất bất ngờ trước tình cảnh này, đồng loạt cúi đầu.

*: tối trời gió lớn, thích hợp làm việc mờ ám

Tứ phu nhân hiển nhiên vội cùng khăn trương, nhưng mà khi nàng ta nghe được âm thanh nam nữ hoan ái thì nhẹ nhàng thờ ra một hơi.

Mã hộ vệ không hổ là trầm ổn, đáng được Vũ Văn Mặc tin cậy, trên khuôn mặt luôn luôn của gã không thấy bất kỳ biểu tình gì, ngay cả hai người hộ vệ đi cùng cũng không hề biến sắc.

Hồng Lăng nhìn Mộ Dung Thu nói: "Vương phi, đi vào không a?"

Mộ Dung Thu lắc đầu: "Không. Nàng không hưng phấn đến mức đó, mà càng muốn chờ xem người ta xử lí như thế nào. Chờ một lát đi, Thẩm Trắc phi chắc tới nhanh thôi."

Dứt lời, đuôi mắt nhìn lướt qua người đang rất bình tĩnh, Tứ phu nhân.

"Vâng a."

Trong rừng cây không ngừng truyền đến tiếng rên rì. Một đợt lại một đợt. Xem ra đây là lần thứ hai!

Một lát sau, đoàn người Thẩm Trắc phi đến.

Từ xa Thẩm Trắc phi đã nhìn thấy đèn lồng đỏ phía trước, cũng nhìn thấy vài bóng người đứng quanh quãng sáng của đèn lồng.

"Chừ thôi, xem ra chuyện Đại phu nhân gian díu với người khác là thật. Nếu không Vương phi sẽ chẳng sai người tới gọi người." Từ Ngọc đi sát phía sau Thẩm Trắc phi, nói khẽ.

"Gọi ta đến là muốn lợi dụng ta làm việc thay nàng mà thôi. Nàng đưa ra ý này đúng là rất hay!" Thẩm Trắc phi hừ lạnh một tiếng, lạnh giọng trả lời.

Đợi khi đến trước mặt Mộ Dung Thu, Thẩm trắc phi nhẹ nhàng thi lễ: "Muội muội bái kiến tỷ tỷ."

"Không ngờ Thẩm Trắc phi tới nhanh như thế. Vậy thì không cần chờ nữa, chúng ta vào thôi." Mộ Dung Thu gạt đầu, ôn nhu cười nói.

Thẩm trắc phi đáp: "Vâng." Nàng phát hiện Tứ phu nhân đứng bên cạnh Mộ Dung Thu, nàng ta sao lại ở chỗ này? Nghe người ta nói, mấy ngày này nàng ta khá gần gũi với Mộ Dung Thu! Không ngờ nhanh như vậy đã được Mộ Dung Thu tin tưởng.

Ngay lúc mọi người theo âm thanh đi vào, Tứ phu nhân càng đi càng chậm, cuối cùng rút lại phía sau hộ vệ.

Trong rừng cây, âm thanh rên rì càng ngày càng yếu, mơ hồ trong đó truyền đến giọng nói của nam nữ.

"Qua lần này cũng không biết khi nào mới có thể lại gặp nhau đây." Giọng nam nhân.

Nữ nhân đáp: "Có điều rừng cây nhỏ này có thể xem là một nơi kín đáo, nửa đêm chẳng còn ai tới. Về sau có cơ hội chúng ta gặp nhau ở đây đi."

"Đúng rồi, Khả nhi, người vẫn chưa trả lời gia, sao người biết nơi này?"

Suy nghĩ của Đại phu nhân vốn còn hỗn loạn trong hơi thở tình dục, nghe được câu hỏi của Vũ Văn Khái, ý thức còn chưa kịp phục hồi đã nghe tiếng bước chân càng ngày càng gần.

"Có người đến!" Đại phu nhân như chim nhỏ bị kinh hãi đứng bật dậy, trường bào nam nhân vốn che trên người người tuột xuống, nhất thời cơ thể trần như nhộng hiện ra dưới ánh trăng. Nàng vội nhặt y phục bên cạnh lên, hấp tấp quấn lại.

Vũ Văn Khái nhủ thầm: "Đã trễ thế này sao còn có người tới?" Tuy hẳn nghĩ ngờ nhưng tiếng bước chân kia rõ ràng không phải chỉ một người, nên cũng cuống quýt mặc y phục vào.

Ánh sáng của đèn tới rất nhanh, khi y phục của Vũ Văn Khái và Đại phu nhân còn chưa chỉnh tề, một hàng sáu bảy người đã ở trước mặt hai người bọn họ.

Nhìn về hướng đèn lồng màu đỏ, tay Đại phu nhân đang cột dây áo khựng lại, đó là Mộ Dung Thu, Thẩm Trắc phi! Phía sau hai người này còn có vài nha hoàn và ba tên hộ vệ!

Đại phu nhân y phục không chỉnh tề, đầu tóc rối bời, sắc mặt đỏ ửng, trong không khí còn có hương vị đậm mị. Ngay cả nếu người khác không nghe được mấy câu nói vừa rồi của bọn họ mà chỉ cần thấy tình cảnh trước mắt là có thể chắc Đại phu nhân và Vũ Văn Khái có gian tình!

Trong lúc tay chân luống cuống, Vũ Văn Khái bên cạnh đã mặc xong y phục. Hắn vuốt lại đầu tóc có chút toán loạn, dè dặt nhìn về phía Mộ Dung Thu cùng Thẩm trắc phi, cười nói: "Thật là trùng hợp, sao tối nay mọi người lại cùng đến rừng cây nhỏ này tán bô thế? Nhị đệ ta vừa mới gặp Đại phu nhân, giờ lại gặp tâu tử và Thẩm Trắc phi."

Nghe vậy, sắc mặt Thẩm Trắc phi sa sầm. Nàng nghiêng đầu nhìn về phía Mộ Dung Thu, thấy vẻ mặt Mộ Dung Thu chẳng chút dao động, vô cùng bình tĩnh.

Mấy người đối diện cũng không trả lời. Vũ Văn Khái nhất thời kinh hoàng. Hắn cười ngây ngô vài tiếng rồi muốn từ bên cạnh mấy người Mộ Dung Thu rời đi.

"Cũng không còn sớm, ta về nghỉ ngơi."

Hắn muốn bỏ đi làm cho Đại phu nhân sợ hãi, sắc mặt tái nhợt! Thấy hành động của Vũ Văn Khái, nhất thời sắc mặt lại đỏ lên. Gặp tình huống này mà hắn lại để nàng một mình đối mặt! Dù sao cũng là hắn hẹn nàng ra! Vốn tưởng nơi này kín đáo, không ngờ vẫn bị người khác phát hiện! Đại phu nhân hiểu rõ, dù lúc này nàng có lý do rõ ràng đến đâu, Mộ Dung Thu và Thẩm Trắc phi cũng sẽ không tin tưởng, dù sao không ai là người mù.

Thế nhưng, nàng thật ra không lo lắng việc Mộ Dung Thu và Thẩm Trắc phi sẽ đuổi tận giết tuyệt, người gian díu với nàng là Nhị gia của phủ Nam Dương Vương. Nếu chuyện này truyền đi, người mất mặt đầu tiên chính là Vũ Văn Mặc!

"Nói xem, là chuyện gì xảy ra?" Mộ Dung Thu lạnh giọng hỏi.

Thẩm Trắc phi sắc mặt âm trầm, dù Đại phu nhân đến cũng có phải là thiếp của Vũ Văn Mặc không, giờ gây ra chuyện đáng chê cười như vậy, nếu truyền ra ngoài thì thế diện Vương phủ biết để vào đâu? Hơn nữa người gian díu với thiếp của Vương gia lại chính là Vũ Văn Khái! Làm sao Vũ Văn Mặc chịu nổi điều này? Sắc mặt Thẩm Trắc phi lúc này muốn bao nhiêu khó coi là có bấy nhiêu. Nàng nhìn về phía Vũ Văn Khái, giọng nói cũng lạnh như băng: "Nhị gia và Đại phu nhân bắt đầu từ khi nào?" Vừa rồi hai người đó nói chuyện bọn họ nghe được rất rõ ràng. Lời nói quen thuộc như thế tuyệt đối không phải lần một lần hai là có thể, yêu đương vụng trộm cũng không phải sớm một chiều.

Mấy người Mã hộ vệ nhìn chăm chăm Vũ Văn Khái.

Vũ Văn Khái bị nhìn đến nổi tức giận!

Hắn cau mày nói: "Hai chúng ta chỉ là gặp dịp thì chơi."

Lời này vừa nói ra, khoe miệng Mộ Dung Thu đã không khểnh chế được mà cong lên. Câu trả lời này của Vũ Văn Khái khiến nàng hết sức bất ngờ! Lúc này giữa họ còn có ích gì? Thế nhưng, nãy lời vừa rồi của Đại phu nhân và Vũ Văn Khái

một lần nữa vang lên trong đầu. Về chuyện này còn rất nhiều điểm đáng ngờ! Xem ra muốn biết kết quả là chuyện gì xảy ra, còn phải tìm hiểu từ phía Tử phu nhân. Nàng nghiêng đầu nhìn quanh nhưng không thấy bóng dáng Tử phu nhân.

Đôi mắt dần lạnh đi, vẻ mặt Mộ Dung Thu bực bội, hiện tại nàng hoàn toàn có thể khẳng định, việc này tuyệt đối có liên quan đến Tử phu nhân!

Thân hình Đại phu nhân run run, nàng nghe Vũ Văn Khải giải thích mà trái tim như chết lặng. Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch càng thêm tái nhợt! Lúc này, sao còn có thể thấy thấy khuôn mặt nhiễm dục vọng vừa rồi! Đây không phải là tự lấy đá đập chân mình?

"Đại phu nhân, nếu ngươi không lên tiếng, bản Vương phi cũng không biết xử trí ngươi thế nào mới là thỏa đáng nhất." Mộ Dung Thu cau mày nói.

Nghe vậy, Đại phu nhân quý sụp xuống, thần sắc trong trẻo nhưng lạnh lùng, không một tia sợ hãi: "Nếu Vương phi và Thẩm Trắc phi đã thấy được, còn có nghi ngờ gì nữa? Đứng là ta đã gian dâm với Nhị gia." Mặc dù vậy nhưng thân hình run rẩy kịch liệt đã bản đúng sự bình tĩnh của nàng!

"Ngươi! Nói với nói vấn cái gì!" Vũ Văn Khải tức giận quát một tiếng! Nói gì đi nữa cũng không thể thừa nhận chuyện này, bằng không để Vũ Văn Mặc biết, chỗ nào còn có đường sống cho hắn!

Nhìn vẻ tức giận của Vũ Văn Khải, Đại phu nhân kinh thường cười. Không thể ngờ hắn là một nam nhân vô trách nhiệm và hèn nhát như thế! Đã đến nước này, là hắn liên lụy đến nàng mà hắn còn trốn tránh. Ở trong mắt mọi người, hắn cùng thằng hề gánh hát có khác gì nhau?

"Nhị gia cho rằng lúc này phủ nhận sẽ có người tin sao?"

Lời này vừa nói ra, thân hình Vũ Văn Khải lao đảo, không ngừng lui về phía sau, đến khi đụng một cái cây cao to phía sau mới dừng lại, sắc mặt tái nhợt nhìn về phía Mộ Dung Thu và Thẩm Trắc phi.

Trong lòng Mộ Dung Thu cười lạnh. Đại phu nhân và Vũ Văn Khải rơi vào tình trạng này đều do hai người tự làm tự chịu. Không ai động tĩnh, dù sao người đáng thương tất có chỗ đáng hận, mà hành vi lúc này của Vũ Văn Khải xem ra còn không bằng một nữ nhân!

"Tỷ tỷ, chuyện này xử lý như thế nào?" Thẩm Trắc phi thấp giọng hỏi. Dù sao chuyện này liên quan đến thể diện Vương phủ. Nếu truyền ra ngoài, chắc chắn khiến người người chê cười phủ Nam Dương Vương!

Mấy người trong rừng cây nhỏ đều nhìn Mộ Dung Thu, cùng dõi nàng trả lời.

Mộ Dung Thu yên lặng.

Mọi người tưởng rằng Mộ Dung Thu đang khó xử, cho nên mới phải yên lặng lâu như vậy. Mộ Dung Thu ngẩng đầu, ngáp một cái. Bàn tay trắng nõn nhẹ nhàng xoa huỷet thái dương, ưỡ oái nói: "Sau khi có thai rất dễ mệt mỏi, vừa rồi lại đang muốn đi ngủ. Đứng rồi, vừa này Thẩm Tắc phi hỏi bản Vương phi cái gì?"

Thẩm Trắc phi nhu mày, nhẫn nại hỏi lại: "Xử trí Đại phu nhân và Nhị gia như thế nào?" Nàng không tin Mộ Dung Thu không nghe rõ lời của nàng! Rõ ràng muốn nàng khó chịu.

Sắc mặt Đại phu nhân tái nhợt, hoảng hốt nhìn Mộ Dung Thu. Nàng và Mộ Dung Thu đứng là từng có va chạm. Nàng đã vài lần hăm hại Mộ Dung Thu, nghĩ là lần này Mộ Dung Thu sẽ không dễ dàng nhẹ tay với mình.

Lại nhìn Vũ Văn Khải bên cạnh đã sợ tới mức nói không ra lời! Kinh thường trong mắt Đại phu nhân càng đậm. Nàng vốn cho rằng hắn là nam nhân chân chính, không thể tưởng tượng được là gan còn không lớn bằng một nữ nhân như nàng.

Mộ Dung Thu lại ngáp một cái, nhìn Thẩm trắc phi, cười nói: "Thẩm Trắc phi quản sự hơn hai năm, chút chuyện nhỏ này để Thẩm Trắc phi ngại tới xử lý đi. Bản Vương phi có thai không được tức giận, cũng không thể thức đêm. Nên quay về Mai viên, làm phiền Thẩm Trắc phi vậy." Nàng đến đây cũng chỉ để xác định một việc mà thôi, bây giờ đã xác định, không đáng làm cho tay mình dính máu. Nếu Thẩm Trắc phi thích quản sự như vậy, thì chuyện này giao cho nàng ta giải quyết đi!

Thẩm Trắc phi nghe vậy, trong lòng lửa giận càng tăng cao. Không thể tưởng tượng được Mộ Dung Thu lại đem chuyện khó giải quyết như vậy hoàn toàn đẩy hết cho một mình nàng! Một câu 'ta có thai' đã làm cho không ai có thể phản bác! Nếu nàng từ chối, Mộ Dung Thu chắc chắn sẽ nói lại 'chút chuyện nhỏ này cũng không làm được sao người có thể quản sự'? Dù làm cách nào nàng cũng đều chịu thiệt!

"Cố điều chuyện này liên quan đến thể diện của Vương gia, Thẩm Trắc phi cần phải giải quyết nhanh chóng một chút, không nên để nhiều người biết việc này. Phải làm gì thì cứ làm, cần nhẫn tâm thì nhẫn tâm, nên khoan dung thì hãy khoan dung một chút." Mộ Dung Thu che miệng ngáp vài cái rồi nhẹ giọng dặn dò Thẩm Trắc phi.

Nghe vậy, Thẩm Trắc phi âm thầm cắn răng, trên mặt không dám có một tia bất mãn, chỉ có thể gật đầu đáp: "Muội muội xin nghe lời tỷ tỷ dạy, chắc chắn sẽ không để cho tỷ tỷ bận tâm."

"Được. Vậy bản Vương phi quay về Mai viên đây." Mộ Dung Thu gật đầu, sau đó quả thực không quay đầu lại rời đi.

Đại phu nhân vốn đã thờ dài nhẹ nhõm một hồi, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt tỉnh táo không có một tia đồ ảm của Thẩm Trắc phi, trong lòng chợt lạnh, nhớ tới cách Thẩm Trắc phi đã từng đối phó Khương bà tử! Trước mắt, Thẩm Trắc phi vì có thể xử lý ổn thỏa việc này, không để người khác bàn tán, khiến Vương gia vừa lòng, chắc chắn sẽ không nhân từ mà nương tay với nàng! Nàng lập tức xui lo trên mặt đất, thật ra lúc này nàng rất tình nguyện để Mộ Dung Thu xử lý mình!

Lúc này cho dù hối hận cũng đã muộn. Sớm biết như thế thì không nên có suy nghĩ muốn hồng hạnh vượt tường*, đêm nay càng không nên ra ngoài!

*: ý chỉ người phụ nữ đã có chồng nhưng còn ngoại tình

Vũ Văn Khải cười nịnh nọt nói với Thẩm Trắc phi: "Đều là người một nhà, một chút chuyện nhỏ này, Thẩm Trắc phi cứ giả vờ như không nhìn thấy là được. Về sau gia sẽ chú ý, tuyệt đối sẽ không để xảy ra chuyện tương tự."

Nghe vậy, Thẩm Trắc phi không nhịn được một tiếng cười lạnh, trong lòng đang buồn bực, lúc này nhìn đến sắc mặt gệ tôm của Vũ Văn Khải, không khỏi mở miệng nói: "Sớm biết như thế sao còn làm! Mã hộ vệ, đưa Nhị gia và Đại phu nhân đến Trúc viên cho ta xử trí." Giọng nói của Thẩm Trắc phi không có một tia cảm tình. Tiếp theo ra lệnh: "Chuyện tối nay không được truyền đi!"

"Vâng ạ."

Đại phu nhân biết tất cả đã kết thúc. Ngay sau khi giả vào Vương phủ, nàng luôn đề dặt cẩn trọng nhưng vì nhất thời mê muội mà đã bị hủy hoại chi trong chớp lát! Thẩm Trắc phi tuyệt đối không dễ dàng sống qua đêm nay. Nhưng nàng hiểu rõ, là Mộ Dung Thu muốn đưa nàng vào chỗ chết!

Vũ Văn Khải cũng không quá sợ hãi, dù sao hắn là Nhị đệ Vũ Văn Mặc, Thẩm Trắc phi tuyệt đối sẽ không làm gì hắn! Kết quả tệ nhất chính là bị đuổi ra khỏi phủ Nam Dương Vương mà thôi.

Thẩm Trắc phi nhu chặt mày nhìn Đại phu nhân và Vũ Văn Khải, đồng tử co rụt lại, lộ vẻ chán ghét hết sức rõ ràng.

...

Trên đường Mộ Dung Thu quay lại Mai viên, lúc này Hồng Lăng mới phát hiện thiếu một người: "Sao lại không thấy Tử phu nhân?" Rõ ràng cùng đi rừng cây nhỏ, sao bây giờ không thấy người?

"Gặp tình huống nguy hiểm, chạy." Mộ Dung Thu cười lạnh nói. Chiêu mượn dao giết người này của Tử phu nhân dùng không sai! Rõ ràng là nàng ta cùng Vũ Văn Khải ở trong rừng cây nhỏ đó gian dâm nhưng lại đổ oan lên đầu Đại phu nhân, người vốn hoan ái với cùng Vũ Văn Khải mới mấy lần!

Theo nàng đoán, sau khi Tử phu nhân biết chuyện Đại phu nhân và Vũ Văn Khải, bị ghen tị thúc đẩy nên đã lập ra cái bẫy này. Không thể tưởng tượng được cuối cùng Đại phu nhân lại thua trên tay Tử phu nhân!

Càng khiến nàng không biết nên cười hay không chính là Vũ Văn Khải, nam nhân này kết quả có chỗ nào tốt?

Hồng Lăng vô cùng khó hiểu: "Ỗ Vương phi là sao? Nó ư không hiểu."

Mộ Dung Thu lúc đầu cười khê: "Hãy giám sát chặt chẽ động tĩnh của Tử phu nhân." Tử phu nhân gây ra chuyện này vốn đã lo âu thấp thỏm, sợ là giờ đang rất lo lắng bị nàng đoán được chân tướng, vì vậy vừa rồi mới yên lặng rời đi.

Thế nhưng, thật ra chuyện này cũng không đáng gì nhiều với nàng! Dù sao tới hôm qua khi Mã hộ vệ nhìn thấy Tử phu nhân và Vũ Văn Khải chia nhau ra đi rừng cây nhỏ xong chắc chắn hắn đã bẩm báo việc này với Vũ Văn Mặc.

"Vâng. Nó tỷ sẽ để ý." Hồng Lăng đáp.

...

Hôm sau, khi đang dùng điểm tâm, Thẩm Trắc phi đã phái người đến báo lại.

"Đại phu nhân không tuân thủ nữ tắc, phạm vào thất xuất chi điều. Thẩm Trắc phi dựa theo quy củ phạt đánh bụng Đại phu nhân năm mươi trượng. Vì Nhị gia là Nhị đệ của Vương gia, Thẩm Trắc phi không tiện trách phạt, nhưng để tránh lại xảy ra chuyện tương tự, Thẩm trắc phi yêu cầu Nhị gia hôm nay phải ra khỏi phủ!" Tú Ngọc nhẹ giọng bẩm báo.

Mộ Dung Thu nhướng mày, thủ đoạn của Thẩm Trắc phi quả nhiên ác độc! Tuy Đại phu nhân gian dâm với người khác nhưng không có thai, mà Thẩm Trắc phi với một câu phòng ngừa hậu hoạn lại phạt đánh bụng năm mươi trượng! Diệt trừ nguy cơ ngày sau Đại phu nhân có thai khiến Vương gia mừng tiếng đội non xanh, hơn nữa dùng cách thức này, tương lai Đại phu nhân muốn có thai cũng rất khó chứ chưa nói đến chuyện có thể sống tiếp hay không.

Tú Ngọc thấy Mộ Dung Thu không nói, lại tiếp: "Nếu Đại phu nhân phạm vào thất xuất chi điều, theo lẽ thường nên bị huy*". Thẩm Trắc phi đã sai người đưa trả Đại phu nhân về Đổ gia."

*: bỏ, giống ly hôn đó

Mộ Dung Thu gật đầu: "Ừ, người lui ra đi."

"Vừa rồi nó tí có thấy Đại phu nhân. Đã hấp hối. Nghe người ta nói, đánh xong, nếu xương cốt khỏe mạnh rất nhanh có thể xuống giường đi lại. Có điều sau này không thể có thai. Nếu như không tốt, đời này cũng không thể xuống giường, cả đời

đều ốm yếu bệnh tật." Hồng Lăng thờ dài nói. Mặc dù Đại phu nhân yêu đương vụng trộm bị trừng phạt là đúng tội, nhưng lại không nghĩ rằng nàng ta sẽ bị đánh đến năm mươi trượng. Cứ như vậy, ngược lại không bằng chết đi còn hơn!

"Đồ gia có gia tài bạc triệu, muốn trị bệnh cho Đồ Khả là rất dễ dàng." Mộ Dung Thu nhân nhặt trả lời. Chẳng qua Đồ Khả là gian đúu với nam nhân mới bị bỏ, bị phạt, không biết Đồ gia có thể chấp nhận được nặng hay không! Lúc trước không phải Liễu Ngọc Nhi cũng vì tiếng thông dâm mà không được Liễu gia đưa về sao? Vì vậy nên cuối cùng Liễu Ngọc Nhi mới rơi vào kết cục như vậy. Chẳng qua tính chất câu chuyện của hai người không giống nhau, Liễu Ngọc Nhi dụ dỗ đáng恨 thực bị người vu oan, mà Đồ Khả lại là...

Ngoài cửa truyền đến giọng nói Thanh Bình: "Vương phi, Tần di nương quý ngoài cửa muốn cầu kiến Vương phi."

Nghe vậy, Mộ Dung Thu khẽ nhủ mảy. Lúc này Tần di nương tới là muốn cầu xin nàng dừng đuổi bọn họ khỏi Vương phủ? Tần di nương đúng là đa mặt dày.

Vũ Văn Khải phạm phải loại chuyện này, ăn cơm của Vũ Văn Mặc, uống nước của Vũ Văn Mặc, ở phủ của Vũ Văn Mặc! Còn không nghĩ đến hậu quả mà gian đúu với nữ nhân của Vũ Văn Mặc! Không chỉ một mà đến hai người! Tần di nương, bà ta còn có mặt mũi đến đây sao!

"Bảo Tần di nương ngày khác lại tới, hôm nay bản Vương phi không tiếp khách." Mộ Dung Thu lạnh giọng ra lệnh.

"Vâng!" Một lát sau, ngoài cửa lại truyền tới tiếng của Thanh Bình.

"Bẩm Vương phi, Tần di nương quý trước cửa không chịu đi. Bà ấy nói nếu không gặp được Vương phi tuyệt đối không đứng lên. Còn có, Tiết chương quý cầu kiến."

Tiết chương quý? Ông ta sẽ không đến gặp nàng trừ khi có việc. Chẳng lẽ là trong cửa hàng xảy ra chuyện?

"Đưa Tiết chương quý tới nhà kẻ dối một lát. Về phần Tần di nương, không cần để ý bà ta. Nếu quá lắm thì gọi Mã hộ vệ tới."

Tần di nương, người này thật sự là đáng ghét! Một chút lòng tự trọng cũng không có. Nàng không muốn đánh đáng gì với người như thế.

Nhà kẻ.

Tiết chương quý vừa thấy Mộ Dung Thu, lập tức đứng dậy ôm quyền nói: "Nô tài tham kiến Vương phi."

"Tiết chương quý không cần đa lễ. Ngồi xuống đi, cửa hàng có chuyện gì phải không?" Mộ Dung Thu ngồi xuống rồi hạ giọng hỏi.

Trên mặt Tiết chương quý đúng là rất lo lắng, nghe Mộ Dung Thu hỏi liền trả lời: "Cần đây, bên cạnh cửa hàng của chúng ta, thậm chí là trên phố đều mờ mịt cửa hàng giống như cửa hàng của Vương phi. Hơn nữa giá cả so với cửa hàng chúng ta thấp hơn gần ba phần! Vốn tưởng là bọn họ khai trương nên ưu đãi cho khách hàng mới, không ngờ đối phương lại kéo dài đến nửa tháng như thế. Gần như tất cả khách quen đều đến cửa hàng của bọn họ mà trong cửa hàng chúng ta đã nằm sáu ngày không có một cuộc mua bán nào."

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 83

Trên mặt Tiết chương quý đúng là rất lo lắng, nghe Mộ Dung Thu hỏi liền trả lời: "Cần đây, bên cạnh cửa hàng của chúng ta, thậm chí là trên phố đều mờ mịt cửa hàng giống như cửa hàng của Vương phi. Hơn nữa giá cả so với cửa hàng chúng ta thấp hơn gần ba phần! Vốn tưởng là bọn họ khai trương nên ưu đãi cho khách hàng mới, không ngờ đối phương lại kéo dài đến nửa tháng như thế. Gần như tất cả khách quen đều đến cửa hàng của bọn họ mà trong cửa hàng chúng ta đã nằm sáu ngày không có một cuộc mua bán nào."

"À?" Mộ Dung Thu nhủ mảy. Nàng đã từng xem qua hàng hoá mà mười cửa tiệm của nàng nhập về, toàn bộ đều được mua về với giá thấp nhất, nếu đúng như lời Tiết chương quý nói, như vậy việc làm của đối phương không chỉ hại người mà còn hại mình.

"Nô tài nghe nói là đối phương giá nhập hàng của đối phương cũng bằng chúng ta. Nô tài to gan đoán, bọn họ muốn dùng cách tổn hại lợi ích để chen ép chúng ta." Tiết chương quý hạ giọng nói.

Mộ Dung Thu nhìn Tiết chương quý, vẻ mặt mang theo chút lạnh lẽo: "Mấy ngày nay, mười cửa tiệm đã thua lỗ bao nhiêu?"

Tiết chương quý nghe vậy, mặt biến sắc, nhỏ giọng trả lời: "Đã lỗ gần năm ngàn lượng. Nếu tiếp tục kéo dài thì không quá một tháng, lợi nhuận của mấy tháng qua đều mất hết. Bọn nô tài (tất cả chương quấy) đã từng họp để bàn bạc cách xử lý, có điều đối phương quá mạnh vô lại, thật sự nghĩ không ra cách gì."

"Mấy cửa hàng đó là của ai?" Mộ Dung Thu lạnh giọng hỏi. Không cần suy nghĩ nhiều cũng có thể biết được, rõ ràng là có người muốn nhắm vào nàng!

"Là Đồ gia." Giọng của Tiết chương quý càng nhỏ hơn. Đồ gia là thủ phủ kinh thành nhưng họ chưa bao giờ nhắm vào các đại gia tộc. Nhưng không biết tại sao giờ lại nhắm vào Vương phi. Mười cửa tiệm, dù là kinh doanh ngành gì đều bị tổn thất nặng nề.

Đồ gia!

Trước đó vài ngày, bọn họ đã dùng đủ các loại thủ đoạn để đối phó nàng. Đồ gia đã sớm có dự mưu. Mộ Dung Thu khép hờ mắt, màu quang rét lạnh. Thương trường như chiến trường, dù là đối thủ sử dụng thủ đoạn nào cũng không bị coi là phạm pháp. Dù cho nàng có là Nam Dương Vương phi, cách làm hại người hại mình này của Đồ gia tất nhiên độc ác, âm hiểm, nhưng không tìm ra được sơ hở! Ngược lại, nếu như lúc này nàng lợi dụng quyền thế của nhà mẹ đẻ và phụ quân để ra tay với Đồ gia, chắc chắn sẽ làm người ta bản tán, thậm chí còn bị gèm pha. Dù sao, nếu muốn đứng vững trên thương trường thì phải dựa vào bản lĩnh của bản thân. Đồ gia nhà to nghiệp lớn, ở trên thương trường căn cơ thâm hậu, muốn chen ép mấy cửa hàng nho nhỏ cơ bản không mất bao nhiêu thời gian.

Nhưng mà, khỏe miệng năng khỏe con. Đối với việc kinh doanh thì trước giờ nàng luôn có hứng thú, càng khó lại càng muốn khiêu chiến! Có lý nào người ta đốt lửa, muốn nã pháo khai chiến, nàng lại không ứng chiến, nếu không ứng chiến thì năng sẽ có lỗi vì dễ họ nhục lòng! Huống hồ, đối với nàng, đây chính là chuyện tối khó gặp! Bất lý thời cơ này, cũng có thể nhân cơ hội kiếm thêm ít tiền!

Nhưng... Đồ gia là vì cái gì? Do Đồ Khả bày mưu đặt kế? Hay vẫn là... Vũ Văn Khải? Thấy nàng sống tốt thì không chịu nổi? Nếu đoán không sai, Đồ Khả và Vũ Văn Khải không thoát khỏi liên quan. Dựa vào thời gian, lại vừa đúng vào lúc nàng từng chen ép Vũ Văn Khải và Tần di nương.

"Vương phi, bây giờ nên làm gì?" Tiết chương quý vội hỏi. Loại tình huống tổn hại lợi ích này rất khó giải quyết.

Đối lập với sự lo lắng của Tiết chương quý, Mộ Dung Thu - người đã từng đối mặt với đủ loại nguy cơ trong kinh doanh ở hiện đại lại vô cùng thoải mái, chán mảy vừa cau nhẹ cũng gần ra. Nàng nhẹ nhàng cười nói: "Tiết chương quý không cần lo lắng. Bản Vương phi bảo đảm sẽ không có tổn thất gì, còn nhân cơ hội này kiếm được một khoản lớn."

"Vương phi có cách sao?" Mắt Tiết chương quý sáng bừng, lập tức hỏi.

Mộ Dung Thu gật đầu, hiểu rõ mọi chuyện rồi thì chỉ cần tinh táo sẽ nghĩ ra biện pháp giải quyết, cười hỏi: "Cần đây, có phải việc buôn bán lương thực trở nên phát đạt hơn?"

Tiết chương quý đáp: "Vị mấy năm nay vùng Giang Bắc không thu hoạch được bao nhiêu thóc lúa nên giá lương thực trong kinh thành đã tăng lên! Có điều những gia tộc lớn đều có tích trữ lương thực, kéo dài chừng một năm cũng không có vấn đề. Nhưng hiện tại thì lương thực vẫn đang tăng giá."

"Tốt, trong kinh thành còn có cái gì quý? Ai ai cũng nghĩ ra được?" Mộ Dung Thu lại hỏi.

"Còn có phù đệ*. Mấy năm gần đây, có rất nhiều gia tộc thích chuyển đến kinh thành sống. Vì vậy, phù đệ càng tinh nộ hoa lệ thì càng bị nhiều người tranh nhau mua." Tiết chương quý thành thật trả lời.

*: nơi ở của vương tôn, quý tộc, các gia tộc lớn

Mộ Dung Thu gật gật đầu, lại hỏi tiếp: "Nếu mua một toà phù đệ hoa lệ bằng một phần ba phù Nam Dương Vương thì cần bao nhiêu ngân lượng? À, vậy mười cửa tiệm còn trừ lại bao nhiêu hàng hoá?"

"Nếu là mua một toà phù đệ lớn như Vương phi vừa nói, cần khoảng mười vạn lượng. Về phần hàng hóa còn lại, bởi vì mấy ngày trước buôn bán vô cùng tốt, mỗi một kho trong mỗi cửa hàng đều có hơn một vạn kiện hàng. Tổng cộng có khoảng một triệu kiện hàng, nếu tính theo giá bán thì khoảng một triệu năm trăm ngàn lượng." Tiết chương quý trả lời. Bởi vì trừ nhiều hàng như vậy nên hẳn mới lo lắng. Nếu Đồ gia tiếp tục làm tới, mười cửa tiệm rất nhanh phải đóng cửa.

Mộ Dung Thu cúi đầu uống vài ngụm trà, suy nghĩ thêm một chút. Qua một lúc lâu, khi Tiết chương quý đang vô cùng khẩn trương, nàng mới trầm mặt nói: "Nội trong hai ngày ngươi dùng ngân lượng của cửa hàng đi mua phù đệ, một lớn một nhỏ. Mức độ lớn nhỏ cứ dựa theo lời bản Vương phi vừa nói. Lúa mạch mua một ngàn gánh."

"Nô tài tuân mệnh. Nhưng mà nô tài không biết vào lúc này Vương phi mua mấy thứ này làm gì?" Tiết chương quý thắc mắc. Bây giờ không phải hẳn là nên nghĩ cách giải quyết vấn đề khó khăn của cửa hàng sao? Sao Vương phi lại muốn mua lương thực và phù đệ?

"Chuyện liên quan đến sống còn của mười cửa tiệm, Tiết chương quý không cần hỏi nhiều. Trước khi Tiết chương quý làm xong việc bản Vương phi sai bảo, cứ đóng cửa các cửa hàng đi. Mấy ngày nghỉ thưởng cho Tiết chương quý và các chương quý khác của mười cửa hàng mỗi người mười lượng bạc, đúng lúc có thời gian vui vẻ bên người thân. Riêng người làm trong cửa hàng mỗi người hai lượng bạc. Nhớ lấy, trên cửa mỗi cửa tiệm đều dán một thông báo: «Việc kinh doanh của cửa hàng có vấn đề nên tạm thời đóng cửa mấy ngày để chỉnh đốn lại». Cụ thể phải làm sao để trấn an các chương quý khác và người làm, Tiết chương quý tự xử lý đi." Mộ Dung Thu thấp giọng dặn dò.

Tiết chương quý nghe xong vội gất đầu. Trong lòng biết Mộ Dung Thư đã có cách, sự nặng nề trên mặt liền biến mất. Dù sao nghỉ ngơi mấy ngày còn được thêm mười lượng bạc, không cần làm việc vất vả, loại chuyện tốt này chưa từng nghe nói ở cửa hàng khác. Xem ra, Vương phi quả thật là có biện pháp!

"Nô tài tuân mệnh. Vương phi yên tâm, nô tài chắc chắn có thể làm tốt việc này."

"Còn có, nếu gặp phải chương quỹ của Đỗ gia, cần biểu hiện ra vẻ mặt ừ rừ. Cũng có thể nói rằng sợ mình lại phải đi tìm chủ khác!" Mộ Dung Thư cười nói.

Tiết chương quý sững sốt, mới đầu còn hơi khó hiểu. Nhưng dù sao làm chương quỹ nhiều năm như vậy, phản ứng cũng rất nhanh. Đây là Vương phi không muốn để Đỗ gia biết chuyện gì đang xảy ra, làm chậm lại phản ứng của họ.

"Vâng!" Trên mặt đầy những nếp nhăn của Tiết chương quý rốt cuộc lộ ra vài phần tươi cười thoải mái.

...

Sau khi Tiết chương quý rời đi, Thanh Bình mang một khuôn mặt u sầu bước vào phòng: "Vương phi, Tần di nương quý ở bên ngoài khóc suốt suốt, khiến cho cả sân đầy người không thể làm việc, đã có vài người chỉ trích. Nếu Tần di nương quý tiếp, chỉ sợ không chỉ bị nói như thế."

Mộ Dung Thư xoa nhẹ huyết thái dương. MK! Xong chưa! Vừa mới hao tổn sức lực để nghĩ cách giải quyết khó khăn của cửa hàng, giờ lại có thêm Tần di nương này. CMN!

"Vương phi, Tần di nương này thật quá đáng. Dù sao người hạ mệnh lệnh buộc bà ta và Nhị gia rời khỏi phủ chính là Thẩm Trắc phi, sao lúc này lại đến gây chuyện ở chỗ Vương phi chứ!" Hồng Lăng vào nhà dâng trà nghe được Thanh Bình nói như vậy thì có chút bất bình lên tiếng.

Mộ Dung Thư cau mày nói: "Đi, chúng ta đi xem Tần di nương rốt cuộc muốn làm gì."

Xem ra, nếu nàng không ra, Tần di nương chắc là sẽ không bỏ qua. Ngay lúc nàng nghĩ như vậy, bên tai đã truyền đến từng đợt tiếng kêu khóc tan nát cõi lòng. Nhũ mào, không hổ là xuất thân từ kỹ viện, thật nhiều thủ đoạn!

Trước cổng lớn Mai viên, Tần di nương quý bật dưới đất kêu khóc: "Không có thiên lý! Chuyện này không liên quan đến Nhị gia! Tại sao lại đổ hết trách nhiệm lên người của Nhị gia chứ! Vương phi, người cũng không thể không quan tâm như vậy, dù sao Nhị gia cũng là Nhị đệ của Vương gia. Thành nhân cũng có khi sai lầm mà. Vương phi, người làm như vậy rất không đúng!"

Bốn phía, nhóm bà tử đã dần dần tụ tập xung quanh, xì xào bàn tán.

Tần di nương càng nói càng hăng, có thể do khóc quá lâu, giọng trở nên khàn khàn, nhưng vẫn nhất quyết không từ bỏ. Nhìn khí thế kia người không biết chuyện còn tưởng Mộ Dung Thư làm chuyện gì hại đến bà ta!

Mộ Dung Thư đi tới, bên tai nghe tiếng Tần di nương, trong lòng cười lạnh. Tần di nương là một người biết diễn trò, một người đơn độc, càng hát càng hăng say hơn.

Từ xa, Tần di nương đã thấy được Mộ Dung Thư đi tới, lập tức dùng giọng khàn khàn hô to: "Vương phi! Người không thể tuyệt tình như vậy! Giữa người thân với nhau nếu không giúp đỡ, đây không phải là làm cho người ngoài chê cười sao? Vương phi! Chuyện này thật sự không có liên quan gì đến Nhị gia, đừng vì một người ngoài mà ảnh hưởng tới quan hệ trong nhà!"

"Ồi, Tần di nương làm sao vậy?" Mộ Dung Thư đứng cách Tần di nương năm thước, trên cao nhìn xuống Tần di nương một cách khinh thường, cười lạnh hỏi. Thật là phần khích, trong sự vội vàng của cả đám người mà gào thét từng đợt từng đợt, là như vậy cả một buổi trưa mà không khát nước, đúng là kỳ tích!

Tần di nương nghe vậy thì sững sốt quên cả khóc. Một lát sau mới nghĩ tới tình huống hiện giờ, vội khóc hô: "Vương phi. Người phải làm chủ cho ta. Chuyện kia không có liên quan gì đến Nhị gia. Bây giờ phủ đệ còn chưa tìm được, sao có thể đuổi Nhị gia ra ngoài? Nếu để cho người ngoài biết, người ta sẽ nói về Vương phi và vVương gia như thế nào đây?"

"Chuyện này không phải Thẩm Trắc phi đã giải quyết sao? Tần di nương muốn hỏi rõ, chỉ sợ đã tìm nhầm người, cũng gây náo loạn nhầm chỗ rồi." Mộ Dung Thư thần nhiên nói.

Tần di nương lại sững sốt.

Mộ Dung Thư chán ghét nhìn đi chỗ khác, giọng nói vô cùng lạnh nhạt: "Tần di nương luôn miệng nói chuyện đó không có liên quan đến Nhị gia. Thế Tần di nương thử nói cho bản Vương phi biết, không liên quan đến Nhị gia, như vậy thì liên quan đến ai? Hay là Tần di nương muốn nói, đều là Đỗ Khá sai?"

Một câu nói khiến Tần di nương lại sững sốt. Nhưng lần này bà ta kịp phản ứng, nghe được tên Đỗ Khá liền nghiêng rằng nghiêng lợi nói: "Tất nhiên là Đỗ Khá sai. Nếu không phải Đỗ Khá dụ dỗ Nhị gia, sao Nhị gia lại làm ra loại chuyện này? Từ trước tới nay Vương phi là người hiểu lý lẽ, ngày hôm nay sao lại không chịu hiểu? Nhị gia còn là Nhị thúc của Vương phi."

Đúng là không chịu bỏ cuộc! Mộ Dung Thư cau mày, đột nhiên trầm giọng, nếu Tần di nương đã nói khó nghe như vậy, nàng còn ngại gì mà không nói khó nghe hơn nữa!

"Nói như vậy, Nhị gia ăn của Vương gia, uống của Vương gia, ở phủ của Vương gia, chẳng lẽ còn phải được ngủ cùng thiếp của Vương gia mới vào lòng? Tần di nương đừng quá phận. Nếu cứ làm ầm ĩ, ta không ngại cho người đẹp mặt! Nếu vẫn không phục, cứ đi tìm Vương gia phân xử đi. Nếu cảm thấy Vương gia cũng không có giải thích khiến các người vừa lòng, vậy thì đi Ứng Thiên phủ."

"Ngươi!" Tần di nương nghẹn lời, không nghĩ tới Mộ Dung Thư sẽ quyết tuyệt như thế. Một chút chuyện nhỏ cũng không giúp, còn ở trước mặt mọi người làm nhục bà!

Mộ Dung Thư quay sang hạ lệnh cho nhóm bà tử bên cạnh: "Còn ra thể thống gì nữa! Các người nhìn thấy Tần di nương thương tâm như thế mà không biết an ủi sao? Đờ đi nương đây. Nếu làm trễ giờ Nhị gia rời đi, các người có thể chịu trách nhiệm?"

Nghe vậy, sắc mặt của Tần di nương lúc đó lúc trắng. Không đợi bà tử tới đỡ dậy, tự mình lao đảo đứng lên, không đứng vững lại ngã xuống.

Mộ Dung Thư lạnh lùng nhìn, vẫn là câu nói kia, người đáng thương cũng có chỗ đáng hận. Hôm nay Tần di nương và Nhị gia bị như vậy đều do bọn họ gieo gió gặt bão, chẳng oán được ai.

Nàng xoay người đi vào phòng, cũng liếc nhìn Tần di nương.

Phía sau Tần di nương vô cùng không cam lòng nhìn bóng lưng Mộ Dung Thư, tức giận quát: "Mộ Dung Thư, đừng có húng quá sớm! Sau này nếu không có mấy cửa hàng đồ cưới giúp người, người còn có khả năng trả tiền thưởng cho nhóm nhà đầu bà tử nhiều như vậy sao? Ta sống không tốt, người cũng đừng mong được vui vẻ!"

Bước chân Mộ Dung Thư hơi ngừng lại, xoay người, lạnh lùng nhìn Tần di nương, tươi cười nói: "Tần di nương lên đường may mắn."

Tần di nương vô cùng căm hận, nhìn trừng trừng Mộ Dung Thư nửa ngày, môi run run, không nghĩ ra lời nào để phản kích. Bà ta không thể tưởng tượng được ngay cả việc này Mộ Dung Thư cũng không sợ. Bà nghĩ là nàng sẽ xoay người lại hỏi bà ta xem là có chuyện gì xảy ra! Kết quả chỉ nhìn cười, căn bản không thêm để ý! Tần di nương thở gấp, hai chân giẫm bình bịch.

Đám bà tử trong viện thấy Mộ Dung Thư đã đi xa liền khuyên Tần di nương nhanh trở về. Bà ta biết có gãy nữa cũng chẳng được gì đánh ôm hận rồi đi.

Về đến trong phòng, Mộ Dung Thư cười lạnh, quả nhiên, chuyện cửa hàng không tránh khỏi có dính dáng đến Vũ Văn Khải!

"Tần di nương không đi tìm Thẩm Trắc phi mà lại đến tìm Vương phi gây chuyện, những lời kia rất khó nghe. Vương phi tốt bụng không thêm so đo với bà ta chứ nếu ở nơi khác, làm gì tới phiền bà ta đến chất vấn, trách móc Vương phi." Hồng Lăng tức giận nói.

Mộ Dung Thư cười nhạt nói: "Không cần để ý."

Tần di nương biết rõ, biết Thẩm Trắc phi sẽ không để ý nên mới phái mang một tia hi vọng tới gặp nàng. Sợ rằng câu nói cuối cùng kia chính là đòn sát thủ. MN! Vũ Văn Khải thật đúng là tiểu nhân. Đối phó sau lưng không nói, còn để Tần di nương lợi dụng điểm ấy đến uy hiếp.

Ba ngày sau, Tiết chương quý đã thu xếp ổn thoả chuyện nàng giao phó.

Tiếp đó Mộ Dung Thư lại ra lệnh: "Tìm họa sĩ vẽ lại những chỗ đẹp nhất của hai tòa phủ đệ đi."

"Vâng." Tiết chương quý đáp. Sau đó bước lên giao cho Mộ Dung Thư hai tờ khế ước mua bán phủ đệ.

Mộ Dung Thư cầm xong, nhàn nhạt nhìn lướt qua, thấy không có vấn đề gì mới hỏi: "Ba ngày nay, cửa hàng của chúng ta đóng, đối phương có động tĩnh gì không?"

"Bẩm Vương phi, tất cả hàng hóa của đối phương đều tăng giá lên hai phần." Tiết chương quý thưa lại.

Nghe vậy, Mộ Dung Thư nhũ mào, lại trầm tư. Sau đó ngẩng đầu dặn dò Tiết chương quý: "Nếu không có gì ngoài ý muốn, đối phương hẳn là không chờ được mấy ngày tiếp sẽ tiếp tục tăng giá. Đợi đến khi đối phương khôi phục giá lúc trước, chúng ta khai trương thật lớn lần nữa."

"Nô tài có chỗ không hiểu, vì sao đối phương sẽ khôi phục lại giá ban đầu? Cứ như vậy, không phải khách hàng chắc chắn sẽ bị giảm đi ư?" Tiết chương quý khó hiểu hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 84

Mộ Dung Thu trả lời: "Không có đối thủ cạnh tranh, bọn họ tất nhiên không chịu mua bán nữa. Qua mấy ngày nữa sẽ khôi phục giá gốc, đến lúc đó khách hàng của bọn họ sẽ không bằng lòng, không quá ba đến năm ngày, bọn họ sẽ mất khách, chúng ta cần phải thực hiện thủ đoạn phản kích ngay lúc đó."

Tiết chương quý hai mắt sáng ngời, rốt cục cũng hiểu rõ suy nghĩ của Mộ Dung Thu, lập tức liền mười phần bội phục, thái độ so với trước kia còn cung kính thêm ba phần, nói: "Mấy ngày nay, nô tài luôn canh chừng động tĩnh của đối phương, chờ hai ba ngày nữa, họ khôi phục giá gốc, liền đưa hàng bán ra. Nhưng nô tài còn chưa rõ, Vương phi muốn hai phủ đệ cùng một ngân gánh lương thực để làm gì?"

"Khi mở cửa hàng buôn bán lại, tìm người sắp xếp mới cái bán thật cao, trên bàn treo những bức tranh đẹp nhất về hai tòa phủ, đồng thời đem một ngàn gánh lương thực đặt một bên. Trên bảng hiệu của hàng dán một câu: 'khí đến đây mua hàng hóa, chỉ cần tiêu trên một trăm lượng sẽ được một lần cơ hội rút thăm trúng thưởng. Phần thưởng cao nhất là một tòa phủ đệ xa hoa, cùng với lương thực quý giá.' Mộ Dung Thu cần thận dặn dò."

"Giải thưởng? Chỉ cần một trăm lượng đã có thể có được một tòa phủ đệ? Đây là mua bán lỗ vốn, Vương phi." Tiết chương quý nghe vậy vội vàng là lên.

Mộ Dung Thu mỉm cười, phát tay, "Không phải tất cả mọi người đều có thể trúng thưởng. Chỉ có hai tòa phủ đệ một lớn và một nhỏ, mọi người đều phải dựa vào vận may, ai trúng được thì của người đó. Không có gì tốt hơn cái này, ta tin khách hàng nào cũng thà tốn một trăm lượng để đổi lấy một tòa phủ đệ."

"Thì ra là thế." Tiết chương quý gật đầu, nghĩ tới số hàng hóa có trong mười cửa tiệm, "Hàng đang tồn trữ đều có thể bán ra ngoài, lợi nhuận đạt được nhiều hơn so với hai tòa phủ đệ cùng một ngàn gánh lương thực! Không thể tưởng tượng được Vương phi lại có thể nghĩ ra phương pháp hay như thế trong khoảng thời gian ngắn ngủi!"

"Làm một cái hòm sắt, sau đó khoét một cái lỗ ở trên sao cho tay người có thể lọt qua được. Bên trong bỏ vào những tờ giấy, viết tên phần thưởng lên vài tờ. Một ngàn gánh lương thực tách ra thành một trăm phần, mỗi phần có mười gánh. Nếu không trúng được phủ đệ cùng lương thực, người mua còn có thể có được vài món quà tặng đáng giá khác, hoặc có thể dùng ít ngân lượng của mình đổi lấy một gánh lương thực. Như vậy nếu người mua không rút trúng được giải thưởng lớn họ cũng sẽ vui vẻ ra về." Mộ Dung Thu cười nói.

Tiết chương quý gật đầu, vội lấy giấy bút ghi lại lời Mộ Dung Thu.

"Vâng, Vương phi nói rất đúng."

"Nhưng phần thưởng là tòa phủ đệ thì không thể viết nhiều, mỗi tòa lớn cùng nhỏ chỉ viết một tờ giấy. Mà phần thưởng nhỏ thì có thể viết nhiều hơn. Chỉ cần có người rút trúng thì phải bỏ tờ giấy đó đi không thể dùng lại nữa." Mộ Dung Thu trầm giọng dặn dò.

"Nô tài hiểu rồi." Tiết chương quý gật đầu đồng ý tỏ vẻ đã hiểu. Cách này thật tốt, trước đây chưa từng có người áp dụng nên mọi người sẽ rất nóng lòng muốn thử. Dù sao chỉ cần bỏ ra một trăm lượng mua hàng thì đã có cơ hội đạt được tòa phủ đệ xa hoa tình sao rồi!

Mộ Dung Thu mỉm cười gật đầu, tiếp theo lại dặn dò Tiết chương quý phải chú ý những thứ quan trọng khác, sau đó thương lượng chi tiết một ít việc.

Hôm sau, khi vừa ăn xong điểm tâm, Tiết chương quý phái người đến báo rằng đối phương đã khôi phục giá gốc. Sau khi thăm dò quả thật có người oán hận, mà họ chỉ nói vài câu trấn an cho có. Trong khoảng thời gian ngắn, cửa hàng của Đỗ gia lan rộng khắp đường lớn, thậm chí còn phải người tìm đến Tiết chương quý, muốn dùng giá thấp mua của hàng. Kết quả có thể nghĩ ngay, Tiết chương quý lập tức cự tuyệt.

Hai ngày sau, cửa hàng một lần nữa khai trương, hàng hóa bày ra mười phần đầy đủ hết. Mộ Dung Thu lại sai người nhắc nhở Tiết chương quý, toàn bộ hàng dự trữ bán xong không cần mua tiếp.

Nàng đã sớm tính toán, mười cửa tiệm này ngày sau cũng không có cơ hội kinh doanh nữa. Trong mắt nàng lóe sáng, bên môi tươi cười thêm mấy phần, chỉ hy vọng Đỗ gia thức thời một chút, đừng đi nhầm đường, làm uổng công nàng đã tính kế.

Lát sau, Thẩm Trắc phi đi đến. Bảy ngày nữa chính là sinh nhật của nàng ta, hàng năm tiệc sinh nhật đều được tổ chức trong phủ. Mấy ngày nay nàng ta rất bận rộn, không nghĩ được là nàng lại đến Mai viên.

Ánh mắt Mộ Dung Thu nhu hòa nhìn Thẩm Trắc phi, sau vài ngày không thấy, nàng ta gầy đi rất nhiều! Nhớ đến lúc nàng ta thể thắm, rung rung chạy đi, chỉ sợ gầy nhanh như vậy không phải bởi vất vả bỏ trí, mà là vì Vũ Văn Mặc?

Nói đến Vũ Văn Mặc, Mộ Dung Thu kiềm chế tươi cười. Nghe Hồng Lăng nói Vũ Văn Mặc đã nhiều ngày ra vào triều đình, trong thư phòng nến thấp sáng đến đêm khuya mới tắt, ngày hôm sau trời còn chưa sáng cũng đã xuất phủ.

Kết quả đã xảy ra chuyện gì khiến hắn không dễ ý đến thương thế mà không ngừng làm việc như vậy? Nàng không tự chủ nhu mày, việc này đâu có quan hệ với nàng?

Mộ Dung Thu không thể ngờ, kế hoạch mà nàng thực hiện ngày đó đã phát sinh những chuyện không thể dự đoán, cũng không cách nào biết trước được!

Thẩm Trắc phi nhận thấy được Mộ Dung Thu khác thường, mười phần kinh ngạc, ngày hôm nay Mộ Dung Thu sao vậy? Thế nhưng Thẩm Trắc phi cũng không nghĩ nhiều, nàng đem tâm mắt dừng ở bụng Mộ Dung Thu, hai tháng rồi sao? Nghe nói qua ba tháng bụng mới có thể lộ ra, đây là lần đầu nàng hoài nghi chuyện Mộ Dung Thu mang thai. Trong hậu viện, ngoài nàng ra nữ nhân đều không thể có thai. Tại sao Mộ Dung Thu lại có thể có, hơn nữa trong khoảng thời gian này Mộ Dung Thu chưa bao giờ có hiện tượng nôn mửa, điều này hình như có chút không bình thường.

Không thể... Vũ Văn Mặc chắc sẽ không vì Mộ Dung Thu mà nói dối. Nghĩ đến đây, trong mắt Thẩm Trắc phi chợt lóe lên tia sáng lạnh lẽo.

Mộ Dung Thu bắt gặp Thẩm Trắc phi đang nhìn bụng mình, khỏe miệng nàng không nhịn được nhẹ nhàng cong lên, đưa tay vuốt ve bụng, mắt lộ tia ôn nhu nói: "Hy vọng bản Vương phi có thể sinh tiểu tử tử giống như Vương gia, tương lai sẽ trở thành trụ cột nước nhà, kế thừa nghiệp lớn của Vương gia, cũng đáng yêu và nghe lời như Hiền nhi."

Nghe vậy, thần sắc của Thẩm Trắc phi có chút cứng ngắc, lời này của Mộ Dung Thu khiến nàng ném phải hương vị khó chịu vô cùng, nhưng vẫn ráng cười nói: "Đương nhiên, nếu tỷ ty sinh con trai thì vô cùng tốt."

"Ha ha, theo lời Thẩm Trắc phi, nếu bản Vương phi sinh con gái, như vậy không chỉ có bản Vương phi sẽ thất vọng, Vương gia càng sẽ thất vọng. Vì vậy bản Vương phi hy vọng lần này nhất định phải là tiểu thế tử. Huống hồ đại phu bắt mạch cũng nói tám chín phần là tiểu thiếu gia." Mộ Dung Thu đưa ống tay áo che miệng cười nói.

Vốn dĩ trong lòng Thẩm Trắc phi đã không thoải mái, thời gian này còn xảy ra nhiều chuyện như vậy khiến nàng ứng phó không nổi, cũng có chút đau đầu. Hiện tại lại nghe Mộ Dung Thu trái một câu tiểu thế tử, phải lại một câu tiểu thế tử, trong lòng càng không thể tự chủ được mà nổi lên phần hận, sau đó sắc mặt đại biến.

"Ô? Sắc mặt Thẩm Trắc phi sao lại kém như vậy? Có phải gần đây chuẩn bị tiệc sinh nhật quá mức mệt nhọc không? Nếu như bản Vương phi không mang thai, lúc này nhất định sẽ giúp đỡ ít nhiều cho Thẩm Trắc phi." Mộ Dung Thu lại nói tiếp, trên mặt lộ vẻ lo lắng hết sức rõ ràng, luôn miệng quan tâm Thẩm Trắc phi.

Thẩm trắc phi cũng sờ, trong lòng càng không thoải mái, nghĩ thầm Mộ Dung Thu rõ ràng là cố ý! Bất quá lời nói này thật ra nhắc nhở nàng rằng hôm nay tới gặp Mộ Dung Thu là có mục đích khác. Nàng liền dè dặt phần hận trong lòng, cười nhẹ nói: "Hôm nay muội tìm gặp tỷ ty là muốn hỏi xem tỷ ty thích ăn món gì. Dù sao bây giờ tỷ đang mang thai nên yêu cầu cao hơn đối với thức ăn, muội cũng là nghe người ta nói, sau khi mang thai khẩu vị sẽ thay đổi."

Mộ Dung Thu trong mắt xẹt qua một đạo tinh quang, nhân cơ hội ngập dài, nhắm mắt, một môi trả lời: "Nhiều ngày nay ta cảm thấy dường như ngủ không đủ."

"Nếu không tỷ ty ngủ một lúc đi, mùa thu ai cũng thích ngủ cả." Thẩm Trắc phi cười nói. Nàng càng mở miệng khuyên bảo lại càng muốn đánh một quyền, lấy lòng Mộ Dung Thu như thế có ích lợi gì chứ!

"Không được, lúc này nếu ngủ sẽ quá giờ cơm trưa. Lúc này Thẩm Trắc phi hỏi bản Vương phi thích ăn cái gì, phải không?" Mộ Dung Thu lắc đầu trả lời.

"Vâng. Muội sẽ sai đầu bếp hôm đó làm vài món tỷ ty thích ăn, cũng sẽ dặn dò đầu bếp chú ý một chút, cần phải cẩn thận nhiều hơn khi có thai. Nếu không..." Ánh mắt của nàng dừng ở bụng Mộ Dung Thu, đây mắt xẹt qua một tia âm tàn, nhưng trong giây lát đã lướt qua: "Mang thai tuy dễ dàng nhưng vẫn nên chú ý nhiều hơn."

Mộ Dung Thu mỉm cười gật đầu: "Làm phiền Thẩm Trắc phi phí tâm như vậy. Bản Vương phi sẽ cho Hồng Lăng dặn dò nha hoàn của Thẩm Trắc phi một tiếng." Khi nàng cúi đầu, khỏe miệng mang theo nét cười lạnh, không có việc sẽ không xum xoe, Thẩm Trắc phi quả nhiên không phải người muốn sống yên ổn! Vừa vận như ý của nàng!

Thẩm trắc phi cười khê: "Nhu thể rất tốt. Tỷ ty mau nghỉ ngơi đi, ngồi lâu quá chỉ sợ lại mệt."

Mộ Dung Thu cũng lười dây dưa cùng Thẩm Trắc phi, nếu nàng ta đã đạt được mục đích, như vậy không cần phải tốn thời gian nói chuyện, cả hai đều không thoải mái. Nàng gật đầu sai Hồng Lăng tiễn Thẩm Trắc phi.

Thế nhưng mấy ngày nay Mộ Dung Thu quả thật rất thích ngủ. Có lẽ do gần đây xảy ra quá nhiều việc, những chuyện vụn vặt cứ nối tiếp khiến nàng tương đối mệt mỏi, lúc đi ngủ cũng không an ổn, ban ngày luôn muốn ngủ, đặc biệt sau khi ăn cơm xong. Nhưng vì bảo trì dáng người, chỉ có thể nhịn không dám ngủ quá nhiều, nếu không sẽ bị báo phỉ.

Hồng Lăng đi vào, gương mặt thần thần bí bí nói: "Vương phi, khi nô ti tiễn Thẩm Trắc phi ra về, nghe được nầy nha đầu đàm luận về hôn sự của Thế tử cùng Thẩm tam tiểu thư."

"Sao vậy?" Mộ Dung Thu khẽ nhướng mày, thanh thanh hỏi tới. Vũ Văn Hạo và Thẩm Oánh đều là tâm đầu ý hợp, nếu không có gì ngoài ý muốn, đương nhiên có thể kết thành phu thê. Thế nhưng khi ở phủ Tướng quân, nhân đến Vũ Văn Hạo có chút chật vật, nàng thấy có chút không xác định.

"Nghe nói Hoàng Thượng mấy ngày sau sẽ hạ chỉ ban hôn. Nhưng ai biết Thế tử lại tiến cung bẩm với Hoàng Thượng là Thế tử cùng Thẩm tam tiểu thư chỉ là vô tình. Dù sao thánh chỉ chưa hạ, Hoàng Thượng đương nhiên không thể buộc Thế tử cưới Tam tiểu thư. Nhưng nói thế nào thì Tam tiểu thư vẫn là thứ xuất của Tể tướng phủ, nếu ban hôn cũng chỉ có thể làm trắc phi. Vì vậy chuyện này chẳng đi tới đâu." Hồng Lăng nói tiếp. Trong đầu nàng liên hiện ra dáng vẻ của Thẩm Oánh. Trong kinh thành luôn nói Thẩm Oánh tương mạo xuất chúng, hiếm có nữ tử nào có thể sánh bằng, thế nhưng lại bị Thế tử cự tuyệt ban hôn!

Nghe vậy, Mộ Dung Thu có chút ngoài ý muốn.

"Không phải người ngoài đồn đãi hai người đó tình đầu ý hợp? Thế từ còn có ý muốn cưới Thẩm tam tiểu thư làm chính phi kia mà? Nhưng do thân phận thứ nữ của Tam tiểu thư nên chỉ có thể là trắc phi."

"Đúng vậy ạ. Bây giờ ở bên ngoài bàn tán xôn xao, nghe nói sau đó Thẩm tam tiểu thư đã khóc trong phòng suốt một đêm. Nếu là nô tì cũng không có cách nào chấp nhận. Chuyện này truyền ra thì thể diện cũng mất." Hồng Lăng thở dài, trong giọng nói tràn ngập thương tiếc.

Trong xã hội phong kiến, thanh danh của nữ tử là quan trọng nhất. Tuy Thẩm Oánh vẫn chưa gả cho Vũ Văn Hạo, cũng không có hôn ước cùng Vũ Văn Hạo, nhưng lời đồn khắp nơi. Thẩm Oánh chắc chắn đã chịu áp lực rất lớn! Tiếng cười nhạo sẽ không thể thiếu.

Nhưng hiện tại khiến nàng tò mò hơn là việc Vũ Văn Hạo không muốn thành thân, hơn nữa từ chối không cưới bất luận nữ tử nào, là chuyện gì xảy ra? Chẳng lẽ...

Hắn thích nam sắc? Dù sao ở kiếp trước nàng cũng có biết vài người đàn ông như vậy, thậm chí họ còn cực kỳ đẹp trai. Không loại trừ khả năng Vũ Văn Hạo có khuynh hướng thích nam sắc. (=.=||)

"Nếu vậy thì sợ là phủ Tề tướng sẽ mau chóng định hôn cho Thẩm Oánh." Trước kia Thẩm Oánh là người mà nam tử đều muốn lấy, nhưng đến hôm nay khi Vũ Văn Hạo cương quyết cự tuyệt ban hôn như vậy, nhất định giá trị con người của Thẩm Oánh sẽ tụt dốc không phanh, phải gả cho người không có thân phận, thậm chí có khả năng là bình dân bá tính.

Đang lúc Mộ Dung Thư suy nghĩ, Hồng Lăng lại thở dài: "Hôm nay phủ Tề tướng truyền tới tin tức, nghe nói Tề tướng có ý đem Thẩm Oánh gả cho Đại thiếu gia của Đỗ gia làm bình thê, nhưng Thẩm Oánh thà chết không theo. Nhưng Đại thiếu gia Đỗ gia đã đồng ý rồi."

"Gả cho Đỗ đại thiếu gia?" Mộ Dung Thư hết sức kinh ngạc, nếu gả cho Đỗ đại thiếu gia, đời này của Thẩm Oánh coi như bị phá hủy!

"Vâng. Có điều chuyện này cũng chưa chắc chắn." Hồng Lăng gật đầu trả lời.

Mộ Dung Thư cũng gật gật đầu, dù sao chuyện này ở cô đại là rất bình thường. Một đóa hoa xinh đẹp luôn bị mọi người để ý đăm tiếu.

Thẩm Oánh chỉ sợ không phải mềm mại như bên ngoài, nàng có thể như thể nhận mệnh sao?

"Bây ngày nữa là sinh nhật Thẩm Trắc phi, Tam tiểu thư nhất định sẽ tới." Hồng Lăng còn nói thêm.

"Ừ."

Ăn cơm, ngủ trưa xong, nàng tình duyên thấy bóng một nữ nhân thướt tha đứng bên giường.

Mộ Dung Thư đang mơ màng lập tức mở to hai mắt, đây không phải là bóng lưng quen thuộc của Hồng Lăng, Thu Cúc hay Thanh Bình!

Tựa hồ nghe được tiếng động, người đó xoay người lại: "Vương phi đã dậy. Có phải nô tì đến gây ồn làm Vương phi tỉnh giấc?"

Nghe vậy, Mộ Dung Thư cười khẽ lắc đầu: "Không liên quan đến Tử phu nhân, ta cũng đã đến lúc tỉnh dậy. Sao Tử phu nhân muốn tới gặp bản Vương phi? Có phải có chuyện gì hay không?"

Vừa nói xong, Tử phu nhân lập tức quỳ xuống đất.

"Thỉnh Vương phi cho nô tì một con đường sống!"

"Lời này của Tử phu nhân là ý gì?" Mộ Dung Thư nhướn mày, vẫn nhẹ nhàng cười hỏi.

Thần hình Tử phu nhân run run, sắc mặt tái nhợt. Trách không được vừa mới nhìn đến bóng lưng của nàng có chút xa lạ. Thì ra là chỉ mới mấy ngày, nàng ta cũng gầy đi rất nhiều, giống như Thẩm Trắc phi. Nghĩ đến chuyện của Đỗ Khả và Vũ Văn Khải, nàng ta chắc đã rất lo sợ, thật sự chịu không nổi áp lực mà đến tìm đến nàng! Dù sao, nàng ta cũng đã biết rõ kết cục thể thảm của Đỗ Khả.

"Nô tì không nên hãm hại Đại phu nhân và Nhị gia. Nô tì biết tối hôm đó thật ra Vương phi đã biết thừa là nô tì gây nên, vì vậy nhiều ngày nay nô tì luôn thấp thòm lo âu. Xin Vương phi cho nô tì một con đường sống! Sau này nô tì cũng không dám nữa!" Trong mắt Tử phu nhân đầy nước mắt, thần hình run run như cảnh liêu liêu lơ theo gió, quả nhiên là đã sợ tới cực điểm! Nàng ta biết, nếu Thẩm Trắc phi biết chuyện này, kết cục của nàng so với Đỗ Khả còn thể thảm hơn!

Mộ Dung Thư cau mày, xuống giường đi đến trước bàn, rót cho mình ly trà rồi mới nhìn Tử phu nhân, lông mày càng nhíu chặt, trong mắt hiện lên vài tia lạnh lẽo: "Tử phu nhân thật to gan, còn muốn kéo bản Vương phi vào cùng. Thậm chí lợi dụng bản Vương phi thay người trừ bỏ Đỗ Khả. Bản Vương phi không thể không nói, Tử phu nhân tính toán giỏi thật!"

Nghe vậy, Tử phu nhân mở hơi lạnh chảy ròng, không dám ngừng đầu nhìn thẳng Mộ Dung Thư.

Tiếp đó, Mộ Dung Thư còn nói thêm: "Chỉ sợ đến bây giờ Đỗ Khả cũng không biết, rõ ràng địa điểm hẹn hò không phải ở trong rừng cây nhỏ phía sau Vương phủ. Cho đến lúc chết, nàng ta làm sao có thể biết, chuyện phía sau rừng cây nhỏ, người cùng Nhị gia thông gian chính là Tử phu nhân ngươi, tất cả cũng chỉ là tranh giành tình nhân, là do Tử phu nhân ngươi tính kế mà thôi! Đỗ Khả là người thông minh như thế nhưng lại thua trên tay ngươi, bản Vương phi còn không thể không nói, trước kia đã nhìn lầm ngươi!"

Mỗi một câu nói của Mộ Dung Thư giống như một thanh kiếm sắc bén đâm sâu trên người Tử phu nhân. Tâm cơ của nàng vốn không sâu như Đỗ Khả, càng không có vài phần bình tĩnh của Đỗ Khả, vì vậy lúc này đã sợ hãi đến run người, nói không tròn câu: "Đó là... nô... tì... cả gan làm loạn. Mong Vương phi đại nhân đại lượng đừng trách tội nô tì! Hiện tại, nô tì đã biết sai rồi. Nô tì cũng không ngờ kết cục sẽ nghiêm trọng như thế. Đỗ Khả lại đến nông nỗi này, sống không bằng chết. Nô tì thật sợ. Xin Vương phi gọi cho đánh khẽ, nô tì sau này làm trâu làm ngựa cũng sẽ báo đáp Vương phi."

Mộ Dung Thư cười lạnh, ngẩng đầu lên nhìn lướt qua Tử phu nhân đang cực kỳ đáng thương kia, trong mắt ánh sáng lạnh càng đậm.

"Tử phu nhân không cần giả bộ sợ hãi đến mức ấy. Có thể có bản lĩnh hãm hại người như thế, là gan nều nhỏ như vậy làm sao có thể xuất hiện trước mặt bản Vương phi! Thu hồi sự dối trá của ngươi, ngẩng đầu nhìn thẳng bản Vương phi!"

Nghe vậy, Tử phu nhân không thể tin ngẩng đầu, mạnh mẽ chống lại đôi mắt lạnh lùng của Mộ Dung Thư, nhất thời thần hình run lên! Đây là sự sợ hãi phát ra từ trong tâm, không phải là nguy trang!

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chăm\)Net](#).

Quyển 1 - Chương 85

Sao Mộ Dung Thư lại có thể biết rõ như thế? Trong lòng Tử phu nhân không ngừng run rẩy, tình huống trước mắt nằm ngoài dự liệu của nàng. Tưởng rằng nàng đã suy nghĩ cận kề, tuyệt đối không có sơ hở. Tối hôm đó nàng cũng đã phát giác Mộ Dung Thư đã nhận ra chuyện này là nàng làm. Cho nên nàng luôn luôn bất an không yên, phải suy nghĩ trong mấy ngày mới ra được phương pháp kia, chỉ cần hạ mình thừa nhận sai lầm, làm Mộ Dung Thư sinh ra tâm lý đồng tình mà không làm khó. Nhưng trăm triệu lần không ngờ mới nói mấy câu đã bị Mộ Dung Thư nhìn thấu!

Tử phu nhân hoảng hốt, nếu cách này không được, vậy bây giờ nàng nên làm gì đây?

Thu hết sự run rẩy của Tử phu nhân vào đáy mắt, nụ cười trên môi Mộ Dung Thư càng thêm rét lạnh: "Tử phu nhân nghĩ là bản Vương phi sẽ tha thứ ngươi sao?"

Sau lưng lợi dụng nàng, còn dám đưa gối, điển kịch để tranh thủ sự đồng tình. Huống hồ, ngoan độc như Tử phu nhân, ngay cả nếu nàng không tính sẽ truy cứu việc này thì đây vĩnh viễn cũng là vương mắc trong lòng Tử phu nhân, một ngày nào đó nàng ta sẽ nghĩ cách loại bỏ. Chỉ cần nàng mềm lòng, có lẽ nàng rất nhanh sẽ trở thành một Đỗ Khả thứ hai!

"Vương phi, nô tì thật sự biết sai rồi. Thật sự biết sai rồi, từ trước tới nay Vương phi tâm địa quá tốt, đối với hạ nhân chưa bao giờ trách móc nặng nề. Nô tì lần này là bị quý ám, cần bản chưa nghĩ nhiều nên mới phạm phải sai lầm này. Xin Vương phi bỏ qua cho nô tì chuyện này đi." Lúc này, thật sự cả thể xác và tinh thần của Tử phu nhân đều sợ hãi, không có chút giả dối nào. Ánh mắt sắc bén của Mộ Dung Thư biểu hiện rất rõ ràng cho nàng biết, nàng ta biết suy nghĩ trong lòng nàng!

Mộ Dung Thư cau mày, xoay người, không muốn nhìn Tử phu nhân đang khóc thảm thương lại mang theo vẻ đằm đằm đáng yêu, giọng nói trầm thấp mà lạnh nhạt: "Sớm biết có ngày hôm nay thì sao lúc trước còn dám làm? Từ lúc ngươi không chịu nói cô đơn mới gian đầu với Nhị gia đã phải nghĩ đến hậu quả hôm nay. Huống chi việc ngươi đối phó với Đỗ Khả thì sao? Tử phu nhân, thu lại sự dối trá của ngươi đi. Hôm nay, ngươi ôm hy vọng muốn được bản Vương phi đồng tình mà đến, nhưng mà bản Vương phi không mắc mưu. Huống hồ, bản Vương phi không phải là Đỗ Khả, tin tưởng lời ngon tiếng ngọt. Ha ha... Để bản Vương phi đoán một chút, nếu như hôm nay bản Vương phi tha ngươi, như vậy sau này ngươi sẽ làm gì ta đây? Sẽ đối đãi với bản Vương phi như ân nhân cứu mạng? Hay là để tránh hậu họa mà ra tay độc ác với bản Vương phi?" Dứt lời, nàng nhìn ánh mắt sắc bén nhìn chăm chăm Tử phu nhân.

Nghe vậy, sắc mặt Tử phu nhân trắng bệch, môi mấp máy, lát sau, thân thể mềm mại ngã xuống đất.

Con người của Mộ Dung Thư chợt lóe. Nếu không phải nàng biết Tử phu nhân là loại người tâm ngoan thủ lặc* thì hôm nay chắc chắn sẽ bị bề ngoài nhu nhược của nàng ta lừa gạt, sẽ thật sự thương hoa tiếc ngọc, không làm khó dễ nàng ta! Nhưng ở thời đại này, tại nơi nhà cửa của rộng, nếu như có lòng đồng tình dư thừa kia, cũng biết rõ đối phương là một đóa hoa ăn thịt người, nhưng lại xem người đó như một đóa hồng kiều diễm mà thương tiếc nàng nui, như vậy, cuối cùng chỉ có một con đường chết.

*: thủ đoạn ngoan độc

Nàng - Mộ Dung Thư không có ngu ngốc như vậy, cũng không phải người thiện tâm, đối với Tử phu nhân, nàng không thể dễ dàng buông tha. Nàng dứt khoát ngẩng đầu về phía cửa, dưới sự sợ hãi tột cùng của Tử phu nhân, lớn tiếng hô: "Người đâu! Trói Tử phu nhân lại!"

Cửa bị mở ra nhanh chóng. Hồng Lăng dẫn vài bà tử cao lớn bước vào.

"Trời Tử phu nhân lại."

Hồng Lăng sớm được lệnh của Mộ Dung Thu, chỉ cần Tử phu nhân vừa đến thì lập tức dẫn người chờ trước cửa. Cuộc nói chuyện vừa rồi của Tử phu nhân và Mộ Dung Thu, các nàng ở bên ngoài nghe vô cùng rõ ràng, tất nhiên là biết xảy ra chuyện gì.

Nhóm bà tử lập tức nghe lệnh bước lên, trong tay cầm dây thừng đã sớm chuẩn bị.

Sắc mặt Tử phu nhân trắng bệch, không ngừng lui về phía sau, đối mặt với đôi mắt lạnh như băng của Mộ Dung Thu, nàng nhận không được giận dữ, chửi ầm lên: "Mộ Dung Thu, ngươi sẽ chết không được từ tế!" Nàng ta dám không chừa cho nàng một con đường sống nào!

Tiếng chửi rủa của Tử phu nhân, Mộ Dung Thu không để vào mắt, vung tay ra lệnh cho Hồng Lăng: "Đưa Tử phu nhân đến chỗ Thẩm Trắc phi đi, dù sao chuyện lần trước cũng do Thẩm Trắc phi xử lý."

Tử phu nhân nghe được liền ngồi sững trên đất, khuôn mặt tái nhợt nhìn thẳng Mộ Dung Thu, cười lạnh từng đợt: "Sớm biết thế này, hôm nay ta tuyệt đối sẽ không xuất hiện ở đây! Ha ha ha ha... Là ta tự cho là mình thông minh."

Tướng Mộ Dung Thu sẽ không biết được suy nghĩ của nàng, cuối cùng lại để cho Mộ Dung Thu dễ dàng nhìn thấu. Nếu có thể lựa chọn lần nữa, nàng tình nguyện không đi thăm hại Đỗ Khả. Dù sao, Nhị gia kia cũng không phải là kẻ quân tử gì!

"Tự gây nghiệt không thể sống, ngươi làm vậy thì phải nghĩ đến hậu quả. Dùng sức suy nghĩ xem phải giải thích với Thẩm Trắc phi thế nào đi." Mộ Dung Thu tàn nhẫn nói.

Tử phu nhân biết gãy giữa cũng vô dụng, tùy ý để nhóm bà tử trời nàng lại.

Sau đó, Hồng Lăng dẫn mấy người bà tử đưa Tử phu nhân đến Trúc viên.

Khi Thẩm Trắc phi nhìn thấy Hồng Lăng đưa Tử phu nhân đến, vô cùng kinh ngạc. Nàng cau mày. Sau khi Hồng Lăng giải thích rõ ràng với nàng rồi, ánh mắt Thẩm Trắc phi nhìn Tử phu nhân tàn nà từng đợt lãnh ý, không thể tưởng tượng được dưới tầm mắt của nàng mà trong hậu viện lại xảy ra nhiều chuyện như vậy! Đỗ Khả và Tử phu nhân đều gian dối với Nhị gia! Nếu không phải Nhị gia là Nhị đệ của Vũ Văn Mặc, ngày đó nàng sẽ không xuống tay nhẹ như vậy!

Trong lòng Tử phu nhân vô cùng lạnh lẽo, cũng không ôm hy vọng gì nữa, không hề gây giữa.

Hon nửa canh giờ sau, Hồng Lăng từ Trúc viên trở về. Mộ Dung Thu đang nhàn nhã xem sách thuốc.

"Thẩm Trắc phi thấy Tử phu nhân có thái độ nhận sai thành khẩn nên chỉ dùng cách dũa xử phạt Đại phu nhân, áp dụng cho Tử phu nhân. Bấy giờ Tử phu nhân đã cảm lưu thư bị người đưa về nhà mẹ đẻ." Hồng Lăng nhẹ giọng bẩm báo.

Nghe vậy, tay Mộ Dung Thu khẽ run lên. Sắc mặt cũng có một chút tái nhợt. Nàng ở hiện đại cũng lắm chí là một người bình thường, chưa từng xem qua loại tiểu thuyết xuyên không mà nữ chủ có thân thủ tốt như là đặc công hay sát thủ. Vì vậy khi đối mặt với vẻ sinh mạng người khác kết thúc trên tay mình, dù là do nguyên nhân gì đi nữa thì nàng cũng cảm thấy sợ hãi, có điều Đỗ Khả và Tử phu nhân cũng xem như bị hại trên tay nàng, tuy hiện tại chưa chết, nhưng cũng không cảm cự được bao lâu.

Nàng không quen.

Nhưng ở phủ Nam Dương Vương, vì tự bảo vệ mình, nàng chỉ có thể làm như thế!

Ngày kế tiếp, mười cửa tiệm đồng loạt dùng phương pháp Mộ Dung Thu đưa ra để khai trương. Quả nhiên, người đương thời chưa từng gặp thủ đoạn marketing* này, lập tức bị phản thưởng phong phú hấp dẫn. Lúc bắt đầu còn có người không tin sẽ có chuyện tốt như vậy.

*: các nàng có thể đọc là 'kinh doanh' cũng được, vì bản gốc nó như vậy nên ta không sửa

Mà dù sao cũng có người không đem một trăm lượng để ở trong mắt, lập tức mua một kiện hàng hóa, mang theo tâm lý chơi đùa rút thưởng, kết quả lại được giải nhì! Trúng một cái phù đệ nhỏ! Việc này như khơi mở dòng khách hàng, vô cùng hưng phấn, chỉ một trăm lượng đã có thể được phản thưởng phong phú như thế! Một phù đệ nhỏ như vậy, nếu không hơn mười vạn lượng thì cũng đừng nghĩ đến, huống hồ còn là một phù đệ xa hoa như thế?

Một truyền mười, mười truyền một trăm, rất nhanh người trong kinh thành đều biết có loại buôn bán quá hời này, ào ào tranh nhau mua hàng hóa trong cửa hàng! Mức độ sốt dẻo trước nay chưa từng có.

Đối phương vừa thấy tình huống không đúng, kể cả hôm đó Đỗ gia đã tìm hết cách, lại hạ giá hàng hóa chấp nhận lỗ vốn, cũng không ai thêm đề ý.

Vượt qua tưởng tượng của Mộ Dung Thu, cổ nhân cũng có người mơ tưởng những món hời trên trời rơi xuống. Chỉ trong không đến một ngày, toàn bộ hàng hóa đã bán hết! Kho hàng đã được dọn sạch sẽ.

Toàn bộ giải thưởng đều được trao đi, may mắn thì lấy được phản thưởng phong phú, kém hơn chút thì cũng có thể được một ít phản thưởng nho nhỏ, mỗi người đều vô cùng vui vẻ. Dù sao, chưa từng có người tham gia phương thức mua sắm này! Ở nơi này thiếu các loại hình giải trí, ngoại trừ thanh lâu kỹ viện, chỉ sợ còn chưa có người mở đầu loại thủ đoạn 'marketing' này nên gần như mọi người trong toàn thành đều tham dự.

Trong phút chốc, không ai không biết mười cửa tiệm này của Mộ Dung Thu.

Đối phương lập tức hoảng hốt, ngay ngày hôm sau đã phái người tới gặp Tiết chương quỹ, muốn Tiết chương quỹ đi báo với Mộ Dung Thu một tiếng, bọn họ muốn mua lại mười cửa tiệm này, hơn nữa còn mua với giá cao.

Tiết chương quỹ thấy đối phương ra giá cao hơn thì trường gấp đôi, lập tức không dám chậm trễ, đến bẩm báo cho Mộ Dung Thu.

Khi Mộ Dung Thu biết được, chỉ cong cong khóe môi cười lạnh một tiếng: "Không bán."

"Vậy thì hai ngày nay nô tài sẽ sắp xếp cho người đi nhập hàng, bây giờ đã không còn hàng tồn kho, vài thứ linh tinh trong cửa hàng không kéo dài được mấy ngày." Tiết chương quỹ vội vàng nói.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu mỉm cười lắc lắc đầu: "Tiết chương quỹ đừng nên sốt ruột. Lát nữa người quay lại cửa hàng thì dặn mấy chương quỹ kia dân thông báo, năm ngày sau, còn có một loại hoạt động khác! Phản thưởng so với đợt vừa rồi còn phong phú hơn nhiều."

"Vậy mấy ngày này nô tài lại đi mua hai phù đệ khác." Hai mắt Tiết chương quỹ tỏa sáng. Hôm qua thu được một món hời rất lớn, đây là chuyện chưa từng xảy ra, lại có thể đem toàn bộ hàng hoá trước đó trả lại bán ra, còn bán với giá chính thức. Nếu làm thêm lần nữa, nhất định còn tốt hơn lần đầu tiên.

Mộ Dung Thu lần nữa lắc đầu: "Không, không cần mua. Dân thông báo rồi chờ đối phương đến tìm người. Lần sau tìm người, cứ cự tuyệt như thế. Lại thêm lần nữa, hãy làm cho đối phương lấy giá cao hơn thị trường gấp mười lần đến mua."

Tiết chương quỹ nghe Mộ Dung Thu nói vậy, lập tức nói: "Vương phi là có ý bán đi cửa hàng sao?"

Nếu như bán đi cửa hàng thì sau này những người làm như bọn họ biết đi đâu?

Tất nhiên Mộ Dung Thu nhìn ra bản khoản trong lòng Tiết chương quỹ bên cười nói: "Tiết chương quỹ không cần lo lắng. Những năm gần đây các người luôn tận tâm làm việc cho bản Vương phi, tất nhiên ta cũng không bạc đãi các người. Bản Vương phi sẽ trả lại giấy bán thân cho các người, đồng thời còn cho thêm mỗi người hai trăm lượng. Mấy người các người đều có bản lĩnh, ngày sau chắc chắn có cửa hàng thuộc về mình."

"Giấy bán thân?" Tiết chương quỹ trợn to hai mắt. Ông chưa bao giờ nghĩ tới sẽ có một ngày Mộ Dung Thu sẽ trả lại giấy bán thân cho họ! Giấy bán thân này so với ngân lượng đều quan trọng hơn! Ngày sau bọn họ sẽ không còn là nô tài. Nghĩ tới đây, Tiết chương quỹ lập tức từ trên ghế đứng lên, phịch một tiếng quỳ trên mặt đất, dập đầu ba cái với Mộ Dung Thu: "Nô tài tạ ơn Vương phi. Ta đại ân đại đức của Vương phi. Xin Vương phi yên tâm, nô tài nhất định sẽ làm tốt việc này."

"Tốt lắm, toàn bộ chuyện này giao cho Tiết chương quỹ."

Hai ngày sau, Tiết chương quỹ lại tới cửa, lần này còn cầm theo một cái hộp lớn. Sau khi mở ra, vừa thấy, đầy hòm đều là vàng thoi, kim nguyên bảo. Còn có mấy tấm ngân phiếu.

"Nô tài dựa theo sự sắp xếp của Vương phi, lấy giá cao gấp mười lần mà bán cửa hàng cho Đỗ gia. Đây là toàn bộ ngân lượng, tổng cộng là tám mươi vạn lượng."

Tiết chương quỹ cười nói. Vốn hắn cũng không nghĩ đến chuyện này sẽ thành công, vậy mà Đỗ gia lại thật sự sẽ lấy giá cao gấp mười lần đến mua.

Hôm đầu là vàng thoi, cực kì chói mắt, khóe miệng nàng khó nén lộ ra một chút tươi cười, những thoi vàng này, thậm chí nàng tiêu xài thoải mái cũng không vấn đề. Hơn nữa trước đó nàng còn để dành được một ít ngân lượng. Tổng cộng chắc là được hơn chín mươi vạn lượng.

Chỉ có điều... Nếu Đỗ gia biết, thứ bọn họ lấy được chỉ là một cái vỏ trống không, hơn nữa đời này sợ rằng muốn dùng mười cửa tiệm kiếm được tám mươi vạn lượng là vô cùng khó khăn, sợ sẽ tức đến hộc máu!

Nàng dặn dò Tiết chương quỹ vài câu rồi trả lại giấy bán thân cho họ như lời đã hứa, đồng thời đưa luôn ngân lượng.

Trong lúc đó toàn thành lại là xôn xao dữ dội, ai cũng không biết Mộ Dung Thu nghĩ gì mà lại đem cửa hàng kiếm tiền như thế bán cho Đỗ gia. Mà Đỗ gia vốn là thủ phủ kinh thành, điều này càng làm cho người ta khó có thể hiểu được.

Đỗ gia nghe người trong kinh thành bàn tán, đặc biệt Đỗ đại thiếu gia trong lúc nhất thời hưng phấn vô cùng.

Nhưng sau khi người của bọn họ đến cửa hàng rồi mới phát hiện toàn bộ đã rỗng tuếch, trong cửa hàng chỉ có vài món hàng hóa linh tinh mà thôi. Bọn họ mua lại với giá cao ngất trời, thế nhưng lại chỉ là một cái phông ờ không hơn không kém! Còn có chuyện hoạt động lớn sau đó bốn năm ngày mà Mộ Dung Thu đã tuyên bố, vốn hắn là phải có phản thưởng và hàng hóa nhưng cũng đều hoàn toàn không có! Đỗ đại thiếu gia lên ý thức được mình đã trúng kế của Mộ Dung Thu!

Sau khi Đỗ đại nãi nãi biết được, vô cùng giận dữ. Thế nhưng, may mà bọn họ có thể dùng cách tương tự để kiếm tiền. Vì vậy ngày ngày hôm sau tiến hành hoạt động rút thưởng tương tự như Mộ Dung Thu đã làm. Đáng tiếc, bọn họ không thể

được như Mộ Dung Thu. Vì vậy ngay trong ngày đầu tiên mọi người biết không có phần thưởng gì đáng giá thì nội trong ba ngày việc buôn bán giảm xuống thấy rõ. Mỗi ngày lại thu vào không đến ba trăm lượng!

Đồ lỗi giá lẫn lộn trên thương trường nhiều năm lập tức hiểu ra, bọn họ đã trúng kế Mộ Dung Thu! Có điều nghĩ tới nghĩ lui, chuyện này vốn là bọn họ gây ra trước, muốn trút giận thay Đỗ Khả, đáng tiếc, trái lại còn bị Mộ Dung Thu tính kế.

Không thể tưởng tượng được một nữ nhân chưa đến mười tám tuổi lại có thể tính kế tốt như thế! Từ ngày đóng cửa đó đã từng bước đưa bọn họ vào trong cạm bẫy! Khi thu lưới, không một chút do dự, phản kích ác liệt như vậy! Khó trách, Đỗ Khả sẽ thua trong tay nàng ta!

Đây là chuyện xảy ra trong mấy ngày ngắn ngủi. Sau khi Thẩm Trắc phi biết được đã cười lạnh nói: "Mộ Dung Thu quá nhiên giới tính toán, còn quyết không chịu thiệt như thế. Đỗ gia vốn muốn dùng giá tiền thấp nhất để tới mua mười gian cửa hàng đồ cưới của nàng ta. Ai ngờ, nàng ta lại có thể nghĩ ra cách buôn bán mới mẻ khiến cho mấy cửa hàng của mình bán ra với giá cao hơn thị trường gấp mười lần, quả thực có thể nói là kỳ tích."

Tú Ngọc gật đầu đáp: "Đúng vậy ạ, quả mức huyền diệu." Mấy ngày gần đây Vương phi càng ngày càng lợi hại, hạ nhân trong phủ đối với Vương phi cũng đúng là càng ngày càng kính trọng. Ngược lại, cô về như ở trong phủ, Thẩm Trắc phi đã không còn như trước. Huống hồ, hình như Vương gia cũng không còn sủng ái nàng như xưa.

Thẩm Trắc phi thấy vẻ mặt của Tú Ngọc, ánh mắt chợt lóe, lộ ra nét tàn nhẫn. Mộ Dung Thu... Lúc này, nàng sẽ không rơi vào thế hạ phong.

"Ngày mai chính là ngày sinh nhật của chủ tử, đến lúc đó Quý phi nương nương cùng Tam tiểu thư đều sẽ đến. Theo như hai năm trước, còn mời không ít phu nhân của các quan viên, lại có cả phu nhân của Hầu gia. Chắc chắn ngày mai sẽ rất náo nhiệt. Chủ tử không cần để ý suy nghĩ mấy chuyện thương tâm này." Tú Ngọc cười nói.

Thẩm Trắc phi lập tức che giấu vẻ tàn nhẫn trong mắt, gật đầu trả lời: "Ngày mai không thể có bất kỳ sơ sót gì. Nhưng mà, năm nay có thêm một người nữa, mời Đỗ đại nãi nãi đến đi."

Tuy ngày mai Vương gia sẽ không tham gia tiệc sinh nhật, nhưng dựa theo tiền lệ hai năm trước, lúc yến hội kết thúc Vương gia sẽ đến Trúc viên.

Lúc này, Đỗ đại nãi nãi chắc chắn cực kỳ hận Mộ Dung Thu, không biết ngày mai khi nàng ta gặp mặt Mộ Dung Thu sẽ có phản ứng gì. Dù sao ngày mai, đám phu nhân đến tiệc sinh nhật này, người người đều mang theo hai lỗ tai, nếu như xảy ra chuyện gì cũng sẽ tương đương với toàn bộ người trong kinh thành đều biết!

Mai viên

Đêm khuya, Mộ Dung Thu đã tắt đèn đi ngủ. Khi đang mơ màng, cảm giác có một ánh mắt nóng rực nhìn mình chằm chằm khiến nàng thỉnh thoảng mở mắt, lại nhìn thấy một đôi mắt lạnh lẽo.

Lúc này, chủ nhân của đôi mắt lạnh lẽo đã dùng lòng bàn tay có vẻ thô ráp vuốt ve gương mặt nàng, nhìn thấy nàng mở mắt thì hơi sững sờ.

"Là ta đánh thức ngươi?" Giọng nói Vũ Văn Mặc khàn khàn.

Mộ Dung Thu vốn đang mơ màng ngủ, nghe được giọng của hắn bèn nhẹ nhàng cau mày nhìn hắn.

"Gia..." Vũ Văn Mặc lên tiếng, hơi lộ ra một chút ý cười. Chạm đến nụ cười nhẹ như thế, Mộ Dung Thu sững sờ. Tối nay hắn có gì đó không đúng! Nhìn kỹ lại, cảm giác lại có rầu. Trong ấn tượng của nàng hẳn cực kỳ chú ý hình tượng, mỗi ngày đều sẽ cạo râu, sao hôm nay lại lờ mờ như thế?

"Gia, sao thế?" Bởi vì vừa mới tỉnh ngủ, giọng nói của Mộ Dung Thu mang theo vẻ lờ lững vô cùng. Trong đêm khuya, nàng lại có ý nói thật nhỏ nhẹ.

Yết hầu Vũ Văn Mặc hơi hơi chuyển động, ánh mắt nhìn nàng càng nóng bỏng thêm vài phần. Hắn khẽ mỉm cười, cười đáp: "Không có chuyện gì."

Vừa nói, hắn vừa ngồi lên giường.

Mộ Dung Thu thấy thế thì ngồi dậy, nhìn về phía hắn. Đêm nay hắn có vẻ như cõi lòng đầy tâm sự, mặc dù cười, nhưng trong nét tươi cười đó giống như mang theo một chút bất lực.

Không biết vì sao, tuy hắn che giấu vô cùng tốt, nhưng nàng lại cảm nhận được rất rõ ràng.

"Có lẽ cũng không phải chuyện to tát gì, dù là chuyện gì thì trong mắt gia đều không phải chuyện lớn." Hắn là một nam nhân thâm trầm như vậy, sẽ không có chuyện gì có thể ảnh hưởng tới hắn.

Chẳng lẽ, là vì chuyện của Đỗ Khả và Tứ phu nhân? Dù sao đây không phải là chuyện vinh quang gì! Tuy rằng mọi người nhục mạ Nhị gia, Đỗ Khả và Tứ phu nhân nhưng hai người kia dù sao cũng là nữ nhân của hắn.

Nghe đến đây, con người đen của Mộ Dung Thu chợt lóe. Nàng cười cười tự giễu. Hắn mất đi hai người thiếp, chỉ sợ không được mấy ngày sẽ có người thay thế, bổ sung vào chỗ trống. Thật ra thứ không thiếu nhất trong hậu viện của Vương phủ chính là nữ nhân.

Vũ Văn Mặc trầm mặc, không phát hiện thái độ Mộ Dung Thu thay đổi trong nháy mắt. Cả nửa ngày sau, trong đôi mắt hắn ánh lên tia sáng phức tạp kèm theo chút hoang mang, giọng nói so với khi này, càng thêm trầm thấp khàn khàn: "Nếu bắt đầu từ ngày mai người không còn là Nam Dương Vương phi, mà chỉ là trắc phi của ta, thậm chí là thiếp, người còn có thể ở lại hay không?"

Nghe vậy, trong lòng Mộ Dung Thu hơi rung động. Lời này của hắn là có ý gì?

Cô về như không muốn nghe câu trả lời của Mộ Dung Thu, vào lúc này hẳn vậy mà lại nở nụ cười, mang theo tia vô lực. Ánh mắt của hắn nhìn chằm chằm Mộ Dung Thu, không buông tha bất kỳ một biểu tình nhỏ nào của nàng.

Trong đêm tối, dưới ánh trăng mờ nhạt như thế, nhưng đôi mắt sắc bén như ưng của hắn vẫn nhìn nàng chằm chằm, như có thể thấy rõ tất cả biểu tình của nàng.

Bỗng nhiên giọng hắn trở nên vừa trầm thấp lại lạnh như băng: "Cho dù không đồng ý, người cũng không có con đường khác để đi. Ngươi, có thể tin tưởng ta không?"

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Quyển 1 - Chương 86

Những lời hắn nói cứ vang lên bên tai nàng.

Mộ Dung Thu sững sờ một hồi lâu.

Ngoài cửa sổ, gió thổi không ngừng, làm cánh cửa va đập liên tiếp.

Mây đen che khuất ánh trăng, trong phòng lâm vào bóng tối.

Không gian yên lặng, vô cùng yên lặng, yên lặng đến nỗi cả hai đều có thể nghe thấy tiếng hít thở của người kia.

Trong bóng đêm, Mộ Dung Thu quay đầu tránh tầm mắt nóng rực của hắn, cong môi, nở một nụ cười tuyệt đẹp. Nhưng Vũ Văn Mặc không nhìn thấy, cũng không cách nào thấy rõ.

"Đã xảy ra chuyện gì?" Nàng nhẹ giọng hỏi, cảm xúc không hề dao động.

Nàng chưa bao giờ để vị trí Nam Dương Vương phi kia vào trong mắt, huống hồ là trắc phi hay tiểu thiếp, nàng càng khinh thường. Hơn nữa, bây giờ nàng có cơ hội để rời đi.

Máy kiếm của Vũ Văn Mặc nhũn chặt. Trong bóng đêm cũng có thể chuẩn xác bắt được cổ tay của Mộ Dung Thu: "Ta sẽ không cho ngươi bất cứ cơ hội nào rời đi."

Hắn hiểu rõ suy nghĩ trong lòng nàng, giọng nói lạnh lùng như đang tuyên thệ*.

: lời hứa, lời thề

"Gia, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, có thể nói cho thần thiếp biết không?" Mộ Dung Thu trầm giọng hỏi. Cũng không rút lại cổ tay đang bị Vũ Văn Mặc nắm chặt. Đây lần đầu tiên nàng mở miệng hỏi Vũ Văn Mặc, bởi vì, mấy ngày nay rất khác thường, kiến nàng không cách nào nắm bắt được, nàng phải biết là đã xảy ra chuyện gì.

Vũ Văn Mặc chậm rãi khép hờ đôi mắt, buông cổ tay nàng ra, khẽ nói: "Ngươi chỉ cần nói cho ta, ngươi có tin tưởng ta không?"

Thật lâu không nghe được câu trả lời của nàng, trong bóng đêm truyền đến giọng nói trầm thấp nhưng lạnh lẽo của hắn: "Không, bản Vương sẽ không để cho ngươi làm vào tuyệt cảnh này."

Nàng là người kiêu ngạo, thà dựa vào sức lực chính mình rời khỏi phủ Nam Dương Vương, cũng không mở miệng cầu xin sự che chở của hắn, sao có thể như thế được! Trong bóng đêm, hắn nắm chặt hai đấm, vừa dứt lời, vang lên âm thanh răng rắc ở chỗ cắn đốt ngón tay. Không ai thấy được, trong lòng bàn tay hắn, vài giọt máu đỏ tươi đang nhỏ xuống.

Mộ Dung Thu run lên bần bật, đến tận cùng là chuyện gì xảy ra?! Chẳng lẽ là Thẩm Quý phi sẽ làm gì đối với nàng? Hay là phủ Tướng quân xảy ra chuyện? Mộ Dung Thu muốn vớt quân cờ như nàng đi?

"Lời ta vừa nói người xem như không nghe thấy đi. Vì trong thời gian ngắn ta không cách nào mở rộng lòng mình, hồi hận vì cách sắp xếp, giờ lại không muốn buông tay. Nhưng mà, bản Vương... Ta, không thể từ bỏ, không thể." Vũ Văn Mặc nói tiếp, trong bóng đêm, ánh mắt kiên định của hắn nhìn về phía Mộ Dung Thu.

Ngay lúc Mộ Dung Thu muốn trả lời thì hắn lại nói: "Nếu như có người bắt người nhường lại vị trí Nam Dương Vương phi, tự nguyện hạ thấp thân phận thành trác phi, thậm chí là thấp thì người đừng bao giờ đồng ý. Nếu không, người sẽ vạn kiếp bất phục. Đến lúc đó, ta cũng hết cách."

Tìm Mộ Dung Thu đáp nhanh hơn, không thể tin được lời này là từ trong miệng Vũ Văn Mặc nói ra. Nhưng, sợ hãi còn chưa kịp giảm, Mộ Dung Thu đột ngột ngừng đầu nhìn thẳng hắn, hỏi: "Có phải liên quan đến phủ Tướng quân?"

"Ừ." Vũ Văn Mặc trầm giọng đáp.

Quả thật là có liên quan đến phủ Tướng quân! Mộ Dung Thu trừng hai mắt, nỗi khiếp sợ tràn ngập trong lòng. Phủ Tướng quân xảy ra chuyện gì mà lại khiến cho Vũ Văn Mặc lộ ra vẻ bất lực như thế? Thậm chí còn ảnh hưởng đến địa vị hiện tại của nàng?

"Người đã đi vào phủ Nam Dương Vương thì người chính là người của bản Vương, không có dính dáng gì đến phủ Tướng quân. Vì vậy hãy xem như hôm nay không nghe được gì cả. Bản Vương cũng từng nói cái gì với người." Dứt lời, Vũ Văn Mặc liền đứng lên, cũng không quay đầu lại, rồi đi.

Cho đến khi cửa được nhẹ nhàng khép lại, Mộ Dung Thu mới hoàn hồn lại. Bên tai vọng lại giọng nói của Vũ Văn Mặc, đồng thời xen lẫn tiếng gió, làm cho buổi tối ảm áp đột nhiên lạnh lẽo vô cùng.

Ngày mai chính là sinh nhật của Thẩm Trắc phi, đúng lúc nàng muốn lợi dụng tiệc sinh nhật của nàng ta, khi mọi người tề tựu đông đủ thì bản thân sẽ thực hiện kế kim thiên thoát xác*! Nhưng còn phủ Tướng quân... chẳng lẽ phải kéo dài?

*: Kế "Kim thiên thoát xác" là con ve sầu vàng lột xác. Kế này dùng cho lúc nguy cấp, tính chuyện nguy trang một hình tượng để lừa dối, che mắt đối phương, dặng dao tẩu cợt một cơ hội khác. Kế "Kim thiên thoát xác" có một phạm vi rất rộng rãi và phổ biến, bất cứ ai ở hoàn cảnh nào cũng có thể sử dụng được.

Nàng bây giờ không biết rõ phủ Tướng quân xảy ra chuyện gì, nếu ngày mai chỉ hơi sơ sót sẽ mất hết tất cả.

Bây giờ, ngày mai, nàng nên làm thế nào? Nửa tháng trước đã sai Văn Mai chuẩn bị, nếu buổi trưa cho cơ hội lần này sẽ không còn cơ hội nào nữa! Nàng nên dừng chân vì một cái phủ Tướng quân sao? Lý thị và những người không thù không oán với nàng như Nhị thiếu gia, Tam thiếu gia, mấy vị tiểu thư chưa tròn mười tám tuổi, tuy không dính dáng gì nhiều với nàng, nhưng vì thân phận của Mộ Dung Thu, vừa có quan hệ dây mơ rễ má, nếu nàng đi nhằm một bước sẽ liên lụy đến bọn họ.

Nhưng... Dù sao nàng cũng không phải là Mộ Dung Thu. Không muốn mất đi kiểu ngạo và tự tôn của bản thân. Không muốn hoàn toàn biến thành một kẻ chỉ biết ghen tuông vì nam nhân mà tranh đấu đến 'người chết ta sống'. Nàng là Mộ Dung Thu sống lại...

Nàng τι mỉ bày ra, khổ tâm chờ đợi, thận trọng, không rút dây động rừng* chính là vì ngày mai. Nhưng Vũ Văn Mặc lại đến, lời nói kia làm lòng nàng rối loạn.

*: rút dây sẽ làm rung chuyển cả khu rừng

Nên làm gì bây giờ?

Mộ Dung Thu chau mày lại, không, kế hoạch ngày mai vẫn tiến hành bình thường. Dù sao, nàng không có cái năng lực xoay chuyển toàn bộ cục diện kia, hơn nữa thời đại này cơ hội để cho nữ nhân có thể phát triển quá ít, huống chi là một nữ nhân trong hậu viện. Trong mắt nàng lóe lên từng tia sáng.

Cả một đêm, vì Vũ Văn Mặc đột nhiên đến mà Mộ Dung Thu không cách nào đi vào giấc ngủ.

Sáng hôm sau, Hồng Lăng bung một chậu nước sạch vào phòng, nhìn thấy Mộ Dung Thu đang xem sách thì cau mày nói: "Vương phi đã dậy sao lại không gọi nô tì chứ? Nô tì phải vào giúp Vương phi rửa mặt chải đầu rồi còn trang điểm nữa."

"Mới vừa tỉnh, thấy trời còn sớm nên không gọi người." Mộ Dung Thu một bên cười nói, một bên lấy khăn ẩm trong tay Hồng Lăng lau sơ qua mặt và hai tay, lại cầm lấy bột đánh răng cần thận chải răng.

Hồng Lăng nói: "Sau buổi cơm trưa sẽ có nhóm phu nhân, thiếu phu nhân của các thế gia đến đây, Trúc viên bên kia cũng đã chuẩn bị. Vừa rồi Từ Ngọc đã sớm đến gặp nô tì, Vương phi bây giờ có thai, Thẩm Trắc phi sợ Vương phi quá mệt mỏi, nhờ nô tì nói với Vương phi một tiếng, ngày hôm nay qua giờ cơm trưa hãy đi Trúc viên."

Mộ Dung Thu gật gù đầu: "Ừ! Vậy ăn trưa xong, ngủ một chút rồi hãy qua đó."

Nói nào có nhiều nữ nhân thì nói đó có lắm thì phi, hơn nữa, Thẩm Trắc phi làm sao có thể buông tha một cơ hội tốt như vậy để đối phó nàng? Trong trí nhớ, hàng năm, đã có đám phu nhân đến chúc mừng sinh nhật của Thẩm Trắc phi đều đứng về phe nàng ta, vì Thẩm Trắc phi trong той hay ngoài sáng mà trào phúng Mộ Dung Thu. Trước kia Mộ Dung Thu tính tình lỗ mãng, dễ dàng chịu thiệt, cho nên mới bị Thẩm Trắc phi đùa bỡn trong tay.

"Vâng. Qua điểm tâm nô tì sẽ chuẩn bị y phục và vật phẩm trang sức dùng trong ngày hôm nay cho Vương phi." Hồng Lăng gật đầu nói.

"Thu Cúc và Thanh Bình đâu?" Mộ Dung Thu hỏi. Hai ba ngày này Thu Cúc và Thanh Bình bề bộn nhiều việc, ngày thường hai nhà đầu này chỉ cần túc trực hầu hạ bên trong, bây giờ lại có cảm giác còn bận rộn hơn so với đám nha đầu làm việc nặng.

Hồng Lăng cũng có chút nghi hoặc: "Nô tì không biết. Vừa rồi mới thấy, giờ lại không thấy đâu nữa. Từ khi Văn Mai ra ngoài làm việc thì việc hầu hạ Vương phi rửa mặt chải đầu là nô tì đảm nhận, hai người các nàng buổi sáng sẽ có thời gian riêng tư."

"Ừ." Mộ Dung Thu gật đầu.

"Nghe nói ngày hôm nay trong nhóm phu nhân mà Thẩm Trắc phi mời đến còn có Đổ đại thiếu phu nhân. Đổ đại thiếu phu nhân này lại là em dâu của Đại phu nhân đã bị đuổi khỏi Vương phủ. Đồng thời cũng chính là đối thủ luôn nhắm vào cửa hàng đồ cưới của Vương phi trong khoảng thời gian này." Hồng Lăng nhủ mảy may nặng nề nói. Thẩm Trắc phi đến tết cùng là nghĩ như thế nào?

Nghe vậy, Mộ Dung Thu nhẹ cau mày, cười lạnh nói: "Không cần nghĩ nhiều. Thẩm Trắc phi chỉ là muốn có quan hệ tốt với Đổ gia mà thôi."

Trăm ngàn cân thặng cũng có lúc sơ sót, Thẩm Trắc phi luôn muốn nhắm vào nàng, lại quên Đổ Khả! Đây không phải là mua dây buộc mình sao?

"Vâng." Hồng Lăng đáp. Nhưng trong lòng vẫn biết chuyện không phải đơn giản như vậy, cảm thấy không đáng thay cho Vương phi, cũng cảm thấy việc làm của Thẩm Trắc phi có chút quá phận. Hy vọng trên yến hội, Vương phi không cần bị chọc giận không giữ được hình tượng là tốt rồi.

Lúc ăn điểm tâm, Thu Cúc và Thanh Bình đều quay lại. Nhìn thấy Mộ Dung Thu đang dùng điểm tâm thì lập tức đứng ở một bên hầu hạ.

Đuôi mắt Mộ Dung Thu nhìn lướt qua hai người, thấy hai người thần sắc kỳ quái thì trầm giọng hỏi: "Các người sao thế?"

Thu Cúc nhìn thoáng qua Thanh Bình bên cạnh, thấp giọng trả lời: "Thưa Vương phi, nô tì không có chuyện gì."

Thanh Bình đứng một bên cẩn thận, sắc mặt do dự nhưng sau khi nhìn thoáng qua Thu Cúc liền lắc đầu trả lời: "Mới rồi trên đường về, bọn nô tì gặp mấy nha hoàn ở Trúc viên, nghe họ nói ngày hôm nay trong số những người đến chúc mừng sinh nhật Thẩm Trắc phi có không ít tiểu thư chưa gả. Sợ là muốn vì Vương gia nạp thiệp."

Nghe vậy, Mộ Dung Thu mỉm cười. Theo tính tình của Thanh Bình chắc chắn sẽ không nói dối, cứ nhìn thần sắc của Thanh Bình thoáng kích động, sẽ biết được lời nói vừa rồi bất quá là nàng dùng để che giấu ý nghĩ thực sự, nhưng Mộ Dung Thu bất động thanh sắc cười nói: "Như thế cũng tốt. Bây giờ trong Bắc viên cũng chỉ có một mình Nhị phu nhân, cũng cần nạp thiệp cho Vương gia rồi."

Thu Cúc nghe xong lời nói của Thanh Bình và Mộ Dung Thu, trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc.

"Không biết tiểu thiếu gia và Văn Mai lúc nào sẽ trở về nữa. Chớp mắt đã qua hơn nửa tháng rồi." Hồng Lăng hỏi. Nàng nhớ đến lúc tiểu thiếu gia còn ở Vương phủ, mỗi lần ăn cơm đều rất ồn ào vui vẻ. Hơn nửa nha đầu Văn Mai kia cũng rất đáng yêu.

"Nhanh thôi." Tay cầm chiếc đĩa của Mộ Dung Thu dừng lại một chút, con người đen chột loé, nhàn nhạt trả lời.

"Trở về thì tốt rồi, không biết tiểu thiếu gia ở Vương phủ kia thế nào, là gầy ra hay mập ra..." Hồng Lăng thấp giọng nói.

Mộ Dung Thu nghe vậy, lòng không nhịn được run lên, trong khoảng thời gian này nàng gắng hết sức không để mình nghĩ tới Hiên nhĩ, để Hiên nhĩ lần nữa trở lại Vương phủ, là bắt đắc dĩ của nàng. Tuy có Vương tuân phủ ở đây, Hiên nhĩ sẽ sống rất tốt, nhưng nàng vẫn vô cùng lo lắng.

Sau buổi cơm trưa, Mộ Dung Thu liền nằm trên giường nghỉ ngơi một chút. Một lúc lâu sau mới gọi Hồng Lăng và Thu Cúc thay y phục trang điểm cho mình. Nàng cố ý chọn một bộ quần áo dễ tráo đổi, như đã hạ quyết tâm, sẽ không thể lùi bước.

Xong xuôi, Mộ Dung Thu cho Hồng Lăng và Thu Cúc lui ra, nàng một mình ở trong phòng, lấy ngân phiếu trong hộp ra, tổng cộng hơn chín mươi vạn lượng. Từ hai ngày trước nàng đã sai Hồng Lăng đến phòng kế toán đem tất cả vàng thỏi và kim nguyên bảo đổi thành ngân phiếu. Về phần các loại châu báu đặc biệt khác, nàng đều không cần, ngân phiếu nhỏ gọn, dễ bên trong nội y, sẽ không bị người khác nhận ra.

Chuẩn bị xong, Mộ Dung Thu ngừng đầu nhìn lướt qua căn phòng đã ở hơn nửa năm.

Nơi này vô cùng đẹp, bởi lẽ tất cả đều hết sức xa hoa, nếu như ở tại chỗ này, sẽ có thể hưởng thụ vinh hoa phú quý cả đời, nhưng nàng không phải loại phụ nữ nhân duyên bẻ gãy đôi cánh của mình, từ bỏ tự tôn để ủy khuất cầu toàn, chỉ cần

không phải lo com áo cà dờ!

Hờ hững thu hồi ánh mắt, nàng không chút do dự ra khỏi phòng.

Trúc viên

Từ sau buổi com trưa thì người tới nói liên không dứt. Có lẽ vì quan hệ với nhà mẹ đẻ của Thẩm Trắc phi, cũng có lẽ bởi quan hệ với Thẩm Quý phi, mỗi người vào cửa đều tặng lễ vật. Mỗi một món quà đều cực kỳ trân quý.

Thẩm Trắc phi ngồi trong đại sảnh, cùng mấy vị phụ nhân, thiếu phụ nhân nói chuyện phiếm.

Lời khen tặng chúc mừng không ngừng, nhiều đến mức làm cho trên mặt Thẩm Trắc phi tươi cười xán lạn.

Thẩm Trắc phi nhìn lướt qua bốn phía rồi quay đầu nhìn Tú Ngọc, nhẹ giọng hỏi: "Ngoại trừ Vương phi, có phải mọi người đều đã đến đủ?"

Mấy ngày hôm trước Thẩm Quý phi đã có tin vui, Hoàng thượng liền sai người chăm sóc Thẩm Quý phi cẩn thận, Thẩm Quý phi cũng sợ ảnh hưởng đến thai nhi nên không đến chung vui với nàng. Nhưng Quý phi cũng cho cung nhân đưa lễ vật tới. Nghe vậy, Tú Ngọc lập tức nhìn một vòng, ngồi trong đại sảnh tổng cộng có hai mươi người. Tính cả các tiểu thư thì còn có ba mươi hai người, quả thật đã đến đông đủ.

"Vâng, chủ tử. Có cần nô ti đi mời Vương phi không?"

"Không cần, Vương phi hẳn là không lâu nữa sẽ đến." Thẩm Trắc phi cười đáp lại. Bây giờ Mộ Dung Thu cần thận như vậy, sao lại để người khác bắt được nhược điểm, vì vậy ngày hôm nay nàng ta sẽ đến. Tầm mắt lướt nhìn người như đang thất hồn lạc phách đang ngồi cạnh - Thẩm Oánh, ánh mắt nàng chớp động.

Đường như nhận ra ánh mắt Thẩm Trắc phi, nàng lập tức miễn cưỡng lộ ra một chút tươi cười, nói: "Nhị tỷ."

Thẩm Trắc phi tất nhiên biết vì sao muội muội của mình lại thất hồn lạc phách như thế. Từ nhỏ nàng có quan hệ rất tốt với Thẩm Oánh, tự nhiên không hy vọng nhìn thấy muội muội của mình cuối cùng lại rơi vào nông nổi trở thành binh thể của Đổ đại thiếu gia. Nếu như Đổ đại thiếu gia là một chính nhân quân tử thì còn đỡ, đáng này hẳn lại là một kẻ cường thù hào đoạt, một kẻ lưu manh đưa bốn nữ từ tư nhà lãnh, đồng thời Đổ đại thiếu phu nhân lại là một nữ nhân tâm ngoan thủ lạt*. Tất nhiên Oánh nhi cũng có chút tâm cơ, nhưng vẫn chưa đủ nhân tâm, vì vậy ngày sau chắc chắn sẽ không dễ sống.

*: tâm ác, ra tay nhân tâm

Vì vậy, buổi sáng lúc Thẩm Oánh đến Trúc viên, nàng cũng đã vì Thẩm Oánh tìm đường đi khác. Nếu như Thẩm Oánh không muốn gả cho Đổ đại thiếu gia, như vậy cũng chỉ có thể miễn cưỡng bản thân mình làm thiếp.

"Nhị tỷ, Tam muội nghĩ rồi, cứ theo lời Nhị tỷ mà làm thôi." Thẩm Oánh gật đầu, không chừa cho mình một đường lui nói với Thẩm Trắc phi. Nếu gả cho Đổ đại thiếu gia, đời này của nàng coi như bị huỷ, thậm chí đến việc tại sao mình chết có khi còn không biết. Bây giờ thanh danh của nàng đã bị tổn hại không ít, cũng không thể hy vọng hảo huyền sẽ gả cho Vương gia hay Thế tử gì nữa.

Vũ Văn Hạo đứng là không cho nàng một chút xui cơ hội, còn thật sự khiến thanh danh của nàng bị bêu xấu, giờ ngay cả nhà chồng tốt cũng tìm không được, chỉ có thể miễn cưỡng bản thân mình làm thiếp. Sớm biết như thế, lúc trước nàng sẽ không nên vì Vũ Văn Hạo lãng phí quá nhiều tâm tư.

Thẩm trắc phi gật đầu cười: "Tốt lắm"

Hai người nhìn nhau cười, cũng không tiếp tục xoay quanh đề tài này mà lại cùng mọi người hàn huyên.

Trong đại sảnh, rất đông vui náo nhiệt!

Có điều một lát sau, chỉ nghe ngoài cửa nha hoàn thoảng cao giọng nói: "Vương phi đến."

Nghe vậy, mọi người đứng dậy nhìn về phía cửa. Thẩm Trắc phi và Thẩm Oánh cũng đồng thời quay lại.

Mộ Dung Thu mặc quần áo tĩnh xiao, váy dài màu hồng cánh sen, dáng người thướt tha xuất hiện trước mắt mọi người.

Đa số mọi người đã một năm chưa từng thấy qua Mộ Dung thoai mái. Lúc này nhìn lại, nhưng người người đều có một cảm giác xa lạ, dung mạo vẫn như cũ không có gì thay đổi, nhưng khí chất lại hoàn toàn không giống. Bây giờ Mộ Dung Thu khi chất cao nhã lạnh nhạt, giống như một đoá hoa sen nở rộ, nhưng ánh mắt lại có thể làm cho người ta tự động hổ thẹn.

Không ít người trong lòng đồng thời thần phục một tiếng, trách không được gần đây Vương gia lại sùng ái Nam Dương Vương phi! Bây giờ Nam Dương Vương phi không giống trước đây, tuy dung mạo kém Thẩm Trắc phi, nhưng lại làm người ta bất từ bất giác bị thu hút. Huống chi, bây giờ nàng ta còn đang có thai. Nếu như sinh ra chính là một tiểu thiếu gia, như vậy Nam Dương Vương phi càng là quý không thể nói!

"Nghe nói Nam Dương Vương phi đã có thai hơn một tháng, hiện tại có khoẻ không?" Một vị phụ nhân khoảng trên dưới ba mươi tuổi ngồi hơi chéo ở phía đối diện với Mộ Dung Thu cười nhẹ hỏi.

Nhìn ra được người này cũng không có ác ý. Trong trí nhớ, hoàn cảnh người này có phần giống nàng. Mộ Dung Thu liền trả lời: "Từ trước tới nay ta rất khoẻ mạnh, bây giờ vừa qua hơn một tháng, không có gì khác thường. Có lẽ trải qua một hai tháng sẽ có dấu hiệu nôn ọe." Nàng vốn không hề mang thai, sao có thể có cảm giác nôn ọe?

Người bên cạnh vị phụ nhân nọ vội nói: "Nam Dương Vương phi là người có phúc khí, có thai cũng không có bị hiện tượng nôn ọe hành hạ gì. Lúc trước khi ta nghĩ ngờ có thai thì vèn ven ba tháng đều ăn không ngon, mỗi ngày cứ phải cố đưa com vào miệng, nôn ọe vô cùng khó chịu."

"Ta còn không chờ đến ba tháng, mới có một hai tháng đã không thoải mái. Hiện tại xem ra, vẫn là Nam Dương Vương phi có phúc khí."

Lại có một người phụ họa nói.

Mộ Dung Thu cười nhạt nhấp vài ngụm trà, đang lúc cúi đầu, con ngươi đen lóe ra.

Đổ đại thiếu phu nhân nghe mọi người nói chuyện sôi nổi liền nghĩ cách hạ nhục Mộ Dung Thu, mở miệng nói: "Vương phi quả nhiên là người có phúc. Nhưng mà ta à khi thấy người có thai nào mà không chút dấu hiệu. Có điều bây giờ mới một tháng, cũng chưa nhìn ra cái gì. Hình như ở nửa tháng trước ta chợt nghe nói Vương phi mang thai. Bây giờ cũng đã hơn một tháng gần hai tháng, sao lại một chút cảm giác cũng không có chứ? Vương phi có phải nên sai người mời đại phu đến xem qua?"

Lời này thật trùng ý Thẩm Trắc phi. Đối với chuyện Mộ Dung Thu có thai hay không này nàng cực kỳ hoài nghi. Xem ra hôm nay gọi Đổ đại thiếu phu nhân đến thật là một lựa chọn chính xác! Nếu không hôm nay nàng cũng chưa nghĩ ra cách chuyển đề tài đến việc này.

"Nghe nói tỷ ty gần đây rất thích ngủ, có phải cũng coi như có dấu hiệu không? Để tránh có gì ngoài ý muốn, trong hai ngày này vẫn nên thỉnh ngư y trong cung đến xem qua cho an tâm."

Mộ Dung Thu cười nhạt, ghé nàng ngồi còn chưa nóng. Thẩm Trắc phi đã không thể chờ đợi! Mà Đổ đại thiếu phu nhân kia có phải đã quên đây cũng không phải là hậu viện của Đổ gia hay không, làm sao có thể tùy ý để nàng ta muốn làm gì thì làm. Ánh mắt nhìn đến Thẩm Trắc phi, cười nói: "Năm nay người đến chúc mừng sinh nhật Thẩm Trắc phi có vẻ như nhiều hơn không ít đi."

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 87

Mọi người nghe vậy thì đồng loạt quay đầu nhìn lại, phát hiện năm nay có nhiều hơn mấy vị cô nương, nhưng đây cũng là chuyện tự nhiên, ai cũng biết hậu viện của Nam Dương Vương không có người, đúng là lúc nhân cơ hội lấp vào chỗ trống. Có điều nhìn kỹ lại thì thật sự là nhiều hơn. Còn đúng là người vừa mở miệng nói chuyện Đổ đại thiếu phu nhân!

Mọi người cùng quay về phía Đổ đại thiếu phu nhân nhìn lại, trước kia chưa từng thấy qua Đổ đại thiếu phu nhân này, nàng xuất thân thương gia, thân phận đệ tị. Hơn nữa còn là em dâu của người bị tội thông dâm – Đổ Khá, trường hợp ngày hôm nay sao lại mời nàng đến? Không phải bởi nhọ mặt mũi bọn họ hay sao?

Thẩm trắc phi âm thầm cau cau mày, lúc trước khi cho người mời Đổ đại thiếu phu nhân tới, cũng đã nghĩ đến sẽ làm mọi người nghĩ nhiều, nhưng thật không ngờ Mộ Dung Thu ngay mặt nói ra như vậy, không cho người ta có thời gian để phòng nàng.

Mộ Dung Thu cong khỏe môi vẽ như không phát hiện những lời này của nàng mang tới bao nhiêu hương ứng, ung dung hồ hững uống trà.

Đổ đại thiếu phu nhân vừa thấy tất cả mọi người hướng tới nàng nhìn lại, trong mắt mỗi người phần lớn là khinh thường. Nhất thời, sắc mặt nàng đỏ lên, bâu bâu môi, nói:

– Hiện giờ Vương phi đã xem như rảnh rồi, mười cửa hàng hồi môn đều do Đổ gia chúng ta hao phí chút tâm tư mua rồi.

Những lời này lại thành công dõn dỉ lực chú ý của mọi người. Kỳ thực chuyện này đã truyền khắp kinh thành, đối với việc như thế cũng có phần không thể tin, không thể tưởng tượng được Mộ Dung Thu – một phụ nhân ru rú trong trạch viện, công lớn không ra nhà trong không tới lại có thể phản kích lại Đổ gia một đòn. Vốn là Đổ gia muốn phá đổ Mộ Dung Thu, nhưng thật không ngờ cuối cùng Đổ gia lại bị Mộ Dung Thu tính kế!

– Thật ra hẳn là phải cảm tạ Đổ gia. Sau khi quay về Đổ gia, Đổ đại thiếu phu nhân nhất định phải nhân lại lời cảm ơn của bốn vương phi đến Đổ lão gia. Nếu lần này không có Đổ gia chủ động tới cửa, mười cửa tiệm kia của bốn vương phi cũng không thể bán đi nhanh như vậy, hơn nữa còn bán với giá cao ngất như thế.

Mộ Dung Thụ nhân nhặt nhìn lướt qua Đổ đại thiếu phu nhân, khỏe miệng gọi lên một chút tươi cười sáng sủa, nói:

Nghe vậy, Đổ đại thiếu phu nhân mớ lớn hai mắt, tức giận đến mức gò má đỏ ửng, nhưng không biết làm sao cãi lại. Bất kể thế nào thân phận Mộ Dung Thụ đều là Nam Dương vương phi, nàng há có thể không kính trọng? Vì vậy cũng chỉ đành ngậm bồ hòn làm ngọt. Huống hồ, lời này của Mộ Dung Thụ rất dễ hiểu, nàng ta chẳng bắt Đổ gia ra giá cao để mua, cũng không buộc Đổ gia ngốc tới mức tự mình đưa tới cửa húng lấy đồ bỏ đi. Trong lòng Đổ đại thiếu phu nhân vốn ôm tâm lý xem kịch vui mà thôi, thuận tiện tìm thẳng bằng. Ai ngờ, Mộ Dung Thụ nói mấy câu đã làm nàng không thể phân kích, lại còn tự rước lấy nhục.

Quả nhiên làm cho một vài vị phu nhân và các cô nương không nhịn được che miệng cười trộm. Đổ Đại thiếu nữ nãi càng xấu hổ vô cùng.

– Nam Dương vương phi rất chân thành, khi về Đổ đại thiếu phu nhân nhất định phải nói với Đổ lão gia. Về sau nếu có việc tốt thế này cũng đừng quên chúng ta.

Một vị phu nhân trong số đó che miệng cười nói:

Sắc mặt Đổ đại thiếu phu nhân đen sì, mắt mặt đến cực điểm!

Người từ này giờ vẫn giữ im lặng. Thẩm Oánh, đang âm thầm quan sát Mộ Dung Thụ, phát hiện nàng ta đã không tiếng động dời đi tầm mắt của mọi người! Nhị tỷ vốn định đảo gốc bới rễ, muốn xác minh xem Mộ Dung Thụ có phải thật sự có bầu hay không. Nhưng Mộ Dung Thụ luôn luôn nhặt ung dung, lại đem việc này đánh lạc hướng đi mất. Nhưng nhị tỷ giúp nàng nhiều như thế, đương nhiên nàng cũng muốn hỏi bảo nhị tỷ. Lập tức trên mặt Thẩm Oánh tràn đầy tươi cười nhìn về phía Mộ Dung Thụ, nói:

– Trước đó vài ngày phụ thân nhiễm bệnh, mời nhiều vị đại phu cũng không có chuyển biến tốt, về sau thành ngự y trong cung khám xong mới tốt lên. Cho nên nói, vương phi gần nhất thích ngủ, lại không có biểu hiện gì khác. Có lẽ nên để ngự y cẩn thận xem mạch một chút. Hay là ngày mai mời ngự y trong cung đến bắt mạch cho vương phi đi?

Mọi người lại lập tức nhìn chăm chăm vào bụng Mộ Dung Thụ.

Đứa con nói dối đầu tiên của Nam Dương Vương, tất nhiên là không thể có sơ sót gì.

Đổ đại thiếu phu nhân thờ dãi nhẹ nhõm một hơi, nàng cuối cùng đã biết Mộ Dung Thụ này cũng không phải dễ chọc! Khó trách Đổ Khả không cho nàng đến vương phủ, sớm biết như thế, ngày hôm nay nàng sẽ không tới.

Thẩm trắc phi âm thầm gật đầu với Thẩm Oánh, không hổ là Tam muội của nàng, biết lúc nào nên nói lời gì. Hiện tại mọi việc ấy lại chuyển về đề tài cũ, còn có thể giải quyết không khi xấu hổ vừa rồi, đồng thời còn khiến Mộ Dung Thụ không thể từ chối.

Mộ Dung Thụ cau mày, ra vẻ vô cùng khó xử.

Một bên lại có phu nhân nói:

– Thẩm Tam cô nương nói rất có lý. Chuyện liên quan đến con nói dối không thể để lâu, một khi phát hiện có điều không thích hợp phải lập tức mời đại phu khám và chữa bệnh.

– Có lẽ là chúng ta suy nghĩ nhiều, nhưng để ngự y xem qua cũng không có chỗ nào không tốt không phải sao? Vương phi cũng đừng nên gấp. Tin tưởng sẽ không có chuyện gì, thân mình tỷ tỷ vốn rất khỏe mạnh mà.

Thẩm trắc phi cười nói.

Mấy người đồng loạt mở miệng khuyên lơn, Mộ Dung Thụ khó xử cười nói:

– Ngự y đều là người khám bệnh cho Hoàng thượng và các vị nương nương trong cung, không tiện mời bọn họ xuất cung đến xem qua cho ta. Huống hồ ta cũng không cảm thấy trên người có cái gì bất thường.

– Tỷ tỷ là sợ cái gì chứ?

Ánh mắt sắc bén của Thẩm trắc phi nhìn chăm chăm Mộ Dung Thụ, gần như sẵn giọng lạnh lùng ép hỏi.

Nghe lời này, bên mời Mộ Dung Thụ ra về làm khó một chút rồi lập tức chuyển thành vẻ tươi cười:

– Sao Thẩm trắc phi lại đột nhiên thay đổi thần sắc? Dù sao người bình thường cũng không thể mời được ngự y. Chúng ta ở đây nói thì dễ, nhưng dù sao chúng ta cũng ở ngoài cung, nếu để cho ngự y tới cửa khám và chữa bệnh, khó tránh khỏi làm cho người bàn tán.

Thẩm trắc phi biến sắc, Mộ Dung Thụ càng có tính ngang ngạnh từ chối lại càng chứng minh trong đó có quỷ, đang lúc nàng muốn tiếp tục khuyên bảo thì Mộ Dung Thụ lại cười nói:

– Nhưng mà, nếu Thẩm tam cô nương đã bán một cái nhân tình cho bốn vương phi, bốn vương phi tất nhiên không thể đẩy lại. Vài hôm nữa cứ cho mời ngự y đến vương phủ đi. Không nói thì thôi, thân thể bốn vương phi thật đúng là có vài phần không thoải mái.

– Tốt lắm, nay mai ta phải chuẩn bị một chút.

Thẩm Oánh lập tức cười trả lời. Nhưng trong lòng càng thêm nghi ngờ, Mộ Dung Thụ có ý gì? Mới vừa rồi còn vô tình hay cố ý cản trở, nhưng bây giờ dễ dàng đồng ý như thế. Nàng âm thầm nhìn thoáng qua Thẩm trắc phi.

Thẩm trắc phi cũng không hiểu được Mộ Dung Thụ nghĩ gì. Kết quả là chuyện gì xảy ra?

Trong lòng hai người đều có chuyện ẩn giấu nên nhất thời không hiểu rõ. Mộ Dung Thụ âm thầm cười lạnh. Ngày mai, nàng ở trong mắt những người này đã hóa thành tro tàn, trở thành người chết. Ngay cả nếu ngự y đến đây thì có tác dụng gì? Khi đó nàng đã ở trên đường.

Mộ Dung Thụ bất động thanh sắc nhìn thoáng qua sắc trời bên ngoài, thấy mặt trời đang lặn về phía tây, trong lòng chấn động một chút. Chỉ cần đợi đến tiệc tối, nàng có thể rời đi.

Thu hồi ý nghĩ, nàng đồng ý cho bán thân ở một khách cuối cùng này thả lòng tâm tư, không thể để cho bất kì ai nhìn ra sự khác thường. Đuôi mắt quét về các cô nương bên cạnh vài vị phu nhân xem xét đánh giá. Những cô nương này chỉ khoảng mười sáu tuổi. Người người đều cúi đầu không dám nói chuyện lớn tiếng, e rằng đều là thứ nữ, chưa thấy qua trường hợp này nên mới không dám hó hê.

Càng không cần suy nghĩ thêm cũng biết, giữa những cô gái này có lẽ sẽ có hai ba người có thể trở thành thiếp của Vũ Văn Mặc.

Đang lúc nàng nghĩ như vậy, vị phu nhân mới vừa trao phụng Đổ đại thiếu phu nhân kia đã gọi cô nương bên cạnh mình đứng dậy, sau đó nàng cười nói với Mộ Dung Thụ:

– Đây là Từ cô nương của quý phủ ta, tuy xuất thân thứ nữ, nhưng lớn lên cũng là trong trêu như nước, vô cùng hiền thực, xem trọng nhất là hiếu đạo. Nhanh qua chào Nam Dương vương phi và Thẩm trắc phi đi.

Từ cô nương kia nghe vậy, trên mặt đỏ bừng, cúi đầu nói với Mộ Dung Thụ và Thẩm trắc phi:

– Linh Thương bái kiến vương phi, bái kiến Thẩm trắc phi.

Thẩm trắc phi từ trong nghi ngờ phác hồi tinh thần lại, nàng vừa ngắm Linh Thương vừa liếc nhìn Mộ Dung Thụ. Hai năm trước nhìn thấy nữ tử dung mạo xinh đẹp thế này, sắc mặt nàng ta đều cực kỳ khó coi, không biết hôm nay sẽ đáp lại kiểu gì.

Mộ Dung Thụ đánh giá tiêu cô nương này. Cô gái trước mắt mới mười tám tuổi đã bị ép nhận vận mệnh, có chuẩn bị tâm lý thành một người thiếp của nam nhân, càng đã có chuẩn bị tâm lý đối mặt với việc tranh sủng sau này. Lớn lên vô cùng tuổi tấn ngọc ngà, trên mặt còn có chút phúng phính trẻ con, nếu để sau hai năm nữa có lẽ có thể trở mã thành đại mỹ nhân. Gặp Mộ Dung Thụ không trả lời, Linh Thương không khỏi thần hình mặt không hề run một chút, có phải vương phi không thích nàng?

Ngay tại lúc nàng lo lắng không yên, Mộ Dung Thụ gật đầu, cười trả lời:

– Từ cô nương quả thật không sai, tuy mới mười tám mười sáu tuổi mà đã trở mã xinh xắn như thế, nếu qua hai năm nữa, chắc chắn là một đại mỹ nhân.

Linh Thương nghe vậy, trong mắt lộ rõ vẻ vui mừng.

Có người thứ nhất, kế tiếp sẽ có người thứ hai, người thứ ba. Rất nhanh, một vị lại một vị phu nhân đưa các cô nương đi theo mình tiến lên giới thiệu. Mộ Dung Thụ gật đầu với từng người, còn nhọc lòng khen ngợi mỗi người vài câu không giống nhau, mấy quý bà vô cùng vui vẻ. Trước kia Mộ Dung Thụ không có nhân nại như vậy, thậm chí cũng lười liếc nhìn một cái, bây giờ lại dùng con mắt đánh giá cẩn thận, xem ra thật hấp dẫn!

Phủ Nam Dương Vương này là một nơi rất tốt, dùng một thứ nữ đã có thể tạo chút quan hệ với phủ Nam Dương Vương, ai cũng là cầu còn không được.

Thẩm trắc phi luôn luôn ngồi bên cạnh nhìn Mộ Dung Thụ, nàng dần dần nhận đầu lòng máy. Một phen kích lệ vừa rồi kia của Mộ Dung Thụ không giống giả bộ. Chẳng lẽ Mộ Dung Thụ thật là nghĩ thông suốt, muốn đích thân nạp thiếp cho Vũ Văn Mặc sao?

Nạp thiếp thì có thể, nhưng mà ... Trong lòng Thẩm trắc phi không ngừng tính toán, dù sao hậu viện vương phủ không thể chỉ có ba nữ nhân, vương gia bề bộn nhiều việc, những chuyện này tất nhiên là các nàng phải lo liệu. Nhưng những người đưa vào phủ, tuyệt đối không thể là người của Mộ Dung Thụ!

Nàng quay đầu nhìn về phía Mộ Dung Thụ, dùng giọng chỉ hai người nghe được nói

— Vương phi xem trọng cô nương nào sao?

Nghe vậy, Mộ Dung Thụ cúi đầu nhấp một miếng trà, cười nói

— Bốn vương phi cảm thấy những cô nương này cũng không tệ, chính là không biết vương gia sẽ thích người nào.

— Theo muội muội thấy, chuyện này không cần lo lắng. Chờ sau khi kết thúc tiệc sinh nhật của muội muội, muội muội sẽ cho người ta đi dò hỏi một phen, nhìn xem cô nương nhà ai phẩm hạnh đoan trang rồi hẵng quyết định được không?

Thẩm trắc phi dè dặt hỏi.

Mộ Dung Thụ nhếch môi mỉm cười, đôi mắt sáng như sao chớp động, có vẻ như đã sớm hiểu rõ tâm tư Thẩm trắc phi, gật đầu trả lời:

— Thẩm trắc phi nói rất đúng. Về vài bức tranh đi, đến lúc đó đưa cho vương gia nhìn qua, dù sao cũng là nạp thiếp cho vương gia, nói gì cũng phải để vương gia vừa lòng không phải sao?

— Vâng, tỷ tỷ nói phải. Nay mai muội muội sai hạ nhân đi tìm một họa sĩ

Thẩm trắc phi cười đáp.

Thẩm Oánh ngồi gần hai người nhất mơ hồ nghe được hai người nói chuyện, âm thầm nhủ nhủ này.

Mọi người thấy ánh mắt Mộ Dung Thụ và Thẩm trắc phi nhìn các cô nương một cách dò xét, hai người lại gật đầu, trong lòng đều đã rõ, chuyện này có thể thành! Có điều nhiều cô nương như vậy, cũng không biết ai có thể tiến vào Vương phủ.

Lúc này, sắc trời đã tối dần. Thẩm trắc phi thấy canh giờ không còn sớm bèn sai hạ nhân dọn con chiếu. Tổng cộng cũng bốn mươi người, chia làm bốn bàn.

Đồ ăn thật phong phú, Thẩm trắc phi đúng là phi không ít tâm tư. Mỗi một bàn đồ ăn đều có chỗ khác biệt, gần như mỗi hai món ăn đều sẽ có một người thích ăn. Trên mặt mấy quý bà đều là lộ ra nụ cười hài lòng.

Bàn cuối cùng là dành cho những cô nương kia, cũng không biết là cố ý hay vô tình, mọi người đem đồ đại thiếu phu nhân cho ép ra ngoài, mà sắc mặt Đồ đại thiếu phu nhân trắng bệch ngồi cùng một chỗ với một đám cô nương, nhất thời, nàng cảm giác được thân phận của mình bị hạ thấp. Lúc này nghĩ lại, hôm nay thật sự không nên ra ngoài!

Mộ Dung Thụ vốn cũng vì có chuyện trong lòng nên không có bao nhiêu khẩu vị, chính là ăn vài miếng, cũng không sợ Thẩm trắc phi sẽ hạ độc trong thức ăn. Mà ngay cả Thẩm trắc phi có muốn độc chết nàng cũng không có cái can đảm kia. Âm thầm liếc nhìn sắc trời bên ngoài, còn chưa tối lắm, lại chờ thêm hai khắc vậy.

— Tỷ tỷ, sao lại ăn ít như thế? Là không hợp khẩu vị sao?

Bàn thân Thẩm trắc phi chính là không thêm ăn gì, buổi tối còn phải chờ Vũ Văn Mặc thị tẩm nên chỉ ăn vài miếng. Sau đó còn âm thầm nhìn phản ứng của Mộ Dung Thụ, kết quả thấy Mộ Dung Thụ cũng ăn rất ít nên mới lên tiếng hỏi.

— Mấy ngày gần đây luôn như thế, ăn không vào cái gì cả. Giờ lại thấy hơi mệt mỏi.

Mộ Dung Thụ cười trả lời.

— Nghe người ta nói có thai đều như vậy, lát nữa sau khi kết thúc tiệc tối, vương phi phải nghỉ ngơi thật tốt.

Bởi Thẩm Oánh là tam muội của Thẩm trắc phi, tuy rằng thân phận đề hèn, nhưng bởi quan hệ với Thẩm trắc phi nên mới có thể ngồi cùng bàn tiệc.

Nghe vậy, đầy mắt Thẩm trắc phi liền lên một tia tàn nhẫn, âm thầm đánh mắt với Tú Ngọc, Tú Ngọc lập tức gật gật đầu, cầm ấm trà đi đến bên cạnh Mộ Dung Thụ, cười nói:

— Đây là dùng lá trà quý phi nương nương thường để pha nước trà, uống rất là ngon. Nếu Vương phi ăn không vô này nọ thì uống một chén đi, có lẽ có thể thoải mái hơn một chút.

— Được.

Mộ Dung Thụ cười nhạt gật đầu.

Ngay lúc Hồng Lăng muốn cầm lấy ấm trà trong tay Tú Ngọc thì bị nàng ta, còn cười nói:

— Hãy để nó tự mình chăm trà cho vương phi đi.

Hồng Lăng cau mày, loại chuyện này vốn đều là đại nha hoàn bên cạnh chủ tử đi làm, Tú Ngọc này ngày hôm nay sao có thể chịu khó như thế?

Đôi mắt Mộ Dung Thụ nhàu lịm, như cũ cười nhạt nhìn Tú Ngọc, kỳ thực tay Tú Ngọc có chút run rẩy, đặc biệt khi đứng dưới tầm mắt Mộ Dung Thụ, nàng ta càng tỏ vẻ trấn định, nhưng vẫn không che giấu được. Một chi tiết nhỏ xui này gần như không ai phát hiện.

Tú Ngọc âm thầm xoay nắp bình, sau đó chăm trà cho Mộ Dung Thụ.

Khi nước trà được rót ra, thật có toả ra mùi hương thơm ngát, Mộ Dung Thụ nhin không được khoe miệng hơi cong lên. Thẩm trắc phi thật là dụng tâm suy nghĩ. Mấy ngày nay cả ngày nghiên cứu y thuật, ngay khi mùi hương vừa toả ra nàng đã biết thừa trong nước trà này bỏ thêm cái gì.

Là một loại thảo dược làm cho phụ nữ có thai có dấu hiệu sinh non! Nếu người có thai dùng trúng, sẽ có một ít dấu hiệu nhỏ nhưng sẽ không sinh non, nếu người không có thai uống vào sẽ không có phản ứng gì.

Mộ Dung Thụ nâng chung trà lên ngửi ngửi hương vị, nhìn về phía Thẩm trắc phi cười nói:

— Hương thơm xác thực không tồi.

— Không ngại uống nhiều một chút.

Thẩm trắc phi vội nói.

Nghe vậy, Mộ Dung Thụ lắc lắc đầu:

— Rất nóng, chờ thêm một lát đi.

Thẩm trắc phi không gấp, sau đó cũng không thể lộ ra một tia dấu vết. Nếu không chắc chắn Mộ Dung Thụ có thể phát giác ra được điều gì đó.

Mộ Dung Thụ ngừng đầu liếc nhìn ngoài cửa sổ, canh giờ không còn sớm nữa! Nàng bèn đứng lên, cười nói với mọi người:

— Ngồi trong phòng này giờ hơi lâu nên đầu có chút choáng váng. Ta ra ngoài đi dạo, một lát sẽ trở lại.

Mọi người cười gật đầu. Thẩm trắc phi nhìn thoáng qua ly trà Mộ Dung Thụ không hề động đến, con người đen chột lóe, cốc trà này, Mộ Dung Thụ một ngụm cũng chưa uống qua! Nhưng nàng lại không thể tìm được lý do bắt buộc Mộ Dung Thụ phải ở lại, dù sao Mộ Dung Thụ đưa ra lý do hợp tình hợp lý, chỉ ra ngoài đi dạo một vòng. Tin rằng trong phòng nhiều người như vậy, Mộ Dung Thụ sẽ không nuốt lời. Trà này sẽ phát huy công dụng.

— Ban đêm gió lạnh, tỷ tỷ đừng ở bên ngoài lâu quá, nếu không rất dễ bị lạnh.

Mộ Dung Thụ nhẹ nhàng gật đầu cười:

— Được, một lát bốn vương phi sẽ trở lại.

Trong lòng cười lén, nếu như hôm nay có thể rời đi, Mộ Dung Thụ này cả đời cũng sẽ không xuất hiện ở kinh thành!

Khi nàng xoay người, nhìn khu rừng phía ngoài cửa sổ, nơi Đồ Khả đã từng yêu đương vụng trộm cùng Vũ Văn Khả. Bây giờ nàng lập tức đến đó, chỉ cần phón hoá đốt khu rừng nhỏ đó, làm cho thể lúa lan to, chắc chắn tạo thành hỗn loạn, mà toàn bộ đám nữ nhân trong đại sảnh này đều chưa từng trải qua từ vong, nhìn thấy lửa cháy, chắc chắn cuồng quit chạy trốn, mà nàng chỉ cần thừa dịp loạn ly chạy ra Vương phủ, sẽ có một chiếc xe ngựa chờ nàng, bên ngoài chính là trời cao biển rộng.

Khi đó, ở trong mắt mọi người, Nam Dương vương phi đã táng thân trong rừng cây nhỏ! Trên đời không còn người tên Mộ Dung Thụ này!

Ngay khi Mộ Dung Thụ và Hồng Lăng muốn đi ra cổng đại sảnh thì phía sau Mã hộ vệ có mấy chục tên thị vệ võ trang đầy đủ đeo đao chặn lại trước cửa.

Mã hộ vệ cúi đầu, sắc mặt có chút khó coi, không dám nhìn thẳng Mộ Dung Thụ.

Mã gã thống lĩnh thị vệ đeo dao dẫn đầu phía trước nhìn về phía Mộ Dung Thu, dùng âm thanh lạnh lùng nói:

— Nam Dương vương phi, mời theo ty chức đi một chuyến.

— Đi một chuyến?

Khuôn mặt Mộ Dung Thu âm u nhìn thống lĩnh thị vệ, lạnh giọng hỏi. Hai bàn tay giấu dưới ống tay áo âm thầm nắm chặt

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 88

— Ý đồ mưu phản? Thông đồng với địch bán nước? Sao Mộ Dung tướng quân có thể làm chuyện này được?

Trong đám người có kẻ kinh ngạc thốt lên.

Thẩm trắc phi chấn kinh nhìn về phía Mộ Dung Thu, thông đồng với địch phản quốc? Nếu bị phản tội danh này tương đương với tịch thu tài sản, chém đầu kẻ phạm tội! Nói vậy, Mộ Dung Thu nhất định sẽ bị liên lụy. Có lẽ toàn bộ phủ Nam Dương Vương đều sẽ bị cuốn vào.

Đám phụ nữ khắp phòng vừa nghe là loại tội danh này, mới đầu là kinh ngạc, đến khi phản ứng kịp thì lập tức nổi một tiếng với Thẩm trắc phi rồi rời đi, bọn thị vệ kia cũng không ngăn cản.

Mộ Dung Thu đứng tại chỗ, gương mặt lạnh như băng nhìn gã thống lĩnh. Thì ra Vũ Văn Mặc khó xử, Triệu Sơ và Tạ Nguyên đồng tình là vì chuyện này. Đáng tiếc, kế hoạch tí mỉ bày ra trong một thời gian dài mới có cơ hội, nay lại cứ mất đi như vậy!

— Xin mời vương phi theo ty chức đi một chuyến.

Gã thống lĩnh thấy Mộ Dung Thu im lặng thì lên tiếng. Thái độ hần cứng ngắt, tay để trên bội dao.

Khóc miệng Mộ Dung Thu gọi lên một chút ý cười hờ hững, ánh mắt bình tĩnh nhìn lướt qua đám thị vệ lăm lăm dao kiếm.

Những người còn sót lại trong phòng đều đưa mắt dừng trên người Mộ Dung Thu.

Nhìn thái độ gã thống lĩnh, có vẻ như sẽ không liên lụy đến phủ Nam Dương Vương. Thẩm trắc phi và Thẩm Oánh đứng phía sau đồng thời thở dài nhẹ nhõm một hơi.

— Vương phi ...

Hồng Lăng lo lắng nhìn Mộ Dung Thu, sao có thể trở nên như thế? Sao Mộ Dung tướng quân có thể thông đồng với địch phản quốc?

Gã thống lĩnh nhăn mày lại.

Mã hộ vệ tiến lên một bước nói với thống lĩnh thị vệ đeo dao kia:

— Vương phi là chủ mẫu phủ Nam Dương Vương, nếu thống lĩnh muốn đưa vương phi đi thì phải được sự đồng ý của vương gia.

— Tội thông đồng với địch phản quốc quá nghiêm trọng. Hoàng thượng thánh minh biết rõ việc này không liên quan gì đến Nam Dương Vương, nhưng Nam Dương vương phi dù sao cũng là đích nữ của Mộ Dung Thu, quan hệ mật thiết. Mã hộ vệ không cần tiếp tục lên tiếng, nếu không khó tránh khỏi rơi vào tội gây trở ngại việc thi hành công vụ.

Gã thống lĩnh lạnh lùng nhìn lướt qua Mã hộ vệ, lạnh giọng nói.

Hắn vừa dứt lời, Mộ Dung Thu nhẹ giọng nói với Mã hộ vệ:

— Mã hộ vệ không cần nói nữa.

Mã hộ vệ cau mày lui sang một bên.

Vừa quay sang gã thống lĩnh, giọng nói Mộ Dung Thu trở nên lạnh như băng:

— Tội danh thông đồng với địch phản quốc của phụ thân bốn vương phi đã được chứng minh?

— Đã có nhân chứng vật chứng. Chỉ là còn chưa tuyên án.

Gã thống lĩnh trả lời.

— Hai năm trước bốn vương phi sớm đã gã đến phủ Nam Dương Vương. Mà theo luật lệ Đại Hoa quốc ta, nữ tử xuất giá phải theo chồng! Hiện thời bốn vương phi mang họ hoàng gia, ăn cơm hoàng gia. Nếu như bắt bốn vương phi, định tội cho bốn vương phi, như vậy bốn vương phi muốn biết, hoàng thượng có tội hay không có tội? Nếu như Hoàng Thượng vô tội, toàn bộ hoàng gia cũng vô tội, vậy thì bốn vương phi có tội gì? Há có thể cho phép người, một tên thống lĩnh thị vệ nhỏ nhoi đại bất kính đối với bốn vương phi? Khi nào thì Đại Hoa quốc có loại quy định này?!

Đôi mắt sắc lạnh của Mộ Dung Thu nhìn khắp bốn phía, giọng nói có thể so với hàn băng vang vọng trong Trúc viên. Nàng biết rõ lúc này, khí thế tuyệt đối không thể yếu, tuyệt đối không thể nhượng tội.

Theo luật lệ Đại Hoa quốc, trọng thần triều đình một khi mưu phản, thông đồng với địch phản quốc, cả nhà đều bị tịch thu tài sản, chém đầu kẻ phạm tội! May mà chưa đến mức liên lụy cứu tộc. Nếu như liên lụy cứu tộc, lúc này nàng nói nhiều hơn nữa cũng là vô dụng, chỉ có một con đường chết. May mà ... nơi này không có việc liên lụy cứu tộc như vừa nói.

Lời này vừa nói ra, gã thống lĩnh cùng bọn thị vệ phía sau hần đều sững sờ, cũng không dám có động tác kế tiếp.

Mộ Dung Thu nhoen miệng cười, nói:

— Nếu như muốn trị tội bốn vương phi thì phải nói cho rõ ràng, hợp tình hợp lý. Còn phải có thánh chỉ của hoàng thượng! Nếu không bốn vương phi không đi theo, cũng không phục!

Bên trong đại sảnh, nhất thời yên tĩnh một mảnh.

Thẩm Oánh hít sâu một hơi, nghiêng đầu nhìn thoáng qua Thẩm trắc phi bên cạnh. Đối mặt với biến cố to lớn như thế mà Mộ Dung Thu còn có thể bình tĩnh đến vậy, trong tâm tư nửa phần e ngại cũng không có, lại còn có thể nói những lời làm người khác kinh dị, cũng không khó tưởng tượng, chỉ trong mấy tháng ngắn ngủi, Thẩm trắc phi đã bại bởi Mộ Dung Thu.

Trong lòng Thẩm trắc phi run lên, lúc này nàng cũng không dám tùy tiện xen vào, cũng không dám lên tiếng, nếu không một khi liên lụy đến phủ Nam Dương Vương, nàng sẽ hối hận không kịp! Mọi việc đều phản nạng nhẹ, lúc này, hần nên cùng chiến tuyến với Mộ Dung Thu.

— Hoa ngôn xảo ngữ (*nguyên văn là giả mồm át lễ phái*)! Mộ Dung Thu là cha ruột của vương phi, không phải nói qua loa vài câu là có thể phủ sạch quan hệ. Xem ra ty chức đánh đắc tội!

Con người đen sáng ngời của gã thống lĩnh bỗng tối sầm lại, rút trường dao bên hông ra chỉ lên không trung, hơi lạnh âm u bắn thẳng về phía Mộ Dung Thu.

Mộ Dung Thu nhanh nhẹn môi, trên khuôn mặt bình tĩnh còn thoáng nét tươi cười vẫn đậm phong khinh. Thấy vậy, gã thống lĩnh nhũu chặt chân mày, vốn định hạ lệnh để thị vệ đứng cạnh ép Mộ Dung Thu mang đi, nhưng khi nhìn dáng vẻ Mộ Dung Thu không chút sợ hãi, nhất thời trong lòng bồn chồn, cũng không biết có nên hạ mệnh lệnh này hay không.

Đang khi hần còn do dự, một tên trong đám thị vệ tiến lên nói:

— Thống lĩnh, bọn thuộc hạ bắt quá là thi hành mệnh lệnh, nếu xảy ra chuyện gì cũng chắc chắn sẽ không liên lụy đến chúng ta, hiện tại hoàn thành nhiệm vụ vẫn quan trọng hơn.

Gã thống lĩnh nghe vậy, đảo mắt một vòng, ổn định lại tâm tình rồi ra lệnh:

— Người đầu, đưa Nam Dương vương phi đi.

Đáng vẻ Mộ Dung Thu không chút gợn sóng, khoanh tay đứng nhìn đám người tiến đến, trên gương mặt không một tia sợ hãi. Khi vài tên thị vệ tới gần, nàng bước ra trước từng bước, cười nhạt nói

– Đi thôi.

Ngay cả lúc này lời nàng nói có hay đến đâu cũng không có cách nào thay đổi vận mệnh! Đại lao này, chỉ sợ phải đến một lần rồi! Đấy mắt hiện lên một tia khác lạ, Vũ Văn Mặc chắc chắn sẽ có hành động gì chứ?

Đám thị vệ sững sốt, mới vừa rồi còn mang dáng vẻ không đồng ý, sao lúc này thái độ đã quay ngoắt? Có điều nếu vương phi chịu phối hợp là tốt nhất.

Mộ Dung Thu bước từng bước thong dong.

Trong đêm tối tĩnh lặng, nữ tử mặc một bộ áo váy dài chạm đất màu hồng cánh sen, tóc búi cao, khuôn mặt tuyệt mỹ, như làn gió trong trẻo nhưng lạnh lùng ập tới, đập vào mắt, vào lòng mọi người, sinh ra hoa tuyết mảnh liệt.

– Vương phi! Không nên, không được đi!

Hồng Lăng lo lắng la to, trong mắt đầy lệ. Nàng vươn tay muốn giữ Mộ Dung Thu lại. Sao có thể biến thành như vậy? Vương phi là người có thai, đại lao kia đâu phải chỗ người mang thai có thể ở chứ? Hơn nữa nghe nói trong đại lao, chỉ cần là phạm nhân đi vào đều phải chịu hình phạt!

Wương phi ...

Nghe thấy Hồng Lăng la lên, nữ tử trong trẻo nhưng lạnh lùng quay đầu cười nhạt:

– Không có việc gì. Yên tâm

Cho đến khi đám thị vệ đột ngột xuất hiện kia đã đi xa, tiếng bước chân biến mất bên ngoài Trúc viên thì người trong đại sảnh mới có phản ứng trở lại.

Thẩm trắc phi nhủ thầm, theo tình hình này, Mộ Dung Thu nếu có thể bị dụng hình, như vậy nàng sẽ cao hứng. Nhưng hiện thời Mộ Dung Thu đang mang thai con nối dõi của Vũ Văn Mặc! Chuyện này e là khó giải quyết. Nếu muốn không liên lụy đến phủ Nam Dương Vương, chỉ có thể là ... Đứa bé này không tồn tại! Một chút ánh sáng âm độc hiện lên đầy mắt.

Vì khẩn trương, nàng tiện tay cầm đại một ly trà lạnh dốc vào miệng.

– Nhị tỷ, chén trà tỷ đang uống là của vương phi!

Thẩm Oánh nhìn lại đúng lúc thấy Thẩm trắc phi cầm chén trà kia của Mộ Dung Thu lên uống.

Nghe vậy, Thẩm trắc phi sững sốt, cúi đầu nhìn lướt qua bên trong chén trà. Nghĩ tới đây là một ly trà đã bị bỏ thêm vài thứ, nhủ nhủ thầm trà lời:

– Không sao.

Thuốc trong nước trà này chỉ có tác dụng với người đang mang thai, đối với phụ nữ không có thai thì chẳng hề hấn gì.

– Tú Ngọc, hiện tại vương gia ở đâu? Trong vương phủ xảy ra chuyện lớn như vậy, lập tức cho người đi tìm vương gia!

Thẩm trắc phi lập tức quay đầu ra lệnh cho Tú Ngọc. Sau đó lại dặn dò:

– Việc này không được lộ ra!

– Vâng!

Thấy Tú Ngọc đã rời đi, đôi mày vừa mới giãn ra của Thẩm trắc phi lại nhíu chặt, phủ tướng quân sao lại xảy ra loại chuyện này?

...

Trước cửa vương phủ, thị vệ đang muốn ép Mộ Dung Thu vào trong xe ngựa.

Lúc này, khoải mãi chạy tới, phía sau bụi tung mù mịt, Vũ Văn Mặc một thân hắc y từ trên lưng ngựa nhảy xuống, đi thẳng đến trước mặt Mộ Dung Thu.

Đôi mi dài cong vút của Mộ Dung Thu khẽ nâng, nhìn thấy Vũ Văn Mặc đi về phía nàng, mỉm cười.

Con người Vũ Văn Mặc như băng tuyết nhìn nàng, khuôn mặt tuấn tú hết như điêu khắc lúc này nhuộm vẻ phong sương.

Mọi người thấy Vũ Văn Mặc bỗng nhiên xuất hiện, đều giật mình.

Gã thống lĩnh tiến lên ôm quyền nói:

– Ty chức phụng lệnh Hoàng Thượng, phạm là những người có liên can đến tướng quân phủ toàn bộ nhốt vào đại lao. Vương gia đã biết chuyện Mộ Dung Thu thông đồng với địch phản quốc thì mong ngài đừng làm ty chức khó xử.

Nghe vậy, Vũ Văn Mặc quay đầu, ánh mắt lạnh lùng quét qua thị vệ thống lĩnh một cái, lạnh lùng uy nghiêm quát:

– Câm miệng!

Về mặt gã thống lĩnh cổ gồng kiềm nén, nhưng thật sự không dám bước lên nói thêm gì nữa.

Vũ Văn Mặc đến gần Mộ Dung Thu, dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, ôm chặt Mộ Dung Thu vào ngực.

Mộ Dung Thu cũng sững sờ, hần đây là...

Đang lúc nàng nghi hoặc, bên tai truyền đến giọng nói trầm thấp đủ cho hai người nghe được của hần:

– Không cần quá lo lắng, nhớ kỹ lời ta. Rất nhanh người sẽ trở lại. Cũng đừng quên, người đang mang thai cốt nhục của bôn vương.

Thân hình Mộ Dung Thu run lên. Khi hần buông nàng ra thì đồng thời, trong con người bình tĩnh của Mộ Dung Thu dấy lên từng ngọn lửa.

– Nếu vương phi thiếu một cọng lông, bôn vương muốn các người đền mạng.

Vũ Văn Mặc nhìn gã thống lĩnh, thanh âm lạnh lẽo âm u, không che dấu chút nào sát ý cuộn cuộn.

Gã thống lĩnh sờ tóc gáy, đầu cúi đến mức sắp chạm ngực, vung tay lên, ra lệnh:

– Đi!

Khi bước lên lên xe ngựa, thân hình Mộ Dung Thu hơi dừng lại, xoay người nhìn Vũ Văn Mặc, khẽ nhếch môi, lộ ra nụ cười tuyệt mỹ xán lạn.

– Cảm ơn.

Hai chữ vô cùng đơn giản vang lên trong gió, ngực Vũ Văn Mặc chấn động mãnh liệt, như có trăm ngàn cây kim đâm phải. Nếu không bị lý trí kiềm giữ, chỉ sợ lúc này hần nhất định không quan tâm bất cứ điều gì mà xông lên. Nhưng không thể, lúc này vận lẩn không thể có bất luận sai lầm gì, bằng không, nàng không chỉ bị đưa vào đại lao đơn giản như vậy.

– Tiến cung.

Hần quay lại ra lệnh cho đám người phía sau.

...

Đại lao.

Ám uất, tối tăm

Đến đại lao rồi Mộ Dung Thu mới phát hiện nhà tù cổ đại so với trong TV còn khủng bố hơn nhiều. Vừa bước vào, bên tai đã vang lên những tiếng gào thét thê lương làm người ta sờn gáy, đồng thời chớp mũi cũng tràn đầy mùi máu tươi.

Nàng đưa mắt nhìn khắp nơi, thấy được các phạm nhân nữ trong đại lao quần áo rách rưới không đủ che thân, xanh xao vàng vọt, có người còn mang theo vết thương đã bắt đầu thối rữa.

Mộ Dung Thu khép bờ đôi mắt, trong lòng chấn động. Nhìn cảnh này trên truyền hình chỉ cảm thấy thâm thương, nhưng khi tận mắt chứng kiến mới phát hiện được đây là chấn động, một loại chấn động trong sâu thẳm tâm hồn!

Vì nàng là Nam Dương vương phi, tuy rằng bị phủ tướng quân liên lụy mà phải vào đại lao, nhưng nàng đang mang thai, tướng ngục nghe theo lệnh giả thống lĩnh thị vệ, thu xếp cho nàng ở một mình trong một gian nhà giam được coi là gọn gàng sạch sẽ.

Mới vừa vào bên trong đại lao, bên tai đã truyền đến âm thanh xiềng xích bị khóa. Mộ Dung Thu nhui mày, ngồi xuống bên giường rồi mới ngẩng đầu lên đánh giá tình hình chung quanh. Phủ tướng quân có nhiều nữ tử, hẳn là đều bị nhốt trong đại lao này. Ngay khi nàng đang xem xét, một nữ tử từ áp vào song gỗ, kêu lên:

– Vương phi.

Nghe tiếng, Mộ Dung Thu quay đầu nhìn sang, phát hiện phía bên phải phòng giam của nàng có khoảng hai ba chục người đang chen chúc một chỗ quá đông.

Nữ tử lên tiếng gọi nàng tóc dài qua vai, có vẻ nhếch nhếch, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, là khuôn mặt quen thuộc với Mộ Dung Thu, chính là Ngũ cô nương Mộ Dung Nguyệt!

Mộ Dung Thu đi qua ngồi một bên, vẻ mặt thoáng nặng nề trầm giọng hỏi:

– Các người đều bị giam giữ ở đây?

Mộ Dung Nguyệt mặc dù xuất thân thứ nữ nhưng chưa từng chịu khổ, từ nhỏ đã lớn lên trong nhà cao cửa rộng, làm sao có thể gặp qua cảnh tượng thế này, vì vậy sợ hãi khóc vài lần. Bấy giờ nhìn thấy Mộ Dung Thu cũng bị nhốt vào đây nên miễn tâm chủ đưa, nghe được câu hỏi của Mộ Dung Thu, vội trả lời:

– Đứng vậy. Lúc đang dùng cơm chiều thì một đám binh lính xông vào phủ tướng quân, bắt tất cả mọi người đưa vào đại lao, ngay cả đám hạ nhân cũng không tha. Vương phi, kết quả là chuyện gì xảy ra vậy? Những người đó nói phụ thân thông đồng với địch phản quốc, muốn tịch thu tài sản chém đầu cả nhà chúng ta, Lục muội rất sợ.

– Đứng sợ, sẽ không có chuyện gì, chờ điều tra rõ ràng sẽ tốt thôi.

Mộ Dung Thu cười cười, trấn an. Trước mặt Mộ Dung Thu chỉ là một cô gái mười bốn tuổi đã trải qua việc tàn khốc như vậy, làm sao có thể không sợ hãi đây! Nhưng lúc này nàng muốn biết nhất chính là tình hình của Lý thị!

Mộ Dung Nguyệt mở to đôi mắt ngập nước nhìn Mộ Dung Thu, hỏi lại:

– Thật sao? Thật sự không có chuyện gì sao?

Mộ Dung Thu cười gắt đầu, sau đó nhẹ giọng hỏi:

– Mẫu thân đâu?

Nghe vậy, Mộ Dung Nguyệt lại rơi lệ, nhìn Mộ Dung Thu, không biết mở miệng thế nào.

Mộ Dung Ngọc ngồi cạnh nàng, dùng khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn về phía Mộ Dung Thu, khóc nói:

– Lúc quan binh xông vào phủ tướng quân bắt người, mẫu thân bị uất nghẹn, đi rồi!

Cái gì? Mộ Dung Thu trừng trừng hai mắt, trong lòng run lên, Lý thị đã chết! Cứ như vậy mà đi! Vốn tưởng rằng bà còn có thể sống thêm mấy tháng, nhưng ngay trong đêm đã chịu không nổi đã kích mà chết!

– Với thân thể kia của phu nhân đã sớm nên ngã rồi. Nhưng mà phu nhân thật đúng là biết cách chọn, chết lúc nào không chết, cố tình chết ngay lúc này, còn tránh được một kiếp lao tù! Phu nhân thật phải coi là may mắn!

Từ trong nhà giam truyền đến một giọng nói chanh chua độc địa.

Đôi mắt sắc bén của Mộ Dung Thu quét sang, giọng nói hết sức quen thuộc, khuôn mặt cũng hết sức quen thuộc, đúng là à Nhị di nương đã bị đuổi ra khỏi phủ tướng quân kia! À thế nhưng cũng bị bắt vào!

Nhận được ánh mắt Mộ Dung Thu nhìn qua, Nhị di nương nhường nhường mày, cười lạnh nói:

– Nhìn cái gì vậy, ta nói có gì không đúng sao? Bà ta sớm nên chết! Người còn xem như Nam Dương vương phi sao? Hiện giờ còn không phải cũng giống chúng ta đều bị giam trong đại lao ư?

Hiện nay đều bị nhốt trong đại lao hắc ám không thấy mặt trời này, Mộ Dung Thu lại bị chụp lên đầu cái tội danh thông đồng với địch phản quốc, làm gì có đường đi ra! Trước kia Nhị di nương có thể còn kiêng kỵ Mộ Dung Thu chút ít, nhưng từ khi bị đuổi ra khỏi phủ tướng quân, à tất nhiên kết thù cùng Mộ Dung Thu, vì vậy hiện tại không chám chọc ác độc mấy câu còn dợt đến khi nào?

– Vương phi, phụ thân là tìm được trong phủ đệ của Nhị di nương, vì vậy Nhị di nương cũng bị bắt vào đây.

Mộ Dung Nguyệt kẻ sát bên tai Mộ Dung Thu, nói khẽ.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Quyển 1 - Chương 89

Nghe vậy, Mộ Dung Thu lạnh lùng nhìn sang, thì ra là Mộ Dung Lâm! Nói vậy sau lần trước bị nàng đuổi khỏi Vương phủ trở lại phủ tướng quân, Mộ Dung Lâm lại không được Mộ Dung Thu nhìn đến nên trong một thời gian ngắn đã gầy yếu xanh xao, hơn nữa còn nói chuyện chua ngoa độc địa. Mộ Dung Thu chỉ lạnh lùng liếc nàng ta một cái, cũng không đáp lại lời nào. Hiện giờ đang ở loại tình huống này, cần gì phải đấu võ mồm tranh cường hão thắng? Chỉ tỏ phi sức (*nguyên văn là nước miếng – thấy không tao nhả, ak ak*), phi tinh thần.

Huống hồ lúc này việc nàng quan tâm nhất vẫn là thi thế Lý thị có được thu xếp thỏa đáng hay không? Hiện thời phủ tướng quân không ai lo hậu sự cho bà, có phải thi thể bà sẽ nằm đầu đó trên đất lạnh lẽo mà không người nhìn đến?

– Vương phi, có phải vương gia rất nhanh sẽ tới đây cứu người ra ngoài hay không?

Mộ Dung Nguyệt khăn giọng hỏi. Hện tại nàng thật vô cùng sợ hãi, nghe nói bọn họ đều sẽ bị chặt đầu, nàng thật sự không muốn chết đầu.

– Ta cũng không biết.

Mộ Dung Thu đưa mắt nhìn sang chỗ khác, trầm giọng trả lời. Nhìn qua thì có vẻ Vũ Văn Mặc hết sức khó xử, tuy rằng không nói ra nhưng trong khoảng thời gian này chắc hẳn cũng đã âm thầm cố gắng, nhưng cuối cùng phủ tướng quân vẫn rơi vào tình cảnh hiện tại.

Mộ Dung Lâm nghe vậy không nhận được cười lạnh nói:

– Nam Dương Vương làm sao có thể vì người mà đi đắc tội Hoàng thượng? Người sẽ chờ có một kết cục như chúng ta đi! Nếu như chúng ta bị chặt đầu, người cũng thế. Nếu như chúng ta bị đưa đi quân doanh làm quân ký, người cũng không thoát! Có điều chỉ sợ đến lúc đó so với chúng ta ngại, từng là Nam Dương vương phi sẽ trước bị hành hạ đến chết! Thử hỏi binh sĩ nào không muốn biết mùi vị của vương phi?

Có lẽ là cảm thấy đã chết đến nơi, chẳng có gì phải sợ, Mộ Dung Lâm nói rằng cũng càng lúc càng không chừng mực.

Trong phòng giam mấy phụ nhân đã có chồng nghe thấy những lời tế nhạt này lời còn dở, nhưng các van anh (*nữ tử chưa già*) có nương đầu tiên là mặt đỏ lên, dợt nghe rõ lời của Mộ Dung Lâm rồi, thần hình không nhận được run lên, sắc mặt đột nhiên trắng bệch.

Nhị di nương nhân cơ hội mắng:

– Đến lúc đó chẳng phải cũng không khác gì kỹ nữ sao? Một đôi tay ngọc ngàn người gối, thân phận so với chúng ta còn thấp hơn!

Bà ta cũng không biết là chuyện gì xảy ra, rõ ràng đã bị đuổi khỏi phủ tướng quân, nhưng vẫn bị bắt vào, sớm biết như thế, sau khi bị đuổi ra ngoài sẽ không dùng thủ đoạn đi cầu dẫn Mộ Dung Thu!

Đôi mắt lạnh lẽo của Mộ Dung Thu quét về phía Nhị di nương và Mộ Dung Lâm, nhìn thấy nét cười dữ tợn trên khuôn mặt hai người, khóe miệng gọi lên một chút cười khinh miệt, vẫn chưa quan tâm, đồ làm cho các nàng sinh vô mồm phong.

Thấy Mộ Dung Thu như thế, Nhị di nương và Mộ Dung Lâm trong bụng như có ngọn lửa thiêu đốt, hết sức khó chịu. Không thể tưởng được Mộ Dung Thu còn có thể giữ được sự bình thản, bị người nhục mạ như vậy vẫn không tức giận, vẫn nhẹ nhàng bàng quơ.

– Người đừng có nằm mơ! Tuy rằng trước đây người là Nam Dương vương phi, nhưng lúc này đã không phải nữa! Mộ Dung Nguyệt, nó đã không phải là Nam Dương vương phi, người không cần nghĩ cách lấy lòng nó để tìm đường sống nữa! Hiện thời ngay cả bản thân mình nó cũng khó bảo toàn, câu nó còn không bằng chứa chút sức, chờ câu người hành hình đi.

Mộ Dung Lâm cần rằng mắng, hình còn chưa thỏa mãn bên nhìn về phía Mộ Dung Nguyệt tức giận quát một tiếng.

Nàng vừa dứt lời, bốn phía cao thấp đã không ngừng vang lên tiếng kêu khóc. Ai cũng không muốn, nhưng không thể không thừa nhận, bọn họ đều không còn sống được bao lâu!

Mộ Dung Nguyệt khóc rống:

— Sao lại như thế? Muội không muốn chết đâu.

Mộ Dung Ngọc ôm Mộ Dung Nguyệt cùng khóc lên. Trong phòng giam, đám di nương, bà tử, vợ các quân sự cũng vì sợ hãi không nhịn được lủi rủi khóc rống. Ai nấy đều không thể chấp nhận được biến cố đột ngột này. Vừa rồi bọn họ chưa khóc vì nghĩ có lẽ còn có thể ra khỏi phòng giam, mà lúc này, lời nói của Mộ Dung Lâm đã đập tắt hoàn toàn hi vọng của bọn họ. Mất đi hi vọng, ngay sau đó chính là rơi vào khủng hoảng, vô cùng khát vọng được sống.

Tiếng khóc của đám người khiến bọn ngục tốt đi lại, bực bội quát:

— Khóc cái gì khóc! Âm ỉ chết người. Còn khóc sẽ cho các người nếm thử gia hình!

Nghe đến gia hình, mọi người lập tức can rằng không dám khóc thành tiếng. Bọn họ bị giam ở chỗ này trong vòng một canh giờ, đã tận mắt nhìn thấy các phạm nhân không nghe lời bị hành hạ, tra tấn vô cùng tàn nhẫn, ai còn dám khóc nữa?

Các phạm nhân ở những phòng giam khác cũng đồng loạt nhìn sang, ánh mắt của mỗi người trong bọn họ đều u ám, không có bất cứ tia cảm xúc nào. Mộ Dung Thu chạm phải ánh nhìn đó, trong lòng run lên bần bật. Ánh mắt tuyệt vọng của những con người đang chờ đợi thời khắc đến gần cái chết, đánh thẳng vào lòng nàng.

Mộ Dung Lâm trợn mắt nhìn Mộ Dung Thu, rồi vào hoàn cảnh này, sao Mộ Dung Thu còn có thể bảo trì trấn định như thế! Trên mặt không thấy được nửa phần e ngại! Đáng giận!

— Mộ Dung Thu, đều tại người mới làm hại Tam cô nương bị diến. Hiện tại ngay cả ta cũng không nhận ra.

Ở góc phòng giam, một phụ nhân ôm lấy Mộ Dung Tuyết điên điên khùng khùng không ngừng nguyền nguyền cười hướng về Mộ Dung Thu gào lên.

Nhìn sang, thì ra là Tam di nương. Mộ Dung Thu hơi nhủu mày, không thể tưởng được nhân duyên của nàng tề đến vậy, lại đặc tội nhiều người như thế, đầu tiên là Nhị di nương. Mộ Dung Lâm, Mộ Dung Tuyết, cuối cùng là vị Tam di nương này!

Có điều, nàng không hối hận. Mộ Dung Tuyết rơi vào nông nỗi hôm nay đều là tự mình gieo gió gặt bão. Mà Nhị di nương và Mộ Dung Lâm ngay từ đầu đã ở phía đối lập, nàng không thừa hơi để ý tới bọn họ.

— Vương phi ...

Mộ Dung Ngọc nhìn sắc mặt Mộ Dung Thu chìm xuống, có chút đồng tình kêu một tiếng. Hiện thời chỉ sợ người khó nhất trôi qua chính là nàng, mẩu thân mất, lại có thai, kết quả vẫn bị đưa vào đại lao.

Mộ Dung Thu thấy sự lo lắng trong mắt Mộ Dung Ngọc, nhân nhật cười nói:

— Không cần sốt ruột, hiện thời còn chưa xét xử và phán quyết, kết quả cuối cùng còn khó nói.

Tuy rằng không hiểu vì sao, biết rõ đây là tội danh không thể thoát ra, nhưng Mộ Dung Thu lại tin tưởng. Vũ Văn Mặc sẽ cứu nàng. Đồng thời, nàng cũng sẽ không thể nhận thua như thế! Đòi mất đen lấy nhìn lướt qua vùng bụng vẫn đang bằng phẳng, nếu như lợi dụng một cách thích hợp, thật ra có thể có thể miễn trừ tội chết.

Có lẽ là bởi Mộ Dung Thu vốn chẳng thêm để ý tới bọn họ, Nhị di nương, Tam di nương, Mộ Dung Lâm không còn hơi sức nên cũng không nhắc lại, mà là ác độc nhìn Mộ Dung Thu, cái nhìn tàn nhẫn như muốn xé xác Mộ Dung Thu thành nghìn mảnh. Có điều bọn họ càng tức giận, Mộ Dung Thu càng hờ hững lạnh nhạt, không thêm quan tâm lại càng kích thích bọn họ, khiến bọn họ càng điên cuồng hơn. Điều này làm cho hành động vừa rồi của họ giống như đang chửi chính mình, cần bản không động chạm máy may gì được, Mộ Dung Thu nửa điểm tức giận cũng không! Thật vô cùng đáng giận!

Mộ Dung Thu xoa xoa đầu Mộ Dung Nguyệt và Mộ Dung Ngọc, dịu dàng cười nói:

— Dựa vào tường nhắm mắt nghỉ ngơi một chút. Hiện đang trong phòng giam, e rằng muốn uống nước cũng rất khó, đừng lãng phí tinh thần.

Lời nàng vừa nói xong, ba người Nhị di nương trợn to hai mắt, trách không được không để ý bọn họ! Thì ra là sợ không có nước uống!

Lạnh lùng nhìn lướt qua tình cảnh bốn phía, không khí quá mức kinh ngạc, nhà tù quá mức âm u, mục nát, hư thối, mùi máu tươi quá mức nồng liệt, Mộ Dung Thu nhủu nhủu mày rồi ngồi xuống, lại tựa vào vách tường, so với các phòng giam khác giường chiếu phòng này coi như sạch sẽ. Nàng chậm rãi khép hờ mắt, nhắm nghĩ, đêm nay hẳn sẽ không lại có biến cố. Lúc này, việc nàng phải làm chính là cẩn thận suy nghĩ xem tiếp theo nên làm thế nào. Nếu như dùng lí do có thai để thoát thân, như vậy, sẽ không tránh được có đại phu đến bắt mạch cho nàng. Nhưng có thai vốn là giả, làm sao có thể lừa người khác?

Ngay lúc Mộ Dung Thu nhủu mày nghĩ cách giải quyết nan đề thì bên tai lại truyền đến một tràng cười dâm dăng của nam nhân, tiếng quần áo bị xé rách, còn có cả tiếng da thịt chạm vào nhau, nghe được cả từng trận sóng nước! Chỉ thiếu mỗi giọng rên rỉ dâm dăng của nữ nhân, thậm chí một tiếng kêu to cũng không có.

— Chuyện gì xảy ra? Nhà giam nữ sao lại có nam nhân?

— Nhìn xem, nam nhân kia trần truồng dề trên người một nữ nhân! Nữ nhân kia sao lại không nhúc nhích gì thế?

Mộ Dung Ngọc tuổi nhỏ nhất, chưa trải đời, nhìn về phía phòng giam cách chỗ Mộ Dung Thu bốn, năm gian.

Từ di nương, người được xem là dịu dàng có trí thức lễ nghĩa, nhìn thấy cảnh này lập tức che mắt Mộ Dung Nguyệt và Mộ Dung Ngọc, nói nhanh:

— Không được nhìn.

Mộ Dung Nguyệt và Mộ Dung Ngọc khó hiểu, muốn tránh khỏi bên một bên tay Từ di nương, một bên nói:

— Từ di nương, chuyện gì xảy ra thế?

— Đó là nam nữ hoan ái! Không ngờ trong nhà giam mà lại xảy ra loại chuyện này.

Tam di nương rướn người nhìn sang, khoe miệng gọi lên chút cười dâm dăng, che miệng cười nói.

Mộ Dung Nguyệt và Mộ Dung Ngọc nghe vậy, vội nhắm chặt hai mắt, không dám gây gổ nữa!

— Này, này, này, không biết xấu hổ!

Sắc mặt Mộ Dung Ngọc trắng bệch, mắng.

Mộ Dung Lâm lạnh lùng nhìn đầu kia, cười lạnh nói:

— Phạm nhân trong phòng giam này đều là tử tội, còn ai thêm để ý đến họ chứ. Muốn vui về xác thịt, cho ít bạc là có thể vào.

Mộ Dung Thu từ từ mở mắt, lạnh lùng nhìn về nơi truyền ra âm thanh dâm dăng. Dưới ánh nến mờ mờ có thể thấy được, nữ tử bị dể xuống khoảng hai mươi ba, hai mươi bốn tuổi, dáng người khá thấp dẫn nhưng màu da vàng vọt, héo hon. Nam nhân kia đẩy mặt cười dâm dăng, rất vui vẻ hưởng thụ.

Còn những người khác đều hờ hững nhìn, về mặt không chút thay đổi, dường như loại chuyện này thường xuyên xảy ra trong phòng giam, chẳng có gì lạ! Tuy rằng đây là xấu hổ khi thấy nam nữ hoan ái!

Mộ Dung Thu nói không nên lời cảm giác lúc này là gì, chính là cảm giác trong lòng bỗng nhiên như bị vật gì đó liên tục đâm vào đau nhói. Chỉ ngắn ngủn trong một canh giờ đã khiến nàng phải đối diện với một khó coi nhất của con người. Mờ to mắt, nàng biết, đây là hiện tượng phổ biến ở nơi này, thực sự bất kì ai cũng không có khả năng thay đổi chuyện đó. Tựa như từ xưa đến nay, người ta luôn biết đến sự tồn tại của bọn tham quan mà chưa bao giờ có thể hoàn toàn diệt sạch.

Âm thanh nhỏ dần, nam nhân gầm nhẹ một tiếng rồi cầm lấy vật to lớn của mình nhét lại vào quần, chán ghét nhìn nữ nhân trần truồng nằm trên mặt đất, mắng:

— Càng ngày càng không hấp dẫn, đáng về này mà cũng được gọi là hoa khôi Hồng Nguyệt Lâu sao! Chẳng trách lại rơi vào nông nỗi hiện tại!

Nữ tử nằm trên mặt đất chậm chậm đứng lên, làm như không có việc gì mặc lại quần áo. Mà nam nhân kia thấy thế, lại vrom tay ra nắm lấy bộ ngực của nàng ra, cười dâm dăng một tiếng rồi bỏ đi.

Mộ Dung Thu đưa mắt nhìn thân mình từ từ, dưới ánh nến ngập nhem, gương mặt nàng ta vẫn thật hoàn mỹ, cũng khó trách từng là hoa khôi thanh lâu. Nàng nhủu nhủu mày, lạnh nhạt thu hồi ánh mắt.

Lúc này đang là đêm khuya, ngay cả phòng giam lạnh lẽo ẩm ướt đến cỡ nào, hơi hám không chịu nổi cỡ nào, nhưng vẫn khiến người khác khó có thể chống cự cơn buồn ngủ.

Ngay thứ hai tỉnh dậy trong phòng giam, cảm thấy trên người rất ẩm ướt, phảng phất như còn nghe thấy cả mùi mốc meo nữa.

Đúng lúc ngục tốt đưa cơm vào. Theo quy định trong phòng giam, các phạm nhân mỗi ngày chỉ được ăn hai bữa, gần như mỗi bữa cũng đều là chút đồ ăn đã muốn ôi thiu, khó mà nuốt xuống. Người của phủ tướng quân vì hôm qua vừa mới bị tổng

vào đại lao, nhìn thấy mấy cái bánh bao đã biến thành đen đen vàng vàng và ít rau, đều nhân mỳ, oán trách om sòm

– Đây là đồ ăn thiêu rồi! Heo cũng không ăn đồ thiêu! Sao có thể cho chúng ta ăn cái này?

Nhị đi nương la to nhất, ngay cả khi bị đuổi ra khỏi phủ tướng quân, bà ta cũng sống những ngày rất thoải mái. Hiện thời vào đại lao, ở là nhà tù ẩm u ẩm ướt, ăn là đồ ôi thiu, bà ta tất nhiên không chấp nhận được! Một chén đựng vừa bánh bao vừa rau bầy ra trước mặt, thật sự khiến người ta buồn nôn!

Ngược lại, khi đưa cơm cho Mộ Dung Thu, ngục tốt nhẹ tay nhẹ chân đặt khay cơm trước cửa phòng giam, một hương thơm ngào ngạt bay thẳng tới chóp mũi, đưa mắt nhìn, trên khay có ba món: rau xanh, thịt gà, cá thịt, vỏ cùng phong phú. Gà ngục tốt cung kính cười nói với Mộ Dung Thu:

– Bẩm Nam Dương vương phi, những thức ăn này đều là Nam Dương Vương sai bọn nô tài chuẩn bị, vương phi nếu có gì không hài lòng cứ nói, cơm trưa sẽ đổi lại.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu hơi cau mày nhìn sang, nâng thấy gà ngục tốt để đặt cẩn trọng nhìn nàng, vẻ như chỉ sợ Mộ Dung Thu nói không thích.

Mộ Dung Thu im lặng, cũng không bước lên nhận khay cơm.

Những người khác trong phòng giam đã thật lâu chưa từng được ăn thức ăn phong phú như thế, vừa ngửi được mùi thơm bèn ghé vào song gỗ, rướn người về thềm thường.

Thấy thế, Mộ Dung Thu nhủ nhủ mảy. Nhìn bà mọn ăn đang bốc hơi nóng và một chén cơm trắng, trong mắt nàng chợt lóe lên một tia lạnh lẽo.

– Vương phi, người không ăn sao?

Mộ Dung Nguyệt nuốt nuốt nước bọt. Vốn tối qua không kịp ăn cơm đã bị bắt vào đây, hiện giờ cũng sớm đã bụng đói kêu vang, điểm tâm của bọn họ đều là cơm thiêu, nhìn thôi đã không cách nào nuốt xuống, lại nhìn đồ ăn thơm phức trước cửa phòng giam Mộ Dung Thu, nhất thời hai mắt sáng lên.

Mộ Dung Thu dời tầm mắt khỏi khay thức ăn, lắc đầu cười nhạt nói:

– Ta không đói bụng.

– Gà ngục tốt kia chắc là bị mù, lúc này còn lấy lòng nàng! Rõ ràng sắp sửa đầu rơi xuống đất như nhau, còn lấy lòng như thế thì có thể được cái gì? Thật là mắt mù!

Nhị đi nương vừa bước tới gần phòng giam của Mộ Dung Thu vừa mở miệng như than thở lại như mắng nhiếc.

Nghe vậy, đôi mắt lạnh lẽo của Mộ Dung Thu đảo qua, lạnh giọng nói:

– Câm miệng!

Nhị đi nương nghẹn lời, đồng tử từ từ lớn nhìn Mộ Dung Thu, không thể tưởng tượng được một Mộ Dung Thu hôm qua không thèm phản ứng lại bà ta lúc này lại mở miệng, hơn nữa chỉ hai chữ đơn giản đã có sức uy hiếp như thế, khiến bà ta nhất thời không biết nên nói gì, vừa rồi trong nháy mắt đó, bà ta còn vô cùng sợ hãi.

– Ngủ muộn rất đói bụng, vương phi có thể cho Ngũ muội ăn một ít không?

Về mặt Mộ Dung Nguyệt chờ đợi nhìn Mộ Dung Thu, nói như van lơn.

Con người Mộ Dung Thu chợt lóe, đang định tay chới đã thấy Mộ Dung Lâm cúi tay lấy khay thức ăn từ trước cửa phòng giam của Mộ Dung Thu! Nàng vừa muốn ngăn cản, Mộ Dung Lâm đã bung com lên ăn hai miếng, còn cầm chân gà mà gặm.

Bên cạnh, Mộ Dung Nguyệt bĩu môi cũng muốn đứng dậy đi lấy chân gà, Mộ Dung Thu thấy thế, lớn tiếng quát:

– Không được ăn!

Nàng vừa dứt lời, chỉ thấy Mộ Dung Lâm ôm bụng lăn lộn trên đất:

– Đau quá! Trong com có độc!

Mộ Dung Thu khép hờ đôi mắt, cảm thấy vô cùng lạnh lẽo. Trong thức ăn quả nhiên có độc.

– Đây là chuyện gì? Tại sao lại có độc?

Nhị đi nương thấy Mộ Dung Lâm lăn lộn trên đất, quá sợ hãi mà kêu lên.

Mọi người đồng loạt nhìn về phía Mộ Dung Thu, đồ ăn này là của nàng, thật hiển nhiên là có người muốn tánh mạng của nàng! Mộ Dung Lâm vậy mà lại trở thành kẻ chết thay!

Mộ Dung Lâm lăn lộn mấy vòng, một lúc sau miệng sùi bọt m唾, thất khiếu chảy máu, rất nhanh đã không còn hơi thở. Nhị đi nương nhào vào trên thi thể Mộ Dung Lâm, gào khóc:

– Lâm nhi!

Mộ Dung Nguyệt hoảng sợ liên tiếp lui về phía sau, quay đầu nhìn về phía Mộ Dung Thu.

– Cũng tại ngươi, tiện nhân! Trong ngày thường đắc tội người ta, hiện thời vào đại lao mới có người hại ngươi. Lâm nhi chết thật thảm. Lâm nhi còn phải làm kẻ chết thay cho đồ lăng lợ như ngươi! Ngươi, đồ hỗn trướng, ngươi hại người không ít!

Nhị đi nương nhào vào trên người Mộ Dung Lâm, quay đầu hướng về phía Mộ Dung Thu mắng to.

Mộ Dung Thu dường như không nghe thấy lời của Nhị đi nương, lực chú ý của nàng toàn bộ đều ở trên khay thức ăn. Từ lúc đưa đồ ăn tới, thái độ cung kính cẩn thận một cách quá đáng của gà ngục tốt đã làm nàng nghi ngờ. Có điều nàng không nghĩ tới sự chần chừ của mình lại khiến cho Mộ Dung Lâm trở thành kẻ chết thay!

Là ai? Ai thừa cơ hội này muốn lấy mạng của nàng?

Đang khi nàng nghĩ, một nữ ngục tốt dẫn một vị nam tử mặc áo bào trắng, bên cạnh là nam tử yêu đã mặc áo choàng màu đỏ tím đi vào đại lao.

Nam tử áo bào trắng và nam tử yêu đã vừa xuất hiện đã hấp dẫn ánh mắt của mọi người. Ánh mắt như sói như hổ dán chặt vào hai người vừa xuất hiện đột ngột.

Mà chấn động do cái chết của Mộ Dung Lâm đưa tới cũng bởi vì sự xuất hiện của hai người mà bị quăng ra sau.

Dù sao, nam tử áo bào trắng cực kỳ hoa lệ, nét mặt kiêu ngạo, thể gian hiếm thấy. Vừa nhìn đã biết, người này chắc chắn quyền quý đến cực điểm, mọi người thậm chí không dám thở mạnh. Dù sao trong phòng giam này đều là nữ nhân, gặp được nam tử như trích tiên như thế, tất nhiên là mắt chớp cũng không dám chớp.

Nam tử yêu đã áo bào tím da mị, sống mắt mãnh mãnh như có thể câu hồn, khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Theo ánh sáng từ cái lỗ nhỏ trên phòng giam, Mộ Dung Thu hơi hé mắt thấy hai người đang hướng về phía mình.

Triệu Sơ, Tạ Nguyên.

Sao bọn họ lại tới?

Nữ ngục tốt kia thái độ hèn mọn khom người đưa bọn họ tới trước phòng giam Mộ Dung Thu.

Tạ Nguyên vừa nhìn thấy Mộ Dung Thu đã nhủ mảy mà ca thán nói:

– Nơi này đúng là không phải chỗ dành cho người mà. Vương phi yên tâm, không quá vài canh giờ, vương gia sẽ đích thân tới đón người về vương phủ.

Mộ Dung Thu cười lạnh trong lòng, thì ra là như vậy.

– Không phải nói vương gia vô cùng sủng ái người sao? Sao vương gia lại không ngăn cản đám quan binh đó bắt người vào đây? Còn trơ mắt nhìn người chết? Mộ Dung Thu, không thể ngờ được cuối cùng đích nữ như ngươi cũng rơi vào kết cục thế thảm như đám thứ nữ bọn họ.

Kẻ đang nằm bên người Mộ Dung Lâm – Nhị đi nương, sắc mặt trắng bệch, thân hình gầy yếu bất dậy, vuron tay chỉ vào Mộ Dung Thu, độc địa mắng (*nguyên văn là Mộ Dung Lâm mắng, nhưng nhờ này ngỏm rồi mà ???*).

Triệu Sơ đứng ngoài phòng giam chừng một thước, mỉm cười nhìn về phía Mộ Dung Thu, khuôn mặt đẹp trai chết người lập tức khiến những người đang ngăm hằm đều hoảng hồn.

– Vương phi vẫn ổn chứ?

Mộ Dung Thu cười nhìn hai người, không ngờ lúc nàng lâm vào tình cảnh khó khăn nhất, hai người bọn họ còn có thể đến thăm nàng, cảm thấy ấm áp, gút đầu trả lời:

– Ta tốt lắm.

Nghe vậy, con người trầm tĩnh như nước của Triệu Sơ lóe lên một cái, cũng lướt qua góc khác trong phòng giam nhìn Mộ Dung Lâm trúng độc đã chết, đáy mắt xet qua một tia sáng lạnh.

– Vậy là tốt rồi. Sự vương phi ăn không quen đồ ăn trong phòng giam nên cố ý dẫn đám bà tử trong phủ làm điểm tâm đưa tới, may mà không đến chậm.

Trong lúc hẳn nói chuyện, người hầu đi theo phía sau hai người đã đem hộp đựng thức ăn giao cho nữ ngục tốt, nữ ngục tốt lập tức mở cửa phòng giam, đưa hộp đựng thức ăn cho Mộ Dung Thu.

Sau khi Mộ Dung Thu nhận lấy, sống mắt trong đôi con người đen hun hút của Tạ Nguyên chớp chớp nhìn nàng, lại cười nói:

– Hiện thời vương phi là người đang mang thai, chớ nên ăn nhầm mấy thứ linh tinh. Đồ ăn trong hộp cơm này chính là vương gia cố ý dẫn dò. Bảo đảm vương phi ăn vào sẽ không thấy phiền não nữa. Còn có thuốc dưỡng thai, vương phi nhất định phải uống.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu mở hộp đựng thức ăn ra, bên trong có một chén cháo trắng, một đĩa thức ăn nhẹ, một cái đĩa thủy sắc thuốc bao (*không biết, dành để nguyên văn*), còn có một chén thuốc đen tuyền bốc hơi nghi ngút. Nhất thời, hai mắt nàng tỏa sáng. Thuốc dưỡng thai! Đùng là Vũ Văn Mặc đã sớm có dự liệu! Thật là tư tưởng lớn gấp nhau!

Bên mỗi hiện lên một chút ý cười nhàn nhạt. Đây là thuốc dưỡng thai, nhưng mà là một loại thuốc làm cho người ta uống xong thì trong vòng mười ngày sẽ xuất hiện dấu hiện mang thai.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 90

Mùi của chén thuốc rất nồng, có chút gay mũi, nhưng so với mùi hôi thối, mốc meo và cả mùi máu tanh thì có thể sánh bằng nước hoa. Khóe miệng Mộ Dung Thu không nhận được gọi lên một chút tươi cười. Chén thuốc này đến thật đúng lúc! Giải quyết được nguy cơ khẩn cấp của nàng!

– Không khí trong đại lao thật sự vô cùng khó chịu, lát nữa ra ngoài ta sẽ hạ nhân chuẩn bị nước ấm sẵn trong Vương Phủ cho người gột rửa sạch sẽ.

Tạ Nguyên khoa trương đưa tay bịt mũi, thái độ ghét bỏ rõ rệt. Đôi mắt phượng chớp chớp vài cái, các nữ nhân một bên nhìn đắm đắm.

Khóe miệng Mộ Dung Thu rụt rụt, sao Vũ Văn Mặc có thể quen với người như thế? Rõ ràng là quan tâm, nhưng nói ra miệng lại thật sự khiến người ta vô cùng chán ghét.

– Xin vương phi kiên nhẫn chờ thêm mấy canh giờ.

Triệu Sơ khẽ nói.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu gút đầu, cười trả lời:

– Được.

Triệu Sơ dịu dàng như thể làm cho mọi người nhìn mà choáng váng. Đặc biệt Ngũ cô nương Mộ Dung Nguyệt, nhìn khuôn mặt tuyệt sắc của Triệu Sơ, khuôn mặt mang ý cười dò lên, tim cũng đập loạn nhịp. Nàng nghĩ thầm, nếu có thể làm nữ nhân của hắn, đời này như vậy đủ rồi! Bỗng nhiên, nàng hơi ghen tị với vẻ thoải mái của Mộ Dung Thu, bởi vì chỉ khi nhìn nàng ấy mới lộ ra nét cười dịu dàng như thế, đầu cho Mộ Dung Thu chính là Nam Dương vương phi.

– Canh giờ không còn sớm, hai chúng ta cũng nên đi. Ở đây lâu sẽ rất xui xẻo! Đi thôi!

Tạ Nguyên cau mày, giọng nói có vẻ buồn bực. Nếu sớm biết chỗ này tệ như thế, hẳn thật không nên tới. Mà nếu bọn họ không đến, Vũ Văn Mặc tuyệt đối sẽ không yên tâm, đến lúc đó bản thân hắn có thể bị phiền phức.

– Xin vương phi cẩn thận mọi việc, thả rằng chịu đựng trong chốn lát cũng đừng an tâm buông lỏng quá.

Triệu Sơ nhẹ giọng dặn dò, khóe mắt nhìn lướt qua thì thể Mộ Dung Lâm

Mộ Dung Thu nhìn theo ánh mắt hắn, đã thấy chưa đây một, hai khắc mà sắc mặt Mộ Dung Lâm đã tím ngắt, thất khiếu (*2 lỗ tai, 2 mắt, 2 mũi, miệng*) chảy máu, thể tham vo cùng, mà ý tứ trong lời Triệu Sơ đương nhiên Mộ Dung Thu hiểu rõ. Nếu như vừa rồi nàng không cảnh giác đi chạm vào khay thức ăn kia, lúc này người bị chảy máu thất khiếu mà chết chính là nàng.

– Cảm ơn Ngũ công tử đã nhắc nhở.

Triệu Sơ và Tạ Nguyên thấy đã đạt mục đích, mà Mộ Dung Thu hiển nhiên thật thông minh, không cần nói rõ nàng ấy đã có thể biết là chuyện gì xảy ra, hai người bèn ra về.

Sau khi hai người đi rồi, Mộ Dung Thu lập tức lấy đồ ăn trong hộp cơm ra ăn, cuối cùng uống hết chén “thuốc dưỡng thai”. Chờ nàng làm xong hết những việc đó mới phát hiện người trong phòng giam đều nhìn mình chăm chăm, những con người đói khát liên tục nuốt nước miếng.

– Vương phi ... Hai người kia là ai?

Hài gò má xinh đẹp của Mộ Dung Nguyệt hồng lên, còi lồng đầy mong đợi hỏi. Bên cạnh nàng, Mộ Dung Ngọc cũng nhìn Mộ Dung Thu chờ đợi.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu nhìn hai người cười nhạt nói:

– Ta cũng không biết.

Thân phận Triệu Sơ và Tạ Nguyên trong kinh thành hẳn đều được giữ bí mật, rất ít người biết thân phận bọn họ. Hiện thời hai người xuất hiện ngay trong phòng giam, lại đi gặp nàng vốn đã khiến người khác chú ý, kể cả trước mắt kẻ nêu câu hỏi đều là người của phủ tướng quân, nàng cũng không thể nói nhiều hơn.

Mộ Dung Nguyệt nghe thế thì thất vọng cúi đầu, ngẫu nhiên ngẩng đầu nhìn ra bên ngoài đại lao thất thần.

– Trách không được người lại không chạm vào khay thức ăn đó. Thì ra đã sớm biết là có độc. Mộ Dung Thu, ngươi quá độc ác, biết rõ ràng rành có độc, còn để cho Lâm nhi ăn, trong lòng ngươi nghĩ gì? Người là tội phạm giết người! Lâm nhi của ta chết rồi, ngươi cũng đừng mong được sống yên ổn!

Nhị đi nương thần trí đảo điên, nhìn Mộ Dung Thu, nắm chặt chấn song gỗ khàn giọng mắng to. (*Còn một câu nữa: Nước miếng văng từ phía, dưới mặt trời ánh lên những tia sáng soi thẳng vào Mộ Dung Thu. Nghe ghê quá, tự động cắt*)

– Việc này không thể trách vương phi, là bản thân Nhị tỷ tự mình giết khay thức ăn, trúng độc chết cũng là tự tìm.

Ngồi ở góc khuất nhất, luôn luôn chưa mở miệng nói chuyện, Tứ cô nương Mộ Dung Lan nhìn về kẻ có chút bệnh tâm thần – Nhị đi nương, giọng điệu bình tĩnh nói.

Mộ Dung Thu quay đầu nhìn Mộ Dung Lan. Trong khi những người khác hoảng hốt, sợ hãi thì một cô nương mười sáu tuổi như Mộ Dung Lan, lúc này thần sắc trong trẻo mang theo vẻ lạnh lùng, lại vô cùng bình tĩnh không kém nàng là bao. Mộ Dung Thu cảm thấy kinh ngạc, không ngờ một Mộ Dung Lan mà nàng chưa từng chú ý tới lại có thể bình tĩnh ung dung như thế.

Nhị đi nương nghe Mộ Dung Lan nói xong thì hung ác nhìn nàng, gằn chữ hết:

– Ngươi, đồ tiện nhân! Ngươi cho là ngươi thay Mộ Dung Thu nói hai câu, nàng ta sẽ cứu ngươi ra ngoài?

– Nhị đi nương vẫn nên tỉnh táo mà giữ chút sức lực đi, đừng có lại giao to rổng lớn, hiện thời vận mệnh ta ngươi giống nhau, không lâu nữa đều sẽ đầu rơi xuống đất, đi xuống hoàng tuyền. Nếu không muốn chết quá thảm thì nên vì mình tích chút âm đức đi. Vương phi không làm gì sai, ngược lại hành động của Nhị đi nương trong mắt mọi người giống người đàn bà chanh chua đánh đá.

Mộ Dung Lan lạnh lùng nhìn lướt qua Nhị đi nương, lạnh giọng nói.

Nhị đi nương sững sờ, không thể ngờ được Mộ Dung Lan, kẻ ngày xưa không dám cùng bà ta nói chuyện hai câu lại dám chằm chọc mình như thế! Sau lúc sững sờ, bà ta tức giận muốn giơ tay về phía Mộ Dung Lan định đánh. Mà Mộ Dung Lan đứng lên, đưa tay giữ chặt cổ tay Nhị đi nương, sau đó dùng sức vung ra, lạnh lùng nói:

– Nơi này không phải phủ tướng quân, Nhị di nương vẫn nên suy nghĩ phân lượng của mình một chút đi. Đứng đợi đột chọc gần nhiều người!

Mộ Dung Thu lạnh lẽo nhìn lướt qua Nhị di nương, giọng nói so với băng tuyết còn lạnh hơn ba phần:

– Bỏn vương phi chưa bao giờ biết, Nhị di nương lại là người hiệp kẻ yếu sợ người mạnh như thế. Thường ngày trong phủ tướng quân làm mưa làm gió, đánh chửi các cô nương và nhóm nha đầu bà tử thì cũng không nói làm gì, hiện tại phủ tướng quân lụn bại, mọi người đều bị giam vào đại lao mà người như cô cũng không dỗi tính (*nguyên văn: Chỗ không dỗi được ăn phần*)! Mộ Dung Lâm vì ham tiện nghi, muốn đoạt bữa sáng của bốn vương phi, trúng độc mà chết, là nàng ta tự tìm! Nếu như Nhị di nương vẫn muốn tiếp tục chửi rủa không chịu dừng, tuy rằng hôm nay bốn vương phi bị giam trong đại lao, nhưng trong bụng ta còn có đứa con nối dõi của Nam Dương Vương, tin rằng nữ ngục tốt kia chắc chắn nghe lời bốn vương phi, đến lúc đó Nhị di nương sẽ không đơn giản chỉ bị gài hình như vậy! Hay là Nhị di nương cũng muốn ném thứ mùi vị như hoa khôi vừa rồi đã chịu?

Lời này vừa nói ra, những người đang bị giam trong đại lao, bất kể là các cô nương của phủ tướng quân, nhóm di nương hay đám tỷ nữ, người người đều trợn mắt nhìn về phía Nhị di nương. Từ hành động lần này không khó nhìn ra, khi Nhị di nương ở phủ tướng quân, dựa vào sủng ái của Mộ Dung Thu cô bao nhiêu phò tướng bá đạo, tức hiệp bao nhiêu người. Nhị di nương chạm đến đến ánh mắt của mọi người, nhất thời hự hơi, ánh mắt né tránh, cũng ý thức được lúc này không phải đang ở phủ tướng quân mà đang trong đại lao, kết cục của mọi người đều như nhau! Bà ta lập tức mặc kệ không nói gì đến Mộ Dung Lan, đồng thời cũng không dám chửi rủa Mộ Dung Thu.

Ngược lại, bà ta gục xuống thi thê Mộ Dung Lâm, tiếp tục kêu khóc, nhằm che dấu sự hoảng hốt bỗng nhiên xuất hiện của mình.

Mộ Dung Thu bờ hững thu hồi ánh mắt, cùng lúc nhìn lướt qua Mộ Dung Lan. Trong lòng bỗng nghĩ: nếu như phủ tướng quân không rơi vào tình cảnh hôm nay, dựa vào phần bình tĩnh và ần nhẫn này của Mộ Dung Lan thì không phải người bình thường nào cũng có thể so được.

Ngày lúc Mộ Dung Thu thu hồi tầm mắt, Mộ Dung Lan cũng nhìn thoáng qua nàng.

Có lẽ là mọi người đã dần bình tĩnh lại, biết rằng cuối cùng kết cục cùng lắm là mất mạng nên cũng không lại vụng trộm nỉ non hay run rẩy thân mình nữa, mà là bình tĩnh chờ đợi.

Trong sự yên tĩnh đó, Mộ Dung Thu chậm rãi nhắm mắt lại. Vừa uống xong chén thuốc, bụng dưới có một dòng chất lỏng nóng ấm, đau đớn ần ần truyền đến. Thuốc này tuy rằng sẽ không tạo ra thương tổn ghê gớm gì đối với thân thể nhưng vẫn có tác dụng phụ rất lớn, đau đớn như bị tấm sắt nung đỏ áp vào bụng. Mộ Dung Thu âm thầm cắn răng, không dám kêu ra tiếng, chịu đựng chờ cơn đau kia từ từ biến mất.

Đợi năng cảm giác được đau đớn đã không còn mới mở mắt ra. Kết quả phát hiện có người đang đứng trước cửa phòng giam.

Người tới quần áo tinh xảo phức tạp, khí chất cao quý. Nàng ta ôn nhu tao nhã cười nhạt nhìn Mộ Dung Thu, nhìn thấy Mộ Dung Thu tỉnh lại thì lập tức bước lên hai bước, trong mắt giống như vô cùng vui mừng.

– Tỷ tỷ tỉnh?

Chờ nàng ta bước vào thì Mộ Dung Thu mới thấy rõ mặt người đến. Thì ra là Thẩm trắc phi! Sau lưng nàng ta còn có Thẩm Oánh đi theo.

– Thì ra là Thẩm trắc phi.

Giọng Mộ Dung Thu thoáng khàn khàn cười trả lời.

Thái độ Mộ Dung Thu có vẻ lạnh lùng, Thẩm trắc phi nhất thời có chút xấu hổ. Hiện giờ Mộ Dung Thu đã rơi vào tình cảnh này, trong một trong phòng giam âm u dơ bẩn mà vẫn cao ngạo như thế, làm cho Thẩm trắc phi hoàn toàn bất ngờ.

– Chuyện tối qua xảy ra quá nhanh khiến muội muội cũng không kịp sai người chuẩn bị cho tỷ tỷ một ít chân bông và quần áo. Bây giờ rốt cuộc thu xếp xong chuyện trong phủ mới lập tức mang vài thứ vào cho tỷ. Hi vọng tỷ tỷ không trách tội.

Trên khuôn mặt của Thẩm trắc phi tràn đầy tươi cười, nói. Thẩm Oánh sau lưng nàng lập tức đưa chân bông và quần áo cho nữ ngục tốt.

– Thẩm trắc phi quả là có lòng.

Mộ Dung Thu vẫn ngồi ở trên giường chưa hề động tới mấy thứ đó, bên môi khẽ cong lên một nụ cười như cô như không nhìn Thẩm trắc phi.

Thẩm trắc phi hỏi nhiều mây, tươi cười bên môi chọt có phần lúng túng. Đưa mắt nhìn bốn phía, nàng ta chột thấy một con chuột nằm trước cửa phòng giam, lập tức nói:

– Nơi này thật không phải là chỗ dành cho người mà, nhiều chuột như vậy. Không khí cũng thật khó chịu. Tỷ tỷ yên tâm, không lâu nữa tỷ tỷ đã có thể rời khỏi đây.

– A? Sao Thẩm trắc phi biết?

Mộ Dung Thu đưa mắt nhìn chằm chằm Thẩm trắc phi, thần sắc rét lạnh làm cho lòng Thẩm trắc phi nhin không được mà run lên.

Thẩm trắc phi mang theo mục đích mà đến, muốn nhìn một chút xem Mộ Dung Thu bị giam trong đại lao cả đêm có bị mất đi lý trí hay không, hay vẫn lạnh lùng bình tĩnh như vậy. Kết quả chính là tuy sắc mặt nàng ta không được tốt lắm, còn đứng là nhìn không ra chút gì khác thường! Có điều ... Ánh mắt Thẩm trắc phi dừng trên bụng Mộ Dung Thu. Nàng suy nghĩ suốt cả đêm qua cũng không biết chắc Mộ Dung Thu có mang thai hay không!

Thế nhưng, hiện tại là thời điểm mấu chốt. Nếu Mộ Dung Thu không mang thai, vậy thì sẽ trốn không thoát tội chết! Còn nếu thật sự có thai, thế thì Mộ Dung Thu nhất định có thể nhân cơ hội này mà giữ được tính mạng. Không được ... Cơ hội tốt như vậy, nàng tuyệt đối không thể bỏ qua. Thẩm trắc phi quay đầu lại, nhìn hộp đựng thức ăn trong tay nha hoàn, tươi cười bên môi nàng vừa biến mất lại lần nữa hiện lên:

– Hiện thời tỷ tỷ có con nối dõi của vương gia, tất nhiên không thể ở đại lao này quá lâu. Huống hồ tội danh thông đồng với địch bán nước của Mộ Dung tướng quân còn chưa chứng thực, có lẽ Mộ Dung tướng quân là bị oan uổng? Tỷ tỷ không cần sốt ruột.

– Thẩm trắc phi nói rất có lý.

Mộ Dung Thu mỉm cười, ánh mắt mang khi thế bức người vừa rồi biến mất, ngược lại thay vào đó là ý cười tràn ngập.

Thẩm trắc phi nheo mắt. Nàng thật sự thấy không rõ lòng Mộ Dung Thu, không biết nàng ta suy nghĩ cái gì. Thật chẳng lẽ cứ ngây thơ cho rằng Mộ Dung Thu không có tội? Hoặc là thật sự có tự tin vương gia sẽ đến cứu nàng? Nghĩ đến đây, tìm Thẩm trắc phi chột nói lên một chút, rồi sau chẳng biết tại sao bụng cũng từng trận đau đớn.

– Muội muội có ý sai vậy bà tử ở Mai viên làm vài món ăn vương phi thích. Hiện tại đã là buổi trưa, tỷ tỷ cũng nên ăn cơm trưa. Đồ ăn được giữ trong hộp, còn nóng hổi đó.

Thái độ Thẩm trắc phi đầy dè dặt. Trong mắt một người, xem ra nàng ta và Mộ Dung Thu thật là tỷ muội tình thâm, nhưng trong mắt Mộ Dung Thu lại trở thành không có ý tốt.

Nha hoàn giao hộp thức ăn cho nữ ngục tốt. Người này lập tức mở cửa phòng giam đưa vào.

Mộ Dung Thu nhìn lướt qua hộp đựng thức ăn tinh xảo, cười trả lời:

– Xem ra sau khi bốn vương phi quay lại vương phủ phải chân thành cảm ơn Thẩm trắc phi mới được.

Dụng tâm như thế, không ngại cực khổ chạy tới đại lao, chính là vì đưa một cái hộp thức ăn tồn không ít tâm tư suy nghĩ này, quả nhiên là tâm cơ vất vả! Tươi cười bên môi nàng lại lạnh thêm vài phần.

– Trong hộp cơm còn có một chén trà nóng, vương phi uống ngay đi, nếu không lát nữa sẽ bị lạnh.

Thẩm trắc phi cười nhìn Mộ Dung Thu, trong giọng nói có phần mong đợi.

Mộ Dung Thu từ từ mở hộp thức ăn ra, quả thực nhìn thấy trong hộp cơm có một ly trà nóng còn đang bốc hơi, lập tức ý cười lại sâu thêm mấy phần:

– Thẩm trắc phi thật là có lòng. Từ vương phủ đến đại lao này cần nửa canh giờ đi đường. Vậy mà không ngờ Thẩm trắc phi có thể giữ cho ly trà này vẫn còn bốc hơi nóng. Cứ nhìn thế này thì biết, Thẩm trắc phi đúng là vô cùng dụng tâm.

Nghe nói vậy, tay Thẩm trắc phi run lên một cái, bất an nhìn về phía Mộ Dung Thu, cẩn thận nhìn thần sắc nàng, có chút hối hận lời nói vừa rồi! Vừa canh giờ, ngay cả nếu dùng hộp đựng thức ăn để giữ ấm cũng không thể lúc này còn bốc lên hơi nóng, khó trách đã làm cho Mộ Dung Thu nghi ngờ! Nàng đảo mắt vài vòng, cười nói:

– Lúc mới đến, muội muội phát hiện trà đã lạnh nên đã sai người ở đại lao nấu nước sôi pha lại. Mong tỷ tỷ không chê. Lá trà này là Hoàng Thượng ban cho, hương vị rất tốt, muội muội thật thích, tin rằng tỷ tỷ cũng sẽ thích.

– Thì ra là trà Hoàng Thượng ban. Một khi đã như vậy, bốn vương phi thật đúng là không thể không uống.

Mộ Dung Thu cầm chén trà dơng đưa hai cái, tầm mắt dừng ở mặt trên nước trà, dùng giọng trầm nhẹ nói.

Thấy thế, nét vui mừng trong đáy mắt Thẩm trắc phi càng đậm hơn, nàng vội nói:

– Muội muội bảo đảm tỷ tỷ uống vào sẽ không hối hận.

– Phải không?

Mộ Dung Thu mỉm cười. Mũi nhẹ nhàng ngửi được một chút hương vị của nước trà. Quả nhiên là trà ngon! Nhưng cũng có chút đáng tiếc, bên trong lại có bỏ thêm vài thứ! Dưới ánh mắt vạn phần mong đợi của Thẩm trắc phi, Mộ Dung Thu dùng tay áo che ngang mặt, giờ ly lên uống vào.

Nhìn từ góc độ của Thẩm trắc phi và Thẩm Oánh chỉ thấy Mộ Dung Thư uống hết nước trà! Nhưng từ phía Mộ Dung Lan nhìn lại vừa vịn thấy được Mộ Dung Thư đổ hết nước trà cho chảy xuôi vào ống tay áo! Ánh mắt Mộ Dung Lan lóe lên.

Thẩm trắc phi mừng như điên. Mộ Dung Thư thật sự uống hết nước trà! Nước trà này là nạng cổ ý sai đại phu của phủ tể tướng khai đơn, có thể khiến phụ nữ có thai sinh non! Có điều tác dụng của thuốc phải đợi một, hai canh giờ sau mới phát tác. Đến lúc đó, không ai đặt nghi ngờ lên người nàng.

— Trong phủ còn có việc cần muội muội xử lý, muội muội cũng không quấy rầy tỷ nữa.

Thẩm trắc phi thấy mục đích đã đạt, không cần tiếp tục ở lại bèn cười nói.

Thẩm Oánh nhìn thoáng qua Mộ Dung Thư, trái tim nặng nề chìm xuống. Trực giác nàng cảm thấy Mộ Dung Thư không đơn giản. Trong phòng giam hôm nay nhìn thấy Mộ Dung Thư không chút nào chật vật, ngoại trừ kinh ngạc thì phần nhiều là khó tin và chán động. Hơn nữa, Mộ Dung Thư hẳn là đoán được nước trà này không đơn giản, nếu không nàng ta cũng không cần nói nhiều như vậy. Nhưng vì sao nàng ta vẫn uống? Mãi cho đến lúc rời đi, lòng Thẩm Oánh vẫn tràn đầy thắc mắc.

Sau khi Thẩm trắc phi và Thẩm Oánh rời khỏi, Mộ Dung Thư chậm chậm đặt chén trà trong tay xuống, nhìn bóng lưng hai người thất thần cả nửa ngày, chờ đến lúc phục hồi tinh thần lại mới phát hiện ánh mắt đám người Nhị di nương ở phòng bên cạnh nhìn của nàng vô cùng khâm thiết.

Mộ Dung Thư nhủ nhủ mảy, trong lòng biết sự xuất hiện của Triệu Sơ, Tạ Nguyên, còn có Thẩm trắc phi làm cho bọn họ đều dậy lên hi vọng! Bởi vì nàng có thể ra khỏi nơi này, mà bọn họ cũng sẽ có chút ít hi vọng. Cho nên ánh mắt nhìn nàng vô cùng tha thiết.

— Vương phi, có phải người có thể thoát khỏi đại lao hay không? Không bị trị tội?

Người mở miệng đầu tiên chính là Tam di nương đang ôm Mộ Dung Tuyết. Bà ta vô cùng mong đợi, bà cũng không muốn cứ thế như vậy. Thật vất vả mới có được mấy năm yên lành, bây giờ nói bị chặt đầu là chặt đầu ai có thể chấp nhận được!

Mộ Dung Nguyệt chớp đôi mắt sáng ngời, nhẹ giọng hỏi:

— Vương gia sẽ cứu chúng ta đúng không?

Nhị di nương ghé vào hàng rào, nhìn Mộ Dung Thư, vội lên tiếng:

— Nói gì đi nữa chúng ta đều là di nương và các cô nương phủ tướng quân, nếu vương phi có cách thoát khỏi chỗ này thì tuyệt đối không thể quên chúng ta!

Vừa rồi bà ta mở miệng là một tiếng Mộ Dung Thư, ngấm miệng cũng là lời nói chửi rủa thô tục, bây giờ vừa thấy tình thế chuyển biến đã lập tức thay đổi xưng hô, thật đúng là gió chiều nào che chiều vậy.

Mộ Dung Thư nhìn khuôn mặt tràn đầy mong đợi của mọi người chờ, nhẹ giọng trả lời:

— Bọn vương phi cũng không biết.

Lúc này nàng cũng không có cách nào xác định chính xác chuyện gì xảy ra, tình thế hiện thời thế nào. Lời hứa của Vũ Văn Mặc với nàng có mấy phần tin được? Hiện thời hoàn toàn không chắc chắn nên nàng cũng không biết kết cục sẽ ra sao.

— Cái gì? Sao người lại không biết? Người nhất định đang gạt chúng ta. Thậm chí nếu người không muốn cứu chúng ta thì cứ nói thẳng, không cần vòng vo như thế!

Tam di nương nghe Mộ Dung Thư nói vậy thì nóng nảy, không kiềm được tức giận hướng về Mộ Dung Thư nhỏ (*nước miếng, thô tục quá!*) một cái trên đất.

— Vương phi, hai vị công tử lúc này tới thăm người kia, nhìn qua đều là nhân vật vô cùng lợi hại. Bọn họ hẳn là có năng lực cứu chúng ta đúng không? Chúng ta đều vô tội kia mà.

Mộ Dung Ngọc đẩy cũi lồng chờ mong nhìn Mộ Dung Thư, dè dặt cẩn trọng nói.

Nhị di nương cắn chặt răng:

— Nếu vương phi không cứu chúng ta thì không sợ bị người nói vương phi vong ân phụ nghĩa sao? Người là do phủ tướng quân nuôi lớn, ăn là cơm của phủ tướng quân, dùng là đồ của phủ tướng quân, uống là nước của phủ tướng quân, mặc là quần áo của phủ tướng quân, mang là vật phẩm trang sức của phủ tướng quân. Hiện thời gặp đại nạn lại quên mất phủ tướng quân chính là nhà mẹ đẻ của người! Chúng ta là di nương của người! Các nàng là muội muội của người! Mộ Dung Thư, người nếu không có lương tâm đến mức đó, cần thận bị trời trừng phạt!

Đôi mắt Mộ Dung Thư tối sầm lại, nhìn mọi người nữa là chờ đợi, nữa lại mang sắc mặt muốn mắng to, Mộ Dung Thư không nhìn được cười lạnh nói:

— Thật buồn cười! Cầm miệng!

— Nhị di nương, người cho rằng người là ai? Nếu bốn vương phi nhớ không lầm, người đã bị đuổi ra phủ tướng quân, đừng nói cùng ta không có quan hệ gì, chính là cùng phủ tướng quân cũng không có quan hệ gì. Thậm chí nếu người có quan hệ với phủ tướng quân đi nữa, người bắt quả cũng chỉ là một hạ nhân!

Mộ Dung Thư xoa huyết thái dương, có chút đau đầu quát lên.

Mọi người sùng sốt, Nhị di nương nghẹn họng, không có lời nào phản bác. Lời Mộ Dung Thư nói là sự thật. Giọng Mộ Dung Thư lại chậm chậm vang lên:

— Nói vậy các người nên biết, hiện thời phủ tướng quân đã không còn tồn tại. Những quan viên đã bị phản tội danh thông đồng với địch phản quốc trị đều bị xử tử. Không có ngoại lệ nào. Mà tuy rằng bốn vương phi đã già đi nhưng vẫn không tránh khỏi việc bị nhốt vào đại lao. Có thể nghĩ, ngay cả bản thân mình bốn vương phi đều khó bảo toàn, làm gì có năng lực cứu các người?

Lời này vừa nói ra, mọi người rối cục tình tảo lại, khi nhìn Mộ Dung Thư có người đã áy náy.

Lại có một số người trời sinh chính là biến thái. Nói gì đi nữa Nhị di nương đều không phục, đều cho rằng Mộ Dung Thư đang lừa mình. Căn bản nàng ta không muốn cứu bà ta, tức thì hung tợn trừng mắt liếc Mộ Dung Thư một cái.

Vào lúc này Mộ Dung Lan lại mở miệng, ánh mắt sáng quắc nhìn Mộ Dung Thư nói:

— Đại tỷ, nếu như chúng ta không thể đi ra ngoài thì người vẫn có một tia hy vọng. Dù sao người cũng có thai, bọn họ sẽ không đối xử với người như vậy.

Nghe vậy, Mộ Dung Thư quay đầu nhìn về phía Mộ Dung Lan, cảm thấy kinh ngạc, không thể tưởng được Mộ Dung Lan ánh mắt sắc bén như thế, thế nhưng biết nàng thoát thân lấy có chính là cái này có bầu!

Mọi người nghe vậy, khó tránh khỏi lại có hi vọng. Nhưng cũng không dám lại mở miệng.

Mộ Dung Nguyệt thất vọng cúi đầu, trong đầu tràn đầy hình ảnh Triệu Sơ, nam tử như vậy, nàng cả đời lần đầu tiên chứng kiến. Tự nhủ ở trong mộng giống nhau, nàng vẫn muốn gả cho như vậy nam tử, mình biết không cơ hội, hiện tại càng là không có cơ hội, khả năng vẫn như cũ là dừng không được nghĩ.

Mộ Dung Thư thu hồi ánh mắt khi, phát hiện Mộ Dung Nguyệt phấp phồng gò má còn có bên môi tươi cười, nhủ nhủ mảy, này Mộ Dung Nguyệt đang suy nghĩ gì? Thế nào trên mặt sẽ có luyện ái khi kia ngọt ngào biểu tình? Không có nghĩ nhiều, Mộ Dung Thư liền cúi đầu suy nghĩ sâu xa, bắt đầu nghĩ như thế ứng đối kẻ tiếp phát sinh.

...

Thẩm trắc phi cùng Thẩm Oánh đi ra nhà tù về sau, Thẩm Oánh liền đối với Thẩm trắc phi nói:

— Nhị tỷ, ta cảm giác vương phi biết trong trà này có cổ quái, khả năng vì sao vẫn là uống trà?

Nghe vậy, Thẩm trắc phi như sương mây cười nói:

— Mộ Dung Thư biết trong nước trà có vấn đề, nàng cũng phải uống.

Chính là Mộ Dung Thư chỉ sợ không thể tưởng được trong nước trà động tay chân, có thể làm cho nàng sanh non.

— Vì sao?

Thẩm Oánh không hiểu.

Thẩm trắc phi lại cười nói:

— Nàng không thể không uống. Đây chính là lá trà Hoàng Thượng ban cho, vào lúc này, nàng nếu không phải uống, không phải vừa vịn cho ta người bỏ đá xuống giếng cơ hội? Mộ Dung Thư là tuyệt đối sẽ không khiến mình đi nằm từng bước.

Nghe vậy, Thẩm Oánh hai mắt tỏa sáng, bỗng nhiên suy nghĩ minh bạch, liền gật đầu trả lời:

— Nhị tỷ quả nhiên thông minh! Ta vừa rồi nghĩ như thế nào đều không nghĩ ra đâu. Đúng rồi, nhị tỷ, liền tính Hoàng Thượng miễn vương phi đặc tội, hiện thời vương phi nhà mẹ đẻ là phản thần, nàng hẳn là đã không xứng làm Nam Dương vương phi phải không?

Bất luận cái gì vương phi thân phận đều là tôn quý, còn chưa bao giờ có gia tộc lại bại, vương phi còn có thể ở trong vương phủ lẫn vào như cá gặp nước đầu. Mà bằng vào thẩm nhu là tể tướng phủ dòng chính hai nữ thân phận, này Nam Dương vương phi hẳn là không phải thẩm nhu mặc chúc!

Nghe vậy, Thẩm trắc phi cười nhạt lắc đầu :

— Về sau dùng nhắc lại việc này. Liền tỉnh Mộ Dung Thu không phải Nam Dương vương phi, vương gia muốn cưới ai làm vương phi đều không phải là ta người có thể can thiệp.

Tuy rằng nâng hi vọng trở thành Nam Dương vương phi người là nàng, cũng biết nếu không có Mộ Dung Thu, nàng tám chín phần mười sẽ trở thành vương phi.

Nàng biết rõ Vũ Văn Mặc tâm tư, hẳn không cho phép người khác chạm đến đến của hắn điểm máu chốt. Đây cũng là nàng vì sao chỉ cho Mộ Dung Thu một chén làm cho sanh non trà, cũng không dám cho một chén độc được nguyên nhân.

Nghĩ đến đây, Thẩm trắc phi hai mi liền nhăn lên đến. Đồng thời, lại cảm thấy đến bụng có chút đau đớn, liền thò tay đi vuốt ve.

— Nhị tỷ, sao thế?

Thẩm Oánh thấy mặt nàng sắc không tốt, liền lập tức lo lắng hỏi.

Thẩm trắc phi dùng sức ôm bụng, đau trên đầu thẳng đổ mồ hôi lạnh, trả lời:

— Có thể là ăn quá mức lĩnh gì đó, bụng có chút không thoải mái.

— Sao lại như thế? Muốn không đi tìm người đại phu xem một chút đi?

Thẩm Oánh giúp đỡ Thẩm trắc phi đề nghị.

Thẩm trắc phi lắc đầu trả lời:

— Hiện tại tốt hơn nhiều, đã cảm giác không phải thật đau đớn, trở về uống chút canh nóng là được.

Hiện thời trong phủ chuyện tình nhiều như vậy, vừa vận bình tĩnh Mộ Dung Thu không lại trong phủ, nàng phải nhân cơ hội đem quyền to nắm trong tay. Như vậy cơ hội khó được, nàng tuyệt đối sẽ không dễ dàng như vậy liền buông tha cho.

...

Mộ Dung Thu gác ngủ trưa sau khi tỉnh lại, phát hiện thế nhưng ngủ thoáng cái buổi trưa, lúc này trời đã tối rồi! Nếu là tiếp qua thượng hai canh giờ, nàng liền tại đây âm u ẩm ướt trong đại lao đợi một ngày một đêm. Chính là đợi thời gian ngắn vậy, Mộ Dung Thu cũng đã mơ hồ cảm giác nàng mau không có nhìn lại.

Nếu là đi vắng đối mặt Nhị di nương dám người khiêu khích, nàng chắc chắn chuyển ra một chút thời gian đến cùng Nhị di nương nói một phen, thậm chí làm cho Nhị di nương hiểu được, đắc tội của nàng hậu quả đều không phải chỉ có cảm miệng hai chữ! Nhưng hôm nay, đối mặt sống hay chết khó khăn khi, nàng không nhiều như vậy tâm tư đi lãng phí thời gian.

Thì ở cách vách nhà tù mọi người hô khi đối bụng, Mộ Dung Thu bởi vì buổi sáng ăn kia chén thuốc, mắt không ít lực, giữa trưa là lúc, ngực tốt cùng Thẩm trắc phi đưa tới cơm trưa phong phú, nàng một ngụm chưa động. Lúc này, cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, bụng thẩm thì rung động. Đợi trước hơn nửa đời này còn là lần đầu tiên bởi vì khát nước, đối khát, mà cảm thấy phiền chán vô cùng.

Còn có bên tai truyền đến này thân thân thanh âm, càng làm cho nàng kẻ cận nhãn nại bên cạnh.

Lúc này, có người kinh hô.

Bên tai truyền đến chính tể tiếng bước chân, Mộ Dung Thu ngẩng đầu nhìn sang, chỉ nhìn thấy hắc áp áp hai hàng nhân hướng tới nơi này đi tới.

— Tham kiến Nam Dương vương phi!

Thanh âm ngẩng cao điếc tai, Mộ Dung Thu xuống giường, đi hướng tù nơi cửa phòng. Nhìn đứng ở bên ngoài hắc áp áp nhân.

Có người kinh hô:

— Đây không phải là Nam Dương Vương sao? Hắn thế nào tự mình đến đại lao?

— Là tới nhận Nam Dương vương phi sao?

Mộ Dung Thu nhìn về phía vậy có băng sơn mặt Vũ Văn Mặc. Hôn ám dưới ánh nến, nhìn thấy trong mắt hắn nhìn nàng khi hiện lên một tia vẻ đau xót.

— Bỏn vương đến đây.

Hắn mở miệng, vô cùng đơn giản nói ra bốn chữ này. Dứt lời là lúc, tù trên cửa phòng dây xích sắt đã bị mở ra.

Mộ Dung Thu buộc chặt lồng đang dây xích sắt mở ra là lúc, nháy mắt nói lớn! Nàng biết, nàng sẽ không chết.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 91

— Đi thôi.

Vũ Văn Mặc nhìn Mộ Dung Thu bằng ánh mắt nhu hòa, nhẹ giọng nói. Tuy chỉ một ngày một đêm, và lại nhìn qua nàng cũng không quá chật vật, nhưng sắc mặt lại tái nhợt khiến người khác đau lòng. Hắn bước lại gần phòng giam.

Mộ Dung Thu nhìn hắn mỗi lúc một gần, mỉm cười. Hắn vươn tay, nàng chậm rãi bước tới. Lúc đến gần hắn, nàng dùng giọng chỉ hai người nghe được nói:

— Cảm ơn.

— Đi thôi.

Vũ Văn Mặc cười nói.

Lúc hai người ra khỏi đại lao, phòng giam bên cạnh truyền đến từng đợt kinh hô cùng tiếng hét lớn.

— Nam Dương Vương tới cứu chúng ta! Mau thả chúng ta ra ngoài.

— Thật sự! Thật sự tới cứu chúng ta.

Người của phủ tướng quân nhảy nhót, vui mừng, có hi vọng! Nam Dương Vương dẫn theo nhiều người đến như vậy, nhất định là đến thả bọn họ! Nhất định là điều tra rõ ràng phủ tướng quân vô tội. Bọn họ vẫn có thể sống cuộc sống đầy đủ xa hoa như trước đây. Người vui mừng nhất chính là Nhị di nương, bà ta ghé vào bên hàng rào, tha thiết mong mỏi nhìn Vũ Văn Mặc và Mộ Dung Thu, như thể chỉ một giây sau bà ta có thể rời khỏi nơi này.

Mộ Dung Lan giữ chặt Mộ Dung Nguyệt – người đang nhảy nhót hưng phấn muốn đi ra ngoài. Nàng lạnh lùng nhìn Vũ Văn Mặc đứng bên ngoài. Đi ra ngoài? Phủ tướng quân đang lúc ở trên đỉnh vinh quang bỗng nhiên bị gán cho tội danh thông đồng với địch phản quốc, nghĩ cũng đừng nghĩ tới chuyện có thể rời khỏi nơi này! Mộ Dung Thu có thể đi ra ngoài là vì nàng ta đã gả cho Nam Dương Vương! Không thể không nói, số mạng của Mộ Dung Thu quá tốt.

— Nhón nháo cái gì mà nhón nháo? Ngày mai chính là ngày phán tội của các người, hôm nay ngoan ngoãn đợi trong đại lao đi, nếu còn lộn xộn, cần thận da thịt của các người!

Ngực tốt quát lớn. Thật hiển nhiên, kết cục giống như Mộ Dung Lan đã đoán.

Đám người nhất thời ỉu xiu, bọn họ đồng loạt nhìn về phía Mộ Dung Thu.

Trong ánh mắt kia, có chờ đợi, có cầu xin, cũng có hận ý.

Mộ Dung Nguyệt tha thiết chờ mong nhìn Mộ Dung Thu, hi vọng Mộ Dung Thu có thể nhớ đến tình nghĩa tỷ muội cứu nàng ra ngoài.

Mộ Dung Thu vẫn chưa quay đầu. Ngay cả nàng biết rõ những người này đều vô tội nhưng bằng năng lực của bản thân, muốn cứu bọn họ cũng chỉ là mơ mộng viễn vông! Từ xưa đến nay, người bị liên lụy cứu tộc vì một tội danh quá nhiều, mà nàng cũng chỉ là một người trong số đó. Vũ Văn Mặc có thể cứu nàng, không có nghĩa cũng có thể cứu mọi người. Mà trong một ngày một đêm vừa qua, chỉ sợ bên ngoài đã là một mảnh trời khác.

Nàng vốn không có nhiều liên hệ với bọn họ, mà hiện thời bọn họ rơi vào nông nỗi hôm nay, kết quả cuối cùng cũng bởi Mộ Dung Thu nắm giữ quyền cao, uy hiếp tới hoàng đế. Ngày này sớm muộn gì cũng đến, nàng chỉ là một vị khách qua đường, không có khả năng thay đổi. Nàng cũng là người bình thường, cũng muốn sống. Bên cạnh đó, nàng còn là một người lý trí, biết rõ hậu quả của việc lấy trướng chọi đá.

Có điều ... Tuy nàng chỉ là khách qua đường, tuy nhiên cũng đại cùng bọn họ ở chung một thời gian ngắn. Trong lòng vẫn có cảm giác đau ê ẩm

— Không cần tự trách, đây không phải là việc người có thể gánh vác. Từ lúc Mộ Dung tướng quân lên chiến trường, liên tục giành chiến thắng thì nhất định ông ta sẽ rơi vào nông nỗi hôm nay!

Giọng Vũ Văn Mặc quanh quẩn bên tai, khiến tâm tình Mộ Dung Thu thoáng buông lỏng.

Thần hình Mộ Dung Thu run lên. Thật ra, nàng và những người này không có nhiều cảm tình, cũng chỉ là từng gặp mặt một, hai người. Kết cục của bọn họ như thế chỉ làm nàng thấy đau xót và thương hại, không tới mức tự trách hay thống khổ.

— Vâng.

Nàng gật gật đầu, sau đó cùng Vũ Văn Mặc rời khỏi cái phòng giam đã ở một ngày một đêm như địa ngục này. Nàng bước từng bước thong dong ra khỏi đại lao, vẫn chưa quay đầu nhìn những người đang đăm đăm nhìn nàng, cũng không để ý đến những âm thanh chưa rũa vô cùng khó nghe kia.

Các nữ nhân của phủ tướng quân tuyệt vọng, khóc rống, chửi rủa, sợ hãi, nhưng vận mệnh bọn họ đã không thể thay đổi.

...

Nam Dương Vương phủ, Trúc viên

— Nhị tỷ, trong cung truyền đến tin tức, vì vương phi hiện đang có thai, hơn nữa gả vào Nam Dương Vương phủ gần ba năm, mà chuyện Mộ Dung Thu thông đồng với địch là gần một năm nay, không có liên quan gì đến vương phi. Vì vậy miễn trừ tội danh cho vương phi. Nghe nói vương gia đã tự mình đến đại lao đón vương phi.

Thẩm Oánh cau mày nhìn về phía Thẩm trắc phi – người đang nằm trên giường, sắc mặt có chút tái nhợt nói. Không ngờ Nam Dương Vương vào cung một ngày thì lại có kết quả long trời lở đất như thế.

Thẩm trắc phi đang nằm trên giường, vì đau bụng mà không còn chút sức nghe vậy thì cười lạnh một tiếng:

— Ngay cả nàng ta trở lại phủ Nam Dương Vương thì đã sao? Hiện thời không có phủ tướng quân làm chỗ dựa, cái ghế Nam Dương vương phi này của nàng sẽ không thể làm quá lâu. Huống hồ nếu Mộ Dung Thu mất đứa con, nàng ta càng không có tư cách làm Nam Dương vương phi.

Đó là tất nhiên! Một vị vương phi không có nhà mẹ đẻ làm hậu thuẫn, tương lai sao có thể xã giao với các thế gia danh môn khác, tiếng nói làm sao có trọng lượng?

Chính là, Vũ Văn Mặc làm sao có thể coi trọng Mộ Dung Thu như thế? Hắn có thể cứu Mộ Dung Thu ra khỏi đại lao đến, hơn nữa còn miễn trừ tội danh cho nàng ta. Tất nhiên hắn phải trả giá không ít! Làm như vậy có đáng giá không?

Thẩm Oánh gật gật đầu:

— Đúng vậy. Phụ thân và quý phi nương nương nhất định sẽ giúp Nhị tỷ. Vị trí Nam Dương vương phi sớm muộn gì cũng là của tỷ.

Chỉ có Thẩm Nhu trở thành Nam Dương vương phi, cuộc sống tương lai của nàng mới có thể đảm bảo. Còn nếu có thể thông qua quan hệ với Thẩm Nhu và Trầm quý phi giúp nàng có thể gả cho Thế tử Vũ Văn Hạo thật là tốt biết bao!

— A ...

Thẩm trắc phi ôm bụng, đau đến mức phải kêu ra tiếng. Con đau này hết sức kỳ lạ, lúc đau lúc không. Khi thì đau đến nổi đứng cũng không xong, lúc lại như không có chuyện gì. Thật sự là giãy vò.

Thẩm Oánh vội hỏi:

— Nhị tỷ, sao rồi? Sao hôm nay lại đau ba bốn bận như thế? Có phải quý thủy đến không?

Thẩm trắc phi gật đầu:

— Ủ, chắc là quý thủy đến. Nhưng mà lạ thật, quý thủy vừa hết cách đây nửa tháng, sao hôm nay lại có nữa? Đã vậy còn đau như thế?

— Mọii từng nghe nói, có người chính là như thế. Mỗi lần quý thủy đến đều đau tới mức chết đi sống lại. Hơn nữa mấy ngày nay Nhị tỷ lo lắng nhiều việc, hôm qua còn uống trà lạnh, cũng khó trách sẽ như thế. Nhưng mà cẩn thận vẫn hơn, không bằng mời đại phu đến khám đi.

Thẩm Oánh vừa nói vừa quan sát Thẩm trắc phi đang đau đến sắc mặt trắng bệch, mồ hôi chảy xuống to như hạt đậu đúng là khiến người khác vô cùng lo lắng.

Nghe vậy, Thẩm trắc phi nhắm mắt lại lắc đầu trả lời:

— Không được, chắc là quý thủy thôi. Nếu mời đại phu đến khám thì rất xấu hổ. Huống chi giờ này cũng không còn sớm. Chờ một lát nữa vương gia và vương phi trở lại, ta cũng không có nhiều thời gian như thế. Ta cần làm vài việc để phân tán sự chú ý. Mang sổ sách lại đây, ta kiểm tra một chút.

— Cũng được.

Thẩm Oánh gật đầu, lấy sổ sách ra.

Thẩm trắc phi nhìn đau xem xét sổ sách, dần dần cũng cảm nhận được đau đớn kia dần dần biến mất.

Mà Thẩm Oánh lại ngồi bên cạnh, vừa thường thức trà vừa suy nghĩ xem sau này nên đi nơi nào.

...

Trên xe ngựa.

Vũ Văn Mặc đưa một hộp đựng thức ăn tinh xảo cho Mộ Dung Thu:

— Ăn lót dạ trước đi.

— Vâng.

Mộ Dung Thu cũng không từ chối, cầm lấy hộp đựng thức ăn, vừa mở ra đã thấy, bên trong không có các món ăn phong phú mà chỉ là một chén chè long nhãn hạt sen gọn nhẹ.

— Người một ngày cũng chưa ăn cơm tử tế, hơn nữa còn chưa uống nước. Lúc này tốt nhất ăn ít đồ ăn có dầu mỡ mà ăn nhiều thức ăn nhẹ một chút. Chè long nhãn hạt sen này rất tốt.

Vũ Văn Mặc thấy Mộ Dung Thu hơi ngần ngại khi nhìn hộp đựng thức ăn thì vừa cười vừa giải thích.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu khẽ cười nói:

— Vâng, thần thiếp cũng đang muốn ăn món này đây.

Sau một ngày một đêm trong đại lao, lúc nào cũng ở trạng thái cảnh giác, giờ đối mặt với chén chè thơm ngào ngạt thì bụng đã réo vang. Nàng cũng đang muốn ăn chút đồ ăn nhẹ đây.

Thế nhưng, khi nàng cúi đầu thì ngửi được một mùi nấm mốc và máu tươi trên cơ thể. Không ngờ chỉ trong thời gian một ngày một đêm ngắn ngủi, trên thân thể nàng đã bị nhiễm đầy mùi vị đó, đúng là vô cùng khó chịu. Nàng quay sang nhìn Vũ Văn Mặc đang vô cùng trấn định, có vẻ như không ngửi thấy mùi khó chịu đó. Khóe miệng Mộ Dung Thu gật gật. Hắn sợ nàng khó cư sao?

— Ngày mai ngày y trong cung sẽ đến bắt mạch cho người.

Đôi đồng tử đen nhánh của Vũ Văn Mặc nặng nề nhìn về phía Mộ Dung Thu nói.

Xe ngựa chạy trên đường cũng không quá gấp gáp, chỉ hơi hơi xóc nảy. Mộ Dung Thu nhìn chén chè sóng sánh trong tay vì bị chấn động, mí mắt hơi giật giật, bình tĩnh trả lời:

— Vâng.

Đây cũng là kết quả nặng đã đoán được, sao hoàng đế có thể dễ dàng buông tha nàng! Cho dù chuyện “có thai” này là có thật thì ngay cả như thế, hoàng đế cũng chưa thể yên tâm.

– Thuốc kia vô cùng hại cho cơ thể, bốn vương vốn không muốn để Triệu Sơ và Tạ Nguyên đem chén thuốc đưa vào đại lao cho người uống. Nhưng nếu không dùng cách này, người vẫn không cách nào thoát thân. Việc này ... Là bắt đắc dĩ của bốn vương.

Vũ Văn Mặc quay đầu sang bên, dùng giọng trầm khàn nói.

Mộ Dung Thu hơi rung động, kinh ngạc nhìn Vũ Văn Mặc, trả lời:

– Không sao. Sau khi trở về uống nhiều thuốc bổ một chút. Chỉ là cơ thể suy yếu mà thôi.

Bất kì loại thuốc nào cũng có tác hại. Đã là thuốc đã có thể thay đổi mạch tượng thì cơ thể đoán được sẽ ảnh hưởng đến mức nào đối với thân thể. Nàng sớm đã chuẩn bị tâm lý, chỉ cần tương lai chú ý điều dưỡng là được rồi.

– Về phần người của phủ tướng quân, sợ là không cách nào cứu được. Ngay cả nếu Mộ Dung Thu không thông đồng với địch bán nước, hẳn cũng phải chết.

Vũ Văn Mặc nặng nề nói tiếp.

Tay Mộ Dung Thu hơi dừng lại, gật gật đầu:

– Thần tiếp hiểu được.

Từ xưa tới nay đều như thế. Chẳng qua, nàng chợt nhớ tới Lý thị! Hiện thời phủ tướng quân bị đóng cửa, vậy Lý thị thì sao? Vội quay về phía Vũ Văn Mặc nói:

– Mẫu thân thần tiếp vì thân thể suy yếu, chịu không nổi đã kích cho nên đêm qua đã quy thiên. Người trong phủ tướng quân đều bị bắt, hậu sự của mẫu thân không biết có người lo liệu không? Thần tiếp có thể quay về phủ tướng quân không?

– Phủ tướng quân đã bị niêm phong. Nhưng người yên tâm đi. Hôm qua đại nhân niêm phong phủ tướng quân là bà con với phu nhân nên đã chuẩn bị xong hậu sự cho phu nhân.

Vũ Văn Mặc trả lời.

Nghe thế, tảng đá nặng nề treo lơ lửng trong lòng Mộ Dung Thu một ngày một đêm rốt cuộc cũng buông xuống. Dù sao Lý thị cũng là mẹ ruột của thân thể này, nếu như cuối cùng ngay cả chết đều không được mai táng đàng hoàng, lương tâm nàng chắc chắn khó mà yên ổn.

Ngẩng đầu nhìn về phía Vũ Văn Mặc, nàng trầm giọng hỏi:

– Vương gia làm cách nào khuyên được hoàng thượng?

Nếu Hoàng Thượng ra tay nhanh như thế, khiến Mộ Dung Thu không kịp đề phòng một giây nào, chuyện này quyết không dễ dàng làm rồi! Nếu không hoàng đế cũng sẽ không cho quan binh đến phủ Nam Dương Vương bắt nàng nhốt vào đại lao.

Đôi mắt đen hun hút của Vũ Văn Mặc nhìn nàng chăm chăm, nửa ngày chưa mở miệng, cho tới khi đến phủ Nam Dương Vương, hẳn mới trầm giọng trả lời:

– Hiện tại người đang mang trong mình giọt máu của hoàng thất. Tất nhiên Hoàng Thượng sẽ không động tới người.

– Chỉ thế thôi ư?

Tuyệt đối không đơn giản như vậy! Nếu đơn giản như thế, ngay từ đầu hoàng đế sẽ không bắt nàng! Mà trước đó một đêm Vũ Văn Mặc cũng không hoang mang khó xử đến thế.

– Ừ.

Vũ Văn Mặc trả lời vô cùng chắc chắn, không có lấy một tia chần chừ.

Mộ Dung Thu nhủ nhủ mảy, trong lòng hiểu hẳn sẽ không nói cho nàng biết tình hình thực tế, đành giữ lại nghi ngờ trong đáy lòng.

Lúc quay về phủ Nam Dương Vương, trời đã tối đen. Trước đại môn vương phủ treo hai hàng đèn lồng lớn, chiếu sáng cả một khoảng không gian.

Xuống xe ngựa đã thấy Thẩm trắc phi, Nhị phu nhân, Thẩm Oánh, còn có mấy nha đầu Mai viên đều đứng chờ trước cổng. Vừa nhìn thấy Mộ Dung Thu, bọn nha đầu lao thẳng tới, vây quanh nàng hỏi han.

– Vương phi, cuối cùng người đã trở lại. Chúng nô tỳ lo lắng gần chết.

Hồng Lăng lên tiếng trước tiên, sau đó nhìn Mộ Dung Thu từ trên xuống dưới, thấy ngoại trừ trên người nàng nhiễm một mùi khó chịu, còn lại đều không vấn đề mới yên lòng. Cũng vì quá vui mừng mà phát khóc.

Thanh Bình vừa khóc vừa cười:

– Vương phi trở về thì tốt rồi. Nô tì đã chuẩn bị nước ấm sẵn sàng, vương phi có thể tắm rửa.

– Nô tì dặn bà tử ở phòng bếp nhỏ chuẩn bị mấy món vương phi thích, lúc này chắc đã làm xong. Chờ vương phi tắm rửa sạch sẽ, nô tì phải đi dọn cơm chiều.

Thu Cúc cũng mắt rung rung nhìn Mộ Dung Thu nói.

Thấy thái độ quan tâm của ba người như thế, Mộ Dung Thu cười nhạt nói:

– Được rồi, được rồi.

Một ngày một đêm qua ba người bọn họ chắc cũng luôn luôn lo đến lo đi như thế. Dù sao đột ngột xảy ra nhiều chuyện như vậy, sợ là cả phủ Nam Dương Vương lòng người đều bàng hoàng.

Mọi người đi đến trước cửa vương phủ, Thẩm trắc phi thấy Mộ Dung Thu bình yên vô sự thì hơi kinh ngạc. Tính toán theo thời gian, Mộ Dung Thu hẳn là đã sảy thai! Bấy giờ nhìn sắc mặt nàng ta chỉ hơi tái nhợt, ngoài ra cũng không có gì khác thường. Trên người cũng không có vết máu! Chẳng lẽ ...

Chẳng lẽ Mộ Dung Thu vốn không mang thai? Hai mắt Thẩm trắc phi sáng lên. Nếu đúng như thế, vậy ngày mai sau khi ngự y đến bắt mạch, ngay cả Mộ Dung Thu dựa vào Vũ Văn Mặc mà giữ được mạng thì cái ghế vương phi nàng ta chắc chắn sẽ không thể ngồi yên! Nghĩ đến đây, tuột cười bên môi Thẩm trắc phi chân thành hơn vài phần, cúi người nhẹ nhàng thi lễ với Vũ Văn Mặc và Mộ Dung Thu:

– Nhu nhi bái kiến gia, bái kiến tỷ tỷ.

Thẩm Oánh theo sau cũng thi lễ với Vũ Văn Mặc và Mộ Dung Thu.

Sau khi đứng dậy, Thẩm trắc phi lập tức bước lên quan sát Mộ Dung Thu từ mị, đáng vẻ vô cùng quan tâm:

– Tỷ tỷ trở về là tốt rồi. Cả một ngày muội muội đều không yên lòng, chỉ sợ tỷ tỷ ở trong đại lao chịu khổ, may là vương gia tự mình đến đón tỷ tỷ về. Hai ngày này tỷ tỷ hãy nghỉ ngơi cho tốt, những chuyện phiền lòng cứ để muội muội xử lí đi.

Trong lòng Mộ Dung Thu cười lạnh. Thẩm trắc phi thật đúng là không lúc nào không muốn tìm cách đoạt quyền! Đây đúng là một cái cơ rất tốt, nhân cơ hội lại lấy quyền lực. Nàng khẽ cười nói:

– Bốn vương phi không sao. Ngủ một giấc là khỏe lại ngay thôi. Hình như sắc mặt Thẩm trắc phi quá tái nhợt, có phải gần đây quá mệt mỏi nhọc không? Nếu không khỏe cần phải mời đại phu đến khám. Thẩm trắc phi cũng không cần vất vả như thế, đến lúc đó nếu có chuyện gì thì được không bằng mắt.

Thẩm trắc phi ghen lời, mắt lóe lên, tươi cười trên môi cứng đờ. Vào lúc này, nàng ta còn khó đối phó như vậy! Nàng ta cũng không nhìn một chút, hiện thời mình đang ở tình cảnh nào! Trong lòng Thẩm trắc phi vô cùng oán hận, lại quên mất Vũ Văn Mặc đang còn bên cạnh, không khi bỗng vô cùng yên tĩnh. Thấy thế, Thẩm Oánh lập tức tiến lên, cười nói:

– Nhị tỷ là do hôm qua không ngủ một đêm, luôn luôn lo lắng cho vương phi. Vì vậy sắc mặt thật ngại nhìn mới tái nhợt như thế, không có gì đáng ngại. Vương phi không cần lo lắng.

– Vâng, muội muội không sao. Ngược lại, hiện thời tỷ tỷ người đang mang thai, cần phải nghỉ ngơi thật tốt. Trong đại lao âm u ẩm ướt, tuy rằng tỷ tỷ chỉ ở đó một ngày một đêm, nhưng cũng không nên xem thường, nhất định phải cẩn thận điều dưỡng.

Thẩm trắc phi hóa giải một chút xấu hổ trong lòng, vội vàng giả vờ như không có việc gì. Hôm nay nàng bị đau bụng tra tấn quên mất việc phải ứng đối cẩn thận với Mộ Dung Thu, cũng quên mất việc giấu giếm ý nghĩ chân thật trước mặt Vũ Văn Mặc.

Mộ Dung Thu gật đầu:

– Cảm ơn Thẩm trắc phi đã lo lắng.

Đón gần đáp lại một câu, lúc này nàng không có nhiều sức chơi trò xa luân chiến (thay phiên, anh một câu tôi một câu qua lại) cùng Thẩm trắc phi.

Thẩm trắc phi thấy Mộ Dung Thu không muốn nhiều lời bèn quay lại nhìn Vũ Văn Mặc, trên mặt trưng ra nụ cười dịu dàng trước sau như một:

— Vương gia khổ cực, Nhu nhi đã sai người chuẩn bị nước tắm, vương gia có thể tắm sơ rồi ăn cơm chiều.

— Ừ.

Vũ Văn Mặc gật đầu. Trong lúc đó cặp mắt mang theo vẻ mệt mỏi, sau đó lại dần dỏ:

— Sai người mang nước tắm tới sương phòng ở tiền viện, bốn vương còn có công vụ phải xử lý.

Một ngày một đêm đều ở trong hoàng cung, hơn nửa vì phải cứu Mộ Dung Thu, hẳn chỉ có thể cúi đầu trước Hoàng thượng, vì vậy, đêm nay hẳn phải làm vài việc, ngay cả mệt mỏi cũng không thể nghỉ ngơi.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu rũ mi, trong mắt lóe lên một tia sáng khác thường. Ngày mai là ngày tuyên án phủ tướng quân, hơn nửa Hoàng thượng còn sẽ phái người đến phủ Nam Dương Vương, mà Vũ Văn Mặc vì cứu nàng chắc chắn phải trả giá lớn! Mà phủ Nam Dương Vương chỉ sợ cũng vì thế mà lâm vào khốn cảnh.

— Vâng, Nhu nhi phải đi thu xếp ngay.

Thẩm trắc phi thất vọng cúi đầu. Thật ra hôm nay quý thùy của nàng đến, ngay cả Vũ Văn Mặc đi Trúc viên thì nàng cũng không thể thị tẩm. Có điều nàng vẫn muốn ở cùng Vũ Văn Mặc, bởi lâu rồi bọn họ đã không nói chuyện cùng nhau.

Vũ Văn Mặc thấy thế thì nghiêng đầu nói với Mộ Dung Thu:

— Nghỉ ngơi thật tốt đi.

Dứt lời, hẳn như một con gió bước vào phủ, đi thẳng đến thư phòng.

Nhìn bóng lưng của hắn, Mộ Dung Thu cau nhẹ chân mày. Đang khi rùng rợn thán thì Thẩm trắc phi len lén liếc nàng một cái, thần sắc trong mắt vô cùng âm trầm.

— Muội muội không thể đến Mai viên cùng tỷ tỷ. Không quý rầy tỷ tỷ nghỉ ngơi, nhưng mà muội muội quá thật có chút việc muốn thương lượng cùng tỷ tỷ một chút, đợi vài hôm nữa tỷ tỷ khỏe hơn rồi muội muội sẽ đến tìm tỷ tỷ thương lượng một chút.

Thẩm trắc phi dòi tằm mắt khỏi phương hướng Vũ Văn Mặc rồi khỏi, nhìn a Mộ Dung Thu cười nói.

Mộ Dung Thu mỉm cười, gật đầu trả lời:

— Được.

Dứt lời, ánh mắt rơi vào trên người Thẩm Oánh phía sau Thẩm trắc phi, đều đã giờ này mà Thẩm Oánh còn ở vương phủ?

Nhớ mấy ngày trước đây nghe nói chuyện về tình cảnh của Thẩm Oánh hiện thời, bị Thế tử Vũ Văn Hạo cự hôn, lại muốn đính hôn với đệ đệ của Đỗ Khả. Dù sao danh tiếng của Đỗ đại thiếu gia trong kinh thành có thể nói là vô cùng nổi bật, tiếng xấu đồn xa. Có nàng Thẩm Oánh này tương mạo xuất chúng, tuy là thân phận thứ nữ, có lẽ từ khi bắt đầu truyền ra tin đồn nàng và thế tử Vũ Văn Hạo thì đã thấy được nàng ta cũng không phải là một người an phận thủ thường. Hiện thời ở lại vương phủ không chịu đi, chẳng lẽ lại là đang nhắm tới Vũ Văn Mặc?

Mà nhìn dáng vẻ của Thẩm trắc phi, chẳng lẽ đã đồng ý?

Nhìn bóng lưng hai người rời đi, Mộ Dung Thu quay sang hỏi Hồng Lăng:

— Tối hôm qua Thẩm Tam cô nương ở lại vương phủ à?

— Vâng, tối hôm qua đã để lại. Nghe nói là muốn ở trong vương phủ đợi một thời gian ngắn đầu.

Hồng Lăng nhún mắt lóe, trả lời. Người trong vương phủ đều vô cùng rõ ràng, Thẩm Oánh ở lại vương phủ, cũng không quan tâm đến việc có thể mất đi khuê dự, đây sợ là muốn bước vào hậu viện phủ Nam Dương Vương thôi!

Mộ Dung Thu khẽ nhíu mày, nhàn nhạt cười. Nếu Thẩm trắc phi là chủ mẫu, ở trong mắt đàn ông và nhà chồng cổ đại, nhất định là trăm phần trăm đủ tư cách.

Sau khi trở lại Mai viên, Mộ Dung Thu tức khắc ngâm mình trong nước nóng nhắm mắt hưởng thụ, coi như một thân mỏi mệt đều đều theo dòng nước nóng trôi đi. Cũng hết mấy mùi khác lạ trên người.

— Vương phi, quần áo kia xử lý thế nào?

Thanh Bình nhẹ giọng hỏi.

Mộ Dung Thu chậm chậm mở to mắt, nói:

— Ném đi.

— Vâng ạ.

— Vương phi chịu khổ rồi. Nghe nói đại lao kia vô cùng đáng sợ. Mỗi ngày đều có người chết, hơn nửa mỗi ngày đều có người bị khổ hình, bên trong mùi máu tanh rất nồng, nô tì nghĩ vương phi thể nhưng lại phải ở loại địa phương này đợi một ngày một đêm, ngược lại thật sự là đau lòng.

Hồng Lăng một bên chà lưng cho Mộ Dung Thu, một bên nhịn không được bắt đầu khóc lén.

Thấy thế, Mộ Dung Thu buồn cười lắc đầu:

— Yên tâm, bốn vương phi không sao. Thật ra đại lao cũng không quá kinh khủng như trong tưởng tượng của người vậy.

— Thật sao?

— Chẳng lẽ bốn vương phi lại nói dối lừa người sao?

Mộ Dung Thu buồn cười nói.

Hồng Lăng nín khóc mỉm cười:

— Cũng đúng, đôi khi sẽ có người nói quá lên. Nhưng mà thân phận vương phi tôn quý, ngục tốt kia cũng không muốn chết mà bất kính với vương phi.

Mộ Dung Thu nhàn nhạt nở nụ cười, khẽ mất vô tình liếc thấy Thu Cúc đang đứng ngay người thì nhường nhường mày, hỏi:

— Thu Cúc, người làm sao vậy?

Thu Cúc run bắn cả người, sắc mặt hơi tái đi nhìn Mộ Dung Thu, tươi cười rất mất tự nhiên trả lời:

— Nô tì không sao. Chắc là hai ngày nay ngủ không được ngon giấc, hơi nhức đầu một chút thôi ạ.

— Vậy lát trở về nghỉ ngơi thật tốt đi.

Mộ Dung Thu mỉm cười nói.

Thu Cúc vội gật đầu rồi cùng Hồng Lăng hầu hạ Mộ Dung Thu tắm rửa.

Tắm rửa xong xuôi, Mộ Dung Thu trở lại phòng trong nghỉ ngơi. Trong khoảnh khắc đặt người lên giường, tâm tình phảng phất một ngày một đêm cuối cùng cũng lắng đọng yên bình lại. Trong bóng đêm, nàng đánh giá hết thảy trong phòng. Đêm qua, nàng còn đang suy nghĩ, kiếp này sẽ không thể trở lại nơi này. Nhưng thật không ngờ, chỉ là cách có một đêm, nàng đã lần nữa quay về.

Hơn nữa còn dùng cách thức này.

Thở dài một hơi, con đường sau này chỉ sợ sẽ càng khó đi rồi! Trong khoảng thời gian ngắn nàng không thể bỏ đi. Dù sao, cơ hội lần này đã mất đi, nếu muốn tìm cơ hội tiếp theo còn phải kiên nhẫn chờ đợi.

Có điều nàng đã làm tốt công tác chuẩn bị tâm lý, học được sự chờ đợi.

Nhưng, Mộ Dung Thụ thật không ngờ, hết thảy đều không thể đoán trước tựa như đêm qua vậy! Một cơ hội thịnh tình đến, nàng sẽ thực sự rời khỏi phủ Nam Dương Vương! Rời khỏi căn phòng này! Mà trên đời cũng không còn người tên Mộ Dung Thụ này nữa.

Ngày tiếp theo.

Lúc Mộ Dung Thụ thức dậy thì mặt trời cũng đã lên cao, nàng dụi mắt, vươn cái lưng mỏi như một chút rồi ngồi dậy trên giường.

Khi nàng vừa quay đầu thì phát hiện Vũ Văn Mặc đang đứng trước cửa sổ.

Hắn gác tay trên khung cửa, vẻ như đang nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ mà thất thần. Mộ Dung Thụ xuống giường, bước tới gần hắn.

Hình như nhận thấy có người từ phía sau đến gần, giọng nói thản trầm lạnh như băng đặc hữu (*chỉ riêng ai đó mới có*) của Vũ Văn Mặc vang lên.

– Người dậy rồi.

– Vâng.

Mộ Dung Thụ đáp. Ngay sau đó xoay người bước tới trước bàn, rót hai tách trà rồi lại từ tốn mặc quần áo chỉnh tề.

Không đầy một lát, Vũ Văn Mặc đã xoay người nhìn Mộ Dung Thụ, thấy mái tóc đen mượt như tơ lụa dài qua bờ eo thon mảnh buông lơ sau lưng nàng. Mầu tóc đen nhánh càng ánh lên da thịt tuyết trắng của nàng, mi mắt như hạc, sáng trong như vầng trăng non ngát ngày choáng váng, như hoa nở trên tuyết. Rất không chân thực, mà nàng lại mặc y phục trắng, càng thêm siêu tục thoát trần như một nàng tiên, khiến người khác không dám ngắm nhìn cũng không thể giờ tay bắt lấy.

Đôi mắt sâu thẳm của hắn vì vậy mà dần dần trở nên âm trầm, hơi thở cũng càng ngày càng lạnh như băng.

– Ngự y đã đến, đang chờ ở nhà kẻ.

Hắn trầm giọng nói. Sau khi nhìn nàng từ trên xuống dưới một lượt mới nói tiếp:

– Người không ngại chứ?

Mộ Dung Thụ nhẹ giọng cười nói:

– Không ngại. Xin cho thần thiếp rửa mặt chải đầu một chút rồi lại đi gặp ngự y.

– Ừ.

Tiếp theo, Mộ Dung Thụ cho gọi Hồng Lăng và Thu Cúc vào phòng, tay chân hai người lưu loát chải tóc thay quần áo giúp nàng, cũng thoa nhàn nhạt chút son. Khi sắc cả người nhìn qua tốt hơn nhiều, không còn chút tái nhợt nào của hôm qua.

– Vương phi có cần ăn chút điểm tâm rồi hãy đi gặp ngự y không?

Hồng Lăng hỏi, dù sao hiện tại cũng đã gần trưa, vương phi còn chưa uống giọt nước nào cả.

Mộ Dung Thụ lắc lắc đầu, trả lời:

– Bốn vương phi vốn đã dậy trễ, hiện tại cũng sắp đến giờ cơm trưa, lát nữa ăn là được. Trước đi gặp ngự y thôi.

Dứt lời, nàng bèn đứng dậy. Vũ Văn Mặc cũng đã đi tới:

– Đi thôi.

Mộ Dung Thụ gật đầu:

– Vâng.

Đến nhà kẻ đã thấy ba vị ngự y trong cung phái tới, khoảng năm mươi tuổi, cảm lén phún râu, sau khi nhìn thấy Vũ Văn Mặc và Mộ Dung Thụ về sau thì lập tức đứng dậy cung nghênh:

– Hạ quan tham kiến Nam Dương Vương, Nam Dương vương phi.

Vũ Văn Mặc nói:

– Ba vị ngự y không cần đa lễ như vậy, đứng lên đi.

– Tạ Nam Dương Vương.

– Đã khiến ba vị đợi lâu.

Mộ Dung Thụ cười nhạt nói với ba người.

Ba vị ngự y nghe vậy, lập tức trả lời:

– Ba người hạ quan vừa tới không lâu, không muốn quấy rầy vương phi nghỉ ngơi, xin vương phi đừng trách.

Mộ Dung Thụ lắc đầu:

– Ba vị ngự y đại nhân đa lễ, là bốn vương phi ngủ hơi nhiều một chút mới khiến các người đợi lâu.

Khi nói chuyện, Mộ Dung Thụ và Vũ Văn Mặc đã ngồi xuống.

Mấy người lại khách sáo một phen rồi mới nói vào chuyện chính. Mộ Dung Thụ vỗ trán cau mày nói:

– Từ khi có thai thì bốn vương phi rất thích ngủ. Không biết có phải là bị bệnh gì không, xin ba vị đại nhân xem giúp bốn vương phi một chút.

Ba người hai mặt nhìn nhau, một người trong đó tiến lên bắt mạch cho Mộ Dung Thụ. Hai người khác bắt đầu nói:

– Sau khi có thai đúng là sẽ dễ mệt mỏi hơn trước nên thích ngủ nhiều cũng là bình thường.

– Hôm nay đã là cuối thu, sau giờ ăn trưa là dễ mệt mỏi nhất, mọi người đều như thế. Vương phi không cần lo lắng.

Mộ Dung Thụ nhìn như yên lòng, gật đầu cười nói:

– Vậy từ giờ trở đi bốn vương phi đã có thể yên tâm.

Khóe mắt âm thầm quan sát vị vị ngự y đang bắt mạch cho nàng, trong lòng hơi thấp thỏm, tuy đã uống thuốc nhưng vẫn không thể nắm chắc.

Vị ngự y kia vuốt vuốt chòm râu, một lúc lâu sau mới chấp tay trầm mặc nói với Vũ Văn Mặc:

– Hạ quan chúc mừng vương gia, vương phi đã mang thai gần hai tháng. Tuy rằng vương phi ở trong ngục một ngày một đêm, cơ thể suy yếu nhưng chỉ cần tận tâm điều dưỡng mấy tháng chắc chắn sẽ tốt hơn.

Nghe vậy, tảng đá trong lòng Mộ Dung Thụ rơi xuống, âm thầm cùng Vũ Văn Mặc nhìn nhau cười, cửa ải này xem như trót lọt! Loại trừ được nghi ngờ của hoàng đế. Kể đó hai gã ngự y còn lại cũng bắt mạch, xác nhận bào thai trong bụng Mộ Dung Thụ đã hơn một tháng thì đều ôm quyền chúc mừng Vũ Văn Mặc.

Ngay khi ba gã ngự y hoàn thành nhiệm vụ sau đó rời đi, Vũ Văn Mặc và Mộ Dung Thụ đang ăn cơm trưa thì Tú Ngọc ở Trúc viên mang theo thần sắc hoang mang tới gặp Vũ Văn Mặc, lo lắng nói:

– Xin vương gia mau đi gặp Thẩm trác phi một chút đi. Từ sau bữa điểm tâm hôm qua đến giờ Thẩm trác phi vẫn đau bụng, đau như muốn bắt tỉnh vậy.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 92

– Đau bụng? Không mời đại phu à?

Mộ Dung Thụ buồn bã gật đầu, nhìn Tú Ngọc vừa sốt ruột vừa lo lắng sợ hãi, trầm giọng hỏi. Tối hôm qua khi gặp Thẩm trắc phi trước cửa vương phủ thì sắc mặt nàng ta đã rất xấu nhưng vẫn chưa nghĩ nhiều. Mà nếu là đau bụng ... Bình thường phụ nữ đau bụng luôn phải vô cùng thận trọng, nàng quay đầu nhìn Vũ Văn Mặc.

Vũ Văn Mặc nhường nhường mày, đôi mắt trước sau như một thâm trầm. Chính là trầm giọng hỏi:

– Bắt đầu đau bụng lúc nào?

Lòng bảo vệ chui từ cửa Tú Ngọc rất nặng, nhìn thấy Thẩm trắc phi đau bụng khó nhìn, trong lòng lo lắng như lửa đốt, nghe được câu hỏi của Vũ Văn Mặc và Mộ Dung thì vội trả lời:

– Đã đau từ hôm qua. Vấn cho là do ăn gì đó không vệ sinh hoặc đồ lạnh mà ra nên Thẩm trắc phi cũng không mấy để ý. Nhưng giờ cơm trưa hôm nay lại đau không thể ngồi dậy. Hon nữa ... Hon nữa ...

Nói đến cuối, Tú Ngọc cắn răng, sắc mặt trắng thêm vài phần. Chủ tử thật sự là rất thảm, tựa như phụ nữ bị sảy thai, không khác gì máu chảy thành sông!

– Hon nữa cái gì?

Mộ Dung Thụ cau mày hỏi. Tuy rằng trong ngày thường Thẩm trắc phi ưa dùng thủ đoạn, cũng khá dụng tâm với Vũ Văn Mặc, ngày hôm nay đúng lúc ngự y đến vương phủ bắt mạch cho nàng nên Vũ Văn Mặc thuận tiện ở Mai viên ăn cơm trưa. Nếu là lúc bình thường, có lẽ Thẩm trắc phi sẽ tính toán để được đồng tình. Nhưng hôm nay, thân sắc này của Tú Ngọc không phải giả vờ! Thẩm trắc phi nhất định đã xảy ra chuyện.

Hiển nhiên, Vũ Văn Mặc và nàng có chung ý tưởng, từ đầu cũng không để ý. Nhưng, thật sự tình huống Thẩm trắc phi đã rất tệ.

– Hon nữa, Thẩm trắc phi chảy máu rất nhiều. Sắc mặt tái nhợt đáng sợ!

Tú Ngọc cúi đầu, trong mắt đã phấp phấp.

Nhìn thân sắc của nàng, có thể biết được tình huống lúc này của Thẩm trắc phi! Mộ Dung Thụ cúi đầu nhủ mày suy nghĩ sâu xa. Chảy máu? Đau bụng? Thẩm trắc phi sảy thai ư? Nhưng mà ... Trong phủ chưa bao giờ truyền ra tin tức Thẩm trắc phi mang thai. Vậy nếu không phải mang thai thì tình huống lúc này của Thẩm trắc phi là gì?

Nàng im lặng nhìn Vũ Văn Mặc. Quả nhiên thấy khuôn mặt hần trần đầy căng thẳng. Nàng lập tức nói:

– Gia, thân thiếp cùng đi thăm với người.

– Ừ.

Vũ Văn Mặc gật đầu, đứng dậy.

Nghe vậy, Tú Ngọc nhìn lướt qua Mộ Dung Thụ, âm thầm cắn chặt răng rồi đi theo phía sau hai người trở về Trúc viên.

Trúc viên.

Thẩm trắc phi đã bị đau đớn tra tấn đến nỗi cả người toàn mồ hôi, ướt cả quần áo. Tuy rằng nàng đã cố hết sức chịu đựng nhưng những cơn đau như cắt từng đợt từ bụng truyền đến khiến nàng không thể chịu nổi, so với hôm qua càng đau đớn hơn, làm cho nàng không thể nhắm nhện thêm.

Thẩm Oánh ở cạnh chăm sóc, lo lắng khiến chân tay luống cuống:

– Nhị tỷ ...

Không phải là quý thùy đến sao? Sao lại đau đớn như thế? Còn bị chảy máu không ngừng? Vừa mới đối chấn dệm không lâu, lúc này lại bị máu nhiễm đỏ. Cảnh tượng này y như chuyện sảy thai hay rong huyết mà nhóm bà tử hay nói đến! Thẩm Oánh bỗng nhiên sợ.

– Đại phu ... Còn chưa tới sao?

Thẩm trắc phi nhắm chặt mắt lại, cắn răng mở miệng hỏi. Nhìn Thẩm Oánh hoang mang lo lắng, nàng càng thêm sợ hãi. Nàng xác định mình không có thai, nhưng kiểu chảy máu này lại rất giống bị sảy thai. Kết quả là chuyện gì chứ? Lượng máu nhiều như vậy chắc chắn không phải là quý thùy!

Thẩm Oánh quay đầu nhìn nhìn, lắc lắc đầu với Thẩm trắc phi:

– Nhị tỷ đừng sốt ruột. Đại phu sẽ tới ngay.

– Vương gia cũng không tới sao?

Thẩm trắc phi trần đầy mong đợi hỏi. Vào lúc này, khi nàng đang cố gắng chống cự với cơn đau, hy vọng nhất đó là Vũ Văn Mặc có thể ở bên cạnh nàng. Chỉ cần có hắn ở đây, có lẽ nàng sẽ không thấy đau đớn đến thế.

– Tú Ngọc đã đến Mai viên mời vương gia, chắc chắn vương gia sẽ đến rất nhanh.

Thẩm Oánh trả lời.

Mai viên? Trong cơn người mê man vì đau đớn của Thẩm trắc phi nhất thời hiện lên một tia tàn nhẫn. Vũ Văn Mặc ở Mai viên ...

– Vương gia ăn cơm trưa ở Mai viên, đúng không?

Giọng nàng khàn khàn, sắc mặt trắng bệch, lời nói hữu khí vô lực.

Nghe vậy, Thẩm Oánh không đành lòng quay đầu, trái lưong tâm trả lời:

– Muội không rõ lắm. Hôm nay ngự y trong cung không phải đến bắt mạch cho vương phi sao? Vương gia chắc là vì vậy đi?

Lúc này nàng nào dám khẳng định, dù sao nàng rất rõ ràng, trong mắt Nhị tỷ, Vũ Văn Mặc vô cùng quan trọng. Cho nên mới phải lên kút động tay động chân nhiều như vậy.

– Bắt mạch?

Đôi mắt Thẩm trắc phi lóe lên, dường như quên đi đau đớn trên người, vội vàng hỏi:

– Có kết quả chưa?

Nhìn ánh mắt tha thiết chờ đợi của Thẩm trắc phi, Thẩm Oánh đành kiên trì trả lời:

– Đã có kết quả, xác nhận vương phi có thai gần hai tháng.

– Cái gì? Thật sự mang thai? Điều này sao có thể? Rõ ràng nàng ta đã uống chén trà kia.

Thẩm trắc phi không thể tin lời đầu, thì thào lầm bầm. Nàng tận mắt nhìn thấy Mộ Dung Thụ uống hết tách trà. Nàng ta đã uống, như vậy nếu thật sự có thai tất nhiên sẽ sinh non, mà nếu không có thai sẽ không xảy ra chuyện gì. Nhưng nàng ta sao lại không có chút ảnh hưởng gì, ngược lại còn có thai? Lẽ nào vấn đề là ở trà? Không thể nào. Tách trà kia là nàng tự mình pha chế, tuyệt đối không có vấn đề. Nàng cau mày nghĩ, kiểu gì cũng nghĩ không ra cuối cùng là chuyện gì xảy ra, chẳng lẽ lại là ...

Nàng ngẩng đầu, dùng gương mặt tái nhợt và ánh mắt hoài nghi đối mặt với Thẩm Oánh.

Thẩm Oánh cảm nhận được ánh mắt của Thẩm trắc phi, lập tức mờ lớn hai mắt, Nhị tỷ thế mà lại nghi ngờ nàng!

– Có lẽ nàng ta vốn không uống tách trà đó mà chỉ giả vờ trước mặt Nhị tỷ và ta thôi. Dù sao nàng ta cũng lấy tay áo che mặt.

Nghe vậy, cơn người của Thẩm trắc phi vừa mới nhui chặt và nghi ngờ nhất thời biến mất. Quả thật, Thẩm Oánh là muội muội ruột của nàng, sao có thể không giúp nàng mà giúp Mộ Dung Thụ chứ? Nhất định là nàng bị đau đớn tra tấn mất đi khả

năng phán đoán.

– Người nói có lý. Vậy mà ta còn xem thường Mộ Dung Thư, tưởng rằng dù thế nào nàng ta cũng phải uống hết tách trà đó. Không ngờ cái chúng ta thấy cũng chỉ là một tuồng kịch mà nàng ta diễn thôi.

Thật đáng giận! Vô cùng đáng giận! Khuôn mặt trước giờ vốn luôn luôn ôn nhu tao nhã của Thẩm trắc phi vì tức giận mà biến dạng, ngược lại tăng thêm vài phần lệ khí. Nếu ở vào một năm trước thì dù thế nào Thẩm trắc phi cũng sẽ không nghĩ tới, rốt cuộc có một ngày, nàng sẽ giống như Mộ Dung Thư trước đây, vì tranh sủng mà không từ thủ đoạn, hơn nữa giờ mọi mảnh khỏe, so với Mộ Dung Thư trước kia càng hơn vài phần. Nhưng tất cả những điều này, một năm trước làm sao nàng có thể nghĩ đến được. Mà một năm sau, nàng lại dần dần không thể khống chế.

– Xem ra, Nhị tỷ tuyệt đối không thể để cho nàng ta độc chiếm. Nhân cơ hội này lại nạp thiệp cho vương gia đi.

Thẩm Oánh hơi cúi người, nhỏ giọng nói.

Lời này cũng rất đúng ý của Thẩm trắc phi hiện tại. Hiện thời phủ Nam Dương Vương chỉ có một chính phi, một vị trắc phi, và một cơ thiếp. Thật sự là quá ít, mà tính tình Mộ Dung Thư lại thay đổi quá nhiều khiến Vũ Văn Mặc chú ý. Lúc này nếu có người mới vào phủ, chắc chắn có thể phân tán sự chú ý của vương gia. Thẩm trắc phi gật gật đầu:

– Rất tốt. Chờ ta khỏe hơn sẽ bắt tay chuẩn bị. Người cũng giúp ta nhìn xem, có nương nhà ai thích hợp. Quan trọng nhất là không thể thông minh, phải thành thật một chút.

Nếu không Mộ Dung Thư bên này đã khó đối phó, còn thêm một người không dễ khống chế, vậy mình không phải mất nhiều hơn được sao? Thẩm trắc phi cắn răng. Có lẽ là lúc cần rằng hỏi dùng sức nên khiến bụng càng đau hơn.

– A ... Đau quá ...

– Nhị tỷ, có phải lại đau không? Hạ nhân đều xuất phủ đi mời đại phu đã hơn nửa canh giờ, sao vẫn chưa thấy bóng người đâu? Sao còn chưa tốt?

Thẩm Oánh nhìn thoáng qua bên dưới Thẩm trắc phi, máu chảy thật quá nhiều.

Lúc này, ngoài cửa có tiếng động.

– Thẩm trắc phi, vương gia và vương phi đến.

Khi biết Vũ Văn Mặc đến, Thẩm trắc phi vô cùng vui mừng, đôi môi tái nhợt khô nứt nở nụ cười, nhưng lại nghe được Mộ Dung Thư cũng tới, lập tức sắc mặt đại biến. Sao nàng ta lại tới? Là muốn nhìn xem nàng thê thảm cỡ nào ư? Thẩm trắc phi che bụng, thoáng nhìn xuống bên dưới, âm thầm ảo não. Chấn động vừa mới đối qua vậy mà đã bị nhiễm độc! Lúc này nàng nhất định vì mất quá nhiều máu mà sắc mặt tái nhợt, rất khó coi, hơn nữa, mùi máu tanh trong phòng cũng rất nặng. Lập tức nàng không muốn để Vũ Văn Mặc và Mộ Dung Thư bước vào.

Thẩm Oánh thấy Thẩm trắc phi không lên tiếng bèn lập tức đáp:

– Mau mời vương gia và vương phi vào đi.

Thẩm trắc phi cắn chặt răng, biết lúc này không thể mở miệng từ chối. Chỉ hy vọng sự yếu ớt lúc này của nàng có thể lấy thương tiếc của Vũ Văn Mặc.

Khi Mộ Dung Thư bước vào phòng, mùi máu tanh xông vào mũi, nhất thời khiến nàng nhăn mày lại. Có vẻ như thật sự bệnh không nhẹ!

Vừa vào gian trong đã thấy Thẩm trắc phi chật vật cuộn người bên giường, trên chân đệm từng mảng đỏ chói đập vào mắt, vô cùng chói mắt. Mà sắc mặt nàng ta tái nhợt đáng sợ, ngay cả môi cũng tái nhợt nứt nẻ.

Đây không phải là giả vờ! Mộ Dung Thư kinh ngạc vì thay đổi đột ngột của Thẩm trắc phi. Nếu như trí nhớ không sai, tư thế của Thẩm trắc phi luôn luôn đoan trang đường hoàng, làm sao có thể bỗng nhiên bệnh thành thế này? Phụ nữ vô cùng yếu ớt, bệnh phụ khoa rất nhiều. Thẩm trắc phi không phải là bị bệnh phụ khoa chứ? Nhưng nhìn nàng ta như vậy lại cảm thấy không giống, chảy máu thế này... Có vẻ như quá nhiều thì phải.

– Gia ... Có phải Nhu nhi sẽ chết không?

Ngay khi Mộ Dung Thư thất thần, bên tai đã truyền đến giọng nói nhẹ nhàng của Thẩm trắc phi.

Thẩm Oánh vô cùng thông minh, Thẩm trắc phi vừa mở miệng, lập tức đứng dậy rời khỏi giường, đứng phía sau Mộ Dung Thư. Mà Vũ Văn Mặc nhìn thấy bàn tay Thẩm trắc phi duỗi ra bèn bước qua ngồi cạnh giường. Hắn nhủ mày trầm giọng hỏi:

– Cuối cùng là chuyện gì xảy ra? Phát hiện không thích hợp từ lúc nào? Hiện tại cảm thấy thế nào?

Nghe vậy, Thẩm trắc phi gần như lễ nóng doanh trùng, đã bao lâu rồi hắn không dịu dàng với nàng như thế? Có điều nàng thông minh, hiểu được cần phải lợi dụng điều này, dù sao cơ hội cũng khó khăn lắm mới có được. Nàng lập tức cố hết sức, chịu đựng đau đớn kịch liệt từ bụng truyền đến, nước mắt chảy dài trên gương mặt tái nhợt, thuận thế ngã vào lòng Vũ Văn Mặc, giọng nàng nhẹ nhàng:

– Từ tiết tới hôm sinh nhật của Nhu nhi đã bắt đầu không bình thường. Lúc đầu Nhu nhi cũng không để ý lắm, không ngờ hai ngày nay sẽ đau đớn như thế.

– Tiết tới?

Vũ Văn Mặc nhíu mày.

Mà Thẩm trắc phi bèn nhân cơ hội nhìn thoáng qua Mộ Dung Thư, quay mặt nhìn Vũ Văn Mặc dịu dàng nói:

– Chắc là Nhu nhi ăn phải gì đó không tốt. Có điều ... Gia, trên người Nhu nhi thật sự rất đau.

Vũ Văn Mặc theo ánh mắt của nàng nhìn về phía Mộ Dung Thư, đôi mày kiếm càng cau chặt hơn. Lại cúi đầu nhìn Thẩm trắc phi đang ở trong lòng, khỏe mắt nhìn lướt qua phản ứng của Mộ Dung Thư rồi không dấu vết buông Thẩm trắc phi ra.

Nghe Thẩm trắc phi nói, lại thoáng bất giác áp mắt khiêu khích của nàng ta, khỏe miệng Mộ Dung Thư nhếch lên, chẳng lẽ muốn lợi dụng chuyện này gây bất lợi cho nàng? Nàng ta thật đúng là tranh thủ mọi cơ hội có được. Thế nhưng, Mộ Dung Thư nhìn về phía vết máu loang rất lớn trên giường, lúc này nàng ta hẳn phải lo lắng cho chính mình đi?

Nụ cười lạnh trên môi Mộ Dung Thư chưa kịp tắt đã thấy Vũ Văn Mặc nhìn mình, đồng thời nàng nhìn về phía hắn và Thẩm trắc phi đang tay nắm tay. Tuy rằng Vũ Văn Mặc đã không dấu vết đẩy Thẩm trắc phi ra, nhưng nụ cười lạnh bên môi Mộ Dung Thư vẫn sâu thêm vài phần.

– Vương phi, bệnh của Nhị tỷ lần này thật quá nghiêm trọng. Có lẽ cũng không đơn giản chỉ là nhiễm bệnh như vậy.

Thẩm Oánh đứng phía sau Mộ Dung Thư, nhẹ giọng nói.

Âm thanh tuy rất khẽ nhưng từng câu từng chữ truyền vào tai mọi người một cách rất rõ ràng.

Thẩm trắc phi âm thầm khẽ nhếch môi. Ánh mắt rét lạnh của Vũ Văn Mặc quét qua người Thẩm Oánh. Thấy thế, Thẩm Oánh lập tức cúi gằm xuống, trong lòng bắt đầu bồn chồn. Ánh Vũ mất vừa rồi của Văn Mặc quá mức lạnh lẽo, làm người ta sợ chết khiếp, lại như nhìn thấu suy nghĩ trong lòng nàng. Thẩm Oánh âm thầm cắn chặt răng. Sẽ không, hẳn chắc chắn sẽ không nhìn thấu nàng.

Mộ Dung Thư gật đầu cười nhạt, vẫn chưa quan tâm đến Thẩm Oánh phía sau, mà là trực tiếp nhìn Thẩm trắc phi, giọng điệu rất ôn hòa nói

– Mấy ngày nay Thẩm trắc phi luôn luôn vất vả chuẩn bị tiệc sinh nhật, khó tránh khỏi mệt mỏi. Hôm qua lúc còn đang phải thu xếp lo liệu chuyện trong vương phủ lại đến đại lao thăm bốn vương phi, thật là rất vô ý! Kết quả hiện tại khiến thân thể suy yếu. Thẩm trắc phi, sau này không thể như thế được. Ngay cả người quan tâm bốn vương phi, nhưng cũng không thể lấy thân mình ra làm trò đùa được. Mấy ngày nay người hãy tập trung điều dưỡng cơ thể đi. Tuy bốn vương phi có thai nhưng sức khỏe vẫn rất tốt, mấy chuyện trong phủ này cứ để bốn vương phi xử lý là được rồi.

Nghe vậy, sắc mặt Thẩm trắc phi càng thêm khó coi, liếc nhìn Mộ Dung Thư, thật sự là không biết nên nói cái gì cho phải. Miệng lưỡi Mộ Dung Thư quá lợi hại. Nàng âm thầm nắm chặt hai tay.

– Mấy ngày nay người yên tâm nghỉ ngơi đi. Chuyện trong phủ tạm giao cho vương phi xử trí đi.

Vũ Văn Mặc dùng giọng ra lệnh nói.

Lời này vừa nói ra, Thẩm trắc phi chỉ có thể không cam lòng gật đầu, nhưng trên mặt vẫn phải ra vẻ tươi cười trả lời:

– Đa tạ gia lo lắng. Là do thời gian gần đây Nhu nhi không chú ý chăm sóc bản thân mới thành ra hôm nay, để gia phải lo lắng.

Thật đáng giận! Có điều hiện giờ nàng đau như vậy cần bản không thể xuống giường chứ nói chi là xem sổ sách hay quản lý một đồng chuyện lớn nhỏ trong vương phủ. Vì thế nếu Mộ Dung Thư không ngốc chắc chắn nhân cơ hội này đoạt lại quyền hành, nàng cũng đã có chuẩn bị tâm lý.

Chẳng qua, sao nàng lại có thể khinh địch để nàng ta như nguyên để như thế! Bất kể dùng cách nào cũng phải khiến Mộ Dung Thư khó chịu mới được. Thẩm trắc phi bèn nhìn đau, về mặt nhuốm bi thương, vô trách nói

– Nghe nói ngày hôm nay phủ tướng quân sẽ bị tuyên án. Sau này tỷ tỷ không còn nhà mẹ đẻ để nương tựa, vậy cứ xem nhà mẹ đẻ của muội như của tỷ đi.

Mộ Dung Thư nhướng nhướng mày, nhìn Thẩm trắc, thái độ lạnh nhạt trả lời:

— Vậy tỷ tỷ cảm ơn muội muội trước.

Không lâu sau nhà Mộ Dung sẽ bị tuyên án, nàng đã có chuẩn bị tâm lý, dù sao cũng là tội thông đồng với địch phản quốc, kết quả tệ nhất là tịch thu gia sản chém đầu.

Thẩm Oánh chán nản nhắm mắt lại. Mộ Dung Thu này thật không dễ đối phó, vui gần không đối sắc, thật khiến người khác không thể nắm bắt được suy nghĩ trong lòng nàng ta.

Lúc này, Vũ Văn Mặc nghiêng đầu nhìn Mộ Dung Thu, mặc dù con người đen vẫn sâu thẳm, lạnh băng như trước nhưng ở đáy mắt lóe lên một tia nhìn chuyên chú nóng bỏng khác thường, còn có ... nghỉ ngơi.

Chạm đến ánh mắt của hắn, Mộ Dung Thu theo phản xạ nhu mày. Hắn đây là ý gì? Nàng lập tức thu hồi ánh mắt, không nghĩ tới đúng lúc chạm phải đôi mắt tràn đầy oán độc của Thẩm trắc phi.

Ngay khi Mộ Dung Thu muốn bước lên ân cần thăm hỏi vài tiếng thì nha đầu ở Trúc viên đã dẫn đại phu vào.

Đại phu vừa vào phòng thì hành lễ với bọn họ. Sau đó theo lệnh Vũ Văn Mặc tiến lên bắt mạch cho Thẩm trắc phi.

Vị đại phu này là thần y có tiếng ở kinh thành, hầu hết quan viên nếu không thoai mái sẽ bỏ ra một số tiền lớn mời ông ta đến quý phủ khám bệnh. Những chứng bệnh lạ ít gặp cũng đã từng chữa qua, y thuật có thể sánh ngang với ngự y, từ đó ông ta trở thành đại phu nổi danh. Nhưng cũng chẳng phải không bệnh nào không chữa được, dù sao đi nữa đây cũng là cổ đại.

Ông ta vừa đặt tay lên mạch tượng của Thẩm trắc phi thì đôi mày vốn đã có nếp nhăn lập tức biến thành chữ Xuyên (川), vẻ mặt càng thêm nặng nề. Ông ta đưa mắt nhìn lướt qua sắc mặt Thẩm trắc phi, còn có vết máu trên đệm giường.

Mọi người khẩn trương nhìn về phía đại phu, vì vẻ mặt ông ta quá nghiêm trọng.

Trong khoảng thời gian này Mộ Dung Thu luôn luôn nghiên cứu sách y được, trong đó có miêu tả từng bệnh trạng của mỗi người, bao gồm cả phụ khoa. Chảy một lượng máu lớn như thế, đồng thời còn đau bụng đến khó nhịn, sợ là rong huyết. Mà nguyên nhân gây ra rong huyết có rất nhiều, có điều Thẩm trắc phi sống an nhàn sung sướng trong phủ Nam Dương Vương, rất khó xảy ra tình huống khiến rong huyết, và lại nàng cảm thấy hiện trạng của nàng ta cũng không quá giống rong huyết. Nếu nàng có thể bắt mạch cho Thẩm trắc phi, có khi sẽ biết được là xảy ra chuyện gì.

Thẩm trắc phi vốn cho là cơ thể suy yếu mà thôi, cũng có khi do quý thùy quá nhiều khiến nặng đau đớn khó chịu như vậy, nhưng theo biểu hiện của đại phu thì dường như không đơn giản như vậy, trong lòng không khỏi cảm thấy nặng nề.

Vũ Văn Mặc lặng yên từ trên giường đứng lên, ánh mắt rét lạnh nhìn về phía đại phu.

Đại phu từ đầu đến cuối không ngừng lắc đầu, một cử động kia càng khiến người ta vô cùng lo lắng. Chờ đến khi ông ấy mờ mắt ra mới đứng dậy, cung nói với Vũ Văn Mặc:

— Xin vương gia theo lão phu ra ngoài một lúc.

Lời này vừa nói ra, sắc mặt Thẩm trắc phi càng âm trầm đến đáng sợ, trừng mắt nhìn đại phu, giọng nói vô cùng lạnh lẽo ra lệnh:

— Có chuyện gì cứ nói ngay tại đây đi!

Nghe vậy, đại phu khó xử ngẩng đầu nhìn Vũ Văn Mặc.

Đôi mắt lạnh băng của Vũ Văn Mặc khẽ chuyển, gắt đầu.

Đại phu cúi đầu trầm giọng trả lời:

— Bẩm Thẩm trắc phi, lão phu sẽ kê đơn cho hạ nhân trong phủ đi bốc thuốc rồi sắc, sau khi uống một lúc là có thể cầm máu, uống liên tục hai tháng thì có thể trị dứt chứng đau bụng.

— Là vậy sao? Thế thì tốt rồi.

Thẩm trắc phi khẽ nhích môi cười nói.

Tuyệt đối không đơn giản như vậy! Mộ Dung Thu nhìn chăm chăm đại phu.

Quả nhiên, đại phu lắc đầu nói:

— Ngay cả trị hết đau bụng và không còn chảy máu thì cơ thể Thẩm trắc phi cũng đã bị ảnh hưởng nghiêm trọng, cuối cùng vẫn là không thể hoàn toàn khôi phục.

— Đại phu, ông có ý gì?

Thẩm trắc phi và Thẩm Oánh đồng thời hoảng hốt truy hỏi.

Vũ Văn Mặc lạnh giọng nói:

— Mời đại phu nói cho hết đi.

Đại phu gật đầu, nói:

— Xin thưa cho lão phu dám can đảm hỏi một câu, có phải hơn một năm qua Thẩm trắc phi luôn dùng thuốc để bồi bổ cơ thể hay không?

Khuôn mặt tái nhợt của Thẩm trắc phi nhất thời hồng hơn phần nửa. Vì gả vào Vương phủ hai năm nay mà bụng vẫn không có động tĩnh, mẫu thân rất lo lắng bên tìm đại phu xin phương thuốc, vì thế hơn một năm qua nàng liên tục dùng. Chuyện này vốn rất xấu hổ để mở miệng, càng xấu hổ hơn nếu cho người khác biết, không ngờ tên đại phu này lại có thể đoán được! Vì liên quan đến bệnh của mình nên nàng không dám giấu diếm điều gì, chỉ có thể thừa nhận:

— Đúng vậy.

Sau khi trả lời, nàng lập tức ngẩng đầu liếc nhìn Vũ Văn Mặc. Nàng thật không muốn cho hắn biết nàng vì mang thai mà mỗi ngày đều uống thuốc.

Mà vẻ mặt Vũ Văn Mặc vẫn lạnh như băng, chưa có gì khác thường.

Mắt Mộ Dung Thu chợt sáng lên, chẳng lẽ là Thẩm trắc phi ăn gì đó có tính cơ hàn? Hai thứ tương khắc, tất nhiên sẽ gây hại cho cơ thể. Nhưng Thẩm trắc phi là người khôn khéo như thế sao lại để mình gặp phải việc đó?

— Lão phu kết luận nội trong ba ngày gần đây Thẩm trắc phi đã ăn phải lăng hoa tử! Lăng hoa tử là thứ cực lạnh, người bình thường ăn cũng không có vấn đề gì, chỉ hơi đau bụng một chút. Nhưng nếu người có thai ăn trúng e là sẽ sảy thai, nhưng chỉ cần phát hiện kịp thời cũng không đến mức không thể cứu được. Lại vừa vận gặp Thẩm trắc phi vốn thể hàn mới phải uống thuốc bồi bổ cơ thể. Toàn bộ là như vậy, hai loại hàn—nhiệt tương khắc khiến cơ thể mang tính hàn của Thẩm trắc phi bị tổn thương nghiêm trọng. Nếu trong vòng đầu tiên phát hiện hiện tượng đau bụng mà kịp thời trị liệu, uống thuốc thì có thể có chuyển biến tốt. Đáng tiếc hiện tại lão phu cũng chịu thua! Dù có thể cầm máu giảm đau nhưng sau này Thẩm trắc phi đã không thể có thai!

Đại phu một mạch nói hết kết quả chẩn đoán.

Trong phòng hoàn toàn yên tĩnh, đặc biệt tiếng hít thở đều nghe rõ ràng.

Hiển nhiên buổi nói chuyện của đại phu đều ngoài dự đoán của mọi người! Sao có thể như vậy?

Sắc mặt Thẩm trắc phi trắng bệch nhìn chăm chăm đại phu. Bất kể thế nào nàng cũng không thể tin được mình lại rơi vào tình cảnh như thế. Không thể mang thai! Không thể mang thai sao?

Sao lại là kết quả này? Không thể mang thai? Không thể mang thai!

Thật ra Mộ Dung Thu cũng không nghĩ tới kết quả này. Lúc này khi đoán rằng Thẩm trắc phi bị rong huyết thì nàng đã hiểu phần nào. Có điều ... Trong vòng ba ngày ăn lăng hoa tử? Ở yến hội ngày đó, chỉ có trong tách trà của nàng có lăng hoa tử, Thẩm trắc phi sao lại tự uống? Chẳng lẽ nàng ta cũng không biết lăng hoa tử tương khắc với cơ thể mình, hay nàng ta còn dùng loại thuốc tương khắc nào nữa?

— Gia ...

Thẩm trắc phi ngẩng đầu nhìn Vũ Văn Mặc, giọng nun rầy rở rệt. Hiển nhiên, nàng chịu kích thích không nhỏ.

Hiển nhiên điều này cũng nằm ngoài dự đoán của Vũ Văn Mặc. Dù sao hắn và Thẩm trắc phi cũng là thanh mai trúc mã, tuy rằng giữa hai người còn có đấu tranh mãnh liệt của hai đại gia tộc nhưng lúc này trong mắt Thẩm trắc phi tựa như một mọii muội mà sinh mệnh đang mất hi vọng cần thương hại. Hắn một lần nữa ngồi vào bên giường, cầm tay Thẩm trắc phi, nhẹ giọng an ủi:

— Ngày mai bốn vương sẽ mời ngự y trong cung đến xem. Chỉ cần sau này cẩn thận điều trị, bồi bổ cơ thể chắc chắn sẽ không sao.

Nghe vậy, nước mắt Thẩm trắc phi rơi đầy mặt:

— Sao có thể như vậy, sao có thể như vậy?

Nàng nhào vào lòng Vũ Văn Mặc, khàn giọng kêu lên. Lúc này đau đớn của cơ thể còn thua xa nỗi đau trong lòng. Nàng không thể chấp nhận được, lẽ hoa từ đó là chuẩn bị cho Mộ Dung Thu! Mà trong lúc vô ý nàng lại uống hết chén trà mà nàng ta không hề dựng vào một giọt! Kết quả là khiến mình rơi vào hoàn cảnh hôm nay!

Mộ Dung Thu! Mộ Dung Thu! Thảm tắc phi trong lòng cảm hận lập lại tên Mộ Dung Thu hai lần, trong mắt bắt đầu tràn ngập hận ý.

Nếu nàng không thể sinh con, đời này sẽ không cách nào trở thành Nam Dương vương phi, cuộc sống ngày sau chắc chắn vô cùng thê thảm. Thậm chí, nàng còn mất đi sủng ái của Vũ Văn Mặc! Không ... Là đã bắt đầu chăm chăm mắt đi. Đã hơn ba, bốn tháng hân không hoan ái cùng nàng phải không? Hiện thời nàng lại rơi vào tình huống này, hân càng không thể sủng ái nàng! Đều tại Mộ Dung Thu, tất cả những điều này đều là lỗi của Mộ Dung Thu! Nàng tuyệt đối sẽ không dễ dàng buông tha nàng ta!

Về mặt Thẩm Oánh không thể tin nhìn Thẩm tắc phi. Đáp án này vượt xa dự đoán của nàng. Một nữ tử không thể sinh con chính là phạm vào thất xuất chi điều, nếu vương gia không hưu nàng ta, nàng ta vẫn có thể ở lại trong phủ, nhưng không bao giờ có thể đường hoàng ngang đầu lên. Dù thế nào cũng không ngờ được, đến bây giờ Thẩm Nhu đúng là hại người không được lại thành hại mình.

Hiện thời Thẩm tắc phi rơi vào nông nổi hôm nay, tâm tình Mộ Dung Thu rất phức tạp. Dù sao Thẩm tắc phi đối với nàng cũng giờ mọi mảnh khỏe, khi nàng bị giam trong đại lao còn muốn hại chết nàng. Hiện thời Thẩm tắc phi gấp báo ứng dù không chết, nhưng đây cũng là kết quả không một nữ nhân nào có thể chấp nhận được, đặc biệt là nữ nhân cô đại, mùi vị mất đi khả năng làm mẹ ra sao?

— Lão phu ra ngoài kê đơn.

Đại phu nhìn phản ứng của mọi người trong phòng xong thì lập tức lên tiếng.

Nghe vậy, Vũ Văn Mặc phất phất tay, đại phu như trút được gánh nặng rồi đi.

Thẩm tắc phi vô tâm không phát hiện đệm giường dưới thân đã bị nàng nhuộm đỏ máu. Nàng tuyệt vọng ngã vào lòng Vũ Văn Mặc, hai tay ôm chặt hông hân.

Thấy thế, Mộ Dung Thu dời mắt, lặng lẽ lui ra ngoài.

Sau khi nàng đi khỏi, Thẩm Oánh cũng theo ra.

Mộ Dung Thu nhìn lướt qua Thẩm Oánh, dừng bước.

— Xin vương phi tha thứ sai lầm lúc trước của tỳ tỳ. Hiện thời tỳ tỳ đã bị trừng phạt, dù đó chỉ là báo ứng. Vương phi là người thiện tâm, xin không cần lại đẩy Thẩm tắc phi vào đồng lửa được không?

Thẩm Oánh đứng phía sau Mộ Dung Thu, giọng điệu vô cùng chân thành cầu khẩn.

Khóc miệng Mộ Dung Thu gọi lên một chút khinh thường, cười lạnh. Các cô nương Thẩm gia quả nhiên đều là diễn viên trời sinh! Tùy thời tùy chỗ đều muốn lợi dụng cơ hội mưu cầu lợi ích cho bản thân, Thẩm Oánh này thật không đơn giản. Nàng xoay người, cười nhạt đối mặt Thẩm Oánh, nói:

— Thẩm Tam cô nương đang nói cái gì? Bốn vương phi nghe không hiểu. Người chó lăng phí thời gian, dù sao Thẩm tắc phi là Nhị tỷ của người. Việc người phải làm không phải đi theo bốn vương phi nói này nọ mà là đi xem Thẩm tắc phi cần gì, hạ nhân có dựa theo đơn mà đi mua thuốc, sắc thuốc không?

Sắc mặt Thẩm Oánh dờ ra, rất khó coi. Nàng cứng người, hơi cúi xuống, nhẹ nhàng thì lễ sau đó xoay người trở vào phòng.

Mộ Dung Thu mở to đôi mắt đang khép hờ, thần sắc lạnh lạnh nhìn lướt qua bóng lưng của nàng ta, nụ cười chợt tắt, quay về Mai viên!

Vừa về đến Mai viên đã bắt gặp hai nha đầu chụm vào một chỗ khóc rống, người nào cũng khóc đến khô nước mắt, tựa như bị rất nhiều thiệt thòi tui nhục. Thấy thế, Mộ Dung Thu đánh lên tiếng hỏi:

— Sao thế?

Dứt lời nàng lại quay đầu nhìn thoáng qua Thu Cúc phía sau.

Thu Cúc lắc đầu, nàng cũng không biết, vừa rồi lúc ăn cơm trưa còn rất tốt sao vừa đến Trúc viên một lát thì hai người này lại khóc thành như thế?

Hai nha đầu nhìn thấy Mộ Dung Thu lập tức thút thít lau nước mắt, bước về phía Mộ Dung Thu.

Hồng Lăng vừa lau nước mắt, vừa nói:

— Vương phi đừng quá đau lòng. Tuy phủ tướng quân đã không còn nữa, nhưng ngoại trừ tướng quân thì may mắn mọi người đều có thể giữ được tánh mạng.

Dù sao phủ tướng quân là nhà mẹ đẻ của vương phi. Hiện thời nhà mẹ đẻ rơi vào tình cảnh này, vương phi phải chịu đựng bao nhiêu đau đớn khổ sở chứ! Các nàng là khác vì vương phi.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu liền biết kết quả xét xử đã được tuyên bố. Sắc mặt chợt nghiêm túc, trầm giọng hỏi:

— Kết quả thế nào?

Hồng Lăng cắn răng quay đầu, cũng quên liếc mắt Thanh Bình một cái, thấp giọng trả lời:

— Hoàng Thượng niệm tình Mộ Dung tướng quân có công, nhiều lần đánh đuổi quân giặc xâm lấn, nhưng công không thể bù tội. Hoàng Thượng hạ chỉ, trua mai sẽ tịch thu gia sản, chém đầu Mộ Dung tướng quân. Những người còn lại, toàn bộ cách chức biếm thành nô tịch. Nam tử sung quân, nữ tử bị bán vào thanh lâu, toàn bộ tiền đồ và của cải sung vào ngân sách quân đội (*quân tư*).

— Bán vào thanh lâu lấy tiền mặt?

Mộ Dung Thu nhu mày. Thật muốn bán vào thanh lâu kỹ viện? Mộ Dung Lan xinh đẹp thanh khiết, tính lạnh như hoa sen, Mộ Dung Nguyệt đáng yêu, Mộ Dung Ngọc non nớt? Còn nhỏ tuổi đã bị bán vào thanh lâu kỹ viện, đời này vĩnh viễn trải qua cuộc sống không thấy mặt trời!

Ngay khi tìm nàng vì thế cô rút đau đớn thì người vốn đang ở Trúc viên – Vũ Văn Mặc lại đến.

— Đây là kết quả tốt nhất.

Vũ Văn Mặc nhìn chăm chăm sau lưng nàng, trầm giọng nói:

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 93

Nghe vậy, Mộ Dung Thu xoay người nhìn Vũ Văn Mặc, gật đầu trả lời:

— Thần thiếp hiểu được.

Đây chính là kết quả tốt nhất. Nếu như người của phủ tướng quân đều giống Nhị di nương và Mộ Dung Lâm thì nàng đã không có chút lòng thương hại nào. Nhưng trong đó lại có biết bao người vô tội, ngay cả lòng nàng có cứng rắn đến đâu, nhìn thấy các cô gái non nớt xinh xắn như thế lại rơi vào tình cảnh không có ngày mai, cũng không tránh được đồng tình và đau lòng. Dù sao, nàng cũng chỉ là người bình thường, lòng dạ không phải sắt đá. Nhưng nàng cũng là người lý trí, biết nên và không nên làm gì, việc gì có thể và không thể không tay vào. Người trong phủ tướng quân rơi vào tình cảnh hôm nay không liên quan gì đến nàng.

Vũ Văn Mặc đã dốc hết toàn lực, không biết phải trả giá những gì mới giúp phủ tướng quân thoát được tội chết! Mà nàng cũng không có được năng lực to lớn hay nghĩa vụ để không tiếc hết thảy đi cứu họ, dù sao nàng hiểu rất rõ bản thân mình nặng mấy phần.

— Hai người các người lau nước mắt đi, đừng để người khác thấy được rồi lại nói lung tung.

Mộ Dung Thu nói với Hồng Lăng và Thanh Bình rồi mới nhìn về phía Vũ Văn Mặc, cười nhạt nói:

— Gia, vào nhà đi.

Đôi mắt lạnh băng của Vũ Văn Mặc khẽ chuyển, gật đầu theo nàng vào phòng.

Sau khi vào phòng, Hồng Lăng mang lên một bình trà nóng, Mộ Dung Thu báo ba người các nàng lui ra.

Mộ Dung Thu nâng bình trà lên tự mình rót một ly cho Vũ Văn Mặc. Hắn rất kính ngạc, con người đen nhìn chăm chăm mỗi một hành động của Mộ Dung Thu.

– Thần thiếp cảm ơn tất cả những gì gia đã làm cho phủ tướng quân. Nếu không có gia, chỉ sợ hiện thời phủ tướng quân đã máu chảy thành sông. Cũng cảm ơn gia, nếu không có gia che chở, thần thiếp cũng sẽ không thể không lo lắng, an toàn rồi khỏi đại lao.

Giọng nói của nàng vô cùng mềm nhẹ.

Nghe được những lời này, con người đen lấy của Vũ Văn Mặc nhìn nàng chăm chăm

Sau đó, Mộ Dung Thu lại nói tiếp:

– Mà hiện thời thần thiếp không có nhà mẹ đẻ che chở, tin rằng không được mấy ngày sẽ có người tìm tới cửa khi dễ thần thiếp. Thậm chí, cũng sẽ có người nhìn không được thần thiếp tiếp tục chiếm thân phận Nam Dương vương phi. Thần thiếp càng hiểu được, nếu như không gia vô mang thai, chỉ sợ ngày sau thần thiếp sẽ rơi vào kết cục như các cô nương khác của nhà Mộ Dung.

Vũ Văn Mặc dần dần cau mày chặt hơn, nhưng vẫn chưa ngăn cản Mộ Dung Thu tiếp tục nói hết.

– Cuối cùng cũng bị lộ ra. Mang thai ba tháng sẽ có bụng.

Mộ Dung Thu ngẩng đầu nhìn Vũ Văn Mặc. Nàng cảm kích hẳn làm tất cả những điều này, tương lai nếu hắn có việc cần nàng trợ giúp, nàng chắc chắn cố gắng hết sức để giúp. Hơn nữa, trước đó nàng cứu hắn, giúp hắn giải vây trước mặt hoàng thượng, vậy cũng là báo đáp. Nhưng cảm kích không có nghĩa là nàng có thể vì vậy mà trả giá hết thảy, thậm chí cả cuộc sống sau này! Giống như những nữ nhân sống một cách hèn mọn trong hậu viện.

Hầu như là đột ngột, Vũ Văn Mặc đứng dậy, dùng đôi đồng tử ẩn chứa hàn băng khiến người khác sợ hãi chăm chú nhìn nàng, quanh thân tản mát một luồng hơi lạnh buốt như băng tuyết ngàn năm. Nàng nhìn thẳng khuôn mặt tuấn tú băng sương ấy, nói tiếp:

– Mà gia đã biết suy nghĩ của thần thiếp, luôn luôn mong muốn là cái gì. Thần thiếp cảm kích hết thảy những việc gia làm. Thần thiếp nhất định sẽ báo đáp ân tình của gia, nhưng ...

– Nhưng người không cần nghĩ gì nữa hết! Còn một tháng nữa, bốn vương sẽ làm người mang thai!

Vũ Văn Mặc nói gần gần lên một tiếng, con người đen nhìn nàng chăm chăm. Thì ra tất cả những gì hắn đã làm đều không đáng giá! Đường như là tự mình đa tình. Nàng cần bản chưa bao giờ để hắn trong mắt! Cho đến tận giờ phút này, nàng vẫn nghĩ phải rời khỏi hắn! Thậm chí không để ý cái nhìn của người đương thời, cũng không cần cuộc sống ngày sau của nàng!

Ở triều đại này, nữ nhân không dựa vào nam nhân mà sinh tồn, sao có thể sống sót? Nàng là vương phi của hắn, là nữ nhân của hắn, đây là sự thật không thể thay đổi.

Nghe vậy, thanh hình Mộ Dung Thu run lên, nhìn vào ánh mắt đã hiện lên một tia sáng khác thường của hắn, tìm như bị đâm một nhát mạnh mẽ! Đây là điều trong khoảng thời gian này nàng luôn luôn trốn tránh, nàng biết đối với hắn, cách làm của nàng có chút tàn nhẫn. Nhưng, cuối cùng nàng vẫn là một người cô chấp.

Né tránh ánh mắt nóng rực bức người của hắn, nàng trầm giọng nói:

– Gia, những gì thần thiếp đã từng nói với người tuyệt đối không phải là đùa cợt. Hôm nay cũng vậy.

– Mộ Dung Thu, người điên rồi sao? Người cho là mình thật sự quan trọng như vậy? Nếu người muốn rời đi, không cần phải nói ra ý nghĩ hoang đường như thế, ngày mai người có thể đi!

Giọng nói Vũ Văn Mặc vô cùng lạnh lẽo, ánh mắt nhìn Mộ Dung Thu mang theo hàn khí bức người.

Mộ Dung Thu cau chặt mày, biết hẳn không cách nào chấp nhận, lúc này hắn đang nổi nóng nên cũng không nói nữa, chậm rãi dời mắt.

Im lặng thật lâu sau, băng tuyết trong mắt Vũ Văn Mặc dần dần tan đi, từ từ bình tĩnh trở lại. Nhìn Mộ Dung Thu ngồi đối diện, hắn bỗng nhiên cảm giác nàng cách hắn rất xa. Trong khoảng thời gian này, hai người bọn họ cùng trải qua rất nhiều, vốn tưởng rằng sẽ xuất hiện tình cảm đồng cam cộng khổ giữa nam nhân và nữ nhân. Nhưng hiển nhiên, nàng vẫn chưa từng thay đổi suy nghĩ.

Không, không đúng. Hôm qua lúc từ đại lao trở về, thái độ của nàng không phải như thế. Hắn có thể chắc chắn trong lòng nàng có mình. Nhưng sao bây giờ chợt thay đổi thái độ?

Chẳng lẽ, chẳng lẽ là liên quan đến Nhu nhi, hay thậm chí là những nữ nhân khác trong hậu viện của hắn?

Hắn ngẩng đầu nhìn Mộ Dung Thu bằng ánh mắt phức tạp, giọng nói trầm trầm khác thường:

– Mộ Dung Thu, đừng nghĩ rời đi nữa. Ngoại trừ chuyện người đã nói kia, bất kể người muốn gì, bốn vương đều đồng ý.

Giọng hẳn gần như cầu xin, thái độ hẳn đột nhiên thay đổi, làm cho Mộ Dung Thu kinh ngạc không thôi. Nàng biết, đây là nhượng bộ lớn nhất của hắn. Dù sao yêu cầu một nam tử cổ đại “một đời một kiếp chỉ hai ta” có hơi không thực tế, thậm chí là rất viễn vông. Dù sao tư tưởng đã ăn sâu bén rễ ở nơi này là tam thế tứ tiết. Ngay cả ra ngoài xã giao trò chuyện, cũng sẽ có kỷ nữ làm bạn. Việc này ở hiện đại tương đương với gái gú (*nguyên văn là chơi gái*) nhưng ở đây lại tượng trưng cho thời thượng. Quan niệm hoàn toàn bất đồng, sao Vũ Văn Mặc có thể tán thành “một đời một kiếp chỉ hai ta” chứ?

Sự trầm mặc của nàng làm cho Vũ Văn Mặc nhui chốt hai hàng lông mày, nhanh nhím môi nói tiếp:

– Bốn vương là Nam Dương Vương, trên người có trách nhiệm không thể chối bỏ. Nữ nhân bên cạnh bốn vương bây giờ không thể chỉ có người, về sau cũng không thể. Nhưng, người tuyệt đối sẽ là người quan trọng nhất trong lòng bốn vương. Mộ Dung Thu, hãy dẹp bỏ ý nghĩ viễn vông đó của người đi. Ngoan ngoãn ở bên cạnh bốn vương đi.

Giọng điệu của hắn lúc này lại thêm vài phần khuyên bảo.

Khóe môi Mộ Dung Thu chậm rãi gợn lên. Nếu hắn nói lời này với Mộ Dung Thu trước kia, chắc chắn sẽ nhận được sự yêu thương nhưng nhót, cảm động đến rơi nước mắt. Nhưng Mộ Dung Thu đang đứng đây có thêm linh hồn hiện đại, là một linh hồn không cách nào thay đổi suy nghĩ và nhận thức. Nhất định nàng sẽ không vì sinh tồn mà tạm nhận nhượng vì lợi ích toàn cục.

– Gia, thật ra thần thiếp cũng không nợ người. Lúc ấy nếu thần thiếp không cứu được gia đang trọng thương, e rằng hiện thời gia sẽ không thể đứng đây.

Lời này vừa nói ra, thân thể Vũ Văn Mặc hoàn toàn cứng ngắt, tay đặt trên bàn dường như run lên.

Hắn đứng phắt dậy, nắm lấy bàn tay Mộ Dung Thu, ngay lúc nàng không hề đề phòng, trực tiếp kéo nàng đến bên giường. Ngay sau đó, hắn hung hăng hôn lên môi nàng, dùng sức mút.

Dù sao Mộ Dung Thu cũng không có võ công, tất nhiên sức lực không bằng Vũ Văn Mặc. Mới đầu nàng còn giãy giụa muốn tránh, nhưng hắn vẫn không nhúc nhích chút nào, nàng đành chịu thua không giãy nữa, cứng người lại.

Vũ Văn Mặc dùng sức mút, hẳn thờ ra ồ ồ, dưới bụng chợt nóng lên, bàn tay to nắm lấy nơi cao ngất của Mộ Dung Thu ra sức vuốt ve. Hắn đắm chìm trong thế giới tình dục do chính mình tạo ra. Khi hắn đang muốn xé rách quần áo người dưới thân mới chợt phát hiện, nàng vẫn không nhúc nhích!

Hắn bỗng tỉnh táo hơn phần nửa.

Nhìn chăm chăm đôi môi sưng đỏ vì bị mút hớn của nàng, Vũ Văn Mặc bỗng cảm thấy chán ghét! Là chán ghét chính mình! Từ khi nào hắn lại trở nên hèn hạ như thế? Đối với một nữ nhân không yêu mình, hắn lại muốn dùng thủ đoạn chính phục thân thể tiến tới chinh phục trái tim nàng?

Nhưng đây cũng là lần đầu tiên, hắn không giữ được chừng mực đối với một nữ nhân, như là mất đi lý trí! Hơn nữa ... Ánh mắt của hắn dừng trên đôi môi sưng đỏ của nàng. Đây là lần đầu tiên hắn hôn mỗi một nữ tử, lần đầu tiên môi chạm môi, không hề ghét bỏ như ngày xưa, ngược lại còn có thêm vài phần phấn khích và xúc động hẳn không cách nào hiểu được!

Trong phút giây này, rõ ràng khoảng cách giữa hai người gần như thế, cảm giác được hơi thở của nhau. Nhưng Vũ Văn Mặc lại phát hiện hẳn không cách nào tiến vào thế giới của nàng! Mà nàng chưa bao giờ nghĩ tới việc đi vào thế giới của hắn!

– Bốn vương nên làm thế nào với nàng bây giờ? (*Cho anh Mặc đối xưng hô như- chờ lâu quá mà*)

Hắn nên làm thế nào với nàng mới tốt đây?

Giọng hắn trầm trầm một cách khác thường, vì không chế tình dục mà trở nên khàn khàn, vẻ như còn chứa nhiều bất đắc dĩ.

Sắc mặt Mộ Dung Thu ửng đỏ. Đây là lần đầu tiên ở cả kiếp trước lẫn kiếp này nàng ở gần một người đàn ông như thế, cảm thụ nhiệt độ trên người hắn, hơi thở. Còn có ... Hạ thân cứng rắn của hắn đang đâm thẳng vào đùi nàng.

Ngay cả nàng có bình tĩnh đi nữa, đầu óc vẫn không kịp nghĩ gì.

Hắn nói nên làm sao với nàng mới tốt.

Nàng không biết trả lời thế nào, chỉ có thể né tránh ánh mắt nóng rực như thiêu đốt người khác của hắn.

Trầm lặng, yên tĩnh, chỉ còn hơi thở dồn dập của chấn.

Khi hơi thở không còn nặng nề nữa, hân thần nhiên đứng dậy, nhưng lại một câu cũng không nói đã rời đi!

Mộ Dung Thu cau mày nhìn, bỗng dưng thấy cửa bị một lực rất lớn đóng sập lại, đôi mày càng nhăn hơn.

Sau đó nàng nghe nói Vũ Văn Mặc đi thẳng về Tiền viện. Lúc này đây, hai người tan rã trong không vui, hạ nhân trong phủ thấy thế, bàn tán xôn xao.

Lúc ăn cơm chiều, Mộ Dung Thu hờ hững dùng bữa. Ba nha đầu người này nhìn người kia, muốn nói lại thôi.

— Vương phi ...

Hồng Lăng là người đi theo nàng lâu nhất, tương đối hiểu tâm tư của nàng. Vì vậy mới do nàng đứng ra nói với Mộ Dung Thu.

Mộ Dung Thu khẽ nhướn mày.

— Chuyện gì, nói đi?

Thanh Bình tỉnh tỉnh vội vàng xao động nhất, sau khi được sự cho phép của Mộ Dung Thu thì vội tiến lên một bước trả lời:

— Hồi vương phi, ba người nô tì nghe mấy hạ nhân khác trong vương phủ nói, chỉ sợ vương phi sẽ bị giáng tước vị rồi đưa Thẩm trắc phi lên làm vương phi. Còn có người nói, Thẩm trắc phi đã làm chủ đón Thẩm Tam cô nương vào vương phủ.

— Hiện thời trong phủ bàn tán thật là khó nghe, nói nếu trong bụng vương phi là nam thai thì còn có thể mẫu bằng tử quý, ở trong phủ có được một địa vị nhỏ nhỏ. Nhưng nếu không phải, như vậy, địa vị của vương phi trong phủ hết sức khó xử.

Thần sắc Thu Cúc cực kì phức tạp tiến lên một bước nói.

Hồng Lăng vô cùng lo lắng nhìn về phía Mộ Dung Thu.

— Tuy nói là bọn hạ nhân bàn tán linh tinh bậy bạ nhưng vẫn có ảnh hưởng đến vương phi.

— Không chỉ hạ nhân trong phủ nói như thế mà sợ là người bên ngoài cũng xôn xao không kém.

Mộ Dung Thu cười nhạt nói.

Nhìn Mộ Dung Thu hờ hững như vậy, Thanh Bình càng sốt ruột.

— Vương phi, chúng ta tuyệt đối không thể để cho bọn họ tiếp tục nói như vậy! Đây không phải là không chứa thể diện cho vương phi sao?

Hiện thời người bên trong bên ngoài gì cũng đều đang đợi xem vương phi bị chê cười, sao vương phi có thể hờ hững không quan tâm như thế?

— Vương phi, không bằng để bọn nô tì ra ngoài nói một tiếng?

Hồng Lăng hỏi.

Mộ Dung Thu lắc đầu.

— Cứ để bọn họ nói đi. Yên tâm, nói mãi bọn họ cũng mệt. Nếu lúc này các người lại đi ra nói này nói nọ, chỉ sợ sẽ không dễ mà ngừng được. Huống hồ, hiện tại cũng không thể chỉ bàn tán một mình bốn vương phi chứ?

Hồng Lăng gật đầu trả lời:

— Vâng, hôm qua đại phu khám cho Thẩm trắc phi xong, người trong phủ cũng biết Thẩm trắc phi không thể sinh con. Vì vậy mới có thể làm chủ đón Thẩm Tam cô nương vào phủ.

— Vậy thì càng không cần phải để ý, lúc này có người còn sốt ruột hơn chúng ta nhiều.

Mộ Dung Thu cười khẽ dận dỏ.

Thẩm trắc phi là lấy đá đập chân mình. Có điều nàng ta là vì trời sinh thể hân khó mang thai, vậy còn mấy thiếp thất khác trong phủ thì sao? Tuy rằng hiện tại chỉ có Nhị phu nhân nhưng trước đó có tới bốn vị phu nhân, đều từng thị tẩm qua, kết quả không người nào mang thai, có vẻ như cũng quá không bình thường!

Vũ Văn Mặc thân thể cường tráng, không giống người có tật xấu gì đó. Như vậy, vấn đề là ở đâu? Mộ Dung Thu vừa uống trà vừa nghĩ.

— Trước kia việc ăn uống của bốn vị phu nhân cũng là phòng bếp lớn chuẩn bị sao? Có phải Thẩm trắc phi dận đưa cho bốn vị phu nhân một ít món ăn này nọ?

Mộ Dung Thu quay lại hỏi Hồng Lăng.

— Đương, Bắc Viên không có phòng bếp nhỏ. Hơn nữa trước kia đều là Thẩm trắc phi ăn bài, sau khi bốn vị phu nhân ăn xong còn có uống trà. Mỗi lần buổi tối bốn vị phu nhân hầu hạ vương gia xong, Thẩm trắc phi đều sai phòng bếp làm ít thức ăn cho bốn vị phu nhân, cũng mang trà Bích Loa Xuân tốt nhất lên. Vì vậy, người trong phủ đều nói Thẩm trắc phi làm người quá tốt.

Hồng Lăng trả lời.

Nghe vậy, hai mắt Mộ Dung Thu sáng lên, tươi cười bên môi càng xán lạn đẹp mắt.

Thu Cúc nghi ngờ nhìn Mộ Dung Thu, sao vương phi lại bỗng nhiên nhắc tới chuyện bốn vị phu nhân?

Hai ngày nữa lạng lẽ trời qua. Ngoại trừ bọn hạ nhân trong phủ vẫn có mấy người còn bàn tán kết cục của Mộ Dung Thu, chuyện Thẩm trắc phi vô sinh, nhiều nhất là xôn xao về Thẩm Oánh đang ở Trúc viện chăm sóc Thẩm trắc phi.

Ngày đó, cơ thể Thẩm trắc phi đã có chuyển biến tốt cùng Thẩm Oánh đến Mai viên!

Vừa mới vào nhà, hai người đã cúi đầu hành lễ với Mộ Dung Thu.

— Muội muội thỉnh an tỷ tỷ.

— Oánh nhi thỉnh an vương phi.

Mộ Dung Thu đưa tay nâng hờ Thẩm trắc phi, nhìn nhìn sắc mặt vẫn hơi tái nhợt của nàng ta rồi cười nói:

— Thân mình Thẩm trắc phi vừa hơi khỏe lại cũng đừng làm việc gì quá sức, nếu lại ảnh hưởng tới cơ thể, chỉ sợ có là Đại La thần tiên cũng cứu không được.

Nghe vậy, vẻ mặt Thẩm trắc phi cứng đờ. Nàng thật vất vả dùng hai ngày thời gian mới ổn định được tâm tình, buộc bản thân mình chấp nhận sự thật này, nhưng những lời này của Mộ Dung Thu khiến nàng nghĩ tới vết sẹo đau đớn đó. Thẩm Oánh phía sau tiến lên đỡ lấy nàng.

— Nhị tỷ, mau ngồi xuống đi. Đứng lâu không tốt cho sức khỏe.

Thẩm Oánh dịu dàng cười nói.

Mộ Dung Thu mỉm cười nhấp một ngụm trà, chờ hai người ngồi xuống, đi thẳng vào vấn đề, nói ra mục đích đến gặp nàng.

Quả nhiên, Thẩm trắc phi vừa mới ngồi xuống đã bắt đầu làm trò, cười nhìn Mộ Dung Thu.

— Hai ngày này ít nhiều có Oánh nhi chăm sóc muội muội, khuyên giải muội muội. Nếu không có Oánh nhi ở lại vương phủ trò chuyện cùng, lúc này chỉ sợ muội muội còn nằm ở trên giường.

— Tam cô nương thật là khéo hiểu lòng người.

Mộ Dung Thu gật đầu đáp.

— Hôm nay muội muội tới gặp tỷ tỷ thật sự là có một việc cần thương lượng cùng tỷ tỷ một chút. Oánh nhi cứ ở trong vương phủ như vậy cũng không phải chuyện hay. Dù sao Oánh nhi cũng đã đến tuổi lấy chồng. Hiện thời thân thể muội muội không được khỏe lắm, muốn có người có thể cùng trò chuyện ở cạnh. Hơn nữa Oánh nhi lại thông minh khéo léo, thêu thùa rất giỏi, là một cô nương khó tìm. Hiện giờ trong vương phủ lại chỉ có một Nhị phu nhân, làm gì thì cũng nên vì Vương gia tìm một cô nương tốt. Muội muội nghĩ, không bằng ...

Thẩm trắc phi cười nhẹ nhàng, một câu lại một câu rào trước đón sau, cuối cùng cũng nói đến điểm mấu chốt.

Vào lúc này Mộ Dung Thu lại chặn lối:

– Đứng đó. Tam cô nương thật là một cô nương tốt. Không bằng bốn vương phi ra mặt đến nói một chút với thế tử Vũ Văn Hạo? Còn đề nghị của Thẩm trắc phi cũng không tệ, nên nghĩ tới việc nạp thiếp cho Vương gia. Tiệc sinh nhật ngày đó của Thẩm trắc phi, bốn vương phi thấy Lục cô nương của Bình Dương Hầu gia, còn có Tử cô nương của Vương Thị Lang đại nhân đều rất được.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 94

Thần sắc Thẩm trắc phi trầm xuống khi bị Mộ Dung Thu chặn lối. Rất rõ ràng nàng ta cố ý. Biết rõ ý nàng không phải như vậy mà vẫn xuyên tạc!

Thẩm Oánh quan sát Mộ Dung Thu, hai bàn tay dưới ống tay áo nắm chặt.

Ngay khi trong lòng hai người ngổn ngang cảm xúc thì Mộ Dung Thu lại cười nói:

– Có điều nếu gì đi nữa thì cũng phải có sự đồng ý của vương gia mới được. Nếu vương gia không thích thì cho dù Thẩm trắc phi và bốn vương phi vừa lòng cũng chẳng có tác dụng.

– Tỷ tỷ nói rất đúng. Nhưng hôm nay muội muội tìm tỷ tỷ là mong tỷ tỷ đồng ý đón Oánh nhi vào phủ. Vương gia trước kia từng khích lệ Oánh nhi, chắc là khá thích Oánh nhi.

Thẩm trắc phi che miệng cười nói.

Thẩm Oánh phối hợp gục đầu xuống, vì xấu hổ mà gò má và bên tai đều đỏ bừng.

Nếu như Mộ Dung Thu không đoán được ý nghĩ của Thẩm trắc phi, chỉ sợ sẽ cho rằng Thẩm Oánh thật sự e thẹn! Nhưng cũng có khi có vài phần là thật không chừng, dù sao nếu Vũ Văn Mặc đồng ý, phu quân tương lai của nàng ta chính là Vũ Văn Mặc, then thừng là bình thường.

Mộ Dung Thu gạt đầu cười.

– Người đẹp có dung mạo tao nhã, thông minh khéo léo như Tam cô nương đây thật hiếm có khó gặp. Nhưng mà Tam cô nương cũng cao giá lắm, bốn vương phi nghe người ta nói, tề tưng đại nhân đã chọn cho Tam cô nương một cửa hôn nhân tốt lắm, là gả cho Đổ đại thiếu gia của Đổ gia – phủ thượng trong kinh thành làm binh thế kia. Vậy Oánh nhi cô nương đã là danh hoa có chủ, nếu chúng ta lại nghênh vào phủ cô về như cũng không hợp quy củ. Đứng để đến lúc đó khiến người ta bàn tán phủ Nam Dương Vương chúng ta không có quy củ.

– Đây là chuyện không thể, đều là người ngoài đồn nhảm. Nếu Oánh nhi thật sự đã đính hôn, muội muội sao lại để Oánh nhi vào phủ. Tỷ tỷ đây là không tin muội muội phải không?

Ánh mắt Thẩm trắc phi trầm xuống, cô chửi ai oán nhìn Mộ Dung Thu, giọng nói lạnh lùng. Mộ Dung Thu đứng là nhìn không được nàng tốt, hiện thời nàng không thể có thai đã là sự thật, nếu như không nhân cơ hội chữa cho mình một đường lui, đời này nàng còn có hi vọng gì nữa?

Thẩm Oánh cúi thấp đầu, khẽ cắn môi dưới. Quả nhiên, Mộ Dung Thu tuyệt đối sẽ không cho mình một chút cơ hội.

– Ah? Là bốn vương phi nghe lầm ư? Xem ra có vài lời đồn cũng không thể tin hoàn toàn. Nhưng mà, Tam cô nương gả cho người ta làm binh thế, nếu vào vương phủ chỉ là thiếp thất, đối với Tam cô nương mà nói có vẻ không công bằng. Bốn vương phi cũng không muốn để người khác nói là phủ Nam Dương Vương chúng ta hủy hoại một cô nương đáng yêu như vậy.

Mộ Dung Thu mỉm cười, trầm mặc một hồi rồi nói. Sau đó lại cười tủm tỉm nhìn về phía Thẩm Oánh, nói tiếp:

– Là thế tử Vũ Văn Hạo không hiểu rõ Tam cô nương, nếu thật sự hiểu được Tam cô nương là người đẹp xuất sắc ra sao, chắc chắn sẽ rất vừa lòng Tam cô nương.

Nghe vậy, sắc mặt Thẩm trắc phi hết sức khó coi. Mộ Dung Thu quanh co vòng vèo nói sang chuyện khác như vậy, lại chuyển đến tên người Vũ Văn Hạo, đây không phải là hai tỷ muội nàng tự tìm phiền phức sao? Nàng hơi có vẻ gấp gáp, nói:

– Tỷ tỷ nói rất đúng. Nhưng vương gia là Nam Dương Vương, thân phận tôn quý. Có thể hầu hạ vương gia là phúc phần Oánh nhi đã tu luyện mấy đời mới có. Danh phận đối với Oánh nhi mà nói không là gì cả. Nếu có thể làm nữ nhân của vương gia, còn để ý danh phận gì chứ? Muội muội biết tỷ tỷ không muốn để muội muội khó xử cho nên mới lo lắng việc thân phận thiếp thất sẽ bôi nhọ Oánh nhi. Muội muội ta ơn tỷ tỷ.

– Nhị tỷ nói rất đúng. Oánh nhi không để ý chuyện danh phận. Chỉ cần có thể hầu hạ vương gia, Oánh nhi đã rất thỏa mãn.

Thẩm Oánh nắc cở đỏ mặt, khẽ nói. Âm thầm nắm chặt hai tay thành nắm đấm, dù sao có nữ nhân nào là không chú trọng danh phận? Nhưng hôm nay, nàng đã không có quyền lựa chọn, chỉ hy vọng cuộc sống tương lai có thể được Vũ Văn Mặc yêu thương.

Hai người phối hợp hết sức khéo léo, người một câu ta một câu, vừa khéo có thể ngăn Mộ Dung Thu nói tiếp, không cho Mộ Dung Thu có dịp phản kích. Khóe môi Mộ Dung Thu phảng phất ý cười, đồng thời cũng nhân nhật nhìn lướt qua Thẩm trắc phi. Thiếp thất trong phủ đều không thể có thai, sợ là có liên quan trực tiếp với Thẩm trắc phi. Mà hiện tại, vì chính mình không thể có thai mà nàng ta lập tức tìm đến phương án dự phòng, lợi dụng Thẩm Oánh. Đồng tử đen thẳm chột lóe, Thẩm trắc phi vì tương lai của mình, không tiếc đem một Thẩm Oánh mà các vương gia, thế tử, công tử quý tộc không cần đưa cho Vũ Văn Mặc, dâng cho Vũ Văn Mặc là cái sợi rác sao?

Ngày hôm nay chi cần nàng gạt đầu thì bất kể Vũ Văn Mặc có muốn hay không cũng đành phải chấp nhận Thẩm Oánh! Vì vậy, nàng quyết không thể theo ý Thẩm trắc phi!

Nàng day day hai bên huyết Thái Dương, có chút mệt mỏi nói:

– Chuyện này bốn vương phi hiểu rồi, sẽ tìm thời gian nói với vương gia, chỉ cần vương gia đồng ý, bốn vương phi sẽ lập tức bắt tay vào chuẩn bị nghênh Tam cô nương vào phủ.

Hỏi Vũ Văn Mặc? Thẩm trắc phi vội nhàn mày lại. Chính vì nàng không chắc Vũ Văn Mặc sẽ lấy Oánh nhi cho nên mới phải tìm Mộ Dung Thu, chỉ cần Mộ Dung Thu đồng ý ngay cả trong lòng Vũ Văn Mặc không thoái mái, muốn trách cũng chỉ trách Mộ Dung Thu, không liên quan gì đến nàng. Thẩm trắc phi không khỏi quýnh lên, Mộ Dung Thu này sao cứng mềm đều không chịu? Quanh co trắc trở như thế? Nhất quyết không chịu lùi nửa bước.

Ngay khi Thẩm trắc phi và Thẩm Oánh hoang mang rối loạn thì Vũ Văn Mặc đến!

Sắc mặt hân hạnh, khoác áo bảo tím, chốc lát đã tới ngồi vào bên cạnh Mộ Dung Thu.

Mộ Dung Thu thoáng kinh ngạc nhìn Vũ Văn Mặc. Từ lần trước tan rã trong không vui thì hẳn không đến nữa. Sao hôm nay đột nhiên lại đến đây? Tuy trong lòng hơi khác thường, nhưng trên mặt nàng rất bình tĩnh, đứng dậy hành lễ với hắn.

– Thần thiếp bái kiến gia.

– Nhu nhi/ Oánh nhi bái kiến gia.

Thẩm trắc phi và Thẩm Oánh song song hành lễ với Vũ Văn Mặc. Hai người gần như cùng cảm thấy không ổn, sao Vũ Văn Mặc có thể đến Mai viên vào đúng lúc này?

Mộ Dung Thu âm thầm quan sát sự biến hóa của Thẩm trắc phi và Thẩm Oánh, cười lạnh một tiếng. Vũ Văn Mặc tới thật đúng lúc! Nàng lập tức nói với Thẩm trắc phi:

– Đứng lúc vương gia ở đây, hay là Thẩm trắc phi tự mình nói với vương gia một tiếng đi.

Thẩm trắc phi lập tức khép hờ đôi mắt, trên mặt hơi xấu hổ, đưa mắt cho Thẩm Oánh. Thẩm Oánh gạt đầu, sau đó đứng dậy nhận âm trà từ trên tay Tú Ngọc phía sau, bước về phía Vũ Văn Mặc. Hai gò má nàng đỏ bừng, không dám nhìn thẳng Vũ Văn Mặc, nhưng lại tự mình rót trà cho hắn, tiếp đó lại tư thái ngăn vận phúc phúc thán:

– Mời gia dùng trà.

Thấy thế, Mộ Dung Thu thật đúng là có vài phần chùng hứng. Bởi nàng chưa bao giờ lấy lòng một người đàn ông như thế. Giờ nhìn thấy đáng vẻ muốn nói lại thôi của Thẩm Oánh, không ngạc nhiên mới là lạ. Nàng lập tức nhìn qua Vũ Văn Mặc, nếu như hắn uống trà, vậy là đã nhận xưng hô “gia” trong miệng Thẩm Oánh, cũng có nghĩa là đã xác nhận thân phận Thẩm Oánh.

Thẩm trắc phi hết sức hài lòng hành động của Thẩm Oánh. Từ góc độ của nàng nhìn sang, đáng vẻ Thẩm Oánh tuyệt mỹ, gò má đỏ bừng càng làm cho người khác hưng phấn. Nàng từ nhỏ đã quen biết Vũ Văn Mặc, biết hắn thích dạng nữ tử gì. Mà tất cả hành động lần này của Thẩm Oánh đều là nàng ở sau lưng dạy dỗ sắp xếp.

Mọi người đều nhìn về phía Vũ Văn Mặc, chờ phản ứng của hắn.

Vũ Văn Mặc thần sắc đông lạnh thâm trầm, nhìn lướt qua tách trà đang bốc lên hơi nóng, cau mày lạnh giọng nói:

– Phủ Nam Dương Vương không có người làm sao? Lại để cho Thẩm Tam cô nương tự mình dâng trà?

Thần hình Thẩm trắc phi run lên. Thẩm Oánh run rẩy đôi môi ngẩng đầu nhìn Vũ Văn Mặc. Mộ Dung Thu nhủ vậy. Mấy nhà đầu khác đều cúi đầu không dám lên tiếng.

— Chẳng lẽ phủ tế tướng không có ma ma dạy dỗ quy củ cho Tam cô nương? Ở đây là phủ Nam Dương Vương chứ không phải nhà chồng của người, xưng hô “gia” ở đâu ra? Điều nữ tử đề ý nhất đó là khuê dự, mà Tam cô nương làm như vậy hiển nhiên là có ý đồ bất lương!

Vũ Văn Mặc lại nói tiếp.

Lời này hoàn toàn đã kích Thẩm Oánh. Nàng không cách nào ngăn chế thần thể run run, còn có sắc mặt trắng bệch! Vốn không cần nói thêm gì nữa, hành vi của Vũ Văn Mặc lần này đã cho thấy, trong mắt hân cận bản không có năng!

Thẩm trắc phi cũng rất thất vọng. Không ngờ dựa vào dung mạo của Thẩm Oánh mà Vũ Văn Mặc cũng không để trong mắt! Nói ra suy nghĩ của hân một cách rõ ràng, không thêm quan tâm đến việc trong phòng còn có hạ nhân, sau này Thẩm Oánh không cách nào lập gia đình nữa!

Mộ Dung Thu nhẹ vuốt vạt tóc trà, trong lòng nghi ngờ không thôi. Vũ Văn Mặc chăm chọc như thế, loại trừ mục đích của Thẩm trắc phi và Thẩm Oánh, chẳng lẽ hân đã sớm biết suy nghĩ của Thẩm trắc phi? Ngay khi nàng còn đang thắc mắc, Vũ Văn Mặc đã nhìn về phía nàng:

— Bôn vương có chuyện tìm vương phi, theo bôn vương vào phòng trong

— Vâng

Mộ Dung Thu cúi đầu đáp.

— Nhu nhi hơi mệt nên muốn hồi Trúc viên nghỉ ngơi. Nhu nhi cáo lui.

Thẩm trắc phi nghe Vũ Văn Mặc nói xong, lập tức cảm thấy dưới ghế như có đinh, khiến nàng đứng ngồi không yên, chỉ muốn trốn chạy! Đúng như nàng nghĩ, sau khi biết nàng không thể sinh con, trong lòng Vũ Văn Mặc càng không có vị trí của nàng.

Thẩm Oánh cúi thấp đầu, không dám ngẩng lên. Nét ửng hồng trên má, bên tai cũng biến mất không thấy gì nữa. Nhưng lúc rồi đi vẫn không cam lòng nhìn thoáng qua khuôn mặt tuấn mỹ của Vũ Văn Mặc. Nhưng ánh mắt hân từ đầu đến cuối cũng chưa từng lướt qua nàng.

Hai người vừa rời khỏi Mai viên, Thẩm Oánh bắt an nói:

— Nhị tỷ, bây giờ nên làm gì?

Vũ Văn Mặc đã từ chối một cách rõ ràng, như vậy, chỗ Mộ Dung Thu đã không thể theo tiếp. Chẳng lẽ nàng thật sự phải gả cho Đồ đại thiếu gia sao?

— Còn có thể làm sao bây giờ? Người vẫn nên quay về phủ tế tướng đi.

Thẩm trắc phi thờ dãi, nói. Nghiến răng nghiến lợi, chỉ cần có Mộ Dung Thu ở phủ Nam Dương Vương một ngày, nàng cũng đừng nghĩ đạt được ước muốn.

Thẩm Oánh hoảng hốt.

— Nhị tỷ, muội không muốn về, thật sự không muốn quay về.

Nghe nói Đồ đại thiếu gia kia đối với nữ nhân không dịu dàng chút nào, hơn nữa tướng mạo giống như trộm cướp, sao có thể so được với thể từ Vũ Văn Hạo hay Nam Dương Vương?

— Tam muội, người đã không có lựa chọn, vẫn nên ngoan ngoãn trở về chờ đợi. Nhị tỷ sẽ chuẩn bị cho người một phần đồ cưới, cho dù người đến Đồ gia cũng tuyệt đối sẽ không chịu thiệt.

Thẩm trắc phi vừa đi vừa nói chuyện. Vì đang có chuyện trong lòng nên nàng không nhìn thấy sắc mặt Thẩm Oánh đột nhiên trở nên ngoan độc.

Thẩm Oánh vẫn chưa đáp lại, mà là oán độc nhìn Thẩm trắc phi phía sau lưng. Đầu đã đi tới bước này lại bảo nàng từ bỏ! Thẩm Nhu coi nàng là gì? Thẩm Oánh không khỏi cảm thấy căm hận ngập lòng. Từ nhỏ đến lớn, thứ nữ duy nhất của phủ tế tướng như nàng đây đã phải cố công lấy lòng hai vị đích tỷ, coi hai người như chủ tử mà hầu hạ. Vốn tưởng rằng sự cần trọng đó có thể đổi lại cho mình một phần hồi báo. Ai ngờ... Không có gì cả!

Dựa vào cái gì? Hai người đó có thể hưởng thụ vinh hoa phú quý, mà nàng chỉ có thể gả cho Đồ đại thiếu gia chịu khổ? Không công bằng! Điều này thật sự là quá mức không công bằng.

...

Mộ Dung Thu theo Vũ Văn Mặc vào trong.

Vừa đóng cửa lại, Vũ Văn Mặc lập tức quay đầu nói với Mộ Dung Thu:

— Mộ Dung Thu, nàng nói bây giờ bôn vương nên làm sao với nàng mới được đây?

Giọng điệu chất vấn, khí thế bức người, lời nói mạnh mẽ bá đạo. Hoàn toàn khác thái độ cầu xin lúc trước.

Mộ Dung Thu cau mày tránh ánh mắt hân, thờ dãi một tiếng nói:

— Thần thiếp chưa bao giờ nghĩ tới thay đổi suy nghĩ của gia. Gia có từng đòi gộc độ để nhận nhận chưa? Nếu người không cách nào chấp nhận ý nghĩ vớ vẩn đó của thần thiếp, thì tương tự như thể, thần thiếp cũng không thể chấp nhận ý tưởng của người. Tin rằng gia là một người có chí hướng, cũng rất bác ái, khiến người từ bỏ việc hưởng thụ tề nhân chi phúc (*kiểu vợ con đồng đức ầy mà*) là thần thiếp gượng ép. Vì vậy, gia không cần phải thấy khó xử.

Nàng đi về phía trước hai bước, chỉ cách hân có một bước ngắn, không ngại đối diện ánh nhìn gay gắt lạnh hơn của hân, nói tiếp:

— Huống hồ thần thiếp cùng lâm cùng chi là một phụ nhân, mà vương gia không thiếu nhất ... chính là nữ nhân.

Đôi mắt mòng của Vũ Văn Mặc眯 chặt thành một đường thẳng. Trong nháy mắt con người đen bùng lên tia sáng lạnh như băng. Cơ hồ như nàng vừa dứt lời, hân cũng cảm giác được trái tim phịch một tiếng, đau đớn kịch liệt! Nhìn ánh mắt của nàng càng ngày càng phức tạp, giọng nói đột nhiên trầm xuống

— Nếu bôn vương chính là phạm phu tục tử, là một người bình thường nơi thôn dã, có lẽ sẽ cho nàng điều nàng muốn. Nhưng ... Bôn vương không phải.

Nghe vậy, mới đầu Mộ Dung Thu rất kinh ngạc, trong lòng bỗng rung động, không thể tin nhìn hân. Chợt nghe bốn chữ sau của hân, nhất thời, bên môi nở rộ nụ cười tươi tắn, xán lạn vô cùng.

Nhìn nàng không thêm quan tâm tới nụ cười xán lạn, Vũ Văn Mặc cảm giác trái tim bị người khoét mạnh. Đau đớn nhức nhối khiến hân nghẹn lời lần đó lại xuất hiện, so với trước còn gấp ngàn lần. Hân vậy mà lại muốn ôm nàng vào lòng, thoát khỏi lý trí nói cho nàng biết, hân sẽ! Hân nhất định sẽ! Nhưng ...

— Gia tìm thần thiếp còn có việc sao?

Ngay tại lúc hân ý loạn tình mê, đau đớn từ tận trái tim khiến hân đánh mất lý trí thì bên tai truyền đến lời nói khe khẽ của nàng.

Vũ Văn Mặc thu hồi ánh mắt sâu thẳm nhìn hồ nước, đi thẳng đến thư án, lấy ra một tờ giấy từ trong người đặt trước mặt Mộ Dung Thu.

Mộ Dung Thu hơi nhíu mày, không hiểu Vũ Văn Mặc làm vậy là ý gì.

— Xem thư đây là cái gì. Triệu Sơ nói, có lẽ nàng hiểu được.

Vũ Văn Mặc mở tờ giấy trải lên mặt bàn, dùng sách vở để hai mép để khỏi bay.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu cúi đầu nhìn sang. Đập vào mắt nàng lại là Anh văn! Hơn nữa còn là một loạt các ô vuông ngang dọc giao nhau, bên trong điểm mấy kí tự tiếng Anh như kiểu từ khóa.

Đây không phải là trò chơi ô chữ mà người hiện đại thích sao? Chỉ có điều là thay bằng Anh văn mà thôi!

Vũ Văn Mặc lấy được cái này từ đâu?

— Đây là chữ Tây Vực. Tuy Triệu Sơ biết được một ít, nhưng lại có rất nhiều từ hân không hiểu. Mấy ô vuông ngang dọc không biết là để làm gì. Triệu Sơ và Tạ Nguyên xem xét hai ba ngày vẫn không hiểu được.

Vũ Văn Mặc trầm giọng nói. Ánh mắt của hân dừng trên những kí tự tiếng Anh, nhẹ cau mày.

Mộ Dung Thu gât gât đầu, cẩn thận nhìn mấy ô còn trống chưa điền trong bảng Anh văn. Với nàng mà nói, trò chơi điền từ cũng không khó, chính là, trong mơ hồ nàng phát hiện dường như thứ này có ẩn chứa một điều gì đó!

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 95

Edit: Hachong

Mộ Dung Thu ngồi xuống, hai mắt nhìn chăm chăm từng chữ cái tiếng Anh. Anh vẫn cũng như tiếng mẹ đẻ thứ hai của nàng, Mộ Dung Thu chỉ cần nhìn lướt qua đã có thể giải được những từ còn lại. Nàng cảm bút lông bắt đầu điền vào những ô còn trống.

Vũ Văn Mặc ngắm Mộ Dung Thu nghiêm túc như thể bỗng cảm thấy lúc này nàng rất đặc biệt, ánh mắt chuyên chú, hơn nữa còn hiểu được chữ của người Tây Vực mà không một người Đại Hoa nào biết. Nhưng, hắn lại cảm thấy rất xa lạ. Con người đen của Vũ Văn Mặc chợt lóe. Hắn nhìn vầng trán thông minh của nàng, trong lòng âm thầm đưa ra quyết định.

Trong khi hắn thất thần, Mộ Dung Thu đã điền những chữ còn lại vào hết các ô trống!

— Xong rồi!

Mộ Dung Thu buông bút lông, ngừng đầu chống lại con người sâu thẳm của Vũ Văn Mặc, cười nói.

Nàng xinh đẹp, tự tin như vậy! Con người đen của Vũ Văn Mặc lại sâu thêm mấy phần. Đường như bị mê hoặc bởi nụ cười rực rỡ của nàng, hắn cũng nhếch khóe môi, gật gật đầu.

— Cái này có nghĩa gì?

Mộ Dung Thu nhìn nụ cười của hắn có chút thất thần, sau khi nghe hỏi lập tức cúi đầu nhìn vào mảnh giấy. Lúc này nàng chỉ lo giải trò chơi ô chữ, cho nên cũng không để ý đọc mấy câu này.

Kết quả, sau khi nàng phiên dịch nghĩa của đoạn Anh văn đó, tươi cười bên môi bỗng tắt ngấm.

— Sao rồi?

Vũ Văn Mặc lại hỏi.

Mộ Dung Thu ngừng đầu nhìn Vũ Văn Mặc, thần sắc nặng nề lại lạnh lẽo.

— Cái này người lấy được ở đâu?

Vũ Văn Mặc nhanh chóng cau mày, nhìn chăm chăm Mộ Dung Thu, hỏi:

— Tại sao lại hỏi như vậy?

— Nếu những gì trong thư này là thật, như vậy phụ thân và những người trong phủ tướng quân đều là bị người khác hãm hại.

Mộ Dung Thu nhu mày lạnh giọng trả lời. Thư này đúng là do người Tây Vực viết, hơn nữa còn là tướng quân Tây Vực viết cho Thẩm tể tướng!

Nghe vậy, Vũ Văn Mặc kinh ngạc nhìn nàng, môi mím chặt khế mở.

— Thư này lấy được từ phủ tể tướng.

Hắn lăm cách nào cũng không nghĩ ra, đúng là rất ngoài ý muốn. Chẳng qua hắn chỉ thử một lần, lại thật không ngờ nàng thật sự có thể xem hiểu chữ Tây Vực, hơn nữa nhìn thái độ của nàng có vẻ như bức thư này có chứa tin tức quan trọng!

Quả thực như lời Triệu Sở nói, nàng tuyệt đối không phải là nữ tử bình thường! Chẳng lẽ, vì nàng không phải là nữ tử bình thường, cho nên nàng mới có những yêu cầu kia?

— Thì ra là thế. Đây là thư do tướng quân Tây Vực viết cho Thẩm tể tướng. Có điều tướng quân Tây Vực hình như đã đánh giá cao chỉ số thông minh của Thẩm tể tướng rồi, bức thư này có nhiều chỗ trống như vậy, nếu không phải là người hiểu rõ chữ Tây Vực, căn bản sẽ không giải được. Thẩm tể tướng chắc là không biết chữ Tây Vực nên không thể đoán được nội dung thư, thành ra mới không cất kỹ bức thư này như vậy, do đó gia mới dễ dàng tìm được.

Mộ Dung Thu nói với Vũ Văn Mặc.

Vũ Văn Mặc nhàu mày, vô cùng nghi ngờ:

— Ta chưa từng nghe nói Thẩm tể tướng biết chữ Tây Vực.

— Nội dung bức thư này là: tội thông đồng với địch phản quốc của phụ thân là giả, là do hoàng thượng có ý hãm hại. Mà trong lần giao chiến trước Tây Vực quốc đã phát hiện ra manh mối, sau đó bên tương kế tựu kế, giả vờ không biết gì. Về phần vì sao tướng quân Tây Vực phải viết một phong thư như vậy cho Thẩm tể tướng thì thần thiếp không rõ, trong thư cũng không đề cập đến.

Mộ Dung Thu trầm giọng giải thích. Tướng quân Tây Vực và Thẩm tể tướng giữ vai gì trong vụ án của Mộ Dung Thu? Hơn nữa, đây lại là thời không không có trong lịch sử, mà Tây Vực quốc đã biết trò chơi đoán chữ rồi sao? Hay là, người này cũng xuyên qua giếng nàng?

Thẩm tể tướng thật sự xem không hiểu phong thư này ư? Như vậy, sao phong thư này lại xuất hiện ở phủ tể tướng? Thư là bị Vũ Văn Mặc lấy đi, nhưng nếu để người có ý đồ lấy được thì sẽ thế nào? Chấn chấn lúc đó phong ba sẽ nổi lên. Cũng giống như sóng gió ở phủ tướng quân!

Mộ Dung Thu to gan đoán rằng, những điều trong thư là sự thật, nếu là do Hoàng Thượng gây nên thì rất dễ hiểu, tại sao căn cơ vững chắc ổn định như phủ tướng quân lại dễ dàng sụp đổ như vậy!

Nàng nhìn sang Vũ Văn Mặc, thấy trong mắt hắn không còn vẻ nghi hoặc như lúc này, chứng tỏ hắn cũng đã đoán được mọi chuyện!

— Thư này không thể giữ.

Mộ Dung Thu thu hồi tâm mắt, trầm giọng nói. Một khi thư này bị Hoàng Thượng nhìn thấy, nhất định sẽ dẫn tới họa sát thân.

Vũ Văn Mặc gật đầu, đem bức thư đốt cháy trên ngọn nến.

— Người cứ xem như chưa từng nhìn thấy bức thư này.

Vũ Văn Mặc trầm giọng nói. Kết cục của phủ tướng quân đã không thể thay đổi, lúc này nếu lấy chuyện này ra để lật lại án, không phải là lựa chọn sáng suốt. Huống hồ, bức thư này cũng không hoàn chỉnh.

Hơn nữa, hắn tuyệt không thể liên lụy đến người con gái trước mắt này. Một khi liên lụy đến nàng, sẽ khiến nàng lâm vào nguy hiểm.

— Vâng, thần thiếp đã hiểu.

Mộ Dung Thu gật đầu đáp. Dù sao cũng chỉ là một bức thư, nàng cũng không biết được bức thư này đến cuối cùng là ý gì, nếu nàng muốn dựa vào bức thư này mà phát hiện ra cái gì thì đúng là vọng tưởng. Thế nhưng, nhờ vậy nàng có thể xác định, lúc này giữa Vũ Văn Mặc và hoàng đế đã xuất hiện sóng ngầm.

Có lẽ, Vũ Văn Mặc đã có dã tâm.

Nhưng, theo nàng thì cũng không phải đơn giản như vậy.

Vũ Văn Mặc nhìn nàng lạnh nhạt lại tự tin, thông dong, cảm giác đau đớn nhức nhối vì chuyện bức thư vừa biến mất nay lại xuất hiện, lại dần dần trở nên quen thuộc đến nhập vào xương tủy.

Mộ Dung Thu không phải là người vô tâm, nàng rất miễn cảm lại cần thận. Nàng đã cảm giác được một hơi thở khác thường trong không khí, còn có tâm mắt nóng rực bao hàm tình cảm kìa của hắn. Trong lòng nàng thờ dài một tiếng, nếu như hắn chỉ là một người bình thường, có lẽ...

Đáng tiếc, hắn và nàng dường như không thể có cùng suy nghĩ và kiên trì với đối phương.

Nói nàng ích kỷ cũng được, nói hắn không thể thay đổi cũng không sai. Nàng thừa nhận mình ích kỷ. Nàng vẫn kiên trì với suy nghĩ của bản thân, tình nguyện cực khổ cả đời cũng tuyệt đối không để mình rơi vào tình cảnh đáng thương, vì đàn ông mà đầu đã cùng nữ nhân khác, dần dần đánh mất chính mình.

Nàng nghĩ, nàng đúng là ích kỷ.

Mộ Dung Thu xoay người đi lướt qua Vũ Văn Mặc, dừng lại trước cửa sổ đang đóng chặt.

Vũ Văn Mặc cau chặt đôi mày rậm, bàn tay thon dài trắng nõn chậm rãi nắm thành quyền, nhìn bóng lưng nàng vô cùng quen thuộc nhưng cũng rất xa lạ, đau đớn trong lòng càng sâu.

— Người tuyệt đối không phải Mộ Dung Thu. Người là ai?

Phía sau truyền đến âm thanh chất vấn của Vũ Văn Mặc, tuy là câu hỏi, nhưng lại hàm chứa sự khẳng định.

— Mộ Dung Thu thật sự sẽ không biết chữ Tây Vực, cũng không biết cách dùng bàn tính, lại càng không có đủ khả năng và trí tuệ giải quyết chuyện thiên tai ở Giang Bắc. Đồng thời nàng ta càng không có khí chất và phong thái như vậy, thân đang ở nhà giam nhưng vẫn vô cùng bình tĩnh, thật sự khiến cho nam tử phải hổ thẹn. Nàng ta cũng sẽ không thể chấp nhận mọi người nói mình bị chồng ruồng bỏ. Nhưng người như thế rất không giống người thường. Trên đời này tuyệt đối sẽ không có nữ tử nào so sánh được với người. Càng ngày người càng đặc biệt, càng ngày càng tỏa sáng.

Kháng cách ngày càng xa, khi hân vron tay muốn ôm nàng thì nàng lại cách hân xa như vậy.

Nàng khiến hân rung động, từ từ chiếm giữ lòng hân!

Bên tai truyền đến giọng nói trầm nhẹ của Vũ Văn Mặc, Mộ Dung Thu như có thể cảm giác được đôi tay đã sớm nắm thành quyền của hân đang run run.

Nàng quay mặt về phía cửa sổ, chậm rãi khép hờ đôi mắt. Nàng đứng là không phải Mộ Dung Thu. Nàng là linh hồn đến từ hiện đại, nàng tên Lộ Hiểu. Lộ Lộ. Xuân Hiểu Hiểu (*Buổi sáng mùa xuân-hình như định đáng gì đó đến bài thơ Xuân Hiểu của Mạnh Hạo Nhiên í*).

Nàng vừa định xoay người, xúc động muốn nói tất cả bí mật trong lòng cho hân biết.

— Cho dù người là ai, hiện tại người chính là Mộ Dung Thu. Bốn vương nhận định, người là Mộ Dung Thu. Là nữ nhân của Bốn vương.

Thần hình Mộ Dung Thu run lên.

Yên tĩnh, lại rất yên tĩnh.

Thật lâu sau, nàng xoay người nhìn Vũ Văn Mặc, dịu dàng cười nói:

— Cũng không còn sớm, để thần tiếp sai người chuẩn bị bữa tối.

Trái tim chấn động mạnh mẽ. Đau, đau, và đau... Sắc mặt Vũ Văn Mặc đột nhiên trắng bệch, cảm thấy nụ cười tươi tắn xán lạn của nàng càng thêm chói mắt.

Mộ Dung Thu đi ra phòng ngoài.

Chỉ còn một mình Vũ Văn Mặc đứng đó, hai nắm đấm chậm rãi buông ra, nghiêng đầu nhìn về phía bức thư đã bị đốt thành tro. Đau đớn trong mắt hân càng sâu thêm.

...

Hôm sau.

Sau khi dùng xong điểm tâm, Mộ Dung Thu đang ở gian trong xem sách y thì nghe bên ngoài có tiếng la hoảng hốt. Trong mơ hồ nàng nghe được âm thanh quen thuộc đã mấy ngày chưa gặp. Mộ Dung Thu tò mò buông sách y xuống.

Ngoài cửa bỗng nhiên vang lên tiếng Hồng Lăng.

— Vương phi, Văn Mai đã trở về!

Văn Mai? Mộ Dung Thu kinh ngạc, hai ngày nay xảy ra nhiều việc, thiếu chút nữa nàng đã quên luôn Văn Mai. Sao nàng ấy lại trở về? Chẳng lẽ có việc gì? Mộ Dung Thu vội vàng trả lời:

— Vào đi.

— Vương phi, nô tì đã trở về.

Văn Mai vừa mới vào nhà đã hướng về phía Mộ Dung Thu kêu lên. Đôi mắt nàng rung rung, có vẻ như gầy đi, làn da cũng hơi đen, nhưng dường như thành thực hơn không ít.

Mộ Dung Thu cười nói:

— Xem người kích động kia, trở về là tốt rồi.

— Mấy ngày nay nô tì luôn cố gắng thu xếp thỏa đáng những việc Vương phi giao cho. Hiện tại đã làm xong, nô tì lập tức trở về. Nô tì không biết mấy ngày nô tì không có ở đây, Vương phi có đủ người hầu hạ hay không nữa.

Văn Mai càng nói càng rơi lệ nhiều hơn. Mấy ngày nay nàng rất lo cho vương phi, chỉ sợ chuyện của phủ tướng quân làm cho vương phi không chịu nổi. Giờ nàng tận mắt nhìn thấy vương phi không có chuyện gì, lúc này mới yên tâm.

— Người nha đầu kia, chúng ta đều là những người trung tâm, đương nhiên là hầu hạ vương phi tận tâm tận lực rồi. Tuyệt đối sẽ không có chuyện gì xảy ra. Người chỉ biết lo lắng vô vẩn.

Hồng Lăng búng chóp mũi Văn Mai phì cười, phải nói mấy ngày nay bọn họ rất nhớ Văn Mai.

Thanh Bình che miệng cười nói:

— Văn Mai tỷ tỷ trở về thì tốt rồi, sau này có người lấy nước rửa mặt giùm muội rồi.

— Người vậy mà nói là nhớ ta sao? Nha đầu chết tiệt kia, sau này tự mình đi mà làm, ta sẽ không giúp người đâu!

Văn Mai bĩu môi cả giận nói.

— Không được! Văn Mai tỷ tỷ, người là tốt nhất, muội muội nhận sai còn không được sao?

Thanh Bình vẻ mặt đau khổ lắc lắc cánh tay Văn Mai, nũng nịu nói.

Văn Mai chịu không được sự tấn công của nàng, cười nói:

— Người, quý nghịch ngợm.

Nàng đưa mắt nhìn bốn phía, phát hiện không thấy Thu Cúc, lập tức hỏi:

— Thu Cúc đâu?

Nghe vậy, sắc mặt Thanh Bình thay đổi, lắc đầu:

— Chắc là bận chuyện gì rồi, một lát muội gặp sẽ nói cho nàng biết tỷ đã trở về.

Văn Mai cũng không nghĩ nhiều, cười gật đầu.

Mộ Dung Thu nhìn đám nha đầu cười cười nói nói, tâm tình nàng không tự chủ cũng tốt hơn nhiều. Chỉ là, nàng còn có nhiều chuyện muốn hỏi Văn Mai, cũng biết Văn Mai có rất nhiều chuyện muốn nói với mình. Nàng bèn nói với Hồng Lăng và Thanh Bình:

— Bốn vương phi có vài chuyện cần nói với Văn Mai, các người lui ra trước đi.

— Dạ.

Hồng Lăng và Thanh Bình vâng lời lập tức lui ra.

Chờ Hồng Lăng và Thanh Bình đi khỏi, Văn Mai liền quý phịch xuống, đập đầu hai cái mới dừng lại, nàng khóc nói:

— Vương phi, nô tì về trễ!

— Ngốc ạ.

Mộ Dung Thu biết hành động của nàng là có ý gì, lập tức nâng nàng dậy.

– Ngày đó nó ti luôn luôn ở ngoài cửa vương phủ chờ, nhưng không nhìn thấy vương phi. Sau đó nó ti thấy quan binh bao vây vương phủ, đưa người đi rồi nhốt vào đại lao. Nó tỳ hỏi thăm mới biết, đại tướng quân thông đồng với địch phản quốc, mọi người trong phủ tướng quân đều bị bắt. Nó ti vô cùng lo lắng, luôn luôn ở bên ngoài chờ tin tức. Sau khi nó ti biết vương phi đã trở lại vương phủ, nó ti cũng yên tâm. Nhưng nó ti cũng biết vương phi không có cơ hội rồi đi. Hiện tại là lúc vương phi cần nó ti nhất, làm sao nó ti có thể tiêu dao tự tại bên ngoài được? Đương nhiên sau khi nó ti thu xếp hết thấy mọi việc mới trở về giúp vương phi.

Vân Mai vừa chậm chậm đứng lên vừa nói:

Hiện tại vương phi bình yên vô sự, lo lắng trong lòng nàng cuối cùng cũng có thể thả lỏng. Vương phi là ân nhân cứu mạng cả nhà nàng! Nếu như không có vương phi, muội muội sẽ chết ở Đỗ phủ, giờ làm sao có thể ở Văn Thành sống thoải mái như vậy? Cha mẹ nàng cũng sẽ không thể ở Văn Thành quản lý son trang, lại không cần chịu đói, mỗi ngày còn có thịt để ăn.

Wương phi là ân nhân! Nàng sao có thể ở bên ngoài tiêu dao, mà để vương phi một mình chịu khổ trong vương phủ chứ?

– Thì ra là thế, nha đầu ngốc, bốn vương phi ở trong vương phủ tất nhiên là không có việc gì. Hiện tại người đã trở về, nếu muốn rời phủ đúng là khó như lên trời. Hiện nhi ôn chứ?

Mộ Dung Thu mỉm cười hỏi. Nha đầu Vân Mai là người thẳng tính, lòng trung thành không cần phải nói. Hiện tại nàng lo lắng nhất chính là Hiền nhi. Tính ra cũng hơn một tháng rồi nàng không gặp bé.

– Nó ti không sợ, chỉ cần có thể hầu hạ vương phi, đời này nó ti không còn gì hối hận. Tiểu thiếu gia ở Văn Thành rất tốt. Tiểu thiếu gia rất thích son trang, có mấy lần còn muốn cùng cha mẹ nó ti xuống ruộng làm việc nhà nông nữa kia. Bấy giờ muội muội nó ti đang chăm sóc tiểu thiếu gia, vương phi yên tâm. Nhưng mà tiểu thiếu gia luôn nhắc tới vương phi.

Vân Mai trả lời.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu biết Hiền nhi đã thích ứng cuộc sống ở Văn Thành, tảng đá trong lòng nàng cuối cùng cũng buông xuống, nàng nhìn Vân Mai cười nói:

– Vậy là tốt rồi.

So với cuộc sống người lữ ta gạt trong vương phủ thì cuộc sống tự do trong son trang mới thích hợp để Hiền nhi trưởng thành. Thế nhưng, hiện tại nàng tạm thời không dám có hành động nào. Tuy rằng nhiều ngày qua rất bình yên, không có động tĩnh gì nhưng bốn phía xung quanh vương phủ không biết có bao nhiêu ánh mắt đang canh chừng nàng. Bọn họ chờ thời cơ lấy mạng của nàng.

Vân Mai gật đầu một cái, cười nói:

– Mấy ngày trước tiểu thiếu gia còn xuống ruộng bắt mấy con ếch, nói là chờ vương phi đến, tiểu thiếu gia sẽ cho vương phi xem đó. Tiểu thiếu gia đúng là rất nhanh nhẹn.

– Thật ả? Ếch rất khó bắt được.

Mộ Dung Thu mở lớn hai mắt ngạc nhiên hỏi. Da ếch rất trơn không dễ bắt. Không ngờ Hiền nhi lại có thể bắt được. Nhớ lúc nàng còn sống ở nông thôn, vào buổi tối chỉ cần cầm đèn pin rơi vào con ếch, nó sẽ ngoan ngoãn bắt động, tùy ý nàng muốn làm gì thì làm, nhưng đáng tiếc, ở cổ đại này không có đèn pin.

– Đương vậy ả, tiểu thiếu gia bắt được mấy con. Nhưng mà tiểu thiếu gia lại nói ếch rất đáng thương nên lại thả đi.

Vân Mai gật đầu trả lời.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu không tự chủ được lại nở nụ cười, đây là tin tức tốt nhất trong mấy ngày qua nàng nghe được, cũng có thể làm cho nàng cười thật tâm.

Hai người lại hàn huyên một lát, sau đó Mộ Dung Thu dặn dò Vân Mai những việc cần chú ý rồi cho nàng lui xuống nghỉ ngơi.

Vào lúc cơm trưa, Hồng Lăng vào phòng, cảm thấy hơi khó mở miệng, nói:

– Bẩm vương phi, nó ti phát hiện Thu Cúc có vẻ không bình thường.

– Thu Cúc? Sao vậy?

Mộ Dung Thu nhíu mày hỏi, cẩn thận nghĩ đến mấy ngày trước khi nàng bị nhốt vào đại lao thì đã thấy Thu Cúc có gì đó bất thường, giống như trong lòng nàng ta đang lo lắng chuyện gì.

Hồng Lăng cau mày trả lời:

– Là Thanh Bình phát hiện Thu Cúc không bình thường. Thanh Bình nói, mấy ngày trước Thu Cúc luôn tìm cơ xuất phủ. Tuy rằng sau khi vương phi quay về, Thu Cúc cũng không đi nữa, nhưng dường như mỗi ngày nàng ấy đều dấy tâm sự. Nó ti cũng cảm thấy Thu Cúc không tận tâm như trước nữa.

– Vậy ả? Đùng đi hỏi Thu Cúc xảy ra chuyện gì, người hãy âm thầm dò hỏi một chút. Nếu Thu Cúc còn có gì khác thường thì đến báo cho bốn vương phi.

Mộ Dung Thu đáp.

Hồng Lăng lập tức đáp lại:

– Dạ, nó ti tuân mệnh.

– Bên Trúc viên có động tĩnh gì không?

Mộ Dung Thu hỏi tiếp. Hai ngày này bên Trúc viên lại không có động tĩnh gì, theo tính tình của Thẩm Oánh, nàng ta không muốn gả cho Đỗ đại thiếu gia, tất sẽ tìm mọi cách thoát thân. Hiện tại Vũ Văn Mặc cự tuyệt nàng ta ngay trước mặt mọi người, chắc chắn Thẩm trắc phi sẽ không vì Thẩm Oánh mà đi chọc giận Vũ Văn Mặc. Như vậy, Thẩm Oánh hẳn là sẽ có hành động. Bởi vì nàng phát hiện tính tỳ muội giữa Thẩm Oánh và Thẩm trắc phi cũng chẳng sâu nặng gì cho cam. Chỉ là quan hệ lợi dụng mà thôi.

– Hai ngày này Thẩm Tam tiểu thư vẫn ở Trúc viên chăm sóc Thẩm trắc phi. Nghe nói là nay mai sẽ quay lại phủ tể tướng.

Hồng Lăng trả lời.

Mộ Dung thu mỉm cười gật đầu:

– Ừ.

Bình tĩnh như vậy? Nàng thật chờ mong Thẩm Oánh sẽ mang lại cho nàng bất ngờ gì đây.

Trúc viên

Thẩm Oánh đỏ hoe mắt nói:

– Nhị tỳ, muội thật sự không muốn gả cho Đỗ đại thiếu gia.

Thẩm Trắc phi nằm trên giường tĩnh dưỡng không kiên nhẫn nữa mày. Mấy ngày nay trải qua không ít chuyện, nàng phải chịu rất nhiều kích thích, sự nhẫn nại lúc này cũng không còn bao nhiêu nữa, tiếng khóc của Thẩm Oánh càng làm cho nàng phiền lòng.

– Đùng khóc, thật ra Đỗ đại thiếu gia cũng không tệ. Dù sao người gả qua đó cũng là bình thường, hơn nữa có nhà mẹ đẻ làm chỗ dựa, người ở Đỗ phủ cũng sẽ không chịu thiệt. Hiện tại người cũng không thể tiếp tục ở lại vương phủ. Hôm qua người cũng đã thấy thái độ của vương gia rồi đó, hẳn sẽ không lấy người.

Nếu Vũ Văn Mặc thích Thẩm Oánh thì còn được, nàng có thể không đề ý sự phản đối Mộ Dung Thu mà đưa Thẩm Oánh vào phủ. Đáng tiếc, vương gia có vẻ như hơi chán ghét Thẩm Oánh, vì vậy, sao nàng dám đi chọc giận vương gia để giúp Thẩm Oánh chứ? Huống hồ, tuy rằng nàng không thể mang thai, nhưng sau này nàng cũng có thể nuôi dưỡng con của đám tiểu thiếp mà.

Nghe vậy, trong mắt Thẩm Oánh lệ tràn mi, cắn răng nhìn Thẩm trắc phi rồi lạng lẽ lau nước mắt.

Thẩm trắc phi lại nói tiếp:

– Người có trách thì trách Mộ Dung Thu đi. Nếu như không có ả, ta sẽ không rơi vào nông nỗi hôm nay, người cũng sẽ thuận theo tự nhiên mà vào vương phủ.

Thẩm Oánh cười lạnh từng cơn, thái độ này của Thẩm trắc phi chính là muốn nói mát với nàng! Càng khiến cho nàng thêm phần hận.

– Vâng, tỳ tỳ nói phải.

Thẩm Oánh gạt đầu trà lời, rừ mắt che giấu tia sáng lạnh lẽo cùng hận ý thoáng hiện.

Lúc này Thẩm trắc phi đã có dự định khác. Dù sao Thẩm Oánh cũng không còn tác dụng gì với nàng, như vậy, nàng phải nghĩ cách khác mới được.

Từ nhỏ Thẩm Oánh đã đi theo Thẩm trắc phi, nhìn thấy sự thay đổi đó đã đoán được trong lòng nàng ta đang nghĩ gì, trong lòng nàng không ngừng cười lạnh.

...

Buổi chiều, Thẩm Oánh vậy mà lại chủ động yêu cầu gặp Mộ Dung Thu.

Lúc này Mộ Dung Thu vừa mới ngủ trưa dậy. Hôm nay nàng ngồi đứng hai canh giờ. Gần đây hình như nàng càng ngày càng thích ngủ, còn có vẻ kén ăn. Mộ Dung Thu biết là không bình thường nhưng cũng không nghĩ ra vấn đề ở đâu, dù sao nàng cũng chỉ có thể tự kiểm tra cho mình, không thể đi tìm đại phu.

Sau khi biết Thẩm Oánh đến tìm mình, nàng bèn đi nhà bếp gặp nàng ta.

Vừa mới vào đã bị Thẩm Oánh yêu cầu cho mọi người lui ra. Mộ Dung Thu cười nhạt đồng ý.

Sau đó Thẩm Oánh lấy ra một lọ thuốc từ trong lòng đưa cho Mộ Dung Thu.

— Đây là của Thẩm trắc phi. Trước đây ta cũng không biết nó có tác dụng gì, sau đó ta đem thứ này ra phủ hỏi vài vị đại phu, xác định thuốc này có thể làm cho nữ tử sau khi hoan ái không thể có thai được.

Thẩm Oánh từ tốn nói.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu hơi kinh ngạc nhìn Thẩm Oánh, không thể không nói, những lời này của Thẩm Oánh thật khiến nàng ngoài ý muốn. Nàng cũng biết Thẩm Oánh sẽ nghĩ ra cách đối phó Thẩm trắc phi, nhưng nàng lại không nghĩ rằng Thẩm Oánh xuống tay ngoan độc như thế!

Đưa lọ thuốc này cho nàng, tuy rằng nàng đã nghi ngờ Thẩm trắc phi nhưng mãi không tìm được chứng cớ, hiện tại có vật này, chuyện kế tiếp sẽ dễ làm hơn.

Sau khi Thẩm Oánh nhìn Mộ Dung Thu một cái, lại nói tiếp:

— Ta cũng sớm đã tìm hiểu, Thẩm trắc phi thường xuyên sai nha hoàn Tú Ngọc bên cạnh nàng đi Hòa Nhân Đường mua thuốc từ Lưu chương quý.

Mộ Dung Thu ngoài ý muốn hơn nữa, không ngờ Thẩm Oánh lại biết nhiều chuyện của Thẩm trắc phi như vậy! Hơn nữa lúc này nàng lại đem tất cả mọi chuyện nói với nàng. Xem ra, Thẩm Oánh thật sự rất hận Thẩm trắc phi.

— Không biết Tam tiểu thư nói cho bốn vương phi biết những việc này là có ý gì?

Mộ Dung Thu miễn cưỡng tách trà, cười hỏi.

— Vương phi thông minh như vậy chắc đã sớm nhìn ra. Nếu ta đã nỗ lực đến thế, cuối cùng vẫn nhận được kết cục đáng buồn này, vậy thì ta có cần thủ hạ lưu tình không? Vương phi nên biết, Thẩm trắc phi đã âm thầm sử dụng những thủ đoạn gì để đối phó người. Hiện tại nàng ta không thể mang thai, mà nhà mẹ đẻ của vương phi lại xảy ra chuyện, người bên ngoài đang rất mong chờ kết cục của vương phi. Quý phi nương nương vì mặt mũi và thể diện của mình càng không thể khoan tay đứng nhìn. Tình cảnh của vương phi hiện tại là bốn bề thọ địch. Chứng cứ quan trọng thế này, ta tin rằng ở trong tay vương phi nhất định có thể phát huy tác dụng hơn là ta giữ.

Thẩm Oánh không còn đáng sợ một tiểu cô nương ôn nhu, hiền thực mà khác mọi gọi lên ý cười bày mưu tính kế và sự sáng khoái của việc báo thù.

Nhìn người không nên nhìn bề ngoài, cứ nhìn Thẩm Oánh trước mắt là biết! Nàng hiểu mình không thể tránh kết cục đã định sẵn, đương nhiên sẽ phản kích. May mà, Thẩm Oánh từ nhỏ đã bị Trầm quý phi và Thẩm trắc phi ức hiếp. Nàng đóng vai một muội tử đã nuôi nấng, hiện tại vẫn bị xem như một quân cờ, đương nhiên người nàng hận nhất vẫn là hai vị tỷ tỷ kia.

— Tam tiểu thư đã tặng cho bốn vương phi lễ vật quý giá như vậy, nếu bốn vương phi không hỏi đáp thì có vẻ như quá không biết điều.

Mộ Dung Thu thông dong cười nói.

Thẩm Oánh kinh ngạc nhìn Mộ Dung Thu.

Mộ Dung Thu cười khê:

— Đồ đại thiếu gia quả thật không phải người có thể phó thác chung thân. Nếu bốn vương phi là Tam tiểu thư, nhất định sẽ chọn một vị xuất sắc trong những người tham gia khoa cử năm nay. Tương lai làm phu nhân Trạng nguyên, so với làm bình thê hay tiểu thiếp nhà Hầu gia tốt hơn nhiều. Ngày sau vinh hoa phú quý càng không cần phải nói.

Kỷ thực nàng cũng không ghét Thẩm Oánh. Nàng hiểu được cuộc sống tranh đấu trong đại gia tộc là thế nào. Tình cảm của chị em Thẩm trắc phi trong lúc đó cũng chỉ là quan hệ lợi dụng. Sau khi bị Thẩm trắc phi lợi dụng xong rồi không lưu tình chút nào vứt bỏ, Thẩm Oánh cũng chỉ muốn phản kích mà thôi. Hơn nữa, sợ là trong mắt tỷ muội Thẩm quý phi, có lẽ Thẩm Oánh không khác nó tí cho lắm.

Nghe Mộ Dung Thu nói, trong mắt Thẩm Oánh chợt lóe tia sáng. Nàng chưa bao giờ nghĩ tới còn có khả năng này. Nếu nàng biết thì đã không tạm nhẫn nhượng vì lợi ích toàn cục, tùy ý Thẩm Nhu lợi dụng! Thẩm Oánh bỗng cảm thấy hành động hôm nay quả không sai, cũng đột nhiên cảm giác được Mộ Dung Thu, người âm ngoan độc ác trong mắt Thẩm trắc phi, thật ra cũng rất thiện lương. Vào lúc này chỉ cho nàng một lời đi tươi sáng. Thẩm Oánh lập tức đứng dậy cung kính hành lễ với Mộ Dung Thu:

— Oánh nhi tạ ơn vương phi.

Hai người nhìn nhau cười. Thẩm Oánh rời đi trong hi vọng. Mộ Dung Thu lập tức báo Văn Mai đi gọi Mã hộ vệ rồi đến Hòa Nhân Đường mời Lưu chương quý tới.

Sau khi dọn đồ xong, Mộ Dung Thu tiếp tục xem sách y, nàng muốn tìm hiểu nguyên nhân thích ngủ gần đây của mình. Mấy ngày trước nàng cũng không để ý lắm, chỉ cho rằng bản thân thích ngủ. Có lẽ sau khi từ đại lao trở về, vì thiếu ngủ nên nàng mới muốn ngủ thôi, nhưng việc này quả thật không bình thường như vậy.

— Vương phi, ăn chút điểm tâm đi. Đây là phòng bếp nhỏ vừa mới làm, rất thơm đấy ạ.

Thu Cúc bưng một đĩa điểm tâm đi tới.

Mộ Dung Thu buông sách y nhìn Thu Cúc. Mấy bà tử ở phòng bếp nhỏ càng ngày càng thích làm cái này cái kia. Điểm tâm làm ra mùi vị vô cùng thơm ngon. Thu Cúc vừa mới đặt đĩa xuống, nàng đã ngửi thấy mùi thơm rồi.

— Được.

Mộ Dung Thu cầm lấy một khối mai hoa cao đang muốn cho vào miệng, bỗng nhiên linh quang chợt lóe, nàng ngừng đầu nhìn về phía Thu Cúc, chậm chậm bỏ điểm tâm trong tay xuống.

Nhận thấy ánh mắt Mộ Dung Thu, Thu Cúc kinh ngạc nói:

— Sao vương phi không ăn?

— Hiện tại bốn vương phi không thấy ngon miệng, lát nữa sẽ ăn.

Mộ Dung Thu cười nói, ánh mắt như có như không đánh giá Thu Cúc. Trong đầu nàng nghĩ đến chuyện mấy ngày qua Thu Cúc khác thường, cũng nghĩ đến trong khoảng thời gian này mỗi ngày Thu Cúc đều đưa điểm tâm tới. Mà mỗi ngày nàng đều ăn một hai cái, bởi vì nàng rất thích điểm tâm, cũng bởi vì nàng đối với bốn nha hoàn vô cùng tin tưởng, chưa từng nghi ngờ.

Nhưng, lúc này nàng không thể không nghĩ nhiều.

Thu Cúc sợ run lên, thần sắc có hơi kích động, bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, vẻ mặt lại trở nên tự nhiên, lập tức cười trả lời:

— Dạ, nếu vương phi không muốn ăn điểm tâm, cảm thấy ngán, nó tí sẽ đi pha trà cho vương phi.

— Đi đi, đúng lúc bốn vương phi muốn dùng trà, pha trà Thiết Quan Âm hai ngày trước vương gia đưa tới đi.

Mộ Dung Thu gạt đầu trà lời, đồng thời thu hồi ánh mắt âm thầm đánh giá của nàng.

Thu Cúc vừa đi khỏi, Mộ Dung Thu lập tức đứng dậy, lấy ra trăm cái bằng bạc trên tóc, đâm lút vào khối điểm tâm trên bàn.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Quyển 1 - Chương 96

Mộ Dung Thu rút ngân châm ra, cẩn thận quan sát, phát hiện đầu cây ngân châm đã biến thành màu đen!

Quả nhiên có độc!

Mộ Dung Thu choáng váng. Nàng chưa từng nghĩ ngờ người bên cạnh. Nàng vẫn đối xử với họ rất tốt, nhưng thật không ngờ có một ngày mình sẽ bị phản bội. Nếu Thanh Bình và Hồng Lăng không phát hiện sự khác thường của Thu Cúc, nàng vẫn như trước không hề cảnh giác. Như vậy, nàng đã sớm mơ mơ màng màng bị người hại chết.

Đến tốt cùng là ai đang sai khiến Thu Cúc? Muốn lấy mạng nàng!

Nàng chuyển tầm mắt lên đĩa điểm tâm, ánh mắt bỗng trở nên vô cùng sắc bén.

Đúng lúc Hồng Lăng đi vào, Mộ Dung Thu lập tức sai Hồng Lăng đem điểm tâm xuống.

— Đem điểm tâm xuống đi, hôm nay bốn vương phi không thấy thêm ăn. Một lát nữa Thu Cúc pha trà xong, bảo nàng mang vào để đó là được. Bốn vương phi hơi mệt, nên đi nghỉ một lát.

— Vâng ạ.

Quả nhiên Hồng Lăng vừa ra khỏi phòng đã nhìn thấy Thu Cúc. Hồng Lăng nói lại những lời Mộ Dung Thu căn dặn với Thu Cúc.

Thu Cúc nhẹ tay nhẹ chân bước trả bước vào phòng, sau khi nhìn thoáng qua Mộ Dung Thu đang nằm nghỉ ngơi trên giường mới âm thầm nhẹ nhàng thờ ra, để ẩm trà xuống rồi ra ngoài.

Mộ Dung Thu lập tức mở mắt, nhìn thoáng qua ẩm trà. Nàng đứng dậy đi đến bàn trang điểm, từ trong ngăn kéo lấy ra một cây châm bạc, sau đó nhúng vào nước trà rồi nhấc lên. Đúng như dự đoán của nàng, đầu ngân châm đã biến thành màu đen! Quả nhiên có độc!

Trong khoảng thời gian này nàng luôn luôn xem sách y, đối với độc được tuy không thể nói là hiểu rõ, nhưng căn cứ vào thời gian ngân châm biến thành màu đen, nàng kết luận, đây là độc được mẫn tính!

Có vẻ như việc nàng thích ngủ chỉ mới xảy ra trong vòng mười ngày. Vậy thì có thể cho rằng, sau khi tiến cung trở về, vì Vũ Văn Mặc thông báo với mọi người nàng có thai nên mới bị người khác hạ độc.

Loại độc này tuy là độc mẫn tính, nhưng những thái y bắt mạch cho nàng tại sao không phát hiện ra? Hay là, do nàng uống thuốc giả mang thai nên đã áp chế một phần độc tính? Xem ra lần này nàng quả thật là có được tất có mất.

Sắp tới giờ cơm chiều, Mộ Dung Thu bảo Thanh Bình đến thư phòng mời Vũ Văn Mặc lát nữa đến dùng cơm, đêm nay nàng muốn đích thân xuống bếp.

Sau đó nàng tự mình đến phòng bếp nhỏ, lựa chọn vài nguyên liệu nấu ăn đơn giản, chỉ xào một ít rau. Hơn nữa nhóm bà tử ở phòng bếp nhỏ cũng làm thêm tám món ăn khác.

Khi nàng trở lại phòng, Vũ Văn Mặc đã đến.

— Hôm nay thần thiếp bỗng nhiên muốn ăn một ít thức ăn thanh đạm. Tuy cách làm rất đơn giản nhưng cũng có thể biến thành một món ăn với đầy đủ dưỡng chất. Vì thần thiếp nghĩ, mấy ngày nay gia luôn bận rộn, vất vả nên mới sai người đi mời gia đến dùng cơm chiều cùng thần thiếp.

Mộ Dung Thu ngồi xuống, nhìn Vũ Văn Mặc cười nói.

Vũ Văn Mặc mỉm cười gật đầu.

— Được.

Hắn cúi đầu nhìn lại, quả nhiên những món ăn hôm nay không giống mấy lần trước.

Mộ Dung Thu lần lượt giới thiệu:

— Đây cái đầu xào tỏi, đậu hủ Ma Bà ...

— Đậu hủ Ma Bà này tuy nhìn không bắt mắt, nhưng tuyệt đối sẽ không lạt miệng. Chi có điều sẽ hơi cay, gia có thể nếm thử.

Mộ Dung Thu cười, nói tiếp.

— Được, xem ra cũng khá ngon.

Bên mời Vũ Văn Mặc gọi lên nụ cười nhàn nhạt, trả lời. Trong lòng biết đêm nay nàng chủ động mời hắn đến nhất định là có việc, nhưng, thật hắn có chút nhớ hương vị thức ăn nàng làm.

Thu Cúc đứng một bên nhìn thấy Mộ Dung Thu và Vũ Văn Mặc nói chuyện hoà thuận vui vẻ, khẽ cắn môi dưới, đáy mắt có một tia không đành lòng.

Hồng Lăng một bên chia thức ăn, hầu hạ thận trọng, chu đáo.

Lúc này Văn Mai phụng mệnh xuất phủ làm việc cho Mộ Dung Thu đã trở lại. Nàng vừa vào phòng đã nhìn thấy Mộ Dung Thu và Vũ Văn Mặc cùng nhau ăn cơm, liền bất động thanh sắc dè dặt cúi đầu đứng một bên.

Vũ Văn Mặc nhận thấy có người đến, sau khi nhìn thấy là Văn Mai, lập tức nhìn về phía Mộ Dung Thu, trong mắt lóe lên vẻ vui mừng. Nàng ...

Sau buổi cơm tối, Mộ Dung Thu liền đứng lời nói ám chỉ cho Vũ Văn Mặc

— Gần đây mấy nhà đầu có làm rất nhiều y phục cho trẻ nhỏ. Bọn họ nói là chờ em bé sinh ra sẽ mặc. Thần thiếp nhìn cái nào cũng thấy đẹp nên muốn cho gia xem một chút.

Đây là nàng nói thật. Hồng Lăng và Thanh Bình có tay nghề may và thêu thùa rất tốt. Từ khi biết nàng có thai, lúc rảnh hai người bên may đồ, thêu hoa này nọ rất đẹp, khiến người khác vừa nhìn đã thích.

Nếu thật sự có thai, nàng thật muốn mặc cho con mình những bộ quần áo nhỏ xinh xắn này.

Tay cầm chén trà của Vũ Văn Mặc hơi dừng lại, đôi mắt sâu thẳm nhìn lướt qua Mộ Dung Thu, chậm chậm gật đầu:

— Được.

Đám nha hoàn hầu hạ trong phòng thấy Vũ Văn Mặc và Mộ Dung Thu nói nói cười cười, vui vẻ hoà thuận đều nở nụ cười vui vẻ vì Mộ Dung Thu.

Hai người chân trước vừa vào gian trong bên ngoài, bốn nha hoàn hai mặt nhìn nhau, sau đó đều hé môi cười khẽ. Khi Thu Cúc cúi đầu, tươi cười trên môi tắt lịm, trong mắt hiện lên vẻ thống khổ, cũng có thể nói là phản văn.

Vừa vào gian trong, Mộ Dung Thu lập tức đóng cửa lại, sau đó lấy ngân châm và trăm cái tóc dưới gối ra.

Vũ Văn Mặc không hiểu hành động của Mộ Dung Thu, nhưng vẫn cúi đầu nhìn hai vật trong tay nàng. Khi ánh mắt của hắn chạm đến màu đen trên đầu ngón châm và trăm bạc, nhất thời sắc mặt đại biến, đôi mày kiếm nhíu chặt, âm thanh lạnh lùng nói:

— Đây là thế nào?

— Thần thiếp trúng độc.

Mộ Dung Thu ngừng đầu nhìn hắn, vô cùng bình tĩnh trả lời.

Nghe vậy, thần hình Vũ Văn Mặc chấn động.

— Gia đừng lo lắng, đây là độc được mẫn tính. Gần đây bỗng dưng thần thiếp rất thích ngủ, cả người như không còn chút sức lực. Lúc đầu thần thiếp cho là do thời tiết, nhưng sau mới thấy có chỗ không thích hợp. Hôm nay thần thiếp lại phát hiện là do đại nha hoàn Thu Cúc bên cạnh thần thiếp hạ độc. Thần thiếp nghĩ là có người sau lưng sai khiến nàng. Độc này rất cực có nguy hiểm đến tính mạng không thì hiện giờ còn chưa biết.

Mộ Dung Thu cau mày trầm giọng nói.

Nhưng khi Vũ Văn Mặc nghe Mộ Dung Thu nói không biết độc này có gây nguy hiểm đến tính mạng hay không thì ngực hắn như bị chấn động, vô cùng đau đớn. Thần hình cũng lao đảo một chút.

— Bốn vương cho người đi mời đại phu.

Thấy hắn lo lắng cho nàng như thế, Mộ Dung Thu run lên một cái, vội vươn tay ngăn cản.

– Thần thiếp đã nghĩ, có dấu hiệu trúng độc là từ lần trước sau khi trong cung trở về. Sau lưng Thu Cúc chắc chắn có người sai khiến. Người dùng đánh rắn động cỏ. Nếu là độc được mẫn tính thì sẽ không phát tác nhanh. Huống hồ hôm nay Thu Cúc vẫn hạ độc, chắc là tạm thời thần thiếp không sao.

– Không được.

Vũ Văn Mặc kiên quyết bác bỏ, con người hẳn thăm trầm nhìn nàng chăm chăm không cho từ chối.

– Bỏn vương sẽ không để người mạo hiểm

Trong lòng Mộ Dung Thu lại run lên, nhủ này nhìn hẳn, chống lại ánh mắt kiên định nóng rực của hẳn, dần dần làm tan chảy sự hồ hững lạnh nhạt của nàng. Trong lòng Mộ Dung Thu như có một cảm giác xa lạ, nàng biết điều này nghĩa là gì! Nàng lập tức ép mình dời mắt, nghĩ điều vững vàng trả lời:

– Sợ là mới đại phu cũng vô dụng. Hai ngày trước không phải trong cung có vài thái y tới bắt mạch sao? Tất cả đều không phát hiện ra thần thiếp trúng độc. Thần thiếp đoán rằng, có lẽ là hai loại độc được tương khắc nhau, cho nên mới khiến thái y không phát hiện ra. Lúc này mới đại phu cũng không có tác dụng gì.

Lúc Vũ Văn Mặc chăm chăm mở đôi mắt đang khép hờ ra thì trong đó đã không còn vẻ lo lắng. Vừa rồi thế nhưng vì sợ mà hẳn lại đánh mất lý trí! Quả thật, lúc này cho dù có mới đại phu thì sao? Ngược lại còn đánh rắn động cỏ. Huống hồ, việc này có thể liên quan đến Hoàng Thượng, Trầm quý phi, hoặc là Thẩm trác phi.

– Việc này giao cho bỏn vương đi. Không quá hai ngày, bỏn vương sẽ khiến người hạ độc phải giao ra giải được.

Vũ Văn Mặc lạnh giọng nói.

– Vâng.

Mộ Dung Thu mỉm cười gật đầu. Việc này tốt nhất là giao cho Vũ Văn Mặc giải quyết. Dù sao nàng không có quyền thế và nhân lực để tự mình điều tra, vì vậy chỉ có thể dựa vào Vũ Văn Mặc.

Ánh mắt Vũ Văn Mặc mở to trên cái ghế nhỏ trên bàn trang điểm, bên trong có vài bộ quần áo be be xinh xinh đủ kiểu, theo hoa văn cũng rất đáng yêu. Hẳn từng bước qua, từ giữa đồng quần áo lấy ra một cái áo nhỏ. Hẳn phát hiện cái áo này lại tựa hồ chỉ lớn bằng một hai vòng bàn tay hẳn mà thôi, hẳn lập tức tò mò lật chuyển nhìn một chút.

Mộ Dung Thu lúc này mới hồi phục tinh thần nhìn về phía hẳn, thấy trong tay hẳn đang cầm cái áo nhỏ liền cười nói:

– Chẳng ai biết thần thiếp không mang thai, mấy cái này là các nha hoàn trong lúc rảnh rỗi làm ra đó.

– Mộ Dung Thu, sinh cho bỏn vương một tiểu thể tử đi.

Vũ Văn Mặc buông áo trẻ con xuống, đi tới trước mặt Mộ Dung Thu, nhanh chóng ôm lấy nàng. Trong lúc Mộ Dung Thu còn đang kinh ngạc, thì đôi môi có chút lạnh của hẳn đã phủ lên bờ môi đỏ mọng ẩm áp của nàng!

Nhẹ nhàng khẽ chạm, không mang theo tình dục, chỉ thuần khiết là môi chạm môi, hai gò má Mộ Dung Thu hiện lên một tầng mây đỏ.

Hắn dời miệng đi, dừng lại bên tai của nàng, thổi khí, lại nói:

– Sinh cho bỏn vương một tiểu thể tử đi.

Hơi thở của hẳn so với khỏe mới lạnh như băng nóng hơn rất nhiều, nhân lúc Mộ Dung Thu chưa kịp đề phòng mà trêu chọc. Thân hình Mộ Dung Thu khó tránh khỏi run lên một cái. Bất kể là kiếp trước hay kiếp này, nàng cũng chưa từng gần gũi một người nam nhân nào như vậy, lúc này càng khó tránh khỏi tạm thời mất đi lý trí.

Vũ Văn Mặc thấy nàng phản ứng như thế, rất hài lòng, nhếch môi cười khẽ. Khi hẳn đang muốn tiếp tục hôn nàng, bị hơi thở nam tử bá đạo xông vào xoang mũi, nhất thời, nàng bừng tỉnh khỏi mê man, lập tức nghiêng đầu né tránh, thừa dịp hẳn chưa phản ứng lại, rất nhanh rời khỏi vòng tay hẳn.

Hành động cự tuyệt của nàng khiến tươi cười dịu dàng như nước trong mắt hẳn lập tức biến mất.

Ngay tại lúc hẳn tức giận muốn rít gào, lại phát hiện hai má nàng đỏ ửng, hẳn có vẻ như nghĩ tới điều gì, nhất thời hết giận. Trong mắt hẳn lại có tươi cười.

Mộ Dung Thu kinh ngạc, sắc mặt hẳn sao lại thay đổi nhanh như thế? Vốn nàng cho là hẳn lại sẽ tức giận rồi đi, kết quả hẳn lại không giận mà còn cười!

– Bỏn vương thiếu chút nữa đã quên, Triệu Sơ tinh thông y thuật, lát nữa bỏn vương sẽ cho người đi mời hẳn đến bắt mạch cho người.

Vũ Văn Mặc ôn nhu nói.

Mộ Dung Thu vẫn còn kinh ngạc, khẽ nường đuôi mày. Hôm nay hẳn bị làm sao vậy? Thật là khó hiểu!

Đối mặt với nghi hoặc của Mộ Dung Thu, tâm tình Vũ Văn Mặc hiển nhiên thật tốt. Khi hẳn đi qua người Mộ Dung Thu, nàng rõ ràng thấy khỏe mắt hẳn hơi nường lên, bên môi gợi ý cười.

Mộ Dung Thu tự nhận mình không phải kẻ ngốc, nhưng lúc này nàng nghĩ mãi cũng không hiểu, nàng nghĩ ngờ hành động né tránh vừa rồi của mình có buồn cười hay không.

Lúc nửa đêm, vương phủ vô cùng yên tĩnh. Mộ Dung Thu đã cho đám người Hồng Lăng lui xuống, một mình nàng ngồi trong phòng xem sách y, đồng thời chờ Triệu Sơ đến. Hơn nữa, nàng cần phải cẩn thận suy nghĩ, làm thế nào để lợi dụng chuyện của Thẩm trác phi một cách có hiệu quả nhất! Sau khi Vũ Văn Mặc rời đi, Văn Mai đã đem tin tức báo cho nàng biết, đã xác định là Tú Ngọc gây nên! Hơn nữa việc này tuyệt đối không thể kinh động nhiều người, lúc thời cơ thích hợp nói ra, mới có thể khiến Thẩm trác phi trở tay không kịp, hơn nữa còn là một chiêu trúng đích.

Bỗng có tiếng gõ cửa.

Mộ Dung Thu lập tức buông đồ trên tay xuống, đứng dậy mở cửa.

Vũ Văn Mặc và Triệu Sơ cùng đứng trước cửa.

– Vào đi.

Mộ Dung Thu nói khẽ.

Hai người đồng thời gật đầu.

Sau khi vào phòng, Vũ Văn Mặc nói với Triệu Sơ:

– Người bắt mạch cho Vương phi đi.

Mộ Dung Thu đang ngồi một bên, nghe được lời của Vũ Văn Mặc bèn cười nói với người khoác trang phục màu trắng, hoa mỹ thong dong – Triệu Sơ:

– Lâm phiên Ngũ công tử.

– Mấy hôm nay ngoài việc thích ngủ thì Vương phi còn có dấu hiệu khác thường nào không?

Triệu Sơ gật gù gật đầu, kính cẩn hỏi.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu nhủ này suy nghĩ một lúc, sau đó trả lời:

– Không thấy thêm ăn nhưng lại rất thích ăn điểm tâm. Ngoài việc này ra, còn có quý thủy không bình thường, tháng này chưa đến.

Tháng trước quý thủy vừa qua khỏi, Vũ Văn Mặc liền tuyên bố với bên ngoài nàng có thai, mà tháng này đã trễ hơn mười ngày. Nàng vốn tưởng rằng là do nàng lo lắng nhiều việc nên làm cho quý thủy bị trễ.

Nàng nói bình thường, không có chút thận thủng. Đối với Mộ Dung Thu mà nói, thật ra cũng không có gì phải ngại, dù sao thân phận của Triệu Sơ lúc này chính là đại phu, việc nàng cần làm là phối hợp. Huống hồ ở hiện đại bác sĩ nam ở khoa phụ sản rất nhiều.

Khỏe mới Vũ Văn Mặc gật gù, ánh mắt cẩn thận đánh giá Mộ Dung Thu, xác định trên mặt Mộ Dung Thu không có vẻ ngượng ngùng, trong lòng hẳn cảm thấy rất khó chịu. Đây không phải là chuyện nữ tử cần giấu kín sao?

Triệu Sơ tuy rằng kiến thức y văn bác, hiểu biết về nữ tử cũng rất nhiều, nhưng hẳn chưa từng thấy cô gái nào mang đáng về tự nhiên, thong dong như người trước mắt. Đối mặt loại chuyện xấu hổ này rất bình tĩnh vô tư. Hơn nữa, cô gái trước mắt khiến nhiều người kinh ngạc, e ngại. E rằng thể gian hiểm có nữ tử nào bị được.

Mộ Dung Thu nhìn thần sắc hai người, bỗng nhiên ý thức được đây là cổ đại, nữ tử ở trước mặt nam tử phần lớn là ngưng ngưng, rất nhiều nữ tử tuy bị bệnh phụ khoa cũng xấu hổ không thể mở miệng, sợ người bản tán, làm cho bệnh tình ngày càng nặng thêm. Mà nàng không ngăn ngại chút nào nói ra, cũng khó trách làm cho Vũ Văn Mặc và Triệu Sơ ngạc nhiên như thế.

Mộ Dung Thu vỗ trán xấu hổ nở nụ cười, cố gắng làm trên mặt xuất hiện hai vết đỏ ửng, cúi thấp đầu hỏi:

— Có gì không ổn sao?

Triệu Sơ thu hồi vẻ kinh ngạc, nói với Mộ Dung Thu:

— Xin vương phi vươn tay, ta muốn bắt mạch.

Mộ Dung Thu gạt đầu, đưa cánh tay trắng nõn ra. Triệu Sơ đặt tay lên mạch tượng, tập trung suy nghĩ.

Thần sắc hân ngưng trọng (*nặng nề, nghiêm túc*) khiến cho lòng của nàng cũng trầm xuống, ngẩng đầu nhìn Vũ Văn Mặc.

Vũ Văn Mặc cũng khẩn trương không kém, nhận thấy ánh mắt nàng bên gạt đầu trấn an.

— Yên tâm, y thuật Triệu Sơ cao minh, cũng không thua Thái y trong cung đâu.

Nghe vậy, lo lắng trong lòng Mộ Dung Thu thoáng buông lỏng, không còn khẩn trương như vừa rồi.

Không lâu sau, Triệu Sơ thu tay, thần sắc thoáng ngưng trọng nhìn Mộ Dung Thu.

— Xin vương phi chuẩn bị tâm lý.

— Ngồi công tử cứ nói đừng ngại.

Nàng đã có chuẩn bị tâm lý. Mấy ngày nay xem sách y không phải vô ích, nàng biết độc được mẫn tính có đôi khi không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng lại làm cho người ta sống không bằng chết.

Ánh mắt Triệu Sơ phức tạp nghiêng đầu nhìn thoáng qua Vũ Văn Mặc, thấy Vũ Văn Mặc gạt gạt đầu. Sắc mặt Triệu Sơ có chút không đành lòng nói với Mộ Dung Thu:

— Đúng như vương phi đoán, đây là độc mẫn tính. Mà vương phi cũng đã sử dụng hơn mười ngày. Độc mẫn tính không nguy hiểm đến tính mạng nhưng có khả năng sẽ khiến vương phi không thể mang thai.

— Cái gì?

Mộ Dung Thu và Vũ Văn Mặc cùng hoảng hốt kêu lên.

— Xin vương gia và vương phi đừng quá khẩn trương. May mà vương phi phát hiện sớm, nhưng độc đã thấm vào người, điều trị ba năm thì vương phi có thể mang thai.

Triệu Sơ trầm giọng trả lời.

Thần sắc Vũ Văn Mặc trầm xuống, ba năm mới có thể mang thai? Như vậy, kế hoạch của hắn không thể thực hiện được.

Mộ Dung Thu dường như không bị đã kích quá nhiều. Tuy rằng ba năm sau mới có thể mang thai, nhưng nếu so với cả đời không thể có con thì tốt hơn nhiều.

Tuy nhiên, lúc này Triệu Sơ và Vũ Văn Mặc có cùng nỗi lo, tuy rằng hiện tại Mộ Dung Thu chưa mang thai, nhưng căn cứ theo kế hoạch trước kia chỉ cần trong mấy ngày này nàng có thai thì được rồi. Kết quả không nghĩ rằng nàng bị người ta hạ độc.

— Còn nữa, mấy ngày này vạn lần không thể để người khác bắt mạch cho vương phi. Nếu không sẽ bị phát hiện vương phi vẫn chưa có thai.

— Không phải sau khi uống thuốc thì trong vòng mười ngày sẽ có mạch tượng như mang thai sao?

Mộ Dung Thu và Vũ Văn Mặc cùng hỏi.

— Đã không còn mạch tượng mang thai. Mà với tình trạng hiện tại của vương phi, nếu như tiếp tục dùng thuốc, chỉ sợ cả đời vô sinh.

Triệu Sơ lắc đầu trầm giọng nói.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu cũng biết phiền phức sắp đến. Người đứng sau lưng Thu Cúc nhất định sẽ tính được thời gian nàng say thai để đưa người đến bắt mạch! Tuy rằng nàng chưa mang thai nên không thể xảy thai, nhưng một khi bị phát hiện nàng không mang thai, như vậy, kết quả của nàng cũng sẽ giống như những nữ tử khác trong phủ tướng quân.

Đôi đồng tử đen kịt của Vũ Văn Mặc đột nhiên trầm xuống, nhủ thầm nhìn về phía Mộ Dung Thu.

Ba người đồng thời trầm mặc. Bọn họ đều biết phiền toái lớn nhất đã đến gần!

Bởi sắc trời đã tối, Triệu Sơ không thể tiếp tục ở lại trong phòng Mộ Dung Thu, mà Vũ Văn Mặc và Triệu Sơ có vẻ như cũng có chút việc cần trao đổi, hai người bên cùng rời đi. Chắc chắn đêm nay ba người bọn họ đều không cách nào đi vào giấc ngủ.

Ngày hôm sau.

Mộ Dung Thu không chợp mắt cả đêm, nàng tận dụng thời gian nghỉ cách thoát thân. Kê núp trong bóng tối quan sát nàng mấy ngày nay cũng rất yên tĩnh, hoặc là ở sau lưng âm thầm sử dụng ám chiêu với nàng, không thể tưởng tượng được người đó lại có tâm tư thâm trầm như vậy, có thể mua chuộc được người bên cạnh.

— Vương phi, hôm nay người muốn ăn điểm tâm gì? Phòng bếp nhỏ làm mấy thứ cháo, bánh ngọt, còn có canh và bánh bao hấp.

Việc hầu hạ cơm nước cho nàng chủ yếu do hai người Thu Cúc và Hồng Lăng đảm nhận, nên hôm nay lúc Mộ Dung Thu đang rửa mặt chải đầu, Thu Cúc liền tới hỏi.

Đôi mắt Mộ Dung Thu chợt lóe lên, cười nói:

— Bảo Hồng Lăng đi lo liệu đi. Thu Cúc, người ở lại hầu hạ bốn vương phi trang điểm.

Nghe vậy, Thu Cúc thoáng chần chờ, nhưng vẫn gạt đầu đi đến trước mặt Mộ Dung Thu.

Mộ Dung Thu nhìn qua gương đồng, tuy rằng không nhìn rõ biểu tình của Thu Cúc nhưng từ động tác, Mộ Dung Thu vẫn nhìn ra được vẻ chần chờ của nàng ta. Nhìn không được, trong lòng Mộ Dung Thu chợt lạnh.

— Hôm nay Vương phi muốn mặc trang phục màu gì?

Thu Cúc đi đến phía trước nàng hỏi.

Lúc Mộ Dung Thu đang muốn trả lời, chợt nghe bên ngoài Thanh Bình lớn tiếng nói:

— Vương phi, Thăm trắc phi mời người đến Trúc viên ăn điểm tâm, nghe nói sáng sớm hôm nay Quý phi nương nương đã đến vương phủ.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 97

Nghe vậy, Mộ Dung Thu chợt dừng tay, không phải Trầm quý phi đang có thai ư? Sao lại đến vương phủ sớm như thế?

Thu Cúc đứng sau lưng nàng nghe vậy, cây lược trong tay bỗng rơi xuống đất.

Ánh mắt Mộ Dung Thu nhận thấy sự khác thường của nàng ta, trong lòng vừa động, chẳng lẽ người mua chuộc Thu Cúc là Trầm quý phi? Nàng đột nhiên hiểu rõ (*nguyên văn là bình tĩnh đại ngộ*)! Trách không được Trầm quý phi, người vẫn muốn để Thăm trắc phi trở thành chính phi, mấy ngày nay không hề có động tĩnh, vốn cho rằng có thai nên tu tâm dưỡng tính, ai ngờ nàng ta âm thầm động tay chân, dùng thủ đoạn đánh lên sau lưng mình!

– Bỏn Vương phi đã biết. Người về nói lại với Thẩm trắc phi, cảm ơn ý tốt của nàng. Hôm nay bỏn Vương phi thấy không khoẻ nên không đến được.

– Vâng

Ngoài cửa Thanh Bình đáp.

Khóc mất Thu Cúc lên lên đánh giá Mộ Dung Thu, nghe nàng nói xong thì thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Qua gương đồng, Mộ Dung Thu quan sát từng hành động của Thu Cúc, nàng xoa huyết Thái Dương, giọng nói mang theo vẻ mệt mỏi.

– Thu Cúc, người cứ làm việc đi, bỏn Vương phi muốn ngủ thêm một lát.

– Vâng

Thu Cúc hơi khựng lại như không muốn đi, mang chút phức tạp nhìn về phía Mộ Dung Thu, thấy trên trán nàng hiện vẻ mệt mỏi nên chỉ có thể buông lược ra khỏi phòng.

– Vậy Vương phi nghỉ ngơi, nô tì cáo lui.

Đang bận bịu một bên, Vân Mai thấy Mộ Dung Thu muốn nghỉ ngơi còn Thu Cúc cũng đã rời đi bèn dọn dẹp chậu nước muốn lui xuống theo.

Thấy thế Mộ Dung Thu bèn cản lại:

– Vân Mai, người không cần đi. Bỏn Vương phi có việc cần người làm.

– Vâng

Vân Mai lập tức buông đồ trong tay đi đến trước mặt Mộ Dung Thu, cung kính chờ lệnh Mộ Dung Thu.

– Người đi nói với Mã hộ vệ cùng xuất phủ đến Hòa Nhân Đường mời Lưu chương quầy đến. Đồng thời tìm cách lừa muội muội của Tú Ngọc đang làm việc trong phủ tế tướng ra, đưa hai người này cùng về vương phủ.

Mộ Dung Thu khép hờ mắt, lạnh giọng dặn dò.

Vân Mai lập tức nhận lệnh:

– Vâng ạ.

– Người gọi Hồng Lăng tới giúp ta.

Mộ Dung Thu lại nói.

– Vâng ạ.

Không lâu sau, Hồng Lăng bước vào phòng.

Vừa vào, Hồng Lăng đã khẩn trương hỏi tới tấp:

– Hôm nay Vương phi lại không thoải mái ạ? Nếu không nô tì đi mời đại phu đến xem? À, hay là Vương phi ăn chút cháo trước đi.

Nghe mấy câu hỏi quan tâm của Hồng Lăng, trong lòng Mộ Dung Thu ảm áp, gật đầu cười nói:

– Được, lát nữa bỏn Vương phi sẽ ăn. Có điều bây giờ muốn dặn người vài chuyện.

– Vương phi cứ bảo ạ.

Hồng Lăng nghỉ hoặc nhìn Mộ Dung Thu. Đây là lần đầu tiên Vương phi nói chuyện thận trọng như thế với nàng. Hình như là chuyện rất quan trọng.

Mộ Dung Thu gật đầu, thần sắc trong trẻo nhưng lạnh lùng nói:

– Hôm nay người đừng làm gì hết, chỉ cần giám sát hành động của Thu Cúc. Nếu Thu Cúc muốn xuất phủ, bất kể làm cách nào người đều phải ngăn cản.

Nghe vậy, thần sắc Hồng Lăng nghiêm túc đáp ứng. Nàng không phải người ngu xuẩn, hai ngày nay Thu Cúc khác thường chắc chắn không đơn giản, vốn tưởng rằng do trong nhà có việc, nhưng nhìn thái độ của Vương phi, có vẻ không phải như thế.

– Lát nữa người đến Tiền viện chờ Vương gia hạ triều trở về, sau đó mời Vương gia đến Mai viên.

Mộ Dung Thu trầm giọng dặn dò.

– Vâng, nô tì đi làm ngay.

...

Trúc viên

– Cái gì? Thân mình Vương phi lại không thoải mái?

Thẩm trắc phi cũng sờ hỏi lại.

Tú Ngọc gật đầu:

– Vâng. Vừa rồi Thanh Bình có đến truyền lời. Nghe người trong Mai viên nói, mấy ngày nay tình thần Vương phi cũng không tốt.

Lần này không phải Mộ Dung Thu lại diễn trò chứ? Đã biết Thẩm quý phi đến đây, nàng ta không muốn đến để chịu thiệt bèn tìm lý do sao? Lập tức, trong lòng dâng lên hận ý.

Đối với hận ý của Thẩm trắc phi, Thẩm quý phi chỉ cười một cách đắc ý, quay đầu hướng người bên cạnh mình ra lệnh:

– Các người lui ra.

Thẩm trắc phi kinh ngạc nhìn Thẩm quý phi.

– Quý phi nương nương đây là ...?

Thẩm quý phi cười nhạt, vuốt ve móng tay được sơn cẩn thận, nhìn chén trà, chờ bọn nha hoàn trong phòng lui ra hết mới chậm rãi nghiêng đầu nhìn Thẩm trắc phi:

– Nhị muội có phải rất hận Mộ Dung Thu không?

– Vâng, nếu không có Mộ Dung Thu, ta cũng sẽ không thể rơi vào nông nỗi hôm nay!

Trong mắt Thẩm trắc phi tràn ngập hận ý, nắm chặt hai tay, gằn giọng trả lời. Nàng hận không thể khiến Mộ Dung Thu rơi vào kết cục như mình, say thai, đời này vĩnh viễn cũng không thể làm mẹ!

– Ha ha ha.

Thẩm quý phi đưa tay che miệng, cười khẽ một tiếng. Mấy ngày nay vì có thai, được chăm sóc rất cẩn thận nên da thịt càng óng ánh trong suốt hơn trước, lúc này chính là nở một nụ cười nhân nhật cũng đã đủ xinh đẹp loá mắt. So sánh thì Thẩm trắc phi vì mấy ngày nay sầu khổ không thôi, sắc mặt ảm đạm, dung mạo tiêu tụy đi nhiều, Thẩm trắc phi tự thấy ngượng ngùng cúi đầu.

Thẩm quý phi ngưng cười, nói:

– Báo ứng đã buông xuống trên đầu ả, tin rằng rất nhanh ả sẽ thống khổ.

– Nhị tỷ nói vậy là ý gì?

Thẩm trắc phi nheo mắt, câu nói của Thẩm quý phi có hàm ý khác, rõ ràng đã làm gì đó với Mộ Dung Thu!

Thẩm quý phi nhấp một ngụm trà, cầm lấy khăn lụa tinh xảo lau lau khóe miệng rồi mới trả lời:

– Bản cung đã sớm mua được đại nha hoàn hầu hạ bên người Mộ Dung Thu, mấy ngày nay luôn luôn hạ được được mẫn tính vào thức ăn của ả. Giờ cũng đã được mười ngày. Không lâu nữa thì độc tính sẽ phát tác.

– Hạ độc? Độc được trí mạng?

Thẩm trắc phi kinh hãi hỏi. Nếu như Mộ Dung Thu chết rồi, Vũ Văn Mặc nhất định sẽ không bỏ cuộc, sớm hay muộn sẽ tra được đến Thẩm quý phi!

– Nhị muội, người trở nên ngốc như thế từ khi nào? Bản cung sao lại tự chuốc lấy phiền phức? Cũng chỉ là độc được mẫn tính, làm cho Mộ Dung Thu say thai, sau này cũng không thể có con. Kể từ đó, ả cũng giống người, hiện thời lại không có nhà mẹ đẻ dựa vào, tương lai sẽ không thể cản đường Nhị muội. Chỉ cần sau này Nhị muội thông minh một chút, nạp cho Nam Dương Vương vào ả thiếp thành thật nghe lời, rồi nhận nuôi con trai bọn họ, sau này sẽ có thể hưởng thụ vinh hoa phú quý vô cùng.

Thẩm quý phi lãnh lạnh nhìn lướt qua Thẩm trắc phi, vừa lo lắng lại hơi chút khinh thường nói:

Nghe vậy, Thẩm trắc phi mờ lờ hai mắt.

– Cả đời vô sinh?

Mộ Dung Thu thật sự rơi vào kết cục như nàng? Nhưng nàng mơ hồ cảm thấy không hề chắc chắn. Mộ Dung Thu sẽ ngồi im để người khác tính kế như thế mà không hề hay biết gì sao?

– Điểm tâm xong thì nghỉ ngơi một chút, chúng ta phải đi Mai viên. Nếu không có bất ngờ gì xảy ra, ngày mai toàn bộ người trong kinh thành sẽ biết Mộ Dung Thu vì say thai mà không thể có con, đến lúc đó tuyệt đối Vũ Văn Mặc sẽ không có nghi ngờ gì, cũng chẳng còn lòng dạ nào bảo vệ Mộ Dung Thu.

Thẩm quý phi hít hai hơi, cười lạnh nói. Đây chính là thành quả nàng mất rất nhiều tâm tư tính kế mới có được, nếu không có gì ngoài ý muốn, hết thảy đều sẽ thuận lý thành chương (*theo lẽ tự nhiên mà có kết quả như mong đợi*).

Thẩm trắc phi sững sờ một lát, vui mừng nhìn về phía Thẩm quý phi:

– Đại tỷ, người thật tốt quá! Nếu không có đại tỷ, hiện thời muội thật không biết nên làm thế nào. Đến lúc đó kết cục nhất định sẽ thật thảm, vì phụ tử tướng mà thấy hổ thẹn.

Chi cần vừa nghĩ đến Mộ Dung Thu say thai, không thể có con. Thẩm trắc phi cảm thấy vô cùng thoải mái! Mộ Dung Thu rơi vào tình cảnh đó, Vũ Văn Mặc hẳn là sẽ không lại che chở Mộ Dung Thu phải không? Sơ suất để Mộ Dung Thu lạng yên không một tiếng động mang thai là chuyện thất bại nhất của nàng. Nàng năm nấy nữ nhân ở Trúc viên trong tầm tay, lại không coi chừng Mộ Dung Thu! May mà trời xanh có mắt.

Mai viên.

Mộ Dung Thu nằm trên giường, hai tay bắt chéo trên bụng, lòng bàn tay đầm mồ hôi. Tim nàng đập thành thịch. Thẩm quý phi đến vương phủ, nếu nàng đoán không sai, Trầm quý phi là tới thu lưới!

Lúc này, nàng gấp phai uy hiếp cực kì to lớn. Nếu không xử lý thỏa đáng, nàng đứng là chết không có chỗ chôn.

Triệu Sơ khai thuốc quả thật rất hữu dụng. Buổi sáng uống xong, giờ cũng không còn thấy buồn ngủ (*nguyên văn là bối rối*). Nàng mở to hai mắt nhìn đỉnh màn. Tuy thật khản trương nhưng nàng cũng không sợ hãi.

Ước chừng một canh giờ sau, khi nàng nghe được tiếng bẩm báo bên ngoài, sự thấp thòm trong lòng lập tức an ổn lại.

– Bẩm Vương phi, quý phi nương nương và Thẩm trắc phi tới thăm người.

Mộ Dung Thu ho nhẹ hai tiếng rồi nhẹ giọng trả lời:

– Mời họ vào đi.

– Vâng ạ.

Một lát sau, Thẩm quý phi và Thẩm trắc phi cùng vào gian trong.

Hai người nhìn thấy Mộ Dung Thu đang ngồi dựa vào cạnh giường, khuôn mặt tái nhợt, trong mắt bóng lờ sáng.

– Vương phi không khoẻ à? Sao không mời đại phu đến khám?

Thẩm quý phi lên tiếng trước, nhìn như vô cùng quan tâm nói.

Thẩm trắc phi không chịu thua kém, vài bước đã đến bên giường, sau khi ngồi xuống, trên mặt tràn ngập vẻ lo lắng.

– Nghe bọn nha đầu Mai viên nói, đã nhiều ngày thân mình tỷ tỷ không khoẻ, muội muội vốn định sớm đến thăm, có điều ngại sức khỏe muội muội không tốt. Không ngờ hôm nay sắc mặt tỷ tỷ càng tái nhợt. Muội muội lo lắng không thôi. Hiện thời tỷ tỷ cũng không phải chỉ có một người, trong bụng còn có tiểu thể tử của phủ Nam Dương Vương chúng ta nữa đó, chuyện gì cũng cần phải thật cẩn thận mới được.

– Tạ Thẩm trắc phi quan tâm. Chắc là do bốn Vương phi không nghỉ ngơi cẩn thận nên sắc mặt có vẻ hơi xanh xao, đừng quá lo lắng.

Mộ Dung Thu cười nhạt đáp lại, ở trên mặt của nàng không thấy chút bối rối nào.

– Bốn cung hiện cũng đang mang thai, biết nữ tử có thai rất khó đỡ. Nhất định phải dưỡng tốt thân mình, cho dù một chuyện nhỏ cũng phải cẩn thận, không thể qua loa được. Người vẫn nên nhanh chóng mời đại phu đến khám đi. Nếu người không tin tưởng đại phu bên ngoài, như vậy bốn cung sẽ nói với Hoàng Thượng một tiếng, kêu ngự y đến bắt mạch cho người được chứ?

Thẩm quý phi ngồi một bên, thân nhiên thưởng thức trà, thái độ kiêu căng nói.

Dường như nàng mở miệng là bỏ thí vô cùng to lớn, cao ngạo nhìn Mộ Dung Thu, đợi Mộ Dung Thu đối với nàng thiên ân vạn tạ.

Ai ngờ, Mộ Dung Thu lại lạnh nhạt từ chối:

– Thần thiếp không có chuyện gì. Nói đến nói đi cũng chỉ là nghỉ ngơi không tốt, cần ngủ một chút. Cần gì phải làm phiền ngự y trong cung chứ? Huống hồ bốn người nha đầu bên cạnh đều chăm sóc thần thiếp vô cùng tốt, không có sơ hở gì. Thần thiếp đã nhọc quý phi nương nương quan tâm lo lắng.

– Xem ra là bốn cung tự mình đa tình. Có điều sợ là trong lòng Vương phi có tâm sự khiến cho không cách nào yên giấc. Tuy rằng lúc này Vương phi không có nhà mẹ đẻ dựa vào, nhưng hiện thời trong bụng Vương phi có thể là trưởng tử của phủ Nam Dương Vương chúng ta đó. Chỉ cần Vương phi có thể sinh hạ trưởng tử vương phủ, tương lai vị trí Vương phi này nhất định an ổn. Có điều nếu là một cô nương, Vương phi cũng coi như là có phúc. Nhưng mà bốn cung từng nghe Hoàng Thượng nói, chính phi của Vương gia, Hầu gia nhất định phải là dòng dõi danh môn thế gia. Hiện thời nhà mẹ đẻ Vương phi đeo trên lưng tội danh thông đồng với địch phản quốc, sau này chắc chắn sẽ phải chịu muôn người chỉ trích. Bốn cung cũng là có lòng tốt, hi vọng Vương phi có thể chuẩn bị tâm lý trước.

Thẩm quý phi ngoài cười nhưng trong không cười, có chút vui sướng khi người gặp họa nói.

Thẩm trắc phi nghe vậy che miệng cười trộm, nên cười phụ họa nói:

– Quý phi nương nương đứng lo lắng, tỷ tỷ là người thông minh, có thể hiểu được ý tứ khuyên bảo trong lời của người. Dù sao ai cũng có thể nhìn ra, quý phi nương nương là vì tốt cho Vương phi.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu gần quá hóa cười, khóe miệng gợi lên tươi cười xán lạn đẹp mắt.

– Quý phi nương nương không cần lo lắng cho thiếp thân. Mấy ngày trước Thẩm trắc phi đã nói, nàng và thần thiếp tính như tỷ muội, phụ tử tướng coi như là nhà mẹ đẻ của thần thiếp. Vì vậy, ngày sau thần thiếp và phụ tử tướng nhất định vinh câu vinh (*càng chung vinh nhục*).

Thẩm quý phi lập tức hung hăng trợn mắt liếc nhìn Thẩm trắc phi một cái. Nó thật đúng là cái gì cũng có thể nói được! Quả thật là càng ngày càng ngốc. Nàng cười khan hai tiếng, già là cười nói:

– Nhị muội nói rất đúng. Phụ tử tướng cũng coi như là nhà mẹ đẻ của Vương phi. Nhưng bắt kể ra sao, tình thân là không cách nào chối bỏ. Nhà Mộ Dung dù sao cũng là nhà mẹ đẻ của người. Hiện thời Vương phi gần gũi với bốn cung và Nhị muội như thế, hai chúng ta không nghĩ nhiều nhưng nếu người ngoài nhìn vào còn nghĩ rằng Vương phi quên mất cội nguồn đó! Nếu phụ thân Vương phi biết, chắc chắn cũng sẽ oán trách Vương phi.

– Quý phi nương nương nói rất đúng. Vương phi không nên để cho người ngoài bàn tán. Nếu không đối với phủ Nam Dương Vương thật sự không phải chuyện tốt. Nghe nói đã nhiều ngày nay trong triều đình, Vương gia cũng bị người khác chỉ trích và cười nhạo.

Thẩm trắc phi lại phụ họa. Nói xong câu cuối, ánh mắt nhìn Mộ Dung Thu càng thêm khinh thường. Nếu nàng ta không có Vương gia che chở, hôm nay đã sớm rơi vào kết cục như những cô nương của phủ tướng quân kia, đã sớm chịu số phận bị ngón người chà đạp.

Mộ Dung Thu khép hờ mắt, ánh sáng lạnh hiện ra, tươi cười bên môi sâu thêm mấy phần, lời nói nhẹ nhàng băng qua trả lời:

– A? Từ trước tới nay bốn Vương phi coi trọng tình thân. Nhưng hôm nay, bốn Vương phi đã gả cho Vương gia, tất nhiên tại gia tông phụ, xuất giá tông phụ. Tuy rằng bốn Vương phi xuất thân từ Mộ Dung gia, nhưng hôm nay bốn Vương phi cũng đã theo họ của Vương gia. Về phần trên triều đình có người dám can đảm cười nhạo chỉ trích Vương gia, vậy cũng thật là chuyện vô cùng nực cười! Chẳng lẽ Đại Hoa quốc thay đổi luật lệ rồi ư? Hay là bọn quan viên triều đình đã quên mất tôn ti trật tự? Nếu đúng là như thế, bốn Vương phi không để ý mình đang bệnh, nhất định phải tiến cung tự mình hỏi Hoảng Thượng một chút, Đại Hoa quốc có thật đã thay đổi quy củ hay không?

Nghe vậy, Thẩm quý phi và Thẩm trắc phi bị tức đến nỗi sắc mặt xanh mét. Mộ Dung Thu này quả nhiên khó đối phó! Muốn chiếm ưu thế trong lời nói đúng là không dễ, không, phải nói là không có khả năng! Khó đối phó thì khó đối phó, nhưng cứ hễ các nàng muốn đào cho à một cái bẫy, à cũng muốn đào cái hố to buộc các nàng nhảy vào! Nếu không thận trọng để à tìm được sai lầm, vào trong miệng à sợ là cũng sẽ biến thành từ tội!

– Vương phi cũng thật là biết nói đùa. Có thể là do vừa rồi muội muội hình dung không đúng. Những quan viên kia nào dám bắt kính với Vương gia? Cũng chỉ là nói lại với Vương gia những lời bàn tán của dân chúng mà thôi.

Sắc mặt Thẩm trắc phi cực kỳ khó coi nói, lời lẽ vô cùng khó chịu.

Thẩm quý phi ngậm cười lạnh, tạm thời nằng cừ để cho Mộ Dung Thu vui vẻ một chút, rất nhanh nàng ta sẽ không còn cười được nữa!

– Đừng nói mấy chuyện này nữa. Hiện giờ quan trọng nhất chính là thân mình của Vương phi, tiểu thể từ ngàn vạn lần không thể có việc, nếu không thật đúng là chuyện lớn. Không được, bổn cung thấy sắc mặt Vương phi tái nhợt như thế, thật sự không thể yên tâm. Một lát bổn cung quay về sẽ cho ngự y trong cung sáng mai đến bắt mạch cho Vương phi, nhất định phải khám xem Vương phi đây là làm sao.

Nghe vậy, trong lòng Mộ Dung Thu lập bộp một tiếng. Nàng không khỏi nhìn về phía cửa, sao Vũ Văn Mặc còn chưa tới? Chuyện nàng dặn Văn Mai cũng không biết đã làm tới đâu rồi.

Nàng lặng lẽ dõi mắt, không chút gọn sáng nhìn về phía Thẩm quý phi, cười nói:

– Thần thiếp tạ ơn tâm ý đó của quý phi nương nương. Có điều còn chưa đến mức phải làm phiền ngự y trong cung. Hôm qua Vương gia đã nói, tối nay sẽ mời đại phu đến khám. Cũng không phải bệnh gì to tát, không nên lao sư động chúng (*làm lớn chuyện, kinh động mọi người*). Nếu để cho người khác biết, không hiểu sẽ nói thần thiếp như thế nào đâu.

Lúc này, Văn Mai và Hồng Lăng cùng tiến vào. Trong tay hai người cầm ấm trà và điểm tâm.

Văn Mai khẽ gật đầu với Mộ Dung Thu mà Hồng Lăng lại sắc mặt nặng nề lắc đầu.

Thấy Văn Mai gật đầu, thấp thòm trong lòng Mộ Dung Thu buống xuống một nửa, lại thấy vẻ mặt nặng nề của Hồng Lăng thì biết Vũ Văn Mặc chưa trở về! Nàng không tự chịu cau chặt mi. Trước đây vào giờ này Vũ Văn Mặc đã hạ triều trở về, sao hôm nay lại không thấy bóng dáng? Dự cảm bất thường trong lòng càng lúc càng mãnh liệt.

– Sao Vương phi lại luôn từ chối thế? Không cần nói nữa, hôm nay thì không kịp rồi, vậy ngày mai cứ để ngự y lại đây đi.

Thẩm quý phi lộ vẻ giận dữ hạ lệnh.

Khóe môi Thẩm trắc phi khẽ cong lên.

Suy nghĩ trong đầu Mộ Dung Thu chuyển động một lát. Nếu người ta đã khi dễ trên đầu trên cổ, ba lần bốn lượt muốn đập lên đầu nàng, ngày hôm nay sao nàng lại không ra tay khiến bọn họ biết hậu quả của việc hiếp đáp người khác bữa bãi (*nguyên văn là đại tiểu tiện, nghe ghê quá*) chứ!

Nàng ngồi bật dậy, tia sáng lạnh lẽo trong mắt bắn ra bốn phía nhìn về phía Thẩm trắc phi, phần nộ cao giọng quát:

– Thẩm trắc phi, ngươi có biết tội của ngươi không?

Thẩm trắc phi瑟瑟, suy nghĩ còn chưa bắt kịp. Mộ Dung Thu này lại giờ trở gì đây?

– Mộ Dung Thu, ngươi phát điên cái gì?

Thẩm quý phi cau mày trầm giọng chất vấn. Nàng tưởng Mộ Dung Thu có thể hiểu được tình trạng thân thể của bản thân, nghe được người khác muốn mời ngự y đến bắt mạch, nàng ta sợ sẽ rơi vào kết cục như mấy vị cô nương và bọn nha hoàn của phủ tướng quân, không dám chống đối nên mới phải giả ngây giả dại như vậy, muốn vòng vèo cho qua chuyện.

– Trẫm quý phi đừng sốt ruột, lát nữa thần thiếp sẽ cho người một lời giải thích rõ ràng. Mấy ngày trước đây, thần thiếp cảm thấy thân mình không thoải mái, luôn thích ngủ. Thiếp giặt mình hoảng hốt bèn mời đại phu đến khám và chữa bệnh. Chỉ là ngẫu nhiên thế nhưng lại tra được, có người hạ độc thần thiếp! Là độc được mẫn tính, nếu uống thêm mấy ngày nữa, đứa bé trong bụng thần thiếp sẽ khó giữ được. Cũng may là phát hiện sớm, đã nhiều ngày thần thiếp vẫn nghỉ ngơi điều trị, bảo vệ thai nhi trong bụng! Thần thiếp luôn cho rằng bản thân là người có tâm địa Bồ Tát, chưa từng tính kế hãm hại bất kì kẻ nào, đối đãi với ai cũng đều thật lòng. Thật không nghĩ đến lại có người muốn hại thần thiếp!

Mộ Dung thờ dài, cảm phần nói từng câu, từng câu. Ánh mắt qua lại giữa Thẩm quý phi và Thẩm trắc phi.

Thẩm quý phi kinh nghi (*kinh hãi và nghi ngờ*), không dám tin nhìn về phía nàng.

Mà Thẩm trắc phi lại là nhìn về phía Thẩm quý phi.

Nhìn tình hình này, trong lòng Mộ Dung Thu đã chắc chắn! Thật đúng là có liên quan đến Thẩm quý phi!

Nàng nói tiếp, giọng vô cùng lạnh lẽo:

– Thần thiếp không nghĩ cắt cõ kinh đào (*kiểu như đánh rắn động cỏ í*), luôn âm thầm quan sát, rồi cuộc cũng đã phát hiện người hạ độc! Thì ra người này lại là đại nha hoàn Thu Cúc hầu hạ bên người thần thiếp!

Lời vừa nói ra, Thẩm quý phi mang vẻ mặt khó tin, cau mày nhìn chằm chằm Mộ Dung Thu.

Sắc mặt Thẩm trắc phi trắng bệch, chăm chú nhìn Mộ Dung Thu. Không thể ngờ được Mộ Dung Thu không một tiếng động âm thầm làm nhiều chuyện như vậy!

Văn Mai và Hồng Lăng hai mặt nhìn nhau, trên mặt lộ vẻ kinh ngạc và bất bình. Thu Cúc lại đi hạ độc Vương phi!

– Mà người hạ độc lại là ...

Mộ Dung Thu dừng lại một chút, ánh mắt qua lại giữa Thẩm quý phi và Thẩm trắc phi, đưa tay, ngón trỏ lúc chỉ Thẩm quý phi, khi lại chuyển qua chỉ vào Thẩm trắc phi.

Thẩm quý phi cắn môi.

Thẩm trắc phi bắt an nhìn Mộ Dung Thu.

Trong nhà, không khí vô cùng yên tĩnh.

Mộ Dung Thu nhìn chằm chằm sự thay đổi sắc mặt của hai người, bỗng nhiên ngón tay đột ngột chỉ vào Thẩm trắc phi.

– Là người, Thẩm trắc phi!

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chám\)Net](http://EbookFull(chám)Net).

Quyển 1 - Chương 98

– Người cũng biết người đang nói cái gì?

Thần hình Thẩm trắc phi run rẩy kịch liệt, chỉ vào Mộ Dung Thu giận dữ quát lên. Chuyện này là Thẩm quý phi làm, sao bỗng nhiên lại đổ lên đầu nàng! Đây không phải là Mộ Dung Thu muốn nhân cơ hội đối phó nàng chứ?

Thẩm quý phi瑟瑟 sở dĩ chốc lát, nhìn ý tứ Mộ Dung Thu thì dường như Thu Cúc chưa khai nàng ra? Không ngờ nha đầu kia cũng rất thức thời! Có điều ... Nàng nhủ nhủ mày, nhìn thái độ của Mộ Dung Thu vẻ như muốn hướng về phía Nhu nhi, thế này thì không được!

Trong phòng, mấy nha đầu kinh hãi, thất thần nhìn Mộ Dung Thu, lại nhìn Thẩm trắc phi. Đặc biệt là Tú Ngọc, khuôn mặt nàng ta tràn ngập vẻ khó tin. Nàng luôn luôn hầu hạ bên cạnh Thẩm trắc phi, chuyện của Thẩm trắc phi hầu như do một tay nàng lo liệu. Mà nay nàng căn bản không biết chuyện này, vậy thì khẳng định Thẩm trắc phi không hề âm hại vương phi!

– Người dùng vu oan cho ta! Dù người là vương phi, người cũng không có quyền nói xấu ta. Hạ nhân phủ Nam Dương Vương người nào không biết tính của ta? Nói ta hại người, căn bản là chuyện vô lí!

Thẩm trắc phi khẽ lắc đầu chính nghĩa nói. Chuyện không làm tất nhiên có thể hiển ngang mà nói.

Mộ Dung Thư cười lạnh một tiếng:

– Thẩm trắc phi đừng vội tức giận như thế. Bốn vương phi đã có thể nói ra lời này, tất nhiên là phải có bằng chứng rồi. Nếu ăn nói bừa bãi, đừng nói Thẩm trắc phi không phục, chính là Vương gia, quý phi nương nương cũng sẽ không thể dễ dàng tha cho bốn vương phi.

Mộ Dung Thư vừa dứt lời, người khắp phòng đều nhìn nàng chăm chăm. Có bằng chứng ư?

Trong lòng Thẩm trắc phi lộ bộ một chút, nhìn về phía Thẩm quý phi, tim đập liên hồi, có chút hoảng hốt. Chẳng lẽ khi đại tỷ làm chuyện này lại dùng danh nghĩa của nàng?

Ánh mắt sắc bén, âm u của Thẩm quý phi nhìn Mộ Dung Thư chăm chăm, nàng biết lúc này nàng phải lên tiếng.

– Xem ra đã nhiều ngày tuy rằng thân thể vương phi không khỏe, vậy mà cũng không nhàn rồi.

– Lời ấy sai rồi. Nếu lúc quý phi nương nương tôn kính đang mang thai mà có người muốn hạ độc hại thai nhi, cũng tính toán cho người cả đời vô sinh, người còn có thể nói một cách nhẹ nhàng như thế không? Người có thể tùy ý cho kẻ tiểu nhân xấu xa kia tính kế sau lưng mình không? Quý phi nương nương khoan hồng độ lượng, tâm địa Bồ Tát, có lẽ sẽ không so đo cùng kẻ tiểu nhân hèn hạ vô sỉ kia. Nhưng thân thiếp là người rất hẹp hòi lại yêu con, đúng như lời quý phi nương nương vừa nói, hài nhi trong bụng thân thiếp vô cùng quan trọng, sao có thể mặc cho người khác làm hại?

Mộ Dung Thư cười lạnh nói.

Trong giọng nói mang đầy ý châm chọc chửi rủa khiến hai người Thẩm quý phi và Thẩm trắc phi biến sắc.

Mộ Dung Thư đưa mắt liếc hai người một cái, tiếp tục nói:

– May mà trời xanh có mắt, rất nhanh đã tra được người hại thân thiếp. Thế nhưng, hiển nhiên Thẩm trắc phi không chịu nhận tội, như vậy, bốn vương phi đành dẫn người vào gặp Thẩm trắc phi, không ngại đối chất một chút.

Thẩm trắc phi và Thẩm quý phi sững sốt, còn chưa nghĩ ra cách ứng phó, Mộ Dung Thư đã ra tay. Nếu để Thu Cúc khai ra Thẩm quý phi thì làm sao cho phải đây? Nhưng Thẩm trắc phi cũng không muốn đeo trên lưng tội danh ấy, nếu không chắc chắn rơi vào kết cục bị hù. Lúc này Thẩm quý phi lại vô cùng bình tĩnh, xem như đã nghĩ ra cách ứng đối.

– Văn Mai, đưa Lưu chương quỹ của Hoà Nhân Đường vào nhà hỏi vài chuyện.

Mộ Dung Thư từ trên giường đứng lên, Hồng Lăng thấy thế lập tức giúp nàng thay quần áo.

Lưu chương quỹ của Hoà Nhân Đường? Thẩm trắc phi hoảng hốt liếc nhìn Mộ Dung Thư, lại đưa mắt về phía Tú Ngọc. Tú Ngọc quá bất ngờ, sợ hãi nhìn về phía Văn Mai đã xoay người đi ra ngoài.

Sao có thể như thế? Sắc mặt Tú Ngọc bỗng trắng bệch. Nàng chắc chắn chuyện mua thuốc ở chỗ Lưu chương quỹ không bị người khác phát hiện! Mỗi khi ra ngoài mua thuốc, nàng đều vô cùng cẩn thận, sao hôm nay lại bị vương phi phát hiện?

Lúc này Thẩm quý phi lại vô cùng hoang mang, nàng dùng ánh mắt chất vấn nhìn Thẩm trắc phi.

Nếu nói vừa rồi Thẩm trắc phi tỏ ra thờ ơ lạnh nhạt với hành vi của Mộ Dung Thư thì giờ đây đã bắt đầu bối rối! Nàng biết Tú Ngọc là có mua bán với Lưu chương quỹ của Hoà Nhân Đường.

Đối lập với thái độ bất an của hai người, Mộ Dung Thư có vẻ quá mức vẫn đạm phong khinh (*nhẹ nhàng ung dung*).

Sau khi mặc quần áo chỉnh tề, nàng đứng trước bàn trang điểm xoay người nhìn về phía hai người:

– Quý phi nương nương, Thẩm trắc phi, chúng ta đi nhìn một chút, để xem thân thiếp có oan uổng Thẩm trắc phi hay không.

Nghe vậy, thân hình Thẩm trắc phi run lên, lúc đứng dậy hơi lảo đảo.

Mộ Dung Thư nhìn lướt qua sự kích động của nàng ta, cười nhạt nói:

– Thẩm trắc phi không cần sốt ruột, không chừng thật sự là hiểu lầm thì sao. Đừng nói Thẩm trắc phi cảm thấy phẫn nộ, chính bốn vương phi cũng không tin người sẽ làm chuyện này đâu.

Thân hình Thẩm trắc phi vừa đứng vững lại run lên.

– Còn không biết rõ là chuyện gì, Nam Dương vương phi vẫn không nên sớm đưa ra nhận định.

Thẩm quý phi cau mày lạnh giọng nói.

Mộ Dung Thư nhàu mày, khẽ cười một tiếng, cũng không nói nữa. Đi ở phía trước hai người, Hồng Lăng nhanh mắt, lập tức tiến đến đỡ nàng.

– Người canh chừng Thu Cúc tốt chứ?

Mộ Dung Thư dùng giọng nói chỉ hai người nghe được hỏi.

Hồng Lăng gật đầu.

– Nó tí để Thanh Bình canh chừng, đang chờ ở nhà kẻ, lúc này hẳn là nàng ta còn chưa biết chuyện xảy ra đâu.

Khi nàng bắt được Thu Cúc hạ độc trong thức ăn của Vương phi thì vô cùng cảm hận. Ngày thường Vương phi đối với các nàng vô cùng tốt, rất hiếm chủ tử nào được như thế. Vậy mà nàng ta lại phản bội vương phi! Cứ nghĩ đến là giận sôi lên.

Phía sau bọn họ, Thẩm quý phi và Thẩm trắc phi hai mặt nhìn nhau. Sắc mặt Thẩm trắc phi tái nhợt, thấp giọng dò hỏi:

– Đại tỷ, chuyện này phải làm sao đây?

– Rốt cuộc là người đã làm chuyện ngu xuẩn gì thế?

Thẩm quý phi hạ giọng, ánh mắt độc ác, lạnh giọng hỏi.

Thẩm trắc phi cắn răng.

– Sau khi gả vào phủ Nam Dương Vương ba tháng, bụng muội vẫn không có động tĩnh gì bèn tìm đại phu đến khám. Đại phu nói muội vốn thể hàn, cần điều dưỡng mới có thể có thai. Lúc ấy trong vương phủ cũng có thiếp, muội không thể để các ả cô con trước nên mới lên mua thuốc tránh thai cho bọn họ dùng.

Đấy cũng là lí do vì sao trong phủ không ai mang thai. Nước có sai lầm nhất của nàng là đã quên cho Mộ Dung Thư uống thuốc, mới khiến nàng ta có thai!

Có điều tuy nàng hơi lo lắng, nhưng cũng không đến nỗi hoảng loạn. Kết quả là Mộ Dung Thư muốn làm gì? Người hạ độc nàng ta là Thẩm quý phi, không phải nàng! Như vậy, sao Mộ Dung Thư có thể tìm được Lưu chương quỹ?

Nghe vậy, đôi mày Thẩm quý phi càng cau chặt... Ánh mắt lóe lên, nhìn Thẩm trắc phi, có chút tức giận, cắn răng thấp giọng mắng:

– Người thật là hồ đồ!

– Không phải đại tỷ cũng thế ư?

Thẩm trắc phi không chịu thua kém trả lời. Các nàng là kẻ tằm lạng người nữa cần đó thôi.

Thẩm quý phi cắn chặt răng, cúi đầu nhìn cái bụng bằng phẳng của mình. Hiện thời nàng có bầu, tất nhiên không thể mạo hiểm nữa. Nếu vạn bất đắc dĩ cũng chỉ có thể dùng thủ đoạn đặc biệt!

Nhà kẻ.

Ở trước cửa, Thu Cúc đứng mà trong lòng thấp thỏm không thôi. Từ sau hôm qua thì tâm thần nàng bắt đầu không yên, bây giờ nhìn thấy Lưu chương quỹ ở nhà kẻ, tuy rằng không biết là có chuyện gì nhưng tim của nàng càng đập nhanh hơn.

Đứng ở bên người Thu Cúc, Thanh Bình nhìn đáng vẻ tâm thần không yên của nàng, thấp giọng nói:

– Thu Cúc, trong khoảng thời gian này có phải người đã làm chuyện có lỗi với vương phi không?

Trong khoảng thời gian này Thu Cúc luôn tìm có ra phù, thần thần bí bí, cũng hầu hạ vương phi không tốt. Vừa rồi Hồng Lăng lại cố ý dận nạng, để nạng canh chừng Thu Cúc, cho nên nạng liền đoán là Thu Cúc đã làm chuyện có lỗi với vương phi.

Thu Cúc mở lớn hai mắt, vẻ ôn trọng của ngày xưa bay dấu mất, trên mặt thoáng chút hoảng loạn, không khỏi lên giọng nói:

— Thanh Bình, người có biết người đang nói cái gì không?

Thanh Bình cắn môi cúi đầu xuống không nói.

Trong lòng Thu Cúc vô cùng bất an, có vẻ như ngay cả Thanh Bình đều nhìn thấu, khôn khéo như vương phi chẳng lẽ không phát giác được sao? Nếu vương phi đã biết thì phải làm thế nào đây? Nạng do dự một chút, đến lúc cho là mình không nên ở lại thì lập tức nói:

— Thanh Bình, ta đi tiêu.

— Không được, vương phi sẽ đến ngay. Chờ Hồng Lăng tỷ tỷ lại đây người hãy đi.

Thanh Bình lập tức mở miệng ngăn cản.

— Ta rất vội. Và lại vương phi cũng không thể đến trong chốc lát. Ta đi rồi về ngay.

Thu Cúc gãi vờ muốn rời khỏi.

Thanh Bình giữ chặt cổ tay nạng, khuôn mặt thanh tú luôn luôn mang vẻ đáng yêu trở nên lạnh lùng.

— Ngày xưa Thu Cúc tỷ tỷ ôn trọng nhất, sao hôm nay lại vội vàng như thế? Thu Cúc tỷ tỷ đừng gấp, Thanh Bình nói, vương phi sẽ đến ngay. Nếu lúc này Thu Cúc tỷ tỷ bỏ đi, chẳng phải là thất trách ư?

Đang lúc Thu Cúc gần như tránh thoát Thanh Bình thì đoàn người Mộ Dung Thu đã đến. Sắc mặt nàng trắng bệch, trong lòng biết không cách nào thoát thân đành cúi đầu đứng im.

Từ xa Mộ Dung Thu đã nhìn thấy động tác nhỏ đó của Thu Cúc và Thanh Bình, khẽ nhếch môi, ẩn sau nụ cười rục rỏ là một tia lãnh ý.

Khi Thu Cúc cúi đầu cũng là lúc nhìn thấy Thẩm quý phi đi sau Mộ Dung Thu, lập tức khom người, trên mặt hiện ra vẻ bối rối.

Vì vậy lúc đoàn người đi tới trước cửa, Thu Cúc đang cúi gằm mặt, đầu sắp chạm ngực, không dám nhìn thẳng Mộ Dung Thu mà cũng không dám nhìn Thẩm quý phi đằng sau Mộ Dung Thu.

Thẩm quý phi lạnh lùng nhìn lướt qua Thu Cúc, đáy mắt hiện ra sát khí. Không ngờ nha đầu kia thật vô dụng! Chuyện đơn giản như vậy cũng làm không được! Nhìn đáng vẻ này thì hình như còn không biết chuyện gì xảy ra, hơn nữa Mộ Dung Thu dường như vẫn chưa thấm vào ta, trách không được Mộ Dung Thu tưởng Nhu nhi gây ra!

Sau khi ném cho Thu Cúc một ánh mắt cảnh cáo, Thẩm quý phi dòi tầm mắt, tảng đá lo lùng nảy giờ như rơi xuống đất. Chỉ cần Thu Cúc không mở miệng, như vậy hết thấy đều dễ rồi!

Tuy Thẩm trắc phi chưa hề gặp qua Lưu chương quý nhưng khi nhìn thấy một người đàn ông ngồi đợi trong nhà kẻ liên biết đó chính là ông ta! Lại bắt gặp Tú Ngọc biến sắc khi nhìn thấy người này thì trong lòng càng thêm chắc chắn!

— Sao cứ im lặng đứng ở cửa làm gì? Đều lên tiếng nói chuyện đi chứ.

Mộ Dung Thu quay đầu nhìn mấy người cười nói. Tiếp đó lại nói với Thu Cúc đang không ngừng run rẩy:

— Thu Cúc, vào nhà hầu hạ đi. Thanh Bình, người ở bên ngoài trông chừng.

— Vâng.

Thu Cúc và Thanh Bình cùng đáp. Thu Cúc rất không yên lòng. Hiện giờ nạng thật không biết là có chuyện gì, kết quả vương phi nghe phong thanh cái gì sao? Hoặc là vương phi cần bản cái gì cũng không biết, chẳng qua là nạng có tật giật mình?

Mỗi người một tâm tư tiến vào nhà kẻ.

Lưu chương quý đang đứng trà, vừa nhìn thấy đoàn người tiến vào thì đặt chén trà xuống, nhờ Mã hộ vệ bên cạnh nhắc nhở, lập tức đứng lên nói:

— Tiểu nhân tham kiến quý phi nương nương, Nam Dương vương phi, Thẩm trắc phi.

— Không cần đa lễ.

Ba người đồng thời đáp.

Khi Lưu chương quý ngẩng đầu nhìn thấy Tú Ngọc đứng phía sau Thẩm trắc phi thì nhất thời sững sờ.

Bất giác vẻ mặt của hắn, Mộ Dung Thu cười nhạt nói:

— Lưu chương quý ngồi xuống đi. Bốn vương phi mời người tới, chủ yếu là có chút nghi vấn muốn hỏi rõ ràng. Người chỉ cần nếu biết thì không được giấu diếm, vậy thì sẽ không bị liên lụy đến lao tù gì cả.

— Vâng. Tiểu nhân hiểu được.

Sau khi mọi người ngồi xuống, Mộ Dung Thu nhìn quanh bốn phía, ánh mắt mang ý cười rơi vào trên người Thẩm trắc phi, nói:

— Bốn vương phi không lẽ phi thời gian của mọi người, đi thẳng vào vấn đề vậy. Chuyện Thẩm trắc phi không thể mang thai chỉ sợ mọi người đều biết đúng không? Thế nhưng, nhìn lại vương phù trong ba năm nay, bốn người thiếp thất ở Bắc Viên cũng không có con cái gì, vốn tưởng do ít có cơ hội thụ tinh, cũng không ai nghĩ nhiều. Nhưng thật không ngờ, mọi chuyện đều không phải như thế. Thật ra là có người âm thầm kẻ đơn. Nếu bốn vương phi không nhớ lắm, một năm trước, Tam phu nhân từng có thai một lần, cũng không biết là nguyên nhân gì, thế nhưng thai nhi vừa ba tháng thì cũng là lúc không giữ được nữa.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 99

Giọng nạng nhàn nhạt, như không hề có lực uy hiếp, nhưng nghe vào tai Thẩm trắc phi lại giống như âm thanh của ma quỷ. Lòng như có một con thỏ không ngừng nhảy múa, nạng sợ hãi, thần hình run rẩy không ngừng.

Thẩm quý phi lại cúi đầu suy tư, không biết đang nghĩ gì.

Thu Cúc liếc nhìn Lưu chương quý, lòng bỗng nhiên lại lo lắng.

Hồng Lăng và Thanh Bình hai mặt nhìn nhau, mỗi mím chặt lại.

Tú Ngọc đang hoảng hốt lo sợ, thỉnh linh nghe Mộ Dung Thu nhắc tới chuyện đó, thần thể cũng không tự chủ được run rẩy dữ dội. Nhìn sang Lưu chương quý thấy hắn đang tò mò nhìn nạng, đột nhiên cảm thấy trời đất xoay chuyển!

Mộ Dung Thu âm thầm thu hết thần sắc mấy người bọn họ vào đáy mắt, bỗng nhiên chuyển đề tài, nói với Lưu chương quý:

— Nhìn đáng vẻ của Lưu chương quý hình như là có biết đại nhạ hoàn Tú Ngọc của phủ Nam Dương Vương chúng ta?

— Vâng. Tú Ngọc cô nương từng mua thuốc ở chỗ tiểu nhân, cũng dùng một số tiền lớn mua thuốc tiểu nhân, bảo tiểu nhân đừng nói việc này cho người khác. Trước đó tiểu nhân chưa đến Phủ Nam Dương Vương lần nào, cũng không biết Tú Ngọc cô nương là đại nhạ hoàn của phủ Nam Dương Vương.

Lưu chương quý cúi đầu cung kính trả lời. Khi tiến vào phủ Nam Dương Vương cũng là lúc hắn ý thức được không ổn. Hơn nữa cái gã Mã hộ vệ bên cạnh kia lại một sát khí, bắt đắc dĩ hắn buộc phải nói thật, đồng thời cũng chặt đứt một con đường phát tài.

— Ô? Cụ thể là thuốc gì?

Mộ Dung Thu khẽ nhếch môi, hơi hé ra đôi mắt đã trở nên lợi hại sắc bén như loài báo, nhẹ giọng hỏi:

Lưu chương quý do dự liếc nhìn Tú Ngọc đã kinh hoàng thất sắc, trầm giọng trả lời:

— Là mấy vị thuốc có tác dụng tránh thai như tử thảo, hoàng bách, khổ đĩnh trà...

Trong phòng nhất thời yên tĩnh không một tiếng động, mọi người như ngừng hô hấp, không dám thở mạnh.

Thẩm trắc phi chống tay lên ghế, sắc mặt tái nhợt chia vào Mộ Dung Thu, trong lòng hoảng hốt. Nàng cũng không biết Mộ Dung Thu âm thầm làm nhiều việc ở sau lưng mình như vậy!

— A? Nhị muội, nha đầu bên cạnh người này có tình lang phải không? Mới lên kút mua thuốc tránh thai như thế?

Người vừa vào nhà kẻ kẻ âm hơi lạnh tiếng, Thẩm quý phi, lúc này mở miệng. Ánh mắt sáng quắc của nàng nhìn về phía Thẩm trắc phi, tuy là câu hỏi nhưng trong ý tứ trong mắt lại là khẳng định.

Nghe vậy, hai mắt Thẩm trắc phi lập tức sáng lên, xoay người chỉ tay vào Tử Ngọc, lạnh lùng quát:

— Hay cho một á Tử Ngọc! Đấy chính là nha đầu hồi môn của ta, tại sao có thể làm chuyện đồi phong bại tục như thế! Người thật đúng là bôi tro trát trấu vào mặt ta! Khó trách hôm nay vương phi lại nói ta như thế, thì ra cũng tại người nha đầu này ở sau lưng làm việc đâm ô như thế.

Thân hình Tử Ngọc lao đảo lui ra sau, không thể tin nhìn về phía Thẩm trắc phi.

— Chủ tử, người đang nói cái gì? Nó ư ...

— Đùng có mà lại già mồm át lễ phải, ngày hôm nay ngay cả vương phi nhân từ nương tay, không truy cứu người tội đâm loạn vương phủ thì ta cũng không thể tha cho người.

Thẩm trắc phi lớn tiếng gầm lên, không cho Tử Ngọc cơ hội lên tiếng biện giải.

Thẩm quý phi hài lòng cười cười. Nhu nhu vẫn thật thông minh, phản ứng linh mẫn như thế.

Mộ Dung Thu nhìn Thẩm quý phi và Thẩm trắc phi kẻ xướng người họa, trong lòng cười lạnh, trên mặt vẫn không có biểu hiện gì.

— Thẩm trắc phi cũng không cần tức giận như thế. Nếu đúng là Tử Ngọc mua thuốc tránh thai cho mình dùng, nàng chính là phạm vào quy củ của vương phủ, bốn vương phi tất nhiên sẽ không dễ dàng buông tha.

Tử Ngọc sững sờ trong chốc lát, đã quên luôn việc giải thích.

— Thanh Bình, đưa Lưu chương quỹ xuất phủ.

Mộ Dung Thu trầm giọng ra lệnh.

— Vâng, Tiểu nhân cáo lui.

Sau khi Lưu chương quỹ đi khỏi, Mộ Dung Thu liền nhìn về phía Tử Ngọc, dưới ánh mắt khảm trương không thời của Thẩm trắc phi và Thẩm quý phi, từ tốn lên tiếng:

— Thẩm trắc phi nói người có tình lang, nếu đây là sự thật, vậy cho dù bốn vương phi không nghĩ trừng trị người cũng không có cách nào. Dù sao, quốc có quốc pháp, gia có gia quy, tội đâm loạn không thể xem nhẹ mà bỏ qua.

— Vương phi không cần thăm vấn cho chí công, lúc này muội muội mới chợt hiểu ra. Trách không được mấy ngày nay nha đầu Tử Ngọc kia luôn luôn tại tình thần hoảng hốt, thì ra là có tình lang.

Thẩm trắc phi lập tức mở miệng nói:

Bên này Thẩm quý phi quát lên:

— Người tới, đem nha đầu đâm đâm loạn vương phủ mang xuống, nhốt vào sãi phòng, chờ gia pháp xử trị!

Mấy nha đầu bà từ ngoài cửa lẫn Mã hộ vệ đứng ở góc phòng nghe vậy đều đồng loạt giương mắt nhìn về phía Mộ Dung Thu.

— Ha ha, quý phi nương nương đừng lo lắng. Tuy rằng đây là chuyện chẳng hay ho gì, có điều cũng nên cho người ta một cơ hội biện giải khỏi phải sao? Huống hồ, quý phi nương nương không nên tức giận, nói gì đi nữa đây cũng là chuyện riêng của phủ Nam Dương Vương, quý phi nương nương nếu giận dữ ảnh hưởng đến sức khỏe thì chẳng phải không tốt lắm?

Mộ Dung Thu cười khẽ một tiếng, ôn nhu nói:

Thẩm quý phi nữu chặt mị. Mộ Dung Thu nói là nàng xen vào việc của người khác? Còn cảnh cáo nàng đây là phủ Nam Dương Vương chứ không phải hoàng cung mà tùy ý nàng giương oai điều võ. Mỗi mấp mấp như muốn phản bác nhưng khi đối mặt với nụ cười nhạt bên khóe môi của Mộ Dung Thu thì buộc phải nuốt lời sắp nói vào trong.

— Tỷ tỷ không tin muội sao? Nếu chuyện này xảy ra với nha đầu bên người muội, vậy việc này đáng ra là phải để muội xử lý.

Thẩm trắc phi nhũ mày lạnh giọng nói. Tiếp đó quay đầu trừng mắt một cái cảnh cáo Tử Ngọc.

Mới vừa rồi Tử Ngọc còn hoang mang, không biết chuyện gì xảy ra, lúc này xem như hiểu rõ. Nghe Thẩm trắc phi nói xong, tâm lạnh không thôi. Vì tự bảo vệ mình mà Thẩm trắc phi lại có thể không tiếc lời tổn hại danh dự của nàng!

Mộ Dung Thu cười nhạt lắc đầu nói:

— Thân thể Thẩm trắc phi còn chưa hoàn toàn bình phục, nếu bốn vương phi đã tìm được chứng cứ thì chắc chắn có khả năng khiến những người không phục, muốn xảo biện nhằm chạy tội phải tâm phục khẩu phục. Thẩm trắc phi hãy yên tâm không cần nóng nẩy. Chuyện này cứ để cho bốn vương phi xử lý đi. Huống hồ, hiện tại Thẩm trắc phi cũng không thể rời đi đâu, về chuyện người hạ độc hại bốn vương phi, chờ xử lý Tử Ngọc xong, bốn vương phi còn muốn biết rõ ràng là có chuyện gì đó.

Thẩm trắc phi còn muốn nói tiếp, đã bị Mộ Dung Thu cản lại, không cho nàng cơ hội mở miệng. Nụ cười trên mặt Mộ Dung Thu chợt tắt, nhìn về phía Tử Ngọc, nghiêm khắc nói:

— Tử Ngọc, người mua nhiều thuốc tránh thai như vậy chắc cũng không phải là một mình người dùng chứ? Hoặc căn bản là chuẩn bị cho bốn vị phu nhân ở Bắc Viên dùng? Vì vậy họ mới có thể suốt ba năm ròng không hề mang thai. Phải không?

— Không phải, không phải nô tì.

Tử Ngọc quá sợ hãi lắc đầu, sợ tới mức miệng không rõ lắc đầu phản bác.

Thẩm trắc phi hai tay nắm chặt thành nắm, quát Tử Ngọc đây ý cảnh cáo:

— Tử Ngọc, nhưng chớ nói lung tung, nếu không liên lụy đến người nhà thì có hối hận cũng không kịp.

Nghe vậy, cả người Tử Ngọc nhẹ bẫng, hoàn toàn không còn chút sức ngồi sững trên mặt đất, nhưng vẫn liên tục lắc đầu:

— Không phải nô tì gây nên, thật không phải là nô tì gây nên.

Mộ Dung Thu hơi mở đôi mắt lạnh lẽo nhìn lướt qua Thẩm trắc phi, lại nhìn Tử Ngọc cười lạnh nói:

— Như vậy tức là người có tình lang? Nói đi, tình lang là ai?

— Nô tì không có tình lang, nô tì là bị người ...

Tử Ngọc gầy gù kêu lên, suýt đã nói ra đáp án, nhưng vừa nghĩ đến lời nói vừa rồi của Thẩm trắc phi lập tức ngậm miệng.

— Bốn vương phi nghe nói Tử Ngọc có một muội muội đang làm việc ở phòng bếp của phủ tể tướng. Ngày hôm nay bốn vương phi đã mời muội muội Tử Ngọc tới phủ Nam Dương Vương, lúc này đang nghỉ ngơi ở phòng bên cạnh. Lát nữa, nếu như còn có cơ hội, Tử Ngọc, có lẽ còn có thể gặp muội muội người lần cuối.

Mộ Dung Thu thần nhiên nói. Tươi cười vừa biến mất lại hiện lên môi.

Thẩm trắc phi kinh hãi, rốt cuộc ngồi không yên, đứng bật dậy. Thẩm quý phi ngừng đầu cau mày nhìn Mộ Dung Thu. Nàng phát hiện dù Nhu nhi có dùng hết tâm tư cũng tuyệt đối đầu không lại Mộ Dung Thu! Chỉ bằng phần tâm cơ bày mưu tính kế người khác trong âm lặng không một tiếng động này đã khiến cho Nhu nhi, thậm chí cả nàng đều không bì kịp.

Ngày hôm nay, chỉ e rằng Mộ Dung Thu muốn hoàn toàn vận ngã Nhu nhi! Thẩm quý phi khó xử dời tầm mắt, khẽ tiếp nàng nên làm thế nào mới có thể giữ được Nhu nhi, lại càng không liên lụy đến chính mình?

Tử Ngọc hoảng hốt, không thể tin ngừng đầu nhìn về phía Mộ Dung Thu :

— Vương phi!

– Nhấn nại của bốn vương phi có hạn, nếu không muốn chọc giận ta thì hãy khai thật đi. Có lẽ bốn vương phi vẫn sẽ cho người một con đường sống.

Mộ Dung Thu lạnh lùng nói.

Tú Ngọc chán chừ nhìn thoáng qua Thẩm trắc phi đang hoảng hốt, lại nhìn Thẩm quý phi một cái, cuối cùng sụp hai đầu gối quỳ xuống đất, hướng về phía Mộ Dung Thu dập đầu lay ba cái, khai ra sự thật:

– Cầu xin vương phi đừng khó xử muội muội nô tì, nô tì sẽ khai hết toàn bộ sự thật. Thật ra nô tì không có tình lang ...

– Tú Ngọc, ta là chủ tử của ngươi!

Sắc mặt Thẩm trắc phi tái mét, ngón tay mềm mại tức giận chỉ vào Tú Ngọc, giọng nói tàn nhẫn.

Tú Ngọc cắn chặt răng, cúi đầu gằm xuống đất, không nhìn tới sắc mặt đã hoảng loạn của Thẩm trắc phi, tiếp tục nói:

– Là Thẩm trắc phi sai nô tì mua thuốc tránh thai. Sau khi các vị phu nhân hầu hạ vương gia xong thì Thẩm trắc phi đều dặn nô tì đem thuốc tránh thai thêm vào cháo tổ yến, thậm chí bỏ vào cả bên trong các loại thuốc bổ cho bốn vị phu nhân dùng. Có một lần Tam phu nhân vẫn chưa dùng thuốc nên mới mang thai. Thẩm trắc phi không muốn để các phu nhân sinh con nối dõi của vương gia trước mình nên đã bỏ thuốc làm sảy thai vào thức ăn của Tam phu nhân. Thật sự tất cả đều là Thẩm trắc phi sai khiến nô tì đi làm.

Nói xong, nàng vẫn gục đầu trên đất, không dám ngẩng lên nhìn Thẩm trắc phi. Ngay cả vừa rồi Thẩm trắc phi vì tự bảo vệ mình mà nói xấu nàng, nhưng dù sao Thẩm trắc phi cũng là chủ tử của nàng, nếu như nàng không phải bảo vệ người thân, như vậy nhất định sẽ vì Thẩm trắc phi gánh lấy tất cả tội danh. Đáng tiếc, nàng còn có một muội muội!

Hướng hồ, Thẩm trắc phi không quan tâm tình nghĩa chủ tớ, đúng lúc nàng cũng không cần để ý!

Người khắp phòng nghe được Tú Ngọc nói thì đồng loạt nhìn chăm chăm vào trên người Thẩm trắc phi.

– Nực cười! Chỉ bằng lời nói của một nha đầu đã muốn bêu xấu ta? Tỷ tỷ cũng đừng khinh người quá đáng!

Thẩm trắc phi cười lạnh một tiếng, trực tiếp đối đầu với Mộ Dung Thu.

Mộ Dung Thu nhướng nhướng mày, giãn quá hóa cười:

– Xem ra Thẩm trắc phi không có ý định nhận tội phải không? Tốt lắm, bốn vương phi sẽ khiến người tâm phục khẩu phục!

Thẩm trắc phi không nói. Kỳ thực nàng biết hiện tại nói gì cũng đều là vòng vầy trước khi chết. Tú Ngọc là nha hoàn hầu hạ bên người của nàng, tất nhiên biết hết các chuyện của nàng, nhưng nàng không thể thừa nhận! Bằng không một khi các tội danh này được chứng thực, kết cục của nàng có thể đoán được, chắc chắn bị hù! Nếu như bị hù, cuộc sống sau này của nàng sẽ thế nào? Dù cho có vẻ phũ phàng tưởng, cũng sẽ bị mọi người cười nhạo, càng làm cho phụ thân – thân là tể tướng còn mặt mũi nào mà sống trên đời?

Nàng nhìn về phía Thẩm quý phi cầu cứu. Trong tất cả những người ở khắp phòng hiện giờ, lúc này người duy nhất nàng có thể cầu cứu chỉ có Thẩm quý phi!

Chạm đến ánh mắt cầu cứu của Thẩm trắc phi, Thẩm quý phi đã muốn đứng dậy vì nàng lên tiếng xoay chuyển cục diện.

Nhưng tiếp đó Mộ Dung Thu đã hoàn toàn loại bỏ mục đích của nàng.

– Mấy ngày nay bốn vương phi rất thích ngủ. Sau khi đại phu chẩn đoán đã khẳng định là bị trúng độc. Loại độc này nếu dùng lâu dài có thể khiến ta cả đời vô sinh. Mà người hạ độc lại là đại nha hoàn Thu Cúc bên cạnh bốn vương phi!

Mộ Dung Thu quét ánh mắt lạnh như băng lên người Thu Cúc.

Người trong lòng luôn luôn lo lắng sợ hãi – Thu Cúc nghe vậy, thân hình run lên! Chợt nhớ tới hôm qua Mộ Dung Thu đã bắt đầu không ăn thức ăn nàng đưa tới, nhất thời hiểu rõ. Thì ra vương phi đã biết nàng hạ độc! Nàng đi theo bên người vương phi cũng được một thời gian, tất nhiên biết thủ đoạn của Mộ Dung Thu, biết có cái chày cái cối cũng vô dụng, liền lập tức quỳ sụp xuống.

Thấy thế, Thẩm quý phi nheo mắt.

Mộ Dung Thu miễn cưỡng nhìn lướt qua Thu Cúc, đưa tay chỉ về phía Thẩm trắc phi, không phải không có thất vọng, nói:

– Bốn vương phi tự nhận đã xem Thẩm trắc phi nguời như muội muội ruột mà đối đãi, nhưng ta thật không ngờ ... thật không ngờ người hại ta. Người mua thuốc nha hoàn bên cạnh bốn vương phi, hạ độc bốn vương phi! Thẩm trắc phi, lòng dạ người thật độc ác! Hôm nay đứng lúc có quý phi nương nương ở đây, bốn vương phi phải để quý phi nương nương cho bốn vương phi một sự công bằng!

Ánh mắt mọi người mới vừa rồi còn tập trung trên người Mộ Dung Thu, vào nghe lời này lập tức nhìn về phía Thẩm quý phi. Người nào không biết Thẩm trắc phi chính là muội muội ruột cùng cha cùng mẹ của Thẩm quý phi!

Thẩm quý phi sắc mặt nặng nề. Nàng nghĩ đến nát óc cũng không hiểu được suy nghĩ của Mộ Dung Thu, càng không biết Thu Cúc đã để lộ cái gì, lúc này lại nghe Mộ Dung Thu nói vậy, lại đổ chuyện này lên người Nhu nhi! Còn bắt nàng đứng ra phân xử?

– Đại tỷ, tỷ biết rõ, chuyện này không phải là ta làm!

Thẩm trắc phi cắn răng nói với Thẩm quý phi. Đây chính là tội danh có thật, hơn nữa do chính đại tỷ gây nên.

Mộ Dung Thu lúc này lại mở miệng nói:

– Thẩm trắc phi hạ độc mưu hại bốn vương phi, đồng thời lại cho bốn vị phu nhân dùng thuốc tránh thai, thậm chí mưu hại đứa con chưa được sinh ra của vương gia, ba điểm này cộng lại, tội Thẩm trắc phi không thể tha! Thẩm quý phi thăm mình đại nghĩa, xin làm chủ cho bốn vương phi.

Nhân lúc không ai chú ý, Thẩm quý phi ngoan độc trừng Mộ Dung Thu một cái. Trong nháy mắt ngăn ngừa, nàng đã hiểu Mộ Dung Thu biết rõ người hại bào thai trong bụng nàng ta là mình, cho nên mới ép nàng như thế! Lúc này, nàng không có con đường lựa chọn! Nàng là quý phi đương triều, thân phận tôn quý nhất, đồng thời trong bụng còn có con nối dõi của hoàng đế, tuyệt đối không thể có chuyện gièm pha gì! Mà hai tội danh của Nhu nhi cho dù có biện hộ leoắt cổ nào, Mộ Dung Thu khôn khéo như vậy thì sao có thể dễ cho Nhu nhi thoát được. Vì vậy, sau khi âm thầm cân nhắc, nàng rung rung nước mắt, trên mặt lộ ra biểu tình chỉ tiếc rên rỉ không thành thép nói với Thẩm trắc phi:

– Nhu nhi, người làm cho bốn cung đau lòng. Người là muội muội bốn cung, sao có thể làm nhiều việc xấu xa như vậy? Bây ra mưu kế thâm độc hại vương phi và bốn vị phu nhân. Dù cho người có là muội muội ruột của bốn cung đi nữa, bốn cung cũng không thể nói sai sự thật.

Nghe vậy, thân hình Thẩm trắc phi run rẩy kịch liệt, lao đảo lùi lại mấy bước, sắc mặt trong nháy mắt trắng bệch, hai mắt tròn tròn nhìn Thẩm quý phi:

– Đại tỷ, người! ...

Đại tỷ chẳng những không ra mặt giúp đỡ, còn đem tất cả chuyện này đổ lên đầu nàng! Giúp Mộ Dung Thu bỏ đá xuống giếng! Đây là của đại tỷ nàng ư?

– Đưa Thẩm trắc phi đến quan phủ. Sau đó bốn cung sẽ hướng Nam Dương Vương thỉnh cầu hưu Thẩm trắc phi.

Thái độ Thẩm quý phi lạnh lùng, cố gắng không nhìn tới sắc mặt thay đổi đột ngột của Thẩm trắc phi, còn có ánh mắt tuyệt vọng.

Mộ Dung Thu khẽ rũ mi, mặt không chút thay đổi. Khóe mắt nhìn thoáng qua Thu Cúc đang quỳ dưới đất lặng im không nói.

– Người không phải đại tỷ của ta! Thật không ngờ người lại hại ta không cần đắn đo suy nghĩ!

Thẩm trắc phi cất tiếng cười lớn, chỉ vào Thẩm quý phi khàn giọng hét lên.

– Khởi bẩm vương phi, vương gia đã đến.

Ngoài cửa truyền đến tiếng một nha hoàn bẩm báo.

Vũ Văn Mặc đã tới! Trong mắt Thẩm trắc phi dấy lên một tia sáng nung tên hi vọng.

Không khí đột nhiên thay đổi, ngày hôm nay thật đúng là loạn!

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Quyển 1 - Chương 100

Mộ Dung Thu đưa mắt nhìn ra cửa, hơi hơi nhủ mày, gật đầu trả lời:

– Mời vương gia vào đi.

Đuôi mắt quết về phía Thẩm trắc phi, quả nhiên trong mắt Thẩm trắc phi loé lên một tia hi vọng, đôi mày cau nhẹ của nàng dường như nhu nhợt hơn.

Thẩm trắc phi chậm rãi cúi đầu, không thể hoàn toàn giấu giếm tia hi vọng trên mặt. Thật tốt quá, năng tin trong lòng vương gia mình vẫn rất quan trọng, dù sao hai người cũng có tình cảm thanh mai trúc mã, loại sai lầm này có lẽ hẳn thật có thể tha thứ được! Không phải Mộ Dung Thu chính là muốn thừa dịp vương gia không có mặt định tội cho nàng sao? Lần này, e rằng Mộ Dung Thu giờ trực mức nước chẳng được gì.

Thẩm quý phi nhủ nhủ mày, lúc này nếu Vũ Văn Mặc nhưng tay vào, sợ rằng chuyện sẽ không đơn giản, nàng phải nghĩ cách thoát thân.

Thu Cúc do dự bất an. Nàng cố hết sức làm cho mình bình tĩnh, nhưng cũng không cách nào biết rốt cuộc vương phi nghĩ gì, càng không biết kết cục bản thân ra sao. Vương gia đã đến, nói vậy chuyện này cũng không thể cứ thế mà xong được.

Vốn nghe xong mệnh lệnh của Thẩm quý phi, nhóm bà tử đang bước lên trước chuẩn bị đưa Thẩm trắc phi lại thoảng chút do dự, đứng tại chỗ hoang mang không biết làm thế nào cho phải.

Trong phòng, mọi người yên lặng, mỗi người đều có tâm tư riêng.

– Đứng chờ chết sao? Không nghe được mệnh lệnh của bản cung? Nhanh chóng đưa Thẩm trắc phi lên công đường, đừng để chọc giận vương gia.

Thẩm quý phi gầm lên ra lệnh.

Nghe vậy, vài bà tử đang do dự không tiến lên hai mặt nhìn nhau, sau đó lập tức bước tới.

Thấy thế, Thẩm trắc phi lui lại từng bước, con người trong suốt trần ngập hận ý nhìn chằm chằm Thẩm quý phi, vượn ngón tay tính tề trắng nõn ra, tức giận chỉ vào mặt Thẩm quý phi, giọng nói ác liệt:

– Quý phi nương nương, lòng dạ người thật đáng là độc ác! Người nên biết kệ chuyện này có phải do ta gây nên hay không, nhưng người vì tự bảo vệ mình, không để ý tính tử muội mà hại ta không chút áy náy. Người không sợ báo ứng sao? Đừng tưởng rằng đây tội danh lên đầu ta thì người có thể tự bảo vệ mình, như cũ vô tư ngồi ở hậu cung hưởng thụ vinh hoa phú quý!

Lời này vừa nói ra, trong phòng mọi người kinh ngạc vô cùng! Đặc biệt là nhóm nha đầu bà tử không biết chuyện, người người kinh ngạc hồ nghi nhìn về phía Thẩm quý phi.

Mộ Dung Thu khẽ nhích mày, trò hay cuối cùng cũng chịu lên sân, tiết mục chó cắn chó này hẳn sẽ không khiến nàng thất vọng.

– Người ở đây nói vô nói vẫn cái gì?!

Thẩm quý phi quá sợ hãi, phần nộ quá. Nói nào ánh mắt nàng chạm đến đều thấy mọi người dường như đứng ánh mắt chất vấn xem xét kĩ nàng, lúc này nếu như nàng nhìn thấy nụ cười trên mặt Mộ Dung Thu, nhất định sẽ hiểu ra mọi chuyện. Đáng tiếc, lúc này vì lời nói không suy nghĩ của Thẩm trắc phi khiến nàng có chút vô thức, trong lòng, trong mắt nàng chỉ có một ý niệm muốn cho Thẩm trắc phi cảm miệng để mình có thể thoát thân.

– Người tới, đừng để nàng ta nói vô nói vẫn, hiện thời đều không phải dựa vào mấy lời dối trắng thay đen của nàng ta là có thể thoát tội. Tưởng rằng già mồm át lễ phải là có thể xoá sạch tội danh mình vì ghen tị mà kẻ đơn cho bốn vị phu nhân, còn mưu hại con nối dõi của vương gia? Thẩm trắc phi, chờ ngoan cố nữa. Chính vì người là muội muội ruột của bản cung, bản cung mới đau lòng như thế. Đừng để mặt xấu hổ thêm, dần nàng đi!

Vài bà tử ngu ngơ đưa tay muốn bắt Thẩm trắc phi. Kết quả lại bị nàng ta dùng sức đẩy. Dù sao Thẩm trắc phi là chủ tử, bọn họ cũng không dám mạnh tay, vì vậy khi bị Thẩm trắc phi đẩy như vậy mới có thể để nàng ta thoát ra.

– Sao lại sợ? Không phải lòng đầy cảm phần chi vào ta ư? Nếu ta đã là muội muội ruột của người, vậy thì bắt kể khi nào người cũng phải nghĩ cách cứu ta không phải sao? Thế mà người lại bỏ đá xuống giếng. Rõ ràng là người mua chuộc Thu Cúc hạ độc muốn hại Mộ Dung Thu, kết quả lại đổ vảy lên mình ta, biến thành bản thân mình có phẩm đức cao thượng vô cùng, quân pháp bất vị thân. Ngươi lại thật sự là buồn cười! Uống công những năm gần đây ta kính trọng người như vậy. Thực buồn cười, người không xứng với sự kính trọng đó của ta!

Thẩm trắc phi chỉ vào Thẩm quý phi đang không quan tâm hô to, tức giận mắng.

Nếu nói vừa rồi nhóm nha đầu bà tử còn cho rằng Thẩm trắc phi nói mà không kịp nghĩ, nói vô nói vẫn, đối với Thẩm quý phi chỉ hơi nghi ngờ, thì lúc này, nhờ Thẩm trắc phi mà bọn họ đột nhiên hiểu: Thẩm quý phi gấp gáp như thế, chuyện này không thể không có dính dáng đến nàng ta!

Mộ Dung Thu nhìn không được cười lạnh, ba tiểu thư của phủ tể tướng ai cũng không phải là kẻ dễ bắt nạt, vì mình có thể không quan tâm gì đến tình nghĩa tỷ muội. Thẩm trắc phi, Thẩm quý phi, Thẩm Oánh đều như thế. Tuồng vui này cũng vì vậy mà càng ngày càng đặc sắc. Lúc nàng ngẩng đầu muốn lên tiếng lại phát hiện một bóng dáng quen thuộc đứng trước cửa.

Khoảng cách hơi xa, trong mơ hồ có thể thấy hai tay hắn đã nắm chặt thành quyền, còn có đôi mắt rực lửa, cho dù xa như thế vẫn có thể cảm nhận được hơi thở lạnh như băng trên người hắn phát ra.

Đột nhiên, trong phòng một trận yên tĩnh. Chỉ còn lại tiếng thở dốc có chút thô của Thẩm trắc phi. Nàng bị gián đứt che mờ lý trí, kỷ thực ngay cả không có tội danh hạ độc mưu hại Mộ Dung Thu thì hai tội danh còn lại cũng đủ khiến nàng không thể xoay người. Nhưng Thẩm quý phi lại bỏ đá xuống giếng, khiến nàng không cách nào nhận, thậm chí vì thế đau lòng. Cho nên mới thốt lên lời chưa kịp suy nghĩ như thế. Thân hình liên tiếp lui về phía sau, nhìn khuôn mặt Thẩm quý phi bỗng nhiên biến sắc, nàng đột nhiên chuyển mắt, nhìn về phía Mộ Dung Thu, nghiêng rằng nghiêng lợi nói:

– Người thắng lớn nhất là người, Mộ Dung Thu! Thủ đoạn lợi hại, thật sự là thủ đoạn lợi hại!

Mộ Dung Thu cau mày không nói, vẫn chưa phản kích mà trong lòng có chút đắn đo không quyết, kết quả nàng đuôi tận giết tuyệt đối với Thẩm trắc phi và Thẩm quý phi không thể này có phải xuống tay quá ác hay không? Nói gì đi nữa thì Thẩm trắc phi và Vũ Văn Mặc cũng có chung một khoảng thời gian quá khứ, là thanh mai trúc mã.

– Cảm miệng!

Thẩm quý phi đương nhiên cũng nhìn thấy Vũ Văn Mặc đứng trước cửa cho nên mới đột nhiên biến sắc. Nàng không biết Vũ Văn Mặc nghe được bao nhiêu, nhưng nếu để Thẩm trắc phi tiếp tục nói lưu nói vượn, như vậy hết thảy những việc nàng làm này giờ đều uổng phí!

Thẩm trắc phi cắn răng phần hận nhìn Mộ Dung Thu, kỷ thực nàng đã có chút tuyệt vọng. Dần dần đã nhận ra không khí hình như hơi khác thường, mấy nha đầu bà tử bên cạnh đều nhìn về phía cửa im lặng không nói. Thành linh một tiếng vang lên trong lòng, nàng cũng ngắc xoay người, quả nhiên nhìn thấy Vũ Văn Mặc đứng sừng sững trước cửa!

Trước mặt bỗng tối sầm, nàng cũng sẽ té ngồi dưới đất. Những lời nàng mới vừa nói hẳn cũng nghe được ư?

Về mặt Vũ Văn Mặc không chút thay đổi đi đến, mọi người chẳng dám thở mạnh nhìn hắn.

Tình huống trước mắt quá mức kì lạ, người người đều thật cẩn thận.

Mộ Dung Thu tuy rằng sắc mặt bình tĩnh, nhưng trong lòng lại có vài phần không chắc chắn.

Khi hắn ngồi ở bên người nàng, Mộ Dung Thu như cảm nhận được cơ thể bị một hơi thở lạnh như băng vây quanh.

– Kết quả là chuyện gì xảy ra?

Vũ Văn Mặc lạnh giọng chất vấn.

Thẩm quý phi nheo mắt, đầu óc như bị keo dán bết chặt không biết nên phản ứng thế nào.

Thẩm trắc phi ngồi sừng trên đất, si ngốc nhìn Vũ Văn Mặc, lệ châu tràn đầy trong mắt, mang theo nhu tình tan ra bốn phía làm người ta không khỏi thương tiếc.

– Từ Ngạc, người nói lại xem chuyện gì xảy ra đi.

Mộ Dung Thu trầm giọng nói.

Từ Ngạc biết mình không có lựa chọn khác đành cúi đầu đáp:

– Vâng. Bẩm vương gia, chuyện là thế này. Thẩm trắc phi vì thế hận, sau khi gả vào Vương phủ không thể mang thai nên phải luôn điều dưỡng thân mình, nhưng lại không muốn để bốn vị phu nhân ở Bắc Viên có thai mới âm thầm sai nô tì kẻ đơn cho bốn vị phu nhân khiến họ không thể có con. Không bao lâu sau, khi Tam phu nhân có thai, Thẩm trắc phi đã động tay động chân khiến Tam phu nhân sinh non.

Nghe vậy, Vũ Văn Mặc lập tức cảm mỗi nhìn về phía Thẩm trắc phi.

Thẩm trắc phi chạm đến ánh mắt vô tình mà lạnh như băng Vũ Văn Mặc tức tốc lui, lập tức như bưng bình giữa trời đất băng giá. Nàng hiểu, nàng đã biết, nàng thật sự hiểu, hẳn không thể tha thứ mình.

– Bản cung vì những việc làm của Nhu nhi mà cảm thấy vô cùng đau đớn. Nhưng xin vương gia thù hạ lưu tình, để Nhu nhi có một cơ hội hối cải làm lại từ đầu.

Thẩm quý phi nhẹ giọng nói. Cho dù có chuyện gì xảy ra, dù sao Nhu nhi cũng là muội muội của nàng.

Đôi mắt Thẩm trắc phi tràn đầy ánh sáng hi vọng nhìn Vũ Văn Mặc.

— Thu Cúc, nói một chút đi, là ai sai người hạ độc mưu hại bốn vương phi?

Mộ Dung Thu nhìn về phía Thu Cúc, người suốt nửa bị lãng quên, lạnh giọng hỏi.

Bị điểm tên, thân hình Thu Cúc nhất thời cứng đờ, trên khuôn mặt hiện lên vẻ kinh ngạc. Nàng rất rõ ràng, ngày hôm nay Mộ Dung Thu có thể hành động như vừa rồi cho thấy nàng cái gì cũng biết!

Thẩm quý phi vừa nghe Mộ Dung Thu nói xong đã lập tức lên tiếng.

— Không phải Nhu nhi gây nên sao? Nam Dương vương phi, đừng kéo dài việc này nữa, rất lãng phí thời gian.

Thẩm quý phi vừa dứt lời, chỉ thấy Vũ Văn Mặc nhìn mình, trong ánh mắt kia ẩn chứa sát khí lạnh lẽo, thẳng ép đến khi sắc mặt nàng ta trắng bệch, thân hình run run.

— Quý phi nương nương, người thật sự cho rằng cái gì bốn vương cũng không biết sao? Bốn vương đã điều tra được, người dùng một ngàn lượng bạc mua chuộc Thu Cúc để nàng ta nghe lệnh người, cũng hạ độc mưu hại Mộ Dung Thu. Người cho rằng hết thấy đều không có một kẻ hồ sao? Một khi Thu Cúc khai ra người, người vẫn nghĩ mình có thể thoát thân sao? Mơ mộng hão huyền! Người cho rằng phủ Nam Dương Vương là phù tế tướng hay hậu cung, tùy ý người muốn làm gì thì làm sao?!

Từng câu từng chữ sắc bén như đao kiếm của Vũ Văn Mặc lạnh lùng bắn thẳng về phía Thẩm quý phi đang không hề phòng bị.

Thẩm quý phi chưa kịp suy nghĩ ứng phó đã nghe Vũ Văn Mặc nói thế, nhất định là hẳn đã biết cái gì! Có lẽ trong tay còn có chứng cứ.

— Bốn vương đã đem vật chứng chứng minh quý phi nương nương mua chuộc Thu Cúc mưu hại vương phi giao cho Hoàng Thượng. Hãy để Hoàng thượng xử lý việc này đi.

Vũ Văn Mặc lạnh giọng nói.

Mộ Dung Thu kinh ngạc nhìn Vũ Văn Mặc. Hắn mất tích nửa ngày chính là vì đi tìm chứng cứ? Hơn nữa đem củ khoai lang phòng tay như Thẩm quý phi giao cho hoàng đế?

— Cái gì?!

Thẩm quý phi chấn kinh, trừng trừng hai mắt kinh hô. Hoàng Thượng đã biết?

— Vâng, thật là quý phi nương nương mua chuộc nô tì, sai khiến nô tì hạ độc hại vương phi. Nô tì nhận tội.

Thu Cúc nhận tội nói. Trong khoảng thời gian này nàng đi theo Mộ Dung Thu bên người không phải vô ích, nàng tưởng rằng sẽ không bị Mộ Dung Thu nghi ngờ, ai ngờ vẫn bị phát hiện. Lúc này, ngay cả bản thân mình Thẩm quý phi còn khó bảo toàn, càng không cần phải nói nàng chỉ là một nô tì, có khúc lóc đập đầu cầu xin bao nhiêu cũng vô dụng.

Thu Cúc nhận tội khiến Thẩm quý phi hết đường chối cãi! Đám nha đầu bà tử ồ lên.

— Mã hộ vệ, đưa Thẩm quý phi hồi cung.

Vũ Văn Mặc lạnh giọng ra lệnh.

Mã hộ vệ ôm quyền tiến lên, cung kính trả lời:

— Vâng, nô tái tuân mệnh.

Thẩm quý phi tự động đứng lên, trước khi rời đi, ánh mắt lạnh lùng nhìn thoáng qua Mộ Dung Thu. Đồng thời lại mang chút phức tạp liếc qua Thẩm trắc phi, chỉ có thể tâm không cam tình không nguyện mà rời đi.

Mộ Dung Thu cúi đầu yên lặng khiến không ai biết nàng đang nghĩ gì.

Đáng tiếc, lúc này trong mắt Thẩm trắc phi chỉ có Vũ Văn Mặc, hoàn toàn không để ý đến người khác, vẫn chưa nhận ra ánh mắt thoáng lo lắng của Thẩm quý phi.

— Vương gia, tất cả những chuyện Nhu nhi gây ra đều vì Nhu nhi yêu gia sâu tận xương tủy, không muốn mất đi người, cho nên mới làm như thế. Có lẽ lúc này, ở trong lòng vương gia, Nhu nhi là người không từ thủ đoạn, xảo quyết gian ngoan không chịu nổi. Đến lúc này Nhu nhi mới chợt hiểu ra không nên làm như vậy. Nhưng Nhu nhi không cách nào khống chế, chỉ nghĩ rằng có thể giữ lại trái tim của vương gia.

Thẩm trắc phi nhìn Vũ Văn Mặc, vừa nói xong lệ đã tràn đầy, hai hàng nước mắt trên gương mặt trái xoan trắng nõn, đầm đìa đáng yêu.

— Gia còn nhớ rõ sao? Lần đầu tiên chúng ta gặp nhau là ở hoa viên phủ tế tướng. Từ đó trở đi, Nhu nhi cũng đã ái mộ gia, và cũng từ đó, Nhu nhi quyết tâm ngày sau nhất định phải gả cho gia, vì gia sinh con dưỡng cái. Nhưng trời không chiều lòng người, không thành toàn nguyện vọng cho Nhu nhi. Nhu nhi trời sinh thể hân, không dễ mang thai. Nhu nhi sợ, sợ mất đi gia. Vì vậy Nhu nhi mới bị che mắt, trong đầu chỉ nghĩ cách giữ lại gia, mới có thể làm những chuyện bẩn thỉu này. Gia, cho Nhu nhi một cơ hội đi.

Giọng Thẩm trắc phi rất nhẹ, bởi đã nhiều ngày bị ốm đau hành hạ, gây yếu đến mức làm người ta thương tiếc.

Nghe vậy, đôi mắt Mộ Dung Thu lơ lửng, muốn đứng dậy rời đi. Hiện thời kết cục của Thẩm trắc phi không phải do nàng làm chủ mà là Vũ Văn Mặc. Nàng không thể phủ nhận, buổi nói chuyện vừa rồi của Thẩm trắc phi thật khiến người nghe động lòng thương tiếc, huống chi là người bạn thanh mai trúc mã của nàng ta như Vũ Văn Mặc.

Thế nhưng, nếu như lần này Thẩm trắc phi bình yên vô sự, chắc chắn không cần đợi lâu, Mộ Dung Thu nàng sẽ càng gặp phải nhiều khó khăn. Nàng không có quyền lựa chọn. Vì vậy lập tức đứng dậy từ trên cao nhìn xuống Thẩm trắc phi.

— Lấy danh nghĩa tình yêu không ngăn ngại gì đi hại người khác, cũng cho rằng vì yêu mà trở nên tàn nhẫn là đương nhiên, coi tính mạng người vô tội như rác rưởi. Bốn vương phi, thật thấy buồn cười quá sức.

Trong phòng dường như không ngừng vọng lại hai câu nói đó. Sắc mặt Thẩm trắc phi khê biến, hai bàn tay âm thầm nắm chặt.

Mọi người đồng loạt nhìn Vũ Văn Mặc.

Về mặt Vũ Văn Mặc không chút thay đổi nhưng trong đôi mắt đen sâu thăm thẳm như có một tia lạnh lẽo. Hắn nhìn về phía đôi mắt đầy lệ của Thẩm trắc phi, con người đen chớp động, nhưng môi mím càng chặt hơn.

— Thẩm trắc phi ghen tị thành tánh, mưu hại bốn vị phu nhân cùng với con nối dõi của bốn vương đã là sự thật không thể chối cãi. Theo lý phải bị xử tử và đưa đến quan phủ xét xử. Nhưng gần ba năm nay, Thẩm trắc phi luôn luôn tận tâm xử lý mọi chuyện lớn nhỏ trong vương phủ, cũng xem như là có công. Nhưng ...

Vũ Văn Mặc bỗng nhiên quay đầu nhìn về phía Mộ Dung Thu, con người đen sâu thăm thẳm nặng nề đáng sợ.

Mọi người không dám thở mạnh.

Tâm Thẩm trắc phi như nổi trống nhìn Vũ Văn Mặc, nàng hi vọng những lời vừa rồi có thể làm cho Vũ Văn Mặc mềm lòng.

Lòng Mộ Dung Thu chùng xuống. Nếu Vũ Văn Mặc tha cho Thẩm trắc phi, nàng sẽ thất vọng, nhưng không có tư cách can thiệp, đây là tình cảnh khó cả đôi đường.

— Nhưng công không bù được tội. Người đầu, chuẩn bị giấy bút.

Giọng hắn khàn khàn vang vọng trong phòng. Con người Mộ Dung Thu khê động.

— Nhu nhi không muốn rời khỏi vương gia. Thậm chí cho dù biếm làm thiếp cũng được.

Thẩm trắc phi gầy gầy đứng lên, từng bước hướng tới Vũ Văn Mặc, tới trước mặt bèn quỳ xuống bên chân hắn, khóc lóc than thở cầu xin.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 101

Cuối cùng vẫn bị phụ quân huan sao? Nếu như thế, nàng còn mặt mũi nào sống trên đời này? Không được, chỉ cần có một cơ hội dù là nhỏ nhoi nàng nhất định sẽ không dễ dàng từ bỏ. Thẩm trắc phi nghĩ đến đây, thân hình càng thêm run rẩy như

cánh liêu phát phơ trong gió, làm cho người ta không đánh lòng.

Mộ Dung Thu cau mày nhìn Thẩm trắc phỉ, tình cảm của nàng ta đối với Vũ Văn Mặc quả nhiên vô cùng sâu nặng, cam nguyện làm thiếp cũng muốn ở lại.

— Gia, Nhu nhi không thể rời khỏi người. Gia cho Nhu nhi ở lại được không? Sau này Nhu nhi nhất định an phận thủ thường, tuyệt đối sẽ không gây ra những việc không có lương tâm như thế nữa. Hoặc nếu gia cảm thấy khó xử, vậy thì cho Nhu nhi làm nô tì cũng được, chỉ cần có thể ở lại phủ Nam Dương Vương, ở bên cạnh gia chuộc tội, Nhu nhi cam tâm tình nguyện, không dám mong gì hơn.

Hai mắt Thẩm Nhu đầm lệ nhìn gương mặt không chút thay đổi của Vũ Văn Mặc.

Ngay tại lúc đó, Mộ Dung Thu bắt gặp trong mắt đen sâu thẳm của Vũ Văn Mặc lóe lên một cái, lập tức có vẻ như càng sâu thẳm.

Thẩm Nhu vô cùng sợ hãi. Kỳ thực giờ khắc này đứng là nàng đang đánh cược, đánh cược Vũ Văn Mặc còn có chút yêu thương nàng. Dù sao, hiện tại nàng hèn mọn như thế, hèn mọn đến mức chỉ cần đẩy một chút nàng sẽ rơi vào vực sâu vạn trượng.

— Vương gia, giấy mực đã chuẩn bị tốt.

Thanh Bình bung bút mực, con dấu đến cho Vũ Văn Mặc.

Vũ Văn Mặc gặt đầu, Thanh Bình bèn trãi giấy trắng lên bàn, hai bên dùng nghiền mực chặn lại, sau đó đưa bút lông đã chấm mực cho Vũ Văn Mặc.

Mộ Dung Thu nhìn bàn tay nắm bút lông của hắn, dường như có chút run rẩy, nhưng vẫn hạ bút.

— Gia! Đứng!

Thẩm Nhu không để ý hình tượng ôm chặt đùi Vũ Văn Mặc, khóc than cầu khẩn ngăn hắn lại:

— Gia, cho Nhu Nhi một cơ hội được không?

— Nhu Nhi, khi người gây ra những chuyện như thế đáng lẽ nên nghĩ đến hậu quả sau này. Bỏn vương không cách nào tha thứ cho người.

Giọng nói Vũ Văn Mặc trầm thấp. Dứt lời, không chút do dự đặt bút.

Thẩm Nhu rụt tay lại, té xuống đất, vẻ mặt tuyệt vọng ngẩng đầu nhìn Vũ Văn Mặc. Có vẻ như lúc này đây nàng mới phát hiện, dường như nam nhân này chưa từng yêu nàng. Đột nhiên tỉnh ngộ, ân ái ba năm qua, có lẽ chỉ là ảo tưởng của nàng. Nàng chưa bao giờ chân chính có được trái tim nam nhân này. Cho nên vào lúc này đối với lời khẩn cầu của nàng mới có thể lạnh lẽo vô tình như thế.

— Gia, cho tôi bây giờ người chưa từng yêu thiếp, đúng không?

Thanh mai trúc mã không phải yêu sâu sắc đến khắc cốt ghi tâm sao? Hoặc là từ lúc bắt đầu nàng đã lầm?

Tay Vũ Văn Mặc đang viết hơi dừng lại, vẫn chưa trả lời mà lại viết xong hưu thư đưa cho Thẩm Nhu, sau đó dùng giọng đều đều không hề gợn sóng nói:

— Nhu nhi, người không để ý thân phận gả cho bốn vương chi vì yêu sao?

Nghe vậy, sắc mặt vốn tái nhợt đến rợn người của Thẩm Nhu lúc này lại càng trắng hơn vài phần, môi nàng run run nhìn hắn, ngay từ đầu hắn đã biết? Cho nên mới có biểu hiện giả dối trong ba năm này?

Nhưng nàng thật tâm yêu hắn. Thời niên thiếu gặp nhau đã ái mộ, không để ý danh phận gì cho hắn. Đồng thời nàng là Nhị tiểu thư dòng dõi nữ của Thẩm gia, thân mang trách nhiệm nặng nề, nàng là mặt thám, nhưng chưa bao giờ nghĩ tới việc thương tổn hắn. Hơn nữa nhờ nàng ở phủ Nam Dương Vương, Hoàng thượng mới có thể buông lỏng cảnh giác đối với hắn. Nếu hắn cũng đã biết, sao còn muốn hưu nàng? Chỉ vì nàng đã làm những chuyện kia ư?

Lặng lẽ quan sát thần sắc hai người, hăng mị Mộ Dung Thu khẽ run rẩy. Vũ Văn Mặc và Thẩm Nhu trong lúc đó không phải là thanh mai trúc mã đơn giản như vậy, chẳng lẽ lại là một tuồng kịch bằng mặt nhưng không bằng lòng? Cùng lắm cũng chỉ là một cái phủ Nam Dương Vương, sao lại có nhiều âm mưu như vậy? Bỗng nhiên, trong lòng Mộ Dung Thu như bùng tỉnh, chẳng lẽ hết thảy đều có quan hệ với hoàng đế?

— Người có thể mạng theo của hồi môn.

Vũ Văn Mặc lại trầm giọng nói.

Của hồi môn? Mộ Dung Thu nhìn về phía Vũ Văn Mặc. Có lẽ trong lòng Vũ Văn Mặc còn có Thẩm Nhu. Dù sao người phụ nữ phạm vào thất xuất chi điều bị hưu thì không thể mang đồ cưới đi. Không nói cũng biết, không có đồ cưới bên người, cuộc sống ngày sau của Thẩm Nhu sẽ cực kì bi thảm. Vũ Văn Mặc làm như vậy cũng coi như hết lòng quan tâm giúp đỡ, chưa đến mức lãnh huyết vô tình. Bất kể giữa bọn họ có âm mưu gì và Thẩm Nhu từng thương tổn bao nhiêu người thì nàng cũng làm bạn bên cạnh hắn gần ba năm.

Có lẽ chuyện khó xử này vốn không nên để Vũ Văn Mặc nhúng tay vào. Mộ Dung Thu không hề khó chịu khi nhìn Vũ Văn Mặc không đánh lòng, nàng tự hỏi, có phải mình đã quá vô tình?

— Ha ha ha ...

Thẩm Nhu nở nụ cười. Nàng chậm rãi gắng gượng đứng lên, cầm hưu thư trong tay đưa tới trước mặt, nhìn nét chữ rồng bay phượng múa trên đó, ánh mắt tuyệt vọng vô cùng, tự giễu cười khê:

— Tạ ơn vương gia.

Nàng thật sự hồi hận rồi, nhưng đã không còn đường quay đầu lại. Nàng không tiếp tục cầu xin mà xoay người, từng bước một thong dong ra khỏi nhà kẻ.

Lúc đi ngang qua Mộ Dung Thu, đôi mắt lại vô cùng bình tĩnh, không nói một lời, rồi bỏ cuộc sống đã gần ba năm ở phủ Nam Dương Vương. Giờ khắc này, Thẩm Nhu thật không ngờ, khi nàng rời khỏi nơi đây, chò đón nàng phía trước chính là nhân tình nồng lạnh trên thế gian, vì vậy nên nàng hồi hận, đồng thời cũng không cách nào thừa nhận!

Tử Ngọc đang quý dưới đất nhìn Thẩm Nhu có đơn rời đi, nhất thời cắn răng không tiếng động đau đớn. Bất kể thế nào, Thẩm Nhu vẫn là chủ tử của nàng. Nhưng hôm nay, nàng vì muội muội ruột mà bán đứng Thẩm Nhu!

Tình cảnh này không khỏi làm cho người ta xôn xang thốn thức, e rằng không ai nghĩ tới kết quả như thế. Dù sao, lúc trước khi Thẩm Nhu gả đến phủ Nam Dương Vương vinh quang chói lọi cỡ nào, hiện giờ cũng mới qua ba năm mà thôi.

— Chuyện còn lại người giải quyết đi.

Vũ Văn Mặc đứng dậy muốn rời khỏi. Giọng hắn trầm thấp, hình như có vẻ uể oải.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu kinh ngạc nhìn Vũ Văn Mặc, đúng lúc cùng đôi mắt hơi có vẻ mệt mỏi của hắn chạm vào nhau. Nội này mỗi người đều có mục đích của chính mình, nàng cũng vậy. Nàng muốn tự bảo vệ mình, muốn sống sót, cho nên buộc phải cùng Thẩm Nhu. Thẩm quý phi là địch, nắm chặt nhược điểm của họ quyết không buông tha, sau đó phản kích, khiến hai người đó không cách nào chống đỡ hay uy hiếp tính mạng của nàng. Nhưng, trong trò chơi sinh tử này, có phải nàng đã không hề bận tâm, thậm chí chưa từng nghĩ tới việc Vũ Văn Mặc cũng sẽ bị thương, cũng sẽ mệt mỏi?

Nam nhân này là một Nam Dương vương gia có trách nhiệm! Thẩm Nhu cũng chính là trách nhiệm của hắn.

Trong lòng run lên một cái, nàng thu hồi ánh mắt, thầm nghĩ hắn nói yêu nàng, nhưng giữa nàng và hắn không có điểm chung, bởi hắn không thể một đời một kiếp với nàng, mà nàng lại chấp niệm như thế...

Thật lâu sau, Mộ Dung Thu trả lời:

— Được.

Vũ Văn Mặc đi đến trước mặt nàng, dùng giọng chỉ hai người có thể nghe được nói:

— Buổi tối bốn vương lại đến.

— Vâng.

Mộ Dung Thu nhìn bóng lưng hắn rời đi thoáng có chút thất thần, lòng chợt có một tia khác thường.

Chờ hắn đi xa rồi nàng mới thu hồi ánh mắt, một lần nữa nhìn về phía hai người quý trên mặt đất, Thu Cúc và Tử Ngọc.

Mặt không chút thay đổi lướt qua trước mặt hai người trở về ghế chủ vị phía trên.

— Các người còn có gì muốn nói thì nói đi.

Đôi mắt sắc bén của Mộ Dung Thu quét qua hai người, lạnh giọng hỏi. Khi nhìn tới Thu Cúc, ánh sáng lạnh trong mắt càng sâu. Từ trước tới nay nàng luôn tuân theo tôn chỉ, người khác kính nàng một thước, nàng kính lại một trượng, nếu như dám khi dễ nàng, nàng nhất định trả lại gấp bội.

Nghe vậy, Tú Ngọc lập tức dập đầu lạy ba cái, khóc cầu:

– Nô tì làm sai. Biết không nên làm những việc trời đất không dung tha, nhưng nô tì cuối cùng vẫn là phận tôi tớ, mệnh lệnh chủ tử nô tì không thể cãi lời. Chuyện cho tôi bây giờ, chủ tử bị phạt, nô tì cũng không thể may mắn thoát khỏi. Chỉ hy vọng vương phi không cần liên lụy người vô tội, tha cho muội muội nô tì. Kịp sau nô tì nhất định báo đáp đại ân đại đức của vương phi.

Mộ Dung Thụ vốn cũng không muốn liên lụy đến người vô tội, sai Văn Mai đưa muội muội của Tú Ngọc đến cũng chỉ là phòng ngừa vạn nhất. Tú Ngọc thông minh, biết cầu xin nhiều cũng vô dụng.

– Người yên tâm. Người phạm sai lầm là người, sẽ không liên lụy đến muội muội của người.

– Tạ ơn vương phi!

Tú Ngọc gục đầu trên đất trả lời.

– Người tới, giao Tú Ngọc cho người mới giới bản đi.

Mộ Dung Thụ nhìn về phía mấy bà tử đứng trước cửa ra lệnh.

Tuy rằng hết thảy đều do Thẩm Nhu chủ mưu còn Tú Ngọc cũng chỉ là theo lệnh làm việc, nhưng nha đầu Tú Ngọc này quá mức thông minh, lại rất trung thành với Thẩm Nhu, khó đảm bảo tương lai sẽ không trả thù, đã không thích hợp giữ lại trong phủ.

Sau khi hai bà tử mang Tú Ngọc ra ngoài, ánh mắt lạnh lùng của Mộ Dung Thụ chuyển qua nhìn về phía Thu Cúc. Thẩm trắc phi, Thẩm quý phi, thậm chí là những người trong phủ tướng quân nhào vào nàng, nàng đều không đau lòng. Nhưng người hầu hạ bên mình, nàng luôn chân thành đối đãi, vậy mà lại bán đứng nàng, thậm chí còn tiếp tay cho Thẩm quý phi hạ độc hại nàng, khiến trái tim nàng vô cùng lạnh lẽo!

– Một ngàn lượng bạc có thể mua được người?

Mộ Dung Thụ trầm giọng hỏi.

Cúi đầu không nói, Thu Cúc cắn răng thấp giọng trả lời:

– Có một ngàn lượng bạc này, nô tì sẽ có thể chuộc thân.

Rất nhiều người nỗ lực cao bồi, làm nô tài cao bồi vẫn không cách nào thoát khỏi số kiếp tôi tớ. Nàng muốn gả cho một người có chút địa vị, nhưng thân phận của nàng là một chương ngại.

– Vương phi đối xử với người không tệ. Ngay cả người muốn chuộc thân cũng có thể nói với vương phi, bạc cũng có thể tiết kiệm dần dần. Huống hồ trong ngày thường vương phi ban thưởng rất nhiều đâu? Sao người có thể ... sao có thể bán đứng vương phi? Thậm chí tiếp tay cho kẻ khác hạ độc hại vương phi? Lương tâm của người bị chó ăn hết rồi à?

Thanh Bình lớn tiếng chỉ trích.

Hồng Lăng là người có lòng bảo vệ chủ rất mạnh, bước lên ba bước, hai tay vung lên.

– Hai cái tát này là ta thay vương phi đánh người! Người không xứng làm tỳ muội với chúng ta!

– Thu Cúc, lương tâm của người đâu chỉ bị chó ăn hết, người quả thực là lòng lang dạ sói. Đồng nói vương phi có ân với chúng ta, từ lúc người được cất nhắc lên đại nha hoàn, vương phi có bao giờ bạc đãi người? Nếu không hề bạc đãi người, sao người lại có thể đi hại vương phi?

Ngoài cửa, một bóng người xông vào, vừa đến cũng là lúc cho Thu Cúc hai bạt tai.

Chạy vào thẳng to chính là Văn Mai, người vừa đưa muội muội Tú Ngọc ra phủ. Vừa đi đến trước cửa nàng đã nghe được lời mắng của Thanh Bình và Hồng Lăng liền lập tức không nhịn được tức giận.

Thu Cúc bị đánh bốn bạt tai khiến khúc miệng chảy máu, đầu óc choáng váng. Đôi mắt chất vấn của ba người, người luôn luôn trầm ổn như nàng bỗng nhiên cất tiếng khóc lớn.

– Các người có nghĩ cho ta không? Ta cũng chỉ là muốn thoát khỏi thân phận tôi tớ, không muốn hầu hạ người khác, ta sai chỗ nào chứ?

Nghe vậy, Mộ Dung Thụ cười lạnh. Suy nghĩ của Thu Cúc là đúng, nhưng cũng có chỗ sai. Sai chính là nàng không nên vì thế đánh mất lương tâm! Huệỵ Thái Dương có chút đau đớn, nàng đưa tay xoa xoa, một câu cũng không muốn nói.

Mộ Dung Thụ phát phát tay.

– Nếu đã không muốn ở lại phủ Nam Dương Vương thì bán nàng cho người mới giới đi, dặn họ tìm cho nàng một nơi nương thân.

Mấy người Hồng Lăng nghe Mộ Dung Thụ nói xong đều rất sững sờ. Vốn nghĩ căn cứ vào sai lầm mà Thu Cúc phạm phải sẽ bị loạn côn đánh chết, nhưng thật không ngờ vương phi lại bỏ qua cho Thu Cúc. Có điều ba người đồng loạt đảo qua gương mặt xinh đẹp của Thu Cúc, bán cho người mới giới, có thể nghĩ, họ sẽ bán nàng ta đến chỗ nào! Dù sao người tử nô tịch rơi xuống tiện tịch có vô số, huống chi còn là một nữ tử nhan sắc hơn người.

Nghe thế, Thu Cúc ngẩng người gầy lắt lẻo ngồi sững trên đất, e rằng nàng nghĩ nát óc cũng không nghĩ tới mình sẽ rơi vào hoàn cảnh hôm nay.

Mộ Dung Thụ cũng lười nhìn Thu Cúc đang thất hồn lạc phách.

– Hồng Lăng, Thanh Bình, hai người các người xử lý đi. Bỏn vương phi hơi mệt.

Dứt lời, nàng đứng dậy đi về phía cửa, Văn Mai lập tức tiến lên đỡ.

Sau khi Mộ Dung Thụ rời khỏi nhà kẻ, trong mơ hồ dường như nghe được tiếng khóc đứt ruột đứt gan từ phía sau truyền đến.

Ở nơi này, thời đại mà người không vì mình, trời tru đất diệt, đối mặt người từng ra tay độc ác với bản thân, ngay cả nàng là người mềm lòng cỡ nào, nhưng không được phép dưng thừa lòng thương hại.

Cái này gọi là tự làm ác không thể sống đi!

Hai canh giờ sau có tin từ trong cung truyền đến. Sau khi hồi cung, Thẩm quý phi đã bị hoàng đế hạ chỉ, giáng làm quý nhân, đồng thời giam cầm ở cung Cảnh Đức. Nghe nói, cung Cảnh Đức không khác lãnh cung là mấy, cách cung điện hoàng đế ờ xa nhất, đồng thời cũng hoang vu nhất. Thẩm quý phi sợ là thế nào cũng không nghĩ tới sẽ rơi vào tình cảnh thế thảm như hôm nay. Thế nhưng, theo như tâm tư không an phận kia của Thẩm quý phi, chỉ sợ cũng sẽ không thành thật ở cung Cảnh Đức chờ bị quên lãng, huống hồ trong bụng nàng ta còn có con nối dõi của hoàng đế nữa.

– Đây đều là Thẩm quý nhân đáng nhận được. Nếu mười tháng sau sinh hoàng tử, đời này của nàng ta coi như không cần lo cơm áo. Còn nếu là công chúa, e rằng khó mà sống sót trong hậu cung.

Hồng Lăng vừa nghiêng người rót trà vừa nói.

Bước vào cửa cung sâu như biển, hậu cung là chiến trường không khói thuốc súng. Người tận hưởng phú quý, kẻ bị ghẻ lạnh cô độc, cũng có khi sẽ rơi vào cảnh bị giam cầm nơi lãnh cung tiêu điều cả đời.

Mộ Dung Thụ nâng chung trà lên, nghiêng nắp hót nếm trà trên mặt, cười nhạt nói:

– Không được nhắc lại việc này.

Hoàng đế trừng phạt Thẩm quý phi nói nặng không nặng mà nhẹ cũng không nhẹ, e đã là nhượng bộ lớn nhất. Thế nhưng, cho Thẩm quý phi một bài học như thế cũng xem như quá tốt rồi.

Chính là, không biết Thẩm Nhu, người rời khỏi phủ Nam Dương Vương quay lại phủ tể tướng, lúc này ra sao?

– Người mới giới lúc trước mua Thu Cúc vừa rồi có quay lại nói là đã bán Thu Cúc cho kỹ viện Lâm gia, vừa bán vào đã bị người ta mua đêm đầu.

Sau khi bước vào nhà, tinh thần Văn Mai có vẻ không tốt, nói với Mộ Dung Thụ bằng giọng trầm thấp.

Tay cầm chung trà của Mộ Dung Thụ run lên.

Hồng Lăng và Thanh Bình hai mặt nhìn nhau.

Thật ra, nếu Thu Cúc không hạ độc hại vương phi thì giờ các nàng vẫn là chị em tốt. Tuy rằng Thu Cúc rơi vào kết cục hôm nay là trừng phạt đúng tội, nhưng trong lòng mọi người vẫn tránh không được dậy lên nỗi thương cảm.

Hơn nữa, tin rằng vương phi cũng không đánh lòng.

– Ủ. Dựa vào trí tuệ của Thu Cúc, ở bất kỳ nơi nào cũng sẽ không bị thiệt thòi.

Trong lúc đó Mộ Dung Thụ mang về mặt thần nhiên nói.

Hồng Lăng và Thanh Bình đều cúi đầu, nằng ầy là từng bước, từng bước đi sai đường.

– Nô ti còn nghe nói là Thảm trắc phi điên rồi.

Vân Mai dè dặt nặng nề trong lòng, chậm rãi lên tiếng. Nàng nghe được từ mấy gã thị vệ trước viện. Trong vòng một canh giờ tin này đã truyền khắp kinh thành.

– Cái gì? Không phải khi trở về phủ tể tướng còn mạnh khỏe nguyên vẹn ư? Sao lại vô duyên vô cớ bị điên?

Mộ Dung Thụ cau mày trầm giọng hỏi. Rốt cuộc nội trong một, hai canh giờ gần gũi này đã xảy ra chuyện gì?

Vân Mai thở dài một tiếng, trả lời:

– Sau khi Thảm trắc phi trở lại phủ tể tướng, bị mấy vị di nương và bọn hạ nhân trong phủ chằm chọc khiêu khích đến mức chịu không nổi mới đáp lại vài câu mỉa mai. Ai dè sau đó Thảm tể tướng hỏi phủ nghe nói Thảm trắc phi bị hư thì mắng to rằng không biết xấu hổ. Nhất thời, mọi người ủa vào chỉ trích Thảm trắc phi, không lâu sau, Thảm trắc phi cất tiếng cười ngầy dại, cuối cùng là phát điên.

Nghe vậy, Mộ Dung Thụ nói không nên lời trong lòng là cảm giác gì, rất trầm buồn.

– Chắc Vương gia đã biết phải không?

– Vâng, việc này đều đã truyền khắp nơi.

Vân Mai gật đầu đáp.

Mộ Dung Thụ lập tức buông tách trà, đứng lên nói:

– Đến thư phòng.

Khi nằng bước ra khỏi Mai viên rồi mới phát hiện, mình vậy mà lại lo lắng cho Vũ Văn Mặc, sợ hấn đau lòng khi nghe tin Thảm trắc phi bị điên. Có lẽ, hấn vì nằng làm nhiều như vậy, nằng cũng nên vì hấn làm chút gì đó.

Khi vừa đến thư phòng đúng lúc gặp một thị vệ đang bê một cái thùng lớn.

– Nô tài thỉnh an vương phi.

Thị vệ kia thấy người mình và phải là Mộ Dung Thụ thì lập tức có chút phát hoảng.

– Trong thùng có gì thế?

Mộ Dung Thụ cũng không để ý người vừa va vào mình, mà là hơi tò mò đối với cái thùng kia.

Thị vệ kia vội trả lời:

– Là Hoàng Thượng ban cho. Nghe nói là một loài cá biến bất được ngoài khơi xa, là một loài cá ít gặp. Hoàng Thượng để lại trong cung hai con rồi lập tức sai người tặng hai con khác cho Nam Dương Vương.

Nghe vậy, Mộ Dung Thụ khẽ cau mày. Quan hệ của Vũ Văn Mặc và hoàng đế khi nào trở nên tốt như vậy? Nghĩ thế, nằng liền cúi đầu nhìn lại.

– Vương phi phải cẩn thận. Con cá này cũng rất kì lạ, chỉ cần dùng thứ gì đó chạm vào nó, lập tức nó sẽ phồng hai mắt lên, y như đã chết. Nhưng chỉ một lát sau, dùng động chạm vào lại phát hiện cần bán nó không chết.

Thị vệ kia thấy Mộ Dung Thụ cúi đầu nhìn thì lập tức nói.

Mộ Dung Thụ nheo mắt, vội cúi đầu nhìn kĩ hơn. Chỉ thấy trong nước có hai con cá hình thoi ước chừng hai mươi lăm xăng-ti-mét, mắt lồi, có cái mỏ há ra tựa như răng và nướu của con người. Mang nhỏ không rõ ràng, bụng màu vàng trắng, phần lưng có vân nhỏ màu trắng, thân mình bóng loáng không vảy, hơi lộ ra màu vàng ánh đen.

Đây là cá nóc!

Kiếp trước nằng đã gặp qua vài loại cá nóc, biết những đặc tính vừa rồi thị vệ vừa miêu tả là của cá nóc nên trong lòng mới nổi lên nghi ngờ!

Hoàng đế quả nhiên không có ý tốt!

Tuy rằng người xưa không biết cá nóc có độc, người ăn qua sẽ nói thịt cá nóc rất ngon, trắng mềm, nhưng có rất nhiều người vì không hiểu cách xử lý nên bị trúng kịch độc mà chết! Cũng có nghĩa là hoàng đế đã ăn qua rồi mới đưa tới cho Vũ Văn Mặc? Không ... Lúc hoàng đế dùng bữa luôn có cung nhân thủ đồ ăn trước!

– Nô tài xin được cáo lui trước. Cái này vốn phải mang gấp tới phòng bếp. Nghe nói đêm nay Hoàng Thượng sẽ đến.

Thị vệ kia mang theo thùng gỗ dọm bước đi.

Mộ Dung Thụ vội ngăn lại

– Đừng mang đi, cứ giao cho nha đầu phía sau bốn vương phi là được. Hai con cá này lát nữa bốn vương phi sẽ sai người đưa đến phòng bếp nhỏ ở Mai viên, ta sẽ tự mình xuống bếp.

– Vâng.

Thị vệ lập tức đồng ý. Hồng Lăng bèn nhận lấy thùng gỗ trong tay thị vệ.

Mộ Dung Thụ quay đầu nhẹ giọng dặn dò:

– Người đứng chờ một lát. Con cá này để bốn vương phi xử lý.

Dứt lời, nằng tiến về phía thư phòng.

Lúc này Vũ Văn Mặc đang nhắm mắt dựa vào ghế mây nghỉ ngơi, nghe có người đến gần thì lập tức tỉnh dậy. Trong mắt hấn có một tia kinh ngạc, không ngờ Mộ Dung Thụ sẽ đến.

– Nàng có biết Nhu nhi điên rồi không?

Hấn hỏi bằng giọng khàn khàn.

Mộ Dung Thụ dường như không nghe được những lời này của hấn mà trực tiếp hỏi:

– Hoàng Thượng ban hai con cá này cho người? Hơn nữa buổi tối sẽ đến vương phủ dùng bữa ư?

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 102

Vũ Văn Mặc gật đầu, nhìn Mộ Dung Thụ có vẻ khần trương thì hơi nghi hoặc trả lời:

– Ủ. Vừa rồi đưa tới hai con cá. Nói là một loài cá ít thấy.

Mộ Dung Thụ quay đầu báo Hồng Lăng đóng cửa thư phòng lại, sau đó đợi trong phòng chỉ còn nằng và Vũ Văn Mặc, dùng giọng trong trẻo nhưng lạnh lùng nói:

– Hai con cá kia có độc, nếu không phải người biết xử lý, ăn vào chắc chắn trúng độc. Nhẹ thì trong vòng một tiếng, còn chậm nhất chừng hai, ba canh giờ ắt sẽ mất mạng.

– Cái gì?

Vũ Văn Mặc cảm thấy kinh ngạc. Dù sao số người ăn cá biển cũng không phải là ít nhưng chưa từng nghe ai nói ăn cá sẽ chết. Mà khi hoàng đế sai người đưa tới hai con cá cũng nói đêm nay sẽ đến ăn cùng. Hắn chưa từng nghĩ rằng hai con cá có chứa kịch độc.

Có điều ... Hắn nhìn nàng bằng đôi đồng tử đen láy, thâm trầm.

Nhận thấy chân chữ của hắn, Mộ Dung Thu cũng biết, sao người xưa có thể tin rằng bán thân cá nóc có chứa chất kịch độc. Huống hồ bọn họ cũng nói ở thời đại này cá nóc là loài hiếm thấy, tất nhiên người ăn được vô cùng ít. Như vậy người trúng độc mà chết cũng không nhiều lắm. Nàng nói như thế, hẳn hoài nghi cũng là bình thường.

— Ta tin nàng.

Vũ Văn Mặc nhẹ giọng trả lời, ánh mắt từ sâu thẳm lập tức trở nên nóng rực đến mức có thể đốt cháy cả người khác, nhìn Mộ Dung Thu.

Mộ Dung Thu bỗng nhiên cảm giác tia mắt nóng rực kia dừng trên gương mặt nàng, không tự chủ cúi đầu.

Ở trong mắt Vũ Văn Mặc, cử động của nàng lần này giống như thẹn thùng, khoe miệng của hắn khẽ cong lên.

— Thiếp tin rằng Hoàng Thượng đã biết cá này có độc nên mới sai người đưa tới. Sợ gia không ăn, vì vậy đêm nay mới tới dùng bữa với người.

Mộ Dung Thu trầm giọng nói. Không thể không nói hoàng thượng tâm tư kín đáo. Bất kể hoàng đế dùng com ở đâu cũng sẽ có cung nhân đi trước thử đồ ăn rồi hoàng đế mới có thể dùng. Nếu như Vũ Văn Mặc và nàng đều ăn cá nóc rồi bị trúng độc mà chết, người hẳn cần trừng trị cũng chính là người bắt được cá và cung nhân đưa cá tới. Cùng lắm hẳn chỉ tổn thất một kẻ thử đồ ăn bên người mà thôi.

Nghe vậy, khoe miệng khẽ cong lên của Vũ Văn Mặc mím lại, đôi mày rậm lạnh lùng nhàu chặt, đôi mắt càng như hồ nước âm u sâu thẳm, giọng nói trầm thấp giả băng:

— Xem ra, hẳn không chỉ muốn mạng của ta mà còn muốn khiến nàng chôn cùng.

Làm hoàng đế nhiều năm như vậy, hẳn tàn nhẫn hơn hẳn đi vắng!

Xem ra trong lúc đó giữa hoàng đế và Vũ Văn Mặc quả nhiên có thù oán! Những dự cảm lúc trước của nàng đều không phải vô căn cứ. Nhưng có vẻ như hoàng đế có hơi kiêng kị Vũ Văn Mặc, dù sao đối với một vị hoàng đế, nếu muốn mạng của Vũ Văn Mặc cũng có thể sử dụng nhiều đũa dùng để đối phó với Mộ Dung Thu, không cần thiết phải bị ôi, lén lút dùng một, hai con cá nóc để lấy mạng người như thế!

Có vẻ như hoàng đế cố tình khiến Vũ Văn Mặc chưa kịp phòng bị để ra tay, mất mạng trong lúc không hề hay biết!

— Lát nữa thần thiếp sai người bắt mấy con mèo nhỏ, cá nấu xong sẽ cho nó ăn thử trước rồi gia và thần thiếp mới có thể dùng.

Mộ Dung Thu dứt ra khỏi dòng suy nghĩ, vô cùng bình tĩnh nói với Vũ Văn Mặc.

Vũ Văn Mặc cau mày, nghe Mộ Dung Thu nói thì hai mắt sáng lên. Dù sao cũng là cá hoàng đế ban cho, nếu không ăn, nhất định sẽ bị trách tội. Vậy nhưng Mộ Dung Thu có thể xử lý!

Nhận thấy ánh mắt nghi hoặc của Vũ Văn Mặc, Mộ Dung Thu khẽ mỉm cười nói:

— Gia yên tâm, cá này mặc dù có kịch độc nhưng chỉ cần biết cách xử lý là được. Hơn nữa thịt của nó rất trắng, cực kì non mềm, ăn rất ngon miệng. Cá này dùng nấu cháo là ngon nhất, ăn vài miếng cũng không sao. Có điều, ngon thì ngon chứ cũng không nên ăn nhiều, gia dùng chừng vài miếng là tốt nhất.

Có lẽ là do có điều kiện, lại thích nấu nướng, vì vậy nàng rất vui về đi học nấu ăn. Mà cách chế biến cá nóc vô cùng phức tạp, cũng may ở kiếp trước, nhân ba tháng đi du lịch Nhật Bản, nàng đã học được cách xử lí cá nóc. Có điều, đã một thời gian rất lâu chưa động tay, mặc dù nàng có đủ tự tin sẽ không xảy ra vấn đề nhưng không thể không phòng ngừa. Nếu xử lý đúng cách, mấy con mèo nhỏ có thể không việc gì, nếu không cũng chỉ có thể dùng mạng nó để cứu nàng và Vũ Văn Mặc.

— Được. Nàng phải cẩn thận mọi thứ. Cũng không cần quá áp lực, ngoại trừ vấn đề lạnh, ta cũng có thể chống lại thành thử.

Vũ Văn Mặc trầm giọng nói.

Trong lời của hắn mang theo lo lắng vô hạn, ý ở ngoài lời là muốn nàng không cần lấy tính mạng bán thân ra đặt cược, hẳn có thể vì sự sống chết của hai người mà đối địch với hoàng đế. Trong đầu Mộ Dung Thu vang lên một tiếng sấm, tâm tình vô cùng phức tạp, đến ngay cả nàng cũng không hiểu cảm giác phức tạp đó là gì.

Bỗng nhiên, Mộ Dung Thu nghĩ tới Thẩm trắc phi đã bị điên, lặng lẽ tránh tầm mắt Vũ Văn Mặc, nói khẽ:

— Thẩm trắc phi rơi vào tình thế hôm nay không liên quan gì đến gia, người không cần tự trách.

Nghe nàng nói, Vũ Văn Mặc ngẩng phắt lên, tầm mắt nóng rực nhìn nàng chăm chăm, giọng nói có vẻ hoang mang không chắc chắn.

— Nàng đang lo lắng cho bốn vương?

— Dù sao thì việc này cũng do thần thiếp khơi lên, gia vốn không cần đưa ra quyết định khó xử như vậy. Vì lí do đó, thần thiếp không muốn gia vì việc của Thẩm trắc phi mà tự trách.

Mộ Dung Thu dùng giọng điệu vững vàng, nhẹ nhàng giải thích.

— Nàng cho là dựa vào trí tuệ và tính cách không chịu thua đó của Nhu nhi sẽ thật sự bị bức điên?

Vũ Văn Mặc nhìn thẳng vào mắt nàng, phát hiện nơi đó phẳng lặng không chút gợn sóng, hơi thất vọng dời mắt, trầm giọng hỏi.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu mở lớn hai mắt. Thẩm trắc phi già điên? Đúng vậy, dựa vào trí tuệ và tính cách không chịu thua đó của Thẩm trắc phi thì sao có thể dễ dàng bị vài câu trào phúng mà điên? Xem ra, người hiểu biết Thẩm trắc phi nhất chính là Vũ Văn Mặc.

— Nhu nhi biết không còn đường lui, vì vậy khi trở lại phủ tế tướng, nếu muốn sống yên ổn thì không thể không tìm cách. Già điên cũng lắm cũng là một loại thủ đoạn. Chỉ có như thế, nàng ấy mới có thể trôi qua cả đời vinh hoa phú quý ở phủ tế tướng.

Vũ Văn Mặc chuyển tầm mắt nhìn bên ngoài cửa sổ, âm thanh trầm thấp nói.

Thẩm Nhu mặc dù là đích nữ của Thẩm tế tướng, nhưng ông ta tuyệt đối sẽ không nuôi một kẻ vô dụng. Nếu Thẩm Nhu không điên, cũng sẽ bị Thẩm tế tướng dâng cho người khác. Mà sau khi Thẩm Nhu trải qua nhiều khó khăn gian khổ như vậy, tuyệt đối sẽ không để mình trở thành quân cờ của bất kì kẻ nào. Nàng rất thông minh, lợi dụng việc già điên để sống sót được trong phủ tế tướng nhỏ nhoi, Mộ Dung Thu nghĩ, đôi mắt loé lên. Có điều từ nay về sau, Thẩm trắc phi đã không có cách nào quấy lên sóng to gió lớn nữa!

Lại nhìn về mặt Vũ Văn Mặc, bên trong sự hồ hững về như còn có cảm giác gì đối với Thẩm Nhu? Là tình yêu, hay chỉ là lợi dụng?

— Nàng chính là một câu đố, càng ngày càng khiến người khác không thể nào hiểu nổi.

Vũ Văn Mặc sâu kín nói. Giọng hắn thoáng nhẹ, dường như chỉ một con gió rất khẽ cũng có thể phiêu tán trong không trung.

Tuy rằng cách nhau chỉ vài bước, nhưng khi nghe được lời nói của hắn, Mộ Dung Thu không khỏi thấy xấu hổ, đành vô như không nghe được.

...

Cũng sắp tới giờ cơm chiều nên không thể chậm chạp nữa, vì vậy Mộ Dung Thu lập tức trở về đến phòng bếp nhỏ, bắt tay vào chuẩn bị.

Trình tự chế biến cá nóc vô cùng phức tạp, vừa tốn sức vừa tốn thời gian. Trước tiên phải cắt bỏ đầu cá, mổ bụng lấy hết nội tạng ra, rửa sạch máu, lột bỏ phần da, bóc bỏ xương sống, dùng dao cắt thành các lát thật mỏng, rửa nhẹ trong nước, tiếp đó lại đun sôi với nước chừng một canh giờ.

Hai con cá nóc đều khá nhỏ mà phần thịt ăn được lại cực ít, Mộ Dung Thu bèn quyết định nấu canh cá. Có điều món này lại hơi tốn thời gian.

— Vương phi, vì sao phải bỏ hết da và xương sống cá?

Bà từ bên cạnh vừa giúp vừa nghi hoặc hỏi. Sao lại phải phức tạp như vậy làm gì? Chẳng phải da cá ăn rất ngon ư?

Mộ Dung Thu tranh thủ trả lời:

Đề không bị người khác nghi ngờ, Mộ Dung Thu đành tìm cách nói khác để trả lời nhóm bà từ.

— Khi nấu canh cá, tốt nhất là không nên dùng da và xương sống, chỉ cần mấy lát thịt ngon nhất kia thôi.

Khoảng chừng chưa tới một canh giờ, Hồng Lăng đã tới phòng bếp truyền lời.

– Bẩm vương phi, Hoàng Thượng đến, đang sai người dọn cơm tối.

– Trước cứ để phòng bếp đưa đồ ăn lên đi. Bẩm vương phi không muốn làm đang dở. Canh cá còn cần nấu kĩ thêm một chút, người thừa lại với vương gia đi.

Mộ Dung Thu trầm giọng ra lệnh. Sau đó bắt đầu bấm ngón tay nhắm tính thời gian. Ít nhất phải nấu một canh giờ. Còn khoảng hai khắc nữa mới được một canh giờ. Vì lý do an toàn, bất kể thế nào phải kéo dài thêm hai khắc.

Mà ở Tiền viện, hoàng đế đã ngồi xuống, nhìn một bàn bày đầy đồ ăn chỉ thiếu cá nóc, trong mắt hiện ra tia sáng tàn nhẫn, như cười như không nói với Vũ Văn Mặc:

– Như vậy là đầu bếp không không chế biến món cá sao? Tại sao tối giờ này còn chưa đưa lên?

Nghe vậy, Vũ Văn Mặc khẽ cười, nói:

– Hoàng Thượng đừng sốt ruột. Loài cá này là thứ hiếm có được, tốn chút thời gian nấu nướng cẩn thận là việc phải làm.

Trong lòng Hoàng đế vô cùng nghi ngờ, chẳng lẽ Vũ Văn Mặc đã biết cá đó có độc cho nên mới không dám nấu ăn? Còn tìm cách kéo dài thời gian? Lẽ nào tin tức do người trong cung truyền ra? Hắn không tiếng động gặt đầu.

– Nếu đã như vậy thì tạm thời đợi thêm một chút đi.

Vũ Văn Mặc gật đầu.

Một lát sau, chỉ thấy Hồng Lăng quay lại nói.

– Vương phi nói còn phải đợi thêm một chút, vì muốn nấu canh cá nên hơi tốn thời gian.

– Canh cá? Là vương phi tự mình xuống bếp?

Hoàng đế nghi vấn, có chút không thể tin. Dù sao thì trong mắt người đương thời, rất ít tiểu thư khuê các biết nấu ăn, người người đều mười ngón không nhúng nước, muốn sống an nhàn cá đòi, ai còn muốn chui xuống bếp.

– Hoàng Thượng ban cho cá vốn là ăn dần của vua, mấy kẻ hạ nhân thô kệch này không xứng chạm vào, vì vậy vương phi mới đích thân tự tay nấu nướng. Cũng chính là muốn làm vui lòng Hoàng Thượng. Lát nữa Hoàng Thượng phải ăn nhiều một chút, cho rằng chút thể diện.

Vũ Văn Mặc vô cùng kiên nhẫn, nhẹ nhàng cười nói.

Hoàng đế ngăn ra, ăn nhiều chút? Trừ phi hắn muốn chết, cho nên ngoài cười nhưng trong không cười trả lời:

– Bữa trưa trẫm đã ăn quá no nên lát nữa chỉ có thể ăn một ít. Vẫn là vương gia và vương phi phải ăn nhiều mới tốt. Loài cá này rất hiếm mới bắt được, ai từng ăn qua đều công nhận rằng thịt nó vô cùng non mềm ngon miệng, có thể nói là mỹ vị hiếm có trên thế gian.

– Thế ư? Nếu nói vậy thì thần phải nếm thật cẩn thận mới được.

Khóe miệng Vũ Văn Mặc mang theo một nét cười lạnh, trả lời.

Phòng bếp nhỏ Mai viên.

Mộ Dung Thu nhìn chăm chú vào con mèo đã ăn qua thịt cá nóc, quan sát chừng hơn nửa canh giờ thấy nó không có gì khác thường mới sai Văn Mai bưng một bát sứ lớn canh cá đi đến Tiền viện.

Tuy rằng cá nóc có kịch độc nhưng không thể phủ nhận, thịt nó cực kì ngon, cũng từng có người vì có thể nếm được thịt cá nóc mà chấp nhận đánh cược tánh mạng, dù biết thịt cá nóc ngon miệng đến mức nào.

Vừa đến cửa phòng thì mùi hương ngào ngạt lan toả khiến Hoàng đế và Vũ Văn Mặc cảm thấy bụng dạ cồn cào.

Từ trước tới nay Mộ Dung Thu rất tin vào tài nấu nướng của mình, tất nhiên biết thông qua cách chế biến của nàng, tô canh cá này sẽ thơm ngon đến mức nào. Có điều, vẫn là câu nói kia, ăn nhiều không tốt.

Sau khi tô canh cá được đặt lên bàn, hoàng đế nhìn hơn mười lát thịt mỏng trong bát canh thì hơi kinh ngạc.

– Không phải là có hai con cá ư? Sao chỉ có vài miếng thịt như thế?

Chẳng lẽ là Mộ Dung Thu âm thầm động tay động chân, đổi cá?

Đối với sự nghi ngờ của hoàng đế, Mộ Dung Thu trầm mặc một tiếng, thật đúng là lòng dạ hẹp hòi! Lão già nhà ông ngự tử ban thường, nàng nào dám vàng thau lẫn lộn? Trong lòng cười lạnh vài tiếng, trên mặt mang một chút cười nhạt kính cẩn hữu lễ trả lời:

– Cá này bỏ bớt nội tạng, đầu, da thì phần thịt còn lại cũng không nhiều, mà nấu canh cá quan trọng nhất đó là phần thịt này.

Mộ Dung Thu giải đáp thắc mắc của hoàng đế xong bèn ngồi bên cạnh Vũ Văn Mặc, sau đó ra hiệu cho Hồng Lăng đứng phía sau và nha hoàn bên cạnh Vũ Văn Mặc múc hai chén canh cá đưa cho hai người.

Dưới ánh mắt sắc bén như chim ưng của hoàng đế, Mộ Dung Thu cảm thấy bắt đầu dùng canh, cũng ăn một lát thịt cá. Nhất thời khuôn mặt nở rộ nụ cười tươi như hoa.

– Không hổ là vật quý hiếm Hoàng Thượng ngự tử, vô cùng ngon miệng! Hoàng Thượng, vương gia, nhanh dùng khi còn nóng, nếu để nguội đi e rằng hương vị sẽ không được thể này nữa!

Đôi đồng tử của Hoàng đế hơi co lại, nhũ nhũ mây, nhìn về phía Vũ Văn Mặc.

Dưới ánh mắt sắc bén của Hoàng đế, Vũ Văn Mặc từ tốn ăn một miếng, cũng hai mắt tỏa sáng, trong miệng cảm nhận được thịt cá tươi ngon non mềm, quả nhiên là mỹ vị khiến người khác khen ngợi, bèn gặt đầu lia không chút nào giả vờ.

– Đúng như vương phi nói, đây đúng là món cá ngon nhất mà thần từng ăn trong đời!

Sau khi hai người đều ăn qua thì đôi mày của hoàng đế càng thêm nhũn nhặn. Đây là chuyện gì xảy ra? Trưa nay, thái giám thứ ăn vừa dùng xong thì trong vòng một thời gian ngắn ngủi đã trúng độc mà chết. Có điều trước khi chết, tên thái giám này cũng khen không dứt lời rằng cá này ăn ngon vô cùng, biểu hiện trên mặt không khác gì về mặt hai người giờ khắc này.

Nên lại nghi hoặc trong lòng tránh bị hai người phát hiện điều khác thường, hoàng đế cũng sai thái giám xuất cung đi theo hần ăn thử.

Sau hơn nửa canh giờ, Vũ Văn Mặc và Mộ Dung Thu vẫn không có gì khác thường, mà thái giám phía sau hần cũng thế. Trong lòng hoàng đế trầm xuống, chẳng lẽ bản thân loài cá này không có độc? Trong lúc Hoàng đế đang nghi ngờ, suy nghĩ xem nên ăn hay không ăn thì chợt nghe Vũ Văn Mặc nói:

– Hoàng Thượng không ăn sao? Chẳng lẽ là muốn nhường thần và vương phi thưởng thức?

– Nếu thế thì thần thiếp phải cảm tạ hoàng thượng muốn phần. Tạ Hoàng Thượng ban cho. Thế nhưng, nếu Hoàng Thượng không chê tay nghề thần thiếp, xin người nhắm nháp một chút đi. Thần thiếp tin là Hoàng Thượng sẽ không thất vọng đâu.

Mộ Dung Thu ngừng đầu, khẽ cười nói.

Nàng và Vũ Văn Mặc kể xướng người hoạ khiến hoàng đế không tìm được lý do từ chối, sắc mặt hẳn có chút khó coi, dưới sự hầu hạ của thái giám, miễn cưỡng ăn một miếng.

Thức ăn vừa chạm đầu lưỡi, đúng là khiến hần kinh ngạc. Cá này quả nhiên là mỹ vị thể gian! Trách không được những người từng ăn qua vô cùng tán thưởng, thì ra quả thực như thế! Nghĩ đến đó lại thấy thật sự là quả hời cho Vũ Văn Mặc! Tổng cộng có ba con được đưa vào cung thì hết hai con đã ban cho Vũ Văn Mặc! Xem ra, hần vẫn đề không phải là ở mấy con cá này.

Vũ Văn Mặc và Mộ Dung Thu hai mặt nhìn nhau. Trong mắt hai người đều thấy được ý cười, chuyện này coi như đã được giải quyết! Có điều hai người cũng không quá yêu thích mỹ vị này, chỉ ăn vài miếng rồi thôi.

Nhưng Hoàng đế lại khác, mỹ vị như thế, tất nhiên muốn ăn nhiều hơn một chút. Hơn nửa canh giờ sau, bữa cơm chiều mới chấm dứt, vì mưu kế không thành, hoàng đế rất không vui vẻ rời đi.

Ngày hôm sau.

Sau buổi cơm trưa, thái giám trong cung đều tuyên chỉ.

Sau khi nhận thánh chỉ Mộ Dung Thu liền chờ ở sương phòng. Không đầy một lát, thái giám đã đưa mười nữ tử dung nhan xinh đẹp, dáng người quyến rũ tuyệt luân tiến vào sương phòng.

– Nô tì tham kiến vương phi, thỉnh an vương phi.

Mười cô gái cùng cúi người hành lễ. Quả nhiên là trăm hoa đua nở, khiến người khác mờ rộng tầm mắt, vừa thấy cũng biết là đã qua huấn luyện.

Mộ Dung Thu nhìn về phía mười người, nhẹ giọng cười hỏi:

– Các người là tiểu nữ nhân mà Hoàng Thượng ban cho vương gia?

Hôm qua, mưu kế của Hoàng đế không thành nên không cam lòng, ngày hôm nay lại đưa đến mười đại mỹ nhân, cố ý muốn chọc tức nàng? Trách rằng tối hôm qua xen vào việc của người khác, tự mình chế biến món cá nóc?

Ban đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 103

Làm một hoàng đế mỗi ngày trăm công nghìn việc, thế mà hần còn nhàn rỗi đến mức quan tâm đến thú vui tiêu khiển của thần tử! Còn tưởng là hần hạ chỉ vì chuyện gì, thì ra là đưa tới mười vị mỹ nhân!

– Vâng, mấy mỹ nhân này đều là Hoàng Thượng ban cho vương gia. Hoàng Thượng quan tâm đến việc vương gia vất vả nên tìm mười tiểu nữ nhân ôn nhu sẵn sàng đưa tới cho ngài ấy. Hoàng Thượng nói, từ trước tới nay vương phi vốn rộng lượng, sẽ thu xếp chu đáo cho các nàng.

Thái giám đến tuyên chỉ nghe Mộ Dung Thu hỏi thì the the trả lời.

Mộ Dung Thu gật đầu cười nói:

– Vậy thì xin công công thay mặt bốn vương phi gửi lời cảm tạ đến Hoàng thượng. Mười tiểu nữ nhân như hoa như ngọc này cũng thật là khó tìm.

Rộng lượng? Rõ ràng là tới làm ấm giường cho Vũ Văn Mặc, hoàng đế còn sợ nàng từ chối sao? Thế nhưng, nếu trên thánh chỉ đã không nói rõ mười mỹ nhân đến tột cùng là đưa cho Vũ Văn Mặc làm gì, vậy thì cứ chờ Vũ Văn Mặc tự mình quyết định đi.

Thái giám thấy thái độ của Mộ Dung Thu thì sững sốt, vội xấu hổ cười gật đầu:

– Vâng, lát nữa nô tài sẽ chuyển lời đến Hoàng Thượng. Nếu vương phi không có dặn dò khác, nô tài xin cáo lui.

– Ừ.

Chờ thái giám đi rồi, Mộ Dung Thu mới đưa mắt nhìn sang mười mỹ nhân. Có lẽ là ánh mắt đánh giá của nàng có chút lạnh lẽo, các nàng đều cúi thấp đầu không dám thở mạnh.

– Thật đúng là tiểu mỹ nhân như hoa như ngọc, mười người đứng chung một chỗ quả khiến bốn vương phi nhìn hoa cả mắt. Nếu đã vào phủ Nam Dương Vương thì bắt đầu từ ngày hôm nay, các người chính là người của vương phủ. Chi cần an phận thủ thường, đừng gây chuyện là được.

Mộ Dung Thu thu hồi ánh mắt đánh giá bức người, nhẹ giọng nói:

Nói thật hay, các nàng không phải nữ nhân trong phủ Nam Dương Vương, mà là người của phủ Nam Dương Vương. Trong số mười người đó, một nữ tử từ một mây phong tình vô hạn, đôi mắt phượng hẹp dài nhìn về phía Mộ Dung Thu, ánh mắt mang vẻ phức tạp.

Lúc mười người mới vào cung đã từng nghe mấy vị lão nhân (*người làm lâu năm*) nói, Nam Dương vương phi cũng không phải là người dễ sống chung, nguyên Thẩm quý phi trước đây, còn có Thẩm trắc phi của phủ Nam Dương Vương đều thua trên tay nàng ta. Nhưng hôm nay, xem ra Nam Dương vương phi là một người đại độ, chẳng lẽ những chuyện đó đều là đồn đãi? Hoặc là những lời vừa rồi của nàng ta cũng không phải là ý đó?

– Nô ti hiểu.

Mười người đồng thanh trả lời.

– Các người đều là người Hoàng Thượng ban cho phủ Nam Dương Vương, tất nhiên không thể chậm trễ. Phủ Nam Dương Vương này to như vậy nhưng e là chỉ có Bắc viện là thích hợp cho các người ở. Lát nữa ta sẽ sai bọn nha hoàn Mai viên dẫn các người đi xem hoàn cảnh Bắc viện. Nếu có gì không hài lòng cứ tới tìm bốn vương phi.

Mộ Dung Thu cười nhạt nói, phất phất tay bảo Hồng Lăng mang các nàng đi Bắc viện.

Mấy tiểu mỹ nhân này thật đúng là có chút khó giải quyết, hoàng đế rõ ràng là muốn dùng họ đi quyến rũ Vũ Văn Mặc. Hoặc là nhân cơ hội xếp vào cơ sở ngầm ở phủ Nam Dương Vương. Nhưng người ta dùng danh nghĩa là suy nghĩ vì Vũ Văn Mặc, làm cho không người nào có thể từ chối.

Nàng chung uống vài ngụm trà xong, nàng cau mày nói với Văn Mai bên cạnh:

– Thật nhớ Hiền nhi.

Nàng đang do dự có nên đưa Hiền nhi về hay không. Dù sao Hiền nhi đã ở bên ngoài một thời gian dài, sợ sẽ khiến người khác hoài nghi. Mà tình huống trước mắt, có vẻ như nàng tạm thời không thể rời đi. Mỗi ngày đều phải đối mặt với những kẻ mang mặt nạ dối trá, nàng vô cùng nhớ khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào đáng yêu của Hiền nhi, cả giọng nói ngọt ngào gây thoi gợn mẩn thân của bé.

– Vương phi cứ yên tâm, tiểu thiếu gia ở sơn trang rất vui vẻ, cha mẹ nô ti đều hết lòng chăm sóc tiểu thiếu gia. Nếu vương phi không yên tâm, nô ti sẽ cho người đưa tiểu thiếu gia về được không? Dù sao hiện thời vương gia đối với vương phi rất tốt. Nếu vương phi cứ rời đi như vậy, sau này không chừng sẽ hối hận đó.

Văn Mai tận tình khuyên nhủ. Gần đây vương gia đối với vương phi phải nói là thật sự chân thành, chỉ là vương phi có vẻ như vẫn chưa cảm giác được.

Nghe vậy, trong lòng Mộ Dung Thu chấn động. Đối với Vũ Văn Mặc, nàng cũng không biết là loại cảm giác phức tạp gì. Nếu nàng là người cổ đại, nhận được sự giáo dục giống hần thì chắc chắn sẽ cho rằng hần là người đàn ông tốt thể diện khó được. Nhưng đáng tiếc, linh hồn của nàng đến từ hiện đại. Biết rõ những ngày rời khỏi Vương phủ sẽ rất gian nan, không có che chở của hần, mỗi bước nàng đi đều vô cùng khó khăn. Nhưng ...

Nàng không thể thay đổi tư tưởng và suy nghĩ của bản thân, vì một người đàn ông mà mất đi nguyên tắc và lòng tự trọng của bản thân.

Tuy rằng, nàng biết Vũ Văn Mặc thật sự yêu mình.

Nén xuống rung động trong lòng, Mộ Dung Thu cười nói:

– Tạm thời không cần, cứ như hiện tại đi.

– Vâng, vương phi.

Văn Mai lập tức đáp. Có vẻ như tới mười mỹ nhân thiên kiều bá mị vừa rồi kia, quyết miệng nói:

– Nô ti thấy mười người này đều không phải là kẻ dễ bắt nạt, lắng lo nóng bỏng, so với đám nữ tử từ trường lâu kỹ viện không kém là bao. Sao Hoàng Thượng có thể ban những nữ nhân này cho vương gia chứ?

Đây không phải là rõ ràng dùng để quyến rũ vương gia sao?

Mộ Dung Thu xi cười ra tiếng.

– Văn Mai là đang bất bình thay cho bốn vương phi sao? Nhưng thật ra bốn vương phi lại cảm thấy mấy người này đều là giai nhân cả. Cũng không chừng vương gia sẽ thích đó.

Chi cần không phải Liễu Hạ Huệ thì tuyệt đối không có chuyện giai nhân yêu thương nhưng nhớ ngôi trong lòng mà vẫn không loạn.

– Vương phi, Nhị phu nhân xin gặp.

Ngoài cửa truyền đến tiếng nha hoàn bẩm báo.

Mộ Dung Thu lấy lại thần sắc nghiêm nghị rồi mới lên tiếng:

– Để cho nàng vào đi.

Mấy ngày nay Nhị phu nhân yên ắng không ít, ngay cả khi xảy ra chuyện Thẩm trắc phi, nàng ta cũng chỉ lặng im không tiếng động. Sao hôm nay nghĩ gì mà lại muốn đến đây?

Xem ra, những ngày bình yên đúng là không được mấy.

Không đầy một lát, một nữ tử mặc quần áo hồng nhạt váy dài đi đến.

Từ góc nhìn của Mộ Dung Thư, quả nhiên là tú sắc khả xan (*nguyên văn – sắc đẹp thay com*), rất cân xứng với mười mỹ nhân vừa rồi kia. Thế nhưng, thần sắc vẻ như mang theo chút tiêu tụy, ai oán.

– Nô tì thỉnh an vương phi.

Nhị phu nhân thướt tha cúi người hành lễ.

Mộ Dung Thư mỉm cười đáp lại.

– Nhị phu nhân không cần đa lễ, mau đứng lên.

Nhị phu nhân đáp dạ rồi mới ngồi xuống. Nàng ngẩng đầu nhìn Mộ Dung Thư, khẽ cắn môi.

– Nhị phu nhân tới gặp bốn vương phi có chuyện gì?

Mộ Dung Thư cười nhẹ hỏi. Nhìn thần sắc của nàng liền biết, vô sự không lên tam bảo điện (*không có chuyện không tới*). Chắc chắn là có chuyện mới đến gặp nàng, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, e là vì mấy tiểu mỹ nhân vừa mới đưa đi Bắc viện.

Nghe vậy, trên mặt Nhị phu nhân hiện lên một vẻ bối rối. Kể cả có khó mở miệng cũng phải nói, sau khi suy nghĩ trước sau nàng mới lên tiếng:

– Nô tì biết vương phi sắp xếp mười cô gái Hoàng Thượng ban cho vương gia ở Bắc viện. Nhưng có câu này nô tì không biết nên nói hay không. Bắc viện được vương gia đích thân ban tên cho là muốn để bốn vị thấp thất ở lại. Ngày hôm nay lại đưa mười nữ tử thân phận không rõ vào ở. Nô tì thật sự không hiểu.

Mộ Dung Thư nhìn không được khẽ cười nói:

– Ồ? Có cái gì không hiểu?

– Nếu họ là Hoàng Thượng ban cho vương gia làm nha đầu thông phòng, như vậy thì không nên vào ở Bắc viện mà nên xếp vào phòng hạ nhân. Còn nếu là làm thiếp của vương gia thì mười người không phải quá nhiều ư, không hợp quy củ. Nô tì thật sự không biết vương phi thu xếp cho họ ở Bắc viện là có ý gì.

Nhị phu nhân cảm thấy nghi hoặc nói:

– Dù sao Hoàng Thượng ban thưởng là không thể qua loa. Hoàn cảnh Bắc viện tốt, thích hợp chiều đãi khách quý. Sao Nhị phu nhân lại tính toán chỉ li như thế làm gì, chờ vương gia trở về rồi nói sau đi.

Mộ Dung Thư chợt nghiêm mặt, mấy lời này của Nhị phu nhân quả là khí thế bức người, khiến người khác khó chịu. Hắn là đã quen làm mưa làm gió, cười trên đầu trên cổ Mộ Dung Thư trước kia nên mới không kiêng nể gì, mới nói vài câu đã lộ nguyên hình.

Nhị phu nhân chạm phải ánh mắt đột nhiên nghiêm nghị của Mộ Dung Thư thì cắn chặt răng, cúi đầu, khí thế cũng thấp đi phần nửa, làm bản

– Nói gì đi nữa nô tì cũng là một vị phu nhân, tại sao có thể ở cùng một sân với những kẻ thân phận không rõ, hơn nữa là đến mười người.

Mộ Dung Thư nhàu nhàu mày, không muốn tiếp tục đề tài này. Dù sao mười người này cũng khá đặc biệt, đều do Hoàng Thượng ban thưởng, nếu không xử lý khéo léo, chắc chắn rước lấy phiền toái, thu xếp cho họ ở Bắc viện là hợp lý nhất. Nếu Vũ Văn Mặc muốn chọn trong số đó ra ba người để làm thiếp thì số còn lại sẽ đưa đi làm nha hoàn vậy. Chỉ là không ngờ Nhị phu nhân lại thiếu kiên nhẫn như thế, thấy một đám mỹ nhân như hoa nên sợ ảnh hưởng đến địa vị của mình sao?

Nhị phu nhân nghe vậy, cũng hiểu không nên lại quẩn mãi không buông. Phù Nam Dương Vương đã xảy ra nhiều chuyện như vậy, hiện thời vị trí vương phi của Mộ Dung Thư vẫn vững chắc như cũ, tất nhiên nàng ta có thủ đoạn lại hại, là người không nên chọc đến. Có điều nàng vẫn không nhận được muốn đến hỏi một chút.

– Vâng, nô tì đã biết.

Mộ Dung Thư gật gù đầu. Một lát sau thấy nàng ta không lên tiếng nhưng cũng không rời đi, là muốn làm gì đây? Trong lòng thắc mắc nghĩ ngợi một lát, Mộ Dung Thư bật cười, e rằng nàng ta đang chờ Vũ Văn Mặc đến đây ư?

Có vẻ như nhận thấy được ánh mắt Mộ Dung Thư, Nhị phu nhân xấu hổ ho nhẹ một tiếng, nói:

– Lúc này nô tì về Bắc viện cũng không làm gì, nếu vương phi không thấy phiền vậy nô tì nhờ phúc vương phi ở đây thưởng thức một ít điểm tâm vậy.

– Được.

Mộ Dung Thư cười đáp.

Nhị phu nhân nhẹ nhàng thở ra. Vậy mà nàng ta đúng là ngồi được, còn vừa ăn vừa quan sát bên ngoài. Nhìn dáng vẻ của nàng ta, Mộ Dung Thư vô như không thấy, nhưng Văn Mai lại khó chịu. Nhị phu nhân đang làm gì chứ? Đây chính là Mai viên, vương phi còn ở đây mà cũng dám bày ra dáng vẻ lẳng lơ đó, nếu lát nữa vương gia tới, còn không biết nàng ta sẽ thế nào nữa!

Nhị phu nhân cũng biết hành động của mình hơi quá, nhưng đã rất lâu nàng không gặp được vương gia, thật sự rất nhớ nhưng

Ước chừng hơn nửa canh giờ, Mộ Dung Thư đọc sách có chút mỏi cổ nên nhẹ lắc mấy cái. Đang định vào trong chạp mất một lát đã thấy một bóng dáng từ cửa bước đến gần như một cơn gió.

– Vương gia!

Nhị phu nhân kích động đứng dậy gọi người kia. Nàng lại sợ ngồi nửa canh giờ dung nhan không chỉnh tề, vội vàng hoảng loạn sửa sang lại quần áo, ánh mắt sợ hãi nhìn về phía Vũ Văn Mặc.

Mà khi nàng ngẩng đầu, lại phát hiện từ lúc vào nhà Vũ Văn Mặc vẫn không liếc nhìn nàng dù là một cái mắt chỉ nhìn chăm chăm Mộ Dung Thư, lập tức sắc mặt trắng bệch, cắn cắn môi.

Mộ Dung Thư kinh ngạc nhìn Vũ Văn Mặc. Nàng hình như chưa từng thấy hắn hùng hùng hổ hổ như vậy! Sao thế?

– Nàng đưa hết mấy nữ tử Hoàng Thượng ban cho bốn vương vào ở Bắc viện phải không?

Sắc mặt Vũ Văn Mặc âm u chất vấn. Sau khi từ bên ngoài trở về, hắn đã nghe nói hoàng đế ban cho mười vị mỹ nữ, và Mộ Dung Thư cũng đã nhận! Lập tức không kịp nghĩ nhiều, tức giận đến Mai viên muốn đối mặt hỏi nàng, kết quả trong lòng nàng có hắn hay không!

Nàng gật đầu, nhìn dáng vẻ tức giận ngập trời của hắn, ý muốn đùa giỡn nổi lên liền vô cùng nghiêm chỉnh trả lời.

– Đúng vậy. Không phải đều đưa tới làm tiểu thiếp cho vương gia sau? Hoàn cảnh Bắc viện tốt, thích hợp vương gia thường xuyên nghỉ lại.

– Mộ Dung Thư!

Vũ Văn Mặc tức giận trợn mắt, đối đồng tử sâu thẳm giá băng thường ngày giờ đây hừng hực như có ngọn lửa đang thiêu đốt. Nàng có biết mình đang nói gì không?

– Bốn vương phi cực kì rộng lượng.

Đứng mười mười nữ nhân, một ngàn, một vạn người nàng cũng nhận hết. Rất nhiều người luôn nói nàng không đủ bao dung, thậm chí ngay cả hoàng đế cũng muốn dùng những lời này khiến nàng cứng họng. Mà không phải hắn cũng đã từng nói nàng không đủ rộng lượng, không chấp nhận được người khác sao?

Vũ Văn Mặc chưa bao giờ buồn bực như thế, nếu nam nhân khác gặp được chuyện này chắc chắn hưng phấn vài đêm. Nhưng hắn lại lực bất tòng tâm, mấy ngày nay tràn ngập trong lòng, trong đầu hắn là nàng. Nàng làm sao có thể vô tâm như thế!

Nhị phu nhân đứng ngơ tại chỗ, nàng chưa từng thấy một Vũ Văn Mặc thẹn quá thành giận như thế. Trước đây, Vũ Văn Mặc xử lý mọi việc đều lạnh như băng, ngay cả có chuyện khiến hắn tức giận, hắn cũng tuyệt đối sẽ không phẫn nộ như thế. Nhìn lại Mộ Dung Thư, trên mặt nàng ta không có một chút lo sợ nào, ngược lại vẫn bình tĩnh, thần nhiên cười nhạt.

Thế nhưng, có lẽ hôm nay nàng đến đây là đúng. E rằng vương gia không hài lòng với cách xử lý của Mộ Dung Thư! Nàng cứ việc ở một bên xem kịch.

Vũ Văn Mặc nhìn Mộ Dung Thư làm ra vẻ đang suy nghĩ cho mình, còn rất hiểu lòng người mà nhận nữ nhân thay hắn thì không cách nào khống chế được tức giận trong lòng.

– Người đầu, đưa mấy nữ nhân Hoàng Thượng ban cho bốn vương thu xếp hết vào phòng hạ nhân!

Vũ Văn Mặc ra lệnh một tiếng, bọn nha hoàn chờ đợi ngoài cửa lập tức nom nớp lo sợ đi thi hành mệnh lệnh.

Mộ Dung Thu trừng mắt nhìn, tươi cười bên môi dường như càng sâu thêm. Trong lòng thầm nghĩ có lẽ Vũ Văn Mặc cũng không phải tệ nhạt và tự cao tự đại như vậy.

Vũ Văn Mặc hạ lệnh xong bỗng nhiên giắt mình thảng thốt. Sao hẳn lại có thể tức giận đến mức này? Không phải hẳn hi vọng Mộ Dung Thu có thể bao dung rộng lượng như thế ư? Sao hiện tại lại không thể chấp nhận được, thậm chí còn hi vọng nằng ghen? Thậm chí, trong nháy mắt vừa rồi đó, hẳn còn lơ lửng suy nghĩ, mong rằng nữ nhân bên cạnh hẳn chỉ có duy nhất một mình nàng?

Vũ Văn Mặc lắc đầu thật mạnh, sao hẳn có thể có ý tưởng điên rồ như thế? Đây vốn là chuyện không thể nào! Với địa vị và tư tưởng đã ăn sâu bén rễ của triều đại này thì chuyện đó tuyệt đối không thể xảy ra. Huống chi, hẳn cũng không thể làm vậy, dù sao, đôi khi hẳn cũng sẽ thân bất do kỷ (*không tự làm chủ được*).

Mộ Dung Thu phát hiện những biến hóa và đấu tranh do dự của Vũ Văn Mặc thì chợt cau mày.

— Sao giá phải tức giận như thế? Thân thiếp nhìn mấy nữ tử kia ai cũng là tiểu nữ nhân đó. So ra cũng không kém Nhị phu nhân là bao.

Mộ Dung dứt ra khỏi cảm giác khác thường trong lòng, nhìn về phía hẳn nhẹ giọng cười nói.

Nghe vậy, lúc này Vũ Văn Mặc mới phát hiện trong phòng còn có người, nghiêng đầu lạnh lùng nhìn lướt qua Nhị phu nhân.

— Nô tì thỉnh an vương gia.

Nhị phu nhân vừa thấy Vũ Văn Mặc nhìn qua, lập tức cúi người thướt tha hành lễ.

Đáng tiếc, Vũ Văn Mặc chỉ lạnh lùng liếc nâng một cái rồi dôi tầm mắt, Nhị phu nhân thất vọng ghen tị nhìn về phía Mộ Dung Thu, nàng mới phát hiện, vương gia càng ngày càng coi trọng Mộ Dung Thu! Cũng khó trách vương gia sẽ vì Mộ Dung Thu mà bỏ Thẩm trắc phi!

— Vương phi có thai cần nghỉ ngơi, nếu không có việc gì người lui ra đi.

Sau khi nhìn lướt qua Nhị phu nhân, Vũ Văn Mặc lạnh giọng nói.

Thần hình Nhị phu nhân run lên, không cam lòng cắn răng cúi đầu.

— Vâng.

Nếu vương gia đã ra lệnh, tất nhiên nàng không thể ở lại, đành phải không cam lòng rời đi, bước được ba bước quay đầu lại lưu luyến nhìn Vũ Văn Mặc, chờ mong hẳn có thể liếc nhìn nàng một cái.

Mộ Dung Thu nhìn ánh mắt và vẻ mặt đau khổ của Nhị phu nhân mà nói cá da gà. Đang lúc nàng muốn đứng lên đi nghỉ thì bên tai truyền đến giọng nói lạnh lạnh của Vũ Văn Mặc.

— Mộ Dung Thu, bốn vương làm nhiều như vậy, trong mắt nàng vẫn không có bốn vương ư?

Mộ Dung Thu sững người, tim đập loạn trong lồng ngực. Ngay lúc nàng còn chưa kịp phản ứng, Vũ Văn Mặc đã làm một việc không có khả năng nhất, đó là đánh mất lý trí mà hẳn vẫn lấy làm kiêu ngạo.

Suy nghĩ của Mộ Dung Thu như ngừng lại, mở to mắt nhìn hẳn.

Hắn vậy mà lại nhân lúc nàng không đề ý đánh lên nàng! Ôm chặt nàng vào ngực, đôi môi mềm lạnh lẽo của hẳn áp lên cái miệng nhỏ nhắn của nàng! Đồng thời thừa dịp nàng sững sờ, mở ra hàm răng đều như hạt bắp của nàng, dầy dụa cùng chiếc lưỡi mềm mại! Không thể nghĩ ngờ, hẳn chắc chắn không có kinh nghiệm, chỉ mạnh mẽ công thành đoạt đất chứ hoàn toàn không có kĩ xảo gì đáng nói.

Bị hẳn hôn đến cả người mềm nhũn, thần hình đứng không vững. Tới lúc phản ứng lại, muốn đẩy hẳn ra nhưng lại phát hiện mình chẳng còn chút sức lực nào!

Đợi đến khi người trong lòng thiếu chút nữa không thờ nổi, hẳn mới buông nàng ra, lưu luyến rồi mới nàng.

Mộ Dung Thu lập tức thoát khỏi vòng tay của hẳn, dựa vào cột lớn phía sau thở hổn hển.

Vũ Văn Mặc nhìn nàng vì thờ dốc mà đỏ má và bên tai đỏ bừng, bỗng nhiên cảm giác trong lòng vô cùng thỏa mãn, mới vừa rồi còn lửa giận ngập trời, hiện tại tâm tình đúng là vô cùng tốt, nhếch môi cười khê. Lúc này lòng hẳn tràn đầy vui sướng, cũng quên mất hẳn chưa từng... chạm môi nữ tử!

Mộ Dung Thu nhìn thấy vẻ mặt hẳn như thế thì có chút không biết nói gì, mơ hồ còn nghe thấy tiếng cười. Cách đó chừng năm bước chân, Văn Mai đang cúi đầu che miệng cười trộm. Còn có cả mấy nha hoàn đứng ngoài cửa cũng cúi đầu cổ nể. Mộ Dung Thu xấu hổ đến muốn vùi đầu vào trước ngực. Nàng chưa bao giờ nghĩ tới có một ngày mình sẽ trình diễn một màn thân thiết xấu hổ kia ở trước mặt người khác! Không ngờ có ngày nàng lại biến thành vai nữ chính dễ cười khác cười trộm!

— Bốn vương không ăn cơm chiều trong phủ, một mình nàng cũng phải ăn nhiều một chút.

Vũ Văn Mặc cười nói. Dứt lời, không chờ Mộ Dung Thu có ý kiến đã như một cơn gió rời đi.

Nhìn bóng lưng hết như một trận gió cuốn qua, khóe miệng Mộ Dung Thu rụt rụt. Nàng lấy khăn gắm trong tay áo ra sức lau hết những gì hẳn lưu lại (*m nước miếng í*).

Hôm nay hẳn mắc bệnh à?

— Vương phi, xem ra vương gia thật sự yêu thích người. Lát nữa nô tì sẽ dọn nhóm bà tử làm nhiều món cho bữa chiều một chút, vương gia cũng đã dặn vương phi phải ăn nhiều một chút đó.

Văn Mai cười trộm nói.

Nghe vậy, khóe miệng Mộ Dung Thu lại giắt giắt. Quay đầu trừng Văn Mai một cái, dù sao cũng là bị sàm sỡ, có chút tức giận:

— Tiểu nha đầu ngươi được lắm, cũng dám cười nhạo bốn vương phi!

— Nô tì không dám, đây là sự thật thôi. Chúng nô tỳ đều thấy được mà.

Sau khi lui về sau hai bước, Văn Mai mới cười nói.

Lời này vừa nói ra, bọn nha hoàn đứng ở trước cửa vốn nhịn nãy giờ được thể cười lớn ra tiếng.

Mộ Dung Thu cau mày tức giận, nhưng không cách nào giấu được gò má đỏ ửng. Nhưng lý trí nhắc nhở Mộ Dung Thu, nàng và Vũ Văn Mặc có rất nhiều điều khác biệt.

Ngày thứ hai, vừa mới ăn xong điểm tâm, lúc nàng đang an tĩnh đọc sách thì nghe nói phòng hạ nhân xảy ra tranh cãi âm ỉ.

Nhị phu nhân đánh nhau với một trong số mười nữ tử từ Hoàng Thượng ban cho, gây ra chuyện âm ỉ rất lớn. Không thể không đến phiên Mộ Dung Thu.

Mộ Dung Thu xoa huyết Thái Dương, có chút đau đầu. Nơi nào có nhiều đàn bà là nơi đó lắm thị phi. Hôm qua những nữ nhân này mới đến, hôm nay đã gây chuyện, thật đúng là không yên! Quả thực người người đều không thể coi thường!

— Vương phi, làm sao bây giờ?

Hồng Lăng hỏi.

Mộ Dung Thu thờ dãi một cái, nhìn qua ba người Hồng Lăng, Văn Mai, Thanh Bình, cười nói:

— Đi xem đi. Chuyện này âm ỉ quá cũng không tốt.

Nàng đến phòng hạ nhân đúng lúc náo nhiệt nhất.

Chỉ thấy trong vòng vây mọi người truyền đến tiếng khóc la, chửi rủa.

— Còn ra thể thống gì? Người của phủ Nam Dương Vương chúng ta khi nào lại trở thành những kẻ không biết lễ nghi phép tắc như thế? Nếu không muốn yên ổn sống trong vương phủ thì cứ nói một tiếng, bốn vương phi không ngại tìm người đưa các người ra ngoài đâu!

Mộ Dung Thu đứng ở bên ngoài vòng, thoáng cao giọng, lạnh lùng nói.

Nghe được tiếng vương phi, vòng người đang xem lập tức tản ra, nhường đường cho nàng. Còn hai kẻ đang đánh nhau cũng dừng động tác.

Mộ Dung Thu đi qua, dừng lại trước mặt hai người, đáng vẻ của họ đập vào mắt. Nhị phu nhân tóc tai lộn xộn, mặt mũi lem luốc, quần áo cang nhếch nhác không chịu nổi. Lại nhìn qua người kia, khuôn mặt đẹp để xuất hiện hai vết đỏ hồng, tóc tai quần áo cũng không khá hơn là mấy. Hai người nhìn đến khuôn mặt lạnh lùng của nàng, trên mặt tràn đầy vẻ sợ hãi.

Mộ Dung Thu dời mắt, lạnh giọng hỏi:

— Các người ai cho ta biết, kết quả là chuyện gì xảy ra?

Nhị phu nhân lập tức than thở khóc lóc chỉ trích cô gái kia, nói:

— Xin vương phi làm chủ cho nô tì! Cùng lắm nàng ta chỉ là một hạ nhân mà cũng dám bắt kính với nô tì, không để nô tì vào mắt. Nô tì cũng chỉ răn dạy nàng vài câu, nàng còn dám mở miệng cãi lại.

— Thưa vương phi, nô tì là người Hoàng Thượng ban cho vương gia. Thân phận sao có thể so với đám hạ nhân chứ? Nhị phu nhân răn dạy nô tì, nô tì không phục.

Nữ nhân kia cũng không cam chịu yếu thế, nâng ngực đầu, thái độ không kiêng ngạo không siểm nịnh nói với Mộ Dung Thu.

Ấn nói cũng quả lớn đi, thật là phách lối! Mọi người hồi hộp. Hồng Lăng, Thanh Bình, Vân Mai hậm hực, nàng ta dám không để vương phi vào mắt.

Mộ Dung Thu không có mấy may nét gần gũi nào mà chỉ nhìn quanh bốn phía, trong số những người đứng xem cũng có cả mấy nữ nhân hôm qua hoàng đế ban cho, liền cười nhạt nói:

— Những người vào phủ cũng nâng hóm qua bước ra.

Nghe vậy, chín người còn lại lập tức bước ra, đồng loạt cúi đầu không dám nhìn thẳng Mộ Dung Thu.

— Các người nói xem, trước khi Hoàng Thượng đưa các người đến Vương phủ, có phải đã nhắc nhở các người cẩn thận hầu hạ vương gia hay không?

Chín người gật đầu.

— Như vậy, hôm qua vương gia hạ lệnh thu xếp cho các người ở phòng hạ nhân, nói xem đây là ý gì?

Mộ Dung Thu tiếp tục hỏi:

Chín người lắc đầu.

Nhị phu nhân và cô gái kia cũng không hiểu nhìn về phía Mộ Dung Thu.

Mộ Dung Thu thông dong nói:

— Ở trong phòng hạ nhân tất nhiên cũng là hạ nhân.

Lời này vừa nói ra, mười cô gái kia đều kinh ngạc nhìn về phía Mộ Dung Thu. Thật ra hôm qua sau khi vương gia hạ lệnh đưa bọn họ vào ở phòng hạ nhân, các nàng đã biết, e rằng mình không thể qua đen biến thành Phụng Hoàng! Chẳng qua bị Mộ Dung Thu nói trắng ra như thế, các nàng vẫn khó chấp nhận!

Sắc mặt nữ tử kia cực kỳ khó coi. Tuy rằng Mộ Dung Thu cũng chỉ nói về thân phận hiện tại của bọn họ, dù sao chuyện này cũng rất khó nói. Nhưng cho dù như thế nào chăng nữa, các nàng cũng là Hoàng Thượng ban cho vương phi, sao có thể đánh đồng với những hạ nhân kia?

Nhị phu nhân nhất thời vui vẻ ra mặt, nhìn nữ tử quý bên cạnh, chỉ bằng một hạ nhân như à cũng dám đấu cùng nàng sao?

Nữ tử kia không phục, không nhịn được nói một cách lạnh lùng:

— Chúng nó tỷ đều là Hoàng Thượng ban cho vương gia, cũng chỉ có vương gia mới có thể răn dạy chúng nó tì.

Hàm ý chính là ngay cả vương phi cũng không thể đụng tới bọn họ!

Mộ Dung Thu trầm mặt, tươi cười trên môi càng sâu thêm vài phần.

— Người tên gì?

— Nô tì tên Kỵ Anh.

Nàng ta nâng cằm như muốn khoe khuôn mặt hoàn mỹ của mình với Mộ Dung Thu.

— Ồ? Ý của Kỵ Anh cô nương chính là thân phận ngoại còn cao quý hơn so với bốn vương phi ư? Cũng tốt, chờ vương gia về, bốn vương phi hỏi lại xem sao.

Mộ Dung Thu thần nhiên nói:

Nàng vừa nói xong, đừng nói nữ tử tên Kỵ Anh kia mà ngay cả Nhị phu nhân cũng sững sờ, vẻ mặt chín cô gái còn lại đều hoảng hốt sợ hãi.

Câu này nói nặng thì nặng mà nói nhẹ cũng không sai, đều phải xem Mộ Dung Thu nghĩ thế nào! Nhưng cũng phải thừa nhận rằng, Kỵ Anh ý mình là trong cung tì, hoàn toàn không để vương phi vào mắt nên cũng khó trách Mộ Dung Thu sẽ nhẹ nhàng nói ra một câu như thế.

Hạ nhân trong vương phủ đều biết cách làm việc của Mộ Dung Thu, vì vậy không ai dám thờ ơ mạnh.

— Nô tì tuyệt không có ý này.

Kỵ Anh dù sao cũng xuất thân từ trong cung, hiểu biết không phải ít. Nàng ta hiểu trước mắt là lúc cần nhún nhường chịu thua, không tình nguyện lên tiếng.

Mộ Dung Thu nhoen miệng cười, không những vậy còn bước lên đỡ Kỵ Anh dậy, cười nói:

— Vừa rồi bốn vương phi cũng chỉ là nói giỡn nói, một nữ tử trong sáng như vậy, bốn vương phi sao lại nở lòng trách cứ đây.

— Vương phi ...

Kỵ Anh kinh ngạc, vương phi đây là ý gì? Mới vừa rồi còn mang một dáng vẻ muốn trách cứ, sao lại đột nhiên biến thành dịu dàng hoà ái, còn tự mình đỡ nàng dậy.

Mộ Dung Thu nhẹ nhàng sửa sang lại quần áo và tóc tai có chút lồi thối nhích nhác của Kỵ Anh.

Mới đầu mọi người còn chưa kịp phản ứng, nhưng nhóm ba người Hồng Lăng đi theo bên người Mộ Dung Thu đã lâu đều đã hiểu ý. Kỵ Anh này là gan cũng thật lớn, dám để vương phi chỉnh trang lại cho một hạ nhân như nàng ta! Nàng ta có phẩm hạnh và tài cán gì chứ!

Nhưng nữ tử Kỵ Anh này vốn không nghĩ nhiều, chỉ sững sờ nhìn Mộ Dung Thu.

Nhị phu nhân là người thông minh, nhìn thấy cử động này lập tức từ trong kinh ngạc kịp thời phản ứng, vội quát lên với Kỵ Anh:

— Người thật đúng là nha đầu to gan! Người là thân phận gì? Lại dám khiến vương phi sửa sang lại cho người? Người bắt kính với ta cũng không nói đi, thế nhưng lại dám bắt kính với cả vương phi như thế!

— Chưa từng thấy qua nha đầu lớn mặt như thế đâu.

— Trong cung nha đầu đều là như thế sao?

— Có lẽ nha đầu trong cung được nấy vị nương nương hầu hạ không chừng! Quả thật là trời đất bao la chuyện lạ gì cũng có.

Mọi người bắt đầu bàn tán xôn xao lên.

Nghe vậy, ngay cả la gan Kỵ Anh có lớn đi nữa cũng tránh không được vô cùng sợ hãi, lại nhìn biểu tình như cười như không của Mộ Dung Thu, nàng ta hoảng hốt, thân thể không tự chủ được quỳ sụp xuống, dập đầu liên tục:

— Là nô tì to gan, nô tì đáng chết, nô tì đáng chết!

Chín người đi theo Kỵ Anh thấy tình hình này thì biết tâm tư của họ căn bản không so được với vương phi, một chút suy nghĩ nhỏ nhen ấy chi sự sớm đã bị vương phi nhìn thấu! Hơn nữa, vương phi nói mấy câu vô cùng đơn giản đã có thể lấy mạng nhỏ của họ! Không một động tĩnh, nhẹ nhàng tính kẻ người khác, quá mức đáng sợ! Phần tâm cơ này thật vô cùng sâu sắc! Ai có thể ngờ vương phi cùng lắm cũng chỉ là một nữ tử chưa đến mười chín tuổi chứ!

Mộ Dung Thu dường như không nhìn thấy vẻ mặt đột ngột thay đổi của họ, lúc Kỵ Anh quỳ xuống thì nàng cũng chỉ là lui người về sau một chút chứ không có phản ứng gì.

Nhị phu nhân thấy thế, lập tức lên tiếng, còn không quên thêm thắt:

– Vương phi, nha đầu kia quá to gan, không coi nô ti cũng không nói, giờ nàng ta lại dám xem thường vương phi, thật sự là quá can rở, không có quy củ. Tội này hẳn là phải loạn côn đánh chết!

Mộ Dung Thu nghiêng đầu nhìn lướt qua Nhị phu nhân, nhẹ nhàng nhu nhu mày.

– Nhị phu nhân cũng coi như là người lâu năm trong vương phủ, sao lại trở nên luống cuống như thế, không ở Bắc viện vui vẻ lại đi đến phòng của hạ nhân?

Ánh mắt sắc bén của nàng dường như có thể nhìn thấu tâm tư Nhị phu nhân. Nhị phu nhân cắn chặt răng lui về phía sau vài bước, không tình nguyện nói:

– Nô ti rảnh rồi cũng không làm gì, đúng lúc muốn đi dạo một chút, vô tình mới đến phòng hạ nhân, lại thấy Kỵ Anh cô nương ăn hiếp nha đầu trong phủ mới bước qua rân đe vài câu.

– Chỉ như thế thôi sao?

Mộ Dung Thu cúi đầu nhìn về phía Kỵ Anh, giọng nói đột nhiên trầm xuống,

– Là nha đầu kia đụng phải nô ti, nô ti giận quá mới đánh cô ta một cái. Nô ti biết sai rồi.

Kỵ Anh đầu đầy mồ hôi, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp trắng bệch.

Mộ Dung Thu nhượng nhượng mày, nhìn về phía mọi người đang vây xem hỏi.

– Người vừa rồi Kỵ Anh cô nương đụng là ai?

Từ trong đám người, một một nữ tử nhỏ nhắn thanh tú bước ra, trên người mặc quần áo hạ nhân.

– Bẩm vương phi, là nô ti.

– Lỗi của Kỵ Anh cô nương là thật sao?

Mộ Dung Thu trầm giọng hỏi.

Nha hoàn kia gật đầu, nơm nớp lo sợ trả lời.

– Bẩm vương phi, đúng vậy. Đúng lúc Nhị phu nhân nhìn thấy liền tới nói Kỵ Anh cô nương vài câu.

Kỵ Anh càng cúi đầu thấp hơn, mồ hôi trên đầu chảy ròng ròng.

Mộ Dung Thu cúi đầu nhìn Kỵ Anh, có chút bất đắc dĩ lắc đầu, khẽ nói:

– Kỵ Anh cô nương là Hoàng Thượng ban cho vương phủ, tất nhiên đã biết quy củ.

– Vương phi! Nô ti biết sai rồi! Vương phi đại nhân đại lượng, cầu xin vương phi tha cho nô ti lần này đi!

Kỵ Anh run cả người, sợ tới mức nước mắt nườm nượp lem lem vội vã cầu xin.

Mộ Dung Thu mỉm cười.

– Kỵ Anh cô nương làm sai chỗ nào?

– Nô ti không nên không biết thân phận, xúc phạm Nhị phu nhân, không nên ăn hiếp người khác.

Kỵ Anh cố gắng trả lời.

– Nếu đã biết sai rồi, như vậy bọn vương phi cũng không nên trách phạt quá nặng. Vốn phải trừng phạt ba mươi, hiện tại giảm còn hai mươi đi. Ta cũng không muốn phạt gì người, nhưng có vài điều dạy dỗ cần phải mạnh tay mới nhớ lâu, ghi khắc trong lòng được.

Mộ Dung Thu thần sắc lạnh dần, trầm giọng nói. Ánh mắt quét về phía chín cô gái kia, cuối cùng dừng lại trên kẻ đang vui sướng khi người gặp họa, Nhị phu nhân.

– Vâng, nô ti đã biết.

Kỵ Anh lại nắc nứ. Hai mươi đại bản đủ khiến nàng nằm trên giường nửa tháng. Lần rắn đe này đúng là khắc sâu vào tận xương tủy. Xem ra Nam Dương vương phi là người thủ đoạn (*nguyên văn là nham hiểm, ta không thích*), trong lúc người khác chưa kịp đề phòng, không tức không giận có thể nuốt sống người ta.

Không chỉ Kỵ Anh có suy nghĩ này mà chín người khác, vốn ý mình từ trong cung tới, là do hoàng thượng hạ chỉ ban thưởng, cũng có chút tâm cao khí ngạo, không để ai vào mắt, cũng cảm thấy vương phi không thể đụng tới bọn họ. Lúc đầu còn tưởng rằng dựa nhan sắc xinh đẹp của mình chắc chắn có thể khiến Nam Dương Vương vui vẻ, nhưng thông qua chuyện này, các nàng đã phát hiện, ý tưởng này buồn cười biết mức nào! Sao các nàng còn dám giờ thủ đoạn trước mặt Nam Dương vương phi đây?

– Về phần Nhị phu nhân, thân là chủ tử Bắc viện, vốn nên lấy đức thu phục người, lại không để ý hình tượng gây sự đánh nhau cùng bọn nha đầu, quả thật đã làm mất mặt Phủ Nam Dương Vương! Nếu Kỵ Anh cô nương đã bị phạt, Nhị phu nhân cũng không thể miễn tội. Đi nhận năm đại bản đi.

Mộ Dung Thu lạnh lùng nói.

Nhị phu nhân nhẹ nhàng thở ra, cũng may chỉ là năm đại bản, nếu là hai mươi đại bản chắc nàng không chịu nổi! Nàng nhìn thoáng qua Kỵ Anh bên cạnh, thầm hận không thôi. Một tiện nha đầu lại dám coi thường mình!

Mọi người im lặng không dám lên tiếng.

Xử lý xong việc này, Mộ Dung Thu không muốn tiếp tục ở lại bên quay đầu nói với ba người Hồng Lăng:

– Quay về Mai viên.

Ngày hôm nay trừng phạt có hơi nặng, nhưng nàng muốn bọn họ hiểu rằng, tốt nhất sau này đừng để xảy ra những chuyện tương tự, nàng ở Mai viên cũng không thừa thời gian và hơi sức để đi xử lý những chuyện nhỏ nhặt như vậy.

Nhưng lúc Mộ Dung Thu rời đi bỗng nhiên cảm giác được một ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm lưng mình như muốn xuyên thấu vào tận xương tủy. Nàng quay phắt lại, phát hiện ánh mắt đó là của một nữ tử thanh lệ thoát tục mặc quần áo vàng nhạt đứng lẫn trong số chín cô gái kia. Chỉ thấy nàng ta vẻ cùng nổi bật, đúng là hoa mai trên tuyết (*chắc ám chỉ vẻ đẹp rạng rỡ, nổi bật*), nhan sắc quyền rũ nói không nên lời.

Hôm qua không đánh giá cẩn thận, không ngờ trong mười người lại có nữ tử không tục như thế. Nếu ánh mắt lạnh lùng vừa rồi là của nàng ta, như vậy, nữ tử này tuyệt đối không phải kẻ tầm thường.

Mộ Dung Thu hờ hững dời tầm mắt, lập tức ra khỏi phòng hạ nhân.

Về tới Mai viên, một bụng tức giận nhẫn nhịn này giờ của Thanh Bình thật vất vả mới có cơ hội nói ra.

– Vừa rồi nha đầu Kỵ Anh kia thật là to gan! Nàng ta nghĩ mình là tiểu thư thân phận tôn quý hay là nương nương từ trong cung đến đây? Nói chuyện kiêu ngạo như thế, bị đánh hai mươi đại bản thật sự là quá ít!

– Cũng chỉ là ăn nói hơi bừa bãi mà thôi. Chắc là ý mình xuất thân từ trong cung nên ánh mắt có chút cao, tự nhiên cũng thấy thân phận mình không thấp.

Hồng Lăng trả lời.

Vân Mai gật đầu.

– Lần này vương phi dạy dỗ nàng, hẳn tới chắc chắn không dám bắt kính với vương phi nữa! Có điều Nhị phu nhân cũng thật là mất thân phận, tại sao có thể gây gỗ đánh nhau cùng một nha đầu?

– Không được nói nữa. Việc này dừng ở đây đi.

Mộ Dung Thu cười nhạt ngăn bọn họ nói tiếp. Họa từ miệng mà ra, dù sao mấy người này cũng là Hoàng Thượng ban cho, mỗi người đều mang một mục đích khác nhau, tốt nhất đều phải cẩn thận.

Đến giờ ăn, vốn Vũ Văn Mặc sai người đến báo là buổi tối tới dùng cơm, nhưng đến lúc dọn bữa, hẳn lại phải người nói lại rằng đêm nay có việc nên không thể tới.

Mộ Dung Thu bèn ăn tới một mình, cũng không nghĩ nhiều. Một vị vương gia hưởng biết bao bổng lộc của triều đình, đương nhiên bận rộn.

Ngày kế, sau khi Vũ Văn Mặc hạ triều trở về đã lệnh cho Mã hộ vệ đưa toàn bộ mười nữ tử mà Hoàng Thượng ban thưởng lên một chiếc xe ngựa, nói là đưa cho vị đại tướng quân nào đó vừa lập được công lớn.

Mộ Dung Thu nhận được tin thì khác miệng không nhịn được khẽ cong lên. Sợ là Vũ Văn Mặc hưởng thụ không nổi mấy người đẹp này đi? Có điều tiện đà nương theo hoàng đế đưa đi thưởng công, không thể không nói thủ đoạn này của Vũ Văn Mặc khá tốt.

Sau đó lại nghe nói Vũ Văn Mặc đến phủ đại tướng quân. Mãi cho đến giờ cơm chiều cũng chưa quay về.

— Vương phi, mấy vị phu nhân của các phủ đều đưa bái thiếp tới, muốn bái kiến vương phi. Vương phi muốn làm gì với số bái thiếp đó?

Hồng Lăng hỏi.

Mộ Dung Thu rời mắt khỏi trang sách ngược lên, nhìn Hồng Lăng nói:

— Chúng ta cũng đưa thiếp đến trả lễ, nói bôn vương phi không được khoẻ, không thể gặp khách, mong mọi người rộng rãi bỏ qua. Chờ ngày sau khoẻ hơn sẽ đến thăm.

Hiện thời thân phận của nàng cũng có chút khó xử, dù sao Mộ Dung Thu rời dài, nàng không có nhà mẹ đẻ mà chỉ dựa vào Vũ Văn Mặc nên vẫn là Nam Dương vương phi. Nhưng trong mắt đám phu nhân đó, thân phận của nàng chỉ sợ đã xuống dốc không phanh, nàng cũng không có niềm yêu thích muốn nghe bọn họ chằm chọc khiêu khích, hoặc là bị cưỡng ép nhận lấy một mớ thiếu nữ đám phu nhân muốn đưa tới.

— Vâng ạ.

— Văn Mai cùng Thanh Bình đang giữ?

Mộ Dung Thu nhẹ giọng hỏi.

Hồng Lăng cười nói:

— Thanh Bình ở phòng bếp nhỏ lo điểm tâm cho vương phi. Văn Mai chắc là đi nhắc nhở người ta chuẩn bị nước ấm cho vương phi tắm rửa.

— Ừ.

Mộ Dung Thu gạt đầu xong lại cúi đầu đọc sách. Mấy ngày nay tuy rằng khi xem sách thuốc, những gì nàng hiểu được cũng có hạn, nhưng để xem mấy bệnh lật vật cho mình thì thừa sức.

Đọc sách hơn một canh giờ cũng hơi nhức mắt nên nàng khép sách lại, nói với Hồng Lăng:

— Chuẩn bị nước cho ta đi.

— Nô tì đi gọi Văn Mai ngay ạ.

Trời trong sao sáng, tầng tầng lớp lớp những đám mây bông bồng bênh trôi lững lờ, có chút mờ ảo.

Nàng ngồi trước cửa sổ ngắm bầu trời đêm. Hình như đã vài ngày không được ngắm bầu trời đầy sao như thế, ở hiện đại chắc chắn không thể thấy được cảnh đêm đẹp nhường này vì ô nhiễm quá nặng. Nàng hít sâu một hơi, cảm thấy ngay cả không khí cũng tươi mát hơn.

Tâm tình bỗng tốt hơn nhiều, nàng đóng cửa sổ lại, giờ cũng không còn sớm, nên đi ngủ thôi.

...

Khi đang chìm trong giấc ngủ mộng lung, Mộ Dung Thu chợt ngửi thấy mùi khói gay mũi, bên tai dường như nghe thấy tiếng lửa cháy.

Cảm giác không thoải mái khiến nàng tỉnh lại rất nhanh. Ngay khi vừa mở mắt ra đã phát hiện ngoài cửa sổ một màu đỏ rực.

Mà ngọn lửa chính là đang lan đến hướng phòng nàng.

Nàng lập tức khoắc thêm áo ngoài định chạy ra, đến gian ngoài đánh thức Thanh Bình đang trực đêm, nhưng khi nàng vừa bước được hai bước đã thấy phía trước cửa sổ một bóng đen thoáng qua.

Lúc này Mộ Dung Thu mới phản ứng được, vừa rồi khi mở mắt dường như ở bên trong đám cháy có một mùi hương rất lạ. Lúc vừa nghĩ ra, bỗng nhiên cảm giác được thân thể đột nhiên choáng váng, không còn một chút sức lực.

Kết quả là chuyện gì xảy ra?

Tại sao không có ai kêu cứu?

Chẳng lẽ tất cả mọi người đều trúng mê hương?

Ngọn lửa càng cháy càng lớn đang lan đến đây!

Nàng cảm giác được từng luồng hơi nóng xông đến, hơi khói khiến người khác không thở được. Nàng không thể chết một cách không rõ ràng như vậy!

Mộ Dung Thu cố gắng đứng lên, nhưng mới đi được hai bước đã choáng váng ngã xuống, cảm giác bị rút hết sức lực càng ngày càng nặng! Nàng vốn chưa kịp đề phòng, nếu sớm đề phòng, nàng sẽ điều chế giải được, nhưng hiện tại nói gì cũng đều vô ích!

Trong khói bụi mờ mịt, nàng cố gắng mở to đôi mắt nhắm lệ nhìn quanh bốn phía, nếu muốn thoát buộc phải leo ra.

Đúng lúc nàng cảm thấy một luồng hơi nóng rực, một thanh gỗ sắp rơi xuống người thì chợt một bóng trắng xông tới.

Ngay sau đó bên tai truyền đến những tiếng kêu rên không ngớt.

— A!

— Vương phi, nô tì đến đây.

Là Văn Mai!

Những giọt lệ nóng hổi rơi xuống, Mộ Dung Thu vội lên tiếng.

— Ta ở đây.

Văn Mai đỡ Mộ Dung Thu dậy, trả lời:

— Vương phi, nô tì đau người.

Dứt lời, nàng lập tức ngồi xổm xuống công Mộ Dung Thu lên.

— Làm sao ngoại vào được?

Mộ Dung Thu không còn chút sức dựa vào trên người Văn Mai, tranh thủ hỏi một câu.

— Nô tì đi tiểu bị người khác đánh ngã xui, khi tỉnh lại đã phát hiện chung quanh vương phi đều bốc cháy thì lập tức quay lại cứu vương phi.

Văn Mai trả lời nhanh. Nàng xông qua ngọn lửa và khói bụi mờ mịt.

Trong lúc bối rối, Mộ Dung Thu không phát hiện, tám lưng nhỏ nhắn của Văn Mai vì đỡ cây gỗ đang cháy rơi xuống cho nàng mà cánh tay bị thương.

Văn Mai kiên định nhìn về phía trước. Lúc này trong lòng nàng chỉ có một suy nghĩ, nàng không thể để vương phi có chuyện gì! Tuyệt đối không thể!

Khi ra đến gian ngoài mới phát hiện phía trước đã bị một mớ gỗ ngổ ngang đang cháy chặn lại!

Thấy thế, Mộ Dung Thu không nhịn được ho khan từng đợt, kê bên tai Văn Mai yếu ớt nói:

– Buông ta xuống, người chạy đi!

– Không được, có chết nó ti cũng tuyệt đối không thể bỏ vương phi lại!

Vân Mai lắc đầu, la lớn.

– Nghe lệnh bốn vương phi! Buông ta xuống, người đi ra ngoài!

Mộ Dung Thu dùng hết sức lực cả người quật lên.

“Rầm” một tiếng, ván cửa chặn ngoài bị đá văng.

Bên trong ngọn lửa hừng hực, giữa lúc hoảng hốt lại có thể thấy bóng người.

– Là vương gia!

Vân Mai kinh sợ kêu lên.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 104

Vương gia đến rồi! Trong lòng Vân Mai thoáng thả lỏng, thần hình hơi lão đạo, suýt nữa khiến Mộ Dung Thu trên lưng nàng ngã xuống.

Nghe thấy Vân Mai kêu lên, Mộ Dung Thu nhìn về phía cửa. Bởi nàng thực sự không còn bao nhiêu sức lực, thấy bóng người vô cùng mơ hồ, nhìn không ra hình dáng của Vũ Văn Mặc.

Vũ Văn Mặc nhìn sang bên kia ngọn lửa sáng rực, thấy Mộ Dung Thu nằm trên lưng Vân Mai, đôi đồng tử đen u ám chột sáng ngời, mừng như điên, thầm kêu trong lòng rằng nàng không chết! Nàng không chết! Hắn tự nói với bản thân, nàng không chết.

Phía sau hắn truyền đến tiếng ngăn cản của Tạ Nguyên.

– Vương gia, không nên mạo hiểm. Lửa cháy lớn như thế, e rằng vương phi đã sớm táng thân trong biển lửa.

Còn cả tiếng hô to của Mã hộ vệ, người hắn tin tưởng nhất.

– Vương gia!

Hắn cũng biết ngọn lửa bị cuồng phong quét tới lớn như thế, cơ hội còn sống của nàng thật nhỏ. Cả căn phòng đều bị người khác tưới dầu hỏa, đám cháy lan nhanh và bùng lên dữ dội hơn nhiều so với tưởng tượng.

Nhưng vừa nghĩ đến việc nàng chết rồi, vĩnh viễn cũng không thể đứng trước mặt mình một cách rõ ràng, không thể ngắm nhìn dung nhan xinh đẹp của nàng, không thể thấy đáng yêu và đáng yêu, vân đạm phong khinh khi tính kẻ người khác của nàng, không thể nắm tay nàng đi đến hết cuộc đời, tìm hắn tựa như bị chủy sắt hung hăng quất mạnh vào khiến cõi lòng tan nát. Loại đau đớn đó, toàn thân tê liệt, chính là nỗi đau của sự huỷ diệt.

Cho tới bây giờ hắn mới hiểu được, mình thật sự đã yêu nữ nhân này!

– Vương phi có sao không?

Hắn chịu đựng mùi khói nồng xộc vào gay mũi muốn sặc, cao giọng hỏi.

– Vương phi không sao, vương gia nhanh tới cứu vương phi!

Vân Mai kêu to. Nàng vừa trả lời vừa chú ý Mộ Dung Thu, mà hồn nhiên không hay trên người mình đã có vài chỗ bị thương.

Mộ Dung Thu cau mày, trong khoảnh khắc nàng nhanh chóng quan sát tình huống xung quanh, ngọn lửa rất lớn, hầu như các vật dụng bằng gỗ phía trước đều cháy, Vũ Văn Mặc căn bản không thể vào đây! Huống chi bây giờ nàng còn lâm vào tình huống này.

Nếu đã chắc chắn không thể thoát được, nàng cần gì phải làm liên lụy thêm hai người chết theo mình!

– Gia, đừng vào! Vân Mai, thả ta xuống rồi chạy đi! Đây là lệnh!

Mộ Dung Thu lạnh lùng quát. Nàng là người đã từng chết một lần, biết được sự sợ hãi khi đối mặt với Tử Thần, nhưng những lúc có muốn cũng không thể tránh được thế này lại phát hiện từ vong cũng chẳng đáng sợ đến thế!

Vũ Văn Mặc có thể không ngại nguy hiểm tới cứu nàng, nàng đã thật mất nguyên! Vân Mai có thể không màng sống chết tới cứu nàng, nàng cảm kích trong lòng.

Ngay lúc nàng vừa dứt lời, chỉ thấy mấy thanh gỗ đang cháy đỏ trước mặt bị Vũ Văn Mặc đẩy ra.

Trên trán Mộ Dung Thu mồ hôi đầm đìa, thấm qua quần áo, lại nhanh chóng bị hơi lửa hong khô.

Trong một thời gian ngắn, không để người khác kịp nghĩ nhiều, hắn đã đứng trước mặt nàng!

Đời này, vĩnh viễn nàng cũng không thể quên giây phút đó. Hắn không còn vẻ tuần lễ như ngày thường, trên khuôn mặt tuần tú, nghiêm nghị nhuộm một màu đen xám, chỉ duy nhất có đôi đồng tử vẫn sáng long lanh! Lúc này trong mắt hắn tràn đầy lo lắng, còn có ngọn lửa không tên ả i.

– Vương gia, người đưa vương phi ra ngoài trước, nó ti sẽ theo sau.

Vân Mai nhanh chóng thả Mộ Dung Thu xuống, nói với Vũ Văn Mặc.

Vũ Văn Mặc nhìn lướt qua Vân Mai, gạt đầu rồi ôm chặt Mộ Dung Thu vào lòng.

Mộ Dung Thu cảm giác được tiếng tim hắn đập trong lồng ngực.

Bên tai truyền đến giọng nói trầm thấp của hắn. Áp mặt vào lồng ngực ấm áp kia, ngẫu nhiên có vài tia lửa rơi trúng người, Mộ Dung Thu đột nhiên không còn sợ hãi, nghĩ thầm dù có bị tia lửa ấy rơi trúng cũng sẽ không quá đau đớn.

– A!

Từ sau lưng hai người truyền đến một tiếng hét thất thanh bi thống.

– Vân Mai!

Mộ Dung Thu đang tựa đầu trong lòng Vũ Văn Mặc chợt ngừng phát lên, ngoái nhìn lại, vô cùng hoảng sợ.

Trước mặt họ, Vân Mai đang dùng hai tay chống đỡ một thanh xà ngang cháy rừng rực rơi xuống. Đột nhiên có một thanh gỗ nặng nề rơi xuống, đánh mạnh vào lưng nàng ấy, khiến nàng ngã sấp trên đất. Trong nháy mắt, Vân Mai bị ngọn lửa hung tàn bao vây, đau đớn khiến nàng lăn lộn trên đất.

– Vương phi, đi mau đi!

Đây là câu nói cuối cùng nàng để lại trên nhân thế!

Mộ Dung Thu cảm giác được nỗi đau đớn tận cùng trong trái tim. Nàng như mất hết lý trí giây dựa muốn thoát khỏi lồng ngực Vũ Văn Mặc, muốn dập tắt ngọn lửa trên người Vân Mai, muốn đỡ Vân Mai dậy. Nhưng nàng không còn một chút sức lực. Vũ Văn Mặc ôm nàng thật chặt.

Nàng nhắm hai mắt lại, nước mắt chưa kịp trào ra đã bị nàng đẩy lui vào trong hốc mắt.

Ngon lửa càng lúc càng dữ tợn, Vũ Văn Mặc dùng chân ấm bao bọc thân thể cả hai, khi cửa sắp sập xuống thì cùng nhảy ra ngoài.

Cái lạnh đột nhiên tràn tới, xua tan hơi nóng trên thân thể hai người.

— Đều không có việc gì! Thật tốt quá! Không ngờ vương gia người thật đúng là phi thường dũng mãnh khiến ta phải nín với cặp mắt khác xưa!

Bên tai truyền đến tiếng hô to hưng phấn của Tạ Nguyên.

Đúng vậy, bọn họ tìm được đường sống trong chỗ chết.

Nàng quay đầu nhìn lại, phòng ốc đã sụp đổ, sao còn nhìn ra được dáng vẻ ban đầu, sao còn tìm được nha đầu Văn Mai đáng yêu kia! Đường như bên tai vẫn vang vọng câu nói sau cùng của Văn Mai: “Vương phi, đi mau!”

— Đi!

Một vòng tay ấm áp ôm nàng đứng lên, trầm giọng ra lệnh. Nhưng ngay khi vừa đứng lên, thân hình hần lao đảo một chút.

Mộ Dung Thu dời đôi mắt đắm lệ khỏi đám cháy, tựa vào lòng Vũ Văn Mặc, nhắm chặt hai mắt. Khi đối mặt với sóng chết của bản thân, nàng có thể thản nhiên, nhưng khi đối mặt với việc Văn Mai không tiếc tính mạng bảo vệ mình, nàng không cách nào tỉnh táo, không thể không đau đớn.

Văn Mai... Nha đầu này... Tính mạng họ đều quan trọng, là duy nhất, sao nha đầu ấy lại ngốc như vậy.

— Để nô tài đưa vương phi đi.

Mã hộ vệ tiến lên nói với Vũ Văn Mặc.

Vũ Văn Mặc lắc đầu, giọng điệu kiên quyết lạ thường.

— Không, bốn vương sẽ không thể một chút sức lực ấy cũng không có. Đi thôi.

— Cùng lắm cũng chỉ mất đi một nha đầu, vương phi đứng quá đau lòng. Con mẹ nó chứ, sau này ta sẽ tìm cho vương phi vài nha đầu tri kỷ.

Tạ Nguyên thoáng nhìn lệ trong mắt Mộ Dung Thu, ra vẻ thoải mái cười an ủi.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu chậm chậm lắc đầu. Văn Mai là độc nhất vô nhị, không ai có thể thay thế. Tạ Nguyên hẳn sao có thể hiểu được, trong mắt nàng, Văn Mai cũng không phải chỉ là một cô gái bình thường.

Tạ Nguyên thấy thế thì nhu mày, xem ra đây là hần tự làm mình mất mặt!

— Đừng chần chờ nữa, nếu không người khác sẽ biết chúng ta đã cứu được vương phi.

Sắc mặt Triệu Sơ nặng nề nói.

Cái chết của Văn Mai khiến Mộ Dung Thu đau buồn nên cần bản không nghĩ nhiều đến ý tứ trong những lời này của Triệu Sơ.

Vũ Văn Mặc nhìn Mộ Dung Thu trong lòng. Nàng vì trùng mệnh hương mà cả người mất hết sức lực, rồi lúc ở đám cháy, nàng không chút do dự quát hần dùng mạo hiểm bản thân cứu nàng, nữ nhân này đối mặt với cái chết cũng thản nhiên như thế, nhưng làm sao có thể vì cái chết của một nha hoàn mà đau đớn thành như vậy?

Chờ khi ra khỏi Mai viên, ngay cả Mộ Dung Thu có quá mức đau lòng đi nữa cũng phát hiện sự khác thường. Chỉ có Mai viên bốc cháy còn những nơi khác đều không xảy ra chuyện gì. Nhưng vì sao lại không có người tới cứu hoá? Ngoại trừ Mai viên có võ văn âm thanh của đám cháy, những sân viện khác đều vô cùng im ắng, trong lòng Mộ Dung Thu tràn đầy nghi vấn.

Một chiếc xe ngựa đang dừng trước cửa Mai viên.

Vũ Văn Mặc ôm nàng ngồi lên xe ngựa. Triệu Sơ, Tạ Nguyên, Mã hộ vệ đều ở lại bên ngoài.

Sau khi lên xe, Vũ Văn Mặc đắp một tấm da hổ cho Mộ Dung Thu, động tác cực kì mềm mại, dịu dàng.

— Hoàng thượng đã không thể dung tha tính mạng nàng, nguyên (*người vốn là*) Nhị thiếu gia và Tam thiếu gia của phủ tướng quân đã đầu phục Nam Cương. Việc ám sát tối nay Hoàng thượng bố trí đã lâu, muốn im hơi lặng tiếng lấy mạng nàng mà không bị người khác phát hiện. Ngoại trừ Mai viên, người trong các sân viện khác của vương phủ đều trùng mệnh hương. Nếu Triệu Sơ và Tạ Nguyên không đến kịp, ngày mai tin tức ta nhận được sẽ là cái chết của nàng. May mắn nàng không sao.

Giọng nói tối nay của Vũ Văn Mặc phá lệ thâm trầm.

Nói rồi hần lấy trong bình sứ ra một viên thuốc bảo nàng nuốt vào. Nàng không hề nghi ngờ gì, một mạch nuốt xuống. Không đầy một lát sau, trên người đã có chút sức lực.

Nàng ngẩng đầu nhìn hần, chờ hần tiếp tục nói hết.

Vũ Văn Mặc nghiêng người hôn lên môi nàng một cái, từ từ nói tiếp:

— Nếu để nàng tiếp tục ở lại vương phủ, bốn vương không cách nào dự đoán được nàng có thể bị người khác đột nhiên ám hại hay không. Vì vậy, bốn vương quyết định để nàng rời khỏi nơi đây.

Vũ Văn Mặc rất rõ ràng, nói ra những lời này, đưa ra quyết định này, hần có bao nhiêu khó khăn.

Từ lúc hần lao vào đám cháy, tưởng rằng nàng bị vây trong phòng không thể thoát được, hần cùng với nàng đành thiên nhân vĩnh cách là lúc hần hối hận, có lẽ hần sớm nên chờ nàng rời đi.

Mộ Dung Thu kinh ngạc nhìn Vũ Văn Mặc, không thể tin, hần biết mình đang nói gì sao? Hần muốn để nàng rời đi!

— Đừng nhìn ta bằng ánh mắt ấy, sẽ khiến ta hối hận.

Hần đột nhiên khẽ cười nói, lập tức dời tầm mắt.

Trọng ánh sáng mờ nhạt, nàng dường như thấy trong mắt hần loé lên lệ quang.

Mộ Dung Thu khó nhọc mở miệng, cổ họng bị sặc khói trở nên khàn khàn, nhưng nàng vẫn mở miệng hỏi:

— Vì sao?

— Ta nghĩ ta thật sự yêu nàng. Ta không bao giờ muốn để nàng rời ta nửa bước, nhưng hôm nay vì để nàng được an toàn, không phải sống trong lo âu sợ hãi, ta chỉ có thể buông tay.

Vũ Văn Mặc trầm giọng nói. Ngay sau đó hần còn nói thêm

— Thế nhưng, nàng vẫn là nữ nhân của bốn vương, đừng tưởng rằng bốn vương thật sự muốn buông tay để nàng rời đi. Cùng lắm là để nàng tạm thời rời khỏi kinh thành, khiến Hoàng thượng không xuống tay với nàng. Chờ gió êm sóng lặng, không còn ai có thể gây tổn thương ám hại nàng nữa, bốn vương sẽ đón nàng về. Lát nữa, Triệu Sơ sẽ đưa nàng rời khỏi nơi đây để đến Bình Thành. Ngay lúc sóng gió này, nàng hãy tạm ẩn thân ở Triệu gia vậy. Hiện thời nhà Mộ Dung đã bị quy kết tội danh thông đồng với địch bán nước, toàn bộ những nam tử vốn bị lưu đày nơi biên quan sẽ bị giết sạch. Còn nàng phải mai danh ẩn tích, đừng để bị người khác phát hiện. Chờ sau này mọi chuyện lắng xuống, nàng sẽ không phải vất vả như thế nữa.

Trong lòng Mộ Dung Thu run lên, tiếp đó là cảm giác xa lạ đột ngột kéo đến. Từ nay về sau nàng phải mai danh ẩn tích, rời khỏi kinh thành, rời khỏi nơi đã sống gần một năm qua.

— Yên tâm, Triệu Sơ sẽ bảo vệ nàng.

Hần nói tiếp.

Mộ Dung Thu gật đầu. Lúc này lòng của nàng vô cùng hoang mang, rối loạn khiến nàng không thể suy nghĩ rõ ràng, dường như nàng không muốn rời khỏi nơi này.

— Ông ta đã ép ta đến mức này, ta không thể dợm nữa. Nàng chờ ta, không bao lâu, bốn vương sẽ đón nàng quay về.

Hần trịnh trọng cam kết.

Nghe xong những lời này của Vũ Văn Mặc, Mộ Dung Thu hiểu rằng Hoàng thượng đã âm thầm ra tay, mà lúc này nàng không có lựa chọn khác, chỉ có thể dựa theo sự sắp xếp của Vũ Văn Mặc rời khỏi vương phủ!

— Triệu Sơ sẽ giúp nàng thay đổi thân phận. Lát nữa, hần sẽ nói với nàng thân phận mới. Kể cả có gặp người quen cũng chỉ cho rằng nàng lớn lên giống Nam Dương vương phi mà thôi, người của quan phủ cũng sẽ không nghi ngờ gì.

Vũ Văn Mặc lại nói tiếp.

Thật ra mấy ngày gần đây Mộ Dung Thư mới hiểu rõ, lúc trước nàng lựa chọn rồi đi là mạo hiểm. Nếu bị người khác nhận ra, nàng sẽ không còn chỗ ẩn thân, bởi nàng không có quyền lực và mạng lưới để có thể làm giả một thân phận mới. Ở thời đại này, nữ nhân cho dù có năng lực lớn hơn nữa cũng không thể thay đổi nhiều thứ.

Thân phận mới sao?

Như vậy từ giờ trở đi, Mộ Dung Thư thật sự đã chết ư?

— Thực xin lỗi, ta đã để cho nàng chịu thiệt thòi. Hãy tin ta, sẽ không quá vài tháng.

Vũ Văn Mặc lập đi lập lại lời cam đoan.

Nhìn dáng vẻ hần như vậy, Mộ Dung Thư khẽ cong môi, gật gật đầu.

Thấy cuối cùng nàng cũng đồng ý, Vũ Văn Mặc vô cùng mừng rỡ, ôm nàng thật chặt.

— Chờ ta, nhất định phải chờ ta.

— Không còn sớm nữa, không thể ở lâu.

Ngoài xe ngựa truyền đến tiếng Triệu Sơ.

Thân hình Vũ Văn Mặc run lên, hai tay ôm Mộ Dung Thư càng thêm siết chặt.

— Lên đường bình an.

Hần nhẹ nhàng nói bên tai nàng.

— Hết thấy cẩn thận.

Mộ Dung Thư cũng nhẹ giọng đáp lại. Giọng nói vẫn còn rất khàn.

— Gia, có thể đồng ý một chuyện với thần thiếp không, hãy mai táng những người đã bỏ mình trong đám cháy ở Mai viên nhé?

— Được.

Xe ngựa vội vàng lên đường, ngẫu nhiên cũng gặp binh lính kiểm tra. Có điều vì thân phận Triệu Sơ, bọn quan binh cũng không dám lỗ mãng, không ngoài ý muốn an toàn ra khỏi kinh thành.

Mộ Dung Thư ngồi tựa vào thành xe, ngẫu nhiên cũng liếc nhìn phong cảnh bên ngoài. Đây là lần đầu tiên kể từ khi xuyên qua đến nay, nàng ra khỏi kinh thành, được tận mắt chứng kiến đời sống bên ngoài, nhưng lúc này lại thiếu đi tâm tình rảnh rỗi dễ thưởng thức. Dù sao tối hôm qua trải qua một việc kinh khủng như thế, đau đớn vô cùng. Xe ngựa lao đảo xóc nảy, khiến nàng không thể bình tĩnh.

Bắt đầu từ hôm nay, nàng chỉ có thể dựa vào chính mình.

— Ngũ công tử, nói cho ta biết về thân phận mới đi, xuất thân và hoàn cảnh.

Mộ Dung Thư thu lại tâm tình, nhìn về người mang khuôn mặt bình tĩnh nhưng vẫn không ảnh hưởng gì đến ngũ quan hoa mỹ - Triệu Sơ, nhẹ giọng hỏi.

Hiện giờ nàng cần đổi mặt hiện thực, cũng phải biết con đường tiếp theo nên đi như thế nào.

Triệu Sơ nhìn sắc mặt bình tĩnh của nàng, trong mắt lộ lên một tia kinh ngạc, không ngờ vào lúc này nàng còn có thể bình tĩnh như thế, vội vã dứt khỏi dòng suy tư, gật đầu trả lời:

— Từ giờ trở đi, vương phi tên là Lư Dung.

Lư Dung? Đây là tên mới của nàng. Bắt đầu từ hôm nay nàng sẽ là nha hoàn của Triệu Sơ, Ngũ công tử của nhà họ Triệu. Thế sự vô thường, một giây trước nàng vẫn là chính phi của phủ Nam Dương Vương người người tôn kính, hiện thời lại biến thành một nha hoàn. Hơn nữa một giây trước nàng là người có cả mấy chục vạn lượng bạc giữ lại không một xu dính túi. Xem ra, nàng chỉ có thể ở Triệu phủ nghỉ ngơi một thời gian, chờ mọi chuyện gió êm sóng lặng rồi tính tiếp. Về phần Hiến nhi, đến lúc đó nói sau.

— Tạm thời khiến vương phi phải chịu thiệt thòi. Thế nhưng, thân phận này là thật. Cho dù có người đi điều tra cũng sẽ không có sơ hở, chờ Nam Dương Vương giải quyết khốn cảnh trước mắt rồi thì vương phi cũng không chịu khổ như thế.

Triệu Sơ hơi áy náy nói tiếp.

Nghe vậy, Mộ Dung Thư khẽ cười nói:

— Cảm ơn.

Chứa chấp nàng đã là rất phiêu lưu, mà Triệu Sơ có thể mạo hiểm cho nàng ở lại trong nhà cũng là nể mặt Vũ Văn Mặc.

Nàng đưa mắt nhìn hần, hiểu được bảy giờ là thời kì không tầm thường, mà lúc này thân phận nàng là một nha hoàn, cho nên mới phải ngồi cùng một chiếc xe ngựa với hần, nàng là người hiện đại, tất nhiên không thấy có gì không ổn. Có điều hiện tại nàng có vài nghi vấn muốn hỏi rõ ràng.

— Hoàng thượng nằm vào vương gia như thế, kể từ tối qua, chắc chắn ông ta sẽ không bỏ qua cho vương gia.

Triệu Sơ cười nhẹ, bình thản gật gật đầu.

— Vâng, phải nói là từ khi lão Vương gia và lão Vương phi qua đời, Hoàng thượng cũng đã không chấp nhận được Vương gia. Vương phi yên tâm, vương gia nắm trong tay nhược điểm của Hoàng thượng, Hoàng thượng không dám làm gì quá đáng.

— Hần muốn làm Hoàng đế?

Mộ Dung Thư cau mày, một ý tưởng hoang đường bỗng nhiên nảy ra, vội hỏi.

Đôi mày tuấn tú của Triệu Sơ khẽ nhích, có chút kinh ngạc.

— Vương phi nghĩ đi đâu thế? Sao Vương gia lại muốn làm hoàng đế?

Mộ Dung Thư khép hờ đôi mắt hút hồn, tuy rằng thái độ của Triệu Sơ là thẳng thắn vô tư, nhưng nghi ngờ trong lòng nàng càng sâu hơn. Kết quả là Vũ Văn Mặc biết cái loại bí mật gì của hoàng đế mà khiến ông ta phải nhắm vào hần như thế? Mà Vũ Văn Mặc muốn phản kích, chỉ có thể là mưu đồ soạn vị.

— Ngay cả khi hoàng đế đương triều bị phế, hần cũng sẽ không thể làm hoàng đế.

Triệu Sơ nhìn nhặt cười nói, coi như trả lời Mộ Dung Thư.

Mộ Dung Thư vô cùng rõ ràng, giữa Vũ Văn Mặc, Triệu Sơ và Tạ Nguyên chắc chắn có bí mật, nhưng bất kể là bí mật gì, tạm thời bọn họ sẽ không nói cho nàng biết, chắc là không muốn liên lụy đến nàng.

Lúc trời tối, họ đến một trấn nhỏ thì dừng lại, tìm một gian khách sạn nghỉ chân.

Khi xuống xe ngựa, Triệu Sơ đưa cho nàng một cái mũ sa trắng để tránh bị người khác nhìn ngó.

Đến khách sạn, việc đầu tiên là vào phòng kêu tiểu nhị chuẩn bị nước ấm tắm rửa. Hiện thời trên người nàng rất bẩn, vì phải ở trên xe ngựa chạy suốt nên nàng đánh nhện, hiện tại thật vất vả và chân mới chạm đất, có cơ hội, nàng gấp gấp đóng cửa phòng tắm rửa.

Hương thụ gần một năm được người khác hầu hạ tắm rửa, hiện thời muốn bản thân mình tự làm hình như chưa quen.

Nhìn bóng mình mờ hồ lấp lánh trên mặt nước, từng đợt sóng dập dờn, bỗng hoàng như có thể thấy được ba nha đầu Văn Mai, Hồng Lăng, Thanh Bình vẫn hầu hạ bên người nàng, bọn họ đều bỏ mình trong biển lửa. Mạng sống, tuổi thanh xuân cứ thế vô tội mất đi! Thế sự khó lường, nàng lên kế hoạch nhiều chuyện như vậy, vẫn là câu nói kia, kế hoạch vĩnh viễn cũng không thay đổi kịp.

Sau nửa canh giờ, cuối cùng nàng cũng tắm rửa xong, mặc quần áo Triệu Sơ vừa đưa tới. Quần áo may bằng vải khá tốt, so với y phục nàng mặc trước kia thì đơn giản hơn một chút. Ngồi trước bàn trang điểm, nhìn mái tóc rối tung trong gương đồng mà có cảm giác khó khăn, ngay cả kiểu tóc đơn giản nhất của dân ông nàng còn không chải được, giờ lại bắt nàng tự mình vắn mấy kiểu tóc cầu kì của phụ nữ, thật là khó còn hơn lên trời.

Khi nắng đang bốc rồi thì nghe thấy có người gõ cửa.

Nàng buông lược, đi tới mở cửa. Là Triệu Sơ.

Triệu Sơ kinh ngạc nhìn Mộ Dung Thư, hiển nhiên là lần đầu tiên nhìn thấy đáng vẻ như thế của một nữ tử, hần tao nhã xoay người.

— Là tại hạ lỗ mãng.

— Hiện thời ta đã không phải là vương phi, mà là nha hoàn Lưu Dung của Triệu Ngũ công tử, Ngũ công tử cứ kêu ta Dung nhi đi. Không cần đa lễ.

Mộ Dung Thư thấy hần như vậy thì cúi đầu nhìn y phục trên người, tuy rằng nắng có ngốc nhưng cũng không đến nỗi mặc sai quần áo chứ? Nhìn tới nhìn lui chắc chắn là không có vấn đề xong, nắng mới nghĩ đến hiện tại mình chưa trang điểm, tóc tai cũng rối tung. Trong mắt người xưa, nắng như vậy chắc là không hợp cấp bậc lễ nghĩa. Cũng khó trách Triệu Sơ xoay người sang chỗ khác.

Triệu Sơ đưa lưng về phía Mộ Dung Thư gật đầu.

Mộ Dung Thư nhìn mái tóc đen mượt, dài vừa đến thắt lưng, vô cùng bốc rồi. Nắng có chãi đi chãi lại cũng không thể vấn được một kiểu tóc coi được.

— Ngũ công tử, ta muốn hỏi một chút, bên cạnh ngài có nha hoàn hầu hạ không?

Mộ Dung Thư do dự một chút mới chần chừ mở miệng hỏi. Cho dù lúc này nắng không muốn làm phiền bất kì ai, nhưng cũng không tránh được.

— Cũng không có, Vương ... Dung nhi. Lần này tại hạ ra ngoài không mang theo nha hoàn. Người cần gì à? Tại hạ có thể xử lí.

Giọng nói Triệu Sơ có chút đồng cảm, lúc này hần cũng không biết nên đối mặt với Mộ Dung Thư thế nào, tuy rằng hiện tại nắng thay đổi thân phận, nhưng dù sao cũng là vương phi. Là hần suy nghĩ chưa chu đáo, hần là ở trên đường mua một nha hoàn.

Nghe vậy, Mộ Dung Thư thờ dãi một tiếng.

— Không có chuyện gì. Xin Ngũ công tử chờ một chút.

Đóng cửa phòng xong, Mộ Dung Thư nhìn gương đồng, túm gọn tóc lại rồi tùy ý lấy một cây trâm, dựa theo cách làm của Hồng Lăng trong trí nhớ, chãi sơ rồi cài lên.

Quả thật là khó đến nỗi nắng chỉ muốn cắt sạch mái tóc này! Lòng bàn tay đã rịn một tầng mồ hôi, lại còn không cẩn thận nhỏ mắt vài sợi. Mắt sức chín trâu hai hổ mới coi như tạm chãi gọn được tóc tai. Thế nhưng, khi chãi xong nắng mới phát hiện dường như hơi lệch. Lần đầu tiên đã chãi được như thế đã là không tệ, không muốn để Triệu Sơ chờ lâu nên đành chịu.

Nhìn mũ sa trên bàn trang điểm, nắng lại đội lên.

Mở cửa, Triệu Sơ vẫn đứng chờ bên ngoài. Dường như hần đặc biệt thích mặc đồ màu trắng, một thân áo bào trắng cũng chỉ có hần mặc lên mới có thể đẹp để quý phái, lại mang theo khí thế bức người như vậy.

— Xong rồi, đi ăn cơm chiều thôi.

Mộ Dung Thư nói với Triệu Sơ.

Triệu Sơ tao nhã thông dong gật đầu trả lời:

— Ừ.

Triệu Sơ luôn giữ khoảng cách chừng ba bước với Mộ Dung Thư khiến nắng nhịn không được mỉm cười. Thật ra người xưa cũng không hoàn toàn tệ nhặt, cổ hủ cũng có sự thú vị riêng.

Khách sạn họ đang trọ thuộc loại tốt nhất trong trấn nhỏ này, người lui tới rất nhiều. Lúc này có khá nhiều khách đang dùng cơm dưới lầu. Đa số đều là đàn ông, vài nha hoàn tùy thân, cũng có mấy vị phu nhân mang mũ sa.

Mộ Dung Thư biết đáng vẻ và phong thái của mình hiếm ai sánh được, thậm chí nắng có đeo mũ sa thì một thân khí chất tao nhã thông dong vẫn khiến cho kẻ khác không thể làm ngơ. Có mấy gã tự nhận là phong lưu phóng khoáng đã nhìn về phía hai người.

Triệu Sơ đi phía trước hơi cau mày. Mấy cô nương trong quán đồng loạt sững sờ, kinh ngạc nhìn hần chăm chăm.

Đúng vậy, dung mạo Triệu Sơ là xuất sắc, không chỉ phụ nữ, ngay cả đàn ông cũng đều nhìn hần một cách ghen tị.

Nhờ vậy, những ánh mắt nhìn Mộ Dung Thư đã giảm bớt không ít, nắng bỗng cảm giác thoải mái hơn một chút. Hai người chọn bàn ăn ở một góc khuất rồi gọi vài món.

Dù sao cũng là trấn nhỏ, thức ăn khá đơn giản, hương vị bình thường không có gì hấp dẫn, cũng may còn có thể nuốt xuống. Mộ Dung Thư không có cảm giác thêm ăn do ảnh hưởng của những việc xảy ra tới qua, ngày hôm nay lại suy nghĩ quá nhiều. Triệu Sơ đưa bánh bột gạo, nắng chỉ ăn một miếng, vốn do cô chuyển trong lòng mà không thấy ngon miệng, giờ mọi chuyện đã qua, nắng cũng suy nghĩ rõ ràng, không muốn vì tuyệt thực mà chết nên miễn cưỡng ăn một chút.

Nhìn qua phía Triệu Sơ, hần dùng bữa cực kì tao nhã, chẳng qua cũng chỉ ăn vài miếng đã buông đũa. Xem ra, đã quen sống an nhàn sung sướng thì trong chốn lạt không quen ăn một bữa cơm rau dưa thế này. Cách đó không xa, mấy nha hoàn và các cô nương đều rụt rè cúi đầu, khoé mắt lên liếc hần.

— Các người nghe nói chưa, kinh thành xảy ra chuyện lớn!

— Chuyện gì?

— Đêm qua phủ Nam Dương Vương cháy lớn, sân viện của Nam Dương vương phi bị đốt thành tro. Nam Dương vương phi chết rồi. Sau đó không biết tại sao, hôm nay trong cung cũng xảy ra chuyện lớn. Thấm quý nhân, cũng chính là Thấm quý phi trước kia bị hạ chi chém đầu. Vốn nắng ta không hề mang thai, thánh thượng giận dữ, sau điều tra được trận hoả hoạn ở phủ Nam Dương Vương chính là do Thấm quý nhân lên lút sai người làm.

— Vậy Nam Dương Vương nhất định là vô cùng đau lòng?

— Ừ, nghe nói khi Nam Dương Vương nghe được tin tức đã bất tỉnh!

Nghe vậy, Mộ Dung Thư cau chặt chân mày

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 105

Sau khi nghe đám người đó bàn tán xong. Triệu Sơ nhìn Mộ Dung Thư, khẽ nói:

— Vương gia không có việc gì.

Mộ Dung Thư cười nhặt gật đầu. Mặc kệ tình hình lúc này ra sao thì Vũ Văn Mặc gặp nguy hiểm chỉ là chuyện sớm hay muộn, nếu xử lý không tốt, có thể sẽ không toàn mạng.

Gã vừa nói chuyện rung đùi đắc ý, ra vẻ rất đáng tiếc nói:

— Vương gia thật đúng là thâm tình đó! Tuy rằng thành thân với vương phi mới hai năm, nhưng nghe nói rất sùng ái vương phi. Đáng tiếc, một trận hoả hoạn lại kết thúc cuộc đời hồng nhan!

Người bên cạnh vội phụ họa:

— Thấm quý nhân cũng quá to gan lớn mật, ngay cả vương phi cũng dám ám hại, may mà Hoàng Thượng công bằng, nếu không, Nam Dương vương phi đúng là chết không được nhắm mắt.

Kể tiếp hai người lại hân huyên vài chuyện khác, vui có, buồn có, dần dần xa khỏi chủ đề ban đầu, cũng không liên quan gì đến Mộ Dung Thư.

Mộ Dung Thư tuy ngoài mặt hồ hững, nhưng trong lòng nắng lại đang suy nghĩ. Hoàng đế thật sự xuống tay ác độc với Thấm quý nhân như vậy? Rõ ràng ông ta biết chuyện này không phải do Thấm quý nhân gây nên, nhưng vẫn định tội nàng ta. Thấm quý nhân chắc chắn có mang thai, nhưng hoàng đế vẫn có thể xuống tay được, không thể không nói, ông ta thật sự là tàn nhẫn, vô tình đến cực điểm, khó trách thế nhân đều nói vô tình nhất chính là đế vương.

Lúc này nàng lại suy đoán một việc, hoảng đé thật sự có năng lực lớn đến mức có thể không một tiếng động mà xuống tay với phủ Nam Dương Vương sao? Nếu như có thể, vậy tại sao trước kia hân không hành động mà hiện tại mới ra tay? Hơn nữa còn hao tổn nhiều tâm tư chỉ để phóng hỏa thiêu chết một mình nàng? Nhìn thoáng qua Triệu Sơ, Mộ Dung Thụ thu hồi nghĩ hoặc trong lòng. Nếu vậy dựa theo sự thông minh của Triệu Sơ và Vũ Văn Mặc, thì khi tình tảo lại bọn họ sẽ có nghĩ ngờ như nàng không?

Triệu Sơ là người tài giỏi, lại cam tâm làm việc cho Vũ Văn Mặc, xem ra tình huynh đệ giữa hai người rất sâu đậm. Ở nơi nhà cao cửa rộng như vậy, tình cảm là vật xa xỉ nhất. Mà bọn họ lại tin tưởng lẫn nhau, đúng là hiếm có.

Sau khi ăn xong cơm tối, hai người trở về phòng nghỉ ngơi. Triệu Sơ cố ý chờ lúc nàng vừa vào phòng, đứng cách nàng vài thước nói:

— Phòng tại hạ ở ngay bên cạnh, nếu có chuyện gì, người chỉ cần gõ hai cái lên vách tường là được.

— Đa tạ Ngừ công tử.

Mộ Dung Thụ cười nhạt đáp.

Sau khi trở về phòng, Mộ Dung Thụ liền nằm xuống. Ở hoàn cảnh xa lạ, trong thời gian ngắn nàng không thích ứng ngay được.

Mộ Dung Thụ nhìn ra ngoài cửa sổ, trời cũng không còn sớm. Không ngờ trong vòng hơn mười canh giờ ngắn ngủi đã xảy ra nhiều chuyện như vậy, cánh còn người mất.

May mà nàng vốn đã trải qua nhiều biến cố tang thương, nếu không những đau xót này rất nhanh sẽ khiến nàng suy sụp.

Mộ Dung Thụ thao thức, đến khi trời sắp sáng mới ngủ được. Lúc nàng tỉnh dậy thì mặt trời đã lên cao.

Sau khi hai người dùng xong điểm tâm, lập tức lên đường.

Xe ngựa thời xưa quai thật rất không thoải mái, chỉ ngồi một, hai canh giờ còn tạm ổn nhưng nếu ngồi cả ngày thì thật sự khiến người khách khó mà chịu nổi. Đường như Triệu Sơ nhìn ra được nàng không thoải mái, ngày thứ hai khi lên đường, nàng phát hiện ở chỗ ngồi có thêm một lớp da hổ, lại lót thêm một cái đệm thật dày. Đúng là từ đó, Mộ Dung Thụ thấy thoải mái hơn nhiều.

Thời gian ngồi trong xe ngựa rất nhàm chán, đôi khi Triệu Sơ cũng thổi tiêu, hoặc đánh đàn. Trong khung cảnh non xanh nước biếc, bên tai lại nghe được tiếng tiêu, tiếng đàn êm tai, ngẫu nhiên, tâm tình nặng nề của Mộ Dung Thụ cũng dần dần thảnh thơi.

Triệu Sơ không phải là người nói nhiều, mỗi ngày nói chuyện với nàng chưa tới mười câu, lại hay để ý quy củ, bình thường lúc nhìn nàng cũng không dám nhìn thẳng.

Cũng may dọc theo đường đi có rất nhiều phong cảnh dễ thưởng thức, Mộ Dung Thụ cũng không đến nỗi quá mức buồn chán.

Đôi khi trên đường đi ghé túp lâu ăn cơm, nàng vẫn có thể nghe được mọi người bàn tán chuyện có liên quan đến hoàng thất, e là trong sinh hoạt hàng ngày, dân chúng không thể tiếp xúc được với người hoàng tộc tôn quý cho nên trong lúc trà dư tửu hậu mới lấy họ ra làm đề tài tán gẫu. Cũng coi như giúp nàng nắm được một chút tình hình ở kinh thành sau khi mình rời khỏi.

— Khoảng năm, sáu ngày nữa chúng ta sẽ đến Bình Thành.

Giọng nói trầm thấp của Triệu Sơ vang lên. Sau khi hân bỏ ngọc tiêu xuống, khẽ cúi đầu.

Nghe vậy, Mộ Dung Thụ gật đầu cười nói:

— Thế sự vô thường, không ngờ lại có biến hóa lớn như thế. Một giấy trước ta còn là vương phi của phủ Nam Dương Vương, lúc này lại trở thành nha hoàn Triệu phủ.

— Vương phi dùng đau lòng, Triệu phủ nhất định có thể bảo vệ người an toàn.

Triệu Sơ nghe Mộ Dung Thụ nói vậy, hân nghĩ rằng nàng đang lo lắng, lập tức ngừng đầu nhìn nàng an ủi.

Đôi mắt vô khuôn mặt tuấn tú bức người vô cùng chói lọi của Triệu Sơ, Mộ Dung Thụ không dám nhìn nhiều. Nàng không ngờ có một ngày mình sẽ vì vẻ ngoài của một chàng trai mà không khống chế được cảm xúc. Mộ Dung Thụ quay đầu nhìn phong cảnh ngoài xe ngựa, xuyên qua một đám cây xanh um tùm, ngẫu nhiên trong tiếng quay vòng của bánh xe, nàng còn nghe được tiếng kêu của chim chóc xung quanh. Sự thanh bình đó khiến cho lòng người tĩnh lặng theo. Nàng cong khóe miệng nhàn nhạt mỉm cười, trấn định thông dong trả lời:

— Ta biết. Nếu như Triệu phủ không thể bảo vệ ta an toàn, vương gia cũng sẽ không giao ta cho người.

Triệu Sơ kinh ngạc trước sự lạnh nhạt của nàng. Hân đã gặp qua rất nhiều nữ nhân, cũng không phải chỉ có nàng là thông minh. Có điều Mộ Dung Thụ thật độc đáo, tựa hồ thế gian không một người con gái nào có thể sánh được. Đôi mắt với sự chuyển biến thần phần to lớn như vậy, nàng cũng có thể bình tĩnh tiếp nhận. Khó trách kẻ luôn luôn lạnh lùng như Vũ Văn Mặc sẽ động tâm vì nàng. Vũ Văn Mặc cũng khẳng định với hân, nàng tuyệt đối có thể tiếp nhận thần phần mới.

E rằng thế gian sẽ không còn nữ tử thứ hai nào như nàng!

— Ngừ công tử, ta có thể nghe người gảy một khúc nhạc nữa không?

Mộ Dung Thụ thu hồi ánh mắt, nhìn Triệu Sơ, cười nói.

Nhìn nụ cười tươi sáng trên mặt nàng, Triệu Sơ không cách nào từ chối, gật đầu. Hân đặt những ngón tay thon dài trắng nõn lên thất huyền cầm.

Nhất thời, tiếng đàn du dương êm ái vang lên, phá vỡ sự yên tĩnh của hành trình.

Tiếng đàn của hân dường như có thể trấn an lòng người, khiến người khác sung sướng. Vì vậy, khóe miệng Mộ Dung Thụ khẽ cong lên, nghe đàn đến nhập tâm, nàng bắt đầu hát ca khúc 《Thủy Diệu Ca Đầu》của Tô Thức:

Minh nguyệt kỳ thời hữu?

Bà tử vấn thanh thiên.

Bất tri thiên thượng cung khuyết,

Kim tịch thị hà niên.

Ngã dục thừa phong quy khứ,

Hựu khuông quỳnh lâu ngọc vũ,

Cao xứ bất thăng hân.

Khởi vũ lộng thanh ánh,

Hà tự tại nhân gian.

Chuyển chu các,

Đề ý hộ,

Chiếu vô miên.

Bất ưng hữu hận,

Hà sự trường hướng biệt thời viên.

Nhân hữu bị, hoan, ly, hợp,

Nguyệt hữu âm, tình, viên, khuyết,

Thứ sự cổ nan toàn.

Đăn nguyện nhân trường cửu,

Thiên lý cộng thiên quyên.

Mấy lúc có trăng thanh?

Cắt chén hời trời xanh:

“Cung khuyết trên chín tầng,

Đêm nay là đêm nào?”

Ta muốn cưỡi gió bay lên vút,

Lại sợ lầu quỳnh cửa ngọc,

Trên cao kia lạnh buốt.

Đứng dậy múa giỡn bóng,

Cách biệt với nhân gian!

Trăng quanh gác tía,

Cúi xuống cửa son,

Dòm kẻ thao thức,

Chẳng nên ân hận,

Sao cứ biệt li thì trăng tròn?

Đòi người vui buồn li hợp,

Trăng cũng đầy vui mờ tỏ,

Xưa nay đâu có vạ toàn.

Chi nguyện đôi ta trường cửu,

Bay ngàn dặm cùng với thuyền quỳnh.

(Bài “Thiêu diêu ca dẫu – Trung thu” của Tô Thức – bản dịch của Nguyễn Hiến Lê)

Triệu Sơ tuyệt đối là thiên tài trong âm nhạc, hẳn vừa nghe Mộ Dung Thư cất tiếng hát, lập tức điều chỉnh tiếng đàn phối hợp với tiếng hát của nàng, chỉ trong thời gian ngắn cả hai đã có thể dung hoà.

Giọng hát Mộ Dung Thư trong trẻo, lời ca êm tai. Bài hát này Triệu Sơ chưa từng nghe qua, hiện tại hẳn nghe đến mê muội, chờ tiếng hát nàng vừa dứt, hẳn kinh ngạc nhìn về phía Mộ Dung Thư, hỏi:

– Bài hát này là do người viết sao?

Nghe vậy, Mộ Dung Thư lúc này mới nhớ, đây là cổ đại không có trong thời không, không có Tô Thức. Nàng cũng không có năng lực và tư cách thừa nhận là nàng làm bèn cười lắc đầu trả lời:

– Không phải ta viết. Mà là ta từng nghe người khác hát quăm lỏn, ta cảm thấy khúc nhạc này rất mới mẻ, cho nên chép lại thôi.

– Thì ra là thế.

Triệu Sơ gật đầu, nhưng hẳn vẫn hơi hoài nghi quan sát nàng, hiển nhiên hẳn không tin li do thoái thác đó. Lúc này, hẳn vậy mà lại quên mất quy củ, nhìn nàng chăm chăm.

Mộ Dung Thư cũng không muốn giải thích, hẳn muốn nghĩ thế nào thì tùy, dù sao nàng cũng không phải là tài nữ gì, đối với thơ từ cổ đại cũng khônghiều biết nhiều. Nếu hẳn hỏi thêm vài câu, chắc chắn nàng sẽ lộ tẩy.

Có điềunhờ lần hợp tác này mà quan hệ giữa Triệu Sơ và nàng dường như có chút thay đổi. Nếu nói trước kia hai người tương đối xa lạ, hiện tại có vẻ quen thuộc, khá giống bạn bè.

Trên đường đi đôi khi cũng gặp phải cướp bóc, nhưng sau khi Triệu Sơ nói ra thân phận, bọn họ liền lập tức tránh đường, không dám chặn lại. Mộ Dung Thư cảm thấy kinh ngạc, không ngờ trong dân gian Triệu Sơ lại nổi tiếng như vậy, vừa nói tên là được người ta nể mặt.

Thời đại này phụ nữ bị hạn chế khá nhiều, mà Triệu Sơ dù sao cũng được hun đúc trong môi trường văn hóa phong kiến như vậy, mặc dù đối với Mộ Dung Thư rất quan tâm, nhưng bởi vì thân phận của nàng mà dọc đường hẳn để Mộ Dung Thư mang mạng che mặt, không cho phép nàng xuất đầu lộ diện.Hai người đi cùng, trên suốt hành trình, Mộ Dung Thư nhìn thấy phụ nữ đều không có mực tiêu lý tưởng to lớn gì, đều cho rằng giúp chồng dạy con mới là chuyện nên làm, đàn ông đương nhiên là phải được phụ nữ hầu hạ.

Lúc này, khi bọn họ nghỉ ngơi ở một túl lâu trong thôn trấn đã nhìn thấy một cảnh tượng như thế.

Một nam tử mới từ kỳ viện đi ra, vợ hẳn đứng chờ ở cửa. Người vợ vừa bước lên mấy cầu đã bị chồng tát một bịch tại:

– Đám quán chuyện của gia. Người muốn phạm vào tội ghen tị trong thất xuất chỉ điều, để gia bỏ người đứng không?

Người vợ kia nghe vậy, lập tức quỳ xuống xin tha thứ, đến cuối cùng còn tình nguyện lấy của hồi môn đánh để dưỡng già, vào Câu Lan Viện chuộc thân cho kỳ nữ rồiập làm thiếp cho chồng mình.

Nhìn thấy tình cảnh này, Mộ Dung Thư lắc đầu nói:

– Đáng thương mà cũng đáng buồn cho nữ nhân, nam nhân đúng là hèn hạ lại vô si.

Triệu Sơ cũng nhìn thấy tình cảnh trước mắt, hẳn nhìn về phía Mộ Dung Thư, nường mảy, giọng điệu bình thản nói:

– Việc này thường xuyên xảy ra trong dân chúng. Nữ tử làm như vậy sẽ có thanh danh tốt, sẽ được khen ngợi. Sao lại đáng thương, đáng giận? Nam nhân phần lớn là phong lưu, nạp thiếp là chuyện bình thường. Có điều trên đường cái mà làm chuyện như vậy, khó tránh khiến người khácxem thường.

Mộ Dung Thư gật gù khòe miệng, trong mắt người đương thời đúng là như thế. Không thể trách Triệu Sơ lại có suy nghĩ như vậy! Cũng giống như suy nghĩ của Vũ Văn Mặc. Nghĩ đến Vũ Văn Mặc, ánh mắt Mộ Dung Thư tối sầm lại, nàng và người đương thời có suy nghĩ khác nhau một trời vực, e là đời này nàng sẽ vì điều này mà chịu không ít đau khổ.

– Ngủ công tử thành thân rồi sao?

Mộ Dung Thư cúi đầu nhìn chén trà trong tay, thôi nhẹ một cái rồi hỏi.

Triệu Sơ lắc đầu:

– Tại hạ không muốn bị nữ nhân ràng buộc, vẫn chưa thành thân.

– Vậy nhất định là có vài tiểu thiếp và nha đầu thông phòng rồi.

Mộ Dung Thư lại hỏi tiếp. Phần lớn đàn ônghơi có tiền tài quyền thế, nếu chưa thành thân, đều sẽ có nha đầu thông phòng, nường nghĩ Triệu Sơ cũng không ngoại lệ.

Triệu Sơ lại lắc đầu:

– Cũng không.

Mộ Dung Thư kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Triệu Sơ, nàng muốn tiếp tục hỏi vì sao. Nhưng lúc này trong lòng nàng lại có một ý tưởng khác, chẳng lẽ Triệu Sơ cũng là người hiện đại?

Sau đó không ai nói thêm câu nào, hai người đều lặng lẽ dùng cơm trưa rồi tiếp tục lên đường.

Trên xe ngựa, Triệu Sơ thần sắc có chút ngưng trọng nói với Mộ Dung Thư:

– Vừa rồi vương gia cho người truyền tin tức, người phóng hỏa muốn thiêu chết vương phi thật sự là Thẩm quý nhân.

Nghe vậy, Mộ Dung Thư có vẻ như cũng không nghĩ nhiều, nàng gật đầu:

– Thì ra là thế.

Thấy thế, Triệu Sơ khó tránh có chút ngoài ý muốn, chẳng lẽ nàng đã sớm đoán được?

– Sợ là người phóng hỏa hại ta và dùng mê hương với mọi người trong phủ Nam Dương Vương không phải cùng một người. Hơn nữa ta nghĩ mọi chuyện cũng không đơn giản như vậy? Xin cho người nhân với vương gia một tiếng, mọi chuyện phải cẩn thận.

Giọng nói Mộ Dung Thư trong trẻo nhưng lạnh lùng, thần sắc lạnh nhạt nói.

Triệu Sơ ngẹn lời, không ngờ rằng có thể suy nghĩ rồi rằng chu đáo như thế! Lúc đầu bọn họ cứ nghĩ do Hoàng Thượng gây nên, cần bản không suy nghĩ theo hướng khác, mà nhìn thái độ này của Mộ Dung Thư, có vẻ như đã sớm đoán được. Nữ nhân này, không thể không khiến hân kính trọng vài phần.

Năm ngày sau, cuối cùng cũng tới Bình Thành.

Bình Thành không phồn hoa như kinh thành, mà là đất đai rộng mênh mông, đồng ruộng rất nhiều, cho nên trong khi dân chúng ở nơi khác mất mùa, thì Bình Thành lại không bị ảnh hưởng gì.

Phố lớn ngõ nhỏ vô cùng náo nhiệt, những gian hàng bán hàng rong buôn bán tấp nập. Mộ Dung Thư rất hứng thú ngắm nhìn.

Xe ngựa dừng lại trước một phủ đệ nguy nga, tráng lệ.

Bên ngoài xe ngựa truyền đến tiếng phu xe:

– Ngủ thiếu gia, đã đến.

– Đây là Triệu phủ. Xuống xe đi.

Triệu Sơ nói với Mộ Dung Thư. Dứt lời, hân khom người xuống trước, Mộ Dung Thư gật đầu, bước xuống theo.

Trước cửa phủ có tám thủ vệ. Sau khi nhìn thấy Triệu Sơ, bọn họ lập tức hành lễ;

– Nô tài thỉnh an Ngủ thiếu gia.

– Tất cả đứng lên đi, gần đây trong phủ có xảy ra chuyện gì không?

Triệu Sơ gật đầu, nở nụ cười ôn nhuần như gió hời.

– Ngủ thiếu gia yên tâm, không có việc gì.

Tám người đồng thanh trả lời.

Thời gian tám gã hộ vệ ở Triệu phủ cũng không ngắn, bọn họ nhìn thấy Mộ Dung Thư thì ngại ngần cả người. Bên cạnh Ngủ thiếu gia rất ít khi có nữ nhân đi cùng, hơn nữa cô gái này da trắng hơn tuyết, lông mày như vẽ, là một tuyệt sắc mỹ nhân, lại nhìn khí chất thượng thừa này, xem ra cũng thuộc dòng dõi quý tộc. Không lẽ thiếu gia muốn nạp thiếp?

Lúc xuống xe ngựa Mộ Dung Thư đã tháo mũ sa xuống. Hiện tại nàng chẳng qua chỉ là một nha hoàn, không cần che mặt. Nhưng mà nàng nhất thời quên mất, dung mạo của nàng thanh lệ thoát tục, quốc sắc thiên hương, cũng khó trách bọn họ lại lộ ra thần sắc kinh ngạc như vậy.

Nàng cúi mặt, cúi đầu đứng phía sau Triệu Sơ, đi theo hân vào Triệu phủ.

Phủ đệ ở cổ đại cũng không khác nhau nhiều lắm, đều tinh xảo và hoa lệ. Thế nhưng, Triệu phủ không hổ là đại gia tộc trăm năm, phủ đệ so với phủ Nam Dương Vương còn muốn hoa lệ tinh xảo hơn.

Dọc theo đường đi, may mà nàng cúi đầu, nếu không sẽ bị choáng ngợp với ánh mắt tìm tòi quan sát của đám nha đầu bà tử, nhưng mà khí chất và dáng người thì không cách nào che giấu, vẫn có vài tia nhìn sắc bén đánh giá nàng. Đáng về Triệu Sơ vốn hoa lệ khắp người, đương nhiên nơi hân xuất hiện sẽ không thể thiếu ánh nhìn của mấy cô gái, những người đi ngang qua đầu tiên là nhìn hân, cuối cùng lại đánh giá nàng.

Tai nàng rất thính, trong mơ hồ nghe thấy đám nha hoàn, bà tử nhỏ giọng bàn tán:

– Cô nương này đáng người thướt tha, mặc dù nhìn không rõ mặt mũi, nhưng lại đi theo bên cạnh Ngủ thiếu gia, chẳng lẽ là thiếp của Ngủ thiếu gia?

– Phải không? Trong viện của Ngủ thiếu gia còn chưa có người thiếp nào đâu. Có điều cô nương này khí chất bất phàm, nếu nói là thiếu phu nhân cũng có người tin đó.

– Ủ...

Nạp thiếp phải đi cửa sau, không có hôn lễ, mà Mộ Dung Thư lại đi theo Triệu Sơ, đúng là có vài phần giống. Mộ Dung Thư che miệng, cười khẽ một tiếng.

Triệu Sơ quay đầu nhìn nàng, vẻ mặt xin lỗi nói.

– Nữ tử nhiều lời, người đừng để dễ ý.

Mộ Dung Thư nhường nhường mấy, hân giải thích như vậy, giống như vơ đũa cả nắm, có cả nàng bên trong. Nhưng hân nói cũng không sai, nhiều nữ nhân, thị phi cũng nhiều. Chỉ có vài câu bàn tán như vậy nàng cũng không để bụng.

Dọc theo đường đi Triệu Sơ cũng không nói gì nữa, hai người dừng lại trước một biệt viện, bên ngoài đề là Nhã Đức Uyển.

– Đây là viện của ta, lát nữa ta sẽ sai hạ nhân chuẩn bị phòng cho người.

Triệu Sơ dừng bước, xoay người nói với Mộ Dung Thư.

Mộ Dung Thư gật đầu:

– Cảm ơn Ngủ thiếu gia. Ngủ thiếu gia không cần phiền phức như thế, ta ở chỗ nha hoàn bình thường thì được rồi.

Nàng không muốn gặp phiền phức gì ở Triệu phủ trong thời gian sắp tới, đây là biện pháp tốt nhất, dù sao vừa rồi trên đường tới đây, mấy ánh mắt bình luận đã đủ làm nàng phiền chết rồi.

– Kính xin Ngủ thiếu gia gọi ta là Dung nhi đi.

Mộ Dung Thư lại nói tiếp.

Triệu Sơ gật đầu:

– Ủ, Dung nhi.

Thái độ cung kính như vậy sao? Mộ Dung Thư nhìn không được lại cười, nếu đám nha hoàn mà nhìn thấy, sợ là lại có thêm những phiền toái không cần thiết.

Trong lúc hai người tiếp tục đi vào trong sân, trước mặt xuất hiện một vị cô nương xinh đẹp, có một đôi mắt hạnh, sau khi nhìn thấy Triệu Sơ, nàng liền mừng rỡ:

– Ngủ thiếu gia đã trở về! Sao lần này Ngủ thiếu gia trở về đột ngột như vậy? Nô tì chưa chuẩn bị cơm trưa cho người.

Vừa nói, nữ tử đã đứng bên cạnh Triệu Sơ, hơi cúi người, giọng điệu vô cùng cung kính.

Triệu Sơ ôn nhu cười nói:

– Ta trở về đúng là hơi vội, không cần chuẩn bị cơm trưa đâu, ta đi vãn an tở mẫu và mẫu thân, sau đó sẽ dùng cơm với họ.

– Dạ, nô tì hiểu rồi.

Nữ tử cúi người thi lễ.

– Nàng là nha đầu ta mua được trên đường trở về, tên là Lưu Dung. Sau này để nàng hầu hạ trong thư phòng. Xuân Mai, lát nữa chuẩn bị cho nàng một căn phòng.

Triệu Sơ nghiêng đầu nhìn thoáng qua Mộ Dung Thư sau đó nói với Xuân Mai.

Mộ Dung Thu cảm kích với sự sắp xếp của Triệu Sơ, công việc trong thư phòng chắc cũng đơn giản, hơn nữa cũng không cần tiếp xúc nhiều với người khác, rất thoải mái.

Lúc Xuân Mai đi tới đã nhìn thấy Mộ Dung Thu, nhưng cũng không để ý lắm, lúc này nghe Ngũ thiếu gia chủ động đề cập đến mới nhìn theo ánh mắt Triệu Sơ. Không nhìn thì thôi, vừa nhìn, mắt hạnh của Xuân Nhi đã mở lớn, cô nương này nhìn thế nào cũng không phải là nữ tử bình thường, so với Tiền tiểu thư còn xinh đẹp hơn vài phần, chẳng lẽ Ngũ thiếu gia mua về để làm nha đầu thông phòng?

Ngũ thiếu gia anh tuấn như vậy, đám nha đầu ở Nhà Đức Uyển đều muốn tìm cách leo lên giường hắn, đáng tiếc chưa ai thành công, mà nữ tử tên Lưu Dung này lại đi theo bên cạnh gia, Xuân Mai nhủ nhủ máy, trong lòng nàng có chút không thoải mái.

— Dạ, nô tì tuân lệnh.

Xuân Mai gật đầu. Nàng thu hồi ánh mắt đánh giá Mộ Dung Thu, trong lòng không khỏi có chút kinh ngạc, hầu hạ trong thư phòng, đây không phải là công việc của đại nha hoàn sao?

Từ trước tới nay, phân ứng của Mộ Dung Thu luôn khá linh mẫn, tại thời điểm Xuân Mai đánh giá nàng, nàng đương nhiên là phát hiện được. Haiz, quả nhiên ứng câu nói, nơi có nhiều nữ nhân sẽ có tranh đấu, phủ Nam Dương Vương như thế, Triệu phủ cũng chẳng khác gì. Lúc ở vương phủ, sao nàng lại không biết cấp dưới giấu giấu tranh đấu? Hiện tại nàng đang ở Triệu phủ, Triệu Sơ lại có dung mạo anh tuấn và thân phận cao quý, không cần nghĩ cũng biết, phiền toái nhất định không ít.

Triệu phủ không hổ là đại viện trong đại viện, rất giống phủ Nam Dương Vương, hai đại nha hoàn chung một gian phòng.

Nàng tùy ý đánh giá căn phòng. Vì là phòng của nha hoàn cho nên bài trí rất đơn giản. Hai cái giường, một cái bàn và vài cái ghế dựa, bởi thế nên nhìn có vẻ rất rộng lớn.

— Dung nhá, sau này ngươi sẽ ở đây, cùng phòng với Thu Diệp.

Xuân Mai tùy ý ngồi xuống, sau khi tự rót chén trà, liền nói với Mộ Dung Thu.

— Ủ.

Mộ Dung Thu gật đầu. Nàng ngồi xuống cái giường mà Xuân Mai chỉ, định nghỉ ngơi một chút.

Xuân Mai nhủ nhủ máy, thái độ nàng ta sao lại hồ hững như thế? Bọn nha hoàn trong viện có người nào mà không nề mặt Xuân Mai nàng chứ? Nàng là nha hoàn Ngũ thiếu gia tín nhiệm nhất. Giọng điệu Xuân Mai lập tức mất vui nói:

— Lát nữa ta sẽ cho người may cho người mấy bộ y phục. Nhớ lấy, chức trách của ngươi chính là hầu hạ trong thư phòng Ngũ thiếu gia, đừng để xảy ra chuyện không hay chọc giận người. Về phần những chuyện khác ngươi đừng quan tâm.

— Lâm phiền Xuân Mai cô nương.

Mộ Dung Thu đương nhiên nghe được giọng điệu Xuân Mai không tốt, nàng liền hơi tươi cười hòa khí nói với Xuân Mai. Hiện tại nàng ăn nhờ ở đậu, tiền lui đều nên cẩn thận. Đối với mấy tiểu nha đầu, có thể tránh xung đột thì nên tránh.

Xuân Mai trừng mắt nhìn, xem ra là nàng chuyện bé xé to. Người ta mới đến, đương nhiên là có chút không tự nhiên rồi. Là khí thế của nàng quá bức người. Nghĩ vậy Xuân Mai liền đặt chén trà lên bàn rồi ngồi xuống bên cạnh Mộ Dung Thu, sau đó nhìn ra phía ngoài, nhỏ giọng nói:

— Ngươi là thế nào được Ngũ thiếu gia mua về? Ngũ thiếu gia có phải tính để ngươi làm nha hoàn thông phòng hoặc là thiếp không?

Nhìn vẻ mặt tò mò của Xuân Mai, Mộ Dung Thu cười nói:

— Cha mẹ ta đều mất, ca ca duy nhất lại ở biên quan tham gia quân ngũ, đã nhiều năm không có tin tức. Một tiểu nữ tử như ta không chỗ dung thân, dựa vào bán đậu hũ để sống, một ngày ta bị ác bá kia dễ, tên ác bá kia muốn đùa bỡn ta, may mà Ngũ thiếu gia thương hại, chấp nhận thu lưu ta.

Mộ Dung Thu vỗ lau lau khóe mắt, mặc dù là cười, nhưng trong mắt đã long lánh lệ.

Xuân Mai nghe vậy, không khỏi đồng tình, cũng không nhớ tới việc mới rồi còn không thích Mộ Dung Thu, bây giờ nước mắt đã lưng tròng nắm chặt tay người ta, an ủi

— Ngươi đừng suy nghĩ nhiều, vừa rồi Ngũ thiếu gia có nói, ngươi và ta đều mười bảy tuổi, mà ta từ nhỏ đã sống ở đây, cho nên chưa từng chịu khổ. Nhìn ngươi dung mạo thanh lệ, nhưng thật không ngờ ngươi đã trải qua đau khổ như vậy, hoàn cảnh rất đáng thương. Ngươi yên tâm, sau này có gì cần ta giúp đỡ, cứ việc nói thẳng.

— Được, cảm ơn.

Xuân Mai thật đứng là tiểu nha đầu đơn thuần! Mộ Dung Thu trong lòng khẽ cười, thật ra nàng ta có vài phần giống Vân Mai. Vân Mai... ánh mắt Mộ Dung Thu nhất thời tối sầm lại. Sau này có cơ hội nàng nhất định phải thu xếp tốt cho cha mẹ Vân Mai, để bọn họ cả đời không lo cơm áo. Cả Hồng Lăng, Thanh Bình, hai nha đầu này không ngoài dự đoán sẽ không chịu chạy khỏi đám cháy tìm đường sống, không ngờ hôm qua bọn họ còn cười nói, mà hôm nay đã thiên nhân vĩnh cách. Đặc biệt là Hồng Lăng, đã đi theo nàng gần một năm, từ khi xuyên qua, Hồng Lăng luôn luôn ở cạnh, làm việc gì cũng nghĩ đến nàngđầu tiên.

— Ngươi chính là nha đầu mới tới tên Lưu Dung?

Từ ngoài cửa đi vào một nha đầu mặc quần áo nha hoàn, bộ dạng xinh đẹp đáng yêu, chỉ là vẻ mặt có chút ngạo mạn, nhìn người với bộ dáng khi dễ kẻ nhếch cằm. Nàng ta nhìn lướt qua Xuân Mai và Mộ Dung Thu, sau đó quyết miệng chanh chua nói với Mộ Dung Thu:

— Ở đây ai không có hoàn cảnh khổ cùng chứ? Ngươi xinh đẹp như vậy, nếu thông minh một chút, làm tiểu thiếp tên ác bá kia thì có thiệt thòi gì? Có lẽ sau này cuộc sống có thể an nhàn, ăn ngon mặc đẹp rồi.

Rồi nàng quay sang Xuân Mai:

— Không phải ai cũng có số mệnh tốt như Xuân Mai tỷ tỷ đâu, là gia nô của quý phủ. *(cả nhà đời đời bán thân vĩnh viễn cho phủ)*

Xuân Mai lau lau nước mắt, trừng mắt nhìn người vừa tới, mắng:

— Lau sạch miệng của ngươi một chút, đừng để cho tất cả mọi người biết Hạ Hoa ngươi độc mồm độc miệng như vậy, không phải thường ngày ngươi không có việc gì làmthì tìm cách leo lên giường đàn ông sao? Sao lúc này có thời gian tới đây? Hiện tại Ngũ thiếu gia đã trở lại, ngươi không đi dọn dẹp phòng cho Ngũ thiếu gia, tới chỗ này làm gì?

Nghe vậy, Hạ Hoa nhường máy, tay chống thắt lưng chỉ vào Xuân Mai:

— Ngươi đừng ý mình đã hầu hạ bên cạnh Ngũ thiếu gia lâu hơn ta thì có thể lên mặt dạy đời ta, ta và ngươi cùng là thân phận nô tì. Ta nói với một nha đầu mới vào phủ thì có liên can gì tới ngươi?Ngươi cho rằng nàng là một cô nương thuần khiết sao? Với đáng vênh vác của nàng ta, không biết chừng đã sớm bị mấy nam nhân ngủ qua rồi.

Mộ Dung Thu thần sắc lạnh nhạt, trong mắt lóe lên một tia sáng lạnh lẽo, nàng nhìn thoáng qua Hạ Hoa, chột cảm thấy chán ghét, à ta quả àm ỉ!

— Dung nhá, ngươi và ta đều là đại nha hoàn, hầu hạ trong thư phòng. Ngươi nói Dung nhai như vậy, không sợ Ngũ thiếu gia trách tội sao? Đừng cho là ta không biết tâm tư của ngươi, ngươi chẳng qua là thấy Dung nhá xinh đẹp như thế, mà nhan sắc ngươi bình thườngnên mới nổi lòng ghen ghét. Đừng ở chỗ này hô to gọi nhỏ, cẩn thận ta mang những lời ngươi vừa nói một từ cũng không sót nói lại cho Ngũ thiếu gia đó!

Xuân Mai không để cho Hạ Hoa chút mặt mũi nào, vừa nói mấy câu đã khiến sắc mặt nàng ta xanh trắng lẫn lộn như một bảng pha màu!

Hạ Hoa áp ứng. Xuân Mai nói với Mộ Dung Thu:

— Người này thích bắt nạt kẻ yếu, Dung nhá ngươi đừng sợ, nhìn vóc dáng của ngươi so với ta nhỏ hơn một chút. Sau này ta xem ngươi là muội muội, sau này nàng đừng hòng ăn hiếp ngươi.

Nhìn Xuân Mai như vậy, trong lòng Mộ Dung Thu có một dòng nước ấm chảy xuôi, Mộ Dung Thu cũng không giải thích, thân phận Lưu Dung đúng là mười bảy tuổi, nàng gật đầu cười nói:

— Được.

— Haiz, nhưng mà, dung mạo ngươi như vậy, sợ là sẽ có phiền phức.

Xuân Mai thu lại tươi cười, thần sắc có vẻ nặng nề nói.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu nhường máy:

— Sẽ có phiền phức sao?

Từ lúc tiến vào Triệu phủ, nàng cũng không nghĩ tới sẽ được yên tĩnh. Nhưng mà tốt nhất vẫn nên tránh gây thêm chuyện cho Triệu Sơ.

— Tiền tiểu thư vẫn luôn thích Ngũ thiếu gia, rất có khả năng sẽ gả cho ngài ấy. Hiện tại chuyện ngươi được Ngũ thiếu gia tự mình đưa về phủ, chắc chắn Tiền tiểu thư đã biết, không quá hai ngày,nàng ta sẽ tìm đến làm phiền ngươi. Tới lúc đó ngươi tốt nhất nên im lặng chịu đựng. Tiền tiểu thư gây sự một hai lần thì sẽ ngừng thôi. Ngươi vừa mới vào phủ sợ là không biết Tiền tiểu thư, mẹ của Tiền tiểu thư là biểu muội của Đại thái thái, vì sức khỏe của mẫu thân nàng ta không tốt nên khi Tiền tiểu thư được ba tuổi bà ta đã qua đời. Trước khi chết, bà ta sợ Tiền tiểu thư bị mấy di nương khi dễ, cho nên nhờ Đại thái thái để ý chăm lo giúp. Tiền tiểu thư cũng thăm mến Ngũ công tử như các cô nương trong phủ chúng ta.

Xuân Mai dần dò căn thận.

Mộ Dung Thư cười khẽ, cũng không để trong lòng. Chờ sau khi Xuân Mai nói thêm mấy câu mới rời đi, nàng liền nằm trên giường ngủ một chút.

Chỉ nằm một chút mà nàng cũng không tránh khỏi việc nằm mơ. Mơng như thật, Hồng Lăng, Vân Mai, Thanh Bình đều ở bên người nàng nói chuyện dí dỏm, tay Hồng Lăng khá có sức, lúc xoa bóp cho rất thoải mái khiến nàng buồn ngủ. Nha đầu Thanh Bình khá rất đáng yêu, ngẫu nhiên sẽ gây ra chút chuyện ngộ nghĩnh làm cho người ta vô cùng vui vẻ, nàng biết nha đầu kia có đôi khi là cố ý, muốn chọc nàng cười. Vân Mai lại như tri kỷ của nàng, cũng thật đáng yêu đơn thuần, khi đã nhận định chuyện gì là không dễ dàng thay đổi, vì nàng chết còn không sợ. Nhưng đều đã rời bỏ nàng mà đi.

Khi tỉnh lại, Mộ Dung Thư cảm giác khóe mắt ướt ướt, bên giường còn ngồi một người.

Nàng lập tức mở hai mắt ra, nhìn người đang cầm khăn tay lau khóe mắt cho nàng.

– Người đã tỉnh? Vừa rồi nằm mơ sao? Khóc rồi lại cười.

Nàng kia ân cần hỏi han.

Mộ Dung Thư nhìn về phía nàng ấy, gật đầu mỉm cười nói:

– Ta cũng không ngờ chỉ nằm có một chút mà cũng nằm mơ được nữa. Người là Thu Diệp đúng không?

Nàng lặng lẽ quan sát Thu Diệp, dung mạo Thu Diệp bình thường, nhưng khuôn mặt mang theo vẻ nhu hòa, chỉ cần nói chuyện hai ba câu với nàng, tâm tình liền có thể tốt hơn rất nhiều. Không ngờ, ba nha đầu bên cạnh Triệu Sơ đều không phải là người đơn giản! Nếu là người khác, e là đã thu ba người này làm tiểu thiếp hết rồi.

Thu Diệp gật đầu,

– Ủ, sau này ta và người cùng phòng. Ta đã nghe Xuân Mai nói qua hoàn cảnh của người, người yên tâm, hai chúng ta sẽ chung sống rất tốt.

– Ủ.

Mộ Dung Thư gật đầu cười đáp.

Thu Diệp đỡ Mộ Dung Thư dậy, còn nói thêm:

– Vừa rồi Ngũ thiếu gia có hỏi thăm người, cũng dặn ta đưa com trưa tới cho người. Lát nữa ăn xong, người phải đến thư phòng hầu hạ. Xế chiều mỗi ngày Ngũ thiếu gia đều đến thư phòng luyện chữ đọc sách.

Dứt lời, nàng liền đi dọn đồ ăn lên bàn.

– Được.

Mộ Dung Thư đứng lên, sau khi sửa sang lại tóc, bỗng thấy hơi khát nước, theo bản năng nhẹ giọng kêu:

– Hồng Lăng.

– Dung nhi, người đang gọi ta sao?

Thu Diệp nghi ngờ hỏi.

Nghe vậy, lúc này Mộ Dung Thư mới gật mình một cái, nàng tự giễu cười cười, thói quen này không được rồi, khẽ lắc đầu trả lời:

– Chỉ là cổ họng hơi khô. Kêu hai, ba tiếng. Không có chuyện gì.

– A, sau khi thức dậy thì cổ họng đúng là hơi khô một chút, hay là người uống một chút canh trước đi.

Thu Diệp ôn nhu cười nói.

Mộ Dung Thư gật đầu, đi qua uống vài muỗng canh, sau đó ngồi xuống ăn com. Triệu phủ đối với hạ nhân cũng không tệ lắm, đồ ăn khá phong phú, ba món ăn và một chén canh.

Sau khi ăn xong, Mộ Dung Thư đi theo Thu Diệp đến Nhĩ Đức Uyển. Nàng vừa đi vừa ghi nhớ đường, cuối cùng cũng đến thư phòng.

Triệu Sơ quả nhiên ở đây. Lúc nàng đi vào, hắn đang chuyên tâm đọc sách. Để tránh quấy rầy hắn, nàng cầm chổi lông gà bắt đầu quét dọn tro bụi trên giá sách. Cũng may sống an nhàn sung sướng một năm không làm cho nàng quên cách làm việc nhà.

Quét xong tro bụi, nàng lại bắt đầu lấy khăn lau ti mi mấy cái bàn, vẫn nhẹ tay nhẹ chân, lúc này Triệu Sơ cũng không đưa mắt nhìn về phía nàng lần nào.

Cuối cùng ngày khi nàng muốn lau sàn nhà mới gặp phải khó khăn. Thời đại này không có cây lau nhà, tất cả đều dùng khăn ngồi xổm xuống lau chùi, vốn ở phủ Nam Dương Vương bất kể thế nào nàng cũng không có cơ hội làm loại chuyện lật vật này, hiện tại tự mình trải nghiệm cảm giác ngồi xổm nhích tới nhích lui rất khó sở, nàng lập tức có một ý tưởng. Xem ra nàng phải nghiên cứu một chút về cây lau nhà. Dù sao thư phòng lớn như vậy, nếu nàng cứ ngồi xổm mà lau như thế, bảo đảm eo mới kmg đau.

Ngay tại lúc nàng định ngồi xổm xuống lau chùi sàn nhà, bỗng nhiên nghe thấy mệnh lệnh của Triệu Sơ:

– Mãi mực cho ta.

Nghe vậy, Mộ Dung Thư buông khăn lau xuống, tới cạnh Triệu Sơ.

Khi nàng đến gần lại nghe hắn nói:

– Mực phải mài đậm một chút.

– Dạ.

Mộ Dung Thư đáp.

Vừa mới lên tiếng, Triệu Sơ lập tức ngừng đầu nhìn về phía nàng, tay hắn run lên, bút lông trong tay rơi xuống trên giấy trắng.

– Sao lại là người? Loại việc nặng nhọc này sai hạ nhân làm đi.

Triệu Sơ nhú mảy trăm giọng nói, tiếp đó liền lấy nghiên mực qua bên cạnh, hắn chuẩn bị tự mình mài mực. *(anh này đáng iu.haha...nha đầu mà sai hạ nhân đi làm.haha– Cô Hạcphong nổi hứng bình loạn đó bà con)*

– Hiện tại ta là nha hoàn của Ngũ thiếu gia, nhiệm vụ là hầu hạ trong thư phòng, nếu để cho người khác đi làm, ta đây sợ người khác sẽ nói ra nói vào. Ngũ thiếu gia không cần để ý, không cần xem ta là Nam Dương vương phi.

Mộ Dung Thư cười nhạt nói, cũng không lấy lại nghiên mực trong tay Triệu Sơ.

Đôi mày kiếm đen như mực của Triệu Sơ nhú lại, một tia sáng thoáng qua trong mắt, nhưng khi ý thức được bản thân đang nhìn thẳng Mộ Dung Thư, hắn lập tức cúi đầu, trăm giọng nói:

– Ta vốn định để người đợi ở thư phòng, không có chuyện gì thì có thể đọc sách giết thời gian, loại việc nặng nhọc này chẳng lẽ lại để người làm.

Nếu Vũ Văn Mặc biết được, chắc chắn sẽ liều mạng với hắn.

– Chẳng qua chỉ là thư gần gần cốt một chút thôi, đừng quá để ý. Ngũ thiếu gia không phải ngại, nếu ngài vẫn kiên trì muốn mài mực, vậy ta đẩy đi lau chùi tiếp.

Mộ Dung Thư nhún vai, cười nói. Nàng xoay người đi lấy khăn bắt đầu lau bụi chùi.

Triệu Sơ kinh ngạc nhìn Mộ Dung Thư, cuối cùng nàng là một nữ tử như thế nào? Cho dù là một nam tử đối mặt với chuyện biến to lớn về thân phận như vậy, cũng không thể thản nhiên tới mức ấy. Nhưng nàng vẫn có thể bình thản ung dung, cũng không dựa vào quan hệ với Vũ Văn Mặc mà duy trì khí thế Nam Dương vương phi, nàng lại có thể nhanh như vậy làm được việc của một nha hoàn!

Kỳ thực Triệu Sơ không biết rằng, Mộ Dung Thư làm như vậy chính là không muốn có thêm phiền phức. Kịp trước nàng lần lên trên thương trường, loại chuyện co được dân được này không phải chuyện khó. Huống hồ chút chuyện này đối với một lĩnh hồn hiện đại như nàng thì có nhằm nhò gì, chẳng qua là tạm thời chưa quen mà thôi.

Thế nhưng, khi Triệu Sơ thấy đôi tay trắng nõn của nàng cầm khăn nhúng vào nước để lui chùi, hần khẽ nhủ này, có chút không đành lòng, nhưng mà nếu nàng kiên trì như vậy, hần cũng không tiện nói thêm. Thời thì từ ngày mai, buổi sáng hần sai cận vệ bớt chút thì giờ quét tước trong ngoài thư phòng một lần, đến lúc đó nàng chỉ cần cầm chổi lông gà quét bụi là được.

Quyết định xong, Triệu Sơ cúi xuống bắt đầu luyện chữ.

Sau khi hần dừng bút, Mộ Dung Thư cũng đã lau dọn thư phòng sạch sẽ. Khi nàng đứng dậy, đúng là thất lưng hơi đau.

Sau khi Triệu Sơ bỏ bút lông xuống, nhìn bộ dạng Mộ Dung Thư như thế thì khẽ cau mày nói.

– Ngày mai người không cần lau chùi, thư phòng khá lớn, vốn một tháng lau một lần. Hôm nay lau rồi, tháng sau hãy lau tiếp.

– Một tháng mới lau một lần? Như vậy sẽ rất nhiều bụi, rất dễ ảnh hưởng đến hô hấp, tốt nhất mỗi ngày nên lau một lần. Có điều lau như vậy đúng là khá mệt. Xem ra phải làm phiền Ngũ thiếu gia rồi.

Mộ Dung Thư nói xong thì bước về phía Triệu Sơ:

– Mượn giấy bút Ngũ thiếu gia dùng một chút.

Triệu Sơ gật đầu. Nàng lập tức cầm bút lông phác thảo hình dạng cây lau nhà, sau đó viết cách làm bên cạnh. Sau khi vẽ xong, nàng cười nói với Triệu Sơ:

– Có thứ này, cho dù mỗi ngày có lau chùi cũng sẽ không bị mùi xương sống hay đau thất lưng.

Triệu Sơ nhìn thoáng qua, hơi kinh ngạc nhìn Mộ Dung Thư, sau đó xếp trang giấy lại bỏ vào ống tay áo.

– Ủ, lát nữa ta sẽ cho người đi làm. Xem ra cũng không phức tạp lắm, nay mai là có thể dùng.

Bên ngoài truyền đến một tiếng cười sáng lảnh. Ngay sau đó cửa mở ra, một nam tử trẻ tuổi chống quai trượng đi vào. Bên cạnh hần có nha hoàn đi đầu.

– A, Ngũ đệ trở lại cũng không đến thăm đại ca. Ta mới vừa từ bên ngoài về, sau khi đi vãn an mẫu thân mới biết!

Đây là Triệu Thần, Đại thiếu gia Triệu phủ sao? Về ngoài khá giống Triệu Sơ, nhưng không có dung mạo tuyệt diệu như đệ đệ mình, chẳng qua cũng có thể xếp vào hàng ngũ mỹ nam. Hai người này đều là con vợ cả. Có điều khi bảy, tám tuổi, bởi nghịch ngợm mà Triệu Thần bị rắn độc cắn, vì không có thuốc nào chữa được, nên xem như bị tàn phế. Vốn dĩ gia nghiệp trăm năm của Triệu gia là do hần kế thừa, nhưng vì sự cố ngoài ý muốn này, hiện tại toàn bộ Triệu phủ xem trọng nhất chính là Triệu Sơ.

Mộ Dung Thư lắng lắng từ thư án lui xuống, đứng một bên.

– Khi đệ vừa về đã đến thăm đại ca. Đại tẩu nói đại ca xuất phủ. Không ngờ đại ca lại đến thăm đệ.

Triệu Sơ đi về phía Triệu Thần, đỡ Triệu Thần từ tay nha hoàn.

Triệu Thần sáng lảnh cười to ba tiếng, thần sắc hình như có chút phức tạp nhìn về phía Triệu Sơ, nói:

– Lần này đệ về sẽ không đi nữa chứ?

Sau khi Triệu Sơ đỡ Triệu Thần ngồi xuống thì ngồi một bên, trong mắt thoáng hiện tia sáng khác thường, lắc đầu nói:

– Đại ca còn không biết tính đệ sao? Trước trở về nghỉ ngơi mấy ngày, sau đó đệ lại muốn đi ra ngoài. Giang sơn Đại Hoa ta rộng lớn, cùng lắm đệ chỉ mới đi được một nửa mà thôi.

– Tuổi của đệ cũng không còn nhỏ, nên nghĩ đến chuyện thành gia lập thất đi. Cha mẹ đều sốt ruột lắm. Con trai lớn của Đại ca cũng đã năm tuổi rồi, mà đệ còn không có tin tức gì hết. Duyệt Nhi biểu muội vẫn chờ đệ kia kia. Mẫu thân nói, Duyệt Nhi biểu muội tuy rằng môn hộ có chút thấp, nhưng dù sao cũng lớn lên trong phủ, nàng khá hiểu chuyện, sau này có thể hầu hạ đệ tốt hơn, đồng thời hiểu kính với cha mẹ.

Triệu Thần dung nhan tuấn tú trăm thêm vài phần, thuyết giáo Triệu Sơ:

Nghe vậy, Triệu Sơ cúi đầu nhấp một ngụm trà, như không quá để ý nói:

– Đệ xem Duyệt Nhi như muội muội, tuyệt không có ý gì khác.

Khoé mắt Mộ Dung Thư âm thầm lướt qua Triệu Sơ, lại liếc qua Triệu Thần, vừa hay nhìn thấy Triệu Thần đang nhủ này.

– Nghe nói lần này trở về đệ dẫn theo một vị nữ tử xinh đẹp. Nếu là có ý, vậy lập nàng làm thiếp đi. Mẫu thân tất sẽ đồng ý.

Triệu Thần bỗng nhiên chuyển đề tài, tươi cười sáng lạn lại xuất hiện trên mặt. Sau đó có chút mờ ám dựa sát vào Triệu Sơ, nói.

Mộ Dung Thư nhướng nhướng mày. Những người này đều xem nàng là thiếp của Triệu Sơ sao? Nhưng lại đương nhiên, hay hoặc giả là nha đầu thông phòng.

– Đại ca đang nói gì thế? Làm sao có thể? Đệ chưa bao giờ có suy nghĩ này. *(Dám có coi anh Mặc có “thiên” huynh hông, hề hề)*

Triệu Sơ lập tức gạt đi. Sau đó nhìn về phía khoé miệng đang tươi cười của Mộ Dung Thư, chứa đựng ý tứ hàm xúc không rõ. Nữ tử này thuộc về Vũ Văn Mặc. Nàng và hần không có quan hệ gì.

Triệu Thần theo ánh mắt Triệu Sơ nhìn về phía Mộ Dung Thư, đúng lúc cũng nhìn thấy nụ cười trên mặt nàng. Không ngờ nàng lại xinh đẹp như thế! Hần không khỏi tán thưởng:

– Ánh mắt Ngũ đệ thật tốt.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 106

Triệu Thần theo ánh mắt Triệu Sơ nhìn về phía Mộ Dung Thư, đúng lúc cũng nhìn thấy nụ cười trên mặt nàng. Không ngờ nàng lại xinh đẹp như thế! Hần không khỏi tán thưởng:

– Ánh mắt Ngũ đệ thật tốt.

May mà ánh mắt Triệu Thần cũng chưa đến mức khiến người khác chán ghét, có chăng chỉ là thương thức và tán thưởng. Mộ Dung Thư nghe lời này cũng không đến nỗi khó chịu.

– Đại ca vẫn là đừng để ý nàng, đệ còn chưa có tâm tư cưới vợ nọp thiếp.

Triệu Sơ nhủ này rồi ngừng đầu giải thích với Triệu Thần.

Mộ Dung Thư thầm nghĩ từ khi Triệu Sơ từ bên ngoài trở về, hình như hần đang khó xử chuyện gì đó, thậm chí nàng có thể cảm giác được hần cũng không vui. Đồng thời, khi hần biết được nàng là Nam Dương vương phi, càng câu nệ hữu lễ, không còn tiêu sái tự nhiên giống như lần gặp mặt đầu tiên. Hần không phải là Triệu ngũ công tử nổi tiếng thiên hạ sao? Xem ra, mỗi nhà đều có nỗi khổ riêng.

Triệu Thần là trưởng tử Triệu phủ, từ nhỏ đã chịu sự quản giáo của gia tộc, hần nhìn người cực chuẩn. Hần thấy Mộ Dung Thư thần thái lạnh nhạt thông dong thì biết nàng không hề đơn giản, hơn nữa thái độ Triệu Sơ lại khiến người ta phải suy nghĩ lại, nhưng mà có một số việc gấp gáp sẽ không có kết quả tốt. Triệu Thần thu hồi ánh mắt đánh giá, bắt đầu nói chuyện nhà với Triệu Sơ.

– Đại ca cũng hiểu đệ có suy nghĩ của riêng mình, nhưng đệ cũng biết sức khoẻ ta rồi đó, tuy rằng bây giờ phần lớn việc buồn bấn là do đại ca xử lý, nhưng lâu ngày, e rằng ta không làm nổi. Từ nhỏ đệ đã thông minh tuyệt luân, phóng tầm mắt khắp thiên hạ, e rằng không có ai có thể so với đệ. Cha mẹ đều đang đợi đệ về chường quản đó.

– Việc này có đại ca thì được rồi.

Triệu Sơ cong khoé môi tuyệt mỹ khẽ cười nói. Đôi mắt hữu thần sáng như sao trông càng thêm đẹp mắt.

– Haiz, đại ca cũng không biết nói gì với đệ nữa. Hai ngày tới đệ cẩn thận một chút đi, đừng làm cho cha mẹ buồn lòng.

Triệu Thần thật sâu thở dài một tiếng, cảm thấy bất đắc dĩ nói.

Triệu Sơ không nói gì, động tác tao nhã cầm chén trà, dùng nắp gạt đi vụn trà.

Thấy thế, Triệu Thần nhẹ cau mày.

— Sức khoẻ đại ca gần đây có chuyển biến tốt không?

Ánh mắt Triệu Sơ nhìn lướt qua chân trái Triệu Thần. Chân này bởi rất ít dùng sức, hiện tại đã bị teo lại, cho dù hàng năm đều chăm cứu cũng không khá lên được.

Triệu Thần như không thêm đề ý cười nói:

— Cũng vẫn vậy, ta đã quen rồi. May mà chân phải không sao, Ngũ đệ đừng quá để tâm. Huống hồ từ khi đệ học y rồi chăm cứu cho ta, chỉ cần không dùng sức thì cũng không đau đớn.

— Sẽ có biện pháp.

Triệu Sơ nhu mày nói, vẻ mặt vô cùng kiên định.

Mộ Dung Thư miễn cảm phát giác được tình cảm bất thường trong cuộc nói chuyện của hai người. Thái độ Triệu Sơ như vậy, chẳng lẽ tổn thương ở chân của Triệu Thần là do hắn? Năng nhìn chân trái Triệu Thần, tuy được quần áo che đi nhưng cũng có thể nhìn ra, vì cơ bắp không được vận động nên chân trái hắn mới teo lại. Nếu tiếp tục như thế, muốn chữa khỏi càng khó khăn hơn gấp nhiều lần. Y thuật Triệu Sơ tinh diệu, không ngờ ngay cả hắn cũng bó tay.

Trong lúc Mộ Dung Thư âm thầm suy nghĩ, Triệu Thần đã đứng dậy, lần nữa quan sát năng thật kỹ từ phía sau, nhìn đến khi Mộ Dung Thư tỏ vẻ khó chịu mới dời tầm mắt, sau đó để nha hoàn giúp đỡ khép kiếng rồi đi.

Triệu Sơ tự mình tiễn Triệu Thần ra tận cửa. Sau khi thấy Triệu Thần rời đi, hắn mới xoay người trở vào. Hắn nhìn về phía Mộ Dung Thư đang đắm chiêu, hắn cũng không mở miệng giải thích cái gì. Nàng là nữ tử thông minh, hắn có thể từ cuộc trò chuyện vừa rồi của hắn và đại ca mà phát giác một vài chuyện, mà đại ca đánh giá năng, tin rằng năng cũng có thể đoán ra ít nhiều. Khó trách năng lại khiến Vũ Văn Mặc có hết sức đề bảo vệ, chỉ bằng sự thông minh của năng, có thể làm cho bản thân mình lần lượt rơi xa nguy hiểm. Tựa như lần đầu tiên gặp mặt, năng đưa đến cho hắn sự rung động.

Thần sắc hắn như thường trở lại thư án, tiếp tục luyện chữ.

Sau khi hoàn hồn, Mộ Dung Thư nhìn thoáng qua Triệu Sơ đang chuyển tâm luyện chữ rồi lặng lẽ lui ra.

Ra khỏi thư phòng, đúng lúc năng nhẹ chân nhẹ tay đóng cửa lại, Triệu Sơ ngẩng đầu nhìn lên, con ngươi hắn u ám thâm trầm không thôi, sắc mặt càng thêm nặng nề.

Hai ba ngày tiếp theo trôi qua bình thường. Rốt cuộc Tiền tiêu thư trong lời Xuân Mai cũng không đến tìm năng. Cuộc sống của Mộ Dung Thư trôi qua khá bình thản. Có điều xế chiều hôm sau, sau khi đến thư phòng, Mộ Dung Thư phát hiện thư phòng vô cùng sạch sẽ, căn bản không cần quét tước, thậm chí ngay cả sàn nhà cũng giống như được nước rửa sạch. Mộ Dung Thư lập tức đoán được là Triệu Sơ âm thầm sai người quét dọn trước. Năng cũng không cần vạch trần, đi tìm phiền phức cho bản thân.

Hôm nay năng vừa mới đến thư phòng, Triệu Sơ đã đưa cho năng một phong thư.

Vừa mở ra năng đã biết đây là do Vũ Văn Mặc viết. Nội dung đại khái là bảo năng an tâm chờ ở Triệu phủ, không quá vài ngày nữa hắn sẽ đón năng trở lại phủ Nam Dương Vương, đồng thời còn nói mọi chuyện đều có thể tìm Triệu Sơ giúp, đừng để mình chịu thiệt thòi. Cuối cùng hắn vô cùng đơn giản nói một câu, kẻ phóng hỏa thiêu chết năng chính là Thảm quý nhân, còn người hạ mê hương là Thảm tể tướng. Chỉ là hắn không nghĩ đến Thảm tể tướng lại có năng lực lớn đến thế, có một nhóm cao thủ âm thầm làm việc cho ông ta, cuối cùng là hai chữ “nhớ năng” đơn giản.

Sau khi xem xong, xác định trong thư không còn chuyện khác, Mộ Dung Thư đặt trang giấy mỏng manh lên ngọn nến, đốt thành tro.

— Trong triều đình có vài biến động nhỏ, hoàng đế này được lên ngai vàng có phần danh không chính, ngôn không thuận. Tin rằng rất nhanh mọi chuyện sẽ trở về quỹ đạo.

Đây là lần đầu Triệu Sơ nói chuyện triều đình với năng.

Nghe giọng điệu của hắn, năng biết e là sau khi năng rời đi nửa tháng, trong triều có thay đổi lớn, hẳn là Vũ Văn Mặc đã có động tác. Có điều năng không hiểu, theo lời Triệu Sơ nói, ngai vàng của hoàng đế là bất chính? Chẳng lẽ vì chuyện này mà ông ta nói luôn đề phòng Vũ Văn Mặc? Đột nhiên, Mộ Dung Thư to gan đoán, chẳng lẽ hoàng đế không phải huyết thống hoàng tộc?

— Ừ.

Mộ Dung Thư gật đầu với Triệu Sơ, cũng không hỏi gì thêm

Triệu Sơ vốn cho là Mộ Dung Thư sẽ muốn biết nhiều hơn, kết quả năng cũng không tiếp tục hỏi, điểm ấy làm hắn hơi nghi hoặc. Hắn không biết khi ở phủ Nam Dương Vương Mộ Dung Thư đã được chứng kiến khúc mắc giữa hoàng đế và Vũ Văn Mặc. Năng cũng đã suy đoán nhiều lần, hiện tại những lời này của Triệu Sơ đã nhắc nhở năng. Chỉ một nhắc nhở nhưng đối với Mộ Dung Thư cũng đã đủ.

Từ thư phòng đi ra, Mộ Dung Thư trở về phòng. Tiềm lực con người quả thật vô cùng to lớn, khi mới đến Triệu phủ, đúng là năng thấy không quen, hiện tại lại cảm thấy căn phòng này tuy không thể nói là lớn, là đẹp, nhưng lại có cảm giác ấm áp, có thể là mấy ngày qua năng sống ở đây khá thoải mái đi, cũng không cần suy nghĩ quá nhiều.

Hai ngày này, ngẫu nhiên năng cũng sẽ theo Thu Diệp học thêu thùa. Có đôi khi Mộ Dung Thư không khỏi suy nghĩ, nếu Hồng Lăng nhìn thấy năng hiện tại cũng có thể thêu có hình có dạng, có phải nha đầu đó sẽ khen năng rất nhiều không? Mỗi khi nghĩ như vậy, Mộ Dung Thư lại cười tí gấu. Sau đó năng lại chăm chú thêu, hiện tại xem ra, đáng vẻ năng đúng là có vài phần giống hiền thê lương mẫu rồi.

— Dung nhi, lúc này Xuân Mai nói, cái tú tiên này người thật rất đẹp, năng ấy muốn.

Thu Diệp ngừng đầu nói với Mộ Dung Thư.

Nghe vậy, Mộ Dung Thư xi cười ra tiếng:

— Xuân Mai không biết thêu hay sao mà lại muốn lấy cái này của ta.

— Mẹ của Xuân Mai đầu chỉ cần nhận một hai lần, nhưng năng ấy vẫn không có hứng thú với thêu thùa. Hôm qua tú tiên của năng bị hư, năng đang lo lắng. Buổi chiều lúc Xuân Mai tới nhìn thấy người thêu hầu bao, năng nói là mẫu thêu khá là mất chưa thấy bao giờ, rất đáng yêu, cho nên năng muốn lấy.

Thu Diệp cũng không nhận được, nhẹ nhàng nói. Thanh âm của năng dịu dàng mỏng manh, giọng nói nhỏ nhẹ, hết sức dễ nghe.

Hình thêu trên hạ bao là Mộ Dung Thư ngẫu nhiên nghĩ ra, một con gấu nhỏ nhỏ mang trên tai một cái nơ hình con bướm. Năng dùng chỉ màu hồng nhạt, nhìn qua đúng là rất đáng yêu. Vốn năng định thêu xong sẽ đưa cho Hiền nhi, nhưng nếu Xuân Mai đã thích vậy thì cho năng ấy đi, trước mắt chỉ khoảng nửa canh giờ là xong rồi.

— Hôm qua mẹ của Xuân Mai xin Đại thái thái chỉ hôn cho năng ấy rồi. Hiện tại tuổi Xuân Mai cũng không còn nhỏ. Vốn năm trước mẹ của năng đã chuẩn bị xong, nhưng Xuân Mai có vẻ như còn hi vọng, một ngày kia sẽ được Ngũ thiếu gia thu làm thiếp. Hiện tại Ngũ thiếu gia cũng không có tâm tư kia, mẹ của Xuân Mai không đợi được nữa mới đến xin Đại thái thái, nói là muốn gả Xuân Mai cho con trai trưởng của Kim tổng quản đó.

Thu Diệp vừa thêu vừa nói.

Mộ Dung Thư tùy ý hỏi:

— Con trai lớn của Kim tổng quản là người thế nào?

Xuân Mai tuy hùng hùng hổ hổ nhưng tính cách đơn thuần, nếu gặp nhà chồng không tốt, đối với năng không khỏi có chút không công bằng.

Giọng điệu Thu Diệp mang theo vẻ hăm dọa nói:

— Là một nam tử khá giỏi giang. Hiện tại hắn ở bên ngoài làm chương quầy trong cửa hàng bán ngọc khá đó. Tuy rằng trong nhà hắn đã có một thiếp, nhưng dựa vào sự xinh đẹp của Xuân Mai, thì so ra nữ tử thôn dã tất nhiên là kém năng. Sau này Xuân Mai là được hưởng phúc rồi. Mẹ của năng đã sớm chọn trúng mối này rồi, may mà Đại thái thái làm chủ. Bằng không mối hôn sự tốt này sợ là không tới lượt Xuân Mai đâu.

Nghe vậy, tay Mộ Dung Thư dùng lại một chút. Đây đúng là suy nghĩ của những cô nương mới lớn ở thời đại này, cũng bình thường như tư tưởng một vợ một chồng thời hiện đại. Cho nên các năng mới nói, thiếp có thân phận đề hèn, so với chính thê không thể sánh bằng. Đồng thời các năng còn cho rằng bên người đàn ông có bao nhiêu phụ nữ cũng là chuyện bình thường.

Thấy Mộ Dung Thư không nói, Thu Diệp hỏi vọt:

— Sao người không nói chuyện? Có phải người nghĩ đến bản thân mình không? Người lớn lên xinh đẹp như vậy, nhất định sẽ gặp nhà chồng tốt mà. Hơn nữa mấy nha đầu bà tử trong Nhà Đức Uyển đều nói, Dung nhi người xinh đẹp, đáng người tốt, khi chất cũng tốt, so với các cô nương khác trong phủ chúng ta thì có khi chất hơn nhiều. Không chừng người sẽ được Ngũ thiếu gia thu làm đi nương đó.

— Ta chưa bao giờ nghĩ tới những chuyện này. Đừng nói đến ta nữa, nói về người đi, người chắc là đã có lang quân như y rồi đúng không

Mộ Dung Thư mở to mắt nhìn Thu Diệp, rất tự nhiên bất động thanh sắc chuyển đề tài.

Thu Diệp vốn là người không có nhiều tâm tư, nghe Mộ Dung Thư nói vậy, gò má bỗng chốc đỏ ửng như quả hồng, cũng không chú ý kim thêu đâm vào tay, năng vội đặt tay vào trong miệng mút một chút.

Thấy thế, ánh mắt Mộ Dung Thu càng thêm đũa dai.

– Ủi chao, nữ tử sao có thể nói những lời này nha? Người đừng để người ta nghe được sẽ chê cười đó.

Thu Diệp xoay người, đưa lưng về phía Mộ Dung Thu thấp giọng nói.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu cũng không ép nằng. Các cô nương ở tuổi này đều rất mơ mộng.

– Thân phận chúng ta thấp kém, sau này có thể gả cho ai thì cũng do chủ tử làm chủ. Không phải ai cũng có phúc khí như Xuân Mai. Nếu may mắn gả cho người đàn ông tốt thì đời này xem như cũng không khổ sở. Nếu như gả phải kẻ lưu manh, sợ là đời này cũng không được an thân. Chúng ta cần giữ bốn phận làm việc cho tốt, đừng để chủ tử bắt được sai lầm. Như vậy sau này chúng ta sẽ sống tốt hơn một chút.

Thu Diệp bỗng nhiên thở dài một tiếng, quay đầu nói vài câu thăm thía với Mộ Dung Thu.

Mộ Dung Thu gật đầu lẳng im không nói. So với họ, có phải nằng đã yêu cầu quá nhiều? Nếu như nằng sinh ra trong thời đại này, chắc chắn nằng cũng giống như bọn họ vui mừng đón nhận tình cảm của Vũ Văn Mặc. Nhưng dù sao nằng cũng đã sống hai mươi sáu năm ở hiện đại, tiếp nhận một nền giáo dục khác một trời một vực so với người đương thời.

Vào buổi chiều, nghe nói Triệu Sơ bị Đại thái thái gọi đi nên Xuân Mai mới đến đây. Đúng lúc Mộ Dung Thu đã thêu xong hà bao nên đưa cho nằng. Xuân Mai cảm hà bao vui vẻ nhảy lên, thiếu điều muốn ôm Mộ Dung Thu cắn mạnh.

Ngoại trừ Xuân Mai không bận bịu gì, Hạ Hoa cũng khá rảnh rỗi, ở ngoài cửa nhìn thấy các nằng vui vẻ người nói ta cười, nằng ở ngoài cửa họ khan liên tục, tràn đầy khinh thường. sau khi liếc mắt nhìn các nằng một cái về sau, âm dương quái khí cười lạnh vài tiếng.

– Chỉ là miếng vải rách thêu vài thứ linh tinh mà lại xem như bảo vật, thật không có tiền đồ.

Nói xong liền nghiêng mặt lên trời bỏ đi.

Nằng ta như thế, ba người họ hoàn toàn không thêm để ý. Sống tại Triệu phủ, Mộ Dung Thu xem như đang đi nghỉ phép, cho nên nằng cũng không muốn dính vào. Hạ Hoa là người nông cạn, trong chốn nhà cao cửa rộng này, loại người tâm cao khí ngạo như vậy không thể an ổn cả đời, tất nhiên là nằng không muốn liên quan gì với nằng ta, lẳng phí thời gian.

– Nằng thật đúng là, tưởng mình là ai chứ, là tiểu thư trong phủ chắc.

Xuân Mai cười lạnh, có chút khinh thường nói.

Thu Diệp giữ chặt tay Xuân Mai, cười nói:

– Người cũng không phải không biết tính của nằng, may mà chủ tử viện này là Ngũ thiếu gia, nếu đổi lại là viện khác nằng đã sớm không biết ăn bao nhiêu gây rồi nữa. Nằng ta không đáng để tức giận đâu.

– Đúng vậy, dù sao chúng ta mới là người ở chung, còn nói nói cười cười, nhất định là nằng ta ghen tỵ.

Xuân Mai chớp mắt, cười ra tiếng. Tiếp theo lại ôm lấy Mộ Dung Thu:

– Vẫn là Dung nhi tốt, tài tiền này ta nhất định sẽ giữ gìn cẩn thận. Ta thật luyến tiếc không nỡ dùng nha.

Mộ Dung Thu nhin không được cười nói:

– Cứ dùng đi, nếu không lại bị chuột gặm một lỗ, lúc đó có hối hận cũng đã muộn, bản thân còn chưa kịp dùng.

– Hiện tại người sắp thành thân rồi, cũng nên học một ít thêu thùa đi. Bằng không sau này trở thành vợ người ta, y phục của nam nhân chính người phải khâu đấy. Đến lúc đó muốn cầu người cũng không có ai giúp được đâu.

Thu Diệp che miệng cười nói.

Xuân Mai nhăn nhúm mặt mày, đáng về bề vệ nhất thời tiêu tan, bĩu môi lăm bằm

– Ta còn chưa muốn lấy chồng đâu.

Nói là nói như vậy, nhưng mặt nằng vẫn đỏ lên.

Mộ Dung Thu và Thu Diệp liếc nhìn nhau, đều nhin cười không được. Xuân Mai đứng là khẩu thị tâm phi!

Trên mặt Thu Diệp che giấu không được hăm mộ, thừa dịp Mộ Dung Thu và Xuân Mai không phát hiện, ánh mắt của nằng dần dần âm đậm rồi trầm xuống. Tầm mắt nhìn qua cửa sổ rơi vào phòng Triệu Sơ, thần sắc nằng càng âm đậm.

Trong lúc nói chuyện với Xuân Mai, ánh mắt Mộ Dung Thu như có như không nhìn lướt qua Thu Diệp mà nằng ấy không hề phát hiện.

Tuy Mộ Dung Thu đến Triệu phủ đã nhiều ngày nhưng vì nằng không muốn tiếp xúc nhiều người sẽ sinh phiền phức nên cũng chưa bước ra khỏi Nhĩ Đức Uyển một bước. Thế nhưng, nằng vẫn nghe được một chút tin tức trong phủ. Người được nói đến chính là nằng và Triệu Sơ. Phần lớn là suy đoán thân phận của nằng, còn có suy nghĩ của Triệu Sơ.

E là không chỉ một người cho rằng nằng sẽ trở thành thiếp của Triệu Sơ. Thật đúng là ý tưởng thú vị. Nếu những người này biết nằng ngay cả vị trí Nam Dương vương phi cũng không thêm, thì một tiểu thiếp, nằng càng không lạ gì, không biết lúc đó bọn họ sẽ nghĩ sao. Có điều đây cũng không phải là một dấu hiệu tốt.

Quả thật, lời đồn đãi lan nhanh khiến Đại thái thái không thể dùng dung. Ngày hôm sau, vừa dùng điểm tâm xong, Đại thái thái và Tiền tiểu thư cùng đến Nhĩ Đức Uyển.

Đầu tiên là nói vài chuyện với Triệu Sơ, sau đó cho người đi mời Mộ Dung Thu tới.

Lúc này Mộ Dung Thu vừa ăn xong điểm tâm, đang ở trong phòng dùng trà, Xuân Mai thoắt dốc chạy vào, vẻ hoảng hốt. Thấy Mộ Dung Thu mở cửa, liền hô to:

– Trời ơi, bà cô của tôi ơi! Xảy ra chuyện lớn rồi, người còn có tâm tư ở trong phòng uống trà nữa!

Nhìn vẻ mặt Xuân Mai không giống giả vờ, Mộ Dung Thu buông chén trà, hỏi:

– Có chuyện gì?

Kỳ thực Xuân Mai đúng là người tinh tình hùng hùng hổ hổ, Mộ Dung Thu vừa mở miệng hỏi, nằng đã mở miệng oang oang:

– Đại thái thái và Tiền tiểu thư đến đây. Giờ đang ở chính sảnh nói chuyện với Ngũ thiếu gia, không biết thế nào mà đầu tiên là Tiền tiểu thư nhắc đến người, sau đó Đại thái thái liền muốn gặp người một chút. Người phải cẩn thận suy nghĩ làm sao trả lời Đại thái thái đó.

Quả nhiên chuyện nên tôi đã tới! Mộ Dung Thu khép hờ hai mắt, vẻ mặt vẫn không có gì thay đổi.

Thấy thế, Xuân Mai nóng nảy:

– Bà cô của tôi ơi! Tuy rằng Đại thái thái là người có tâm lòng Bồ Tát, nhưng trong mắt người cũng không chấp nhận được nửa hạt cát, chắc chắn người sẽ hỏi rõ tâm tư của người. Còn có Tiền tiểu thư kia nữa, sợ là lần này Đại thái thái đến chính là do nằng xử giục. Lát nữa nhất định nằng ta sẽ tìm cơ hội để đối phó người. Nhìn đáng vẻ lạnh nhạt không tranh với đời kia của người mà xem, ngày thơ như tờ giấy trắng. Phải nói sao người mới hiểu được đây? Đã vậy người lại còn có dung mạo tuyệt sắc nữa chứ, lần này nếu xử lý không tốt, chắc chắn sẽ để lại tai họa ngầm. Tiền tiểu thư cũng không phải là một chủ tử dễ đối phó đâu.

Thấy đáng vẻ Xuân Mai lo lắng như vậy, Mộ Dung Thu nhin không được cười.

– Xuân Mai tỷ tỷ là đang nói ta ngày thơ như tờ giấy trắng sao?

Chưa từng nghĩ tới, kiếp trước và kiếp này còn có người nói nằng như vậy, đúng là có vài phần lạ thú.

– Sao người chẳng lo lắng một chút nào vậy? Đừng cho là ta hù dọa người. Ta chỉ muốn tốt cho người, lát nữa nếu Tiền tiểu thư có làm khó dễ người, người cứ bày đáng vẻ đáng thương ra, rót hai giọt nước mắt, Đại thái thái có tâm lòng Bồ Tát nhất định sẽ giúp người. Nếu như nhân cơ hội này có thể làm thiếp hoặc là thông phòng cho Ngũ thiếu gia cũng tốt rồi. Thế nhưng cũng có thể là ta nghĩ nhiều, Đại thái thái và Tiền tiểu thư cũng không có ý gì khác, chỉ là muốn gặp người một chút.

Sắc mặt Xuân Mai nặng nề, trịnh trọng nhắc nhở Mộ Dung Thu.

– Ủ, tất cả nghe theo người.

Mộ Dung Thu mỉm cười nói tiếp:

– Đi thôi, nếu để Đại thái thái chờ lâu, vậy cũng là một sai lầm lớn đó.

Xuân Mai ngáy ngốc nhìn nụ cười trên mặt Mộ Dung Thu, ngo ngác nói:

– Dung nhi, người thật xinh đẹp. Nhìn thế nào người cũng không giống người có xuất thân thấp kém.

Mộ Dung Thu cũng không đáp lại những lời này của Xuân Mai, nàng biết rõ dung mạo của mình vô cùng xinh đẹp, cùng với tỷ muội Thẩm trắc phi khá cân sức ngang tài. Thế gian hiếm có nữ tử có thể có dung mạo như vậy. Thế nhưng, xinh đẹp có đôi khi cũng là một loại phiền phức. Nếu gia cảnh phú quý, đó chính là vũ khí. Nhưng nếu có thân phận thấp hèn thì lại trở thành một nỗi lo.

Đến chính sảnh, nàng cúi đầu đi theo Xuân Mai.

Vừa mới vào nhà, căn phòng vốn tràn ngập tiếng cười lập tức im bật.

Mấy tấm mặt đều nhìn về phía Mộ Dung Thu.

– Người chính là nha hoàn Lưu Dung mà Ngũ Ca mang về sao?

Mở miệng trước là một nữ tử trẻ tuổi.

Nữ tử vừa lên tiếng không thể nghĩ ngờ chính là Tiền Duyệt.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 107

Tiền Duyệt kinh ngạc nhìn Mộ Dung Thu. Đáng người nữ tử này nhìn qua có vẻ thuần tha mềm mại. Vì có Xuân Mai đứng trước mặt khiến dáng người nàng ta càng được tôn lên, tựa như tiểu thư khuê các, trên người một chút nét quê mùa dân dã cũng không có. Lúc chưa nhìn thấy dung mạo của Mộ Dung Thu, Tiền Duyệt đã vô cùng đề phòng. Nàng bỗng quay đầu nhìn về phía Triệu Sơ, thấy vẻ mặt hân hoan như thường mới âm thầm nhẹ nhàng thở ra.

Đại thái thái khá bất ngờ, hơi ngoài dự đoán của bà, vốn tưởng Lưu Dung chỉ là cô gái bình thường, nhưng hiện tại xem ra không phải như thế. Dù sao đáng người và khí chất đều vô cùng xuất chúng, so với Duyệt Nhi ngồi bên người bà còn cao hơn vài phần.

– Vâng.

Mộ Dung Thu dơ gan trả lời. Thái độ kiêu căng, giọng điệu chất vấn này của Tiền Duyệt cứ như bà vợ đi đánh ghen, chớp được tiểu tam ngay tại trận, khiến nàng cười lạnh trong lòng. Từ trước tới nay nàng không phải là người mặc kệ khác vô tròn bóp méo, người khác ức hiếp nàng bao nhiêu, nàng nhất định trả lại bấy nhiêu.

Mặc dù Triệu Sơ đang uống trà nhưng đối với thái độ của Tiền Duyệt vẫn hơi bất mãn, đang muốn lên tiếng răn dạy, chợt nghe Tiền Duyệt lại mở miệng:

– Đại thái thái, người xem. Một đứa nha hoàn như nàng, nhìn thấy người cũng không có lễ. Quả nhiên là trong mắt không có người mà.

Nói xong, nàng ta quay đầu lên giọng quát Mộ Dung Thu:

– Còn không quỳ xuống!

Quả nhiên Đại thái thái nhần mày lại, nhưng từ trước tới nay bà vốn thiện tâm, chưa từng có những suy nghĩ vòng vo như thế nên mới không để ý nhiều.

– Mới vào phủ sao hiểu được nhiều quy củ như vậy? Huống hồ trong phủ chúng ta cũng không phải hoàng cung nội viện, không cần cứ gặp mặt là phải quỳ.

Mộ Dung Thu nhàu mày, không ngờ mẹ của Triệu Sơ hiền hoà như thế. Theo lẽ thường nàng làm văn bối cũng nên hành lễ, bèn hơi cúi người.

– Thành an Đại thái thái.

Tiền Duyệt vô cùng tức giận. À nó ti này chi thành an Đại thái thái mà không thành an nàng, phải chăng là có ý? Cùng lắm cũng chỉ là một nô tì lại dám không để nàng vào mắt!

– Không cần đa lễ, đứng lên trả lời đi.

Đại thái thái dự đoán nói. Bà âm thầm đưa mắt nhìn phản ứng của đứa con trai út. Vừa rồi khi bà không lên tiếng để mặc Duyệt Nhi chỉ trích nha đầu này, trên mặt hân có chút không vui.

– Vâng.

Mộ Dung Thu đi lên trước hai bước. Thế nhưng, đầu nàng vẫn cúi thấp.

– Nghe Sơ Nhi nói con ta cứu được người trên đường khi người bị ác bá khi dễ phải không? Vậy xem ra, hoàn cảnh người cũng khá đáng thương. Sau này ở trong phủ chúng ta, chỉ cần người cố gắng hầu hạ chu đáo cho Sơ Nhi là được.

Ánh mắt Đại thái thái nhu hòa, cô gái trước mắt càng nhìn càng vừa lòng, nếu để Sơ Nhi thu phòng (*Lấy làm vợ lẽ*) cũng được.

Mộ Dung Thu gật đầu trả lời:

– Đại thái thái nói đúng, nô tì luôn ghi nhớ ân cứu giúp của Ngũ thiếu gia.

Nghe vậy, Triệu Sơ ngẩng đầu lên, tuy ánh mắt vẫn bình tĩnh nhưng đã có vài phần gợn sóng nhìn nàng một cái.

Nhìn thấy hành động đó của Triệu Sơ, Tiền Duyệt cau mày không vui, càng nhìn Mộ Dung Thu càng thấy không vừa mắt, rất không có ý tốt mà nói:

– Cùng lắm nàng ta cũng chỉ là xuất thân bản cùng, kết quả mới vừa vào phủ đã được làm đại nha hoàn bên cạnh Ngũ biểu ca, khó tránh khiến hạ nhân trong phủ bất bình. Tuy rằng Đại thái thái và Ngũ biểu ca thương tình nhưng để hạ nhân xì xào sau lưng cũng không hay.

– Duyệt Nhi biểu muội có phải đã xen vào việc của người khác quá nhiều không?

Triệu Sơ đặt chén trà xuống, giọng điệu lạnh như băng nói, khuôn mặt tuyệt mỹ hoa lệ rét lạnh nhìn Tiền Duyệt.

Tiền Duyệt cảm thấy run lên, vì việc Triệu Sơ lên tiếng nói giúp cho một á nô tì mà trong lòng vô cùng bất mãn. Kết quả vừa ngẩng đầu đã bắt gặp khuôn mặt quyền rũ của Triệu Sơ, nhất thời mất hồn, ngo ngắc nhìn.

Mà lúc này, Mộ Dung Thu đã ngẩng đầu nhìn về phía Tiền Duyệt và Đại thái thái.

Tiền Duyệt lờn lên cũng rất xinh đẹp nhưng lại có vẻ tầm thường thế tục, lời nói cứ như phường chợ búa. Ngay cả ánh mắt nhìn Triệu Sơ lúc này cũng như hổ đói, lộ rõ sự si mê đắm đuối còn cổ ra vẻ ngượng ngùng. Lại nhìn Đại thái thái, không hổ là mẹ ruột Triệu Sơ. Đáng vẻ bà xuất chúng, được chăm sóc kỹ lưỡng nên nhìn qua cũng chỉ như bà mười tuổi mà thôi, vì được giáo dục tốt, khí độ ung dung, có thể so với các nương nương trong cung.

Đôi mày Triệu Sơ nhăn lại, tránh tầm mắt của Tiền Duyệt.

Tiền Duyệt cũng ý thức được bản thân mình thái thô, nhưng mà kể từ khi nàng đến Triệu phủ đã rất thích Triệu Sơ. Hiện thời càng mê đắm hơn, nhìn hết thấy đàn ông trong thiên hạ, không có ai xuất sắc hơn Triệu Sơ. Nàng vẫn muốn gả cho Triệu Sơ, cho nên mới cố gắng hết sức làm mình trở nên xinh đẹp hơn. Biết được hân thích màu trắng, nàng bèn mặc đồ màu trắng răng. Hân thích ăn thịt bò, nàng cũng ăn, tuy rằng răng cảm thấy thịt bò không ngon như tở yến, hơn nữa có mùi hôi tanh, nhưng vẫn cố nuốt xuống. Thậm chí ngay cả Đại thái thái cũng có ý muốn nàng gả cho hắn.

Chỉ là hơi bất ngờ, hôm nay thái độ Triệu Sơ với nàng lại lạnh nhạt như thế! Quả thực là châm chọc, khiến nàng đau lòng quá đổi. Quay đầu lại nhìn Mộ Dung Thu, vốn định chỉ trích hai câu, kết quả thấy được khuôn mặt Mộ Dung Thu!

Thanh lệ thoát tục, mày ngài mắt hạnh, da thịt trắng nõn, đúng là vô cùng xinh đẹp! Lập tức khuôn mặt Tiền Duyệt trắng bệch ba phần.

Mà Đại thái thái cũng bị chấn động, dù sao bà cũng từng là một nữ nhân, Mộ Dung Thu tất nhiên không bằng bà lúc còn trẻ, nhưng nữ tử có thể có vẻ xinh đẹp và khí chất thế này vẫn khiến người khác không thể không kinh ngạc. Đồng thời cũng hơi tò mò, chẳng lẽ Sơ Nhi là bị sắc đẹp của nàng ta mê hoặc?

– Duyệt Nhi cũng chỉ là đoán chừng suy nghĩ của hạ nhân trong phủ chứ không có ý gì khác. Có lẽ Duyệt Nhi không khéo ăn nói, xin biểu ca đừng trách.

Tiền Duyệt chậm rãi cúi đầu, cắn răng nói khế.

Từ đầu đến cuối Mộ Dung Thu luôn bàng quan, nhìn thấy Tiền Duyệt như thế, trong lòng buồn cười. Biết rõ Triệu Sơ chẳng có cảm giác gì với nàng ta mà vẫn cố chấp nhào tới, không biết nên nói nàng ta ngu ngốc hay đáng thương.

Thật ra Mộ Dung Thu cũng không biết, nàng càng bình tĩnh thông dong lại thêm mấy phần hồ hững lạnh nhạt càng khiến người khác dễ phát điên. Đây cũng là nguyên nhân làm cho những người vốn có khả năng trấn định, kiềm chế rất cao như chị em Thẩm quý phi và Thẩm trắc phi mắt không chế mà nổi điên. Mà tu vi của Tiền Duyệt trước mặt lại tương đối nóng cạn, không cùng một đẳng cấp với bọn họ, tất nhiên là chỉ có thể chịu không nổi mà tức giận.

– Thực ra lời của Duyệt Nhi cũng có vài phần đúng. Vừa đến phủ đã lâm đại nha hoàn, còn hầu hạ ở thư phòng khó tránh bị người khác dị nghị. Có điều ...

Đại thái thái dời tầm mắt khỏi Mộ Dung Thu, giọng điệu bình thản nói.

Tiền Duyệt vội tiếp lời Đại thái thái

– Kỳ thực Ngũ biểu ca để nàng hầu hạ ở thư phòng chắc chắn là do nàng có sở trường, nhất định là có biết chữ.

Một người xuất thân bản hàn làm sao có thể biết chữ! Nàng nhất định phải tìm cơ hội đuổi nữ nhân này ra khỏi thư phòng, không cho nàng ta lượn lờ trước mặt Ngũ biểu ca, dùng khuôn mặt yêu mị kia quyến rũ biểu ca!

Trong khi Tiền Duyệt đang ngầm tính toán thì bên này Xuân Mai cũng âm thầm đổ mồ hôi hột. Nàng lo lắng nhìn Mộ Dung Thu. Dù sao con gái nhà binh dân bá tánh làm gì có cơ hội biết chữ?

Triệu Sơ đang định cầm tách trà trên bàn, kết quả lại nghe được lời nói lộ ra sung sướng của Tiền Duyệt, tay hấn hơi dừng lại một chút. Đuôi mắt quét về phía Mộ Dung Thu, nữ tử này đâu chỉ biết chữ đơn giản như vậy?

– Người biết chữ sao?

Đại thái thái hỏi.

Triệu Sơ vốn không định để cho Mộ Dung Thu ứng phó tình huống trước mắt, dù sao dựa vào thân phận Nam Đương vương phi của nàng, đừng nói là hấn, thậm chí ngay cả mẫu thân cũng phải hành lễ. Lúc này nàng không muốn làm hấn khó xử nên mới hành lễ với mẫu thân. Mà Duyệt Nhi như vậy, e rằng đã tự tìm phiền phức.

Lần đầu tiên gặp nhau, hấn đã biết nàng tuyệt đối không phải người cam chịu cho người ta dè dặt cười cợt. Nếu nàng dễ dàng chịu thua thiệt như thế thì sao có thể phản kích Thẩm trắc phi đến mức nàng ta hoàn toàn không có khả năng chống đỡ, dùng liên hoàn kế đưa gấm khiến Thẩm trắc phi và Trầm quý phi choáng váng đầu óc. Thường thường người bị nàng phản kích sẽ á khẩu không phản bác lại được câu nào, còn phải ngậm bồ hòn làm ngọt nói cảm ơn!

Nữ nhân này, hấn là nói như thế. Tuy rằng nhìn qua nhu nhu nhược nhược, nhưng tâm địa cũng rất tuyệt tình (*nguyên văn là ác độc, ta không thích*). Hấn nhìn khuôn mặt yên bình không chút gợn sóng của Mộ Dung Thu, trong đầu nghĩ như vậy.

Quả nhiên, lúc này Mộ Dung Thu cố ý vờ sợ sệt trả lời:

– Thưa Đại thái thái, gia cảnh nô tì bản hàn, cổ lắm cũng chỉ có thể biết được mấy chữ mà thôi.

– Vậy hãy cho chúng ta xem xem kết quả người nhận biết được mấy chữ đi. Đứng lúc bên người ta có mang theo sổ sách đây. Đây là sổ sách ghi chép lại việc buôn bán ở một cửa tiệm của ta trong hai tháng. Không cần xem hết, chỉ cần xem số ngân lượng lợi nhuận trong một ngày là bao nhiêu thôi.

Tiền Duyệt nhìn thấy đáng vẻ này của Mộ Dung Thu mới lấy ra một cuốn sổ trong tay áo, sau đó lật bừa một trang nàng còn chưa tính ra, sai nha hoàn phía sau đưa cho Mộ Dung Thu.

Thấy thế, khoe miệng Mộ Dung Thu khẽ cong lên, như cười như không. Từ góc độ của Triệu Sơ nhìn sang, đúng lúc mơ hồ thấy được. Hấn nhủ nhủ đuôi này.

– Dung nhi, sao người lại mạnh miệng như thế?

Xuân Mai thấp giọng trách móc. Sổ sách kia làm sao người bình thường có thể hiểu? Nàng chưa từng nghe Dung nhi nói mình biết chữ, tính toán.

Mộ Dung Thu quay đầu nhìn Xuân Mai cười khẽ, nhỏ giọng trả lời:

– Yên tâm

Dứt lời, nàng cầm lấy sổ sách trong tay nha hoàn kia.

Tiền Duyệt tâm tình sung sướng thân nhiên cảm chén trà nhấp hai ngụm

Đại thái thái bất động thanh sắc nhìn Mộ Dung Thu, đối với cô gái này càng ngày bà càng thấy mờ hồ. Nhìn qua cùng lắm là mười bảy mười tám tuổi nhưng khiến người khác cảm nhận được một loại chừng chạc của người trưởng thành, bà có thể khẳng định, xem sổ sách không làm khó được nàng ta.

Tiền Duyệt buống chén trà, muốn cùng Đại thái thái tán gẫu vài câu. Nàng ta xem sổ sách cũng phải hết thời gian một chung trà là ít. Mà nữ tử này đến từ nông thôn thì cho dù có biết chữ cũng không thể tính toán sổ sách được! Vậy xinh đẹp thì đã sao?

– Đại thái thái, hai ngày nay Duyệt Nhi đã tự tay thêu cho ngài một chiếc áo choàng đó. Lát nữa tới giờ cơm chiều, Duyệt Nhi sẽ mang sang cho Đại thái thái xem nhé. Nếu ngài không thích, Duyệt Nhi lại thêu cái khác.

Thái độ Tiền Duyệt cung kính nói với Đại thái thái.

Đại thái thái gật đầu, thái độ hoà ái nói:

– Mấy chuyện thế này cứ báo hạ nhân làm cho. Đừng quá vất vả có hại cho mắt đấy.

– Có thể vì Đại thái thái làm gì đó, Duyệt Nhi vô cùng mãn nguyện, một chút công sức này có là bao, chỉ cần Đại thái thái thích là được rồi.

Tiền Duyệt vội trả lời. Đối với Đại thái thái nàng không dám lơ là sơ sót một điểm nào. Nếu ở Triệu phủ không chiếm được cảm tình của Đại thái thái, cũng đừng nghĩ trải qua cuộc sống ăn ngon mặc đẹp.

Tiếp đó hai người lại hàn huyên một chút, ngẫu nhiên cũng sẽ kéo Triệu Sơ nói lên vài câu.

Tiền Duyệt đắc ý nhìn lướt qua Mộ Dung Thu, cũng đã qua thời gian một chung trà, nếu nàng ta còn chưa xem được, thế thì cứ thành thành thật thật đi làm một nha đầu làm việc nặng đi!

Đại thái thái cũng nhìn về phía Mộ Dung Thu, vừa muốn mở miệng nói nàng không cần quá gắng sức tính toán thì Mộ Dung Thu đã ngừng đầu, giao trả sổ sách lại cho nha hoàn đứng một bên, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng nhìn về phía Đại thái thái, nói:

– Lỗ ba lượng hai.

Tiền Duyệt và Đại thái thái đồng thời kinh ngạc nhìn Mộ Dung Thu. Thật sự nàng ta không chỉ biết chữ mà còn biết tính toán sổ sách?

Tiền Duyệt không thể tin nhìn Mộ Dung Thu, vừa định nói làm sao có thể thì Mộ Dung Thu còn nói thêm:

– Vừa rồi thuận tiện nên nhìn một chút ghi chép trong nửa tháng này, xem ra Tiền cô nương kinh doanh không tốt, đã bù lỗ một trăm lẻ hai lượng hai mươi tám quan tiền.

Tốc độ này ... Chi trong thời gian tán gẫu vài câu, vẫn chưa tới nửa canh giờ! Triệu Sơ và Đại thái thái kinh nghi không thôi. Tính toán nhanh đến mức này, cho dù là tiên sinh đứng đầu phòng thu chi ở Triệu phủ cũng không thể làm được! Mà nàng ấy lại có thể tính ra!

– Người nói bừa!

Tiền Duyệt hét lên. Nói gì đi nữa nàng cũng không tin, với thời gian một chung trà nàng chỉ có thể tính ra ghi chép của một ngày, mà nữ tử quê mùa kia sao có thể tính ra hơn nửa tháng!

Đại thái thái tuy rằng trong lòng còn nghi vấn nhưng không mở miệng chất vấn mà chỉ giao sổ sách cho Triệu Sơ để con mình tính lại. Tất nhiên tốc độ của tiên sinh ở phòng thu chi kém Triệu Sơ. Sau khi nhận lấy sổ sách, Triệu Sơ liếc qua nét mặt trấn định của Mộ Dung Thu, nhìn nụ cười như có như không bên khóe miệng nàng, lòng chợt thấy không ổn.

– Tiền cô nương cũng đừng thẹn quá thành giận. Đứng hay không chẳng phải kiểm tra lại sẽ biết sao?

Mộ Dung Thu cười nhạt.

Đại thái thái liếc nhìn Tiền Duyệt, thần sắc hơi trầm nói:

– Duyệt Nhi chú ý một chút.

Tiền Duyệt cắn chặt răng, trong lòng vô cùng bất bình, nhưng Đại thái thái đã lên tiếng, nàng chỉ có thể không tình nguyện trả lời:

– Duyệt Nhi biết sai rồi, là Duyệt Nhi nhất thời nóng lòng, cũng vì quá kinh ngạc. Dù sao ngay cả Ngũ biểu ca cũng không có khả năng nhanh như vậy đã tính ra.

Thừa dịp Đại thái thái không chú ý, nàng oán hận trừng Mộ Dung Thư một cái.

Sự chú ý của Đại thái thái đều tập trung về phía Triệu Sơ, chờ con mình cho ra kết quả. Dù sao nhìn nha đầu kia rất chắc chắn không giống nói bừa. Nếu nha đầu kia thông minh như thế, vậy thì có thể cho ở cạnh Sơ Nhi, sau này còn có thể giúp đỡ Sơ Nhi. Có điều nha đầu kia thật sự không giống con gái nhà bà tánh bình dân. Nhưng thân phận không thể làm gì, khi thu nhận nàng, nhất định là Sơ Nhi đã điều tra rõ.

Với Mộ Dung Thư mà nói, một chút thủ đoạn ấy cũng chỉ như đứa trẻ ba tuổi, chẳng hề hấn gì. Nàng nhẫn nại chờ Triệu Sơ tính ra kết quả. Vừa rồi nàng đã cố hết sức xem thật chậm. Từ thái độ của Triệu Sơ có thể mơ hồ nhìn ra, dường như hẳn hết sức kinh ngạc! Chẳng lẽ tốc độ này vẫn là quá nhanh? Vừa quay đầu lại chỉ thấy sắc mặt Xuân Mai trắng bệch nhìn nàng, thì thảo hời:

— Chẳng lẽ người thuận miệng nói đại hỉ?

Mộ Dung Thư nhún vai, nổi lên ý muốn đùa dai, nhỏ giọng nói:

— Bị người đoán trúng.

Xuân Mai chớp chớp mắt, thần hình run lên.

— Vậy phải làm sao bây giờ? Sao người lại to gan như thế?

— Số ta từ trước tới nay vô cùng may mắn, không chừng đoán trúng đó. Người đừng lo lắng.

Mộ Dung Thư trừng mắt nhìn nàng, giọng điệu có chút thoải mái nói:

Xuân Mai lắc đầu, giữa trán nhún lại thành một đường, vẫn vô cùng lo lắng.

Ước chừng sau hơn hai chung trà, Triệu Sơ khẽ sổ sách lại, đầu tiên nhìn về phía Mộ Dung Thư, giọng điệu như thường, nhưng sự kinh ngạc trong mắt vẫn còn.

— Đứng là đã bù lỗ một trăm lẻ hai lượng hai mươi tám quan tiền.

Khó trách Vũ Văn Mặc động tâm với nàng, một nữ tử phi thường và thông minh tuyệt luân như thế sao có thể khiến nam tử không động tâm?

Xuân Mai há to miệng, vô cùng kinh ngạc, nếu có quả trứng gà nhất định có thể nhét vào.

Tiền Duyệt quả thực hối hận không kịp, trách không được vừa rồi nữ tử này không lên tiếng, hơn nữa cũng không tỏ ra sợ hãi, thì ra là đã định liệu trước.

Đại thái thái mở to hai mắt, khi nhìn Mộ Dung Thư thì sáng lên, trách không được Sơ Nhi đối với nàng có vài phần kính trọng. Nếu như nàng ta có thể giữ được lòng Sơ Nhi vậy thì tốt quá.

— Được, không ngờ một nha đầu nhỏ nho cũng có khả năng như thế. Ở thư phòng làm việc, có lẽ cũng khiến người thiệt thòi rồi. Sau này chăm sóc Sơ Nhi thật tốt đi.

Mộ Dung Thư cúi đầu mỉm cười, biểu hiện một chút là đủ rồi, nàng khiêm tốn trả lời:

— Không ngờ nô tì lại đoán trúng. Lúc xưa khi tính toán sổ sách đều mất cả ngày, hôm nay chỉ muốn thử thời vận, may mắn đã đúng.

Thời gian một chung trà là còn ít, thế thì một ngày chắc không ít đâu nhỉ?

Đoán? Thật sự là đoán sao? Con người đen của Triệu Sơ chột lóc.

Đoán? Có thể đoán chính xác đến như thế, chính xác đến hai lượng tám? *(Chỗ này không hiểu sao lại có hai lượng tám, chịu)*

Đại thái thái lại khẽ cười nói:

— Bất kể là đoán cũng tốt, may mắn cũng được. Tóm lại nha đầu người rất lạnh lợi. Sau này cứ hầu hạ bên người Sơ Nhi đi. Trước đây sổ sách của Nhã Đức Uyển đều do ta phụ trách, người đã biết tính toán, cũng là đại nha hoàn bên người Sơ Nhi, vậy thì cứ giao cho người đi.

Nha đầu kia có lẽ vốn là tiểu thư khuê các, chắc là gia tộc lụn bại mới phải lưu lạc như thế, dư sức làm thiếp của Sơ Nhi. Sơ Nhi là con trai của bà, đương nhiên bà biết ý nghĩ của nó. Nó không có tình cảm gì với Duyệt Nhi, cũng chưa từng thấy nó đặc biệt đề ý cô nương nhà ai. Lại nhìn ánh mắt hôm nay của hắn, dường như đã nghĩ thông.

Tiền Duyệt nghe vậy, hai mắt mở lớn như muốn rơi ra, nên lại xúc động muốn trách móc, nói với Đại thái thái:

— Đại thái thái, nàng chỉ là vận số tốt. Chẳng phải chính nàng cũng nói là may mắn sao?

Đưa sổ sách của Nhã Đức Uyển cho nữ nhân kia phụ trách, đó không phải là Đại thái thái đồng ý cho Ngũ biểu ca nạp nữ nhân này làm thiếp sao?

Nghe thế, Đại thái thái khẽ cau mày. Nha đầu Duyệt Nhi này còn chưa đủ thông minh. Nếu một người có thể đoán chính xác đến như thế, và lại sao có thể mang về một khi định thần nhân vừa rồi? Xem ra, bà cần phải suy nghĩ chu đáo một chút, có lẽ Duyệt Nhi không thích hợp với Sơ Nhi. Đứng lúc bà nhận ra Sơ Nhi hình như hơi không kiên nhẫn bên buồng chén trà, đứng lên nói:

— Cũng không còn sớm, ta phải đi rồi.

Nói xong, ra hiệu cho nha hoàn bên cạnh đỡ tay bà rồi đoán người rời khỏi Nhã Đức Uyển.

Tiền Duyệt tất nhiên không thể ở lâu. Nàng đến cùng Đại thái thái, lẽ ra đi cũng nên cùng đi. Nhưng thật sự nàng kiềm chế nhẫn nhịn rất khó chịu. Khi đi ngang qua bên người Mộ Dung Thư, thật muốn im hơi lặng tiếng đập cho Mộ Dung Thư một cú thật mạnh.

Mộ Dung Thư lạnh lùng nhìn hành động của nàng ta, trong lòng cười lạnh một tiếng, không dạy dỗ nàng ta một ít, thật đúng là mũi hếch lên đến trời! Chủ động nhảy vào hố dây mà! Ngay lúc chân phải Tiền Duyệt sắp chạm vào chân Mộ Dung Thư, nàng nhắc chân, hơi dùng sức đá về phía Tiền Duyệt.

Thình lình, một tiếng kêu thảm thiết vang lên.

— A!

Tiền Duyệt ngã oạch xuống, nằm sấp trên đất.

Tiếp theo, Mộ Dung Thư ngồi xổm xuống bên cạnh, có tình hồ to:

— Tiền cô nương, người làm sao vậy? Sao lại không cẩn thận như vậy, đường đi bằng phẳng cũng có thể ngã sấp xuống?

Nói xong bèn đưa tay vờ muốn đỡ Tiền Duyệt.

Tiền Duyệt mơ mơ màng màng căn bản không hiểu được chuyện gì xảy ra, nhưng nàng biết rõ Mộ Dung Thư không dễ dàng được như ý, liền oán hận trừng mắt Mộ Dung Thư một cái.

— Người tiện nha đầu này!

— Mầu thần, con nghĩ Tiền biểu muội đang nhớ nhà. Lát nữa con sẽ sai người thu xếp hành lý đưa muội ấy về. Dù sao thời gian Tiền biểu muội ở trong phủ chúng ta cũng đã quá lâu. Người nhà của biểu muội chắc chắn cũng rất nhớ muội ấy.

Triệu Sơ vốn đang nghĩ tới việc làm thế nào tính ra kết quả trong thời gian ngắn nhất, kết quả nhìn thấy Tiền Duyệt đang nhục mạ Mộ Dung Thư khiến hẳn rất không vui, thái độ băng giá khác thường, nói:

— Đây ...

Đại thái thái nghẹn lời, trong lòng biết Tiền Duyệt là lòng dạ dân bà, khi thấy một nha đầu vượt trội hơn so với mình, lại có Sơ Nhi nói giúp, tất nhiên là giận quá thành thẹn. Ngày hôm nay quả thật vô cùng thất thố.

Tiền Duyệt sững sờ.

— Ngũ biểu ca! Cùng lắm nàng ta chỉ là một nha hoàn, muội đánh mắng hai câu có gì không thể?

— Câm miệng. Người tới, đưa Tiền cô nương rời đi!

Trên gương mặt tuấn tú, tuyệt mỹ của Triệu Sơ lộ vẻ không kiên nhẫn, cao giọng lạnh lùng quát:

Bên ngoài bỗng chốc xuất hiện hai người.

– Ngồi biểu ca!

Người đẹp lệ nóng doanh tròng, điểm đậm đáng yêu.

Mộ Dung Thư buông tay ra, đứng dậy. Nàng hờ hững nhìn, trong lòng cười lạnh. Nàng vốn không định dính líu gì đến loại người ngu dốt như Tiền Duyệt. Một là tốn thời gian vô ích, hai là dù sao nàng ở Triệu phủ cũng không được mấy ngày, làm gì phải lãng phí hơi sức? Nhưng người như Tiền Duyệt, người không đi động chạm gì đến nàng, nàng cũng sẽ mặt dày mày dạn đến trêu chọc người, thậm chí còn muốn lấy mạng người!

Đối với những kẻ ngu dốt này, không thể dùng thủ đoạn tầm thường, phải đúng lúc đúng nơi. Nhưng đây là Triệu phủ, tuy rằng nàng ta ngu xuẩn làm người khác chán ghét, nhưng dù sao cũng là biểu muội của Triệu Sor, là cháu gái mà Đại thái thái hiền lành kia một tay chăm sóc lớn lên.

Đây là cơ hội duy nhất nàng trao cho Tiền Duyệt. Nếu có lần nữa, cho dù Triệu Sor có lên tiếng cầu xin, nàng cũng quyết không tha!

Lại nói đến Triệu Sor, không hề bị rung động bởi bộ dạng hoa lệ đài vũ của Tiền Duyệt, ngược lại đôi mày càng cau chặt, dung nhan tuyệt mỹ càng lạnh hơn ba phần, khiến người khác nhìn thấy như có từng luồng đánh thẳng tới. Hần phát tay áo bỏ đi. Mộ Dung Thư cũng đi theo ra ngoài. Khi đến chỗ ngoặt trên hành lang thì dừng bước, rẽ về phía phòng mình.

Lúc dùng cơm trưa, không cần Mộ Dung Thư đi hỏi thăm về Tiền Duyệt, Xuân Mai đã tới báo kết quả.

– Rốt cuộc Tiền cô nương cũng không phải trở về. Sau khi các người đi rồi, nàng quý xuống cầu xin Đại thái thái thật lâu. Cuối cùng Đại thái thái để Tiền cô nương ở lại. Dung nhi, ngược lại người thật sự khiến người khác bất ngờ đó! Thật không ngờ người còn biết tính toán số sách! Chắc là người không thấy được khi nghe thấy người tính không sai thì về mặt của Tiền cô nương kia đúng là như bị người ta tát mạnh mấy bạt tai vậy. Ta tin là Tiền cô nương phải có mấy ngày sẽ không tới Nhã Đức Uyển. Dù sao lần này nàng ta làm cán quấy đã chọc giận Ngẫu thiếu gia.

Xuân Mai rất phấn khởi. Nhìn thấy Tiền Duyệt như thế, nàng vui hơn so với bất kì ai. Chắc là trước đây cũng bị Tiền Duyệt làm cho tức giận không ít mà phải nhịn.

Mộ Dung Thư cười nói

– Đây, nhỏ tiếng chút, đừng để người khác nghe thấy rồi nói lung tung. Tối lúc đó người chịu trách nhiệm đấy.

– Hừ! Sợ gì chứ!

Xuân Mai ngira đầu, xem thường, nhưng giọng cũng nhỏ hơn.

– Người này Dung nhi, lừa ta thật thế thật! Mất công ta còn lo lắng đề phòng cho người! Nếu thật sự đi làm thô sử nha hoàn, da mịn thịt mềm như người sao mà chịu được?

– Có người bảo vệ, ta sợ cái gì?

Mộ Dung Thư nhướn mày, cười hỏi ngược lại.

Xuân Mai ưỡn ngực, gật đầu.

– Đương vậy, có ta bảo vệ người. Có điều ... Người thật sự là may mắn sao, đoán?

– Vậy người nghĩ sao?

– Không giống như là đoán. Nếu là đoán làm sao có thể chính xác như thế? Có điều người tính còn nhanh hơn Ngẫu thiếu gia, e thật sự là may mắn đấy!

Xuân Mai thì thảo nhỏ giọng nói.

Mộ Dung Thư mỉm môi không nói.

Chính là trong vòng một ngày, tiếng tăm Mộ Dung Thư trong Triệu phủ đã vang xa. Có điều phần lớn là lời lẽ tôn kính. Bọn nha đầu Nhã Đức Uyển âm thầm tìm Mộ Dung Thư, hy vọng có thể dạy chữ cho họ.

Về phần những gã người làm trong phủ, mỗi lần thấy nàng đều đỏ mặt. Mộ Dung Thư cũng không nói gì. Cùng lắm cũng chỉ là tính toán một ít sổ sách, làm cho Tiền Duyệt bị mất mặt, thái độ những người này đối với nàng đã chuyển biến nhanh như vậy! Nghe Xuân Mai nói, vì chuyện này, không ít nô tài hộ vệ trong phủ rất ái mộ nàng!

Bỗng nhiên nháy ra một đám người thăm mền mình khiến Mộ Dung Thư cảm thấy không biết nên nói gì.

Mà Tiền Duyệt, do ảnh hưởng bởi thái độ ngày đó của Triệu Sor, còn vì chuyện coi thường Mộ Dung Thư đã bị lan truyền khắp toàn bộ Triệu phủ, hiện tại không dám bước ra khỏi sân của mình nữa bước.

Có điều chỉ một ngày sau, Đại thái thái quả nhiên đưa sổ sách đến cho nàng. Nhưng đây là chuyện nàng không nên nhúng tay. Suy nghĩ của Đại thái thái và những gì người khác xì xào sau lưng nàng đều biết. Trong mắt họ, e là đều cho rằng cuối cùng nàng sẽ trở thành thiếp của Triệu Sor.

Buổi chiều khi đến thư phòng, Mộ Dung Thư bèn giao sổ sách cho Triệu Sor.

– Sổ sách này ta không thể quản lí.

Nàng đi thẳng vào vấn đề.

Triệu Sor nhìn lướt qua sổ sách trên bàn rồi buông sách, nói với nàng

– Ủ, để đó đi. Vốn không nên để người ứng phó mấy chuyện vụn vặt này.

– Cảm ơn.

Mộ Dung Thư cười nói. Nàng còn chưa muốn trong thời gian ngắn ngủi ở Triệu phủ như vậy đã bị người khác nhìn ra manh mối, hoặc là bị nghi ngờ. Vì vậy tốt nhất là khiêm tốn một chút, tin tưởng Triệu Sor sẽ xử lý tốt.

Nàng cúi đầu tùy ý nhìn lướt qua sách thuộc Triệu Sor để trên bàn. Đây là sách về cách chữa khi bị rắn độc cắn, nàng nghĩ đến cuộc nói chuyện ngày ấy của Triệu Thần và hần. Chẳng lẽ là vì Triệu Thần?

Nàng làm như vô ý hỏi:

– Lúc trước khi đại thiếu gia bị rắn cắn thì mất bao lâu mới hoàn toàn trừ hết độc tố?

Hôm đó nàng đã cẩn thận quan sát chân Triệu Thần, phát hiện chân hần cũng không phải hoàn toàn không có cảm giác, có thể do một thời gian dài không hoạt động, đồng thời độc tố đã xâm nhập vào tận trong xương cốt. Đầu sao rõ ràng chân trái đã bị teo lại!

Nghe nàng hỏi, Triệu Sor cũng không có nghĩ nhiều, trả lời:

– Mất đúng năm năm mới loại bỏ hết độc tố.

– Trúng độc năm năm cũng không từng đi lại phải không?

Mộ Dung Thư lại tiếp tục hỏi

– Ủ. Nhưng hai năm trước, ta học xong y thuật thì đã chăm cứu vài lần cho đại ca. Tuy vẫn không có chuyển biến gì quá lớn, nhưng đã có thể dùng quái trượng đi lại.

Sau khi Triệu Sor giải thích cho Mộ Dung Thư xong chợt phát hiện hần chưa bao giờ nói nhiều như vậy với một nữ tử. Đặc biệt là vừa rồi hần còn đang nghĩ, có lẽ nàng sẽ có cách gì đó!

Mộ Dung Thư gật đầu, rồi vào trầm tư.

Triệu Sor thấy rằng không nói, hơi thất vọng tiếp tục đọc sách.

Một lát sau, Mộ Dung Thư bỗng nhiên ngừng đầu nói với Triệu Sor:

– Nếu ta có thể trị lành chân cho Đại thiếu gia, có thể làm cho hần đi đứng mà không cần dùng quái trượng, thì Ngẫu thiếu gia, chúng ta làm một cuộc giao dịch đi.

– Giao dịch?

Triệu Sor nhướn mày, rất ngoài ý muốn, đồng thời lại đẩy lên một tia hi vọng.

– Mươi vạn lượng bạc thì thế nào?

Mộ Dung Thụ xòe bàn tay trắng nõn như ngọc, ngón trỏ chạm lại, nét mặt tươi cười như hoa nở.

Triệu Sở nhìn ý cười xán lạn như hoa say lòng người bên môi Mộ Dung Thụ thoáng thất thần, mười vạn lượng? Không ngờ nàng lại còn muốn buôn bán. Chẳng lẽ nàng không biết phủ Nam Dương Vương cũng không thiếu mười vạn lượng này?

Có điều, nhìn dáng vẻ nàng tự tin như thế, Triệu Sở biết, có lẽ nàng thật có cách! Nhất thời hân nộ một nụ cười tuyệt đẹp:

– Được! Chỉ cần chữa khỏi chân cho đại ca, ta sẽ đưa ngươi ba mươi vạn lượng!

Thật đáng là mạnh vì gạo, bạo vì tiền! Nếu hắn đã chủ động cho ba mươi vạn lượng, tất nhiên nàng chẳng việc gì lại từ chối, lập tức nói:

– Vậy thì xin Ngũ thiếu gia cho ta từ ba đến năm ngày.

Nàng cần một ít thời gian để chuẩn bị.

– Được!

Hắn vô cùng mong chờ sự ngạc nhiên mà nàng sẽ mang đến!

...

Buổi chiều, Mộ Dung Thụ đang định đi ngủ, nhưng nhìn thoáng qua giường đối diện thấy Thu Diệp còn chưa về. Lúc trước khoảng giờ này thì nhà đầu này đã sớm có mặt, hôm nay sao lại trễ như vậy? Phải chăng đã xảy ra chuyện gì?

Đợi một canh giờ vẫn không thấy bóng dáng Thu Diệp, nàng đang định đứng dậy đi tìm Xuân Mai hỏi thăm một chút xem Thu Diệp có chuyện gì hay không.

Nào ngờ nàng vừa mặc quần áo chỉnh tề muốn ra ngoài, cửa bỗng nhiên bị đẩy ra.

Thu Diệp hốt hoảng ào đến, nhào vào lòng Mộ Dung Thụ.

– Dung nhi, ta thấy được chuyện không nên thấy, bị Nhị thiếu gia phát hiện. Giờ phải làm sao đây?

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 108

Thu Diệp hốt hoảng ào đến, nhào vào lòng Mộ Dung Thụ.

– Dung nhi, ta thấy được chuyện không nên thấy, bị Nhị thiếu gia phát hiện. Giờ phải làm sao đây?

– Không được hoảng, ngồi xuống bình tĩnh nói cho ta nghe là chuyện gì.

Mộ Dung Thụ vỗ vỗ lưng Thu Diệp, trấn an để nàng ngồi xuống, rồi rót chén trà đưa cho nàng, sau đó đi đóng cửa lại.

Thu Diệp sợ tới mức cả người run run, sắc mặt trắng bệch, hiển nhiên bị dọa không nhẹ, thấy Mộ Dung Thụ thật giống như bắt được cái phao cứu mạng. Run rẩy uống xong vài ngụm trà, nàng càng đứng ngồi không yên.

– Nói đi, kết quả là chuyện gì xảy ra?

Sắc mặt Mộ Dung Thụ bình tĩnh, nhìn qua khiến người khác có cảm giác yên tâm.

– Ngày hôm nay ta vốn muốn về sớm, nhưng hai ngày trước nghe người nói dùng cánh hoa hồng để tắm rửa có thể làm cho da thịt trắng hồng nên muốn đến hoa viên nhỏ phía đông, gần Từ Lan Uyển của Tam tiểu thư để hái hoa. Cả phủ chỉ mỗi nơi này là có hoa hồng mà thôi. Ta cũng không nghĩ nhiều, vừa mới hái một ít đã nghe thấy tiếng động cách đó không xa bên nhẹ nhàng đến gần. Ta thấy rất rõ ràng, Tam tiểu thư và Nhị thiếu gia trên người không một mảnh vải, đang làm chuyện đáng xấu hổ! Vì quá hoảng sợ, ta quăng lại rồi dựng cánh hoa mà chạy. Nhị thiếu gia bên dưới theo. May mà ta chạy nhanh, nhưng mà ta không biết Nhị thiếu gia có phát hiện đó là ta không.

Thu Diệp cả người phát run nhỏ giọng nói, càng nói sắc mặt càng trắng bệch.

– Dung nhi, ta nên làm gì bây giờ? Người nói Nhị thiếu gia có thể phát hiện ta hay không? Loại chuyện này bị người khác phát hiện, sao Nhị thiếu gia có thể dễ dàng bỏ qua. Dung nhi, ta thật sự rất sợ.

Thu Diệp dùng sức ôm chặt Mộ Dung Thụ, muốn tìm kiếm một tia hi vọng.

Sắc mặt Mộ Dung Thụ đột nhiên trầm xuống. Người ta thường nói, gia tộc càng hiển quý càng khó có thể chấp nhận loại chuyện ảnh hưởng xấu tới danh dự này. Nhìn Triệu phủ có vẻ ngoài huy hoàng, bên trong lại thối nát như thế. Tam tiểu thư là do Khương di nương sinh ra còn Nhị thiếu gia là Vương di nương sinh, hai người cùng cha khác mẹ, nhưng vẫn là anh em ruột, thế mà lại loạn luân! Đây không phải là một chuyện nhỏ!

Nếu nghĩ theo tình huống tệ nhất thì đó là Nhị thiếu gia đã phát hiện Thu Diệp. Thu Diệp nói đúng, Nhị thiếu gia có thể nhẹ nhàng đối phó hoặc trực tiếp muốn tánh mạng của nàng ta. Nhưng, nếu Nhị thiếu gia vì phải mặc quần áo chỉnh tề nên không đuổi theo Thu Diệp kịp thời, như vậy, Thu Diệp sẽ không có vấn đề gì.

– Trên đường về ngươi có gặp ai không?

Mộ Dung Thụ trầm giọng hỏi.

Thu Diệp lắc lắc đầu, nhưng có vẻ không dám chắc chắn, lại gật đầu, dáng vẻ vô cùng hoảng loạn.

Thấy thế, Mộ Dung Thụ nhíu nhíu mày, trầm giọng hỏi lại lần nữa:

– Chuyện liên quan đến sống chết của ngươi, suy nghĩ kỹ xem có gặp ai trên đường không. Tinh táo lại, hoảng loạn cũng không thể giải quyết chuyện gì.

Thu Diệp nhìn qua đã thấy yếu đuối nhu nhược. Giờ gặp chuyện đáng vẻ lại càng trở nên mỏng manh đến đáng thương.

Nghe vậy, Thu Diệp buông Mộ Dung Thụ ra, hai tay ôm lấy ngực, sau khi hít thở thật sâu vài lần thì trên người cũng không còn run rẩy như vừa rồi. Nàng nghĩ ngợi một lát rồi trả lời:

– Ta có gặp một người, là đại nha hoàn bên cạnh Nhị cô nương tên là Liên Kiều.

– Nếu là như thế, Nhị thiếu gia đuổi theo phía sau ngươi có lẽ đã gặp Liên Kiều.

Sắc mặt Mộ Dung Thụ càng thêm nặng nề, lạnh giọng nói. Chuyện này không phải khó giải quyết bình thường. Nếu xử lý không khéo, Thu Diệp cũng chỉ có thể mặc cho người khác mổ xẻ.

Dù sao, ở trong đại gia tộc, những chuyện gièm pha thế này đương nhiên không thể truyền ra ngoài.

– Nên làm gì bây giờ? Chắc chắn Liên Kiều sẽ nói với Nhị thiếu gia. Dung nhi, trong nhà ta còn có cha mẹ cần ta chăm sóc, tiền tiêu vật hàng tháng của ta đều gửi về cho họ trang trải qua ngày. Nếu ta xảy ra chuyện, cha mẹ ta phải làm sao? Dung nhi, người thông minh như thế, số sách cũng có thể tính toán, người nhất định có cách đúng không?

Thu Diệp vừa mới ổn định cảm xúc, kết quả vừa nhắc tới cha mẹ trong nhà lại trở nên mất bình tĩnh. Hiện thời cái phao cứu mạng của nàng chỉ có Dung nhi. Nàng cũng không biết tại sao lại tin tưởng Dung nhi như thế. Nàng chỉ biết, người khác sẽ không giúp nàng, nhưng Dung nhi sẽ, tuy rằng hai người mới biết nhau không đến bảy ngày.

Mộ Dung Thụ khép hờ mắt, chợt nhắm môi. Nàng vỗ vỗ bàn tay run rẩy của Thu Diệp, an ủi:

– Người ngu đi. Sở hãi cũng chẳng có tác dụng gì, tinh táo lại, nhất định phải trấn định. Uống chút trà rồi nằm xuống. Ta sẽ nghĩ cách.

Tiếp đó nàng rót cho Thu Diệp một chén trà nóng, cho nàng ấy uống rồi bình tĩnh đi nghỉ.

Thu Diệp nhìn về trấn định của Mộ Dung Thụ thì rất an tâm. Quả thật, bây giờ nàng có gấp gấp sợ hãi cũng vô dụng. Nói thì đơn giản như vậy nhưng khi nằm trên giường nàng vẫn không thể đi vào giấc ngủ, trần trọc trờ mình mấy bận, trong đầu luôn hiện lên hình ảnh điên loạn đau thương của Nhị thiếu gia và Tam tiểu thư, còn có tiếng rên rĩ làm cho người ta đó mặt kìa.

Mộ Dung Thu thối tất nển, đôi mắt hữu thần mở to sáng như sao nhìn bên ngoài cửa sổ, trong bóng đêm khẽ đưa tách trà lên nhấp một ngụm. Một lát sau, trong mắt bỗng lóe lên tia sáng.

Hôm sau trời bỗng đổ mưa, từng giọt tí tách làm cho tâm tình mọi người có chút phiền chán. Trong phòng yên tĩnh.

Lúc sáng sớm, Mộ Dung Thu bảo Thu Diệp cứ về như không có việc gì đi làm việc bình thường, tốt nhất hãy quên chuyện tối qua đi. Mà nàng không bận gì bên ở trong phòng phác họa dụng cụ và được liệu dùng để điều trị chân cho Triệu Thần.

Thời gian trôi qua rất nhanh. Buổi trưa, Thu Diệp đã trở lại. Nàng vô cùng vui vẻ ôm lấy Mộ Dung Thu nói:

— Dung nhi, đúng như người đã đoán. Có lẽ Nhị thiếu gia không gặp được Liên Kiều, cũng không phát hiện ra ta. Nếu như Nhị thiếu gia phát hiện thì hôm nay đã sớm tới tìm ta rồi.

Mộ Dung Thu gật đầu, nhưng sắc mặt vẫn nặng nề như cũ, nàng cười nhạt nói:

— Người vẫn phải cẩn thận. Nếu Nhị thiếu gia tới tìm người, người phải đi cầu xin Ngũ thiếu gia, xin Ngũ thiếu gia trả giấy bán thân cho người.

— Ngũ thiếu gia sẽ trả giấy bán thân cho ta ư?

Thu Diệp tròn tròn hai mắt, vẻ mặt khó tin. Hạ nhãn trong phủ ai không muốn lấy lại giấy bán thân? Nhưng nếu không có đủ ngân lượng, cũng đừng mong lấy lại được. Huống hồ kẻ ước bán thân của nàng lại là kẻ ước bán đứt cả đời!

— Không thử một chút làm sao mà biết?

Mộ Dung Thu trả lời. Ánh mắt nhìn về phía thư phòng, xem ra nàng phải nói trước với Triệu Sơ một tiếng.

Thu Diệp cắn răng gật đầu.

— Ta hi vọng Nhị thiếu gia đừng tới tìm ta. Chuyện này ta coi như chưa từng xảy ra. Như vậy ta cũng có thể an tâm.

— Thu Diệp, nhớ kỹ lời ta nói, bắt kẻ Nhị thiếu gia tìm người nói chuyện gì, người đều không nên đồng ý. Hơn nữa phải lập tức tìm có đi gặp Ngũ thiếu gia.

Mộ Dung Thu nghiêm túc dặn dò.

— Ủ, bây giờ người ta có thể tin tưởng chỉ có Dung nhi người thôi. Ta nhất định nghe lời người.

Thu Diệp gật đầu, nhẹ nhàng trả lời.

Mộ Dung Thu mỉm cười, yên tâm rồi tiếp tục ăn cơm.

— Dung nhi, người thật tốt. Ngũ thiếu gia nhất định sẽ thích người. Không vì cái gì khác, đáng vẽ của Tiền cô nương kia không bằng người, thậm chí ngay cả tính tình cũng không bằng. Ta cảm giác Tiền cô nương không xứng với Ngũ thiếu gia.

Thu Diệp nắm cánh tay Mộ Dung Thu, cười cười một cách mờ ám.

Mộ Dung Thu không nói gì. Những cô nương này thật là!

Sau khi ăn cơm trưa xong, Mộ Dung Thu đến thư phòng. Triệu Sơ đang xem sách. Khi nàng bước vào, dù không gây ra tiếng động nhưng vẫn khiến Triệu Sơ biết được, hần ngừng đầu nhìn về phía Mộ Dung Thu.

— Ở kinh thành lại xảy ra chuyện.

Triệu Sơ trầm giọng nói.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu nhìn hần chăm chăm. Từ lời nói nặng nề của hần nàng nghe ra là có chuyện không ổn.

— Hoàng đế và Thảm tử tướng bắt tay. Mặc dù vương gia có Tạ Nguyên giúp đỡ nhưng sợ là hành động cũng không dễ dàng. E là vương gia sẽ bị nguy hiểm đến tính mạng.

Trong mắt Triệu Sơ, một tia sáng lạnh lư chuyển, giọng nói lạnh lẽo dị thường.

Nghe lời nói như băng tuyết của hần, Mộ Dung Thu cảm thấy nặng nề thêm vài phần, không khỏi lên tiếng hỏi:

— Đã có cách giải quyết chưa?

Tuy nàng không biết tại sao Triệu Sơ lại có liên hệ với Vũ Văn Mặc nhưng nàng biết đã cách xa triều chính, Triệu gia và Triệu Sơ, đều không phải đơn giản như bề ngoài. Bởi vì, chỉ bằng việc Triệu Sơ có thể nhận được rất nhiều tin tức từ kinh thành truyền tới là có thể hiểu.

— Ủ, vương gia đã dự đoán được. Có điều vẫn vô cùng nguy hiểm nên vương gia để cho ta nhấn lại với người, nếu hần chết, người cứ làm những gì người muốn làm đi. *(rời anh Mặc ghé á, hu hu)*

Triệu Sơ trầm giọng nói, hai mắt nhìn chăm chăm phản ứng của nàng.

Về mặt Mộ Dung Thu vẫn như thường, nhưng dưới ống tay áo, hai bàn tay rất nhanh đã nắm chặt thành quyền, giọng nàng vững vàng trả lời:

— Vậy là tốt rồi.

Nàng tin tưởng dựa vào sự thông minh và mưu lược của Vũ Văn Mặc, hơn nữa qua nhiều năm gắng co ngấm ngấm cùng hoàng đế mà hần vẫn có thể bình yên vô sự thì có thể đủ thấy được, hần nhất định có thể chuyển nguy thành an.

— Hôm nay trời mưa, lát nữa ta cũng không đọc sách ở thư phòng, người cứ về phòng nghỉ ngơi đi.

Triệu Sơ thấy vẻ mặt nàng không có gì khác thường thì thu hồi ánh mắt, trầm giọng nói.

— Ta muốn nhờ Ngũ thiếu gia một việc.

Mộ Dung Thu đang định xoay người rồi đi thì nghĩ tới chuyện của Thu Diệp bèn quay lại nói. Cho dù vừa rồi Triệu Sơ là vì Vũ Văn Mặc mà thử nàng, khiến nàng cảm thấy khó chịu, nhưng chuyện nào ra chuyện nấy. Hiện thời tính mạng Thu Diệp là quan trọng nhất.

Nghe nói, Triệu Sơ không chút do dự, lập tức đáp:

— Được.

Không hỏi là chuyện gì đã đồng ý? Nếu không phải Mộ Dung Thu tự cho rằng mình cũng coi như là người tốt, chắc chắn nhận cơ hội mà lợi dụng.

— Nếu Thu Diệp đến cầu xin người trả lại giấy bán thân để nàng rời khỏi Triệu phủ, xin người đồng ý với nàng. Tồn thất ngân lượng cứ trừ vào hai mươi vạn hôm qua Ngũ thiếu gia đã nói.

Triệu Sơ vô cùng kinh ngạc, mở to mắt nhìn về phía Mộ Dung Thu. Theo sự hiểu biết của hần, Mộ Dung Thu không phải một người dễ dàng mở miệng nhờ vả người khác, nhưng hôm nay nàng lại vì một nha hoàn mà đi cầu hần. Thu Diệp ... không phải là đại nha hoàn bên cạnh hần sao?

Nhìn sự do dự của hần, Mộ Dung Thu nhu nhủ này, nói thêm:

— Ngũ thiếu gia đang tức một nha hoàn sao?

— Được. Nhưng cũng không cần khấu trừ trong hai mươi vạn ta đã hứa. Cứ xem như bồi thường cho thái độ của Đại thái thái và Duyệt nhi với người đi. Yên tâm, sau này sẽ không xảy ra những chuyện phiền toái như thế nữa.

Triệu Sơ hoàn hồn, nói khẽ.

Mộ Dung Thu không từ chối, nghĩ đến Triệu gia cũng không thiếu chút bạc này, lại càng không thiếu một nha hoàn như Thu Diệp.

— Cảm ơn.

Mưa dầm dề suốt ba ngày, Mộ Dung Thu cũng rảnh rỗi ba ngày. Trong mấy ngày đó, nàng luôn luôn chuyên tâm với bức vẽ, dù sao đây là cổ đại, chế tạo mấy vật dụng này theo bản vẽ cũng không dễ dàng gì nên nàng nhất định phải biến những chỗ phức tạp ấy trở nên đơn giản, cũng phải tính đến việc có đại có và không có nguyên vật liệu gì. Được cái các vị thuốc là không thành vấn đề.

Ba ngày trôi qua khá bình yên. Nhị thiếu gia vẫn chưa tới tìm Thu Diệp, trong phủ cũng không đồn đãi gì chuyện của Nhị thiếu gia và Tam tiểu thư.

Có điều trong cung lại xảy ra chuyện lớn, Thảm tử tướng đã chết! Toàn bộ gia tộc Thảm thị suy sụp. Mà trong triều phong vân thay đổi khó dò, con trai của Đại công chúa trước giờ không tham dự triều chính cũng bắt đầu ra làm quan. Hoàng đế

gặp phải nguy cơ trước nay chưa từng có.

Thật đáng như nàng dự liệu, Vũ Văn Mặc nhất định có thể hoá nguy thành an. Nàng từng gặp qua hoàng đế, tuy rằng trong phút chốc không thể nhìn thấu tính cách ông ta, nhưng từ việc hấn sủng ái Thẩm quý phi, vắng vẻ hoàng hậu, rồi đến cuối cùng thấy Thẩm quý phi không còn giá trị dụng lại ngoan độc ra tay không quan tâm đến cả đứa con trong bụng nàng ta thì có thể nhìn ra người này tàn nhẫn dị thường, dần mất lòng dân chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi.

Xem ra, không lâu nữa giang sơn Đại Hoa sẽ đổi chủ.

Còn thêm một chuyện xôn xao nữa là về Hạ Hoa. Nha đầu này vốn luôn muốn trèo lên giường chủ tử, nhưng khuynh hướng tình dục (*bạn thể đây là nguyên văn, ak ak*) của Triệu Sơ lại không rõ, chẳng hề có hứng thú với nàng ta. Không đất dụng võ, nàng ta vậy mà lại bò lên giường Tam thiếu gia. Nhưng Tam thiếu phu nhân lại là một nhân vật lợi hại, trèo lên giường thì dễ nhưng muốn bước vào viện của Tam thiếu gia lại khó càng thêm khó.

Xuân Mai nói, hiện thời Hạ Hoa đã không còn là hoàng hoa huệ nữ, cứ nhìn cách Tam thiếu phu nhân quản lý đầu ra đó như thế, Hạ Hoa cùng lắm chỉ là một hạ nhân, e rằng rất khó bước vào viện của Tam thiếu gia.

Mộ Dung Thư nghe vậy cũng chỉ cười hề. Mấy tin tức giật gân này nghe để giải trí một chút chứ cũng không mấy hứng thú. Dù sao tính tình Hạ Hoa kia chẳng lẽ cứ cam chịu chấp nhận số phận như thế? Có thể nghĩ ra cách trèo lên giường Tam thiếu gia thì tất nhiên cũng có thể bước vào viện của Tam thiếu gia thôi!

Quả nhiên, sau hôm tin tức truyền ra, vào ban đêm, Tam thiếu gia đích thân đón Hạ Hoa vào viện, đưa lên làm di nương. Xem ra Hạ Hoa đã dùng không ít tâm tư trong chốn phòng the, còn hơn cả dự đoán của Mộ Dung Thư. Thế nhưng, thiếp cuối cùng vẫn không so được với thế, nghĩ đến những ngày sau Hạ Hoa sẽ không quá an ổn. Tam thiếu phu nhân cũng coi như người trăm ôn có tâm kế, trong viện vốn có ba người thiếp, được nàng ta dạy dỗ vô cùng yên phận.

— Ha ha.

Thu Diệp ngồi ở đầu giường ngáy ngồ cười hai tiếng, quên mất trong phòng còn có hai người Mộ Dung Thư và Xuân Mai.

Nghe tiếng cười, Mộ Dung Thư và Xuân Mai hai mặt nhìn nhau. Xuân Mai nhện không được đứng dậy đi đi vào trán Thu Diệp.

— Tiểu nha đầu này, đang cười cái gì? Hôm nay ngươi đã cười ngáy ngồ ba bốn lần. Chẳng lẽ có người trong lòng?

Thu Diệp giật thót, quay đầu đi chỗ khác, quả nhiên khuôn mặt đỏ bừng. Khi xoay người, nàng len lén liếc nhìn Mộ Dung Thư một cái.

Có điều Mộ Dung Thư đang chuyển tâm thần nên cũng không nhìn thấy cái nhìn mang theo ngượng ngùng lẫn chột dạ này của nàng.

— A, xem ra là thật sự có người trong lòng rồi. Nói, nói, là ai?

Xuân Mai che miệng cười trộm, kéo Thu Diệp lại gần, nháy nháy mắt hỏi.

Mộ Dung Thư nghe nói thì buột kìm thù, tò mò nhìn Thu Diệp, bị tính cách hoạt bát của Xuân Mai lây nhiễm, cũng trêu đùa:

— Nói một chút xem là chàng trai nhà nào? Có thể khiến cho Thu Diệp cô nương chúng ta com nước không vô, ngáy ngồ cười như mẹ?

Sắc mặt Thu Diệp đỏ bừng, vội cúi đầu xuống, lắc lắc đầu:

— Sau này các ngươi sẽ biết.

— Nha đầu này, còn học được cách giấu giấu điểm điểm nữa kia à.

Xuân Mai híp mắt khẽ cười nói, đưa tay phải vỗ cù vào nách Thu Diệp:

— Cho ngươi thừa nước đục thả câu, cho ngươi thừa nước đục thả câu! Ngươi không xem ta và Dung nhi là tỷ muội nè!

— Không phải là không nói, là thời điểm chưa tới. Dung nhi, ngươi mau tới giúp ta một chút đi. A ... Nhột quá ... Xuân Mai, xin ngươi đó, ta không chịu nổi nữa.

Thân hình Thu Diệp vốn ốm yếu, không so được với Xuân Mai.

Mộ Dung Thư che miệng cười trộm.

— Đây là cho ngươi một trừng phạt nhỏ. Xuân Mai mà ra tay, ngươi phải dè chừng, nếu không với của tính tình này Xuân Mai, trong lòng lại ghen tò mò, nhất định là vài ngày cũng không thể ngủ ngon.

— Trời ời, Dung nhi, ngươi hiểu ta rất rõ. Cảm động đến cực điểm. Vì lời này của ngươi, ta thật đúng là không thể gio cao đánh khẽ! Thu Diệp tiểu nương tử, đừng trốn, gia đến thương tiếc ngươi.

Xuân Mai càng nói càng lớn tiếng, đùa giỡn đến mức Mộ Dung Thư không nhịn được cười.

Tính tình của Xuân Mai này quả nhiên là sáng sủa. Trong mắt Mộ Dung Thư nồng đậm ý cười, có lẽ những ngày ở Triệu gia trôi qua cũng không quá khó khăn, có được người bằng hữu như Xuân Mai chọc cười thật không tệ.

Chiều hôm sau, Mộ Dung Thư đến thư phòng, giao bản vẽ và các phương thuốc đã được xem xét, cân nhắc kĩ mấy ngày qua cho Triệu Sơ.

— Chán Đại thiếu gia vì không hoạt động đã mấy năm nên tuy rằng trúng độc nhẹ nhưng lại làm cho cơ bắp bị teo lại, khiến việc đi lại của huynh ấy khá khó khăn. Hơn một năm qua Ngũ thiếu gia luôn chăm chú cho Đại thiếu gia, quả thật có tác dụng lưu thông khí huyết. Nhưng theo tình huống hiện tại thì cho dù chăm chú cả trăm lần cũng đừng mong có thể chữa khỏi.

Lời nói Mộ Dung Thư mang tính khẳng định. Ở thời đại này, khoa chính hình vẫn chưa được biết đến, càng đừng nói đến được chú trọng và nghiên cứu bài bản. Bên trong bản vẽ của nàng có một phần là khôi phục hoạt động đi lại, rèn sức chịu đựng và sự khả năng hoạt động ổn định của cơ bắp, ...

Sắc mặt Triệu Sơ nghiêm túc. Hẳn biết lời nàng không sai, cúi đầu nhìn mấy bức phác hoạ trong bản vẽ, có đôi chỗ không hiểu bèn hỏi:

— Đây là cái gì?

— Đây là một vài dụng cụ hỗ trợ việc chữa trị cho Đại thiếu gia, làm cho chân trái bị thương dần dần lấy lại cảm giác, bước đầu có thể đi lại, chỉ cần kiên trì, hẳn là năm ba tháng sẽ có hiệu quả. Về phần những phương thuốc kia, vì ta không biết khẩu vị của Đại thiếu gia nên ngươi xem rồi bảo đầu bếp làm thử vài món trước.

Nói chung mấy phương thuốc đó đều là bổ sung canxi và magê, là hai chất quan trọng giúp cho phản ứng sinh hoá tạo xương mới, có điều không ít các nhà giàu xem thường việc dùng các loại canh xương này.

Tiếp đó nàng mở bản vẽ ra, trình bày cận kề tỉ mỉ cách chế tạo các thiết bị này cho Triệu Sơ, tác dụng của mỗi dụng cụ và hiệu quả, cách sử dụng.

Triệu Sơ nghe cẩn thận, Mộ Dung Thư giải thích rất dễ hiểu, đôi lúc hẳn cũng hỏi lại những chỗ chưa nắm rõ. Hơn một canh giờ thì nàng đã trình bày xong toàn bộ.

Mấy thứ này được Triệu Sơ xem nhìn trân bảo, tuy rằng còn chưa thấy thành phẩm, nhưng hẳn tin chắc nếu đại ca kiên trì, nhất định có thể khôi phục hoàn toàn, sau này có thể không cần dùng quai trọng, cũng không cần người khác đỡ!

— Thật tốt quá, thật sự là quá tốt.

Dung nhan tuyệt sắc của Triệu Sơ tràn ngập tươi cười xán lạn. Tươi cười càng khiến khuôn mặt hoa lệ của hắn đẹp mắt hơn. Quả kích động, hẳn giờ tay lên muốn ôm chặt lấy nàng. Nhưng khi vươn tay ra, đột nhiên dừng lại, trong mắt hiện lên một chút bối rối do dự. Hắn vội thả tay xuống cảm một trang giấy khác nhìn cách chế biến các món ăn, để che giấu cảm xúc nhất thời không rõ của mình.

Mộ Dung Thư cười khẽ. Đối với nàng mà nói, việc này cũng không khó, mặc dù hơi hao tổn trí nhớ. Có điều, bản chất xám kiểu này cũng được trả thù lao vô cùng hậu hĩnh. Hai mươi vạn cho một đôi chân, đủ để một nhà với mười miệng ăn cả đời com no áo ấm.

— Đầu tiên, lấy một cân xương ống heo, rửa sạch, hai lượng bốn tiền táo đỏ, tám tiền hạt sen tươi, giáng hương và cam thảo mỗi thứ hai tiền, đổ nước hầm nhỏ lửa, thêm gừng muối gia vị cho vừa dùng. Loại thứ hai, hai con cua lớn luộc sơ qua, chò cháo nấu sấp được, gỡ thịt của bỏ vào, lại cho thêm một ít gừng, dấm chua vừa đủ, dùng với nước tương. Loại thứ ba, khoảng một, hai tiền hoàng kỳ, sắc lấy nước, thêm chừng hai lượng gạo tẻ, nấu cháo, ăn vào buổi sáng và tối. Mấy thứ này không hoàn toàn là thuốc Đông y. Loại thứ tư, bốn tiền đương quy, hai lượng hoàng kỳ, một con gà mái tơ, đổ nước vào hầm chung, nấu canh để dùng. Loại thứ năm ...

Tổng cộng hơn mười loại, Triệu Sơ nhìn xong, phát hiện phần lớn chủ yếu đều là đồ ăn, không phải toàn bộ đều dùng các vị thuốc.

Dù sao thời đại này cũng không phổ biến việc dùng được thiện (*các món ăn bổ dưỡng, có chứa vị thuốc*) để hỗ trợ điều trị, vì vậy đối với nghi hoặc của Triệu Sơ, Mộ Dung Thư cười nói:

— Phần lớn thuốc men đều có tác dụng phụ. Mà có vài món ăn chứa nhiều dinh dưỡng và tác dụng tuyệt không thua các được liệu trân quý. Ví dụ như, dinh dưỡng trong một cái trứng gà ta cũng bằng với tổ yến quý hiếm.

Nghe nàng lời nói, Triệu Sơ mặc dù không hoàn toàn hiểu hết, nhưng sau khi nghĩ kĩ đúng là hiểu được phần nào. Hắn bỗng nhiên ngừng đầu, hai mắt sáng quắc nhìn nàng chăm chăm. Một nữ tử suốt ngày ở chốn khuê phòng như nàng sao lại có được hiểu biết như vậy?

Nàng thật khiến người khác kinh ngạc!

Chi trong năm ngày đã có thể giải quyết được vấn đề khó khăn làm hấn phiền não nhiều năm nay! Triệu Sơ xếp lại mấy trang giấy bỏ vào bên hông, dời mắt khỏi nàng, cúi thấp đầu, dùng giọng khẳng định nói.

– Người cũng không sai. Có điều phần lớn mọi người đều chọn tổ yến quý giá để bồi bổ mà không phải trứng gà, thật ra cũng là tượng trưng cho thân phận, khoe khoang sự giàu có của mình mà thôi. Dù sao tổ yến so với trứng gà vẫn quý giá hơn. Đây cũng là lí do rất nhiều dân chúng bình dân có cơ thể cường tráng khoẻ mạnh trong khi những kẻ hưởng thụ vinh hoa phú quý ngày ngày bồi bổ vẫn yếu ớt lâm bệnh tật.

Mộ Dung Thụ gật đầu.

– Đúng vậy.

– Đây là 50 vạn lượng ngân phiếu, có thể đổi ở tất cả các ngân hàng tư nhân lớn nhỏ. 50 vạn lượng mua một cái chân trái của đại ca, đáng giá.

Triệu Sơ lấy 50 vạn lượng ngân phiếu từ ngăn kéo ra đưa cho Mộ Dung Thụ.

– 50 vạn lượng?

Mộ Dung Thụ cảm ngân phiếu, hơi lộ vẻ kinh ngạc.

Triệu Sơ nở một cười tuyệt đẹp.

– Giá trị của thứ người đưa cho ta vượt xa hai mươi vạn. Nếu biết cách khai thác chính là một giao dịch có lời.

Nghe vậy, Mộ Dung Thụ nhướng mày, tầm mắt đảo một vòng, trên mặt lộ ra nụ cười giao hoạt của một thương nhân.

– Ngũ thiếu gia đây là quá xem thường các thiết bị trên bản vẽ và các phương thuốc này của ta rồi. Nếu đưa ra kinh doanh, e là tiền lời lấy được còn gấp mấy chục, thậm chí mấy trăm lần năm mươi lượng này. Nếu Ngũ thiếu gia tin ta, loại phương thuốc này ta còn có thể viết ra khá nhiều, bổ tẩm bổ phối đều có. Có điều ...

– Người có ý kiến gì cứ nói thẳng.

Trong mắt Triệu Sơ hàm chứa ý cười, nhìn về mặt thương nhân của nàng, không có phiền chán hay ghét bỏ, không tự nhiên mà lời nói lộ ra sùng nịch.

– Ta cung cấp phương thuốc, các người phụ trách kinh doanh. Ta nhận hai phần là được.

Mộ Dung Thụ vươn hai ngón tay, tự tin tràn đầy nói với Triệu Sơ. Nàng biết dựa vào sự thông minh nhạy bén của Triệu Sơ, tuyệt đối sẽ không keo kiệt với hai phần lợi nhuận này.

Quả nhiên, Triệu Sơ không hề chần chừ, lập tức gật đầu.

– Được. Có điều phải chờ thương thế ở chân của đại ca tốt lên rồi mới có thể nhân rộng phương pháp này.

Mộ Dung Thụ gật đầu, nếu Triệu Thần khôi phục tốt thì chính là một bằng chứng sống tốt nhất, đến lúc đó chỉ cần biết cách khai thác, chắc chắn việc buôn bán sẽ vô cùng thuận lợi.

...

Mộ Dung Thụ ôm trong lòng 50 vạn lượng, vô cùng hứng khởi, có ngân lượng ở trên người, sau này làm việc gì cũng dễ dàng hơn. Đi một chuyến tới Triệu gia, mở ra bước đầu tiên của nàng. Có Triệu gia làm hậu thuẫn, mọi chuyện cũng dễ dàng hơn rất nhiều, dù sao ở cô đại, một nữ nhân muốn tung hoành trên thương trường chỉ sợ là chuyện khó. Có điều ở sau màn làm quản sự cũng là một lựa chọn không tồi. Tương lai rời khỏi Triệu gia, cũng có thể chọn một vài người tin được, những chuyện buôn bán cũng xuôi chèo mát mái hơn.

Trên đường về phòng gặp được Xuân Mai.

Xuân Mai vừa thấy Mộ Dung Thụ, liền chạy tới, ôm cánh tay nàng nhỏ giọng nói:

– Xây ra chuyện kìm.

– Chuyện gì?

Mộ Dung Thụ nhướng mày, nhẹ giọng hỏi.

– Không phải Hạ Hoa mới vừa vào viện của Tam thiếu gia sao? Vừa canh giờ trước, nghe nói nàng cư xử bất kính với Tam thiếu phu nhân, nói nàng vô lễ, lúc đáng trả còn hất lên quần áo Tam thiếu phu nhân. Kết quả Tam thiếu phu nhân nổi giận, sai người đánh Hạ Hoa mười bốn roi. Thật ra nếu chỉ đánh mười gậy thì cần nghỉ ngơi mấy ngày là khoẻ. Nhưng ai ngờ Hạ Hoa thậm chí đã có thai, vậy nên Tam thiếu gia mới có thể không để ý sự ngăn cản của Tam thiếu phu nhân mà đón nàng ta vào viện.

Xuân Mai nhủ thầm. Tuy rằng ngày thường Hạ Hoa nói chuyện hơi chanh chua, nhưng dù sao cũng cùng hầu hạ Ngũ thiếu gia ở Nhĩ Đức Uyển hơn ba năm. Hiện thời rơi vào kết cục như vậy khó tránh khiến người khác thương xót.

Tầm mắt Mộ Dung Thụ lưu chuyển, thủ đoạn của vị Tam thiếu phu nhân này quả không tồi! Khi tin tức Hạ Hoa mang thai chưa kịp công khai đã âm thầm xuống tay, khiến Hạ Hoa hoàn toàn không thể phản kháng, cuối cùng sảy thai, trải qua chuyện này, hẳn sẽ bị thất sủng.

Mộ Dung Thụ nghiêng đầu nhìn Xuân Mai, vỗ vỗ tay của nàng, nói:

– Chuyện này vốn không liên quan gì đến người, không nên nói ra nói vào kéo gấp phiền phức.

– Ừ, ta biết. Chỉ là cảm thấy Hạ Hoa cũng rất đáng thương. Thật ra trước khi bị Triệu phủ mua về, mẹ nàng vốn định bán nàng vào kĩ viện. Là nhờ nàng khóc lóc chết đi sống lại mới có thể vào đây.

Xuân Mai thờ hất ra.

Mộ Dung Thụ chớp mắt. Trên thế gian này người đáng thương có rất nhiều, nhưng tương lai là do chính mình quyết định, bản thân gieo quả thì đừng mong người khác thương hại. Con đường này do chính Hạ Hoa chọn lựa, không thể trách ai.

– Các người nghe gì chưa? Nhị thiếu gia nói với Ngũ thiếu gia là muốn Thu Diệp, để Thu Diệp làm di nương đấy.

Một nha đầu làm việc nặng ở Nhĩ Đức Uyển gặp Mộ Dung Thụ và Xuân Mai thì hào hứng chặn lại tạm chuyện.

Nhị thiếu gia, Thu Diệp? Nháy mắt Mộ Dung Thụ bỗng cau mày lại.

– Ta còn chưa nghe gì. Chuyện này là sao?

Xuân Mai hoang mang nhìn Mộ Dung Thụ.

– Các người không biết cũng là bình thường. Ta vừa gặp Thu Diệp, nàng đang ở gần đây, là nàng nói với ta. Thật khiến người khác hâm mộ, sau này nàng đã là di nương, có thể hưởng phúc.

Nha đầu kia quay đầu chỉ chỉ ra sau, trả lời.

Mộ Dung Thụ nhìn lại, quả nhiên thấy Thu Diệp mang theo khuôn mặt tươi cười phơi phới, tràn ngập gió xuân đi về phía họ.

Trong lòng Mộ Dung Thụ kíp bộp một chút, đôi mày càng cau chặt hơn.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 109

Ồ, Thu Diệp biết Nhị thiếu gia khi nào? Lại còn được đưa lên làm di nương? Dung nhi, người có chuyện này là sao không?

Xuân Mai đưa mắt nhìn về phía đáng người nhỏ đang chạy tới của Thu Diệp, hỏi Mộ Dung Thụ bên cạnh.

Mộ Dung Thụ lắc đầu.

– Ta cũng không biết.

Nàng không biết Thu Diệp nghĩ thế nào lại không để ý lời dặn của nàng. Ngay cả chuyện loạn luân mà Nhị thiếu gia và Tam tiểu thư cũng có thể làm được, sao lại để nàng ấy làm thấp. Cứ chỉ lần này của Nhị thiếu gia càng cho thấy rõ, hẳn biết Thu Diệp phát hiện bí mật của hắn. Mà nha đầu Thu Diệp này, coi lời nàng như gió thoảng bên tai!

Trách không được hai ngày này nàng ta như chìm trong yêu đương, luôn cười ngầy ngổ!

— Ngay cả người cũng không biết?

Xuân Mai kinh ngạc. Thu Diệp là người ở cùng phòng với Dung nhi đó, hơn nữa quan hệ hai người rất tốt, có đôi khi nàng còn thấy ghen tị, kết quả là chuyện gì xảy ra?

Thu Diệp chạy đến trước mặt hai người, màu đỏ ửng trên má không biết là do chạy hay là bởi hạnh phúc với việc vui đến gần. Nàng nắm tay Mộ Dung Thu và Xuân Mai, then thưng nói

— Lát nữa Nhị thiếu gia sẽ nói với Ngũ thiếu gia muốn ta, sau này ta sẽ rời khỏi Nhã Đức Uyển, có thời gian ta sẽ đến thăm các người.

Nhắc tới Nhị thiếu gia, trên mặt nàng càng đỏ hơn. Thế nhưng khi chạm đến ánh mắt lạnh nhạt của Mộ Dung Thu, nàng làm nũng lắc lắc cánh tay Mộ Dung Thu.

— Dung nhi, người đừng lo lắng. Ta biết phải lựa chọn thế nào. Nhị thiếu gia thật sự đối xử với ta rất tốt. Ta vẫn luôn muốn gả cho một nam tử như vậy. Ta biết bận tâm và lo lắng của người, nhưng Nhị thiếu gia là thật sự yêu thích ta. Nhị thiếu gia nói, ngày sau nhất định sẽ đối xử với ta thật tốt, tuyệt đối sẽ không để cho ta chịu bất kì thiệt thòi gì.

Nghe vậy, trong lòng Mộ Dung Thu trầm xuống. Nàng vốn còn muốn khuyên bảo Thu Diệp đừng để bị nam nhân này lừa gạt, nhưng trước mắt nghe thấy Thu Diệp nói thế, nàng hiểu được, ngay cả nàng có thuyết phục cỡ nào, Thu Diệp cũng nhất định sẽ không đổi ý. Hơn nữa, nàng rất hiểu suy nghĩ của Thu Diệp, nàng ta cho rằng gả cho Nhị thiếu gia rồi là có thể có được cuộc sống tốt hơn, mà nếu nàng ngăn cản, nói càng nhiều càng khiến Thu Diệp trách móc và oán hận, cuối cùng cũng chẳng được gì.

Thu Diệp dè dặt cẩn trọng quan sát vẻ mặt Mộ Dung Thu, xem nàng có phải đang tức giận hay không rồi lập tức tiến lên lắc lắc cánh tay Mộ Dung Thu.

— Tin ta đi.

Nếu cuộc sống của nàng giống Hạ Hoa, nàng cũng đành chấp nhận. Thế nhưng, Nhị thiếu gia rất dịu dàng với nàng, ngày sau nàng nhất định sẽ không rơi vào kết cục như Hạ Hoa.

Mộ Dung Thu nói không nên lời trong lòng là mũi vị gì, bởi nàng quá rõ lúc này nàng không thể làm gì. Vì cứu người mà nhận lấy oán hận, loại chuyện này nàng tuyệt đối không dính vào. Huống hồ với tính tình như Thu Diệp nếu không trải qua vài việc, e là vĩnh viễn cũng không biết nên lựa chọn thế nào. Nàng đã làm quá nhiều, nói cũng quá nhiều.

Đây là con đường Thu Diệp tự mình lựa chọn, nàng không có quyền can thiệp.

— Ừ.

Mộ Dung Thu nhàn nhạt đáp.

— Người giỏi lắm Thu Diệp, thật sự là tốt số, lại được Nhị thiếu gia coi trọng! Tương lai nếu trải qua ngày lành cũng đừng quên chúng ta đó. Ôi chào! Khó trách, thật là khó trách, hai ngày này người cứ như kẻ mất hồn, thì ra người trong lòng lại là Nhị thiếu gia. Hay cho Thu Diệp người, còn không thêm nói sớm cho chúng ta biết một tiếng. Hiện thời người khác đều biết, ta và Dung nhi lại là người cuối cùng!

Xuân Mai đẩy Thu Diệp một chút, vờ cá giận nói.

Thu Diệp thấy Mộ Dung Thu lạnh nhạt, không hề tỏ ra tức giận, liền yên tâm, cười nói với Xuân Mai:

— Những việc thế này sao ta có thể nói lung tung? Nếu Nhị thiếu gia không ưa thích ta, như vậy ta nói ra không phải là dọa người sao? Hơn nữa, lúc ấy ta cũng không xác định, sao Nhị thiếu gia có thể yêu thích ta chứ?

Càng nói Thu Diệp càng lộ vẻ ngọt ngào, khiến Xuân Mai nhìn mà phát ghen.

— Được rồi, được rồi. Ta đã biết, chúng ta là hảo tỷ muội, người nghĩ rằng ta sẽ trách tội người sao? Người có thể có một kết quả tốt, ta và Dung nhi đều mừng thay cho người.

Nghe vậy, Thu Diệp đỏ bừng mặt, cúi đầu xuống.

Mộ Dung Thu khẽ cong môi cười nhạt, đưa mắt nhìn về phía trước, đối diện có một mũi nam tử mặt mũi như ngọc mặc hoa phục và một nữ tử hoa nhường nguyệt thẹn. Hai người chậm rãi đi đến. Tuy chưa từng thấy qua hai người nhưng nàng cũng có thể đoán được, nếu không nhầm, đây chính là Nhị thiếu gia và Tam tiểu thư.

— Ồ? Sao Nhị thiếu gia và Tam tiểu thư lại đi cùng nhau?

Đang lúc Xuân Mai cười lộ lên chợt thấy phía trước, Nhị thiếu gia Triệu Khiêm và Tam tiểu thư Triệu Phi. Trong lòng bỗng nổi lên nghi hoặc, bình thường Nhị thiếu gia và Tam tiểu thư rất ít đi tới, càng hiếm khi đến Nhã Đức Uyển, sao hôm nay lại cùng đi? Chẳng lẽ là vì Thu Diệp?

Đang lúc nghi hoặc, Triệu Khiêm và Triệu Phi đã tới trước mặt các nàng.

— Bái kiến Nhị thiếu gia, Tam cô nương.

Ba người cùng xoay người hành lễ.

— Tất cả đứng lên đi, thiếu gia các người có ở đây không?

Nhị thiếu gia tác phong nhanh nhẹn hỏi. Ánh mắt rơi vào trên người Mộ Dung Thu. Nữ tử này quả thật đẹp như thiên tiên, trên đời hiếm thấy. Trách không được làm Triệu Sơ để ý đến thế.

Nhận thấy ánh mắt nóng rực của Triệu Khiêm, Mộ Dung Thu nhẽ nhủ mày, gãi đán ông như sỏi sỏi này thật đáng khinh! Uống cho bộ mặt con người đẹp để kia của hắn!

— Ngũ thiếu gia đến chỗ Đại thiếu gia a.

Xuân Mai vội trả lời.

Thu Diệp vừa thấy Nhị thiếu gia thì hơi thả lỏng tay Xuân Mai ra, đứng ở phía sau Nhị thiếu gia Triệu Khiêm, mang dáng vẻ như một nàng dâu nhỏ.

Mà khi nàng đi đến phía sau Triệu Khiêm, Mộ Dung Thu rõ ràng bắt gặp trong mắt tiểu thư khuê các Triệu Phi loé lên một tia âm độc.

Thấy thế, trong lòng Mộ Dung Thu vang lên một tiếng chuông cảnh báo. Quả nhiên, làm sao có thể đơn giản như Thu Diệp đã nghĩ!

Hiển nhiên, Triệu Phi cũng phát hiện Mộ Dung Thu. Dung mạo của nàng được cho là mỹ nhân đẹp nhất Bình Thành, mà lúc này nàng lại phát hiện, dung mạo nhà hoàn này thế nhưng còn hơn nàng một bậc! Trong lòng nàng lập tức sinh ra vài phần chán ghét.

— Người chính là nha đầu mà cách đây mấy ngày Ngũ ca mang về? Lớn lên thật là lẳng lơ quyến rũ. Trách không được làm cho Ngũ ca thất hồn lạc phách.

— Phi Nhi, chúng ta hẳn nên vui thay cho Ngũ đệ. Nhiều năm như vậy cũng không thành thân. Hơn nữa bên người ngay cả một nữ nhân cũng không có. Trước kia người ngoài đều đồn đại Ngũ đệ thích nam sắc, hại mẫu thân lo lắng không thôi. Hiện thời bên người có một mỹ nhân tuyệt sắc như vậy, đương nhiên Ngũ đệ sẽ động lòng. Chắc chắn, thật không ngờ Ngũ đệ lại có niềm phúc như thế.

Triệu Khiêm càng nhìn Mộ Dung Thu trong lòng càng rung động, đẹp như vậy thiên hạ rất hiếm thấy, hẳn thật có vài phần ghen tị.

Thế nhưng, sau này chờ Triệu Sơ cưới thì từ rồi, mỹ nhân này bị văng về, có lẽ hắn sẽ có cơ hội. Dù sao, ngay cả em ruột của mình hắn đều có thể nắm trong lòng bàn tay, cũng đủ để nói rõ năng lực của hắn.

Khi trong lòng hắn đang nghĩ đến chuyện dơ bẩn đáng khinh như vậy, Triệu Phi lại ăn phải đám chua. Trước kia mấy lời ca ngợi đều dành cho nàng, hôm nay lại bị một nha đầu thân phận卑微 tiện như vậy đoạt đi! Xem đáng về Triệu Khiêm, chắc chắn đã động lòng với tiện nha đầu này rồi.

— Nhìn đi nhìn lại vẫn là một tiện nha đầu. Ngũ ca cũng chỉ chơi đùa mà thôi.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu nhu nhủ mày. Triệu gia là một gia tộc lớn như thế, sao lại có lắm nữ tử không lên được phòng khách thế kia (*ăn nói bừa bãi, không biết xử sự*)? Nói ra toàn những lời thô tục.

— Nhị thiếu gia, giờ phải làm sao?

Thu Diệp nghe Triệu Sơ không có ở đây, có chút lo lắng hỏi.

Vừa rồi Nhị thiếu gia đã đồng ý với nàng, hôm nay sẽ dẫn nàng về Văn Thanh Uyển, sau đó cho nàng làm di nương.

Sau này nàng coi như là nửa chủ từ.

Nhị thiếu gia ra và thăm tình hình Thu Diệp, trước mặt Mộ Dung Thư, Xuân Mai, Triệu Phi lại cầm tay nhỏ bé của Thu Diệp, ôn nhu nói:

— Không bằng, trước tiên người đến Văn Thanh Uyển cùng ta được chứ? Ngũ đệ đến chỗ đại ca cũng không biết khi nào mới về. Dù sao nếu đến chỗ đại ca tìm Ngũ đệ để nói chuyện này của chúng ta, e là không ổn, chúng ta chờ một chút được không?

Nghe vậy, vành mắt Xuân Mai đỏ lên. Nàng thật mừng thay Thu Diệp. Xem ra, Nhị thiếu gia đối xử với Thu Diệp thật là tốt! Dịu dàng như thế. Có điều...

Chân mày Mộ Dung Thư càng cau chặt. Nếu Thu Diệp có chút rụt rè, chưa quá ngu xuẩn thì đừng gặt đầu với Triệu Khiêm! Nếu như đồng ý, nàng sẽ không thêm đế ý nữa, bắt kẻ Thu Diệp ra sao.

Nhưng Thu Diệp đã bị sự dịu dàng của Triệu Khiêm hòa tan, hiện thời sao có thể nghĩ nhiều, hai gò má hiện lên rặng mây đỏ hồng, cúi đầu đáp:

— Vâng.

Lòng Mộ Dung Thư trầm xuống, lúc này xem ra đã không còn đường quay lại.

— Thế này hình như có chút không hợp quy củ? Hiện tại Thu Diệp vẫn là người của Nhã Đức Uyển, nếu nàng ấy không được sự đồng ý của Ngũ thiếu gia mà đến Văn Thanh Uyển, sợ là bất kính với thiếu gia.

Xuân Mai cau mày nói.

Tâm địa Xuân Mai từ trước tới nay vốn thẳng thắn, hiện thời chuyện còn liên quan đến Thu Diệp, nàng càng tỏ ra nóng nảy. Thật ra nàng cũng chỉ suy nghĩ cho Thu Diệp, hiện thời không danh không phận đi theo Nhị thiếu gia, vậy nếu ngày sau không được nàng làm di nương, đôi này của nàng ấy coi như hoàn toàn bị hủy!

— Người chính là Xuân Mai à? Người cũng thấy đấy, nhị ca và Thu Diệp tình đầu ý hợp, Thu Diệp cũng muốn cùng nhị ca đi Văn Thanh Uyển, người cũng đừng quá quan tâm. Một lát Ngũ ca trở lại, nhị ca sẽ lại tới.

Triệu Phi có chút không kiên nhẫn đối với lời nói của Xuân Mai. Bất quá trên mặt vẫn lộ ra nụ cười giả dối. Dù sao cô nương Xuân Mai này cũng là người được Triệu Sơ tín nhiệm. Xuân Mai cần chặt rằng, còn muốn khuyên Thu Diệp, đây chính là chuyện liên quan đến danh dự của một nữ nhân và hạnh phúc cả đời kia mà! Thu Diệp cứ đi theo Nhị thiếu gia thế này, nếu Nhị thiếu gia thật sự nàng nàng làm di nương thì tốt rồi, nhưng ngược lại, sau này nàng cũng đừng mong có thể gắng đầu làm người.

Hai tay Thu Diệp xoắn cùng một chỗ, nghe Xuân Mai nói, trong lòng cảm thấy rất khó chịu, cắn răng nhìn về phía Xuân Mai,

Không phải Xuân Mai là có ý đồ chứ? Nhìn thấy Nhị thiếu gia đối xử với nàng tốt như vậy nên ghen tị? Thành ra mới ngăn cản nàng?

Người này giờ im lặng. Mộ Dung Thư nhìn thấy vẻ mặt Thu Diệp thì hai mắt đang nhàu chặt dần dần giãn ra, kỳ thực cũng có thể thông cảm cho Thu Diệp. Lòng tốt của Xuân Mai lại chỉ nhận lấy oán hận của Thu Diệp. Nàng giữ chặt cánh tay Xuân Mai, lên tiếng.

— Chúng ta không có quyền quản chuyện của chủ tử. Huống hồ chẳng phải Thu Diệp cũng gặt đầu đồng ý đó sao? Đi thôi, chúng ta cũng còn nhiều việc phải làm đấy.

Xuân Mai không cam lòng nhin thoáng qua Thu Diệp, còn muốn nói tiếp gì đó, nhưng khi nhìn thái độ Mộ Dung Thư, nàng liền ngậm miệng lại, trong lòng nghĩ cũng đúng, đây chính là Thu Diệp tự mình lựa chọn, nàng không có quyền bác bỏ, huống hồ, nhìn thái độ kia của Thu Diệp, có vẻ như cũng không muốn nàng quản.

— Nhị thiếu gia, Tam tiểu thư, chúng nô tỳ phải làm việc. Cáo lui.

Xuân Mai và Mộ Dung Thư cùng hành lễ, sau đó lướt qua trước mặt ba người bọn họ.

Thu Diệp luôn luôn cúi đầu, hai tay vẫn xoắn cùng một chỗ.

Ánh mắt Triệu Khiêm si mê nhìn bóng lưng Mộ Dung Thư lúc rồi đi, nàng ta thật đúng là yêu nghiệt, đáng vẻ thướt tha mềm mại! Trong phủ trên dưới có đến một hai trăm nữ nhân, thế nhưng không có một người nào có thể so được với nàng! Nghĩ đến đây, hẳn cảm giác được bụng một trận xôn xao.

— Còn nhìn cái gì? Đi thôi.

Triệu Phi trừng Triệu Khiêm một cái, âm thanh lạnh lùng nói.

— Tam muội không nên tức giận, ta chỉ là cảm thấy nha đầu kia cũng khá xinh đẹp mà thôi.

Triệu Khiêm lưu luyến rời mắt khỏi bóng lưng Mộ Dung Thư phía xa xa, quay đầu ôn nhu giải thích với Triệu Phi.

Triệu Phi mỉm cười, nếu không phải e ngại bên cạnh có người, e là muốn bỏ nhào vào trong ngực Triệu Khiêm tìm kiếm an ủi. Triệu Khiêm là một kẻ ong bướm tung hoành chốn bụi hoa, hiểu rất rõ nữ nhân.

Thu Diệp đứng ở phía sau hai người dường như không nhìn thấy mất đi mây lại giữa bọn họ, có điều hai bàn tay xoắn lại dưới ống tay áo trở nên trắng bệch.

— Tam muội người nếu cứ tiếp tục ngang ngạnh như vậy thì cũng đừng hối hận sau này không thể gả đi được.

Triệu Khiêm cười khẽ, trêu chọc.

— Tam tiểu thư đừng mạo như thiên tiên, làm sao có thể không gả đi được chứ? Khắp Bình Thành chúng ta có bao nhiêu công tử danh môn vọng tộc tới cầu hôn đó.

Thu Diệp ngáng đầu, trên mặt không một tia khác thường, mà là cười nhạo nói.

Nghe vậy, Triệu Khiêm và Triệu Phi hai mắt nhìn nhau, sau đó đều ôn hòa cười với Thu Diệp. Triệu Khiêm nắm hai vai Thu Diệp, ôn nhu nói:

— Đi thôi, cơm chiều già đã sai người chuẩn bị món ngon cho người. Có thể được một mỹ nhân như người vậy, hôm nay già thật cao hứng.

— Vâng.

Thu Diệp gặt đầu, mềm mại như chim nhỏ nép vào người, được Triệu Khiêm ôm lấy hai vai đi về phía Văn Thanh Uyển. Trên đường đi, nhìn thấy tình cảnh này mọi người đều lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, sau đó lại nhanh chóng làm như không có chuyện gì.

Chỉ trong một canh giờ, chuyện Thu Diệp đã truyền khắp góc ngách trong ngoài Triệu phủ. Dù sao trong vài ngày gần gũi đã có hai đại nha hoàn xuất thân từ Nhã Đức Uyển trở thành nữ nhân của các chủ tử, tuy rằng kết quả của Hạ Hoa rất tệ thảm, nhưng cũng không phải kẻ khờ dại! Sau này không được Tam thiếu gia sủng ái. Mà Thu Diệp, nhìn đáng vẻ quý trọng của Nhị thiếu gia, cũng không tệ lắm!

Lập tức, có không ít nha hoàn muốn nhân cơ hội đến Nhã Đức Uyển, phần lớn mọi người đều mong tương lai không chừng được chủ tử coi trọng, như vậy, từ nay về sau sẽ có thể hưởng thụ vinh hoa phú quý.

Trong phòng, khuôn mặt Xuân Mai như phủ mây đen.

— Sao Thu Diệp có thể hồ đồ như thế? Dù cho Nhị thiếu gia đối xử với nàng rất tốt đi nữa cũng không thể không danh không phận đi theo được. Nếu vậy thì có khác gì Hạ Hoa? Tuy rằng Nhị thiếu phu nhân không tàn nhẫn như Tam thiếu phu nhân nhưng cũng không phải người hiền lành gì. Nàng đi như vậy, khó tránh sẽ bị thiệt thòi.

Xuân Mai cắn răng nói, vẻ mặt chỉ tiếc rên rỉ không thành tiếng.

Mộ Dung Thư lạnh nhạt, vỗ vỗ mu bàn tay Xuân Mai.

— Người không nên nói những lời này. Đây là con đường Thu Diệp tự mình lựa chọn. Nàng cho là đúng. Người nói nhiều hơn nữa cũng chỉ là vô dụng. Không chừng còn khiến người khác oán hận đấy.

Đây là thói hư tật xấu của rất nhiều người.

— Ủ. Ta biết, ánh mắt lạnh lẽo kia vừa rời của Thu Diệp, ta chưa từng thấy qua. Kỳ thực, ta cũng muốn tốt cho nàng mà thôi.

Xuân Mai thờ dãi một tiếng rồi nói ra.

— Xuân Mai, có phải còn có nửa năm là người sẽ thành thân?

Con người đen của Mộ Dung Thư chớp động, rút cho mỗi người một chén trà sau đó nói sang chuyện khác.

Vừa nhắc tới thành thân, mây đen trên khuôn mặt của Xuân Mai bỗng tiêu tán, ngược lại lộ vẻ ngượng ngùng của một cô gái xuân thì.

— Ủ. Sau nửa năm nữa ta sẽ không thể ở đây hầu hạ Ngũ thiếu gia, cũng không thể ở chung với người. Đến lúc đó có thể ta phải đến làm quản sự phòng bếp.

Mộ Dung Thụ khẽ cười nói:

— Người đó, mỗi nữ nhân đều có một ngày này. Sau này người thành thân cũng không nên nóng nảy như hiện giờ, phải chừng mực một chút. Đây là lễ vật chúc mừng người thành thân.

Nàng lấy một miếng ngọc bội trong người đưa cho Xuân Mai.

Ngọc bội kia là lấy ở phủ Nam Dương Vương lúc rồi đi, thứ duy nhất trên người mà nàng mang theo. Chất lượng thượng thừa, ước chừng có thể đổi năm sáu trăm lượng bạc.

— Ngọc bội này là hàng cực phẩm, sao người có thể có vật trọng như vậy? Ta không thể nhận. Người nên giữ lại bên người đi, sau này lập gia đình còn có thể làm đồ cưới.

Xuân Mai lớn lên ở Triệu phủ, nhận biết khá nhiều vật quý giá nên vừa nhìn nàng đã biết ngọc bội kia rất quý.

Mộ Dung Thụ lại nhét ngọc bội vào tay Xuân Mai, cười nói:

— Đây là ta cho người thêm đồ cưới. Ngọc bội này do Ngũ Thiếu gia thưởng, ta giữ lại làm gì. Huống hồ Ngũ thiếu gia còn thưởng cho ta vài món khác. Đây là tấm lòng của ta, bất kể thế nào người đều phải nhận.

Trong phủ, tiền tiêu vật hàng tháng của nha hoàn khoảng chừng năm sáu lượng bạc một tháng, cho dù có để dành toàn bộ thì cũng không được bao nhiêu. Nếu sau này Xuân Mai gặp việc cần gấp cũng có cái mà dùng.

Xuân Mai nghe Mộ Dung Thụ nói như vậy, cũng không từ chối nữa mà dè dặt cẩn trọng cất ngọc bội vào.

— Đợi sau này người thành thân, ta cũng tặng thêm đồ cưới cho người. Có điều, Ngũ thiếu gia đối với người thật tốt, nếu người thích thì để Ngũ thiếu gia dâng người làm thiếp. Ngũ thiếu gia là một người tốt bụng hiếm thấy, bao nhiêu cô nương tốt mệnh gì cũng không được.

Nghe vậy, Mộ Dung Thụ nhấp môi cười nhẹ, vẫn chưa trả lời, mà chỉ khẽ nói:

— Không còn sớm nữa, chắc là Ngũ thiếu gia đã trở lại, chúng ta cũng không nên ở đây tán gẫu. Nếu người không nhìn ngó các nha đầu ngoài kia, không chừng họ lại bắt chước người lười biếng đó.

— Ừ.

Xuân Mai găt đầu, uống hết ly trà, dùng khăn lau miệng rồi đi theo Mộ Dung ra khỏi phòng.

Sau buổi cơm tối, Triệu Sơ vừa trở về, nghe báo lại chuyện của Thu Diệp cũng không tỏ thái độ gì. Nhưng không biết vì sao, không lâu sau, Triệu Khiêm và mẹ ruột hắn, Vương di nương đến cửa xin lỗi.

Đến đây khiến Mộ Dung Thụ có chút ngoài ý muốn. Triệu Sơ cái gì cũng chưa nói sao vẫn làm cho hai người sợ đến như thế? Buổi chiều lúc Triệu Khiêm và Triệu Phi tới còn chưa có vẻ mặt kinh sợ như vậy.

Mộ Dung Thụ không biết rằng, vốn Triệu Khiêm tưởng rằng cùng lắm là một nha đầu, hẳn trước đưa đi, sau đó ngày khác lại đến nói một tiếng, hẳn là Triệu Sơ sẽ không để ý, cho nên mới làm như vậy. Nhưng sau khi bọn hạ nhân bẩm báo lại mọi chuyện cho Triệu Sơ, hẳn lại không nói không rằng, sắc mặt thâm trầm, thế này mới khiến Triệu Khiêm sợ hãi. Dù sao Triệu Sơ là con thứ nắm dòng chính của Triệu phủ, tương lai sẽ kế thừa sản nghiệp Triệu gia. Hơn nữa, chẳng biết tại sao, trong phủ ngoại trừ Lão phu nhân và Đại lão gia, còn gần như ai cũng đều kiêng dè Triệu Sơ. Dù sao, Triệu Sơ không phải ôn hòa như vẻ bề ngoài.

Lúc này, ở chính phòng Nhữ Đức Uyển, Triệu Khiêm và Vương di nương mang theo khuôn mặt tươi cười hồi lỗi. Lúc hai người bọn họ đến, đúng lúc Mộ Dung Thụ và Triệu Sơ ở trong thư phòng, vì có vài chi tiết trong bản vẽ các thiết bị này Triệu Sơ không hiểu, Mộ Dung Thụ mới bắt đầu giảng giải.

Kết quả, khi Triệu Khiêm và Vương di nương đến, Mộ Dung Thụ cũng không tiện lui ra, bên đứng phía sau Triệu Sơ giả vờ giả vờ.

— Thu Diệp kia thật sự là một cô nương tốt, cùng Ngũ thiếu gia tình đầu ý hợp, vốn buổi chiều Nhị thiếu gia đã tới tìm Ngũ thiếu gia nói với người muốn Thu Diệp, ai ngờ Ngũ thiếu gia không ở Nhữ Đức Uyển. Nhị thiếu gia chính là người nóng tính, thế này mới dẫn Thu Diệp theo về. Vậy cho nên, vừa biết Ngũ thiếu gia trở về viện, ta và Nhị thiếu gia vội tới. Hiện thời người trong phủ đều biết Thu Diệp đã là người của Nhị thiếu gia, xin Ngũ thiếu gia thành toán.

Vương di nương khá đầy đặn, mặt mũi hơi tròn trịa, xem ra cuộc sống rất thoải mái.

Mộ Dung Thụ nghe Vương di nương nói xong, khỏe miệng khẽ cong lên. Vương di nương này nói năng cũng quá nhanh nhẹn. Nói gần nói xa, ý cho thấy Thu Diệp đã là người của Triệu Khiêm, Triệu Sơ buộc phải cho. Nếu như không cho, khó tránh khỏi làm cho người trong phủ chế cười.

Vương di nương bên này giải thích với Triệu Sơ, bên kia Triệu Khiêm lại không khống chế được hai mắt của mình, nhìn Mộ Dung Thụ không chớp, trong mắt mơ hồ nổi lên sắc dục. Trong mắt hắn, cùng lắm Mộ Dung Thụ chỉ là một nha hoàn, vì vậy không thêm kiêng nể gì, nhưng lại nghĩ đến lúc này Mộ Dung Thụ thuộc về Triệu Sơ, mới bốt đi mấy phần dâm quang trong mắt.

Ánh mắt kia quả thực khiến người khác buồn nôn. Mộ Dung Thụ khẽ nhu mày.

Triệu Sơ hờ hững nhìn lướt qua Triệu Khiêm, ánh mắt kia bình tĩnh, nhưng cực kì sâu thẳm, thậm chí mang theo một hơi thở nguy hiểm.

— Ngũ thiếu gia? Ta có ý dẫn theo mấy nha đầu để đổi một Thu Diệp.

Vương di nương thấy Triệu Sơ không lên tiếng, lại nhìn về phía Triệu Khiêm, vội nói. Tuy bà ta không biết Triệu Khiêm chọc phải cái tai vạ gì, nhưng vạn lần không thể đắc tội với Triệu Sơ, không chừng sau này mẹ con họ còn phải dựa vào Triệu Sơ để kiếm ăn. Thế nhưng, nói gì đi nữa Triệu Khiêm cũng kháng kháng muốn nha đầu Thu Diệp kia, tất nhiên bà không cách nào từ chối. Chỉ hy vọng Triệu Sơ không can quan tâm đến một nha đầu.

P phía sau Vương di nương có mấy nha hoàn đang đứng, nhìn qua có vài người dung mạo xinh đẹp tuyệt trần. Xem ra, lần này Vương di nương tốn không ít tâm tư.

Triệu Khiêm có vẻ như đã nhận ra Triệu Sơ đang nhìn hắn, vội vã rời mắt khỏi Mộ Dung Thụ, sau đó mở miệng nói:

— Thu Diệp đó thật hợp với ta. Bà nữ nhân trong viện của ta kia đều không khéo hiểu lòng người như nàng ấy. Trước giờ Ngũ đệ là người rộng rãi, có thể tặng Thu Diệp cho ta chứ?

Vương di nương và Triệu Khiêm đều vô cùng khẩn trương nhìn Triệu Sơ, cùng đợi câu trả lời của hắn.

Triệu Sơ thần sắc bình tĩnh như thường, nhưng trong ôn hòa tựa hồ có thêm vài phần lãnh ý. Hắn nâng tách trà uống vài ngụm rồi mới đảo mắt nhìn về phía hai mẹ con Vương di nương.

— Nếu ta nói không được thì sao?

— Đây ... Đây, Ngũ đệ, kia cùng lắm chỉ là một nha đầu mà thôi.

Triệu Khiêm nghe vậy, lộ vẻ gấp gáp, có chút lắp bắp.

Sắc mặt Vương di nương thay đổi, miệng há to nói không nên lời, run run hai cái môi có thể lên tiếng.

— Ngũ thiếu gia đây không phải là khiến người khác chế cười? Nhìn đi nhìn lại cũng chỉ là một nha đầu mà thôi. Ta đây không phải đã đưa tới cho Ngũ thiếu gia mấy người luôn sao? Lấy ít đổi nhiều, Ngũ thiếu gia cũng không thiệt thòi.

Mộ Dung Thụ ở một bên xem cuộc vui có chút ngoài ý muốn. Đối với Triệu Sơ, Thu Diệp thật là một nha hoàn, mà ở thời đại này, đừng nói là nha hoàn, thậm chí ngay cả tiểu thiếp cũng có thể tặng qua tặng lại. Thái độ này của Triệu Sơ khá khó hiểu, nàng không thể đoán được chính xác ý nghĩ của hắn.

— Thế nhưng, nhìn Nhị ca có vẻ thật sự thích Thu Diệp, vậy cứ để Thu Diệp hầu hạ bên cạnh người đi.

Triệu Sơ lại nâng ly trà lên nhấp một ngụm rồi cười nói.

Nghe vậy, Vương di nương và Triệu Khiêm đồng thời nhẹ nhàng thờ ra.

— Tạ Ngũ thiếu gia/ Ngũ đệ.

Nhưng hiển nhiên Triệu Sơ còn chưa nói xong, nhìn nét vui mừng trên mặt hai người rồi nói tiếp:

— Nhị ca đang quản lý một cửa hàng tơ lụa trong thành phải không?

— Đúng vậy.

Triệu Khiêm nghi hoặc đáp. Sao Triệu Sơ lại đột nhiên nhắc tới cửa hàng tơ lụa duy nhất hắn quản lý? Bởi hắn không có khiếu buôn bán nên vốn là đang quản mười cửa hàng nhưng đều lỗ vốn thành ra cha hắn mới thu hồi hết, chỉ chừa một cửa hàng tơ lụa kinh doanh khá ổn định cho hắn.

Triệu Sơ găt đầu.

— Cửa hàng này tạm thời không cần Nhị ca để ý tới. Nhị ca coi như là tân hôn, khó tránh khỏi quá vất vả, giờ cửa hàng cứ giao cho ta tạm thời quản lý đi. Nhị ca cũng không cần băn khoăn, giữa huynh đệ chúng ta không cần nói cảm ơn.

— Cái gì?

Vương đi nương từ trên ghế đứng bật dậy, quả nhiên bị kính hãi không ít. Cửa hàng này kiếm được khá bọn, mẹ con họ dựa vào nó mới có thể qua ngày.

Sắc mặt Triệu Khiêm càng thêm tái nhợt.

– Ngủ đi có nhiều việc buồn bán cần trong như vậy, mà ta chỉ có một cửa tiệm, tất nhiên không một nhọc gì, không cần làm phiền Ngủ đi.

– Không cần nói, chuyện này cứ quyết định như vậy đi. Giờ cũng không còn sớm, Vương đi nương, Nhị ca hai người cũng nên trở về nghỉ ngơi.

Triệu Sơ phát phất tay, không có ý định lắng nghe tiếp với hai người.

Thấy thế, Mộ Dung Thu rất ngoài ý muốn, trong lòng nghi hoặc càng sâu. Triệu Sơ không cần tốn nhiều sức đã có thể đoạt lại cửa hàng trong tay Triệu Khiêm! Lại nhìn thần sắc Triệu Khiêm, là giận mà không dám nói, nữa câu cũng không có, chỉ có thể không tính nguyên rồi đi. Triệu Sơ làm như vậy, sau này Triệu Khiêm không có nguồn tài chính của cửa hàng để dựa vào, sợ là cuộc sống càng thêm khó khăn. Hay! Người như thế đáng bị rơi vào kết cục này.

– Giờ không còn sớm, ta cũng nên đi. Nếu Ngủ thiếu gia còn chỗ nào không hiểu, ngày mai ta lại giải thích cho Ngủ thiếu gia sau.

Mộ Dung Thu thấy Triệu Khiêm và Vương đi nương đã rời đi thì cũng chuẩn bị về phòng.

Triệu Sơ nhìn lướt qua nàng, gật đầu.

– Ủ.

Hôm sau, thời tiết âm u, vẻ như lại sắp đổ mưa.

Lại có tin từ kinh thành truyền đến, là tin tức động trời! Đường kim hoàng đế không phải huyết mạch hoàng thất chính thống mà là kết quả gian dâm của thái hậu đã qua đời cùng một gã thị vệ. Bắc Lăng Vương khởi binh đoạt vị, Nam Dương Vương Vũ Văn Mặc lấy ra chứng cứ bắt tay với Bắc Lăng Vương, hiện thời người trong kinh thành cảm thấy bất an, khắp nơi hoang mang lo sợ.

Mộ Dung Thu ngồi trước cửa sổ, tay cầm chén trà, sắc mặt nghiêm túc. Dù bỏ câu thí chỉ cần hai ngày, tin tức kinh thành đã truyền tới đây, không biết tình huống trong kinh thành hiện thời thế nào? Có lẽ rất nhanh sau đó, đường kim thánh thượng sẽ bị bắt khỏi long ý, Đại Hoa quốc thay đổi triều đại.

– Dung nhi, người đang suy nghĩ gì đây?

Một đôi tay mềm mại khẽ đập xuống vai trái của nàng, nghe tiếng Mộ Dung Thu biết ngay là ai.

– Sao người lại trở về?

Mộ Dung Thu nhẹ giọng hỏi.

Nhìn về mặt Mộ Dung Thu có chút lãnh đạm, Thu Diệp bán khoán bắt an nói.

– Dung nhi, có phải người còn trách ta không? Ta cũng không ngờ sẽ như vậy. Lúc ấy ngẫu nhiên gặp Nhị thiếu gia, ta luôn luôn ghi nhớ lời người dặn, vốn định không nói nhiều với Nhị thiếu gia mà đi tìm Ngủ thiếu gia cầu xin. Nhưng đúng lúc ta bỏ đi, bỗng một con rắn xuất hiện mổ về phía ta, may là Nhị thiếu gia ra tay chém nó thành hai nửa. Lúc ấy tình huống nguy cấp, Nhị thiếu gia đều có thể tới cứu ta, có thể nghĩ Nhị thiếu gia thật lòng với ta. Một ngày sau Nhị thiếu gia đều tới gặp ta, ta biết rõ Nhị thiếu gia chân thành. Dung nhi, người không có người trong lòng, người không hiểu được lòng ta lúc này. Ta là thật hài lòng về Nhị thiếu gia. Ta không để ý quá khứ của hắn, Nhị thiếu gia cũng nói sau này hắn nhất định sẽ đối xử tốt với ta. Hắn đưa cho nhà ta một trăm lượng bạc đó. Nếu ta bỏ lỡ một người tốt như vậy, sợ là sau này cũng sẽ không thể gặp nam nhân khác tốt hơn.

Mộ Dung Thu lặng yên không nói, nhìn ngọn cây ngoài cửa sổ bị từng cơn gió phất qua, ánh mắt sâu thẳm, lạnh lùng.

– Người nhất định nói ta rất nguốc đúng không? Biết rõ chuyện của Nhị thiếu gia và Tam tiểu thư vẫn muốn gả cho hắn. Đây cũng là điều khiến ta do dự, nhưng rồi sau đó ta đã thông suốt. Chỉ cần Nhị thiếu gia yêu thích ta, đối xử tốt với ta, hết thấy những chuyện khác đều không quan trọng.

Thu Diệp thẹn thùng e lệ nói.

Dứt lời, nàng nắm tay Mộ Dung Thu, đứng lên.

– Người yên tâm, Nhị thiếu gia căn bản không biết ngày đó người phát hiện hắn và Tam tiểu thư là ta. Sau này ta cũng sẽ không nhắc tới nữa. Vì vậy người đừng lo. Dung nhi, người sẽ chúc phúc cho ta phải không?

Nghe vậy, Mộ Dung Thu khẽ nhếch khóe môi, xoay người nhìn về phía Thu Diệp.

– Thu Diệp, có phải hiện tại ta nói gì đi nữa thì người đều không thay đổi chủ ý đúng không?

Nàng cẩn xác nhận lại một lần, coi như cho Thu Diệp thêm một cơ hội.

Thu Diệp khẽ cắn môi, do dự một chút, cuối cùng gật đầu.

– Đúng vậy, Dung nhi. Ta quyết định rồi. Vì vậy, chúc phúc ta được không?

– Được, chỉ cần người không hối hận là được. Ta thật tình hi vọng Nhị thiếu gia đối xử tốt với người.

Mộ Dung Thu rút tay ra, thần sắc hờ hững cười nói.

Hiện thời, nàng cũng chỉ hy vọng Triệu Khiêm xuống tay không cần quá ác, dù sao Thu Diệp khư khư cố chấp, cho dù nàng có lòng cũng không giúp được.

Nghe thấy lời chúc mừng của Mộ Dung Thu, Thu Diệp vô cùng vui vẻ.

– Thật tốt quá. Dung nhi, người không biết mới vừa rồi ta còn lo lắng, chỉ sợ về sau người sẽ không để ý ta. Ở trong phủ, ta xem người như bạn tốt. Cũng chỉ có người thật tình đối xử tốt với ta. Xuân Mai vĩnh viễn cho người khác cảm giác cao cao tại thượng, nàng là gia sinh từ (*kiểu như đời này qua đời kia đều là nô tài của phủ*), số mạng so với chúng ta tốt hơn rất nhiều. Hôm qua nàng nhiều lần cản trở ta đi Văn Thanh Uyển, có lẽ là ghen tị ta có kết quả tốt. Dung nhi, người yên tâm, sau này ta sống tốt, tuyệt đối sẽ không quên người.

Mí mắt Mộ Dung Thu run lên một cái, lòng bàn tay đầy mồ hôi dần dần phục hồi. Quả thật nàng đoán không sai!

– Xuân Mai chỉ quá lo lắng cho người thôi, không nên nghĩ nhiều. Bây giờ cũng không còn sớm, người nên quay về Văn Thanh Uyển đi. Ta ăn cơm trưa xong phải đến thư phòng hầu hạ Ngủ thiếu gia.

Mộ Dung Thu đứng dậy, sắp xếp lại bàn ghế rồi nói với Thu Diệp.

Không hiểu do lúc này lòng Thu Diệp ngập tràn mừng rỡ, hay bởi từ trước tới nay Mộ Dung Thu rất giỏi nguy trang, nàng không phát hiện thái độ Mộ Dung Thu, vui vẻ gật đầu trả lời.

– Ủ. Ta đi trước, sau này có thời gian trở lại thăm người.

Nàng mới vừa đi một lúc thì Xuân Mai mang vành mắt đỏ hoe bước vào.

– Dung nhi. Người cũng biết ta, ta thật lòng hi vọng nàng được tốt. Ta không thể ngờ nàng lại nghĩ về ta như thế.

Xuân Mai một bên chảy nước mắt, một bên âm ức nói.

Mộ Dung Thu thấy thế, nhẹ giọng an ủi:

– Đừng nghĩ nhiều. Nàng chỉ nhất thời bị mẹ mắnn tâm trí.

Nàng lấy khăn lụa lau nước mắt trên má Xuân Mai.

– May mà lúc ấy người kéo ta lại, ngăn ta tiếp tục nói hết. Bằng không ta nói thêm hai câu nữa, không chừng ở trong lòng Thu Diệp nghĩ là ta muốn phá hoại hạnh phúc của nàng. Tuy rằng nàng nghĩ ta như vậy nhưng ta vẫn hi vọng nàng có thể sống tốt, hi vọng Nhị thiếu gia thật lòng với nàng.

Xuân Mai cắn chặt răng, nín khóc mím cười nói.

Thấy nàng như thế, Mộ Dung Thu tùy tâm mà cười.

– Người nghĩ như vậy là được rồi.

Cuộc sống tựa như một chuỗi cầu đổ, mỗi giai đoạn đều phải đối mặt một sự lựa chọn, nếu có thể giữ vững ước nguyện ban đầu thì sẽ không xuất hiện lệch lạc, đời người cũng sẽ không có hai từ “hối hận”. Nhưng có mấy ai có thể đối mặt với nghèo khổ, phú quý mà không dao động? Thu Diệp cũng chỉ là một người trong số đó mà thôi.

– Khi ta tới tìm người, đúng lúc Ngũ thiếu gia muốn đi ra ngoài, nói là chiều nay người có thể nghỉ ngơi, không cần ở thư phòng hầu hạ.

Xuân Mai bỗng nhiên nghĩ tới một chuyện, vội vàng nói.

Mộ Dung Thu gật đầu.

– Tốt quá, cũng lâu rồi không được nghỉ ngơi. Không phải người nói phía sau viện của chúng ta có một bàn đu dây sao? Ta muốn xem, cũng nhân dịp này hít thở không khí trong lành.

– Được rồi, được rồi, người là thật không nên giam mình trong nhà. Phía sau viện chúng ta khá ít người qua lại, thích hợp cho hai người chúng ta vui vẻ chơi đùa. Ta thích nhất là chơi đu dây đấy.

Xuân Mai nghe nàng muốn đi ra ngoài, tức thì ném mọi buồn bực ra sau đầu, lôi kéo Mộ Dung Thu gấp gấp chạy ra ngoài.

Ai ngờ vừa mới ra khỏi cổng đã đụng phải người đối diện.

– Ôi chao, các người là Dung nhi và Xuân Mai phải không?

Nhà hoàn kia nhẹ xoa cái trán nhìn hai người hỏi.

Đến tìm họ? Mộ Dung Thu và Xuân Mai hai mặt nhìn nhau.

– Ta là Xuân Hồng, nha đầu bên người Hạ di nương. Hạ di nương sai ta tới tìm các người qua một chút.

Xuân Hồng nhìn hai người, tầm mắt dừng trên người Mộ Dung Thu nói.

Nghe vậy, Xuân Mai nghĩ ngợi nói:

– Hạ di nương gặp chúng ta làm gì?

– Chủ tử muốn gặp các người, làm gì cần làm lí do như thế?

Xuân Hồng nhường mày, thái độ ngạo mạn không thua gì Hạ Hoa.

Trong lòng Mộ Dung Thu thầm nghĩ: chồn chốc tét gà không có gì hay, từ trước tới giờ Hạ Hoa và hai người không hợp nhau, ngày hôm nay lại sai nha hoàn bên cạnh đến mời họ, chắc chắn không có chuyện tốt! Nàng không có tâm tư lãng phí thời gian. Trầm tư một lát, nàng mở miệng nói:

– Một lát Ngũ thiếu gia sẽ trở về, ta và Xuân Mai phải đến Nhĩ Đức Uyển chờ hầu hạ.

– Hạ di nương chính là chủ tử, chủ tử gọi các người, các người dám không đi?

Xuân Hồng là nha hoàn thân tín của Hạ Hoa, đã quen làm mưa làm gió trong viện của mình, hiện thời đối mặt Mộ Dung Thu và Xuân Mai cũng vững vào tự đắc như thế, lại đã quên bản thân chỉ là một nha hoàn bậc hai!

– Người đây là thái độ gì? Không có quy củ như thế. Người là nha hoàn bên cạnh di nương, nhìn tới nhìn lui cũng chỉ là nha hoàn bậc hai. Vậy mà lại dám nói chuyện cùng hai chúng ta như thế? Theo ý người nói thế thì thân phận Hạ di nương so với Ngũ thiếu gia của chúng ta còn cao quý hơn? Ngũ thiếu gia của chúng ta không phải chủ tử, Hạ di nương của các người mới là chủ tử?

Tuy rằng tính tình Xuân Mai hoạt bát lại khá đơn thuần, nhưng dù sao nàng cũng ở Nhĩ Đức Uyển quán sự một thời gian không ngắn, lúc nổi giận rất có uy nghiêm.

Sắc mặt Xuân Hồng xanh trắng lẫn lộn.

Khóe miệng Mộ Dung Thu khẽ cong, cảm thấy càng thích tính cách của Xuân Mai. Mấy câu nói đó nói có đầu có đuôi, lý lẽ rõ ràng.

– Các người chờ coi!

Xuân Mai tự biết vừa rồi lời lẽ bên im miệng, hiểu rằng có nói thêm gì đi nữa cũng không chiếm được ưu thế. Dáng vẻ trước đây dùng để đối phó với thô siu nha hoàn lúc này căn bản vô dụng, nàng ta để lại một câu đe dọa rồi chạy đi.

– Từ trước tới nay Hạ Hoa đều là kẻ không nhìn xa trông rộng, biết rõ Ngũ thiếu gia không cho người khác đến quấy rầy người mà nàng còn cả gan đến đòi người qua đó. Nàng cũng không sợ làm cho Ngũ thiếu gia tức giận, sau này không thể yên ổn mà sống ở Triệu phủ!

Xuân Mai nhìn bóng lưng Xuân Hồng, lạnh giọng nói.

Những lời này rơi vào tai Xuân Hồng, một tức cũng không sót. Quả nhiên, lúc này vốn chỉ là đi nhanh giờ đã thành chạy trời chết.

– Ha ha! Nhìn đáng vẻ như bị ma đuổi của nàng ta kia! Đi, chúng ta đi chơi.

Xuân Mai cầm tay Mộ Dung Thu cùng đi ra ngoài.

Mộ Dung Thu lẳng lặng suy nghĩ, Hạ Hoa tới gọi các nàng tuyệt đối có mục đích. Lần này không được, khẳng định sẽ có lần sau. Chỉ không biết, rốt cuộc Hạ Hoa có mục đích gì?

P phía sau viện khá hoang vắng, rất nhiều cỏ dại mọc tràn lan nhưng cảnh sắc cũng không tệ. Nàng và Xuân Mai chơi vui vẻ đến trời tối mới lưu luyến quay về.

...

Thời gian trôi qua rất nhanh, đảo mắt đã ba ngày.

Phía kinh thành không có tin tức gì. Cũng không biết cuối cùng là người nào chiếm được long ý. Đã nhiều ngày thần sắc Triệu Sơ khá nặng nề, hiển nhiên, mọi chuyện đều không phải quá thuận lợi.

Hai ngày này, Triệu Sơ làm xong toàn bộ các thiết bị mà nàng phác họa. Nàng cố ý đi xem thử, thấy mỗi cái đều được làm vô cùng tỉ mỉ khéo léo.

Mà hôm nay, kế hoạch điều trị cho Triệu Thần bắt đầu. Mỗi ngày kiên trì tập luyện một canh giờ. Ngày đầu tiên nàng nhất định phải ở một bên dạy bọn nha hoàn cách giúp Triệu Thần tiến hành sử dụng các thiết bị.

Vừa mới bắt đầu cường độ chắc chắn không thể quá nặng, sợ thân thể Triệu Thần không chịu nổi.

Triệu Thần buông quai trọng, luyện tập các động tác nhìn như đơn giản lại khiến hần phải cực kì cố sức, nhưng chỉ được một lát thì hai chân đã vô cùng đau nhức.

– Kiên trì, kiên trì! Đại thiếu gia đừng từ bỏ. Lúc này chân trái của thiếu gia còn có cảm giác, chẳng qua là thời gian dài không hoạt động khiến cơ bắp bị teo nhỏ. Chỉ cần thiếu gia hoàn thành tất cả động tác là có thể khôi phục sức lực ở chân, dần dần sẽ không cần dựa vào người khác hay quai trọng nữa. Sau này muốn nhân tân đi dạo hay chạy như bay đều không có vấn đề. Kiên trì đi!

Mộ Dung Thu thấy hần một đầu mồ hôi bèn ở một bên lên tiếng khích lệ.

Quả nhiên, Triệu Thần có được sự ủng hộ, niềm tin được củng cố, ngay cả bị té ngã khiến hần xấu hổ nhưng vẫn kiên trì.

– Ngũ đệ, Dung nhi, dường như chân của ta có một cảm giác rất lạ. Ta nghĩ chỉ cần kiên trì, ta nhất định có thể đi lại được.

Nghe Triệu Thần nói, Mộ Dung Thu yên lòng, nàng vốn e ngại các thiết bị này không phát huy tác dụng, dù sao nàng cũng là đứng dịp nên mới nghĩ đến, không phải chuyên gia.

Buổi tối, trên đường trở về, Triệu Sơ đang đi phía trước bỗng nhiên dừng bước. May mà Mộ Dung Thu cảnh giác, bằng không sẽ đụng phải lưng hần.

– Trong kinh có tin tức, hoàng đế đã bị phế. Hai ngày nữa Bắc Lăng Vương sẽ lên ngôi. Đợi khi tân hoàng đăng cơ, trong triều ổn định, không quá nửa tháng Vương gia sẽ tới đón người.

Triệu Sơ đưa lưng về phía nàng, giọng nói hơi vẻ trầm khàn, nghe không ra cảm xúc của hần.

Đáy lòng Mộ Dung Thu như mặt hồ gợn sóng! Nhưng, nếu Vũ Văn Mặc tới đón nàng, một lần nữa nàng lại phải lựa chọn.

Một lựa chọn khó khăn.

– Cảm ơn người.

Triệu Sơ trầm giọng nói

Nghe vậy, Mộ Dung Thu trừng mắt nhìn, chưa nghe ra giọng điệu khác thường của hắn, mà là cười nói:

– Chỉ là tiện tay, và lại cũng không phải ta làm không công. Một giao dịch mà thôi. Ngũ thiếu gia không cần nói cảm ơn.

– Nhờ có người, hôm nay là ngày vui vẻ nhất của đại ca trong nhiều năm qua. Ngay cả mồ hôi ướt đầm, huynh ấy vẫn rất vui vẻ.

Triệu Sơ xoay người, khi đối mặt Mộ Dung Thu giọng nói càng trầm thêm mấy phần.

Mộ Dung Thu mỉm cười, nhún vai, từ chối cho ý kiến. Nếu hắn muốn cảm ơn, vậy thì nàiêng nhận.

– Thu đi nương, đi nương đừng chạy. Người vừa bị bệnh, thân thể yếu đuối, đừng để gặp lạnh.

Phía sau truyền đến tiếng kêu vội vã, còn có tiếng khóc đứt ruột đứt gan.

Tiếng khóc kia thật quái dị, thô ráp khó nghe.

Mộ Dung Thu quay đầu nhìn lại.

Trước mặt chính là Thu Diệp đang chạy tới, tiếng khóc là của nàng.

Mộ Dung Thu bước hai bước về phía Thu Diệp.

– Thu Diệp, sao thế?

Thu Diệp khóc lóc một cách tuyệt vọng, miệng há ra muốn nói, nhưng mỗi lời thốt ra đều chỉ là a a a.

Trong lòng Mộ Dung Thu chấn động, tay run run đặt trên vai Thu Diệp. Triệu Sơ sau lưng nàng nhìn thấy Thu Diệp khác thường thì nhủ nhủ mảy.

– Nó ti bái kiến Ngũ thiếu gia. Thu đi nương không phải cố ý. Hôm nay, sau khi ngủ trưa dậy, Thu đi nương bỗng đổ bệnh, không thể nói chuyện. Có thể là chịu không nổi kích thích, vậy nên mới dựa vào Ngũ thiếu gia.

Nha hoàn của Thu Diệp vội hành lễ với Triệu Sơ, giải thích.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 110

Cái gì?

Mộ Dung Thu hoảng sợ, không ngờ Triệu Khiêm lại ra tay nặng như thế! Không đưa Thu Diệp ra khỏi phủ mà cho làm đi nương, hạ độc khiến nàng ta bị cảm rồi còn giam lỏng bên người canh chừng, kể này vừa tàn nhẫn lại ngoan tuyệt! Cũng khiến nàng bất ngờ.

Nhìn Thu Diệp khăn giọng thống khổ kêu rên, cổ sức lên tiếng nhưng chỉ thốt được một chữ “a”, nàng biết, Thu Diệp có rất nhiều điều muốn nói với nàng!

Giờ phút này, lòng tràn đầy hối hận. Vì không muốn bị oán trách mà buông tay không ngăn cản Thu Diệp, cuối cùng khiến Thu Diệp rơi vào kết cục thể thảm như thế.

Thu Diệp muốn cho Mộ Dung Thu biết sự hối hận của mình, nàng không muốn để Triệu Khiêm được nhón nhơ! “Dung nhi, ta sai rồi. Thật ra hắn muốn hại ta, không phải yêu ta. Ta hối hận đã không nghe lời người, ngây ngốc để hắn lừa. Dung nhi, cứu ta với.”

Thu Diệp ôm chặt Mộ Dung Thu, khăn giọng khóc, muốn nói hết ra những lời chất chứa trong lòng, nhưng không cách nào nói ra được, chỉ còn lại âm thanh “a ... a a” khản khản khiến người ta đau lòng.

Mộ Dung Thu dè nén cảm giác chua xót trong mắt, nhẹ nhàng vuốt ve sau lưng Thu Diệp.

– Thu Diệp, còn nhớ lời ta nói không? Dù gặp chuyện gì cũng không được hoảng hốt, phải bình tĩnh. Bình tĩnh.

Triệu Sơ kinh ngạc nhìn Mộ Dung Thu bình tĩnh như vậy, trong lòng chợt có cảm giác khác lạ. Từ lúc gặp mặt nữ nhân này đã khiến hắn bất ngờ, chưa bao giờ có một nữ nhân khiến hắn như thế. Hắn đưa mắt nhìn Thu Diệp, bởi hắn tinh thông y thuật, vô cùng rõ ràng rằng ta không phải đột nhiên sinh bệnh mà bị cảm, có lẽ là vì trúng độc. Hắn nhìn thân sắc Thu Diệp, trong lòng đoán chừng, có lẽ là mấy nữ nhân trong viện Nhị ca tranh sủng nên hại Thu Diệp.

Thu Diệp nỗ lực ổn định tâm tình của mình. Hiện tại, tâm tình ảo não, hối hận, hoảng hốt dồn chung một chỗ, nàng không biết nên làm thế nào. Người duy nhất nàng có thể nghĩ đến chính là Dung nhi. Nàng biết cho dù người cả phủ nhân muốn nàng chết, nhưng Dung nhi sẽ không. Dung nhi rất thiện lương. Nếu không phải nàng không nghe lời Dung nhi, cũng không thể rơi vào kết cục bây giờ. Nàng hối hận! Vô cùng hối hận!

– Thu Diệp, đừng sợ. Sẽ không sao đâu.

Mộ Dung Thu nhẹ giọng an ủi.

Nàng vừa nói xong, trong mắt nha hoàn đuổi theo phía sau Thu Diệp lóe lên một tia kinh ngạc.

Thu Diệp gạt đầu. Dung nhi nói gì nàng cũng tin. Nhưng thân thể của nàng vẫn không ngừng run rẩy.

Lúc này trong lòng Mộ Dung Thu ngổ vịch tạp trần. Nàng biết rõ trong quá trình Thu Diệp rơi vào bẫy, nàng đóng vai là kẻ bàng quan. Có thể là từ khi xuyên qua, tính tình của nàng đã trở nên lạnh bạc không ít, cho nên mới như thế, biết rõ kết cục thể thảm của Thu Diệp, nhưng vẫn đứng đưng như cũ. Hiện thời nhìn sự dựa dẫm của Thu Diệp với nàng, nàng mới nhớ tới hai ngày trước Thu Diệp đến cầu xin nàng tha thứ. Thật ra chưa chắc nếu nàng không gạt đầu thì Thu Diệp sẽ không gặp nguy hiểm. Nhưng nàng thật sự đã gạt đầu. Hiện tại, nhìn sự ý lại của Thu Diệp với mình, nàng vừa tự trách vừa hối hận.

Người phụ nữ nào đối mặt với tình yêu mà không bị che mắt? Lại có bao nhiêu thiếu nữ vì không biết rõ người trong lòng nên bị thương tổn? Mà Thu Diệp chỉ là một cô nương ngây thơ chưa trải sự đời.

Nàng ấy mới mười sáu tuổi.

Vì vậy, dễ lương tâm không bị áy náy và vì những ngày tháng bình an sau này của Thu Diệp, lúc này nàng không thể khoanh tay đứng nhìn.

– Ngũ thiếu gia, từ khi vào phủ, Thu Diệp rất quan tâm đến nô tì. Hiện thời Thu Diệp bỗng nhiên bị cảm, tâm tình khó tránh khỏi không tốt. Nô tì muốn xin cho Thu Diệp ở Nhã Đức Uyển để ta chăm sóc một đêm, có được không?

Nàng ngừng đầu nhìn về phía Triệu Sơ đang có vẻ dăm chiêu, nhẹ giọng hỏi.

Nếu Triệu Sơ không biết thân phận thật của Mộ Dung Thu, lâu như vậy sẽ đối với nàng sinh ra một chút nghi vấn. Nhưng nàng rõ ràng chính là Nam Dương vương phi thân phận cao quý. Với nàng mà nói, hạ nhân chẳng khác gì gia súc. Nhưng lúc này, nàng lại dụng tâm đối với một hạ nhân như thế, nàng dường như chính là một câu đố, một câu đố khó giải. Triệu Sơ tự hỏi nghi ngờ trong lòng, gạt đầu trả lời.

– Được.

– Chuyện này không được. Bẩm Ngũ thiếu gia, hiện tại Thu đi nương đã là người của Nhị thiếu gia, nếu vẫn ở Nhã Đức Uyển, khó tránh người khác sẽ dị nghị. Đã nhiều ngày nô tì luôn hầu hạ Thu đi nương, biết Thu đi nương nhất thời không cách nào tiếp nhận, nhưng mà tin rằng sau khi đại phu khám xong nhất định sẽ tốt. Nô tì vẫn nên đưa Thu đi nương quay về Văn Thanh Uyển.

Giọng điệu nha hoàn kia có chút gấp gáp, vội vàng mở miệng nói. Vừa nói vừa muốn đẩy Mộ Dung Thu ra.

Thấy thế, không chờ Triệu Sơ lên tiếng, đôi mắt lạnh lẽo của Mộ Dung Thu đảo qua, băng hàn trong đó khiến người khác sợ hãi, nha hoàn kia chấn động. Có thể là do nhìn thấy tình trạng thảm hại của Thu Diệp, Mộ Dung Thu nhất thời quên mất che giấu mũi nhọn, trực tiếp phản nộ quát:

– Lớn mật, chẳng lẽ người muốn chết!

Lời này vừa nói ra, dường nói nha hoàn kia sợ tới mức ánh mắt trắng bệch, thậm chí ngay cả Triệu Sơ cũng sửng sốt, vốn tưởng nàng ôn nhu kiên cường, lại không nghĩ còn có một mặt khiếp người như thế. Hắn thật chấn động. Nếu hắn từng chứng kiến thời gian Mộ Dung Thu ở vương phủ, thu đoạn nàng đối đãi với kẻ hại mình, lúc này nhất định sẽ tin tưởng lời của nàng đều không phải dọa người, mà là vô cùng chân thực.

Thu Diệp sợ tới mức trốn trong lòng nàng.

Mộ Dung Thu gạt mình, đồng tử loé lên, giọng nói vô cùng lạnh lùng:

– Người chỉ là một nô tì, dám vô lễ với Ngũ thiếu gia, không phải ngại sống quá lâu cũng là cuồng vọng tự đại.

– Đi xuống!

Triệu Sơ quát lạnh một tiếng.

Nha hoàn kia thoáng vàng đầu óc, mơ mơ màng màng. Triệu Sơ vừa quát, càng làm cho nàng ta ngạc nhiên không thôi. Dù sao nàng cũng là phụng mệnh chăm sóc Thu di nương, ai biết nửa đường xảy ra những chuyện này, nhưng Ngũ thiếu gia đã ra lệnh, nàng cũng không phải ngại sống lâu tất nhiên phải lui lại.

– Chuyện gì lại khiến Ngũ đệ nổi giận như thế?

Trong bóng tối phía trước, chỉ nhìn thấy một chiếc đèn lồng, giọng nói vừa tới, người đã xuất hiện.

Có bốn năm người, trong đó hai người theo thứ tự là Nhị thiếu gia Triệu Khiêm, còn có Tam tiểu thư Triệu Phi. Một người khác khá giống hai người bọn họ, mà kẻ lên tiếng đúng là người này.

Ánh mắt âm lãnh của Triệu Khiêm nhìn lướt qua thân hình run run của Thu Diệp trong lòng Mộ Dung Thu, nha đầu đáng chết này!

Triệu Phi càng ác độc liếc Thu Diệp một cái, thầm nghĩ: nha đầu này muốn chết!

– Nô tì bái kiến Nhị thiếu gia, Tam thiếu gia, Tam tiểu thư.

Nha hoàn kia nhìn thấy ba người thì lập tức nhẹ nhàng thờ ra, vội tiến lên vái chào.

Thì ra người này là Tam thiếu gia Triệu Bình! Mộ Dung Thu nhàn nhạt nhìn lướt qua ba người.

Triệu Khiêm rời mắt khỏi người Thu Diệp, nhìn Mộ Dung Thu chăm chăm, ánh mắt nóng rực mang theo dục vọng. Ánh mắt kia như muốn cơi sạch y phục trên người Mộ Dung Thu, làm cho tâm tình phẳng lặng của Mộ Dung Thu đột nhiên gợn sóng, âm thầm hạ quyết tâm, nàng muốn khiến hắn trả giá thật lớn.

Mà lúc này, Tam thiếu gia ra vẻ đạo mạo cũng đang nhìn Mộ Dung Thu, ánh mắt sáng ngời. Hắn từng dạo không ít nơi, gặp qua không ít mỹ nhân, nhưng nữ nhân trước mắt này khí chất trong trẻo lại lạnh lùng, còn mang theo vài phần dụ dăng chi tiểu thư khuê các mới có, trách không được mấy ngày trước đây người trong phủ đều bàn tán về nàng. Quả nhiên là không tầm thường, cũng khó trách Hạ Hoa sẽ ...

– Ta vừa cho người xuất phủ tìm đại phu, lát nữa còn phải khám cho Thu Diệp. Nếu Thu Diệp đến Nhã Đức Uyển, như vậy sao có thể khám được? Dẫu biết Dung nhi và Thu Diệp là tỷ muội tình thâm, nhưng cũng nên suy nghĩ cho Thu Diệp phải không?

Nhị thiếu gia tự nhận là phong lưu phóng khoáng, giọng nói dịu dàng đến có thể chảy ra nước.

Quả nhiên là ghé thăm đến cực điểm!

Mộ Dung Thu nhủ nhủ mảy, Thu Diệp trốn trong lòng nàng nắm thật chặt tay nàng, thân thể càng run rẩy dữ dội. Nàng nhẹ vỗ về Thu Diệp.

Trên khuôn mặt xinh đẹp của Tam tiểu thư hiện lên một tia không kiên nhẫn,

– Kiểm chuyện. Chỉ là bỗng nhiên không thể nói chuyện lại khiến trong phủ không được an bình!

Tam thiếu gia bất động thanh sắc rời mắt khỏi Mộ Dung Thu, nhìn về phía Triệu Sơ nói:

– Ngũ đệ, nghe nói hai ngày này người tiến hành chữa trị chân cho đại ca à? Ta nghe hạ nhân nói, hình như có chút hiệu quả.

Triệu Sơ thần sắc lạnh lẽo, gật đầu:

– Ừ, cũng tạm.

Tiếp đó hắn nhìn về phía Triệu Khiêm nói:

– Sai người tiến đại phu xuất phủ đi, y thuật của ta so với đại phu kia cao hơn vài phần, để ta bắt mạch cho Thu di nương. Thu di nương vốn xuất thân từ Nhã Đức Uyển, hôm nay quay về nơi này nghỉ ngơi một đêm đi.

Nghe vậy, Triệu Khiêm và Triệu Phi biến sắc. Sao bọn họ có thể đồng ý. Triệu Khiêm nói:

– Sao dám làm phiền Ngũ đệ? Hiện thời Ngũ đệ đã ngày đêm mệt nhọc vì đại ca, chút chuyện nhỏ này vẫn nên để đại phu xem đi. Huống hồ Thu Diệp là nữ nhân của ta, nếu ở lại Nhã Đức Uyển khó tránh khỏi khiến người ta nói lung tung.

– Nhị ca nói rất đúng, Ngũ ca không nên nói nữa.

Triệu Phi vội la lên.

Triệu Bình có vài phần ngạc nhiên. Sao Triệu Khiêm và Triệu Phi lại khẩn trương như thế? Vừa rồi bọn họ ngẫu nhiên gặp nhau, sau đó nghe mọi người xì xào mới đến đây xem náo nhiệt. Vừa mới bước đến, quả nhiên không hề thất vọng khi nhìn lướt qua Mộ Dung Thu.

Thu Diệp dùng sức nắm chặt tay Mộ Dung Thu khiến nàng cau mày. Triệu Khiêm nói đúng, nếu Triệu Sơ tiếp tục chấp nhất, khó tránh bị người khác nói ra nói vào.

– Thu Diệp, lại đây, chúng ta quay về Văn Thanh Uyển.

Triệu Khiêm đi qua, tay vừa đụng tới lưng Thu Diệp, thân hình Thu Diệp run lên lật bật.

Mộ Dung Thu ôm Thu Diệp lui ra phía sau vài bước, cúi đầu, giọng điệu lạnh lùng nói:

– Xin Ngũ thiếu gia đồng ý cho nô tì đến Văn Thanh Uyển ở chung với Thu di nương đêm nay.

Triệu Sơ nhủ mảy, nhưng sau đó gật đầu trả lời:

– Được.

Hắn vừa nói ra, Triệu Khiêm mừng như điên, không ngờ gặp được chuyện tốt như thế, mỹ nhân chủ động yêu thương nhưng nhỏ, đêm nay sợ là hưng phấn ngủ không được!

Nếu Triệu Sơ đã nói như vậy, những người khác cũng không có dị nghị gì. Triệu Phi oán hận nhìn lướt qua Mộ Dung Thu, mặc dù không cam lòng cũng chỉ có thể cứ như vậy rời đi.

Cuối cùng Thu Diệp cũng yên tâm, có Dung nhi bên cạnh thì nàng một chút cũng không sợ.

Cảm giác được sự yên tâm của Thu Diệp, trong lòng Mộ Dung Thu căng thẳng. Có thể trốn được đêm nay, vậy ngày mai thì sao? Vì vậy, nàng phải mau chóng tìm cách khiến cho mọi người đều biết chuyện Triệu Khiêm và Triệu Phi loạn luân.

Trên đường về Văn Thanh Uyển, Triệu Khiêm phía trước cứ hai ba bước lại quay đầu, trên mặt mang theo tươi cười đối trả đến cực điểm, tìm tìm nhìn Mộ Dung Thu.

Ngẫu nhiên còn mở miệng nói:

– Dung nhi có nương thật là tốt bụng. Thu Diệp có một tỷ muội tốt như người đúng là phúc phần tu luyện mấy kiếp.

Mộ Dung Thu lạnh lẽo nhìn lướt qua Triệu Khiêm, trong mắt thoáng hiện ánh sáng lạnh, cười lạnh một tiếng:

– Vừa rồi trong miệng cậu nói của Thu Diệp dường như có nhắc tới Nhị thiếu gia và Tam tiểu thư. Nô tì hơi thắc mắc, sao bỗng nhiên nàng ấy lại nhắc tới Nhị thiếu gia và Tam tiểu thư chứ?

Lời vừa nói ra, nụ cười trên mặt Triệu Khiêm chợt biến mất.

Mộ Dung Thu vỗ nhẹ lên mu bàn tay Thu Diệp, ý bảo nàng yên tâm.

Tiếp theo nàng lại nói:

– Có lẽ muốn nói với ta, Nhị thiếu gia và Tam tiểu thư huynh muội tình thâm không chừng. Có điều Thu di nương có thể nói ra một đôi lời là tốt rồi, đại phu kia cũng không cần nữa. Nô tì có biết một chút y thuật, tin rằng có thể chữa khỏi cho Thu

đi nương.

Sắc mặt Triệu Khiêm bỗng trắng bệch, suýt chúi người xuống.

Mộ Dung Thu cười, đỡ Thu Diệp lướt qua trước mặt hắn. Nàng không sợ Triệu Khiêm xuống tay với mình vì chắc chắn Triệu Sơ sẽ phái người ngầm bảo vệ nàng. Từ lúc bước chân vào Triệu phủ, trong bóng tối luôn có người đi theo nàng, có lẽ là người của Vũ Văn Mặc, cũng có thể là người của Triệu Sơ. Bất kể là thủ hạ của ai, tối nay nàng có thể an tâm đi vào giấc ngủ, không cần lo lắng an nguy của bản thân.

Triệu Khiêm nhìn Mộ Dung Thu đi phía trước, sắc mặt xanh mét. Không được, chuyện của hắn và Tam tiểu thư hết lên trước mặt mọi người! Nếu không tiền đồ của hắn sẽ bị hủy hết, đời này đừng nghĩ ngẩng đầu làm người! Còn có, đến tột cùng là Dung nhi này biết bao nhiêu? Đáng chết, sớm biết như thế, buổi chiều lúc hạ độc Thu Diệp đã cho nhiều độc được hơn chút! Vẫn là xuống tay quá nhẹ để nàng còn có thể thốt ra tiếng.

Phòng Thu Diệp cũng không được xem là lớn, so với phòng hạ nhân bọn họ ở trước đây rộng hơn một chút. Có thể thấy được, thân phận địa vị của tiểu thiếp so với hạ nhân chỉ nhìn hơn một ít.

– Người yên tâm, ta hiểu sơ về y thuật, sẽ chữa khỏi cho người. Nghe lời, đưa tay ra. Ta bắt mạch cho người.

Mộ Dung Thu nhẹ nhàng nói với Thu Diệp đang lặng lẽ rơi lệ.

Từ khi vào nhà, Thu Diệp không thể ngừng khóc. Nàng thật muốn đem chuyện xấu xa của Nhị thiếu gia và Tam tiểu thư hét lên trước mặt mọi người.

Nàng nhất định phải khỏe lại! Nhất định! Nàng nghiêng răng nghiêng lợi, lòng tràn ngập hận ý, vờn tay ra trước mặt Mộ Dung Thu.

Đối với y thuật, Mộ Dung Thu cũng chỉ hiểu biết sơ sai, không quá thông thạo. Tuy nhiên, chuyện bắt mạch đối với nàng là khá dễ dàng.

Ước chừng một tiếng sau, về mặt Mộ Dung Thu nặng nề thả tay ra. Mạch tượng hỗn loạn, hiển nhiên là dấu hiệu trúng độc! Nhưng rốt cuộc là trúng độc gì tạm thời nàng không biết được. Chỉ có thể chờ sau khi Triệu Sơ xem qua mới biết kết quả.

Thu Diệp tràn ngập hy vọng nhìn Mộ Dung Thu.

Nhìn đôi mắt mong mỏi của nàng, đôi đồng tử đen láy của Mộ Dung Thu chợt loé, khẽ cong môi, cười nói:

– Không sao đâu. Người sẽ khỏe lại thôi.

Tiếp đó đỡ Thu Diệp đến ngồi trên giường.

– Đừng nghĩ nhiều, an tâm ngủ một đêm.

Thu Diệp gật đầu, thân thể nàng run run nhẹ nhàng nằm trên giường. Mộ Dung Thu đắp chăn cho nàng, nhưng sau khi nhắm mắt lại, không cách nào đi vào giấc ngủ, trong đầu luôn nhớ lại dáng vẻ dữ tợn của Nhị thiếu gia chiều nay khi đó độc được vào miệng nàng. Cái cảm giác chông chênh hoảng hốt không có điểm tựa này khiến tất cả ảo tưởng trước đây đều như mây khói tan biến vào hư vô, khiến nàng không chịu nổi.

– A... A...

Mộ Dung Thu ngồi bên giường, nhìn giấc ngủ bất an của Thu Diệp, nghe nàng chỉ có thể phát ra một âm tiết mà nhăn mày lại.

Kế tiếp nàng nên làm gì? Nàng nên làm thế nào mới khiến cho Triệu Khiêm và Triệu Phi tự tử, nên làm như thế nào mới không để lại sơ hở?

Nàng cần phải suy nghĩ cẩn thận, dù sao thời gian của nàng không nhiều lắm.

Tối nay, nhất định là một đêm thức trắng của nàng, đồng thời cũng là đêm không ngủ của rất nhiều người.

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 11

Thật vất vả và chờ cảm xúc của Thu Diệp ổn định, không gặp ác mộng nữa, Mộ Dung Thu mới cảm thấy yên tâm. Nàng ngồi một bên, cặp mắt sáng như sao, ngón tay nhẹ nhàng gõ lên mặt bàn, không phát ra bất kì âm thanh nào.

Không biết qua bao lâu, nàng cảm thấy khá mệt mỏi. Dù sao hôm nay cũng xảy ra nhiều việc, lúc Triệu Thần bắt đầu quá trình trị liệu nàng hồi hộp đứng cạnh quan sát, nhất định phải dặn dò cẩn thận mấy nha đầu của Triệu Thần. Nếu nàng không nói rõ những điểm cần lưu ý, e rằng kết quả hồi phục của Triệu Thần sau này sẽ có gì đó ngoài ý muốn. Mà buổi tối sau khi quay về, nàng còn chưa ăn cơm chiều thì nửa đường đã đụng phải Thu Diệp, lại nhùng nhằng một chập, đến giờ thật là vừa mệt vừa đói.

Nàng rót chén trà rồi lấy ra mấy miếng điểm tâm lấy ở chỗ Triệu Thần lúc xế chiều, định để dành ăn lót dạ.

Trước giờ điểm tâm vốn rất dễ đầy bụng, ăn được vài miếng đã không còn cảm giác đói bụng. Nàng liếc nhìn Thu Diệp ngủ say trên giường. Cái giường không quá lớn, nàng khỏi nghĩ đến chuyện chen người lên. Nhìn xéo qua góc trái của cánh cửa có một giường nhỏ, chắc là để cho nha hoàn gác đêm ngủ. Đêm nay cứ tạm nằm trên đó vậy.

Đúng như nàng nghĩ, quả thật là ngủ không được, trong đầu tràn ngập không chỉ chuyện của Thu Diệp và Triệu Khiêm mà còn có tất cả những chuyện xảy ra. Từ khi xuyên qua, chuyện nàng đã trải qua ẽ là có thể dựng thành một bộ phim truyền hình. Nàng đã thấy được rất nhiều mặt trái của cuộc sống, quan hệ nhân quả trong đời người, nhận ra hiện thực quá thật vô cùng tàn nhẫn.

Ngay lúc nàng đang suy nghĩ vẫn vơ chợt thấy trước cửa sổ thấp thoáng một bóng người, sau đó có luồng khói nhẹ nhẹ thổi vào. Mộ Dung Thu đã từng bị mê hương khổng chế một lần, tất nhiên không lạ gì mùi vị này. Nàng vội vã bịt kín mũi miệng, lấy túi hương bên hông đưa lên chóp mũi ngửi một chút. Ngay sau đó chợt nghe tiếng cười đắc ý bị đè thấp. Nàng cảnh giác ngồi dậy, tay nắm chặt cây kéo vừa rồi đặt bên người để phòng thân, đôi mắt sắc bén như ưng nhìn chằm chằm về phía cửa sổ.

Thình lình nàng lại nghe thấy tiếng kêu rên, bóng người nằm sấp trước cửa sổ ngã xuống. Nàng lập tức đứng dậy, đi nhanh tới, không chút do dự đẩy cửa ra, nghiêng đầu nhìn, phát hiện một nam tử mặc y phục đen vừa đánh ngất xỉu Triệu Khiêm đang muốn rời đi.

Nàng bình tĩnh nhìn người kia, trầm giọng hỏi:

– Người là người của ai? Nam Dương Vương hay Triệu ngũ công tử?

Hắc y nhân kia hiển nhiên không ngờ Mộ Dung Thu sẽ đi ra, còn bình tĩnh chất vấn hắn như thế. Đôi mắt lộ ra bên ngoài của hắn loé lên một cái, đẩy mạnh Triệu Khiêm ra, cung kính quỳ xuống đất hành lễ với Mộ Dung Thu:

– Nô tài thành an vương phi.

Giọng nói quen thuộc như thế, chẳng lẽ là... Nàng kinh ngạc kêu lên:

– Mã hộ vệ?

– Là nô tài. Sau khi vương phi rời khỏi kinh thành, vương gia lo lắng an nguy của vương phi, ra lệnh cho nô tài âm thầm bảo vệ vương phi. Ngũ thiếu gia cũng biết nô tài ở bên vương phi bảo vệ ngài.

Mã hộ vệ tháo khăn che màu đen trên mặt xuống, sau đó cúi đầu cung kính trả lời.

Lại là Mã hộ vệ! Nàng biết Mã hộ vệ là người Vũ Văn Mặc cực kì tin tưởng. Hắn lại để người tin nhiệm nhất đến bảo vệ nàng! Nàng nhanh nhẹn cúi đầu, trong lòng thoáng qua một cảm giác khác thường, tầm mắt rơi trên người Triệu Khiêm đã bị đánh ngất xỉu.

Người này quả nhiên là tiểu nhân đến mức khiến người khác khinh thường! Thật là vô cùng đáng giận! Lén lút lại gần cửa sổ, chẳng cần nhọc công đoán, chỉ dựa vào lần đầu tiên thấy nàng và ánh mắt kinh tởm của hắn lúc đó cũng đã biết hắn có mục đích gì!

Sóng mắt lưu chuyển, nếu hẳn tự mình đưa tay tới, sao nàng có thể không sử dụng lễ vật này một cách thích đáng chứ?! Đúng lúc nhọc công nàng phải suy nghĩ xem ngày mai ra tay thế nào mới có thể không chứa một sơ hở!

Khóe miệng gợi lên nét cười lạnh, nàng tiến lên hai bước, thấp giọng nói với Mã hộ vệ:

– Mã hộ vệ, người biết chỗ ở của Tam tiểu thư chứ?

Mã hộ vệ ngừng đầu khó hiểu nhìn Mộ Dung Thu, gật đầu:

– Mặc dù nô tài mới đến Triệu phủ nhưng đã nắm được nơi này rất rõ, tất nhiên biết chỗ ở của Tam tiểu thư, vương phi có gì sai bảo?

Trên môi Mộ Dung Thu lộ ra tươi cười đẹp như hoa nở.

– Mã hộ vệ, người đã lập được công lớn.

Trên mặt Mã hộ vệ càng lộ vẻ khó hiểu, công lớn cùng với việc biết chỗ ở của Tam tiểu thư có liên quan gì đến nhau?

– Người cũng đã biết quan hệ tình chàng ý thiếp nồng thắm giữa Tam tiểu thư và Nhị thiếu gia đúng không?

Mộ Dung Thu thấp giọng hỏi. Nếu Mã hộ vệ đã ẩn nấp nhiều ngày ở Triệu phủ, lại quen thuộc địa hình Triệu phủ như thế, nhất định là do buổi tối đi thám thính, như vậy có khả năng biết được chuyện do bản này trong Triệu phủ.

Mã hộ vệ lập tức cúi đầu, thấp giọng trả lời:

– Thu Diệp thấy, nô tài cũng thấy.

– Mã hộ vệ cũng biết bản vương phi là một người tốt bụng. Cái loại bị kịch người hữu tình không thành thân thuộc này là khó gặp nhất, một khi tình cảm của Nhị thiếu gia và Tam tiểu thư đã sâu đậm như vậy, sao lại nhẫn tâm để họ rơi vào cảnh phải lên lưc cả nước thân mật vào ban đêm chứ? Vì vậy, Mã hộ vệ chỉ cần đưa Nhị thiếu gia vào giường Tam tiểu thư là đã lập công lớn, cũng coi như làm được một việc thiện. Nhớ kỹ, phải coi sạch quần áo của Nhị thiếu gia.

Mộ Dung Thu nhẹ nhàng cười nói. Trước kia không phát hiện, thật ra vị Mã hộ vệ nhìn có vẻ ít nói này kỳ thực cũng không phải quá khó khăn. Có đôi khi ngu trung cũng thật đáng yêu. Tối thiểu, nàng không cần hoài nghi hần sẽ tiết lộ việc đêm nay ra ngoài.

Nghe thế, mí mắt Mã hộ vệ giãn gật. Trước kia đã biết vương phi không phải người dễ chọc, là gan của gã Triệu Khiêm này cũng thật lớn, còn dám nhòm ngó đến cả vương phi.

Mộ Dung Thu nhặt ống trúc Triệu Khiêm vắt trên mặt đất đưa cho Mã hộ vệ, dặn:

– Nhớ dùng thứ này.

Trong bóng đêm, tay Mã hộ vệ hơi run rẩy, khi khiêng Triệu Khiêm mê man như một con heo chết lặng lẽ di chuyển trong đêm đen, trong đầu chợt nghĩ: thật ra vương gia đã lo lắng thừa, bất kể ở đâu vương phi cũng sẽ không bị thiệt thòi, bởi dùng nói người muốn khi dễ vương phi không chiếm được chút ưu thế nào, cuối cùng còn rơi vào kết cục thảm thương hơn nhiều so với khi muốn hãm hại vương phi!

Sau khi bóng Mã hộ vệ khuất dần ở phía trước, Mộ Dung Thu mới nhẹ nhàng thở ra, trở về phòng, an tâm đi vào giấc ngủ.

Ngày hôm sau, trời vừa tờ mờ sáng, mọi người vừa thức dậy chuẩn bị làm việc thì chưa đầy một khắc sau, toàn bộ Triệu phủ sôi trào!

Tại sao vậy chứ?

Khi Mộ Dung Thu tỉnh lại, Văn Thanh Uyển đã vô cùng âm ỉ, mà nàng rất bình tĩnh đứng dậy rửa mặt, sửa sang lại quần áo, trang điểm xong rồi mới nhìn về mặt tràn đầy thắc mắc của Thu Diệp:

– Bên ngoài ồn quá, không thể ngủ nữa, chúng ta ra xem thử có chuyện gì.

Trong lòng Thu Diệp đầy nghi vấn nhưng lại không thể nói ra, thật sự có chút nóng vội.

Thấy nàng vội vàng như thế, Mộ Dung Thu nhún vai cười nói:

– Ta cũng không biết xảy ra chuyện gì, ta giúp người cùng đi ra xem một chút đi.

Thu Diệp gật đầu.

Mới ra cửa đã thấy nhóm nha đầu bà tử khắp sân đều ngừng công việc trong tay, xúm vào một chỗ xì xào bàn tán.

– Các người biết không, tối hôm qua Nhị thiếu gia lại ngủ ở trong viện của Tam tiểu thư đó. Sáng nay bị bọn nha đầu trong viện Tam tiểu thư thấy được, giờ đã đến Lão phu nhân, Đại lão gia, Đại phu nhân rồi!

– Chuyện này là thế nào? Sao Nhị thiếu gia có thể hồ đồ như vậy? Tam tiểu thư còn chưa gả đó.

– Không biết, chuyện này toàn bộ người trong phủ đều biết. Nhị thiếu phu nhân cũng đến viện của Tam tiểu thư rồi. Các người đều không nhìn thấy sắc mặt Nhị thiếu phu nhân đâu. E là chuyện này không thể nói rõ được. Người trong viện của Tam tiểu thư cũng không dám nói năng bậy bạ. Ta đoán, có lẽ là Nhị thiếu gia và Tam tiểu thư đã lên lưc làm chuyện gì đó không thể cho người khác biết.

Mấy nha đầu bà tử bàn luận sôi nổi. Có lẽ do không có chủ từ ở đây, một đám người đều bình nhắc, xúm lại buôn chuyện.

Khi nhìn thấy Mộ Dung Thu và Thu Diệp, bọn họ đồng loạt sững sốt. Có điều cũng không ai thêm đề ý. Dù sao một là nha đầu, một là di nương bị cấm, ở trong mắt họ cũng không được xem là chủ tử, bèn không thêm đề ý, vẫn vô tư bàn tán.

Thu Diệp run run nắm chặt tay Mộ Dung Thu, trong mắt phấp phới hơi nước nhìn nàng.

Mộ Dung Thu đỡ Thu Diệp trở về phòng, đóng cửa lại. Nước mắt đọng đầy trong khoé mắt Thu Diệp bỗng trào ra.

Đây là báo ứng sao? Nhị thiếu gia và Tam tiểu thư đều bị báo ứng!

Mộ Dung Thu nhìn dáng vẻ Thu Diệp vui mừng đến phát khóc, mím môi cười khê. Chuyện này là bí mật, chỉ có nàng và Mã hộ vệ biết, mà Thu Diệp không cần thiết phải biết.

– Về sau không ai có thể thương tổn người nữa, Thu Diệp.

Mộ Dung Thu dụ giọng nói. Tuy rằng chuyện mờ ám của Triệu Khiêm và Triệu Phi chỉ trong một buổi sáng đã truyền khắp toàn bộ Triệu phủ, nhưng nàng tuyệt đối nắm chắc, Triệu phủ có thể đứng vững ở Bình Thành không ngã, là gia tộc bậc nhất Đại Hoa quốc, cũng đủ để nói rõ những người đứng đầu gia tộc này có thủ đoạn lợi hại gì! Chuyện này chắc chắn có thể được giải quyết theo cách ôn hoà nhất.

Thu Diệp nhào vào lòng nàng, thất thanh khóc rống.

Mộ Dung Thu dụ dàng vỗ vỗ lưng Thu Diệp. Trong mấy ngày gần đây, Thu Diệp đã nếm trải được mặt xấu xa nhất của con người trong cuộc sống, thể xác và tinh thần đều bị thương tổn nặng nề. Từ nay về sau, nàng sẽ coi đây là một kinh nghiệm, sẽ không ngây thơ như thế, càng sẽ không dễ dàng bị nam nhân lừa gạt.

– Chuyện của Nhị thiếu gia và Tam tiểu thư người phải chôn chặt trong lòng, coi như chưa từng thấy qua, thậm chí ngay cả khi tất cả mọi người đều biết chuyện đó cũng vậy.

Mộ Dung Thu thận trọng dặn dò.

Thu Diệp gật đầu lia lịa. Trải qua nhiều sóng gió, nàng hiểu ra rất nhiều, cũng biết, dù trong phủ không còn ai để tin thì nàng cũng có thể tin tưởng Dung nhi.

Một lát sau, Thu Diệp dần ổn định cảm xúc, Mộ Dung Thu đánh chút son cho nàng, sắc mặt bình thường, nhìn không ra dấu vết vừa khóc. Mà trạng thái của nàng cũng khiến Mộ Dung Thu yên tâm.

Ăn xong điểm tâm, Mộ Dung Thu ngồi chờ tin tức cùng Thu Diệp. Cả ngày hôm nay trên dưới Triệu phủ e rằng không thể an ổn, ngay cả nàng muốn thương lượng với Triệu Sở về tình huống của Thu Diệp, sợ là cũng không có cơ hội.

– Thu di nương và Dung nhi đều ở trong phòng sao?

Ngoài cửa có người cất giọng nói.

Mộ Dung Thu trả lời:

– Đến ngay đây.

Nàng vội đi mở cửa.

Người đến là người Mộ Dung Thu đã gặp trước đó không lâu, đại nha hoàn Ánh Hồng hầu hạ Đại phu nhân.

– Lão phu nhân và Đại phu nhân có vài lời muốn hỏi Thu di nương và Dung nhi. Các người đi theo ta một lát.

Ánh Hồng vừa nhìn thấy Mộ Dung Thu, thần sắc vẻ cũng nghiêm túc nói.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu không có chút nào ngoài ý muốn, cười đáp:

– Xin Ánh Hồng cô nương chờ một chút.

Trời vừa hừng sáng.

Mộ Dung Thu quay lại phòng, Thu Diệp đón nàng, trên mặt lộ ra vẻ sợ hãi. Lão phu nhân và Đại phu nhân gấp nàng và Dung nhi để hỏi cái gì? Có phải về Nhị thiếu gia không?

— Hết thái giám cho ta trả lời, yên tâm, không có chuyện gì.

Mộ Dung Thu đi qua, khoác tay Thu Diệp dịu dàng nói.

Khi đi ra, họ gặp gặp được ba di nương khác của Triệu Khiêm. Thì ra là gọi đến hỏi chuyện cũng không phải chỉ hai người họ. Khi cúi đầu, ánh mắt mênh mông của Mộ Dung Thu chớp động.

Thu Diệp hoàn toàn yên tâm, trong lòng hiểu Nhị thiếu gia vẫn chưa nói ra việc nàng biết chuyện của bọn họ. Lão phu nhân và Đại phu nhân không hề biết gì cả.

Ba vị di nương nhìn thấy Thu Diệp thì trong mắt không thêm chút nào sự khinh thường. Đối với các nàng mà nói, một nữ nhân bị cầm không có chút uy hiếp nào, đáng vẻ cao ngạo cứ như mình là Không Tước, hoàn toàn quên lúc này nam nhân của mình gặp phải khốn cảnh gì. Mà sau khi nhìn thấy Mộ Dung Thu, bọn họ đồng loạt sững sốt, lời đồn không sai chút nào, dung mạo của nàng ta so với Tam tiểu thư còn đẹp hơn vài phần. Các nàng càng không phải nói, lập tức trừng mắt với Mộ Dung Thu.

Có vẻ như nhìn ra suy nghĩ trong lòng họ, Mộ Dung Thu nhu mày, cũng không thêm để thái độ vừa rồi của họ vào mắt.

Nơi đến quả nhiên là viện của Tam tiểu thư.

Lúc này, trong trong ngoài ngoài viện của Tam tiểu thư đều đông nghịt người, mỗi người đều như nín thở, vẻ mặt nặng nề. Chuyện loạn luân của Triệu Khiêm và Triệu Phi không phải là nhỏ! Dù sao Triệu phủ là đại gia tộc có hơn hai, ba trăm năm căn cơ, chú trọng nhất đó là thanh danh.

Mộ Dung Thu chuyển mắt nhìn quanh, suy nghĩ cấp tốc, nàng tin Triệu phủ có biện pháp giải quyết ổn thoả việc này. Triệu Sơ là kẻ mưu trí như vậy, chuyện này nếu để hắn xử lý, tuyệt đối vô cùng dễ dàng. Có điều, nàng cần làm vài chuyện.

Thu Diệp hồi hộp, may mà trên mặt thoa chút son, nếu không có thể nhìn ra sắc mặt tái nhợt của nàng. Nàng cố hết sức đè xuống nỗi sợ hãi, nhưng tay và môi vẫn không ngừng run rẩy.

Mộ Dung Thu lại khá thản nhiên, trên mặt không lộ ra chút gì cho người khác có thể ra nhìn ra suy nghĩ của nàng, ngay cả trong mắt cũng phẳng lặng không chút gợn sóng, vô cùng bình tĩnh.

Sau khi họ bước vào phòng, đều cúi đầu cung kính hành lễ theo Ảnh Hồng.

— Nô tì bái kiến Lão phu nhân, Đại lão gia, Đại phu nhân, Đại thiếu gia, Tam thiếu gia, Tứ thiếu gia, Ngũ thiếu gia, Nhị tiểu thư.

— Tất cả đứng lên đi.

Giọng Lão phu nhân sang sảng, một đôi mắt bình tĩnh nhìn lướt qua bọn họ, nói.

Ảnh Hồng thưa:

— Hồi bẩm Lão phu nhân, mấy vị di nương và Dung nhi đều đã đến.

— Ừ.

Lão phu nhân gật đầu.

Mộ Dung Thu nhu mày, cảm giác được ánh mắt lợi hại của Lão phu nhân. Nếu không phải nàng rất tin tưởng năng lực làm việc của Mã hộ vệ, đồng thời hiểu rằng trong mắt những người này mình cũng lắm chi là một nha hoàn, nhất định sẽ cho rằng cái nhìn của Lão thái quân còn có ý tứ đặc biệt khác.

Trong lòng nàng rất rõ ràng, cả đời Lão phu nhân này đã trải qua biết bao sóng to gió lớn, tự nhiên ánh mắt có sự uy nghiêm lắng đọng lại theo năm tháng.

— Đều ngừng đầu trả lời đi.

Lão phu nhân ra lệnh một tiếng, mấy người các nàng đều ngừng đầu lên.

Quả nhiên Ảnh Hồng hành lễ là những người nên có mặt đều không thiếu ai, có cả vài vị di nương tuổi tác đã cao. Xa xa trước mặt họ, Triệu Khiêm và Triệu Phi đang quỳ dưới đất.

Mộ Dung Thu lẳng lặng nhìn lướt qua những người trong phòng. Đầu tiên là Lão phu nhân, dù sao cũng đã lớn tuổi, nhan sắc đã có dấu vết của thời gian, nhưng bà có một đôi mắt sắc bén như có thể nhìn thấu lòng người, trong mơ hồ có thể nhìn ra lúc tuổi còn trẻ, nhất định bà là một mỹ nhân. Lại nhìn Đại lão gia. Dáng người Đại lão gia hơi mập, khuôn mặt khá tròn, hẳn là người dễ chịu, nhưng mà sắc mặt của ông rất nặng nề. Đại phu nhân lại bình tĩnh nhìn không ra thái độ. Những người khác Mộ Dung Thu chỉ quan sát sơ lược. Khi nhìn thoáng qua Triệu Sơ, con người trầm tĩnh như nước kia của Triệu Sơ bỗng nhiên nhìn nàng chăm chú.

Mộ Dung Thu gạt mình, ánh mắt kia của hắn dường như đã biết cái gì! Nàng vội ổn định tâm thần, hẳn là Triệu Sơ sẽ không biết.

— Ai là Thu di nương?

Lão phu nhân lạnh giọng hỏi, có một sự uy nghiêm trấn áp khiến kẻ khác không dám ngừng đầu nhìn thẳng vào bà. Bà vừa nói xong, Thu Diệp vốn sợ hãi sẵn sàng run rẩy, nàng tiến lên một bước, phịch một tiếng quỳ trên mặt đất, vì bị mất tiếng đánh im lặng cúi đầu.

Hiển nhiên mấy người Lão phu nhân cũng biết chuyện Thu Diệp bị cầm, thấy nàng không lên tiếng cũng không kinh ngạc.

Lão phu nhân gật đầu:

— Được rồi, cổ họng người không tốt, đứng qua một bên đi, không cần nói chuyện.

Thu Diệp nhẹ nhàng thở ra, Lão phu nhân không làm khó dễ khiến nàng yên tâm.

Mộ Dung Thu lại cau chặt mày. Quả nhiên như nàng đã đoán, Lão phu nhân không hỏi Thu Diệp, lại hỏi nàng:

— Người chính là Dung nhi?

— Thưa Lão phu nhân, nô tì là Dung nhi.

Mộ Dung Thu tiến lên một bước, thái độ cung kính trả lời.

Đối với thái độ bình tĩnh không mấy may hoảng hốt của Mộ Dung Thu, Lão phu nhân hết sức vừa lòng. Bà quan sát đánh giá nàng một lượt rồi hỏi:

— Tôi qua người ở cùng Thu di nương tại Văn Thanh Uyển phải không?

Mộ Dung Thu đáp:

— Vâng, hôm qua Thu di nương bỗng nhiên không nói được, trong khoảng thời gian ngắn không chịu đựng được. Từ khi vào phủ, Thu di nương đều quan tâm giúp đỡ nô tì rất nhiều. Vì vậy nô tì lo lắng Thu di nương đang bệnh lại chỉ có một mình nên đến ở cùng Thu di nương một đêm.

— Tôi hôm qua người có nghe được tiếng động lạ nào không?

Lão phu nhân hỏi tiếp.

Mộ Dung Thu lắc đầu trả lời:

— Tôi hôm qua nô tì ngủ rất say. Chẳng biết tại sao, sáng nay khi thức dậy, đầu vô cùng đau nhức.

Nàng nói như vậy là để phòng Nhị thiếu gia vì thoát thân đã nói ra việc hôm qua, vậy thì có thể chữa cho mình đường lui.

Lão phu nhân không nói, ánh mắt nhìn nàng vô cùng sắc bén không thôi. Mọi người trong phòng càng không dám ho he. Bị nhìn chăm chăm như vậy, da đầu Mộ Dung Thu khẽ run lên, Lão phu nhân này không hổ là đã sống hơn nửa đời người!

Cả phòng đồng loạt nhìn Mộ Dung Thu, sau khi không thấy nàng có gì khác thường thì dời mắt. Mà đôi mắt của Lão phu nhân vốn bởi chuyện của Triệu Khiêm và Triệu Phi mà u ám nhất thời sáng ngời, dường như đã nghĩ tới cách giải quyết việc này.

Lão phu nhân dời mắt nhìn về phía Thu Diệp, lạnh giọng mở miệng:

– Nàng nói thật không?

Thu Diệp không dám nhìn lại Lão phu nhân, chỉ liên tục gật đầu. Buổi sáng khi thức dậy quả thật nàng thấy hơi nhức đầu, hơn nữa tối hôm qua ngủ rất sâu.

Nhận được câu trả lời của Thu Diệp, Lão phu nhân lại hỏi vài vị di nương bên cạnh Mộ Dung Thu mấy câu, có thể nói là kỳ xảo đặt câu hỏi cực kì cao siêu, vẫn chưa trực tiếp đề cập chuyện loạn luân giữa Triệu Khiêm và Triệu Phi. Ngẫu nhiên, Đại lão gia và Đại phu nhân bên cạnh cũng sẽ hỏi đôi ba câu. Theo câu hỏi, thần sắc khẩn trương của bọn họ cũng tiêu tan đi không ít.

Ngoại trừ đại nha hoàn Minh Nguyệt trong viện Tam tiểu thư chính mắt thấy Triệu Khiêm và Triệu Phi cùng nằm trên một cái giường, những người khác cũng chỉ là nghe đồn. Vì vậy, chuyện này nếu được xử lý thỏa đáng thì nửa điểm cũng sẽ không làm bẩn thanh danh Triệu gia.

Mà Triệu Khiêm và Triệu Phi ngoan ngoãn quỳ dưới đất, không dám lên tiếng. Dù cho giờ phút này trong lòng bọn họ có bao nhiêu nghi ngờ, nhưng chuyện của hai người đã là sự thật rành rành không thể chối cãi. Có điều hai người cũng biết đây là chuyện sẽ làm nhục thanh danh của Triệu gia, vì vậy Triệu gia chắc chắn không để việc này truyền đi, bọn họ cũng sẽ không thể rơi vào kết cục quá thảm.

Khi mấy vị di nương trả lời, Mộ Dung Thu bèn lui về phía sau một bước. Lúc này, nàng rõ ràng cảm nhận được mấy ánh mắt không có ý tốt nhìn mình chăm chú. Khẽ liếc, nàng nhìn thấy Triệu Thần, Triệu Sơ, Triệu Bình, Tam tiểu thư nhân. Mấy người này luôn luôn âm thầm nhìn nàng nhiều lần, đến mức khiến nàng cảm thấy bức bối trong lòng. Nhìn cái gì chứ, có gì hay đâu!

Cũng cùng, Lão phu nhân cho tất cả lui ra, sau đó cũng giải tán những người còn lại trong phòng, chỉ còn lại Đại lão gia, Lão phu nhân, Triệu Thần và Triệu Sơ.

Ra khỏi phòng, Mộ Dung Thu liền đỡ lấy cơ thể không còn chút sức lực nào do sợ hãi của Thu Diệp ngồi nghỉ ngơi lại, dù sao Nhị tiểu thư phu nhân của Văn Thanh Uyển và vài vị di nương đều đang ở trong sân chờ tin tức. Việc Nhị tiểu gia sẽ bị trừng phạt thế nào sẽ ảnh hưởng rất lớn đến vận mệnh sau này của họ kia mà.

Thu Diệp nắm thật chặt tay Mộ Dung Thu, vô cùng sợ hãi. Nếu Lão phu nhân cho rằng chuyện của hai người Triệu Khiêm và Triệu Phi không hề xảy ra, như vậy mỗi ngày sau này nàng đều phải sống trong sợ hãi. Vì vậy, hiện tại nàng ác độc nghĩ, tốt nhất là Triệu Khiêm và Triệu Phi chết đi.

Mộ Dung Thu dường như đã nhận ra sự sợ hãi của nàng, vừa muốn lên tiếng khuyên bảo đã nghe giọng the thé của một vị di nương đáng ghét có vài phần quyền rũ xinh đẹp bên cạnh nói:

– Thu di nương quả đúng là nha đầu chưa từng trải việc đời, tới bây giờ vẫn còn run rẩy sợ hãi, sắc mặt trắng bệch chẳng khác gì giấy Tuyền Thành cả.

Nhị tiểu thư phu nhân và hai vị di nương khác nghe vậy đều khinh thường cười lạnh một tiếng. Hiển nhiên, kể từ khi Thu Diệp vào Văn Thanh Uyển, bọn họ đã không để nàng vào mắt.

Nghe họ nói, Thu Diệp cắn răng cái đầu. Nàng muốn phản bác cũng không được vì không cách nào nói ra tiếng.

Mộ Dung Thu chỉ vô vô tay Thu Diệp, cũng không phản bác nữa câu. Vì những ngày tháng sau này của Thu Diệp, háo thắng nhất thời chỉ giúp hai người há hê trong chốc lát, lại không đổi được cả đời an ổn.

Thấy hai người vẫn chưa phản kích, những người kia cũng không nói chuyện nữa, đồng loạt dời mắt nhìn về phía hướng chính phòng, chờ kết quả được đưa ra.

Khoảng chừng nửa canh giờ, rốt cục của chính phòng cũng mở.

Người đầu tiên bước ra là Lão phu nhân, tiếp đó mấy người khác cũng theo sau. Hai người Triệu Khiêm và Triệu Phi ù rũ đi cuối cùng.

Không có việc gì? Không phải Triệu gia sẽ xem như việc này chưa từng xảy ra chứ? Mộ Dung Thu khẽ nhủ vậy, tuyệt đối không thể như thế. Những người đứng đầu Triệu gia tuyệt đối sẽ không giữ lại một quả bom hẹn giờ bên người. Vì vậy, Triệu Khiêm và Triệu Phi chắc chắn sẽ phải trả giá thật lớn vì những gì họ đã làm.

Quả nhiên, Triệu gia tìm được biện pháp giải quyết tốt nhất, mà Triệu Khiêm và Triệu Phi đều bị trừng phạt.

Có điều lý do lại là hôm qua Triệu Phi nghỉ ngơi ở viện Lão phu nhân, mà khi Nhị tiểu gia đi thăm muội muội, bị đại nha hoàn bên cạnh Triệu Phi câu dẫn cho nên mới ngủ trong phòng Triệu Phi.

Lại nói đến đại nha hoàn trong viện Tam tiểu thư này là người có tiếng hay bắt nạt kẻ yếu, thờ ơ sả nha hoàn bị nàng làm hại đến mức không ngẩng đầu lên được cũng không ít nhưng vì biết nịnh nọt bợ đỡ nên khá được Triệu Phi trọng dụng. Vì vậy nhóm tiểu nha đầu trong viện là gần mà không dám nói, việc ác của nàng ta thật nhiều, khi nghe nói nàng câu dẫn Triệu Khiêm, những nha hoàn trong sân kia cũng chẳng thêm lên tiếng, thậm chí còn có chút vui sướng khi người gặp họa.

Mà lúc này nàng ta đang bị bịt miệng, cho dù muốn há miệng cãi lại cũng không có cách nào. Cái tội danh bản thủ này, từ lúc nàng nhìn thấy Triệu Phi và Triệu Khiêm ở trên cùng một cái giường đã chắc chắn phải gánh! Cuối cùng bị trừng phạt, đánh đến mức phát điên, càng không thể nói ra sự thật. Kết quả này cũng coi như là báo ứng, dù sao ác giả ác báo. Kể từ đó, kẻ bị người đời chửi rủa chính là nha đầu phản bội chủ tử kia mà không ai trách cứ Triệu Khiêm hay là Triệu gia.

Thế nhưng, sao Lão phu nhân có thể dễ dàng buông tha Triệu Khiêm và Triệu Phi? Triệu Khiêm bị phải đi quân lý thốn trang, sau này nếu không có chuyện quan trọng không được hồi phủ, về phần vợ con và đám tiểu thiếp của hắn vẫn nuôi ở phủ. Về phần Triệu Phi thì sau giờ cơm trưa, bị đưa lên gác gỗ cho con trưởng của Trịnh phủ làm thiếp.

Chuyện này cứ giải quyết như vậy, bất luận là ai cũng thể tìm ra sơ hở. Vài nha hoàn biết tình hình thực tế cũng bị bịt miệng, không dám nói năng lung tung. Nhưng điều khiến Mộ Dung Thu ngoài ý muốn nhất là, buổi sáng khắp phủ vẫn còn âm ỉ đoán già đoán non, sau giờ cơm trưa thì hoàn toàn yên ắng, mọi người trong phủ tựa như chưa từng xảy ra chuyện này, không một ai bàn tán.

Triệu gia không hổ là gia tộc đệ nhất Đại Hoa quốc, sau khi xảy ra chuyện gièm pha, nội trong thời gian ngắn nhất đã giải quyết không một sơ hở, tuyệt đối không ảnh hưởng đến thanh danh Triệu gia.

Kết quả này chắc chắn là tốt nhất, Mộ Dung Thu xem như thở dài nhẹ nhõm một hơi. Tuy rằng Văn Thanh Uyển không có nam nhân làm chủ, nhưng Triệu gia lớn như thế, tất nhiên sẽ không bạc đãi mấy di nương này. Tiền tiêu vật hàng tháng cũng đủ cho cuộc sống của Thu Diệp.

Thu Diệp cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, trở lại Văn Thanh Uyển thì an tâm ngủ một giấc.

Mà Mộ Dung Thu cũng về tới Nhà Đức Uyển, định gặp Triệu Sơ bàn bạc chuyện tìm cách giải độc cho Thu Diệp.

Thế nhưng, khi nàng đến thư phòng, đột nhiên tìm gặp liên hồi, sự sợ tới ánh mắt buổi sáng hân nhn nàng, trầm tĩnh như nhìn thấu hết thảy. Kỳ thực nàng cũng không phải người có tâm lý sắt thép, nghĩ đến bị người nhìn thấu, loại cảm giác này tựa như bị lột sạch quần áo, trần truồng trước mặt người khác.

Nhưng cái gì phải đối mặt cuối cùng cũng không thể tránh, may mắn sau khi vào thư phòng, Triệu Sơ không hề ép hỏi. Nếu không Mộ Dung Thu thật không nghĩ ra cách ứng đối nào tốt.

– Người đến vi Thu Diệp?

Triệu Sơ nói ngay vào điểm chính, hân nặng nề buông quyển sách xuống, ngẩng đầu nhìn nàng.

Mộ Dung Thu gọi lên khỏe mới, không chút gợn sóng cười nói:

– Đương vậy. Hôm qua ta đã bắt mạch cho Thu Diệp, mạch tượng rất loạn, cũng không lạc quan, sợ là ngoài thuốc làm cầm còn có loại độc khác. Nếu không kịp thời giải độc, e rằng sẽ nguy hiểm đến tính mạng.

Con người trầm tĩnh như nước của Triệu Sơ liếc nàng một cái, bỗng nhiên hiện lên một tia nhìn u ám, nhưng hân che giấu rất tốt, không dễ dàng phát hiện. Hân cúi người mở ngăn kéo, lấy ra một bình sứ đưa cho nàng:

– Đây là giải độc, tối hôm qua ta vừa chế biến.

Mộ Dung Thu nhận lấy, trong lòng cảm giác không thoải mái. Tối hôm qua hân thức đêm giúp nàng phối dược, mà đúng lúc đó nàng lại mang tư tưởng xấu, nghĩ cách tính kế huynh đệ của hân, hơn nữa cũng đã thực hiện thành công.

– Cảm ơn.

Đây là lời cảm ơn tự đáy lòng nàng. Thật ra, nàng biết thừa hân đã đoán được nàng ở sau lưng tính kế Triệu Khiêm và Triệu Phi, nhưng hân vẫn chưa nói ra, xem như giữ thể diện cho nhau.

– Không cần nói cảm ơn. Có một chuyện ta đã quên nói cho ngươi biết, vương gia đã sắp xếp xong xuôi chuyện trong kinh, hai ngày trước đã lên đường đến Bình Thành.

Ánh mắt sâu thẳm của Triệu Sơ nhìn chăm chăm phản ứng của nàng.

Nghe vậy, mí mắt Mộ Dung Thu chớp chớp, lập tức nhàn nhạt đáp:

– Ừ, ta biết rồi.

Triệu Sơ thấy nàng như thế cũng không tiếp tục mở miệng. Chính là, khi lần nữa giờ sách ra, bàn tay hân khẽ run lên.

Lúc Mộ Dung Thu ra khỏi thư phòng, ánh mắt hiện ra chút ánh sáng phức tạp. Vũ Văn Mặc sắp tới, nàng thật không ngờ trong một tháng, sau khi ở kinh thành xảy ra quá nhiều việc, hân lại đến đây nhanh như vậy. Vậy sau này thì sao? Nàng phải khôi phục thân phận Mộ Dung Thu, Nam Dương vương phi theo hân quay về sao?

Lúc Mộ Dung Thu ra khỏi thư phòng, ánh mắt hiện ra chút ánh sáng phức tạp. Vũ Văn Mặc sắp tới, nàng thật không ngờ trong một tháng, sau khi ở kinh thành xảy ra quá nhiều việc, hân lại đến đây nhanh như vậy. Vậy sau này thì sao? Nàng phải khôi phục thân phận Mộ Dung Thu, Nam Dương vương phi theo hân quay về sao?

...

Buổi sáng ở Nhà Đức Uyển, Xuân Mai vô cùng vội vàng, mặc dù biết Thu Diệp gặp chuyện không may, nhưng mãi chưa dành được thời gian đi thăm, buổi chiều thật vất vả mới rảnh rồi một chút bèn cùng Mộ Dung Thu đến. Kết quả vừa thấy, chỉ mới mấy ngày, Thu Diệp đã gầy đi rất nhiều, một chữ cũng không thể nói ra. Nhìn nàng mà trong lòng Xuân Mai thương yêu không dứt.

– Thu đi nương thật là đáng thương, trước kia giọng nói vô cùng mềm mại dễ nghe. Sớm biết nàng sẽ biến thành như vậy, ngày đó cho dù bị Nhị thiếu gia trách phạt ta cũng phải ngăn lại. Đều tại ta, dễ dàng bỏ qua như vậy. Lâm hại Thu Diệp trở nên thế này, cũng không biết đại phu có thể chữa được không, sau này có thể khôi phục giọng nói êm tai trước kia hay không.

Sau khi đã trải qua nhiều chuyện như vậy, Thu Diệp biết Xuân Mai thật sự quan tâm mình, trước kia đều do nàng nghĩ quá. Bấy giờ nghĩ lại bản thân mình thật đúng là có vài phần buồn cười, mang theo tâm tình xin lỗi đầy cõi lòng, miệng mở rộng không tiếng động nói:

– Xuân Mai, thật xin lỗi.

Xuân Mai nhìn thấy, hốc mắt hồng hồng, nước mắt ứa ra, nâng đẩy một chút Thu Diệp, chu môi nói:

– Người cảm ơn ta làm gì chứ? Nhìn người đi, làm cho ta rơi nước mắt rồi nè, lại để cho Dung nhi chê cười ta.

Thu Diệp mỉm môi cười.

Mộ Dung Thu nhủ mảy:

– Người nói khóc là khóc, bản lĩnh này thật khiến ta rất kinh ngạc.

– Dung nhi.

Xuân Mai hắng giọng vỗ làm nũng.

Mộ Dung Thu nhìn không được cười hi hi:

– Một tiếng kêu yếu đuối này làm cho cả người ta như mềm nhũn ra đó.

Nói xong, Mộ Dung Thu mở nắp bình sứ lấy ra một viên thuốc bảo Thu Diệp uống.

– Ồ? Người cho Thu Diệp uống cái gì thế?

Xuân Mai thắc mắc hỏi:

– Là thuốc đại phu kê để trị cô họng, Xuân Mai bỗng không nói được là bị bệnh. Chỉ cần mỗi ngày nghỉ ngơi cẩn thận, uống thuốc đầy đủ là có thể khỏe lại.

Mộ Dung Thu đưa bình sứ cho Thu Diệp, dặn nàng nhớ kỹ những thứ cần kiêng khi uống thuốc, đồng thời mỗi ngày phải uống nước nhiều hơn. Sau khi dặn dò xong mới giải thích cho Xuân Mai.

Xuân Mai gật đầu, vui vẻ cười nói:

– Thật tốt quá, chỉ cần có thể trị được là tốt rồi.

Thu Diệp tùy tâm mà cười. Hiện thời sau cơn mưa trời lại sáng, so với bất kì ai khác, nàng rất hiểu phải quý trọng trước mắt. Lúc này có Dung nhi và Xuân Mai quan tâm đến mình, nàng so với đại nha hoàn bên cạnh Tam tiểu thư bị đánh đến phát điên kia đã may mắn hơn gấp trăm lần.

– Lúc này trời đã sắp tối, ta và Xuân Mai phải về rồi. Nếu có chuyện gì, người cứ cho nha hoàn đi tìm chúng ta.

Mộ Dung Thu đưa mắt nhìn sắc trời ngoài cửa sổ, mặt trời đã ngã về phía tây, hoàng hôn buông xuống. Cũng đã đến lúc, nàng và Xuân Mai phải quay về.

Thu Diệp lưu luyến gật đầu.

Mộ Dung Thu thấy Thu Diệp đã buông xuống được gánh nặng, nhờ sự an ủi của nàng và Xuân Mai mà tâm tình sáng sủa lên không ít mới yên lòng rồi đi.

Một đêm này, Mộ Dung Thu ngủ rất sâu, hai ngày vừa qua xảy ra nhiều chuyện như vậy, thật vất vả tâm tình mới được thả lỏng, vừa ngủ dậy đã là giữa trưa hôm sau.

Lúc ăn cơm trưa nàng mới biết Triệu Sơ đã đến chỗ Triệu Thần để chăm cứu. Mà nàng không có chuyện gì nên ở trong phòng, suy nghĩ về các món ăn bổ dưỡng, hỗ trợ cho việc điều trị bệnh như lúc trước đã bàn bạc cùng Triệu Sơ. Việc này cũng giúp nàng có được việc làm ăn của chính mình, sự hợp tác này sẽ giúp nàng và Triệu Sơ lấy được lợi nhuận còn hơn trong tưởng tượng của nàng, vì vậy phải có càng nhiều phương thuốc càng tốt.

Trong khoảng thời gian ngắn cũng không có thể nhớ lại toàn bộ các loại dược thiện mà nàng biết để viết ra, vì vậy nàng định mỗi ngày viết khoảng mười món.

Xong xuôi mấy việc đó, đột nhiên lại chẳng có việc gì để làm, Mộ Dung Thu lại nghĩ tới Vũ Văn Mặc.

Hắn thật sự sắp đến ...

Nàng nhìn ngoài cửa sổ, vì là phòng hạ nhân nên ngoài cửa sổ không có cảnh sắc gì nhưng vẫn khiến nàng thất thần.

– Dung nhi? Ngủ thiếu gia bảo người đến Hạm Đạm viện một lát.

Người bên ngoài gọi năm sáu lần Mộ Dung Thu mới hồi phục tinh thần lại, vội đáp:

– Được.

Đến Hạm Đạm viện, chỉ thấy mọi người trong viện đang cúi thấp đầu. Sắc mặt Triệu Sơ nặng nề đứng ở một bên còn Triệu Thần lợt thòm trong một đồng thất bị, sắc mặt âm trầm khiến người khác sợ hãi.

Thấy tình hình này, Mộ Dung Thu không hiểu đi lên phía trước.

Triệu Thần và Triệu Sơ đồng thời nhìn về phía nàng, trên khuôn mặt tuấn tú của Triệu Thần càng thêm tối tăm ba phần. Mà sắc mặt Triệu Sơ cũng rất nặng nề.

Kết quả là chuyện gì xảy ra? Mộ Dung Thu dùng ánh mắt chất vấn Triệu Sơ.

– Hôm qua Đại ca luyện đứng một canh giờ, trên đầu hơi có chút sức lực. Nhưng hôm nay chỉ luyện phần nửa thì chân trái đã không còn chút cảm giác.

Triệu Sơ giải thích đơn giản.

Nhưng Mộ Dung Thu đã hiểu rõ. Thì ra là như vậy! Triệu Thần cho rằng hôm nay luyện một ít thời gian đã khiến chân không còn chút cảm giác, sợ chân không thể phục hồi như cũ nên tâm tình mới tệ như thế, nghĩ sai!

Mộ Dung Thu đi về phía Triệu Thần, ý bảo nha hoàn bên cạnh giúp Triệu Thần đứng lên, nàng khẽ cười nói:

– Đại thiếu gia đừng sốt ruột, vì hôm qua là ngày đầu tiên người đã luyện tập liên tục trong một canh giờ, hôm nay cảm thấy không còn chút sức nào là bình thường. Huống hồ chuyện khôi phục này không thể quá nóng vội, nghỉ ngơi một chút, chờ sức lực khôi phục một ít rồi hẵng tập tiếp. Huống chi, trong số những người tiền hành khôi phục lại hoạt động của chân mà ta từng gặp, tình huống của đại thiếu gia là tốt nhất. Bình thường rất nhiều người đều không thể kiên trì rèn luyện mỗi ngày, hơn nữa còn rèn luyện thời gian lâu như vậy.

Nghe vậy, sắc mặt Triệu Thần vốn tối tăm lộ nét vui mừng và chờ mong, hắn như một đứa trẻ ngáp ngừng hỏi:

– Thật sao?

– Vâng. Chân của Đại thiếu gia hôm nay có phải hơi đau nhức không? Cho nên vừa luyện một chút đã không còn sức?

Mộ Dung Thu nhẹ giọng hỏi. Xem ra bất kể là người lớn đến đâu, khi sinh bệnh đều giống như con nít.

Đôi đồng tử của Triệu Thần xoay chuyển, trong mắt như có ánh sáng, gật đầu:

– Đúng vậy, sáng sớm thức dậy hơi đau nhức.

– Vậy cũng khó trách. Cho dù chân không bị thương nhưng nếu hoạt động mạnh nhiều cũng sẽ đau đớn, huống chi chân trái đại thiếu gia còn bị thương.

Mộ Dung Thu nhận nài giải thích, Triệu Thần vốn cũng không phải người thô bạo, ngược lại tính cách cũng rất sáng sủa nhiệt tình, nhưng những năm gần đây vì chuyện chân trái bị thương khiến cho hắn trở nên khá nhạy cảm, khi đối mặt với việc mất đi hi vọng, tất nhiên sẽ buồn bực, hiện thời không còn hoang mang, hi vọng tràn đầy, nét u ám trên mặt hắn tiêu tan, tiếp đó được nha hoàn giúp đỡ lại đứng lên.

Mộ Dung Thư thấy thế mới dặn nha hoàn bên cạnh:

– Sau này lúc đại thiếu gia luyện tập, đừng nên làm liên tiếp các động tác, phải canh chừng thời gian nghỉ ngơi hợp lý.

Đây cũng là thiếu sót của nàng, dặn họ tất cả những điều cần chú ý về thiết bị và việc luyện tập, chỉ quên dặn dò đừng nên vận động quá độ.

Chờ Triệu Thần lần nữa quay lại tập luyện, Mộ Dung Thư mới xoay người nhìn về phía Triệu Sơ, lại phát hiện hắn đang nhìn nàng chăm chăm. Đôi đồng tử chói mắt sâu thẳm.

Nàng vẫn chưa nghĩ nhiều, mà tự nhiên đi qua, cười nói:

– Là ta sơ sót. Sau này đại thiếu gia đã quen với việc tập luyện sẽ không gặp tình huống như thế nữa. Dù sao đã nhiều năm đại thiếu gia cũng không hoạt động nhiều, chuyện này khó mà tránh khỏi.

Nghe vậy, Triệu Sơ thu hồi ánh mắt:

– Hôm nay khi ta chăm chú cho Đại ca, Đại ca đã có cảm giác hơn rất nhiều so với trước. Ta biết ngay những thiết bị này rất có ích với Đại ca. Tin rằng sử dụng không bao lâu, Đại ca sẽ có thể lần nữa đứng lên.

Có điều lúc Triệu Thần còn chưa chân chính đứng lên được, Vũ Văn Mặc đã tới. Mấy ngày ở chung này, hần mơ hồ hiểu được, hẳn đối với nàng, có vẻ như không đơn giản chỉ bởi đã nhận lời với Vũ Văn Mặc mà phải bảo vệ nàng.

– Ủ, cũng không lâu lắm đâu.

Mộ Dung Thư quay đầu nhìn về phía Triệu Thần, anh ta cố gắng như vậy, chắc chắn sẽ có kết quả tốt.

– Ngũ ca cũng ở đây à? Thiên Nhi tự tay thêu hai tấm áo choàng, đang định đưa tới chỗ Đại ca trước rồi lát nữa sẽ sang bên Ngũ ca đây.

Lúc này, có hai nữ tử từ cửa viện đi tới, người vừa lên tiếng là Nhị cô nương Triệu Thiên, lớn lên xinh đẹp tuyệt trần lại đoan trang, nhìn qua chính là tiểu thư khuê các, có điều nếu đến gần sẽ thấy trên má có rất nhiều mụn mọc chi chít, có cả mụn bọc và mụn mủ, có thể là do khó chịu nên dùng tay nặn thành thử để lại khá nhiều vết thâm. Trách không được năm nay đã mười tám vẫn chưa gả đi.

Bên cạnh nàng là người đã im hơi lặng tiếng một thời gian, Tiền Duyệt. Tiền Duyệt vừa thấy Mộ Dung Thư, trong lòng đã có chút khó chịu, nếu không vì nữ nhân này, giấc mộng nhiều năm qua của nàng đâu có tan tành theo mây khói như thế? Hiện giờ Đại phu nhân biểu lộ sẽ không dễ cho nàng gả cho Ngũ biểu ca. Không ngờ càng không muốn lại càng dễ gặp.

Mộ Dung Thư dúi mắt khỏi hai người.

– Tay nghề thêu thùa của Thiên thì tú nương trong phủ cũng không bằng. Áo choàng này của Thiên Nhi tự tay thêu thì ta nhưng phải mặc thử một chút mới được.

Triệu Thần luyện trong chốc lát, đầu đầy mồ hôi, đúng lúc đã thấm mệt, nhìn thấy Triệu Thiên đến đây mới nhờ nha hoàn đỡ đi đến.

Triệu Sơ cũng cười nói:

– Đúng vậy. Hai năm trước muội ấy cũng thêu áo choàng, tay nghề quả thật vô cùng xuất sắc.

Triệu Thiên là cô nương dễ thương, được Triệu Thần và Triệu Sơ khen thì khuôn mặt đỏ bừng, cúi thấp đầu sai nha hoàn đưa hai tấm áo choàng cho Triệu Thần và Triệu Sơ. Nếu như trên mặt nàng không có những đốm mụn chi chít kia thì thật sự là một tiểu mỹ nhân, của Triệu phủ nhất định bị mấy bà mối đập nát. Đáng tiếc là cô đại không có các loại mỹ phẩm điều trị ngoài da, trung y đều chỉ chú ý điều dưỡng bên trong cơ thể.

Triệu Sơ và Triệu Thần cùng mặc áo choàng vào. Áo của Triệu Thần lấy màu lam làm chủ đạo, bên trên thêu một ít đường viền hoa và mấy đóa hoa bách hợp, nhìn qua rất bắt mắt. Mà áo choàng trên người Triệu Sơ lại là màu tím, một đóa hoa mẫu đơn bao trùm toàn bộ áo choàng, nhìn qua phở trương, nếu không phải người mặc là Triệu Sơ, mà là kẻ khác, e rằng sẽ mang lại cảm giác như mấy gã kép hát tuồng giả gái ẻo lả. Mà Triệu Sơ sau khi khoác áo vào, càng thêm hoa lệ chói mắt, anh tuấn ngời ngời.

Cũng may Mộ Dung Thư đủ định lực, bằng không thật đúng là sẽ bị sắc đẹp của Triệu Sơ mê hoặc đến hoảng thần.

Bàn chân Tiền Duyệt vốn trong lòng ngưỡng mộ Triệu Sơ, giờ phút này càng là nhìn đến ngây ngốc.

– Đại ca, Ngũ ca cảm thấy được chứ? Có chỗ nào cần sửa không?

Triệu Thiên thấy hai người đều mặc lên mới lên tiếng hỏi dò.

– Rất vừa.

Triệu Sơ và Triệu Thần đồng thời đáp.

Hai tấm áo choàng được may rất khéo, tay nghề thêu thùa tất nhiên không cần nhiều lời. So sánh xong, Mộ Dung Thư tự thấy hồ then, đều là phụ nữ, tay nghề của người ta thật quá đỉnh, mà nàng, miễn cưỡng xem như có học qua, thật sự không có gì để nói, không khỏi nhìn kĩ một chút.

Triệu Thiên nghe hai người đều khen đẹp, nụ cười trên mặt càng rạng rỡ, quay đầu về phía Tiền Duyệt nháy mắt hai cái. Tiền Duyệt vừa mới thất hồn lạc phách, giờ thật vất vả tỉnh táo lại, lập tức đỏ bừng mặt cúi đầu, hạ giọng nói với Triệu Sơ và Triệu Thần:

– Đại biểu ca, Ngũ biểu ca, mấy ngày nay Duyệt Nhi cũng làm hai bộ quần áo, nếu Đại biểu ca và Ngũ biểu ca không chê, xin thử xem, nếu có chỗ chưa vừa ý, muội sẽ sửa lại.

Sau lưng nàng cũng có một nha hoàn cầm hai bộ quần áo.

Tâm tư Tiền Duyệt Triệu Thần và Triệu Sơ đều rất rõ ràng, vì vậy Triệu Thần nháy mắt đầy ẩn ý với Triệu Sơ, cười cười về mờ ám

– Xem ra ta là nhờ phúc của Ngũ đệ.

Triệu Sơ thần sắc hơi trầm, cũng không tỏ ra vui mừng, khoé mắt như có như không nhìn lướt qua Mộ Dung Thư đang tò mò thưởng thức hoa văn trên áo choàng của hắn và Triệu Thần, giọng điệu vô cùng hồ hững:

– Loại việc nặng nhọc như thế sau này muội vẫn nên để hạ nhân làm đi. Quần áo không cần thử, nhìn cũng rất vừa người.

Nghe vậy, vẻ mặt Tiền Duyệt nhất thời biến thành mướp đắng. Bộ quần áo này nàng phải làm ròng rã mấy ngày mấy đêm, nghĩ Triệu Sơ thấy được tâm ý của mình sẽ đối xử với nàng tốt hơn một chút, nhưng hiện tại xem ra, dường như là nàng đang nằm mơ.

Mất chuyển đến Mộ Dung Thư đang đứng cạnh Triệu Sơ, nhất định là con hồ ly tinh này âm thầm nói xấu sau lưng nàng, cho nên mới khiến Triệu Sơ càng ngày càng lạnh nhạt với nàng như thế.

Tình cảnh lĩnh đạm nhạt nhẽo này, trong lòng Mộ Dung Thư trầm nghĩ, e là Tiền Duyệt không dám tới tầng lễ một mình nên mới đi cùng Triệu Thiên. Mặc dù nàng ở trong phủ không lâu, nhưng cũng nghe qua tình huống của Triệu Thiên trong phủ. Vì là con thứ nên không được quan tâm, mấy năm gần đây trên mặt lại xuất hiện nhiều mụn bọc, mụn mủ, có người cho đây là bệnh có thể lây truyền nên rất ít nữ tử trong phủ tình nguyện qua lại với Triệu Thiên. Mà Tiền Duyệt tự nhận là xinh đẹp, trong ngày thường khinh thường nhất là chung đụng với Triệu Thiên, nhưng vì để có cơ tiếp cận Triệu Sơ, nên mới đành miễn cưỡng lui tới với Triệu Thiên.

Hiện thời thái độ của Triệu Sơ với Tiền Duyệt càng lĩnh đạm, Tiền Duyệt không cách nào chấp nhận được, tâm tư non nớt gần như ngu ngốc, trút hết sai lầm lên người nàng! Trong lòng Mộ Dung Thư cười lạnh, có phải trong gia tộc càng lớn thì càng thừa thãi cực phẩm? Lăng phi sự chú ý trên mấy loại người này cũng tựa như lăng phi sinh mệnh. Mộ Dung Thư lạnh lùng liếc nàng một cái rồi thu hồi tầm mắt. Có điều nàng chợt nghĩ đến, dường như nữ tử thời đại này có rất nhiều vấn đề về làn da, nhưng nếu chi uống thuốc bắc để điều hoà nội tiết tố thì hiệu quả cũng không quá rõ ràng. Có vẻ như chi cần lợi dụng điểm này sẽ lại là một cơ hội phát tài khác.

Tiền Duyệt thấy đáng vẻ không để nàng vào mắt của Mộ Dung Thư, vô cùng kiên dữ, nhưng đã có kinh nghiệm lần trước, lúc này đây nàng không dám phát tác, có điều nhân lúc Triệu Sơ nhìn không thấy mới hung hăng trừng Mộ Dung Thư mấy cái.

– Tay nghề của Tiền biểu muội quả không tệ, đường kim mũi chỉ trên y phục này tinh tế không kém gì tay nghề của tú nương hạng nhất.

Triệu Thần cảm quần áo đưa cho nha hoàn đứng cạnh rồi lên tiếng khen ngợi Tiền Duyệt mấy câu.

– Biểu ca quá lời rồi. Tay nghề thêu thùa của Duyệt Nhi sao có thể so được với tú nương chứ? Nếu Đại biểu ca và Ngũ biểu ca không chê, sau này chi cần Duyệt Nhi rảnh thì sẽ làm mấy bộ quần áo tặng Đại biểu ca và Ngũ biểu ca.

Tiền Duyệt được khen trên mặt cười như hoa nở, vội thẹn thùng e lệ phúc thân trả lời.

– Ta đã nói rồi, Duyệt Nhi người làm quần áo Đại ca và Ngũ ca đều sẽ thích.

Triệu Thiên đi qua ôm cánh tay Tiền Duyệt, cười nói.

Lúc Triệu Thiên vừa đụng vào cánh tay, tươi cười trên mặt Tiền Duyệt sựng lại, lập tức lẳng lặng đẩy nàng ra.

– Là Đại biểu ca quá khen.

Mất lạnh nhìn cảnh này, Mộ Dung Thụ càng không có ấn tượng tốt với Tiền Duyệt. Cho dù người này có dung mạo khuynh thành, e là cũng không cách nào hợp với người siêu phẩm thoát tục như Triệu Sơ.

Thế nhưng, Triệu Thiên thật sự rất đơn thuần, Tiền Duyệt lấy lòng vài lần nâng đỡ vội xem như người ta chân thành.

Hiển nhiên Triệu Thiên cũng không yêu thích gì Tiền Duyệt, nói hai câu tán thưởng rồi thì không muốn giữ lại, có vẻ như lại nhìn thấu suy nghĩ của Mộ Dung Thụ, bèn nói với nàng:

— Xin Dung nhi cô nương theo ta về phòng. Đối với phương pháp tập luyện và các thiết bị, ta còn vài chỗ chưa hiểu rõ lắm. Còn mấy loại canh bồi bổ này, người ở phòng bếp nhỏ nấu ra có hương vị khá lạ, phiền người xem qua một lát, phải chăng đã cho thừa hay thiếu cái gì.

Nghe vậy, Mộ Dung Thụ lập tức đáp:

— Vâng.

Nàng đi theo Triệu Thiên vào phòng.

Tiền Duyệt thấy thế, nho nhỏ nói thầm nói:

— Hồ ly tinh, câu dẫn Ngũ biểu ca, lúc này lại câu dẫn Đại biểu ca, còn muốn treo lên giường chủ tử.

Nàng vừa dứt lời, Triệu Sơ đã lạnh lùng hiếc nâng một cái, nhất thời thần hình Tiền Duyệt run lên, vội vàng cúi đầu, không dám nói thêm nửa câu.

Mà Triệu Sơ lại nhìn về phía cửa phòng đóng lại kia, chậm rãi nhàn mảy lại.

Luôn luôn không mấy để ý chuyện trong phủ, Triệu Thiên cười nói:

— Nha hoàn tên Dung nhi này lớn lên thật đẹp, vẻ như Đại ca thật thích nàng đó.

Lời này quanh quẩn bên tai Triệu Sơ, ánh mắt nhìn về phía hai người bước vào phòng u ám ba phần, đôi mày cũng nhàn lại.

Đại ca sẽ không thích Mộ Dung Thụ chứ?

Đây nhất định là con đường không lối về, hẳn phải lựa thời cơ nói rõ thân phận Mộ Dung Thụ với Đại ca, tránh để Đại ca hăm quá sâu.

Sau khi theo Triệu Thiên vào phòng, Mộ Dung Thụ ném thứ canh bỏ đường mà Triệu Thiên dùng một chút, đứng là hương vị có chút lạ bèn dần dò bà tử lúc hẳn phải chú ý tới thời gian và độ lửa.

Triệu Thiên ở một bên nghe, trên mặt lộ ra tươi cười:

— Xem ra nha đầu bà tử trong viện của ta so ra kém Dung nhi người. Là một món canh đơn giản như vậy cũng nấu không xong.

— Họ chưa từng làm nên tất nhiên sẽ có chút thiếu sót, làm quen rồi thì sẽ nấu ngon thôi.

Mộ Dung Thụ cười nói, ánh mắt Triệu Thiên nóng rực, khiến nàng rất không thoải mái nên lặng lẽ cúi đầu xuống tránh né.

Thấy thế, Triệu Thiên xem như nàng đang thẹn thùng, cầm chén trà uống vài ngụm trà, con người đen lóe lên hỏi:

— Dung nhi có thích Ngũ đệ không?

— Ngũ thiếu gia ư?

Mộ Dung Thụ kinh ngạc.

Nhìn dáng vẻ nàng như vậy, trong mắt Triệu Thiên có ý cười:

— Dung nhi cô nương không thích Ngũ đệ phải không?

— Nô tì và Ngũ thiếu gia là không thể.

Mộ Dung Thụ nhu mày, giọng nói có vẻ kinh ngạc. Triệu Thiên và Triệu Sơ là huynh đệ tình thâm, nên biết lời đồn đãi trong phủ cũng không phải sự thật, nhưng sao hắn còn hỏi như thế?

Chẳng lẽ...

Mỉ mắt nàng giật giật, chẳng lẽ sau khi rời khỏi Vương phủ, nàng lại có số đào hoa ư? Nghĩ đến đây, Mộ Dung Thụ lập tức đứng lên nói:

— Nô tì còn nhiều việc chưa làm xong, xin phép cáo lui trước. Về phần những điều quan trọng cần chú ý của các thiết bị tập luyện và các phương thuốc bổ, vừa rồi nô tì đã nói rõ. Nếu còn có chỗ không hiểu, Đại thiếu gia cứ phái người đến Nhã Đức Uyển hỏi nô tì. Nô tì cáo lui.

Không đợi Triệu Thiên đáp lại, Mộ Dung Thụ lập tức rời đi, nơi đây không nên ở lâu! Lúc này, nàng thật hi vọng Vũ Văn Mặc đến sớm một chút!

Trước kia lúc không ai để ý, nàng cũng khát vọng có ai đó đến bắt chuyện, hiện thời hoa đào tràn đầy, nàng lại hy vọng có thể thanh tịnh.

Thế nhưng, Mộ Dung Thụ không biết là, mấy gai sai vật, hộ vệ trong phủ đều coi nàng như tình nhân trong mộng. Năm nay quả nhiên nàng có số đào hoa!

Triệu Thiên nhìn bông lung nàng rời khỏi, môi khẽ cong lên, nàng thật là cô gái thông minh! Đã từng biết không ít nữ nhân, có điều một nữ tử đặc biệt như nàng, hẳn chưa từng thấy qua.

Nếu Ngũ đệ không thích nàng, vậy thì hẳn cũng không ngại lấy nàng về.

Trên đường quay về Nhã Đức Uyển, bước chân Mộ Dung Thụ vội vàng, âm thầm hạ quyết tâm, bắt đầu từ ngày hôm nay nên yên tại Nhã Đức Uyển, nếu có thể thì tuyệt đối không ra ngoài.

— A, nhìn xem là ai đây? Không phải hồ ly tinh ở Nhã Đức Uyển kia sao? Vừa hầu hạ xong Đại biểu ca, giờ lại muốn treo lều giường của vị chủ tử nào nữa đây? Chắc chắn, không phải chỉ là lớn lên có khuôn mặt lẳng lơ của hồ ly thôi sao? Cứ không biết liêm sỉ treo lều giường chủ tử như vậy, thứ hành vi này có khác gì kỹ nữ thanh lâu chứ? Ta thấy người đã đi sai chỗ rồi, nếu người vào câu lan kỷ viện, vậy thì đầu cần phí tâm tư tìm cách leo lều giường nam nhân?

Vừa qua một ngã rẽ thì có hai người từ lối khác đi đến, chính là Tiền Duyệt và nha hoàn của nàng.

Nghe vậy, bước chân Mộ Dung Thụ hơi dừng lại, hàn quang trong mắt thoáng hiện. Đang lúc nàng muốn quay lại dạy dỗ cô ta vài câu đã nghe có một người khác lên tiếng:

— Tiền cô nương là một hoàng hoa khuê nữ, sao nói đi nói lại vẫn quanh quẩn với mấy chuyện trắng hoa là lời này thế? Hơn nữa giống như rất quen thuộc à nha. Nếu không phải ta biết Tiền cô nương, chỉ sợ cũng sẽ nghĩ lầm Tiền cô nương chính là từ mấy nơi đó ra.

Mộ Dung Thụ nghiêng đầu nhìn sang, chính là người đã mấy ngày không gặp-Hạ Hoa. Tại sao là nàng?

Tiền Duyệt vốn tưởng rằng đã có cơ hội “dạy dỗ” con hồ ly tinh kia, kết quả nửa đường lại nhảy ra một tên Trình Giảo Kim, hơn nữa cô ta còn nói chuyện vô cùng khó nghe. Quay đầu nhìn sang, là Hạ di nương mà Tam biểu ca vừa nạp, tức thì cau mày, giọng nói lạnh lùng:

— Hạ di nương có ý gì? Ta dạy dỗ hạ nhân, khi nào còn phải hỏi qua ý kiến người?

Hạ di nương cảm khăn lựa che miệng, quẹo rừ cười lên:

— Ai da, sao ta lại nhớ rằng Tiền cô nương không phải là tiểu thư Triệu gia chứ? Mấy hạ nhân Triệu gia khi nào đến phiên Tiền cô nương ra tay dạy dỗ đây? Muốn răn đe cũng là do người Triệu gia ta chứ nhì.

Nàng vừa nói xong, Tiền Duyệtghen lời, sắc mặt cực kỳ khó coi, vươn ngón tay mềm mại chỉ vào Hạ di nương:

— Người đừng khinh người quá đáng!

— Ta khinh người quá đáng khi nào? Cùng lắm ta chỉ nói mấy câu công bằng mà thôi. Ai trong phủ không biết tâm tư Tiền cô nương? Lại còn không biết xấu hổ đi nói Dung nhi. Tiền cô nương làm thế có khác gì người đàn bà chanh chua chứ? Huống hồ nếu như có người vu khống bôi bẩn thanh danh Tiền cô nương, Tiền cô nương có thể thừa nhận không?

Hạ di nương lại nói tiếp.

Mộ Dung Thu đứng cách dóchừng mười bước, mắt lạnh nhìn hai người đối chọi gay gắt, sau đó đối với sự xuất hiện đột ngột của Hạ Hoa và việc lên tiếng bênh vực của nàng ta mà lòng vẫn nghi hoặc. Hạ Hoa tuyệt đối không phải kẻ có thể ra tay giúp đỡ người không có giá trị lợi dụng với mình. Huống hồ, hai ngày trước nàng và Xuân Mai còn từ chối nàng ta thân cận. Dựa vào sự hiểu biết của nàng với Hạ Hoa, chắc chắn cô ta ghi hận trong lòng. Mà hôm nay lại mạo hiểm đối đầu với Tiền Duyệt ra mặt vì nàng, e là chôn chực tết gà không có ý tốt!

Tiền Duyệtđù sao cũng là cô nươngchưa lấy chồng, mấy từ ngữ thô tục tất nhiên không thể bằng Hạ Hoa. Hạ Hoa lại nói nói mấy câu, cho đến lúc Tiền Duyệtkhông còn gì để nói lại, chỉ có thể thở phì phì để lại mấy câu đe dọa rồi bỏ đi.

Hạ Hoa nhìn Tiền Duyệt đã đi xa, chậm rãi bước đến trước mặtMộ Dung Thu, thần thiết nắm tay nàng:

– Tiền cô nương kia ta đã sớm chúm mắt. Rõ ràng không phải người Triệu gia, còn mặt dày coi mình như người Triệu gia, làm cho người khác nhìn mà khinh thường. Nàng không chỉ mắng nguoi, trước kia còn từng chửi bới ta. Hôm nay trả lại hết cho nàng thật là sung sướng!

Mộ Dung Thu mắt lạnh nhìn tay Hạ Hoa đang ôm cánh tay nàng, trực tiếp rút ra, thần sắc nhàn nhạt trả lời:

– Vậy chúc mừng Hạ di nương, cuối cùng báo được thù. Ngày sau Tiền cô nương cũng không dám nhục mạ Hạ di nương nữa.

Dứt lời, nàng liền bỏ đi.

Trông mắtHạ Hoa xoay chuyển. Hiện thời thật vất vả mới gặp được Mộ Dung Thu, sao nàng có thể buông tha cơ hội này, vội vàng bắt lấycánh tay Mộ Dung Thu, cười nói:

– Hai tý mười tấđầu lâu rồi không gặp mặt, nhiều ngày nay ta luôn nhớ tới thời gian chúng ta còn ở Nhã Đức Uyển. Hôm nay nếu Dung nhi người không chê thì đi Mẫu Đơn Uyển với ta đi, đúng lúcvừa rồi ta cũng muốn đến Nhã Đức Uyển tìm nguoi. Thật đúng dịp gặp nguoi ở đây. Đi thôi, ta bảo nha hoàn pha một bình trà ngon đến.

Tay nàng dùng sức, thật sự lôi được Mộ Dung Thu đi hai bước.

Hạ Hoa vội vã như thế, chắc chắn là ở Mẫu Đơn Uyển chẳng có chuyện tốt nào chờ đợi nàng! Mộ Dung Thu cười lạnh một tiếng, dùng sức rút tay ra, giọng nói lãnh đạm:

– Tuy rằng ta cũng rất muốn đến chỗ Hạ di nương, nhưng lát nữa ta còn phải đến thư phòng hầu hạ Ngũ thiếu gia. Nếu Hạ di nương muốn ôn chuyện, như vậy cứ đến Nhã Đức Uyển cũng giống nhau thôi.

Dứt lời, Mộ Dung Thu quay đầu rồi đi.

– Không được! Nói gì đi nữa hiện giờ ta cũng là nửa chủ tử, mà nguoi chỉ là một hạ nhân. Ta mời nguoi đi Mẫu Đơn Uyển dùng trà là cho nguoi ba phần mặt mũi, mà nguoi lại nhiều lần từ chối, nghiêm nhiên không để ta trong mắt!

Hạ Hoa một bên thờ phỉ phò nói, một bên ý bảo hai nha đầu phía sau tiến lên giữ chặt Mộ Dung Thu.

Dù sao Mộ Dung Thu cũng không biết võ công nên bị hai nha hoàn giữ lại.

Hạ Hoa cười lạnh một tiếng, tiến lên vài bước, ghé sát vào Mộ Dung Thu, nhỏ giọng bên tai nàng:

– Cho nguoi vài phần mặt mũi đầumỏn mở phườnghuộm. Yên tâm, ta đưa nguoi đi Mẫu Đơn Uyển là cho nguoi có ngày lành, nếu như nguoi có vài phần năng lực sau này còn có thể làm di nương, sẽ có cuộc sống no ấm. Không được thì làm một nha đầu thông phòng, tương lai có được mun con cũng có thể thành di nương. Ta đây là vì tốt cho nguoi, đừng cho rằng ai cũng có cơ hội tốt như nguoi!

Đã nhiều ngày Tam thiếu gia luôn ở trước mặt nàng nhắc tới Dung nhi, khiến nàng không muốn cũng phải ra tay. Thật ra trước kia do mang thai nàng mới có thể được làm di nương. Đáng tiếc bị Tam thiếu phu nhân dùng kế khiến nàng sảy thai. Lâu nay Tam thiếu gia ngày càng lạnh nhạt với nàng, đúng lúc hắn có hứng thú với Dung nhi, nếu nàng có thể giúp hắn có được Dung nhi, như vậy sau này chắc chắn hắn sẽ đối xử tử tế với nàng.

Nghe nàng ta nói, sắc mặt Mộ Dung Thu khế biến, thì ra là như vậy! Nàng ta lại muốn hại trong sạch của nàng! Hạ Hoa muốn đưa nàng cho Tam thiếu gia Triệu Bình làm nhục! Nhớ tới cái vẻ nguy quân tử kia của Tam thiếu gia, so với Triệu Khiêm còn ghê tởm hơn ba phần.

Hạ Hoa, thật to gan, dám tính kế trên đầu nàng, muốn huỷ hoại cả đời nàng!

– Bật miệng nàng ta lại, trời đã sắp tối rồi. Từ nơi này về Mẫu Đơn Uyển hẳn không có mấy người. Nhanh chút.

Hạ Hoa kêu lên, dè dặt nhìn bốn phía nhẹ giọng ra lệnhcho hai nha hoàn.

Lúc này Mộ Dung Thu lại không sợ hãi, cũng chưa lên tiếng kêu cứu. Bên cạnh nàng có Mã hộ vệ, tất nhiên sự an toàn không thành vấn đề.

Đúng như nàng nghĩ, ngay khi hai nha hoàn muốn chặn miệng nàng lại, thành linh có mấy cục đá từ đầu bay tới đập vào trên cổ tay họ.

– A!

Hai nha hoàn đồng thời hét lên một tiếng.

– Chuyện gì xảy ra? Nhanh lên một chút! Nàng ta cũng không kêu, hai người các nguoi hét cái gì?

Hạ di nương nhủ mấy lạnh giọng quát. Nàng nhìn quanh khắp nơi, chỉ sợ có chuyện. Địa điểm này là do nàng lựa chọncẩn thận, lúc này mấy nha đầu bà tử đều đang bận rộn, gần như không ai đi qua. Cho nên nàng dự định, chỉ cần Mộ Dung Thu điqua nơi này, nàng sẽ ra tay.

Hai nha hoàn không dám nhiều lời, đành đi che miệng Mộ Dung Thu lại, kết quả lần này bay tới không phải cục đá mà là một cây chùy thủ, trực tiếp quét qua khiến tay hainha hoàn bị thương.

Hạ Hoa dừng việc quan sát bốn phía lại, quay đầu nhìn hai nha hoàn còn chưa động thủ, thấp giọng mắng:

– Hai người các nguoi làm gì đó? Không muốn sống sao?

Lúc này hai nha hoàn mới kịp nhận ra trên tay mình có một vết cắt, đồng thời hét to:

– Hạ di nương, ở đây có quý! Tay chúng nô tỳ bị dao nhỏ cắt qua rồi!

Nghe vậy, Hạ di nương nhìn thoáng qua mu bàn tay của hai nha hoàn, quả thật có một đường cắt. Nàng hung hăng trợn mắt liếc Mộ Dung Thu một cái:

– Có phải nguoi giờ trò mờ ám không? Đừng tưởng rằng như vậy ta có thể buông tha nguoi.

Dứt lời, nàng đẩy hai nha hoàn ra, muốn tự tay đi trói Mộ Dung Thu, sau đó bật miệng nàng ta lại.

Đúng lúc Mộ Dung Thu được buông lỏng bên dùng sức đá một cái vào bụngHạ Hoa:

– Nguoi muốn chết!

Người nào tốt với nàng, nàng đương nhiên tốt lạigặp nhiều lần, còn ai muốn hại mình, cũng đừng mong có được ngày lành!

Hạ Hoa bị đá trúng, gầy gù muốn đứng dậy, nàng quay đầu giận dữ hét hai nha hoàn đang còngngó ngác:

– Các nguoi còn đứng đó làm gì? Bắt nàng cho ta, nguoi cũng dám đá ta!

Hai nha hoàn nghe vậy cuối cùng phục hồi tinh thần lại, nhưng mới rồi trải qua hai lần bị đánh lên đã khiến trong lòng họ còn sợ hãi, khi lần nữara tay với Mộ Dung,tay chân tự dưng run rẩy.

Lúc này, đang khi hai người này nhắm mắt buộc mình phải bắt được Mộ Dung Thu, phía sau có người đi tới!

Lần này Hạ Hoa bị Mộ Dung Thu đá không nhẹ, trên mặt đất gầy gù hai ba cái mới đứng lên được.

Mộ Dung Thu trừng Hạ Hoa, khoe mắtliếc về phía người đang đến, nhìn bóng dáng đã biết là Triệu Sơ. Nàng lui ra phía sau mấy bước, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng nhìn về phía Triệu Sơ.

Triệu Sơ đầu tiên là nhìn Mộ Dung Thu, tiếp đó nhìn về phía Hạ Hoa quần áo tóc tai có vênhếch nhác, rồi lại nhìn lướt qua hai nha hoàn đang sợrun cả người.

– Ngũ thiếu gia, mời nguoi làm chủ cho ta. Nha đầu chết tiệt này lại dám đánh ta. Ta cùng lĩnh mới dạy dỗ nàng hai câu, nàng đã đánh ta. Nói gì đi nữa ta cũng là một di nương, sao có thể đểmột hạ nhân như nàng đánh chứ? Ngũ thiếu gia phải làm chủ cho ta!

Hạ Hoa vừa khóc nóivàlập tức liền quỳ trên mặt đất, dập đầu với Triệu Sơ.

Phản ứng rất nhanh! Mộ Dung Thu cười lạnh.

Triệu Sơ không nói gì mà nhìn về phía Mộ Dung Thu, trực tiếp hỏi:

— Người muốn xử lý như thế nào?

Hạ Hoa sùng sốt, nhất thời không phản ứng kịp.

Mộ Dung Thu hờ hững liếc qua Hạ Hoa, ánh mắt lạnh như băng, giọng nói rét lạnh:

— Nàng ta là người Triệu phủ, vậy Ngũ thiếu gia cứ xử lí đi. Có điều, sau này đừng để ta gặp lại nàng.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 112

Mộ Dung Thu hờ hững liếc qua Hạ Hoa, ánh mắt lạnh như băng, giọng nói rét lạnh:

— Nàng ta là người Triệu phủ, vậy Ngũ thiếu gia cứ xử lí đi. Có điều, sau này đừng để ta gặp lại nàng.

Mộ Dung Thu vừa nói xong, Hạ Hoa ngầy ra như phồng. Sao Ngũ thiếu gia có thể hỏi Dung nhi như vậy? Mà Dung nhi trả lời phảng phất như đang ra lệnh! Dung nhi, nàng ta chỉ là một hạ nhân mà thôi! Hạ Hoa nghĩ nát óc vẫn không tài nào hiểu được, trực giác cảm thấy tới hôm nay quá mức khác thường, hai nha hoàn quý bên người nàng cũng sớm đã sợ đến mồ hôi lạnh đầm đìa, cả người run run.

— Ngũ thiếu gia, tiện tì này thật to gan, dám ra lệnh cho Ngũ thiếu gia! Nàng cũng không nhìn một chút mình là ai. Đối với di nương như ta nàng có thể không để trong mắt, nhưng với Ngũ thiếu gia, nàng dựa vào cái gì? Nàng đây là muốn chết, đối với loại tiện tì không biết trời cao đất rộng này thì nên bán cho mỗi giới bán người, đưa vào kỹ viện, tin rằng không mấy ngày là sẽ bị nam nhân dạy dỗ cho biết thân phận mình!

Hạ Hoa vốn ghen tị dung mạo Mộ Dung Thu, hiện thời rất nhiều chuyện đều không kịp suy nghĩ cẩn thận, trong mắt nàng luôn cho rằng Mộ Dung Thu chính là tiện tì, vì vậy lời nói là xuất phát từ ý nghĩ chân thật của nàng.

Ánh mắt Triệu Sơ càng thêm lạnh lẽo. Cho tới nay, trong mắt người Triệu phủ, hần luôn tạo nã, hiếm khi nhìn thấy hần có vẻ tức giận, vì vậy Hạ Hoa đang cúi đầu không phát hiện sự khác thường của hần. Hần thấp giọng hỏi:

— Vậy Hạ di nương muốn làm thế nào?

— Cứ đưa theo lời ta vừa nói, bán nàng cho mỗi giới bán người. Tiện tì này có vài phần xinh đẹp, rất nhiều thanh lâu kỹ viện muốn tranh đoạt, còn có thể bán giá tốt đó.

Hạ Hoa nói xong bèn đứng dậy. Trong lòng ám thầm đắc ý, nàng đã nói rồi mà, Dung nhi cũng lắm là một tiện tì, sao Ngũ thiếu gia có thể nghe lời nàng ta chứ. Dung nhi này đúng là cho chút thể diện đã vội lên mặt, không nghe lời nàng. Mai này lưu lạc làm kỹ nữ xem có hối hận không!

Hạ Hoa đang đắc ý nghĩ, vẻ tươi cười vui sướng khi người gặp họa rơi vào tầm mắt Triệu Sơ.

Mộ Dung Thu cau mày. Trước kia cho rằng Hạ Hoa tính tình chanh chua cũng không mấy ảnh hưởng, nhưng hiện tại xem ra, cũng là trí mạng! Hạ Hoa vốn xuất thân hạ nhân, kết quả ý vào bấy giờ là di nương liền muốn làm gì thì làm, tâm tư ngoan độc, nhưng lại chưa đủ âm cơ. Trong loại tình huống này nàng ta còn không nhận ra được cái gì, thật sự là vô cùng ngu xuẩn!

— Bán cho mỗi giới bán người?

Triệu Sơ lại hỏi ngược một câu.

Nghe vậy, Hạ Hoa liên tục gật đầu, đầu tiên là đắc ý ngoan độc nhìn thoáng qua Mộ Dung Thu, sau đó vừa nhìn Triệu Sơ vừa nói:

— Nếu Ngũ thiếu gia không muốn làm mấy chuyện phiền toái này, ta có thể làm thay.

Có lẽ còn có thể nhân cơ hội để Tam thiếu gia chiếm đoạt Dung nhi một đêm, cứ như vậy, nàng sẽ được Tam thiếu gia sủng ái lần nữa.

— Nếu đã như vậy, ta đây thành toàn người! Người đâu, nhờ Hạ di nương vào sai phòng, ngày mai gọi mỗi giới bán người đến, bán nàng ta vào thanh lâu.

Triệu Sơ xoay người không nhìn tới sắc mặt bỗng nhiên thay đổi của Hạ di nương, lời nói sắc bén, lạnh lùng tàn nhẫn.

Sắc mặt Mộ Dung Thu như thường. Lời nói vừa rồi kia của Hạ Hoa hoàn toàn thể hiện suy nghĩ ác độc của nàng ta. Lúc nghĩ cách hại người khác, e là không thể ngờ cuối cùng bản thân mình sẽ rơi vào kết cục gì, tất cả những điều này đều do nàng ta gieo gió gặt bão!

— Cái gì? Sao lại như thế? Ngũ thiếu gia, có phải ngài không hiểu lời ta nói? Ngài không phải hỏi ta xử trí Dung nhi thế nào ư? Sao hiện tại không xử trí nàng, ngược lại xử trí ta?

Khuôn mặt vừa mới đắc ý hả hê của Hạ Hoa nhất thời sụp xuống. Đây là điều nàng hoàn toàn không dự đoán được, làm sao có thể xảy ra chuyện này? Đến tận cùng là nàng phản ứng chậm, ngày đây, hay là Ngũ thiếu gia bị Dung nhi mê hoặc mà làm ra loại quyết định này?

Hai nha hoàn nghe Triệu Sơ nói xong, thân thể lập tức xụi lơ trên mặt đất, kinh hãi không thôi.

Đối mặt với chất vấn của Hạ Hoa, Triệu Sơ chỉ lạnh lùng nói:

— Cũng lắm người chỉ là một di nương lại dám ca gan làm loạn. Trong tâm mắt ta muốn vận dụng hình phạt riêng với Dung nhi, còn ở trước mặt ta đối trắng thay đen. Hạ di nương, người xem Triệu gia ta là chỗ nào? Khi nào thì Triệu gia đến phiên người làm chủ? Hôm nay, người rơi vào kết cục này, hết thảy cũng tại người gieo gió gặt bão!

— Ngũ thiếu gia! Sao ngài có thể! Người lại tin tưởng à tiện tì này mà không tin ta. Nói gì đi nữa ta cũng coi như là chị dâu của người, cho dù người là con trai trưởng của lão gia, người cũng không thể xử trí ta. Ta tự thấy ta cũng không làm gì sai!

Hạ Hoa nghe vậy thỉ phàn bác theo bản năng. Thời gian nàng ở Triệu phủ không ngắn, đương nhiên biết lời nói của Triệu Sơ có trọng lượng thế nào. Hiện tại nàng mơ hồ hiểu được, hành động lần này của mình cũng chỉ thừa hơi phí sức! Nhưng nàng không tin, ở Triệu gia, một à tiện tì có thể còn có giá hơn so với thân phận di nương này của nàng.

Mộ Dung Thu khẽ nhún mày. Thời gian Hạ Hoa làm việc ở Triệu phủ cũng không ngắn, sao còn ngu xuẩn như thế? Sao nàng ta lại cho rằng, ở Triệu gia, hoặc là trong bất kỳ một gia tộc nào, một người có thân phận di nương lại bị mất đứa nhỏ còn có thể lên tiếng?

Triệu Sơ không đếm xỉa gì đến lời lẽ của Hạ Hoa, trực tiếp ra lệnh cho hai gã hộ vệ bên cạnh hần:

— Đưa đi.

Hai gã hộ vệ bắt lấy Hạ Hoa, lúc này nàng ta mới cảm thấy sợ hãi, liều mạng gầy gụa:

— Các người muốn làm gì? Chẳng lẽ các người không biết ta là Hạ di nương? Ta là chủ tử, các người là nô tài, các người dám chạm vào ta chính là muốn chết sao! Có phải các người muốn tìm cái chết hay không? Mau thả ta ra. Bỏ cái tay bẩn thỉu của các người ra!

Nàng khàn giọng có vẻ sức kêu lớn, nhưng hai gã hộ vệ trực tiếp nghe lệnh Triệu Sơ, làm gì thêm để ý đến lời nàng ta. Vì vậy chẳng mấy may dừng lại, không chút thương hương tiếc ngọc túm cánh tay Hạ Hoa lôi đi.

Hạ Hoa hoàn toàn sợ, vội tru lên như người ta giết heo:

— A! Không cần, các người không thể đối xử với ta như vậy! Ta cần bán không làm gì sai!

Nàng quay đầu, độc ác nhìn chằm chằm Mộ Dung Thu, kêu lên:

— Cũng tại người, con họ ly tính này! Người không biết xấu hổ đi quyến rũ Ngũ thiếu gia để đối phó ta. Người không chết từ tế được! Cũng lắm người cũng chỉ là thứ kĩ nữ bị đàn ông đùa bỡn. Người cho là Ngũ thiếu gia thật lòng với người? Người cho rằng thân phận mình là thiên kim tiểu thư cao quý? Người chính là đồ dễ tiện bị đàn ông ngu, không khác gì kĩ nữ! Người nghĩ rằng ta sẽ bị bán đi như thế? Ta đây còn có Tam thiếu gia. Tam thiếu gia nhất định sẽ không cho phép Ngũ thiếu gia xử trí tanh như vậy!

— Các người không nghe thấy sao? Tam thiếu gia sẽ không đồng ý. Ngũ thiếu gia cần bán không có quyền xử trí ta! Mau thả ta ra! A... Mau thả ta ra! Nhanh thả ta ra!

Nàng không ngừng tru lên, mắng Mộ Dung Thu vài câu, nhưng trên mặt Mộ Dung Thu từ đầu tới cuối đều mang theo tươi cười nhàn nhạt, không hề bị lời nói của nàng chọc giận. Hạ Hoa lại cảm thấy không có ý nghĩa, mà hoảng hốt ùn ùn kéo đến, nàng rất cục sọ hãi, cũng xác thực hiểu được Ngũ thiếu gia thật sự muốn xử trí nàng!

– A. . .đùng! Ngủ thiếu gia đừng bán ta đi. Ta thật sự biết sai rồi. Ta không nên nhục mạ Dung nhi, cũng không nên có suy nghĩ đáng chết này! Ngủ thiếu gia, từ khi ta vào Triệu phủ vẫn hầu hạ bên cạnh ngài. Lần này ta cũng biết ta sai rồi. Dung nhi, quan hệ chúng ta trước kia cũng như tỷ muội, ta bị ngu muội mới gây ra chuyện bán thù này, người đừng truy cứu tới cùng nữa. Tha ta lần này được không? Người đối xử với Thu Diệp và Xuân Mai đều rất tốt, vì sao riêng với ta lại tàn nhẫn tuyệt tình như thế? Máy chỗ thanh lâu kỹ viện kia nào phải nơi dành cho nữ tử chúng ta chứ. Ta không muốn chết, cũng không muốn ai cũng có thể làm chồng. Dung nhi, ta cầu xin người, cứu ta đi! Chỉ cần người cứu ta, dù bảo ta làm trâu làm ngựa cho người cũng được! Chỉ cần người giúp ta!

Hạ Hoa than trời khóc đất cầu xin tha thứ, Triệu Sơ nhìn về phía Mộ Dung Thu, xem phản ứng của nàng.

Mộ Dung Thu không chút nào dao động, nhìn Hạ Hoabị bắt đi, trong lòng cười lạnh. Kỹ viện không phải nơi dành cho nữ tử, như vậy, chính là dành cho nàng sao? Ác giả ác báo, Hạ Hoa bị trừng phạt là đúng tội!

Nếu như Vũ Văn Mặc không phải người bảo vệ nàng, mà Triệu Sơ cũng không kịp thời tới đây, Hạ Hoa sẽ tha nàng sao?

Không chút do dự phúc phúc thân với Triệu Sơ:

– Cảm ơn.

Dứt lời, nàng không để ý tiếng cầu xin tha thứ lồng lộn như giết heo kia của Hạ Hoa, còn có hai nha hoàn vừa dập đầu vừa lén tiếng van xin mà ung dung rời đi.

Cùng lắm Triệu phủ chỉ là nơi ở tạm thời của nàng, sau này nên đi đâu, nàng cần phải suy nghĩ cẩn thận. Đúng vậy, nàng cần phải suy nghĩ cẩn thận, kết quả con đường nào với nàng mới là tốt nhất.

Triệu Sơ nặng nề nhìn bóng lưng nàng rời đi, chấp tay sau lưng, sắc mặt u ám. Vũ Văn Mặc đã tới rồi. Rất nhanh, thân phận của nàng không phải Lưu Dung, mà là Mộ Dung Thu, là vương phi của phủ Nam Dương Vương.

Ngày thứ hai, Hạ Hoa bị Tam thiếu gia tự tay bán đi. Nguyên nhân chính theo lời Triệu Sơ. Sự tình thật vượt ra ngoài dự đoán của Hạ Hoa. Nàng cho rằng Tam thiếu gia sẽ giúp nàng, nhưng hôm nay, trong mắt Tam thiếu gia, cùng lắm nàng chỉ là một nữ nhân có cũng được mà không có cũng chẳng sao.

Mà người trong phủ đều rất đồng tình với Mộ Dung Thu, đồng loạt chỉ trích Hạ Hoa, vừa mới được nâng làm di nương đã kiêu ngạo đến như thế!

Qua khỏi điểm tâm không bao lâu, Xuân Mai làm xong việc trong tay thì hùng hù hổ hỏ lao tới. Vào phòng, nhìn thấy Mộ Dung Thu liền trực tiếp nói:

– Hạ Hoa kia thật to gan! Dám mắng chửi người? Còn muốn bánnghười vào kỹ viện. May mà Ngủ thiếu gia kịp thời xuất hiện, bằng không ta khóc chết mất. Nói thật, ta chưa từng nghĩ tới, Hạ Hoa sẽ tệ hại như thế! Trước kia lúc còn ở Nhĩ Đức Uyển, tuy rằng lời bình, ngày thường cũng lén lút dùng thủ đoạn với mấy nha đầu làm việc nặng nhưng hiện giờ vì mình, cái gì nàng ta cũng có thể làm được! Nghe nói từ khi nàng được đưa lên làm di nương, đối bọn nha đầu trong viện đều là đánh chửi. Trong một thời gian ngắn mà trên tay trên người mấy nha đầu toàn là vết thương khiến người khác nhìn mà xót xa. Hiện thời nàng rơi vào kết cục này, vốn khiến người khác đồng tình, nhưng người trong phủ đều âm thầm tán thưởng sau lưng, đủ để nói rõ Hạ Hoa nâng làm việc không chứa nửa đường lui cho mình, vì vậy khi ngã xuống liền trở thành mục tiêu công kích.

Xuân Mai vừa vào phòng đã không ngừng nói với Mộ Dung Thu. Có điều lời nàng nói đúng là rất có lý. Xem ra con người cũng cần phải trưởng thành. Xuân Mai là người có chủ kiến, vì vậy khiThu Diệp và Hạ Hoa lần lượt bị mất phương hướng, bản thân hai người kia cuối cùng nhận lấy trừng phạt, nàng vẫn đứng sau như một.

– Người nói đúng, nàng rơi vào kết cục hôm nay là tự tìm. Có điều, vận khí của ta xem như rất tốt phải không? Nếu không phải gặp được Ngủ thiếu gia, thật sự đúng như người nói, sau này ta và người sẽ không còn gặp mặt nhau được nữa.

Mộ Dung Thu không muốntiếp tục nói đến Hạ Hoa nên khéo léo chuyển đề tài.

Xuân Mai hung hăng trừng Mộ Dung Thu mấy cái, hướng mặt đất hừ hai cái:

– Phi phi, mau thu hồi mấy lời vừa rồi đi, đừng có nói bậy. Bây giờ người rất tốt, về sau càng tốt hơn.

– Được rồi, được rồi, tất cả nghe theo người.

Mộ Dung Thu gạt đầu, lại cười nói:

– Ừ.

Xuân Mai yên tâm gạt đầu, tay chống trên bàn, nghĩ một lát, sau đó trịnh trọng tuyên bố:

– Để bảo đảm sự an toàn của người, về sau người đi đâu đều phải đưa ta theo. Trải qua chuyện này ta rất lo lắng khi để một mình người đi lại.

Nghe vậy, trong lòng Mộ Dung Thu rất ấm áp, có chút cảm động vì lời nói nhìn như lo lắng lại lộ ra quan tâm của Xuân Mai, không nhịn được cười một tiếng:

– Còn có ba tháng người đã lập gia đình. Vậy thì sau đó chính ta nên làm cái gì bây giờ?

– Đúng vậy. Người nên làm cái gì bây giờ?

Xuân Mai ù rử, thật sự chú ý. Mộ Dung Thu vừa định mở miệng nói chỉ là đùa mà thôi, Xuân Mai liền dùng vẻ mặt nghiêm túc nói:

– Người đừng vội, ta sẽ nghĩ cách tốt nhất.

Dứt lời, nàng cái gì cũng không nói đã lao ra.

Mộ Dung Thu nhướng mày, Xuân Mai này sao lại hấp tấp như thế!

Mà biện pháp Xuân Mai nghĩ ra lại thật ngoài dự đoán của Mộ Dung Thu. Nha đầu kia thế nhưng đi tìm hộ viện, xin hộ viện dạy võ công cho nàng!

Mộ Dung Thu vỗ trán, nha đầu kia thật đúng là lém lẻo ma chước quỷ! Cái cơ thể yếu ớt này hiện tại cũng không còn nhỏ nữa. Cái tuổi này có thể luyện được là Không Thủ Đạo, TaeKwonDo, còn mấy thứ võ công cổ đại nàng làm gì có cửa khiếu thiên?Mộ Dung Thu lập tức ngăn Xuân Mai lại, nói hơn nửa ngày mới thuyết phục được nàng rằng mình thật sự không cần luyện võ.

Thế nhưng nếu có thời gian, nàng vẫn nên luyện một chút Taekwondo đi. Kiếp trước nàng cũng học qua khá nhiều, sau này dùng phòng thân cũng không tệ.

Sau buổi cơm trưa, khi Mộ Dung Thu đang muốn đến thư phòng, bỗng nhiên nghĩ tới ý tưởng hôm qua lúc ở Hạm Dạm viện nhìn thấy Nhị cô nương mà có.

Đây chính là một con đường phát tài! Trong khoảng thời gian này đúng lúc nàng có nghiên cứu về trung y, kết hợp cùng kiến thức làm đẹp của hiện đại chắc chắn có thể đi đầu khai phá thị trường. Kinh doanh mặt hàng dành cho phụ nữ tuyệt đối nắm chắc, dù sao bất kể xưa hay nay, người phụ nữ nào không thích làm đẹp?

Mới vừa vào thư phòng, vốn tưởng rằng Triệu Sơsẽ luyện thư pháp hoặc đọc sách, nào ngờ hôm nay hần lại gác tay ngồi ngắm người trước cửa sổ. Bóng dáng này nhìn qua lại có một tia buồn bã,thê lương.

Đã xảy ra chuyện gì?

– Ngủ thiếu gia. . .

Mộ Dung Thu vừa muốn lên tiếng hỏi thì Triệu Sơ đã xoay người.

Tuy rằng đôi mắt hần trước sau như một vẫn bình tĩnh, nhưng lại làm người ta cảm giác được hơi thở so với băng giá còn lạnh hơn ba phần.

Mộ Dung Thu bỗng nhiên cảm giác được hô hấp bị nghẹn lại.

Hần hỏi:

– Người sẽ trở lại kinh thành cùng vương gia ư?

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 113

Mộ Dung Thu kinh ngạc nhìn Triệu Sơ, mới đầu có hơi không hiểu hàm nghĩa trong lời nóicủa hần, nhưng dù sao nàng cũng không phải người ngốc nghếch, dựa vào biểu tình vừa rồi của hần đã mơ hồ nhìn ra cảm xúc bên trong.

Hần. . .

– Câu hỏi của ta hơi không thực tế. Quay về phủ Nam Dương Vương người chính là Nam Dương vương phi, trong tay nắm quyền lực. Mà ở Triệu phủ này người chỉ là một nha hoàn nhỏ bé. Nếu không có sự che chở của ta, cho dù người thông minh đến đâu, có thể biến nguy thành an nhưng vẫn bị người khác kiểm chế. Vì vậy... Không nói cũng biết.

Triệu Sơ xoay người ra ngoài cửa sổ, giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng, lại rất bình tĩnh.

Lông mày Mộ Dung Thu nhẹ chau lại. Nàng muốn trả lời, nhưng từ mấy ngày trước lại biết tin Vũ Văn Mặc đang đến, nàng đã nghĩ đến con đường sau này. Nhưng, bất kể thế nào nàng chỉ có thể chắc chắn một điều.

– Ta sẽ không ở lại Triệu phủ.

Ở lại Triệu phủ nàng chính là Lưu Dung. Ngay từ lúc bắt đầu thân phận này đã không thuộc về nàng, khiến nàng thành một hạ nhân trong Triệu phủ mặc người chém giết, cũng không thể làm chủ vận mệnh sau này của mình.

Mà nàng không thể như thế.

Nàng vừa nói xong, thần sắc Triệu Sơ đột nhiên biến đổi lớn, nhưng vì hấn đưa lưng về phía Mộ Dung Thu nên nàng vẫn chưa phát hiện.

Đáp án này hẳn đã sớm biết. Thân phận hai người cách xa, bất kì người nào cũng sẽ không lựa chọn ở lại Triệu gia. Dù sao ở lại Triệu gia cũng có nghĩa là, thân phận nàng chuyển biến. Tuy rằng gần đây nàng thích ứng với hoàn cảnh Triệu gia khá tốt, nhưng trong mắt mọi người, nàng là nô tì thấp hèn.

Nhưng nếu nàng đổi một thân phận khác, không phải Mộ Dung Thu, cũng không phải Lưu Dung, vậy nàng sẽ ở lại sao?

Nghĩ vấn này Triệu Sơ vẫn đề nên trong lòng không lên tiếng hỏi, vì hấn không dám xác định.

Mộ Dung Thu nhìn phía sau Triệu Sơ, ánh sáng hắt lên bóng lưng dày rộng của hấn tạo cảm giác vô cùng hư ảo, giữa lúc hoảng hốt, dường như trích trich giáng thế. Đây là một loại cảm giác kỳ diệu, Triệu Sơ vốn có dáng vẻ hoa lệ, mọi cử động đều dễ dàng thu hút tầm mắt người khác, mặc dù chỉ có một bóng dáng, nhưng vẫn mê đảo chúng sinh.

Qua một lúc lâu, hấn mới xoay người lại, đi về phía Mộ Dung Thu:

– Hai ngày nay chân của đại ca ta đã có chuyển biến khá tốt. Sáng nay ta đã cho người làm ra hàng loạt thiết bị luyện tập đó. Không bao lâu nữa sẽ mở một cửa hàng chuyên về phục hồi sau chấn thương, đồng thời cũng mở một gian dược thiện. Sau này người sẽ nhận được hai phần lợi nhuận trong đó.

Nghệ vậy, Mộ Dung Thu khá kinh ngạc, không ngờ động tác của Triệu gia nhanh như vậy. Nhìn đi, lựa chọn của nàng quả không sai. Nếu nàng nhất quyết tự mình kinh doanh, chắc chắn sẽ không thuận lợi như thế. Không có chỗ dựa nhất định gặp nhiều trở ngại. Hiện tại có Triệu gia đứng ra lo liệu, nàng lại có thể kiếm bạc, có sao lại không làm? Nàng không đề ý chuyện chỉ đứng phía sau làm quân sư. Bỗng nhiên nghĩ tới mục đích hôm nay mình đến, cũng ăn ý với Triệu Sơ không nhắc tới chuyện vừa rồi.

– Ta còn có một ý tưởng. Rất nhiều nữ tử gặp phải vấn đề về da mặt. Có mụn, da khô, da nhờn, tàn nhang, dù loại tình hình. Mà điều trị bằng trung y chẳng qua là kê đơn thuốc điều dưỡng thân thể. Về lâu dài, trên da mặt vẫn để lại nhiều vết thâm hoặc sẹo. Vì vậy ta đã nghĩ ra một phương pháp rất tốt, chỉ cần dùng thuốc ta điều chế thoa trên mặt thì có thể cải thiện làn da một cách rất hiệu quả.

Mộ Dung Thu cười nhạt nói.

Vừa nói vừa lấy bên hông ra mấy phương thuốc, ghi rõ cách điều chế và sử dụng rồi đưa cho Triệu Sơ.

Triệu Sơ không chút chần chừ, cầm lấy, mở ra rồi nhìn lướt qua:

– Bạch phụ tử, bạch cập, bạch liên, bạch phục linh, mặt đất tằm, đá trắng mờ, chung nghiền mảnh mịn, dùng gà thanh điều vị hoàn, *(Xin thứ lỗi, tại hạ hoàn toàn mù tịt không hiểu mô tê gì, ai biết làm ơn chỉ ta với)*hong khô, mỗi đêm dùng nước ấm nghiền nát thoa mặt. Có thể trị liệu tàn nhang. Trực tiếp thoa lên mặt ư?

Hắn nghiền cứu y thuật nhiều năm, chưa từng thấy ai dùng được liệu thoa lên mặt vì vậy không khỏi có chút nghi hoặc.

– Đúng vậy. Chỉ cần dựa theo phương thuốc này điều chế, sử dụng theo hướng dẫn ghi trên giấy thì nhất định có thể làm nhạt tàn nhang, giúp làn da trở nên trắng mịn. Người xem từ cuối cùng đi, cứ dựa theo đó phối chế thì có thể trị được mụn trên mặt của Nhị tiểu thư, làm mờ các vết thâm của muội ấy.

Mộ Dung Thu gật đầu cười, hướng dẫn Triệu Sơ xem tiếp.

Triệu Sơ nghe vậy thì lấy tờ giấy dưới cùng ra, nhìn thấy trên đó viết mấy hàng: “Xà phòng một hai bát tiền, thăng ma bốn lượng bát tiền, chữ thực ba, đậu xanh, bạch cập, bạch chi. Thiên hoa phấn mỗi người lục tiền, cam buồng, xi-a-nít, sa nhân, bạch đinh hương khác nhau hai người tiền. Nghiền nát, dùng com nếp vo thành viên tròn lớn. Khi dùng lấy nước tắm nhuộmđề rửa mặt, giúp trị mụn, vết thương và các vấn đề viêm ngứa da.”

– Đúng là nó. Phương thuốc này thích hợp nhất cho Nhị tiểu thư. Nếu ta đoán không sai, mấy năm nay Nhị tiểu thư vẫn luôn buồn rầu về những nốt mụn trên mặt. Tuy mỗi ngày đều uống thuốc nhưng là tình trạng da mặt vẫn chuyển biến không mấy tốt đẹp đúng không? Nếu Ngũ thiếu gia tin ta thì cứ để Nhị tiểu thư dùng mấy ngày.

Mộ Dung Thu gật gù đầu, nhìn nài giải thích. Dù sao đây là cổ đại, ý tưởng dùng mỹ phẩm cho da mặt vẫn chưa được ai đi tiên phong nên bị hoài nghi là chuyện bình thường.

Triệu Sơ gật đầu. Da mặt của Nhị muội không được sáng, cộng thêm những vết thâm do mụn để lại, rất khó biến mất. Tuy đã uống thuốc hai ba năm nhưng cũng chẳng qua là ngăn ngừa mụn phát triển. Có điều thấy Mộ Dung Thu giảng giải cặn kẽ như thế, chắc chắn không có vấn đề gì. Dù sao, đại ca là do dùng cách trị liệu của nàng mới có thể từng bước một đứng lên.

Mộ Dung Thu nói tiếp.

– Toàn bộ cách điều chế, hướng dẫn sử dụng ta ghi chú rất rõ ràng, phân biệt cho mỗi loại da, có trực tiếp bôi lên mặt, có loại dùng rửa mặt. Tất cả đều ghi đầy đủ trên đó, cách làm rất đơn giản.

Sợ Triệu Sơ hiểu, Mộ Dung Thu lấy ra một bình sứ nhỏ trong tay áo, bên trong chứa một loại mật nạ làm từ mật ong. Từ trước tới nay nàng rất chú trọng việc dưỡng da, tuy được trời phú cho một làn da mềm mại lại trắng mịn, sáng hồng nhưng nàng chăm chút không ít, dù sao phụ nữ ai lại không phải nghiệp dư.

– Ngũ thiếu gia xem đi, đây là thứ ta thường dùng trong ngày, hiệu quả rất tốt, giúp làn da càng thêm trắng sáng, mịn màng. Ta còn làm một ít son không có hại cho môi. Ngũ thiếu gia cũng biết, mọi người dùng son vô cùng hại da, chẳng bao lâu, làn da sẽ trở nên vàng vọt, xanh xao.

– Người nói rất có lý. Trước kia ta chỉ chú trọng việc điều dưỡng bên trong cơ thể mà chưa từng nghĩ đến việc nghiên cứu cách điều chế các loại thuốc này thành phần thoa trực tiếp lên mặt.

Triệu Sơ nhìn lướt qua làn da trắng hồng hiếm ai có được của nàng, gật đầu đồng ý.

Có sự công nhận của hấn, Mộ Dung Thu hơi lắc đầu, vuốt mái tóc dài óng ả như tơ lụa kia của nàng ra phía trước, nói với Triệu Sơ:

– Thứ mà phụ nữ đề ý nhất trừ khuôn mặt, chính là mái tóc. Có người tóc bị khô và xơ xác, nếu sử dụng trác bá điệp, hà thủ ô, cốt da và bạch chi mang phơi khô, nghiền nát,cho thêm chừng 10 lát gừng, thêm vào 1 chén nước lớn, sắc còn chừng 5, 7 phần. Trước lúc đi ngủ dùng gội đầu thì mái tóc sẽ trở nên óng mượt, chắc khỏe.

Triệu Sơ nhìn dáng vẻ nàng đang ra sức chứng minh lời nói bản thân hoàn toàn không quá, trong con người đen lầy hấn chứa ý cười, lúc này có thể chính Mộ Dung Thu cũng không có ý thức việc nàng có bao nhiêu đáng yêu. Hấn không khỏi gật đầu trả lời:

– Ủ, người nói vô cùng có lý. Lát nữa ta sẽ cho người nghiên cứu chế tạo dựa theo phương thuốc người viết. Sau khi điều chế thành công sẽ đưa tới chỗ Nhị muội trước. Đúng lúc cửa hàng thiết bị hồi phục vận động mới mở, thuận tiện mở luôn cửa hàng mỹ phẩm bảo dưỡng cho nữ tử người vừa nói.

– Được, tốt quá rồi!

Mộ Dung Thu chấp tay lại, cười vang.

– Mấy loại thuốc này đều do người nghĩ ra, lợi nhuận muốn chia thế nào?

Triệu Sơ là thương nhân, sau khi nhìn thấy hiệu quả của những phương thuốc này, hẳn biết chỉ cần có cách kinh doanh thích hợp, chắc chắn hiệu quả sẽ không tầm thường, lợi nhuận khó mà tưởng tượng nổi.

Nghệ vậy, Mộ Dung Thu lập tức gật đầu, Triệu Sơ không phải người keo kiệt, luôn hào phóng đưa cho nàng lợi ích lớn nhất, bốn mươi phần trăm cổ phần đã vượt quá mong đợi của nàng.

– Được! Quyết định vậy đi. Sau này chỉ cần ta còn nghĩ ra phương thuốc mới nào thì sẽ lập tức giao cho người.

– Được.

Triệu Sơ đồng ý.

Nhìn nụ cười không hề có kỹ của nàng, phảng phất như có ánh sáng chiếu vào lòng hấn. Triệu Sơ lập tức nhìn chỗ khác không dám đối mặt nàng. Có đôi khi, cách một tầng cửa sổ mỏng manh mới là khoảng cách thích hợp nhất cho hai người, cũng là tốt nhất đối với Vũ Văn Mặc.

Mộ Dung Thu bắt gặp vẻ mặt hoảng hốt của Triệu Sơ, hơi do dự một chút rồi cũng lui ra.

Mộ Dung Thu vừa dọm bước, Triệu Sơ liền xoay người nhìn bóng lưng nàng, đến tận cùng hân có đôi cảm giác gì với nàng? Trong hơn một tháng tại đây, gần như bọn họ ngày ngày ở chung. Rốt cuộc khi nào cảm giác của hân bắt đầu thay đổi?

Sau mấy ngày, Triệu phủ vô cùng bình yên. Có lẽ sau chuyện của Triệu Khiêm, Triệu Phi và Hạ Hoa, Tiền Duyệt cũng không có gấy ra chuyện gì nữa. Ngay cả ngẫu nhiên gặp Mộ Dung Thu trong phủ, Tiền Duyệt cũng chỉ lạnh lùng nhìn nàng, không dám mở miệng chăm chọc. Còn Triệu Bình có vẻ kiêng kị đối với Triệu Sơ. Sau khi Hạ Hoa gặp chuyện không may, hân gặp lại Mộ Dung Thu, ánh mắt cũng không còn to gan lớn mật như trước nhưng vẫn ẩn giấu dục vọng.

Trong quá trình tập luyện, ngẫu nhiên Triệu Thần sẽ gặp phải một vài vấn đề, gần như cứ một, hai ngày nàng sẽ được mời sang xem xét một chút. Thế nhưng, không thể không bội phục nghị lực của Triệu Thần, hân có thể chịu đựng những gì mà người thường không thể. Trong thời gian mười ngày ngắn ngủi, chân trái bị teo rút của hân dần dần có da có thịt, tuy rằng không thể so với đôi phải bình thường, nhưng đã làm cho Triệu Thần thấy được hi vọng. Hân biết, chỉ cần kiên trì, nhất định có thể bỏ qua tương, sau này cũng không cần người khác đũa đỡ. Vì vậy, mỗi ngày hân đều chuyên tâm luyện tập hơn. Sau khi Đại Đao gia và Đại phu nhân biết việc điều trị của Triệu Thần có hiệu quả đều vô cùng mừng rỡ, dù sao Triệu Thần vẫn là con trai trưởng.

Còn Triệu Thiên, sau khi dùng bột phấn Mộ Dung Thu điều chế thoa trên mặt, tuy lúc ấy không thấy hiệu quả rõ ràng, nhưng mấy ngày sau, mỗi người nhìn thấy Triệu Thiên đều ngạc nhiên kêu lên:

— Nhị cô nương, mụn trên mặt cô đã bớt đi nhiều đó. Ngay cả làn da nhìn cũng đỡ hơn nhiều rồi!

Nghe mọi người nói, tất nhiên Triệu Thiên vô cùng cao hứng, sau khi biết là Mộ Dung Thu giúp nàng liền tặng vài thứ cho Mộ Dung Thu.

Từ trước tới nay Mộ Dung Thu là người thích mềm không ưa cứng, Triệu Thiên là một cô nương đơn thuần, nàng có lòng tốt chỉ cho Triệu Thiên những việc cần chú ý khi dưỡng da. Triệu Thiên nghe xong càng thêm cảm kích, cũng coi Mộ Dung Thu như bạn tốt, chỉ cần có thời gian là tới Nhà Đức Uyển tìm nàng tán gẫu một chút.

Chiều nay trời tự dưng đổ mưa, Triệu Thần không thể ra ngoài tập luyện bên tới Nhà Đức Uyển, trò chuyện với Triệu Sơ.

— Dung nhi đến Triệu phủ đã hơn một tháng phải không?

Triệu Thần quay đầu nhìn lướt qua Mộ Dung Thu đang cầm chổi lông gà quét bụi, sau đó nói với Triệu Sơ ngồi đối diện.

— Vâng, đã hơn một tháng.

Triệu Sơ cười đáp. Khi Triệu Thần nói ra thời gian, ngón tay hân khẽ run lên một cái.

Đôi mắt thâm tháy của Triệu Thần cúi đầu nhìn chén trà trong tay, gầy nhẹ vụn trà trên mặt, giọng nói hơi thấp hời:

— Ngủ để thật không có tâm tư khác với Dung nhi có nương sao?

Lúc này, Mộ Dung Thu vẫn đang cầm chổi lông gà quét bụi khắp nơi, căn bản chưa nghe hai người nói chuyện, mà nàng cũng thật không ngờ đề tài của bọn họ sẽ liên quan đến mình.

Ánh mắt Triệu Sơ lạnh thấu xương, mỉm cười, vẫn chưa trả lời thẳng mà chỉ nói:

— Đại ca hiểu đệ mà. Đệ không muốn bị bắt kị ai hoặc chuyện gì ràng buộc.

— Xem ra Ngũ đệ vẫn chưa có tâm tư nạp Dung nhi. Vậy thì, Ngũ đệ, ta muốn Dung nhi. Dung nhi, nàng không thích hợp chỉ làm một hạ nhân, để nàng làm nữ nhân của ta, đó là di nương. Có thể hưởng thụ phú quý, những công việc cho hạ nhân này nàng cũng không cần động tay.

Triệu Thần nói ra vô cùng tự nhiên.

Đối với những người như họ mà nói, nữ nhân muốn thì muốn, vì vậy chưa bao giờ nghĩ tới suy nghĩ của nữ nhân. Trong suy nghĩ của Triệu Thần, hân cảm thấy Mộ Dung Thu xinh đẹp, tính cách đặc biệt, lại giúp hân, mà hân cũng thích Mộ Dung Thu. Vì vậy nếu Triệu Sơ không cản, hân sẽ muốn. Hơn nữa, hân cho rằng, Mộ Dung Thu không làm hạ nhân mà có thể làm di nương đối nàng mà nói cũng là vận mệnh tốt nhất.

Đúng lúc này Mộ Dung Thu đi tới phía sau hai người, nghe được lời của Triệu Thần. Lập tức, tay cầm chổi lông gà của nàng dừng lại một chút. Lời của Triệu Thần khiến nàng cảm thấy không thoải mái.

Triệu Sơ cũng nhận này, quay đầu nhìn về phía Mộ Dung Thu, đúng lúc đó một ánh mắt chán ghét của nàng. Không biết tại sao, hân vội vã quay đi, đang nghĩ cách cương quyết từ chối Triệu Thần, chợt nghe nha hoàn bên ngoài kêu lên:

— Ngũ thiếu gia, Đại phu nhân đến.

Cửa lập tức bị đẩy ra, Triệu Sơ nuốt lại lời muốn nói ra, đi về phía cửa. Sau khi Đại phu nhân vào phòng, hân bước lên đỡ bà.

— Trời mưa khá lớn, sao mẫu thân lại tới?

Triệu Sơ đi qua, đầu Đại phu nhân đi tới ngồi trên chính vị, quan tâm hỏi:

— Mẫu thân muốn gặp hai con. Nghe bọn nha đầu nói, sau giờ cơm trưa Thần nhi đến đây. Đúng lúc ta cũng có một số việc muốn hỏi Sơ Nhi nên mới ra ngoài đi một chút.

Đại phu nhân cười trả lời.

Triệu Thần đi lại bất tiện nên không tiến lên đỡ bà, chỉ ở một bên, cũng hết sức quan tâm nói:

— Nếu mẫu thân có việc trực tiếp sai hạ nhân gọi còn và Ngũ đệ, con và Ngũ đệ đi gặp mẫu thân là được. Trời mưa đường rất trơn, mẫu thân nên ở trong phòng nghỉ ngơi.

Đại phu nhân ngồi xuống, cười nói:

— Các con đừng lo, mẫu thân rất khỏe mạnh. Đại phu cũng nói, đi lại một chút sẽ tốt hơn cho sức khỏe. Hôm nay ta cũng có chuyện mới tới tìm các con. Ta nghe nói sáng ngày mai Nam Dương Vương sẽ đến Bình Thành. Hai đứa nên hơn để tâm nhiều một chút, sắp xếp chuyện trong phủ cẩn thận, đừng để sơ sót.

Hiện thời triều đình phong vân biến đổi, Bắc Lăng Vương lên ngôi khiến nhiều người bị ảnh hưởng, mà Nam Dương Vương chính là người vẫn giữ vững được quyền lực. Vì vậy, nếu Nam Dương Vương đến Triệu phủ, bọn họ vạn lần không thể sơ suất.

Cái gì? Ngày mai Vũ Văn Mặc sẽ đến? Tay cầm chổi lông gà của Mộ Dung Thu run rẩy.

Triệu Sơ không dấu vết quay đầu nhìn thoáng qua Mộ Dung Thu, cười nói với Đại phu nhân:

— Mẫu thân yên tâm, con đã sắp xếp xong xuôi. Có điều hôm nay trời mưa, e là Nam Dương Vương không thể lên đường, có khả năng ngày mai không đến được.

— Nam Dương Vương có thể tới Triệu phủ khiến Triệu phủ vẻ vang. Chúng ta nhất định không để xảy ra sơ sót. Có điều, Nam Dương Vương đến đây, sợ là Bình Sóc Vương cũng tới quý phủ làm khách, chúng ta cần chuẩn bị trước cho chu đáo.

Triệu Thần gật gù đầu, sau đó nói ra bản khoan của bản thân. Nhưng vừa rồi trong lo lắng, dường như hân thấy được khi Ngũ đệ nhìn Dung nhi, ánh mắt kia mang theo lo lắng, hoặc sợ hãi. Ngũ đệ tựa hồ có cảm tình không tầm thường với Dung nhi. Mà Dung nhi thì sao, vừa rồi nhất định là nàng nghe được lời hân nói với Ngũ đệ. Vậy, giờ phút này nàng thất thần vì lời nói đó ư? Ngũ đệ, hay là hân? Hân âm thầm giấu một màn vừa thấy vào lòng. Thứ hân muốn nhất định sẽ có được.

Mộ Dung Thu nhìn chổi lông gà trong tay thất thần, ngày mai Vũ Văn Mặc sẽ đến, đối mặt với tình cảm Vũ Văn Mặc, đối mặt con đường tương lai của chính mình, nàng nên lựa chọn thế nào? Mộ Dung Thu vì nghe được tin tức của Vũ Văn Mặc mà thất thần, không phát hiện khi Triệu Sơ nhìn thấy rằng như thế, đôi mắt tinh khiết như băng son, cao ngạo như đám mây nháy mắt từ trên vô cùng phức tạp.

— Hai đứa làm việc, mẫu thân yên tâm.

Đại phu nhân hải lòng nhìn hai đứa con trai của bà. Tuy rằng trước kia chân trái Thần nhi tàn phế, nhưng cũng may Sơ Nhi thông minh không người sánh bằng. Hiện giờ chân Thần nhi cũng dần dần khôi phục. Như vậy, sản nghiệp sau này của Triệu gia cũng sẽ do một trong hai đứa phụ trách.

Mộ Dung Thu luôn luôn thất thần, đến lúc mưa bên ngoài ngừng, Triệu Sơ và Triệu Thần cùng đưa Đại phu nhân rời đi, nàng vẫn không phát hiện. Chờ lúc hoàn hồn nhìn ra ngoài cửa sổ, thậm chí có cả cầu vồng sau cơn mưa, rực rỡ muôn màu. Khuôn mặt nàng giãn ra cười hiền.

Cầu vồng xuất hiện cũng có nghĩa là, những việc trước mắt không nhất định chỉ có hai con đường để chọn, có lẽ nàng còn có một con đường khác có thể đi. Cho dù không, chỉ cần cố gắng tìm kiếm nhất định sẽ tìm được.

Nàng đưa mắt nhìn thư phòng, thấy bốn phía không nhiễm một hạt bụi mới ra khỏi phòng.

Kết quả mới ra khỏi phòng đã thấy Triệu Thần đang được nha hoàn đỡ. Mặc dù dung mạo hân không bằng Triệu Sơ, nhưng vẫn là một mỹ nam tử. Dường như do gần đây tập luyện, trên người hân có sự kiên nghị, càng lộ ra hơi thở sáng sủa như ánh mặt trời.

— Người nguyên ý làm nữ nhân của gia sao?

Triệu Thần cho nha hoàn của hân lui ra, hai mắt nhìn chăm chú trên thân thể nàng, hỏi:

Hắn cố ý dọi lúc Triệu Sơ đưa nẫu thân về, một mình gập nằng, muốn chính tai nghe được lựa chọn của nàng. Dù sao, đây là lần đầu tiên trong hai mươi sáu năm, hắn dụng tâm như thế với một nữ tử.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 114

Mộ Dung Thu cau mày, nhìn người đang vô cùng nghiêm túc – Triệu Thần. Nàng gần như không do dự nói:

– Ta không muốn.

Thực tiếp đưa ra câu trả lời.

Trong mắt Triệu Thần lóe lên một tia không thể tin, vội hỏi tới:

– Vì sao? Chỉ cần người đồng ý làm nữ nhân của ta, sau này người sẽ không còn là nha hoàn thấp kém mà là di nương được người khác hầu hạ. Hay là người thích Ngũ đệ? Muốn làm nữ nhân của Ngũ đệ?

Trước sự ép hỏi của hắn, Mộ Dung Thu không có kiên nhẫn. Đối với chuyện tình cảm từ trước tới nay nàng không mấy hiểu, đời trước đương nhiên có người theo đuổi, nhưng đều là trong bối cảnh hai bên ngang hàng. Mà hiện giờ, đối mặt với Triệu Thần có tư tưởng, thân phận cách xa, nàng không có nhiều nhẫn nại, thậm chí là trong lòng còn bài xích. Trong thời đại này, nàng đã trở thành một nữ nhân bé nhỏ không đáng kể.

– Không, ta chưa từng muốn.

– Vì sao? Bất kể là làm nữ nhân của tahay của Ngũ đệ, người tài trí hơn người, là nửa chủ tử Triệu phủ, vì sao người không đồng ý?

Sau khi Triệu Thần nghe được câu trả lời của nàng, quả thật không thể tin, vì vậy không kịp nghĩ nhiều đã vội vàng hỏi tới.

– Đại thiếu gia làm gì phải ép người quá đáng? Ta không có ý gì với người, cũng không có ý gì với Ngũ thiếu gia, càng không mơ tưởng cái thân phận di nương tài trí hơn người gì đó mà người nói, cái đó cần phải có lý do sao?

Mộ Dung Thu thần sắc lạnh dần, ngữ khí lạnh như băng trả lời.

Nghe nàng nói, Triệu Thần không thể tin được. Nàng cũng biết nàng đang nói cái gì? Đừng nói là những nữ nhân trong phủ kia, ngay cả thiên kim tiểu thư bên ngoài, người nào mà không mơ ước thân phận di nương này? Ai ai cũng đều tơ tưởng muốn bước vào Triệu phủ nhà cao cửa rộng, hiện thời trong lời nàng lại tràn ngập coi thường! Vốn tưởng rằng nàng chỉ muốn qua loa trả lời hắn, nhưng về mặt vừa rồi của nàng đủ để nhìn ra, nàng không hề nói quá! Lập tức, đôi mày kiếm trên khuôn mặt tuấn tú của Triệu Thần nhuật chặt.

– Như vậy, người thả rằng giả cho một gã sai vật hay một hạ nhân?

Mộ Dung Thu hít sâu một hơi, lắng xuống cảm giác mãnh liệt trong lòng đối với tư tưởng của xã hội phong kiến, gần từng chữ nói:

– Nam nhân mà ta gả, đời này kiếp này chỉ có một người là ta, tuyệt đối không lấy hai vợ!

– Cái gì? Người có biết lời của người kinh thế hải tục thế nào không? Nếu không muốn làm nữ nhân của gia cũng không cần nói như thế!

Triệu Thần giận, quát một tiếng, tiếp đó gọi nha hoàn tới, phất tay áo bỏ đi.

Nhưng Triệu Thần vừa được nha hoàn đỡ chưa đi được bao lâu, khi Mộ Dung Thu xoay người lại đã nhìn thấy Triệu Sơ và Đại phu nhân đang đứng cách đó không xa!

Vì khoảng cách khá xa, hắn không nhìn rõ nét mặt của Triệu Sơ và Đại phu nhân.

Triệu Thần thấy hai người, trên mặt hơi mất tự nhiên. Thế nhưng hắn vẫn cố chút lo lắng quay đầu nhìn về phía Mộ Dung Thu.

Đại phu nhân đi lên phía trước hai bước, sắc mặt nặng nề nhìn Mộ Dung Thu, nói:

– Người ý có vài phần dụng mạo nên ở trong phủ câu dẫn nam nhân, khiến họ điên cuồng tranh giành người? Giờ lại còn muốn bán thân mình độc chiếm một người đàn ông. Trước kia ta cho rằng người là một nha đầu có hiểu biết, sau này cho dù Sơ Nhi muốn nạp người làm thiếp, ta cũng đồng ý. Nhưng lúc này ta mới biết được, cái người muốn chính là vị trí chủ mẫu!

Loại ý nghĩ đồ kỵ này là thứ nữ tử tuyệt đối không thể có!

Huyệt Thái Dương của Mộ Dung Thu phát đau, thật sự là càng không muốn rước họa vào thân, họa càng liên tục tìm đến. Trong ngày thường Đại phu nhân nhìn như một người ôn hòa, hiện giờ lại bày ra một mặt đáng sợ, khí thế bức người như thế. Nàng phải giải thích sao cho vị Đại phu nhân này hiểu, rằng nàng chẳng có ý nghĩ nào đối với bất kỳ người nào trong Triệu phủ, lại càng không thêm liếc đến vị trí chủ mẫu kia. Nàng nhẹ xoa huyệt Thái Dương trả lời:

– Đại phu nhân cứ yên tâm, ta chẳng có ý gì với bất kỳ một người nào của quý phủ, cũng chưa bao giờ nghĩ tới làm chủ mẫu!

Lúc Triệu Sơ mới nghe được Mộ Dung Thu nói nàng muốn hai người một đời một kiếp, tuy hắn có khiếp sợ nhưng cũng mừng thầm. Có lẽ Vũ Văn Mặc không thể cho nàng, nhưng có lẽ hắn có cơ hội. Nhưng lúc này nghe nàng dùng lời lẽ khẳng định nói, nàng không hề có ý nghĩ đối với bất kỳ ai trong Triệu phủ, nhất thời như bị người ta hung hăng tát cho một chậu nước lạnh, đôi mắt mãnh liệt nổi sóng, chăm chú nhìn chăm chăm nàng, như muốn nhìn ra ý nguyên chân thực của nàng.

Đại phu nhân và Triệu Thần nghe nàng nói xong, đồng loạt ghen lời. Bởi vì họ thật sự không hiểu suy nghĩ của Mộ Dung Thu, mà lời nói của nàng cũng không giống như giả vờ. Nhưng hiện thời thân phận nàng bất quá chỉ là một nha hoàn đã bán mình cho Triệu phủ, các chủ tử Triệu phủ có thể tùy ý sai bảo nàng, mà dường như nàng không hề có nhận thức này.

Đại phu nhân nhìn về mặt hai đứa con trai khi nhìn Mộ Dung Thu, chữ 川 trên trán bà càng hằn sâu, vì tương lai Triệu phủ, vì hai đứa con trai, nữ tử này tuyệt đối không thể giữ lại trong phủ.

– Nếu không muốn rước họa vào thân thì người nên an phận thủ thường. Người là nữ nhân thông minh, nên biết mình có thể và không thể làm gì, muốn cái gì và không thể nhận cái gì.

Đại phu nhân thu hồi ánh mắt lợi hại.

Triệu Sơ đỡ Đại phu nhân, giọng nói hơi trầm:

– Con đưa nẫu thân trở về.

Hiện thời trong Triệu phủ chỉ có hắn biết thân phận Mộ Dung Thu, mà không biết vì sao Đại phu nhân lại gay gắt với Mộ Dung Thu như thế. Có điều dù gì đi nữa, Đại phu nhân là mẹ của hắn, tất nhiên không thể nói nặng, chỉ có thể trước hết để cho nẫu thân rồi đi.

Về phần Mộ Dung Thu, chỉ có thể đợi. Nếu nàng trở về với Vũ Văn Mặc, chắc chắn hắn sẽ chúc phúc cho họ. Nếu tương lai nàng cần giúp đỡ, chắc chắn hắn sẽ dốc hết sức. Còn nếu Vũ Văn Mặc phụ bạc nàng, như vậy, hắn cũng không cần kiêng dè gì nữa.

– Ủ, đi thôi.

Cuối cùng Đại phu nhân lạnh lùng nhìn lướt qua Mộ Dung Thu rồi mới bỏ đi.

Về phần Triệu Thần, khi sắp quay người, về mặt hắn rất phức tạp nói với nàng:

– Nếu người vẫn tiếp tục kiên trì với loại ý tưởng đồ kỵ vô văn này, thật sự sẽ không có kết quả tốt. Người đã vô tình với ta, ta cũng tuyệt đối không ép người. Hi vọng người có thể suy nghĩ cẩn thận, lựa chọn thế nào mới tốt nhất cho mình.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu nhuật mày. Lời nói của Triệu Thần là vì tốt cho nàng, nhưng đúng là khiến nàng dờ khóc dờ cười. Bất kể ra sao, tư tưởng của nàng đều sẽ không thay đổi, cho dù trong mắt người đời, ý tưởng của nàng vô văn đến mức buồn cười!

Giờ cơm chiều, Xuân Mai và Thu Diệp cùng đến, e là do nghe được lời đồn đãi bên ngoài. Dù sao cuộc nói chuyện của nàng và Đại phu nhân cũng bị bọn nha hoàn nghe được, tất nhiên những người khác trong phủ cũng biết.

Quả nhiên, vừa vào cửa, Xuân Mai còn chưa uống hớp trà đã vô cùng lo lắng hỏi:

– Dung nhi, bên ngoài đồn đãi là thật sao? Người thật không muốn làm di nương? Những người đó nói chuyện rất khó nghe, nói người muốn làm chủ mẫu, hiện thời chân đại thiếu gia cũng dần dần tốt lên, tương lai chắc chắn tiếp quản Triệu phủ, đều nói người có dã tâm lớn. Ta đương nhiên không tin, mà ta cũng muốn nghe xem Dung nhi người đến tột cùng là nghĩ như thế nào?

Sau khi dùng thuốc thường xuyên, hai ngày nay Thu Diệp đã có thể mở miệng nói chuyện, có điều giọng nói không được mềm mại như trước kia, ngược lại trầm thấp khàn khàn, nhưng với Thu Diệp mà nói, việc có thể lần nữa mở miệng nói chuyện

đã là hết sức may mắn. Lúc nghe được lời đồn đãi ở Văn Thanh Uyên,nàng lập tức chạy tớihỏi một chút.

— Đương vậy, Dung nhi, kết quả là chuyện gì xảy ra?

— Các người đừng lo lắng, bên ngoài đồn đãi nửa thật nửa giả, ta không muốn làm di nương là thật, muốn làm chủ mẫu là giả.

Mộ Dung Thu đứng dậy vỗ vỗ bả vai hai người, cười giải thích.

Nghe vậy, Xuân Mai tròn tròn mắt, không thể tin nói:

— Dung nhi, người cũng biết, đại thiếu gia chúng ta tương lai sẽ kế thừa Triệu gia. Hơn nữa trong phủ ai không cảm thấy đại thiếu gia tốt chút? Gà cho đại thiếu gia, đòi này đều có chỗ dựa vào.

— Xuân Mai, người không hiểu. Trong viện Đại thiếu gia có Đại thiếu phu nhân, và ba di nương. Nếu Dung nhi vào viện của Đại thiếu gia, sau này chắc chắn không tránh được xảy ra mâu thuẫn. Nếu gặp kẻ tâm ngoan thủ lạt, như vậy chẳng phải Dung nhi sẽ rơi vào kết cục như ta đây ư? Cho nên, Dung nhi lựa chọn như vậy, ta rất ủng hộ. Cho dù sau này gả cho một người bình thường, tuy khổ cực một chút nhưng so với việc bị người khác ám hại đến mất mạng thì vẫn tốt hơn. Dung nhi không thể so với người, sau này người gả đi, ít nhất cũng là chính thể. Thiếp thật cô được sung ái đi chăng nữa cũng không qua được người. Mà người, nhìn kẻ nào không vừa mắt thì một câu đã đủ trách phạt rồi. Vì vậy, ta hi vọng Dung nhi có thể suy nghĩ cân thận mình muốn cái gì. Tâm gương của ta bày ra trước mắt, Dung nhi đừng để mình đi nhầm đường.

Thu Diệp tức đầu nói. Trong thời gian này nàng đã trải qua rất nhiều, cũng hiểu rằng trước kia mình không phân biệt được tốt xấu, có đôi khi càng không muốn tranh giành thì kết quả càng tốt đẹp.

Xuân Mai nhìn Thu Diệp từng bước từng bước đi qua, vì vậy nghe Thu Diệp nói xong, nàng trầm mặc.

— Đứng để ý mấy chuyện này nữa. Ta tin lời đồn rất nhanh sẽ dừng lại, có lẽ chỉ không quá hai ngày đâu. Xuân Mai, Thu Diệp, nếu như ta trong trường hợp bất đắc dĩ ta có chuyện giấu diếm các người, liên quan đến tính mạng mình nên không thể nói ra, hi vọng hai người không giận ta.

Mộ Dung Thu chớp mắt, ngày mai hoặc ngày từ hôm nay, có thể người Triệu phủ sẽ biết thân phận của nàng, đến lúc đó nàng lại phải đối mặt với tình huống khác.

— Xem người nói cái gì đây. Bất kể người làm sai điều gì, chúng ta đều sẽ không trách người. Đương quên, chúng ta là hào ty muội. Người đối với chúng ta không cần phải nói, huống hồ người nào không một vài bí mật?

Xuân Mai tùy tiện nói.

— Xuân Mai nói đúng. Thế nhưng, nếu người gặp khó khăn mà lại không nói, chắc chắn bọn ta sẽ tức giận. Đến lúc đó cũng đừng khóc, bọn ta sẽ không thêm để ý đến người.

Thu Diệp gạt đầu, nháy mắt thông minh nói.

Mộ Dung Thu nhin không được khẽ cười nói:

— Đây chính là các người nói, đến lúc đó nếu ta có việc khó khăn thì sẽ đi tìm các người. Nếu các người không giúp ta, hừ, về sau ta cũng không thêm để ý các người.

— Ha ha, được, về sau ba người chúng ta sẽ là hào ty muội, bất kể ai gặp khó khăn đều phải giúp đỡ cho nhau.

Xuân Mai vươn ngón tay nhỏ ra vỗ cùng thận trọng nói.

Mộ Dung Thu và Thu Diệp hai mặt nhìn nhau, lập tức đồng loạt vươn ngón tay nhỏ ra móc ngoéo:

— Ngoéo tay thật cô một trăm năm không được thay đổi, ai thay đổi người đó chính là con chó nhỏ!

— Người đó chính là con chó nhỏ!

Dù sao chuyện ngày thơ như vậy, đã rất lâu rồi ba người chưa từng làm, hiện tại ngẫu hứng một lần nên không khỏi thoải mái cười to.

Sau khi cười xong, Thu Diệp lo lắng nói:

— Tuy rằng không làm di nương là một lựa chọn tốt, nhưng hôm nay người trong phủ đồn đại rất khó nghe. Không phải nói người muốn làm chính thể của Đại thiếu gia thì cũng là muốn câu dẫn Ngũ thiếu gia. Tiếp tục như vậy, chỉ sợ ảnh hưởng danh dự của người, nên nghĩ cách khiến cho họ ngậm miệng lại.

— Lời đồn không cần để ý. Người càng quan tâm, người khác lại càng cho là chuyện có thật, cứ để lâu dần, mọi việc cũng sẽ qua đi. Người không cần lo cho ta.

Mộ Dung Thu gạt đầu trả lời.

— Ngược lại ta thấy Dung nhi nói rất có lí. Đám nha đầu bà tử này có ai là không nhiều chuyện đâu? Nếu Dung nhi giải thích, e là họ càng nói càng quá đáng. Không bằng đừng thêm để ý, qua một thời gian, họ cũng không thừa hơi nói tới nói lui nữa.

Xuân Mai cười nói. Nói nửa ngày, nàng hơi khát nước, đến cốc trà liền một ngụm rót xuống.

Thu Diệp lờng khảnh trương cũng nói lỏng, liền cười nói:

— Ừ. Là suy nghĩ nhiều. Các người đã nghe nói chưa? Hai ngày sau Nam Dương Vương sẽtới phủ chúng ta làm khách, còn có cả Bình Sóc Vương ở Bình Thành cũng mang theo gia quyến đến tham gia tiệcđón gió tây trần cho Nam Dương Vương. Đến lúc đó e là trong phủ sẽ rất náo nhiệt. Để tránh phiền phức, chúng ta vẫn nên ở yên trong viện đừng ra ngoài là tốt nhất.

— Nam Dương Vương? Nghe nói phé để từng phái võ số sát thủ đi ám sát đó. Nam Dương vương phi chính là bị phé để kia phái người phóng hỏa khiến chết cháy. Ông ta không phải huyết thống hoàng thất, vì vậy mới muốn sát hại toàn bộ con cháu hoàng thất. May mà ta không thể thắng chính, đương kim thánh thượng cảm chứng cô giải quyết trận máu tanh này. Ta còn gặp vài người từng đến kinh thành gặp qua Nam Dương Vương, họ đều nói Nam Dương Vương là một nữ nam tử. Thật không nghĩ tới, Nam Dương Vương lại có thể tới Triệu phủ.

Xuân Mai vô cùng chờ mong nhìn Mộ Dung Thu và Thu Diệp.

— Nam Dương Vương là nhân vật như vậy chẳng lẽ ta và người có thể nhìn thấy? Có điều nếu có thể nhìn thấy vị vương gia tôn quý như vậy, cũng coi như cuộc đời này của chúng ta đã sống không uổng. Chẳng qua hơi tiếc, trước kia nghe người ta nói, Nam Dương vương phi và Thẩm trắc phi là nữ nhân nhất nhì trong kinh thành, giờ cả hai đều không thể gặp nữa. E là Nam Dương Vương chính là vì đồng thời mất đi hai hồng nhan tri kỷ mới có thể vượt đường xa mà đến, rồi khỏi nơi thương tâm đó.

Thu Diệp cũng rất cảm khái phụ họa.

Mộ Dung Thu nghe hai người nói chuyện, đưa mắt nhìn bầu trời âm u ngoài cửa sổ. Trước com tối mưa đã tạnh, hiện tại lại mưa. Nhìn sắc trời, e là kéo dài đến ngày mai. Nếu như thế, ngày kia Vũ Văn Mặc mới có thể đến.

Bọn họ chỉ hơn một tháng không gặp mà dường như đã xa cách rất lâu. Không biết khi gặp lại có cảm thấy càng thêm xa lạ với đối phương?

— Dung nhi, Dung nhi! Người đang nghĩ gì thế?

Xuân Mai và Thu Diệp thấy nàng ngơ ngẩn mới đẩy nhẹ.

— Ta đang nhìn trời mưa bên ngoài. Trận mưa này đã kéo dài cả ngày, e là tới ngày mai cũng chưa ngừng. Nhìn mà khó tránh khỏi tâm tình hơi phiền muộn.

Mộ Dung Thu phục hồi tinh thần lại, nhìn hai người, vẻ mặt nghiêm túc nói.

Hai người dường như không phát hiện sự khác thường của nàng, Xuân Mai dựa dựa vào tay Mộ Dung Thu, chế nhạo:

— Không phải người thanh tâm quả dục sao? Có phải cũng muốn gặp Nam Dương Vương không? Hiện giờ bên người Nam Dương Vương cũng không còn nữ nhân nào. Dựa vào dung mạo của người, nhất định Nam Dương Vương sẽ chú ý.

— Đương vậy đó. Ta thấy Dung nhi người có phải có suy nghĩ này hay không?

Thu Diệp híp mắt, giọng nói chế nhạo không khác là bao.

Mộ Dung Thu nhìn vẻ mặt hai người, con người đen chột lóc, cười khổ nói:

— Nếu ta có quyền lựa chọn, ta tình nguyện hai người có cùng suy nghĩ, cùng mục tiêu, không cần biết người đó có thân phận gì.

— Ai nha, sao lại rầu rĩ như vậy chứ? Dung nhi, người yên tâm, người là người tốt như vậy, chắc chắn sẽ có kết quả tốt.

Xuân Mai che miệng nên cười nói.

Hiện giờ Thu Diệp không còn như trước, rất nấn nạm. Đêm nay dường như Dung nhi có tâm sự, dường như trong mắt có hoang mang bất định. Trong thăm thăm, nàng luôn cho rằng không có chuyện gì có thể làm khó được Dung nhi. Nhưng hôm nay, cô về như nàng ấy gặp phải lựa chọn khó khăn.

– Dung nhi, người phải nhớ kỹ, bất kể thế nào, ta và Xuân Mai đều ở bên cạnh người.

Thu Diệp nắm tay nàng, giọng nói mặc dù khàn khàn thô ráp, nhưng vô cùng chân thành.

Tầm mắt Mộ Dung Thu mờ hồ có hơi nước, hơi thở lỏng, khẽ cười, gạt gạt đầu:

– Ừ.

Sau đó ba người lại hàn huyên một chút. Trong lúc không chú ý đến thời gian, rất nhanh đã đến giữa khuya, Mộ Dung Thu nhìn ra ngoài cửa sổ, mưa không có xu hướng lắng xuống mà ngược lại càng lúc càng lớn, nàng bèn nói với Thu Diệp và Xuân Mai:

– Lúc này còn đang mưa, đường trơn, trên đường cũng không có đèn, đêm nay các người đều ngủ ở đây đi. Đứng lúc chúng ta còn có thể tán gẫu một chút.

– Ý này được đó. Dung nhi, ta muốn ngủ cùng người. Hi hi.

Xuân Mai giờ hai tay tán thành.

Thu Diệp cũng không muốn đi đường ban đêm nên cho nha hoàn của mình đang ở phòng bên trở về, đêm nay nàng sẽ nghỉ trong phòng Mộ Dung Thu.

Sau khi thổi tắt nến, ba người nằm trên giường thoải mái tán gẫu.

Đang lúc chập chờn, chợt nghe Xuân Mai la lên:

– Dung nhi, da thịt người mịn màng quá à!. Ta thật hâm mộ.

Thu Diệp nghe xong, phì cười nói:

– Khi nào thì Xuân Mai người cũng thành sắc quý rồi? Uống cho người vẫn là nữ tử chưa lấy chồng!

– Là thật đó. Ta thấy đại cô nương cũng chưa hẳn so được. Trước kia khi đại cô nương chưa gả cho người ta, rất nhiều người đều nói lần da đại cô nương trắng trẻo mềm mịn.Nhưng ta thấy là Dung nhi vẫn hơn!

Xuân Mai thở dài nói.

Thu Diệp lắc lắc đầu, cho dù nến đã tắt, nàng vẫn có thể đoán được, lúc này chắc chắn Xuân Mai đang mở lớn đôi mắt, đáng về kinh ngạc vô cùng.

Mộ Dung Thu dờ khóc dờ cười, không biết nên nói gì với Xuân Mai. Chỉ có thể bắt đầu đi khẽ báo:

– Ngủ đi.

Hôm sau, đúng như Mộ Dung Thu đoán, mưa vẫn không ngừng, sắc trời vô cùng âm u, tình huống này e là phải kéo dài đến hai ba ngày sau.

Sau giờ điểm tâm, sáng sớm Triệu Sơ đã cùng Triệu Thần ngồi xe ngựa ra ngoài thành nghênh đón Vũ Văn Mặc, không biết lúc nào mới quay về. Ba người cũng không có chuyện gì mới cùng nhau ngồi thêu.

Gần đây thời tiết hơi lạnh, Thu Diệp thêu tốt nhất nên muốn cùng hai người kia làm cái áo choàng, vì vậy ba người đang thảo luận muốn thêu hoa văn gì, dùng chất liệu vải nào. Vốn Thu Diệp muốn lấy bạc mua vải, nhưng Mộ Dung Thu biết trên người họ cũng không có bao nhiêu ngân lượng, bèn tùy tiện tìm lý do đưa mười lượng bạc giao cho Thu Diệp, để Thu Diệp chọn vật liệu thích hợp may áo choàng.

Một lúc lâu sau, người của Đại phu nhân bên kia đến, nói Đại phu nhân muốn gặp nàng. Thu Diệp và Xuân Mai biết lời đồn trong phủ hôm qua, nghe Đại phu nhân muốn gặp Dung nhi lập tức hỏi:

– Sao Đại phu nhân lại muốn gặp người?

– Sẽ không có chuyện gì chứ? Nếu không ta đi tìm Ngũ thiếu gia?

Xuân Mai vô cùng lo lắng hỏi. Không hiểu có phải Đại phu nhân là vì lời đồn hôm qua không? Lại nhìn vài bà tử hung hãn ngoài cửa thì trong lòng không khỏi sinh ra sợ hãi.

Lòng Mộ Dung Thu chùng xuống. Những câu nàng trả lời sau sự chất vấn của Đại phu nhân chẳng lẽ bà ấy còn chưa nghe lọt tai, hiện tại còn muốn gặp nàng là ý gì? Phần nữa tuyệt đối không phải chuyện tốt. Liếc nhìn bà tử cao lớn vạm vỡ sau lưng Ánh Hồng, đây là Đại phu nhân sợ nàng không đến? Xem ra, lần này nàng nhất định phải đi một lần.

– Đại thiếu gia và Ngũ thiếu gia đều đã ra khỏi thành, làm gì có trong phủ?

Thu Diệp cau mày lo lắng nói.

Xuân Mai cắn răng:

– Vậy phải làm sao đây?

– Các người trước đừng quá lo. Từ trước tới nay Đại phu nhân là người tốt bụng, hiểu lý lẽ, tuyệt đối sẽ không làm khó ta. Các người cứ bàn bạc trước xem nên thêu hoa văn gì. Chờ lát nữa ta quay lại sẽ cùng nghĩ với các người.

Mộ Dung thở ra, thoải mái cười nhạt nói.

Thu Diệp và Xuân Mai nhìn nhau, thấy vẻ mặt bình thản của Mộ Dung Thu mới buông lỏng phần nửa tâm tình, nhưng khi thấy năm ba bà tử cao lớn vạm vỡ ngoài cửa, hai người vẫn vô cùng lo lắng.

Thấy Mộ Dung Thu thần sắc thản nhiên, thông dong trấn định đi theo mấy người bà tử, Xuân Mai và Thu Diệp nhìn nhau, đều thấy vẻ lo lắng trong mắt đối phương.

Hôm qua trong phủ đồn đãi rất dữ dội, không biết Đại phu nhân sẽ làm gì với Dung nhi? Dù sao, Dung nhi chưa từng nghĩ tới việc làm đi nương.

– Ta đi theo thăm dò, người ở đây chờ.

Thu Diệp buông chỉ thêu xuống, đuôi theo phía sau đám người Mộ Dung Thu. Nói gì đi nữa nàng cũng là một đi nương, có thể mượn lý do thỉnh an Đại phu nhân để đi theo.

.....

Mộ Dung Thu đi theo Ánh Hồng vào phòng. Nàng luôn luôn cúi đầu, bước chân tự nhiên thoải mái, không nhìn ra một chút sợ hãi nào.

– Nô ti thỉnh an Đại phu nhân.

Khoé mắt khẽ liếc, nhìn thấy bên người Đại phu nhân có một phụ nhân chừng hai mươi, hai mươi mốt tuổi, dung mạo đoan chính thanh nhã, trong lòng âm thầm tự hỏi, người này là ai?

Đại phu nhân ngồi ở chủ vị nhìn Mộ Dung Thu, vẻ mặt nghiêm trọng.

– Đứng lên đi. Hôm nay ta gọi người tới là có chuyện quan trọng.

– Thì ra người chính là Dung nhi? Quả nhiên là mỹ nhân tuyệt sắc, khó trách phu quân sẽ dụng tâm như thế với người.

Phụ nhân dung mạo tú lệ kia mở miệng nói.

Mộ Dung Thu ngẩng đầu nhìn lại, lúc này trên mặt phụ nhân kia có vẻ kinh ngạc, nhưng lời nói ra lại nhuốm vài phần ghen tuông. Nếu nàng không đoán sai, phụ nhân này chính là Đại thiếu phu nhân:

– Đứng vậy.

– Thật ra phu quân đối với người cũng coi như có lòng. Nghe nói trong việc chữa trị chân cho phu quân ta người cũng có chút công lao, nâng người làm đi nương, cũng coi như đối với người có câu trả lời thỏa đáng, sao người lại từ chối?

Trên mặt Đại thiếu phu nhân là nụ cười khéo léo, nhưng lời nói lại ngầm chứa sự sắc bén, bọn hạ nhân truyền tai nhau đáp án của nàng khắp nơi, nàng ta không thể không biết.

Đại phu nhân nhu mày, không tiếng động nhìn thoáng qua Đại thiếu phu nhân, Đại thiếu phu nhân lập tức cúi đầu.

Một vấn đề nhảm chán lại chẳng có gì hay ho, Mộ Dung Thu cũng lười để ý. Ngẩng đầu nhìn về phía Đại phu nhân, nói ngay vào điểm chính:

– Không biết Đại phu nhân gọi nó tí đến là có chuyện gì sai bảo?

Nghe vậy, đôi mày của Đại phu nhân càng nhu chặt hơn. Ánh mắt của nha đầu này quá bình tĩnh, khi đối mặt bà, hay thậm chí là Lão phu nhân đều lạnh nhạt ung dung, không có nửa phần sợ hãi hoảng cuồng. Nếu là người chưa từng trải qua những chuyện lớn tuyệt đối không thể trấn định như thế. Tại sao lúc này bà lại cảm thấy nha đầu này tuyệt đối không đơn giản. Hiện thời hai đứa con trai của bà tựa hồ cũng đều rất dễ ý nằng ta, nếu cứ kéo dài, khó đảm bảo sẽ không ảnh hưởng đến tình huynh đệ. Bà không thể để loại chuyện này xảy ra.

Nhưng, trên người nha đầu kia có một có một loại sức mạnh, dường như nằng ta vốn cũng không phải là người bình thường như thế.

Đại thiếu phu nhân thấy Đại phu nhân không nói, bèn hạ nhẹ một tiếng nói:

– Tất nhiên là suy nghĩ cho hạnh phúc cả đôi của người. Mặc dù nói người chỉ là một hạ nhân, nhưng từ khi vào phủ tới nay, cũng coi như đã làm được nhiều việc. Ta muốn thay phu quân hỏi người một chút, người có muốn làm di nương không? Nếu người gật đầu, ta phải đi thu xếp cho người vào sân ngay.

Khi nói những lời này nằng hơi gấp gáp. Tuy rằng trong phủ đều đồn đãi âm ỉ rằng nha đầu này không muốn làm di nương, nhưng nằng không thể không lo lắng, vì thứ nha đầu này coi trọng lại chính là vị trí của nằng!

Nghe vậy, ánh mắt Mộ Dung Thu lạnh thấu xương. Nằng ghét nhất là những người như thế! Biết rõ còn cố hỏi! Khóe miệng nằng hiện lên một nét cười khinh thường.

– Làm cái! Di nương của Thần nhi sao có thể lựa chọn qua loa như thế? Lúc này đừng nhấc lại.

Đại phu nhân hạ giọng trách Đại thiếu phu nhân một câu.

Đại thiếu phu nhân cắn môi muốn phản bác, nhưng từ trước tới nay vốn chú trọng hiểu đạo nên nằng chỉ có thể cúi đầu nghe dạy dỗ. Bất quá trong lòng vẫn cảm thấy ghen tỵ với Mộ Dung Thu. Dù sao dung mạo của nằng không thể so sánh được với Mộ Dung Thu. Triệu Thần cũng chỉ tương đối thân thiết với nằng trong hai tháng sau tân hôn, giờ thành thân năm năm, Triệu Thần đã không còn chạm vào nằng.

Sắc mặt Đại phu nhân nặng nề nhìn Mộ Dung Thu, cười lạnh nói:

– Người là do Sở Nhi mùa vào phủ, dĩ nhiên là người Triệu phủ. Hôm qua người nói người không muốn gả cho Thần nhi, sau khi trở về ta đã quyết định một mối hôn sự cho người. Đây là con trai lớn của quán sự trông giữ thôn trang ở Nam Sơn. Hần chưa lấy vợ, thành thật trung hậu, là một nam nhân tốt. Dù sao người cũng ở Triệu gia một thời gian, đúng lý ta nên chuẩn bị một phần đồ cưới cho người, lát nữa khi người ta đưa người xuất phủ thì có thể mang đi.

Một khi đối mặt tỵ hiếp, bà cần phải giải quyết ngay lập tức, rất nhiều chuyện nếu kéo dài sẽ không cách nào xử lý được. Bà muốn ngăn chặn tình huống này!

Cái gì? Ngay giờ Thu Diệp vẫn đứng ở phía sau Mộ Dung Thu không lên tiếng. Lúc này sắc mặt đại biến! Đại phu nhân cứ thế sắp xếp việc hôn nhân cho Dung nhi! Tuy rằng con trai vị quán sự kia thành thật trung hậu, nhưng nói sao đi nữa đều không xứng với Dung nhi!

– Đây cũng coi là một cửa hôn nhân tốt đó. Hôn nữa là do Đại phu nhân đích thân chỉ định, nhìn khắp phủ xem có nha đầu nào may mắn như người không? Đại phu nhân còn chuẩn bị đồ cưới cho người, e là dù cho người dùng cả đời đây.

Trên mặt Đại thiếu phu nhân vô tư cười nói.

Mộ Dung Thu khép hờ hai mắt, khuôn mặt lạnh lẽo băng giá. Xem ra, muốn tạm thời thu hồi mũi nhọn, an ổn qua ngày, cách này không thể được! Hai người trước mặt ép nằng quá đáng!

– Ta nghĩ, Đại phu nhân không có quyền làm chủ việc hôn nhân của ta.

Có điều, lúc này Triệu Sở không có trong phủ, nằng không thể nói ra thân phận thật. Dù sao, tất cả mọi người trong Triệu phủ đều cho rằng nằng là Lưu Dung, một nha đầu không cha không mẹ. Nhưng, vậy thì đã sao? Không phải còn có một Mã hộ vệ ư? Có điều không phải vạn bất đắc dĩ thì không nên nói ra thân phận.

– Làm cái! Người... nha đầu này, người cũng biết người đang nói cái gì?

Đại thiếu phu nhân tức giận quát. Nha đầu này lại dám không coi ai ra gì như thế! Không thêm nặng lòng tốt của Đại phu nhân cũng chẳng dễ nằng vào mắt! Thật ý bản thân mình có vài phần dung mạo mà dám to gan lớn mật như thế này?

Đại phu nhân neho mắt nhìn Mộ Dung Thu chăm chăm, bỗng cảm thấy không ổn. Nhưng chỗ nào không ổn bà cũng không rõ, bà đột nhiên ý thức được, quyết định vừa rồi của mình hình như đã quá vội vàng.

– Ta chưa bao giờ bản mình cho Triệu phủ, không, phải nói là Ngũ thiếu gia. Một khi đã như vậy, xin hỏi, Đại phu nhân, Đại thiếu phu nhân sao lại thay ta quyết định việc hôn nhân?

Mộ Dung Thu hờ hững nói, nhưng ánh mắt lại cực kì lạnh lẽo. Nằng tự nhận mình không có bao nhiêu nhân nại, nhưng dù có đi chăng nữa cũng bị ép đến chẳng còn gì.

– Người nói vô vấn! Có phải người còn đang vọng tưởng làm chủ mẫu không? Ai sẽ tin vào cái cơ hoang đường đó của người? Các người trối nằng lại cho ta, đưa lên xe ngựa, nằng ta không gả cũng phải gả!

Đại thiếu phu nhân vô mệnh lên mặt bàn tay bên cạnh, lạnh lùng quát.

Không khí đột nhiên trở nên lạnh thấu xương, mặc dù trên mặt Mộ Dung Thu là nụ cười nhàn nhạt, nhưng lời nói ra lại khiến Đại thiếu phu nhân run rẩy.

– Nếu người dám làm như thế, sợ là không quá hai ngày, toàn bộ dòng họ của người sẽ phải chôn theo!

Tay Đại phu nhân khẽ run lên, kết quả nha đầu này có lai lịch gì? Bà có thể cảm giác được nằng ta không phải nói lung tung!

– Người thật mạnh miệng!

Đại thiếu phu nhân hít một hơi thật sâu, hiển nhiên không tin.

Thu Diệp âm thầm vì Mộ Dung Thu thở ra một hơi.

Mộ Dung Thu đi về phía trước hai bước, đang muốn nói chuyện với Đại phu nhân, bỗng nghe phía sau truyền đến một giọng nói gần như xa lạ lại vô cùng quen thuộc.

– Thư nhi!

Đây là lần đầu tiên Vũ Văn Mặc gọi nằng như vậy. Vô vàn cảm xúc chan chứa ẩn giấu trong hai chữ này. Hần chăm chú không rời mắt ngắm nhìn bóng người mảnh khảnh kia. Nằng gầy.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 115

Giọng nói vô cùng quen thuộc lại làm cho nằng có loại cảm giác rất lạ, khiến Mộ Dung Thu vừa định lên tiếng đã nhẹ nhàng khép đôi môi lại, thân hình cũng theo đó run rẩy.

Người trong phòng cũng không biết lúc này là tình huống gì, người thỉnh linh xuất hiện này là ai? Hần gọi Thư nhi là ai?

Thế nhưng, người trai qua biết bao mưa gió thăng trầm như Đại phu nhân đã trước tiên dừng ánh mắt trên người Mộ Dung Thu, ánh mắt vô cùng sắc bén.

Đại thiếu phu nhân sững sờ một lát, căn bản cũng không rõ tình huống trước mắt là thế nào? Tại sao lại có một kẻ xa lạ đột nhiên xuất hiện? Và lại khi hắn nhìn Mộ Dung Thu, vẻ bình tĩnh làm cho người ta chán ghét của nằng ta tựa hồ bị phá vỡ!

Thu Diệp tiến lên một bước, đẩy nhẹ Mộ Dung Thu một cái:

– Dung nhi, đừng sợ, ta sẽ cầu xin giúp người.

Dứt lời, nằng cũng nhìn về phía Vũ Văn Mặc, kẻ bỗng nhiên xuất hiện kia.

Cái chạm nhẹ của nằng đúng lúc giúp Mộ Dung Thu hoàn hồn.

– Thư nhi!

Người nọ lại kêu một tiếng, vô cùng thâm tình. Hần bước về phía Mộ Dung Thu.

Mục tiêu rõ ràng như vậy, khắp phòng đều vẫn chưa phát hiện hắn đang gọi ai thì thật đúng là quá ngốc rồi! Tất cả mọi người đồng loạt nhìn về phía Mộ Dung Thu, đây rõ ràng là Dung nhi, khi nào thì trở thành Thư nhi?

— Vương gia.

Phía sau Vũ Văn Mặc chính là Triệu Sơ và Triệu Thần đang cùng bước vào.

Triệu Sơ đương nhiên biết người Vũ Văn Mặc gọi là ai, sau khi nhìn thấy phản ứng của Mộ Dung Thu, về mặt hần tối sầm lại.

Lúc Triệu Thần nhìn thấy Vũ Văn Mặc bước về phía Mộ Dung Thu, trong mắt hiện lên vẻ kinh ngạc rất rõ ràng. Nam Dương Vương quen biết Dung nhi sao? Hơn nữa phản ứng của Dung nhi có vẻ hơi lạ. Trước kia, gặp bất cứ chuyện gì Mộ Dung Thu đều rất bình tĩnh, hiếm khi thất thần như thế. Hoặc là Dung nhi không biết Vũ Văn Mặc nên mới không quay lại. Nhưng, hai tiếng “Thu nhi” mà Nam Dương Vương gọi là chuyện gì đây?

Người trong phòng nghe nói thân phận Vũ Văn Mặc, đồng loạt nhìn về phía hần, người này là Nam Dương Vương? Bỗng nhiên, bọn họ lập tức quý xuống, ngoại trừ Đại phu nhân chỉ xoay người thì lễ, còn có Mộ Dung Thu.

— Dung nhi, mau quý xuống. Đó là Nam Dương Vương, đừng mạo phạm Nam Dương Vương.

Khi Thu Diệp quý xuống cũng đồng thời kéo kéo ống tay áo Mộ Dung Thu, lo lắng nói. Ngày hôm nay Dung nhi sao thế? Hoàn toàn không nhảy bén như trước.

— Quý xuống, người tiện nha đầu này!

Đại thiếu phu nhân lập tức giục quát Mộ Dung Thu một tiếng. Tiện nha đầu này dám không có quy củ, không cần cái mệnh tiện của nàng sao!

Gần như lúc Đại thiếu phu nhân vừa dứt lời, Triệu Sơ liền cao giọng quát một tiếng:

— Câm miệng!

Thần hình Đại thiếu phu nhân run lên dữ dội, Ngũ thúc vốn ôn nhuận từ trước tới nay sao lại bỗng nàng lớn như vậy? Chẳng lẽ hần không biết nàng là đại tẩu của hần? Đừng nói Đại thiếu phu nhân kinh ngạc, Đại phu nhân và Triệu Thần cũng không thể tin, Triệu Sơ đây là thế nào?

Cùng lúc đó, trong mắt Vũ Văn Mặc lóe lên một tia đau xót cùng tự trách. Nàng sống ở Triệu phủ không tốt sao? Nếu không phải bắt đắc dĩ, hần sẽ không để cho nàng đến Triệu phủ, cũng thành tiện nha đầu trong miệng người khác! Bỗng nhiên, hần xoay người, con người u ám nhìn về phía Đại thiếu phu nhân.

Vũ Văn Mặc là kẻ sống trong âm mưu tranh đấu gay gắt không thua gì chiến trường một thời gian dài, ánh mắt sắc bén của hần khiến không ai có thể chống chọi. Đại thiếu phu nhân bị nhìn chăm chăm run rẩy cả người, si ngốc, trên trán mồ hôi lạnh không ngừng túa ra. Sao Nam Dương Vương lại nhìn nàng bằng loại ánh mắt khủng bố này? Hệt như muốn giết nàng!

Mộ Dung Thu chậm chậm xoay người. Vũ Văn Mặc nhìn bóng dáng ngày đêm xuất hiện trong tâm trí, hiện thời đang chân thật trước mắt, con người u ám lạnh lẽo như mùa đông không dám chớp một cái.

Nàng gọi lên khóc mòi, nhàn nhạt cười, nhìn Vũ Văn Mặc, thật lâu sau, mới mở miệng kêu:

— Vương gia.

Hần thật sự đến đây. Sau hơn một tháng xa cách, cuối cùng hai người đã gặp lại nhau. Nàng cảm giác rất rõ ràng, đúng, là cảm giác, trong tâm hồn luôn bình tĩnh có từng vòng từng vòng gợn sóng lan tỏa.

Trước mắt, mọi người nhìn Mộ Dung Thu, đều có thể cảm giác được, Dung nhi có quen biết Nam Dương Vương! Hơn nữa nhìn vẻ mặt Nam Dương Vương, quan hệ giữa hai người không đơn giản!

Đại phu nhân nhủ nhủ mảy. Quả nhiên, nha đầu này không đơn giản, nhưng mà, kết quả là có quan hệ gì với Nam Dương Vương? Nhìn thái độ Sơ Nhi, có vẻ như hần biết chuyện.

Vũ Văn Mặc bá đạo, hầu như dùng hết sức lực toàn thân kéo tay Mộ Dung Thu ôm nàng vào lòng. Mọi người ồ lên.

Triệu Thần tròn tròn hai mắt, đáy lòng kinh ngạc thầm nghĩ: “Dung nhi là người của vương gia? Nhưng vì sao vương gia lại gọi nàng là Thu nhi?”

Đại phu nhân, Đại thiếu phu nhân không phải không kinh ngạc, trách không được thái độ của Sơ Nhi và Nam Dương Vương với Đại thiếu phu nhân lại lạnh lùng nghiêm khắc như vậy. Thì ra, nha đầu kia là nữ nhân của Nam Dương Vương!

Quý gối bên cạnh Mộ Dung Thu, đầu óc Thu Diệp bỗng nhiên trống rỗng. Dung nhi quen biết Nam Dương Vương! Trách không được khi tất cả mọi người hành lễ, chỉ có nàng không kinh hoảng cũng không quý xuống!

Đôi mắt Triệu Sơ lơ lên, khôn mặt tuyệt sắc hoa lệ tối sầm lại. Từ đầu tới cuối, Vũ Văn Mặc đều sỏn hơn hần một bước. Mà trong lòng Mộ Dung Thu, e là đã có Vũ Văn Mặc.

— Ta đến đây, Thu nhi. Ta nói rồi, sẽ mau chóng đón nàng về.

Vũ Văn Mặc thấp giọng nói bên tai Mộ Dung Thu. Hai tay ôm nàng của hần run nhè nhẹ. Nàng vốn đã gầy, hiện thời mới một tháng ngắn ngủi, nàng lại càng gầy!

Mộ Dung Thu tùy tâm mỉm cười:

— Vâng.

Dung nhi lại không phải là Dung nhi? Nàng gọi Thu nhi ư?

Người khắp phòng cả kinh. Ai cũng không ngờ mọi việc lại diễn ra như một tuồng kịch như thế. Người không biết nên gọi Dung nhi hay Thu nhi vừa rồi vẫn còn là cô nương bị người khác nắm vận mệnh trong tay, tùy ý chi hôn, mà lúc này, Nam Dương Vương xuất hiện khiến tình huống bỗng nhiên đảo lộn.

Đại phu nhân cũng không phải hoàn toàn không biết chuyện xảy ra trong kinh thành, tên tuổi Nam Dương vương phi bà từng nghe nói qua một lần đã nhớ, dường như gọi là Mộ Dung Thu. Chẳng lẽ ... Bà kinh nghi nhìn về phía Mộ Dung Thu, Nam Dương Vương gọi Thu nhi là nàng ta sao? Nhưng không phải Nam Dương vương phi đã chết sao?

Triệu Thần kinh ngạc nhìn Mộ Dung Thu, ý nghĩ của Đại phu nhân cũng chính là ý nghĩ trong đầu hần. Nếu nàng là Mộ Dung Thu, như vậy cũng khó trách trên người nàng không hề có hương vị của dân chúng bình thường, ngược lại có sự cao quý bẩm sinh. Nghĩ đến lời thề son sắt hôm qua của mình, nói nếu gã cho hần sẽ tài trí hơn người, hiện thời xảy ra chuyện như vậy khiến hần tự thấy hổ thẹn. Thế nhưng, nếu nàng thật sự là Nam Dương vương phi, sao lại xuất hiện ở Triệu phủ?

Triệu Sơ bỗng nhiên ôm quyền hướng về phía Vũ Văn Mặc, nói:

— Nếu người nhà Triệu Sơ có chỗ nào mạo phạm vương gia, kính xin thứ lỗi.

Nếu người trong phủ biết thân phận Mộ Dung Thu, vậy thì đã không xảy ra chuyện như vừa rồi.

Khuôn mặt tươi cười của Mộ Dung Thu ứng đủ đầy Vũ Văn Mặc ra, nàng xoay người nhìn về phía Đại phu nhân và Đại thiếu phu nhân, vẫn nhẹ nhàng băng qua,vẫn đậm phong khinh như vậy:

— Đại phu nhân và Đại thiếu phu nhân có bất kỳ nghi vấn nào cứ hỏi Ngũ thiếu gia đi. Còn nếu vẫn muốn ép ta đưa lên kiểu để gã đi, vậy ta tuyệt đối sẽ không phản kháng.

Lời này vừa nói ra, Đại phu nhân và Đại thiếu phu nhân đều cả kinh. Tình huống lúc này ai không nhìn ra? Nàng lại là người của Nam Dương Vương, nếu đã là người của vương gia, ai dám đụng vào? Đại thiếu phu nhân cúi đầu sát vào trước ngực, thân thể không kiềm nổi run lên, dung nhan đoan trang tú lệ trắng bệch không thôi. Hiện tại nàng rất hối hận, đồng thời cũng vô cùng sợ hãi. Vừa rồi Mộ Dung Thu yên bình không chút gợn sóng nói lời uy hiếp, giờ phút này vang lên bên tai nàng một cách rõ ràng, càng làm cho trong lòng nàng sợ hãi.

— Là hiểu lầm, hiểu lầm, xin Dung nhi cô nương đừng trách. Trước mặt mọi người ta xin lỗi người.

Đại thiếu phu nhân cắn chặt răng, đứng dậy chấp tay xin lỗi Mộ Dung Thu.

Sắc mặt Đại phu nhân nặng nề. Ở Triệu phủ thân phận bà tôn quý, được người người kính trọng. Nhưng ở trước mặt Nam Dương Vương, bà chỉ là bình dân. Huống hồ, việc này thật sự do bà suy nghĩ chưa chu đáo. Vì Triệu phủ, vì hành động hấp tấp của mình, bà cúi người, thái độ thành khẩn nói:

— Nếu biết thân phận Dung nhi cô nương, lão thân tuyệt đối sẽ không làm việc lỗ mãng như thế. Nếu mạo phạm Dung nhi cô nương, xin thứ lỗi.

Nếu nàng ta thật sự là Nam Dương vương phi, như vậy, lời nói trước kia của nàng tuyệt đối không phải giả! Thân phận nàng tôn quý, hơn nữa vẫn là Nam Dương vương phi, một cái thân phận di nương hoặc là chủ mẫu, nàng ta đâu có dễ trong mắt? E là còn khinh thường đi?

Lúc này, Đại phu nhân âm thầm hối hận, không nên làm việc như thế, dù sao trước đó thái độ Sơ Nhi đối với Dung nhi khá đặc biệt, có thể là bởi vì thân phận của nàng.

— Bỏn vương chưa bao giờ biết, Triệu phủ có cái quyền tùy ý định đoạt hôn sự của một người? Hơn nữa sau khi biết được kẻ uế bác thân của người này không phải ở trong phủ, còn nói ra lời nhục mạ không biết thương tiếc? Xem ra, trời cao hoàng đế xa, quy củ của ai đó ở dưới chân thiên tử là đang xúc phạm hình pháp, mà ở trong Triệu phủ, hình như là tập mãi thành thói quen? Hoặc là chỉ nhắm vào Thu nhi?

Cho tới bây giờ Vũ Văn Mặc cũng không phải người chánh trực, biết rõ người Triệu phủ không biết thân phận Mộ Dung Thu mới như thế. Thế nhưng, nếu như hần đến chậm một bước, cũng không biết Thu nhi sẽ thế nào? Thu nhi của hần khi nào trở nên hèn mọn như thế, lại dễ cho nữ nhân không vừa mắt kia xúc phạm? Có điều Đại phu nhân là mẫu thân của Triệu Sơ, cho dù đã gây ra việc không đúng với Thu nhi, nhưng nhìn đáng về thành khẩn giải thích của Đại phu nhân, hần cũng không tiện truy cứu. Nhưng mà, vị Đại thiếu phu nhân kia ba lần bốn lượt nhục mạ Thu nhi, bất kể có biết thân phận Thu nhi hay không, đều phải nhận được hình phạt!

Mọi người đồng loạt nhìn về phía Đại thiếu phu nhân, dù sao mới vừa rồi là do Đại thiếu phu nhân cương quyết ép buộc.

Tươi cười bên môi Mộ Dung Thu sâu thẳm vài phần, ung dung đứng một bên nhìn mọi người ứng đối. Trước kia đã nói, nàng không phải người xấu, nhưng cũng không phải kẻ tốt lành gì. Không nghĩ ngờ gì, mấy lời vừa rồi của Đại thiếu phu nhân đã khiến nàng vô cùng khó chịu.

Đang lúc Triệu Thần thất thần nhìn Mộ Dung Thu đã thấy Vũ Văn Mặc bỗng nhiên đi về phía Đại thiếu phu nhân.

Đại thiếu phu nhân nghe vậy, cũng biết hoàn toàn không có cơ may nào, nhưng cho tới nay nàng đều là cao cao tại thượng, việc mặt dày mày dạn hạ mình xin tha thứ, cho dù chết nàng cũng không làm được. Có điều nàng vô cùng hối hận, ngàn không nên van không nên thiếu kiên nhẫn như vậy!

Một tiếng “Bốp!” giòn tan vang lên.

Mọi người nhìn về hướng phát ra tiếng động.

Đại thiếu phu nhân đau đớn hét lên một tiếng, ôm gò má đỏ bừng sung húp, mắt rung rung nhìn Triệu Thần. Đây là lần đầu tiên hắn ra tay đánh nàng, hơn nữa còn dùng sức như thế. Khóe miệng tràn ra máu.

— Thật to gan, là ai cho phép trong mắt ngươi không có vương pháp? Cút! Quay về Liên Đạm Uyển cho ta, nếu không có sự cho phép của ta, không được bước chân ra ngoài, miễn làm mất mặt!

Triệu Thần tức giận quát. Vì tức giận mà thân hình run lên, nha hoàn bên cạnh lập tức tiến lên đỡ hắn.

Thu Diệp ghen hờn nhìn trần trối tình huống đột ngột trước mắt. Vốn cho là Dung nhi sẽ bị trách phạt, thật không nghĩ đến sẽ là Đại thiếu phu nhân! Không đúng, Dung nhi cũng không là Dung nhi, hình như gọi Thu nhi? Nàng vốn muốn hỏi Dung nhi một chút xem chuyện gì đang xảy ra, nhưng tình huống trước mắt khá đặc thù, ngay cả ngẩng đầu nàng cũng không dám, dù sao Dung nhi cũng đang đứng cạnh Nam Dương Vương, hơn nữa, quanh người vị Nam Dương Vương này tràn ngập hơi thở lạnh như băng, khiến kẻ khác không dám nhìn thẳng.

Đại phu nhân vẫn giữ được thái độ tự nhiên điềm tĩnh, nhưng cũng không dám nhiều lời nữa, âm thầm tự trách, tuổi lớn nên cũng có lúc thiếu sáng suốt, quyết định sai lầm. Là già nên hồ đồ rồi sao?

Đại thiếu phu nhân bị Triệu Thần cho một bạt tai, nước mắt tí tách rơi như mưa. Có lẽ do được dạy dỗ từ nhỏ nên không dám khóc lớn, cứ vậy lướt qua Triệu Thần, xấu hổ và giận dữ không chịu nổi nghiêng ngả lao đảo chạy ra ngoài.

Đại thiếu phu nhân rời đi, làm cho mọi chuyện lắng xuống. Thế nhưng, khiến mọi người tò mò nhất chính là thân phận Mộ Dung Thu! Kết quả nàng là ai?

Mộ Dung Thu đứng ở một bên nhìn tình huống trước mắt, hơi hơi kinh ngạc, không ngờ Triệu Thần lại tự ra tay. Nguyên nhân hẳn làm vậy có lẽ là sợ Vũ Văn Mặc thật sự không chịu bỏ qua, sẽ nguy hiểm đến tính mạng Đại thiếu phu nhân ư? Thế nhưng, để tránh mạng lại phiền phức cho Triệu Sơ, vẫn không nên quá tuyệt tình, dù sao trong thời gian ở Triệu phủ, tuy chẳng phải hoàn toàn bình yên nhưng lại bảo vệ tánh mạng không phải sao? Nàng nghiêng đầu cười nói với Vũ Văn Mặc:

— Ta hơi mệt.

Hiển nhiên Vũ Văn Mặc không muốn tiếp tục ở lại cho mọi người nhòm ngó. Hắn còn có rất nhiều, rất nhiều lời muốn nói với Mộ Dung Thu. Nếu đây không phải Triệu gia thì một cái tát của Triệu Thần vừa rồi kia còn lâu mới đủ dẹp tan cơn tức giận trong lòng. Nhưng, trước mắt còn có chuyện quan trọng hơn, lập tức nhìn về phía Triệu Sơ đang đứng ngăn người.

Tuy ngày thường Đại thiếu phu nhân xử sự khá kiêu ngạo nhưng cũng chưa bao giờ làm ra chuyện gì quá đáng, vậy mà hôm nay thật sự đã đi quá giới hạn. Triệu Sơ ở một bên vẫn chưa lên tiếng nói giúp nàng. Hơn nữa Triệu Sơ biết tính tình Vũ Văn Mặc. Hẳn bất quá là tức giận có người khi dễ Mộ Dung Thu mà thôi. Nghĩ đến đây, Triệu Sơ cười khổ trong lòng. Ôn ào đến bây giờ cũng coi như trở khỏi hải đã xong. Hắn bèn tự mình đưa Vũ Văn Mặc đến nơi nghỉ ngơi tạm thời, Tân Trúc viên. Đương nhiên, Mộ Dung Thu cũng cùng đi.

Vừa ra khỏi cửa, nhóm hộ vệ và nha hoàn đi theo Vũ Văn Mặc lập tức hướng về phía Mộ Dung Thu hành đại lễ:

— Nô tài (nô tì) tham kiến vương phi!

— Không cần đa lễ, đoạn đường này đều thật vất vả, đứng lên đi.

Mới đầu Mộ Dung Thu khá sững sốt, xung hô này vương phi thật sự có hơi xa lạ. Có điều khuôn mặt và thân phận này của nàng chưa thay đổi, nàng vẫn là Mộ Dung Thu. Nhìn những người đang hành lễ với mình, nàng nhẹ giọng đáp.

Nhưng tất cả hành động này làm cho những người vừa rời trong phòng đang đoán già đoán non thân phận của Mộ Dung Thu đều khiếp sợ!

Nàng ta lại là Nam Dương vương phi!

Tuy rằng Triệu Thần đã sớm đoán ra, nhưng khi chính tai nghe được, thân hình khó tránh khỏi run lên một chút. Nàng quả thật là Nam Dương vương phi.

Trên đường, tuy rằng Mộ Dung Thu sống vai đi trước cùng Vũ Văn Mặc, nhưng từ đầu tới cuối hai người cũng không nói một câu. Lúc này lòng của nàng rất loạn, đây là tình huống chưa bao giờ xảy ra. Trước kia, nàng làm gì, muốn gì, đều vô cùng rõ ràng. Nhưng hôm nay, Vũ Văn Mặc đến, chân thực xuất hiện trước mặt nàng, lòng của nàng rối loạn, khiến nàng cảm thấy hoang mang.

Vũ Văn Mặc là người nhạy cảm cỡ nào, tất nhiên cảm nhận được tâm tình của nàng. Khi vừa nhìn thấy nàng, hẳn mừng như điên. Nhưng giờ này khắc này, hẳn mơ hồ bất an.

Hai người đã có ăn ý, trăm mặc không lên tiếng.

Tân Trúc viên là một trong các viện Triệu phủ dùng để chiêu đãi khách quý, trong ngoài viện bố trí vô cùng tinh xảo, ngay cả sân cũng đều dùng nước lau chùi sạch sẽ, bóng loáng, mơ hồ soi cả bóng.

Trong khi Mộ Dung Thu và Vũ Văn Mặc đang bước vào viện, thân phận Mộ Dung Thu ở Triệu phủ hoàn toàn sáng rõ.

Không ngờ một giây trước vận mệnh vẫn là một nha hoàn mặc người chém giết, lúc này lại trở thành Nam Dương vương phi! Tuy rằng người trong phủ cũng không biết vì sao vị Nam Dương vương phi đã chết nay lại sống lại, nhưng cũng đều bị tin tức khủng bố này oanh tạc chấn kinh rồi!

Khi Thu Diệp đem hết những gì biết kể lại cho Xuân Mai, quả thực Xuân Mai không thể tin:

— Dung nhi lại là Nam Dương vương phi? Sao lại như thế được?

Thu Diệp cười nói:

— Chẳng trách tới quạ Dung nhi ... không, là Nam Dương vương phi đã nói với chúng ta, nếu nàng có chuyện gì đó giấu diếm chúng ta, hi vọng chúng ta đừng tức giận. Có lẽ chính là chuyện này. Ngươi không biết vừa rồi khi nhìn thấy Đại phu nhân và Đại thiếu phu nhân ta sợ tới mức nào, may mắn Nam Dương Vương đến đây. Nếu không e là Triệu phủ sẽ gặp phải tai vạ. Bất kể Nam Dương vương phi là ai, chỉ cần nàng không có việc gì là tốt rồi.

Tuy rằng nàng hết sức kinh ngạc đối với của thân phận Mộ Dung Thu, nhưng sau khi kinh ngạc, cẩn thận nghĩ lại, Mộ Dung Thu thay tên đổi họ đến Triệu phủ nhất định có nguyên nhân, về phần là nguyên nhân gì, các nàng cũng không nên hỏi nhiều, chỉ cần Mộ Dung Thu sống tốt là được.

— Ta vẫn không thể tin được, nói như vậy, sau này sao chúng ta có thể cùng ngủ một chỗ tán gẫu với nàng được. Có điều, nếu nàng không phải Nam Dương vương phi, chắc chắn Đại thiếu phu nhân sẽ không dễ dàng buông tha. Ai nha, thật là đau đầu. Ngay bây giờ ta rất muốn gặp nàng một chút, có rất nhiều thứ muốn hỏi nàng đây. Về sau chúng ta cũng không dễ mà gặp được.

Xuân Mai mới đầu là kinh ngạc, sau lại vừa sợ hãi vừa vui vẻ, lúc lại phiền muộn, vô cùng rối rắm.

Thấy thế, Thu Diệp chỉ chỉ vào trán nàng:

— Nam Dương Vương và Nam Dương vương phi đã lâu chưa gặp nhau. Hiện giờ khó khăn lắm mới trùng phùng, đương nhiên có rất nhiều lời muốn nói. Làm gì có thời gian gặp chúng ta chứ?

— Cũng đúng.

Xuân Mai gãi đầu, vậy cũng chỉ có thể nén những điều muốn hỏi lại trong lòng, chờ nàng ấy có thời gian hỏi lại.

.....

Vừa rời khỏi Trúc viên, Triệu Sơ liền đến viện của Đại phu nhân. Quả nhiên, phụ thân, mẫu thân, đại ca đều ở đây. Lúc nhìn thấy hắn, Đại lão gia là người lên tiếng trước:

— Kết quả là chuyện gì xảy ra? Dung nhi có nương kìa sao lại trở thành Nam Dương vương phi?

Họ đều không biết chuyện, nhưng ngay khi biết được thân phận Mộ Dung Thu đều hít sâu một hơi, may mà sai lầm phát sinh ngay chính hôm nay, nếu không hậu quả thiết nghĩ thật đúng là không chịu nổi.

— Hơn một tháng trước, phé đề lên sai người mưu hại vương phi, vì bảo vệ vương phi, vương gia mới tuyên bố với bên ngoài là vương phi táng thân trong biển lửa, sau đó nhờ ta bảo vệ vương phi. Vì tránh không cho người khác điều tra được tin tức về vương phi, chỉ có thể thay tên đổi họ cho vương phi. Chuyện sau đó, phụ thân mẫu thân, đại ca cũng biết.

Triệu Sơ trầm giọng giải thích.

Đại lão gia và Đại phu nhân nhìn nhau, sắc mặt nặng nề. Dù sao chuyện hôm nay coi như đã mạo phạm đến Nam Dương vương phi.

Nhìn ra lo lắng của họ, Triệu Sơ nói tiếp:

– Xin phụ thân nẫu thần yên tâm, Triệu phủ chúng ta có công báo vệ vương phi, ngay cả trong tình huống không biết nên mạo phạm vương phi, chắc chắn vương gia sẽ không trách tội.

Nghe vậy, Đại lão gia và Đại phu nhân đều thở dài nhẹ nhõm. Vậy thì tốt rồi. Kỳ thực Triệu gia có mấy trăm năm căn cơ, nếu không phải vì sự phát triển lớn mạnh lâu dài của gia tộc, họ cũng sẽ không rút lui khỏi triều đình. Dù sao lúc ấy Triệu gia cũng là trụ cột trong triều đình. Nhưng cây to đốn gỗ, rất dễ đưa tới họa sát sinh, cho nên trong vài năm đã thôi lui khỏi triều đình, hiện thời tuy là gia tộc đệ nhất Đại Hoa quốc nhưng không có uy hiếp gì đến hoàng gia.

Hiện thời, an toàn vẫn là trên hết, không nên đẩy Triệu gia lên đầu sóng ngọn gió, nếu không sẽ gặp phải tai họa diệt tộc.

Triệu Thần khẽ nhủ mấy, thất thần một lát, thì ra nàng đã trải qua chuyện như vậy, trách không được sẽ đặc biệt như thế.

Đuôi mắt Triệu Sơ quét qua Triệu Thần đang ngẩn người, âm thầm lo lắng. Triệu Thần tỉnh tỉnh mạnh mẽ, chưa từng thấy qua hấn để ý đến nữ tử nào như với Mộ Dung Thư. Thế nhưng, cho dù không muốn vẫn phải buông tay.

.....

– Người biết tin gì chưa? Dung nhi chính là Nam Dương vương phi đó! Nghe nói là vì trốn tránh sự truy sát của phế đế mới đến Triệu phủ chúng ta. Ta trước kia đã cảm thấy trên người nàng có khí chất tôn quý mà ta và người đều không có. Không ngờ thân phận nàng lại tôn quý như thế. Ta cảm thấy nàng thật tốt, nếu không phải nàng thì những đốm mụn trên mặt ta cũng không thể ít đi được thế này.

Giọng Triệu Thiên tràn đầy kinh ngạc nói. Dứt lời, nàng đưa tay vuốt ve da thịt đang dần dần thay đổi trở nên láng mịn hơn.

Kể từ khi biết thân phận Mộ Dung Thư, sắc mặt Tiền Duyệt rất tệ. Đến cả Đại thiếu phu nhân đều rơi vào nông nổi như vậy, lúc trước nàng làm thế với Mộ Dung Thư, nếu nàng ta đẻ bụng, sau này nàng cũng không thể sống yên ổn. Nghĩ vậy, Tiền Duyệt tức giận nói:

– Có gì mà vui vẻ chứ?

Triệu Thiên vênh mũi, lo lắng không thêm cái lại. Nàng cũng biết một ít về mâu thuẫn giữa Tiền Duyệt và Mộ Dung Thư. Thế nhưng, nàng không cho rằng vương phi là người hẹp hòi như vậy.

.....

Tần Trúc viên

Trong phòng, mùi nhang nhàn nhạt thoảng qua chớp mũi. Mộ Dung Thư đứng trước cửa sổ, Vũ Văn Mặc đứng phía sau nàng.

Nàng trầm mặc, hần chờ đợi.

– Thư nhi, ta sẽ không hứa hẹn thế thốt bằng lời ngon tiếng ngọt, nhưng ta có thể dùng hành động chứng minh, về sau ta sẽ không để cho nàng một mình đối mặt, cũng sẽ che chở nàng chu toàn.

Vũ Văn Mặc thấy nàng luôn luôn không nói, trong một tháng này trong lòng hần đột nhiên nảy sinh cảm giác chua xót. Hần sợ mặt nàng. Từ lúc hần nhận được tin nàng bỏ mình trong đám cháy, đáy lòng hần tan nát, ngập tràn sợ hãi. Đôi mày rậm khi phách trên khuôn mặt tuần từ chăm chú nhìn nàng chăm chăm.

Ánh mắt Mộ Dung Thư dò hỏi phong cảnh ngoài cửa sổ, chậm rãi xoay người về phía Vũ Văn Mặc, thật lâu sau mới trầm giọng nói:

– Gia biết không, khi người xuất hiện trước mặt thần thiếp, thần thiếp lại vô cùng mừng rỡ. Cái loại cảm giác này thật sự ngoài dự đoán của thần thiếp.

Nàng chưa bao giờ nghĩ tới sẽ đặt hần trong lòng, nàng tự đặt mình nhất định phải tinh táo. Có thể xem như nàng không muốn thừa nhận, trước mặt nam nhân này, quả thật lúc nàng không chú ý đã đi sâu vào lòng nàng.

Nghe Mộ Dung Thư nói, Vũ Văn Mặc như nghe thấy được tiếng tim mình đập. Đôi mắt nóng rực của hần nhìn nàng.

– Nhưng thứ thần thiếp muốn, gia không cho nổi.

Nàng chưa xột nói tiếp. Tuy nàng không muốn thừa nhận, nhưng không thể không thừa nhận, trong cuộc sống hơn một năm kia, có lẽ nàng đã yêu hần, nhưng nàng có suy nghĩ và nguyên tắc của riêng mình, nàng không thể chìm đắm trong tình yêu mà đánh mất bản thân.

Tâm Vũ Văn Mặc vang như trống đánh, nhưng nghe xong những lời này của nàng, đôi mày kiếm đen như mực nhăn lại:

– Ta có thể.

– Thần thiếp muốn gia cả đời không cưới hai vợ.

Khóe môi Mộ Dung Thư khẽ cong lên, cười tươi rạng rỡ như hoa nở vô cùng chói mắt. Trước mắt dường như thấp thoáng dáng vẻ không thể tin của hần khi nghe được những lời của nàng. Nam nhân thời đại này đều không thể chấp nhận chuyện này không phải ư?

Vũ Văn Mặc nhíu chặt mày, thật sâu ngắm nhìn nàng.

– Thư nhi, vì sao nàng kiên trì như vậy? Nói cho ta nguyên nhân.

Theo ý hần, chuyện này không thể xảy ra, cảm giác vô cùng bất ngờ. Đây cũng là điều hần không thể hiểu về nàng.

Mộ Dung Thư vẫn tươi cười rạng rỡ như cũ:

– Ta ghen tị, điên cuồng ghen tị. Nam nhân của ta không thể có nữ nhân khác, đừng nói là thiếp, ngay cả phong lưu nơi kỳ viện mà người đời vẫn luôn tôn sùng, ta cũng không cho phép. Đây chính là nguyên nhân.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 116

Vũ Văn Mặc khép hờ đôi mắt. Giọng điệu nàng như vậy không phải giả vờ. Nhưng đáng chết, hần vô cùng chán ghét nụ cười tươi sáng lạn đó trên khóe môi của nàng. Thật ra khi hần nghe nàng nói trong lòng nàng có hần, hơn nữa vì hần mà ghen tị với nữ nhân khác, hần rất vui. Điều này cho thấy nàng có để ý hần.

– Trừ nàng ra, trong mắt ta nữ nhân khác cũng chỉ là vì ích lợi mà có, ta chưa bao giờ quan tâm. Nàng rời khỏi nơi này hơn một tháng, ta ba lần bốn lượt nghĩ tới những lời nàng đã nói. Một khi đã như vậy, nàng cũng không được rút lại. Cho ta một ít thời gian, ta sẽ giải quyết toàn bộ vấn đề.

– Giải quyết thế nào? Trong vương phủ còn một vị Nhị phu nhân. Vương gia là trượng phu của nàng, cũng tương đương với ông trời của nàng.

Mộ Dung Thư không thể phủ nhận, sự nhượng bộ của của hần khiến nàng động lòng, vì một câu hầy tin hần, nàng thật sự động lòng. Nhưng rung động không có nghĩa là mất đi lý trí, trong vương phủ còn một Nhị phu nhân, bất kể thế nào thì sự tồn tại của nàng ta cũng không thể phủ sạch. Huống chi nàng có tư cách gì buộc Nhị phu nhân rời khỏi Vương phủ?

Nghe vậy, Vũ Văn Mặc khẽ cười nói:

– Nhị phu nhân? Nàng là một thám của phế đế. Ngay trước đêm hần ta bị phế nàng đã chạy trốn, cũng bị thủ hạ của đương kim thánh thượng xác định là một thám, giết chết tại chỗ.

– Cái gì?

Một cái Vương phủ sao gần như đều là một thám? Thăm trắc phi là hần rồi, Nhị phu nhân cũng thế ư?

Vũ Văn Mặc nhìn nàng, ánh mắt ôn nhu như nước:

– Ừ, ta vốn định đưa nàng ta ra khỏi Vương phủ, để nàng không cần lo cơm áo. Kết quả ra ngoài dự kiến của ta, từ trước đến nay rất nhiều chuyện trong vương phủ đều do nàng báo tin cho phế đế.

Thư xếp bên ngoài Vương phủ? Xem ra hần thật sự đã xác định. Tuy rằng cách xử lý này vẫn khiến nàng không hoàn toàn thoải mái, nhưng hiện giờ Nhị phu nhân đã chết rồi. Mộ Dung Thư nàng không phải người ngu xuẩn, không cần phải tiếc hạ buồn thu bám riết những chuyện đã qua, khiến mình đau khổ. Trong lòng nàng hai sự nghi âm thầm tranh đấu gay gắt, nàng có nên tin tưởng hần không? Không biết có phải ông trời cũng đang giúp hần hay không, mấy cái nữ nhân trong phủ Nam Dương Vương, vì đủ loại lý do từng người, từng người lần lượt biến mất.

Lời hắn vừa nói là nghiêm túc, nhưng, có thể tin hay không đây? Nàng do dự.

Con người đen của Vũ Văn Mặc lóc lên, một tay dùng sức ôm nàng vào lòng:

– Không cho nàng nghĩ lung tung. Trước tiên ở Bình Thành nghỉ ngơi mấy ngày, sau đó sẽ cùng nhau hồi kinh.

Hắn sẽ không cho nàng một lần nữa có cơ hội, về sau cũng không có bất kì cơ hội nào có thể khiến nàng biến mất trước mắt hắn.

Mộ Dung Thu nhủ mảy không đồng ý, sao hắn có thể bá đạo như thế? Có điều, nàng cũng không chán ghét. Ánh mắt dạo qua một vòng, có lẽ, nàng nên cho hắn một cơ hội. Dù sao thời đại này, tất cả ý tưởng ẩn sâu bên rễ nam nhân đó là tam thê tứ thiếp, cũng cho rằng đó là chuyện phải làm. Mà hắn tài cán vì nàng thay đổi ước nguyên ban đầu đúng là không dễ. Một khi đã như vậy, vì sao không cho hắn nhau mười cơ hội? Quá khứ của hắn nàng không cách nào thay đổi, như vậy, hiện tại và tương lai của hắn nàng có thể tham dự, hơn nữa còn phải thay đổi hắn.

Nàng có phần nãy tự tin! Nghĩ thông suốt về sau, con đường phía trước trở nên tươi sáng hơn, Mộ Dung Thu gật đầu nói:

– Được.

Vũ Văn Mặc vô cùng vui sướng, nhìn thần sắc nàng tự nhiên, hắn biết nàng đã cho hắn cơ hội!

– Thư nhi, nàng đồng ý trở lại kinh thành với ta sao?

– Vâng! Thần thiếp đồng ý trở về cùng gia. Thế nhưng, thần thiếp muốn nói rõ một chút, nếu sau này bên người gia có nữ nhân khác, như vậy, thần thiếp sẽ không chút do dự mà rời đi, sau này gia cũng đừng mong sẽ tìm được thần thiếp.

Nói vậy, con người Vũ Văn Mặc u ám, nhưng cũng chỉ trong chớp lát liền ôn nhu như nước:

– Được! Bỏn vương đồng ý với nàng.

– Mọi vương gia, vương phi đừng trà.

Phía sau hai người bỗng nhiên vang lên một giọng nói.

Thanh âm này Mộ Dung Thu cũng không xa lạ gì, đây là thanh âm lần đầu tiên nàng đến thế giới này đã nghe!

– Có muốn biết người phía sau nàng là ai không? Bỏn vương đã cố ý đưa nàng cùng đi.

Vũ Văn Mặc ở bên tai nàng thổi nhiệt khí, nhẹ nhàng nói.

Mộ Dung Thu mắt mở lớn, gần như không do dự liền xoay người nhìn lại...

– Nó ti Hồng Lăng thỉnh an vương phi.

Hồng Lăng phịch một tiếng quỳ trên mặt đất, thanh âm đã kèm theo tiếng khóc.

– Hồng Lăng?

Mộ Dung Thu run giọng, gọi khẽ. Nàng không thể tin, nàng vốn tưởng rằng ba nhà đầu bên cạnh nàng đều táng thân trong biển lửa, rồi xa nàng. Mà lúc này, Hồng Lăng xuất hiện trước mắt, vết sẹo như đã lành hơn phần nửa, nàng đi lên phía trước, đỡ Hồng Lăng đứng dậy.

Hồng Lăng ngược khuôn mặt đầy lệ nhìn Mộ Dung Thu, khóc không ra tiếng:

– Vương phi, người gây.

– Mặt của người...

Tay Mộ Dung Thu run run chạm vào khuôn mặt bị bỏng của Hồng Lăng. Khuôn mặt này từng thanh tú đáng yêu, nhưng hôm nay đã bị hủy hoại! Lòng Mộ Dung Thu kịch liệt run lên.

Chuyện này là cỡ nào thê thảm?! Hồng Lăng có vẻ như cũng không thêm để ý vết sẹo dử tồn trên mặt. Nhưng Mộ Dung Thu lại vì vậy mà đau lòng.

Hồng Lăng thoải mái cười khẽ giải thích:

– Vương phi không cần lo lắng, vết thương trên mặt đã tốt hơn phần nửa rồi. Có thể còn gặp lại vương phi, nó ti đã tay on trời đất rồi. Lúc ấy đúng lúc nó ti khát nước, cho nên mới tình gặp. Kết quả khi tình lại, nó ti thấy trong phòng lửa cháy rất lớn, nó ti lập tức chạy ra, nhưng vẫn bị lửa thiêu đến mặt và tay. Nếu không phải vương gia cứu nó ti, chỉ sợ nó ti sớm đã chết rồi. Sau này nó ti hỏi thăm người trong phủ mới biết vương phi đã bỏ mình trong biển lửa, nó ti vốn định chết theo vương phi, đến âm tào địa phủ hầu hạ người, kết quả nó ti còn chưa kịp làm gì thì vương gia đã nói cho nó ti biết tin tức vương phi còn sống. Lần này đến Bình Thành là nó ti khẩn cầu vương gia mạng nó ti theo.

Lời nàng nói rất thoải mái, nhưng Mộ Dung Thu nghe lại đau lòng. Theo như lời của nàng, nếu so sánh với Văn Mai, Thanh Bình, còn có những nhà đầu bà tử trong Mai viên, nàng có thể tìm được đường sống trong chỗ chết đã là kỳ tích.

Mộ Dung Thu nhủ chặt hai hàng lông mày nhìn Hồng Lăng, nửa gương mặt đều bị hủy, chỉ có đôi mắt là hoàn hảo, còn có đôi tay đã thêu các loại đồ tinh xảo cũng bị lửa lớn làm cho thay hình đổi dạng, không còn trắng nõn tinh tế nữa.

– Đôi tay này hiện tại cũng chỉ có thể nấu nước pha trà, sau này không thể giúp vương phi thêu nữa rồi. Mong rằng vương phi không ghét bỏ. Mặc dù nó ti không thể thêu, nhưng công việc trong phòng bếp nó ti cũng làm không tệ đâu.

Hồng Lăng kéo ống tay áo xuống muốn giấu đi đôi tay bị lửa đốt, nhưng nàng chưa kịp che đã bị Mộ Dung Thu nhìn thấy.

Sao nàng có thể ghét bỏ? Mắt Mộ Dung Thu rồi lên một tầng hơi nước, nàng có hết sức dè dặt, thần thể không khống chế được mà run rẩy. Hồng Lăng chịu nhiều đau khổ như vậy, vậy mà lúc này nàng vẫn nghĩ cho mình! Mộ Dung Thu nàng có phẩm hạnh và tài cán gì khiến cho Hồng Lăng trung tâm như vậy, Văn Mai vì nàng mà chết? Cuối cùng nàng có tài đức gì?

– Ta không cần người thêu thùa, ta cũng không cần người làm việc ở phòng bếp, sau này người vẫn như trước ở lại bên cạnh ta. Vì ta pha trà là được rồi.

Mộ Dung Thu nắm chặt đôi bàn tay đầy vết sẹo của Hồng Lăng nhẹ nhàng nói.

– Tạ vương phi! Ông trời đối xử với nó ti không tệ, khiến nó ti không chết, hơn nữa lại gặp được vương phi.

Hồng Lăng lại muốn quỳ xuống, Mộ Dung Thu lập tức giữ nàng lại.

– Người có thể sống sót là ông rồi đối với ta không tệ mới đúng. Hồng Lăng, người yên tâm. Ta nhất định tìm người chữa trị tốt cho người.

Mộ Dung Thu nói ra lời hứa. Hồng Lăng năm nay mới mười tám tuổi, hiện tại nàng biến thành bộ dáng này rất đáng tiếc. Nàng nhất định phải tìm mọi cách chữa khỏi cho nàng.

Hồng Lăng liếc nàng gật đầu, nước mắt tuôn như mưa, có thể gặp lại vương phi thật tốt! Nàng vốn rất lo lắng, dù sao dung mạo của nàng đã bị hủy, lúc còn ở Vương phủ, nàng đã bị không ít người ghét bỏ, không ngờ vương phi hoàn toàn không để ý, còn muốn chữa trị cho mình.

– Nàng yên tâm, đại phu đã xem qua, tuy rằng chỗ bị lửa đốt hơi lớn, nhưng chỉ cần tận tâm dưỡng thương, sau này sẽ phục hồi gần như cũ.

Vũ Văn Mặc đi lên phía trước ôm nàng vào lòng, dịu dàng an ủi. Thương thể Hồng Lăng nghiêm trọng, có thể còn sống đã xem như kỳ tích, về phần dung mạo, e là khó khôi phục.

Mộ Dung Thu vẫn còn đang suy nghĩ về những thuốc dưỡng da ở hiện đại, trong đó cũng có vài thành phần chữa mấy vết bỏng, chờ khi nàng trở lại Vương phủ, nàng phải cẩn thận xem xét lại mới được.

– Nó ti không quấy rầy vương gia và vương phi, nó ti còn phải đi thu xếp mấy nhà hoàn bà tử quyết tử Tầm Trúc viên.

Hồng Lăng cúi người thì lễ. Thấy vương phi và vương gia như vậy, nàng đã biết hai người đã coi bỏ khúc mắc, nàng cũng không muốn làm phiền nhà hoàn không biết điều, lúc này rời đi là tốt nhất. Hướng hồ để cho vương phi nhìn dung mạo của nàng hiện tại, chỉ có thể làm cho vương phi thương thêm mà thôi.

– Giao công việc cho hạ nhân làm đi. Thương thể của người còn chưa khỏi hẳn, cần phải nghỉ ngơi thật tốt.

Mộ Dung Thu gật gù đầu, nhìn thấy Hồng Lăng có thể sống, đây là chuyện khiến nàng vui vẻ nhất trong một tháng qua.

Trước khi rời đi, Hồng Lăng khẽ sát vào tai Mộ Dung Thu, cười nói:

– Vương phi không biết, hơn một tháng người không có ở vương phủ, nó ti chưa bao giờ thấy Vương gia cười hết. Nhưng hôm nay Vương gia từ này tới giờ luôn cười. Vương phi, thứ nó ti nhiều chuyện, vương gia đối với người là thật tình thật ý. Hai ngày qua Vương gia luôn thúc ngựa đi không ngừng nghỉ, chỉ vì muốn nhanh nhanh nhìn thấy vương phi.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu quay đầu nhìn thoáng qua Vũ Văn Mặc, hiển nhiên hắn cũng nghe được Hồng Lăng nói gì, bèn tai lập tức đỏ lên. Chưa bao giờ nghĩ tới một ngày hắn cũng sẽ như vậy. Trong lòng nàng cũng thấy vui vẻ, trả lời

– Ủ, ta đã biết, người đi nghỉ ngơi đi.

Hồng Lăng nhìn Vũ Văn Mặc, lại nhìn Mộ Dung Thu, cuối cùng nàng cúi đầu nở nụ cười, sau đó liền thức thỏi rời đi, cũng thuận tiện đóng cửa phòng.

Hành động đó của Hồng Lăng, khiến hai người trong phòng có chút xấu hổ.

Mộ Dung Thu lắc lắc đầu, nha đầu Hồng Lăng này vẫn là quý tinh linh mà!

Vũ Văn Mặc tâm tình vô cùng tốt thường thức dáng vẻ xấu hổ của nàng, con người sâu thẳm lóe lên một cái, hắn ôm nàng thật chặt:

– Thu nhi, sau này bất luận xảy ra chuyện gì, nàng cũng đừng rời khỏi ta có được không?

– Đừng làm loạn, một lát nữa còn phải đến chính sảnh dùng cơm. Ta và chàng cần phải sửa soạn lại một chút.

Mộ Dung Thu nhẹ nhàng đẩy Vũ Văn Mặc ra, nàng chưa bao giờ thân mật như vậy cùng một người nam nhân nào, tuy rằng nàng thích hắn, nhưng người cổ đại sao lại còn coi mờ hơn người hiện đại vậy. Nàng thật có chút xấu hổ! Da mặt có dày hơn nữa, cũng phải đỏ mặt! Hôm nay xảy ra nhiều chuyện như vậy, nàng cũng không có tâm tư cùng hắn thân thiết.

Vũ Văn Mặc lại ôm nàng lần nữa. Hắn là người tập võ, sức lực khá lớn, giam cầm nàng không cách nào tránh thoát. Hắn vẫn kiên trì

– Đồng ý với ta, sau này bất kể xảy ra chuyện gì, nàng cũng không thể rời khỏi ta.

– Được, thần thiếp đồng ý với gia.

Mộ Dung Thu tránh thoát không được, chỉ có thể thuận miệng đáp. Nghe vậy, Vũ Văn Mặc mới yên tâm.

Trên mặt hắn vẻ băng lãnh mất hết, cầm tay Mộ Dung Thu

– Bốn vương hơi mệt, làm phiền Thu nhi chải đầu cho ta đi.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu trừng trừng hai mắt không thể tin nhìn hắn

– Có phải gia không muốn ra ngoài gặp người nữa? Một tháng này kinh thành biến hóa lớn như vậy sao? Không lẽ nam tử bây giờ đều thích chải kiểu tóc của mấy cô gái?

Lần đó hắn bị trọng thương, nàng vì muốn giấu diếm vết thương của hắn, cho nên mới chải cho hắn kiểu tóc công chúa của hiện đại. Lại không nghĩ rằng Vũ Văn Mặc không những không kháng cự, mà hiện tại hắn còn chủ động muốn nàng làm cho hắn! *(kiểu đầu công chúa ta nghĩ chắc là buộc ít tóc phía sau, còn lại để xả quá – HACPHONG – Ta cũng không biết á, cái gì mà hình nộm hoa mai tựa lư, chịu – HOÀNG ANH)*

Vũ Văn Mặc khoe miệng trầm xuống, nhỏ giọng lầm bầm một câu:

– Thì ra lần đó không phải là nàng cố ý.

Giọng nói tuy nhỏ nhưng Mộ Dung Thu vẫn nghe được. Nàng nhường mày, mình là người có lòng trả thù mạnh mẽ như vậy sao?

– Nếu gia thích, như vậy thần thiếp đương nhiên phải hầu hạ gia. Gia ngồi xuống đi. Thần thiếp chải kiểu tóc đó cũng phí sức lắm đó.

Nàng vô cùng dịu dàng nói:

Vũ Văn Mặc lập tức ho nhẹ hai tiếng:

– Khụ khụ. Nghĩ lại Thu nhi chắc cũng mệt rồi, chuyện hầu hạ bốn vương rửa mặt chải đầu hay là giao cho bọn nha đầu làm đi.

Khoe miệng Mộ Dung Thu nhẹ cong lên, nàng rất muốn cười trộm. Mộ Dung Thu vươn vươn lưng, biết rõ còn có hỏi:

– Gia thật sự không cần? Nếu để cho người khác hầu hạ gia, thần thiếp sợ bọn họ tay chân vụng về làm cho gia không hài lòng.

Nữ nhân này! Vũ Văn Mặc tạo nhã phong dong liễu đầu, ánh mắt dịu dàng tình cảm như nước, nói:

– Thu nhi đi nghỉ ngơi đi. Còn có một canh giờ chúng ta phải đi Tiền viện dùng cơm chiều. Sau này có thời gian thì Thu nhi hãy trở lại sau. Bây giờ cứ để cho đám hạ nhân tay chân vụng về hầu hạ bốn vương đi.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu nén cười lại hỏi:

– Thật sự không cần?

– Ủ, thật sự không cần.

Vũ Văn Mặc nhẫn nại gạt đầu trả lời.

– Vậy thần thiếp đi nghỉ ngơi đây.

Mộ Dung Thu cúi người thi lễ sau đó ghénh ngang rời đi.

Thấy thế, khoe miệng Vũ Văn Mặc mảnh liệt co rút. Nữ nhân này nhiều lúc rất đáng yêu, có đôi khi rất nhân ái, có đôi khi lại âm thầm làm hắn tức giận đến nghiền răng, nhưng nữ nhân như vậy, lại khiến hắn không cách nào buông tay. Bất luận sau này có phát sinh chuyện gì, hắn nhất định sẽ không cho nàng cơ hội rời khỏi hắn!

...

Tất cả nam nhân Triệu phủ đều ở tiền viện tiếp đón Vũ Văn Mặc. Còn Mộ Dung Thu thì đến viện của Đại thái thái ăn cơm chiều.

Khi Vũ Văn Mặc ở tiền viện ba lần bốn lượt dẫn dò Mộ Dung Thu

– Nếu người Triệu phủ còn làm khó dễ nàng, nàng đừng có bận tâm

Hắn lo lắng nàng bị người khi dễ? Mộ Dung Thu nhin cười không được, Mộ Dung Thu nàng khi nào thì để cho người khi dễ chứ? Bất quá hắn lo lắng vẫn khiến lòng nàng ấm áp.

Trước khi ra khỏi cửa, Vũ Văn Mặc bỗng nhiên nghĩ tới một sự kiện

– Sau khi hoàng đế bị phế, đã có người đưa ra chứng cứ, Mộ Dung tướng quân không thông đồng với địch phản quốc, bốn vương đã thay Mộ Dung tướng quân sửa lại án. Về phần Nhị ca và Tam ca của nàng là phụng lệnh đương kim thánh thượng mới đi Nam Cương, chưa từng phản quốc, còn lập được công lớn. Nhị ca nàng đã được phong tướng quân. Về phần đại ca nàng, sau khi bị đẩy đến biên quan sung quân, vì chạy trốn mà bị giết. Riêng ba muội muội của nàng, Mộ Dung Lan và Mộ Dung Nguyệt cũng từ trong kỹ viện đón trở về phủ tướng quân. Mộ Dung Ngọc do tuổi còn nhỏ, vẫn chưa tiếp khách. Nàng yên tâm, Hoàng Thượng vì muốn bù đắp cho Mộ Dung gia, cho nên đã ban bổ thánh chỉ, Mộ Dung Lan và Mộ Dung Nguyệt đều được phong quân chủ, sau này cho dù không thể lập gia đình, cũng sẽ có đời không lo cơm áo.

Hắn vừa nói, vừa quan sát thái độ Mộ Dung Thu, chỉ sợ nàng không chịu nổi biến cố hiện tại của phủ tướng quân. Dù sao một phủ tướng quân to như vậy, hiện tại chỉ còn lại có mấy người.

Mộ Dung Thu khẽ nhíu mày. Loại kết quả này nàng đã sớm đoán trước, dung mạo hai người Mộ Dung Lan và Mộ Dung Nguyệt hơn người, hơn nữa còn là tiểu thư phủ tướng quân, từ nhỏ cầm kỳ thư họa mọi thứ đều tinh thông, bị biếm làm tiện tịch bán cho kỹ viện, tuyệt đối không có khả năng không tiếp khách. Chỉ là, nàng thấy tiếc cho họ, dù sao hai người chẳng qua cũng mới mười sáu mười bảy tuổi.

Thời đại này quá tàn nhẫn, Mộ Dung Lan là nữ tử thanh thuần nhưng lạnh lùng cao ngạo cũng vẫn bị vận mệnh khống chế, hiện tại rơi vào hoàn cảnh như vậy, chỉ hy vọng nàng có thể suy nghĩ cẩn thận không cần quá để tâm. Mộ Dung Nguyệt, một cô nương đáng yêu lại trải qua sự tàn nhẫn nhất của đời người, sau này hắn là sẽ trưởng thành hơn rất nhiều.

– Cẩn on gia.

Nàng biết nếu không có Vũ Văn Mặc ở sau lưng làm chỗ dựa, sao Nhị ca lại được phong làm tướng quân.

– Không cần cảm ơn bốn vương. Đây là chuyện bốn vương phải làm. Sau này khi nàng trở lại kinh thành, không có nhà mẹ đẻ dựa vào, khó tránh khỏi từ cổ vô thân, sau này lại có người đem chuyện này ra mà nói đùa. Tuy rằng bốn vương có thể che chở nàng chu toàn, nhưng ta không muốn nàng vì không có nhà mẹ đẻ dựa vào mà bị người ba lần bốn lượt cười nhạo. Dù Thiếu tướng quân còn trẻ tuổi, nhưng sau khi ở trên chiến trường rèn luyện mấy tháng cũng có thể một mình đảm đương một phía, bốn vương nâng đỡ hắn, hắn nhất định biết nguyên nhân là vì nàng, sau này chắc chắn sẽ đứng về phía nàng.

Vũ Văn Mặc ôn nhu nói.

Nghe vậy, trong lòng Mộ Dung Thu cảm thấy ảm áp, không ngờ ngay khi nàng không biết, hắn đã yên lặng vì nàng làm nhiều như thế. Hắn nói đơn giản như vậy, nhưng bên trong cần phải có bao nhiêu tính lực và tâm tư, dù sao chuyện của hoàng gia vốn rất phức tạp.

— Gia, xem ra thần thiếp thật may mắn mới quen biết chàng rồi.

Khóe miệng nàng khẽ nhếch, trong mắt nổi lên ý cười.

Hắn tuyệt đối không phải là người thích nói lời ngon ngọt, về mặt tình cảm hắn cũng không thông minh. Yên lặng làm nhiều như vậy, chỉ muốn cho nàng có cuộc sống tốt sau này. Người như thế thật dễ khiến người khác hiểu lầm là lãnh tình.

Về mặt Vũ Văn Mặc kíc lên một tia kinh ngạc, ánh mắt dường như sâu thẳm. Chẳng biết tại sao, hắn nhẹ nhnú mày, đem ôm nàng vào lòng, giọng nói khàn khàn từ trên đầu nàng truyền đến:

— Thu nhi, nàng đã đồng ý với ta, bất luận sau này có xảy ra chuyện gì nàng cũng sẽ không rời khỏi bốn vương.

Mộ Dung Thu nhẹ nhếch đuôi mày, ý cười trong mắt càng đậm, chỉ cho là hắn bối vì nàng từng cự tuyệt mà không có cảm giác an toàn mới không ngừng lặp đi lặp lại những lời này, nàng nhẫn nại trả lời:

— Vâng. Thần thiếp đồng ý với gia.

Vũ Văn Mặc càng ôm nàng chặt hơn.

Lúc cơm chiều, Bình Sóc Vương và hai vương phi của ông ta đến. Bình Sóc Vương đương nhiên trực tiếp đi Tiền viện cùng đám người Vũ Văn Mặc dùng tiệc tối. Hai vị vương phi đến viện Đại thái thái.

Nhiều năm qua, đây là lần đầu tiên Triệu phủ nào nhích như thế, lập tức nghênh đón nhiều khách quý như vậy. Khắp phủ mọi người cực kì cẩn thận, không dám vào thời điểm này xảy ra sơ sót gì.

Chỉ mấy người đàn ông thoải mái tán gẫu uống rượu. Mà các nữ nhân tự cùng một chỗ, trò chuyện về phu quân, con cái, toàn những chuyện vụn vặt, còn có ganh đua so sánh.

Mộ Dung Thu tuy rằng không thích cùng một đám nữ nhân không quen biết tụ cùng một chỗ, nhưng có đôi khi, làm người chính là như thế, cho dù không đồng ý, cũng phải nhẫn.

Khi Mộ Dung Thu mới tới viện Đại thái thái, bọn hạ nhân trong viện người người kinh sợ liếc trộm nàng. Mộ Dung Thu cảm thấy buồn cười, chỉ là thay đổi thân phận, nàng lại trở nên dọa người như vậy sao? Nếu nàng nhớ không lầm, trong những người sợ nàng, có không ít người từng cùng nàng nói chuyện phiếm, lúc này lại dè dặt cẩn trọng. Bởi vậy càng có thể nhìn ra, quan niệm thân phận tôn ti ở cổ đại đã ăn sâu vào tận xương tủy.

Bỗng nhiên nàng nghĩ tới Xuân Mai và Thu Diệp, ngày mai có lẽ nàng phải đi gặp họ. Tính cách của Xuân Mai chắc là có thật nhiều lời muốn hỏi nàng đi?

— Tham kiến Nam Dương vương phi.

Khi nàng đang muốn vào nhà, bỗng nhiên có hai người hành lễ với mình. Nghiêng đầu nhìn lại, đúng là Tiền Duyệt và Triệu Thiên.

Sắc mặt Tiền Duyệt xanh trắng, cúi đầu không dám nhìn thẳng nàng. Triệu Thiên lại khá tự nhiên, cực kì vui mừng nói với nàng

— Không tưởng tượng được người là vương phi. Ta chưa từng thấy vương phi nào tốt như vậy cả.

Ánh mắt Mộ Dung Thu xẹt qua Tiền Duyệt, trực tiếp nhìn về phía Triệu Thiên. Những đốm mụn trên mặt nàng đã lặn hơn phần nửa, da thịt cũng sáng lên, thoát nhìn nữ tử hiện tại và nữ tử vài ngày trước giống như hai người khác nhau. Ngũ quan nàng xinh xắn, đáng người thanh tú, chẳng qua trước kia trên mặt nhiều mụn, mới khiến người khác không chú ý đến ngũ quan của nàng.

— Làn da của Nhị tiểu thư tốt hơn nhiều rồi, nhưng cho dù mấy vết mụn có biến mất thì sau này cũng phải sử dụng phấn thoa mặt đó mỗi ngày. Tin rằng không lâu nữa, da dẻ Nhị tiểu thư sẽ trở nên trắng hồng.

— Tạ vương phi nhắc nhở, sau này ta nhất định sẽ không ngừng.

Triệu Thiên vội vàng gạt đầu, trên mặt lộ vẻ sùng kính đối với Mộ Dung Thu.

— Vào đi thôi.

Mộ Dung Thu cười nói. Nhà đầu kia khá đơn thuần, khiến cho người khác rất muốn thân cận.

Sau khi Mộ Dung Thu và Triệu Thiên cùng vào nhà, Tiền Duyệt ở phía sau thân mình lao đao, sắc mặt càng trắng bệch. Vừa rồi ngay cả nhìn mình Mộ Dung Thu cũng lười, dù đề nói rõ nàng ta có bao nhiêu hận nàng! Nghĩ đến đây, Tiền Duyệt càng bất an, lo lắng.

Bên trong nhà đã ngồi đầy người, ngoại trừ những di nương trong phủ không thể ra mặt thì Lão thái thái, Đại thái thái, Đại thiếu phu nhân đều ở đây. Còn có hai vị vương phi của Bình Sóc Vương là Cảnh vương phi và Dương vương phi. Hai người một người xinh đẹp như sắc vẽ, một người thanh nhã như cúc. Hai người ngồi trong phòng, nhất thời làm căn phòng rộng rãi không ít. Duy nhất có thể cùng hai người đánh đồng đó là Đại thái thái thôi. Bên cạnh hai vị vương phi đều có một thiếu nữ tuổi chừng mười lăm mười sáu, xem dung mạo hai người có chút giống nhau.

— Nam Dương vương phi đến rồi!

Triệu Thiên vừa vào nhà đã kêu lên.

Lời này vừa nói ra, mọi người nhất thời đều nhìn nàng. Ánh mắt Lão thái thái phóng thẳng tới. Đại thái thái thần sắc tự nhiên, như lần đầu tiên gặp mặt ôn hòa hiền lành. Đại thiếu phu nhân che giấu không được kích động. Mấy vị khác đều chỉ tỏ mò nhìn nàng.

— Vương phi hữu lễ. Mới vừa rồi chúng ta còn đang thảo luận chuyện của Nam Dương vương phi, đều nói Nam Dương vương phi là một mỹ nhân khó gặp. Hôm nay vừa thấy, quả nhiên danh bất hư truyền, thật đúng là mọi người trong phòng không ai sánh bằng.

Mở miệng nói chuyện là Cảnh vương phi, một đôi mắt phương nhếch lên phong tình vô hạn.

— Đúng vậy đó. Quả nhiên là vinh quang bức người không dám nhìn thẳng, không uống công hôm nay đến đây một chuyến.

Dương vương phi đứng dậy đi về phía Mộ Dung Thu, cực kì thân thiết nắm tay nàng.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Quyển 1 - Chương 117

Mộ Dung Thu cười nhìn hai vị vương phi, đối với việc hai người này chủ động lấy lòng, nàng thầm nghĩ không có việc gì mà ăn cần như thế, hai người này thân phận với nàng ngang nhau, lại chủ động chào hỏi, khỏi nghĩ cũng biết không phải âm mưu thì cũng là có ý đồ. Một khi đã như vậy, nàng cứ tạm thời im lặng xem họ muốn gì.

— Dung mạo của bốn vương phi sao có thể sánh với Cảnh vương phi và Dương vương phi chứ? Trong phòng này nhiều người như vậy cũng đừng để người ta nghe thấy mà chê cười.

Mộ Dung Thu lẳng lặng rút tay ra khỏi cánh tay Dương vương phi, cầm khăn lụa che trước miệng, khẽ cười nói.

— Bái kiến Nam Dương vương phi.

Đám người Lão phu nhân, Đại phu nhân đồng thời đứng dậy hành lễ với Mộ Dung Thu.

— Lão phu nhân, Đại phu nhân không cần đa lễ. Hiện thời vương gia và bốn vương phi ở Triệu phủ sợ đã là làm phiền đến mọi người rồi, Lão phu nhân và Đại phu nhân khoan dung đại lượng không so đo, bốn vương phi rất cảm ơn.

Mộ Dung Thu quay đầu nhìn về phía Lão phu nhân và Đại phu nhân, nói đôi câu khách sáo, gật gật đầu xem như trả lễ.

Dương vương phi vẫn chưa phát hiện sự lãnh đạm mang theo đề phòng của Mộ Dung Thu, vì vậy thái độ vẫn hết sức thân mật nói:

— Lâu nay vẫn nghe nói Nam Dương vương phi vừa xinh đẹp tuyệt luân lại thêm tài hoa, hôm nay được gặp quả nhiên lời đó không ngoa.

Dương vương phi nói xong liền dẫn Mộ Dung Thu đi về hướng bên cạnh chỗ ngồi của nàng.

Về mặt Lão phu nhân không có gì thay đổi. Tuy trong mấy ngày ngắn ngủi mà Mộ Dung Thu từ một nha đầu đảo mắt đã biến thành một vương phi, với bà mà nói cũng chẳng có gì khác thường, dù sao bà là người đã trải qua biết bao mưa gió, sự kinh ngạc cũng chỉ thoáng qua ngay lúc thân phận Mộ Dung Thu được công khai. Hơn nữa Lão phu nhân lại là người ít nói, nếu hôm nay không có hai vị vương phi của Bình Sóc Vương đến, còn có Nam Dương vương phi, giờ phút này bà đã sớm ở trong phòng nghỉ ngơi rồi.

Đại phu nhân suy nghĩ cẩn thận cũng cảm thấy không có gì to tát. Ngày ấy cùng lắm bà cũng chỉ vì hai đứa con trai của mình nên suýt phạm phải sai lầm, Sơ Nhi đã nói rõ, Nam Dương Vương và Nam Dương vương phi sẽ không so đo. Có điều, nói thế nào đi nữa thì chuyện này cũng thành khúc mắc trong lòng hân (*Nam Dương Vương*).

So với sự thân thiện của hai người, khi đối diện ánh mắt lạnh như băng kia của Mộ Dung Thu, thần hình Đại thiếu phu nhân không nhịn được run lên. Ban ngày nắng ấm không coi Mộ Dung Thu ra gì, hơn nữa còn muốn ép gả người ta, bây giờ nghĩ lại không tự chủ mà thấy sợ hãi. May mắn phu quân tát nằng một cái khiến nằng nhún cơ hội rồi đi, bằng không nếu Nam Dương Vương thật muốn truy cứu, đêm nay nằng đã không thể ngồi ở chỗ này.

Mộ Dung Thu lạnh nhạt nhìn lướt qua Đại thiếu phu nhân, thấy nằng sơ đến mức thân thể vẫn còn đang run rẩy thì hơi nhướng đuôi mày. Bất kể là Đại thiếu phu nhân hay Tiền Duyệt nằng đều chưa dễ trong mắt, cùng họ giao thủ sẽ chỉ lãng phí thời gian và thật ngớ ngẩn. Mộ Dung Thu thu hồi ánh mắt rồi theo Dương vương phi ngồi xuống. Cho dù không muốn ngồi cạnh Dương vương phi thì lúc này cũng không thể không ngồi, dù sao người ta đã tự mình mời, ít nhiều gì cũng phải chừa mặt mũi cho nhau.

Vừa ngồi xuống, Mộ Dung Thu lập tức nhìn lướt qua hai thiếu nữ bên cạnh Cảnh vương phi và Dương vương phi. Tuy rằng khuôn mặt nhìn qua còn khá non nớt, nhưng trong suy nghĩ của người ở đây, tuổi này đã có thể lập gia đình. Đuôi mắt Mộ Dung Thu như có như không liếc qua Cảnh vương phi và Dương vương phi, khẽ nhếch môi.

Nhận được tầm mắt của Mộ Dung Thu, Cảnh vương phi lập tức mở miệng nói:

— Đây là thứ muội bốn vương phi, Cảnh Thu, năm nay mười lăm tuổi.

— Cảnh Thu thỉnh an vương phi.

Cảnh vương phi vừa dứt lời, Cảnh Thu mang theo khuôn mặt non nớt lập tức đứng dậy hành lễ với Mộ Dung Thu, nhìn qua đáng vẻ vô cùng nhu thuận.

Động tác của Dương vương phi chậm hơn một nhịp, âm thầm trừng Cảnh vương phi một cái, sau đó vẻ mặt tươi cười nói với Mộ Dung Thu:

— Đây là biểu muội bốn vương phi, Dương Yên Nhi, năm nay cũng mười lăm tuổi, từ nhỏ đã nhu thuận, tính tình hiền lành.

Hai vị đều từ xưng vương phi, xem ra lời đồn đãi Bình Sóc Vương có phúc Ngự Hoàng Nữ Anh (*hai bà vợ chung sống hòa thuận, nhường nhịn lẫn nhau*) hạnh phúc vui vẻ thế gian hiếm có, chỉ sợ không phải như người ta vẫn hay nói. Hai người này אמ không phân cao thấp, e là Bình Sóc Vương khó tránh khỏi đau đầu nhức óc.

— Ừ. Hai vị cô nương vừa thấy đã biết là nhu thuận, đáng vẻ này lớn lên cũng thật xinh xắn.

Mộ Dung Thu gật gù đầu, đưa ly trà lên nhấp một chút, khách sáo khen ngợi.

Hai vị vương phi nghe vậy, lập tức cười tươi như hoa nở. Những lời này của nằng không phải là thứ họ muốn nghe sao?

Triệu Thiên không phải do Đại phu nhân sinh ra, còn là một thứ nữ nên ngồi ở một bên. Hiển nhiên mặt trên mặt biển mặt khiến nằng tự tin hơn, thấy có thể chen lời liền lập tức nói.

— Đứng vậy đó. Gặp được hai vị muội muội, tự ta thấy ngượng thay. Nếu ta có được dung mạo như hai vị muội muội, nhất định tối nằm mơ cũng sẽ vui đến không ngủ được.

Lời này vừa ra, càng làm cho hai vị cô nương vốn rất ít ra ngoài giao tiếp đỏ mặt cúi đầu. Mọi người thấy thế cũng vui vẻ cười khẽ.

Thế nhưng, tươi cười của Đại thiếu phu nhân và Tiền Duyệt hơi cứng ngắt. Hai người họ đều đã từng xem thường không để Mộ Dung Thu trong mắt, nói ra những lời cay độc, vì vậy khi tất cả mọi người thoải mái tán gẫu thì các nằng chỉ có thể từng giây từng phút lo lắng bị Mộ Dung Thu làm khó.

— Nhị cô nương dung mạo thanh lệ, ăn nói khéo léo, sao hai muội muội của ta có thể sánh được.

Cảnh vương phi lập tức khách sáo trả lời.

Đại phu nhân nghe vậy, khuôn mặt được chăm sóc cẩn thận vẫn còn phong vận hiện lên vài tia tươi cười, Cảnh vương phi khích lệ Triệu Thiên cũng chính là khen ngợi mẹ cả như bà đối đãi thứ nữ khá tốt, cho nên bà lập tức tiếp lời:

— Cảnh vương phi quá lời rồi, đứa nhỏ luôn rất biết vâng lời, lời nói cũng ngọt ngào. Sao có thể nói là bất phẩm chứ?

— Ha ha, bốn vương phi càng ngày càng hợp ý Nhị cô nương, chính là không biết Nhị cô nương đã được định hôn sự chưa?

Cảnh vương phi hỏi.

Mộ Dung Thu nhìn lướt qua Triệu Thiên đang tỏ ra nghiêm chỉnh khi nghe nhắc đến đề tài này, bên tai truyền đến tiếng Đại phu nhân đáp lời:

— Còn chưa.

— Vậy thì tốt quá. Từ đệ của bốn vương phi năm nay vẫn chưa cưới vợ, ta xem Nhị cô nương thật là một cô nương tốt. Nếu còn chưa đính hôn, bốn vương phi liền thay Từ đệ cầu thân, có điều không biết Đại phu nhân có đồng ý không?

Cảnh vương phi đôi mắt chuyển động, lập tức nói. Nếu có thể kết thân vớiTriệu gia tất nhiên sẽ rất có lợi cho gia tộc. Trước kia nghe nói Nhị cô nương rất xấu xí, nhưng hôm nay xem ra cũng không giống như đồn đãi, tuy rằng trên mặt mấy cái mụn hơi khó coi, nhưng khá thanh tú, xinh xắn.

Đại phu nhân nghe nói, gần như không cần suy xét đã trả lời:

— Được. Việc này rất tốt.

Một cuộc hôn nhân cứ như vậy được quyết định! Mỗi người đều không thể nắm giữ vận mệnh của mình, chỉ một câu nói đã có thể quyết định cuộc đời người khác! Đây là một việc đáng sợ cỡ nào. Tím Mộ Dung Thu chậm nửa nhịp, cho dù xuyên qua đã hơn một năm, nhưng đối với chuyện này vẫn không cách nào tiếp nhận. Nàng nhìn sang lại thấy Triệu Thiên thật đã thẹn thùng cúi đầu. Năm nay Nhị cô nương cũng chỉ mười bảy tuổi, nhưng do luôn luôn không ai tới cầu hôn, có lẽ nằng ấy rất nóng nóng muốn gả đi. Trước kia cảm thấy nằng đơn thuần, nhưng hiện tại xem ra, câu nói vô thường vô phạt vừa rồi kia, e rằng không phải nằng chỉ thuận miệng nói ra, mà là muốn hấp dẫn sự chú ý của Cảnh vương phi.

Lúc này, bọn hạ nhân lục tục đem đồ ăn lên.

Lão phu nhân luôn luôn trầm mặc giờ mới lên tiếng:

— Nam Dương vương phi, Cảnh vương phi, Dương vương phi đều bội dụng đúng không? Mấy món ăn đêm nay đều do nhóm đầu bếp tỉ mỉ chuẩn bị, cũng không biết có hợp ý của các vị không. Nếu có chỗ chưa hài lòng xin cứ việc nói ra, lão thân sẽ cho người làm lại.

— Những thứ Lão phu nhân chuẩn bị sao có thể kém, bốn vương phi nhìn mỗi món ăn đều không tệ.

Mộ Dung Thu cười nói. Triệu phủ nhà cao cửa rộng, có thể nói là thủ phủ cả nước, mỗi một món ăn đều tinh xảo, ngay cả giá cũng khiến người khác chần động. Chỉ nhiều bạc như vậy sao có thể kém coi chứ.

Lão phu nhân cười nói:

— Vương phi đã thích vậy cũng chứng tỏ đám hạ nhân kia đều tận tâm.

— Nếu Nam Dương vương phi thích thì ăn nhiều một chút. Nay giờ chúng ta hàn huyên khá lâu, chắc cũng đã đói bụng.

Đại phu nhân nhẹ nhàng cười nói.

Mộ Dung Thu gật gù đầu:

— Được.

Trong phòng đều là người từng trải, cho dù cầm thấy thức ăn ngon miệng đến bất ngờ cũng chỉ nếm mỗi món một ít rồi buông đĩa. Đối với người từng thưởng thức rất nhiều mỹ thực khắp nơi như Mộ Dung Thu mà nói, những thức ăn này tất nhiên nhìn qua có vẻ khá cầu kì bắt mắt, nhưng ăn vào cũng không khiến nằng quá hứng thú. Hơn nữa trước nay nằng vốn ăn ít nên chỉ mới uống chút canh, ăn lướt qua các món đã buông đĩa.

Mọi người yên lặng dùng cơm tối trong chùng hai khác, sau đó ngồi một bên uống trà và ăn trái cây ướp lạnh tráng miệng.

Lão phu nhân đã sớm rời đi, chỉ để lại Đại phu nhân, vài vị thiếu phu nhân, Tiền Duyệt và Triệu Thiên.

Mọi người người một câu ta một câu tán gẫu.

Mộ Dung Thu không thể không bội phục nữ nhân cổ đại, năng lực xã giao mạnh như thế. Người một lời ta một câu đã có được không ít tin tức. Nhìn như tùy ý tán gẫu mấy việc vặt vãnh mà trong đó đều có dụng ý khác.

Dương vương phi thấy mọi người đều tán gẫu, liếc nhìn Dương Yên bên cạnh một cái rồi mang theo khuôn mặt tươi cười sáng rỡ nhìn về phía Mộ Dung Thu nói.

– Ta nghe nói hiện thời trong phủ Phủ Nam Dương Vương chỉ có một mình Nam Dương vương phi? Bên người Nam Dương vương phi cũng không có kẻ nào hiểu chuyện biết quy củ hầu hạ. Trước nay biểu muội ta, Yên nhi đều thật biết điều khéo, không bằng Nam Dương vương phi đưa Yên nhi về cùng đi, vừa có thể san sẻ việc chăm sóc Nam Dương Vương, vừa có thể hầu hạ Nam Dương vương phi.

Nghe vậy, cả phòng đồng loạt nhìn Mộ Dung Thu.

– Cũng để Cảnh Thu đi với Nam Dương vương phi đi. Trong ngày thường nha đầu kia hết sức đáng yêu, còn rất hài hước biết pha trò chọc cười nữa.

Cảnh vương phi nghe Dương vương phi mở miệng tặng người, lập tức không cam lòng yếu thế nói.

Như thế rất tốt, hai vị vương phi đều tặng người, lại nhìn hai nha đầu kia đều đỏ bừng mặt. Thật ra đây là chuyện gì người nào không rõ. Hiện giờ trong phủ Nam Dương Vương chỉ còn lại có Nam Dương vương phi, cho nên vị trí trắc phi kia đã khiến người khác đỏ mặt. Theo lý mà nói, Nam Dương vương phi không thể từ chối, bởi lẽ chuyện này trong mắt mọi người thật sự là bình thường.

Nhưng cũng có người vui sướng khi người gặp họa. Nữ nhân nào tình nguyện chia sẻ chồng mình với người khác chứ? Nhưng lại không có mấy người dám phản đối việc nam nhân của mình có nữ nhân khác.

Cảnh vương phi và Dương vương phi đều nắm chặt mười phần Mộ Dung Thu sẽ không từ chối. Dù sao hai người họ nói gì đi nữa cũng là vương phi, đều đã lên tiếng như thế, Mộ Dung Thu sao tiện cự tuyệt? Nếu cự tuyệt, cái tiếng ghen tị truyền ra ngoài, chắc chắn Nam Dương Vương cũng sẽ không hài lòng với nàng ta.

Trong lòng Mộ Dung Thu cười lạnh, muốn tặng người cho nàng? Hai nha đầu này tốt như vậy, sao họ không tự giữ lại cho ông chồng mình hưởng thụ chứ? Ngược lại còn đưa cho nàng? Nàng nhìn hai kẻ đang tràn đầy tự tin, Cảnh vương phi và Dương vương phi, buông quai tào trong tay ra, cầm khăn lụa chậm chậm bên miệng một chút, cười nói:

– Hai vị vương phi có lòng, bốn vương phi thấy hai vị có nường cũng không tệ.

Nghe vậy, Cảnh vương phi và Dương vương phi đồng thời gật đầu cười. Tuy rằng Nam Dương Vương tự mình đến đón Nam Dương vương phi thật sự là sùng ái đến cực điểm, nhưng không có nghĩa là Nam Dương Vương sẽ chuyên sủng Mộ Dung Thu mà không muốn nữ nhân khác. Vì vậy chút niềm tin ấy hai người nắm rất chắc.

Tất cả mọi người thu hồi ánh mắt, không can nghĩ cũng biết Mộ Dung Thu nhất định sẽ đồng ý.

Nhưng kể tiếp Mộ Dung Thu lại làm cho mọi người lập bắp kinh hãi. Nàng nói:

– Hai vị có nường ta nhìn cũng không tệ, nhưng không biết vương gia có đồng ý không. Lúc này ta quên chưa nói với các người, vương gia đã từng nói, việc tìm người hầu hạ bên gối phải do tự bản định đoạt, ta không thể xen vào. Nữ nhân chúng ta xuất giá tông phụ, tất nhiên ta không thể làm trái mệnh lệnh của Vương gia. Không bằng như vậy, đêm nay trở về, ta sẽ hỏi ý vương gia một chút?

Cảnh vương phi và Dương vương phi hai mặt nhìn nhau, quả thật không thể tin nổi. Hai người chưa từng nghe chuyện như vậy! Có lẽ đây là Nam Dương vương phi lấy có thoái thác, nhưng hai người lại không dám chất vấn tại chỗ.

Đại phu nhân gật mình nhìn Mộ Dung Thu, nghĩ, người như thế cũng khó trách sẽ làm Sơ Nhi và Thần Nhi đều động lòng, quả thật không phải một người dễ đối phó. Hai vị kia vương phi suy nghĩ gì, Mộ Dung Thu rành mạch. Thế nhưng, nàng không sợ nói như vậy sẽ khiến Nam Dương Vương trách cứ?

Không chỉ Đại phu nhân, những người khác gần như đều có cùng ý nghĩ này.

Tiền Duyệt luôn luôn không dám lên tiếng giờ lại cười thầm, nói vậy Mộ Dung Thu cũng sẽ không thể tiêu dao được mấy ngày nữa.

Mộ Dung Thu tất nhiên biết những người này suy nghĩ gì, có điều nàng cũng chẳng có tâm tư đi để ý cảm nhận của người khác. Nàng nâng ly trà lên nhấp một ngụm trà rồi đứng dậy cười nói:

– Ta cũng hơi mệt nên phải đi trước rồi. Mọi người không cần vì ta mà phá hỏng hứng thú, tiếp tục tán gẫu đi.

Dứt lời, nàng thông thả rời đi, chỉ để lại mọi người người nhìn ta, ta nhìn người. Đặc biệt Dương vương phi và Cảnh vương phi, nhìn nhau một cái, đồng thời trong mắt chứa sự khinh thường cười lạnh lẫn nhau.

Không khí cũng bởi Mộ Dung Thu rời đi có chút xấu hổ, vì hòa hoãn không khí, Đại phu nhân bèn cho gán hát đã sớm chuẩn bị tốt ra biểu diễn, trong lòng mỗi người đều có suy nghĩ, không yên lòng xem cuộc vui.

Sau khi đi ra khỏi đại sảnh đầy người, Mộ Dung Thu nhẹ nhàng thở ra. Ngẩng đầu nhìn sắc trời, lúc này tiết tới ở Tiền viện hân là còn chưa kết thúc?

Trên đường, Mộ Dung Thu có vẻ đắm chiêu. E là sau này chuyện tặng người như vừa rồi sẽ thường xuyên xảy ra, xem ra tương lai nàng cần phải đối mặt với một cuộc chiến ác liệt. Để khỏi nằm mơ cũng phải suy nghĩ, tốt nhất nàng phải nghĩ ra một phương pháp nhất劳永逸 (*tốn công một lần để giải quyết triệt để*).

– Dung nhi...

Phía sau truyền đến tiếng kêu quen thuộc, lập tức lại có thêm tiếng trách cứ của một người:

– Là Nam Dương vương phi, hiện thời trong phủ nhiều người như vậy, Xuân Mai người đừng để người khác bắt được sai lầm.

Nghe âm thanh đó, khoé môi Mộ Dung Thu nhẹ nhàng gợi lên, lập tức xoay người. Quả nhiên là hai người có thể cho nàng ấm áp ở Triệu phủ, Xuân Mai và Thu Diệp.

– Xuân Mai, Thu Diệp.

Nàng nhẹ giọng kêu.

Xuân Mai vừa chạy tới, đang muốn ôm Mộ Dung Thu lại phát hiện nha hoàn che mặt bên người Mộ Dung Thu chắn phía trước nên lùi lại. Thu Diệp cũng đến trước mặt ngay sau đó.

Nha hoàn che mặt tất nhiên là Hồng Lăng. Vì không muốn hù dọa người khác nên nàng mới che mặt lại. Từ trước tới nay nàng luôn xem Mộ Dung Thu là người quan trọng nhất, huống chi hiện thời Mộ Dung Thu sống lại từ chỗ chết, nàng đã sớm âm thầm hạ quyết tâm, nhất định sẽ không để cho vương phi có việc, cho nên dùng đôi mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm Xuân Mai và Thu Diệp.

– Hồng Lăng, hai người này là bạn tốt của ta, không cần đề phòng như thế.

Mộ Dung Thu nhìn về phía Hồng Lăng khẽ cười nói. Không ngờ chỉ mấy hôm không gặp, khí thế Hồng Lăng đã trở nên mạnh mẽ như vậy.

Nghe vậy, Hồng Lăng lui ra phía sau.

– Vâng, vương phi.

Mộ Dung Thu đi về hướng Xuân Mai và Thu Diệp:

– Các người ổn chứ?

– Chúng ta thật là lúng túng cho người. Ngày đó ta nghĩ người xảy ra chuyện nên ở ngoài cửa phủ chờ, đúng lúc gặp được Ngũ thiếu gia, có cả Nam Dương Vương. May mắn người không có việc gì, bằng không ta sẽ lo lắng chết mất.

Xuân Mai nhìn Mộ Dung Thu từ trên xuống dưới, phát hiện nàng không có chuyện gì, hơn nữa y phục trên người cực kì đẹp dễ sang trọng, càng lộ vẻ cao quý. Xuân Mai nhìn đến thất thần.

– Xuân Mai luôn lo cho vương phi, ta mới cùng nàng cùng đi. Vốn muốn chờ hai ngày sau vương phi rồi rồi lại đến, nhưng không ngờ lại gặp trên đường. Nhìn thấy vương phi bình an, ta và Xuân Mai đều yên tâm.

Thu Diệp cười nói, không hổ là người đã trải qua đau khổ, phản ứng cũng nhanh không ít. Hiện thời thân phận Mộ Dung Thu thay đổi, cho dù nàng quan tâm Mộ Dung Thu cỡ nào cũng không thể hoàn toàn biểu hiện.

Mộ Dung Thu gật đầu cười nói:

– Ta tốt lắm.

– Vương phi, người thật đẹp, so với trước kia còn đẹp hơn.

Xuân Mai giây ngoác mở miệng.

Mộ Dung Thu phi cười:

– Cũng chỉ là thay đổi một bộ quần áo mà thôi.

Hồng Lăng ở một bên nhìn Mộ Dung Thu nói chuyện thoải mái cùng hai người Thu Diệp, trong lòng nàng cũng yên tâm. Vốn còn lo lắng vương phi ở Triệu phủ sống không tốt, dù sao cũng là dùng thân phận nha hoàn, hiện thời xem ra, hai người này là thật lòng tốt với vương phi.

– Vừa rồi ta còn bàn bạc với Thu Diệp, không biết vương phi thích dạng áo choàng nào. Giờ gấp được người, nhất định phải chính mình hỏi một chút. Vương phi, người thích loại nào?

Ngẫu nhiên xung quanh cũng có một vài người qua lại, Xuân Mai và Thu Diệp tự giác lui ra phía sau một bước nhỏ, cúi đầu trò chuyện với Mộ Dung Thu. Người đi ngang qua sẽ không quá chú ý tới họ.

Hiện tại thân phận của Mộ Dung Thu là Nam Dương vương phi, có rất nhiều ánh mắt nhìn chằm chằm mỗi một hành động của nàng, Thu Diệp và Xuân Mai không muốn để người khác ghiemann pha đồn dãi điều gì về Mộ Dung Thu nên chỉ có thể làm vậy.

– Ta thích màu lam, như màu xanh của bầu trời ấy.

Mộ Dung Thu để ý thấy hành động nhỏ ấy của hai người, tất nhiên biết họ là vì quan tâm mình, lập tức cười trả lời.

Thu Diệp gật đầu:

– Vâng, ta nhớ kỹ. Trong mấy ngày tới nhất định sẽ nhanh chóng làm xong, trước khi vương phi hồi kinh sẽ đưa cho vương phi.

– Đến lúc đó ta cũng có lễ vật tặng cho vương phi.

Xuân Mai ngừng đầu trông mắt nhìn Mộ Dung Thu, sau lại cúi đầu, nhẹ giọng nói.

Mộ Dung Thu nhin không được cười mình:

– Ủ, ta chờ. Hai ngày nữa có thời gian, ta sẽ cho người gọi các người đến trò chuyện một chút.

Dưới ánh trăng mờ ảo, không ngừng có những ánh mắt từ mờ nhìn sang phía này. Để tránh gây ra phiền phức cho Thu Diệp và Xuân Mai, Mộ Dung Thu chỉ đơn giản nói mấy câu với hai người rồi đi.

Xuân Mai nhìn bóng lưng Mộ Dung Thu rồi đi, nhẹ giọng nói với Thu Diệp:

– Sau này sợ là chúng ta sẽ không có cơ hội nhìn thấy vương phi nữa.

– Có thể gặp gỡ vương phi đã là phúc khí của ta và người. Huống hồ vương phi tốt bụng như vậy. Cho dù sau này không thể gặp lại, chúng ta cũng sẽ không quên vương phi.

Thu Diệp thu hồi ánh mắt, nhẹ nói. Nếu không nhờ vương phi, hiện tại có lẽ nàng cũng đã sớm bị Nhị thiếu gia tra tấn chết đi sống lại, vĩnh viễn không thấy mặt trời. Hiện giờ nàng có thể có một cuộc sống mới, cũng đều nhờ vương phi âm thầm giúp đỡ. Ân đức này, nàng ghi nhớ suốt đời. Sau này nếu có cơ hội, nàng nhất định phải báo đáp.

Trên đường, Hồng Lăng đi theo bên cạnh Mộ Dung Thu nói:

– Hai người này nhìn qua là thật lòng muốn tốt cho vương phi. Nếu có thể rời khỏi Triệu gia đến hầu hạ bên cạnh vương phi thì tốt rồi. Nói vậy, bên người vương phi cũng có thêm hai người có thể tin được.

– Họ đã có gia đình.

Mộ Dung Thu quay đầu nhìn lướt qua Thu Diệp và Xuân Mai, nhẹ giọng trả lời.

Nghe vậy, Hồng Lăng thở dài:

– Thật là đáng tiếc. Lần này hồi kinh, nỗ lực giúp vương phi xem xét vài nha đầu đáng tin một chút.

...

Trắng sáng sao thưa, gió nhẹ thổi lật phất trên ngọn cây.

Mộ Dung Thu nằm trên giường, nhắm mắt, bên tai lắng nghe âm thanh của thiên nhiên rồi bất tri bất giác tiến vào giấc ngủ. Vì trong phòng thấp ngọn nến, nàng ngủ cũng không được say. Đang lúc mơ mơ màng màng, cảm giác hình như có người hôn trán nàng, hôn lên cả đôi mắt và vành mi.

Nàng chợt mở mắt. Vũ Văn Mặc si ngốc nhìn nàng chằm chằm, bỗng nhiên bắt gặp ánh mắt mỏng lung của Mộ Dung Thu, gương mặt tươi cười của hắn ửng đỏ, giọng nói khàn khàn cất lên:

– Thử nhí. Ta không có uống rượu.

Dứt lời, hắn cúi đầu, nhẹ nhàng ấn một nụ hôn lên vầng trán trơn bóng của Mộ Dung Thu. Thấy ánh mắt nàng vẫn mơ màng như cũ, đầu hắn lại cúi thấp xuống, chuyển hướng lên đôi mắt nàng, khẽ hôn lên rèm mi cong ấy.

Mộ Dung Thu có chút mơ hồ. Con người nàng có chút rất nhỏ, lúc ngủ khá mơ màng, tưởng đang nằm mơ, trong lúc đang âm thầm ảo não, sao Vũ Văn Mặc lại bước vào giấc mộng. Bỗng nhiên cảm giác được mắt hơi uon ướt, một thân hình nóng bỏng áp trên thân thể nàng! Đây không phải là mộng!

Hơi thở của Vũ Văn Mặc rõ ràng hơn, khuôn mặt tuần tử sáng sủa cũng bắt đầu trở nên nóng hổi, mỗi móng di chuyển đến bên mũi nàng, đầu lưỡi duỗi ra, lách qua hàm răng trắng trẻo đùa cợt chiếc lưỡi dính hương của nàng.

Những động tác này của hắn bắt thành linh từ ôn hòa biến thành cuồng mãnh.

Cho đến lúc hai người mới rời dây dưa, hơi thở mang đậm nét nam tính tràn ngập toàn bộ xoang mũi của nàng, nhất thời, khuôn mặt tươi cười của Mộ Dung Thu đỏ rực, hắn đây là muốn lên giường với nàng.

– Người!

Nàng chưa hề chuẩn bị. Nàng cũng không phải người có quan hệ lung tung, cũng chưa từng chơi trò tình một đêm. Tuy rằng nàng động lòng với hắn, nhưng không có nghĩa là ngay lập tức đã có thể cởi sạch quần áo!

– Thử nhí, ta không biết thích một người sẽ mãnh liệt và dễ ý như thế. Hơn một tháng qua ta thật sự rất quan tâm lo lắng cho nàng. Cái tên Mã hộ vệ đáng chết kia không biết là báo ai chuyển thư mà lại chậm chạp như vậy, bình quân mười ngày mới nhận được một phong thư. Thử nhí, nàng trốn không thoát!

Mộ Dung Thu làm gì còn sức mà ngăn Vũ Văn Mặc. Hắn có võ công, thân thể to lớn, khi hắn bị thương, nàng đã tận mắt thấy được sự cường tráng của hắn, cơ bụng sáu múi, cơ ngực không thiếu thứ nào.

Đang lúc khuôn mặt nàng đỏ bừng, không biết là do vùng vẫy tránh ra hay do xấu hổ, thân thể Vũ Văn Mặc đã đè xuống, khóa tay nàng lại trên đầu, khiến nàng không thể trốn thoát, đôi môi mỏng lạnh lẽo hôn lên môi nàng.

Hành động của hắn làm nàng ngăn ra. Hồn gió tay phải lên, rút hết toàn bộ quần áo của nàng xuống.

Mộ Dung Thu run rẩy, lúc này, trong đầu nàng một mảnh mơ hồ, nếu không phải quần áo bị lột sạch, cảm giác mát lạnh là tới khiến nàng thoáng thanh tỉnh, e là nàng không còn sót lại chút khả năng suy xét nào. Mộ Dung Thu nàng chưa bao giờ bất lực như thế! Có vẻ như hắn nhìn thấu suy nghĩ của nàng, ngừng đầu khỏi ngực nàng, ánh mắt nóng rực mà thâm tình:

– Thử nhí, trước kia ta đã từng nói, nàng là nữ nhân của ta. Từ nay về sau, nàng cũng không thể rời khỏi ta.

Nghe vậy, ánh mắt mỏng lung của Mộ Dung Thu dần dần trong trẻo, nhìn thẳng vào ánh mắt nóng rực của Vũ Văn Mặc giọng nói vô cùng thật trọng:

– Nếu người phụ ta, nhất định ta sẽ không tha thứ.

Thoáng chốc, đôi mắt hắn trở nên sâu thẳm, không biết vì tình dục, hay bởi những lời này của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 118

Nghe vậy, ánh mắt mỏng lung của Mộ Dung Thu dần dần trong trẻo, nhìn thẳng vào đôi mắt nóng rực của Vũ Văn Mặc giọng nói vô cùng thật trọng:

– Nếu chàng phụ ta, nhất định ta sẽ không tha thứ.

Thoáng chốc, đôi mắt hắn trở nên sâu thẳm, không biết vì tình dục, hay bởi những lời này của nàng.

Chỉ là trong nháy mắt, con người đen sâu thẳm của Vũ Văn Mặc đã lóe lên tia sáng kiên định, hắn vươn bàn tay thon dài ra vuốt ve gương mặt nàng:

– Thử nhí, trong lòng ta nắng là độc nhất vô nhị. Đời này, ta nhất định không phụ nắng.

Trong lúc hẳn nói chuyện, hơi thở ẩm áp phả lên cổ khiến nắng khẽ run rẩy. Chỉ cần là điều nắng nhận định chắc chắn sẽ không hối hận. Nhìn ánh mắt kiên định của hẳn, khuôn mặt nắng giãn ra, cười khẽ, vươn tay ôm cổ hẳn. Sự chủ động của nắng làm cho sắc thái tình dục trong mắt Vũ Văn Mặc càng đậm, thân mình cứng rắn như sắt càng thêm nóng bỏng. Hẳn tuyệt đối không cho nắng cơ hội tránh thoát, tay trái giữ chặt đầu nắng hôn nồng nhiệt, cũng quẩn lấy lười nắng chơi đùa không ngớt. Tay phải trượt xuống vuốt ve thân thể trần truồng mẫn cảm trắng mịn của nắng, đốt lên ngọn lửa nhiệt tình trên người Mộ Dung Thu.

Hơi thở nam tính tràn ngập khoang mũi, một người chưa bao giờ trải qua nam nữ hoan ái như Mộ Dung Thu chìm trong động tác của hẳn, cảm giác thân thể mình dần dần không còn kiểm soát được, một niềm vui sướng chưa bao giờ có khiến nắng mê đắm. Dưới ánh nến mờ ảo, ánh mắt nồng lúng của nắng chạm phải sự dịu dàng vô tận trong đôi đồng tử đen kịt của Vũ Văn Mặc, sâu thẳm bên trong rõ ràng có thể thấy được nhu tình khiến người khác mềm nhũn. Nắng vươn tay nhỏ bé hơi lạnh ra giúp hẳn cởi bỏ quần áo, nhìn thân hình to lớn hoàn toàn khác biệt với phái nữ, thân thể này đúng là do trời xanh tí mỉ điều khắc ra, bà vai dày rộng, thắt lưng rất nhỏ, lằn da trên người hẳn không khác gì trên mặt, đều là màu rám nắng, trong hơi thở nam tính còn toát ra sự khỏe mạnh và cường tráng. Giờ này khắc này, khuôn mặt tuấn mỹ ma quý kia, mái tóc đen dài buông xuống, vô cùng chói mắt. Nắng không thể không chế ánh mắt nhìn lên khuôn ngực cường tráng, lướt qua cơ bụng trắng kiêu, thắt lưng hoàn mĩ và đường cong nhấp nhô, vốn định dừng lại, nhưng ánh mắt mê ly kia lại không thể nên nổi tò mò tiếp tục nhìn xuống càng sâu ... *(Àc, hãm mộ các editơ làm cảnh hót hay như vậy, trình ta chỉ có thể thôi. Hức hức, không biết Thử tự thấy cái gì ghê nhi???)*

Mặt nắng càng đỏ hơn.

Lúc này ánh mắt nắng mê ly, môi anh đào khẽ nhếch, xinh đẹp khiến hẳn nhận ngại không được giảm nhẹ một tiếng.

(Các sắc nữ thất vọng không, ha ha, lừa tênh kình)

...

Tiếng rên rí ái muội hoà với tiếng thở dốc không ngừng từ trong phòng tràn ra, thẳng đến bình minh.

Hôm sau, lúc Mộ Dung Thu mở mắt ra mặt trời cũng đã lên cao, nắng vừa định chống người đứng dậy đã cảm thấy dưới thân một trận tê mõi. Tuy thân thể này đã từng trải qua chuyện đó nhưng cũng chỉ một lần duy nhất, dù tới qua Mộ Dung Thu vẫn chưa cảm thấy quá đau, nhưng vì Vũ Văn Mặc không ngừng đòi hỏi khiến nắng chịu không nổi. Mộ Dung Thu quay người nhìn sang bên cạnh, Vũ Văn Mặc vẫn đang nhắm mắt ngủ.

Lúc này hẳn hoàn toàn không còn đáng vẻ bằng sơn thường ngày, ngược lại thật nhu hòa, dường như khuôn mặt tuấn tú, cương nghị của hẳn cũng không còn quá cứng nhắc, ngược lại có vẻ mềm hoá không ít. Mộ Dung Thu cười nhẹ quay đi, đúng lúc này hẳn bỗng mở mắt ra, thừa dịp nắng không chú ý ôm nắng vào lòng, không nói không rằng lại là một trận hôn nồng nhiệt.

Mộ Dung Thu giẫy giữa đây ra, đỏ mặt nói:

– Lúc này người trong viện đều đã dậy hết, nhìn sắc trời cũng sắp tới giờ cơm trưa rồi đó.

Vũ Văn Mặc hơi hé mắt, miễn cưỡng cười nói:

– Không ngờ nắng còn có lúc xấu hổ.

Khóe miệng Mộ Dung Thu giật giật, không thèm để ý hẳn, đứng dậy mặc quần áo. Vũ Văn Mặc nhủ mảy, cũng đứng dậy mặc quần áo theo.

Khi Mộ Dung Thu mặc quần áo từ tế đình đi ra ngoài, Vũ Văn Mặc bỗng nhiên kêu lên:

– Thử nhí, nắng khoan hãy ra ngoài. Lát nữa ta đưa nắng đi gặp một người.

– Một người? Là ai?

Mộ Dung Thu dừng bước, quay đầu nhìn hẳn, tò mò hỏi.

Vũ Văn Mặc cười nhẹ không nói, vươn hai tay, xoay đầu qua một bên, chắc chắn hai tiếng nói:

– Bồn vương còn chưa thay quần áo chỉnh tề, có lý nào lại ra cửa gặp người được chứ.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu nhện không được cười nói:

– Được. Thân thiếp giúp gia thay quần áo.

Một tiếng sau, khi Mộ Dung Thu nhìn thấy bé con ngồi ngay ngắn trên ghế kia, bỗng chốc ngây ngẩn cả người! Mấy tháng nay, nắng vẫn muốn đợi cho đến lúc mọi chuyện ổn định rồi sẽ cho người đi đón Hiên nhi. Kết quả thật không ngờ, Hiên nhi vậy mà lại xuất hiện ngay trước mắt! Không cần suy nghĩ cũng biết đây là do Vũ Văn Mặc làm. Lúc này Mộ Dung Thu cũng không nghĩ nhiều, nhưng trong lòng cảm thấy khá kinh ngạc, Vũ Văn Mặc biết Hiên nhi được nắng thu xếp ở đâu, việc này cho thấy hẳn đã đoán được hết thái suy nghĩ và hành động của nắng phải không?

– Mẫu thân, Hiên nhi rất nhớ người!

Tiểu Hiên nhi vừa nhìn thấy Mộ Dung Thu đã lập tức nhảy xuống ghế dựa, thân mình tròn vo nhỏ nhỏ không khác ba tháng trước là bao chạy vội tới, kêu lên mấy chữ ngọt ngào ngây thơ làm cho người khác cực kỳ yêu thích.

Mộ Dung Thu xua đi nghi hoặc trong lòng, ngồi xổm xuống giang hai tay ôm lấy Tiểu Hiên nhi đang chạy như bay tới. Vừa mới thức dậy nên Mộ Dung Thu có vẻ khá chậm chạp, phải cố hết sức. Không ngờ chỉ trong ba tháng, Hiên nhi không chỉ cao lên mà ngay cả thể trọng cũng tăng lên không ít, ôm vào mềm mềm rất thoải mái.

– Mẫu thân, mỗi ngày Hiên nhi đều nhớ người. Hiên nhi tưởng rằng sẽ không còn được gặp lại mẫu thân đi đâu đâu đưa con theo.

Tiểu Hiên nhi tựa đầu trên vai Mộ Dung Thu, trong giọng nói mang theo nước nớc, có chút tủi thân.

Mộ Dung Thu dịu dàng sờ sờ mái tóc mềm mại của Tiểu Hiên nhi, trong lòng mềm nhũn, nhện không được ôn nhu nói:

– Hiên nhi yên tâm, về sau bất kể mẫu thân đi đâu đều đưa con theo.

Nắng đã hứa với Ngọc Nhi sẽ nuôi nấng Hiên nhi bình an lớn lên. Lúc trước vì có thể thuận lợi chạy trốn, nắng mới đưa Hiên nhi đến Bình Thành trước, hiện giờ suy nghĩ lại, nếu như Hiên nhi xảy ra chuyện gì, lương tâm của nắng có thể an ổn sao?

– Vâng ạ. Mẫu thân yên tâm, trong thời gian này Hiên nhi thật biết điều mà. Về sau Hiên nhi cũng sẽ ngoan ngoãn, không để mẫu thân phải lo lắng.

Khuôn mặt nhỏ nhắn phấn nộn của Hiên nhi trịnh trọng tuyên bố với Mộ Dung Thu như một ông cụ non.

Thấy bé như vậy, Mộ Dung Thu và Vũ Văn Mặc cũng nhện không được nở nụ cười.

– Tiểu thiếu gia thật nghe lời, cho tới bây giờ chưa từng nhắc tới Vương phi trước mặt hạ nhân. Có thể là sợ chúng tiểu nhân lo lắng đi?

Phía sau Tiểu Hiên nhi có ba người, một nam tử chừng trên năm mươi tuổi, phụ nhân trung niên, còn có một nữ tử khoảng mười sáu tuổi. Người vừa lên tiếng là nam tử trung niên kia.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu nhìn về phía ba người. Dáng vẻ họ hoặc nhiều hoặc ít đều có thể nhìn ra một vài nét quen thuộc. Đôi đồng tử Mộ Dung Thu chớp động, trong lòng đau xót, nắng buông Hiên nhi đi đến trước mặt ba người, trước sự kinh ngạc của họ, nắng xoay người thì lễ:

– Văn Mai mất đi tính mạng là vì cứu ta, ta thật xin lỗi các người.

Ba người thấy thế lập tức quý trên mặt đất:

– Vương phi đừng nói như thế. Nhờ Vương phi mà cả nhà tiểu nhân mới có cuộc sống bình an như hôm nay. Người là ân nhân của gia đình tiểu nhân. Ân nhân gặp nguy hiểm, đương nhiên đưa nhỏ Văn Mai kia phải gánh lấy. Có thể bảo vệ an toàn cho Vương phi, việc làm của Văn Mai là vinh hạnh của cả nhà tiểu nhân.

Vũ Văn Mặc đỡ Mộ Dung Thu dậy, ôn nhu nói:

– Người đứng lên đi, nếu người tiếp tục như vậy, bọn họ phải lạy đến tối mất thôi.

Nhà đầu đã cứu Mộ Dung Thu đúng là ra ngoài dự liệu của hẳn, không ngờ còn có người trung thành như vậy. Nếu không nhờ nắng ta, e là Mộ Dung Thu chắc chắn đã bỏ mình trong trận hòa loạn đó. Như vậy, hẳn sẽ vĩnh viễn mất đi nắng.

– Vâng. Vương phi, xin ngài mau mau đứng lên. Người làm như vậy sẽ khiến chúng tiểu nhân giảm thọ mất. *(nguyên văn là chiết sát)*

Cha Văn Mai lập tức đập đầu khấn cầu.

Mộ Dung Thu chỉ có thể đứng dậy, tiếp đó cũng đưa tay nâng họ dậy. Lúc này ba người mới đứng lên. Nắng quan tâm hỏi:

– Cắn đây các người sống thế nào?

Dù sao bọn họ cũng là xa xứ đến nơi đây, mọi thứ đều phải làm lại từ đầu, chắc chắn đã gặp không ít vấn đề phát sinh. Hiện thời mắt đi đưa con gái như Văn Mai này, đau lòng nhất cũng là bọn họ.

– Ít nhiều cũng nhờ sự tin nhiệm của Vương phi, sau khi đến Bình Thành, cả nhà chúng tiểu nhân liền đưa theo sự dặn dò của Vương phi mua sơn trang, tiếp đó thuê người đến trồng trọt, sang năm sẽ có thu hoạch.

Trước tiên, cha Văn Mai trả lời.

– Xin Vương phi yên tâm, sơn trang này chúng tiểu nhân đã xem qua rồi, địa thế vô cùng tốt, chắc chắn sẽ cho thu hoạch rất khá. Hôn nữa còn có một vườn trái cây, hàng năm cũng sẽ có một khoản thu nhập không nhỏ.

Mẹ Văn Mai lập tức tiếp lời.

Bỗng nhiên cảm giác được người bên cạnh không ngừng phát ra một luồng khí lạnh rợn người, Mộ Dung Thu hiểu Vũ Văn Mặc đang nghĩ gì. Hẳn biết Hiền nhi ở đâu, tất nhiên cũng sẽ đoán được dự định trước đó của nàng, lúc này chắc là rất tức giận phải không? Chẳng qua thật không ngờ hẳn sẽ là người dễ dàng nổi giận như vậy.

Mộ Dung Thu gật đầu, nói:

– Các người làm việc ta rất yên tâm. Mấy ngày nữa ta sẽ trở lại kinh thành cùng Vương gia, sau này e là khó có cơ hội đến Bình Thành. Lúc Văn Mai còn sống, ta đã nói với nàng, sơn trang này về sau chính là của các người. Giấy bán thân của cả nhà và giấy tờ đất đều bị hủy trong đám cháy. Hai ngày nữa ta sẽ nhờ quan phủ địa phương làm lại các loại giấy tờ đó rồi trả lại cho mọi người. Tương lai các người ở Bình Thành cũng coi như có chỗ đứng vững chắc.

Hiện thời thứ mà nàng có thể làm cho Văn Mai cũng chỉ có vậy. Nàng hi vọng cuộc sống ngày sau của cả nhà Văn Mai sẽ bình yên và hạnh phúc. Giao sơn trang cho họ, không ngoài mục đích giúp họ bảo đảm được cuộc sống tương lai, cũng có thể ngăn đầu trước mặt người khác. Nói vậy đây cũng là điều Văn Mai hi vọng phải không?

Người nhà Văn Mai nghe Mộ Dung Thu nói xong, đều không dám tin:

– Vương phi?

Sơn trang to như vậy giá trị cũng hơn một vạn hai, đây tuyệt đối không phải con số nhỏ.

Huống hồ, cả nhà họ chưa bao giờ nghĩ đến việc sẽ nhận được cái gì. Văn Mai hi sinh tính mạng vì Vương phi coi như nó có phúc, Vương phi đối xử với họ như vậy, đại ân này sao có thể nhận đây?

– Các người không cần từ chối. Chỉ e rằng đây là việc duy nhất ta có thể làm cho Văn Mai. Nếu mọi người cứ nhất quyết từ chối, ta sẽ áy náy cả đời. Hiện thời cái ta hy vọng là từ nay về sau một nhà các người có thể com no áo ấm, có sơn trang này các người đã có chỗ dựa vào. Đây coi như lệnh của ta.

Mộ Dung Thu thấy ba người muốn mở miệng từ chối thì lập tức đưa tay ngăn cản. Hiện giờ nếu nàng vẫn giữ giấy bán thân và giấy tờ đất của họ, sao không khiến Văn Mai dưới tuổi vàng thất vọng chứ?

Ba người thấy Mộ Dung Thu nói như vậy cũng không dám nói thêm gì nữa, chỉ quý xuống đất dập đầu cảm tạ.

– Cả nhà tiểu nhân cảm tạ đại ân đại đức của Vương phi.

Nghe thấy câu trả lời của ba người, Mộ Dung Thu yên tâm.

– Mẫu thân, sơn trang chơi rất vui.Hiền nhi đi bắt ếch, cháu cháu, còn tự tay hái được hoa quả đấy. Hiền nhi vốn định giữ lại cho mẫu thân ăn, nhưng mà để được hai ngày đã bị hư rồi.

Đôi mày nhỏ của Hiền nhi nhăn lại, có chút hối hận nắm tay Mộ Dung Thu nói.

Muội muội Văn Mai cười nói:

– Tiểu thiếu gia hái được không ít hoa quả đấy ạ, có cả anh đào nữa. Tiểu thiếu gia nói Vương phi thích ăn anh đào nên cố gắng hái rất nhiều, có điều để không được mấy ngày là bị hư. Hôm nay Vương gia phái người tới đón, chúng tiểu nhân mới vội sớm hái được một ít anh đào mang đến cho Vương phi.

Nói xong, mẹ Văn Mai đứng phía sau liền xách một cái giỏ lớn đến trước mặt nàng.

– Đều rất tươi ngon. Trong vườn trái cây thì anh đào này nhìn đẹp mắt nhất, vừa ngọt lại đỏ mọng.

Mộ Dung Thu nhìn chiếc giỏ lớn kia liền nhớ tới lúc trước, sau khi Văn Mai về nhà rồi quay lại phủ đã mang theo một cái giỏ lớn, giống cái này như đúc. Cả nhà Văn Mai đều là những người thành thật phúc hậu. Nàng không khỏi cười nói:

– Cảm ơn.

– Khỏi bảm Vương gia, Vương phi, Bình Sóc vương và hai vị Vương phi đưa bái thiếp cầu kiến.

Ngoài cửa hạ nhân nói.

Nghe vậy, tươi cười bên miệng Mộ Dung Thu hơi cứng lại, nghiêng đầu nhìn nhìn về phía Vũ Văn Mặc. Già đàn ông này hoa đào thật nhiều, hai vị Vương phi kia hôm qua tặng người không được, nói vậy hôm nay lại là đến tặng người phải không?

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 119

– Khỏi bảm Vương gia, Vương phi, Bình Sóc Vương và hai vị Vương phi đưa bái thiếp cầu kiến.

Ngoài cửa hạ nhân nói.

Nghe vậy, tươi cười bên môi Mộ Dung Thu hơi cứng lại, nghiêng đầu nhìn nhìn về phía Vũ Văn Mặc. Già đàn ông này hoa đào thật nhiều, hai vị Vương phi kia hôm qua tặng người không được, nói vậy hôm nay lại là đến tặng người phải không?

Vũ Văn Mặc đối diện với nụ cười lạnh nửa miệng của Mộ Dung Thu, trong đôi con ngươi sâu thẳm lộ ra một tia khác thường. Hẳn ra lệnh cho người bên ngoài:

– Nhận bái thiếp đi.

Tiếp đó Mộ Dung Thu tạm thời giao Hiền nhi cho Hồng Lăng trông nom, nàng cùng Vũ Văn Mặc đến phòng bên cạnh gặp Bình Sóc Vương và hai vị vương phi.

Bình Sóc Vương không coi là tuấn mỹ nhưng lại được đối có khí khái nam tử, hơn nữa còn có khí chất cao quý bẩm sinh, những thứ này đã bù lại khiếm khuyết về dung mạo. Hai vị vương phi chia ra ngồi hai bên. Xem ra, hẳn vô cùng yêu thích hai vị vương phi này. Bên cạnh họ là hai thiếu nữ Mộ Dung Thu đã thấy ở chỗ Đại phu nhân. Sau khi nhìn thấy Vũ Văn Mặc, hai người đồng loạt đỏ mặt, thẹn thùng cúi đầu.

Mộ Dung Thu nhân dịp đưa mắt nhìn hai người một cái rồi mới ngồi xuống bên cạnh Vũ Văn Mặc.

Khí nhìn thấy Vũ Văn Mặc, Cảnh vương phi và Dương vương phi cũng khá sửng sốt. Đây là lần đầu tiên hai người gặp được vị vương gia này. Không ngờ lại là người đẹp trai đến mức khiến người như thế. So ra, Bình Sóc Vương nhìn có vẻ quá bình thường. Lại nhìn qua Mộ Dung Thu, trang điểm nhẹ nhàng, thanh lệ thoát tục, đồng thời lại xinh đẹp động lòng người, ở bên cạnh Nam Dương Vương quả nhiên là một đôi do ông trời tác hợp, khiến người khác nhìn mà hâm mộ, đồng thời có chút ghen tị.

Khí Bình Sóc Vương nhìn về phía Mộ Dung Thu cũng khá sửng sốt, nhưng vì có Vũ Văn Mặc ở đây, hẳn bắt động thanh sắc thu lại ánh mắt.

– Nghe tin ngày mai Nam Dương Vương sẽ khởi hành hồi kinh nên hôm nay thừa dịp ngài còn chưa rời đi, ta tới hàn huyên một chút với Nam Dương Vương.

Sau khi Vũ Văn Mặc và Mộ Dung Thu ngồi xuống, Bình Sóc Vương nhìn về phía Nam Dương Vương cười nói

Vũ Văn Mặc vẫn lãnh đạm như thường ngày, nhưng hôm nay sắc mặt hồng nhuận, trong mắt có chứa ý cười, nhìn qua có vẻ dễ gần hơn. Bình Sóc Vương thấy thế nên thoáng thất thần, dù sao vẫn luôn nghe nói Nam Dương Vương lạnh lùng, rất khó thân cận, hôm qua cũng chưa nói được mấy câu, nhìn qua không khác đồn đãi là bao. Nhưng hôm nay gặp mặt lại thấy khác xa.

– Trong kinh có nhiều việc bổn vương còn chưa xử lý, không thể tiếp tục ở lại Bình Thành. Vừa rồi ta và vương phi còn muốn đưa bái thiếp đến thăm Bình Sóc Vương, không ngờ ngài lại tới trước.

Vũ Văn Mặc thản nhiên trả lời.

Đối với những người như bọn họ, cho tới bây giờ những lời đối trá khách sáo cũng không hiếm lạ gì. Mộ Dung Thu thân nhiên thường thức trà, xem diễn trò, ngẫu nhiên khoe mắt sẽ lướt qua Dương vương phi và Cảnh vương phi vài lần. Mục đích tới đây của họ rất rõ ràng, nằng thâm nghĩ, muốn chờ hai người này nói thẳng vào chủ đề chính, e là phải đợi khá lâu.

Hai cô thiếu nữ lờ lửng trong khuê phòng, hiếm khi nhìn thấy nam tử, vì vậy khi vừa thấy Vũ Văn Mặc đã rung động, muốn gả cho vị vương gia này. Vốn dĩ hai người còn không quá tình nguyện nhưng bây giờ lại hết sức vui vẻ, dù sao Vũ Văn Mặc có thân phận xuất chúng, còn đẹp trai tuấn tú, ngay cả khi độ cũng tôn quý như thế. Ngẫu nhiên khi ngẩng lên nhìn về phía Vũ Văn Mặc, ánh mắt kia của hai người cứ như đang nhìn phu quân mình vậy.

Vũ Văn Mặc nhận thấy được ánh mắt của hai người, tự dưng cảm thấy vô cùng chán ghét. Hắn lẳng lẳng nhìn nhủ mây, khoe mắt nhìn về phía Mộ Dung Thu, phát hiện nằng cũng cau mày như vậy. Lập tức, hắn bỗng nhiên cảm giác tâm tình không tệ, bên mỗi gọi lên một chút ý cười hiếm hoi.

Nụ cười này trong mắt người khác lại mang những ý nghĩa khác nhau. Bình Sóc Vương cho là hắn có vẻ càng thêm binh dĩ gần gũi so với đồn đãi, đồng thời cũng cho rằng chuyện hôm nay muốn bàn luận tám chín phần sẽ thành công. Bốn người Dương vương phi lại cho rằng Vũ Văn Mặc rất hài lòng với Cảnh Thu và Dương Yên, lập tức bọn họ càng thêm tự tin.

— Nếu sau này Nam Dương Vương có dịp quay lại Bình Thành, nhất định bốn vương sẽ chiêu đãi tận tình. Lần này ngài đến quá vội vàng, thế cho nên bốn vương chưa kịp chuẩn bị. Lần tới nhất định phải để bốn vương làm hết trách nhiệm chủ nhà mới được.

Bình Sóc Vương gật đầu, trong giọng nói thoáng tiếc nuối.

— Vậy bốn vương cảm ơn Bình Sóc Vương trước.

Vũ Văn Mặc lạnh nhạt nói. Hắn chỉ gặp qua Bình Sóc Vương một lần khi còn bé, không qua lại nhiều, vì vậy lúc này trò chuyện có vẻ khá nhàm chán.

— Sắc mặt Nam Dương vương phi dường như không được tốt. Do tới qua không nghỉ ngơi tốt sao?

Dương vương phi thấy Mộ Dung Thu từ đầu tới cuối chỉ im lặng ngồi một bên thân nhiên dùng trà thì mở miệng trước. Hôn nữa nhìn về mặt Mộ Dung Thu có chút môi mệ, có lẽ là lo lắng về việc hôm nay các nằng sẽ đến, sợ họ vạch trần chuyện hóm qua với Vũ Văn Mặc.

Nghe vậy, tay cầm chén trà của Mộ Dung Thu hơi khựng lại. Trời gần sáng nằng mới được chợp mắt, đương nhiên rất mệt mỏi. Huống hồ nằng cũng lười ứng phó với họ. Chi là không nghĩ tới Dương vương phi này lại nói chuyện trắng trợn như thế, e rằng chuyện bị tự chối hóm qua khiến nằng ta ghi hận trong lòng phải không?

Vũ Văn Mặc khẽ hạ mắt, khoe mỗi nhẹ nhàng cong lên.

— Có thể là buổi tối gió hơi lạnh nên ngủ không được ngon.

Mộ Dung Thu thoáng nhìn nụ cười vui sướng khi người gặp họa kín đáo kia của Vũ Văn Mặc, đuôi lông mày khẽ nhướng, vẻ mặt tự nhiên trả lời.

— Đã nhiều ngày qua thật khí trời thay đổi, nếu thấy lạnh thì nên đốt than để sưởi, có lẽ sẽ ấm áp hơn một chút.

Cảnh vương phi nhìn nhủ vô cùng quan tâm nói.

— Cảm ơn Cảnh vương phi đã nhắc nhở.

Mộ Dung Thu gật đầu cười như để cảm tạ Cảnh vương phi. Biểu tình cùng ngữ khí cũng không thân thiện. Nói thật, nằng còn chưa ăn điểm tâm nữa đây, lúc này cũng sắp đến giờ cơm trưa nên có hơi đói, đồng thời trên người lại vô cùng nhức mỏi, ăn cơm trưa xong lại ngủ một giấc, dù sao ngày mai đã phải khởi hành hồi kinh.

Cảnh vương phi hơi lỏng mím cười. Nếu Cảnh Thu thuận lợi vào phủ Nam Dương Vương, sau này không thể thiếu sự nâng đỡ của Mộ Dung Thu. Hiện tại đắc tội nằng, e là tương lai hối hận không kịp. Trong lòng cười lạnh, với chút tâm cơ này của Dương vương phi còn muốn đầu với nằng?

Dương vương phi thấy Cảnh vương phi vẫn nhiệt tình với Mộ Dung Thu như cũ, trong lòng rất xem thường. Chẳng lẽ hôm qua à không nghe thấy lời cự tuyệt của Mộ Dung Thu sao? Hôm nay còn mặt dày lấy lòng nằng ta!

Nhìn thấy sóng ngầm mãnh liệt bắt đầu khởi động giữa hai người, Mộ Dung Thu vẫn ngồi yên không tiếng động, nhưng vẫn chau mày lại. Nằng thật muốn quay về giường ngủ một giấc.

Vũ Văn Mặc quay sang Mộ Dung Thu Nhu cười nói:

— Đợi một lát là tới giờ cơm trưa rồi. Đây là điểm tâm bốn vương vừa cho người chuẩn bị, nằng ăn trước một ít. Cẩn thận đừng ăn nhiều quá, không thời cơm trưa ăn không vào.

Nói xong, hắn chỉ vào cái đĩa trên bàn trà cạnh chỗ Mộ Dung Thu.

Mộ Dung Thu nhìn theo tay hắn, trước mắt chính là một cái đĩa khá tinh xảo, trên đặt hơn mười loại bánh màu sắc khác nhau khiến người khác rất muốn ăn. Nằng khẽ nhướng đuôi mày, vừa rồi sao nằng lại không thấy nhỉ? Nhất thời, trong mắt nằng hiện lên sự mệt mỏi, gắt gât đầu, đưa tay lấy điểm tâm ăn. Vũ Văn Mặc lại tự mình rót cho nằng một tách trà.

— Uống ít nước trà kéo nghẹn.

— Vâng.

Mộ Dung Thu tao nhã ăn, hưởng thụ sự hiếu ý chu đáo của Vũ Văn Mặc. Không nói những thứ khác, có đôi khi hắn còn có thể đoán trước nằng muốn gì.

Mấy người Bình Sóc Vương nhìn thấy họ không coi ai ra gì mất đi mây lại, nhất thời ngẩn ra nhìn nhau. Nam Dương Vương và Nam Dương vương phi thật ăn ái đến không ngờ!

Dương Yên và Cảnh Thu rất hâm mộ nhìn Mộ Dung Thu. Đây là lần đầu tiên hai người nhìn thấy một nam nhân dụng tâm với nữ nhân của mình như vậy. Về mặt ôn nhu của hắn khi nhìn Nam Dương vương phi khiến các nằng càng thêm ái mộ Vũ Văn Mặc.

Tiếp đó Bình Sóc Vương hàn huyên vài câu cùng Vũ Văn Mặc. Khi Mộ Dung Thu ăn được ba bốn khối điểm tâm, Dương vương phi đã đi vào chủ đề chính:

— Nam Dương vương trong triều công sự bận rộn, bên người lại chỉ có Nam Dương vương phi hầu hạ, khó tránh khỏi quá mức đơn bạc. Nếu bên người có thêm chừng hai ba người hầu hạ cũng có thể chia sẻ một ít cho Nam Dương vương phi.

— Đứng vậy. Hiện thời bên người Nam Dương Vương chỉ có một mình Nam Dương vương phi, việc hầu hạ Nam Dương Vương khó tránh khỏi quá vất vả. Hôm qua hai tỷ muội chúng ta đã nói với Nam Dương vương phi, để hai nằng hầu hạ Nam Dương Vương và Nam Dương vương phi. Hai nha đầu này đều rất thông minh lanh lợi.

Cảnh vương phi cũng lập tức phối hợp. Sau đó ra hiệu cho Cảnh Thu và Dương yên đứng lên.

— Cảnh Thu / Dương Yên thỉnh an Nam Dương Vương, Nam Dương vương phi.

Hai thiếu nữ này hiện thời cũng chỉ mười lăm mười sáu tuổi, tuy diện mạo đáng người chưa hoàn toàn phát triển nhưng đáng vẻ đã rất xinh xắn, không phải nam nhân đều thích nhất phần non nớt này của nữ tử sao? Dù sao hai người cũng được nuôi dạy kĩ lưỡng nơi khuê phòng, cho dù trong lòng có ngưỡng mộ Vũ Văn Mặc cỡ nào lúc này cũng ngưng ngưng xấu hổ không dám nhìn thẳng, tựa như cổ gái xuân thì e thẹn, vẫn khiến nam nhân rung động.

— Hai vị vương phi của bốn vương nói rất đúng. Bên người Nam Dương Vương cần phải có mấy người thân thiết. Thanh danh các nằng ở Bình Thành rất tốt, đều có tiếng tăm, tình thông mọi thứ cảm kỳ thư họa.

Bình Sóc Vương đầu tiên là nhìn lướt qua Mộ Dung Thu, sau đó mới nói với Vũ Văn Mặc. Cho dù họ ở xa kinh thành, nhưng cũng có nghe qua đồn đãi, nghe nói Nam Dương vương phi ghen tị thành tánh, cái này cũng không lạ, càng miễn bàn cảm kỳ thư họa. Mà hẳn là nam nhân, tất nhiên biết nam nhân ngoại trừ thích nữ tử có dung mạo bên ngoài xuất sắc, cũng sẽ có vài phần thương thức với nữ tử tài hoa.

Đôi mắt như băng tuyết ngàn năm của Vũ Văn Mặc nhìn lướt qua Dương Yên và Cảnh Thu, cũng chỉ lạnh lùng liếc mắt một cái rồi quay đi, bên tai nghe ba người thì nhau lên tiếng, ngón tay thon dài nhẹ nhàng vuốt ve chén trà.

Từ biểu tình này, mấy người đều đoán không ra ý nghĩ của hắn. Tuy rằng Cảnh Thu và Dương Yên đều khá xinh đẹp, nhưng so ra vẫn kém xa Mộ Dung Thu. Có điều tài nghệ hai người tuyệt đối áp đảo Mộ Dung Thu!

— Tôi qua chúng ta đã nói với Nam Dương vương phi. Nam Dương vương phi cũng bảo rằng rất thích Cảnh Thu và Dương Yên. Có điều Nam Dương vương phi nói nằng cũng không thể tự tiện thu nhận họ, vì vậy chúng ta mới trực tiếp hỏi Nam Dương Vương.

Dương vương phi không muốn trì hoãn chuyện này nên chẳng thèm kiêng nể gì nói thẳng với Vũ Văn Mặc.

Bình Sóc Vương và Cảnh vương phi đều nhăn mày lại. Dương vương phi nói như vậy, không phải đã đắc tội Nam Dương vương phi sao?

Vũ Văn Mặc cau mày, trong con ngươi hiện lên một luồng ánh sáng lạnh. Hắn ngẩng đầu lên, ánh mắt cực kỳ ôn nhu nhìn về phía Mộ Dung Thu, thâm tình hỏi:

— No rồi à?

Nghe vậy, Mộ Dung Thu bỏ điểm tâm xuống, lấy khăn lụa ra xoa xoa tay, cười hơi mắt tự nhiên:

— Điểm tâm ăn rất ngon, thật không muốn ngừng.

Không ngờ một chuyện nhỏ nhặt như vậy hẳn cũng có thể phát hiện.

Giọng điệu Vũ Văn Mặc mang theo trách cứ:

– Về sau ăn điểm tâm ít thôi, đừng để lỡ bữa chính.

– Vâng!

Mộ Dung Thu rất biết nghe lời, ngoan ngoãn gật đầu.

Hai người không coi ai ra gì nói chuyện, có vẻ như quên mất những lời vừa rồi của Dương vương phi. Điều này khiến họ hoàn toàn bất ngờ.

Sau đó, Vũ Văn Mặc chuyển mắt nhìn về phía Bình Sóc Vương, giọng nói lạnh lùng.

– Bỏn vương cảm ơn ý tốt của Bình Sóc Vương. Vương phủ của ta không thiếu hạ nhân. (*Mặc ca câu này độc, MK, là hạ nhân, hạ nhân đó*)

Nghe vậy, trong mắt Mộ Dung Thu hàm chứa tươi cười. Trong ánh mắt kinh ngạc của đám người Bình Sóc Vương, nụ cười trên môi nàng nở rộ như yên hoa, nói

– Hai vị cô nương đều rất xinh đẹp, cũng chẳng kém Dương vương phi và Cảnh vương phi là bao. Mà hai vị vương phi hầu hạ Bình Sóc Vương Bình nhất định cũng có lúc chưa được chu toàn, chỉ bằng để các nàng hầu hạ bên người Bình Sóc Vương đi.

(*Thu tự, tỷ có thể độc hơn nữa không? Hai vợ chồng nhà này quả là vô đối!*)

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 120

Khi Vũ Văn Mặc nói ra hai chữ hạ nhân đã thành công khiến nụ cười trên mặt ba người Bình Sóc Vương nhất thời cứng lại. Mặc dù bọn họ không nói thẳng đưa Cảnh Thu và Dương Yên cho hẳn, nhưng ở đây ai lại nghe không hiểu ý tứ bên trong? Tuy thân phận thấp so với hạ nhân không cao hơn bao nhiêu, nhưng cũng là chủ tử rồi, vậy mà trong mắt hẳn lại chẳng khác gì hạ nhân!

Tiếp đó mấy người lại nghe Mộ Dung Thu nói, quả thực không thể tin.

Nàng đây là ý gì? Người nàng đã không cần còn muốn nhét vào bên người Bình Sóc Vương?

Dương Yên và Cảnh Thu lập tức ngừng đầu nhìn về phía Mộ Dung Thu. Sau khi gặp được Vũ Văn Mặc, trái tim các nàng đã điên đảo, làm sao có thể làm nữ nhân của Bình Sóc Vương? Thế nhưng, vì một câu “hạ nhân” vừa rồi kia của Vũ Văn Mặc mà tinh thần chấn nân. Tuy là các nàng xuất thân thứ nữ, thân phận không bằng được dòng chính nữ tôn quý, nhưng dù gì cũng là đại gia khuê tú, sao trong mắt hẳn lại biến thành kẻ thân phận ti tiện như thế?

Hai vị vương phi trở mắt nhìn trùng trùng Mộ Dung Thu, họ là hai người được Bình Sóc Vương yêu thích nhất, cho nên mới trở thành bình thế, không phân cao thấp, tuy rằng trong phủ cũng có mấy di nương và nha đầu thông phòng, nhưng những lời Mộ Dung Thu mới thốt ra khiến các nàng trở tay không kịp! Đây không phải là quăng củ khoai lang thông tay ngược lại cho họ sao?

Vũ Văn Mặc vẫn chưa nhìn sự biến hóa sắc trên mặt họ, mà là gắt đầu phụ họa:

– Thu nói thì rất có lý. Hai vị cô nương xinh đẹp dòng dõi người, lại là thứ muội của hai vị vương phi, chắc chắn sẽ tận tâm hầu hạ Bình Sóc Vương và hai vị vương phi. Từ trước tới nay bốn vương không có thói quen lấy di thứ yêu thích của người khác.

Lời này vừa nói ra, mấy người Bình Sóc Vương lập tức muốn lên tiếng phản bác, nhưng tốc độ của họ sao qua được Mộ Dung Thu.

Mộ Dung Thu tiếp lời:

– Nghĩ đến Bình Sóc Vương cũng là người phong lưu, bên người nếu không có vài người vừa ý hầu hạ, khó tránh khỏi làm người khác cảm thấy đáng tiếc. Nhị vị vương phi coi như là có lòng, tìm được hai vị nữ nhân đáng yêu như vậy, Bình Sóc Vương giữ ở bên người còn có thể làm người tri kỉ (*nguyên văn là giải ngữ hoa, ừ biết là gì*), người một nhà vui vẻ hòa thuận, sao người khác không hăm mộ cho được.

Bình Sóc Vương nghe lời, không thể ngờ hẳn đến tầng người, ngược lại bị đẩy trở về. Mặc dù hẳn không quá hài lòng với thái độ của Vũ Văn Mặc, nhưng Vũ Văn Mặc đã tỏ ý tuyệt đối không muốn hai cô nương này. Như vậy, hẳn có nói nhiều hơn nữa cũng chỉ khiến người khác thấy chán ghét. Huống hồ, vị Nam Dương vương phi này cũng không vô dụng như đồn đãi, lời nói sắc sảo, phản ứng nhạy bén, hai nữ nhân bên cạnh hẳn tuyệt đối không thể so sánh được. Có điều vì sao Vũ Văn Mặc lại cự tuyệt? Chẳng lẽ hẳn không để hai người này vào mắt? Thế nhưng, có nam nhân nào lại ngại nữ nhân bên cạnh quá nhiều chứ? Hai thiếu nữ này đều có dáng người thuần tha quyến rũ, trong mơ hồ có thể nhìn ra dung mạo của Dương vương phi và Cảnh vương phi hai năm trước, khiến hẳn hơi dao động. Nhưng vốn ý định của hẳn là đưa hai nữ tử đó cho Vũ Văn Mặc, muốn nhờ đó tạo dựng quan hệ, hiện thời e là kế này không dùng được.

Vũ Văn Mặc và Mộ Dung Thu kẻ xướng người họa đã khiến cho tình huống xảy ra chuyển biến cực lớn, khiến nảy nở nhân trong phòng không kịp trở tay, bởi lẽ chuyện như thế ở thời đại này là hết sức bình thường, hiếm khi tặng lễ lại bị trả lại như vừa rồi. Quả thực một chuyện nực cười

Hơn nữa với tình huống trước mắt, nếu cứ gắng gượng đưa người cho Vũ Văn Mặc, như vậy sẽ chỉ khiến đối phương phản cảm. Và lại Vũ Văn Mặc và Mộ Dung Thu người một lời ta một câu mà câu nào cũng là suy nghĩ cho Bình Sóc Vương, không giành thứ yêu thích của người, đây không phải nói thẳng Dương Yên và Cảnh Thu đã là người của Bình Sóc Vương sao?

Mấy người sắc mặt xanh trắng lẫn lộn.

Thu hết sự biến đổi thần sắc của họ vào mắt, trong lòng Mộ Dung Thu cười thầm, người tốt như vậy, sao họ không giữ lại cho phụ quân mình mà còn cố đưa cho người khác? Muốn nàng tự mình chuốc lấy ưu phiền, nàng sẽ khiến họ cũng không được thoải mái.

– Vương gia, chúng ta vẫn đứng nên bàn luận chuyện nhà của Bình Sóc Vương nữa. Hai vị cô nương đều như hoa như ngọc, tình thông cảm kỳ thư họa, là hồng nhan tri kỉ. Sau này chắc chắn sẽ hầu hạ Bình Sóc Vương và nhị vị vương phi thật chu đáo.

Sắc mặt Dương vương phi và Cảnh vương phi liên tục thay đổi, vô cùng khó coi. Nói ra như vậy, nha đầu khắp phòng đều nghe thấy được, còn đâu là khuê dự của Dương Yên và Cảnh Thu? Cho dù không muốn cũng phải gả cho Bình Sóc Vương!

Sắc mặt Dương Yên và Cảnh Thu trắng bệch, bất chấp cái gì là ngưng ngừng, ngừng đầu nhìn chăm chăm hai người Vũ Văn Mặc và Mộ Dung Thu. Đầu tiên là muốn từ thái độ Vũ Văn Mặc xem có phải hẳn không hề có cảm giác với các nàng hay không, sau đó lại bắt mắt nhìn về phía Mộ Dung Thu. Nhất định là nàng ta âm thầm giữ trở mới khiến Nam Dương Vương không thu nhận các nàng.

– Ừ, đã đến giờ cơm trưa, chúng ta đừng để người Triều gia chờ lâu. Đi thôi.

Vũ Văn Mặc gật đầu, sau đó nắm tay Mộ Dung Thu đứng lên, hẳn xoay người rồi hướng về phía Bình Sóc Vương nói:

– Bình Sóc Vương cũng đi cùng chứ?

Hắn như không thấy ánh mắt ai oán của hai cô gái, thần sắc lãnh đạm nói. Vốn trong mắt hẳn đã chẳng có chỗ cho nữ tử, cũng từng không thiếu những ánh mắt lên án như vừa rồi, nhưng hẳn đều không để trong lòng. Nói hẳn vô tình cũng tốt, vô tâm cũng chẳng sao, xưa nay hẳn vẫn thế. Huống chi, hiện tại trong lúc không hề ý thức được, trong lòng hẳn đã có Mộ Dung Thu, nữ nhân khiến hẳn đổi đãi đặc biệt.

Sự lạnh lùng của hẳn quả thật làm cho hai cô gái bị thương, lập tức hai mắt đầy lệ.

Bình Sóc Vương thu lại nghi ngờ trong lòng, ánh mắt hàm ý cảnh cáo liếc về phía Dương vương phi và Cảnh vương phi, ngầm báo các nàng chớ nhiều lời, sau đó gật đầu trả lời:

– Được, đúng lúc tiện đường, cùng đi dùng bữa trưa thôi.

Đột nhiên, chỉ thấy Cảnh Thu bỗng nhiên bước lên trước vài bước chắn trước mặt Vũ Văn Mặc và Mộ Dung Thu, “Bịch!” một tiếng đã quỵ trên đất, hai mắt là chỗ, da thịt trắng mềm của nàng khiến người khác kinh diễm, chỉ nghe nàng than thở khóc lóc:

– Cảnh Thu mới gặp Nam Dương Vương đã một lòng một dạ, đơn thuần nghe thấy Nam Dương Vương là nam tử hẳn đầu đội trời chân đạp đất, sao có thể e ngại thế tử, tùy ý để nữ nhân điều khiển? Nam Dương vương phi không đồng ý có nữ tử cùng nàng tranh sủng. Cảnh Thu tự nhận dung mạo thanh lệ, tình thông mọi thứ cảm kỳ thư họa, sau này bước chân vào phủ Nam Dương Vương cũng có thể hầu hạ vương gia chu đáo. Hiện thời Nam Dương vương phi đơn giản nói mấy câu đã từ chối một tấm chân tình của Cảnh Thu, Nam Dương Vương sao có thể nhẫn tâm như thế?

Không thể không nói, lá gan của Cảnh Thu này đúng là không nhỏ! Mộ Dung Thu đứng bên người Vũ Văn Mặc nghe vậy nuương nui, trong mắt lại có ý cười.

Hai hàng lông mày Vũ Văn Mặc cau chặt, rõ ràng không kiên nhẫn. Hẳn nghiêng đầu nhìn lướt qua Bình Sóc Vương, lại nhìn Cảnh Thu, trong mắt tràn ngập lãnh ý:

– Người là người Bình Sóc Vương đưa tới, bốn vương sẽ không so đo những lời hồ ngôn loạn ngữ, trách móc bốn vương và vương phi không đúng. Nếu không, trong mắt bốn vương người chẳng là gì, những lời vừa rồi đã có thể khiến người bị lãng trí xử tử! Cút ngay!

Gọng hần không lớn không nhỏ vang lên trong phòng, lời nói vừa rồi kia của Cảnh Thu thật quá to gan. Những câu năng nhảm vào Mộ Dung Thu, hiện thời lại bị Vũ Văn Mặc đáp lại một cách khinh thường như vậy, có lẽ là ngoài dự đoán của Cảnh Thu. Sắc mặt nàng tái nhợt, thân thể run run nhìn Vũ Văn Mặc:

– Nam Dương Vương, ngài.

Kết quả này là điều nàng không bao giờ ngờ tới. Vốn tưởng rằng nàng can đảm thẳng thắn sẽ có thể khiến vị vương gia tuấn mỹ này ghé mắt, nào biết đầu thứ nhận được lại là câu trả lời lạnh như băng của hần! Khi còn ở Cảnh phủ, nam nhân nào từng gặp qua mà không thích Cảnh Thu năng chứ? Nàng vốn còn muốn nói gì đó nhưng chưa kịp mở miệng đã bị Bình Sóc Vương bước tới vung tay cho một bạt tai.

– Đồ khốn nạn! Cầm miệng, người là thân phận gì mà dám mở miệng nói về Nam Dương vương phi chứ?

Hiện thời nhà mẹ đẻ Mộ Dung Thu là thế lực mới đang được trọng dụng trong triều, sao có thể đắc tội?

Cảnh vương phi cũng giật mình, những lời nói vừa rồi của Cảnh Thu thật là đại bất kính đối với Nam Dương vương phi! Nam Dương Vương tuyệt đối không nói chơi, thái độ và lời nói lạnh như băng kia là muốn lấy mạng Cảnh Thu! Sự coi trọng của vị vương gia này với Mộ Dung Thu quả khiến mấy người bọn họ cảm thấy rất ngoài ý muốn!

Cảnh Thu hoảng sợ choáng váng, bị một cái bạt tai của Bình Sóc Vương đánh cho tỉnh lại, trong mắt lộ ra hoang mang hoảng hốt, Vũ Văn Mặc tuyệt đối không phải đang dọa nàng!

Dương vương phi và Dương Yên yên lặng đứng ở một bên, không dám mở miệng lung tung. Thậm chí hai người đều hiểu, Bình Sóc Vương tuy là vương gia nhưng không có thực quyền, chỉ là hàng năm nhận bổng lộc triều đình và kinh doanh vài cửa hàng để lo cho cuộc sống, trăm triệu lần không thể so sánh với người có thế lực khuynh triều như Vũ Văn Mặc.

– Bình Sóc Vương không cần tức giận như thế. Cảnh Thu cổ nường tuổi còn nhỏ, cũng chưa từng trải nhiều, lời nói khó tránh có hơi quá khích, về sau đừng tái phạm là được rồi. Huống hồ đây là Bình Thành, nói những lời này cũng không có gì lớn, bốn vương phi không phải người hẹp hòi, nghe một chút coi như xong. Thế nhưng nếu ở kinh thành mà trong mắt không có tôn ti, hồ ngôn loạn ngữ, cả gan nghị luận Nam Dương Vương và bốn vương phi, bị người khác nghe được, sao có thể chỉ là mất mạng đơn giản như vậy? May mà chúng ta đều là người một nhà, những lời này cứ xem như nói đùa đi. Giờ cũng không còn sớm, nếu chậm chạp nữa e là sẽ lỡ mất cơm trưa.

Mộ Dung Thu lạnh lùng nhìn lướt qua Cảnh Thu, sau đó trên mặt hiện lên nụ cười ôn hòa nhìn về phía Bình Sóc Vương và hai vị vương phi, nhẹ giọng nói.

Bản thân nàng chẳng có ấn tượng tốt đẹp gì với mấy người này. Huống hồ, từ trước tới nay nàng không phải người rộng lượng để mặc kẻ khác coi thường nghi ngờ đánh giá mình, muốn nàng im hơi lặng tiếng không phản kích thì thật đúng là nằm mơ!

Trong đôi mắt như băng hàn ngàn năm của Vũ Văn Mặc lại có nét cười, tay đang nắm tay Mộ Dung Thu lại siết chặt hơn. Sao hần lại không biết cái tâm tư nho nhò này của Mộ Dung Thu chứ? Hần rất thích nụ cười gian xảo bên khoé môi nàng mỗi khi nàng phản kích hay đối phó người khác, đáng về thân nhiên tự đắc khi đạt được mục đích, cả sự trấn định tự nhiên của nàng nữa.

Mộ Dung Thu lặng lẽ nhìn thoáng qua Vũ Văn Mặc, hôm nay hần biểu hiện không tệ.

Hai người chân trước vừa đi ra khỏi phòng, chân sau Bình Sóc Vương đã ra lệnh cho Cảnh vương phi đưa Cảnh Thu gây họa kia đi, không cho ở lại Triệu phủ thêm mắt mặt xấu hổ.

Ra khỏi cửa, Mộ Dung Thu liếc nhìn sắc trời, quả nhiên không còn sớm. Người Triệu phủ suy nghĩ rất chu đáo, có thể là sợ họ đi tới đi lui mất thời gian nên cho người đưa bữa trưa phong phú đến Tân Trúc viện. Nàng và Vũ Văn Mặc không cần để bụng đối đi đến chỗ Đại lão gia và Đại phu nhân kia.

Hai người nhẹ nhàng giữ Bình Sóc Vương ở lại dùng cơm trưa, nhưng Bình Sóc Vương cũng biết hôm nay mọi chuyện thật quá tệ hại, làm sao có thể mặt dày ở lại cho thêm xấu hổ nên tìm lý do rời đi.

Sau khi mấy người đó đi hết, Mộ Dung Thu có chút lo lắng nói:

– Tuy rằng Bình Sóc Vương không có thực quyền nhưng dù sao cũng là một vương gia, hôm nay gia nói những lời lạnh lùng tuyệt tình như thế, không biết có khiến hần dễ bụng không?

– Hần còn chưa có cái khả năng đó. Ngày hôm nay là hần cả gan làm loạn, muốn dựa vào quan hệ với bốn vương. Hần nên dùng năng lực của mình chứ không phải mượn tay nữ nhân để lấy lòng bốn vương. Nếu để cho người trong triều biết được, chẳng phải họ sẽ chế cười bốn vương dễ dàng bị sắc đẹp quyến rũ?

Vũ Văn Mặc cũng không thêm để ý nói. Nên và không nên làm gì, đương nhiên trong lòng hần rất rõ.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu không nói thêm gì nữa. Nàng biết, trong lòng hần tự có chừng mực, mọi chuyện đều cân nhắc rất chuẩn.

Khi hai người đang muốn quay về chính phòng ăn cơm trưa, chỉ thấy Xuân Mai cuống quít chạy tới, quỳ xuống trước mặt Mộ Dung Thu.

– Vương phi, cầu xin ngài cứu Thu Diệp với. Thu Diệp có thai, nhưng Nhị thiếu phu nhân nói đó là nghiệt chủng mà nàng đàn diu với hạ nhân, lúc này đang ép nàng uống thuốc phá thai!

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Quyển 1 - Chương 121-1

– Thu Diệp có thai?

Mộ Dung Thu kinh ngạc hỏi lại. Nàng chưa nghe nói Thu Diệp và Triệu Khiêm có quan hệ, chẳng lẽ nói hai người sớm đã có cá nước thần mật? Nếu thật sự có thai, như vậy, Nhị thiếu phu nhân làm gì có quyền xử trí Thu Diệp? Chẳng lẽ nói vì bản thân không có thai nên Nhị thiếu phu nhân sợ tương lai Thu Diệp sinh con sẽ cướp mất vị trí của nàng?

– Vâng, đã hơn nửa tháng. Thu Diệp cũng mới biết được hôm nay, nhưng lại cho nha hoàn bên cạnh đến báo cho Nhị thiếu phu nhân. Sau khi biết được, Nhị thiếu phu nhân lập tức bảo rằng cái thai trong bụng Thu Diệp không phải là của Nhị thiếu gia. Nên làm gì bây giờ? Nếu Thu Diệp bị đánh cho sảy thai, e là sau này sẽ không thể có con nữa.

Khoé mắt Xuân Mai rung rung, vô cùng lo lắng. E là hiện tại Thu Diệp đã bị Nhị thiếu phu nhân tra tấn không còn hình dáng!

Mộ Dung Thu nhu mày. Hiện giờ nàng là Nam Dương vương phi, nhất định không thể trực tiếp xông vào Văn Thanh Uyển báo Nhị thiếu phu nhân thả người. Nhưng nếu nàng không đi cứu Thu Diệp, chắc chắn Thu Diệp sẽ có kết cục thể thảm. Bây giờ nàng nên làm gì đây? Vừa giữ được mặt mũi cho Vũ Văn Mặc, cũng phải lưu ý đến thể diện Triệu phủ!

Vũ Văn Mặc bên cạnh chặn hai người trước mặt lại, thần sắc lãnh đạm nói:

– Cho người đi bẩm với Ngũ thiếu gia, rồi đi mời Đại phu nhân cùng đến. Xuân Mai, người đi Văn Thanh Uyển, nói Đại phu nhân sẽ tới, bảo Nhị thiếu phu nhân dừng cả gan làm loạn. Phải lát sau bốn vương và vương phi mới có thể tới được.

Nghe vậy, hai mắt Mộ Dung Thu sáng lên. Việc này quả thật nên để Đại phu nhân và Triệu Sơ ra mặt, như vậy mới có thể loại bỏ phiền phức cho Thu Diệp. Hiện thời nếu nàng trực tiếp đến Văn Thanh Uyển, chắc chắn bị người khác gièm pha, Nhị thiếu phu nhân cũng sẽ không thể trách nàng rảnh rỗi lo chuyện bao đồng.

Xuân Mai vốn không phải người ngốc, nghe Vũ Văn Mặc nói xong, lập tức đứng dậy thi lễ với Vũ Văn Mặc và Mộ Dung Thu rồi gấp gấp chạy về hướng Nhã Đức Uyển.

Sau đó Vũ Văn Mặc lại cho người đi mời Đại phu nhân.

Mộ Dung Thu cau mày, mím môi. Hiện thời Vũ Văn Mặc và nàng đang ở trong phủ, tin rằng Đại phu nhân tuyệt đối sẽ can thiệp xử lý việc này, Thu Diệp cũng sẽ không có chuyện gì, nhưng trong lòng của nàng vẫn khó tránh khỏi thấp thòm.

– Trước tiên đi ăn chút cháo rồi chúng ta sẽ đến sau. Hiện nhi còn đang chờ chúng ta đây. Yên tâm đi, chúng ta đã phái người báo cho Đại phu nhân, tất nhiên Đại phu nhân và Triệu Sơ sẽ giải quyết việc này chu đáo. Chúng ta đợi qua buổi tối mới hai khắc rồi hãy đi, đó là thời điểm hợp lý nhất.

Vũ Văn Mặc nắm tay Mộ Dung Thu đi về phía chính phòng.

Mộ Dung Thu gật đầu, trong lòng lo lắng sâu não không ngừng.

– Vâng.

Về đến phòng, tiểu Hiên nhi ngoan ngoãn ngồi chờ trước bàn cơm, đồ ăn cũng vừa đưa lên, đang còn toả hơi nóng hơi bốc. Đôi mắt to tròn sáng long lanh của tiểu Hiên nhi nuốt nước miếng nhìn đồ ăn chăm chăm, đáng về nhỏ xinh nhìn qua thật vô cùng đáng thương kia khiến người khác đau lòng. Nhìn thấy Mộ Dung Thu và Vũ Văn Mặc đến, tiểu Hiên nhi lập tức chạy qua.

– Phụ thân, mẫu thân.

Mộ Dung Thụ cúi người ôm lấy tiểu Hiên nhi, dịu dàng nói:

– Hiên nhi đói bụng lắm phải không?

– Buổi sáng Hiên nhi ăn hai cái bánh bao hấp nên không đói bụng. Hiên nhi chờ phụ thân và mẫu thân cùng ăn.

Tiểu Hiên nhi đáng yêu lắc đầu ngọt ngào ngây thơ trả lời. Có điều khi cu cậu vờ dứt lời, Mộ Dung Thụ và Vũ Văn Mặc bỗng nghe thấy bụng nhóc này kêu rột rột.

– Ha ha ha...!

Vũ Văn Mặc không nhịn được bật cười, không ngờ Hiên nhi này thật đúng là đáng yêu!

Bên trong phòng, hơn phân nửa nhà đầu đầu là từ kính thành theo lối, luôn chỉ nhìn thấy một Vũ Văn Mặc lạnh lùng, chưa từng thấy vương gia cười to không hề cổ kị như vậy, nhất thời đều choáng váng.

Tiểu Hiên nhi xấu hổ đỏ mặt, gò má hồng lên như hai quả táo, càng lộ vẻ đáng yêu. Cu cậu cúi đầu, nhỏ giọng nói:

– Hiên nhi thật không phải là đói bụng mà.

Trong lòng Mộ Dung Thụ đang thắc thỏm chuyện Thu Diệp, thấy đáng vẻ nhỏ nhắn của Hiên nhi thẹn thùng giải thích cũng khẽ nhếch môi, lại thấy Vũ Văn Mặc cười thoải mái, nhân tiện nói:

– Mẫu thân biết Hiên nhi là đang chờ mẫu thân và phụ thân cùng ăn cơm, hiện tại mẫu thân và phụ thân đều đã về, chúng ta dùng cơm thôi.

Trẻ con chính là trẻ con, vừa nghe có thể ăn cơm, lập tức giãy giụa trượt xuống từ trong ngực Mộ Dung Thụ ra ngoài, trực tiếp ngồi xuống chờ nhà hoàn hảo hạ cu cậu dùng bữa, ăn uống ngấu ngiến. Mộ Dung Thụ rắn dạy một câu, cu cậu mới ăn chậm lại, nhai kĩ nuốt chậm đúng chuẩn, thật rất có phong độ thân sĩ tao nhã.

Một tiếng sau, Mộ Dung Thụ và Vũ Văn Mặc đến Văn Thanh Uyển. Lúc này, trong Văn Thanh Uyển một mảnh yên tĩnh, nhà đầu canh gác trước cửa viện thấy Vũ Văn Mặc và Mộ Dung Thụ vội vàng hành lễ. Nhà đầu kia vốn định vào thông báo, Mộ Dung Thụ cản lại, cùng Vũ Văn Mặc đi về phía chính sảnh.

Đang muốn đẩy cửa vào, đã nghe thấy bên trong truyền đến giọng nói rét lạnh của Đại phu nhân thanh âm:

– Văn nhi, người làm việc thật không có chừng mực! Thu Diệp là di nương của Nhị thiếu gia, đưa trẻ trong bụng cũng là con cháu Triệu gia ta, người không bằng không chứng, chỉ với một câu nói đầu tiên đã muốn hãm hại con cháu Triệu gia, lí gan của người không khỏi quá lớn! Hôm nay nếu không phải ta đến sớm, người làm ra loại chuyện gièm pha này để người bên ngoài biết được, chẳng phải là làm vậy bán thanh danh Triệu gia sao?

Văn nhi là khuê danh Nhị thiếu phu nhân, sau đó lại nghe thấy Nhị thiếu phu nhân giải thích.

– Con đâu có nhân chứng vật chứng chứng minh, từ nửa tháng trước Nhị thiếu gia đã ra khỏi phủ, cái thai trong bụng nàng sao có thể là của Nhị thiếu gia? Huống hồ, có người tận mắt thấy Thu Diệp mất đi mấy lại vội hạ nhân trong phủ. Ở đâu có chuyện trùng hợp như vậy chứ? Đứa nhỏ này chắc chắn là nghiệt chủng, nếu là nghiệt chủng, con đâu có toàn quyền xử lý, không thể để cho chuyện ố ề như thế truyền ra ngoài phủ!

– Nó ti có thể làm chứng, Nhị thiếu di nương thật sự gian đấu cùng người khác.

Lại có nha hoàn đứng ra tố cáo Thu Diệp.

– Sao Nhị thiếu phu nhân lại nhầm vào ta? Hai người chủ trì các người thông đồng vu khống ta! Ta luôn một lòng với Nhị thiếu gia, sao có thể làm chuyện gian đấu với người khác chứ? Mà cho dù nói ta vượt tường, theo lời của Nhị thiếu phu nhân thì nhân chứng lại là nha hoàn bên người của ngài, làm cho người khác khó mà tin phục! Mà Nhị thiếu phu nhân ngu ý vật chứng chính là đứa bé trong bụng ta sao? Đứa bé này thật sự là của Nhị thiếu gia!

Thu Diệp dùng tay ôm chặt bụng mình, che chở cẩn thận, cẩn rằng giấu nhẹ phần bác một câu. Hiện thời ở Triệu phủ, sau này có thể làm bạn của nàng cũng chỉ có đứa trẻ này!

Đứng ở ngoài cửa, Mộ Dung Thụ và Vũ Văn Mặc hai mặt nhìn nhau, tình huống trước mắt thật đúng là quá rối loạn. Gia tộc càng lớn thì những chuyện bản thủ mờ ám càng nhiều, cũng có người không ngừng sử dụng thủ đoạn ngầm, cái thai trong bụng Thu Diệp này khiến Nhị thiếu phu nhân gai mắt!

– Mấy lời của ngài được coi như là chứng cứ sao? Chẳng qua cũng chỉ là mấy nhà đầu của người nói năng bậy bạ. Nếu ta không kịp thời đến đây, đứa bé trong bụng Thu di nương đã sớm bị người hại chết!

Đại phu nhân thấy Nhị thiếu phu nhân hoàn toàn không có ý hối hận mới giận quát một tiếng. Hiện thời Nam Dương Vương còn ở trong phủ, mấy kẻ này còn không yên phận, suốt ngày gây chuyện!

Tiếp đó đã nghe thấy giọng Triệu Sơ:

– Mẫu thân, con đã biết chân tướng mọi chuyện, điều tra rõ ràng, là Nhị tẩu đoán bừa, Thu di nương không hề tư thông với người khác.

Lại nghe Nhị thiếu phu nhân cãi lại:

– Mẫu thân, đừng nghe Thu di nương nói năng bậy bạ. Sao nàng có thể tự thừa nhận mình tư thông chứ?

– Cầm miệng!

Đại phu nhân lạnh giọng quát.

Đoài lòng mây Mộ Dung Thụ hơi nhủu, nghe đến đó, trong lòng đã buông xuống phần nửa, đại khái có thể đoán được kết quả phía sau. Nàng lại nhìn Vũ Văn Mặc, cười nói:

– Không bằng chúng ta đến cái đình phía trước dùng trà ngắm cảnh?

Chuyện giữa Thu Diệp và Nhị thiếu phu nhân là chuyện riêng của Triệu gia, Triệu Sơ và Đại phu nhân đều ở bên trong, nếu bọn họ lại đi vào, vậy không phải khiến người khác ngại ngùng sao? Huống hồ chuyện này do Đại phu nhân xử lý, sau này Thu Diệp mới có một vị trí nhỏ nhoi ở Triệu gia.

– Bốn vương cũng có ý đó.

Vũ Văn Mặc gật đầu cười đáp lại.

Khi hậu Bình Thành không giống với kinh thành cho lắm, có vẻ ấm hơn một chút, nhưng mà giữa ngày đêm có sự chênh lệch khá lớn, lúc này độ ẩm khá thích hợp ngồi trong đình uống trà, thành thời tán gẫu, quả nhiên loại hưởng thụ tốt nhất.

Ngẫu nhiên còn có thể nghe thấy tiếng chim kêu riu rít đầu cành.

Mộ Dung Thụ khó được thả lỏng như thế, ngày mai đã phải khởi hành hồi kinh, lại phải vất vả đi đường một chuyến. Xe ngựa cổ đại xe ngựa rất xóc nảy, tất nhiên không thể so sánh với xe con ở hiện đại. Có điều lần này tâm tình thả lỏng, trên đường trở về cũng có thể thưởng thức cảnh đẹp một chút.

– Thụ nhi đã đoán được kết quả phải không?

Vũ Văn Mặc tự châm trà cho Mộ Dung Thụ, giọng nói êm dịu hỏi.

– Lúc đó chẳng phải gia cũng đã sớm đoán được sao? Quan tâm sẽ bị loạn, ta chỉ là nhất thời vội vàng mà thôi. Chờ khi tình táo lại đã biết, có Triệu Sơ và Đại phu nhân ở đây, quyết sẽ không để Thu Diệp thiệt thòi.

Mộ Dung Thụ đưa tay cầm chén trà hần đưa tới, uống một ngụm rồi mới nói nụ cười tươi nói.

Vũ Văn Mặc nhìn không được chỉ chỉ vào trán nàng.

– Nàng thật là tiểu quý nghịch ngợm. Bốn vương chưa từng gặp nữ tử nào giáo hoạt như nàng, mọi chuyện đều không qua được mắt nàng.

Không qua được mắt nàng? Bất kể chuyện gì sao? Đây mới Vũ Văn Mặc hiện lên một tia khác thường.

Mộ Dung Thụ không chú ý thấy tia khác lạ thoáng qua trong mắt hần, mà là bị lời nói này của hần chọc cười khanh khách.

– Lời này của gia sai rồi. Thần thiếp không thích nghe, nhưng mà thần thiếp chỉ là một phụ nhân tầm thường lại không có tài cán gì, sao lại nói là giáo hoạt chứ? Huống chi thần thiếp cũng không có Thiên Lý Nhân (*mắt nhìn xa ngàn dặm*), làm sao có thể nhìn thấu mọi chuyện đây?

Nếu là chuyện gì nàng cũng có thể nhìn rõ, vậy cũng sẽ không có thời điểm rơi vào hoang mang. Vì như hiện tại, dường như hạnh phúc tới quá nhanh, luôn khiến người ta có cảm giác không chân thực. Dù sao, càng dễ dàng có được, càng sợ sẽ dễ dàng mất đi.

Ban đêm khi nằm trong khuỷu tay hần, cảm nhận được sau lưng truyền đến độ ấm của vòm ngực rắn chắc, nàng mới tin rằng những chuyện đã xảy ra đều rất chân thật. Nàng tin mình có thể thay đổi hần, có thể có được “một đời một kiếp chỉ đời ta” nàng vẫn muốn, cùng nhau già đi, cùng nhau đứng trên đỉnh núi tràn ngập sương mù, tựa lưng vào nhau ngắm mặt trời mọc.

Nhưng đôi lúc, chính nàng cũng không xác định được. Đến tốt cùng là không thích hợp chỗ nào nàng lại nói không nên lời, chính là chỉ chớp mắt, trong đôi mắt trong trẻo của nàng thoáng hiện ra tia hoang mang bối rối, đến cuối cùng lại trở thành một nụ cười nhàn nhạt hư vô.

Vũ Văn Mặc bỗng nhiên cảm giác như có người thắt chặt cổ họng mình khiến hắn không cách nào thở được. Chiếm được nàng, cũng nhận được lời hứa hẹn của nàng, nhưng trong nháy mắt vừa rồi kia, đột nhiên hắn cảm giác được nàng lúc ẩn lúc hiện, muốn giao tay giữ lại cũng giữ không được. Tay hắn run run phủ lên gương mặt nàng.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 121-2

Mộ Dung Thu cưỡng ép chính mình phục hồi tinh thần lại, vừa rồi nàng lại thất thần! Nhìn ánh mắt lo lắng của Vũ Văn Mặc, nàng nắm lấy bàn tay có chút run rẩy khó phát hiện của hắn.

– Triệu Sơ từng nói, trong ba năm ta sẽ không thể mang thai.

Lòng bàn tay hắn hơi thô ráp, còn có vài vết chai, đặc biệt là ngón tay cái và ngón trỏ, có lẽ là do việc luyện võ thường ngày. Bỗng nhiên trong đầu hiện lên hình ảnh khi bàn tay thô ráp của hắn vuốt ve cơ thể nàng, Mộ Dung Thu run rẩy, hai tay tự dưng đỏ lên. Thật là, ban ngày ban mặt, nàng còn không biết xấu hổ mà nghĩ tới việc như thế ...

Thì ra là nàng lo lắng việc này! Vũ Văn Mặc cảm giác được bàn tay đang thắt chặt cổ họng mình buông ra, hắn ôn nhu cười nói:

– Ta không để ý. Ba năm thì đã sao? Huống hồ hiện thời nàng còn có Hiền nhi bên người, đứa bé Hiền nhi này vô cùng đáng yêu, cũng rất lễ phép, biết vâng lời, nào khác gì con ruột. Nàng đừng nghĩ nhiều, đợi ba năm sau chúng ta sẽ sinh cũng được.

Nghe vậy, trong lòng Mộ Dung Thu âm áp, quãng cảm giác bất an trong lòng kia ra sau đầu.

– Vâng.

Đứng xa xa phía ngoài đình, Triệu Thần hoàng hốt nhiên Mộ Dung Thu và Vũ Văn Mặc ôm ấp thân mật. Hắn chưa từng thấy nàng dịu dàng e ấp như vậy, khi hắn bị gãi, nàng nhẹ nhàng đỡ hắn dậy, động viên khuyến khích hắn, khiến hắn vô cùng tin tưởng. Nhưng nàng lại ý lại Vũ Văn Mặc như vậy, tuy rằng khoảng cách khá xa, nhưng từ tiếng cười xa xa truyền tới kia, hắn mơ hồ có thể nhìn ra hạnh phúc của nàng.

Thì ra, đây mới thực sự là nàng!

Từ lúc bắt đầu, nữ tử này đã là của Vũ Văn Mặc, không thuộc về hắn, cũng không thuộc về Ngũ đệ. Vậy mà nữ tử này cứ đi vào lòng hắn một cách vô cùng tự nhiên như thế. Trước đó hắn ngây thơ cho rằng, một nữ tử xinh đẹp, đáng người quyến rũ, khiến người khác nhìn đẹp mắt nên mình thích là tất nhiên. Nhưng hắn chợt phát hiện, loại yêu này quá nóng cạn. Có một thứ tình cảm, trong lúc người không hề hay biết, lặng lẽ tiến vào chiếm giữ lòng người, bất tri bất giác không cách nào buông tay!

Hắn nghĩ, Vũ Văn Mặc chính là như thế! Bằng không thì một vương gia thân phận tôn quý sao có thể ngay thời điểm thay đổi triều đại quan trọng này lại đích thân đến đón nàng, không đánh lòng dễ dàng chịu một chút thiệt thòi nào. Có lẽ Vũ Văn Mặc cũng không ý thức được tình cảm hắn dành cho Mộ Dung Thu.

Từ nay về sau, e là không còn một nữ tử nào có thể khiến tâm hắn chao đảo, trong lòng rung động như thế. Thế nhưng, hắn cũng giống Ngũ đệ, hi vọng nàng hạnh phúc. Về mặt hắn có đơn rời đi, mấy nữ nhân trong viện đã sinh con dưỡng cái cho hắn, cả đời này hắn nhất định không thể phụ, là chồng, là trời của họ.

Ánh mặt trời xuyên qua tán lá nhẹ nhàng rơi lên phía sau Mộ Dung Thu. Trong mắt nàng và hắn có nhau. Có đôi khi yêu cũng không nhất định phải oanh oanh liệt liệt, bên trong những sinh hoạt hàng ngày cũng có thể nảy sinh tình yêu.

– Thu nhi, nàng không giống Mộ Dung Thu trước đây, Mộ Dung Thu con gái dòng chính nữ của Mộ Dung Thu, phải không?

Vũ Văn Mặc cầm chặt tay nàng, ánh mắt sâu thẳm nhìn không thấy đáy, giọng nói trầm thấp.

Mộ Dung Thu chớp chớp mí mắt. Một người có tư như vậy, đã sớm nhận thấy được sự khác thường của nàng, trong lòng luôn luôn nghi hoặc cũng phải. Nàng cũng không có ý định lừa gạt hắn, bèn gật đầu trả lời:

– Đúng vậy. Không biết chàng còn nhớ lần Nhị phu nhân kích thích Mộ Dung Thu, mà nàng ta muốn trừng phạt Nhị phu nhân, kết quả lại khiến chính mình té bị thương?

– Nhớ!

Vũ Văn Mặc gật đầu. Hắn nhớ được lần đó, kể từ đó nàng đã thay đổi. Mộ Dung Thu chân chính sao có thể có ánh mắt và khí thế bức người như nàng? Làm sao có cái thủ đoạn phản kích thế này? Sao có thể hiểu biết nhiều vấn đề như thế?

Mộ Dung Thu lẳng lặng quan sát bốn phía, không có người xung quanh mới dùng đôi mắt sáng quắc nhìn hắn chăm chăm.

– Chẳng tin vào quý thân sao?

– Ta chỉ tin chính bản thân mình.

Lời này của Vũ Văn Mặc vô cùng bá đạo.

Mộ Dung Thu không nhận được cười lên.

– Kiếp trước xảy ra chuyện ngoài ý muốn nên ta chết đi, lúc tỉnh dậy đã trở thành Mộ Dung Thu. Thật ra Mộ Dung Thu không phải ta, nhưng cũng lại là ta. Suốt đời, cơ thể này đã thuộc về ta.

Nghe nàng nói, Vũ Văn Mặc không có một tia hoài nghi.

– Ta tin nàng. Có điều, nàng không giống người thường chính là vì kiếp trước sao?

– Phải nhưng cũng không phải. Suy nghĩ và kinh nghiệm sống của mỗi người khác nhau, cho nên mục tiêu và lý tưởng là bất đồng.

Mộ Dung Thu cười trả lời, nàng lựa chọn thẳng thắn với hắn, vì biết hắn tin tưởng. Có lẽ nếu nói ý tưởng này với người khác, e là họ sẽ cho rằng nàng là yêu quái không chừng? Huống hồ ở kiếp trước, mặc dù là chế độ một vợ một chồng, nhưng chàng phải vẫn có không ít đàn ông chuộng một tình một đêm bên ngoài, thậm chí là bao nuôi vợ hai, vợ ba, vợ bốn đó sao?

Phía trước bỗng có người đến, là Xuân Mai. Nàng đã chạy tới.

Mộ Dung Thu rút tay ra khỏi bàn tay Vũ Văn Mặc, cười nói:

– Xuân Mai đến kìa.

– Thu nhi, trước kia ta đã từng nói, bất kể nàng là ai, đời này, nàng vẫn là nữ nhân của ta. Ta sẽ không cho nàng rời đi.

Vũ Văn Mặc vẫn chưa nhìn về phía Xuân Mai từ phía sau chạy tới mà hạ giọng nói với Mộ Dung Thu, như là hứa hẹn, lại tựa hồ tuyên cáo.

Mộ Dung Thu còn không kịp đáp lại, Xuân Mai đã đến trong đình.

Xuân Mai hướng tới hai người thi lễ, tiếp đó vội vã nói với Mộ Dung Thu:

– Đa tạ vương phi! Thu Diệp đã không sao, là Nhị thiếu phu nhân đoán bùa. Đại phu nhân đã phạt Nhị thiếu phu nhân, để Nhị thiếu phu nhân đến thôn trang ở với Nhị thiếu gia. Đứa bé trong bụng Thu Diệp được an toàn rồi.

Trong lòng nàng biết rõ, nếu Mộ Dung Thu không phải Nam Dương vương phi, như vậy, Đại phu nhân sao có thể che chở Thu Diệp? Hiện thời Nhị thiếu phu nhân rời đi, Thu Diệp đã có thể bình yên ở lại Văn Thanh Uyển.

Nghe Xuân Mai vừa thở hốt nhiên vừa nói, Mộ Dung Thu bước lên đỡ nàng dậy.

– Xem người gấp gấp như vậy. Thu Diệp không làm chuyện có lỗi với Nhị thiếu gia, đương nhiên Đại phu nhân sẽ xử lý công bằng với Thu Diệp. Xem người, chạy một đầu mồ hôi, sao lại hấp tấp như thế?

– Hi hi, ta là thật là vui. Vương phi không biết, vừa rồi hoàng đế tức náo, chỉ sợ Thu Diệp xảy ra chuyện. Ngày mai Vương phi đã hồi kinh. Như vậy, ở trong phủ, ta chỉ có một tỷ muội tri tâm là Thu Diệp. Nếu nàng xảy ra chuyện, sau này ta còn không có đơn chết mất! Nhưng mà, vương phi hồi kinh rồi, sau này không biết ta có còn cơ hội gặp lại vương phi không?

Xuân Mai cười ngời ngời hai tiếng, tiếp đó giọng nói mang theo vẻ cô đơn. Trong khoảng thời gian này, nàng thường có Nam Dương vương phi làm bạn, Nam Dương vương phi thật thông minh, luôn có thể giải quyết phiền phức cho nàng và Thu Diệp, hơn nữa đối xử với họ rất chân thành.

– Người có lúc vui lúc buồn, hợp tan tan hợp, trăng cũng có khi tròn khi khuyết, ngày vui nào mà không kết thúc. Còn có mấy tháng Xuân Mai người đã phải lập gia đình. Đến lúc đó càng có thể hiểu rõ mấy câu này. Thế nhưng, có thể ở Triệu phủ quen biết người và Thu Diệp, là kỉ ức cả đời này ta sẽ không quên.

Mộ Dung Thụ vỗ vỗ mu bàn tay Xuân Mai an ủi. Trai qua sinh từ nằng càng cảm nhận rõ những lời này. Nàng không yên lòng về anh trai, nhưng vẫn phải học cách buông tay, mỗi người đều phải trưởng thành, đều phải học cách tự mình đối mặt không phải sao?

Buổi tiệc nào cũng có lúc kết thúc? Ánh mắt Vũ Văn Mặc sáng quắc nhìn nàng chăm chăm, bàn tay dưới ống tay áo đã nắm chặt thành quyền, mơ hồ có thể thấy được gân xanh trên mu bàn tay.

Vừa thức dậy sau giấc ngủ trưa, hạ nhân báo lại, Thu Diệp cầu kiến.

Lúc này khi nắng đang ngời, Vũ Văn Mặc phải đến Nhà Đức Uyển, chắc là trước khi rời đi có nhiều chuyện cần bàn bạc với Triệu Sơ. Mà nàng khá mệt nên ngủ không muốn dậy, Thu Diệp đã cầu kiến. Không biết nàng ấy đợi bao lâu. Nàng báo Hồng Lăng giúp chỉnh tóc tai và quần áo lại một chút rồi bước ra ngoài.

Thu Diệp cúi đầu ngồi, sau khi nhìn thấy Mộ Dung Thụ, lập tức đứng dậy.

Mộ Dung Thụ cho Hồng Lăng và các nha đầu khác lui xuống. Sau đó nàng ngồi xuống bên người Thu Diệp.

Thu Diệp cúi đầu, phúc thân thi lễ với Mộ Dung Thụ.

– Thu Diệp tạ ơn cứu giúp của vương phi.

Trong lòng Thu Diệp hiểu rõ, nếu không phải Mộ Dung Thụ cho người đi mời Đại phu nhân và Ngũ thiếu gia, hiện thời e là nàng chỉ có thể rơi vào kết cục bị đuổi ra khỏi phủ.

Con người đen của Mộ Dung Thụ chợt lóe lên, nàng đưa tay đỡ Thu Diệp dậy.

– Mau ngồi xuống, hiện thời người có thai, không thể tùy tiện đứng lâu.

– Tạ vương phi quan tâm

Thu Diệp gạt đầu ngồi một bên, nhưng hôm nay Thu Diệp không giống trước kia, có vẻ khá ngại ngùng, hai tay bắt an xoắn lại.

Mộ Dung Thụ nhìn thấy hết về không tự nhiên đó của Thu Diệp, bất động thanh sắc đứng trà. Có những lời phải do chính Thu Diệp nói ra sẽ tốt hơn. Thật ra khi nắng chạy tới Văn Thanh Uyển, nghe thấy mấy lời tranh cãi của Thu Diệp và Ngũ thiếu phu nhân thì đã hiểu, rất nhiều việc tuyệt đối không phải đơn giản như vậy. Xuân Mai ngây thơ, nhưng vẫn bị Thu Diệp lợi dụng.

Thu Diệp biết rõ có một số việc không qua được mắt Mộ Dung Thụ bên kiến tri quy trên mặt đất, ngay cả như vậy, nàng vẫn không dám ngừng đầu nhìn Mộ Dung Thụ.

Nếu là trước đây, chắc chắn Mộ Dung Thụ sẽ đưa tay ra đỡ, nhưng hôm nay nàng không biết.

– Thu Diệp, bắt kể khi ta là Dung nhi hay khi đã là Nam Dương vương phi, ta tự nhận mình đối xử với người không tệ. Thật ra người không cần làm như thế. Ta biết người ở Văn Thanh Uyển khó xử, Ngũ thiếu phu nhân khắp nơi nhắm vào người, tuy rằng ăn mặc của người không thành văn vẻ, nhưng luôn phải sống dè dặt cẩn trọng, có lẽ một ngày nào đó Ngũ thiếu phu nhân không thể dung người được nữa, người sẽ khó bảo toàn tính mạng. Ta vốn muốn nhờ Ngũ thiếu gia cầu xin Đại phu nhân, cho người xuất phủ đến ở trong sơn trang của ta tại Bình Thành, không cần quá lo lắng cho cuộc sống sau này. Nhưng không ngờ, người lại lợi dụng ta. *(Ta là ta tức chế cái có Thu Diệp này nhất truyền nè, đã ngu thì chớ, còn lợi dụng người đối xử chân thành với mình, mỗi lần làm tới khúc có cô này thì y như rằng ta nản, muốn lật bàn đẹp qua một bên không edit nữa!!!)*

Thu Diệp thiết kế Ngũ thiếu phu nhân, lợi dụng việc Đại phu nhân kiêng kị nàng đang còn trong phủ, mới có thể xử lý Ngũ thiếu phu nhân như vậy! Vì vậy, Xuân Mai mới trùng hợp biết Thu Diệp bị Ngũ thiếu phu nhân xử lý mà nhanh chóng đến tìm nàng!

Đây là điều khiến Mộ Dung Thụ đau lòng! Trước kia nàng có chút áy náy với Thu Diệp là vì mình không quyết tâm ngăn cản nên nàng ấy mới bị Triệu Khiêm độc hại, sau lại giúp nàng là vì nàng cũng chỉ là một kẻ đáng thương.

– Vạn bất đắc dĩ Thu Diệp mới ra hạ sách này. Ta thật không ngờ vương phi sẽ suy nghĩ cho ta như vậy. Ngũ thiếu phu nhân ức hiếp người quá mức, nếu tiếp tục kéo dài, tính mạng ta chắc chắn khó bảo toàn. Nếu ta xảy ra chuyện gì, cuộc sống sau này của cha mẹ và các em ta sẽ rất khó khăn. Vì vậy ta mới phải ra hạ sách này.

Thu Diệp khóc lóc giải thích. Việc lợi dụng vương phi khiến nàng rất tự trách, hai ngày này không thể an ổn.

Mộ Dung Thụ đưa tay xoa nhẹ huyệt Thái Dương, giọng nói hơi khàn khàn:

– Đứa bé trong bụng người không phải là con của Triệu Khiêm?

Nghe vậy, thân hình Thu Diệp run lên.

– Vâng.

Nội trong hai ngày sau khi Ngũ thiếu gia bị đuổi ra khỏi phủ, nàng đã xảy ra quan hệ với một gã làm công nhật, vốn vào phủ cùng nhau và cũng thâm thương trọng nhớ nàng, đây là do nàng sắp xếp. Nếu nàng muốn sống sót ở Triệu phủ, buộc phải có một đứa con.

– Ta không còn cách nào mới làm như thế. Vốn định hai tháng sau mới để người ta biết chuyện này, lúc đó ta có thể nói đó là đứa bé của Triệu Khiêm. Thật không ngờ Ngũ thiếu phu nhân đã sớm biết ta không hề động phòng với Ngũ thiếu gia. Từ nhà đầu thân cận của nàng, ta đã biết tính toán của nàng nên mới âm thầm sắp xếp mọi việc, xin vương phi tha thứ Thu Diệp. Ta là bất đắc dĩ.

– Chuyện này không thể nói ai tha thứ hay không tha thứ. Hiện thời mong muốn của người đã được đền bù, ta chúc mừng người. May là người chỉ nghĩ đến việc lợi dụng ta để đạt mục đích trong hai ngày này chứ không phải ngay từ đầu đã lên kế hoạch. Người đã có tâm cơ như thế thì ta cũng yên tâm. Sau này người ở Triệu phủ cũng không bị ai hãm hại nữa. Có điều, ta hi vọng người hãy nhớ, Xuân Mai xem người như chị em ruột thịt, sau này, người người không thể thương tổn nhất chính là nàng.

Mộ Dung Thụ bước lên đỡ nàng dậy cho ngồi một bên, giọng nói có vẻ mệt mỏi.

Trong lòng Thu Diệp biết cách làm của nàng đã khiến Mộ Dung Thụ đau lòng, nhưng nàng cũng chỉ là bất đắc dĩ.

– Vương phi, ta thật là bất đắc dĩ, không có thời gian báo cho người biết nên mới để người bị cuốn vào trong lúc không hề hay biết gì. Biết vậy ta đã chẳng làm. Nếu biết người đã sớm vì ta tính toán, tuyệt đối ta sẽ không gây ra chuyện ngu xuẩn này.

– Ừ. Ta biết người chỉ muốn tự bảo vệ mình, không cần giải thích. Trong những ngày này nên bảo vệ tốt cho bản thân, đứa trẻ này là vô tội.

Mộ Dung Thụ lạnh nhạt nói. Bắt kể Thu Diệp giải thích ra sao, nàng cũng không có cách nào coi nàng ta như bạn bè. Dù sao tất cả những thứ tình cảm đã tồn tại lừa gạt, lợi dụng, như vậy phần tình cảm này sẽ không trọn vẹn. Thu Diệp sai rồi sao? Không, nàng cũng chỉ là muốn tự bảo vệ mình!

Trong mắt Thu Diệp đang cố nén những giọt lệ, sắc mặt tái nhợt, trong lòng biết cách làm của nàng đã khiến Mộ Dung Thụ bị thương.

Hai người nói thêm vài câu, Thu Diệp mới đưa tấm áo choàng đã thế xong cho Mộ Dung Thụ. Trên áo choàng có thêu mấy đóa hoa sen, có thể nhận thấy Thu Diệp rất dụng tâm. Mộ Dung Thụ thờ dài, nhìn bóng lưng Thu Diệp rời đi, bảo Hồng Lăng đưa một cái nhẫn cái bằng vàng ròng và một cái kim toà, thêm mấy tấm lụa chất liệu tốt nhất cho Thu Diệp, nói là đưa cho đứa bé.

Thu Diệp nhận được mấy thứ này, khóc không thành tiếng, quỳ trên mặt đất dập đầu liên tục mấy cái.

Có người từ phía sau lưng ôm nàng, cuộn nàng vào trong thân thể hần. Nhưng nàng vẫn thất thần nhìn ngoài cửa sổ.

– Là đang suy nghĩ chuyện Thu Diệp sao?

Hần lo lắng hỏi

Mộ Dung Thụ khẽ cong khóe môi, nhàn nhạt nở nụ cười. Nàng sớm phải biết, hần có một đôi mắt sâu không thấy đáy, loại chuyện này sao có thể thoát khỏi cái nhìn của hần, huống hồ hần hần là từ việc Thu Diệp tới gặp nàng, cộng thêm về mặt cô đơn lúc này của nàng nên dễ dàng đoán được.

– Chuyện gì cũng không qua được mắt chàng.

– Triệu Sơ đang xem xét thương thế trên mặt cho Hồng Lăng, chúng ta cũng qua nhìn một chút đi.

Vũ Văn Mặc buông nàng ra, nắm tay nàng đi ra ngoài.

Mộ Dung Thụ nhìn không được cười nói:

– Ta cũng không phải người bị quan. Có một số việc không thể tránh được.

Nàng biết hẳn đang lo cho mình mới không đành lòng gặng hỏi nữa.

Vũ Văn Mặc quay đầu hôn xuống môi nàng.

— Đi thôi.

...

Hồng Lăng bị phỏng rất nặng, tuy rằng Vũ Văn Mặc kịp thời tìm đại phu trị liệu cho nàng, nhưng phần da bị phỏng trên hai gò má quá rộng, còn bị nhiễm trùng ung mủ vì vậy đại phu tốt nhất kinh thành là Hoa Đại phu cũng chẩn đoán không chính xác, nói rằng nàng chỉ có thể giữ được tánh mạng, tuyệt đối không thể khôi phục dung nhan ngày xưa.

Mộ Dung Thu tận mắt nhìn thấy vết bỏng của Hồng Lăng, cũng hiểu lời Hoa đại phu nói không ngoa. Nàng cũng từng nghĩ tới dùng các loại thuốc để xóa vết sẹo, nhưng thuốc bôi ngoài da dù sao cũng là thuốc, chỉ có thể làm mờ đi màu đỏ do phỏng, cũng không thể thực sự xóa sẹo được.

Y thuật của Triệu Sơ hơn xa Hoa đại phu, có lẽ hẳn sẽ có cách.

Khi nàng và Vũ Văn Mặc xuất hiện trong phòng, vì không quấy rầy Triệu Sơ xem bệnh, nên lặng lẽ ngồi một bên.

Một lát sau, Triệu Sơ mới xoay người nhìn về phía bọn họ, mà lúc này Mộ Dung Thu và Vũ Văn Mặc đang nhìn nhau cười, trong mắt họ lộ rõ hạnh phúc, Đồi đồng tử thâm thúy rét lạnh như hàn đàm của Triệu Sơ hẳn hơi nhũn lại, nhẹ giọng mở miệng nói

— Vết phỏng trên mặt Hồng Lăng cô nương e là không cách nào hồi phục trong thời gian ngắn. Có điều chỉ cần mỗi ngày thoa thuốc, sau một thời gian chắc chắn có thể làm nhạt vết sẹo. Thế nhưng, nếu muốn khôi phục dung mạo như trước kia, e là không thể.

Tuy Mộ Dung Thu sớm đoán được kết quả này nhưng vẫn không khỏi lo lắng. Hiện thời Hồng Lăng bắt quá mười bảy mươi tám tuổi, cô gái nào không thích đẹp? Hồng Lăng ngoài miệng nói không để ý, nhưng dung mạo như vậy hết, ở thời đại này mà muốn lập gia đình là khó như lên trời.

— Vương phi đứng lo lắng. Ngũ thiếu gia không phải nói chỉ cần kiên trì bôi thuốc, qua một thời gian, chắc chắn vết bỏng này có thể khôi phục hơn phần nửa. Nó ư chi là một tỷ nữ, chi cần vương phi không ghét bỏ, dung mạo có thế nào cũng không quan trọng.

Hồng Lăng mang theo khăn che mặt, đi tới trước mặt Mộ Dung Thu, ôn nhu nói. Điều nàng không mong muốn nhất đó là vương phi lo lắng cho mình, huống hồ khi nàng biết được dung mạo hoàn toàn bị hủy, nghĩ tới cái chết, nhưng bỗng nhiên biết được tin vương phi còn sống, vương phi không trông mặt mà bắt hình dong, nàng tin rằng vương phi chắc chắn sẽ không ghét bỏ mình.

Mộ Dung Thu cau mày.

— Hồng Lăng, người đứng từ bỏ. Sẽ có cách.

Vũ Văn Mặc cũng đứng lên theo Mộ Dung Thu, hẳn nhìn về phía Triệu Sơ hỏi:

— Thật sự không còn cách nào sao?

Triệu Sơ lắc đầu.

— Thương tổn quá nghiêm trọng.

— Vương gia, vương phi không cần lo lắng cho nó ư, sau này nó ư mang khăn lụa mỏng che mặt là được rồi.

Hồng Lăng lập tức nói. Kết quả này nàng đã sớm biết, trên đời này còn chưa từng nghe qua có người bị bỏng rồi còn có thể khôi phục dung mạo, nhưng mà nàng biết vương phi thật tình lo lắng cho mình, như vậy là đủ. Nàng biết, nàng không chọn sai chủ tử.

— Vết thương của Hồng Lăng cô nương vừa có chuyển biến tốt, cụ thể cũng không quá rõ ràng. Qua mấy tháng sau, chờ vết bỏng hoàn toàn khỏi hẳn, ta sẽ đến kinh thành xem lại lần nữa.

Triệu Sơ nhìn Mộ Dung Thu quan tâm mọi hạ nhân mà trong mắt sáng lên, bỗng nhiên mở miệng nói. Cho dù hẳn còn có một chút lòng riêng.

Vũ Văn Mặc có vẻ như nhìn ra cảm tình phức tạp của Triệu Sơ với Mộ Dung Thu, âm thầm nhủ nhủ mày. Lại nhìn Mộ Dung Thu, có vẻ như nàng vẫn chưa phát hiện, trong lòng hẳn đột nhiên dâng lên mùi vị ngổn ngang, liền đi lên chắn phía trước Mộ Dung Thu, cản lại ánh mắt Triệu Sơ, nói:

— Cứ quyết định như vậy đi.

Hai người đã là bằng hữu trong một thời gian dài, tất nhiên Vũ Văn Mặc biết Triệu Sơ sẽ không làm ra hành vi quá đáng, có thể là do lòng dạ bản thân hẹp hòi đi, không chịu nổi nam nhân khác nhìn Thu nhi nhiều hơn một cái. Triệu Sơ nhìn thấy hành động này của hẳn, cảm thấy buồn cười, không ngờ có một ngày Vũ Văn Mặc cũng sẽ coi trọng một nữ tử như thế. *(Mặc ca ghen cute kinh)*

— Vương gia, Bình Sóc Vương có chuyện quan trọng cầu kiến.

Ngoài cửa truyền đến tiếng Mã hộ vệ.

Nghe vậy, Vũ Văn Mặc trầm mặc một lát rồi quay lại nói với Mộ Dung Thu:

— Bỏn vương đi một lát.

Lúc rời đi, nhân nhạ nhìn lướt qua Triệu Sơ. *(Ặc ặc, lại ghen)*

Mộ Dung Thu gật đầu, nhìn theo Vũ Văn Mặc.

Vũ Văn Mặc đi rồi, Mộ Dung Thu bước về phía Hồng Lăng, nhẹ giọng an ủi:

— Bất kể thế nào, bỏn vương phi đều sẽ tìm được cách chữa cho người. Nhất định sẽ không để cho người sau này đều như vậy.

Nàng còn muốn tìm cho Hồng Lăng một nhà chồng tốt nữa kia.

— Đợi thương thế tốt lên rồi hãy đeo thứ này lên, có thể che khuất vết sẹo trên mặt. Thứ này rất thoáng khí, cho dù mỗi ngày mang theo cũng không sao.

Triệu Sơ lấy trong người ra một vật đưa cho Hồng Lăng, dặn dò vài câu.

— Đây là cái gì?

Mộ Dung Thu kinh ngạc hỏi.

Hồng Lăng mở ra, chỉ thấy trong hộp có một thứ trắng nõn, hình như có hơi sáng, Mộ Dung Thu từng xem qua phim cổ trang, chính là thuật dịch dung. Chẳng lẽ thứ này cách làm khác thuật dịch dung nhưng kết quả lại giống nhau đến kì diệu?

Triệu Sơ thấy rằng tò mò bèn cười giải thích:

— Là mặt nạ da người. Dùng vải loại được quý hiếm thấm qua sẽ thành như thế.

Hắn vừa nói vừa mở một nạ ra, sau đó ý bảo Hồng Lăng nhắm mắt lại, hẳn nhẹ nhàng đeo lên cho Hồng Lăng.

Mặt nạ da người này không biết là dùng được vật gì ngâm, có thể dính sát vào da, Triệu Sơ mang lên cho Hồng Lăng xong, nửa mặt bị phỏng kia vậy mà lại tron bóng nhẵn mịn, khôi phục như ban đầu!

Mộ Dung Thu vốn tưởng rằng mặt nạ da người này sẽ làm Hồng Lăng biến thành một khuôn mặt khác, nhưng thật không ngờ lại giống lúc trước như đúc! Xem ra, phim truyền hình cũng chỉ là phim truyền hình.

Hồng Lăng mở hai mắt ra, hoang mang nhìn Mộ Dung Thu.

— Vương phi?

Mộ Dung Thu gật đầu cười.

— Người đi soi gương đi.

Nếu không thể khôi phục dung mạo, như vậy, có thứ này, cũng bù lại tiếc nuối của Hồng Lăng.

Từ sau khi bị phóng, Hồng Lăng không dám soi gương nữa, khi bước về phía bàn trang điểm, nàng không nhìn được run run. Tay nàng vuốt ve gò má, trên khuôn mặt không còn sẵn sù, ngược lại trơn mềm nhẵn nhụi, nhưng nàng vẫn sợ hãi, dù sao nàng cũng đã sớm từ bỏ ảo tưởng đó.

Thế nhưng, khi nàng nhìn vào trong gương đồng, bên trong mơ hồ hiện ra một khuôn mặt, khuôn mặt của mấy tháng về trước, hai mắt nàng đầm lệ, kích động không thể kiềm nén. Xoay người bước lên mấy bước, quý gối trước mặt Mộ Dung Thu và Triệu Sơ:

– Tạ ơn Ngũ thiếu gia, tạ ơn vương phi.

Nhìn Hồng Lăng phản ứng kích động như vậy, Mộ Dung Thu nhìn không được cười nói:

– Ta không làm gì cả, đều là Ngũ thiếu gia.

Cái hộp đựng mặt nạ da người là dùng loại ngọc tốt nhất chế tác, cũng đủ để nhìn ra giá trị của nó. Triệu Sơ khẳng khái như thế khiến Mộ Dung Thu cảm thấy ngoài ý muốn. *(Hồng Lăng tự ăn theo Thư tự đó mà)*

– Hiện tại nên gỡ xuống đi. Nếu muốn đeo cũng phải chờ khi vết thương hoàn toàn khỏi hẳn đã.

Triệu Sơ lại nhắc nhở. Khi nhìn thấy sự nghi hoặc của Mộ Dung Thu, hắn nói tiếp:

– Ta giữ nó cũng vô dụng. Hơn nữa ta còn có vài cái. Cũng không quá quý giá.

Phải không? Mộ Dung Thu nhủ nhủ vậy. Nhìn Hồng Lăng vui mừng như vậy, tất nhiên thứ này không thể trả lại cho hắn. Như vậy, chỉ có thể tương lai hắn có chỗ nào cần, nàng phải cố hết sức giúp đỡ.

– Bỏn vương phi thay mặt Hồng Lăng cảm ơn Ngũ thiếu gia. Nếu sau này Ngũ thiếu gia có việc cần bỏn vương phi, xin cứ lên tiếng.

– Vương phi không cần để ý. Mấy tháng trước nếu không phải người dạy cho ta cách sử dụng bản tính, như vậy, ta chắc chắn vẫn bị những thứ ngôn ngữ kia phiền lòng. Thứ này cứ xem như là tạ lễ đi.

Triệu Sơ vội cúi đầu trả lời. Trọn đời này hắn và nàng nhất định vô duyên, mà Vũ Văn Mặc có thể cho nàng hạnh phúc nàng muốn, như vậy, hắn vì nàng làm chút chuyện lại có ngại gì?

Hồng Lăng tháo xuống mặt nạ da người rồi trả lại cho Triệu Sơ. Nàng xoa xoa nước mắt kích động, nói:

– Chức trách nô tì đó là hầu hạ vương phi. Những thứ này nô tì không xứng có được.

Nếu để cho nàng lấy thứ này, khiến vương phi nợ ân nghĩa người khác, chuyện này vạn lần không được.

Hành động này của Hồng Lăng khiến Triệu Sơ và Mộ Dung Thu cảm thấy ngoài ý muốn. Dù sao như vừa rồi Mộ Dung Thu đã nghĩ, cô gái nào không yêu thích cái đẹp? Đặc biệt là Hồng Lăng, dung nhan nàng bị hủy hết, vậy mà lại có thể từ chối sự dụ hoặc này! Nhưng chỉ trong nháy mắt, Mộ Dung Thu và Triệu Sơ đã đoán được suy nghĩ của Hồng Lăng, e là nàng không muốn Mộ Dung Thu nợ ơn nghĩa của Triệu Sơ nên mới làm như vậy!

Trải qua nhiều chuyện như vậy, bên cạnh còn có người vì nàng mà suy nghĩ, sao Mộ Dung Thu có thể không cảm động? Trước mắt, chuyện nàng có thể làm cho Hồng Lăng cũng chỉ có chuyện này!

– Đây cũng chẳng phải thứ quý hiếm gì, Hồng Lăng có nung cứ nhận lấy đi.

Triệu Sơ vẫn không đưa tay ra mà chỉ lên tiếng báo Hồng Lăng nhận lấy.

Tuy Mộ Dung Thu không muốn thiếu nợ ân tình của người khác, dù sao cũng là bắt người tay ngắn, nhưng nếu hắn đã nói như vậy mà mình lại không nhận thì không khỏi quá lằng nhằng, đây cũng không phải tính cách của nàng, bèn nói với Hồng Lăng:

– Hồng Lăng, nhận đi. Người đứng nên nghĩ nhiều. Cùng lắm cũng chỉ là thiếu Ngũ thiếu gia một phần nhân tình mà thôi, nếu người không nhận, chẳng phải là làm cho Ngũ thiếu gia khó xử?

Nghe vậy, Hồng Lăng nhìn về phía Triệu Sơ, lại nhìn sang Mộ Dung Thu, rồi mới dập đầu cảm ơn.

– Tạ vương phi, tạ Ngũ thiếu gia.

Khi đứng dậy, ánh mắt nàng dừng trên mặt nạ da người, sau này thật sự không cần lại che mặt bằng khăn lụa mỏng mới có thể ra cửa.

Trước khi rời khỏi Tân Trúc viện, Triệu Sơ nói với Mộ Dung Thu:

– Có đôi khi cần chấp nhận buông tay để có được, vương gia đã xem người là người thân quan trọng nhất. *(hề hề, thâm ý của Sơ ca – ai mà hiểu)*

Mộ Dung Thu sững sờ một lát, hắn nói vậy là có ý gì? Hiểu được hắn là muốn tốt cho nàng, nhưng câu “lúc cần thiết cũng phải học cách buông tay mới có được” này là thế nào? Chẳng lẽ là muốn khuyên nàng quý trọng Vũ Văn Mặc, đừng nên mong ước xa vời hơn? Cho dù thông minh như nàng, lúc này cũng có chút mơ hồ.

Lúc dùng cơm chiều, Vũ Văn Mặc đến Tiền viện dùng bữa cùng đám người Đại bá gia, còn Mộ Dung Thu lại đến chỗ Đại phu nhân. Lần này thiếu Dương vương phi và Cảnh vương phi nhưng không khí lại hòa hợp hơn.

Hai ngày này, hôn kỳ của Nhị cô nương đã định xong, là mười lăm tháng sau. Đây là điều Nhị cô nương trông chờ đã lâu.

Về phần Tiền Duyệt, cũng đã được đính hôn, nhưng không phải gả cho Triệu Sơ mà là gả cho con trai trưởng một vị thương nhân làm chính thế. Coi như là một bến đỗ thật tốt, nhưng cứ theo tính tình này của Tiền Duyệt, nếu tương lai gả đi lại không chịu sửa đổi bớt, không biết đạo lý eo được đuổi được, e là sẽ ăn không ít đau khổ.

Đại thiếu phu nhân dường như đã biết học ngoan, lúc ăn cơm chiều một câu cũng không nói, chỉ có Lão phu nhân, Đại phu nhân và Mộ Dung Thu, Nhị cô nương ngẫu nhiên trò chuyện mấy câu.

Mộ Dung Thu là người lười xã giao, sau khi ăn cơm tối xong thì tìm lý do rời đi.

Khi ra đến sân, chỉ thấy hai người Xuân Mai và Thu Diệp đang chờ phía trước. Ngày mai bọn họ rời Triệu phủ hồi kinh, với thân phận hai người tất nhiên không thể đưa tiễn, vì vậy đúng như nàng dự đoán, họ đang chờ nàng dưới bậc thềm.

Hồng Lăng giặt mình, sau khi nhìn thấy hai người mới quay người nói với Mộ Dung Thu:

– Nô tì qua bên kia đợi.

Mộ Dung Thu nhìn về phía hai người đang đến, Xuân Mai vừa thấy được nàng liền khóc không thành tiếng.

– Vương phi, ngày mai người đã hồi kinh rồi. Ta thật không nỡ xa người.

Nàng nhìn thoáng qua Thu Diệp, Thu Diệp hướng về phía nàng gật đầu.

– Vương phi yên tâm, sau này ta và Xuân Mai sẽ giúp đỡ lẫn nhau.

Mộ Dung Thu thật sâu nhìn nàng một cái, tiếp đó mỉm cười, chỉ chỉ vào trán Xuân Mai.

– Đừng khóc, đáng vì này thật xấu!

– Bên người Vương phi có Hồng Lăng tỷ tỷ hầu hạ, tỷ ấy tận tâm như vậy, ta và Thu Diệp cũng yên tâm. Sau này Vương phi phải nhớ chăm sóc bản thân thật tốt.

Xuân Mai khóc dạn dỏ.

– Nha đầu ngốc.

Mộ Dung Thu cười khẽ. Thứ lớn nhất nàng nhận được ở Triệu phủ chính là được quen một người hồn nhiên và đối xử chân thành với mình như Xuân Mai.

Buổi tối, khi trở lại Tân Trúc Viên Vũ Văn Mặc vẫn chưa về. Khi nàng đang mơ màng chìm vào giấc ngủ, cảm giác trên cơ thể bị vật gì đó đè nặng, bèn tai thoáng qua hơi thở ấm áp khiến nàng ngưa ngưa.

HẾT CHƯƠNG 121

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 122

Mộ Dung Thu mơ màng mờ mắt ra nhìn lại, là bóng dáng quen thuộc ấy. Trên thân hắn hơi có mùi rượu, nhưng ánh mắt rất tinh táo. Không biết do uống rượu hay do tình dục, nhiệt độ nóng bỏng trên thân thể hắn xuyên thấu qua quần áo truyền đến.

Mộ Dung Thu thấy là hắn thì nhắm mắt lại, mơ màng lắm lắm

– Chẳng đã trở lại?

– Ngày mai chúng ta phải khởi hành hồi kinh, Đại lão gia Triệu gia và Triệu Thần mấy lần mời rượu, ta nhất nhất uống xong. May mắn tửu lượng ta khá tốt, nếu không chẳng biết có quay về được không. Để cho ta ôm nàng một lát đi.

Vũ Văn Mặc xoay lại, nằm xuống bên người Mộ Dung Thu, nhưng hai tay vẫn ôm chặt nàng.

Mộ Dung Thu mới đầu có hơi không thoải mái, trở mình một chút thay đổi tư thế, ưm một tiếng, mơ hồ nói:

– Bảo mấy nhà đầu chuẩn bị nước ấm cho chàng tắm rửa đi, tình rượu rồi hãy ngủ tiếp, nếu không ngày mai khởi hành sẽ bị đau đầu đó.

– Ta lười...

Vũ Văn Mặc ôm Mộ chặt Mộ Dung Thu không mấy may nhúc nhích.

Mộ Dung Thu ưm một tiếng, xoay người ôm lấy hắn rồi mơ màng màng tiến vào mộng đẹp. Khi nàng ngủ say, hô hấp dần dần ổn định, hắn mờ mắt ra, bàn tay thon dài tí mỉ vuốt ve mái tóc mềm mại của nàng, khẽ miêng gọi lên ý cười thỏa mãn, cũng nhắm hai mắt lại chìm vào giấc ngủ.

Hôm sau khi tỉnh lại, Vũ Văn Mặc quả nhiên bị nhức đầu vì say rượu.

Khiến Mộ Dung Thu ngoài ý muốn chính là, hắn cũng biết làm nũng.

– Đau quá, Thu nhi, đau quá. *(Ấc ắc, tưởng tượng cảnh Mặc ca làm nũng đi bà con)*

– Ai bảo chàng ham uống rượu, tối qua ta đã nói chàng đi tắm cho tỉnh rượu rồi hẵng ngủ tiếp, nếu không hôm nay sẽ đau đầu mà chàng nào có nghe.

Mộ Dung Thu không thêm đề ý đến hắn, vẫn ngồi trước bàn trang điểm để Hồng Lăng chải tóc cho mình.

– Bốn vương say không nghe được gì hết. Thu nhi cũng không biết nói thêm mấy câu cho ta tỉnh, đây là do nàng chưa làm tròn trách nhiệm.

Vũ Văn Mặc nhanh cau mày, hai ngón cái đặt trên huyệt thái dương xoa xoa, nổi lên tính cách vương gia đùa giỡn.

Mộ Dung Thu vẫn không để ý, chỉ lạnh lùng liếc nhìn hắn. Ôi, tên này còn dám đòi thừa cho nàng nữa kia đấy!

Hồng Lăng thấy thế, khẽ miêng dưới khăn che mặt khẽ giương lên, hai ngày nay vương gia và vương phi thật thân mật, một vương gia như vậy nàng chưa từng thấy qua chứ đừng nói chỉ là mặt trẻ con này của vương phi. Thật tốt, như vậy thật tốt.

– Nếu không chàng ngủ tiếp một lát đi.

Mộ Dung Thu thấy Vũ Văn Mặc không lên tiếng, qua gương đồng quét mắt nhìn hắn một cái, thấy hắn khó chịu chau mày, quan tâm nói.

Lúc này đổi lại Vũ Văn Mặc không để ý nàng, đuôi lông mày hắn khẽ nhúc nhích, nhưng là đang ngồi bất động thất thần.

Mộ Dung Thu thấy Hồng Lăng đã chải tóc xong bên bảo nàng ra ngoài chỉ huy hạ nhân thu xếp đồ đạc. Nàng đến bên Vũ Văn Mặc, thả tay hắn xuống, bàn tay nhỏ nhắn mang hơi lạnh của nàng đặt lên huyệt thái dương của hắn, nhẹ nhàng xoa bóp. Thân hình Vũ Văn Mặc run lên một cái, đây là điểm yếu trí mạng, trước đây nếu có người tới gần như lúc này, không cần nói nhiều, chắc chắn là phải chết. Mà khi nàng tự nhiên giúp hắn giảm bớt cơn đau như vậy, hắn chỉ cảm thấy thoải mái và yên tâm.

Tất nhiên Mộ Dung Thu không hề phát hiện biến hóa trong giờ khắc này của Vũ Văn Mặc. Nàng ôn nhu nói:

– Khá hơn chút nào không?

– Ừ, thoải mái hơn. Ta còn tưởng nàng không thêm đề ý ta chứ.

Vũ Văn Mặc gạt đầu mở miệng trả lời. Trong giọng nói có sự ý lại mà chính hắn cũng không phát hiện. Đứng vậy, là ý lại.

Mộ Dung Thu hơi dừng lại, phì cười, trên khuôn mặt tươi cười xán lạn.

– Ta chỉ là đùa với chàng một chút thôi. Hiện thời chàng là phu quân của ta, sao ta lại không đề ý chàng chứ.

– Ta đây nhức đầu, vì sao nàng không làm hết trách nhiệm của thế tử lo lắng cho ta? Còn chờ ta ba lần bốn lượt nhắc nhở nàng.

Vũ Văn Mặc nhất quyết không tha.

– Một lát nữa đã lên đường, chẳng lẽ Nam Dương Vương để cho ta tóc tai bù xù như người điên ra ngoài gặp người? Nam Dương Vương có thể không thêm đề ý mặt mũi, nhưng bốn vương phi không làm được. Còn nữa, Nam Dương Vương chỉ trích bốn vương phi không làm hết chức trách, lời này bốn vương phi không thừa nhận, tối hôm qua bốn vương phi đã từng nhắc nhở Nam Dương Vương nhưng Nam Dương Vương lại coi như gió thoảng bên tai. Một khi đã như vậy, tại sao lại nói bốn vương phi không làm hết phận sự đây?

Mộ Dung Thu không nói gì liếc nhìn trần nhà tức giận phân bác.

Vũ Văn Mặc ông ông miệng muốn nói gì đó nhưng cũng không nói nên lời, khẽ miêng lại rút rút. Không phải hắn không thừa nhận, nàng quả thật là nhanh nhẹn nhanh miệng! Cùng nàng tranh luận chắc chắn rơi xuống hạ phong. Sợ là có rất ít người có thể thắng nàng về khoản này.

– Là lỗi của ta.

Hắn đánh gạt đầu thừa nhận sai lầm.

Mộ Dung Thu có chút đắc ý hả hê, lại tiếp tục mát xa cho hắn.

Mát xa quả thật có hiệu quả giảm bớt đau đầu, Mộ Dung Thu lại dặn người làm chuẩn bị canh già rượu, sau khi hắn uống xong thì đã đỡ hơn nhiều. Hắn vô cùng thích cảm giác hạnh phúc ấm áp khi nàng mát xa cho mình.

Ăn điểm tâm xong, những người có mặt mũi ở Triệu gia đồng loạt đến Tân Trúc viên tiễn Vũ Văn Mặc và Mộ Dung Thu, tất nhiên lại là một phen khách sáo.

Mấy ngày nay Triệu Thần đã có thể tự mình chống lại quỷ tượng đi lại, vì vậy cùng Triệu Sơ đưa bọn họ ra Bình Thành.

Khi Mộ Dung Thu bước từng bước rời khỏi Triệu gia, nàng đứng trước đại môn, quay đầu nhìn mình đã từng quen thuộc, tuy chỉ sinh hoạt hơn một tháng, nhưng chính ở đây nàng đã học được không ít, cũng hiểu ra một số việc. Nàng nhận ra rằng, người sống thì không thể lúc nào cũng làm theo ý mình, đều có rất nhiều bất đắc dĩ. Có lẽ muốn được cái gì thì nhất định phải từ bỏ một thứ khác, cả và tay gấu không thể có cả hai.

Vũ Văn Mặc nắm tay nàng thật chặt, ngẫu nhiên thấy ánh mắt Triệu Sơ đứng lúc đang nhìn về phía nàng, liền cúi đầu dùng âm thanh chỉ hai người có thể nghe được nói:

– Thế nào, còn muốn tiếp tục ở lại đây chưa?

Lời này của hắn có chút chua xót.

Mộ Dung Thu tất nhiên nghe được sự chua xót trong lời nói của hắn, nhưng nghĩ không ra chua xót đó của hắn là từ đâu mà đến. Thế nhưng, nàng đối với nơi này cũng chẳng có tình cảm gì nhiều, phần lớn chắc là cảm khái đi. Xoay người, trả lời:

– Đi thôi.

Trên xe ngựa, sắc mặt Vũ Văn Mặc không được tốt cho lắm, dù Mộ Dung Thu có thông minh cũng không biết ngày hôm nay hắn sao lại kì lạ như thế nên cũng dứt khoát không thêm đề ý tới.

Vũ Văn Mặc ngồi đối diện nàng, không ngừng liếc mắt nhìn. Thấy nàng hồ hững lạnh nhạt, không có phản ứng gì thì trong cơn suy tư càng thêm sâu thẳm nhất thời như bùng lên hai ngọn lửa nhỏ.

– Thế nào?

Mộ Dung Thu không thèm nhìn hắn, chỉ lên tiếng hỏi.

Vũ Văn Mặc thấy sắc mặt nàng chính khí nghiêm nghị, không hề có gì chột dạ thì hiểu ngay đây là Triệu Sơ đơn phương, bảo hắn làm sao lên tiếng? Chẳng lẽ lại nói không chịu nổi nam nhân khác động lòng với nàng? Chỉ sợ nam nhân khác cướp nàng đi? Vũ Văn Mặc hẳn chưa bao giờ nghĩ tới có một ngày mình sẽ hẹp hòi như thế! Không thể nói với nàng, vậy đánh để bản thân tự mình hòa giải đi.

Thấy hắn không nói, Mộ Dung Thu nhu mày, tên này từ lúc ở Triệu gia đi ra đã kì lạ như vậy rồi!

Bên ngoài Bình Thành, Vũ Văn Mặc xuống xe ngựa nói lời tạm biệt với Triệu Sơ và Triệu Thần. Hắn cố ý bảo nàng chỉ cần ở trên xe ngựa chờ là được, mà đúng lúc nàng có chút không thoải mái với ánh mắt nóng rực kia của Triệu Thần nên cũng không muốn đi đối mặt.

Một lát sau, Vũ Văn Mặc lên xe ngựa.

– Khi quay về chúng ta đi chậm một chút, đúng lúc cho nàng ngắm nhìn phong cảnh xung quanh.

Hắn từ đối diện dời đến ngồi bên cạnh, ôm hai vai nàng, ôn nhu nói.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu gật đầu.

– Đúng lúc ta cũng có ý đó.

Lần trước khi chạy trốn, nàng thấy phong cảnh xung quanh khá đẹp, mà khi đó trong lòng chất chứa đau buồn, làm sao còn lòng dạ nào dừng lại thưởng thức, hiện thời bên người có người cùng nàng ngắm cảnh, đây là một việc hạnh phúc đến cỡ nào!

Nàng nhìn cây cối bên đường vụt qua bên ngoài xe ngựa, khỏe miệng giương nhẹ, đầu nàng dựa vào bãi vai nở nang của hắn, nhắm mắt lại, lắng nghe âm thanh thô ráp của bánh xe, cả tiếng gió ngoài xe ngựa.

Tuy rằng sắp trở lại Phủ Nam Dương Vương, nơi mà nàng đã từng hao hết tâm lực muốn rời khỏi, nhưng hiện tại nơi đó có người mà nàng yêu sâu sắc. Nàng nghĩ, bây giờ là nàng cam tâm tình nguyện ở lại. Hơn nữa bên người không chỉ có Vũ Văn Mặc, còn có Hiền nhi, ba năm sau nàng sẽ còn có đứa nhỏ của chính mình, người một nhà cùng trải qua cuộc sống bình thân mà hạnh phúc, đây là điều nàng mong ước nhất. Nghĩ đến Hiền nhi, Mộ Dung Thu chợt nhớ tới khoảng một canh giờ trước, khi rời khỏi Triệu gia, Hiền nhi biết mình không được ngồi chung với nàng, đáng vẻ đau lòng đáng yêu kia, đứng là khiến nàng thương tiếc không thôi. Nhưng Vũ Văn Mặc vẫn cứng rắn muốn cùng nàng trên một chiếc xe ngựa nên tạm thời đánh giao tiểu Hiền nhi cho Hồng Lăng.

– Thu nhi, ta muốn nói với nàng một chuyện.

Vũ Văn Mặc ôn nhu vuốt ve mái tóc đen mượt tron bóng như tơ lụa của nàng, dịu dàng nói.

Giọng nói của hắn khá dè dặt cẩn trọng.

Mộ Dung Thu nhẹ nhàng lên tiếng.

– Vâng.

Vũ Văn Mặc vuốt ve tay nàng rồi cúi xuống, nói:

– Khi rời khỏi Bình Thành, Triệu Sơ nói với ta, tối hôm qua Thu Diệp tự mình lựa chọn uống thuốc phá thai.

Thu Diệp kia cũng coi như tự mình hiểu lấy, cho dù nàng có thai, nhưng đưa bé lại không phải của Triệu Khiêm, nàng tương Đại phu nhân Triệu gia sẽ dễ yên cho nàng được sao? Thậm chí có nề mặt Mộ Dung Thu mà tha mạng cho nàng đi nữa thì đứa bé do nàng tự thông cùng người khác chắc chắn sẽ không thể tồn tại.

Nghe vậy, đôi mắt Mộ Dung Thu vốn đang khép chặt bỗng mở ra, ánh mắt yên bình không chút gợn sóng, biết được tin tức này nàng cũng không thấy gì ngoài ý muốn, chỉ khẽ lên tiếng:

– Vâng!

Thu Diệp không ngờ, những lời hôm qua của nàng nhất định khiến nàng ta tỉnh ngộ, cho dù tạm thời Đại phu nhân nề mặt Phủ Nam Dương Vương mà giữ lại tánh mạng của nàng, nhưng không có nghĩa là có thể giúp nàng cả đời bình yên không lo lắng. Tự rằng lựa chọn kết thúc mới có thể giải trừ vướng mắc trong lòng Đại phu nhân, cũng có thể bảo vệ tánh mạng của mình.

Thu Diệp tất nhiên đáng thương, nhưng hành vi lẫn này của nàng lại liên quan đến danh dự của Triệu gia. Một khi chuyện nàng gian dâm với người làm công bị truyền ra ngoài, chắc chắn nàng phải chết. Mà Triệu gia là gia tộc lớn như vậy sao có thể cho phép loại chuyện gièm pha này tiết lộ ra ngoài?

– Nhưng Thu Diệp không hề có thai. Triệu Sơ bắt mạch cho nàng vẫn chưa thấy dấu hiệu sảy thai. Xem ra, là nàng tính sai. Mang thai nửa tháng sao có thể nhìn ra được? Triệu Sơ nói, sau này e là nàng sẽ không thể có thai nữa.

Vũ Văn Mặc thấy nàng vẫn không có gì khác thường bèn nói thêm.

Mộ Dung Thu lại nhẹ nhàng đáp:

– Vâng!

Đấy chính là số mệnh, Thu Diệp chỉ có thể chấp nhận. Nếu nàng không tự tiện làm nhiều như vậy, hiện tại sao phải rơi vào kết cục chết già trong cũi đơn tại Triệu phủ? Đây là lựa chọn của nàng, cũng là kết quả của nàng, không ai có thể thay đổi.

– Ta biết nàng thích tự do tự tại, sau này có cơ hội chúng ta sẽ ra ngoài du ngoạn được chứ?

Hắn nhẹ giọng hỏi.

– Được!

Hắn đã dần dần chịu nghĩ cho nàng, vậy là đủ rồi. Tuy rằng sinh mệnh có rất nhiều tiếc nuối, nhưng chỉ cần có thể nắm chắc những gì trước mắt, cũng đã là bất được hạnh phúc. Xe ngựa bỗng nhiên dừng lại, một trận tiếng vó ngựa hướng về phía bọn họ mà đến.

– Chuyện gì xảy ra?

Mộ Dung Thu mở bừng mắt, trong mắt là một mảnh lạnh lẽo, cảnh giác hỏi Vũ Văn Mặc. Nàng từng đã gặp qua thổ phi cướp bóc, lần trước được Triệu Sơ cứu, nhưng lòng nàng vẫn còn sợ hãi, vì vậy lúc này phá lệ cảnh giác.

Vũ Văn Mặc cũng mang thái độ đề phòng, nhưng thấy Mộ Dung Thu quá mức lo lắng, bèn dịu giọng trấn an:

– Không có chuyện gì.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 123

Tiếng vó ngựa càng ngày càng gần. Từ ngoài xe ngựa, một trận bụi mù mịt bay vào.

Vũ Văn Mặc trấn an:

– Nàng chờ trong xe ngựa. Nếu bốn vương không đoán sai, hẳn là quan viên địa phương tới đón tiếp.

Dứt lời, hắn bước ra ngoài.

Trong lòng Mộ Dung Thu lo lắng không yên, lắng nghe tình huống bên ngoài. Lần này Vũ Văn Mặc đến đón nàng không mang quá nhiều người, phần lớn là thủ vệ phủ Nam Dương Vương, vậy thì mấy kẻ này là ai? Có phải là quan viên địa phương không?

Chợt nghe người bên ngoài nói:

– Được tin đoán xe này là của Nam Dương Vương, hạ quan Lưu Nam cố ý tới đây nghênh đón Nam Dương Vương.

Vũ Văn Mặc thầm sắc lạnh lòng, một đôi hân mẫu đánh giá người quý trước mặt, tuổi chừng bốn mươi, năm mươi, thấy hân mặc quan phục tri phủ. Vũ Văn Mặc thầm nghĩ, là gan tên này không nhỏ, dám chặn đường ở đây, phía sau còn có năm sáu chục người đi theo.

– Ô!

Vũ Văn Mặc có sự uy nghiêm khiếp người trời sinh, viên quan kia đầu không dám ngừng, nhưng vẫn đánh bạo nói:

– Chúng hạ quan Nghiệp thành làm tiệc rượu nghênh đón vương gia, vương gia đi đường mệt nhọc, nhân dịp này nghỉ ngơi một chút vậy.

Ánh mắt sắc bén lạnh thấu xương của Vũ Văn Mặc từ trên nhìn xuống đám quan viên đang quỳ bên dưới, khỏe mắt như có như không cũng liếc nhìn những binh lính không mang theo binh khí phía sau họ. Về mặt hân như bằng sương, lạnh giọng nói:

– Đi trước dẫn đường đi.

Vị quan kia nghe vậy, nhất thời nhẹ nhàng thở ra, lập tức lên ngựa, giục ngựa đi trước mở đường.

Trong xe ngựa, Mộ Dung Thụ nghe vậy cũng yên tâm. Thì ra là có quan viên nghe tin nên đến xum xoe!

Mà khi Vũ Văn Mặc đang muốn lên xe ngựa thì một bóng dáng nhỏ bé bên kia chạy ào đến, ngọt ngào kêu lên:

– Mẫu thân, Hiên nhi sợ quá.

Hiên nhi như không nhìn thấy Vũ Văn Mặc, đã nhanh chân leo lên xe ngựa. Nhưng thân mình tròn vo nhỏ nhỏ kia sao có thể nhảy lên xe ngựa cao hơn hân mấy lần? Cu cậu bèn xoay người, hướng về phía Hồng Lăng đi theo phía sau nói:

– Phiền Hồng Lăng cô cô ôm ta lên xe ngựa.

Vắt và lăm cu cậu mới bắt được cơ hội này, nếu không cẩn thận nắm lấy, vậy sẽ phải chờ thật lâu thật lâu mới có thể nhìn thấy mẫu thân rồi.

Vũ Văn Mặc nhìn nhìn thân hình nhỏ bé tròn vo kia, khỏe miệng giật giật. Tiểu tử này nhìn qua ngây thơ đáng yêu, cực kì vô hại nhưng lại biết nắm chắc cơ hội lập tức hành động, nhỏ mà đã có tâm cơ như thế, nếu trưởng thành không biết sẽ thế nào? Hơn nữa còn có dụng mạo bậc này, xem ra còn vượt cả Triệu Sở! Hân muốn tiến lên định ngăn tiểu Hiên nhi làm bóng đèn chặn ngang mình và Thụ nhi thân thiết, nhưng bên trong xe ngựa đã truyền đến tiếng Thụ nhi.

– Đề Hiên nhi lên đây đi.

Hồng Lăng vừa nghe Mộ Dung Thụ ra lệnh, lập tức ôm thân mình nhỏ nhỏ tròn vo của Hiên nhi lên.

Tiểu Hiên nhi vừa vào xe ngựa, tức thì nhào vào lòng Mộ Dung Thụ, ngọt ngào nũng nịu kêu lên:

– Mẫu thân, Hiên nhi muốn ngồi cùng xe ngựa với người. Hiên nhi rất nhỏ, rất nhỏ, rất nhỏ mẫu thân.

Lời này khiến Mộ Dung Thụ không nhịn cười được.

– Được, mẫu thân cũng nhớ Hiên nhi lắm.

Vừa lên xe ngựa, Vũ Văn Mặc nghe thấy tiểu Hiên nhi và Mộ Dung Thụ trò chuyện, trong lòng cũng không biết là mùi vị gì. Đứng nhìn tiểu Hiên nhi tuổi còn nhỏ, thật đúng là có tâm tư, biết Mộ Dung Thụ ăn mềm không ăn cứng, mấy câu làm nũng ngọt chết người này, cu cậu nói thật thuận miệng!

Mộ Dung Thụ và Hiên nhi ngồi một bên, Vũ Văn Mặc tất nhiên phải ngồi ở đối diện.

Tiểu Hiên nhi rất ân cần, khuôn mặt hoàn mỹ nhỏ nhắn đáng yêu của cu cậu cười thành một đóa hoa, ngọt không kém nói với Vũ Văn Mặc:

– Phụ thân, thật tốt, Hiên nhi có thể ngồi chung một chiếc xe ngựa với người! Hiên nhi thật cao hứng.

Trong mắt Mộ Dung Thụ khó nén tươi cười, nằng nhìn thấy khuôn mặt nhàn không ra thần sắc kia của Vũ Văn Mặc, sóng mắt lưu chuyển, nói khẽ:

– Có Hiên nhi ở đây, trên đường đi sẽ không thiếu tiếng cười.

Thật ra, nằng rất thích nhìn dáng vẻ ghen tuông của Vũ Văn Mặc, nếu trong lòng không có nằng, dĩ nhiên sẽ không ăn đám chua. Mà hân ghen đã nói lên trong lòng hân có nằng.

Thế nhưng, đứa nhỏ Hiên nhi này thật khiến người khác yêu thương, hân mở miệng muốn cùng nằng ngồi chung một chiếc xe ngựa, tất nhiên nằng không thể từ chối.

– Ừ. Chắc chừng một canh giờ nữa chúng ta sẽ đến Nghiệp thành. Nằng nghỉ ngơi tạm một chút đi.

Vũ Văn Mặc gật đầu trả lời.

Hiên nhi thấy Vũ Văn Mặc đồng ý cho cu cậu ở lại, lập tức hoan hô.

– Mẫu thân, khi ở sơn trang Hiên nhi có học ca dao, Hiên nhi hát cho mẫu thân nghe có được không?

– Ca dao à? Được, Hiên nhi hát đi.

Mộ Dung Thụ lập tức đồng ý.

Hiên nhi ngồi trong lòng Mộ Dung Thụ, giọng trẻ con non nớt ngọt mềm quanh quẩn vang lên trong xe ngựa. Suốt dọc đường, khỏe miệng Mộ Dung Thụ luôn giương nhẹ, tâm tình rất tốt.

Giữa lúc bắt tay bắt giác, trong mắt Vũ Văn Mặc cũng có tươi cười, khiến nét mặt giãn ra, không còn vẻ đông cứng, lạnh như băng thường ngày.

Một lúc lâu sau đã đến Nghiệp Thành.

Nghiệp Thành không thể so với Bình Thành diện tích mệnh mông, nhưng cũng coi như một trấn nhỏ tương đối yên ả thanh bình.

Nơi quan viên tên Lưu Nam kia thiết yến là Thịnh Đức, từ lâu Nghiệp Thành nổi tiếng thiên hạ.

Khi Mộ Dung Thụ xuống xe ngựa, trên mặt che khăn lụa mỏng. Lưu Nam thấy Mộ Dung Thụ thì sững sờ. Sao bên người Nam Dương Vương lại có nữ nhân? Hơn nữa nhìn Nam Dương Vương tựa hồ rất để ý nữ tử này, chẳng lẽ là thiếp Nam Dương Vương mới ạp?

Trong tứ lâu chỉ có vài tên lính, Lưu Nam đi trước dẫn đường lên lầu hai.

Trên đó có hai nhà gian riêng biệt, trong đó một gian là mấy gã quan viên Nghiệp Thành, gian khác là nữ quyến của họ.

– Đứng lúc ta cũng có vài chuyện quan trọng thương nghị cùng những quan viên này, trước tiên Thụ nhi cũng nên ăn cơm trưa đi. Buổi chiều chúng ta tiếp tục lên đường.

Vũ Văn Mặc nhẹ giọng dặn dò bên tai nằng.

Mộ Dung Thụ gật đầu.

– Vâng.

Lần này Vũ Văn Mặc đến Bình Thành đón nằng, e là không dễ dàng, dù sao tân đế đáng coi, triều đình biến động còn chưa ổn định. Trong hơn mười ngày mà hân có thể đến Bình Thành, trên người chắc chắn có nhiệm vụ khác. Nằng không nên xen vào. Mộ Dung Thụ dẫn Hiên nhi vào nhà gian.

Vào trong mới thấy, mấy nữ quyến trong miệng Lưu Nam cũng không có phong thái phu nhân, lão phu nhân hay chủ mẫu gia đình mà là năm thiếu nữ chừng mười sáu, mười bảy tuổi, mỗi người mỗi vẻ. Nhìn thấy mấy thiếu nữ này xong, trong lòng nằng đã hiểu rõ. Đi tới chỗ nào cũng sẽ có người xem nữ tử như hàng hóa mà tuần ra ngoài.

Khi năm thiếu nữ đó nhìn thấy Mộ Dung Thụ thì rất ngoài ý muốn, nữ nhân này là a?

Hồng Lăng nhìn thấy mấy thiếu nữ kia không mấy may động dấy, liền cau mày, giọng nói lạnh lùng:

– Mấy vị cô nương thật quá phách lối, thấy Nam Dương vương phi đến mà các người lại không đứng dậy hành lễ?

Nam Dương vương phi? Mấy thiếu nữ biết rõ mục đích hôm nay đến từ lâu, đều biết là muốn tặng cho Nam Dương Vương làm thiếp. Hiện nay phủ Nam Dương Vương không có chủ mẫu, càng không có thiếp thất, các nàng chỉ cần vào phủ Nam Dương Vương thì sẽ có cơ hội bay lên ngọn cây làm Phương Hoàng. Nhưng sao đột nhiên lại xuất hiện một vị Nam Dương vương phi?

– Bài kiến Nam Dương vương phi, Nam Dương vương phi vạn phúc kim an.

Mấy cô thiếu nữ thấy nha hoàn phía sau Mộ Dung Thư không giống nói dối, mặc dù trong lòng có nghi hoặc, nhưng để tránh phạm sai lầm, lập tức đứng dậy hành lễ.

Mộ Dung Thư cười nói

– Không cần đa lễ, đứng dậy đi.

Dứt lời, nàng liền ngồi ở chỗ trống phía trên.

Năm người đều đang quan sát Mộ Dung Thư, Nam Dương Vương đi Bình Thành một chuyến thì cô vương phi ở? Trong mắt họ, chuyện này hơi khó tin, bởi theo như đồn đãi, Nam Dương Vương không phải là người dễ động lòng với nữ nhân, nhưng hôm nay người trước mắt này lại tự xưng là Nam Dương vương phi, mà Nam Dương Vương ngay tại gian phòng kế bên, vậy tất nhiên không thể là giả. Xem ra toan tính muốn bay lên ngọn cây làm Phương Hoàng của họ đã là không tưởng. Nhưng cho dù là làm thiếp của Nam Dương Vương thì cũng được hưởng thụ vinh hoa phú quý cả đời.

Các nàng không dám nhiều lời, chỉ cúi đầu che giấu biểu tình trên mặt.

Lúc này, tiểu nhị bắt đầu mang thức ăn lên.

– Chúng ta chưa từng nghe nói qua Nam Dương Vương một lần nữa cưới vương phi, như vậy, người thật sự là Nam Dương vương phi sao?

Một thiếu nữ bỗng nhiên ngẩng đầu, mở đôi mắt to tròn quyền rũ động lòng người nhìn Mộ Dung Thư, trực tiếp lớn tiếng hỏi. Nàng không khỏi có chút ghen tị, đáng người Nam Dương vương phi này so với nàng còn quyền rũ hơn năm phần!

Nàng vừa thốt ra, tất cả mọi người đồng loạt nhìn về phía Mộ Dung Thư, cùng đợi Mộ Dung Thư đáp lại.

Mộ Dung Thư thần sắc lạnh nhạt, thấy tiểu nhị đã đem đồ ăn lên khá đầy đủ liền quay đầu báo cho Hồng Lăng biết. Mấy nha đầu này, nàng chẳng có tâm tư đi ứng phó, lĩnh phí tinh thần, lĩnh phí hơi sức.

Hồng Lăng lập tức hầu hạ Mộ Dung Thư dùng bữa. Khoé mắt mang theo kinh thường nhìn lướt qua nữ tử mở miệng nói chuyện kia.

Đôi mắt đào hoa to tròn sáng ngời của Hiên nhi mở lớn nhìn chằm chằm nữ tử mở miệng nói chuyện kia, tròn mắt đảo qua đảo lại, cuối cùng mới quay đầu hướng về phía Hồng Lăng đang hầu hạ cu cậu dùng cơm, ngọt ngào ngáy thơ nói

– Hồng Lăng cô cô, Hiên nhi muốn ăn canh.

Hồng Lăng nghe vậy thì mức thêm một chén canh cho Hiên nhi.

Hiên nhi dùng thìa múc một muỗng canh lên rồi lập tức uống. Cũng không biết là do quá nóng hay là do cố ý, cu cậu khi khì một tiếng, phun toàn bộ canh trong miệng lên mặt của cô gái vừa vô lễ chất vấn đó. Nữ nhân này thật đáng ghét! Vô lễ với mẫu thân như thế, hừ!

– A!

Nàng kia hét lên một tiếng.

Ngum canh nóng kia là canh nấm, trong đó còn có tôm bóc vỏ và mộc nhĩ băm.

– Mẫu thân, canh này không chỉ nóng mà còn khó uống nữa.

Hiên nhi nói xong liền nghiêng đầu, về mặt ngáy thơ nhìn Mộ Dung Thư.

Mộ Dung Thư nhìn đáng về cu cậu thì biết ngay là tiểu tử này định làm gì, lập tức nhịn không được cười nói:

– Thịnh Đức từ lâu nổi tiếng thiên hạ, món canh vừa rồi ăn vào cảm giác nhẹ nhàng khoan khoái, chắc là do Hiên nhi không thích hương vị này, lát nữa còn phải lên đường. Hiên nhi đừng dùng nhiều canh quá, ăn thêm cơm đi.

Hai người không thêm đề ý xung quanh khiến đôi mắt quyền rũ của nữ tử kia trọn to, không thể tin được. Trong nhà, thân là dòng chính nữ, người trong phủ sao dám không có quy củ gât năng qua một bên như thế, nhưng hai người trước mắt hoàn toàn trật để không đếm xỉa gì đến nàng! Thăng nhai chết bầm kia còn phun đầy mặt nàng, khiến nàng mất mặt! Lại nhìn bốn người còn lại, tuy rằng đều cúi đầu, nhưng không cần nói cũng biết là đang cười trộm.

– Nếu người thật sự là Nam Dương vương phi, tại sao không trả lời câu hỏi của ta? Còn có đứa bé không có lễ phép này nữa, lại dám phun lên mặt ta! Vương phi cũng không thêm dạy dỗ sao?

Trong ngày thường nàng đã quen được nuông chiều, vẫn cho rằng mình chính là trời, cũng không biết hậu quả mà chất vấn.

– Xin hỏi người là cô nương nhà ai?

Trong mắt Hồng Lăng hiện ra lĩnh ý nồng đậm. Lá gan nha đầu kia cũng ghê gớm thật! Dám chất vấn vương phi, nàng dựa vào cái gì?

Cô gái kia nâng cao cằm, trả lời

– Là con gái Lưu tri phủ thành này. *(Mấy bà này đáng là ếch ngồi đáy giếng thật, tưởng mình to lắm a)*

– Cũng lắm cũng chi là con gái của một viên tri phủ nhỏ nhọ lại dám không để Nam Dương vương phi vào mắt! Đại Hoa quốc chúng ta khi nào có loại quy củ này, con gái của một tri phủ cũng dám can đảm chất vấn Nam Dương vương phi, để Nam Dương vương phi trả lời. Người cho mình là hoàng hậu đương triều hay là quý phi?

Hồng Lăng lạnh lùng quát lên, hoàn toàn không chừa chút mặt mũi nào cho thiếu nữ kia, khiến sắc mặt nàng ta đột nhiên biến đổi.

Bốn thiếu nữ khác đều không dám nhiều lời, tình huống trước mắt thì những cô nương vốn được nuôi dưỡng trong thâm khuê như họ cũng chưa từng chứng kiến. Hơn nữa khi thể của nha hoàn đeo khăn che mặt bên cạnh Nam Dương vương phi này còn áp đảo hơn so với họ, chỉ đơn giản nói mấy câu đã khiến mọi người run rẩy.

Hồng Lăng tâm tư trầm ổn, ở Nam Dương trong vương phủ vẫn là đại nha hoàn Mai viên, quản toàn bộ nha hoàn, hơn nữa ở cạnh Mộ Dung Thư thời gian dài tất nhiên cũng học được không ít thủ đoạn của nàng, trước mắt thốt ra vài câu lại cứ thể làm cho người khác sợ hãi. Mộ Dung Thư nghe vậy cũng không đáp lại mà là tao nhã dùng cơm, mấy nha đầu này Hồng Lăng thừa sức giải quyết.

Cô gái kia sắc mặt trắng đen lộn lộn, môi khép mở muốn cãi lại, nhưng nàng cũng biết mới vừa rồi là do không phục vị tri Nam Dương vương phi bị người khác chiếm mất mới có thể lên tiếng chất vấn, giờ nghe Hồng Lăng nói vậy nàng cũng nghĩ mà bắt đầu thấy sợ. Nhưng nàng luôn luôn đều mặt cao hơn đình, làm thế nào cũng không chịu cúi đầu chịu thua.

Hồng Lăng thấy nàng như thế, liền quát lạnh một tiếng.

– Quá thật là không có giáo dưỡng! Vương phi, lát nữa nô tì nhất định phải báo lại với vương gia, để vương gia làm chủ cho người!

Lời này vừa nói ra, trên mặt nữ tử quyền rũ kiều ngao kia cuối cùng cũng lộ ra vẻ kinh hoảng, nhưng vẫn không chịu cầu xin tha thứ. Nàng nhìn về phía vị Nam Dương vương phi từ đầu tới cuối vẫn không lên tiếng kia, cắn răng nói:

– Hạ nhân của Vương phi càng không có phép tắc! Nói gì đi nữa ta cũng là con gái quan viên trong triều mà một nha đầu lại dám chỉ trích ta, ngược lại thật sự là chó cạy gài nhà, gà cầy gài chuồng!

– Thật ồ ào! Mẫu thân, còn ầm ĩ hơn so với con chó vàng mà Văn mẹ nuôi đó! *(Hai cha con nhà này, chặc chặc)*

Hiên nhi bất mãn nói

Nghe vậy, Mộ Dung Thư vuốt ve đầu nhỏ của Hiên nhi, ôn nhu nói:

– Nói có cầu tất nhiên sẽ ầm ĩ. Hiên nhi ngoan, ăn nhiều chút, lát nữa chúng ta đi ra ngoài.

– Vâng, mẫu thân cũng ăn nhiều chút!

Hiên nhi gật đầu lia lịa, cúi đầu tiếp tục ăn cơm.

Vừa mới bắt đầu cô gái kia chưa kịp phản ứng, nhưng khi nàng nghe thấy bốn thiếu nữ còn lại che miệng cười trộm mới giật mình hiểu ra, câu trong miệng Mộ Dung Thư chính là mình, sắc mặt bất chợt lúc đen lúc xanh. Có điều khi bắt gặp ánh mắt lạnh thấu xương của Mộ Dung Thư liếc qua, nàng đành nuốt xuống mấy lời kẻ tiếp. Chỉ là một ánh mắt, nhưng khiến người khác sợ run, đôi mắt thiếu nữ mở lớn, khe nhếch miệng nửa ngậm nửa há, nửa ngày cũng không thốt nên lời.

Hồng Lăng thấy thế cười lạnh. Nha đầu không biết trời cao đất rộng, tự nhận là thân phận quý nhất, ở Nghiệp thành thân phận các nàng tôn quý, nhưng ở kinh thành thân phận các nàng không khác gì hạ nhân. Cho dù Lưu Nam đại nhân kia không

nói thẳng, nằng và vương phi đều đoán được, hiện thời thân phận vương phi chưa thông cáo thiên hạ, những người này hẳn vọng tưởng vị trí Nam Dương vương phi, người người đều tràn ngập dã tâm. Lúc này đây nói gì đi nữa nàng cũng phải bảo vệ vương phi và tiểu thiếu gia cho tốt, ai dám gây bất lợi với bọn họ, cho dù mất mạng nàng cũng phải bảo vệ.

– Nguyệt tỷ tỷ, thân phận Nam Dương vương phi tôn quý, tỷ đừng nói lời can quấy, nếu không hậu quả không thể gánh nổi.

Thiếu nữ thanh tú ngồi cạnh con gái của Lưu Nam thấp giọng nhắc nhở.

Con gái Lưu Nam tự biết trước mặt người khác mất hết thể diện, ngậm nguyền rằng nguyền lời, nghe lời nhắc nhở của nàng kia như đang cười nhạo mình, sắc mặt không tốt mắng lại:

– Người là cái thá gì mà cũng dám cười nhạo ta?

Mộ Dung Thu nhẹ chau mày, khỏe mắt lướt qua thiếu nữ không biết trời cao đất rộng kia, nữ tử có đại, những kẻ tự tìm khổ ải như Tiền Duyệt thật đúng là không ít! Đối với đám người này, nằng hết sức phiền chán, được thể là dây dưa mãi không buông, sẽ có ngày trở thành mục tiêu công kích, kết cục thể thảm có thể đoán trước.

– Hồng Lăng, người cũng nên ăn cơm đi.

Sức ăn của nằng ít, ăn một chút đã no bèn buông đũa, quay đầu dặn dò Hồng Lăng.

Hồng Lăng phúc phúc thân rồi đi ra nhà gian.

Trong gian phòng trang nhã, bỗng nhiên tĩnh lặng không tiếng động. Mộ Dung Thu không ý thức được khí thế của nằng, trong lúc vô tình chính mình đã trở thành tiêu điểm, ngay cả không nói một lời cũng có thể khiến người khác cảm giác được nằng không hề tầm thường. Đây là bẩm sinh, đồng thời cũng là loại khí thế trải qua thăng trầm cuộc sống tạo nên, cũng là nguyên nhân mấy cô gái kia không dám nhiều lời.

– Mẫu thân, Hiền nhi no rồi.

Hiền nhi ăn hết sạch một chén cơm đầy xong bèn nhảy khỏi ghế, ôm chặt Mộ Dung Thu muốn đi ra ngoài. Hắn không thích ở đây, cũng không thích mấy nữ nhân luôn nhìn ngó mẫu thân kia.

Khỏe mạnh Mộ Dung Thu khẽ cong lên, cười nhạt đứng dậy.

– Được, chúng ta ra ngoài xem.

Lúc nằng đứng dậy, khỏe mắt như có như không nhìn lướt qua mấy cô thiếu nữ, đang tuổi như hoa, lại bị người nhà lợi dụng, là là nỗi đau của các nằng. Thế nhưng, nếu không biết sống chết như vậy, thế thì, ánh mắt nằng bỗng nhiên trở nên lạnh. Đáng là đáng đời!

– Vương phi, trong Thịnh Đức từ lâu không có khách phòng.

Một thiếu nữ trong số đó lập tức đứng dậy nhờ giọng nói, nằng là có lòng tốt nhắc nhở.

Mộ Dung Thu quay đầu về phía nằng cười khê:

– Không còn cách nào. Bỏn vương phi tìm một nhà gian nghỉ tạm cũng được.

– Hôm nay cũng không còn sớm, e là đêm nay Nam Dương Vương sẽ ở lại Nghiệp Thành. Tối nay, hoa khôi Minh Nguyệt Lâu của Nghiệp Thành cố ý chuẩn bị tài nghệ biểu diễn để nghênh đón Nam Dương Vương. Hoa khôi Minh Nguyệt Lâu vang danh thiên hạ, Nam Dương vương phi nhất định sẽ mở mang tầm mắt.

Khi Mộ Dung Thu vừa mới xoay người, tiếng con gái Lưu Nam mang theo khiêu khích đã truyền tới.

Trong lòng Mộ Dung Thu thấy buồn cười, tâm tư nhá đầu kia thật quá non nớt, nằng chỉ nắm tay Hiền nhi đi ra ngoài.

Con gái Lưu Nam cắn chặt răng, chưa từ bỏ ý định nói:

– Vương phi xin dừng bước, theo tín tức từ kinh thành truyền đến, nói là Nam Cương nghị hòa, muốn hoà thân. Nghe nói công chúa Nam Cương kia không phải gả cho đương kim thánh thượng, cũng không phải thái tử, mà chỉ đích danh muốn lấy Nam Dương Vương. Ta nghe tin này, thật sự khó phân biệt thật giả. Vì vậy đánh bạo hỏi Nam Dương vương phi, việc này có thật không?

Mộ Dung Thu khựng lại, hai mi nháy mắt cau chặt, hòa thân?

Lúc này, Vũ Văn Mặc cũng từ nhà gian đi ra, đôi mắt sâu hun hút nhìn nằng.

(Sóng gió lại nổi lên đề, phong ba bão táp lần 2)

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 124

Nằng nhìn về phía Vũ Văn Mặc, nghiêng đầu, khỏe mắt đồng thời nhìn lướt qua thiếu nữ định xem kịch vui kia, giọng nói lạnh lẽo dị thường.

– Người cho rằng dựa vào thân phận của người cũng xứng chất vấn bỏn vương phi?

Vũ Văn Mặc đi về phía nằng.

– Người!

Có gái kia ghen lời, không ngờ những lời đó căn bản chẳng thể chọc giận Mộ Dung Thu! Ở phương hướng này của thiếu nữ vốn không thấy Vũ Văn Mặc.

Mà Vũ Văn Mặc nghe thấy lời nói của thiếu nữ từ nhà gian truyền tới, nhất thời trên vầng trán băng sương lộ ra linh ý. Lưu Nam đại nhân đi phía sau hẳn đương nhiên nghe được giọng nói kia là của nữ nhi nhà mình, lập tức nom nớp lo sợ nhìn về phía Mộ Dung Thu và Vũ Văn Mặc. Vừa rồi ăn cơm họ cũng đã biết thân phận Mộ Dung Thu!

Không ngờ Nam Dương vương phi căn bản không chết!

Trước mắt chính là Nam Dương vương phi, mà nữ nhi nhà mình lại bất kính với vương phi như thế! Lưu Nam đại nhân tránh không được toàn thân đổ mồ hôi lạnh.

Mà nữ nhi của Lưu Nam vừa nhìn thấy Vũ Văn Mặc, bỗng chốc ngơ ngẩn. Bình thường nằng đều ở trong khuê phòng, tuy rằng ngẫu nhiên có đến chùa miếu dâng hương, cũng đã gặp qua vài nam tử khác, nhưng lại chưa từng thấy ai xuất sắc như thế! Nếu có thể gả cho người như vậy, cho dù bị giám thò nằng cũng cam nguyện! Không chỉ là nằng, những cô thiếu nữ còn lại cũng nhìn đến ngây ngốc, nhưng vì thẹn thùng đều cúi đầu, chỉ ngẫu nhiên ngẩng lên nhìn lướt qua Vũ Văn Mặc.

Nhưng toàn thân Vũ Văn Mặc bao phủ hơi thở lạnh băng, dường như có thể khiến người khác đông cứng, nhìn một chút, trong lòng các thiếu nữ cũng có phần e ngại.

– Khỏi bẩm vương gia, con gái của Lưu Tri phụ đại nhân xúc phạm vương phi, trong lúc dùng bữa đã nói chuyện vô phép, ý vào thân phận mình tôn quý buộc vương phi đáp lời của nằng. Nó ti thật sự nhìn không được mới lên tiếng thay chủ tử nói hai câu, con gái Lưu tri phi thể nhưng lại nhục mẹ nó ti và vương phi, còn có tiểu thiếu gia. Xin vương gia làm chủ cho vương phi!

Hồng Lăng đang ăn cơm ở phòng bên nghe được động tĩnh, lập tức đẩy cửa phòng ra, chạy tới trước mặt Vũ Văn Mặc và Mộ Dung Thu, trong mắt rung rung, cực kì ủy khuất nói.

Hiện thời vương gia coi trọng nhất là vương phi, thiếu nữ ngu xuẩn kia sẽ vì hành vi mạo phạm, coi thường vương phi mà trả giá đắt! Hơn nữa, là gan nằng ta thật rất lớn, còn dám có ý đồ châm ngòi ly gián quan hệ của vương phi và vương gia! Hóa thân? Đây cũng không phải là việc nhỏ, nếu như là công chúa Nam Cương đến hòa thân, như vậy thì đề vương phi ở vị trí nào?

Con gái của Lưu Nam nghe vậy, nhất thời sắc mặt trắng bệch, nha đầu này thật là lốn gan, cũng dám tố cáo nằng! Quá mức đáng giận! Có điều nằng cũng không cần sợ, dù sao từ trước tới nay phụ thân rất yêu thương nằng, tuyệt đối sẽ không để nằng bị người khác khi dễ.

Sắc mặt Mộ Dung Thu chẳng chút gợn sóng, nhìn không ra nằng đang nghĩ gì. Vũ Văn Mặc thu hồi cơn người sâu thẳm, quay đầu nhìn chăm chú Lưu Nam đại nhân.

– Được, được lắm!

Thần hình Lưu Nam lao đảo, phịch một tiếng quỵ trên mặt đất, dập đầu lia lịa, nom nớp lo sợ nói:

– Là hạ quan không biết cách dạy con, là hạ quan không biết cách dạy con, hạ quan nhất định có câu trả lời cho Nam Dương Vương, Nam Dương vương phi!

Hiện thời Nam Dương Vương là người tám phúc trước mắt của đương kim thánh thượng, đám quan viên thấp cổ bé họng bọn họ nào dám đắc tội?

Nhìn thấy Lưu Nam quý xuống, không chỉ mấy quan viên trong nhà gần kia mà ngay cả con gái của hắn và bốn thiếu nữ còn lại đều sững sốt. Lưu Nam đại nhân ở Nghiệp Thành muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, chưa từng thấy hắn sợ hãi bất kì ai! Hơn nữa, lại dưới tình huống Nam Dương Vương có vẻ như cũng không thật sự tức giận, Lưu Nam đại nhân đã sợ tới mức này!

– Phụ thân! Nữ nhi cũng không làm gì hết, chỉ là hỏi ra nghi hoặc trong lòng mà thôi. Nam Dương Vương, xin người tin tưởng ta, cùng lắm ta chỉ là hỏi hai câu mà thôi, tuyệt đối không có bất kính với Nam Dương vương phi. Trước đó phở lớn ngo nhỏ đều nói rằng Nam Dương vương phi đã bỏ mình trong biển lửa, vì vậy ta mới nổi lên nghi vấn, dù sao chúng ta cũng không hề nghe được tin tức ngài cưới tân thế.

Thiếu nữ chạy ra nhà gần đến đỡ Lưu Nam dậy, nhưng nâng hai lượt cũng không nâng lên nổi, nâng liền dừng tư thái quyền rũ nhất phúc thân thi lễ với Vũ Văn Mặc, trong mắt thấp thoáng lệ châu.

– Đồ hỗn trướng! Cầm miệng!

Lưu Nam gần quát một tiếng.

Thiếu nữ sững sờ, nước mắt trong suốt không kiềm được trượt khỏi rèm mi rơi xuống, phụ thân chưa bao giờ hung dữ với nàng như thế!

Mộ Dung Thu lạnh lùng nhìn Lưu Nam làm bộ làm tịch, giọng nói như hàn băng:

– Không cần giả vờ trước mặt bốn vương phi. Cha con cùng diễn trò!

Cho là nàng không nhìn ra được à? Lưu Nam dạy dỗ con gái mà lại chờ khi nàng ta nói hết những lời lên án nàng, còn không phải là tranh thủ sự đồng tình của Vũ Văn Mặc sao?

Lưu Nam ngẩng đầu để đặt cần trọng đánh giá Mộ Dung Thu, không có dự liệu tới nàng quan sát tỉ mỉ như thế. Đứng là hắn cố ý để nữ nhi lộ diện trước mặt Vũ Văn Mặc, một khi được Vũ Văn Mặc ghé mắt, như vậy con đường làm quan ngày sau của hắn chắc chắn một bước lên mây.

Đôi mày kiếm sắc bén đen như mực của Vũ Văn Mặc chau lại, lời nói ra lại bén nhọn như dao kiếm.

– Lưu Nam Lưu đại nhân, người cứ ở Nghiệp Thành chờ bị tháo mũ ô sa đi!

Dứt lời, hắn ôm lấy Mộ Dung Thu lướt qua bên người vị Lưu Nam đại nhân đang còn sững sờ chưa kịp phản ứng mà đi.

Mấy gã quan viên phía sau thốt thức không thôi! Trong lúc lo lắng sây chân lại bị một kích trí mạng như thế!

– Phụ thân!

Thiếu nữ kinh hồ, tại sao có thể như vậy? Nàng lớn lên xinh đẹp như thế, người cầu hôn đập phá muốn nát cửa phủ, nhưng Nam Dương Vương thậm chí ngay cả liếc nàng một cái cũng không thèm! Còn khiến cái ghế của phụ thân cũng không giữ được!

Tuy rằng Vũ Văn Mặc chỉ là một vương gia, nhưng đối phó với một quan viên nhỏ bé như Lưu Nam này thì đơn giản chẳng khác gì muốn bóp chết một con kiến! Huống hồ, Vũ Văn Mặc cũng không phải vô cơ định tội, Lưu Nam hỏi lộ quan viên, đây chính là tội danh nặng nhất, Lưu Nam đừng nghĩ thoát được!

Trên xe ngựa, Mộ Dung Thu cau mày trầm mặc. Những gì nhà đầu kia nói nàng vẫn để trong lòng, nàng ta tuyệt đối không phải tuý tiện đoán bừa. Công chúa Nam Cương hoà thân? Nếu đã hoà thân, vậy khi trở lại vương phủ, nàng tuyệt đối không phải là Nam Dương vương phi. Có vẻ như tin tức này đã sớm truyền ra.

Nếu nàng đoán không sai, Triệu Sơ cũng biết. Trách không được hắn lại dùng vẻ mặt đó nói với nàng những lời khó hiểu kia!

Công chúa Nam Cương ...

Mâu quang Vũ Văn Mặc thâm trầm nhìn Mộ Dung Thu ngồi đối diện. Nàng báo Hồng Lăng dẫn theo Hiền nhi đã ăn com trưa một nhọc ngồi trên một chiếc xe ngựa khác, còn nàng từ lúc bước lên xe ngựa thì luôn luôn trầm mặc. Khi hắn đi ra nhà gian cũng đã nghe thấy lời của nhà đầu kia.

Hắn đang muốn chờ trở lại phủ Nam Dương Vương rồi mới báo cho nàng biết. Thật không ngờ, kết quả lại nghe được từ miệng người khác.

– Nam Cương là một nước ra sao?

Mộ Dung Thu mở mắt ra, đôi mắt sáng như sao, mở miệng hỏi ra một câu khiến Vũ Văn Mặc rất ngại ý muốn! Thế nhưng, chi trong nháy mắt, tiếng lòng buộc chặt của hắn như được buông xuống.

– Chi là một nước man di nhỏ, với vài vạn chúng dân. Có điều nam tử rất thiện chiến, thường xuyên quấy rầy dân chúng ở biên quan, khiến dân chúng lầm than. Triều đình mấy lần phái binh định tiêu diệt nhưng nam tử man di có công phu trên lưng ngựa rất tốt, lại quen thuộc thảo nguyên, binh lính triều đình đánh vào thảo nguyên thì trúng mai phục, song phương đều không chiếm được lợi thế.

Vũ Văn Mặc chậm rãi nói. Từ lời nói có thể thấy được mức độ phản hận của hắn đối với tộc man di này.

Mộ Dung Thu cau mày, việc này hơi khó giải quyết. Nam Cương khó chơi như thế, trách không được sau khi đưa ra đề nghị hòa thân, công chúa Nam Cương có thể lựa chọn đối tượng hòa thân! Nàng từng nghe Hồng Lăng nói, nữ tử Nam Cương đối với chuyện tình dục rất coi trọng, loạn luân hay thông dâm ở Nam Cương cũng không hiếm có gì, huống chi thủ lĩnh của bọn họ còn gian dâm cùng con cháu mình.

Thế nhưng, nàng còn nghe nói qua, vị thủ lĩnh này chỉ có một vị công chúa, cực kì sùng ái. Mà có công chúa này thích văn hóa Đại Hoa quốc, tình thông mọi thứ cảm kỷ thư họa, ngay cả công phu trên lưng ngựa cũng không kém gì nam tử.

Một nữ nhân như vậy lại lựa chọn người chưa từng gặp mặt như Vũ Văn Mặc, mà không chọn kẻ thân là thái tử như Vũ Văn Hạo, đến tốt cùng là vì sao? Dù sao Vũ Văn Hạo cũng chưa cưới vợ, đáng vẻ tuổi mới còn vượt trội hơn Vũ Văn Mặc, thân phận cũng tôn quý hơn. Điều này khiến nàng khá khó hiểu. Hoặc là, vị công chúa này đã từng gặp qua Vũ Văn Mặc? Nghĩ đến đây, Mộ Dung Thu tự giác buồn cười, Vũ Văn Mặc chưa bao giờ đến chiến trường nơi biên cảnh, sao có thể gặp gỡ công chúa Nam Cương?

– Việc này khi ta đến Bình Thành mới biết, Hoàng Thượng phái người ra roi thúc ngựa đưa tin tức tới. Ta đã hỏi âm cho Hoàng Thượng, tuyệt đối không cưới công chúa Nam Cương! Yên tâm, việc này ta tuyệt đối nắm chắc. Thư nhi không cần vì chuyện này mà phí sức hao tổn tinh thần.

Vũ Văn Mặc thấy Mộ Dung Thu trầm tư, lập tức cầm tay nàng, giọng điệu kiên định lạ thường.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu thu hồi suy nghĩ, gương mặt nhìn hắn cười.

– Có chuyện gì chúng ta sẽ cùng nhau giải quyết. Chi là một Nam Cương nho nhỏ, đừng nói chàng, ngay cả ta cũng không để trong mắt. Đối với ta mà nói, muốn thu phục Nam Cương là dễ như trở bàn tay.

Mặc dù nàng không có võ công, cũng không có kinh nghiệm thực chiến, nhưng nàng học được rất nhiều thứ từ sử sách. Chi cần động não, năng tin tưởng không có chuyện gì làm khó được nàng.

Nghe thấy lời nói hùng hồn của nàng, Vũ Văn Mặc nện không được cười nói:

– Có thể từ thế này, còn cầu gì hơn?

Biết được chuyện hòa thân, nàng không hề chất vấn hắn mà hoàn toàn tin tưởng, cũng cùng tiến cùng lùi với hắn, tin rằng nàng tuyệt đối không giống những nữ nhân tầm thường trên thế gian này!

– Hồi kinh cùng nhau đối mặt đi.

Mộ Dung Thu gọi lên khố mộc, ôn nhu nói. Nếu hắn đã tin tưởng như vậy, thế thì, đến lúc đó nàng chỉ cần ở bên giúp đỡ một chút là được. Công chúa Nam Cương này ẽ là một kẻ địch mạnh mẽ. Có điều, giờ vẫn đang trên đường đi, vậy hãy cứ hưởng thụ đi, hoàn thành kế hoạch thưởng thức phong cảnh xinh đẹp ven đường mà họ đã nói trước đây.

Liên tục chạy mấy ngày, trên đường, Vũ Văn Mặc có ý dẫn xa phu chậm một chút. Xe ngựa xóc nảy, không chỉ ngắm nhìn phong cảnh, hơn nữa ngồi bên trong cũng không phải quá khó chịu như trước. Từ trước tới nay Mộ Dung Thu vốn chẳng có hảo cảm gì với mấy cái xe ngựa cổ đại này, nếu không phải Hồng Lăng cố tâm, làm cho rằng một cái đệm lông thật dày, sợ là khi về tới kinh thành, móng của nàng đã không còn nguyên vẹn!

Về phần công chúa Nam Cương muốn hoà thân, Mộ Dung Thu và Vũ Văn Mặc cũng không nhắc lại. Dù sao tình huống kinh thành là thế nào, bọn họ còn chưa nắm rõ, chỉ có thể đợi trở lại, biết rõ chân tướng mọi chuyện mới có thể cân nhắc chuẩn bị kĩ lưỡng.

Thời gian này hai người cũng từng nghe dân chúng bàn tán xôn xao về việc này, nhưng những tin tức mà họ biết được cũng rất ít ị, lại thêm mắ mặm muối thành ra không còn như lúc đầu, có đủ loại đồn đãi.

Có người nói: “Công chúa Nam Cương không phải hòa thân với Nam Dương Vương mà là đương kim thánh thượng.”

Lại có người nói: “Lời sống của người Nam Cương dâm mỹ, ẽ là công chúa Nam Cương muốn già cho đương kim thánh thượng, sau đó lại gian dâm với thái tử và Nam Dương Vương!”

Bởi lời sống của dân Nam Cương như thế nên dân chúng Đại Hoa quốc sinh ra đủ loại suy đoán, càng gần kinh thành, hàng loạt đồn đãi ùn ùn kéo tới, sau khi Vũ Văn Mặc và Mộ Dung Thu nghe được, chỉ biết cười khổ không thôi.

Một ngày, họ ngẫu nhiên gặp được Tạ Nguyên trong một túu lâu ở trấn nhỏ họ.

Tạ Nguyên vẫn trước sau như một cả lo phát phơ, đôi mắt tự nhiên là phong lưu phóng khoáng, tà mị đảo hoa phóng điện bốn phía với các cô nương, nếu không phải Mộ Dung Thư quen biết với hắn, chắc chắn lần đầu tiên gặp mặt sẽ cho rằng đây là đồ lang từ lảng những hoặc là hái hoa tặc! Thế nhưng, Mộ Dung Thư lại cực kì thích tính cách Tạ Nguyên, như một kẻ phóng túng không bị trời buộc, đều có thể lực, hoặc là có quyền, bản thân Tạ Nguyên như thế, gia tộc hiển hách, mẹ hắn và đương kim thánh thượng là chị em cùng một mẹ sinh ra, càng hiển hách vạn phần! Hơn nữa hiện thời còn được phong Trấn Nam Hầu. Như vậy, hắn càng không hề những quy củ kia trong mắt.

– Ta đợi ở đây đã mấy ngày, mỗi ngày trông ngóng vẫn không thấy xe ngựa các người đâu. Ta ngày đêm lo lắng, sợ hai người gặp cướp, thiếu chút nữa cho rằng các người gặp bất hạnh mà lấy nước mắt rửa mặt.

Trên gương mặt tuấn mỹ của Tạ Nguyên rõ ràng hiện ra nụ cười khuyên quốc khuyên thành mê hoặc lòng người, lời nói ra lại hoàn toàn chẳng ăn nhập gì với nét mặt.

Nghe xong cảm thấy hắn thật đáng đánh đòn.

– Xem ra ta và vương gia đã đắc tội, lại dám khiến Hầu gia lo lắng hoa lệ đâm lẹ, mỉa nhả thương tâm. Sau này ta và vương gia sẽ cố hết sức tránh. Có điều Hầu gia không nên quá lo lắng, nếu không thật sự sẽ phụ lòng không ít thiếu nữ mến mộ ngài đấy!

Hoa lệ đâm lẹ? Tiếu mỉa nhả thương tâm? Nụ cười tao nhã trên mặt vị Hầu gia tự nhận là phong lưu phóng khoáng, tiêu sái mê người, tà mị mê hoặc lòng người nào đó chợt trở nên cứng ngắt. Thứ trong trẻo vốn không phải lệ châu vương ở đây mất kia bỗng chốc biến mất, Tạ Nguyên ho nhẹ hai tiếng, cười hết sức khó xử.

– Bàn hầu gia nói hơi quá. Có điều cũng không kém là bao.

Mỗi lần gặp nhau, hình tượng của hắn bị tổn hao không ít, nhưng cũng không nhớ lâu. Dù sao trong mắt hắn nữ nhân đều không khác gì nhau, tất đèn, lọt sạch quần áo thì mập hay ốm, ngực lớn nhỏ mỏng cũng chẳng quan trọng, hắn không có cảm giác gì chứ đừng nói chỉ những nữ nhân khổ khan kia, làm sao có được sự can đảm của nàng, phản ứng nhanh như vậy!

Không có việc gì thì thỉnh thoảng cãi cọ vài câu, rất thú vị!

Nghĩ đến đây, khoe môi đỏ sẫm như máu của Tạ Nguyên giờ lên, cười rất vui vẻ.

Khóe miệng Mộ Dung Thư co giật, da mặt người này cũng quá dày đấy!

Vũ Văn Mặc tập mãi thành thói quen, chỉ là thấy mắt hiện lên một tia không kiên nhẫn, hơi tức giận nói:

– Nói đi, sao lại đợi ở đây?

Tuy rằng Tạ Nguyên nhìn qua có vẻ cả lo phát phơ không chịu nổi bước nhưng chưa bao giờ làm những chuyện khiến người khác phiền chán, tuy sắc mặt hắn không có gì bất thường nhưng Vũ Văn Mặc quen biết hắn đã lâu, biết kẻ vốn nên ở kinh thành như hắn lại xuất hiện trên trấn nhỏ chỉ để chờ mình, nhất định là có chuyện quan trọng.

Thấy hai người họ có việc cần trao đổi, Mộ Dung Thư liền đứng dậy nói với Vũ Văn Mặc:

– Thần thiếp hơi mệt, đi nghỉ ngơi trước.

Cắt lời, nàng nhìn về phía Hiên nhi bên cạnh đang chơi vui vẻ nói:

– Hiên nhi, chúng ta trở về phòng nghỉ ngơi.

– Ừ, nàng đi nghỉ trước đi.

Vũ Văn Mặc gật đầu.

Hiên nhi từ trên ghế nhảy xuống, vươn cánh tay nhỏ bé mập mạp ra chỗ Mộ Dung Thư, ngọt ngào ngây thơ nói:

– Mẫu thân, Hiên nhi buồn ngủ quá.

– Vậy trước tiên đi ngủ một lát, chờ cơm chiều, mẫu thân sẽ bảo Hồng Lăng đánh thức con.

Giọng Mộ Dung Thư cực kì ôn nhu nói.

– Dạ.

Ánh mắt Vũ Văn Mặc luôn luôn nhìn theo Mộ Dung Thư và Hiên nhi, cho đến khi hai người lên lầu không còn thấy bóng dáng hắn mới thu hồi ánh mắt.

– Người đến đó cũng lắm chỉ một tháng, nhưng không ngờ trong lòng thật sự coi trọng vương phi.

Khi Tạ Nguyên nói lời này, cau chặt mày, trước kia Vũ Văn Mặc chưa để ý yêu thương ai, hắn xem đây như nói đùa, hi vọng có một nữ nhân có thể trở thành tri kỉ của Vũ Văn Mặc, nhưng hôm nay, tình huống trong triều như vậy, hắn thật sự thấy lo lắng.

– Tình huống trong triều thế nào? Công chúa Nam Cương vẫn khăng khăng muốn hòa thân cùng bốn vương?

Trong mắt Vũ Văn Mặc không chứa một tia dịu dàng, giọng nói bỗng chốc trầm thấp, thần sắc lạnh lẽo.

Vào đến trong phòng, Hiên nhi chơi đùa nên khá mệt, Mộ Dung Thư liền bảo Hồng Lăng dẫn cậu về phòng nghỉ một lát.

Sau khi Hiên nhi ngủ, Hồng Lăng quay lại, thấy Mộ Dung Thư đang đọc sách, nàng liền đi qua.

– Vương phi không lo lắng sao?

Hồng Lăng vốn không muốn quấy rầy Mộ Dung Thư đọc sách, nhưng trong lòng lại có vài lời không thể không hỏi, dù sao trên đường đi, nàng đã nhận ra tình cảm giữa vương phi và vương gia càng ngày càng tốt, vương gia càng ngày càng quan tâm để ý đến vương phi, đây chính là chuyện tốt, chờ sau này trở lại vương phủ, cho dù tương lai vương gia có nạp thiếp, có trắc phi, nhưng chắc chắn vương gia sẽ không để cho vương phi bị thiệt thòi. Dù sao vương phi vẫn là chủ mẫu của phủ Nam Dương Vương.

Nhưng ...

Nghe vậy, Mộ Dung Thư khẽ chớp mắt, bỏ sách xuống, ngẩng đầu nhìn Hồng Lăng, biết lời này của nàng là ý gì, cười nói:

– Lo lắng cái gì?

Lúc này có lo lắng cũng vô dụng, còn không bằng ung dung thoải mái chờ đợi, cũng dần dần biến tình cảnh bị động của bọn họ thành chủ động.

– Trên đường đi, nghe được nhiều đồn đãi như vậy, chuyện nào cũng đều nói về công chúa Nam Cương và vương gia. Tuy cũng có người nói công chúa Nam Cương là cùng đương kim thánh thượng hòa thân nhưng ngay lúc đầu, từ miệng của con gái Lưu Nam đại nhân chúng ta đã biết công chúa Nam Cương muốn hòa thân với vương gia. Nếu nàng ta thật sự hòa thân với vương gia, vậy sau này vương phi phải làm sao bây giờ?

Trong mắt Hồng Lăng tràn ngập lo lắng, nàng biết Mộ Dung Thư tin tưởng mình nên không hề che giấu ý nghĩ trong lòng.

Mộ Dung Thư khép hờ mắt, trên khóe môi vẫn là nụ cười thanh nhả.

– Đồn đãi dù sao cũng chỉ là đồn đãi. Hồng Lăng, người ở bên cạnh ta lâu như vậy, hiểu cách làm việc của ta, hiện tại mọi chuyện chưa rõ ràng, sao có thể tự loạn trận cước? Huống hồ cho dù việc này có là thật, như vậy, lúc chưa biết rõ chân tướng, lo lắng cũng không giải quyết được gì. Lúc này, càng bình tĩnh giữ yên lặng càng tốt.

– Vương phi nói rất đúng.

Hai mắt Hồng Lăng tỏa sáng. Đúng vậy, cho dù hiện tại lo lắng thì có ích gì? Còn không phải tự mình rối loạn sao? Vương phi chính là vương phi, nhìn mọi việc một cách thấu đáo. Lập tức, Hồng Lăng vui vẻ nở nụ cười.

Mộ Dung Thư thấy Hồng Lăng yên tâm thì tiếp tục cúi đầu đọc sách, cùng lúc đó, nụ cười ung dung thanh nhả trên môi nàng cũng biến mất. Việc này sẽ không dễ dàng giải quyết như vậy, nếu không Tạ Nguyên cũng sẽ không xuất hiện lúc này!

Dưới lầu.

Vũ Văn Mặc sắc mặt âm trầm

– Xem ra Hoàng Thượng có vẻ như cố tình đồng ý cho công chúa Nam Cương cùng bốn vương hòa thân.

– Đứng vậy, tuy Hoàng Thượng không nói rõ. Đã nhiều ngày thái độ của đặc phái viên Nam Cương rất kiên cố, thừa dịp tân đế Đại Hoa quốc mới đăng cơ triều cực bất ổn mà ép Hoàng Thượng. Hoàng Thượng rất bất mãn với việc này, đồng thời người vẫn khá dễ ý suy nghĩ của người. Chuyện này hơi khó giải quyết.

Tạ Nguyên khẽ chau mày, vẻ mặt vô cùng lạnh lùng cẩn thận. Ai cũng không ngờ, ngay lúc tân hoàng đăng cơ lại đột nhiên phát sinh chuyện này.

– Bỏn vương tuyệt đối sẽ không đồng ý hòa thân!

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 125

– Bỏn vương quyết không hòa thân!

Thái độ Vũ Văn Mặc vô cùng kiên quyết.

Sắc mặt Tạ Nguyên nghiêm trọng liếc nhìn hần một cái, trầm giọng hỏi:

– Công chúa Nam Cương nhất quyết muốn hoà thân với người, có phải hai người đã từng gặp mặt không? Nếu không sao nằng ta lại kiên trì khó thuyết phục như vậy?

Ngay cả Hoàng thượng và Thái tử cũng không cần, cương quyết muốn chọn Vũ Văn Mặc, công chúa Nam Cương thật sự rất đặc biệt!

Nghe vậy, Vũ Văn Mặc rất khó hiểu:

– Sao lại như thế?

– Như vậy, không biết công chúa Nam Cương có mục đích gì, nếu Nam Cương nhân cơ hội này gây khó dễ cho Hoàng Thượng thì không tránh khỏi liên lụy đến dân chúng, hơn nữa Hoàng thượng cũng không muốn động đao thương, triều đình vừa mới ổn định không bao lâu, như vậy, chỉ có thể hòa thân. Dù sao nếu hoá thân mà có thể giải quyết mọi chuyện, Hoàng Thượng tuyệt đối sẽ không dùng phương pháp khác.

Tạ Nguyên nói tiếp.

Sắc mặt Vũ Văn Mặc đột nhiên trầm xuống. Tạ Nguyên nói rất có lý, nếu hoà thân có thể giải quyết được chuyện này thì sao Hoàng Thượng lại muốn gây chiến chứ!

Hai người nhìn nhau, bỗng chốc đều lâm vào trầm mặc.

Càng gần đến kinh thành, Mộ Dung Thu và Vũ Văn Mặc ngược lại không vội lên đường. Tạ Nguyên làm cái bóng đèn theo đuôi. Có điều thẳng nhai này và tiểu Hiên nhi chơi đùa cũng rất vui vẻ.

– Nếu Hẫu gia thích Hiên nhi như vậy, không bằng nhanh chóng thành thân đi.

Mộ Dung Thu cười hỏi. Nàng nghe Vũ Văn Mặc nói, tuy rằng trong phủ của Tạ Nguyên có nha hoàn thông phòng, nhưng hần chưa bao giờ nghĩ tới chuyện thành thân, đừng nói chỉ là nạp thiếp.

– Nếu như con của ta có thể đáng yêu như Hiên nhi, vậy sinh một đứa để chơi đùa chắc cũng không tệ nhỉ?

Tạ Nguyên thần thái kiên cố, nói tới đây lại nhìn không được đi đùa giỡn với Hiên nhi.

Vũ Văn Mặc nói:

– Đại công chúa luôn giục hần lấy vợ sinh con, nhưng hần chưa từng để trong lòng.

– Không bằng để ta nhận Hiên nhi làm con nuôi đi.

Tạ Nguyên càng nhìn Hiên nhi càng thích, đôi mắt đảo hoa của đứa nhỏ này có vài phần giống hần, hơn nữa cái miệng nhỏ nhắn ngọt ngào cũng không khác là bao, nếu hần đem Hiên Nhi đến gặp mẫu thân, mẫu thân tuyệt đối sẽ không hoài nghi mà sẽ cho rằng Hiên nhi là con của hần.

Hiên nhi ha ha cười, hần cũng thích vị thức thức này, phụ thân có vẻ khó khăn khó gần, nhưng vị thức thức này lại rất vui tính, cu cậu rất thích.

– Người tự mình sinh đi.

Vũ Văn Mặc không nề mặt chút nào.

– Nhận con nuôi dễ dàng như vậy sao? Không muốn trả giá mà lại muốn có một đứa con đáng yêu như vậy, trên đời này làm gì có chuyện tốt thế chứ?

Mộ Dung Thu chậm rãi uống trà, quan sát phản ứng của Tạ Nguyên, hần tuyệt đối không nói suông mà có vài phần nghiêm túc, Nàng nghe Vũ Văn Mặc nói, hần có rất nhiều sản nghiệp. Ai mà không muốn kiếm tiền chứ, vì vậy ...

Tạ Nguyên là người thông minh, nghe Mộ Dung Thu nói như vậy, hần biết ngay ý nghĩ của nàng. Đây cũng rất hợp ý mình, hần lập tức ôm Hiên nhi, cười nói:

– Nghĩa tử, gọi một tiếng nghĩa phụ đi. Nghĩa phụ ở kinh thành có một cửa hàng bán ngọc rất lớn, nếu con gọi ta là nghĩa phụ, ta sẽ cho con hưởng ba phần lợi nhuận từ cửa hàng!

Ba phần lợi nhuận? Mộ Dung Thu khá kinh ngạc, Tạ Nguyên tay quả thật hào phóng! Khi nàng còn ở phủ Nam Dương Vương, quản lý mười cửa tiệm đồ cưới, cũng có nghe nói cửa hàng bán ngọc lớn nhất kinh thành không phải của Trình gia mà là của Tạ Nguyên. Nếu là thật sự có ba phần, cho dù sau này Hiên nhi có chơi bời lêu lổng, cũng đủ nuôi sống cả đại gia đình.

Khi Mộ Dung Thu còn chưa trả lời, Vũ Văn Mặc đã thay nàng đồng ý.

– Một khi đã như vậy, bỏn vương liền thay Hiên nhi làm chủ, để hần nhận người làm nghĩa phụ!

Dứt lời, hần đưa cho Mộ Dung Thu một ánh mắt. Có tiện nghi thì phải chiếm lấy! Huống hồ đây chính là từ trên trời rơi xuống.

Hiên nhi chớp chớp mắt nhìn về phía Mộ Dung Thu, thấy Mộ Dung Thu gật đầu, cu cậu mới hướng về phía Tạ Nguyên ngọt ngào kêu:

– Nghĩa phụ.

– Ha ha ha! Được rồi, được rồi, nhi tử ngoan!

Tạ Nguyên cất tiếng cười to.

Sau ba ngày du ngoạn ngoài kinh thành, cho dù không muốn thì bọn họ cũng phải trở lại kinh thành đối mặt với khó khăn trước mắt.

Xe ngựa vừa vào cửa thành, chỉ thấy một đại thái giám già dạng nam tử chờ ở đó, sau khi nhìn thấy xe ngựa bọn họ lập tức cung kính chạy tới, dùng giọng the thé đặc trưng của thái giám nói:

– Khôi bầm Nam Dương Vương, Hoàng thượng có chỉ, Nam Dương Vương vừa vào kinh lập tức tiến cung. Hoàng thượng có chuyện quan trọng cần bàn bạc cùng Nam Dương Vương, kính xin Nam Dương Vương dời bước.

Trong xe ngựa, sắc mặt Mộ Dung Thu ngưng trọng, cảm thấy khá bất ngờ. Vũ Văn Mặc lại mới trở lại kinh thành, theo lý thuyết hần nên về triều phủ nghỉ ngơi trước một ngày, sau đó mới tiến cung, nhưng hôm nay Hoàng đế vội vàng triệu kiến Vũ Văn Mặc, có thể thấy được chuyện này rất phức tạp, hết như dự tính xấu nhất của nàng.

– Thu nhi, nàng về Vương phủ trước, ta đi một lát sẽ trở lại.

Vũ Văn Mặc vỗ nhẹ lưng nàng, dịu dàng trấn an. Hần biết nàng tâm tư cẩn thận tỉ mỉ, Hoàng đế vội vàng triệu kiến hần như thế chắc chắn khiến nàng lo lắng. Thế nhưng, cho dù hần có trấn an, e là nàng vẫn lo lắng.

Mộ Dung Thu thần sắc lạnh nhạt thong dong, gật gù đầu.

– Mọi việc phải cẩn thận, có đôi khi thái độ cường ngạnh cũng không phải tốt. Nếu muốn không bị khống chế, chỉ có đem nắm quyền chủ động trong tay, hi vọng phu quân hãy nhớ.

Ý nàng là, nếu Hoàng Thượng nhất định bắt hòa thân, mà hần lại kháng kháng giữ ý kiến, không tránh được sẽ đắc tội Hoàng Thượng. Cần phải khéo léo uyển chuyển, nắm quyền chủ động trong tay, chuyện này có thể sẽ được giải quyết toàn vẹn. Hiện tại tình huống trong triều đến tới cũng là thế nào, hần và nàng cũng không biết nhiều lắm, vì vậy cần tính toán thật cẩn thận.

Vũ Văn Mặc gật đầu.

– Ủ.

Thái giám Tiểu Phúc từ dợt bên ngoài xe ngựa, khi Vũ Văn Mặc xuống xe, hần nhìn thấy Mộ Dung Thu, bỗng nhiên sững sốt. Ở trong cung hần chẳng qua chỉ là một tên tiểu thái giám, khi tân hoàng đăng cơ, hần mới được cất nhắc lên. Hần từng gặp qua Mộ Dung Thu trong cung, cho nên không khỏi cảm thấy khó hiểu: không phải Nam Dương vương phi đã bỏ mình trong đám cháy ư? Sao giờ lại xuất hiện một người giống hệt nàng chứ? Sống ở trong cung lâu như vậy, ai cũng đều hết sức cẩn thận, hần bắt động thanh sắc thu hồi ánh mắt, chỉ dẫn Vũ Văn Mặc lên một cỗ kiệu khác.

Tạ Nguyên lúc này cũng từ phía sau xe ngựa nhảy xuống, đi theo Vũ Văn Mặc.

– Đợi bản Hầu gia một chút, chúng ta cùng nhau tiến cung đi.

Thái giám vừa thấy là Tạ Nguyên, thái độ lập tức vô cùng kính cẩn, không ngừng gật đầu chào:

– Vâng.

Hiện tại Tạ Nguyên là hoàng tộc chân chính, hơn nữa lại được hoàng thượng trọng dụng, bọn họ đương nhiên phải cẩn thận hầu hạ.

Sau khi kiệu của Vũ Văn Mặc và Tạ Nguyên rời đi một lúc, Mộ Dung Thu liền phân phó mã phu trực tiếp về Vương phủ.

Hai khắc sau.

Trước cửa Vương phủ đứng một loạt người, sau khi xe ngựa dừng lại, bọn họ liền đồng thanh hô:

– Nô tài (nô tì) cung nghênh vương phi, vương phi vạn phúc kim an.

Bên trong xe ngựa, Mộ Dung Thu nghe vậy có chút kinh ngạc, nàng nghĩ chắc là Vũ Văn Mặc đã cho người thông báo về Vương phủ.

– Vương phi, chúng ta xuống xe thôi.

Hồng Lăng vén rèm xe, nói với nàng:

Mộ Dung Thu gật gù đầu, trước hết cho người bế Hiên nhi xuống, sau đó Hồng Lăng mới đỡ nàng xuống xe. Sau khi ổn định, nàng nhìn một đám người đứng ngay ngắn chỉnh tề trước cửa, những người này hoặc ít hoặc nhiều đều có chút quen thuộc. Mộ Dung Thu bỗng nhiên cảm kích, lúc rời đi, nàng vốn tưởng rằng sẽ không trở về nữa, không ngờ hiện tại nàng đã trở lại. Mộ Dung Thu ngẩng đầu nhìn lên bốn chữ “Phù Nam Dương Vương” rất lớn trên tấm biển, sau này đây chính là nhà của nàng.

Tâm tình của nàng lúc này không giống trước kia, lúc đó nàng xem nơi này là chiến trường, nàng muốn bảo toàn bản thân, đối với từng ngọn cây cỏ có đều không quan tâm, hiện thời nàng lại xem đây là nhà. Nếu đã là nhà của mình, nàng tuyệt đối không cho phép bất kì ai phá hoại nó!

– Không cần đa lễ, đều đứng dậy đi.

Mộ Dung Thu thu hồi ánh mắt, một lần nữa nhìn về phía những người đang hành lễ mỉm cười nói.

– Tạ vương phi.

Sau khi mọi người đều đứng dậy, từ giữa đi ra một nam tử, Mộ Dung Thu biết người này, hần là quản gia của phủ Nam Dương Vương.

– Mời vương phi theo nô tài vào phủ.

Thái độ của quản gia cực kì cung kính. Hần không dám có chút bất kính với Mộ Dung Thu. Vương phi được vương gia bảo vệ nên mới sống sót, hiện tại vương gia tự mình nghênh đón vương phi hồi phủ, cũng đủ để nói rõ, hiện tại trong lòng vương gia, vương phi có vị trí rất quan trọng, bọn họ đương nhiên không dám chậm trễ.

Cửa Vương phủ mở ra, Mộ Dung Thu từng bước đi vào, tất cả đều giống như cũ, không có gì thay đổi. Có điều bây giờ đã là cuối thu, hoa cỏ cây cối héo úa, khi gió thổi qua, từng phiến lá khô chậm rãi rơi xuống.

– Bẩm vương phi, sau khi Mai viên bị lửa thiêu, vương gia đã cho người sửa sang lại, các công nhân làm việc ngày đêm không ngừng nghỉ, cuối cùng cũng đã khôi phục Mai viên như trước kia. Vương gia còn nói, vương phi thích hoa mai, cho nên sai người trồng hoa mai trong viện.

Tổng quản ở phía trước dẫn đường, vừa đi vừa nói.

Mộ Dung Thu gật đầu, hình như nàng có nói qua với Hồng Lăng, trong trăm hoa nàng thích nhất là hoa mai trắng. Khi cánh hoa bay xuống, cũng giống như bản thân đang ở trong khung cảnh tuyết rơi. Chắc là Hồng Lăng nói cho Vũ Văn Mặc biết cho nên hần mới biết nàng thích hoa mai.

– Trong lòng Vương gia thì Vương phi là quan trọng nhất, khi trùng kiến lại Mai viên, vương gia đã từng hỏi nô tì, vương phi có thích Mai viên lúc trước không, nô tì từng nghe vương phi nói thích hoa mai, cho nên mới nói cho vương gia biết. Không ngờ Vương gia lại sai người mang hoa mai về, không lâu nữa vương phi có thể ngắm mai nở rồi.

Hồng Lăng vừa đỡ Mộ Dung Thu, vừa tươi cười không ngừng.

Mộ Dung Thu cười nhạt không lên tiếng. Nàng cúi đầu nhìn về phía Hiên nhi vẫn luôn im lặng từ lúc xuống xe ngựa, vui vẻ hỏi:

– Hiên nhi thích hoa mai không?

– Mẫu thân thích thì Hiên nhi cũng thích. Mẫu thân vui vẻ, Hiên nhi cũng vui vẻ.

Hiên nhi đưa lên khuôn mặt nhỏ nhắn phúng phính đáng yêu, đôi mắt hoa đào mị hoặc chớp chớp, miệng ngọt không thôi.

Mộ Dung Thu nhìn không được trong lòng mềm ra, đứa nhỏ này thật sự rất hiểu chuyện. Ngọc Nhi dưới tuổi vàng có biết, chắc chắn vui mừng.

Mai viên quả nhiên được trùng tu rất giống trước kia, nhưng khác là trong viện được trồng một mảnh lớn hoa mai. Không ngờ chưa đầy hai tháng, một nơi bị đốt thành tro hiện tại đã khôi phục như cũ.

– Quả thật rất giống trước đây!

Hồng Lăng nhìn không được thờ dãi nói.

Mộ Dung Thu chậm chậm nở nụ cười. Nàng không nghĩ hần lại dụng tâm như vậy, nàng không có nhiều tình cảm với Mai viên lắm, nhưng nơi này là nơi các nha hoàn vì nàng mà bỏ mình, mà hần lại âm thầm vì nàng làm chuyện này, sao nàng có thể không cảm động chứ?

– Nô tài vâng cho mời người mời giới đến đây, chờ vương phi nghỉ ngơi xong, người có thể chọn mấy nha đầu hầu hạ. Nếu vương phi có việc xin cứ phân phó nô tài đi làm.

Lưu quản gia đứng trước cửa còn nói thêm.

– Lưu tổng quản cực khổ rồi, người nghĩ thật chu đáo, tạm thời không cần, Lưu tổng quản nếu có chuyện thì cứ đi làm đi.

Mộ Dung Thu quay đầu nhìn về phía Lưu quản gia nói.

Bản thân Lưu quản gia còn có rất nhiều chuyện phải làm, bọn họ ở trước cửa vương phủ chờ cũng hai canh giờ. Trong phủ còn có rất nhiều chuyện chờ hần sắp xếp, huống hồ vương phi đã trở lại, Vương phủ có chủ mẫu, đương nhiên hết thảy đều phải làm toàn diện không thể sai sót.

– Mẫu thân, Hiên nhi đợi quá.

Hiên nhi ngẩng đầu lên nói với Mộ Dung Thu.

Hiên nhi vừa dứt lời, quản sự Dương ma ma đã bước lên, khẩn trương nói:

– Nô tì đã sớm dặn phòng bếp chuẩn bị cơm trưa, chờ vương phi trở lại sẽ dọn lên.

Hiện tại trong vương phủ chỉ có vương phi là nữ chủ tử, mà vương gia lại coi trọng vương phi như vậy, các bà đương nhiên phải hầu hạ vương phi chu đáo, không dám lơ là nhấc cẩu tha. Chỉ là, cả vương phủ có ai sẽ nghĩ tới, một vị vương phi từng bị người trong phủ không thèm để mắt tới, hôm nay lại có khác biệt lớn như vậy!

Mộ Dung Thụ nhìn lướt qua Dương ma ma, gật đầu nói:

— Dọn cơm trưa lên đi.

Phòng nàng vẫn như cũ, nhưng mà sau án thư lại có thêm hai hàng giá sách, bên trên xếp rất nhiều sách. Nàng tiện tay cầm một quyển nhìn lướt qua, không ngờ lại là sách thuốc! Lấy thêm hai ba cuốn, kết quả vẫn là sách thuốc! Nàng lại nhìn một giá sách khác, đều bày đầy đủ các loại sách, còn có vài quyển ghi lại các tin tức thú vị và chuyện lý thú! Hoá ra hẳn đã sớm biết nàng đang đọc sách gì!

— Vương gia thật là có tâm, biết vương phi thích đọc sách liền sai người làm hai giá sách đặc biệt này, sách trên đó đều là vương gia tự mình lựa chọn.

Hồng Lăng ở phía sau nàng thờ dài nói:

Khỏe miệng Mộ Dung Thụ nhẹ nhàng công lên, nơi nàng sinh hoạt, nếu không có sách bầu bạn, sợ là sẽ cô độc muốn chết.

— Mẫu thân, chờ thêm hai ngày mẫu thân nghỉ ngơi tốt, người có thể làm muối tiêu Phượng đuôi tôm cho Hiền Nhi ăn không *(có phải là tôm nướng muối ớt hok năng – Biết chết liền?)*? Hai tháng nay ngay cả buổi tối nằm mơ Hiền Nhi cũng muốn ăn nữa.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hiền Nhi đầy chờ đợi nhìn nàng.

Nàng nhìn dáng vẻ của cu cậu, nhìn không được sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn đó rục đó, cười nói:

— Được, hai ngày nữa mẫu thân sẽ tự mình xuống bếp, làm cho tiểu Hiền Nhi của chúng ta thật nhiều đồ ăn ngon có được không?

— Thật tốt quá! Mẫu thân, Hiền Nhi thương người nhất. Hiền Nhi còn muốn ăn kẹo đường, kẹo hồ lô.

Hiền Nhi lại yêu cầu thêm

— Được, đều nghe theo con. Chỉ cần sau này Hiền Nhi ngoan ngoãn, nghiêm cẩn theo phu tử viết chữ đọc sách thì Hiền Nhi muốn ăn cái gì, mẫu thân đều làm cho con.

Dung Thụ dịu dàng nói:

Hiền Nhi thật trọng gật đầu cúi cái.

— Hiền Nhi nhất định nghiêm cẩn viết chữ đọc sách.

Sau buổi cơm trưa, Hiền Nhi được hạ nhân mang đi nghỉ ngơi.

Vì lo lắng cho Vũ Văn Mặc, Mộ Dung Thụ không thể thả lỏng, liền lấy vài quyển sách trên giá xem.

Hai canh giờ trôi qua, sắc trời dần tối, Vũ Văn Mặc vẫn chưa trở về, trong lòng nàng trong mơ hồ có chút bất an. Xem ra chuyện này so với tưởng tượng của nàng còn khó giải quyết hơn. Nàng đang định báo Hồng Lăng trang điểm cho mình, Hồng Lăng cũng đã bước vào phòng.

— Vương phi, Phúc công công đến đây, đang đợi ở chánh điện *(ủa, thiên điện là chánh điện hở nàng?)*.

Nghe vậy, Mộ Dung Thụ lập tức đứng dậy, thần sắc lạnh lùng.

— Có chuyện gì sao?

Hồng Lăng lắc đầu. Sắc mặt Mộ Dung Thụ trầm xuống. Nàng lập tức đứng dậy đi đến chánh điện.

Chánh điện.

Tiểu Phúc tử vừa nhìn thấy Mộ Dung Thụ đến, lập tức buông chén trà đứng dậy, cầm thánh chỉ trên bàn trà lên.

Sau khi Mộ Dung Thụ vào chánh điện, vừa thấy hẳn chính là công công lúc sáng chờ Vũ Văn Mặc trước cửa thành, nàng khẽ nhủ máy. Lại thấy thánh chỉ trong tay hẳn, trong lòng nàng hiểu rõ, lập tức quỳ xuống.

— Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết. Lưu thị Lưu Dung, hiền thực ôn nhu, cung kính hữu lễ. Đặc biệt ban hôn cho Nam Dương Vương làm trắc phi, khâm thờ.

Cái gì? Mộ Dung Thụ và Hồng Lăng đều ngẩn phát lên, không thể tin nhìn về phía Tiểu Phúc Tử.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Quyển 1 - Chương 126-1

Edit: Hae phong

Lưu Dung? Trắc phi?

Đương kim thánh thượng quả nhiên hành động rất nhanh! Mộ Dung Thụ thần sắc không khỏi đông lạnh, Vũ Văn Mặc lúc này còn chưa trở về, mà thánh chỉ đã tới, hơn nữa tên người được nhắc đúng là thân phận trước đây của nàng khi còn ở Triệu phủ, thật ra đã xảy ra chuyện gì? Sợ là phương diện này còn có lật lổ, Hoàng Thượng không thừa nhận thân phận của nàng!

Thật là tức cười!

Mộ Dung Thụ nhếch môi, vỗ vỗ tro bụi trên người, thông thả đứng lên, sau đó nàng nhìn về phía Tiểu Phúc tử, cười nói:

— Phúc công công có phải đến nhầm nơi rồi hay không? Bỏn vương phi chưa từng nghe vương gia nói trong phủ có người tên Lưu Dung.

Thánh chỉ này nàng không tiếp! Xem nàng như kẻ ngu dốt sao? Một khi nàng nhận thánh chỉ chính là thừa nhận nàng là Lưu Dung! Như vậy, Mộ Dung Thụ đúng là đã chết, trên đời không còn người này nữa!

— Vương phi...

Hồng Lăng lo lắng nhìn Mộ Dung Thụ, Hoàng Thượng sao bỗng nhiên hạ thánh chỉ này? Thân phận Lưu Dung là khi vương phi ở Triệu phủ dùng để mai danh ẩn tích, vương phi dù sao cũng là dòng chính nữ của phủ tướng quân, hàng thật giá thật Nam Dương vương phi, Nam Dương Vương phủ chủ mẫu! Hoàng Thượng ra đạo thánh chỉ này bất luận như thế nào vương phi cũng không thể nhận. Chẳng lẽ hoàng thượng là cố ý hạ thấp thân phận vương phi, để cho công chúa Nam Dương gả vào vương phủ là chánh phi sao?

Chuyện này sao có thể?! Hồng Lăng sắc mặt trầm xuống.

Mộ Dung Thụ nghiêng đầu nhìn Hồng Lăng phản phó:

— Hồng Lăng, chiêu đãi tốt cho Phúc công công, bốn vương phi thấy ly trà của Phúc công công đã nguội, bảo người đổi ly khác đi. Còn có, người đi gặp quân gia báo hẳn tìm xem trong phủ có nữ tử nào tên Lưu Dung hay không. Đừng để Phúc công công chờ lâu.

Phúc công công tay cầm thánh chỉ run lên, lời của Mộ Dung Thụ hẳn nghe rõ ràng, không thể tưởng được, là gan của lại lớn như vậy! Cả gan không tiếp thánh chỉ.

Nhưng thân phận của nàng ở Nam Dương Vương phủ ai cũng biết rõ, mà trên thánh chỉ lại nhắc tới nữ nhân tên là Lưu Dung! Hẳn ở trong cung gặp qua nhiều dạng người, nhưng chưa từng thấy ai giống Nam Dương vương phi phản ứng nhạy bén như vậy. Phản ứng đầu tiên của nàng là phủ nhận thân phận bản thân. Hẳn gặp khó khăn rồi, Hoàng Thượng nhiều lần dặn dò, Nam Dương vương phi phải nhận thánh chỉ. Hiện tại hẳn nên làm cái gì bây giờ?

— Vương phi? Nam Dương vương phi không phải táng thân trong biển lửa rồi sao? Người không phải là thiếp của Nam Dương Vương, Lưu thị Lưu Dung sao? Lưu trắc phi đứng giong với nữ tài nữ. Mọi Lưu trắc phi nhanh chóng nhận thánh chỉ, chúng nó tài còn phải hỏi cung bầm bóa.

Tiểu Phúc tử tâm tư bách chuyển thần hồi, hẳn cảm giác thánh chỉ trong tay thật phản phồng tay, nhưng nếu là đương kim thánh thượng hạ thánh chỉ, hẳn đương nhiên phải hoàn thành nhiệm vụ.

Nghe vậy, Mộ Dung Thụ khép hờ đôi mắt, khỏe miệng tươi cười rét lạnh không thôi, nàng không tiếng động liền khi thể bức người, đi đến trước mặt Tiểu Phúc tử, lên tiếng ép hỏi:

– Lời này của Phúc công công là có ý gì? Trực tiếp gọi bốn vương phi là Lư trác phi? Bốn vương phi vì bị phé để hãm hại bắt đắ dĩ phải mai danh ản tích, là vương gia tự mình đón bốn vương phi về phủ. Không ngờ ta vừa hỏi phủ mấy canh giờ, Phúc công công đã tới Vương phủ thay danh đôi họ cho bốn vương phi*(thật sự ta rất thích khí thế của Mộ Dung Thu lúc này a)*

Lời này vừa nói ra, Tiểu Phúc từ cũng thay đổi sắc mặt, hẳn thật không ngờ lần này đến Vương phủ sẽ gặp khó khăn như thế. Nam Dương vương phi sao khí thế bức người như vậy chứ?

– Nam Dương vương phi đã sớm táng thân trong biển lửa, ngài là Lư thị Lư Dung, vì phụ mẫu đều mất, được Triệu gia mua về làm nô tì. Hiện tại đương kim thánh thượng thấy ngài hiền lương thực đức, rất được lòng Nam Dương Vương, nên hoàng thượng mới hạ thánh chỉ ban ản cho ngài. Ngài vẫn nên suy nghĩ cẩn thận một phen, thánh chỉ này ngài muốn cũng phải nhận, mà không muốn cũng phải nhận. Chúng nô tài còn chưa thấy có người nào kháng chỉ mà còn sống đâu.

Tiểu Phúc từ cũng không phải kẻ vừa, hẳn liền thay đổi sắc mặt, ngữ khí bức người.

Nhưng Mộ Dung Thu chẳng lẽ là người chỉ bị dọa hai ba câu liền sợ hãi sao? Nàng cười lạnh nói:

– Phúc công công uy phong thật lớn nha! Đương kim thánh thượng là minh quân, được dân chúng thiên hạ kính yêu. Hiện tại đạo thánh chỉ này sợ là có kẻ đã ở trước mặt hoàng thượng nói lời gièm pha, muốn hãm hại người trung lương. Nếu chuyện này truyền ra ngoài, không phải làm cho dân chúng hiểu lầm Hoàng Thượng sao? Phúc công công khí thế bức người như vậy, cố ý cái biến thân phận bốn vương phi, người làm vậy là có ý gì? Nam Dương công chúa cương quyết muốn gả cho Nam Dương Vương, mà Phúc công công lại bức bách ta như vậy, chẳng lẽ...

Nàng dừng một chút, nói tiếp:

– Chẳng lẽ... Phúc công công là người của Nam Dương công chúa? Cho nên mới bán mạng vì nàng như vậy?

Tiểu Phúc từ nghe vậy, nhất thời thần hồn mất hồn, cái mũi này thật lớn! Sắc mặt hẳn thay đổi từ xanh sang trắng, hẳn bỗng nhiên không biết tiếp theo nên ứng đối như thế nào. Nếu tiếp tục ép nàng nhận thánh chỉ, như vậy, hẳn sẽ mang tiếng là người của Nam Dương công chúa. Nếu không tiếp tục, như vậy, hẳn nên trả lời sao với Hoàng thượng đây?

Đang lúc hần khó cả đôi đường, không cách nào làm chủ được, Mộ Dung Thu bỗng nhiên thay đổi sắc mặt, mới vừa rồi nàng còn khí thế bức nhân, lúc này lại tươi cười ảm như gió mùa xuân,

– Là bốn vương phi nói năng lỗ mãng. Phúc công công đứng đề trong lòng. Dù sao bốn vương phi cũng là hoàng thân quốc thích, là người Nam Dương Vương coi trọng nhất, ta không biết bị tên tiểu nhân nào hãm hại, mới có thể nói ra những lời tức giận như vậy. Phúc công công là người tâm phúc bên cạnh hoàng thượng, thì làm sao làm ra chuyện hồ đồ như vậy chứ. Bốn vương phi cẩn thận cẩn nhắc, sợ là có người cố ý hãm hại Phúc công công. Không khỏi muốn Phúc công công khó khăn hỏi báo với Hoàng thượng, hay là để bốn vương phi vào cung điện thánh với Phúc công công?

Tiểu Phúc từ nhàu nhàu mày, hẳn cẩn thận suy nghĩ mấy lời của Mộ Dung Thu, hiện tại hẳn cũng không có lựa chọn nào khác, chỉ cần nàng tiến cung diện thánh, như vậy coi như hẳn cũng hoàn thành được một nửa thánh mệnh. Nghĩ như thế, hẳn liền gật đầu

– Đa tạ. Ngài cùng chúng nô tài vào cung diện thánh là quá tốt rồi

Hắn luôn miệng gọi ngài, cũng không phải là Nam Dương vương phi, sợ là sau khi tiến cung, cho dù nàng là Nam Dương vương phi, chỉ cần Hoàng Thượng kiên quyết, như vậy nàng cũng chỉ có thể là Lư Dung Lư trác phi.

Mộ Dung Thu thu hồi ánh mắt, nàng không muốn lãng phí tinh thần đánh giá thần sắc Tiểu Phúc Từ, hiện tại nàng phải cẩn thận suy nghĩ, sau khi tiến cung nên làm như thế nào, còn có Hoàng Thượng đến cuối cùng là đang suy nghĩ cái gì! Chỉ cần Hoàng Thượng đối với Nam Dương công chúa có chút chán ghét, như vậy nàng còn có biện pháp ứng đối.

– Hồng Lăng, người đi phân phó Mã hộ vệ chuẩn bị xe ngựa, kêu hầu cùng bốn vương phi vào cung diện thánh.

Nàng quay đầu dặn dò Hồng Lăng.

Hồng Lăng khó tránh khỏi lo lắng, hiện tại với gương mặt này của nàng, sợ là không thể hộ tống vương phi tiến cung. Như vậy bên người vương phi không có ai để sai bảo. Nàng bỗng nhiên nghĩ tới mặt nạ. Hồng Lăng lập tức lui xuống đi tìm Mã hộ vệ.

Đến khi chuẩn bị thỏa đáng cũng là một tiếng sau, sắc trời càng tối sầm.

Mộ Dung Thu thấy Hồng Lăng mang theo mặt nạ, nàng nhất thời nhàu mày. Nhưng mà ngại có Tiểu Phúc Từ bên cạnh, nên nàng không hỏi tới. Chờ đến khi lên xe ngựa, Mộ Dung Thu trầm giọng nói:

– Vết thương trên mặt người còn chưa lành hẳn, đeo mặt nạ sẽ làm tổn thương da thịt.

– Vương phi yên tâm, nô tì không đi theo sẽ lo lắng. Vương phi yên tâm, chỉ mang mấy canh giờ không có gì đáng ngại. Không phải Ngũ thiếu gia cũng nói, chỉ cần không mang thường xuyên sẽ không có chuyện gì sao?

Hồng Lăng lắc đầu trả lời.

Thấy nàng kiên trì như vậy, Mộ Dung Thu cũng không nhiều lời nữa. Nàng bỗng nhiên nghĩ tới tiểu Hiền nhi, liền hỏi:

– Hiền nhi đã an bày thỏa đáng chưa?

Mai viên chi có vài bà tử và nha đầu, nàng sợ là chăm sóc không tốt cho Hiền nhi.

– Vương phi yên tâm, nô tì đã nói với quán gia tìm thỏa đáng hầu hạ tiểu thiếu gia. Một lát tới giờ cơm tối, sẽ có nha đầu hầu hạ tiểu thiếu gia ăn cơm.

– Ừ, cũng là người làm việc chu đáo.

Mộ Dung Thu yên tâm, Hồng Lăng làm việc từ trước tới nay thỏa đáng chu đáo. Vừa rồi nàng chỉ lo lắng phải là sao đối phó với Hoàng Thượng, nên quên mất Hiền nhi, cũng may Hồng Lăng nhớ được.

– Vương phi, tiếp theo nên làm cái gì bây giờ? Hoàng Thượng hạ thánh chỉ e là muốn vương phi chân chính trở thành Lư Dung. Mà vương gia tiến cung lại không có tin tức gì, sợ là có chuyện.

Hồng Lăng cau mày, mười phân lo lắng hỏi.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu thần sắc lạnh nhạt, trong lòng nàng cũng đang bồn chồn lo lắng, không có quyết tâm toàn thắng, dù sao nếu Hoàng Thượng cứ một mực bắt nàng thành Lư Dung, như vậy, nếu nàng kháng chỉ thì chỉ còn con đường chết, tình huống không thể lặc quan.

– Còn phải đợi vào cung mới biết là chuyện gì xảy ra.

Hiện tại lo lắng và phỏng đoán đều vô dụng, nàng đang suy nghĩ làm sao để thoát ly khỏi thân phận Lư Dung! Làm sao để tiêu diệt Nam Dương đặc phái viên đáng ghét về bề vệ!

Xe ngựa lặc lư dừng đưa, dưới thân nàng cũng không có bóng đệm dày, nếu là trước đây nàng đã cảm giác móng đau đớn, mà lúc này bởi có chuyện trong lòng, nàng lại không có cảm giác gì.

Chưa tới một canh giờ, đã đến hoàng cung.

Lúc này, trời càng tối hơn. Trước cửa cung đã thấp đèn lồng sáng ngời như ban ngày.

Sau khi vào cung, Mộ Dung Thu lại lên cổ kiệu khác.

Giữa đường, cổ kiệu bỗng nhiên dừng lại, chỉ nghe bên ngoài kiệu truyền đến.

– Nô tài thỉnh an Thái tử điện hạ.

– Tất cả đứng lên đi, các người đưa ai vào cung?

Vũ Văn Hạo nhìn cổ kiệu liếc mắt một cái, cười hỏi.

Đám cung nhân lập tức trả lời nói:

– Bẩm thái tử điện hạ, là Nam Dương vương phi.

Trong kiệu Mộ Dung Thu Nghe nói là Vũ Văn Hạo, bỗng nhiên hai mắt nàng tỏa sáng. Vũ Văn Hạo xuất hiện thật là đúng lúc!

Nàng lập tức mờ miệng nói:

– Bốn vương phi có thể thỉnh cầu thái tử điện hạ tương trợ một chuyện không?

...

Gần nửa canh giờ sau, đến Càn Thanh điện. Tiểu Phúc Từ dẫn nàng đến Thiên điện.

Nàng đứng ở ngoài cửa Thiên điện cúi đầu chờ đợi, mà Tiểu Phúc Tử tiến vào điện thông báo. Nàng mơ hồ nghe thấy thanh âm bên trong, có vẻ như có thanh âm Vũ Văn Mặc, mơ mơ hồ hồ nàng nghe không rõ hẳn đang nói cái gì, nhưng nàng có thể cảm giác được hẳn ăn nhần tức giận, mà sau khi Tiểu Phúc Tử nói mấy câu, thanh âm của hắn liền biến mất.

Chưa tới một lúc, Tiểu Phúc Tử liền đi ra, đối với nàng thái độ cung kính hữu lễ.

— Hoàng Thượng triệu kiến. Mời người theo ta vào điện kiến.

Cửa lớn mở ra, nàng chậm rãi tiến vào.

Còn chưa đi vài bước, nàng chỉ thấy một đạo bóng màu đen bao nàng lại, cảm nhận trên tay ấm áp, là Vũ Văn Mặc nắm tay nàng, nàng vẫn chưa ngẩng đầu, nhưng trong lòng ấm áp.

— Thần thiếp tham kiến Hoàng Thượng, Hoàng Thượng vạn phúc kim an.

Mộ Dung Thư phúc thân nói

— Ôi, Nam Dương vương phi ngược lại thật sự là thâm tình, tự mình vào cung đón Nam Dương Vương. Tình thâm như thế quả nhiên là làm cho người ta hâm mộ cực kỳ!

Hoàng Thượng chưa mở miệng, Tạ Nguyên đã đoạt trước, e là hắn cũng biết tính toán của hoàng thượng, cho nên mới phải lên tiếng chứng nhận rằng hàng thật giả thật là Nam Dương vương phi.

Ngồi trên long ngai, Hoàng Thượng trên cao nhìn xuống đánh giá Mộ Dung thư, hẳn thấy nàng tự nhiên thanh thản, không thấy một tia khiếp đảm, liền có chút ngoài ý muốn mở miệng nói:

— Vương phi không cần đa lễ, đứng dậy đi. Ban thường ghé ngồi!

Dứt lời, hắn nhìn thoáng qua Tạ Nguyên, không ngờ Tạ Nguyên lại giúp đỡ Mộ Dung Thư!

— Thần thiếp tạ ơn Hoàng Thượng.

Sau khi nàng đứng lên nói cảm tạ, liền cùng Vũ Văn Mặc ngồi cùng một chỗ.

Vũ Văn Mặc cẩn thận xem xét thần sắc của nàng, thấy nàng thấp phần trấn định, vẫn chưa có một tia e ngại, hắn liền biết nàng sớm đã có tính toán, cũng biết nàng không tiếp chi, liền yên lòng. Chi cần nàng không tiếp chi, như vậy hết thảy đều tốt rồi. Hắn cũng là vừa biết được Hoàng Thượng hạ thánh chỉ, muốn xoá bỏ thân phận chân thật của nàng. Hoàng thượng là muốn tạm thời ổn định Nam Cung đặc phái viên, lúc triều cục bất ổn, Hoàng thượng không muốn Nam Cung đến quấy rầy, liền tạm thời làm ra chuyện lần này! Nếu là trước đây, không có Thư nhi, có lẽ hắn sẽ vì Đại Hoa quốc, mà tạm thời đáp ứng, chờ sau này có cơ hội bình định Nam Cung. Mà lúc này, hắn không thể dễ dàng thỏa hiệp.

— Vừa rồi Phúc công công đến Vương phủ tuyên đọc thánh chỉ, nói Hoàng Thượng phong Lư thị cho Nam Dương Vương phủ làm trắc phi. Thần thiếp đã cho người điều tra những nữ tử trong Vương phủ, không có ai tên là Lư Dung, vì không muốn Nam Dương Vương phủ mang tiếng khi quân phạm thượng, nên thần thiếp liền vào cung tự mình hướng Hoàng thượng nói rõ.

Sau khi Mộ Dung Thư ngồi yên, liền ngẩng đầu nhìn thẳng hoàng đế, trực tiếp mở miệng nói.

Nàng đã nói, nếu muốn biết càng nhiều, cũng chiếm trước tiên cơ, chỉ có nắm giữ quyền chủ động. Huống hồ, Hoàng Thượng mở miệng đã thừa nhận nàng là vương phi, nhưng mà, điều này phải tính công cho Tạ Nguyên. Hơn nữa, vừa rồi có lẽ Vũ Văn Mặc đã nói gì đó với Hoàng Thượng, Hoàng Thượng mới có thể chấp nhận thân phận của nàng.

Hoàng Thượng nghe vậy, âm thầm nhủ mấy. Nam Dương Vương và Nam Dương vương phi hai người này quả thật là tâm ý tương thông, bên này Nam Dương Vương biết hắn ban bố thánh chỉ cũng đưa ra phản kháng, nói Mộ Dung Thư không phải Lư Dung. Mà Mộ Dung Thư cũng không tiếp chi, ngược lại vào cung tiến phát chế nhạo, quả nhiên là phối hợp khăng khít. Thế nhưng, hắn lại đã quên cùng Vũ Văn Mặc thương lượng một phen. Nguyên nhân bất quá là, hắn luôn cho rằng Mộ Dung Thư ở trong lòng Vũ Văn Mặc cũng không trọng yếu, liền tính vì quốc gia xã tắc, Vũ Văn Mặc cũng sẽ nhận Nam Cung công chúa, nhưng, hiện tại xem ra, Vũ Văn Mặc hẳn là sẽ không tiếp nhận.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 126-2

Mộ Dung Thư luôn luôn âm thầm quan sát phản ứng của hoàng thượng. Đường kim thánh thượng năm nay bốn mươi lăm tuổi, khuôn mặt lạnh lùng, tuy rằng bốn mươi lăm tuổi nhưng nhìn qua chỉ khoảng ba mươi sáu ba mươi bảy tuổi. Sau khi nghe xong lời của nàng, vẻ mặt của ông ta vẫn chưa có biến hóa, nàng hơi nheo mắt, thầm nghĩ: hoàng đế bất động thanh sắc, chuyện này kết quả như thế nào nàng còn chưa biết rõ ràng. Bây giờ nên làm gì?

Vũ Văn Mặc an vị bên cạnh nàng, nhìn nàng lo âu như thế mới thấp giọng nói:

— Thư nhi, không cần lo lắng. Hoàng Thượng sẽ không kiên trì ban hôn, nàng vẫn là Nam Dương vương phi như trước.

Lúc trước ngồi vị hoàng đế vốn là của hắn, nhưng hắn không cần, Hoàng Thượng cũng biết việc này. Hoàng Thượng biết cha mẹ hắn chết oan uổng, luôn luôn âm thầm quan tâm, muốn nâng đỡ hắn. Nhưng hắn cũng không muốn chức vị cao.

— Ờ? Trong phủ không có Lư Dung sao?

Hoàng Thượng đôi mắt thật sâu, lên tiếng, giọng nói cực trầm. Có điều lời này là hắn hỏi Tiểu Phúc Tử bên cạnh.

Tiểu Phúc Tử không khỏi lo lắng, sao Hoàng Thượng lại hỏi như vậy?

Mộ Dung Thư thấy thế, lập tức đứng dậy, nói tiếp:

— Hồi hoàng thượng, trong vương phủ không có Lư Dung.

— Khởi bẩm Hoàng Thượng, thần chưa bao giờ thích Lư Dung, càng chưa từng gặp qua người này. Trong vương phủ sao lại có Lư Dung? Mong rằng Hoàng Thượng thu hồi ý chi.

Vũ Văn Mặc cũng đứng dậy, nói dối không chớp mắt. Hoàng Thượng đã sớm biết Lư Dung là Mộ Dung Thư, Mộ Dung Thư chính là Lư Dung nhưng trăm triệu lần không thể thừa nhận.

Hoàng Thượng nhìn Vũ Văn Mặc và Mộ Dung Thư. Hai người người một câu ta một câu phối hợp chặt chẽ, lập tức cảm thấy có chút buồn cười. Ông ta từng hứa với Nam Dương Vương (bố Mặc ca ỷ) huynh đệ cùng cha khác mẹ của mình là sau này nhất định phải chăm sóc Vũ Văn Mặc, xem hắn như con ruột. Vì vậy... thần sắc ông không đổi, tiếp tục nhìn xem hai người làm cách nào hóa giải cuộc phong ba này.

Tạ Nguyên, kẻ bàng quan, vốn trong lòng còn có chút bận tâm, nhưng khi Hoàng Thượng chính miệng gọi Mộ Dung Thư là vương phi, hắn liền yên tâm. Hoàng thượng là có ý muốn Vũ Văn Mặc và công chúa Nam Cung kết thân, nhưng tin rằng trải qua sự khuyến bảo của hắn và Vũ Văn Mặc, Hoàng Thượng sẽ không cương quyết nữa. Hắn đã nhìn ra Hoàng Thượng muốn thu hồi ý chi.

— Không biết là tên tiểu nhân nào dám can đảm trước mặt hoàng thượng nói vậy, làm cho Hoàng Thượng hiểu lầm. Thần thiếp vừa nhận được ý chỉ của hoàng thượng, trong lòng còn nghi hoặc, suy nghĩ một hồi lâu cũng không biết là chuyện gì xảy ra, cuối cùng, không khỏi đoán rằng, nhất định là có người ở trước mặt hoàng thượng nói vậy, mới có đạo thánh chỉ này. Thần thiếp biết hoàng thượng vì suy nghĩ cho Vương gia nên mới làm như vậy.

Mộ Dung Thư cúi đầu nói tiếp. Nàng phát hiện Hoàng Thượng có vẻ như chẳng phải quá kiên trì muốn Vũ Văn Mặc và công chúa Nam Cung kết thân, bằng không, vừa rồi sẽ không mở miệng gọi nàng là vương phi. Nàng cảm thấy an tâm một chút. Vũ Văn Mặc lại nói:

— Vương phi lời rất đúng, hoàng thượng thể xuất (thương xót) thần, mới có thể mọi chuyện đều suy nghĩ cho thần như thế.

— Ủ, nếu trong phủ Nam Dương Vương đã không có người tên Lư Dung, như vậy trăm sẽ thu hồi thánh chỉ. Thế nhưng, Tiểu Phúc Tử, người nói với trăm những lời gièm pha, ý được trăm tin tưởng mà ăn nói tùy tiện, thật không thể tha thứ, đi Nội Vụ phủ chịu năm mươi đại bần, khấu trừ lương bổng một năm.

Hoàng Thượng thoải mái lên tiếng, lại quét mắt về hướng Tiểu Phúc Tử, lạnh lùng nói.

Tiểu Phúc Tử bụm một tiếng quỹ xuống đất, đầu đầy mồ hôi lạnh, biết việc này phải có người gánh vác, may mắn Hoàng Thượng thánh minh không muốn tính mạng của hắn!

— Nào tài tuần chi.

Mộ Dung Thư hoàn toàn nhẹ nhàng thở ra, may mắn hoàng thượng là minh quân, sẽ không quá ép buộc làm khó người khác. Xem ra Vũ Văn Mặc và Tạ Nguyên ở trong cung một ngày, nhất định đã cố gắng hết sức nên nàng cũng không đến nỗi quá mức khó xử. Tình huống so với nàng nghĩ còn tốt hơn nhiều! Nàng nghiêng đầu nhìn Vũ Văn Mặc, hai người nhìn nhau, nét mặt như thấu hiểu, mỉm cười.

Tạ Nguyên cười vang nói:

— Hoàng Thượng thánh minh!

Trên mặt Hoàng Thượng có tươi cười, có thể thấy được Tạ Nguyên rất biết vuốt mòng ngựa.

Thế nhưng, Mộ Dung Thu và Vũ Văn Mặc vừa mới thả lỏng, chợt nghe ngoài cửa thái giám cung kính nói:

– Khởi bẩm Hoàng Thượng, sứ thần Nam Cung cầu kiến.

Sứ thần Nam Cung? Mộ Dung Thu nhệ nhũ mày. Nghe nói sứ thần Nam Cung đến cầu thần có thái độ kiêu căng, dường như nghĩ rằng Đại Hoa quốc không dám phát binh tấn công vào thời điểm này, cho nên mới cực kì ngang ngược như thế.

– Sứ thần Nam Cung này thật đúng là can rở, trong hoàng cung Đại Hoa quốc cũng không kiêng nể gì. Chỉ là một sứ thần, lại dám không tuân theo ý chỉ hoàng thượng. Thật sự khiến người khác căm hận. Hôm nay bản Hầu gia thật muốn gặp kẻ ngang ngược to gan này!

Tạ Nguyên thấy thế, cười lạnh một tiếng, về mặt chợt trở nên băng giá, lạnh giọng nói

Mà Hoàng Thượng nghe xong, sắc mặt cũng trầm xuống. Sứ thần Nam Cung đáng về bề vế quả thật khiến hân bất mãn.

– Mời vào đi.

Vũ Văn Mặc sắc mặt sâu thẳm, con ngươi đen càng rét lạnh.

Mộ Dung Thu cũng không khỏi cảm thấy căng thẳng. Tuy rằng Hoàng Thượng sẽ không cường bức Vũ Văn Mặc hoà thân nữa, cũng sẽ không bắt nàng nhận thân phận Lưu Dung, nhưng nếu sứ thần Nam Cung vẫn kháng kháng một mực, như vậy việc này quả nhiên là khó giải quyết!

Cửa Thiên điện mở rộng ra, một nam tử thân hình cao lớn, lưng rộng eo gấu, khuôn mặt tục tũn, trên người mặc trang phục Nam Cung đi vào, sau khi hân tiến vào thiên điện, liền thẳng lưng nhìn thẳng Hoàng Thượng, thần sắc thấp phẫn kiêu căng.

Vừa thấy người này, Mộ Dung Thu liền cười lạnh, chẳng qua chỉ là một kẻ đã phu, cũng dám uy hiếp đương kim thánh thượng, uy hiếp nam nhân của nàng!

Sứ thần Nam Cung chỉ hơi hơi cúi đầu thi lễ với Hoàng thượng.

– Tham kiến Hoàng Thượng Đại Hoa quốc.

– Không cần đa lễ, đứng dậy đi!

Hoàng Thượng phản ứng hồ hững, trên mặt vẫn chưa nhìn ra khác lạ.

Sứ thần Nam Cung trực tiếp đứng dậy, ánh mắt vô lễ nhìn về phía Tạ Nguyên, Vũ Văn Mặc, cuối cùng không e ngại gì nhìn chăm chăm Mộ Dung Thu, nữ tử Nam Cung đều hào phóng, thân hình cao lớn, không xinh đẹp như nữ tử Đại Hoa quốc. Mà người trước mặt dung mạo thanh lệ thoát tục, khuynh quốc khuynh thành. Trong mắt hân không khỏi phát ra tia sáng khác lạ. Hân chưa bao giờ ăn ái cùng một nữ tử xinh đẹp như vậy!

Vũ Văn Mặc thấy ánh mắt của hân làm cảm như thế, ánh mắt bỗng chốc lạnh lẽo, sát khí liền lên trong đáy mắt.

– Ha ha, không ngờ ở đây còn có nữ nhân như thế!

Khi nói chuyện, sứ thần Nam Cung còn bước hai bước về phía Mộ Dung Thu, lời nói ngả ngớn cực kì.

Tạ Nguyên đứng bật dậy, nhìn thẳng vào sứ thần Nam Cung, cặp mắt hoa đào tỏ vẻ khinh miệt, lời nói vô cùng khó nghe:

– Thường nghe nói Nam Cung quốc nghèo khổ vô cùng, dân chúng khổ không thể tả, không chỉ là nam nhân, ngay cả nữ nhân cũng đói khát không chịu nổi, đương nhiên không xinh đẹp. Bản Hầu gia từng ở biên quan giao thủ cùng binh lính Nam Cung, cũng bắt được hai ba nữ tử Nam Cung, đáng tiếc bộ dạng xấu xí, bản Hầu gia chỉ có thể thưởng cho vài tên binh lính biên quan lâu chưa được thỏa mãn chơi đùa mà thôi.

Từ trước tới nay hân không câu nệ tiêu tiết, mà hân xem Mộ Dung Thu là hảo hữu. Nàng không giống những nữ tử khác, thấy nàng bị vô lễ như vậy, tất nhiên hân phải lên tiếng phản kích vì nàng!

Khoẻ miệng Vũ Văn Mặc khẽ nhếch, xen vào một câu.

– Hầu gia cũng không ngại bản mặt.

Mộ Dung Thu cũng không quá tức giận. Sứ thần Nam Cung càng cuồng vọng vô lễ thì càng có thể chọc giận Hoàng Thượng! Chức vị cao há cho phép có kẻ ba lần bốn lượt khiêu chiến quyền uy? Mà nàng lạnh lẽo cúi đầu hướng mặt về phía Vũ Văn Mặc. Hành động này như là tuyên cáo, nàng là người của Vũ Văn Mặc, mà sứ thần Nam Cung vô lễ như vậy, chính là vô lễ với Nam Dương Vương, đồng thời cũng là coi rẻ hoàng đế Đại Hoa quốc!

Sau khi nghe Tạ Nguyên và Vũ Văn Mặc nói xong, về mặt sứ thần Nam Cung bỗng trở nên gợn dừ. Hân đương nhiên biết hai người thân phận tôn quý, bằng không cũng không thể có mặt bên trong thiên điện. Thế nhưng, bọn họ không được phép nói chuyện với hân như vậy, còn trảo phủng dân chúng Nam Cung! Hân không nhận được nắm chặt tay thành nắm đấm, xoay người nói với Hoàng Thượng:

– Hoàng Thượng Đại Hoa quốc, con dân của người đứng là vô lễ! Từ trước tới nay quốc quân của ta luôn khoan hồng độ lượng, tất nhiên không so đo. Thế nhưng, ta muốn nàng kia hoà thân cùng quốc quân Nam Cung chúng ta!

Nam nhân Nam Cung phong lưu dâm đảng, nữ nhân của quốc quân và thần tử từ trường xuyên phát sinh những chuyện loạn lý, vì vậy một khi mỹ nhân này vào hậu cung quốc quân, bọn họ cũng có thể những chuyện!

Nghe vậy, trong mắt Hoàng Thượng hiện lên sát khí. Quả nhiên là được một tác lại muốn tiến một thước! Hân lạnh lùng nói

– Nàng là Nam Dương vương phi.

– Vương phi thì đã sao? Ta lần nữa đáp ứng, chỉ cần nàng gả cho quốc quân, Nam Cung quốc và Đại Hoa quốc trăm năm không chiến hòa. Hơn nữa nàng không còn là Nam Dương vương phi, như vậy, công chúa của chúng ta sẽ có thể gả cho Nam Dương Vương làm chính phi! Như vậy không phải vẹn cả đôi đường sao?

Sứ thần Nam Cung to gan nói

Lời này vừa nói ra, Vũ Văn Mặc và Tạ Nguyên đồng thời đại động sát khí, nếu hân không phải là sứ thần Nam Cung không thể giết, bọn họ hiện tại chắc chắn chặt hân thành tám khối quăng cho chó săn! Cùng lúc đó, hai người hạ quyết định, lần hoà thân này không thành cũng chẳng sao! Nếu hai người họ cùng lĩnh binh, chắc chắn san bằng Nam Cung!

Mộ Dung Thu sóng nước chẳng xao, trong mắt nàng thế nhưng có tươi cười, người hiền nang đều biết nụ cười này mang theo sự khinh thường. Nàng thật cao hứng, sứ thần Nam Cung thật là tự đào mộ chôn mình!

– Một khi đã như vậy, người trở về nói với quốc quân Nam Cung quốc, chuyện hoà thân này không cần nữa.

Hoàng Thượng lạnh lùng nói. Cho dù tạm thời đồng ý hòa thân, từ trước tới nay Nam Cung vốn không giữ lời hứa, không hoà thân thì cũng vậy thôi! Thế nhưng, sứ thần Nam Cung tất nhiên sẽ không đồng ý, bọn họ có lẽ muốn hoà thân. Điều quan trọng nhất là, vua của một nước không thể mất lòng dân và sự trung thành của thần tử. Nếu mất lòng dân và sự tin tưởng của thần tử, như vậy tương đương với mất nước!

Quả nhiên, sứ thần Nam Cung nghe xong, biến sắc. Hiện tại Đại Hoa quốc chưa ổn, bọn họ muốn hòa thân, đương kim thánh thượng hân phải đồng ý, sao dám cự tuyệt? Mấy ngày trước thái độ của hân cũng kiêu căng như vậy, khiến Hoàng thượng Đại Hoa quốc có chút kiêng kị, nhưng hôm nay, hân chẳng qua chỉ đưa ra thêm một yêu cầu, hoàng thượng liền không đồng ý hòa thân?

Nhìn bộ dáng không thể tin của sứ thần Nam Cung, Mộ Dung Thu cười lạnh, kỳ thực lời này của Hoàng Thượng chẳng qua chỉ là phẫn nộ mà nói ra, hiện tại, đối với Đại Hoa quốc hoà thân là thế bất buộc. Thế nhưng, chỉ cần đối tượng hòa thân không phải Vũ Văn Mặc là được.

Không khí lâm vào xấu hổ, sứ thần Nam Cung bỗng nhiên vô tổ.

– Bỏn vương khi nào đồng ý hoà thân cùng Nam Cung công chúa? Trong vương phủ đã có Nam Dương vương phi, ta quyết sẽ không cưới Nam Cung công chúa.

Thái độ Vũ Văn Mặc cũng kiêu căng ba phần.

Tạ Nguyên cười lạnh:

– Nam Cung công chúa thân phận thấp, sao có thể gả cho Nam Dương Vương làm phi? Khởi bẩm Hoàng Thượng, bản Hầu gia có một đề nghị, không bằng để Mộ Dung thiếu tướng quân hoà thân cùng Nam Cung công chúa đi, Mộ Dung thiếu tướng quân hiện tại còn chưa thành thân, hân lại đại thắng trong trận chiến với Nam Cung quốc, vừa hay để cho Nam Cung công chúa làm thiếp đi.

Thiếu tướng quân ở Nam Cung cũng một thời gian, tin rằng hầu đối với Nam Cung hết sức quen thuộc, hơn nữa để hân cưới Nam Cung công chúa cũng là cho Nam Cung một cảnh cáo!

Vũ Văn Mặc và Tạ Nguyên phối hợp hết sức ăn ý, Mộ Dung Thu lại an lòng một chút.

Vốn Đại Hoa quốc đối với sứ thần Nam Cung rất khách khí, vô hình khiến cho hân càng ngạo mạn hơn. Hiện tại Vũ Văn Mặc và Tạ Nguyên đồng thời không để hân vào mắt, quả nhiên trong nháy mắt đã khiến chân tay sứ thần Nam Cung luống cuống, đáng về bề vế nhất thời giảm đi không ít.

Hoàng Thượng bàng quan, thu phản ứng của sứ thần Nam Cung vào mắt, hân cũng hiểu, càng không để sứ thần Nam Cung trong mắt, như vậy, Nam Cung càng kiêng kị!

Nhìn tình huống phát triển như vậy, Mộ Dung Thư vừa lòng không thôi.

– Quốc quân Đại Hoa quốc sao có thể nói không giữ lời? Chuyện hòa thân sớm đã định, có đạo lý nào lại đổi ý?

Sứ thần Nam Cương lớn tiếng chất vấn.

– Trẫm thấy đề nghị của Tà ái khanh cũng không tệ. Trẫm đồng ý hòa thân là một chuyện, còn chưa quyết định để ai cùng Nam Cương công chúa hoà thân. Cứ quyết định như vậy đi, để Mộ Dung thiếu tướng quân và Nam Cương công chúa hoà thân đi.

Hoàng Thượng thần sắc lãnh đạm nói.

Mộ Dung Thư con người đen chột lóc, trước mắt nàng nên làm là khiến cho Nam Cương kiêng kị, tùy ý Hoàng Thượng xử trí. Đến lúc đó bọn họ sợ là muốn khẩn cầu cái vị trí thiếp mà bọn họ vốn kính thường này!

Sứ thần Nam Cương cả giận nói:

– Hoàng đế Đại Hoa quốc, người sẽ hối hận!

Lúc hán đang phẫn nộ muốn phẩy tay áo bỏ đi...

Mộ Dung Thư tao nhã đứng lên, trên mặt hiện lên nụ cười thanh nhã lạnh nhạt lại thông dong.

– Nếu cứ rời đi như vậy, e là người phải hối hận. Bốn vương phi luôn rất ngạc nhiên, trên bàn đồ, Nam Cương quốc chỉ bằng một phần mười Đại Hoa quốc, vậy mà người lại có thái độ bất kính với hoàng đế nước ta như vậy, cũng bất kính với bản vương phi, các người cho là Đại Hoa quốc không thể làm gì Nam Cương sao? Vốn nên có thái độ cầu xin, mà lại lớn lối như thế? Chẳng lẽ các người hoàn toàn không để Đại Hoa quốc ta trong mắt?

– Người!

Sứ thần Nam Cương quay đầu tức giận chỉ Mộ Dung Thư. Chỉ là một phụ nhân mà dám khoa tay múa chân với hán!

Vũ Văn Mặc cũng đứng dậy đứng bên cạnh Mộ Dung Thư, ý bảo nàng tiếp tục nói hết. Hán hiểu Thư nhi, vừa rồi sứ thần Nam Cương vô lễ với nàng như vậy, nàng chịu đựng không nói, mà tựa đầu làm một bộ dáng đầu nhỏ chịu khi dễ, là muốn cho hoàng thượng có tâm đồng tình, khiến hán và Tà Nguyên liên hợp ra tay. Nàng tuyệt đối không phải là người bị khi dễ mà không lên tiếng, hơn nữa nàng là người có thể ăn nhấm, biết nắm lấy thời cơ hành động, tuyệt đối sẽ không mù quáng ra tay, cho nên nàng đã mở miệng, hán đã có sự chuẩn bị!

Mộ Dung Thư xoay người hướng Hoàng Thượng quỳ xuống.

– Hồi hoàng thượng, là thần thiếp làm càn, không nên ở trước mặt hoàng thượng làm như thế. Chỉ là thần thiếp thật sự không quen nhìn đáng vẻ sứ thần Nam Cương kiêu ngạo hống hách, huống hồ hán không đem Hoàng Thượng để trong mắt, thực chọc giận một kẻ phụ nhân như thần thiếp.

– Nam Dương vương phi đứng dậy đi, trẫm hiểu tâm ý của người.

Hoàng Thượng thần sắc lạnh nhạt nói. Hán chợt phát hiện Nam Dương vương phi này quả thật có vài phần mưu lược, hơn nữa, làm việc rất chu toàn.

– Khởi bẩm Hoàng Thượng, thái tử cầu kiến.

Ngoài cửa lại truyền tới tiếng của thái giám.

Nghe vậy, Mộ Dung Thư nhẹ nhàng thở ra. Rốt cuộc Vũ Văn Hạo đã tới. Vũ Văn Hạo là thái tử, làm việc quả nhiên mau lẹ, mới vừa rồi nàng còn nghĩ phải làm sao để giữ chân sứ thần Nam Cương, không ngờ hán đến rồi!

Hiện nhiên Hoàng Thượng không dự liệu Vũ Văn Hạo sẽ xuất hiện vào lúc này, hơi ngoài ý muốn. Tà Nguyên và Vũ Văn Mặc nhìn nhau, không hiểu, mặc dù Vũ Văn Hạo là thái tử, nhưng rất ít quan tâm chuyện triều đình, lúc này hán xuất hiện chi do ngẫu nhiên, hay là...?

Tuy có nghi vấn, nhưng Hoàng Thượng vẫn lên tiếng.

– Mời thái tử vào đi.

Sứ thần Nam Cương đứng ngây tại chỗ, hán không biết nên làm gì tiếp theo.

Mà thái tử mặc y phục xa hoa phức tạp đã tiến vào thiên điện, hán liền yên gât đầu với Mộ Dung Thư, ý bảo đã mọi sự đã chuẩn bị thỏa đáng. Mộ Dung Thư nhìn thấy, bên môi tươi cười càng sâu.

– Tham kiến thái tử điện hạ.

Ba người đồng thời hành lễ với Vũ Văn Hạo.

Vũ Văn Hạo thái độ khiêm hòa.

– Nhi thần thỉnh an phụ hoàng, phụ hoàng vạn phúc kim an. Nam Dương Vương, Nam Dương vương phi, Hầu gia không cần đa lễ.

Hoàng Thượng gật đầu trả lời.

– Đứng dậy ngồi một bên đi.

Vũ Văn Hạo đáp tạ rồi ngồi một bên không lên tiếng.

Lúc này, Mộ Dung Thư nhìn sứ thần Nam Cương nói:

– Vì to mò nên trong thời gian ngắn hạ bốn vương phi đã cùng vương gia nghiên cứu một phen, mới cho ra kết luận, Nam Cương có thể kiêu ngạo như vậy, chẳng qua là nhờ vào chiến mã dũng mãnh mà thôi. Mà những chiến mã đó ở trong mắt quốc gia của ta, cũng giống chó mèo gà vịt, không có gì ghê gớm cả.

– Quả nhiên khẩu khí thật lớn! Thật là tức cười!

Sứ thần Nam Cương nghe vậy, không khỏi cười lạnh nói. Ai không biết Đại Hoa quốc sở dĩ thu phục không được Nam Cương, một là Nam Cương có chiến mã tốt, mà nam nhi Nam Cương đều là cao thủ thuần phục ngựa. Hai là, nam nhi Nam Cương cực thiện chiến. Phụ nhân này thật đúng là kiến thức nông cạn!

Bản đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 127

Nói đồng dạng như vậy thật đúng là khiến người khác cười sái quai hàm! Nếu Đại Hoa quốc có cách đối phó với chiến mã bọn họ vẫn lấy làm kiêu ngạo, hai ngày trước cần gì phải khách khí với hán như vậy? Còn không phải đã sớm thu phục bọn họ? Sứ thần Nam Cương kiêu căng nhìn Mộ Dung Thư, trên mặt lộ hết vẻ khinh thường.

– Chỉ là một phụ nhân lại dám mạnh miệng như thế, ta thật muốn xem xem các người làm cách nào đối phó với chiến mã của chúng ta như đám súc vật vô dụng kia!

Hoàng Thượng nghe Mộ Dung Thư nói xong thì cau mày. Nam Dương Vương Phi nói như vậy, chỉ e lát nữa lại làm ra việc chê cười, dù sao lời của tên sứ thần kia cũng không sai, chiến mã và nam tử của Nam Cương rất ít người có thể so được.

Về phần Vũ Văn Mặc cũng không quá lo lắng. Từ trước tới nay Mộ Dung Thư rất thông minh, nàng tuyệt đối sẽ không làm việc mà không nắm chắc, có lẽ trên đường tiến cung nàng đã nghĩ ra cách ứng phó với sứ thần Nam Cương, trước mắt hán là nên từ từ đưa giỡn một phen. Biểu hiện của Mộ Dung Thư làm cho Vũ Văn Mặc kiêu ngạo nâng cằm lên, bày ra vẻ mặt cao ngạo cùng khinh thường y hệt Mộ Dung Thư nhìn về phía sứ thần Nam Cương kia, cười lạnh, chằm chọc:

– Buồn cười? Sứ thần e là chưa thấy qua cái gì gọi là thể diện đi?

Tà Nguyên thấy Mộ Dung Thư vẫn bình tĩnh ung dung, biết ngay nàng tuyệt đối không phải nói chơi, lập tức cùng Vũ Văn Mặc kẻ xướng người hoạ.

– Nam Dương Vương nói sai rồi, dân chúng Nam Cương quốc nghèo rất mừng toi, cho dù muốn nhận biết thể diện sợ cũng chỉ là nằm mơ.

Đối với tên sứ thần Nam Cương cuồng vọng không ai bì nổi, trong lòng hán vô cùng chán ghét.

— Được, tốt lắm. Hôm nay ta muốn tận mắt thấy “thê diện” trong miệng các ngươi là gì. Nếu các ngươi ăn nói lung tung, chờ ta về nước thì ngày đó chính là lúc quốc gia của ta tiến đánh Đại Hoa quốc!

Sứ thần Nam Cương gần quát một tiếng, hần vô cùng tin tưởng, Đại Hoa quốc tuyệt đối chẳng làm được tích sự gì!

Mộ Dung Thu thần sắc lạnh nhạt cao ngạo, nhìn đáng vẻ tức giận gần như phát điên của sứ thần Nam Cương, khoe môi khẽ nhếch lên, ý cười càng sâu thêm mấy phần, hần càng phần nộ lại càng có lợi cho nàng!

Chiều nay Mộ Dung Thu đọc được một quyển du ký, một người đã từng đi qua Nam Cương, rất nhiều người Nam Cương đều dễ xúc động, dễ nổi giận không biết kiềm chế, thiếu vận dụng đầu óc, đây cũng là nguyên nhân Nam Cương luôn luôn nghèo khó, tuy rằng cuộc sống hoàng tộc Nam Cương khá giàu có, nhưng phần lớn dân chúng vẫn khổ cực. Vì vậy, chỉ dựa vào điểm này, nàng không cần dùng nhiều sức cũng có thể khiến Nam Cương kiêng kị Đại Hoa quốc, chỉ khi bọn họ kiêng kị Đại Hoa quốc, thì Hoàng Thượng mới có thể tự chủ, mà nàng cũng không cần quí lo lắng việc phải chia sẻ Vũ Văn Mặc với người khác!

Từ lúc tiến vào thê diện, Vũ Văn Hạo vẫn mang nụ cười ưu nhã trên gương mặt, thậm chí khi sứ thần Nam Cương tức giận quát tháo ầm ĩ thì nụ cười ấy của hần vẫn không chút nào thay đổi. Mộ Dung Thu khiến hần khá kinh ngạc, chắc chắn nàng không phải nữ tử tầm thường, nếu không sao có thể sâu sắc cơ trí như vậy.

Tình huống thật tự nhiên diễn biến đúng theo suy tính của Mộ Dung Thu, trước mắt là lúc cần đánh cuộc một phen! Nàng xoay người, thái độ kính cẩn nói với Hoàng Thượng:

— Thần phụ có một chuyện cần xin Hoàng Thượng cho phép.

— Là chuyện gì cứ nói.

Hoàng Thượng lập tức đáp lời. Hần rất hiểu Hạo nhi, nhi tử của mình không phải vô duyên vô cớ đến đây, e rằng cũng chính vì tên sứ thần Nam Cương này mà xuất hiện, lại nhìn Vũ Văn Mặc và Tạ Nguyên, hai người này tin tưởng Mộ Dung Thu như vậy, sợ là đã sớm biết Mộ Dung Thu có biện pháp đối phó, nếu có thể khiến Nam Cương e ngại Đại Hoa quốc thì đây sẽ là một chuyện tốt!

Hoàng thượng nào biết đâu rằng, Vũ Văn Mặc và Tạ Nguyên vốn cũng không biết kế tiếp Mộ Dung Thu muốn làm gì, bọn họ chỉ dựa vào sự tin nhiệm, bởi họ đều biết Mộ Dung Thu là người thế nào, cho nên mới không chút do dự như thế.

Về phần Vũ Văn Hạo, hần từng thấy tận mắt Mộ Dung Thu giúp Vũ Văn Mặc giải quyết nạn hạn hán ở Giang Bắc, cũng hiểu, nàng không ra tay thì thôi, vừa ra tay là kinh người. Vì vậy, hần không chút do dự đứng ra giúp đỡ.

— E là phải thỉnh Hoàng Thượng cùng sứ thần dời bước đến chuồng ngựa. Thần phụ cần cho mọi người thấy tận mắt thần phụ làm thế nào biến chiến mã mà họ vẫn lấy làm kiêu ngạo thành đám gia súc yếu ớt!

Mộ Dung Thu cúi đầu, tiếng nói trầm thấp kính cẩn, nhưng lời nói ra vẫn khiến sứ thần Nam Cương tức giận đến mức muốn vung tay đánh lại đây.

Hoàng Thượng trầm mặc một lát, trong thời gian ngắn hần cũng không biết Mộ Dung Thu dựa vào đâu mà tự tin có thể làm cho sứ thần Nam Cương tin phục. Nhưng, một khi có bất kì sai lầm nào, như vậy sẽ khiến Đại Hoa quốc thành trò cười trong mắt người khác!

— Xin phụ hoàng cứ yên tâm, nhi thần thấy Nam Dương vương phi chắc chắn như vậy, tin rằng Nam Dương vương phi sẽ không để phụ hoàng thất vọng.

Vũ Văn Hạo thấy Hoàng Thượng còn có chút chần chừ bèn đứng dậy chấp tay khuyên nhủ.

— Chúng thần sẽ cố hết sức.

Vũ Văn Mặc và Tạ Nguyên đồng thời nói.

Thấy thế, Hoàng Thượng lại quan sát Mộ Dung Thu vài lần, lại nhìn đáng vẻ không tin hiển hiện trên vẻ mặt của sứ thần Nam Cương kia bèn gật đầu.

— Được, thế thì ngươi cứ thử xem.

Ra thi đình, Vũ Văn Hạo cố ý đi cạnh Vũ Văn Mặc, dưới ánh mắt ra hiệu của Mộ Dung Thu, lẳng lặng nhét vào tay Vũ Văn Mặc những thứ nàng nhờ hần chuẩn bị.

Khi Vũ Văn Mặc vừa chạm vào cây châm dài bằng sắt cực mảnh rất khó phát hiện thì hơi sưng đỏ, khó hiểu nhìn về phía Vũ Văn Hạo. Mộ Dung Thu dùng giọng nói chỉ dùng hai người nghe được giải thích:

— Khi tiến vào cung Càn Thanh, đúng lúc thiếp gặp được thái tử từ điện hạ, đành làm phiền thái tử điện hạ tìm và cây châm sắt mảnh dài đến đây. Lát nữa vào chuồng ngựa, bất kể là loại ngựa nào, huynh cứ dùng châm nhỏ này đâm vào huyết vị trên thân ngựa.

Nàng đã từng xem qua một quyển sách y thuật vốn đã tuyệt tích, cuốn sách này cũ nát không còn ra hình dạng gì, khi Hồng Lăng mua về từ thủ tục, cũng chỉ còn một quyển, nghe người bán sách nói những gì ghi trên sách này đều là những thứ bị người khác khinh thường, bởi đều là chữa trị cho loài vật. Nhưng ở hiện đại cũng có không ít thứ về thú y, nàng biết rõ sách này tuyệt đối không phải là nói vô vắn, không nghĩ tới chính những thứ đọc được trong lúc rảnh rỗi để giết thời gian đó lại có thể giúp nàng vào lúc này!

— Huyết vị?

Vũ Văn Mặc không thể tin nổi. Trên thân ngựa có huyết đạo sao? Nếu là có, cũng không giống trên cơ thể người, nên làm thế nào đây?

Mộ Dung Thu nhấp môi khẽ cười:

— Vâng, chỉ trong nháy mắt, vương gia có thể làm cho ngựa ngã xuống đất sủi bọt mép.

Nói xong, nàng ghé vào lỗ tai hần thì thầm.

Hần là người luyện võ, nắm rất rõ huyết đạo trên cơ thể người, hần ra tay sẽ không sai. Hơn nữa, dựa vào lực đạo của hần, dùng châm nhỏ xuyên qua lớp da lông đâm vào huyết đạo của ngựa, nhất định có thể làm một cách kín đáo.

Vũ Văn Mặc hai mắt tỏa sáng, quả nhiên, hần đã nói nàng nhất định sẽ có cách! Nữ nhân thông minh như vậy là của hần! Hần vì thế tự hào kiêu ngạo.

Hai người đi ở cuối cùng, vì vậy gã sứ thần Nam Cương đi ở phía trước kia tất nhiên không nhìn thấy bọn họ châu đầu ghé tai.

Tạ Nguyên dừng chân, đôi mắt đảo hoa trần đầy tươi cười nhìn về phía Mộ Dung Thu, nhỏ giọng nói:

— Lát nữa Vương phi không cần tránh né, cứ tùy ý đập gã man di dám vô lễ với ngài kia xuống dưới chân mà nhục nhã hần!

Nghe vậy, Mộ Dung Thu nhện không được cười khế. Vừa rồi, Tạ Nguyên vì bảo vệ nàng mà nói ra những lời hạ thấp gã sứ thần Nam Cương kia không thể không nói lại! Thế nhưng, nàng cũng quả thật không phải kẻ rộng lượng, đắc tội nàng cũng đừng nghĩ toàn thân mà lui ra! Ánh mắt nàng quan sát một lượt rồi trả lời:

— Đập hần chỉ tổ bẩn chân mình, không bằng xem bọn hần tự giết lẫn nhau.

Nàng đã nghĩ ra một phương pháp rất tốt. Một khi gã sứ thần Nam Cương này quay về Nam Cương, nàng nhất định giúp Vũ Văn Mặc bày mưu để quốc chủ Nam Cương sinh ra hiềm khích với hần, sự tin tưởng giữa đại thần và quốc chủ sẽ không duy trì được mấy ngày, mà Đại Hoa quốc cũng sẽ có một thời gian thái bình, dân chúng cũng được yên ổn.

— Thư nhi nói rất đúng, không nên làm bẩn chân mình. Sứ thần Nam Cương kia là cái thá gì!

Vũ Văn Mặc gật đầu tán thành Mộ Dung Thu. Ngày hôm nay gã sứ thần kia dám đùa bỡn Thư nhi, còn muốn có kết cục tốt? Chẳng phải là đang nằm mơ sao!

Tạ Nguyên nghe vậy, nhện không được cười ha ha mấy tiếng, có ý tứ, thật có ý tứ!

Sứ thần Nam Cương đi phía trước nghe tiếng cười của Tạ Nguyên thì bước chân hơi khựng lại, quay đầu nhìn về phía ba người Mộ Dung Thu, sát ý trong mắt rất đậm, chỉ cần tương lai Nam Cương quốc lớn mạnh, chắc chắn phải mang nữ nhân can đảm dám bắt kinh vĩ hần kia lên giường hành hạ cho đến chết! Về phần những kẻ khác, ngủ mê phăng thấy.

Ở chuồng ngựa.

Chuồng ngựa cách cung Càn Thanh khá xa, phải đi hơn nửa canh giờ mới đến.

Khi nhìn thấy Hoàng Thượng, mấy chục thị vệ canh giữ chuồng ngựa lập tức quỳ xuống thỉnh an.

Hoàng Thượng quay đầu lại hỏi Mộ Dung Thu:

— Nam Dương vương phi cần mấy thớt ngựa?

Giờ này khắc này, phía trước từ “vương phi”, Hoàng Thượng lại bỏ thêm hai chữ “Nam Dương”, hiển nhiên đã thừa nhận thân phận Mộ Dung Thu.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu và Vũ Văn Mặc đi lên phía trước, nàng phúc thân trả lời:

— Chỉ cần một thớt là đủ.

— Được, người đầu, đưa một con ngựa đến.

Hoàng Thượng hạ lệnh.

Hạ nhân trông coi chuồng ngựa lập tức tuân lệnh đi dẫn ngựa, nhưng sứ thần Nam Cương lại đưa tay cản lại:

— Nếu muốn chứng minh Nam Dương vương phi không nói ngoa, há có thể dùng mấy con ngựa ốm yếu đó của Đại Hoa quốc? Đưa chiến mã của ta tới đây!

Kỳ thực trong lòng hân suy nghĩ rất đơn giản. Ngựa của Đại Hoa quốc thật quá ốm yếu, đồng thời nơi này còn là hoàng cung Đại Hoa quốc, ngựa chỉ dùng cho đám quý tộc cưỡi chơi, so với chiến mã nơi sa trường có lẽ càng ốm yếu hơn, đương nhiên dễ dàng thuận đường. Đây không phải dễ dàng để cho phụ nhân không biết xấu hổ kia thành công? Mà chiến mã của hân đã theo hân xông pha chiến trường giết địch, dùng mình vô địch, còn là chiến mã nhất nhì Nam Cương quốc, khó có chiến mã nào địch nổi.

Nếu hân biết không đây một lát sau, chiến mã hân vẫn lấy làm kiêu ngạo sẽ ngã xuống đất sùi bọt mép, sau này cũng không thể xông pha chiến trường mà chỉ có thể nuôi trong chuồng, không biết hân sẽ hối hận vì hành động lúc này như thế nào?

Hoàng Thượng cau mày.

Ánh mắt Mộ Dung Thu không hề e ngại nhìn về phía sứ thần Nam Cương nói:

— Nếu sứ thần đã kiên trì như vậy, bốn vương phi cũng không tiện từ chối.

Như vậy cũng rất tốt, dùng ngựa của Nam Cương làm người Nam Cương cảm mến!

Một lát sau, người của sứ thần Nam Cương dắt ngựa đến. Khi con ngựa xuất hiện trước mắt Mộ Dung Thu, con người nặng mớ lớn, không ngờ chiến mã của Nam Cương lại to khỏe như thế, so với chiến mã Đại Hoa quốc thì cao lớn hơn một vòng!

Sứ thần Nam Cương cao ngạo hếch cằm, đây chính là chiến mã của Nam Cương! Hân khinh thường nhìn về phía bọn họ nói:

— Nếu làm không được cũng đừng mạnh miệng, ta biết rõ ngựa của Đại Hoa quốc yếu ớt như một gã tiểu đồng (theo ta hiểu là kiểu như nam kĩ, trai bao ấy), sao có thể so sánh với chiến mã của chúng ta?

Lời này nói vô cùng cuồng vọng, khiến sắc mặt Hoàng Thượng lập tức chìm xuống. Hân là vua của một nước, đương nhiên biết nguyên nhân những năm gần đây Đại Hoa quốc sở dĩ thu phục không xong Nam Cương chính là do ngựa của bọn họ! Mà hiện thời bị người khác khinh thường như thế, quả nhiên là làm nhục thể diện của hân!

Sắc mặt mấy người Vũ Văn Mặc cũng không khá hơn chút nào!

— Khó trách nữ nhân Nam Cương quốc không sinh được nửa đứa con trai, thì ra là do nam nhân Nam Cương quốc đều đến nam quán đùa bỡn tiểu đồng! Ha ha ha! Buồn cười, thật là buồn cười! Thật sự là nam nữ lẫn lộn! Thế nhưng, cho dù sinh con ra thì thế nào? Còn không biết là đã chủng của ai! Trong mắt sứ thần, đã chủng cùng với súc sinh chắc không đặc biệt chứ? Nếu không đã chẳng nói ra mấy lời như thế! *(Ta chém, nguyên văn khó hiểu quá)*

Tạ Nguyên cười lạnh châm chọc. Nếu không phải e ngại sự có mặt của Mộ Dung Thu, hân càng có thể nói những lời độc địa hơn.

Nghe vậy, trong lòng Mộ Dung Thu một trận lạnh lẽo, Tạ Nguyên đúng là một người vì báo thù cái gì cũng có thể nói ra, lại nhìn sắc mặt của gã sứ thần kia liền biết những lời của hân cũng không phải vô căn cứ. Nam Cương quốc quả nhiên là quốc gia khiến người khác khinh thường! Một quốc gia lại không có đạo đức luân thường, không có tri thức, chỉ biết dùng cơ bắp, làm sao có thể dẫn giàu nước mạnh?

Sứ thần ghen lời. Đồng như Tạ Nguyên nói, ở Nam Cương quốc, rất nhiều nam nhân không hài lòng việc nữ nhân thích nam đồng, hơn nữa nữ nhân vô cùng ít, phần lớn đều là mấy nam nhân cưới một nữ nhân, kết quả đứa nhỏ là của ai, bọn họ cũng không biết, vì người Nam Cương quốc không thích đọc sách. *(Chỗ này với đoạn trên mâu thuẫn, khó hiểu quá)*

— Tạ ái khanh, đừng nhiều lời, tạm thời nhìn xem Nam Dương vương phi sẽ làm thế nào.

Hoàng Thượng về mặt cá giận nói. Tuy rằng lời Tạ Nguyên nói ra vô cùng châm chọc, nhưng dù gì hân cũng là đương kim thánh thượng, trước mặt sứ thần nước khác cũng không nên làm quá.

Mộ Dung Thu lại phúc thần nói:

— Hôm nay thần phụ không được khỏe, chỉ cần thỉnh Nam Dương Vương ra tay là được.

— Nam Dương Vương?

Hoàng Thượng nghi hoặc. Vừa rồi nhìn về mặt Nam Dương Vương dường như cũng có chút ngoài ý muốn, khi nào thì Nam Dương Vương cũng biết thuận phục ngựa rồi?

Vũ Văn Mặc cùng Mộ Dung Thu nhìn nhau cười, tiếp đó cũng tiến lên một bước nói:

— Thần có mặt. Mấy ngày nay vương phi đi đường, thân thể khó tránh khỏi có chút không khỏe. Thỉnh Hoàng Thượng đáp ứng thần thay vương phi ra tay.

— Được! Làm đi!

Hoàng Thượng phát phất tay, Vũ Văn Mặc không phải người ưa đùa giỡn, chuyện không nắm chắc, hân quyết sẽ không làm. Huống chi hân cũng không thể lấy quốc gia ra vui đùa.

Vũ Văn Hạo nhìn thoáng qua Mộ Dung Thu cùng Vũ Văn Mặc, hân vô cùng hâm mộ hai người họ. Bên người Vũ Văn Mặc có người như thế, nhưng là vượt cả ba ngàn nữ tử thế gian, chỉ bằng sự lạnh nhạt, tự tin trong từng cử chỉ giờ tay nhấc chân của nàng.

Ánh mắt mọi người chăm chú nhìn vào Vũ Văn Mặc. Lúc này trời đã dần tối, bốn phía chỉ treo đèn lồng chiếu sáng, không thể so với ánh sáng ban ngày.

Mộ Dung Thu chính là lợi dụng điểm này! Chỉ có như thế mới có thể ra về thân bị, mới có thể che giấu hành động của Vũ Văn Mặc. Cả ngày nàng luôn tìm cách đối phó sứ thần Nam Cương, nhưng mãi vẫn chưa nghĩ ra, may mắn ở cửa cung thấy được đèn lồng chiếu sáng, bắt chợt mắt sáng lên, cũng đúng lúc gặp được Vũ Văn Hạo!

Nàng nhìn chăm chăm Vũ Văn Mặc, nhìn hân đi tới gần chiến mã của sứ thần Nam Cương.

Đột nhiên, chỉ thấy con chiến mã cao lớn kia đột nhiên ngã trên mặt đất, miệng sùi bọt mép. Mà Vũ Văn Mặc chỉ vuốt ve nó một chút, con ngựa kia bỗng nhiên trở nên như thế, không riêng gì sứ thần Nam Cương, thậm chí ngay cả Hoàng Thượng, Vũ Văn Hạo, Tạ Nguyên đều mơ màng không rõ, bọn họ còn không biết Vũ Văn Mặc có chiêu thức ấy đâu!

Bốn phía hoàn toàn yên tĩnh.

Tiếp theo đã nghe sứ thần Nam Cương quát to một tiếng:

— Chiến mã của ta!

Đó là chiến mã đã cùng hân xông pha chiến trường vô số!

Sau khi sùi bọt mép mấy bận, thân hình cao to khổng lồ của con ngựa kia gãy giữa vài cái rồi chết đi. Sứ thần Nam Cương bị thống không thôi, hân quay đầu hướng Vũ Văn Mặc quát lên:

— Người dám giết chiến mã của ta!

— Là sứ thần Nam Cương ngài muốn dâng chiến mã đi nghiệm chứng, liên quan gì đến Nam Dương Vương?

Mộ Dung Thu thấy sứ thần Nam Cương gầm lên với Vũ Văn Mặc, liền lạnh lùng nói:

Sứ thần Nam Cương ghen lời, vừa rồi đúng là hân đề chiến mã của mình ra trận, nhưng sao hân có thể ngờ được Vũ Văn Mặc lại có thể dễ dàng đánh gục nó như thế. Hân cống quit kiểm tra, thấy trên thân ngựa không một tia máu, hoàn toàn không thể tưởng tượng được ngừng đầu nhìn về phía Vũ Văn Mặc:

— Người biết yêu thuật!

— Bốn vương đã có cách đối phó. Nếu thật sự gặp nhau trên chiến trường, trong mắt chúng ta, chiến mã Nam Cương quốc vẫn lấy làm kiêu ngạo chẳng là cái gì!

Vũ Văn Mặc lạnh giọng nói.

Rất cuộc Hoàng Thượng thấp thỏm này giờ cũng có thể thái lỏng.

Tạ Nguyên và Vũ Văn Hạo nhìn nhau kinh ngạc. Bọn họ cũng không biết rốt cuộc Vũ Văn Mặc đã làm gì mà lại không cần một đao một kiếm đã có thể giết một con chiến mã to lớn như rồng ấy.

Trong mắt sứ thần Nam Cương lộ hết vẻ sợ hãi, nếu không tận mắt nhìn thấy, hân cũng khó có thể tin, Vũ Văn Mặc chỉ nhẹ nhàng vuốt ve chiến mã của hân một chút mà nó không hề kêu lên một tiếng đã trực tiếp ngã sùi bọt mép, có thể thấy

được, những lời của phụ nhân kia cũng không phải mạnh mẽ nói ngoa. Thật là Đại Hoa quốc đã tìm được phương pháp thuần phục ngựa trong thời gian ngắn sao? Nếu ở trên chiến trường, bọn họ cũng dễ dàng giết chiến mã của mình như thế, vậy thì, Nam Cương quốc chắc chắn sẽ diệt vong. Bỗng nhiên, hắn không còn lòng dạ nào, không biết nên làm thế nào cho phải, trước mắt, quả nhiên là hắn không thể ở Đại Hoa quốc lớn lối!

– Ha ha ha ha! Tốt, tốt! Nam Dương Vương quả nhiên không phụ kỳ vọng của trẫm.

Hoàng Thượng cười to ba tiếng, Vũ Văn Mặc ra tay đúng là thay hắn xả một bụng tức! Kể từ lúc này, quả nhiên là khiến Nam Cương khiếp sợ, mà chuyện hóa thân cũng không cần ủy khuất Vũ Văn Mặc.

Vũ Văn Mặc nắm chặt tay Mộ Dung Thu, nhỏ giọng nói:

– Thư nhi, chúng ta thành công.

Không uống một tốt một mã nào đã có thể khiến Nam Cương quốc hải hùng là điều hắn chưa bao giờ nghĩ tới.

Mộ Dung Thu cũng nhỏ giọng trả lời:

– Biện pháp này chỉ có thể dùng một hai lần, trên chiến trường cũng không thích hợp. Vì vậy sau này sợ là huynh phải vất vả một chút, mau nghĩ cách giải quyết Nam Cương.

– Thư nhi nói đúng.

Trong đôi mắt Vũ Văn Mặc bỗng hiện ra một tầng băng sương lạnh lẽo, quả thật phải nhanh một chút xử lý Nam Cương, bằng không e là những chuyện như thế này sẽ lại xảy ra.

Mặc dù sử thần Nam Cương là một kẻ mẫn phu, nhưng vì e ngại Đại Hoa quốc cũng chỉ đánh thu lại sắc mặt cũng căng, đang muốn lên tiếng trả lời đã nghe một tiếng cười duyên từ phía những người đứng sau hắn truyền lại, hai mắt bất chợt sáng lên.

– Nếu Đại Hoa quốc không muốn hoá thân cũng đâu cần sử dụng thủ đoạn như vậy?

Nữ tử vừa phát ra tiếng cười kia bất chợt dừng lại, mở miệng khinh thường nói. Có điều những lời ấy, nữ tử này lại không nói bằng tiếng Hán mà là dùng ngôn ngữ Tây Vực!

Anh ngữ? Mộ Dung Thu quay đầu nhìn về phía nàng kia.

Ngoại trừ Tạ Nguyên, những người khác đều không nghe hiểu những gì nàng ta nói. Tạ Nguyên từng vì nhất thời hứng thú mới học qua tiếng Tây Vực cho nên mới nghe ra ý tứ trong mấy câu vừa rồi.

Bản đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 128

Thế nhưng, Tạ Nguyên cũng chỉ hiểu sơ, lại rất ít giao tiếp cùng người khác, vì vậy nói tiếng Tây Vực không được lưu loát lắm.

Mà ngôn ngữ Tây Vực cũng chính là tiếng Anh, đối Mộ Dung Thu mà nói giống như ngôn ngữ thứ hai, nữ tử này khi nói còn mang theo chút ít giọng địa phương như gã sử thần Nam Cương kia, thật ra cũng chưa phải là chính tông.

Nữ tử bước về phía bọn họ, sau khi đến gần, mới thấy rõ nàng ta phục sức theo kiểu người Nam Cương, hai hàng lông mày cong cong, cái mũi nhỏ hơi nhếch lên, sắc mặt như bạch ngọc, nhan sắc như hoa nở rộ. Không ngờ Nam Cương cũng có nữ tử xinh đẹp như thế! Mộ Dung Thu giương nhẹ mí, nếu nàng đoán không sai, nữ tử này chính là công chúa Nam Cương! Có chút ngoài ý muốn, trách không được Nam Cương quốc lại yêu thích nàng công chúa này như thế.

– Tham kiến Hoàng Thượng, bần cung chính là Hàm Hương, công chúa Nam Cương.

Hàm Hương tư thái ngàn vạn đứng thẳng trước mặt hoàng đế, yêu kiều hành lễ. Lần này mở miệng là Hán ngữ lưu loát. Đôi mắt sáng của nàng như có như không nhìn lướt qua Vũ Văn Mặc và Mộ Dung Thu.

Khi Hoàng Thượng nhìn thấy dung mạo nàng ta cũng thoáng kinh ngạc, trước nay đều cho rằng Nam Cương không có mỹ nữ, nhưng công chúa Hàm Hương này đứng trước mặt Mộ Dung Thu cũng không hề thua kém.

– Thì ra là công chúa Hàm Hương, không cần đa lễ, đứng dậy đi.

Công chúa Hàm Hương lễ giáo chu đáo, thái độ khiêm tốn, không phô trương như mấy câu nói dùng tiếng Tây Vực vừa rồi. Hoàng Thượng không hiểu ngôn ngữ Tây Vực, vì vậy cho rằng công chúa Hàm Hương trước mắt là người biết được cấp bậc lễ nghĩa.

Nhưng Mộ Dung Thu và Tạ Nguyên là người hiểu tiếng Tây Vực, lập tức lại cảm thấy nàng ta thay đổi còn nhanh hơn lật sách, như người hai mặt. Tạ Nguyên nhìn thoáng qua Mộ Dung Thu, e rằng công chúa Nam Cương này tuyệt đối không phải kẻ dễ đối phó.

Lúc này công chúa Nam Cương xoay người lại trực tiếp đi về phía Vũ Văn Mặc, nữ tử Nam Cương phần lớn không hay e lệ xấu hổ, thích thẳng thắn, cho dù có giáp mặt cũng thế. Nàng vừa xuất hiện đã nhìn thấy Vũ Văn Mặc, tuy rằng Vũ Văn Mặc không có khuôn mặt tuấn tú như Tạ Nguyên, nhưng một thân trần ngập hơi thở lạnh lẽo như hàn băng vạn năm vẫn hấp dẫn ánh mắt nàng. Xem ra thị nữ của nàng quả nhiên nói không sai, Nam Dương Vương đúng là người đáng giá phó thác chung thân. Lại nhìn nữ tử bên cạnh hắn, dạng vẻ xuất chúng, khuynh quốc khuynh thành, nhìn qua cũng cực kì mảnh mai, nhất định công phu trên lưng ngựa không 소 được với nàng.

Lúc này Mộ Dung Thu đang khế cầu đầu, nhưng khoé mắt vẫn có thể nhận ra công chúa Hàm Hương đang quan sát mình. Trong mắt kia có băng sương hận ý. Nàng khế nhu mấy, vẫn chưa lên tiếng.

Công chúa Hàm Hương thấy nàng không phản ứng chút nào, chỉ ú rùi cầu đầu, mới vừa rồi còn tưởng rằng cách chế phục chiến mã là nàng ta nghĩ ra, xem ra là không phải. Lập tức, nàng càng thêm yêu thích Vũ Văn Mặc, thế gian chỉ có nam tử như thế mới xứng với nàng! Công chúa Hàm Hương lập tức dùng tiếng Tây Vực nói:

– Ta thích nam nhân này, ta nhất định gả làm vợ người.

Lời này vừa nói ra, đuôi lông mày Mộ Dung Thu khẽ nhúc nhích, còn Tạ Nguyên lại cau chặt mày. Riêng Vũ Văn Mặc vì không hiểu, lại nhìn thái độ của công chúa Hàm Hương khiến hắn vô cùng chán ghét.

Về phần hoàng đế và Vũ Văn Hạo, vì nghe không hiểu nên không biết công chúa Hàm Hương đang nói gì, về mặt cũng không có gì biến hóa. Thế nhưng, những người ở đây đều có vài phần khôn khéo, tất nhiên nhìn ra được ý tứ của công chúa Hàm Hương dựa trên sắc mặt nàng.

Công chúa Hàm Hương thấy những người này đều không phản ứng gì bên cho rằng bọn họ không biết ngôn ngữ Tây Vực, tiếp đó nhìn về phía Mộ Dung Thu nói:

– Người không xứng với Nam Dương Vương, nếu không muốn bị người đời cười nhạo thì nên tự xin hạ đường đi. (*bị hru i*)

Nghe vậy, trong mắt Mộ Dung Thu lóe lên một tia sáng lạnh. Nàng ngẩng đầu, nỏ nộ cười cực kì xán lạn nhìn về phía công chúa Hàm Hương, dùng một loại âm tiêu chuẩn tiếng Tây Vực lưu loát trả lời:

– Công chúa Hàm Hương biết ếch ngồi đáy giếng là gì không? Con ếch kia ngồi đáy giếng giống như công chúa Hàm Hương, chỉ ở trong một cái miệng giếng tròn tròn nhỏ nhỏ, tự cho rằng mình có bản lĩnh siêu quần, cao ngạo biểu diễn trước mặt một đám thiên nga. Nhưng ếch ngồi đáy giếng dù sao cũng là ếch ngồi đáy giếng, cho dù có học sự cao ngạo của thiên nga, ngôn ngữ của thiên nga, cũng chỉ là tự rước lấy nhục! Những lời nói bằng tiếng Tây Vực công chúa Hàm Hương vừa thốt ra thật khiến bốn vương phi thấy mặt mặt.

Một tràng tiếng Tây Vực không khác gì đàn bản xứ lưu loát từ Mộ Dung Thu thoát ra, không chỉ khiến Tạ Nguyên kinh ngạc, càng làm cho công chúa Hàm Hương hoảng sợ!

Tạ Nguyên bất ngờ nhìn về phía Mộ Dung Thu, nàng lại nói được tiếng Tây Vực, hơn nữa nói chuẩn như vậy, công chúa Hàm Hương kia nói tiếng Tây Vực mang theo vài phần khẩu âm địa phương lại dám múa rìu qua mắt thợ trước mặt Mộ Dung Thu, hết như diễn trò, tự tát vào mặt mình!

Công chúa Hàm Hương lão đạo lui lên hai bước, là nàng xem thường nữ nhân này! Nàng ta không chỉ nghe hiểu ngôn ngữ Tây Vực mà phát âm còn lưu loát hơn mình! Đuôi mắt bất giác dãn về khinh thường của Tạ Nguyên khi nhìn nàng, nhất thời sắc mặt càng trắng bệch. Huống chi, lời nói Mộ Dung Thu thật quá châm chọc!

Vũ Văn Mặc, Vũ Văn Hạo, Hoàng Thượng cũng dùng vẻ mặt không thể tin nhìn về phía Mộ Dung Thu, không ngờ nàng lại nói được tiếng Tây Vực, nhìn nhìn đáng vẻ chán kinh của công chúa Hàm Hương thì biết ngay trình độ nàng còn cao hơn công chúa Hàm Hương!

Thế nhưng, vì công chúa Hàm Hương này cũng quá mức kiêu căng, chỉ biết mấy phần ngôn ngữ Tây Vực mà cũng dám khoe khoang trước mặt người khác, hiện thời quả nhiên là bị người ta khéo léo đánh trả!

– Chi cần Hoàng Thượng đồng ý với bản cung, để Nam Dương Vương hru nữ nhân này!

Công chúa Hàm Hương thu hồi xấu hổ và giận dữ trong lòng, mới vừa rồi là nàng khinh địch, không ngờ nữ nhân lớn lớn trong khuê phòng của Đại Hoa quốc cũng biết mấy thứ này.

Hoàng Thượng nhăn mày lại. Tính tình người Nam Cương đều cuồng vọng như thế, cho dù giờ này khắc này công chúa Hàm Hương cấp bậc lễ nghĩa chu đáo, nhưng lời nói ra vẫn khiến người khác chán ghét.

Mà gã sử thần Nam Cương kia đã không dám nói gì, tận mắt nhìn thấy chiến mã của hắn bỗng chốc ngã xuống trước mặt đã khiến hắn có lòng kiêng dè, sợ hãi đối với Đại Hoa quốc.

– Ha ha ha ha! Hay cho một mỹ nhân lại là kẻ không biết hổ thẹn. Công chúa Hàm Hương, người cho rằng mình dựa vào cái gì ra lệnh cho Hoàng Thượng? Chỉ bằng thân phận công chúa Nam Cương còn muốn gả cho Nam Dương Vương làm chánh phi, quả nhiên là nham mo!

Tạ Nguyên nhìn thoáng qua Mộ Dung Thu đang trấn định tự nhiên, trên mặt không một chút tức giận, cười to nói.

Vũ Văn Mặc chán ghét đến cực điểm. Nữ tử này hành vi phóng dăng, tuy rằng vừa rồi nàng ta chưa nói gì, nhưng đáng về khoe khoang kia hết như một tên hề. Vẫn là Thu nhi của hắn tốt nhất, cũng không khoe khoang, hưởng chi, ngử âm Tây Vực của nàng còn tốt như vậy. Hắn nhìn thoáng qua Hoàng Thượng đang trầm mặc, lạnh giọng nói với công chúa Hàm Hương:

– Nữ nhân không biết gì!

Bởi dung mạo xuất chúng, khi còn ở Nam Cương, có không ít nam nhân yêu thích mình nên đương nhiên công chúa Hàm Hương cũng lần lộn cũng không ít người, mà những người đó luôn tôn trọng nàng, dùng hết biện pháp chỉ muốn nàng vui vẻ, làm gì có ai coi thường nàng như thế? Mà về mặt chán ghét khinh thường của Nam Dương Vương quả nhiên khiến nàng nhất thời không cách nào chịu đựng nổi.

Sắc mặt nàng trắng bệch, liếc qua Mộ Dung Thu đang cười nhạt thông dong, lạnh lùng nói:

– Nam Dương Vương đừng nên chán chảnh như vậy. Nam Dương Vương không cưới bản cung, làm sao biết người sẽ không yêu bản cung?

Hoàng Thượng thấy vì công chúa Hàm Hương xuất hiện, tình huống có chút mất khống chế bèn lên tiếng:

– Nam Dương Vương đã tỏ thái độ sẽ không hòa thân. Nếu công chúa Hàm Hương muốn chứa lại một mũi cho Nam Cương thì nên từ bỏ đi.

Mộ Dung Thu cười nhìn tình huống biến hóa, công chúa Hàm Hương là người thông minh, nhưng có thể do lớn lên ở Nam Cương, vì vậy hành vi cử chỉ vẫn không cách nào che giấu cuồng vọng.

– Nếu đã hòa thân, ta nhất định phải hoà thân cùng Nam Dương Vương. Thành Hoàng Thượng không cần quyết định ngay lúc này. Chỉ cần cho bản cung thời gian một tháng, bản cung chắc chắn sẽ khiến Nam Dương Vương chính miệng đồng ý cưới bản cung.

Hàm Hương công chúa tin tưởng tràn đầy nói.

Lời này vừa nói ra, mọi người đều sững sốt. Khẩu khí của công chúa Hàm Hương này cũng thật lớn! Đồng thời còn quá không biết liêm sỉ! Nàng cho rằng đây là Nam Cương?

Mộ Dung Thu trầm mặt, cho dù tính tình nàng có tốt đến đâu, lại tin tưởng Vũ Văn Mặc, đáng về quyết chỉ phải chen chân làm tiểu tam này của công chúa Hàm Hương quả nhiên đã chọc giận nàng! Có điều với loại người này, nàng không thể tự tay giải quyết, chỉ có Vũ Văn Mặc tự mình ra tay, sau này mới có thể khiến những kẻ có cùng tính toán đó chết tâm.

Vũ Văn Mặc có vẻ như nhìn thấu tâm tư Mộ Dung Thu, hắn tiến lên hai bước, từ trên cao lạnh lùng nhìn xuống công chúa Hàm Hương.

– Hành vi của công chúa Hàm Hương thật khiến người khác khinh thường. Một Nam Cương quốc nhỏ bé cũng dám leo lên đầu lên cổ Đại Hoa quốc!

Bỗng nhiên hắn đổi giọng, nhìn về phía Hoàng thượng nói:

– Thần vừa nhìn nàng ta đã thấy ghê tởm buồn nôn. Thành Hoàng Thượng ý theo ý của Trần Nam Hầu ban công chúa Hàm Hương cho Mộ Dung thiếu tướng quân làm thiếp đi.

Công chúa Hàm Hương nghe xong quả thật bị đá kích lớn. Tiếng tăm của nàng lan xa, chưa từng có kẻ nào dám nói nàng như thế! Hơn nữa, rất nhiều người Nam Cương không chú trọng học hành, mà nàng đã thuộc lòng Tứ Thư Ngũ Kinh, nàng đặc biệt như vậy mà lại khiến hắn khinh thường ghê tởm.

Lúc này, thị vệ cung nhân xung quanh nghe Vũ Văn Mặc nói xong, đồng loạt cúi đầu cổ nín cười. Từ trước tới nay Nam Dương Vương cũng không phải người thương hương tiếc ngọc, bằng không phủ Nam Dương Vương sao chỉ có mấy nữ nhân ít ỏi như thế. Công chúa Hàm Hương đây chính là tự bề đã đập chấn mình.

– Nam Dương Vương nói rất đúng.

Tạ Nguyên lập tức tiến lên phụ họa.

Vũ Văn Hạo thấy Hoàng Thượng khó xử, liền lấy tư thái tao nhã tiến lên nói:

– Phụ hoàng, nhi thần cũng có vài phần hoài nghi ý đồ đến đây của Nam Cương quốc. Chủ động tiến đến nghị hòa, nhưng mọi chuyện cuồng vọng, không tôn trọng quan viên triều đình của ta. Còn nữa, phụ hoàng là hoàng đế Đại Hoa quốc, chúa tể trong thiên hạ, tất nhiên không thể bị Nam Cương quốc ép buộc. Không bằng đề công chúa Nam Cương về nước, chờ Nam Cương đưa ra vài phần thành ý, chúng ta lại đón nhận chuyện hòa thân cũng không muộn. Nam nhân tốt của Đại Hoa ta rất nhiều, chọn lựa cần thận một vị thần tử Hoàng Thượng tin nhiệm hoà thân cùng công chúa Nam Cương chẳng phải là đẹp cả đôi đường?

Những lời này của Vũ Văn Hạo đã nói trúng nỗi lòng của hoàng thượng, tối hôm nay đã làm quá nhiều. Nếu cứ theo ý của công chúa Nam Cương mà thành toàn cho nàng, như vậy, khó tránh khỏi làm cho quốc quân Nam Cương tưởng rằng Đại Hoa sợ chúng. Huống chi hiện thời, ngay cả chiến mã Nam Cương vẫn lấy làm kiêu ngạo, ở trong mắt bọn họ chỉ như bánh trôi nước tuy ý vô tròn vẻ đẹp. Lập tức hắn liền gật đầu đồng ý:

– Hạo nhi nói rất đúng. Cứ quyết định như vậy đi. Chuyện hòa thân tạm thời hoãn lại bản sau.

Hai người đối thoại ở ngoài lời đó là, công chúa Hàm Hương chó hy vọng gả cho Vũ Văn Mặc, thân phận của nàng chỉ xứng với thần tử. Có lẽ ngay cả chính thể cũng không được!

Hoàng Thượng quyết định xong liền rời khỏi chuồng ngựa, Vũ Văn Hạo cũng đi theo.

Mộ Dung Thu ngẩng đầu nhìn về hướng Vũ Văn Mặc, cười nói:

– Cho dù gả đối với nữ tử khác khinh thường, nhưng cũng nên bận tâm người ta là nữ tử đó.

Biểu hiện hôm nay của hắn khiến nàng rất hài lòng.

Vũ Văn Mặc nhấp môi khẽ cười, nhất thời khuôn mặt băng sương nhu hoà như nước. Hắn cúi đầu nhỏ giọng nói:

– Bốn vương vậy mà không biết nàng hiểu được ngôn ngữ Tây Vực, lát nữa hỏi phủ, bốn vương định nhất định không tha cho nàng. Về sau không cho phép gât bốn vương bắt cứ chuyện gì.

Hắn có cảm giác cả người nàng là bí mật, cả những thứ hắn không biết thì nàng đều nắm rất rõ.

– Để ý làm gì chuyện đời trước.

Mộ Dung Thu nhìn không được cười nói. Kếp trước của nàng vẫn chỉ là kiếp trước, có không muốn buông xuống cũng phải buông. Thế nhưng, cho dù đã xuyên qua thì linh hồn của nàng vẫn là người hiện đại.

Thấy hai người thân thiết như vậy, Hàm Hương công chúa bực mình có kẻ, không ngờ kiến tri của nàng ở trong mắt những người này buồn cười như vậy, đồng thời cũng quét sạch mặt mũi của nàng không chứa lại chút gì! Đáng giận! Nàng Hàm Hương công chúa tuyệt đối không phải người dễ dàng nhận thua!

– Người là sợ?

Nàng hai bước lên chắn trước mặt Mộ Dung Thu, thái độ kiêu căng nói, hoàn toàn đã quên mấy câu nói bằng tiếng Tây Vực mang theo âm sắc quẻ hương vừa rồi kia bị người ta chê cười.

Vũ Văn Mặc thấy thế, đôi mày kiếm sắc bén cao ngạo hiện lên sát khí, đang lúc muốn lên tiếng, chỉ thấy Mộ Dung Thu cười nhạt như gió thoảng, mang cho người khác một loại ảo giác. Nàng cười nhạt đáp lại:

– Công chúa Hàm Hương còn có chuyện gì sao?

– Ta cùng người ty thí một phen. Nếu người thắng, ta sẽ hoà thân cùng bất cứ ai do Hoàng Thượng chọn ra, mà Nam Cương quốc cũng tuyệt đối không xuất binh xâm phạm Đại Hoa quốc. Nếu người thua, cứ dựa theo ta lời vừa nói, tự thỉnh hạ đường, bản cung sẽ có biện pháp làm cho Nam Dương Vương chung tình với ta.

Hàm Hương công chúa khẽ nâng cằm, thái độ kiêu căng như trước, nhìn đáng vẻ như đã nắm chắc phần thắng.

Nghe xong lời của nàng, Mộ Dung Thu nhìn không được cười khẽ một tiếng:

– Công chúa Hàm Hương cho rằng bản vương phi muốn ty thí cùng người sao? Tình huống Nam Cương quốc lúc này ra sao, cứ nhìn việc Hàm Hương công chúa lặn lội đường xa từ Nam Cương đến kinh thành Đại Hoa, khẳng khẳng muốn hòa thân là đủ hiểu rõ.

Ý ở ngoài lời là, cuộc ty thí này nàng khinh thường, huống chi công chúa Hàm Hương cũng không có tư cách ty thí với nàng. Nàng còn chưa đến nỗi nhàm chán, có thời gian chơi đùa cùng nàng ta như vậy.

Vừa rồi nàng còn cho rằng công chúa Hàm Hương là không biết trời cao đất rộng kiêu như ếch ngồi đáy giếng. Lúc này xem ra, dường như là cổ ý má lao vào. Mục đích là khiến cho Vũ Văn Mặc chú ý, càng thêm xác minh một điều, tình hình Nam Cương lúc này cũng không lạc quan, bằng không công chúa Hàm Hương cần gì phải khổ tâm như thế?

Nghe vậy, công chúa Hàm Hương cau chặt đôi mày, không thể tưởng tượng được tâm tư nữ nhân này nhạy cảm như thế, có thể nhìn thấu ý đồ của nàng.

Vũ Văn Mặc nắm tay Mộ Dung Thu, lướt qua trước mặt Hàm Hương công chúa. Lúc đi ngang qua nàng ta, Vũ Văn Mặc đột nhiên quay đầu, ánh mắt sáng quắc âm lãnh nhìn nàng một cái. Ánh mắt kia lạnh lẽo lẫm liệt như muốn lấy mạng nàng, đồng thời cũng là đang cảnh cáo! Đứng hẳn đang cảnh cáo nàng! Nàng nhận không được thần hình kịch liệt run run, không ngờ chỉ một ánh mắt của nam nhân lại khiến người e ngại như thế.

— Công chúa Hàm Hương không phải xử nữ đúng không? Ở trong mắt người Đại Hoa ta, Hàm Hương công chúa không khác gì kỹ nữ. Thân mình dơ bẩn sao xứng cùng Nam Dương vương phi tỷ thi! Thật sự là quá buồn cười.

Khi đi qua trước mặt công chúa Hàm Hương, Tạ Nguyên hạ giọng, mỗi một tiếng nói ra không khỏi là trào phúng.

Công chúa Hàm Hương cau chặt răng. Tuy rằng nàng không phải xử nữ, nhưng cũng là thân phận tôn quý. Hôm nay đến đây, thật sự si nhục không thôi!

Mộ Dung Thu đi ở phía trước nghe vậy không khỏi run người. Tạ Nguyên này mở miệng thật độc, có người nói Tạ Nguyên phong lưu là kẻ biết thương hương tiếc ngọc nhất, mà hôm nay lại hoàn toàn khác hẳn. E là hắn đã sớm không vừa mắt người Nam Cương kia mà khiến quốc quân của hắn kinh ngạc, sợ hãi. Thế nhưng, nàng nghĩ, nội bộ Nam Cương quốc tuyệt đối sẽ không gió êm sóng lặng. Nàng lập tức nghiêng đầu thấp giọng nói với Vũ Văn Mặc:

Thế nhưng, ngày hôm nay cũng coi như tờ mặt cùng Nam Cương. Kế tiếp phải xem Nam Cương sẽ làm thế nào. Nếu nàng đoán không sai, e là Nam Cương phải nhượng bộ yếu thế một lần, dù sao chuyện đêm nay có thể thông qua vị sứ thần Nam Cương kia mà khiến quốc quân của hắn kinh ngạc, sợ hãi. Thế nhưng, nàng nghĩ, nội bộ Nam Cương quốc tuyệt đối sẽ không gió êm sóng lặng. Nàng lập tức nghiêng đầu thấp giọng nói với Vũ Văn Mặc:

— Ta đoán hiện thời Nam Cương quốc nhất định đã xảy ra chuyện, bằng không công chúa và sứ thần Nam Cương sẽ không thay phiên nhau dụng kế như thế.

Tất nhiên Vũ Văn Mặc cũng đã phát hiện sự khác thường từ thái độ của công chúa và sứ thần Nam Cương, hắn gật đầu trả lời:

— E là Hoàng Thượng cũng phát hiện không thích hợp cho nên mới thành toán cho hai chúng ta. Lát nữa ta sẽ báo cáo với Hoàng Thượng.

— Ừ, như thế rất tốt. Hôm nay ta mới phát hiện miệng lưỡi của Tạ Nguyên thật là sắc bén.

Mộ Dung Thu yên lòng bèn chuyển đề tài.

Vũ Văn Mặc cười nói:

— Tiểu tử này chính là như thế. Chỉ có trước mặt nàng, hắn mới bại trận. Đối với người khác, từ trước tới nay hắn sẽ không chừa lại đường lui cho người ta.

— Ha ha, không sai. Thật ra ta rất thích mấy câu nói cạnh khoé kia của hắn.

Mộ Dung Thu dùng khăn che lại khóe môi cười khê. Bởi nàng là Nam Dương vương phi, mấy câu nói sáng khoải như thế, tất nhiên nàng không thể, mà từ trước tới nay, trong mắt người khác Tạ Nguyên là kẻ không có quy củ, cho nên mới không hề kiêng dè như thế.

Vũ Văn Mặc nhìn đáng vẻ nhỏ nhen của nàng, cảm thấy vô cùng yêu thích. Hắn thích nhất nàng thẳng thắn thành khẩn.

— Tính cách này của hắn không ai quản được. Có điều cũng không người nào dám quản, bọn họ đều khẩn cấp nịnh nọt hắn, tất nhiên hắn không để ai vào mắt.

...

Vì đã quá muộn, Mộ Dung Thu đành ngủ lại trong cung. Sáng sớm Vũ Văn Mặc đã vào triều.

Mộ Dung Thu là chỗ, buổi tối không nghỉ ngơi tốt, khuôn mặt tràn đầy mệt mỏi. Đồng thời cũng do Vũ Văn Mặc, tối hôm qua gặng co một phen, nàng mệt đến mức eo mỏi lưng đau chân tê, hắn cũng chỉ ngủ một canh giờ mà vẫn tỉnh thần tràn trề, háng hái. Nếu không phải nàng mê mèm, sợ là hắn muốn ép buộc đến hừng đông.

— Lúc này vương phi có thể yên tâm rồi, hôm qua nhìn thấy công chúa Hàm Hương, cái đáng vẻ kia thật là bệ vệ có thể so với hoàng thượng hoàng hậu, thật không dễ ai trong mắt. Tương rằng nói mấy câu tiếng tây Vực đã rất giỏi? Vương phi nói tây Vực còn tốt hơn nhiều. Chắc vương phi không nhìn thấy, ngài vừa nói miệng, nàng ta đã choáng váng. Chỉ bằng nàng ta cũng dám bảo vương phi hạ đường. giọng điệu thật cũng không nhỏ.

Hồng Lăng một bên chải đầu cho Mộ Dung Thu, một bên mang theo tức giận nói.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu cười nhạt:

— Chuyện này cho qua đi. Với sự thông minh của công chúa Hàm Hương, tin rằng sẽ không dây dưa nữa.

Tối hôm qua thái độ của Hoàng Thượng, Vũ Văn Mặc mạnh mẽ như vậy, công chúa Hàm Hương hẳn có thể tự mình hiểu lấy, biết con đường này là đường chết.

Thế nhưng, trong lòng nàng luôn luôn còn nghi vấn, kết quả vì sao ngay từ lúc bắt đầu công chúa Hàm Hương đã lựa chọn Vũ Văn Mặc? Trước đó hai người cũng chưa từng gặp qua, mà Vũ Văn Mặc cũng không phải người được trọng vọng nhất bên người hoàng thượng. Nếu muốn tìm nủ dựa lớn, hẳn nên hoá thân cùng Tạ Nguyên! Chẳng lẽ, trong đó còn có ẩn tình khác?

Xem ra, việc này còn phải xem lại.

Một lúc lâu sau, Vũ Văn Mặc hạ triều, tới đón nàng cũng đi dừng điểm tâm ở chỗ Hoàng Thượng, sau đó ngồi xe ngựa trở về Vương phủ.

Trên xe Vũ Văn Mặc cũng nói rõ với nàng, chuyện về Nam Cương, đợi sau này có nhiều tin tức hơn Hoàng Thượng sẽ quyết định sau. Nhưng chuyện hòa thân sẽ không liên quan gì đến bọn họ.

Mộ Dung Thu vốn cũng không lo lắng, ngay cả khi vừa nghe được chuyện hòa thân, nàng cũng không quá để ý, suy nghĩ duy nhất là, chỉ cần hắn giữ được lời đã hứa, nàng sẽ cùng tiến cùng lui với hắn.

Vừa về đến Vương phủ đã có người chặn phía trước, là người trong cung.

— Khởi bẩm Nam Dương Vương, hoàng thượng có chuyện quan trọng triệu kiến Nam Dương Vương.

Vừa mới xuất cung đã bị triệu hồi? Mộ Dung Thu nhìn về phía Vũ Văn Mặc, thấy hắn cũng khá kinh ngạc, mới nói:

— Hoàng Thượng muốn gặp chàng gấp như thế, nhất định có chuyện quan trọng.

Hoàng Thượng vừa đăng cơ không lâu, chuyện trong triều rất nhiều, Vũ Văn Mặc được Hoàng Thượng tín nhiệm, nhất định phải giúp đỡ không ít chuyện, e là trên triều có chuyện quan trọng.

Vũ Văn Mặc gật đầu.

— Nàng vào Vương phủ rồi cũng đừng vội xử lý chuyện trong phủ, cứ nghỉ ngơi trước. Tối qua nàng ngủ không ngon, hôm nay phải nghỉ thật tốt.

Nghe vậy, hai gò má Mộ Dung Thu bỗng đỏ bừng. Hắn còn không biết xấu hổ nói nữa!

Vũ Văn Mặc trấn an nàng xong, lập tức xuống xe ngựa, ngồi lên một chiếc xe ngựa khác.

Trở lại Vương phủ, vừa mới qua cổng, một thân hình tròn vo như quả cầu đã lao về phía Mộ Dung Thu.

— Mẫu thân!

Mộ Dung Thu lập tức khom xuống ôm lấy bé.

— Sao Hiền nhi lại ở đây?

— Sáng sớm Hiền nhi tỉnh lại không thấy mẫu thân, rất sợ hãi, tưởng rằng mẫu thân không cần Hiền nhi nữa.

Người trong phủ đều nói mẫu thân tiến cung, hôm nay sẽ trở lại. Hiền nhi không muốn ở trong phòng làm gì cả nên ra đây đợi.

Hiện thời tiểu Hiền nhi đã bốn tuổi, thân mình nặng lên không ít, nhưng tròn vo. Khi ôm bé, Mộ Dung Thu phải cố gắng rất nhiều. Nhìn đáng vẻ nhỏ nhắn của bé, Mộ Dung Thu đau lòng một chập.

— Mẫu thân không bao giờ không cần Hiền nhi. Ăn điểm tâm chưa?

Mộ Dung Thu ớn nhu hồi. Phát hiện ôm không được, nàng bèn buông Hiền nhi ra, sửa thành nắm bàn tay nhỏ xíu của cu cậu.

— Hiền nhi chờ mẫu thân cùng ăn.

Tiếng tiểu Hiền nhi ngọt ngào như làm nũng.

Tuy rằng Mộ Dung Thư đã ăn trong cung rồi, nhưng có thể thấy khuôn mặt nhỏ nhắn chờ đợi của tiểu Hiền nhi thế này, bèn cùng đi ăn điểm tâm một chút. Có điều từ trước tới nay nàng vốn ăn ít, buổi sáng lại đã ăn qua trong cung, trước mắt ăn vài miếng đã ăn không vô nữa. Sau đó nhìn nài muốn đích thân dứt Hiền nhi ăn cơm, kết quả tiểu Hiền lại làm ra vẻ người lớn nói:

– Hiền nhi đã trưởng thành, là nam tử hán, không thể dễ cho mẫu thân dứt ăn cơm. Hiền nhi là nam tử hán, vì vậy phải bảo vệ mẫu thân!

Mộ Dung Thư nghe mà lòng ấm áp, không ngừng gật đầu nói:

– Được rồi, được rồi.

– Tiểu thiếu gia rất hiểu chuyện, nhỏ như vậy đã biết đau lòng vương phi. Về sau nhất định sẽ thật hiếu thuận vương phi.

Hồng Lăng đứng hầu bên cạnh đã tháo mặt nạ xuống, mang khăn che mặt. Nàng nhìn thấy vương phi hiện thời rất hạnh phúc, so với ai khác đều vui vẻ. Mộ Dung Thư từng khuyên, bảo nàng tháo khăn che mặt xuống, kết quả nàng không chịu, nói là sợ người khác nhìn thấy khiến Mộ Dung Thư mất mặt.

Mộ Dung Thư không phải người thích miễn cưỡng người khác, nhưng lúc này nhìn thấy nàng ấy như vậy lại muốn mở miệng khuyên bảo, chợt nghe người bên ngoài kêu:

– Khởi bẩm vương phi, bên ngoài phủ, công chúa Hàm Hương của Nam Cung cầu kiến.

Nghe vậy, tay cầm chiếc đĩa của Mộ Dung Thư hơi khựng lại, lúc này sao Hàm Hương công chúa lại tới?

– Vương phi, công chúa Hàm Hương này không đợi trong hành cung mà sáng sớm đã chạy tới Vương phủ làm cái gì?

Hồng Lăng không có ấn tượng tốt đẹp gì với công chúa Hàm Hương kia, lời nói ra cũng không mang theo một tia cảm tình.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 129

– Công chúa Hàm Hương là người Nam Cung, chúng ta không nên tiếp kiến mặt.

Mộ Dung Thư đáp.

Người bên ngoài lại nói:

– Vâng. Nô tì sẽ nói lại với công chúa Hàm Hương.

– Công chúa Hàm Hương này không biết làm gì, ở trong cung không biết hô thẹn câu dẫn vương gia, không để vương phi trong mắt còn chưa tính, hiện thời lại còn có mặt mũi đến Vương phủ của chúng ta!

Hồng Lăng nhện không được lắm bầm một câu. Hôm qua nếu không phải ngại bán thân chỉ là hạ nhân, nàng thật muốn mắng cái vị công chúa Nam Cung kia không biết lễ nghĩa làm gì!

Mộ Dung Thư nhìn Hồng Lăng tức giận như thế, không khỏi buồn cười nói:

– Không cần tức giận như thế.

– Nô tì không thể không tức giận. Tồi hôm qua thái độ nàng ta không khỏi quá kiêu ngạo đi.

Hồng Lăng cắn chặt răng, giọng điệu vẫn vô cùng phẫn hận.

Nhìn nàng căm giận như vậy, Mộ Dung Thư nhện không được khẽ cười nói:

– Cũng chỉ là mỗi người có mục đích khác nhau, có lẽ nàng chỉ muốn bảo vệ quốc gia của mình, hoặc là bị kẻ khác xúi giục mới nhận định chắc chắn chết cũng không đổi như thế.

– Vương phi nói gì cũng đều có lý.

Hồng Lăng chau chu môi nói.

Mộ Dung Thư nhìn qua gương đồng thấy cái khăn che mặt của nàng, nhện không được khuyên:

– Người suốt ngày mang mạng che mặt rất dễ làm cho miệng vết thương nhiễm trùng, không dễ khép lại. Ở trong phòng tốt nhất đừng có mang.

Hồng Lăng xoay mặt, nói:

– Nếu không mang lại khiến vương phi bị kẻ khác nói lung tung. Khăn này làm bằng lụa mỏng, mỗi ngày nô tì đều giặt sạch, buổi tối đi ngủ sẽ tháo xuống.

Nghe vậy, Mộ Dung Thư không nhiều lời nữa. Nha đầu Hồng Lăng kia cái gì cũng tốt, chỉ là quá cố chấp, chuyện nàng đã quyết định tuyệt đối sẽ không dễ dàng thay đổi.

Không đầy một lát sau, nha đầu truyền lời lúc nãy đã trở lại, ở ngoài cửa dùng giọng điệu khó xử nói:

– Hồi bẩm vương phi, công chúa Hàm Hương khẳng khẳng muốn gặp vương phi, lúc này đã ngoài cửa phủ làm loạn lên, khiến không ít người vây quanh xem náo nhiệt.

– Cái gì? Đường đường là một công chúa, thế nhưng làm việc như một điện phệ! Vương phi chúng ta là ai chứ, há có thể để một kẻ man di như nàng muốn gặp liền là gặp? Thật coi mình là nhân vật ghê gớm à?

Hồng Lăng nghe vậy, nhện không được náng hai câu.

– Vương phi, bây giờ nên làm gì?

Mộ Dung Thư khẽ cau mày, nhìn về phía Hồng Lăng dặn dò:

– Người khác làm việc ta không yên tâm, người đi xem thế nào. Bất kể ra sao cũng không thể để cho công chúa Hàm Hương bước vào Vương phủ, cho dù có phải nói vài câu khó nghe cũng được. Nhớ kỹ, mục đích chủ yếu là đuổi nàng ta đi.

Hồng Lăng lập tức gật đầu.

– Vâng, nô tì phải đi xem ngay.

Sau khi Hồng Lăng rời khỏi đây, Mộ Dung Thư đi ra gian ngoài, tìm một quyển sách ngồi trước án thư an tĩnh đọc.

Ước chừng sau nửa canh giờ, Hồng Lăng mới trở về.

– Vương phi, nô tì mất rất nhiều sức lực mới mời được vị công chúa Hàm Hương đó đi. Nàng ta đứng ngoài cửa phủ đáng về bề vế vô cùng kiêu ngạo, ầm ĩ nói muốn vào phủ gặp vương phi, nô tì bảo nàng có việc thì cứ nói với nô tì, nhưng nàng cố tình không chịu, ngược lại còn chằm chọc nô tì. Có lẽ là trong kinh thành mọi người cực hận người Nam Cung, sau khi nghe thấy vương phi từ chối nàng ta ngoài cửa, ào ào hoan hô.

Nghe vậy, Mộ Dung Thư hờ hững cười nhạt:

– Nếu ta để cho công chúa Hàm Hương vào Vương phủ, quả nhiên rước lấy phiền phức cho phủ Nam Dương Vương.

– Vẫn là vương phi suy nghĩ chu đáo. Có điều trước lúc bỏ đi, công chúa Hàm Hương bảo nô tì tiện thể nhắn lại cho vương phi...

Hồng Lăng về muốn nói lại thôi. Có thể thấy những lời Hàm Hương muốn nhắn lại chắc chắn chẳng hay ho gì.

Mộ Dung Thư nhàu mày, nhân nhện mở miệng:

– Ô, nói gì thế?

– Nàng nói vương phi hãy tự thỉnh hạ đường, đừng để sau này nhận được hưu thư lại bị người trong thiên hạ nhạo báng.

Khi nói, Hồng Lăng nghiêng răng nghiêng lợi. Quả nhiên là cực hận. Công chúa Nam Cương kia tự nhận là thiên tiên hạ phàm sao? Thật coi mình là tiên nữ giáng trần khuyh đảo thiên hạ sao?

Những người bên ngoài vậy xem nghe được lời của công chúa Nam Cương xong, đồng loạt không thể tin, dù sao dân chúng Đại Hoa hiểu rất rõ về lối sống của người Nam Cương, một đôi cánh tay ngọc này của công chúa Nam Cương e là đã bị không biết bao nhiêu người gỏi lên, cho dù cùng Hoàng Thượng hòa thân, cùng làm cũng chỉ được cái thân phận quý nhân mà thôi, hiện thời lại còn dám muốn vị trí chính phi của phủ Nam Dương Vương nữa kia! Đám người Nam Cương này thật sự là si tâm vọng tưởng!

Mộ Dung Thư nghe Hồng Lăng nói xong, thần sắc lạnh nhạt, không thấy một tia lửa giận. Hồng Lăng nhìn không được hỏi:

– Vương phi không tức giận sao?

– Chẳng lẽ có cán người một ngủm, người còn muốn cắn ngược lại nó à? Nàng chỉ là cùng đường, muốn chọc giận ta mà thôi. Nàng càng như thế, ta càng phải tỉnh táo. Nếu ta thật sự nổi giận, hoặc bởi vậy mà mâu thuẫn với vương gia không phải là đúng ý nàng ta sao!

Mộ Dung Thư vẫn không dời mắt khỏi cuốn sách, trả lời Hồng Lăng:

Hồng Lăng nghe vậy, thờ dài nói:

– Vương phi thật sự quá bình tĩnh. Nếu nó ti gặp phải việc này, nhất định sẽ lúống cuống chân tay. Có lẽ sẽ rơi vào bẫy mắt. Nhưng nó ti không hiểu, hành động lần này của công chúa Hàm Hương hết như có thù oán gì với vương phi vậy, tại sao lại chằm chằm chia mũi nhọn vào ngài?

Mộ Dung Thư khẽ nâng mi, sóng mắt lưu chuyển. Một câu nói lo lắng của Hồng Lăng làm nàng thất thần. Đúng vậy, thái độ của công chúa Hàm Hương buộc người khác phải suy nghĩ. Nếu sự tồn tại của nàng ngăn cản mục đích của nàng ta, như vậy, công chúa Hàm Hương cũng không nên có hận ý với nàng mới đúng.

– Nó ti đoán, có lẽ nàng ta thấy vương phi nói tiếng Tây Vực còn hay hơn so với nàng ta, vương gia lại sẵn sóc cần thận cho vương phi, từ đầu tới cuối đều không hề liếc mắt nhìn nàng ta, cho nên nàng ta mới mất cân bằng trong lòng. Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, cho dù công chúa Hàm Hương có xinh đẹp đến đâu thì cũng không phải hoàng hoa khuê nữ, vương gia chúng ta làm sao có thể coi trọng nàng!

Hồng Lăng nghĩ khi cảm giận bất bình, có thể thấy được nàng chán ghét Hàm Hương tới mức nào.

– Người nhắc nhở bên dưới, sau này chỉ cần Hàm Hương công chúa cầu kiến, đều từ chối.

Sau lúc lấy lại tinh thần, Mộ Dung Thư thần sắc trong trẻo nhưng lạnh lùng hạ lệnh.

– Vâng, nô ti đi dặn ngay.

Hồng Lăng lập tức đáp lời.

Trước lúc dùng cơm trưa, Lưu quân gia mang theo hai mươi nha đầu đến Mai viên. Hiện thời nha hoàn phục vụ tại Mai viên đều được điều tạm từ chỗ khác tới, không thể dùng lâu dài.

Là người hầu hạ thân cận, Mộ Dung Thư không muốn nhờ tay người khác, nên tự mình chọn vài người. Bởi không biết tính nết mỗi người bên để họ làm việc bên ngoài, bên người chỉ có đại một nha hoàn là Hồng Lăng.

Có ba nha hoàn bậc hai là Xuân Liễu, Hạ Hà, Thu Nguyệt. Còn lại giữ lại mười nha hoàn làm việc nặng và năm bà tử.

– Nha đầu bà tử Mai viên gần như đều là người mới, người để ý một chút, nếu thấy ai thật thà trung thành thì cất nhắc lên đại nha hoàn, trong ngày thường có thể giúp đỡ người. Nếu nói năng lung tung, mắt cao hơn đình thì lại gọi người mới gởi tới bán đi.

Sau khi cho tất cả lui ra, Mộ Dung Thư dặn dò Hồng Lăng:

Tuy rằng Hồng Lăng tuổi không lớn nhưng làm việc ổn định chắc chắn, từ trước tới nay được mọi người tin phục. Đây cũng là nguyên nhân Mộ Dung Thư rất yên tâm giao chuyện này cho nàng.

Hồng Lăng đáp:

– Vâng, nô ti sẽ để ý một chút. Có điều ánh mắt vương phi rất tốt, chọn lựa mấy nha đầu nhìn qua đều thật có trí, chỉ cần các nàng an phận, không có tâm tư khác là tốt rồi. Nếu các nàng có suy nghĩ không nên có, nô ti sẽ không bỏ qua, nhất định sẽ xử trí.

– Ủ, ta tin tưởng người.

Mộ Dung Thư gật đầu cười nói.

Hồng Lăng trong mắt trong mơ hồ có thể thấy được lệ quang, nàng nức nở nói:

– Nhận được vương phi chiếu cố, nô ti hôm nay bị hủy dung, vương phi cũng không ghét bỏ. Nếu không có vương phi, e là hiện thời nô ti đã bị đuổi ra Vương phủ đi ăn xin. Giờ còn được vương phi tin nhiệm, không biết nô ti đã tu luyện mấy kiếp mới đổi mới có phúc phận này.

– Nha đầu ngốc! Mau lau nước mắt, nếu để cho người khác nhìn thấy, còn tưởng rằng ta đánh chửi người đấy.

Mộ Dung Thư biết Hồng Lăng hiểu được cảm ơn, chưa từng oán giận điều gì, đối với Hồng Lăng, có lẽ nàng cũng có chút ý lại.

Hồng Lăng lập tức xoa xoa nước mắt, như nghĩ tới điều gì, lập tức nói:

– Vương phi còn nhớ chuyện mấy nữ tử phế đế ban cho vương gia mà ngài thu xếp cho họ ở Bắc viên mấy tháng trước không?

– Mười mỹ nhân?

Mộ Dung Thư nhướng mày, đúng là có chuyện như thế. Phế đế thưởng cho Vũ Văn Mặc, nhưng đều được nàng thu xếp cho ở Bắc Viên làm hạ nhân, hiện thời phế đế đã chết, thân phận của các nàng e là hết sức khó xử.

– Trong khoảng thời gian vương phi không ở đây, mười người này cũng cực kì an phận. Sau khi phế đế chết, họ cũng tự mình hiểu lấy thân phận, xem mình như nha đầu, để cho Lưu quân gia sắp xếp cuộc sống. Chẳng qua hôm qua nghe tin vương phi trở về, hôm nay đã có hai ba kẻ không chịu an phận, đi gặp Lưu tổng quản muốn cầu kiến vương phi. Mấy người này muốn gì, người trong phủ đều rất rõ ràng. Vương phi, có muốn gặp các nàng không?

Hồng Lăng hỏi:

Nghe nói, Mộ Dung Thư khẽ chau mày. Mười người này là phế đế ban cho, tất nhiên thân phận không cao. Sau này muốn làm gì cũng khó. Nhưng nàng cũng không phải người tự tìm phiền phức cho mình, không muốn sau này lại phải đau đầu vì mấy nữ nhân này, không bằng...

– Người bảo Lưu chương quỳ, tìm dịp thích hợp trực xuất cả mười người ra khỏi phủ đi.

– Vương phi nói đúng, giữ mấy người đó lại trong phủ, tâm tư họ sẽ không an phận, vương phi rồi đi hai tháng, trong đó cũng có người muốn cầu dẫn vương gia, may mà vương gia vẫn không để ý đến. Đưa ra ngoài là tốt rồi.

Hồng Lăng gật đầu. Thế nhưng, trong mười người cũng có hai ba kẻ không bớt lo, nếu bị ép buộc đưa ra ngoài, sợ là đến lúc đó sẽ làm ra chuyện gì không hay nữa!

– Giờ này vương gia vẫn chưa hồi phủ, e là đã dùng cơm trưa trong cung rồi. Người dọn phòng bếp chuẩn bị dọn cơm chiều đi.

Mộ Dung Thư nhẹ xoa đôi mắt đau nhức, vuốt vuốt tay chân một chút, khép sách lại rồi nói với Hồng Lăng:

Bữa cơm trưa có cá kho tàu, tôm chiên mà tiểu Hiên nhi thích nhất. Cu cậu ăn nhiều hơn ngày thường một ít.

Mộ Dung Thư thấy đáng vẻ nhỏ nhỏ vô cùng đáng yêu của cu cậu, nhìn không được cười nói:

– Hiên nhi cũng phải ăn nhiều rau vào, không thể bỏ qua như vậy.

Nàng phát hiện Hiên nhi rất kén ăn, trong bữa cơm rất ít ăn rau củ, đặc biệt thích ăn các loại tôm cá. Như vậy dinh dưỡng sẽ không cân đối.

Tiểu Hiên nhi nhanh chóng ăn hết đồ ăn trong miệng, nhìn về phía Mộ Dung Thư, hồn nhiên nói:

– Mẫu thân, Hiên nhi ăn rau củ.

Dứt lời, cu cậu gấp lên một khúc cải dầu, nhũu chặt đôi mày nhỏ xíu mà ăn.

Thấy thế, Mộ Dung Thu điểm điểm chớp mắt cu cậu:

– Hiên nhi nghe lời mẫu thân rất vui. Sau này không thể kén ăn. Hiên nhi còn nhớ Vương Nhị mặt rỗ mà chúng ta đã gặp trên đường không?

– Có, gương mặt Vương thúc thúc bị rỗ cùng với rất nhiều nốt đỏ. Hiên nhi thấy rất sợ đó.

Hiên nhi gật đầu, đôi mắt tròn tròn sáng rỡ nhìn Mộ Dung Thu.

Mộ Dung Thu ôn nhu cười nói:

– Vương Nhị mặt rỗ là do từ nhỏ đã kén ăn, chỉ thích ăn các món thịt cá béo ngậy không tốt cho sức khoẻ mới biến thành đáng vẻ như bây giờ. Đến nay thúc ấy còn chưa cưới vợ nữa đó. Hiên nhi muốn biến thành người giống như thế sao?

– Hiên nhi không muốn, Hiên nhi không muốn.

Tiểu Hiên nhi nghe vậy, trong mắt lộ ra hoảng hốt, vội vàng lắc đầu.

– Vậy bây giờ phải ăn nhiều rau củ đi.

Mộ Dung Thu tiếp tục ôn nhu cười nói.

Tiểu Hiên nhi lập tức quay đầu nói với Hồng Lăng:

– Hồng Lăng Có Cô, làm phiền cô có gấp hết cả thịt trong chén Hiên nhi ra, giúp Hiên nhi gấp rau củ, Hiên nhi phải ăn nhiều rau củ.

Bé không hi vọng mình biến thành Vương Nhị mặt rỗ, rất dọa người! Nếu thật sự biến thành như vậy, mẫu thân nhất định sẽ chán ghét bé, huống hồ, bé ăn nhiều rau củ, mẫu thân cũng vui vẻ. Chỉ cần mẫu thân vui vẻ, cho dù không thích, bé cũng muốn ăn.

Nhìn đáng vẻ cu cậu ngoan ngoãn ăn rau củ, khỏe mạnh Mộ Dung Thu không giấu được nét tươi cười. Hiên nhi có lẽ là lễ vật trời cao ban cho nàng, đáng yêu như vậy khiến người ta thương tiếc.

– Thật là nhiều người đều khuyên tiểu thiếu gia, nhưng tiểu thiếu gia không nghe. Không ngờ vương phi mới nói mấy câu đã làm cho tiểu thiếu gia ghi vào lòng rồi.

Hồng Lăng che miệng khẽ cười nói.

Tiểu Hiên nhi ngẩng đầu nhìn về phía Hồng Lăng, nghiêm túc nói:

– Hiên nhi không nghe lời của người khác, nhưng nhất định phải nghe mẫu thân. Hiên nhi mới sẽ không làm chuyện khiến mẫu thân không vui đâu.

Mộ Dung Thu bị giọng nói trẻ thơ ngọt ngào làm cho ấm áp, trong lòng nhện không được mềm mại hẳn, tự mình cảm bắt lên đùi Hiên nhi.

– Hiên nhi ngoan quá, mẫu thân rất rất yêu Hiên nhi.

– Vương phi, Tứ cô nương, Ngũ cô nương của phủ tướng quân đưa bài thiếp xin gấp.

Một nha hoàn bước vào phòng, đưa bài thiếp lên cho Hồng Lăng, sau đó cung kính nói với Hồng Lăng.

Mộ Dung Lan và Mộ Dung Nguyệt đến đây? Mộ Dung Thu buông bát đĩa, dọn dờ nha đầu Liên nhi hầu hạ Hiên nhi:

– Người hầu hạ Hiên nhi chu đáo.

Sau đó đứng dậy báo nha hoàn kia:

– Trước tiên người đưa Tứ muội, Ngũ muội của bốn vương phi đến thiên điện Mai viên chờ, mang trà ngon, hầu hạ chu đáo. Bốn vương phi thay quần áo rồi lập tức qua.

– Vâng ạ.

Hồng Lăng nhìn theo bóng nha đầu kia rồi đi, có chút lo lắng. Mặc dù hai vị cô nương là em ruột vương phi, nhưng phủ tướng quân phát sinh biến cố, bọn họ bị phế để hạ thành bán nhập vào thanh lâu, từng ở đó thì dù gì cũng bị tổn hại khuê dự. Lúc này đến vương phủ, sẽ không ảnh hưởng đến danh dự vương phi chứ? Nghĩ đến đây, Hồng Lăng lắc đầu, Hoàng Thượng đã hạ chỉ, sẽ tìm được người trong sạch cho hai vị cô nương.

Nhà kẻ.

Mộ Dung Lan và Mộ Dung Nguyệt đã an tọa. Bọn hạ nhân dâng trà nóng lên cho hai người.

– Tứ tỷ, trải qua nhiều chuyện như vậy, ta phát hiện chỉ có đại tỷ vẫn không thay đổi. Nghe nói hôm hai tháng trước nơi này bị lửa lớn thiêu thành tro tàn, nhưng vương gia lại sai người dùng tốc độ nhanh nhất khôi phục nguyên dạng cho nơi này. Ta thật sự là hâm mộ đại tỷ, vương gia tốt với tỷ ấy như thế.

Mộ Dung Nguyệt uống hai ngụm trà, giọng nói mang theo hâm mộ. Mặc dù là ngắn ngủn hơn ba tháng, nàng trải qua trăm nghìn cay đắng của đời người, năm nay cũng gần mười lăm tuổi, nhưng trong lời nói đã hơi có tang thương.

Mộ Dung Lan cười nhạt nói:

– Ngũ muội ngưỡng mộ đại tỷ, nhưng muội có biết để đạt được tất cả những điều này, đại tỷ đã phải trả giá ra sao không? Những gì đại tỷ trải qua so với chúng ta còn nhiều hơn. Ta chỉ hâm mộ đại tỷ ở một điểm, bất kể trải qua chuyện gì, đều có thể trấn định và kiên trì như thế.

Hiên thời, nàng và Ngũ muội đã trở thành đối tượng mà các danh môn khuê tú tránh né, chỉ vì họ đã từng lưu lạc chốn thanh lâu.

– Tứ tỷ nói đúng. Trước kia ta còn nhỏ, luôn hâm mộ đại tỷ có thể gả cho Nam Dương Vương làm chánh phi. Mà Tứ tỷ và ta mang thân phận thứ nữ, tương lai chỉ có thể gả cho một viên tiểu quan làm thiếp hoặc cũng có thể là thê. Nhưng sao có thể sánh bằng vinh quang của đại tỷ? Hiên thời nghĩ đến, nếu Tứ tỷ và muội mỗi ngày phải sống trong âm mưu tranh đấu, thiếu chút đã bị lửa thiêu chết, chỉ sợ sẽ vì việc này mà trở nên ngây dại. Thật ra, gả cho tiểu gia hay nhà nghèo thì đã sao? Bất quá... Sợ là tiểu gia nhà nghèo cũng không chịu cưới ta và Tứ tỷ.

Mộ Dung Nguyệt thật sâu thờ dài một tiếng.

Thái độ Mộ Dung Lan lạnh nhạt, vẫn không hề thấy một chút buồn rầu trên mặt. Nàng chỉ đảo mắt, đôi đồng tử trong tròng nhưng lạnh lùng nhìn chén trà trong tay. Có lẽ không lấy chồng cũng là chuyện tốt, bằng không, nàng khó có thể quên nam tử hoa lệ chói lọi trong lòng, mặc dù chỉ gặp một lần, nhưng vẫn khiến nàng khó có thể quên.

Ngay lúc hai người thất thần, Mộ Dung Thu đã thay đổi một thân quần áo thanh lịch đi đến. Khi nàng nhìn thấy Mộ Dung Lan và Mộ Dung Nguyệt thì thoáng khiếp sợ. Chỉ trong vòng mấy tháng ngắn ngủn, hai người ấy đã thay đổi rất nhiều. Trong kí ức, Mộ Dung Lan tuy rằng ngạo khí như lan, nhưng cũng không phải lạnh lùng như hiện tại, dường như không để bất cứ chuyện gì trong mắt. Mộ Dung Nguyệt đáng yêu đơn thuần, khi ở nhà giam cũng thật sự không có tâm cơ, mà lúc này nhìn sự mỗi một cũng vẻ buồn rầu trên trán nàng, cảm giác thật sâu sắc với bốn chữ “nhân sinh như dream”.

Các nàng cũng phát hiện Mộ Dung Thu đến đây, lập tức đứng dậy, cấp bậc lễ nghĩa chu đáo, phúc thần thi lễ:

– Tứ muội (Ngũ muội) bài kiến vương phi.

– Tứ muội, Ngũ muội không cần đa lễ.

Mộ Dung Thu tự mình đỡ hai người dậy.

Hai người cũng không vì được sùng mà lo, chỉ cười nhạt cảm tạ.

– Hôm qua bọn muội nhận được tin tức vương phi đã trở lại, vốn định lập tức đến thăm, nhưng sợ quấy rầy vương phi nghỉ ngơi, vì vậy hôm nay mới đến.

Sau khi ngồi xuống, Mộ Dung Lan cười nói với Mộ Dung Thu.

– Đứng vậy, cũng đã lâu không gặp vương phi, thật rất nhớ ngài. Hôm nay nhìn thấy vương phi sắc mặt hồng nhuận, cũng biết vương phi đã nghỉ ngơi tốt.

Mộ Dung Nguyệt cũng nói. Lúc nói chuyện, ánh mắt nàng luôn luôn đảo quanh Mộ Dung Thu, tuy rằng gây đi ít nhiều so với trước đây, nhưng hơi thở trầm tĩnh bao quanh nàng vẫn không thay đổi. Thế sự vô thường, sợ là tất cả mọi người thay đổi, chỉ có nàng chưa thay đổi. Mộ Dung Nguyệt nói không nên lời trong lòng là mùi vị gì, có hâm mộ, cũng có ghen tị.

Mộ Dung Thu cười, bởi biết được chuyện hai người đã trải qua, trong lòng thương tiếc, ngay cả thái độ cũng ôn hòa, nói:

– Cũng không quá mệt nhọc. Có điều từ trước tới nay ta không quen ngồi xe ngựa, khó tránh khỏi có chút không thoải mái.

– Ha ha, muội cũng thế, cảm thấy ngồi xe ngựa rất không thoải mái.

Mộ Dung Lan nhin không được cười nói. Nụ cười lần này cười là phát ra từ nội tâm, có lẽ trước đây cũng từng trải qua việc như thế.

Mộ Dung Thu mỉm cười, nhàn nhạt cười.

– Lục muội khoẻ chứ?

Mộ Dung Thu thấy chỉ có Mộ Dung Lan và Mộ Dung Nguyệt đến mà không thấy Mộ Dung Ngọc bèn lên tiếng hỏi.

– Gần đây bệnh của Lục muội đã tốt hơn nhiều. Sau khi mấy đại phu xem qua, chỉ nói Lục muội cần tĩnh dưỡng, lâu ngày sẽ khoẻ lại.

Tươi cười trong mắt Mộ Dung Nguyệt âm thầm thờ dài trả lời.

Mộ Dung Thu nhủ nhủ mảy, thất tâm phong (*kiểu bệnh tâm lý hay sao ỉ?*) Nhìn thái độ của Mộ Dung Nguyệt, có vẻ như cũng không nhẹ như lời nàng vừa nói. E là Mộ Dung Ngọc tuổi còn nhỏ chịu không nổi kích thích, tuy rằng chuyện đã qua thời gian dài như vậy, nhưng nàng vẫn không thể vượt qua nỗi sợ hãi kinh hoàng đó.

– Đã mời Hoa đại phu?

– Vâng, là Hoa đại phu. Hoa đại phu cũng nói bệnh này của Lục muội không thể gấp được.

Mộ Dung Nguyệt gạt đầu trả lời. Sau lại thấy Mộ Dung Thu nhăn mày, bèn cười nói:

– Có điều Lục muội đã khoẻ hơn nhiều, vương phi không cần lo lắng, tin là không bao lâu nữa, muội ấy sẽ có thể đến thỉnh an vương phi rồi.

-Vương phi đã ở Triệu gia hai tháng phải không? Bình Thành là một nơi như thế nào? Triệu gia có thần bí như người ta hay đồn đãi không?

Mộ Dung Lan vốn đang nhìn chăm chăm chén trà thật thần, bỗng nhiên ngẩng đầu lên, thậm chí về mặt mang theo chút chờ mong nhìn về phía Mộ Dung Thu, giọng điệu cũng tỏ ra vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 130-1

Edit: Hacphong

Nghe vậy, Mộ Dung Thu nhìn về phía Mộ Dung Lan, nàng có cảm giác Mộ Dung Lan rất nóng lòng, tuy rằng không biết vì sao, nhưng nàng vẫn ôn hòa trả lời:

– Đương vậy, vì trong kinh có việc, ta đành ở Triệu gia đợi hơn một tháng. Về phần Bình Thành, đất đai mênh mông, có núi có sông, có thể nói là tiên cảnh nhân gian, nhưng không phồn hoa như kinh thành. Riêng Triệu gia, cũng không khác phủ tướng quân là mấy. Thật ra ta thấy kiến trúc của rất nhiều trạch viện đều khá giống nhau.

Mộ Dung Lan nhìn Mộ Dung Thu không chớp mắt, không bỏ sót chữ nào của nàng. Tuy Mộ Dung Thu cũng không nói tới chuyện mà nàng muốn nghe đó, nhưng nàng vẫn không tự chủ được muốn biết càng nhiều.

Mà Mộ Dung Nguyệt từng gặp qua Triệu Sơ trong nhà giam, lúc ấy nàng còn chưa trải đời nên vừa nhìn thấy Triệu Sơ đã động lòng. Nhưng sau khi trải qua nhiều biến cố như vậy, phần mê luyến không thực tế trước kia của nàng cũng theo đó mà phai nhạt. Vì vậy, khi nghe nhắc đến Triệu gia nàng cũng không có nhiều cảm xúc.

– Thì ra là thế, vương phi chịu khổ rồi. Nhưng hiện tại vương gia đối xử với tỷ tỷ bằng cả tấm chân tình, người trong kinh thành ai cũng biết. Sau này chắc chắn vương phi sẽ thật hạnh phúc. Như thế mẫu thân ở dưới cửu tuyền cũng được an ủi.

Mộ Dung Lan thu hồi cổ đơn trong lòng, ngẩng đầu nhìn về phía Mộ Dung Thu, thần nhiên nói.

– Thế sự vô thường, một năm trước ai có thể ngờ phủ tướng quân sẽ phát sinh biến cố như thế, hiện tại đã là vật còn người mất. Ta hăm mộ nhất là vương phi, đời này nếu ta có thể hạnh phúc bằng một nửa vương phi, như vậy cũng đã thỏa mãn.

Về mặt Mộ Dung Nguyệt chân thành, nàng thật sự hâm mộ Mộ Dung Thu.

Mộ Dung Thu nhìn hai người đã có sự khác biệt rất lớn so với trước kia, con người đen loé loé, bỗng nhiên có chút không biết nên nói cái gì. Nếu là khuyên bảo, có lẽ ở trong mắt các nàng là trào phúng, họ không cần sự đồng tình đó. Nếu là không có kỷ gì thoải mái tán gẫu, có vẻ như đã trải qua nhiều chuyện như vậy, nàng nghĩ các nàng không có chuyện gì có thể nói. Nàng quay đầu nhìn về phía Hồng Lăng:

– Hồng Lăng, nước trà lạnh, đổi bình khác đi.

Mộ Dung Lan che giấu phần buồn bã mất mát trong lòng ngày càng rõ ràng kia, trong lòng cười khổ. Bỗng nhiên lại ngẩng đầu, nhìn thấy trên trán Mộ Dung Thu vẻ như có chút u sầu, liền nghĩ tới tin đồn đang truyền khắp phố lớn ngõ nhỏ hôm nay ở kinh thành.

– Ngày hôm nay trong kinh có đồn đãi, nói là Nam Cung công chúa ở ngoài cửa vương phủ gây chuyện, muốn vương phi tự thỉnh hạ đường, rồi nàng ta sẽ thỉnh cầu hoàng đế để nàng cùng Nam Cung Vương hoà thân. Lúc nghe nói, trong lòng ta cũng Ngủ muội thật sự kinh ngạc. Nam Cung công chúa kia tuy rằng thân phận là công chúa, nhưng ở Đại Hoa quốc chúng ta sao nàng có thể kiêu ngạo như thế? Cho dù là hòa thân, cũng nên thương nghị cùng Hoàng Thượng, sao lại đến quấy rầy vương phi?

– Trước đây thường nghe nói cuộc sống dân Nam Cung không có luân thường đạo lý. Cha mẹ và con cái, anh chị em, vua tôi đều nổi tiếng dâm loạn. Dưới vẫy Nam Cung công chúa nhất định có không ít đám đàn ông tăng bốc, còn lấy số đó mà kiêu ngạo. Người từng gặp qua Nam Cung công chúa không phải đều nói nàng ta cực kì xinh đẹp sao?

Mộ Dung Nguyệt trong giọng nói lờ hết trào phúng, bỗng nhiên lại nghĩ tới những chuyện bản thân đã trải qua trong mấy tháng này, hiện thời nàng cùng Nam Cung công chúa kia có gì khác nhau đâu? Không khỏi lại hạ mí mắt, gấu di đau đớn trong lòng.

Mộ Dung Thu như không phát hiện sự thay đổi của Mộ Dung Lan và Mộ Dung Nguyệt, vẫn bình thản tự nhiên nhìn các nàng, cười nói:

– Phong tục ở mỗi quốc gia đều không giống nhau. Nàng ta muốn gả cho vương gia, đương nhiên phải sử dụng chút thủ đoạn.

Thế nhưng, nàng vẫn luôn nghĩ, có lẽ sau lưng Nam Cung công chúa có quân sư bày mưu tính kế, người này là ai? Hoặc có lẽ, chính là nàng đã nghĩ nhiều.

– Vương phi nói đúng lắm, chỉ e nàng ta muốn tất cả mọi người đều biết, khiến dân chúng toàn kinh thành biết người nàng ngưỡng mộ trong lòng chính là Nam Dương Vương. Thế nhưng, Nam Dương Vương lại khinh thường không hề chú ý đến nàng ta. Ta nghĩ, mong muốn của nàng ta đã rơi vào vô vọng.

Mộ Dung Lan luôn luôn tương đối có tâm cơ, chẳng được bao lâu đã nhìn thấu ý đồ của Nam Cung công chúa. Đây cũng là điểm mấu chốt khiến nàng trở thành hoa khôi danh chấn một phương trong khoảng thời gian lưu lạc phong trần ngắn ngủi trước đây.

Mộ Dung Thu cười nhẹ. Mộ Dung Lan quả thật huệ chất lạnh tâm, nhưng vận mệnh trên người, một khi nắm bắt không được sẽ bị lạc phương hướng.

– Việc này chúng ta không cần lo lắng, cứ để mấy nam nhân đi xử lý đi. Sau này có thời gian Tứ muội Ngũ muội có thể đến trò chuyện với ta. Thường ngày ta cũng khá nhàn chán, người có thể nói chuyện cũng chỉ có nhà đầu Hồng Lăng kia.

– Được! Sau này có thời gian bọn muội sẽ tới.

Mộ Dung Nguyệt lập tức đáp.

Mộ Dung Lan thần sắc nhàn nhạt, đẩy bát quả là lời khách sáo mà thôi.

– Nhị đệ, Tam đệ khỏe cả chứ?

Mộ Dung Thu bỗng nhiên lại nghĩ đến Mộ Dung Nhiên và Mộ Dung Ngạn, thời gian hai người họ lưu lạc tới Nam Cung chắc là ăn không ít đau khổ.

– Hiện nay Nhị ca là thiếu tướng quân thường xuyên ra vào triều đình, mỗi ngày vội vã không thấy được bóng người. Tam ca là quan văn, mỗi ngày cũng không quá bận bịu. Có điều từ khi trở về từ Nam Cung, Nhị ca, Tam ca ngày càng trầm mặc. Nhưng đối với ta và Tứ tỷ đều vô cùng tốt. Nhị ca nói chờ xong việc sẽ cùng Tam ca tới thỉnh an vương phi. Đúng rồi, Nhị ca sắp lấy vợ, là thứ nữ dòng chính của Hà đại nhân-học sĩ Hàn Lâm viện, nghe nói rất xinh đẹp, Nhị ca rất vừa lòng, tháng sau sẽ thành thân.

Trong lời nói của Mộ Dung Nguyệt lộ ra sự vui vẻ.

Mộ Dung Thư nghe nói cũng vui lây.

– Ô? Ta đúng là giờ mới nghe. Không ngờ Nhị đệ cũng đã đến tuổi cưới vợ. Con gái của học sĩ Hàn Lâm viện, nhất định là nữ tử có trí thức hiểu lễ nghĩa, ôn nhu hiền thực. Nhị đệ thật có phúc.

– Đến hôn lễ của thiếu tướng quân, Thư Nhi cũng có thể quay về phủ tướng quân giúp đỡ.

Mấy người Mộ Dung Thư nghiêng đầu nhìn sang, chỉ thấy Vũ Văn Mặc khoác y bảo phục xanh đen, khuôn mặt tuấn tú uy nghiêm, trong con ngươi sâu thẳm tràn đầy bóng dáng Mộ Dung Thư, không coi ai ra gì, thâm tình dịu dàng như nước.

Mộ Dung Lan và Mộ Dung Nguyệt nhìn về phía Vũ Văn Mặc, cũng hơi hơi kinh ngạc. Không ngờ chỉ sau mấy tháng không gặp, nguyên bản vô tình đối với Mộ Dung Thư như Vũ Văn Mặc lại cũng sẽ có một mặt ôn nhu như thế.

– Gia đã trở lại, sao không trở về phòng nghỉ ngơi một chút?

Vì có Mộ Dung Lan và Mộ Dung Nguyệt ở đây, Mộ Dung Thư sửa lại xưng hô, cũng đứng dậy hành lễ với Vũ Văn Mặc. Vũ Văn Mặc lập tức đỡ nàng.

– Chuyện trong cung đã giải quyết xong, vừa hồi phủ bẩm vương đã nghe nói công chúa Hàm Hương đến Vương phủ nào loạn gây phiền phức cho nàng.

Sau khi cùng Mộ Dung Thư ngồi xuống, Vũ Văn Mặc mới cười nhạt giải thích.

Mộ Dung Thư mỉm cười nói:

– Thần thiếp cũng chỉ coi như đang xem tuồng vui mà thôi.

Chẳng qua nhân vật chính của vở tuồng hôm nay có thân phận khá đặc thù mà thôi.

Thấy nàng như thế, Vũ Văn Mặc biết nàng vẫn chưa vì vậy mà phiền lòng bèn yên tâm.

– Vậy là tốt rồi.

Sự thân mật của hai người trong lúc đó làm cho Mộ Dung Lan và Mộ Dung Nguyệt nhìn mà choáng váng. Tai nghe không bằng mắt thấy, Vũ Văn Mặc thật là đối Mộ Dung Thư có tâm. Mặc dù chỉ là đối thoại vô cùng đơn giản, nhưng trong đó sự quan tâm của Vũ Văn Mặc dành cho Mộ Dung Thư khá rõ ràng. Hai người thấy thế đồng thời rủi mắt. Đối với hai người, loại hạnh phúc này e là đã xa vời.

Mộ Dung Lan và Mộ Dung Nguyệt thấy Vũ Văn Mặc đã trở lại bên không ở lại làm bóng đèn, đứng dậy cáo từ. Mộ Dung Thư cũng không có giữ, bảo Hồng Lăng tiễn.

Chờ hai người đi rồi, nàng cùng Vũ Văn Mặc trở về gian trong.

Lúc Mộ Dung Thư giúp Vũ Văn Mặc thay quần áo, hần mở miệng nói:

– Chuyện công chúa Hàm Hương hôm nay không biết chừng mực đến vương phủ nào loạn đã bị Hoàng Thượng biết được, may mắn Thư Nhi không có tiếp kiến nàng, bằng không ngày sau muốn phủi sạch quan hệ e là phải tốn không ít công sức.

Mộ Dung Thư trả lời:

– Nàng làm âm ỉ như vậy không phải chính là muốn mọi người đều biết sao? Nếu thật sự cho nàng vào vương phủ, bên ngoài sẽ bàn tán xôn xao. Huống hồ, cùng lắm nàng chỉ là một cô công chúa của Nam Cương, còn chưa có đủ khả năng làm cho chính phi của Nam Dương Vương Đại Hoa quốc hạ đường! Cho dù muốn đến cỡ nào, nàng cũng phải có bản lĩnh đó mới được!

Không tự chủ nàng nhường đuôi mày, mang thêm vài phần tức giận đáng yêu, nhìn qua vô cùng khác biệt so với dáng vẻ bình tĩnh đậm mực bình thường.

Thấy nàng như thế, Vũ Văn Mặc nhận không được tâm động, lúc nàng tức giận, dáng vẻ nhỏ nhen thật là đáng yêu, không khỏi vươn tay sủng nịch nheo nheo gò má tròn bóng non mềm của nàng, giọng nói dịu dàng như nước:

– Ta cũng thấy thế, nàng ta còn không có bản lĩnh kia! Nữ nhân của bốn vương cũng dám khi dễ!

Nghe vậy, nàng xi cười ra tiếng:

– Ta nhìn nàng rất không vừa mắt.

– Bốn vương dường như nghe mùi dấm chua đầu đây.

Hắn cũng nhường nhường mày nói:

Khóe miệng nàng khẽ cong lên, gò má nhuộm hai đóa mây đỏ. Mặc dù nàng biết hắn không có ý gì với vị công chúa Nam Cương kia, thậm chí có chút chán ghét. Nhưng thái độ của nàng ta vẫn khiến trong lòng nàng có chút không thoải mái. Không ngờ nàng cũng có lúc ghen.

– Về sau cứ thế này. Ta rất vui khi nàng để ý ta như vậy.

Vũ Văn Mặc giữ chặt tay nàng, xoay người ngồi lên giường, trực tiếp đè nàng ở dưới thân.

Mộ Dung Thư kinh hô một tiếng:

– Giờ đang là ban ngày!

Lúc này thân mật sẽ bị người nghe được, huống hồ tối hôm qua lăn lộn trên người nàng còn đau nhức đây.

– Vận động trong chốc lát, sau đó ngủ trưa.

– Đây...

Lời còn chưa dứt, quần áo của nàng rơi xuống đất, mà quần áo hắn vừa thay xong cũng cùng chung số phận. Lúc nhắm mắt hưởng thụ cả nước thân mật, nàng không khỏi cảm thán, uống công nàng vật lộn với đồng y phục rắc rối này giờ, sớm biết vậy lúc này không thay quần áo cho hắn thì tốt rồi...

Chờ khi hai người tỉnh lại, sắc trời đã tối sẫm. Ngoài cửa nhà hoàn toàn chứng cực có mặt nhìn, không đánh thức bọn họ.

Lúc ăn cơm chiều, tiểu Hiên nhi toàn là chọn các món rau, ăn thật nhiều. Sau đó như lấy lòng nhìn về phía Mộ Dung Thư:

– Mẫu thân, Hiên nhi ăn thật nhiều rau.

– Ừ, Hiên nhi ngoan. Có điều cũng phải ăn chút thịt.

Mộ Dung Thư sắc mặt hồng nhuận, lúc mở miệng nói chuyện, vô cùng ôn nhu.

Hiên nhi gật đầu lia lịa:

– Vâng ạ!

Vũ Văn Mặc cũng là người thích ăn thịt, đối với rau củ từ trước tới nay cũng không cách nào thích nổi. Trước kia thấy Hiên nhi cũng không thích ăn rau xanh, thế nào ngày hôm nay lại tích cực như vậy? Hắn bèn hỏi:

– Sao Hiên nhi lại thích ăn rau như vậy?

– Hiên nhi không muốn sau khi lớn lên khuôn mặt bị rỗ, không lấy được vợ đâu. Mẫu thân cũng không thích Hiên nhi. Phụ thân cũng phải ăn nhiều rau đó, nếu không sẽ giống như Vương Nhị mặt rỗ đó.

Hiên nhi ngẩng đầu nhìn về phía Vũ Văn Mặc, vẻ mặt nhỏ nhắn biểu hiện vô cùng nghiêm túc.

Vũ Văn Mặc ghen lời nhìn lướt qua Mộ Dung Thư, những năm gần đây mỗi bữa cơm hắn không ăn được mấy miếng rau, cũng làm gì biến thành Vương Nhị mặt rỗ, lời nàng quả là chỉ để dụ dỗ con nít ba tuổi.

Mộ Dung Thư nhận được ánh mắt của hắn, nàng cực kì thản nhiên, cười nhạt đáp lại Hiên nhi:

– Hiên nhi thực ngoan.

Hiên nhi nghe nói, trên mặt nở rộ nụ cười tươi xán lạn vô cùng đáng yêu.

Ngày hôm sau.

Vũ Văn Mặc vẫn vào cung từ sớm. Hắn chân trước vừa vào cung, chân sau Nam Cương công chúa đã lại đẩy náo loạn. Mộ Dung Thu như thường đọc sách để hạ nhân xử lý. Có thể là Vũ Văn Mặc đã ra lệnh, phái thêm hộ vệ chân trước cửa phủ, ngăn cản Nam Cương công chúa xông vào, dân chúng xem rất đông, ai ai cũng xi xào lên án hành vi của Nam Cương công chúa.

May mà hôm nay nắng không náo loạn bao lâu, sứ thần Nam Cương xuất hiện thì thăm trao đổi cùng nàng hai câu, sắc mặt nàng khẽ biến rồi đi.

Sau khi nghe báo lại phản ứng của Nam Cương công chúa, Mộ Dung Thu lâm vào trầm mặc. Đến tối cùng là xảy ra chuyện gì? Có phải là Nam Cương đã xảy ra chuyện?

Đang lúc nàng thất thần, Hồng Lăng vào phòng.

– Vương phi, mấy nữ tử bị buộc xuất phủ đang gây chuyện, ở Bắc viện khóc lóc kêu la, nói gì cũng không chịu rời đi, mấy người bà tử kéo cũng không được. Họ quấy khiến những người khác cũng không thể làm việc. Nếu không phải nam nữ hữu biệt, nó tí đã cho hộ vệ kéo ra ngoài.

Trên mặt Hồng Lăng có vài phần không kiên nhẫn, giọng nói tràn ngập chán ghét.

Mộ Dung Thu thu hồi suy nghĩ trong lòng, nhìn về phía Hồng Lăng, trầm giọng nói:

– Nếu cứ để các nàng tiếp tục làm ầm ĩ cũng không hay.

– Đứng thế ạ. Trong phủ ai chẳng biết suy nghĩ của các nàng, không phải muốn ở lại tìm cơ hội làm đi nương sao? Kỳ thực vương phi cũng quá hậu đãi họ rồi, không bán bọn họ đi, chỉ trả lại giấy bán thân để các nàng rời đi mà thôi. Nhưng các nàng lại gây chuyện ầm ĩ, muốn cho vương gia gặp bọn họ một chút, nếu không sẽ không rời đi. Nó tí cũng thật không ngờ, nhìn qua đáng người đều cực kì yếu ớt, gây chuyện thì thật quá mạnh mẽ. Mấy người bà tử đều không làm gì được.

Hồng Lăng sắc mặt nặng nề nói:

– Đi thôi, chúng ta đi xem kết quả các nàng là muốn làm ầm ĩ thế nào?

Mộ Dung Thu đứng dậy chuẩn bị đi Bắc viện nhìn xem.

Bắc Viện

Còn chưa đến đã nghe từ bên trong truyền ra tiếng khóc la, quả nhiên là vô cùng ầm ĩ. Mộ Dung Thu nhíu nháu mày. Có đôi khi nàng quá mức xem thường công phu khóc lóc om sòm của nữ nhân cổ đại. Vốn tưởng rằng nữ tử cổ đại phần lớn đều là ôn nhu lương thiện, không dám làm ra việc tổn hại danh dự, nhưng không thể tưởng tượng được những người này vì mục đích của chính mình có thể như thế.

– Buông ta ra, chúng ta là nữ nhân của vương gia! Các người không thể đuổi chúng ta khỏi phủ!

– Để vương gia tới gặp chúng ta, chỉ cần vương gia gặp chúng ta, đừng nói là các người, chính là vương phi cũng không có quyền đuổi chúng ta khỏi phủ!

– Có nghe thấy không, nhanh buông ra! Cẩn thận vương gia trách tội các người, cẩn thận cái đầu của các người!

Một tiếng lại một tiếng gào thét, ngày càng cao hơn, Mộ Dung Thu trên trán lộ hết lãnh ý.

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 130-2

– Có nghe thấy không, nhanh buông ra! Cẩn thận vương gia trách tội các người, cẩn thận cái đầu của các người!

Một tiếng lại một tiếng gào thét, ngày càng cao hơn, Mộ Dung Thu trên trán lộ hết lãnh ý.

Hồng Lăng cẩn thận nhìn sự biến hóa của Mộ Dung Thu, thấy sắc mặt nàng vẫn chưa có gì khác thường bên yên tâm. Nếu không, vì mấy nữ nhân này làm cho trong lòng vương phi không thoải mái, thật sự không đáng giá.

Trong đó có một nữ tử đáng người thút thta, da thịt trắng nõn, nhìn bà tử lôi kéo nàng, giọng điệu lạnh lùng nói.

– Vương gia là ưa thích ta. Ngày đó vương gia nhìn ta nhiều hơn. Nếu các người đưa ta đi rồi, vương gia nhất định sẽ trách tội các người.

Bà tử kia cười lạnh nói:

– Các người bắt quá là phé để ban cho, còn trông cậy vào việc bay lên ngọn cây biến thành Phượng Hoàng? Thu hồi si tâm vọng tưởng của các người đi. Nếu không muốn quá khó coi thì mau rời đi!

– Cho dù là phé để ban thưởng thì đã sao? Chúng ta vẫn đang ở phủ Nam Dương Vương thì vẫn là người của Nam Dương Vương. Các người bắt quá là hạ nhân, dựa vào cái gì đuổi chúng ta.

Lại có một nữ tử lạnh lùng nói.

Mộ Dung Thu đứng ở phía sau đám người nhón nháo, nhìn đám tiểu mi nhân không để ý hình tượng làm ầm ĩ, trong lòng cười lạnh không thôi. Biết rõ kết quả còn làm ầm ĩ như vậy là có ý gì? Còn không bằng nhân cơ hội này nghĩ kỹ cuộc sống sau khi rời phủ.

Nhóm bà tử dẫn đầu phát hiện Mộ Dung Thu đến đây, đồng loạt buống lỏng tay, cung kính đứng qua một bên. Mấy nữ nhân đã nhận ra khác thường, ngẩng đầu nhìn về phía sau, khi thấy Mộ Dung Thu, các nàng đều hoảng sợ cúi đầu.

– Sao lại không gây khó dễ nữa?

Ánh mắt Mộ Dung Thu lạnh như băng nhất nhất đảo qua đỉnh đầu các nàng, lạnh giọng hỏi. Có đoạn thời gian không gặp, nàng đã không nhớ rõ lắm đáng về những người này, hiện thời thấy có chút xa lạ.

– Hồi vương phi, bọn họ thật sự là gắng co quyết liệt. Chúng nó tí không làm cách nào được, xin vương phi trách phạt.

Một bà tử mang theo mấy người khác đi tới, quý xuống hướng về phía Mộ Dung Thu thỉnh tội.

Mộ Dung Thu phát phát tay:

– Các người không có lỗi, đứng dậy đi.

– Tạ vương phi.

Mấy nữ tử nom nớp lo sợ liếc trộm Mộ Dung Thu, các nàng biết rõ bây giờ mình là cổ tình gây sự, nhưng nếu ra khỏi phủ, đầu mới là nơi các nàng đi? Nếu ở lại vương phủ, có lẽ các nàng vẫn sẽ bằng vào dung mạo treo lên giường vương gia, ngày sau có thể hưởng thụ vinh hoa phú quý.

Ánh mắt Mộ Dung Thu lướt qua một nữ tử đứng trong đám người. Kẻ khác quần áo bị xé rách lộn xộn, tóc tai bù xù, mà người này lại tóc tai quần áo đều chỉnh tề, trên mặt cũng không thấy một tia bối rối. Trong mười nữ tử, tuy rằng nàng không phải xinh đẹp nhất, nhưng này phần đặc biệt vẫn khiến Mộ Dung Thu chú ý tới.

– Biết rõ phản kháng vô dụng, còn làm ầm ĩ như thế, cũng không sợ uống phỉ sức lực. Trương bà tử, cho người dẫn họ đi.

Nàng thu hồi ánh mắt, nhìn về phía một vị bà tử, lạnh giọng ra lệnh.

Lời này vừa nói ra, mười người đều ngẩng đầu nhìn nàng, một người trong đó hô lớn:

– Người là vương phi, thế nhưng lại hẹp hòi như thế, không dung được hạ nhân, ghen tị thành tánh, cuối cùng có một ngày vương gia sẽ bỏ người! Chuyện ngày hôm nay nếu để cho vương gia biết, vương phi không sợ bị vương gia trách phạt sao?

– Ồ?

Mộ Dung Thu khoe miệng khẽ cong lên, cười lạnh.

– Về mặt danh nghĩa, dù sao chúng ta đã là nữ nhân của vương gia, cho dù không phải thiếp, ngày sau cũng sẽ là nha đầu thông phòng. Sao vương phi có thể dễ dàng đem chúng ta phản phát?

Lại có người nói:

—Thịnh vương phi đừng để người ta chế giễu ngài ghen tị thành tánh, giữ chúng ta lại hầu hạ vương gia!

Lời này là mười người đồng thanh nói.

Những lời này xem ra là đã trải qua một phen cân nhắc, nặng vừa nhìn về phía nữ tử quần áo chỉnh tề kia, trước đó dường như có chút ẩn tượng, so với những kẻ khác nặng có chút tâm cơ. Xoay người đi, ánh mắt sắc như dao của nàng lạnh lẽo đảo qua chín người khác, cười nói:

—Các người ở trong vương phủ cùng lắm chỉ là hạ nhân, bốn vương phi muốn để lại liền để lại, không muốn sẽ đuổi đi. Huống chi, các người còn là nữ nhân phế đế ban thưởng! Nếu muốn tiếp tục ở lại trong phủ cũng có thể, cứ chờ người của quan phủ đến đưa các người đi.

Không thể tưởng tượng được Mộ Dung Thu sẽ nói ra lời như vậy, nữ tử khác biệt nọ ngẩng đầu nhìn về phía Mộ Dung Thu, trong mắt cũng quá sợ hãi:

—Nô tì cũng muốn hỏi một câu, vương phi có được sự đồng ý của vương gia không?

Mộ Dung Thu không có nhiều nhẫn nại, nhìn về phía nữ tử này, cau mày nói:

—Xem ra các người ở trong cung cũng không có học bao nhiêu quy củ! Chưa nói đến việc các người là nữ nhân phế đế ban thưởng, chỉ bằng việc các người hiện tại dám can đảm tranh luận cùng bốn vương phi, lời nói bất kính, bốn vương phi đã có thể trách tội các người!

—Vai vù cô nương đều đã từng bị vương gia đưa cho tướng quân, vậy cũng đủ biết vương gia căn bản không để các người trong mắt! Nếu không muốn đợi người của quan phủ thì hiện tại nên thức thối rồi đi, bằng không chọc giận vương phi, chờ vương gia trở lại thì các người đẹp mặt!

Hồng Lăng gật đầu một tiếng. Cho dù quãng thời gian vương phi không có ở đây, vương gia đối với những người này cũng không thêm liếc mắt một cái, vậy mà các nàng vẫn còn có tâm tư mơ ước viễn vông.

Những cô gái kia ghen lời, không biết nói thêm gì nữa. Nữ tử lạnh nhạt thông dong nọ hơi hơi co rụt con người, sau đó lại tiến lên một bước nói:

—Vương phi không để ý thanh danh ghen tị thành tánh sao?

Mộ Dung Thu vốn muốn xoay người rồi đi, nhưng nghe nàng ta nói xong, nàng xoay người lại, buồn cười nói:

—Người dám uy hiếp bốn vương phi đã ít càng thêm ít, mà người chính là một người trong đó. Bất quá xem ra người cũng không tự mình hiểu lấy. Khế ước bán thân của các người đều ở trên tay ta, bốn vương phi không có bao nhiêu tính nhẫn nại! Nếu các người muốn tiếp tục đây đưa cũng đừng trách bốn vương phi thay đổi chủ ý. Hồng Lăng, bốn vương phi nghe nói gần nhất câu lan viện có vẻ như thiếu kỹ nữ? Nếu như các nàng lại gây chuyện, cứ cầm bán thân khế bán cho môi giới!

Dứt lời, nàng bèn xoay người rồi đi. Quả thật, nàng không có bao nhiêu tính nhẫn nại lăng phi ở trên thân những người này.

Câu lan viện không như thanh lâu cao cấp, vì vậy người đến phần lớn là dân chúng bản cùng dưới đáy xã hội, rơi vào nơi này hầu hạ cả đêm cũng chỉ vài đồng tiền. Huống hồ các nàng đều xinh đẹp, vậy thì cá dòi coi như bị huỷ!

—Vâng, nô tì tuân mệnh.

Hồng Lăng lập tức đáp ứng.

Mấy cô gái đều là nhìn về phía Mộ Dung Thu, ngấp trăn khó tin. Chín người khác đồng thời nhìn về phía nữ tử bảy mụ nọ, nhưng nàng ta hiển nhiên cũng bị dọa sợ không nhẹ, cũng không ngờ tới sẽ biến thành như vậy. Vốn tưởng rằng Mộ Dung Thu sẽ bận tâm danh thanh giữ các nàng ở lại, thế nhưng Mộ Dung Thu lại hành động ra ngoài tính toán của nàng. Quả thật, vương gia chưa từng liếc mắt qua bọn họ, sao có thể bận tâm chuyện họ đi hay ở?

Sau nửa canh giờ, Hồng Lăng từ Bắc viện về tới Mai viên.

—Nô tì đã làm theo vương phi phân phó, các nàng nghe bị bán vào câu lan viện thì tức giận oán giận không hề hai lời rồi khỏi Vương phủ.

—Ừ, tốt lắm.

Mộ Dung Thu gật đầu.

—Những cô gái này hẳn là đã từng hầu hạ phế đế. Có mấy bà tự tạo cách nhìn người, vừa thấy đã biết các nàng không phải xử nữ. Tạm không nói các nàng có thể vào mắt vương gia hay không, cho dù các nàng không phải tâm thân xử nữ mà vọng tưởng muốn ở lại Vương phủ, thật sự là mơ ước viễn vông. Phế đế đưa nữ tử ông ta không cần lấy danh xử nữ muốn đưa cho vương gia, thật đúng là việc làm của tiểu nhân.

Hồng Lăng sắc mặt giận dữ nói. Tiễn bước những cô gái kia xong, mấy bà tử mới dám nói với nàng chuyện này.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu cau chặt mày:

—Không thể tưởng tượng được phế đế hận vương gia như thế. Loại nhục nhã âm hiểm này cũng làm ra được. Người nói cho mấy bà tử, chôn kín việc này trong lòng, đừng cho người khác biết.

Loại chuyện này nếu truyền ra ngoài, chẳng phải khiến người khác chế cười Vũ Văn Mặc? May mà, phế đế đã chết, bằng không Vũ Văn Mặc cùng nàng sợ là khó có thể sống yên ở Đại Hoa quốc.

—Vừa rồi khi nghe việc này nô tì đã dặn các nàng giữ kín, xin vương phi yên tâm. Hôm qua vương phi dặn nô tì cho người đưa chút ngân lượng cho người nhà Thanh Bình, người đi làm việc hôm nay đã trở lại. Nói là trong nhà Thanh Bình rất tốt, vương phi đừng lo. Vương phi thiện tâm, kỳ thực Thanh Bình là ký bán thân khế cho vương phủ, bình thường mà nói, cho dù chết ở tại quý phủ, bất kể là ngoài ý muốn hay là sinh bệnh cũng không cần bồi thường ngân lượng. Vương phi lại niệm tình Thanh Bình trong ngày thường đầu tận tâm hầu hạ, lúc này đối với người nhà của nàng tốt như vậy.

Hồng Lăng thấy nước trà trong chén Mộ Dung Thu đã cạn bèn vừa châm trà mới cho nàng vừa nói.

Mộ Dung Thu hé miệng cười nhạt nói:

—Nếu không có chuyện ngoài ý muốn kia, bảy giờ Thanh Bình vẫn còn mạnh khỏe mà sống. Ta cũng chỉ có thể làm những thứ này.

—Người nhà Thanh Bình nhận được số ngân lượng đó, sau này làm chút buôn bán nhỏ, cuộc sống tất nhiên là không cần lo lắng. Thanh Bình ở dưới đất cũng sẽ cảm tạ lòng tốt của vương phi. Vốn phụ thân Thanh Bình ham mê bài bạc, sau khi Thanh Bình mất, phụ thân của nàng cũng bỏ trò đó đen đó, hi vọng cả nhà bọn họ từ nay sống thật tốt.

Phần lớn chủ tử rất hiếm có ai tốt như vương phi, dù sao cũng không có mấy chủ tử xem hạ nhân như con người.

Ngoài cửa hình như có tranh cãi, nhưng mà tiếng nói bị đè xuống cực thấp, chắc là sợ Mộ Dung Thu nghe thấy. Mộ Dung Thu hỏi Hồng Lăng:

—Ừm, mấy nha đầu mới mua bên ngoài có an phận?

—Nô tì đang quan sát, có hai ba người tuổi còn nhỏ, làm việc không chú ý, luôn phạm sai lầm. Nô tì nghĩ trước rèn luyện một đoạn thời gian lại nói, nếu vẫn động tay động chân, sẽ đưa đến nơi khác.

Hồng Lăng trả lời.

Âm thanh bên ngoài lại to hơn. Mộ Dung Thu đưa mắt cho Hồng Lăng. Hồng Lăng lập tức phúc phúc thân đi ra ngoài.

Chỉ nghe Hồng Lăng dạy dỗ vài câu:

—Các người thật đúng là ăn gan hùm mật gấu, không biết lúc này vương phi đang đọc sách trong phòng? Còn dám lớn tiếng như vậy! Còn dám ở trước cửa chủ tử tranh cãi âm ỉ, còn ra thể thống gì? Tháng này khấu trừ một nửa nguyệt ngân!

Hai nha đầu đang cãi nhau vốn cũng chỉ vì một ít việc nhỏ nhặt mà nổi lên tranh chấp, hiện thời nghe Hồng Lăng phát biểu, càng không dám nhiều lời cãi lại.

Không đẩy một lát sau, Hồng Lăng đã vào phòng.

Mộ Dung Thu vẫn đang đọc sách, chuyện đàm nhả đầu bà tử phía dưới tranh đấu nàng vô cùng rõ ràng. Nhưng mà, nơi nào không có tranh đấu? Cho dù là ở hiện đại, chỉ cần người còn sống, chắc chắn không thể không có chuyện phát sinh.

Lại qua hai ngày.

Hai ngày qua, Nam Cương công chúa không hề tái xuất hiện, Vũ Văn Mặc nói năm nay Nam Cương quốc hạn hán nghiêm trọng, tin tức này vốn bị phong tỏa, giờ lại bị truyền đến Đại Hoa quốc. Nền tảng lập quốc của Nam Cương vốn đã không giàu có, cuộc sống của dân chúng cũng chẳng dễ chịu gì, hiện thời lại gặp hạn nạn hạn, tất nhiên là khốn cấp.

Mộ Dung Thu khẽ nhủ thầm, khó trách Nam Cương công chúa khẳng khái muốn hòa thân cùng Vũ Văn Mặc! E là muốn khiến Vũ Văn Mặc trợ giúp Nam Cương quốc giải quyết việc cấp bách này đi? Càng muốn thông qua việc hòa thân để nghỉ ngơi lấy lại sức, chờ ngày sau khôi phục nguyên khí rồi, sợ là lại thường xuyên quấy rối dân chúng biên quan.

Kể từ đó, quyền chủ động sẽ ở trong tay nàng và Vũ Văn Mặc.

– Sau khi Hoàng Thượng biết tình huống Nam Cương quốc, hai ngày nay đang tìm cách chuẩn bị phái binh tấn công Nam Cương, trừ bỏ hậu hoạn.

Vũ Văn Mặc nhìn Mộ Dung Thư đang giúp hắn thay quần áo, trên khuôn mặt lạnh lùng lộ ra nụ cười đắc ý.

Mộ Dung Thư cũng nói lòng坦然

– Một khi đã như vậy, chuyện hòa thân sẽ bị hủy bỏ. Nếu có thể trong một lần binh định Nam Cương quốc, coi như là chuyện đáng mừng. Quốc quân Nam Cương quốc thống trị quốc sự hoang đường, thật sự là làm liên lụy đến dân chúng.

– Khởi bẩm vương gia, Nam Cương công chúa quý ngoài cửa phủ cầu kiến vương gia vương phi.

Ngoài cửa truyền đến tiếng Hồng Lăng.

Lúc này trời vừa sáng, Vũ Văn Mặc đang chuẩn bị tiến cung vào triều. Nam Cương công chúa tới quá thật là sớm!

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 131

– Lúc này nàng ta tới làm cái gì?

Vũ Văn Mặc lạnh lùng nói.

Mộ Dung Thư nhướn nhướn mày, nịt thất lưng cho hắn, khẽ cười nói:

– Hiện thời mục đích hòa thân của Nam Cương đã bị vạch trần, công chúa Hàm Hương đương nhiên ngồi không yên. Lúc này đến xin gặp chúng ta, sợ là thái độ đã mềm đi rất nhiều.

Hai ngày trước thái độ kiêu căng ngạo mạn chi sợ là muốn làm cho Đại Hoa kiêng kị, mới có thể không coi ai ra gì như vậy. Hiện thời, sự việc bại lộ, cho dù công chúa Hàm Hương muốn diễn trò cũng sợ là có tâm mà vô lực. Mục đích đến đây của nàng đã bị hai người nắm rõ.

– Dùng điểm tâm trước đi.

Vũ Văn Mặc phản phó Hồng Lăng đang đứng ngoài cửa.

Hồng Lăng lập tức đáp:

– Vâng. Nô tì sai người dọn điểm tâm.

Mộ Dung Thư cười nhạt không nói. Quá thật, sáng sớm chưa ăn gì nên thấy khá đói bụng. Cứ tạm cho công chúa Hàm Hương công chúa chờ đi!

Điểm tâm qua đi, công chúa Hàm Hương vẫn chờ trước cửa phủ, nghe nói là không nói một câu, so với thái độ bữa bãi hai hai ngày trước, thật giống như hai người khác nhau. Bên ngoài phủ vẫn vây quanh không ít người, người người đều chuẩn bị xem nào nhiệt.

Mà đúng lúc Vũ Văn Mặc hôm nay không vào triều sớm, ăn điểm tâm xong cùng Mộ Dung Thư trở về phòng.

Hai người đang muốn chọn sách mình muốn xem, Hồng Lăng lại tới nữa:

– Khởi bẩm vương gia, công chúa Hàm Hương quý ở trước cửa phủ, nói bất kể thế nào đều phải gặp được vương gia, nói vương gia cứu một mạng người hơn xây bảy tầng tháp, hiện thời dân chúng Nam Cương đang đứng trước ngưỡng cửa sinh tử, rất cần vương gia cứu giúp. Công chúa Hàm Hương còn nói, chỉ cần vương gia cứu người dân Nam Cương, cho dù không phải chính phi, trắc phi mà chỉ là một thiếp thất nàng cũng cam nguyện.

Nghe vậy, Vũ Văn Mặc cùng Mộ Dung Thư nhìn nhau. Vũ Văn Mặc hừ lạnh một tiếng:

– Nàng thật đúng là tự dè cao bản thân!

– Hiện thời bên ngoài vây quanh không ít người, nếu công chúa Hàm Hương cứ tiếp tục quý như vậy, khó tránh làm cho người ta bàn tán xôn xao.

Mộ Dung Thư trầm tư một lát rồi nói. Tuy rằng nàng vô cùng chán ghét hành vi của công chúa Hàm Hương, nhưng vì thanh danh phủ Nam Dương Vương, không thể mặc kệ nàng ta quý ở bên ngoài.

– Nhất định không thể để cho nàng vào phủ.

Vũ Văn Mặc cau mày trầm giọng nói.

– Đúng vậy. Ta cùng gia ra ngoài vậy.

Mộ Dung Thư gật đầu.

Bên ngoài cổng phủ Nam Dương Vương.

Công chúa Hàm Hương hai đầu gối quý xuống đất, ánh mắt nhìn thẳng đại môn phủ Nam Dương Vương. Nàng đang đợi, đợi Vũ Văn Mặc xuất hiện, chỉ cần Vũ Văn Mặc xuất hiện, như vậy, nàng sẽ có cơ hội cầu được sự giúp đỡ của hắn, hiện thời phụ hoàng đang chờ nàng đem phương pháp cứu trị nạn hạn hán về, nàng tuyệt đối không thể mềm yếu khiến phụ hoàng thất vọng.

Tuy hiện tại không phải chính hạ, nhưng công chúa Hàm Hương đã quý từ lúc mặt trời lên đến giờ đã là hai canh giờ. Người vây xem bắt đầu xôn xao. Dù sao thái độ của Nam Dương Vương cũng không rõ ràng, nhưng đã nhiều ngày hành vi của công chúa thật làm cho người ta kinh thở, ngày hôm nay tuy đã hạ thấp tư thái, nhưng vẫn làm cho dân chúng kinh thánh không có ấn tượng tốt đẹp gì.

Bỗng nhiên, đại môn phủ Nam Dương Vương mở rộng ra.

Vũ Văn Mặc cùng Mộ Dung Thư sống vai đi ra.

Công chúa Hàm Hương hai mắt tỏa sáng, hẳn thật sự xuất hiện! Tươi cười trên mặt lập tức nở rộ, nàng dập đầu lia lịa, sau đó nói:

– Xin Nam Dương Vương cứu tính mạng dân chúng nước ta, bản cung nguyện làm thiếp thất cho Nam Dương Vương.

Nàng là công chúa Nam Cương, thân phận tôn quý, vốn phải làm vợ người, hiện thời lại trở thành thiếp của Nam Dương Vương, chỉ cần có thể cứu được dân chúng Nam Cương, nàng hy sinh điều đó có gì không được?

Mộ Dung Thư trên cao nhìn xuống công chúa Hàm Hương, nghe thấy lời của nàng xong, không khỏi cười lạnh. Nhìn dáng vẻ như mồi phần nắm chắc Vũ Văn Mặc nhất định sẽ giúp nàng. Nếu lúc này Vũ Văn Mặc ra tay trợ giúp nàng ta, e là sẽ nhận lấy hận ý ngập trời của dân chúng Đại Hoa, dù sao hành vi của Nam Cương thật sự khiến người khác thống hận. Một khi đã như vậy, Vũ Văn Mặc sao có thể giúp nàng, đứng nói chỉ là cười nàng làm thiếp, thật buồn cười.

– Nếu công chúa Hàm Hương tiếp tục gây âm ỉ trước cửa phủ của bốn vương cũng đừng trách bốn vương động thủ với người! Cút!

Vũ Văn Mặc chính tai nghe công chúa Hàm Hương nói xong, không kiên nhẫn nhún vai lạnh giọng nói.

Lời này vừa nói ra, mọi người vây xem thế nhưng giờ tay lên la lên:

– Nam Dương Vương làm tốt lắm! Nam Cương công chúa cút khỏi Đại Hoa!

– Cút ra khỏi Đại Hoa!

Đây là phần hạn dân tộc!

Nếu không phải bên người công chúa Hàm Hương dẫn theo vài tên thị vệ, chặn đám người đang tức giận, sợ là những dân chúng đang phẫn nộ này sẽ xông tới đánh chửi công chúa Hàm Hương xả hận.

Công chúa Hàm Hương thật không ngờ sẽ diễn biến thành cục diện bây giờ. Nàng thật tình đến thỉnh cầu Vũ Văn Mặc trợ giúp, nhưng Vũ Văn Mặc lại là loại thái độ này! Thân phận nàng tôn quý, có thể khuất tôn giáng quý ở trước mặt mọi người, ăn nói khép nép như thế đến thỉnh cầu hắn, đây đã là chuyện bao nhiêu lần ông nghĩ cũng không dám nghĩ! Cũng thật sự ngoài dự đoán của nàng! Thế nhưng, nàng cũng hiểu được, tuy rằng hiện thời triều đình Đại Hoa chưa ổn định, còn đang nghĩ

ngồi tấy lại sức, nhưng vẫn không e dè Nam Cương. Huống chi trước mắt hiện thời Nam Cương lại là loại tình huống này! Nàng vừa nhìn về phía Mộ Dung Thu bên cạnh Vũ Văn Mặc, có phải nàng ta ở một bên làm khó dễ hay không? Nếu không phải nàng ta, sao Vũ Văn Mặc lại đối với nàng như vậy?

Mộ Dung Thu nhìn thẳng vào đôi con ngươi đang trừng lớn ngập tràn hận ý của nàng, nhất thời nở nụ cười.

Vũ Văn Mặc cũng đã nhận ra hận ý của công chúa Hàm Hương đối với Mộ Dung Thu, giữa trán băng sương càng hiện lãnh ý, hần nắm tay Mộ Dung Thu, đối một bên thủ vệ hộ viện nói

— Nếu công chúa Hàm Hương còn không chịu rời đi, các người cứ sử dụng vũ khí đuổi xa.

— Thật không ngờ Nam Dương Vương lại không biết thương hương tiếc ngọc! Bàn cung dĩ cầu người, là vì nghe nói Nam Dương Vương có một tấm lòng từ bi. Dân chúng Nam Cương quốc ta đang trong nước sôi lửa bỏng, mà vì sao Nam Dương Vương nhân tâm như thế? Chẳng qua chỉ là một cái nhấc tay của người! Chẳng lẽ người muốn bị người trong thiên hạ nhục mạ ư?

Công chúa Hàm Hương cũng không quý nữa, chậm rãi đứng lên nhìn thẳng Vũ Văn Mặc, lên tiếng chất vấn.

Nghe vậy, người này giờ không lên tiếng- Mộ Dung Thu, nhẹ giọng cười nhạt nói

— Xem ra bốn vương phi cần phải nhắc nhở công chúa Hàm Hương, đất dưới chân người đang đứng là đất của Đại Hoa quốc ta, dân chúng vây chung quanh người là dân chúng Đại Hoa quốc ta. Mấy trăm năm qua, Nam Cương ba lần bốn lượt đến quấy rầy dân chúng ở biên cảnh Đại Hoa, thậm chí đốt nhà giết người, hành hạ dân chúng biên cảnh, cưỡng gian phụ nữ! Tội ác nhiều không kể xiết, làm cho người ta phẫn hận. Những hành vi đó đều là người Nam Cương gây nên! Đến tột cùng là ai nhân tâm? Khi Đại Hoa quốc gặp phải nạn hạn hán, có lần nào là Nam Cương không nhân cơ hội nhiễu loạn, giết hại dân chúng Đại Hoa? Hiện thời, công chúa Hàm Hương nói như thế chẳng phải khiến người khác chế cười? Còn nữa, cho dù người muốn cầu xin được giúp đỡ, người cần xin giúp đỡ cũng không phải là vương gia ư? Huống chi người luôn miệng nói nhân tâm? Người làm như thế chẳng phải là bảo Nam Dương Vương phản quốc? Công chúa Hàm Hương nếu tự mình có thể hiểu lấy, xin mời rời đi! Đừng để người trong thiên hạ nhạo báng!

Bất kể nơi nào cũng sẽ có kẻ không biết hổ thẹn như thế! Người khác gặp nạn là lúc không giúp lại bỏ đá xuống giếng, tới khi bản thân gặp rủi ro, người khác không giúp thì luôn miệng công khai lên án! Thật đúng là không biết xấu hổ! Về mặt Mộ Dung Thu lạnh thấu xương.

Vũ Văn Mặc thấy nàng tức giận như thế, ôn nhu nói:

— Không nên tức giận vì người không đáng.

Tiếng của hần tuy mềm nhẹ, nhưng lại có thể làm cho người xung quanh nghe rành mạch.

— Nam Dương vương phi nói rất đúng!

Bốn phía dân chúng lại hô.

Sắc mặt công chúa Hàm Hương bỗng nhiên trầm xuống, thầm mắng một tiếng: đáng giận! Mộ Dung Thu đây là lợi dụng tiếng nói của dân chúng đến chặn miệng nàng! Nàng đường đường là công chúa, thế nhưng hôm nay lại rơi vào tình cảnh bị người người chỉ trích dỗi đánh. Càng nhìn Mộ Dung Thu lại càng không vừa mắt, mọi chuyện nàng ta đều chiếm thế thượng phong, đây chính là chuyện từ nhỏ đến giờ nàng chưa bao giờ gặp phải.

Đại môn vương phủ lần nữa khép lại, thủ vệ đồng loạt gươm đao kiểm soát với công chúa Hàm Hương.

Mọi người thấy tức giận kêu gào ầm ĩ:

— Cút ra ngoài! Không biết xấu hổ! Cút ra ngoài! Không biết xấu hổ!

Cho dù biết mục đích không thành nhưng công chúa Hàm Hương cũng không thể tiếp tục ở lại, chỉ đành sắc mặt xám xịt rời đi. Bước lên xe ngựa, nàng nhìn thị nữ bên trong, sắc mặt càng thêm âm trầm, lạnh giọng nói:

— Người nói thật không sai. Mộ Dung Thu quả nhiên vô cùng khó chơi! Càng không nghĩ tới là Vũ Văn Mặc đối với sắc đẹp của bản cung hoàn toàn không để vào mắt!

— Công chúa không cần sốt ruột.

Thị nữ che mặt nọ trầm giọng khuyên nhủ.

Nghe vậy, công chúa Hàm Hương hung hăng trợn mắt liếc nhìn nàng một cái, lạnh lùng nói:

— Nếu không phải người đề nghị, ngày từ đầu ta đã lựa chọn gả cho hoàng đế, có lẽ hiện thời đã là phi tử. Vậy thì ta cũng đã sớm lấy được biện pháp giải quyết nạn hạn hán! Sớm biết Nam Dương Vương cũng mềm không ăn cộng thêm Mộ Dung Thu lại khó đối phó, ta sẽ không có chấp như thế! Nếu phụ vương biết được tình cảnh hiện thời, chắc chắn sẽ không cho ta sắc mặt dễ coi. Hiện tại ta không thể không hoài nghi người có tư tâm hay không? Kết quả là Nam Dương Vương và Mộ Dung Thu có ân oán gì với người?

Thị nữ kia nghe vậy, đôi mắt dưới khăn lụa loé lên, nàng tránh tầm mắt công chúa Hàm Hương, thấp giọng trả lời:

— Ta nhất định lấy được biện pháp giải quyết nạn hạn hán cho công chúa.

— Tốt lắm.

Công chúa Hàm Hương gật đầu. Vừa mới bắt đầu nàng đã biết nữ nhân này không đơn giản, hơn nữa có quan hệ phức tạp với Vũ Văn Mặc và Mộ Dung Thu. Vì vậy nên nàng mới làm theo nguyện vọng của nàng ta, mang theo nàng ta đến Đại Hoa quốc!

...

Sau buổi cơm trưa. Tạ Nguyên và Vũ Văn Hạo cùng đến.

Mộ Dung Thu biết được bọn họ có việc muốn trao đổi cùng Vũ Văn Mặc bèn trở về gian trong nghỉ ngơi, để lại ba người ở thiên điện.

— Nghe nói đương kim thánh thượng đang muốn tuyển chọn thái tử phi cho thái tử điện hạ, hiện thời bên người thái tử điện hạ không có một nữ nhân nào làm bạn, không biết là ai sẽ có phúc khí như vậy, gả cho thái tử điện hạ.

Hồng Lăng vừa xoa bóp cho Mộ Dung Thu vừa nói, trong miệng lộ ra sự hăm dọa, dường như có chút mất mát thoáng qua.

Mộ Dung Thu nghe vậy, ngừng đầu nhìn nàng một cái, hình như trước kia Hồng Lăng cũng thường hay hữu ý hoặc vô tình nhắc tới Vũ Văn Hạo, vốn nàng cònတွေး rằng Hồng Lăng là ôm ấp tình cảm thiếu nữ, tình cảm đối với Vũ Văn Hạo là sùng bái thường thức, nhưng hôm nay xem ra, dường như không chỉ đơn giản như vậy.

— Hồng Lăng, người thích thái tử điện hạ phải không?

Hồng Lăng hiển nhiên thật không ngờ Mộ Dung Thu sẽ hỏi như vậy, vẻ mặt hơi kích động, lại như tự giễu nói:

— Vương phi đừng lấy nó ti ra trêu đùa, nó ti làm sao có thể có ý tưởng không thực tế như vậy? Thái tử điện hạ thân phận tôn quý, nó ti bất quá là nô tì, là một hạ nhân mà thôi, huống chi, nó ti đã hủy dung.

Nàng tự mình hiểu lấy, đời này an phận thủ thường hầu hạ vương phi, những thứ khác không nên nghĩ tới.

Mộ Dung Thu trầm mặc không nói. Ở thời đại này chú trọng nhất là môn đăng hộ đối. Một phen cuồng đại này của Hồng Lăng e là dành dành cho số phận.

— Hồng Lăng, không phải do suy nghĩ của người là không thực tế mà là thân phận cách xa, những vấn đề gặp phải sau này sẽ rất nhiều, có đôi khi người sẽ vì những điều này mà mệt mỏi.

Khi ngừng đầu, Mộ Dung Thu thấy sắc mặt nàng thất thần trắng bệch thì mở miệng nói. Xem ra Hồng Lăng đây không phải tâm tư thiếu nữ đơn thuần mà thật sự động tâm với Vũ Văn Hạo, nhưng mà, một khi biết rõ đã động lòng với người không thể động lòng, như vậy, muốn bên nhau thì phải biết rõ những điều sắp phải đối mặt, có thể vì thế người sẽ phải trả một cái giá vượt quá sự tưởng tượng cũng như sức chịu đựng của bản thân!

Đôi đồng tử Mộ Dung Thu chợt loé, hoặc có lẽ nàng đã nghĩ nhiều.

Hồng Lăng gật đầu.

— Nó ti hiểu được.

Nói xong cũng không lên tiếng nữa.

Kế tiếp, cảm xúc của Hồng Lăng như trầm xuống, Mộ Dung Thu cũng không nói thêm gì nữa, nếu như sau này Hồng Lăng cần sự giúp đỡ của nàng, nàng sẽ giúp.

Vũ Văn Mặc và Tạ Nguyên, Vũ Văn Hạo vẫn ở thiên điện nói chuyện hơn hai canh giờ. Mộ Dung Thu nghĩ, đêm nay bọn họ có lẽ sẽ ở lại phủ ăn cơm tối bên cạnh Hồng Lăng phần phó hạ nhân chuẩn bị cơm chiều.

Vừa phần phó xong, tiểu Hiên nhi đã chạy đến tìm nàng.

Cu cậu ngọt ngào ngày thơ làm nũng nịu:

– Mẩu thân, Hiền nhi muốn ăn đồ ăn người tự mình làm.

Nghe vậy, Mộ Dung Thư thế này mới nghĩ tới, nguyên mấy ngày trước đây đã hứa với Hiền nhi hai ngày sau sẽ tự tay nấu cơm cho bé, nhưng sau đó quá bận nên quên mất. Nàng có chút áy náy nói với Hiền nhi:

– Hiền nhi bỏ qua cho mẩu thân nhỏ, hai ngày này mẩu thân có chuyện bận nên đã quên tự mình làm đồ ăn ngon cho Hiền nhi. Tối nay mẩu thân sẽ tự tay nấu cho Hiền nhi thật nhiều món ngon được không?

Nếu đã hứa hẹn lại không làm được, thật là lỗi của nàng.

– Vâng ạ. Trưa nay con ngủ mơ mà thêm chảy nước miếng đấy ạ.

Hiền nhi không ngừng gật đầu, đáng vẻ nhỏ nhỏ nhìn như một chú mèo con tham ăn.

Mộ Dung Thư ôm bé vào lòng, lấy khăn lụa lau nước miếng bên khoe miệng cho cu cậu.

An ủi xong Hiền nhi, nàng bèn đến phòng bếp, nhìn qua các nguyên liệu nấu ăn. Do vừa rồi Hồng Lăng đã dặn dò, nhóm bà tử phòng bếp đã bắt tay vào chuẩn bị, khi nhìn thấy Mộ Dung Thư đều kinh ngạc một phen. Tuy rằng trước kia có nghe nói vương phi ngẫu nhiên cũng xuống bếp làm vài món, thật không ngờ hôm nay lại tự thân đến đây.

Mộ Dung Thư nhanh chóng nhìn thoáng qua nguyên liệu nấu ăn còn thừa, chỉ còn lại gà, tôm, cá tím và một ít nấm hương. Các loại thịt cá, rau củ khác nhóm bà tử đã dùng hết. Vì vậy sau khi nhìn tới nhìn lui, trong đầu nàng đã có quyết định. Cứ làm ba món đi, cá tím sốt tương, tôm chưng tỏi băm, canh gà nấm hương.

Hiền nhi thích ăn tôm, nhưng chiến đấu đủ sao không tốt cho sức khỏe, vừa vận động cách chế biến khác. Mà canh gà nấm hương rất bổ dưỡng, thích hợp cho trẻ đang tuổi phát triển như Hiền nhi dùng.

Thật ra hôm nay nấu ăn cho Hiền nhi còn có mục đích khác. Hiện giờ nàng một lần nữa trở lại kinh thành, cửa hàng đồ cưới của bản thân đã bán đi, mặc dù ở Bình Thành có mấy phần lợi nhuận được Triệu gia chia từ các cửa hàng được thiện, phục hồi, có điều số tiền đó phải cuối năm mới được đưa tới, nàng không ở Bình Thành giám sát, cụ thể có lời hay không, lợi nhuận bao nhiêu cũng là vấn đề. Vì vậy, sẵn có Tạ Nguyên trước mắt, nàng cũng có thể lợi dụng một phen, hợp tác cùng hắn. Tạ gia gốc to rễ sâu, làm ăn buôn bán càng không cần lo trước lo sau. Huống hồ dân dĩ thực vi thiên (cái ăn hàng đầu), ở thời đại này chỉ cần có món ăn ngon miệng mới là có thể kiếm tiền.

Một lúc lâu sau, tất cả mọi thứ đã đầu vào đấy, thức ăn phòng bếp làm cũng đều xong.

Mà Vũ Văn Mặc cũng cho người đến báo cho phòng bếp có thể dọn cơm tối. Vì Tạ Nguyên, Vũ Văn Hạo và Vũ Văn Mặc đều không phải quen biết xã giao, phải nói là bạn bè thân thiết cởi mở nên không cần cầu nệ nhiều, cùng nhau dùng bữa ngay tại nhà kẻ, Mộ Dung Thư và Hiền nhi cũng không cần ăn riêng.

Tạ Nguyên và Vũ Văn Hạo nghe nói Mộ Dung Thư tự mình xuống bếp đều hết sức kinh ngạc. Dù sao cũng là chuyện một vương phi sống an nhàn sung sướng tự mình xuống bếp.

Trên khuôn mặt hai người lộ vẻ kinh ngạc, Hiền nhi nhếch cằm nhỏ, có chút kiêu ngạo nói:

– Đồ ăn mẩu thân làm là ngon nhất trong những món Hiền nhi đã từng được ăn. Cha nuôi và thái tử殿下 hạ chắc chắn chưa bao giờ được ăn món nào ngon như vậy trước kia đâu!

Tạ Nguyên và Vũ Văn Hạo hai mặt nhìn nhau, từ chối cho ý kiến, dù sao bọn họ là người ăn quen món ngon vật lạ, thứ gì mà chưa thấy qua?

Vũ Văn Mặc nhìn thấy hai người như thế, trong lòng cười thầm. Hắn đã ăn qua đồ ăn Mộ Dung Thư tự mình làm, với hắn mà nói quả nhiên là nữ vị nhân gian. Bất quá nếu ép nàng xuống bếp, cần cân nhắc hậu quả. Nhưng hôm nay là Hiền nhi ra tay, Thư nhi tuyệt đối sẽ không có “chiều” khác. Bấy giờ nghĩ lại, thật sự vạn phần mong chờ.

Mộ Dung Thư từ phòng bếp về đến Mai viên cũng là lúc Hồng Lăng từ cửa phủ chạy tới, trên mặt có vẻ lo lắng.

Thấy thế, Mộ Dung Thư dừng bước, nghiêng người qua, Hồng Lăng thấp giọng nói:

– Vương phi, người nhà Thanh Bình đến đây.

– Bọn họ tới làm gì?

Mộ Dung Thư trầm giọng hỏi, mơ hồ cũng cảm thấy không thích hợp.

Hồng Lăng cau mày, thấp giọng nói:

– Phụ thân Thanh Bình thua bài, không còn chỗ để đi, đang ở ngoài cửa ồm mặt khóc lóc om sòm, nói là vương phi nể mặt Thanh Bình, giúp ông ta một chút.

– Cái gì? Lần trước không phải đã cho một trăm lượng bạc sao?

Mộ Dung Thư cau mày, giọng lạnh lẽo. Quả là lòng tham không đáy!

– Vâng.

Hồng Lăng gật đầu.

Mộ Dung Thư trầm mặc nửa khắc, trả lời:

– Người đi xử lý đi, tạm thời dùng chút tiền giúp làm cho bọn họ rời đi. Nếu bọn họ vẫn có tính gây sự, người lại đến gọi ta. Ngày hôm nay trong phủ có khách, đừng quấy rầy khách nhân.

– Vâng.

Hồng Lăng nghe dặn xong bèn vội vàng đi về phía cửa phủ.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 132-1

– Mẩu thân, đồ ăn thơm quá.

Bắt đầu từ hơn một canh giờ trước, cu cậu đã chờ để được ăn đồ ăn mà mẩu thân tự tay làm.

– Ta và thái tử diện hạ thật đúng là có lộc ăn, ngày hôm nay lại có thể được nếm thức ăn vương phi làm.

Mộ Dung Thư vừa ngồi xuống, Tạ Nguyên đã mang một đáng ve cá lơ phát pho nói. Vũ Văn Hạo từ trước tới nay ít nói, chỉ cười nhạt mở miệng:

– Vương phi vất vả rồi.

Mộ Dung Thư xấu hổ, hôm nay nguyên nhân chủ yếu nàng xuống bếp đó là không muốn nổi lời khiển Hiền nhi thất vọng, tiếp theo cũng là muốn lợi dụng cơ hội này làm cho Tạ Nguyên hợp tác với nàng.

Thế nhưng, xem thái độ hai người này giống như nàng vì họ mà tự mình xuống bếp, quả nhiên khiến người ta xấu hổ.

Vũ Văn Mặc thấy ánh mắt Mộ Dung Thư lơ lửng thì biết ngay là nàng có ý khác, liền nhện cười, hỏi:

– Hôm nay nàng nấu món gì?

– Mọi người ăn thử đi rồi đoán xem.

Mộ Dung Thư mỉm môi cười, thần bí nói. Nếu Tạ Nguyên và Vũ Văn Hạo cảm thấy đồ ăn của nàng cũng không ngon miệng và mới lạ, như vậy, nàng tự tin mà nói trước e là khiến người khác cười cho.

Thấy nàng như thế, Tạ Nguyên và Vũ Văn Hạo đồng thời nhủ đuôi mày:

– Ô? Chúng ta đây mới mắt mong chờ!

Tuy rằng họ không quá hiểu Mộ Dung Thư, nhưng gần đây đã xảy ra nhiều chuyện như vậy, bọn họ cũng nắm được mấy phần. Tựa hồ nàng chỉ làm chuyện đã nắm chắc, nếu không tuyệt đối sẽ không ra tay.

Mộ Dung Thư gật gù đầu, cho mấy nha hoàn hầu hạ.

— Thật lâu rồi chưa được ăn đồ ăn Thư nhi nấu, hôm nay là hưởng lây của Hiền nhi.

Vũ Văn Mặc dùng giọng nói chỉ đủ hai người nghe được, có chút ghen tuông nói với Mộ Dung Thư.

Nghe vậy, khỏe miệng Mộ Dung Thư rụt rụt, thấp giọng trả lời

— Tay nghề các bà tử trong phủ có thể sánh ngang với đầu bếp nổi tiếng ở tửu lâu, đồ ăn họ làm ra không đủ cho gia dùng sao?

Vũ Văn Mặc khỏe miệng cũng vừa kéo.

Mộ Dung Thư nhìn không được cười khế, tự tay gấp đồ ăn cho Hiền nhi, đều là món nâng tự tay làm.

— Ăn thật ngon, mẫu thân, Hiền nhi thích ăn lắm nhất.

Trong mắt Tiểu Hiền nhi tất cả đều là tươi cười đáng yêu, vẻ mặt hạnh phúc ngây thơ nói. Nha hoàn hầu hạ họ Hiền nhi bóc vỏ tôm sạch sẽ rồi mới bỏ vào bát cho cu cậu. Trong miệng bé đầy thức ăn, ăn rất ngon miệng. Mộ Dung Thư thấy thế thì vô cùng vui vẻ.

Vũ Văn Mặc mỗi một món đều tỉ mỉ dùng qua rồi mới dùng thêm một ít ở những món mình thích.

Trước kia Tạ Nguyên và Vũ Văn Hạo chưa từng ăn qua đồ ăn Mộ Dung Thư làm cho nên đều không mấy chú ý. Bất quá người đã ăn hầu hết các món ngon trong thiên hạ như họ, ăn qua vài món, cũng phát hiện có hai ba món tương đối hợp khẩu vị, cũng ăn nhiều hơn vài miếng.

Mộ Dung Thư ở một bên vừa ăn, vừa quan sát những món ăn hai người gấp nhiều hơn vài đĩa và thái độ khi đó của bọn họ. Nguyên bản trong lòng nàng vẫn còn đang đánh cược, dù sao đêm nay nguyên liệu nấu ăn ít hơn, nàng cũng chỉ là tận dụng mấy thứ còn dư lại mà làm ra ba món ăn bình thường, hơn nữa ở đây cũng có người đã từng làm, chỉ là cách làm của nàng khác họ mà thôi. Giờ nhìn thấy những món mà họ ăn nhiều nhất cũng là món do nàng nấu, Mộ Dung Thư mới thở ra nhẹ nhõm.

— Nếu bản điện đoán không sai, hẳn hai món này là vương phi làm.

Vũ Văn Hạo chỉ vào tôm chung tôi bằm và cà tím sốt tương nói với Mộ Dung Thư. Hai món ăn này cách làm hơi đặc biệt, khác với ngày thường hẳn vẫn ăn.

Nghe vậy, Mộ Dung Thư khá kinh ngạc, không ngờ hẳn chỉ ăn qua hai cái đã có thể nhận ra! Kỳ thực, nàng cũng không hề nắm chắc đồ ăn mình làm có thể so với đầu bếp chuyên nghiệp, cho nên khi Vũ Văn Hạo nói thẳng ra, nàng chưa hoàn toàn loại trừ được có chút kinh ngạc.

— Vốn ta cũng tưởng chỉ có hai món này, nhưng nếu ta không đoán sai, chén canh này cũng là xuất từ tay vương phi.

Tạ Nguyên đang uống canh, hơn nữa hẳn còn tỉ mỉ thưởng thức vài ngụm rồi mới lên tiếng

Vũ Văn Mặc kinh ngạc nhìn về phía hai người, nói:

— Các người chưa bao giờ ăn qua đồ ăn Thư nhi làm, lại có thể đoán chuẩn xác như thế!

Hắn cũng phải ăn qua từng món từng món rồi mới đoán.

— Ta cùng với thái tử điện hạ thường xuyên ở Vương phủ ăn cơm, trong Vương phủ mấy đầu bếp đó ư làm món gì, hương vị cụ thể ra sao, ta vô cùng rõ ràng. Mà ba món này lại không giống. Có thể đoán được, cũng không có gì lạ.

Tạ Nguyên một bên ăn canh một bên cười nói.

Mộ Dung Thư nhìn không được cười nói:

— Thái tử điện hạ và Hầu gia đoán không sai.

Vũ Văn Hạo và Tạ Nguyên nghe vậy, trong lòng đều kinh ngạc. Mộ Dung Thư đến tận cùng là nữ tử ra sao? Đã nhiều lần khiến người khác ngoài ý muốn, lại còn có tay nghề nấu nướng tốt như vậy!

— Hầu gia cảm thấy tay nghề của ta thế nào?

Mộ Dung Thư khẽ cong khỏe miệng, nhẹ giọng hỏi.

Tạ Nguyên là người thông minh bậc nào, thấy trong mắt Mộ Dung Thư lấp lánh, đã biết nàng có tính toán, lập tức đổi mặt đào hoa loé lên, trả lời

— Có thể nói không thua gì đầu bếp chuyên nghiệp, tuy nhiên cách chế biến của vương phi và đầu bếp bình thường có chỗ khác nhau, vì vậy hương vị cũng ngon và lạ miệng hơn.

— Mấy món này đều thiên về sự thanh đạm, những món trước kia Thư nhi làm so với ba món này ngon và độc đáo hơn nhiều. Bẩm vương cũng khen không ngớt.

Vũ Văn Mặc cũng lập tức mở miệng đánh cho nàng tán thưởng cực cao, hẳn hi vọng sau này thường xuyên được ăn đồ ăn nàng làm.

— Đứng, đứng, đứng. Hiền nhi cũng thích nhất đồ ăn mẫu thân làm! Ăn quá ngon. Hiền nhi ăn mà bụng hết chỗ chứa đây ạ.

Tiểu Hiền nhi cuống gật đầu, trong miệng nhỏ hồng nộn còn nhai đồ ăn.

Trong lòng Mộ Dung Thư đã sớm có tính toán, nghe được Tạ Nguyên nói như vậy thì trả lời:

— Ta có khoảng một trăm món như thế, mỗi món đều có cách làm vô cùng đặc biệt, tựa như ba món trước mắt này. Cà tím sốt tương, tuy rằng hầu như đầu bếp nào cũng biết làm, nhưng cách làm của ta không giống họ. Trước đó một lớp đậu tương vào dưới đáy nồi, cà tím bỏ một bên, cho gừng tươi, nước tương, muối và nước, dùng lửa lớn đun sôi rồi sau đó để lửa nhỏ nấu chín nhừ, sau đó cho thêm gia vị vừa ăn, bắc xuống rắc tiêu, rải một lớp hành phi lên trên. Vì vậy nhìn qua màu sắc bắt mắt, ít dầu mỡ, vừa mềm lại ngọt tự nhiên, cay nồng. Ngoài ra còn có tác dụng chữa bệnh, có thể giảm đau sát trùng, giải độc, tốt cho dạ dày.

— Còn món tôm chung tôi bằm này cũng rất tinh tế, tôm lột sạch để ráo rồi mới mang đi chế biến, nếu không nắm được bí quyết thì thịt tôm sẽ bị mềm, mất hết hương vị. Về phần canh gà nắm hương có tác dụng bồi bổ cơ thể, ích khí bổ máu, sinh âm bổ thận, giúp khí huyết lưu thông, trị chứng tiêu khát, thần kinh suy nhược, đau lưng mỏi gối, hay mộng mị mất ngủ, trẻ con và phụ nữ có thai đều có thể dùng.

Mộ Dung Thư nhỏ nhẹ giảng giải, nàng muốn cùng Tạ Nguyên hợp tác, mà điều chính yếu đó là ngon miệng, bổ dưỡng! Người thời đại này còn chưa nghĩ đến chuyện này, mà làm cách nào phối hợp các món ăn để mang lại tác dụng bồi bổ cơ thể giúp cho việc trị bệnh thì dân chúng và người của các tửu lâu cũng không rảnh đi nghiên cứu. Riêng người muốn khai phá thị trường, chỉ cần có ý tưởng nhất định sẽ thành công. Nàng nói nhiều như vậy là muốn hấp dẫn sự chú ý của Tạ Nguyên.

Tạ Nguyên lập tức đoán được ý tưởng của Mộ Dung Thư, hai mắt sáng lên, nói:

— Vương phi nghĩ rất hay!

Nghe hẳn nói như vậy, Mộ Dung Thư lập tức yên tâm. Vũ Văn Mặc và Vũ Văn Hạo cũng đều đoán được mục đích của Mộ Dung Thư, nhưng mà, nàng có tâm tư sâu sắc như thế, so với nam tử còn sâu sắc hơn mấy phần!

— Như vậy vương phi sẽ cung cấp sách dạy nấu ăn và cách chế biến. Ta chịu trách nhiệm thu xếp mở một gian tửu lâu.

Tạ Nguyên lập tức nói. Ánh mắt hẳn sắc bén, ở trong ngành xem như khá độc đáo, bằng không cũng sẽ không thể mấy năm qua nhờ cố gắng của bản thân mà ở kinh thành có hai ba mươi gian cửa hàng, buôn bán thịnh vượng. Hiện thời bất được thời cơ, hẳn đương nhiên sẽ không để cho phương pháp kia lọt khỏi tay mình!

Mộ Dung Thư thở ra thoải mái, nàng thích cùng người sáng khoái hợp tác!

— Được, ta sẽ chuẩn bị. Chỉ tiết sẽ chờ sau khi chọn được địa điểm thuận lợi rồi bàn bạc sau!

— Được! Cạn chén!

Tạ Nguyên lập tức đáp ứng, khi quay đi, trong cặp mắt đào hoa khẽ trầm xuống.

— Vương phi hợp tác cùng Hầu gia, chắc chắn trong khoảng thời gian ngắn sẽ vượt qua Đỗ gia.

Vũ Văn Hạo thấy hai người quyết định hợp tác nhanh như vậy, lập tức mở miệng nói. Có tài lực của Tạ Nguyên cộng thêm ý tưởng của Mộ Dung Thư, hai người hợp tác, một thời gian sau chắc chắn có thể vượt qua Đỗ gia.

Mộ Dung Thư hé miệng cười nhạt. Vũ Văn Hạo nói lời này mặc dù có chút quái, nhưng năng tin tưởng, muốn đứng vững trên thương trường, như vậy năng sẽ không ngại bất kì chướng ngại vật nào, mà năng cũng sẽ không thể thất bại.

— A, thỉnh thái tử điện hạ thứ tội!

Đang khi Mộ Dung Thư tâm tình sung sướng khi mục đích đạt thành, bỗng nhiên vang lên một tiếng thét kinh hãi. Năng nhìn sang nơi vừa phát ra tiếng thét.

Một nha đầu sắc mặt cực kì kinh hoảng quỹ trên mặt đất, mà trên người Vũ Văn Hạo bị dính một mảng canh lớn.

Nha đầu bậc hai này mới được mua về, gọi là Xuân Liễu, cũng khá xinh xắn, khuôn mặt ứng hồng như hoa đào. Vì mấy nha đầu này vừa mới mua về, Mộ Dung Thư cũng không quá hiểu rõ. Nhưng khi hầu hạ chủ tử dùng cơm lại để xảy ra sai lầm như thế!

Vũ Văn Hạo trên mặt không thấy mấy may chút giận dữ, hần cười nhạt lắc đầu nói:

— Không cần để ý.

— Làm sao có thể bất cần như thế? Đi xuống!

Mộ Dung Thư nhẹ nhàng nhún mày, nhìn kỹ lại, trên mặt Xuân Liễu tuy có vẻ kinh hoảng, nhưng trong mắt cũng không hề sợ hãi, ngược lại mang theo nét ngượng ngùng ái mộ, thấy thế, hai mi năng càng cau chặt, vừa mới vào phủ đã không an phận như vậy.

Xuân Liễu thấy Vũ Văn Hạo cũng không trách phạt mình, mặt lập tức lộ vẻ vui mừng, dập đầu, giọng mềm mại trả lời:

— Tạ thái tử điện hạ, tạ thái tử điện hạ.

Dường như không nghe thấy Mộ Dung Thư, lập tức cầm khăn tay tiến lên lau nước canh trên người Vũ Văn Hạo.

Loại chuyện này vốn không nên do một nha hoàn bậc hai như Xuân Liễu đi làm, đó chẳng phải là xúc phạm Vũ Văn Hạo? Mộ Dung Thư đang muốn mở miệng trách phạt, Vũ Văn Mặc đã lên tiếng.

Hắn nhìn mấy lại quát:

— Không nghe thấy vương phi nói gì sao? Đi xuống!

Xuân Liễu bị quát lạnh mặt một tiếng như vậy, sợ hãi, tay run lên, khăn tay lập tức rơi xuống đất. Năng tuy vừa mới vào phủ, nhưng cũng biết vương gia đã lên tiếng, mình nhất định sẽ bị phạt! Thật ra mới rồi chẳng qua năng chỉ muốn khiến cho thái tử điện hạ chú ý, chỉ cần làm cho thái tử điện hạ coi trọng, ngày sau sẽ có thể hưởng thụ vinh hoa phú quý vô cùng. Nhưng năng lại quên không xét đến hậu quả! Năng cẩn thận ngẩng đầu nhìn về phía Vũ Văn Hạo, dường như không muốn lui ra.

Mộ Dung Thư âm thầm quan sát Vũ Văn Hạo, thấy trên mặt hắn vẫn chưa biểu hiện giận dữ, thoáng yên tâm. Lại nhìn Tạ Nguyên, hắn đang thản nhiên ăn canh, dường như không thấy được một màn trước mắt. Thật ra việc bọn nha đầu muốn trèo lên giường đàn ông, loại chuyện này e là bọn hắn đã quá quen thuộc! Huống chi Vũ Văn Hạo là một nam tử kinh thành đệ nhất, tao nhã, hoàn toàn khác hẳn Tạ Nguyên đẹp một cách tà mị. Vì vậy vừa thấy được hành vi của Xuân Liễu, Vũ Văn Mặc đã gọn gàng quyết định!

Loại chuyện này thế nhưng xảy ra ngay trước mắt năng, trong lòng Mộ Dung Thư rất không thoải mái, hạ nhân trong viện năng lại không an phận như vậy, thật sự khiến người khác chế cười, cũng may hôm nay người ăn cơm ở Mai viên là Vũ Văn Hạo và Tạ Nguyên, nếu là người khác, như vậy, chuyện này thật sự khiến Vũ Văn Mặc và năng không còn mặt mũi!

Xảy ra đoạn nhạc đệm nho nhỏ này, mọi người cũng không mở miệng nói chuyện nữa, lặng lẽ dùng bữa.

— Canh này thật sự rất ngon. Xem ra ngày sau ta thật nên thường xuyên chạy đến Vương phủ, có lẽ ngẫu nhiên có lộc ăn, có thể ăn được mĩ vị như thế.

Tạ Nguyên từ tốn uống hai chén canh xong, khen không dứt miệng. Ăn đã quen của ngon vật lạ, giờ ăn món canh đơn giản như vậy, lại mang đến một loại hương vị khác biệt.

Mộ Dung Thư nhướn mày cười nói:

— Hầu gia muốn ăn cái gì, bản thân đầu bếp quý phủ đều sẽ nhất nhất làm ra. Còn phải chạy tới phủ Nam Dương Vương ư?

— Thư nhi nói có lý.

Vũ Văn Mặc phụ họa. Thư nhi là vương phi của hắn, nếu tên Tạ Nguyên kia muốn ăn đồ ăn thể từ nấu thì mau cười vờ đi!

Tạ Nguyên bĩu môi, Vũ Văn Mặc thật là keo kiệt!

Sau khi ăn cơm tối xong, ba người bọn họ lại đến thư phòng nghị sự. Thấy tình hình này, trong lòng Mộ Dung Thư có hơi nghi hoặc, trời còn sáng đã nghị sự hơn một canh giờ, lúc này buổi tối vẫn còn nghị sự, là chuyện gì lại làm cho ba người bọn họ phải hao tâm tốn sức như thế?

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 132-2

Mộ Dung Thư mơ màng mở mắt ra nhìn lại, là bóng dáng quen thuộc ấy. Trên thân hắn hơi có mùi rượu, nhưng ánh mắt rất tỉnh táo. Không biết do uống rượu hay do tỉnh dục, nhiệt độ nóng bỏng trên thân thể hắn xuyên thấu qua quần áo truyền đến.

Sau khi ăn cơm tối xong, ba người bọn họ lại đến thư phòng nghị sự. Thấy tình hình này, trong lòng Mộ Dung Thư có hơi nghi hoặc, trời còn sáng đã nghị sự hơn một canh giờ, lúc này buổi tối vẫn còn nghị sự, là chuyện gì lại làm cho ba người bọn họ phải hao tâm tốn sức như thế?

Năng nhấp vài ngụm trà, định đọc sách một lát. Lúc này Mộ Dung Thư lại quên mất chuyện người nhà Thanh Bình ráo loạn ngoài cửa Vương phủ. Mãi cho đến khi một nha đầu tiến đến, năng mới nhớ tới chuyện này.

— Lúc này bên ngoài cửa phủ vẫn đang ầm ĩ, Hồng Lăng cho phụ thân Thanh Bình mười lượng bạc. Nhưng phụ thân Thanh Bình chế it, ở bên ngoài than trời khóc đất, may mắn lúc này người vậy xem không nhiều lắm, nhưng mà sự việc ngày càng ầm ĩ. Hồng Lăng tỷ bảo nó tí tới hỏi vương phi phải làm sao đây?

Nghe vậy, Mộ Dung Thư nhăn mày lại. Thanh Bình đáng yêu đơn thuần biết bao, nhưng người nhà lại tham lam như thế! Trước đó có nghe nói phụ thân Thanh Bình luôn luôn ham bài bạc, mỗi tháng đều dùng gần hết tiền tháng của Thanh Bình. Hiện thời trong một đêm lại cũng sạch một trăm lượng vào sông bạc! Cũng không lí nào tiếp tục cho bạc, bằng không ông ta tuyệt đối sẽ không có điểm dừng, ngày ngày đến đòi một trăm lượng bạc mà không chịu làm việc đáng hoàng!

— Đi, đi xem

Mộ Dung Thư trầm mặc một lát rồi nói.

Còn chưa tới cửa phủ đã nghe thấy tiếng đàn ông khóc rống.

— Con của ta, người chết thật thảm! Xin Vương phi nể mặt con ta mà thương xót một nhà già trẻ chúng ta! Vương phi ngài cũng không thể thấy chết không cứu! Con của ta là vì ngài mà chết!

— Ông đừng nói càn! Thanh Bình đã ký văn tự bán đứt cho Vương phủ, chính là người Vương phủ. Hoà loạn là chuyện ngoài ý muốn, cái chết của Thanh Bình là chuyện không ai mong muốn. Vương phủ vốn không cần phải bận tâm, nhưng vương phi lại thương cho nhà ông, đã cho một trăm lượng, ông lại quai không biết xấu hổ, quăng hết vào sông bạc, còn da mặt dày đến quấy rầy vương phi! Vương phi thấy chết không cứu khi nào? Là các người khinh người quá đáng!

Sắc mặt Hồng Lăng xanh mét, cả giận nói. Năng chưa từng gặp qua kẻ mặt dày như vậy! Một trăm lượng bạc đủ cho một gia đình bình thường dùng mười mấy năm, nếu sử dụng thích đáng làm buồn nhà ông, cả đời không cần lo cơm áo!

Phụ thân Thanh Bình vốn chính là tính toán đến đây vào tiền, tất nhiên nghe không vô lời Hồng Lăng, ông ta xoa xoa trên nước mắt trên khuôn mặt bản thủ, cũng có vài phần giận dữ nói:

— Cùng lắm người chỉ là nha đầu chết tiệt, còn không có tư cách khoa tay múa chân với lão tử! Con lão tử vất vả hầu hạ vương phi, một trăm lượng bạc tính cái gì?

Nghe vậy, Hồng Lăng càng thêm tức nước chết. Năng chưa từng gặp qua người nào da mặt dày, đôi trắng thay đen như thế!

— Nếu bốn vương phi nhớ không lầm, khi Thanh Bình bán cho Vương phủ là mười lượng bạc, hơn nữa còn ký văn tự bán đứt, là người của Vương phủ. Nói như thế, Thanh Bình cùng người không có bất kỳ quan hệ gì. Như vậy, hôm nay người có tư cách gì đến tìm bốn vương phi? Huống chi, bốn vương phi thương hại một nhà các người, niệm tình Thanh Bình hầu hạ bốn vương phi tận tâm, đã đưa một trăm lượng bạc, đủ cho một nhà các người dùng mười mấy năm!

Mộ Dung Thư từ trong nhà đi ra, nghe được lời ông ta nói, lập tức danh mặt, lạnh giọng nói.

Một trăm lượng? Người chung quanh đồng loạt hít một hơi khí lạnh. Đây chính là một khoản không nhỏ. Chỉ là một hạ nhân chết ngoài ý muốn, còn kỳ văn tự bán đứt, nào có chủ từ sẽ cho người nhà của cô ta một trăm lượng bạc? Vương phi thật đúng là thiện lương!

Phụ thân Thanh Bình sắc mặt khẽ biến, cắn răng trả lời:

— Một trăm lượng bạc sao đủ cho người một nhà chúng ta tiêu dùng chứ! Vương phi đừng tuyệt tình như thế! Hiện thời nhà chúng ta không có tiền thàng của Thanh Bình, cuộc sống gặp nhiều khó khăn, vương phi cho một trăm lượng bạc không phải quá ít ư?

Nghe nói, Mộ Dung Thu không khỏi gọi lên khước môi cười lạnh:

— Ô? Người cảm thấy một trăm lượng quá ít? Như vậy, người cảm thấy bao nhiêu mới thích hợp?

— Vương phi? Chúng ta đã làm hết sức, sao có thể mặc hân làm cản?

Hồng Lăng nghe Mộ Dung Thu mở miệng, lập tức lo lắng nói:

Mộ Dung Thu khẽ lắc đầu nhìn Hồng Lăng đang gấp gáp. Nàng cười lạnh chờ xem phụ thân Thanh Bình trả lời như thế nào!

Đợi tính toán xong, phụ thân Thanh Bình ngẩng đầu, công phu sư tử ngoạn nói:

— Năm trăm lượng bạc!

Có năm trăm lượng bạc, đời này hân đều không cần khổ cực, không chừng còn có thể một bước lên trời ấy chứ.

Một phụ nữ đứng bên cạnh hân, cùng một đứa bé gầy yếu khoảng mười tuổi đều không ngừng run rẩy, không dám ngẩng đầu nhìn Mộ Dung Thu.

Hân vừa nói xong, người xung quanh nhất thời nổ oanh.

— Đây thật là ý vương phi thương hại mà lên mặt sao! Năm trăm lượng? Ông ta còn có mặt mà nói ra!

— Đừng nói là các người không có nghe qua, hôm qua ông ta thua ba trăm lượng ở đồ phường đó!

— Đây là muốn đến lừa gạt vương phi rồi!

Mộ Dung Thu gằn quá hóa cười, năm trăm lượng? Nếu sớm biết phụ thân Thanh Bình là người như thế, nàng nên dùng một cách khác đến bồi thường. Có điều, trước mắt, nhìn khuôn mặt đáng đánh đòn này của ông ta, nàng rất có nhẫn nại hỏi:

— Người bán Thanh Bình cho Vương phủ vào năm nào?

Bối thái độ nàng thân thiện hòa nhã, trên mặt cũng không có chút tức giận khiến phụ thân Thanh Bình buồn bực không thôi, ngay cả một số người vây xem cũng có chút buồn bực, đây là chẳng lẽ vương phi thật sự sẽ đưa tiền cho cái gã không biết xấu hổ kia?

— Năm kia.

Phụ thân Thanh Bình không biết Mộ Dung Thu hỏi chuyện này là ý gì, cũng sờ trả lời.

Mộ Dung Thu gật gù đầu, tiếp theo lại hỏi:

— Là bán mười lượng bạc, lại kỳ văn tự bán đứt phải không?

— Vâng.

Thành thật trả lời như cũ.

— Tốt lắm. Vậy người có biết, một khi kỳ văn tự bán đứt, Thanh Bình đã không phải là con gái của người không?

Mộ Dung Thu tiếp tục hỏi, thanh âm vẫn thân thiết hòa nhã như cũ.

Phụ thân Thanh Bình không nghĩ nhiều lắm, hoảng hồ Mộ Dung Thu nói lại là sự thật, tiếp tục đáp:

— Vâng, lời vương phi là sự thật.

— Hôm qua bốn vương phi bảo người tặng một trăm lượng cho các người, phải không?

— Vâng. Là vương phi thiện tâm, nhớ tình cảm chủ tớ của Thanh Bình.

Ông ta tiếp tục trả lời. Dù sao ông ta cũng muốn năm trăm lượng bạc, lúc này nói chuyện vụn vặt không thể đắc tội Mộ Dung Thu.

Tươi cười trên khóe miệng Mộ Dung Thu dần dần biến mất, giọng nói lạnh dần:

— Rất tốt. Xem ra, người cũng không phải không là loại người không hiểu lí lẽ. Cũng biết là chuyện gì xảy ra.

Thế gian quả là muôn hình vạn trạng, nàng vốn vì Thanh Bình mới có thể đưa tay viện trợ người nhà cô ấy, thật không nghĩ đến họ thấy thế lại cho rằng vị vương phi như nàng dễ lừa gạt. Không cần nghĩ cũng biết, có lần này đây, như vậy, sẽ có lần sau, sau sau nữa! Thế nhưng, cũng có những người thành thật chân chất như gia đình Văn Mai vậy. Rõ ràng nàng không làm được gì nhiều, nhưng bọn họ vẫn rất biết ơn.

Phụ thân Thanh Bình vội vàng gật đầu, nịnh nọt nói:

— Tiểu nhân mặc dù không có đọc bao nhiêu sách, nhưng vẫn hiểu được một chút đạo lý. Vương phi đối xử rất tốt với gia đình tiểu nhân, tiểu nhân cảm kích ngập lòng. Đặc biệt là Thanh Bình, trước đây khi về nhà, đều nói vương phi có lòng từ bi, đối với các nhà hoàn như nàng chưa bao giờ đánh mắng. Hiện thời có mấy chủ từ tốt như vương phi đâu.

— Như vậy, mọi người nói cho bốn vương phi, hành động hôm nay của người ý là muốn thế nào? Uy hiếp bốn vương phi? Người thật to gan!

Tươi cười trên khóe miệng Mộ Dung Thu hoàn toàn biến mất, nàng bỗng gằn lên câu vắn, phất chốc làm cho phụ thân Thanh Bình choáng váng, không biết chuyện gì xảy ra.

— Thỉnh vương phi thứ tội! Là một nhà dân phụ cả gan. Dân phụ xin cảm tạ ân đức sâu rộng của vương phi.

Người phụ nữ thân hình gầy yếu bên cạnh phụ thân Thanh Bình bỗng nhiên quỳ xuống đất dập đầu cầu xin tha thứ.

— Người, người dân bà ngu xuẩn này! Nói vớ nói vẩn cái gì đó! Nếu vương phi không cho chúng ta ngân lượng, chúng ta về sau dựa vào cái gì mà sống?

Phụ thân Thanh Bình hiển nhiên không biết lúc này Mộ Dung Thu đã vô cùng tức giận, ông ta vẫn cho là Mộ Dung Thu dễ khi dễ, không thêm để ý, nghe được lời bà thì giận dữ quát to.

Bé trai gầy yếu bên cạnh bà ngăn khuôn mặt tái nhợt nhìn ông ta, yếu ớt nói:

— Vốn vương phi đã cho một trăm lượng bạc, là cha đi đồ phường rồi thua toàn bộ trong một đêm, có thể trách ai đây?

— Mày không cần cái mạng chó của mình nữa sao? Cầm miệng!

Phụ thân Thanh Bình gằn quát một tiếng.

Sự tình phát triển đến tình trạng như bây giờ, hành vi của phụ thân Thanh Bình không khác gì bọn lưu manh, nhiều lời vô ích! Lại nhìn mẹ và em trai Thanh Bình, xem đáng về này thì biết bọn họ đã bị ông ta đánh chửi trong thời gian dài, cho nên mới tạo thành dáng vẻ gầy yếu, sắc mặt trắng bệch như kia.

Ở cổ đại, loại tình huống này thường xuyên diễn ra. Những gì nàng có thể làm vì Thanh Bình đã đủ nhiều. Nếu muốn sau này có cuộc sống tốt, xem ra thân là người đứng đầu một nhà, người dân ông kia nhất định phải trả giá đắt một chút!

Mộ Dung Thu xoay người ra lệnh cho thủ vệ ở cửa:

— Nếu ông ta tiếp tục gây chuyện trước cửa Vương phủ, cứ trói lại đưa đến quan phủ!

Đứt lời, nàng đi vào trong.

– Vương phi, ngài làm sao có thể máu lạnh vô tình như thế? Thanh Bình đã hầu hạ ngài gần một năm. Cho dù ngài niệm tình cũ của Thanh Bình, cũng không nên đối xử vô tình như thế với chúng ta. Chỉ là mấy trăm lượng bạc mà thôi, ngài làm như vậy, không sợ bị người trong thiên hạ chê cười sao?

Phụ thân Thanh Bình vừa thấy Mộ Dung Thư xoay người rời đi, lập tức thốt lên không kịp nghĩ nhiều.

Mọi người vây xem đồng loạt kinh thường nhìn về phía ông ta, chuyện xảy ra vừa rồi họ đều thấy rõ. Khi Nam Dương vương phi còn chưa đi ra, họ còn vì ông ta mà cảm thấy lo lắng bất bình thay, nhưng vương phi vừa xuất hiện, từng lời một nói rõ ràng rành mạch mọi chuyện! Hoàn toàn là ông ta muốn uy hiếp vương phi lấy bạc! Hành vi đó thật khiến người khác khinh thường. Dù sao khi Thanh Bình bán vào Vương phủ là mười lượng bạc, mà vương phi nhớ tình cảm chủ tớ, cho gia đình ông ta một trăm lượng bạc, ân tình như thế, họ không cảm ơn thì thôi, còn tới đòi hỏi này nọ! Quả thật là lòng muốn dạ thù!

Sở dĩ dân chúng đứng về phía Mộ Dung Thư, kỳ thực còn có một nguyên nhân khác. Đó là mấy ngày trước, Nam Cương công chúa đã náo loạn ở đây, mà cách ứng đối của Nam Dương vương phi đã làm cho những người dân này được giải hạn vô cùng thỏa mãn! Cũng xem như một thu hoạch.

Mộ Dung Thư dừng bước, nhưng cũng không quay đầu nhìn phụ thân Thanh Bình, mà là ra lệnh cho hộ vệ:

– Người này bất kính với bản vương phi, đồng thời uy hiếp muốn lừa gạt bản vương phi. Thật sự khiến người ta không thể nhịn được nữa! Lập tức trói lại giải lên quan phủ! Về phần hai người khác, không cần trách phạt.

– Vâng!

Mấy gã hộ vệ đồng thời đáp.

Phụ thân Thanh Bình sao nghĩ tới sẽ là tình huống như vậy, ông ta vẫn cho là Nam Dương vương phi tính tình hiền hoà, huống hồ còn đối xử với Thanh Bình rất tốt, ông ta sẽ dễ dàng nhận cơ hội đòi ít tiền trả nợ đánh bạc. Nhưng không hề lường được tình huống trước mắt, lập tức sợ tới mức thều chút nữa sồn ra quần.

Ông ta than trời trách đất, gào khóc giãy giụa, chửi rủa mắng kia, nhưng không ai thèm để ý, ai nấy đều khinh thường chán ghét lạnh lùng nhìn ông ta.

Cửa lớn Vương phủ vừa đóng lại, Hồng Lăng đi phía sau Mộ Dung Thư, vô cùng tức giận nói:

– Vương phi, sao phụ thân Thanh Bình lại là loại người này? Quả nhiên khiến người khác tức giận.

Mộ Dung Thư gập qua không ít người, có người tốt cũng có kẻ xấu, vì vậy lúc này có hơi tức giận, nhưng dạo mắt đã không để trong lòng nữa, tức giận vì loại người này không đáng. Nàng nghiêng đầu nhìn Hồng Lăng cười nói:

– Không cần để trong lòng. Thông qua chuyện này, ông ta ít nhiều sẽ biết sợ.

– Vâng, Vương phi cho hộ vệ đưa ông ta lên quan phủ, là để tránh ông ta bị đồ phường đòi nợ, đồng thời cũng cho ông ta một bài học phải không ạ?

Hồng Lăng tâm tư thông minh, nghĩ lại liền hiểu Mộ Dung Thư vì sao làm như vậy. Thiếu đồ phường hai trăm lượng bạc, đồ phường làm sao có thể buông tha ông ta! Đắc tội vương phi mà không bị chút trừng phạt sao được!

Mộ Dung Thư gật đầu.

– Mẹ và em trai Thanh Bình thật đáng thương, nếu cha cô ấy cả đòi như thế, hai người đó sẽ không thể có ngày lành. Thông qua chuyện này, ông ta sẽ thu lại chút ít tính tình. Thế nhưng, ngày lành là mình tự cố gắng mà có. Chỉ hy vọng em trai Thanh Bình không đi theo vết xe đổ đó. Sau này người âm thầm giúp đỡ họ một chút.

Chuyện nàng có thể làm, cũng chỉ có như thế.

Gần như đợi đến khuya, Vũ Văn Mặc mới từ thư phòng trở về. Mộ Dung Thư vì có chuyện trong lòng nên cũng không quá để ý.

– Sao đã trở thể này còn chưa ngủ?

Vũ Văn Mặc thấy nàng dựa trên giường đọc sách, quan tâm hỏi.

Mộ Dung Thư khép sách lại nhìn về phía hắn, mỉm cười nói:

– Có chuyện trong lòng, không cách nào đi vào giấc ngủ cho nên đành đọc sách cho tới giờ.

Nghe vậy, con người sâu thẳm của Vũ Văn Mặc bỗng trở nên tối sầm, thờ dài, từ trước tới nay tâm tư nàng sâu sắc, hắn là đoán được cái gì. Hắn cũng không có ý định giấu giếm nàng.

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 133-1

– Bốn vương quyết không hòa thân!

Gần như đợi đến khuya, Vũ Văn Mặc mới từ thư phòng trở về. Mộ Dung Thư vì có chuyện trong lòng nên cũng không quá để ý.

– Sao đã trở thể này còn chưa ngủ?

Vũ Văn Mặc thấy nàng dựa trên giường đọc sách, quan tâm hỏi.

Mộ Dung Thư khép sách lại nhìn về phía hắn, mỉm cười nói:

– Có chuyện trong lòng, không cách nào đi vào giấc ngủ cho nên đành đọc sách cho tới giờ.

Nghe vậy, con người sâu thẳm của Vũ Văn Mặc bỗng trở nên tối sầm, thờ dài, từ trước tới nay tâm tư nàng sâu sắc, hắn là đoán được cái gì. Hắn cũng không có ý định giấu giếm nàng.

– Nam Cương kí kết hiệp ước liên minh với Bắc Cương, sứ thần truyền tin đến, nói rằng nếu Đại Hoa quốc không công khai biện pháp giải quyết nạn hạn hán, như vậy, hai nước sẽ khai chiến với Đại Hoa quốc từ hai mặt Nam, Bắc.

Sắc mặt Vũ Văn Mặc nặng nề, nói. Hiện thời tình huống bỗng nhiên thay đổi có chút phức tạp, Nam Cương bởi nạn hạn hán mà làm cho bọn họ không dễ trong mắt, chỉ cần phát binh chắc chắn có thể san bằng, nhưng hôm nay lại nhảy ra thêm một Bắc Cương.

– Bắc Cương? Một Nam, một Bắc, bọn họ làm sao có thể liên minh?

Mộ Dung Thư hỏi. Thông qua sự hiểu biết của nàng, Nam Cương và Bắc Cương nằm ở hai đầu Nam Bắc, ngăn cách bởi Đại Hoa quốc ở giữa. Mấy trăm năm qua đều không có bất kì liên hệ gì, hiện tại sao có thể liên minh đối phó Đại Hoa quốc? Chẳng lẽ...

– Bắc Cương cũng khô hạn?

Vũ Văn Mặc gật đầu.

– Ừ. Bắc Cương bao năm qua luôn luôn khô hạn, trước kia mùa đông còn có tuyết rơi, đến mùa xuân trồng trọt tuyết tan coi như đất đai khá ẩm ướt. Nhưng hôm nay, không có tuyết đọng, mấy năm qua xuân, hạ, thu mưa rất ít.

Bắc Cương và Nam Cương chỉ là các tiểu quốc, hay nói cách khác chẳng qua là bộ lạc nhỏ, nhưng đều rất khó chơi. Hiện thời nếu Đại Hoa quốc muốn vận dụng quốc khố và quân đội chia ra đối phó, có lẽ sẽ bất đắc dĩ phải tăng cường thu thuế dân chúng.

Những đạo lý này, hai người đều hết sức rõ ràng, đây cũng là lí do khiến bọn họ khó xử, Vũ Văn Hạo và Tạ Nguyên ở Vương phủ nghị sự suốt một ngày.

Vì có sự gia nhập của Bắc Cương, lúc này xác thực khó giải quyết!

Mộ Dung Thư khép hờ mắt, tiếng nói trầm thấp hỏi:

– Hoàng Thượng quyết định thế nào?

Chuyện này khó giải quyết, ở trình độ nhất định nào đó là vạn không thể đi nhầm một bước. Một khi ba bên khai chiến, bất kể có diệt được hai nước kia hay không, lấy thực lực hiện tại của Đại Hoa quốc, e là sẽ tổn thương một nửa. Nếu Đại Hoa

quốc công khai phương pháp cứu trị nạn hạn hán, khiến cho hai tiểu quốc kia có cơ hội lấy lại sức và phát triển, ngày sau e là sẽ trở thành kẻ địch nhân mạnh hơn nữa, khó có thể đối phó.

— Hoàng Thượng đáp lời sứ thần rằng cần suy xét.

Vũ Văn Mặc trả lời.

Mộ Dung Thụ thần sắc mặt nặng nề, nhưng mà chuyện này là quốc gia đại sự, cho dù nàng có lo lắng cũng không cách nào đã động được quyết định của hoàng thượng. Dù sao nàng khá thông thạo với thương trường, nhưng đối với chiến tranh lại không có nhiều hiểu biết. Cho nên trên phương diện này, nàng không thể có ý kiến gì.

— Đứng nôn nóng. Thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng, sẽ có cách vịn cả đôi đường.

— Thụ nhi, phương pháp cứu trị nạn hạn hán là nàng nghĩ ra, nàng có bằng lòng công khai nó không?

Vũ Văn Mặc do dự một chút, lên tiếng hỏi.

Nghe vậy, Mộ Dung Thụ lắc lắc đầu.

— Đối với ta mà nói không sao cả.

Biện pháp này cũng không phải do nàng nghĩ ra.

— Ủ, cũng không còn sớm, ngủ đi.

Vũ Văn Mặc ôn nhu cười nói. Tiếp đó, hắn cởi áo ngoài, nằm lên giường.

Trong lòng Mộ Dung Thụ ần ần bất an, chỉ một chuyện hòa thân thế nhưng dẫn đến phát sinh nhiều sự việc như vậy, còn không biết sau này sẽ ra sao.

Một đêm này, hai người ôm nhau ngủ.

Liên tiếp ba ngày, Vũ Văn Mặc đều sáng sớm tiến cung, nửa đêm mới về. Có thể là tin tức Nam Cương và Bắc Cương kết đồng minh lọt vào tai dân chúng, khiến mọi người một trận kinh hoàng, không khí kinh thành khá trầm lắng.

Sáng nay, lúc rời đi Vũ Văn Mặc đã nói, vì suy nghĩ cho dân chúng, nếu không ngoài ý muốn có lẽ Hoàng Thượng sẽ đồng ý yêu cầu của Nam Cương và Bắc Cương.

Mặc dù Đại Hoa quốc đang tạm thời thái bình, nhưng loại yên ổn này cũng lắm chỉ duy trì được chừng mười năm! Chỉ cần hai nước kia nghỉ ngơi lấy lại sức, một lần nữa tích trữ lương thảo và binh lính, như vậy nhất định sẽ lại xâm chiếm Đại Hoa quốc.

Mà nếu theo đà này, trong vòng năm năm Đại Hoa quốc ổn định lớn mạnh sẽ không cần kiêng kỵ hai tiểu quốc kia! Nhưng, loại chuyện ngày sau này không ai dám nắm chắc.

— Mẫu thân, người đang nghĩ gì thế?

Tiểu Hiền nhi nghiêm túc viết chữ, khi ngừng đầu lên muốn Mộ Dung Thụ khen bé, lại phát hiện Mộ Dung Thụ đang thất thần thì mờ to mắt nhìn, cẩn thận hỏi.

Mộ Dung Thụ phục hồi tinh thần lại, nhìn đáng vẻ dè dặt của tiểu Hiền nhi, lòng mềm nhũn, ôm bé vào ngực, nhìn hai chữ “mẫu thân” cu cậu vừa mới viết xong. Tuy Hiền nhi học viết chữ chưa lâu nhưng bé vô cùng thông minh, phu tử chỉ dạy qua một lần, bé đã có thể nhớ kỹ, phu tử cho rằng bé thông minh hiếm có, tương lai chắc chắn đạt được thành tựu to lớn, trở nên nổi bật.

Hai chữ “mẫu thân” này, bao hàm rất nhiều thâm ý. Người mà Hiền nhi cần cảm tạ và ghi tạc trong lòng không thể quên đó là mẹ ruột của bé.

— Hiền nhi, còn nhớ rõ mẫu thân con không?

— Vâng. Hiền nhi còn nhớ rất rõ. Chờ Hiền nhi lớn lên, sẽ không để cho nương và mẫu thân bị người khác bắt nạt.

Tiểu Hiền nhi nghe nói, trong đôi mắt to ngập nước nhất thời phấp lẹ, nhưng bé rất kiên cường, không cho nước mắt rơi xuống.

Mộ Dung Thụ nhẹ nhàng vỗ về phía sau lưng bé.

— Mẫu thân Hiền nhi hi vọng sau này con sẽ sống thật vui vẻ hơn bất cứ ai. Nương con không mong muốn nhìn thấy Hiền nhi vì nhớ mình mà rơi lệ.

— Vâng, Hiền nhi hiểu ạ.

Hiền nhi gạt đầu lia lịa. Ánh lệ trong mắt dần dần biến mất.

— Chúng ta tiếp tục luyện chữ.

Mộ Dung Thụ ôn nhu nói.

Hiền nhi gạt đầu, nghe lời cầm bút lông rất ra dáng, nghiêm túc viết chữ. Lúc này hai chữ Hiền nhi viết là mẫu thân.

Khi nhìn thấy hai chữ này, trong lòng Mộ Dung Thụ chợt ảm áp. Lúc trước nhận nuôi Hiền nhi là vì Ngọc nhi nhớ và. Sau mấy tháng, nàng phát hiện nương và Hiền nhi ngày càng có tình cảm mẹ con. Bé nghe lời, ngoan ngoãn, hiểu thuận, đáng yêu, rất khó làm cho người ta không thích.

Sau giờ cơm trưa, Mộ Dung Thụ cho người đưa Hiền nhi trở về phòng nghỉ ngơi. Mà nàng cũng có thói quen ngủ trưa nên cũng nằm ở trên giường muốn chợp mắt một lát.

Ai ngờ, vừa mới nhắm mắt lại, chợt nghe nha đầu ngoài cửa bẩm báo:

— Khỏi bẩm vương phi, có một cô gái họ Thẩm xin gặp.

Cô gái họ Thẩm? Mộ Dung Thụ chăm chăm mở mắt, nhìn về phía cửa hỏi:

— Tên đầy đủ?

— Thẩm Nhu.

Nha đầu kia lập tức trả lời.

Thẩm Nhu? Lại là Thẩm Nhu! Nghe nói Thẩm Nhu đã chạy trốn khi Thẩm gia bị tịch thu tài sản chém đầu, hiện giờ sao có thể xuất hiện lần nữa?

— Vương phi?

Ngoài cửa, nha đầu chưa nghe thấy Mộ Dung Thụ trả lời, lập tức lại dè dặt cẩn trọng kêu một tiếng.

Mộ Dung Thụ hoàn hồn, trầm nghĩ: lúc này Thẩm Nhu quay về đòi gặp nàng, sẽ là vì chuyện gì? Gặp hay là không gặp? Gặp mặt, có thể tìm hiểu xem nàng ta muốn thế nào. Không gặp, nàng chỉ có thể đoán! Như vậy...

— Ủ, đưa nàng đến nhà kẻ chờ đi.

Một lúc sau, Mộ Dung Thụ lần nữa thay quần áo rửa mặt chải đầu chín chu, lập tức đến nhà kẻ.

— Vương phi, sao Thẩm Nhu lại đột nhiên tới gặp ngài? Chẳng lẽ nàng ta không sợ bị người khác biết?

Hồng Lăng đi phía sau Mộ Dung Thụ nghi hoặc hỏi. Hiện nay Thẩm Nhu là con gái của tội nhân, thời điểm Thẩm gia bị tịch biên chém đầu đã không rõ tung tích nàng ta. Mà khi tân đế vừa đăng cơ, cũng không phải người tìm kiếm. Nhưng ai có thể nghĩ tới nàng sẽ chủ động xuất hiện?

Mộ Dung Thụ sắc mặt bình tĩnh, nhưng trong lòng nghi hoặc không thua gì Hồng Lăng. Hiện tại không thấy được Thẩm Nhu, hết thầy cũng chỉ có thể là đoán.

Nhà kẻ.

Thẩm Nhu nhìn nơi quen thuộc này với vẻ mặt bình tĩnh. Lúc nàng vẫn còn là Thẩm trắc phi đã tới Mai viên vài lần, nhưng ngay tại đây, nàng nhiều lần bị Mộ Dung Thụ tính kế phản kích. Lúc rời đi nàng cũng thật không ngờ chung quy có một ngày mình sẽ quay lại! Mà khi nàng lần nữa ngồi ở đây mới phát hiện, nàng vẫn khó có thể quên Vũ Văn Mặc cùng những chuyện đã trải qua ở chốn này.

Lúc Mộ Dung Thụ đến gần nhà kẻ, nhìn thấy Thẩm Nhu đắm chiêu, như đang thất thần. Tuy rằng mới không gặp chỉ mấy tháng nhưng Thẩm Nhu thay đổi thật lớn, thần hình nàng ta gầy yếu, sắc mặt khó vàng, nhìn qua như hơn ba mươi tuổi. Trong

mái tóc dày thoáng thấy được cả tóc bạc. Không thể tưởng tượng được chỉ trong thời gian ngắn ngủi mà Thẩm Nhu lại thay đổi đến mức này!

Trong phòng bỗng nhiên nhiều hơn một người, Thẩm Nhu đã có cảm giác, nàng chậm rãi thu hồi tầm mắt, quay đầu, ánh mắt bình tĩnh nhìn về phía Mộ Dung Thu, câu nói đầu tiên khi mở miệng đó là:

– Chắc Vương phi không thể ngờ chúng ta vẫn sẽ gặp lại ư?

Ngay cả nàng cũng thật không ngờ.

Mộ Dung Thu lạnh nhạt thong dong nhìn Thẩm Nhu, hơn tháng không thấy, nàng thoát thai hoá cốt hiện thời càng thêm trầm ổn, hai mắt vô cùng bình tĩnh, làm cho người ta nhìn không ra nàng đang suy nghĩ gì. Lướt qua bên người nàng, sau khi ngồi xuống, mới nhìn nàng mà nói:

– Bốn vương phi cũng rất ngoài ý muốn.

Tầm mắt bỗng nhiên rơi vào trên người nha hoàn phía sau Thẩm Nhu. Nha hoàn kia cúi đầu, thấy không rõ dáng người, nhưng thân hình nhìn khá quen mắt.

– Tháng không gặp, vương phi sắc mặt hồng nhuận, da thịt trắng tuyết, so với ba năm trước đây còn rạng rỡ, trẻ đẹp hơn nhiều.

Khi nói lời này giọng Thẩm Nhu vẫn bình tĩnh, nghe không ra một tia ghen tị. Nàng bắt quả là tự giễu cười khẽ, rồi nói tiếp:

– Đầu có giong ta hiện thời, khuôn mặt già nua như phụ nhân bốn mươi tuổi.

Ngẩn ngẩn mấy tháng quang cảnh, đã là vật còn người mất.

Thẩm Nhu bình tĩnh như thế, thật ra khiến Mộ Dung Thu tạm thời không đoán được là chuyện gì xảy ra, nhưng khoẻ mắt nàng ngẫu nhiên liếc về phía nha hoàn sau lưng Thẩm Nhu.

– Người nói đùa.

Mộ Dung Thu cười nhạt đáp lại.

Nhìn Mộ Dung Thu bình tĩnh thong dong, ánh mắt Thẩm Nhu chuyển động, cho dù đã trải qua nhiều như vậy, Mộ Dung Thu vẫn không hề thay đổi, vẫn trấn định như thế, biết nàng hôm nay có mục đích mà đến, còn có thể không chút dao động! Cho dù nàng tự nhận tính tình mình so với trước đây càng trấn định, nhưng khi đối mặt Mộ Dung Thu, nàng vẫn không cách nào không chế lòng mình, muốn đối đầu cùng nàng ta.

– Sao lại là nói đùa. Chỉ cần người có mắt sẽ nhìn ra, hiện giờ nếu ta đứng bên cạnh vương phi, e rằng ai cũng nghĩ ta chỉ là một nha hoàn thân phận thấp kém mà thôi. Lại có ai sẽ nghĩ tới, ta đã từng là Thẩm trắc phi được sủng ái hai năm của phủ Nam Dương Vương?

Bản đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chiếm\)Net](http://EbookFull(chiếm)Net).

Quyển 1 - Chương 133-2

– Sao lại là nói đùa. Chỉ cần người có mắt sẽ nhìn ra, hiện giờ nếu ta đứng bên cạnh vương phi, e rằng ai cũng nghĩ ta chỉ là một nha hoàn thân phận thấp kém mà thôi. Lại có ai sẽ nghĩ tới, ta đã từng là Thẩm trắc phi được sủng ái hai năm của phủ Nam Dương Vương?

Thẩm Nhu tiếp tục nói.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu không nói, mà là nâng chung trà lên, tao nhã bình tĩnh nhẹ nhấp vài ngụm. Nàng biết, Thẩm Nhu tuyệt đối sẽ không vô duyên vô cớ nói những lời này, sợ là mỗi một câu nói phía sau đều có mục đích.

– Tuy rằng Hồng Lăng bị hủy dung, nhưng so với ta còn đẹp hơn ba phần. Quả nhiên là khiến ta tự thấy ngượng ngùng. Thế nhưng, bất luận phủ Nam Dương Vương có nữ nhân nhiều hơn nữa, e là cũng khó có một nữ tử nào xinh đẹp hơn vương phi. Mà vị trí của vương phi trong lòng Nam Dương Vương, chỉ sợ là cũng sẽ không ai có thể so sánh. Thế nhưng, có đôi khi ta từng nghĩ, trong lòng vương gia, đến tốt cùng là người quan trọng, hay là ta quan trọng. Thích người nhiều một chút, hay thích ta nhiều một chút? Dù sao hai năm kia, hẳn gần như ngày ngày ở Trúc viên, đem quyền chương quân trong phủ hoàn toàn giao cho ta. Ta dùng rất nhiều tâm tư, mới khiến cho cao thấp trong phủ đều kính nể mình. Sao ta có thể ngờ được thế sự vô thường, Vương phi người bỗng nhiên thay đổi tính tình. Xem ra, ông trời cũng cảm thấy hình như ta quá hạnh phúc.

Thẩm Nhu nhẹ nhàng thao thao bất tuyệt, vẻ mặt hoảng hốt như chìm trong hồi ức.

Trong lòng Mộ Dung Thu thầm kinh ngạc, đáng vẻ Thẩm Nhu lúc này rất không bình thường.

Thẩm Nhu còn đang chìm đắm trong mộng tưởng, nói:

– Mộ Dung Thu, ta chưa từng nghĩ tới bản thân mình sẽ bại trên tay người, là thất bại thảm hại.

– Khụ.

Nha hoàn phía sau Thẩm Nhu kia bỗng nhiên ho một tiếng.

Từ trong hốt hoảng Thẩm Nhu bỗng nhiên không nói tiếp nữa, mà đưa đôi mắt sắc bén như ưng nhìn Mộ Dung Thu chằm chằm, giọng điệu dường như có chút vui sướng khi người gặp họa:

– Có lẽ một ngày nào đó vương phi cũng sẽ rơi vào kết cục như ta đây không chừng.

Mộ Dung Thu đối diện với đôi mắt trừng lớn của nàng ta, vẻ mặt vô cùng lạnh nhạt, giọng điệu hỏi hột:

– Ồ? E là khiến người thất vọng rồi.

Trong đôi đồng tử của Thẩm Nhu xẹt qua một tia sáng lạnh lẽo, nhưng chỉ chớp mắt, nàng lại vô cùng bình tĩnh cười nói:

– Vậy thì mới mất mong chờ đi. Thế nhưng, phong thủy luân chuyển, vương phi không nên chắc chắn như vậy. Vương gia đối với ta như thế, đối với người cũng sẽ không thể ngoại lệ.

Khẩu khí của nàng mười phần khẳng định. Nàng tuyệt đối không tin Vũ Văn Mặc sẽ động tâm đối với bất kỳ một nữ nhân nào.

Hồng Lăng hộ chủ sót ruột, nghe Thẩm Nhu nói xong, nhận không được trả lời một câu:

– Người là tròng phạt đúng tội, người có tâm tư ác độc đương nhiên không vào được mắt vương gia, vương gia là thật lòng với vương phi. Khắp phủ ai có mắt đều thấy.

Mắt sắc Thẩm Nhu liếc về hướng Hồng Lăng, giận quát một tiếng:

– Câm miệng!

Một nha đầu nàng từng không thèm để trong mắt cũng dám không biết lớn nhỏ, thật đúng là to gan! Bởi đã trải qua rất nhiều đau khổ, hiện thời nàng vừa lớn tiếng quát, không chỉ là khí thế tăng nhiều, mà còn vô cùng âm lãnh, có vài phần khí thế làm cho người khác phải sợ hãi.

Hồng Lăng nrun lên bản bật.

– Thẩm Nhu, Thẩm Nhị cô nương có phải đã quên đây là phủ Nam Dương Vương rồi không? Chỗ người đứng là viện của bốn vương phi, người người quát mắng là đại nha hoàn của bốn vương phi. Người bên cạnh bốn vương phi chưa từng có đạo lý để cho một người ngoài quá trách. Thành Thẩm Nhị cô nương đừng quên thân phận bản thân.

Mộ Dung Thu vẻ mặt nhàn nhạt, giọng điệu cũng thản nhiên nói.

Nghe vậy, sắc mặt Thẩm Nhu khẽ biến, rốt cuộc so ra nàng vẫn kém Mộ Dung Thu về khoản trấn định! Tuy rằng đã cố hết sức kiềm nén, nhưng trong lúc lơ đãng đã lộ ra hết suy nghĩ trong lòng. Đang khi ánh mắt mọi người chăm chú nhìn, nàng vuột lra giận, nhếch môi cười nói:

– Vương phi nói phải. Là ta không đúng.

Mộ Dung Thu cười nhạt không nói, cầm ly trà, nâng nắp gạt vụn trà trên mặt, cúi đầu nhấp một ngụm, thần sắc trấn định, nhưng mà trong đôi đồng tử đen lầy lại có vài phản ánh sáng lạnh thoáng hiện, nàng cười nói:

– Hồng Lăng là nha đầu bên cạnh bốn vương phi, luôn luôn tận tâm hầu hạ bốn vương phi, thân phận đương nhiên hơn người.

Hơi ngẩng đầu, cúi mắt thu hết sự biến hóa trên khuôn mặt Thẩm Nhu.

Ý ở ngoài lời của nàng đó là, hiện thời thân phận Thẩm Nhu để hèn, so ra còn kém một nha hoàn! Nàng muốn dùng lời này chọc giận Thẩm Nhu.

Trên mặt Thẩm Nhu chỉ thoáng qua chút không vui, nhưng rất nhanh biến mất.

Ngay trong khoảnh khắc đó, Mộ Dung Thu thấy nha hoàn phía sau Thẩm Nhu lấy tay đẩy nàng ta một cái. Nàng khẽ nheo mắt.

Thẩm Nhu có vẻ như nhận được sự nhắc nhở của nha hoàn kia, sắc mặt nàng trầm ngưng mở miệng nói:

– Không biết vương phi có nghe nói chuyện Nam Cương và Bắc Cương lên mình không?

Tay cầm chén trà của Mộ Dung Thu hơi chựng lại, không nói, chờ Thẩm Nhu tiếp tục nói hết.

Thấy thế, Thẩm Nhu tiếp tục nói:

– Nam Cương lên mình với Bắc Cương, nếu hai nước cùng tấn công Đại Hoa quốc, dù Đại Hoa có nắm chắc thắng lợi đi nữa, nhưng nhất định sẽ tổn thất nặng nề. Mà dân chúng Nam Cương và Bắc Cương đều không phải dễ thu phục. Tin rằng điểm ấy trăm năm qua tất cả hoàng đế đều rất rõ ràng, bằng không trong những năm gần đây cũng sẽ không thể tùy ý hai tiểu quốc ở biên thủy này ngày một lớn mạnh như thế.

Nàng hơi dừng một chút, nhìn nhìn về mặt Mộ Dung Thu, thấy nàng vẫn chưa mấy may dao động.

Thẩm Nhu âm thầm cắn chặt răng, tiếp tục nói:

– Vì vậy hiện thời phương pháp tốt nhất đó là Đại Hoa quốc đồng ý với đề nghị của Nam Cương và Bắc Cương, công khai phương pháp cứu trị nạn hạn hán, đồng thời hòa thân cùng công chúa Hàm Hương.

Khỏe miệng Mộ Dung Thu khẽ cong lên, nâng ly trà lên thần nhiên nhấp vài ngụm, ánh mắt bên nhìn về phía thị nữ sau lưng Thẩm Nhu, nói nhiều như vậy, rốt cục cũng vào chính đề! Thế nhưng, thật hơi ngoài dự liệu của nàng, trực giác của nàng luôn luôn thật chuẩn, vốn tưởng mình quá mức miễn cảm, nhưng thật không ngờ, đúng là như thế.

– Vương phi không muốn biết Nam Cương và Bắc Cương quốc yêu cầu ai hòa thân cùng công chúa Hàm Hương sao?

Thẩm Nhu thấy Mộ Dung Thu luôn luôn không nói, hơn nữa càng cảm thấy nụ cười trên mặt nàng thấp phần chói mắt bên lạnh giọng hỏi.

– Chuyện này là quyết định của triều đình, một phụ nhân như bốn vương phi sao hiểu được nhiều như vậy? Thẩm Nhị cô nương hỏi lời này thật sự quá đường đột rồi.

Mộ Dung Thu lắc đầu, sắc mặt bình thản như cũ nhìn không ra nàng rốt cuộc đang nghĩ gì.

Thẩm Nhu quyết định không quanh co lòng vòng nữa, bằng không Mộ Dung Thu nhẹ nhàng bâng quơ như thế nhất định sẽ khiến nàng tức chết!

– Công chúa Hàm Hương là hòa thân với Nam Dương Vương. Mà sau khi gả vào phủ Nam Dương Vương, công chúa Hàm Hương sẽ là chính phi, còn người chỉ là một trắc phi. Thế nhưng, ta nghĩ vương phi ngài là người coi trọng mặt mũi, nếu không muốn mình quá khó coi, vẫn nên tự thỉnh hạ đường đi.

Phong thủy lận mệnh, Mộ Dung Thu dùng thân phận chính phi giễu võ dương oai đập nàng dưới chân, hiện thời nàng ta trước sau gì cũng rơi xuống vị trí trắc phi, bị công chúa Hàm Hương đè đầu cưỡi cổ.

Mộ Dung Thu sắc mặt vô cùng bình tĩnh, nhìn về phía Thẩm Nhu, nghiêm túc gật đầu.

– Cảm ơn Thẩm Nhị cô nương nhắc nhở. Nếu Hoàng Thượng thật sự hạ chỉ như thế, bốn vương phi chỉ có thể chấp nhận.

Bình tĩnh như vậy? Sắc mặt Thẩm Nhu khó coi đến cực điểm. Kỳ thực nàng nói những lời này có phải là thật hay không, chỉ có nàng và công chúa Hàm Hương biết. Bất quá nói nhiều như vậy, Mộ Dung Thu vẫn bắt vì sơ động như cũ.

– Công chúa Hàm Hương vẫn đứng, không khát nước sao?

Mộ Dung Thu bỗng nhiên nhìn về phía nha hoàn sau lưng Thẩm Nhu, dùng tiếng Tây Vực hỏi. Từ khi bước vào nhà kẻ, nàng bắt đầu cảm thấy đáng người nha hoàn này nhìn hết sức quen mắt, sau khi Thẩm Nhu nói mấy câu, nàng đã đoán ra thân phận của nha hoàn này!

Quả nhiên, nha hoàn kia nghe Mộ Dung Thu nói xong, lập tức ngẩng đầu lên. Thẩm Nhu bối nghe không hiểu tiếng Tây Vực nên lấy làm lạ nhìn Mộ Dung Thu bỗng nhiên mở miệng.

Quả thật là công chúa Hàm Hương!

Nhìn thấy nàng, Mộ Dung Thu không khỏi buồn cười, nàng nhìn Thẩm Nhu, giọng điệu có chút trêu chọc nói:

– Thị nữ Thẩm gia quả thật cấu kết cùng Nam Cương. Thẩm Nhị cô nương đến tốt cùng là người Nam Cương hay là người Đại Hoa đây?

Khó trách công chúa Hàm Hương khẳng khái đòi hòa thân với Vũ Văn Mặc, nghĩ cũng biết tất cả những điều này đều do Thẩm Nhu gây nên.

– Mộ Dung Thu, người không cần dùng lời nói chọc giận ta, kỳ thực người cũng đang hoài nghi đúng không? Người cũng không thể hoàn toàn chắc chắn. An nguy của quốc gia và vương phi người bên nào nặng bên nào nhẹ, tin rằng vương gia và Hoàng Thượng đều sẽ cân nhắc cẩn thận. Có điều công chúa Hàm Hương không muốn khi gả vào phủ Nam Dương Vương sẽ gặp lại người. Người có thể cân thận suy nghĩ, cuối cùng là muốn hạ thấp thân phận làm trắc phi hay nên tự thỉnh hạ đường.

Thẩm Nhu nghe xong lời Mộ Dung Thu thì biết nàng đã nhìn ra người phía sau mình là công chúa Hàm Hương bên trực tiếp nói.

Công chúa Hàm Hương từ phía sau bước ra, ngồi cạnh Thẩm Nhu, về mặt nàng có vài phần kiêu căng nói:

– Hiện thời người vẫn là Nam Dương vương phi, chính là không biết vị trí Nam Dương vương phi này người còn có thể làm bao lâu! Từ lần đầu tiên gặp người, ta đã vô cùng chán ghét người, phải sống cùng người trong một phủ, ta trăm triệu lần không thể chấp nhận.

Kỳ thực kể từ khi biết thân phận Thẩm Nhu, nàng đã không quá muốn hòa thân cùng Vũ Văn Mặc, nhưng thái độ Vũ Văn Mặc đối với nàng lãnh đạm, khiến nàng rất không vui, người ái mộ nàng rất nhiều, chưa bao giờ có một người như thế, nàng cũng không tin sau này Vũ Văn Mặc sẽ không yêu nàng!

Nghe hai người nói xong, Mộ Dung Thu đứng dậy xoay người sửa sang lại nếp nhăn trên váy, nói với Hồng Lăng đang mang về mặt lo lắng:

– Bốn vương phi hơi mệt. Hồng Lăng, tiễn khách.

Đã biết mục đích của bọn họ, nàng lười lãng phí thời gian ứng phó các nàng.

Thái độ nàng thần nhiên như thế, không tìm ra một tia bối rối hay máy may giận dữ nào làm cho công chúa Hàm Hương và Thẩm Nhu rất ngoài ý muốn. Đến tốt cùng là Mộ Dung Thu nghĩ thế nào?

Mộ Dung Thu nhìn về phía hai người cười nói:

– Nếu thật đúng như lời các người nói, vậy công chúa Hàm Hương nên nhanh về chuẩn bị một chút đi. Không nên để đến ngày thành thân sẽ bị luống cuống tay chân.

Đối với lời nói của hai người, nàng đương nhiên chỉ tin một nửa, cũng từ trong đó lấy được chút tin tức. Họ càng đề tâm đến chuyện hòa thân càng chứng tỏ sự liên kết giữa Nam Cương và Bắc Cương cũng không phải chắc chắn như vậy, hai nước này cũng đang dè chừng nhau đi?

Nàng không tin! Đồng tử Thẩm Nhu hơi co lại. Trong lòng tự giấu cười, từ đầu tới cuối Mộ Dung Thu đều trấn định hơn nàng. Bất quá...

– Mộ Dung Thu, người không nên chắc chắn như thế.

Công chúa Hàm Hương nhàu nhu mày, một tiếng cười lạnh nói:

– Đối với nam nhân, e là không có nữ nhân nào hiểu biết họ hơn so với ta. Nam Dương Vương tuyệt đối sẽ không vì người mà để dân chúng dân thân vào nguy hiểm! Huống chi Vũ Văn Mặc còn là một vị vương gia.

Mộ Dung Thu con người đen chột lóe, bàn tay dưới ống tay áo đã nắm thành quyền. Nàng cười nhạt nhìn hai người, nói:

– Thẩm Nhị cô nương hẳn là người hiểu rõ bốn vương phi nhất, chuyện không nắm chắc bốn vương phi tuyệt đối sẽ không làm.

Mới nói mấy câu đã muốn nàng tự loạn trận cuộc?

– Bốn vương phi nào muốn hòa thân với một kỹ nữ như người?

Bỗng nhiên, một bóng người mặc y phục đen từ ngoài cửa cấp tốc tiến vào nhà kẻ, bước đến bên người Mộ Dung Thu.

Mộ Dung Thu nhìn người mới đến, cười nói:

– Sao lúc này Vương gia đã trở lại?

Hai ngày này hẳn đều nửa đêm mới trở về, ngày hôm nay sao lại về trước giờ cơm chiều.

Thẩm Nhu si ngốc nhìn Vũ Văn Mặc, đã bao lâu nàng không gặp hắn? Hiện thời trong mắt hắn đã không có nàng. Vừa vào nhà, tầm mắt của hắn quán chặt trên người Mộ Dung Thu nhưng không hề liếc nhìn nàng một cái. Nàng có chút bối rối sửa sang lại mái tóc cũng không lộn xộn, nhưng tay vừa chạm tới, hiện giờ mình cần bàn không có cái gì gọi là xinh đẹp đáng nói.

Mà lúc này, Vũ Văn Mặc mới quay lại nhìn hai người. Khi thấy Thẩm Nhu, ánh mắt hắn chứng lại một lát. Thẩm Nhu?

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

← [Trở về trang trước](#)

Quyển 1 - Chương 134

Hiện giờ Thẩm Nhu thay đổi quá nhiều, trước kia là người đẹp nhất nhì chốn kinh thành, lúc này gương mặt già nua, trên mái tóc đen đã thấp thoáng sợi bạc. Vũ Văn Mặc nhìn thấy nàng, đôi mày cau nhẹ.

– Nhu nhi già đi.

Thẩm Nhu xấu hổ để tay xuống, dù nàng có gắng che đậy cách nào cũng không thể giấu đi dung nhan xấu xí này của mình. Si ngốc nhìn hắn, tự giễu thu hồi ánh mắt, Thẩm Nhu nói bằng giọng vô hạn bi ai.

Nếu là một năm trước ai sẽ nghĩ tới Thẩm Nhị cô nương danh chấn kinh thành sẽ lún lặn tới tình trạng hôm nay? Chưa nói đến khuôn mặt già nua xấu xí, ngay cả khí chất động lòng người trước kia cũng biến thành hèn mọn.

Mộ Dung Thu chậm chậm thu hồi ánh mắt, vẫn chưa vì hành động đó của Thẩm Nhu mà có ý nghĩ khác thường, ngoại trừ có chút chán ghét.

Vũ Văn Mặc đôi mắt trầm ngâm, con người đen chớp động, cau mày dời mắt khỏi Thẩm Nhu, đồng thời mở miệng hỏi:

– Sao người lại quay về?

– Nhu nhi không muốn trải qua cuộc sống lang bạc kỳ hồ, Nhu nhi không cách nào quên được vương gia.

Vốn tâm tình Thẩm Nhu đã lắng xuống, cũng có thể bình tĩnh xử lý tình cảm của nàng dành cho Vũ Văn Mặc, nhưng hôm nay khi một lần nữa nhìn thấy hắn, nàng không cách nào khống chế trái tim cuồng loạn, cho dù biết hiện thời mình cần bàn không xứng với hắn, nhưng nàng vẫn suy nghĩ viên vông, chờ mong chỉ một ánh mắt của hắn.

Đôi mày Vũ Văn Mặc càng nhăn hơn, hắn nghiêng đầu nhìn thoáng qua Mộ Dung Thu, thấy vẻ mặt nàng vẫn bình thường mới ngồi xuống bên nàng, ánh mắt chưa nhìn Thẩm Nhu, nhàn nhạt mở miệng nói

– Lần này chuyện công chúa Hàm Hương khẳng khẳng muốn hòa thân với bốn vương là do thủ đoạn của người đi?

Thần hình Thẩm Nhu run lên, cho dù trong lòng biết hắn đã không còn quan tâm đến nàng, nhưng vừa rồi nàng vẫn muốn có được sự quan tâm và ánh mắt của hắn. Nhưng hắn lại ti mi dễ ý đến tâm tình Mộ Dung Thu. Nước mắt chực trào ra, nàng cố nén.

– Bàn cung cũng không có ý định tiếp tục gạt vương gia, thật là Thẩm Nhu nói với bạn cung rằng vương gia là người đáng giá phó thác chung thân, vì vậy bạn cung mới muốn gả cho người. Hiện thời Nam Cung đã liên minh cùng Bắc Cung, nếu vương gia không đồng ý hòa thân, như vậy, dân chúng Đại Hoa quốc sẽ bị chiến tranh lên luy, mà vương gia người sẽ là tội nhân thiên cổ. Nam Dương vương phi bất quá là một nữ nhân, trên đời có biết bao nữ nhân như thế, làm gì Vương gia phải có chấp tới mức ấy? Sau này người muốn dạng nữ nhân nào mà không có? Bởi sau này vương gia là phu quân của bạn cung, ta mới không thể không có lòng tốt nhắc nhở người.

Công chúa Hàm Hương thấy sau khi gặp Vũ Văn Mặc thì Thẩm Nhu như kẻ mất hồn, lập tức tiến lên nói. Nàng thần sắc thản nhiên, cũng vô cùng khẳng định.

Đôi mày như núi của Mộ Dung Thu khẽ nhúc nhích, Nam Cung và Bắc Cung, công chúa Hàm Hương khẳng định...

Thẩm Nhu hai mắt đăm lẹ nhìn Vũ Văn Mặc, mỗi ông ông, muốn nói điều gì, nhưng lời giải thích đến miệng lại không sao thoát ra được. Trăm mặc một lát, nàng biết không thể tránh, hắn thông minh như vậy, sao lại không nhìn ra tình cảnh hiện thời của nàng?

– Đứng vậy. Là ta. Thế nhưng, vậy thì đã sao? Vương gia là nam tử hán đầu đội trời chân đạp đất, cho dù không có công chúa Hàm Hương, tương lai vương gia cũng sẽ có nữ nhân khác.

Công chúa Hàm Hương gả cho Vũ Văn Mặc, như vậy nàng sẽ có cơ hội quay về Vương phủ. Tuy rằng giờ này ngày này nàng đã không còn xinh đẹp như trước, nhưng nàng chỉ cần tận tâm điều dưỡng, sau này chắc chắn khỏi phục dung mạo, chỉ có điều... Nàng nhìn về phía Mộ Dung Thu, khuôn mặt nàng ta trắng nõn hồng hào, trong lòng không khỏi độ kỵ.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu bỗng nhiên có chút hồi hận, ngày đó nếu nàng can thiệp vào quyết định của Vũ Văn Mặc, như vậy tuyệt đối sẽ không cho Thẩm Nhu có cơ hội trở mình! Quả thật là, không nhỏ có tận gốc, gió xuân thổi tới mầm non lại trời lên. Lúc trước nàng chưa từng nghĩ mình sẽ yêu thương Vũ Văn Mặc, vì hắn ở lại phủ Nam Dương Vương, đương nhiên sẽ không bận tâm nghĩ đến việc Thẩm Nhu sẽ quay lại.

– Cút !

Con người đen của Vũ Văn Mặc phát ra hàn quang lạnh thấu xương, môi mòng khê mở, phun ra cũng là một chữ lạnh như băng này.

Thẩm Nhu hoảng hốt, trong đầu nháy mắt hiện lên nhiều cảnh tượng, một là khi lần đầu nàng nhìn thấy Vũ Văn Mặc, một là khi biết được nhiệm vụ của nàng phải gả cho hắn, còn có rất nhiều rất nhiều, cuối cùng dừng lại ở hình ảnh vừa rồi hắn phun ra một chữ lạnh như băng kia. Rốt cuộc, trong lòng hắn nàng chẳng là gì!

– Một nam nhân không biết thương hương tiếc ngọc như vậy, quả thật là thể gian ít có! Bất quá bạn cung sẽ khiến người hối hận!

Công chúa Hàm Hương nhủ chặt hai hàng lông mày, giọng nói có chút không tốt. Hắn càng không để nàng trong mắt, nàng lại càng muốn gả cho hắn! Cuối cùng có một ngày nàng nhất định sẽ khiến hắn phủ phục dưới váy nàng!

– Mộ Dung Thu, người đừng quá đắc ý kiêu ngạo. Ngày hôm nay của ta chính là ngày mai của người. Cho dù công chúa Hàm Hương không thể hòa thân cùng vương gia đi nữa, cũng sẽ có nữ nhân khác có thể thay thế được vị trí của người! Đến lúc đó, ta ngược lại muốn nhìn xem người có thể tiếp tục vững vững vàng vàng làm chính phi Nam Dương Vương của người hay không!

Thẩm Nhu luôn nhìn Vũ Văn Mặc, thấy hắn vẫn không hề liếc mình lấy một cái, nàng mới tự giễu cười lạnh. Nàng đôi mắt, lạnh lẽo phản hận nhìn về phía Mộ Dung Thu, lời nói ra vừa như cảnh cáo, lại như nguyên rủa.

Nhưng về như nàng ta biết gì đó nên mới nắm chắc như thế.

Nghe Thẩm Nhu nói xong, con người sâu thẳm của Vũ Văn Mặc dần dần lạnh đi.

Mộ Dung Thu nghĩ hoặc, trong lòng chậm chậm cảm thấy bất an. Nhưng chỉ cần nàng nhận định và kiên trì, tuyệt đối sẽ không vì một câu nói của người khác hay tác động bên ngoài mà suy sụp! Nàng có niềm tin.

Lúc rời đi, tuy rằng cõi lòng tan nát nhưng Thẩm Nhu vẫn không nhìn được quay lại nhìn Vũ Văn Mặc một cái. Nhưng từ đầu tới cuối hắn chưa hề liếc qua nàng. Trong lòng nàng không khỏi cười lạnh: là vì ta trở nên xấu sao?

Nhà kẻ yên tĩnh trở lại, Hồng Lăng lần nữa rút trả nong cho hai người.

– Từ lúc trốn khỏi Thẩm gia, Thẩm Nhu liền chạy tới Nam Cung, sau đó trở thành thi nữ của công chúa Hàm Hương. Hôm nay những chuyện này đều do một tay nàng thúc đẩy.

Vũ Văn Mặc nhìn chén trà trong tay, giọng nói vô cùng nặng nề.

Nghe vậy, mi mắt Mộ Dung Thu run lên, cúi đầu nhấp một ngụm nước trà.

– Hoàng Thượng đã hạ chỉ, tuyệt đối sẽ không giao phương pháp cứu trị nạn hạn hán cho Nam Cung, càng sẽ không đồng ý hòa thân với Nam Cung.

Vũ Văn Mặc lại nói tiếp.

Không hòa thân cùng Nam Cung? Đây là kết quả nàng sớm đã nghĩ đến. Nhưng còn có một Bắc Cung! Nếu nàng đoán không sai...

– Sau khi ta và thái tử điện hạ, Hầu gia thương nghị, cuối cùng quyết định dùng biện pháp chăm ngời quan hệ đồng minh của Bắc Cung và Nam Cung. Chỉ giao phương pháp xử lí nạn hạn hán cho Bắc Cung, từ đó khiến Nam Cung hoài nghi, hai nước bất hòa, Đại Hoa quốc sẽ là ngư ông đắc lợi.

Vũ Văn Mặc ngừng đầu nhìn nàng một cái, thấy nàng cúi đầu dùng trà, hẳn thấy không rõ thần sắc biến hóa của nàng, đành nhẹ cau mày nói tiếp.

Mộ Dung Thu gật đầu trả lời:

– Đây là biện pháp hay. Lợi dụng Bắc Cương đối phó Nam Cương, mà bản thân Nam Cương Đại Hoa quốc còn không để trong mắt. Nếu so với Bắc Cương thì Nam Cương càng khó giải quyết hơn. Một khi để Nam Cương có cơ hội nghỉ ngơi lấy sức, nhất định sẽ trở thành họa lớn. Thế nhưng, ta nhưng có chỗ không hiểu, Thẩm Nhu và công chúa Hàm Hương tại sao lại khẳng định, người nhất định sẽ lựa chọn hòa thân?

Đây là nghi ngờ luôn chôn trong lòng nàng từ lúc công chúa Hàm Hương xuất hiện đến lúc rời đi.

Vũ Văn Mặc cảm tay nàng, hẳn có vẻ như cũng nghĩ đến đáng vẻ đáng ghét của công chúa Hàm Hương, cười lạnh nói:

– Nam Cương kiểu ngao cho rằng liên minh với Bắc Cương là có thể uy hiếp Đại Hoa, ép hoàng thượng hạ chi đồng ý hòa thân. Nhưng Nam Cương sao biết, Bắc Cương vì cứu dân chúng, quốc gia mình, làm gì còn để ý cùng bọn họ liên minh? Chỉ cần ngày mai có thánh chỉ, nhất định tình huống sẽ xoay chuyển.

– Tốt lắm

Mộ Dung Thu khoe miệng hơi cười, nói lòng tâm. Bỗng nhiên lại nghĩ tới điều gì, nói:

– Không nên giao toàn bộ cách giải quyết khó hạn, nạn châu châu, cách trồng trọt các loại thực vật cho Bắc Cương. Trước tạm giúp bọn họ giải quyết khó hạn, đợi cho khi vừa ngơi tay, họ sẽ gặp phải tình trạng mất mùa, nạn châu châu, lúc này Bắc Cương cũng sẽ bị chúng ta khống chế.

Chỉ cần nắm quyền chủ động trong tay, ngày sau bọn họ mới không bị uy hiếp.

Nghe lời này của nàng, hai mắt hắn tỏa sáng:

– Thế thì tốt quá! Tà Nguyên sớm đã có ý tưởng này, nhưng thật không ngờ việc cấy nông nghiệp giảm sản lượng cùng nạn châu châu lại có quan hệ với nhau. Cho dù Bắc Cương tạm thời giải quyết được nạn khó hạn thì thế nào?

Mộ Dung Thu mỉm cười gật đầu, đây có tính là sau cơn mưa trời lại sáng không? Liều rù hoa cười gặp lại nhau? Một giấy trước nàng còn định chuẩn bị sẵn sàng nghênh đón mọi thử thách, cùng Nam Cương tính toán nợ nần một phen! Giờ khắc này, lại xảy ra biến cố đột ngột. Phương diện này sợ là hắn và Tà Nguyên, Vũ Văn Hạo tổn không ít thời gian và công sức đi?

Thế nhưng, Bắc Cương sẽ dễ dàng trúng kế như thế sao? Nếu quốc chủ Bắc Cương quốc có ý nghĩ này, như vậy, tất nhiên ông ta sẽ đề nghị một sự bảo đảm. Nhưng trước mắt không phải lúc nghĩ tới những thứ rắc rối này, nàng nhìn Vũ Văn Mặc, chợt phát hiện trên cằm hắn râu ria lôm chôm, theo bản năng vươn tay ra vuốt khe:

– Hai ngày nay vì chuyện này mà gia bốn ba vất vả rồi

Thần hình cường tráng của Vũ Văn Mặc run lên bởi sự đụng chạm của nàng, hắn nắm chặt tay nàng, con ngươi thâm thúy sâu như biển đợi nàng nhìn nàng.

– Điều ta muốn chỉ là nàng có thể vĩnh viễn ở lại bên cạnh ta.

– Ừm, đêm nay ta tự mình xuống bếp. Cứ cho là phần thưởng đi, được chứ? Gia có muốn ăn hay không?

Trong lòng Mộ Dung Thu mềm nhũn, chỉ cần hắn cùng tiến cùng lui với nàng, như vậy, tất cả vấn đề đều sẽ như chuyện của Nam Cương và Bắc Cương vậy, dễ dàng giải quyết. Thấy hắn bốn ba như thế, nàng không khỏi đau lòng.

Vũ Văn Mặc đảo tròn mắt, tươi cười có chút gian trá nói:

– Thật ra cứu chuyện đại tráng không tệ! *(hình như là món lòng heo mà Thư tỷ chinh Mặc ca ở mấy tập đầu thì phải)*

Vì cách giờ cơm chiều còn khoảng hơn hai canh giờ, nhìn khuôn mặt tuần tú của Vũ Văn Mặc nhuộm đầy vẻ mệt mỏi, Mộ Dung Thu bảo hắn trở về phòng nghỉ ngơi một lát.

Mà lúc này Mộ Dung Lan lại đến. Mộ Dung Nguyệt không đi cùng.

– Sao Ngũ muội không đi cùng Tứ muội?

Mộ Dung Thu nghĩ hoặc hỏi. Do trải qua khoảng thời gian đen tối kia nên trong kinh thành, Mộ Dung Lan và Mộ Dung Nguyệt cũng chưa quen bạn bè nào thân thiết, vì vậy hai người vẫn như hình với bóng. Giờ Mộ Dung Lan đến một mình, khiến nàng không thể không nghi hoặc.

Mộ Dung Lan vẫn mang thần sắc cao ngạo trước sau như một, vẻ mặt nàng dường như có chút ai oán.

– Ngũ muội ngã bệnh. Hai ngày nay đang dưỡng bệnh.

– Sao lại bị bệnh?

Mộ Dung Thu lập tức hỏi tới. Hai ngày nay thời tiết khá tốt, không tiếp tục trở lạnh, hẳn không phải phong hàn. Có điều lần trước nhìn thấy Mộ Dung Nguyệt, phát hiện sắc mặt muội ấy có chút tái nhợt, vốn tưởng do nghỉ ngơi không tốt.

– Bệnh đã lâu rồi, vẫn luôn dùng thuốc. So với ta Ngũ muội còn thể thảm hơn. Tuy rằng cùng lưu lạc thanh lâu, nhưng ta nhờ vào lớn tuổi hơn, biết chút cảm kỳ thư họa nên trở thành hoa khôi, có thể lựa chọn nam nhân mình muốn tiếp. Nhưng Ngũ muội lại không thể. Có một đêm thanh lâu quá nhiều khách, một đêm muội ấy tiếp sáu gã đàn ông, ngày hôm sau thì bệnh nằm trên giường. Vốn nghĩ rằng chỉ là phong hàn, hoặc do quá mệt mỏi. Kết quả mấy hôm trước, Hoa đại phu bắt mạch xong mới biết Lục muội nhiễm bệnh hoa liễu.

Lúc trả lời Mộ Dung Lan luôn cúi đầu, giọng nói trong trẻo lạnh lùng khẽ run lên.

Bệnh hoa liễu? Mộ Dung Thu hoảng hốt. Bệnh hoa liễu là bệnh lây qua đường sinh dục.

– Hoa đại phu nói thế nào?

Mộ Dung Lan lắc đầu:

– Nam nữ thụ thụ bất thân, Ngũ muội là nữ tử chưa chồng, cho dù có từng sa vào kiếp phong trần đi nữa nhưng hôm nay muội ấy là tiểu thư phủ tướng quân, quyết không thể bỏ quần áo ra cho Hoa đại phu khám được. Ngũ muội cũng không muốn nghe những lời gièm pha cười nhạo nữa, đành để Hoa đại phu hỏi thuốc suông.

Nghe nói, Mộ Dung Thu cau chặt mi. Riêng điểm này ở cổ đại thật quá bất tiện, không có đại phu chuyên về phụ khoa đã đành, mà bình thường phụ nữ vì không muốn người khác biết mình mắc bệnh phụ khoa, thà giấu giếm chờ chết cũng quyết không khám chữa gì!

– Muội có nhìn qua không?

Nàng là nữ nhân, vì vậy khi xem sách thuốc cũng hiểu được vài thứ.

Sắc mặt Mộ Dung Lan đỏ bừng, ngại ngại gật đầu.

– Có phải chỗ đó xuất hiện các nốt mụn nhỏ như hạt cơm, nổi hạch, chảy máu, tiết dịch rất hôi? Ngũ muội có cảm giác đau ở vùng bụng dưới? *(Tra GG ca ca đó, đại khái thời à, nghe ghê chết đi được)*

Mộ Dung Thu lại hỏi tiếp. Kỳ thực nàng cũng không biết bệnh lây qua đường sinh dục là như thế nào, nhưng mà trong một quyển sách thuốc đã từng ghi lại.

– Đúng vậy. Ngũ muội thường xuyên bị đau ở vùng bụng, vùng xương sống thất lưng. Thêm nữa là cảm thấy ngứa, đôi khi có mùi rất khó chịu, không có triệu chứng khác. Bệnh này lúc tốt lúc xấu, Ngũ muội bị hành hạ rất đau đớn.

Mộ Dung Lan khó khăn nói.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu thờ dài nhẹ nhõm một hơi. Nếu chỉ có những biểu hiện như thế có lẽ chỉ là viêm phụ khoa thông thường, nhưng đại phu ở thời đại này đều cho rằng những nữ tử có triệu chứng này là mắc bệnh hoa liễu. Vừa định bảo Hồng Lăng chuẩn bị giấy bút, nàng viết mấy phương thuốc cho Mộ Dung Nguyệt dùng trước, Mộ Dung Lan đã mở miệng nói:

– Nghe nói Triệu ngũ công tử tình thông y thuật, vương phi và Triệu ngũ công tử là chỗ quen biết. Chờ Triệu ngũ công tử đến kinh thành, có thể làm phiền hắn bắt mạch cho Ngũ muội không?

Ánh mắt sắc bén của Mộ Dung Thu nhìn về phía Mộ Dung Lan. Thì ra mục đích Mộ Dung Lan tới gặp nàng cũng không phải là vì Mộ Dung Nguyệt, mà là vì Triệu Sơ. Từ lần trước nàng đã khá nghi hoặc đối với thái độ của Mộ Dung Lan, nhưng cũng không nghĩ sâu hơn, nhưng hôm nay hành động này lại vừa vặn nói rõ ý tưởng của nàng ta.

Có vẻ như đã nhận ra ánh mắt Mộ Dung Thu, Mộ Dung Lan hơi né tránh, quay đầu đi chỗ khác, tự cười nhạo nói:

– Triệu ngũ công tử thân phận tôn quý, sao có thể hạ mình bắt mạch cho Ngũ muội? Là ta suy nghĩ viên vông rồi.

Mộ Dung Thụ thu hồi ánh mắt sắc bén, quay đầu dặn Hồng Lăng chuẩn bị giấy mực. Tiếp đó xoay lại nhìn về phía Mộ Dung Lan, cũng không tính vạch trần tâm tư cô gái này. Tuy nàng cùng Triệu Sơ có quen biết, nhưng tuyệt đối không để hấn đích thân đến phủ tướng quân tự mình bắt mạch cho Mộ Dung Nguyệt. Đơn giản là suy nghĩ của Mộ Dung Lan Tâm không trong sáng, hơn nữa nếu việc này bị lộ ra ngoài sẽ tổn hại thanh danh Triệu Sơ! Và lại, Mộ Dung Nguyệt không thể chờ, bệnh viêm phụ khoa phải nhanh chóng trị liệu.

— Trong thời gian này ta hay xem sách thuốc, biết được bệnh trạng của Ngũ muội. Trước tiên ta viết phương thuốc cho Ngũ muội điều dưỡng, nếu không có hiệu quả, bảo Ngũ muội không thể tiếp tục chịu đựng, để Hoa đại phu cần thận khám và điều trị đáng hoảng.

Mộ Dung Thụ vừa viết phương thuốc vừa dặn dò.

Về mặt Mộ Dung Lan có chút hoảng hốt, hồ hững trả lời:

— Vâng.

Trên trán vẫn mang theo nhân nhật đau thương, còn có thất vọng.

Mộ Dung Thụ xem như không thấy, để Hồng Lăng đem phương thuốc giao cho Mộ Dung Lan. Mộ Dung Lan cảm rồi nói phải trở về chăm sóc Mộ Dung Nguyệt nên cáo từ. Mộ Dung Thụ dặn dò nàng để ý Mộ Dung Nguyệt cẩn thận rồi bảo Hồng Lăng đưa nàng xuất phủ.

Một lúc lâu sau, Mộ Dung Thụ bắt tay vào chuẩn bị, tự mình xuống bếp.

Chờ nàng làm xong trở lại phòng đã nhìn thấy hai khuôn mặt nguyệt ra chờ đợi, nhất thời nhìn không được cười nói:

— Xem hai người nỏn nóng kia!

— Mẫu thân, Hiền nhi đã sớm đói bụng. Phụ thân nói hôm nay ăn trễ là do mẫu thân tự mình xuống bếp, bụng Hiền nhi càng đói hơn.

Tiểu Hiền nhi hếch khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu với ngũ quan tinh xảo hoàn mỹ, ngọt ngào ngây thơ nói:

— Ừ ừ, hiện tại có thể ăn.

Mộ Dung Thụ nhẹ xoa tóc của hấn, cười nói. Nàng lại nhìn Vũ Văn Mặc, hấn đã rửa mặt chải đầu qua, trên mặt đã không còn râu ria, nhìn qua so với vừa rồi có tinh thần hơn rất nhiều.

Vũ Văn Mặc đối diện với ánh mắt nàng, nhất thời đôi mắt mềm đi tựa như nước:

— Tâm tình của ta và Hiền nhi giống nhau.

Sau khi ăn cơm tối xong, hai người đến hoa viên tản bộ, ở trong đình uống chút rượu, có chút say nên chuẩn bị quay về Mai viên.

Thế nhưng, đến trước cửa Mai viên lại nhìn thấy Mã hộ vệ và Tạ Nguyên.

Khi Tạ Nguyên nhìn thấy Mộ Dung Thụ, trong đôi mắt đào hoa bỗng trở nên có chút phức tạp, nhưng hấn cực nhanh che giấu không để nàng phát hiện. Hấn đi lên phía trước nói với Vũ Văn Mặc:

— Hoàng Thượng triệu kiến người.

Nghe vậy, tươi cười trên khóe miệng Vũ Văn Mặc biến mất, con người đen nháy mắt trở nên sâu thẳm, hấn lập tức nhìn Mộ Dung Thụ bên cạnh, nói:

— Thụ nhi, nàng ngủ trước đi, ta cùng với Hầu gia tiến cung, chờ xử lý xong sẽ trở về.

Mộ Dung Thụ cười nhẹ, gật gật đầu:

— Được. Hai người đi đường cẩn thận.

Sau khi Tạ Nguyên và Vũ Văn Mặc rời đi, Mộ Dung Thụ vẫn đứng tại chỗ, vẻ mặt lạnh lùng, môi mím chặt.

— Lúc này Hoàng Thượng triệu kiến vương gia là có chuyện gì đây?

Sau lưng nàng, Hồng Lăng nhỏ giọng nêu ra nghi vấn.

Mộ Dung Thụ sắc mặt trầm tĩnh. Lúc này đã vào đêm, Tạ Nguyên tự mình đến tìm Vũ Văn Mặc cùng nhau vào cung, nhất định sự tình không đơn giản. Nỗi bất an mơ hồ chôn kín trong lòng nàng lại dấy lên mạnh mẽ, không khỏi cau mày lại.

— Thế nhưng, cho dù có chuyện gì, vương gia và Hầu gia đều sẽ giải quyết được.

Hồng Lăng còn nói thêm:

Đúng vậy, Vũ Văn Mặc liên thủ cùng Tạ Nguyên, có chuyện gì mà hai người đó không thể giải quyết chứ?

— Về thôi.

— Vâng.

— Hồng Lăng, ngày mai điều Xuân Liễu đến viện khác đi.

Mộ Dung Thụ dặn. Xuân Liễu không phải người yên phận, tiếp tục giữ lại Mai viên thế nào cũng sẽ va chạm Vũ Văn Hạo.

Hồng Lăng lập tức đáp:

— Vâng, đã nhiều ngày nha đầu Xuân Liễu kia thật là càng không an phận. Không chỉ có va chạm thái tử điện hạ, hai ngày này làm việc cũng không tập trung, điều đến viện khác cũng thế thôi ạ. Nó tí đã nói với quân gia, gọi người mời giới đến bán nàng đi.

— Mấy nha đầu mới mua về này thật không bằng một góc Thanh Bình, Văn Mai.

Mãi cho đến giữa trưa ngày hôm sau Vũ Văn Mặc cũng chưa trở về.

Mặc dù có chút lo lắng, nhưng Mộ Dung Thụ cũng không thể làm gì, chỉ có thể tĩnh tâm ở trong phòng đọc sách, nhưng không biết vì sao, sự trấn định ngày thường nàng vẫn lấy làm kiêu ngạo trong hôm nay lại không có tác dụng, trong lòng luôn cảm thấy bất an. Thẳng đến khi Hồng Lăng sắc mặt kinh hoàng lo lắng vào phòng.

Nàng ngừng đầu về phía Hồng Lăng, thấy nàng thở hổn hển, trên đầu còn chảy mồ hôi, lập tức nhượng mảy. Bình thường Hồng Lăng vô cùng trầm ổn, rất hiếm khi kích động lo lắng như thế, hôm nay là thế nào?

Hồng Lăng nhìn Mộ Dung Thụ, muốn nói lại thôi, đợi nhịp thở ổn định mới lên tiếng:

— Vương phi, xảy ra việc lớn rồi. Hoàng thượng hạ chỉ, công chúa Chiêu Hoa của Bắc Cương hộ thân cùng vương gia. Công chúa Chiêu Hoa và ngài cùng là vương phi. Hơn nữa hoàng thượng còn nói, xây phủ đệ mới ở phía nam làm phủ đệ tân hôn cho vương gia và công chúa. Sau tân hôn, công chúa Chiêu Hoa cũng sẽ không ở trong phủ Nam Dương Vương.

Quyển sách trên tay Mộ Dung Thụ đột nhiên rơi xuống đất.

Cùng lúc đó, Vũ Văn Mặc đã phong trần mặt mũi vào phòng.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 135-1

Quyển sách trên tay Mộ Dung Thụ đột nhiên rơi xuống đất.

Cùng lúc đó, Vũ Văn Mặc đã phong trần mệt mỏi vào phòng.

Về mặt Mộ Dung Thu hoảng hốt, đầu óc trống rỗng. Cho dù nàng dù bình tĩnh, nhưng khi nghe được tin này vẫn không cách nào phản ứng kịp. Từ việc tối qua Vũ Văn Mặc vào cung, nàng đã phản nào hiểu được, nếu không có sự đồng ý của hần, Hoàng Thượng tuyệt đối sẽ không hạ thánh chỉ!

Liên minh giữa Nam Cương và Bắc Cương đã trở thành cây gai trong lòng hoàng thượng, đồng thời là uy hiếp đối với Đại Hoa quốc, mà so với Bắc Cương, Nam Cương càng khó giải quyết hơn. Vì vậy, trước tiên cần đối phó với Nam Cương. Không khó đoán, vì an tâm, Bắc Cương mới có thể yêu cầu hòa thân! Chính là, dân ông Đại Hoa quốc chết sạch chỉ còn duy nhất một Vũ Văn Mặc sao?

Nàng nhện không được cười lạnh, Bắc Cương là muốn xem thành ý của Đại Hoa quốc đi? Đồng thời cũng muốn cho Nam Cương biết, công chúa Nam Cương hoá thân không thành công, mà công chúa Bắc Cương lại thành công, như thế, sự hợp tác giữa Bắc Cương và Đại Hoa quốc là chắc chắn mà có thành ý. Nhưng Vũ Văn Mặc đã lựa chọn như vậy...

Mộ Dung Thu rũ mắt, khóe mắt cong cong, không biết tại sao, nàng rất muốn cười. Nàng nhìn thấy Vũ Văn Mặc vào phòng, đang nhìn mình.

Nhưng nàng lại không còn chút sức nào để nhìn hần, bởi hôm qua lời nàng chặc như đinh đóng cột nói với Thẩm Nhu, với công chúa Hàm Hương, cho họ thấy lòng nàng, quyết tâm của nàng. Tối hôm qua khi đi vào giấc ngủ, nàng còn đang nghĩ, chỉ cần nàng và hần cùng tiến cùng lui, thậm chí ngày đêm thức trắng, cũng sẽ nghĩ ra biện pháp đối mặt tất cả khó khăn. Chỉ vì nàng quyết định ở bên hần, nàng sẽ không có chút hoài nghi.

Nhưng...

Khi hi vọng biến thành thất vọng, suy nghĩ của nàng trở nên buồn cười, niềm tin đối lấy sự lừa gạt, hết thảy tựa như mây khói.

Đây không khiến người khác cảm thấy buồn cười ư?

Vũ Văn Mặc đứng trước cửa, nhìn về mặt không biểu tình của nàng, cả người bỗng cảm thấy lạnh lẽo như đang đứng trong trời băng đất tuyết. Hần không nhện được run rẩy, nàng thông minh như thế, chắc chắn đoán được, chuyển hoá thân với công chúa Chiêu Hoa là do hần đồng ý. Lời giải thích đến miệng bỗng nói không nên lời.

— Vương phi...

Hồng Lăng nhìn Mộ Dung Thu, lo lắng không thôi. Nàng quay đầu lại nhìn thấy Vũ Văn Mặc, bèn phúc phục thân với Mộ Dung Thu rồi xoay người rời đi. Loại tình huống này nàng không thể ở lại.

— Ta không có làm trái lời hứa. Phủ Nam Dương Vương vẫn chỉ có một mình nàng như cũ, nàng là Nam Dương vương phi duy nhất. Công chúa Chiêu Hoa đến đây hòa thân sẽ ở phía nam rất xa.

(Thì ra chỉ cần ở rất xa, không ở cùng là duy nhất ư? Vậy trong lòng thì sao hở Mặc ca? Nàng ta vẫn ở đó, vẫn tồn tại, vẫn đường đường là Nam Dương Vương phi không khác gì Thu tỷ. Đùng nói tư tưởng khác nhau, thà là huynh nghĩ tam thế từ thiên hạ còn dễ chịu hơn cái suy nghĩ đầu trí này, mà huynh cũng đừng nói “Ta không làm trái lời hứa” — Xin lỗi bà con, bức xúc quá)

Vũ Văn Mặc chịu không nổi sự trảm mực của nàng, khó khăn lê từng bước về phía nàng, hy vọng có thể giải thích rõ ràng.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu chậm chậm ngừng đầu, một đôi mắt cực kì bình tĩnh, đen lầy, còn đen hơn so với bầu trời đêm không trăng sao, so với đôi mắt sâu thẳm của hần giờ phút này còn đen và sâu hơn nhiều.

Vũ Văn Mặc nhìn thẳng vào đôi đồng tử đen như đêm tối đó của nàng, trong lòng chợt gấp gáp, hai hàng mày kiếm dần rậm đen như mực nhũ chịt, hần lại mở miệng, không phát hiện giọng nói mình run run:

— Thu nhĩ, đây là biện pháp tốt nhất, có thể tạm thời ổn định Bắc Cương, đồng thời có thể một lần trừ bỏ Nam Cương. Về phần công chúa Chiêu Hoa, tuy nàng ta hòa thân với ta nhưng lại xây một phủ khác, vĩnh viễn cũng không xuất hiện trước mặt nàng. Thu nhĩ, nàng chỉ cần chờ đợi mấy tháng, lâu thì một năm, diệt trừ Nam Cương xong, lại tính sổ với Bắc Cương, đến lúc đó ta chắc chắn hưu công chúa Chiêu Hoa.

(Độc chớ này ta thật muốn chửi thể rồi chêm Mặc ca một nhát, từ lừa mình dối người à, không sống cùng là coi như chưa từng có à, chờ diệt thẳng này thẳng kia rồi nàng là duy nhất rồi lọt ra thẳng Tây Cương, Đông Cương, Trung Cương lại hoà thân, lại chờ, lại diệt à, nói thế mà nghe được)

— Phủ mới xây gọi là gì?

Mộ Dung Thu nhẹ giọng hỏi. Giọng nói của nàng bình tĩnh, nghe không ra mảy may tức giận, hoặc đây chỉ là cảm giác của hần.

Nghe nàng hỏi, hai mày Vũ Văn Mặc cau càng chặt, bàn tay dưới ống tay áo đã nắm thành quyền:

— Phủ Chiêu Dương.

— Ủ, khi nào thành thân?

Mộ Dung Thu lại hỏi. Phủ Chiêu Dương, nghe ra quả thật chẳng có dính dáng gì đến phủ Nam Dương Vương.

Vũ Văn Mặc thấy về mặt nàng bình thân không khác gì ngày thường, sự thấp thòm trong lòng vẫn không buông được, hần bước qua mấy bước, cầm tay nàng, nàng không tránh, để cho hần nắm, tay nàng thật lạnh, không biết là vì sao. Hần nắm thật chặt, ôm lấy nàng, nói khẽ:

— Tháng sau.

Bàn tay to lớn của hần bao bọc lấy đôi tay lạnh lẽo của nàng, nhưng nàng không mấy may có cảm giác lo lắng.

— Ta muốn hỏi, lúc quyết định đồng ý hòa thân gia đã nghĩ gì?

Cuối cùng là nàng hi vọng xa vời? Yêu cầu không thực tế? Một đời một kiếp chỉ hai ta với hần mà nói chính là loại ý nghĩa này? Chỉ cần phủ Nam Dương Vương không có nữ nhân khác, nàng sẽ là duy nhất?

— Bắc Cương kháng kháng muốn công chúa Chiêu Hoa phải hòa thân với ta mới có thể buông bỏ cảnh giác. Nếu họ vẫn có lòng phòng bị, Đại Hoa quốc sẽ không có cơ hội đối bị động thành chủ động. Chỉ cần tạm thời hoà hoãn với Bắc Cương diệt trừ Nam Cương trước, toàn bộ vấn đề khó khăn hiện thời sẽ dễ dàng giải quyết hơn.

Vũ Văn Mặc nắm tay nàng cùng ngồi xuống, cần thận giải thích. Tuy rằng Mộ Dung Thu cũng sẽ đoán được nguyên nhân trong đó, nhưng hần vẫn muốn giải thích. Chỉ cần nàng hiểu được khó xử của hần, như vậy sẽ thông cảm cho hần.

Mộ Dung Thu quay đầu nhìn phía ngoài cửa sổ, đã vào cuối thu, mùa đông đang đến. Trên cành chẳng còn mấy lá khô, gió thổi từ ngoài cửa sổ vào cảm giác man mát, khiến nàng không thể không tỉnh táo lại.

Nàng tĩnh lặng thất thần, Vũ Văn Mặc ngồi bên rất không yên, cực kì bất an. Nhưng chung quy không nói thêm gì nữa.

Ước chừng qua nửa canh giờ, Hồng Lăng lại tiến vào phòng, nàng nhìn Mộ Dung Thu và Vũ Văn Mặc, cảm giác giữa hai người có gì đó đã thay đổi, lập tức trong lòng lộp bộp một tiếng. Cũng đúng, đột nhiên lại xảy ra chuyện này, vương phi khó có thể chấp nhận cũng là đương nhiên, nhưng vương gia thân ở triều đình cũng có lúc thần bất có kỷ, tuy rằng công chúa Chiêu Hoa cũng là vương phi địa vị cao quý, nhưng dù sao sẽ không bước vào phủ Nam Dương Vương, sẽ không ảnh hưởng gì đến vương phi.

Trong phòng bỗng nhiên có người vào, Mộ Dung Thu như phát hiện, nghiêng đầu nhìn sang.

Hồng Lăng lập tức nói:

— Hầu gia đến đây, đang ở nhà kẻ chờ vương gia cùng vương phi.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu gật gật đầu:

— Ủ, người đi hầu hạ cẩn thận. Ta cùng vương gia lập tức sẽ qua.

Nàng lại quay đầu nhìn về phía Vũ Văn Mặc, cười nói:

— Hầu gia đến đây, còn không biết gấp chúng ta có chuyện gì quan trọng đây. Có lẽ là về chuyện hòa thân đi.

Nàng không có phản ứng gì? Đời này Vũ Văn Mặc vừa mới gần ra lại gắt gao nhăn lén.

— Sao vậy?

Về mặt nàng tựa như thường ngày, Vũ Văn Mặc cẩn thận xem xét cũng nhìn không ra khác thường. Mộ Dung Thu cười nhạt đón ánh mắt của hần, miệng cười như gió xuân. Thấy nàng như thế, con người đen của Vũ Văn Mặc chớp động, nổi bất an trong lòng chưa kịp lắng xuống lại dần dần khuếch đại, nắm đấm dưới tay áo vừa nổi lòng đã lại lẩn nữa nắm chặt, hần chậm rãi thu hồi ánh mắt, gắt đầu đáp:

— Ủ, chúng ta ra xem. Lúc này Tạ Nguyên đến, nhất định là có việc.

Trong khoảnh khắc hần thu hồi ánh mắt, tươi cười trên khóe miệng Mộ Dung Thu cũng biến mất, đôi mắt lại trở về nét lạnh lẽo như băng tuyết lại vô cùng bình tĩnh.

Nhà kẻ.

Tạ Nguyên ung ức uổng vài ngụm trà, nhấp nhồm không yên nhìn ra cửa. Khi thấy Vũ Văn Mặc và Mộ Dung Thư đồng thời xuất hiện lập tức đứng dậy, nhìn Mộ Dung Thư trực tiếp nói:

– Hiện thời phát sinh chuyện này ai cũng không muốn, đành đồng ý để hoàng thượng hạ chỉ cho công chúa Chiêu Hoa ở tại phủ mới. Tuy rằng cùng là Nam Dương vương phi nhưng sau này sẽ không thể chạm mặt với vương phi. Chủ mẫu phủ Nam Dương Vương vẫn là vương phi như cũ.

Ở trong mắt bọn họ, chỉ cần thân phận chưa thay đổi nghĩa là không có trở ngại. Hẳn đến Vương phủ là muốn khuyên bảo một phen, hi vọng Mộ Dung Thư không cần nghĩ nhiều.

Hướng hồ, nam nhân đang ở địa vị cao bên ngoài ai không có nhiều nữ nhân? Bình dân dân chúng còn tam thê tứ thiếp nữa là. Chẳng qua Mộ Dung Thư không giống nữ tử khác, tất nhiên không thể đánh đồng nàng với họ.

Nghe vậy, Mộ Dung Thư cười nhạt ngồi xuống, dưới ánh mắt quan tâm của Tạ Nguyên, nàng cười trả lời:

– Ủ. Ta cũng không phải người nhỏ mọn như vậy. Bất quá ta vẫn cảm thấy việc này quá buồn cười, ở Đại Hoa quốc chỉ có mỗi mình vương gia là nam nhân sao?

Ở Đại Hoa quốc, thân phận Vũ Văn Hạo và Tạ Nguyên đều tôn quý, càng không ít danh môn khuê tú muốn gả, công chúa Nam Cương lẫn Bắc Cương lại cố tình tranh nhau hòa thân cùng Vũ Văn Mặc! Thật rất không bình thường, nàng không nghĩ ngờ việc Thẩm Nhu sắm vai nhân vật quan trọng nhất trong đó. Là nàng đánh giá cao vị trí bản thân trong lòng Vũ Văn Mặc hay là nàng đã đoán sai tư tưởng của xã hội phong kiến hạ trong lòng nam nhân, câu nói “Một đời một kiếp chỉ đời ta” ý là mỗi tòa phủ đệ một nữ nhân sao?

Wu Văn Mặc khẽ nhu mày.

Tạ Nguyên cũng ghen lời, Mộ Dung Thư không phải nữ tử hẹp hòi, theo lẽ thường nàng hẳn là hiểu rõ sự khó xử của Vũ Văn Mặc và tình huống Đại Hoa quốc đang gặp phải. Tuy nàng không nói gì, nhưng những lời này hỏi đích thực khiến người khác á khẩu không trả lời được, nàng hẳn là để ý đi! Hẳn lại nhìn Vũ Văn Mặc, khó khăn nhất cùng là Vũ Văn Mặc, từ trước đến nay người dẫn đầu ra chủ ý là hắn, nhưng việc duy nhất mà hắn và bọn họ có thể làm chính là thu phục Nam Cương rồi mới quay lại phản kích!

Thấy vẻ mặt hai người đột nhiên biến đổi, tươi cười trên khóe miệng Mộ Dung Thư cũng biến mất, cầm lấy chén trà nhấp một ngụm, nàng liền đứng dậy, nói với hai người:

– Ta đi xem Hiền nhi.

Đột lời, nàng không thêm để ý tới vẻ mặt hai người Vũ Văn Mặc và Tạ Nguyên, bước thẳng ra ngoài.

Tạ Nguyên nhìn Mộ Dung Thư rời đi, khuôn mặt tuấn tú luôn luôn vui cười tà mị bỗng nhiên trầm xuống, hắn nhìn về phía Vũ Văn Mặc, trầm giọng nói:

– Vương phi tựa hồ đối với việc này không hài lòng. Bắc Cương đưa ra đề nghị hòa thân quả thật ngọt, hiện thời không chờ được chúng ta nghĩ cách khác, chỉ có thể đồng ý. Tin rằng vương phi cũng chỉ tạm thời không thoải mái trong lòng.

Sắc mặt Vũ Văn Mặc âm trầm khác thường, thu hồi ánh mắt ngoài cửa, đôi con ngươi sâu thẳm nhìn chăm chăm chén trà trong tay, giọng nói lạnh lùng:

– Lúc này hẳn Nam Cương đã chiếm được tin tức. Bắc Cương đã không có đường hồi hận.

– Ủ. Nam Cương hôm nay hẳn phải tự chịu diệt vong. Mấy ngày nữa Hoàng Thượng sẽ phái binh tấn công Nam Cương. Hiện thời Nam Cương miệng cộp gan thò, là thời điểm dễ dàng công phá nhất, bằng vào kế hoạch chúng ta đã tỉ mỉ đề ra, trong vòng ba tháng sẽ đánh hạ được bọn chúng. Đến lúc đó Bắc Cương sẽ vật trong túi chúng ta, về phần công chúa Chiêu Hoa, tuy người xử trí.

Tạ Nguyên gật đầu trả lời.

– Tốt lắm!

Đôi mắt Vũ Văn Mặc loé lên, trong nháy mắt hàn khí bức người. Phải diệt sạch những kẻ khiến hắn lâm vào tình trạng khó khăn này, bằng không những chuyện tương tự như Nam Cương và Bắc Cương hôm nay vẫn sẽ xảy ra.

– Vậy Thẩm Nhu thì sao?

Tạ Nguyên bỗng nhiên nghĩ đến Thẩm Nhu, người đứng sau lưng khỏi xướng chuyện này. Lúc trước hắn tưởng rằng Thẩm Nhu bất quá là cô gái yếu đuối, là công cụ mà Thẩm tể tướng lợi dụng đến giám thị Vũ Văn Mặc, không có bao nhiêu uy hiếp, nhưng không thể tưởng tượng được nàng giá trị gây đại trở nên khỏi kinh thành, chạy tới Nam Cương quốc, còn có liên hệ với cả Bắc Cương!

Thẩm Nhu? Vũ Văn Mặc trầm mặc một lát mới nói:

– Không thể giữ lại.

– Vậy thì chờ diệt trừ xong Nam Cương sẽ đến nàng. Thế nhưng, vương gia, người làm đại sự không câu nệ tiểu tiết, vương phi tất nhiên quan trọng, nhưng so với giang sơn xã tắc, ai nặng ai nhẹ, hai ta đều biết.

Tạ Nguyên đồng ý nói. Nếu Thẩm Nhu giữ lại vẫn sẽ là một tai họa.

Mộ Dung Thư nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn ngủ say của Hiền nhi, cu cậu còn đang say giấc ngủ ngọt ngào, khóe miệng, bên gối đều in vết nước miếng, nàng lấy khăn lụa ra cẩn thận lau cho bé.

Hiền nhi thường ngủ trưa khoảng hơn nửa canh giờ, trước mắt còn một lát nữa mới dậy.

Nàng đứng dậy đi ra gian ngoài, đi đến án thư, nhìn vài bức tranh và bảng chữ mẫu trên bàn. Trên bức họa có nàng cũng có Liễu Ngọc Nhi. Trên bảng chữ mẫu cũng có nhiều chữ hơn. Từng chữ từng chữ bé đều viết ngay ngắn chỉnh tề, tuổi nhỏ như thế cũng quá thật làm khó cu cậu.

Về phần mấy bức tranh, tuy theo khuôn mặt nhìn không ra là nàng và Ngọc Nhi, nhưng từ y phục và kiểu tóc hai người là có thể nhìn ra. Không ngờ sức quan sát của Hiền nhi không tệ.

– Vương phi, thật ra ngài không cần để ý. Cho dù vương gia cưới công chúa Chiêu Hoa, nàng cũng sẽ không thể uy hiếp đến vương phi. Trong lòng vương gia ngài quan trọng như vậy, sau này vương gia cũng ở phủ Nam Dương Vương, công chúa Chiêu Hoa kia lại ở phía nam rất xa.

Hồng Lăng đi theo bên người Mộ Dung Thư tương đối lâu, đôi lúc có thể cảm nhận được tâm tình của Mộ Dung Thư.

Tuy rằng hiện tại Mộ Dung Thư cái gì cũng không nói, hơn nữa từ vẻ mặt nhìn không ra một tia không vui, nhưng Hồng Lăng biết vương phi rất đau lòng khổ sở.

Nghe vậy, tay Mộ Dung Thư khựng lại, tiếp đó xếp lại tờ giấy có hơi lộn xộn trên bàn, về lo lắng hỏi:

– Trên đường quay về Vương phủ, tờ giấy bản thân ta bảo người cất kỹ, hiện tại có ở đó không?

– Là khế ước bản thân của người tên Lưu Dong sao? Nó thì đã cất kỹ.

Hồng Lăng đáp. Những thứ Mộ Dung Thư giao cho nàng bảo nàng bảo quản nàng đều cất kỹ, chỉ có điều không biết vương phi bỗng nhiên nhắc tới thứ này làm gì?

– Buổi tối đưa cho ta.

Nàng chưa từng nghĩ tới, giữ lại tờ giấy bản thân kia lại phát huy công dụng! Thì ra, khi bảo Hồng Lăng cất lại, trong tiềm thức nàng đã để lại đường lui cho mình.

– Vâng ạ.

Giờ cơm chiều, Mộ Dung Thư vẻ như không có chuyện gì, cười cười nói nói cùng Hiền nhi ăn cơm. Về phần Vũ Văn Mặc cũng trầm mặc ít lời, đợi đến lúc trở về phòng, hắn nhìn Mộ Dung Thư đang thay quần áo, gỡ tóc, nói:

– Thư nhi, nàng có trách ta không?

Nghe vậy, thân hình Mộ Dung Thư khựng lại, xoay người đưa mắt về phía hắn, lắc đầu cười nói:

– Không, ta không trách gia.

– Ước chừng năm ba tháng, chuyện Nam Cương đầu vào đây, Bắc Cương sẽ không thể uy hiếp được ta. Sau này sẽ không còn kẻ nào có thể uy hiếp chúng ta. Thư nhi, hiện thời, đây là phương pháp tốt nhất, có thể nhanh nhất giải quyết Nam Cương và Bắc Cương. Ta sẽ không để cho bất luận kẻ nào thương tổn người, công chúa Chiêu Hoa gả đến đây sẽ ở phía nam, không bước nửa bước vào Vương phủ.

(Không ai tổn thương Thư tỷ được, trừe huynh, Mặc ca!)

Wu Văn Mặc nắm hai vai nàng, giọng nói trầm thấp.

Hắn rất khinh thường giải thích, nhưng đối mặt nàng, hắn không muốn giấu diếm, càng không muốn khiến nàng hiểu lầm. Vì vậy, hắn phải biết ý tưởng của nàng.

Đưa lưng lại với hắn, con ngươi đen của Mộ Dung Thư nháy mắt xẹt qua nét khác lạ, rèm mi buông xuống che lấp quang mang trong mắt nàng. Nàng bỗng cảm thấy bất lực. Bất lực với thời đại này, với xã hội phong kiến, với người đàn ông này, với cả bản thân! Một đời một kiếp chỉ đời ta là một câu chuyện cười! Là chuyện cười!! Là một chuyện cười lớn!

Trong lòng bất lực đến cực điểm, nhưng khóe miệng không nhin được khẽ cong lên, dưới ánh nến vàng vọt, rèm mĩ khẽ buông che giấu khoé mắt ần ần phỉm lệ. Nàng không thể phủ nhận, trong lòng hẳn có nàng. Nhưng, từ trước tới nay trong mắt nàng không thể chứa nổi một hạt cát!

– Ừm, ta cũng biết. Không còn sớm, hai ngày nay xảy ra nhiều chuyện như thế thật sự hơi mệt, ngủ đi.

Mộ Dung Thu không dấu vết né tránh ôm ấp của hắn, quay đầu chăm chú nhìn hắn, cười nói.

Thấy nàng như thế, Vũ Văn Mặc buông xuống thấp thòm trong lòng, cũng không nghĩ nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 135-2

Mộ Dung Thu không dấu vết né tránh ôm ấp của hắn, quay đầu chăm chú nhìn hắn, cười nói.

Thấy nàng như thế, Vũ Văn Mặc buông xuống thấp thòm trong lòng, cũng không nghĩ nhiều.

Yên bình không chút gợn sóng qua hai ngày. Vũ Văn Mặc mới đầu còn lo lắng đến Mộ Dung Thu, dần dần thấy nàng vẫn như trước, không có gì bất thường, bắt an trong lòng dần dần buông lỏng.

Ngày hôm đó, Mộ Dung Thu đến phòng Hiên nhi, cùng cu cậu luyện chữ.

– Mẫu thân, Hiên nhi viết đẹp không?

Hiên nhi đưa mấy chữ vừa viết xong cho Mộ Dung Thu xem.

Mộ Dung Thu cúi đầu nhìn lại, chỉ thấy trên giấy Tuyên Thành màu trắng, viết một chữ “hiếu” rất to. Nàng vừa thấy đã hiểu tâm tư Hiên nhi, dường như bé cảm nhận được, hai hôm nay tuy rằng nàng cực lực biểu hiện như không có việc gì trước mặt Vũ Văn Mặc, nhưng lúc quay người đi vẫn không thể hoàn toàn che giấu được tâm trạng của bản thân.

Vì vậy tiểu Hiên nhi đây là đang nghĩ biện pháp khiến nàng vui vẻ đi? Nàng vươn tay nhẹ nhàng vuốt ve sợi tóc mềm mại của bé, ôn nhu cười tán dương:

– Hiên nhi giỏi nhất! Chữ viết thật đẹp.

– Mẫu thân, người đừng không vui có được không? Lớn lên Hiên nhi sẽ bảo vệ người!

Hai cánh tay tròn lẳn của Hiên nhi bỗng nhiên ôm lấy Mộ Dung Thu, giọng nói non nớt khấn cầu.

Mộ Dung Thu gạt đầu, đôi mắt loé lên.

– Vương phi, Triệu ngũ công tử cầu kiến.

Hồng Lăng ở ngoài cửa gõ cửa ba tiếng rồi mới hướng trong phòng Mộ Dung Thu bẩm báo.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu khẽ gạt mình, quay đầu lại nói với Hồng Lăng ngoài cửa:

– Mời huynh ấy vào đi.

Không delay một lát, Triệu Sơ và Hồng Lăng cùng tiến vào.

Nhiều ngày không thấy, Triệu Sơ vẫn là nét mặt hoa lệ bức người, nhưng trên trán hiện lên vẻ mệt mỏi, lại nhìn y phục trắng tuyết mà hắn thích mặc nhất, bên mép dính đầy bụi bẩn.

Mộ Dung Thu không dấu vết dõi ánh mắt, cười nhạt nói:

– Hôm nay Vương gia vào cung còn chưa về, phiên Ngũ thiếu gia ở nhà kẻ chờ một lát.

Triệu Sơ nhìn về phía Mộ Dung Thu, trên đường biết được chuyện về Nam Cương và Bắc Cương, hẳn đi suốt đêm mà đến. Nguyên là lo lắng nàng nghĩ không thông, thế nhưng, hiện thời thấy nàng không có gì khác thường bên yên tâm, hẳn tùy ý ngồi một bên, ngập vài ngụm trà, trả lời:

– Nhiều ngày nay ta vẫn nghĩ một ít biện pháp có thể trị vết bóng trên mặt Hồng Lăng, đúng lúc có một số việc cần vào kinh lâm, nên đến đây.

– Có cách?

Mộ Dung Thu kinh ngạc hỏi.

– Đương vậy, nhưng mà mỗi đêm đều phải rịt thuốc, dùng liên tục trong vòng từ nửa năm tới một năm là có thể làm nhạt đi vết bóng.

Triệu Sơ gạt đầu trả lời rồi lấy ra một tờ giấy trong ống tay áo giao cho Hồng Lăng đứng một bên.

Hồng Lăng nghe vậy thì vô cùng mừng rỡ, ngạc nhiên. Lúc đưa tay cầm phương thuốc, nàng có chút run rẩy.

– Ngũ thiếu gia tìm ra biện pháp này chắc chắn mất không ít tâm tư, nô tì vạn lần cảm tạ!

Hồng Lăng lập tức quý xuống đất dập đầu tạ ơn. Trên miệng nàng nói không để ý, nhưng mà có gái nào không thích cái đẹp? Nếu ngày sau thường xuyên bị người nhìn ngó, chỉ trỏ, nàng vẫn vì vậy mà thương tâm.

Mộ Dung Thu cũng vì dụng tâm của Triệu Sơ mà cảm động hết sức, chờ Hồng Lăng đứng dậy, nàng lại hỏi:

– Lão phu nhân và Đại phu nhân vẫn khỏe chứ? Cửa hàng phục kiện và nệm phẩm buôn bán thế nào?

– Tổ mẫu và mẫu thân ta vẫn khỏe, đã nhọc vương phi lo lắng. Về phần cửa hàng, nếu qua ba đến năm năm nữa sẽ mở rộng và phổ biến trên toàn quốc. Dù sao hai loại mặt hàng này đều rất hút, phu nhân tiểu thư trong các phủ vô cùng yêu thích loại kem đường này. Người có nhu cầu về dụng cụ phục hồi chức năng tuy không nhiều lắm, nhưng cũng có không ít người chân từng bị thương đến rèn luyện. Cuối năm Triệu phủ sẽ cho người đưa tiền hoa hồng được chia đến cho vương phi.

Triệu Sơ tao nhã cười nhạt đáp lại.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu nhàn nhạt gạt gạt đầu, sau đó liền thu hồi ánh mắt, không tiện nhiều lời. Dù sao nơi này là Mai viên, nàng cũng không nên tán gẫu nhiều cùng Triệu Sơ ở trong phòng.

Triệu Sơ đứng dậy ra khỏi phòng, khi đến cửa, bỗng nhiên quay đầu nhìn thoáng qua Mộ Dung Thu, mà Mộ Dung Thu lại đang nhìn Hiên nhi luyện chữ, vẫn chưa chú ý tới.

Cái nhìn kia, phức tạp lại đơn giản, chính là lo lắng.

Trước giờ cơm trưa Vũ Văn Mặc đã trở lại, biết được Triệu Sơ đang ở nhà kẻ chờ mình, hắn liền lập tức đến Mai viên.

Mộ Dung Thu dặn người ở phòng bếp dọn cơm trưa ở hai nơi, nàng và Hiên nhi ăn ở trong phòng là được, riêng Vũ Văn Mặc và Triệu Sơ dùng cơm tại nhà kẻ.

Ba canh giờ sau Triệu Sơ mới rời đi, nghe nói là đến phủ Hầu gia gặp Tạ Nguyên.

Lại qua hai ngày.

Quan hệ liên minh giữa Nam Cương và Bắc Cương tan vỡ, người dân Nam Cương cảm thấy bất an, công chúa Hàm Hương không thể hòa thân hoàn thành nhiệm vụ, xấu hổ về nước, mà khi nàng quay về Nam Cương đã quảng người luôn bày mưu tính kế cho rằng là Thẩm Nhu ở lại kinh thành.

Thẩm Nhu vốn thân mang tội, không có Nam Cương che chở, rất nhanh đã bị quan phủ bắt được, lúc ấy động tác quan phủ quá nhanh, tựa như đã sớm biết thân phận và chỗ ẩn thân của Thẩm Nhu, khiến nàng ta trở tay không kịp.

Vũ Văn Mặc càng lúc càng bận rộn, đồng thời, phủ đệ phía nam cũng ngày đêm đầy nhanh tốc độ hoàn thành.

Bọn hạ nhân trong vương phủ đều suy đoán suy nghĩ của Mộ Dung Thụ, dù sao cũng là nhiều thêm một vị vương phi, chuyện này đặt vào hoàn cảnh của ai đều là một sự vướng mắc, mà vương phi lại làm như không có chuyện gì, dần dần bọn hạ nhân cũng không đoán nữa, sự hào hứng đối với chuyện này cũng giảm đi.

Ngày này vẫn trôi qua bình thường, Vũ Văn Mặc vào triều không ở trong phủ.

Mộ Dung Thụ xử lý xong chuyện vận vật trong phủ bèn hỏi Hồng Lăng hiện thời trong khổ phòng nhỏ của Mai viên có bao nhiêu ngân phiếu.

Ai ngờ, Hồng Lăng nghe Mộ Dung Thụ nói vậy, không nói hai lời quý trên mặt đất, đập đầu ba cái liên tiếp:

— Vương phi muốn rời đi đúng không? Mấy ngày nay vương phi ngài không có biểu hiện gì khác thường, vẫn như mọi ngày, nhưng nô tì ngày ngày ở bên cạnh ngài hầu hạ, đương nhiên biết tâm tư vương phi ngài. Kỳ thực mấy tháng trước, nô tì còn phát hiện, vương phi cũng không muốn tiếp tục sống trong vương phủ, đã muốn bỏ đi, bằng không cũng sẽ không sai Văn Mai đi ra ngoài. Hiện thời, ngài lại muốn đi, bất kể thế nào ngài đều phải cho Hồng Lăng theo. Nếu Hồng Lăng không ở bên cạnh ngài, cả đời này Hồng Lăng đều sẽ ăn không ngon, ngủ không yên!

Nghe vậy, Mộ Dung Thụ thờ dãi, tự mình điu nàng đứng dậy. Nha đầu ngốc nghếch này, thật khiến nàng cảm động! Vốn không muốn mang theo nàng rời đi chịu khổ, nhưng hôm nay... Mà thôi, mà thôi.

— Trong khổ phòng nhỏ của chúng ta còn được bao nhiêu ngân lượng?

Hồng Lăng nghe Mộ Dung Thụ không có cự tuyệt nữa lập tức đáp:

— Lần trước cháy lớn tuy đã hủy gần hết phòng ốc nhưng số vàng chúng ta cất trong kho cũng còn lại một ít. Cửa hàng tơ lụa hàng tháng cũng kiếm được không ít bạc, mấy ngày nay dựa theo vương phi phân phó đều đổi thành ngân phiếu, hiện thời tính ra tổng cộng chừng năm trăm lượng.

— Ừ, người cắt kỹ ngân phiếu trên người. Sau đó đi gọi chiếc xe ngựa, chúng ta mang theo Hiên nhi trước ghé thăm Liễu phủ, gặp Liễu đại nhân và phu nhân một lần.

Mộ Dung Thụ thoáng trầm tư, năm trăm lượng? Tuy rằng không nhiều lắm, nhưng nếu sử dụng một cách thích hợp, cuộc sống sau này không thành vấn đề. Sau khi có quyết định, nàng lập tức quay người nói với Hồng Lăng.

— Vâng, nô tì đi ngay.

Hồng Lăng nghe xong lập tức bận rộn đi làm.

Qua nửa canh giờ sau, Hồng Lăng chuẩn bị xong xuôi tất cả, Mộ Dung Thụ mang theo Hiên nhi cùng đến Liễu phủ ở phía nam kinh thành. Khi ra ngoài, thủ vệ không hề nghi ngờ, chỉ để một người đi theo bảo vệ.

Xe ngựa đi rất nhanh, Mộ Dung Thụ ngồi trong xe nhìn ra bên ngoài, ước chừng sau nửa canh giờ, đi ngang qua một con đường, ở phía trước ven đường, có mấy trăm người đang khiêng vác rất nhiều gỗ và đá viên lớn vào một tòa phủ đệ, bảng hiệu phía trên phủ đệ đúng là viết ba chữ “Phủ Chiêu Dương”.

Phủ Chiêu Dương, phủ Chiêu Dương... Mộ Dung Thụ chăm chăm thu hồi ánh mắt, trong lòng nhớ tới lời Vũ Văn Mặc nói với nàng, chậm thì mấy tháng lâu thì một năm, toàn bộ sẽ bị không chế, không ai có thể lại làm khó bọn họ. Hắn còn nói, công chúa Chiêu Hoa ở một tòa phủ đệ khác, sẽ không xung đột trực diện với nàng, nàng vẫn là nữ chủ nhân duy nhất của phủ Nam Dương Vương như cũ.

Duy nhất sao?

Mộ Dung Thụ rũ mắt. Từ lúc biết được thánh chỉ, trong lòng nàng đã có quyết định!

— Vương phi, ngài thật sự nở lòng rồi đi sao?

Hồng Lăng do dự hỏi.

Mộ Dung Thụ cười nhạt:

— Nếu có thể ta cũng sẽ không rời đi. Nhưng...

Nàng không cách nào lừa gạt mình. Công chúa Chiêu Hoa tuy rằng không ở phủ Nam Dương Vương, nhưng cái này cùng với việc đàn ông hiện đại “kim ốc tàng kiều” có gì khác nhau?

— Mẫu thân? Cái gì rồi đi ạ? Sao Hiên nhi không hiểu gì hết?

Tuy rằng xe ngựa khá ồn, nhưng tiểu Hiên nhi ngồi ngay bên cạnh Mộ Dung Thụ, tất nhiên nghe rõ lời Hồng Lăng.

Nghe vậy, Mộ Dung Thụ vỗ vỗ đỉnh đầu cu cậu, cười nói:

— Không có gì, Hiên nhi ngoan, lát nữa con được gặp ngoại tổ phụ và ngoại tổ mẫu rồi.

— Vâng ạ....

Đêm, bầu trời sáng trong đầy ánh sao.

Đến khuya Vũ Văn Mặc mới từ trong cung về phủ. Hắn ngồi trong xe ngựa nhìn bầu trời ngoài cửa sổ, nghĩ đêm nay trở về sau khi ăn cơm tối xong sẽ cùng Mộ Dung Thụ tản bộ ở hoa viên dưới bầu trời đêm lấp lánh ngàn ánh sao.

Thế nhưng, hắn thật không ngờ, khi vừa xuống xe ngựa, vội vã vào phủ thì chỉ thấy quán gia và hai gã hộ vệ ở cửa vô cùng lo lắng đón hắn.

— Chuyện gì?

Hắn trầm giọng hỏi.

Quán gia và hai gã hộ vệ lập tức quý xuống. Thấy thế, Vũ Văn Mặc nhăn mày lại, trong lòng mơ hồ thấy bất an.

Quán gia cúi đầu kinh hồn táng đảm hồi bẩm nói:

— Hôm nay Vương phi mang theo tiểu thiếu gia, còn có Hồng Lăng đến thăm Liễu đại nhân. Lúc vào Liễu phủ đã cho hai hộ vệ về trước, chờ bốn canh giờ sau lại đi đón vương phi. Nửa canh giờ trước, bọn họ đi đón vương phi, nhưng người Liễu phủ báo cho biết vương phi đã rời đi từ hai canh giờ trước! Nô tài lập tức phái người đi tìm, kết quả lại không tìm được vương phi!

— Nô tài thất trách, nô tài đáng chết!

Hai gã hộ vệ lập tức dập đầu nói.

Nghe vậy, thân hình Vũ Văn Mặc lao đảo một cái, lui ra phía sau một bước dài, sắc mặt hắn chợt thay đổi tái nhợt, tay hắn run run chỉ vào ba người đang quỳ dưới đất:

— Các người đáng chết!

— Nô tài đã phái người đi tìm vương phi, tin là rất nhanh sẽ có tin tức của vương phi.

Quán gia kia lại mở miệng nói.

Nếu nàng đã lên kế hoạch thì tại sao có thể để người khác tìm được! Vũ Văn Mặc nhớ tới sự trấn định mấy ngày nay của nàng, bỗng nhiên cảm giác tâm như đao cắt, cổ họng bị thít chặt khiến hắn không thở nổi, vừa đau đớn lại nặng nề khiến hắn thông khó! Nàng và an nguy xã tắc, ai nặng ai nhẹ? Ai nặng ai nhẹ?

Bỗng nhiên đau đớn từ trái tim tràn đến, sắc mặt hắn tái nhợt, phụt ra một ngụm máu tươi!

— Vương gia!

Trước cửa mấy người kinh hô.

Ngay sau đó lại là mấy ngụm máu tươi khàn cấp phun ra.

Sắc mặt hắn tái nhợt đáng sợ! Trong đêm tối càng trắng bệch ghê rợn khiến người khác cảm thấy sợ hãi!

— Vương gia!

Trước lúc té xỉu, hắn chỉ nói hai chữ, vô cùng kiên định!

— Từ hôn!

Quyển 1 - Chương 136

Thẳng đến đêm khuya ngày hôm sau, Vũ Văn Mặc mới từ trong hôn mê tỉnh lại, bởi tối qua hắn thổ huyết, trong miệng còn vương mùi máu tươi, giọng khàn khàn kêu:

– Nước.

Hắn vừa dứt lời đã có mấy bóng người bước tới.

– Sao các người lại ở đây?

Vũ Văn Mặc nhìn thấy mấy người, giọng khàn khàn hỏi.

Những người đó theo thứ tự là Tạ Nguyên, Triệu Sơ, Vũ Văn Hạo, bọn họ nhìn thấy Vũ Văn Mặc tỉnh lại đều vô cùng ngạc nhiên và vui mừng.

– Người hôn mê đã một ngày một đêm. Ôi ra mấy ngụm máu rồi sẽ không sao nhưng lại suy giảm tới tâm phế. Ta đã phái người đi tìm vương phi, người đừng lo, hai ngày này dưỡng thương thật tốt đi.

Tạ Nguyên tự mình đưa cho hắn một chén nước, nói.

Về mặt Triệu Sơ nặng nề, lần này Mộ Dung Thư mất tích tuyệt đối không đơn giản như vậy, im hơi lặng tiếng như thế, nhìn như mất tích, nhưng khắp nơi lại lộ ra dấu vết tỉ mỉ thiết kế, bằng không sao năng có thể giấu diếm được Vũ Văn Mặc? Từ lúc biết tin Vũ Văn Mặc đồng ý hòa thân nàng đã muốn rồi đi phải không?

– Vùng phụ cận không có cướp phi cường đạo, vương phi hẳn là sẽ không bị người khác khống chế. Nếu bị bắt e hiện tại đã có tin tức, nhưng bây giờ còn chưa thấy gì. Chẳng lẽ...

Con người đen thâm sâu hun hút của Vũ Văn Hạo nhìn chằm chằm Vũ Văn Mặc, cái dạng kích thích gì có thể khiến hắn suy giảm tới tâm phế đến thổ huyết? Mà câu nói sau cùng trước khi hắn té xỉu cũng là nhằm vào chuyện từ hôn!

Từ chuyện tới qua ba người đều có cùng đáp án.

Mà Vũ Văn Mặc uống chút nước, nuốt xuống vị ngai ngái trong cổ họng kia, tuy rằng không có mùi, nhưng đau đớn, nặng nề vẫn thít chặt hẳn không rời. Đôi môi tái nhợt của hắn mím chặt, câu nói đầu tiên khi mở miệng đó là:

– Bốn vương có việc muốn làm phiền các người, chuyện hoá thân của bốn vương và công chúa Chiêu Hoa của Bắc Cương phải bị hủy bỏ!

– Người có biết mình đang nói cái gì không? Hiện thời đã đến mức này, phủ Chiêu Dương cũng xây xong, công chúa Chiêu Hoa đang trên đường đến Đại Hoa, sắp đến kinh thành, quyết định này của người sẽ đưa tới bao nhiêu vấn đề khó giải quyết? Đừng nói cho ta, người là vì vương phi!

Tạ Nguyên kho tin nói. Hiện thời tên đã trên đây, đã làm nhiều như thế, Nam Cương và Bắc Cương đều sắp bị bọn họ khống chế, nhưng lúc này Vũ Văn Mặc lại quyết định như vậy!

– Bản điện cũng cảm thấy Hầu gia nói không sai. Việc này vạn lần không thể bỏ dở nửa chừng. Huống hồ chỉ cần mấy tháng, vương gia người sẽ có thể tùy ý xử lí công chúa Chiêu Hoa, thậm chí cả Bắc Cương! Sao không đợi thêm mấy tháng? Về phần vương phi, người của các phủ chúng ta cũng đã đi tìm, nhất định sẽ đưa vương phi bình an trở về.

Vũ Văn Hạo nhíu mày nói. Hắn cũng không hiểu nói suy nghĩ của Vũ Văn Mặc, dù sao chuyện này là bọn hắn đã tính toán bản bạc rất kĩ lưỡng mới quyết định như thế.

Nghe hai người nói, người từ nãy giờ về mặt thay đổi thất thường, Triệu Sơ, lại cau mày nhìn về phía Vũ Văn Mặc, có lẽ ngay cả Vũ Văn Mặc cũng không thể nhìn thấu lòng mình phải không? Vì vậy hôm nay hắn mới có thể thống khổ như vậy, Triệu Sơ trầm giọng nói.

– Người nên biết, năng không giống nữ tử khác. Chỉ cần năng đã quyết định sẽ không dễ mà thay đổi. Hiện thời năng bỏ đi, không bằng buông tay.

Không bằng buông tay?!

Không bằng buông tay?!

Không bằng buông tay?!

Không! Hắn không buông tay! Đôi đồng tử đen như mực, sâu hun hút như vực sâu vạn trượng của Vũ Văn Mặc chợt bùng nổ lửa khí, ánh mắt nhìn Triệu Sơ rét lạnh như mang theo sương tuyết, rõ ràng trong khóe mắt quang mang lạnh lẽo vô tình như vậy, nhưng trong đôi mắt ấy lại ánh lên sự kiên định! Hắn tuyệt đối không buông tay! Đôi môi tái nhợt của hắn khẽ mở, gần từng chữ nói:

– Tuyên bố với bên ngoài, bốn vương thân có bệnh hiểm nghèo, không thể có con, tìm kiếm danh y khắp thiên hạ cũng không cách nào chữa khỏi! Việc hoá thân này nhất định phải hủy bỏ!

– Vì từ hôn, ngay cả lời này người cũng có thể nói? Đến tột cùng là vì sao?

Thân hình Tạ Nguyên run lên nhìn Vũ Văn Mặc, trong mắt tràn ngập vẻ khó tin.

Triệu Sơ nhìn chằm chằm Vũ Văn Mặc, trong mắt cũng có một chút không thể tin.

Vũ Văn Hạo lại cau chặt mày, nếu đã quyết định, sẽ không có đường hối hận!

Mà Vũ Văn Mặc lại nhắm mắt, trước mắt hiện lên cảnh sáng qua khi hắn vào triều, lúc tiễn hắn ra cổng, nàng nở nụ cười nhàn nhạt như sương khói, đó là nụ cười ly biệt.

Cũng là xa nhau.

Dưới chân, hai bàn tay không còn chút sức cũng nắm thành quyền, năm ngón tay nổi gân xanh.

– Hiện thời người thích hợp nhất là Hoàng Thượng. Việc này các người đi làm đi.

Vũ Văn Mặc chậm rãi mở mắt ra, ánh mắt lạnh lẽo nhìn về phía ba người trầm giọng nói.

Đại lao.

Từ trước tới nay đại lao vẫn như thế, âm u ẩm ướt, tiếng kêu khóc không ngớt ngày nọ sang ngày kia.

Thẩm Nhu ôm đầu gối tựa vào vách tường trong góc, phần lớn tử nhân cùng phòng với nàng thì phần nửa đã điên loạn. Nàng nhìn những người đã phát điên đó, khóe miệng gợi lên nụ cười lạnh tự giễu.

Nàng chưa từng nghĩ có một ngày bản thân mình sẽ rơi vào nóng nồm này. Từ khi nàng bỏ trốn khỏi Đại Hoa quốc vẫn tỉ mỉ lên kế hoạch, muốn lần nữa bước vào Vương phủ, thật không nghĩ đến, cuối cùng bản thân lại rơi vào đại lao.

Tất cả những điều này đều do Vũ Văn Mặc làm đi! Nếu không phải hắn, đám quan binh này sao biết nàng là Thẩm Nhu?

Dù sao lúc trước Thẩm Nhu là nữ nhân tuyệt sắc khuynh thành, nhưng hôm nay nàng không khác gì một phụ nữ nông thôn, xấu xí khó coi, ngay cả thân hình cũng gầy như que củi.

Nàng đang đợi, chờ được gặp Vũ Văn Mặc một lần cuối trước khi chết.

– Người chính là nữ nhân nức tiếng kinh thành Nhị cô nương Thẩm gia? Trắc phi của Nam Dương Vương? Sao lại xấu xí như thế? Xem ra đồn đãi là giả. Ta đã thấy Nam Dương vương phi, nàng thanh lệ thoát tục, giống như tiên nữ. Sao người có thể so sánh được! Hôm nay người lại phải vào đại lao, là trừng phạt đúng tội. Lúc trước khi Thẩm gia còn hiển hách đã hại tính mạng bao nhiêu người. Huống hồ Thẩm gia các người còn cấu kết với Nam Cương, quả thực khiến người người khinh thường!

Người vừa chỉ trích Thẩm Nhu là một nữ tử đầu tóc rối bời, quần áo dơ bẩn phòng bên cạnh.

Thẩm Nhu lạnh mắt nhìn sang, phần nộ quá:

– Chỉ bằng người cũng dám chỉ trích ta! Đồ dễ tiện!

Rơi vào nóng nồm hôm nay đã khiến nàng không cách nào chấp nhận, còn bị người khác trào phúng lẫn nằng nộ gần dữ, thật sự khiến nàng không thể chịu đựng nổi.

– Ha ha ha! Thân phận người tôn quý, còn không phải rơi vào kết cục giống ta sao? Hiện thời xem ra, dung mạo của người thậm chí còn không bằng chúng ta nữa kia! Chúng ta còn có cơ hội, mà người, chắc chắn phải chết!

Nàng kia lại càn rỡ cười lớn một tiếng.

Thẩm Nhu giận dữ, đã nhiều ngày bị tra tấn trong phòng giam, mỗi ngày chịu cực hình không nói, nàng còn phải chịu đựng đại lao ẩm ướt và tịch mịch để chờ Vũ Văn Mặc, hiện thời bị một tiện nữ nhục nhã, sao nàng có thể nhận được? Thẩm Nhu tức giận, vừa muốn đứng lên mắng nàng kia, chỉ thấy những người điếc khác trong phòng chạy đến vây quanh mình.

Nàng giận dữ hét:

– Cút ngay!

Nhưng những người này sao hiểu được nàng đang nói cái gì, phát điên lên cái gì cũng không để ý, dốc hết sức lực đẩy nàng té ngã, mà nàng cũng không chú ý tới phía sau mình có cái gì.

Vì vậy Thẩm Nhu ngã sấp xuống, gáy đập trúng lan can thành một tiếng vang thật lớn, hai mắt nàng bỗng trợn trừng, không thể tin nổi.

Nàng còn chưa đợi được Vũ Văn Mặc!

Không đợi được đến lúc hân đón nàng quay về phủ Nam Dương Vương, nàng không nhìn thấy kết cục sau cùng của Mộ Dung Thư, còn rất nhiều thứ nàng chưa kịp nhìn thấy, rất nhiều rất nhiều. Thật không ngờ lại uất ức chết đi, giống như Mộ Dung Thư lúc trước.

Hon một năm trước...

– Từ trước tới nay Vương phi quá tự cao, các người cứ nén giận khó tránh khỏi sẽ bị nàng khi dễ, vương phi ghen tị thành tánh, nếu các người không mau tìm cách đối phó, e là ngày sau sẽ rơi vào kết cục bị tra tấn đến chết.

– Tối hôm qua muội muội vừa hầu hạ vương gia xong, lúc ấy vương phi bảo mình bị nhiễm phong hàn muốn để vương gia đi qua, muội muội sao dám làm theo. Mới vừa rồi còn cho người gọi nô tì đi qua, sợ là muốn quở trách nô tì, nhưng mà, ở Vương phủ, người nào không biết Thẩm trác phi ngài được... sùng ái nhất. Cho dù Vương phi ghen tị thì cũng có tác dụng gì? Quyền quản lý vương phủ là trong tay Thẩm trác phi ngài mà! Vương phi sao có quyền và trách nhiệm phạt nô tì chứ.

Nhị phu nhân nhảy đôi mắt to quyền rũ, cười lạnh khinh thường nói.

– Nếu vương phi phái người gọi người qua, người phải nghe lời, lát nữa người cứ đi đi, không được giải thích rõ ràng việc tối qua.

Thẩm Nhu quả thực không thể tin, chết không nhắm mắt, nàng cứ như vậy mà chết, mang theo trần ngập thất vọng và nguyện vọng mà chết, cuối cùng rơi vào kết cục bi thương như thế, giống hệt như Mộ Dung Thư cũng mang đầy bụng ủy khuất và không thể tin lúc trước mà rồi đi!

Mấy ngày sau, tin tức Thẩm Nhu từ vọng ngoài ý muốn truyền đến tai Vũ Văn Mặc. Khi Vũ Văn Mặc nghe thấy tin này, thần sắc run sợ như hàn băng, trả lời quan viên kia:

– Chôn đi!

Một tháng sau.

Ánh nắng tươi sáng, một ngày bầu trời trong xanh, vạn dặm không một gợn mây.

Trần Thượng Chí, từ lâu.

Đang là buổi trưa, người đến ăn khá đông, trong từ lâu vô cùng náo nhiệt.

Đây là một trần nhỏ, bình dân dần dần chúng chiếm đa số, vì vậy có khá nhiều nữ tử đi lại ngoài đường. Trong từ lâu cũng có không ít nữ tử. Bất quá nếu là tiểu thư khuê các hoặc là phu nhân, phần lớn trên mặt đều mang lụa mỏng.

– Phu nhân, trần nhỏ này thật náo nhiệt. Lúc chúng ta còn ở kinh thành tuy có đi qua từ lâu, nhưng còn chưa thấy qua nhiều nữ tử như vậy. Những nơi chúng ta đã từng đi qua cũng chưa từng thấy nơi nào đông vui tấp nập như thế.

Hồng Lăng ngồi ở bên cạnh Mộ Dung Thư, nhìn cảnh sắc chung quanh từ lâu, không khỏi lên tiếng kinh hô.

Từ lúc rời khỏi kinh thành, dọc theo đường đi Hồng Lăng gọi Mộ Dung Thư là phu nhân. Mộ Dung Thư từng nói hai người như tỷ muội, nhưng Hồng Lăng khẳng khái phản rõ, chủ tử chính là chủ tử, nô tì chính là nô tì, cả đời cũng không thể vượt qua.

– Đúng vậy, mẫu thân, Hiền nhi thích nơi này, người nơi này có vẻ như cũng thân thiện hơn những nơi khác.

Tiểu Hiền nhi vóc người cao lớn không ít, lại có một khuôn mặt nhỏ nhắn hoàn mỹ đáng yêu, đến đâu cũng được yêu mến, lúc nói chuyện giọng càng dễ nghe đến cực điểm.

Từ lúc rời khỏi kinh thành, tuy rằng bé không biết mẫu thân vì sao rồi đi, nhưng chỉ cần mẫu thân đi đâu bé sẽ theo đến đó. Bé là nam tử hán đầu đội trời chân đạp đất, phải bảo vệ mẫu thân.

Mộ Dung Thư cười nhìn hai người, ánh mắt lạnh nhạt quan sát bốn phía một cái, cười nói:

– Ủ, không tệ. Không bằng chúng ta tạm thời nghỉ ngơi ở đây một thời gian đi.

Tuy rằng thôn trấn không lớn, nhưng trên đường đến đây nàng nhận thấy vẻ như thôn dân nơi này đều thích nuôi tằm, nhà nào cũng có, loài tằm Thiên Tâm chiếm đa số. Ở thời đại này, phần lớn tơ lụa đều là quý tộc mới có thể dùng được, chủ yếu vẫn do sản lượng tơ tằm rất ít. Đòi mất năng lực lên, ánh mắt nàng khá sắc bén, có thể chuẩn xác nắm bắt cơ hội buôn bán.

Kỳ thực, nàng cũng thích nơi này.

– Phu nhân, nhìn vào trong xem! Là Mã hộ vệ! Sao hân lại ở đây?

Hồng Lăng bỗng nhiên hô nhỏ một tiếng, ngón tay chỉ về phía ngoài cửa sổ cách đó không xa.

Nghe vậy, Mộ Dung Thư nhìn sang, đúng là Mã hộ vệ. Trong tay hân cầm bức họa đang hỏi thăm người chung quanh. Mộ Dung Thư hai mắt khép hờ, hành động của Mã hộ vệ thật nhanh!

Mã đúng lúc này, người hân hỏi đang chỉ ngón tay về phía từ lâu.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 137-1

Mã đúng lúc này, người được Mã hộ vệ hỏi thăm đang chỉ ngón tay về phía từ lâu.

Mất thấy Mã hộ vệ đang đi về phía từ lâu, trong lòng Mộ Dung Thư càng căng thẳng, thầm nghĩ: hiện thời nàng vì che giấu khuôn mặt mà sử dụng vài thủ thuật nhỏ, không ai muốn nhìn kỹ một phụ nữ mặt rỗ, như vậy, tại sao Mã hộ vệ lại tìm đến? Có lẽ nào là do... Nàng nhìn về phía tiểu Hiền nhi, chẳng lẽ là bức tranh của cậu nhóc này? Xem ra là nàng đã sơ sót.

Nhưng, Vũ Văn Mặc không có ý định từ bỏ ư? Máy ngày nay lời đồn huyên náo cả Đại Hoa quốc, sao nàng lại không biết, chỉ là...

– Phu nhân, hiện tại nên làm thế nào cho phải?

Hồng Lăng chân tay luống cuống hỏi. Mã hộ vệ tự mình đến tìm vương phi, nhất định là do vương gia chỉ đạo, trước mắt bọn họ nên làm thế nào cho phải? Nếu vương phi bị Mã hộ vệ tìm được thì nhất định phải quay về Vương phủ, nhưng có vẻ như vương phi không muốn trở về.

Mộ Dung Thư từ ngoài cửa sổ thu hồi ánh mắt, khi định thần nhân nói với Hồng Lăng nói:

– Từ lâu hân là có cửa sau, chúng ta xuống lầu một là được.

Hiện thời Mã hộ vệ tìm đến, nàng phải nghĩ cách đánh lạc hướng Mã hộ vệ, dù sao nàng cũng thật sự muốn ở lại nơi này.

Nàng đứng dậy nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Hiền nhi, ngồi xổm xuống dịu dàng nói với bé:

– Hiền nhi, chúng ta đổi chỗ ăn cơm được không?

– Vâng, vâng, Hiền nhi nghe lời mẫu thân.

Tiểu Hiền nhi lập tức gật đầu đáp.

– Ngoan.

Nụ cười nhạt của Mộ Dung Thu như tắm trong gió xuân, cùng Hồng Lăng đi xuống lầu.

Ba người xuống lầu, hỏi tiểu nhị mới biết từ lâu không có cửa sau, phía sau chính là phòng bếp và khách phòng. Lập tức, tình huống bỗng nhiên trở nên khẩn trương.

– Lâm phiến chương quầy thu xếp cho ba chúng ta một gian phòng thượng đẳng. Đây là năm mươi lượng bạc. Nếu ai cảm bức họa ba người tìm chúng ta, xin chương quầy giúp ta che giấu.

Mộ Dung Thu đưa mắt cho Hồng Lăng, Hồng Lăng lập tức lấy ra năm mươi lượng bạc cho chương quầy. Chương quầy nhìn thấy nẩy mươi lượng bạc, nhất thời hai mắt tỏa sáng, nhưng vì đã làm việc nhiều năm ở tù lâu, tuy rằng nhìn số bạc này khá nặng, nhưng có tiền cũng không dám nhận bữa. Ông ta nhìn ba người ăn mặc khá bình thường, lại nhìn đứa bé kia lớn lên thật đáng yêu, suy nghĩ một lát liền gật đầu đáp ứng:

– Được.

Tiểu nhị bên cạnh lập tức đi trước dẫn đường, đưa ba người bọn họ vào hậu viện.

Ba người chân trước vừa đi vào hậu viện, chân sau Mã hộ vệ đã đến.

Mã hộ vệ mặc một thân y phục đen tuyền, bên hông đeo một thanh trường kiếm, dáng vẻ cao lớn, cảm còn có râu dài nửa tấc, nhìn qua một thân uy vũ hiên ngang. Nhưng ở trong trán nhỏ này khó được gặp nam tử oai phong như vậy, khách trong từ lâu và chương quầy cũng nhìn không được nhìn nhiều hơn. Thế nhưng, Mã hộ vệ đi theo bên người Vũ Văn Mặc đã lâu, trên người lộ ra hơi thở lãnh lùng uy nghiêm, làm cho người ta nhìn thoáng qua thì lập tức thu hồi ánh mắt.

Hắn nhìn không chớp mắt, ba bước đã đi tới chỗ chương quầy, mờ bức họa trong tay ra, trầm giọng hỏi:

– Người có từng gặp người trong tranh không? Là hai nữ tử và một bé trai khoảng bốn tuổi.

Chương quầy giới nhất là nhìn người, bức họa vẽ rất khéo léo sinh động, vừa thấy đã biết là đứa bé vừa rồi. Bất quá hắn đã nhận tiền của ba người kia, tất nhiên không dám nói lung tung, nhưng lại sợ gây phiền toái bèn hỏi dò:

– Ba người này là người phương nào?

Bị chất vấn, Mã hộ vệ nhú mày, chân mày hiện lên sát khí:

– Trong ba người có một nữ tử là chủ mẫu quý phủ nhà ta.

Nghe vậy, chương quầy thờ dãi nhẹ nhõm một hơi, xem ra là phu nhân người nhà có tiền mang theo con nhỏ ra ngoài chơi không muốn bị bắt về sớm nên phải che giấu hành tung. Hắn vẻ mặt tươi cười trả lời:

– Vừa rồi phu nhân quý phủ và hai người đó quả thật đến tiểu điểm, nhưng nửa khắc trước khi ngài tới đã rời đi.

Mã hộ vệ gật gù đầu, hai tay ôm quyền nói cảm ơn, cuộn bức họa lại rồi bỏ đi.

Từ lâu phòng chờ thiên số ba.

Tiểu nhị đưa tới nước trà vừa đun sôi và đồ ăn ba người đang ăn đó.

Tiểu Hiền nhi vừa thấy đồ ăn đưa tới, lập tức hô to một tiếng:

– Thật tốt quá! Mọii vừa rồi Hiền nhi ăn còn chưa no. Thức ăn nơi này mặc dù không bằng mẫu thân làm, nhưng cũng khá ngon miệng.

Thân mình nhỏ nhoi xán đến ngồi cạnh Mộ Dung Thu.

Thấy cu cậu vừa hưng phấn vừa nhiệt tình, Mộ Dung Thu nhìn không được lắc đầu cười khẽ, trẻ con chính là trẻ con, cho dù chỉ là một chuyện hết sức bình thường cũng có thể đổ bể hết sức vui vẻ. Thấy trên khỏe mỗi cu cậu còn dính một ít nước sốt, nàng cầm khăn giấy cẩn thận lau sạch sẽ cho bé, sau đó dịu giọng nói:

– Ăn từ từ, nếu không sẽ dễ bị đau bụng.

– Vâng, Hiền nhi đã biết.

Chờ Mộ Dung Thu lau sạch sẽ khỏe miệng cho mình xong, bé ngoan ngoãn gật đầu, mặc kệ mẫu thân nói cái gì đều đúng.

Vừa rồi Hồng Lăng đi ra ngoài xem tình huống đã trở lại, ngồi một bên, đưa ly trà lên uống một hơi, nuốt xuống rồi vỗ vỗ ngực trả lời:

– Mã hộ vệ đi rồi, phu nhân, kế tiếp chúng ta nên làm gì đây? Có ở lại trấn Thượng Chí không?

Mộ Dung Thu khí định thần nhân nhấp nẩy ngụm nước trà, nghĩ sâu xa một lát mới nói:

– Cứ ở đây đi, Mã hộ vệ tìm không thấy chúng ta tất nhiên sẽ không lãng phí thời gian lại tiếp tục tìm.

Nếu lại đi tiếp, khó đảm bảo miệng ăn núi lở, dù sao thời đại này cơ hội cho nữ nhân phát triển đã ít càng thêm ít. Có lẽ từ trong trán nhỏ này còn có thể tìm được đường ra khác.

– Mã hộ vệ đích thân đến tìm, có phải là ý của vương gia không? Hai ngày nay chúng ta cùng nhau đi, nghe nói kinh thành đã xảy ra chuyện, ngay sau khi phu nhân bỏ đi vương gia đã khẳng khái từ hôn, đồng thời còn bệnh liệt giường. Sau đó còn truyền ra nguyên nhân vương gia từ hôn là vì không thể có con. Xem ra hành động lần này của vương gia là vì phu nhân ngài. Bằng không vương gia cũng sẽ không thể tuyên bố với bên ngoài như vậy. Dù sao đây cũng không phải là chuyện vinh quang gì.

Hồng Lăng cẩn thận nhìn về mặt Mộ Dung Thu, nói một cách thận trọng:

Bất kể vương gia đã từng làm chuyện gì có lỗi, nhưng dù sao vương gia cũng là quan viên triều đình, làm những chuyện như vậy đều vì nghĩ cho dân chúng, cho triều đình. Vì vậy mà tổn thương vương phi, cũng khiến vương gia tự trách.

Mộ Dung Thu nghe vậy trầm mặc, lông mi hơi cau lại, có hơi run rẩy. Trong vòng một năm gần gũi đã xảy ra quá nhiều chuyện, nàng cần lắng đọng, bình tĩnh suy ngẫm lại. Vũ Văn Mặc yêu nàng không thể nghi ngờ, nhưng suy nghĩ và lý tưởng của hắn với nàng có vẻ như cách nhau quá xa. Nếu miễn cưỡng ở cùng nhau, nàng không dám đảm bảo mình có thể tâm bình khí hoà suy nghĩ cẩn thận. Có lẽ nàng rất cực đoan, cũng có lẽ nàng chưa bao giờ thực sự hoà nhập với thế giới này. Nàng cần yên lặng một chút, cần thận suy nghĩ, dù sao nàng không phải hoàn mĩ, rất nhiều chuyện nghĩ kỹ, về mặt tình cảm, nàng vẫn rất tùy hứng.

Thời gian có lẽ là liều thuốc tốt nhất, năm tháng qua đi qua, trong lúc vô tình có thể suy nghĩ thấu đáo rất nhiều chuyện trước kia không nghĩ ra.

Hồng Lăng thấy nàng không nói, thờ dãi không khuyên nữa. Nàng hi vọng vương phi có thể nghĩ thông, dù sao nàng cũng gần gũi với hai người nhất, vô cùng rõ ràng tình cảm vương gia dành cho vương phi, nếu như không yêu, sao lại không mừng sinh tử xông vào đám cháy? Nếu như không yêu, sao sẽ vì vương phi bởi họ thanh danh bản thân?

Hơn nữa, vương gia vì bảo toàn thanh danh của vương phi, tuyên bố với bên ngoài vương phi hiện thời bệnh nặng cần tĩnh dưỡng, trong thời gian tĩnh dưỡng không gặp bất kì ai. Như vậy, đợi ngày sau vương phi quay về vương phủ cũng sẽ không gặp những phiền phức không đáng. Xem ra, vương gia là thật tâm suy nghĩ cho vương phi.

– Mẫu thân, vừa rồi người ăn rất ít, vậy không thể được, mẫu thân phải ăn thêm chút, Hiền nhi mới yên tâm.

Cánh tay nhỏ nhắn của tiểu Hiền nhi cầm muối lòn tự mình múc một chén canh gà ác đưa cho Mộ Dung Thu. Cu cậu vốn còn nhỏ, tay nhỏ, lúc bưng cái chén kia phải hết sức chuyên chú cẩn thận. Gương mặt đáng yêu còn rất nghiêm túc.

Mộ Dung Thu thu hồi suy nghĩ, quay đầu thấy vẻ mặt quan tâm chờ đợi của tiểu Hiền nhi, lại nhìn chén canh gà ác trong tay cu cậu, nhất thời trong lòng ấm áp, giờ tay chạm nhẹ cái trán tròn bóng trắng nõn của bé, cười nhận lấy:

– Hiền nhi hiện tại cũng biết quán mẫu thân.

– Sau này Hiền nhi phải bảo vệ mẫu thân, tuyệt đối không để mẫu thân bị ức hiếp.

Tiểu Hiền nhi giờ liền cầm nhỏ, khuôn mặt ra vẻ người lớn, nhìn qua khiến lòng người ấm áp nhưng không nhận được nở nụ cười.

Hồng Lăng che miệng xi cười ra tiếng:

– Ha ha, tiểu thiếu gia thật là hiểu thuận, ngày sau những lúc nó tí không kị chuyển được phu nhân, chắc phải nhờ tiểu thiếu gia đến thuyết phục phu nhân rồi.

Mộ Dung Thư mỉm cười nhạt, trái tim âm lẽ, từ tốn dùng hết chén canh.

Kính thành, phủ Nam Dương Vương.

— Công chúa Chiêu Hoa đã đến kinh thành, nghe nói vương gia muốn từ hôn, biết được nguyên nhân đã gửi thư cho quốc quân Bắc Cương, quyết định đồng ý. Lại lần nữa lựa chọn đối tượng hoà thân, hiện thời đang tạm nghỉ ở phủ Chiêu Dương, coi như tạm ổn.

Về mặt Tạ Nguyên thoáng nghiêm nghị nhìn Vũ Văn Mặc sắc mặt tái nhợt nằm trên giường, nói.

Hiện thời đã qua hơn nửa tháng, bệnh tình Vũ Văn Mặc vẫn không có chuyển biến tốt đẹp. Đằm ấy làm mấy người bạn hữu rất ngoài ý muốn, dù sao Vũ Văn Mặc hàng năm luyện võ, xương cốt vô cùng cường tráng, lại có thể bệnh đến bảy giờ, xem ra Mộ Dung Thư rồi đi đối với hắn đã tạo thành ảnh hưởng thật lớn, cũng phá hủy ý chí kiên định của hắn.

— Hiện thời kết cục đã định, liên minh giữa Nam Cương và Bắc Cương đã tan rã. Khi Bắc Cương biết được vương gia không thể có con, tất nhiên sẽ đồng ý từ hôn. Chúng ta cứ để công chúa Chiêu Hoa gả vào hoàng cung, Hoàng Thượng phong phi là được.

Về mặt Triệu Sơ nghiêm túc không kém, nói. Dù sao Vũ Văn Mặc bỗng nhiên đưa ra việc từ hôn, làm cho rất nhiều chuyện cần bàn bạc kỹ hơn, nếu không xử lý cẩn thận, nhất định sẽ khiến Nam Cương lợi dụng sơ hở.

— Người cứ an tâm dưỡng bệnh, chuyện khác ba người chúng ta đã an bài thỏa đáng. Thế nhưng, đến bảy giờ cũng không có tin tức của vương phi, cũng không biết vương phi hiện thời ra sao.

Vũ Văn Hạo về mặt đậm nhạt, giọng nói có phần mềm nhẹ. Hắn vốn là bộ dạng trầm tĩnh nhu hòa, lúc này nói đến chuyện đại sự nghiêm túc cũng là vẫn đậm phong khinh như thế.

Mộ Dung Thư biến mất vèn ven nửa tháng, nguyên bọn họ đoán Mộ Dung Thư là bị người khác bắt, đến bảy giờ đã có thể cho rằng năng tự mình ti mi lên kế hoạch rồi đi. Vì vậy, người họ phải ra đi tìm không có một chút tin tức của nàng. Nàng vốn là nữ tử tâm tư sâu sắc, nếu đã có ý, e là muốn tránh Vũ Văn Mặc.

Nghe xong lời ba người bọn họ nói, trong con người lạnh nhạt ung dung của Vũ Văn Mặc giờ phút này trở nên âm u tăm tối.

Triệu Sơ vốn muốn khuyên hắn từ bỏ, nhưng quyết định và kiên trì của Vũ Văn Mặc nào có thể dễ dàng bị tác động? Huống hồ, nữ tử như Mộ Dung Thư, có được lại mất đi, e là cũng sẽ không thể dễ dàng buông tha như vậy.

— Lần này Nam Cương khinh người quá đáng, Mộ Dung thiếu tướng quân và Nam Cương có cừ oán, vừa vặn nhân cơ hội này cử Mộ Dung Thư thiếu tướng quân mang binh tấn công Nam Cương. Về phần quốc quân Nam Cương cứ giết tại chỗ, tuyệt đối không lưu lại sẽ là mầm họa! Lấy công chúa Nam Cương thưởng cho đám binh lính, cho à phục vụ đến chết!

Vũ Văn Mặc đôi mắt thật sâu, trong đáy mắt là một mảng tăm tối u ám lưu chuyển, sát khí rõ mồn một. Lần này mọi chuyện đều do Nam Cương khơi mào, kết cục này xem như báo ứng cho hành động âm hiểm gài dối đáng gặn của bọn họ!

Ba người Tạ Nguyên ta nhìn người người nhìn ta, âm thầm đưa mắt cho nhau, Vũ Văn Mặc đây là hận chết Nam Cương, Nam Cương chạy trời không khỏi nắng! Huống chi còn do Vũ Văn Mặc ti mi thiết kế. Thế nhưng, công chúa Nam Cương kia cũng thật là to gan, nếu không có năng ở Đại Hoa quốc ba phen mấy bận tới vương phủ gây chuyện thì đâu đến nỗi rơi vào kết cục như vậy, hoặc là không nên nghe lời Thẩm Nhu xúi giục, gây hấn với Mộ Dung Thư.

Lúc này, bên ngoài có tiếng người truyền tới:

— Khỏi bẩm vương gia, công chúa Chiêu Hoa đưa bài thiếp muốn thăm vương gia.

— Công chúa Chiêu Hoa? Nàng không an phận ở phủ Chiêu Dương đợi mà chạy đến Vương phủ làm gì?

Vũ Văn Hạo nhướng mày, nghi ngờ nói.

— E là nàng ta muốn đích thân đến nghiệm chứng xem vương gia có bệnh nặng thật hay không.

Tạ Nguyên như cười như không, âm dương quái khí nói. Xem ra vị công chúa Chiêu Hoa này cũng không phải kẻ dễ đối phó, biết tự mình nghiệm chứng chân tướng sự việc. Bất quá hắn nhìn về phía Vũ Văn Mặc, trừ đôi mắt lạnh lẽo sắc bén ra thì cả người hoàn toàn là đáng vẻ bệnh nặng như lời đồn.

— Có muốn triệu kiến không?

Triệu Sơ nhìn Vũ Văn Mặc hỏi.

Nghe vậy, Vũ Văn Mặc nhướng mày, giọng nói cực kì lạnh lùng:

— Không gặp!

— Phải gặp. Hiện thời năng ta vẫn là công chúa Bắc Cương, lần này đến nghiệm chứng tình chân thật của lời đồn, nếu chúng ta từ chối e là khiến người khác sinh nghi. Vương gia chịu khó nhịn một chút, nghe nói công chúa Chiêu Hoa cũng coi như là mỹ nhân, sẽ không khiến người chương mất.

Tạ Nguyên biết Vũ Văn Mặc đây là đang nói đùa mới lên tiếng khuyên nhủ.

Vũ Văn Mặc cụp mắt không nói, thần sắc lãnh đạm

Vũ Văn Hạo thấy thế, hướng về phía người ngoài cửa nói:

— Thỉnh công chúa Chiêu Hoa vào đi.

HẾT PHẦN 1

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 137-2

Vũ Văn Mặc cụp mắt không nói, thần sắc lãnh đạm

Vũ Văn Hạo thấy thế, hướng về phía người ngoài cửa nói:

— Thỉnh công chúa Chiêu Hoa vào đi.

Không lâu sau, một nữ tử mặc quần áo và phục sức Bắc Cương bộ dạng thanh tú đi theo tỷ nữ bước vào.

Nữ tử Bắc Cương gần như không có mấy người dung mạo xuất chúng, vì vậy công chúa Chiêu Hoa dung mạo thanh tú dễ thương cũng được cho là người đẹp nhất nhì Bắc Cương, nhưng không thể sánh bằng nữ tử Đại Hoa quốc.

Chỉ thấy công chúa Chiêu Hoa vào phòng liền thỉnh an:

— Chiêu Hoa bái kiến thái tử điện hạ, Nam Dương Vương, Trấn Nam Hầu, ơ...

Khí nhìn thấy Triệu Sơ, công chúa Chiêu Hoa hơi sửng sốt, thần phận người này nàng không quá rõ. Bất quá thị nữ của vương phủ đứng cạnh nàng đã kịp thời nhắc nhở:

— Đây là Triệu Ngũ công tử.

— Bái kiến Triệu ngũ công tử.

Công chúa Chiêu Hoa lại phúc phúc thân.

So sánh với công chúa Nam Cương can rở, công chúa Chiêu Hoa hiểu được cấp bậc lễ nghĩa, hơn nữa thái độ khiêm hòa, cũng không đến nỗi khiến người khác giận giữ nhếch mày, cảm thấy không quá chán ghét.

Công chúa Chiêu Hoa không dám nhìn trực diện mấy nam tử trong phòng, dù sao ở Bắc Cương cũng ít khi gặp được những nam tử có phong thái tao nhã khác nhau như vậy, người người đều có lực hấp dẫn trí mạng với nữ tử. Mặc dù nàng đã gặp không ít nam tử, nhưng vẫn không dám to gan xem xét đánh giá.

Nàng hơi tiếc mắt về phía Vũ Văn Mặc đang nằm trên giường, nhìn thấy sắc mặt hắn tái nhợt, vẻ mặt lạnh như băng như cự người ngoài ngàn dặm. Cảm thấy vô cùng kinh sợ, nàng không rõ, nam tử như vậy tất nhiên là tuấn tú, nhưng sao có thể khiến công chúa Nam Cương không thèm để ý mặt mũi kháng kháng đòi gả? Nhìn tới nhìn lui, so với hắn ba người còn lại đều có vẻ dễ gần như một chút, tối thiểu sẽ không làm người khác hoảng hốt, sợ hãi. Trong lòng không khỏi cảm thấy thấp

phần may mắn, Vũ Văn Mặc đưa ra đề nghị từ hôn. Bằng không ngày sau nàng còn không biết đối diện với người này thế nào.

Ánh mắt không tự chủ được nhìn về phía Vũ Văn Hạo, Tạ Nguyên, Triệu Sơ. Ba người này dung mạo khác nhau. Hoa lệ khiến người nhất là Triệu Ngũ công tử, người này thân phận không rõ, nhưng đã có thể đứng chung với đám người Nam Dương Vương thì nhất định có thân phận tôn quý. Mà thái tử Vũ Văn Hạo, đáng vẻ tao nhã, ánh mắt trầm tĩnh như nước khiến người khác chỉ thoáng nhìn đã phảng phất như muốn chìm trong đôi con ngươi hút hồn đó. Lại nhìn Trần Nam Hầu Tạ Nguyên, khí chất tài nị, một đôi mắt hoa đào đã có thể khiến nữ tử trong thiên hạ điên cuồng.

Nàng không muốn gả cho vị hoàng đế đang tuổi xế chiều, như vậy, phu quân muốn chọn nhất định phải là một trong hai người, Vũ Văn Hạo hoặc Tạ Nguyên.

Công chúa Chiêu Hoa âm thầm đánh giá há có thể giấu diếm được ánh mắt sắc bén của đám người Tạ Nguyên, nhưng cả ba đều bất động thanh sắc, dù sao trong lòng công chúa Chiêu Hoa tính toán gì, bọn họ đều vô cùng rõ ràng. Lúc này nàng ta chỉ nhìn thoáng qua Vũ Văn Mặc liền thu hồi ánh mắt, cũng đủ để nói rõ, nàng tuyệt đối sẽ không dấy đưa với hắn.

— Công chúa Chiêu Hoa không cần đa lễ.

Vũ Văn Hạo thái độ ôn hòa nói.

Công chúa Chiêu Hoa nghe vậy cũng không khách sáo nữa, ngồi xuống một bên rồi lên tiếng một cách cẩn thận:

— Nghe nói Nam Dương Vương thân nhiễm bệnh nặng, mấy ngày nay Chiêu Hoa vẫn đang trên đường, hôm qua mới tới kinh thành, vì phải tiến cung diện thánh nên không thể tới thăm Nam Dương Vương ngay, xin Nam Dương Vương đừng trách.

— Công chúa có lòng.

Vũ Văn Mặc nhân dịp đáp lại.

Công chúa Chiêu Hoa âm thầm may mắn, may mắn bản thân không động lòng với nam tử lạnh như băng này, bằng không bảy giờ thật không biết phải làm gì cho đúng. Tầm mắt nàng không tự chủ được nhìn về phía Triệu Sơ, từ cái nhìn đầu tiên nàng đã bị chấn động, chưa từng thấy qua nam tử nào đẹp đến như thế.

Đã nhận ra ánh mắt ngượng ngùng của nàng, Triệu Sơ âm thầm nhủ nhủ mấy.

— Hai ngày nữa ý chỉ của thánh thượng sẽ truyền đến phủ Chiêu Dương, vì thể hiện thành ý của Đại Hoa quốc, Hoàng Thượng sẽ phong công chúa Chiêu Hoa là Hoa phi.

Tạ Nguyên không có ấn tượng tốt đẹp gì với vị công chúa Chiêu Hoa có khuôn mặt thanh tú bình thường này, nói ra một câu coi như định sẵn con đường không lối thoát của nàng ta. Nàng ta cho Đại Hoa quốc là cái gì? Tùy ý nàng chọn tới chọn lui?!

Lời vừa nói ra, sắc mặt công chúa Chiêu Hoa đại biến, gả cho Hoàng Thượng? Cho dù được phong phi đi nữa, vậy có thể vinh quang được mấy năm?!

So với nét mặt thay đổi chóng vánh của Chiêu Hoa, thái độ những người còn lại trong phòng, Vũ Văn Mặc, Tạ Nguyên, Triệu Sơ, Vũ Văn Hạo đều rất tự nhiên lạnh nhạt.

Chuyện này, Bắc Cương không có con đường khác để đi! Dù sao vẫn là thời cơ trước mắt này.

Lại qua nửa tháng.

Trần Thượng Chi

Trong ngõ hẻm Đông Bắc, trước khoảnh sân nhỏ của một ngôi nhà.

Đây là một gian tư hợp viện không lớn, sân tuy nhỏ, nhưng được con người dụng tâm tỉ mỉ tạo nên một khung cảnh phá lệ tinh xảo thanh nhã. Hơn nửa trong sân còn trồng một ít hoa cỏ, cầu nhỏ bắc ngang, nhìn qua rất ấm áp.

Nửa tháng trước, ba người Mộ Dung Thư dùng ba trăm lượng bạc mua viện này. Tuy rằng không thể so với phủ Nam Dương Vương to lớn huy hoàng nhưng có thể khiến bọn họ có chỗ nghỉ ngơi yên bình.

Nửa tháng tới nay, bọn họ có hết sức làm quen với cuộc sống trong trấn. Dù Mộ Dung Thư muốn dừng chân ở đây để ổn định lâu dài nhưng cũng không nóng lòng, nàng cần phải cẩn thận quan sát tình hình nuôi tằm dệt tơ trong trấn.

Mà toàn bộ giấy tờ sở hữu căn nhà đều mang tên Lưu Dung. Vì không muốn gặp phiền phức, nàng vẫn hoá trang khiến cho khuôn mặt mình hơi rỗ.

Ngày hôm nay trên trấn họp chợ, hàng hóa bày bán đều khá tiện nghi thực dụng lại bất mất. Từ lúc biết được phiên chợ qua lói của tiểu cô nương Nữu Nữu hàng xóm, Tiểu Hiên nhi cứ quẩn quít lấy Mộ Dung Thư muốn đi. Mộ Dung Thư cũng hết sức tò mò, dù sao từ lúc xuyên qua tới nay đã hơn một năm lại chưa từng thấy qua chợ là cảnh sắc như thế liền đồng ý với tiểu Hiên nhi.

Sáng sớm Hiên nhi đã hưng phấn ngủ không yên, ăn điểm tâm xong liền lôi kéo Mộ Dung Thư và Hồng Lăng vội vàng đi chợ.

Từ nhà đến chợ ước chừng hai khắc, dọc theo đường đi có thể gặp rất nhiều người. Có người đi chợ về, trong tay bọn họ đều đầy ắp hàng hóa, có quần áo với váy trang sức cũng có đồ chơi. Khắp nơi đậm chất cổ đại, làm cho ánh mắt Mộ Dung Thư sáng rực lên.

Không đầy một lát đã đến chợ, khá giống trong tưởng tượng của nàng, người người chen chúc. Người bán hàng rong cao giọng rao lớn, cách rất xa cũng có thể nghe được.

— Mẫu thân! Hiên nhi muốn ăn món đồ chơi làm bằng đường! Món đồ chơi làm bằng đường đó nhìn thật đẹp!

Tay nhỏ bé của tiểu Hiên nhi nắm tay Mộ Dung Thư trực tiếp dắt đến trước một gian hàng, chỉ vào những món đồ chơi làm bằng đường sống động, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn ngập mong đợi, cặp mắt sáng rỡ nhìn Mộ Dung Thư.

Mộ Dung Thư gật đầu.

— Được. Con chọn một cái, cũng chọn cho mẫu thân và Hồng Lăng một cái.

Tiểu Hiên nhi bị kích động bắt đầu chọn, chọn cho mình một chú hổ nhỏ, cho Mộ Dung Thư và Hồng Lăng là con thỏ nhỏ và con mèo nhỏ.

Tay nghề của tiểu thương này không tệ, mặc dù là dùng đường, kẹo làm, nhưng từng nét vẽ đều giống như đúc, nhìn qua cực kì đẹp mắt.

Kế bên là sạp hàng nhỏ bày bán đồ trang sức, hàng trên quầy vừa nhìn đã biết giả rẻ, nhưng không thể không nói mỗi cái đều được làm thủ công vô cùng tinh xảo.

— Phu nhân, mấy cái trâm cài này thật là đẹp.

Hồng Lăng chọn tới chọn lui, thích thú không rời tay.

Thấy thế, Mộ Dung Thư cười nói:

— Nếu người thích, mua vài cái về chơi.

Trâm cài này mỗi cái chừng hai ba văn tiền, mua về chơi cũng không tệ. Nàng phát hiện, bất kể ở hiện đại hay cổ đại, phụ nữ đối với đồ trang sức và việc mua sắm đều cực kì yêu thích.

— Vâng, vậy nô tì chọn thêm mấy cái.

Hồng Lăng được Mộ Dung Thư cho phép lập tức nghiêm túc chọn lựa.

Người bán hàng rong cũng là người thành thật, thấy Hồng Lăng chọn bảy tám cái trâm cài thì cười không khép miệng giảm giá một văn tiền.

Nhìn lại cẩn thận, người bán hàng rong này cùng lắm tuổi chừng mười bảy, mười tám, dạng đẹp còn rất anh tuấn, nhưng nhìn cách ăn mặc, một thân vải thô áo gai bị giặt đến bạc, có chỗ còn bị vết rách nhỏ như sợi lông. Lúc hắn nhìn Hồng Lăng thì không nhận được đồ mặt.

Gần đây vết sẹo trên mặt Hồng Lăng đã nhạt đi rất nhiều, khôi phục rất tốt, đã có thể mỗi ngày trang điểm nhẹ, không khác mấy so với lúc chưa bị bỏng, xinh xắn đáng yêu, khó trách tên bán hàng rong này nhìn không chớp mắt

Hiện thời nàng đi tới chỗ nào bất kể là nam hay nữ cũng đều chỉ nhìn thoáng qua là dời mắt, mà Hồng Lăng xinh đẹp đương nhiên thu hút không ít ánh mắt đàn ông. Mộ Dung Thư nhắp môi khẽ cười, có lẽ ở trong trấn nhỏ này, Hồng Lăng có thể tìm được tình yêu đích thực của mình cũng nên.

— Khuyến tai này cũng hai văn tiền một đôi sao?

Hồng Lăng nhìn mấy đôi bông tai nằm trong góc, ngẩng đầu lên nhìn anh chàng bán hàng rong mặt đỏ như gấc, giọng nói giòn tan hỏi.

Anh chàng bán hàng rong gật đầu, vẻ mặt xin lỗi trả lời:

— Là năm văn tiền, mấy hạt châu đó khi mua đã là ba văn tiền rồi, nếu cô nương thích, trà ta bốn văn tiền là được.

– Ta đây chọn thêm mấy cái.

Hồng Lăng không phát hiện anh chàng bán hàng rong khác thường, lại cúi đầu xuống cẩn thận chọn lựa.

Mộ Dung Thu nhàn nhạt cười, cũng theo Hồng Lăng cùng nhau chọn.

Mà tiểu Hiên nhi lại thành thành thật thật nắm tay Mộ Dung Thu đứng ở một bên nhìn nại chờ, nhưng mà một mắt to đen láy như quả nho luôn đảo quanh đám người nhìn tới nhìn lui, thấy cái nào cũng mới mẻ, nếu không phải cu cậu lớn lên đáng yêu, quần áo trên người cũng không phải vài bộ thô sơ, e sẽ khiến người khác tưởng trẻ con ở nông thôn mất.

Lúc này cách đó không xa có chút xôn xao. Rất nhiều người đều tụ tập quanh chỗ đó.

Hai người cũng chọn được khá khá, hiếu kì nhìn sang.

– Phu nhân, có chuyện gì thế nhỉ?

Hồng Lăng cắt ki trầm cái và khuyên tai, nhìn về phía những người đang tụ tập ngày càng nhiều tò mò hỏi.

Mộ Dung Thu lắc đầu.

– Không biết, cũng không còn sớm, chúng ta mua một chút thức ăn và đồ dùng rồi về.

Phía trước ngày càng nhiều người vây quanh cũng biết là chẳng có chuyện gì hay ho, tốt nhất không nên dây vào, nếu không lại bị vạ lây.

Hồng Lăng lớn lên từ tranh đấu bên trong nhà cao cửa rộng, tất nhiên biết điều này, lập tức nắm bàn tay còn lại của tiểu Hiên nhi, ba người định đi đường vòng.

– Phía trước xảy ra chuyện gì thế?

– Là Lư phu nhân Lư gia, nàng là người mệnh khổ, vốn là thiên kim tiểu thư được người khác hầu hạ, tay nghề nuôi tằm của nhà mẹ đẻ nàng trăn Thượng Chỉ không ai sánh được. Ai ngờ cha mẹ nàng ngoài ý muốn rơi xuống nước mà chết, nàng gả cho Lư thiếu gia đã sớm đính hôn, chưa từng nghĩ Lư thiếu gia này âm mưu nuốt gọn sản nghiệp nhà mẹ đẻ nàng ta, sau đó dâng mấy phòng tiêu thiếp, ghét bỏ người vợ xấu xí, bỏ vợ còn đuổi ra phủ. Lúc này Lư thiếu gia mới phong lưu một đêm từ Hoa Lâu ra, nàng ta chặn đường Lư thiếu gia đòi lại công bằng!

– Công bằng sao mà dễ đòi như vậy. Nghe nói nàng ta không chịu nổi có đon, hồng hạnh vượt tường, thông dâm với gã sai vặt trong phủ, bị Lư thiếu gia bắt quả tang. Bấy giờ bị đuổi khỏi nhà, ngay cả kiếm sống cũng rất khó khăn!

– Haiz, nhìn nàng trong ngày thường rất dịu dàng, luôn nhã nhặn lịch sự với mọi người, nhìn sao cũng không phải là người như thế.

– Chuyện này còn không phải Lư thiếu gia định đoạt? Chúng ta cũng chỉ là một người xem kịch thôi.

Mấy nam tử đi ngang qua nhỏ giọng bàn tán, tuy giọng nói ngấm chứa đựng đáng tiếc, nhưng trên mặt nhưng không có nửa phần đồng tình. Loại chuyện này ở cổ đại nhìn quen lắm rồi, vận mệnh của nữ tử dễ dàng bị người khác thao túng.

Mộ Dung Thu nhủ này, vốn định tránh xa thị phi, nhưng nàng lại dừng chân. Nàng vốn là người hiện đại, xuyên qua mà đến, xã hội phong kiến này đối xử rất bất công với nữ tử đã khiến nàng bất lực, cũng căm thù đến tận xương tủy. Nhưng lại không có cách nào, vì vậy, nàng muốn nhìn một chút nàng kia đến tột cùng là bị người làm hại, hay là trừng phạt đúng tội. Hôn nữa, vừa rồi những người này nói tới cái gì? Nàng kia am hiểu tay nghề nuôi tằm ..

– Phu nhân? Sao thế?

Hồng Lăng thấy Mộ Dung Thu thất thần đứng bất động bên đây phu nhân nhà mình một cái, trầm giọng hỏi.

Mộ Dung Thu mở mắt ra, nâng đôi đồng tử sáng như sao, nói với Hồng Lăng:

– Chúng ta đi xem.

Hồng Lăng không có ý kiến gì, kỳ thực nàng nghe xong lời mấy nam nhân kia cũng muốn đi xem xem tình hình nàng kia ra sao.

Trong đám người, mơ hồ có thể nhìn thấy một nữ tử sắc mặt tái nhợt, thân hình gầy yếu, trên mặt toàn là nước mắt. Nàng đang giang tay ôm lấy chân gã nam tử vẻ mặt không kiên nhẫn.

Sắc mặt nam tử kia có vẻ trắng bệch không tự nhiên, có lẽ là do cố ý, khuôn mặt phổ thông, lúc này khuôn mặt đó lại vô cùng dữ tợn, như căm thù đến tận xương tủy trừng mắt nhìn nữ nhân ôm chân mình, tức giận mắng:

– Buông ta ra! Người, đồ đồ tiện này! Hiện tại là gán càng lúc càng lớn, cũng dám ôm lấy ta! Không muốn mạng chó của người nữa sao!

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 1: Bạc đầu chẳng xa nhau

Trên khuôn mặt tái nhợt của nữ nhân toàn là nước mắt, người trước mặt là kẻ từng hứa hẹn với nàng, đôi này sẽ đối xử tốt với nàng, phu quân yêu mến của nàng, nhưng hôm nay trở mặt, vô tình như thế. Nàng khóc lóc khản cầu:

– Phu quân, ta thật không có thông dâm, xin chàng tin ta. Để cho ta gặp Văn nhi được không?

– Muốn gặp Văn nhi? Người thông dâm với kẻ khác không biết liêm sỉ như vậy, còn muốn gặp Văn nhi? Người quả nhiên là một chút liêm sỉ cũng không có, Văn nhi có người mẹ như người thật sự là nhục nhã cho nó! Nếu người muốn Văn nhi ngày sau có thể gả cho người tốt thì đừng khiến nó mất mặt xấu hổ như thế nữa! Hiện thời Văn nhi có Tiểu Nhã chăm sóc, sau này chắc chắn có thể tìm được nhà chồng tốt. Nếu hôm nay gặp người, khó đảm bảo tương lai không bị cười chê. Bỏ tay bẩn thỉu của người ra, đừng đụng vào bốn thiếu gia!

Lư thiếu gia dùng sức nắm chặt cái, không quan tâm nữ nhân yếu ớt, cũng không sợ làm nàng ta bị thương, sức lực kia tàn nhẫn đến cực điểm.

Nữ nhân kia vốn đã gầy yếu đáng thương, Lư thiếu gia lại dùng sức tránh thoát, vô tình chân đạp vào trước ngực nàng, nàng mất thăng bằng ngã đổ ra xa.

Lư thiếu gia còn ngại không đủ, lăm bằm một cái.

– Đồ xấu xí! Dơ bẩn bẩn thỉu khiến người khác ghê tởm!

Dứt lời, hắn còn ngại không đủ đi lên phía trước, muốn đạp thêm hai cái.

Mộ Dung Thu đứng phía sau đám người, chỉ mơ hồ nhìn được tình huống xảy ra bên trong, nhưng mà, tiếng rên rỉ đau đớn của nữ nhân kia vọng vào tai nàng.

– Cả này thật quá đáng!

Hồng Lăng cau mày, cắn răng oán hận nói. Nhìn nữ nhân kia rõ ràng chính là thời gian dài bị đánh đập hành hạ, bằng không sắc mặt cũng không tái nhợt dọa người, thân mình gầy yếu đến mức đó.

Người bên cạnh hiển nhiên cũng bất bình với một màn trước mắt này, nhưng dù sao đây cũng là chuyện của người khác, không ai nguyện ý đi tìm phiền phức, bàng quan đứng xem.

– Phu quân, sao chàng chỉ tin Nhã di nương mà không tin ta? Là nàng hãm hại ta, những năm gần đây ta ở Lư gia vất vả, vì phu quân người chủơng quản tất cả mọi chuyện lớn nhỏ của Lư gia. Về sau còn đem kỹ thuật nuôi tằm giao cho người. Hiện thời người trở mặt, chỉ nghe Nhã di nương mà không tin ta. Không chỉ đuổi ta ra khỏi nhà còn âm mưu chiếm sản nghiệp nhà mẹ đẻ ta! Phu quân, người không sợ bị trời phạt sao?

Nữ nhân nhìn kẻ mang vẻ mặt chán ghét, còn muốn ra tay không lưu tình với mình, Lư thiếu gia, trên mặt lộ vẻ tuyệt vọng đau thương, lời nói không còn tình ý triển miến, mà mang khí thế bức người trong tuyệt vọng.

Mọi người cũng rất ngoài ý muốn, không ngờ được nữ nhân gầy ốm yếu ớt này sẽ phản kháng như thế! Kỳ thực lời nàng nói, mọi người đều khá tin tưởng, dù sao họ rất rõ cách làm người của Lư thiếu gia. Cách hành xử của Lư thiếu gia khiến người khác vô cùng coi thường. Nhưng Lư gia nhà to nghiệp lớn, nếu không có hậu trường sao dám đối đầu với bọn họ? Hôn nữa người nơi này hơn phần nửa là nuôi tằm, chờ thành phẩm còn muốn bán cho Lư gia, nếu đắc tội Lư gia, sau này cũng đừng mong có ngày lành.

– Người căm miến! Bắn vào chút ít gia sản nhà người ta cũng coi trọng sao? Người đến Lư gia nửa điểm cung kính đều không có, còn làm ra chuyện xấu hổ như thế, nấy thứ này chính là cho Văn nhi, đầu phải cho bốn thiếu gia! Nếu người còn muốn kiếm sống ở trăn Thượng Chỉ này thì căm miến lại!

Lư thiếu gia giận quát một tiếng, một đôi mắt giống như ẩn cướp, quan sát người chung quanh, thấy đa số đều cúi đầu như không nghe thấy lời của nàng, hắn ngừng cao đầu, thái độ đối với nữ nhân càng thêm khinh thường chán ghét.

Nữ nhân tuyệt vọng nhìn Lư thiếu gia, nàng đã hoàn toàn tuyệt vọng! Nguyên bản lúc nàng tìm đến hắn còn mong có ít ít tin tưởng nàng, nhờ tới ân ái lúc tân hôn của hai người. Nhưng hôm nay hắn lại lạnh lẽo vô tình như thế, ở trước mặt

mọi người, đối trắng thay đen! Nàng nhắm mắt lại, không phản kháng như đợi hai chân Lưu thiếu gia đã xuống.

— Uí cha! Tỷ tỷ sao còn mặt mũi tìm đến phu quân? Người làm ra loại chuyện hồng hạnh vượt tường mắt xấu hổ này, phu quân không dễ cho người trong tộc đim lòng heo người đã tính là hết lòng quan tâm giúp đỡ rồi. Thế mà người không biết ơn, hiện thời trước mắt bao người còn ngang ngược với phu quân như thế, tỷ tỷ, người làm cho muội muội quá thất vọng rồi. Vốn ta còn muốn xin phu quân cho người mấy chục lượng bạc trang trải cuộc sống sau này, nhưng tỷ tỷ vô lễ như vậy, làm sao muội muội có thể mở miệng đây?

Từ phía sau đám đông, nữ tử này khuôn mặt yêu kiều xinh đẹp chậm rãi đi đến, đứng phía trước Lưu thiếu gia, trên cao nhìn xuống nữ nhân, già vờ già vịn nói. Tuy rằng lời nói là trách cứ quan tâm, nhưng nhìn mắt à ta lại tràn ngập kinh thường cùng vui sướng khi người gặp họa.

Nguyên bản Lưu thiếu phu nhân vinh quang sáng lạn cỡ nào! Mãng theo đồ cưới phong phú già đi, được nhị lão Liễu gia coi trọng, nhưng hôm nay lại quần áo tả tơi, hình dung khô bại.

— Ai vậy?

Hồng Lăng cau mày trầm giọng hỏi.

Người vậy xem thấy đáng về Hồng Lăng xinh đẹp, một nam tử lập tức trả lời:

— Chính là Nhã di nương vừa rồi Lưu thiếu phu nhân nói đến, hiện thời Nhã di nương này đã là thiếu phu nhân.

Đáng giận! Trong lòng Hồng Lăng tức giận mắng một tiếng!

Thế gian muốn màu muốn vẻ, chuyện xấu không đâu không có!

— Mẩu thân, đi kia thật đáng thương. Nhìn cánh tay đi ấy đều là vết thương. Hiện nhị rất đau lòng. Trước kia trên người mẩu thân cũng vậy. Mẩu thân đau, Hiện nhị cũng đau.

Tiểu Hiện nhị đang được Hồng Lăng ôm, tầm mắt của bé cao hơn một chút, điều đầu tiên bé thấy chính là thương thế trên thân nữ nhân kia. Hiện nhị nhớ tới tình huống khi Liễu Ngọc Nhi ở Vương gia, lúc mở miệng nói chuyện, trong mắt đã đầy nước mắt.

Những gì nữ nhân này trải qua gọi lên kí ức không chịu nổi trong tiểu Hiện nhị.

Nghe vậy, trong lòng Mộ Dung Thu rùn lên. Từ khi nào nàng học được lạnh lùng như thế? Thờ ơ lạnh nhạt, tựa như xem một tuồng kịch! Số mạng nữ nhân kia không khác gì Liễu Ngọc Nhi. Lúc này, nàng không phải đang ở bên ngoài vờ kịch mà đã vào trong, cảnh tượng nàng đang thấy cũng không phải hình ảnh lạnh lẽo thông qua màn hình ti vi trình chiếu mà là sự thật trước mắt.

— Nhã di nương, lúc người mới vừa vào phủ, ta xem người như muội muội ruột mà chăm sóc, nhưng hôm nay người lại ác độc đối với ta như thế, kết quả người còn có lương tâm không? Nếu không phải ta mua người vào phủ, bây giờ chắc chắn người đã lưu lạc vào thành lâu mặc cho người khi nhục!

Nữ nhân kia mở hai mắt ra ngẩng đầu nhìn về phía Nhã di nương, tràn ngập trong mắt là hồi hận.

Nhã di nương nghe vậy, hàm răng gắt gao cắn chặt môi.

— Thu hồi đối trá của người đi! Số ngân lượng này cho người. Lúc trước người mua ta dùng mười lượng bạc, ở đây có năm mươi lượng bạc, cũng đủ trả lại ân tình của người!

Dứt lời, nàng vô cùng chán ghét từ trong lòng lấy ra một cái hũ bao ném vào bên chân nữ nhân.

— Sao lại phải cho nàng ta ngân lượng?

Lưu thiếu gia kia thấy Nhã di nương cho nữ nhân bạc thì giận giọng mày, quát một tiếng.

Nhã di nương rất biết đồ đàn ông, nắm cánh tay Lưu thiếu gia, làm nũng nói:

— Nàng dụ sao cũng là mẩu thân Văn nhị, cho dù nàng làm ra chuyện bôi nhọ Lưu gia, nhưng chúng ta lại không thể vô tình như vậy, vì Văn nhị, vì thân thiếp còn thiếu nàng một ân tình, số ngân lượng đó coi như bỏ thí cho nàng có ngại gì?

— Ha ha ha ha ha ha... Thật buồn cười! Lễ nghĩa liêm sỉ trong mắt các người nào có nghĩa lý gì! Các người quả thật là cá mè một lứa!

Nữ nhân kia nghe Nhã di nương và Lưu thiếu gia kẻ xướng người họa tức thì điên cuồng cười nói. Nàng lao đao đứng lên.

— Người, đồ điên! Cho người chút tiền đã không biết xấu hổ!

Lưu thiếu gia thấy nữ nhân kia phản kháng như vậy, lập tức lửa giận lại lên, lại muốn đá một cước.

Mà lúc này, một bóng dáng thuột tha mềm mại kéo nữ nhân nọ qua một bên.

Lưu thiếu gia một cước không trúng, quay về hướng Mộ Dung Thu giận quát một tiếng.

— Người là ai? Người, kẻ xấu xí này đừng xen vào việc của người khác!

Bốn phía người vậy xem hít một hơi khí lạnh, nữ nhân này là ai? Không biết thân phận Lưu thiếu gia ở trấn Thượng Chí sao? Cũng dám ra mặt thay nữ nhân kia!

Hồng Lăng búi ôm tiểu Hiện nhị không dám tiến lên, đành đứng phía sau Mộ Dung Thu, lo lắng nói:

— Phu nhân...

Tiểu Hiện nhị cũng kêu:

— Mẩu thân.

— Lưu thiếu gia tiếp tục đánh nữa, nếu xảy ra án mạng, cho dù Lưu gia là thủ phủ trấn Thượng Chí thì mạng người là quan trọng. Lưu thiếu gia người cũng không đến nổi! Nàng đã không phải là người của Lưu thiếu gia, người cũng không có quyền đánh chủ. Còn nữa, ta là ai dựa vào phải bảo cho người biết?

Mộ Dung Thu khép hờ mắt, ánh nhìn lạnh thấu xương chiếu thẳng vào Lưu thiếu gia. Trấn Thượng Chí còn không có người dám nói chuyện với hắn như vậy! Lưu thiếu gia không thể tin nhìn về phía Mộ Dung Thu, giận chỉ vào nàng.

— Được, tốt lắm! Cho dù người không nói, bốn thiếu gia cũng sẽ biết người là ai! Nhìn người bảo vệ con dân bỏ mất nét hồng hạnh vượt tường không biết xấu hổ này như vậy, e rằng người cũng là một thứ như ả!

Những kẻ bàng quan bắt đầu chỉ trích. Kỳ thực người chính là như thế, chỉ cần có một người ra mặt, là gan người khác cũng sẽ lớn hơn.

Nhã di nương thấy thế, lôi kéo ống tay áo Lưu thiếu gia.

— Phu quân, đừng nói nữa. Không cần phải tức giận vì người không liên quan.

Cổ nhiên Lưu gia nhà to nghiệp lớn, nhưng Huyện lệnh là một thanh quan, việc này làm lớn sẽ rất phiền phức.

Lưu thiếu gia đang bị cơn giận xông lên não, nơi nào còn nghe lời Nhã di nương, hắn nhìn Mộ Dung Thu, cả giận nói:

— Tốt lắm, hôm nay ngay cả người ta cũng dạy dỗ một lượt!

Mọi người tròn tròn mắt, đồng loạt lo lắng nhìn về phía Mộ Dung Thu.

So sánh với sự lo lắng của người chung quanh, Mộ Dung Thu lại bình tĩnh ung dung. Nàng không ngại nhìn Lưu thiếu gia, giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng vang lên:

— Nếu người dám động vào người ta, ta cam đoan sản nghiệp Lưu gia người vì vậy mà hủy.

Nàng nói rất nhẹ nhàng, trong trẻo nhưng lạnh lùng, nếu không phải ý trong câu nói của nàng khiến người khác run sợ thì tất cả mọi người sẽ cho rằng mình nhìn lầm, nghe lầm rồi.

Rõ ràng đáng người nàng nhỏ nhắn, khuôn mặt bị rõ chẳng chịt xấu xí, nhưng một đôi tròng mắt lạnh lẽo như hàn băng vạn năm, một thân rét lạnh làm cho người ta sợ hãi. Có lẽ ngay cả Mộ Dung Thu cũng không ý thức được, có đôi khi nàng lại giống Vũ Văn Mặc đến thế.

Tuy rằng mọi người không biết thân phận thật sự của Mộ Dung Thu, nhưng Hồng Lăng lại rất rõ ràng. Bất quá Hồng Lăng cũng biết, cho dù Mộ Dung Thu không có thân phận Nam Dương vương phi hay trưởng nữ dòng chính của phủ tướng quân đi nữa, nàng muốn làm gì, chắc chắn làm được.

Nữ nhân đứng ở phía sau Mộ Dung Thư không thể tin nhìn Mộ Dung Thư, kẻ bỗng nhiên xuất hiện này là ai? Khẩu khí sao lại lớn như vậy? Thế nhưng, không biết vì sao, nàng lại tin tưởng nàng ta không phải đang nói chơi.

Lưu thiếu gia và Nhã di nương hiển nhiên bị kinh sợ, trấn Thượng Chí không lớn, có nhân vật lợi hại nào bọn họ đều vô cùng rõ ràng, nữ nhân trước mắt khá lạ, tuy rằng đáng vẻ xấu xí, nhưng hơi thờ tôn quý bẩm sinh đó lại không gạt người, lập tức, tìm hai người đáp thành thịch, bấy giờ nên làm gì?

– Lưu thiếu gia, người khinh người quá đáng!

Lúc này phía sau đám người có một nam tử thân hình cao lớn chạy tới. Người này tuổi chừng hai mươi ba, hai mươi bốn, tướng tá oai hùng, nếu cẩn thận quan sát có nhiều điểm khá giống nữ nhân gầy yếu kia. Hắn vừa xuất hiện, sắc mặt Lưu thiếu gia kia liền thay đổi.

– Đệ đệ!

Nữ nhân kêu lên.

Nhã di nương kinh hô.

– Trương Tuyên!

Sao thẳng nhai này lại trở về? Không phải mới bước chân vào giang hồ sao?

Mộ Dung Thư quay đầu nhìn về phía nữ nhân, hỏi:

– Hắn là em trai người?

– Vâng, ân nhân. Hắn là em ruột ta.

Nữ nhân nhìn Trương Tuyên đang đi về phía mình, hết sức kích động. Nàng có vẻ như cũng có chút lo lắng, lại nói với Lưu thiếu gia:

– Hiện thời đệ đệ ta đã trở về, gia sản nhà mẹ đẻ ta đúng ra phải do hắn kế thừa. Người nhanh chóng trả lại gia sản đi!

Lưu thiếu gia kia quá sợ hãi, gia sản Trương gia là hắn phí bao tâm cơ mới có được, làm sao có thể dễ dàng trả lại như thế? Giọng hắn lạnh lùng nói:

– Số gia sản đó là của Văn nhi, đã không còn bất cứ liên hệ gì với Trương gia người nữa!

Cắt lời, hắn dứt tay Nhã di nương chạy trốn chết.

Nữ nhân còn muốn đuổi theo, Mộ Dung Thư lại giơ tay ngăn nàng:

– Lúc này người có đuổi theo cũng vô dụng, hắn đã ngầm chiếm gia sản của người, tất nhiên sẽ không dễ dàng đem trả. Hiện thời người cần tính toán kỹ hơn.

– Tỷ!

Trương Tuyên vốn cũng nghĩ đuổi theo gã khốn kiếp kia, không phải vì gia sản, mà là đòi lại công bằng cho chị. Nhưng vừa thấy thân mình chị gái suy yếu lão đảo muốn ngã, lại nghe được Mộ Dung Thư, hắn bèn quay trở lại.

Mà lúc này, nữ nhân cả người không còn chút sức lực, hoặc do bị quá nhiều đã kích, thế nhưng té xỉu.

Trương Tuyên khó xử nhìn về phía Mộ Dung Thư và Hồng Lăng.

– Giờ phải làm sao đây?

Mộ Dung Thư quay đầu nhìn thoáng qua Hồng Lăng rồi nói với Trương Tuyên:

– Đưa đến nhà ta đi.

– Tạ ơn phu nhân cứu giúp!

Trương Tuyên lập tức quý xuống đất dập đầu. Tiếp đó liền ôm lấy nữ nhân kia đi cùng ba người Mộ Dung Thư trở lại nhà...

Thì ra nữ nhân kia vốn tên Trương Anh, Trương Tuyên là em trai ruột của cô ấy. Trương gia vốn là gia đình nuôi tằm lớn nhất và giàu nhất trấn Thượng Chí, cũng là chủ phủ trấn Thượng Chí. Nhưng sự đối đầu ai ngờ, phản rồi lại hợp, hợp rồi lại phân, cha mẹ hai người một hồi ngoài ý muốn song song quy thiên. Lúc này Trương Tuyên cũng đã sớm rời nhà trốn đi ra bên ngoài phiêu bạt, không hề có tin tức, gia nghiệp to như thế liền do Trương Anh tạm thời quản.

Lúc còn sống nhị lão từng vì Trương Anh định hôn sự, lệnh của cha mẹ lời của mỗi mai, Lưu gia từ đó dần dẫu, Trương Anh bị Lưu thiếu gia lời ngon tiếng ngọt lừa gạt, cho rằng có thể phò thác cả đời liền gặt dẫu đồng ý việc hôn nhân. Sau khi lấy nhau trong vòng một hai năm, Lưu thiếu gia quả thật sung ái Trương Anh vạn phần, ba phen bốn bận diễn nầy cảnh khổ tình, Trương Anh vốn yêu chồng sốt ruột, mang kỹ thuật chăn nuôi tằm giao cho Lưu thiếu gia. Lưu thiếu gia lấy được bí quyết rồi, từ từ xa lánh lạnh nhạt Trương Anh.

Từ trước tới nay Trương Anh tâm địa thiện lương, thấy Tiểu Nhã ở ven đường bán mình chôn cha cực kì đáng thương, bèn lấy mười lượng bạc mua vào trong phủ làm tỷ, nàng xem Tiểu Nhã như tỷ muội, có cái gì tốt gì đều sẽ dành cho Tiểu Nhã. Ai ngờ, một ngày nọ Tiểu Nhã khóc suốt một đêm tìm Trương Anh kể lể, Lưu thiếu gia cưỡng đoạt nàng. Bất đắc dĩ, Trương Anh chỉ có thể làm chủ đưa Tiểu Nhã lên làm di nương. Nhưng những ngày đau khổ cũng từ đó mà đến, Lưu thiếu gia không còn bước vào phòng Trương Anh mà ngày ngày lẩn lộn trong phòng hồ ly tinh Tiểu Nhã, kể tiếp một đám tiêu thiệp vào cửa. May mà lúc này Trương Anh đã có một đứa con gái, có con gái làm bạn, cuộc sống của nàng cũng tạm ổn.

Nhưng trăm triệu lần không ngờ, nàng sẽ bị Tiểu Nhã hãm hại thông dâm, sau đó bị Lưu thiếu gia đuổi khỏi Lưu gia! Không chỉ như thế còn trắng trợn chiếm tài sản Trương gia, danh nghĩa là giữ lại cho Văn nhi, con gái Trương Anh, trên thực tế là cướp đoạt! Trong đó Tiểu Nhã chính là đồng lõa, nàng luôn thay Lưu thiếu gia bày mưu nghĩ kế, Trương Anh vì thế đau lòng. Đồng thời, nhị lão Lưu gia vốn đứng về phía Trương Anh, nhưng ai biết bọn họ vì tài sản Trương gia cũng mở một con mắt nhắm một con mắt, hoàn toàn mặc kệ hạnh phúc của Lưu thiếu gia, những điều này thật khiến người khác sợ hãi.

Trương Anh tuyệt vọng, nhưng đối với Lưu thiếu gia còn chút tình cảm vợ chồng, hi vọng Lưu thiếu gia có thể nể mặt Văn nhi, không quá vô tình như thế, nhưng lần này thật sự khiến nàng càng thêm tuyệt vọng, nếu không có Mộ Dung Thư và Trương Tuyên xuất hiện, Trương Anh đã tự sát bỏ mạng.

Tất cả những điều này đều là do Trương Anh sau khi tính táo nói cho Mộ Dung Thư biết.

– Hành vi như thế thật khiến người khác khó có thể chấp nhận! Bất kể thế nào ta cũng sẽ cướp lại tài sản thuộc về Trương gia, cũng cho Trương gia, cho tỷ tỷ một sự công bằng!

Trương Tuyên nghe Trương Anh nói xong, vô cùng tức giận, cũng thầm tự trách mình vì tiêu điều tự tại, vì học tập vô công mà rời nhà trốn đi, thế cho nên mới trong bốn năm ngắn ngủn, trong nhà lại xảy ra chuyện lớn như thế! Đây chính là cửa nát nhà tan!

Trương Anh nghe vậy, vui mừng nở nụ cười, nhưng bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, lại mắt mắt cúi đầu:

– Sao có thể dễ dàng như vậy, hiện thời Lưu gia xưa dẫu bằng nay, ở trấn Thượng Chí còn ai có thể so với họ. Bọn họ ngầm chiếm tài sản Trương gia, làm gì chịu nhà ra đơn giản như thế.

Nghe vậy, Trương Tuyên cũng cúi đầu, những năm gần đây hẳn luôn luôn xôn xao bên ngoài, cũng chỉ là một ít vô công, những chuyện buồn bán này nọ quá thật hán bất lực, lần này xem như đáng về bề vệ cũng giảm không ít.

Mộ Dung Thư luôn luôn âm thầm quan sát thái độ chị em Trương Tuyên, sau khi xác nhận hai người cũng bất lực, mới mở miệng nói:

– Quả thật, tiền đã vào túi Lưu gia, các người muốn lấy lại há có thể dễ dàng như vậy.

– Vậy chẳng lẽ cứ tùy ý Lưu gia khi dễ người như thế sao? Gia nghiệp Trương gia to như vậy dựa vào cái gì lại quảng cho Lưu gia. Phu nhân, những gì nghe thấy nhìn thấy, thật sự là làm cho người ta vô cùng phẫn nộ.

Hồng Lăng một mặt giận tức giận, thật sự là bất bình cho chị em Trương Anh.

Trương Anh và Trương Tuyên nhìn nhau, cũng biết Mộ Dung Thư nói có lý.

– Thế nhưng, nếu muốn lấy lại gia sản cũng không phải là không thể, chỉ cần dùng chút thủ đoạn là được. Nhưng e là hai người các người phải trả giá một chút. Không biết các người có nguyện ý hay không?

Mộ Dung Thư thoáng trầm tư nửa khắc, trầm giọng nói:

– Bất kể giá nào cũng được! Tuyệt đối không thể để cho Lưu gia tiêu dao như thế! Hiện thời Nhã di nương quản lý, Văn nhi còn không biết chịu bao nhiêu ủy khuất, ta tuyệt đối không thể cứ trơ mắt nhìn Văn nhi bị bọn họ khi dễ như vậy.

Trương Anh nghe Mộ Dung Thư nói xong thì lập tức đáp lại. Ngày hôm nay từ lúc Mộ Dung Thư xuất hiện, nàng đã thập phần tín nhiệm Mộ Dung Thư, không biết vì sao, nàng rất tin tưởng Mộ Dung Thư có thể giúp mình.

Trương Tuyên ôm quyền nói:

– Chỉ cần phu nhân có thể giúp gia tỷ cùng tại hạ hoàn thành tâm nguyện, chờ xong chuyện ngày, một nửa gia sản Trương gia toàn bộ giao cho phu nhân. Đồng thời Trương Tuyền nguyện vì phu nhân vào sinh ra tử!

– Không, cho dù giao toàn bộ cho ân nhân cũng không sao, dù sao ta là người không hiểu chuyện buồn bán. Đến lúc đó phu nhân hàng năm cho tỷ đệ ta một ít ngân lượng, ta đã cảm thấy mãn mãn.

Trương Anh quý xuống, thái độ vô cùng thành khẩn nói.

Lời vừa nói ra, vừa thấy cũng biết là người giảng hồ, Mộ Dung Thu hé miệng cười nhẹ:

– Không cần vào sinh ra tử, ta chỉ muốn làm người hợp tác đứng phía sau Trương gia các người mà thôi.

Thần phẫn nặng đặc thù, nếu việc kinh doanh tơ lụa ngày sau mở rộng, khó tránh việc phải có người ra mặt xã giao, mà nàng không thể lộ diện quá nhiều. Riêng Trương gia lại khác, nàng chính là lợi dụng điểm này. Hơn nữa Trương gia nắm được kỹ thuật nhuộm tằm, kể từ đó, thông qua kế hoạch của nàng, nhất định có thể lợi dụng ngành công nghiệp nhuộm tằm và loại tằm Thiên Tâm từ từ lũng đoạn toàn bộ thị trường tơ lụa.

– Nguyên trung thành làm việc, tùy ý phu nhân sai bảo.

Trương Anh và Trương Tuyền đồng thanh nói. Kỳ thực nguyện vọng lớn nhất của bọn họ hiện tại đó là nhìn thấy Lưu gia bị báo ứng, tiền bạc chỉ là vật ngoài thân, huống hồ nhìn Mộ Dung Thu tự tin như thế, nhất định có thể giúp Trương gia ngày càng phát triển mạnh hơn.

Mộ Dung Thu mỉm cười gật đầu, chút chuyện nhỏ này không làm cho được nàng, nhưng mà trong lúc triển khai hành động và chờ đợi kết quả, e là phải có đầy đủ nhẫn nại.

Trong khi bọn họ đang ở trong phòng bàn cách đối phó Lưu gia, ngoài cửa lớn, ngay chỗ rẽ, Mã hộ vệ nhìn cánh cổng nhỏ hơn chừng năm lần so với vương phủ. Đây là chỗ cư trú hiện tại của vương phi? Vương phi sao lại ra nông nổi này! Hắn thật sự không rõ lắm tại sao vương phi lại rời khỏi vương phủ lựa chọn tới đây chịu khổ.

Hắn không hề nhẫn nại, muốn bước tới gõ cửa đưa vương phi hồi phủ, nhưng lại bỗng nhiên nghĩ đến, vương phi lần này sợ là tự mình muốn đi, bằng không cũng sẽ không giấu diếm hành tung của mình. Tuy rằng mấy ngày nay vương phi không lại phủ tâm tư che giấu nữa mới khiến hắn tìm được nơi ẩn thân của người, nhưng lòng hắn vẫn đầy nghi hoặc, để tránh mất dấu vương phi lần nữa, hắn thu tay, lui về phía sau vài bước, cũng biến mất trên con đường này. Hắn hiện tại phải làm chính là lập tức trở về vương phủ bẩm báo vương gia.

Bảy ngày sau, Vũ Văn Mặc, người vừa khỏe lại nghe xong tin tức của Mộ Dung Thu, sắc mặt tái nhợt âm trầm đáng sợ, suốt cả một ngày một đêm nhốt tại thư phòng không ăn không uống không nói năng gì.

Còn Triệu Sơ, sau khi công chúa Chiêu Hoa được tử phòng là Hoa phi, hắn rời khỏi kinh thành. Lúc này đây, hắn thay đổi đường đi, cũng không trở về Bình Thành.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 2

Trương thúc thúc, Hiền nhi học võ công rồi, có phải sẽ che chở bảo vệ được cho mẫu thân và Hồng Lăng cô cô không? Về sau không ai dám khi dễ mẫu thân và Hồng Lăng cô cô?

Hồng Lăng không nghĩ tới vị trí của mình trong lòng Hiền nhi lại nặng như thế, giống như phu nhân, lập tức không nhận được nước mắt lăn dài trên má.

– Hiền thuận như thế! Hiền nhi quả thật là nam nhi tốt! Chỉ cần Hiền nhi học võ, sau này sẽ không ai dám khi dễ phu nhân và thiếu gia.

Trương Tuyền tuy rằng sững sờ, nhưng rất nhanh phản ứng kịp. Hiện thời hắn xem như đã phần nào hiểu rõ, kiến thức của phu nhân, cách nói năng bất phẩm, liền ngay cả đứa trẻ bốn tuổi này cũng bất phẩm như thế, quả nhiên khiến người ta phải nhìn bằng con mắt khác.

Hiền nhi nghe vậy, thân mình nhỏ nhắn tròn vo nhảy dựng lên:

– Thật tốt quá!

Về sau bé muốn bảo vệ mẫu thân thật tốt, không cho bất luận kẻ nào thương tổn mẫu thân, bé không muốn lại thấy mẫu thân thương tâm, cũng không muốn lại thấy đáng về mẫu thân nữa đêm ngủ không được ngồi trước cửa sổ, như vậy, khiến mẫu bé chưa xót chỉ muốn che chở mẫu thân. Nhưng mà cánh tay của bé quá ngắn, cũng quá nhỏ...

Ngày hôm sau.

Lưu gia quả nhiên ngồi không yên, Lưu Kiến mang theo lễ vật phong phú tới tìm Trương Anh. Tất nhiên không ngoài dự đoán của Mộ Dung Thu, hoa ngôn xảo ngữ một phen, sau đó nói ra ý đồ đến, muốn Trương Anh bán lại tơ tằm dựa theo giá gốc cho bọn họ, chỉ cần Trương Anh đồng ý, hắn sẽ đón Trương Anh quay về phủ. May mà Trương Anh đã sớm được Mộ Dung Thu và Trương Tuyền nhắc nhở, hoàn toàn không để Lưu Kiến trong mắt. Lúc Lưu Kiến rời đi, nàng còn khinh thường cười lạnh nói:

– Lưu Kiến, người cho rằng ta còn dễ gạt như trước đây sao? Mơ ước hảo huyền.

Phịch một tiếng, nàng đóng cửa lớn lại.

Lưu Kiến chưa từng bị Trương Anh Như đối đãi như thế, lập tức nổi giận mắg:

– Tốt! Trương Anh, người đứng hối hận! Đừng nói bốn thiếu gia không cho người cơ hội, về sau nếu người muốn bước vào cửa Lưu gia là chuyện khó như lên trời!

Sau khi Lưu Kiến đi rồi, Trương Anh không nhận được rơi lệ. Gã đã ông như chó săn vừa rời kia là người nàng yêu thương nhiều năm, hình ảnh ăn ái trong dĩ vãng còn ngay trước mắt, nhưng bỗng chốc bị sự lạnh huyết vô tình của hắn thay thế.

Mộ Dung Thu nhìn thấy chỉ lắc đầu. Trương Anh có thể làm được như hôm nay đã là không tệ, nữ tử có đại mỹ ai có được dũng khí thế này?

Kỳ thực, chỉ cần bước được bước đầu tiên, con đường ngày sau sẽ dễ đi hơn nhiều.

Không quá hai ngày, người Lưu gia lại đến. Lần này là Nhã di nương, vẫn bị cự tuyệt ở ngoài như cũ. Không thể không nói Nhã di nương này là kẻ có tâm cơ, vì cuộc sống yên ổn sau này, hiện thời bất kể kẻ nào cũng chịu. Vừa gặp được đã quý xuống đất, than thở khóc lóc, đáng thương tội nghiệp cầu xin tha thứ, à diễn một hồi khiến người xem phiền chán.

Trương Tuyền lạnh giọng quát:

– Dừng ngay nước mắt dối trá của người đi! Tiện nhân vong ân phụ nghĩa! Cút! Đừng làm bẩn nơi đây!

Nhã di nương thất vọng mà về, trong lòng tất nhiên tràn đầy phẫn hận, vừa ra cửa đã tức tối chửi rủa.

Cách thời gian Lưu gia phải giao hàng cho khách chỉ còn không đến bốn ngày.

Mỗi ngày trời qua Mộ Dung Thu và Trương Anh đều rất thành thoi, so với tình trạng nước sôi lửa bỏng của Lưu gia lúc này thật là một trời một vực.

Bên phía Lưu gia, trên tóc Lưu lão gia lại thêm mấy sợi bạc. Lưu Kiến đương nhiên cũng không còn tâm tư lẫn lộn chôn hồng lâu tìm kỹ nữ. Hôm nay miệng nổi đầy mụn nước, chỉ là không biết do giận quá nóng đầu hay vẫn là do không thể phong lưu mà khổ nóng dẫn đến bị lở miệng.

Nhã di nương tất nhiên không thể mỗi ngày đeo vàng đội bạc, ngày ngày ra đường mua sắm khoe khoang cùng người khác, hiện thời trên dưới toàn gia đều cố gắng suy nghĩ nát óc tìm bao nhiêu cách cũng không có tác dụng, thậm chí cho dù bọn họ có biến thành tâm ngày đêm không ngừng nhà to, cuối cùng kiệt sức mà chết cũng tuyệt đối không thể ứng phó được mấy đơn đặt hàng lớn đó.

Cuối cùng dưới tình cảnh vạn bất đắc dĩ, Lưu lão gia quyết định, cả gia đình gả trẻ lớn bé nhà bọn họ đánh đến cầu xin Trương Anh, cũng mang theo con gái rằng là Vân nhi cùng đi.

Mới đầu Lưu Kiến vô cùng không muốn, nhưng sau khi Lưu lão gia tức giận mắng và cầu, hắn đành miễn cưỡng mà đi. Nhã di nương lại không vấn đề gì, đầu gối từ trước tới nay da mặt nàng dày, vì vinh hoa phú quý mà có thể vô liêm sỉ bò lên giường Lưu Kiến, vì cuộc sống giàu sang có thể hãm hại ân nhân, hiện thời cùng lắm lại là một tuồng kịch, nàng tùy ý diễn một chút là được, dù sao từ đầu tới cuối Trương Anh đều không phải là đối thủ của nàng, ngay cả Trương Anh có quay về Lưu gia, nàng vẫn có thể nắm chắc khiến Trương Anh bị đuổi ra phủ.

Lưu gia tính toán thật hay! Nhưng bọn họ nghĩ nát óc cũng không ngờ, hiện thời người sau lưng Trương Anh chính là Mộ Dung Thu.

Ngày hôm đó

Mấy người Mộ Dung Thu đang ngồi trong đình uống trà bàn bạc hướng phát triển về sau thì nghe thấy tiếng cổng lớn bị ai đó gõ rất vang dội.

– Lúc này đến gõ cửa nhất định là người Lưu gia.

Trương Tuyên buông chén trà, nhìn về phía cửa, giọng nói lạnh lùng.

Trương Anh cũng nhìn về phía cổng lớn, lúc này lòng bàn tay nàng đầm mồ hôi, vô cùng khẩn trương. Tuy rằng Mộ Dung Thu đã dạy nàng kể tiếp nên làm như thế nào, nhưng nàng vẫn rất hồi hộp, còn có chút sợ hãi.

Mộ Dung Thu hờ hững liếc nàng một cái, thanh thanh nói:

— Ta nghĩ tới nghĩ lui, năm lần giá có vẻ như rất tiện nghi cho họ. Trương Anh, để bọn họ dùng giá gấp tám lần mua về. Đây chính là con số may mắn đấy.

Trương Anh trừng trừng hai mắt nhìn về phía Mộ Dung Thu, thấy phu nhân cũng không phải nói đùa thì lập tức đứng lên, hít một hơi thật sâu, ưỡn ngực thẳng lưng đi ra phía cổng lớn.

Thấy Trương Anh đã ra mở cửa, Mộ Dung Thu quay đầu nhìn về phía Trương Tuyên nói:

— Mấy thứ đó chuẩn bị xong chưa? Còn những người ta dặn người có tìm được không?

Nghe vậy, Trương Tuyên cười hắc hắc ba tiếng, trả lời:

— Ta đã nhờ bằng hữu hành nghề giả mạo giúp ta tìm chút chứng cứ. Nếu không phải mấy ngày trước đây ta nghe người ta nói chuyện của Nhã di nương, còn không biết à! Tiện nhân này còn có quá khứ như vậy, phu nhân yên tâm.

Mộ Dung Thu gật gù đầu, ánh mắt sâu thẳm lập tức nhìn về phía cổng.

Người của Lưu gia vừa thấy Trương Anh mở cửa, lập tức ào ào bước tới, đặc biệt Lưu phu nhân, bà ta thân thiết nắm tay Trương Anh, yêu thương nói:

— Con dâu, mấy ngày nay con sống tốt chứ? Nhìn xem, đây gạo đi rất nhiều, mấy ngày trước đây Kịen Nhi tới đón con về nhà, sao con lại không về? Ở bên ngoài làm sao tốt bằng ở nhà. Con dâu, nghe lời mẫu thân, về nhà đi. Kịen Nhi cũng biết sai lầm rồi. Thiều phu nhân của Lưu gia vẫn luôn là con.

— Đứng vậy. Kịen Nhi làm việc hồ đồ, là lỗi oan uổng con. Mấy ngày nay hấn cũng biết sai rồi, chỉ cần con dâu lại cho hấn một cơ hội, sau này hấn chắc chắn sẽ đối xử tốt với con.

Lưu lão gia cũng mặt tươi cười, nhìn như vô cùng thành khẩn, nói:

Lưu lão gia vừa dứt lời liền quay đầu cho Lưu Kịen và Nhã di nương một ánh mắt, Lưu Kịen bắt đầu đi mỗi bước về phía Trương Anh, thái độ thân mật như hồi mới cưới.

— Anh nhi, là vi phu sai lầm rồi. Mấy ngày nay ta mới phát hiện, bất luận nữ tử nào trong mắt vi phu đều chỉ là kẻ qua đường, chỉ có Anh nhi nàng mới là người quan trọng nhất. Vi phu còn nhớ rõ, lúc chúng ta vừa thành thân, nàng đã nói, muốn cùng vi phu bạc đầu chẳng xa nhau. Hiện thời, là mắt vi phu bị mù, hiểu lầm Anh nhi, mới có thể khiến nàng chịu khổ nhiều như vậy. Hiện thời vi phu tới đón Anh nhi quay về, sau này vi phu nhất định sẽ đối xử với Anh nhi nàng thật tốt. Tuyệt đối sẽ không lại tin người khác mà vu oan cho nàng.

(Nhà này diễn kịch hay ghê, bộp bộp bộp *tung hoa, vỗ tay* bà con. Mặt dây vô đối)

Hắn vươn tay muốn nắm tay Trương Anh, nàng lại lịch người tránh đi, cũng nhân cơ hội rút tay ra khỏi Lưu phu nhân.

Lưu Kịen thấy Trương Anh bắt vi sở động, lập tức quay đầu nhìn về phía Nhã di nương.

Nhã di nương thấy thế, lập tức trong mắt lộ chày rõ ràng, bước mấy bước đến trước mặt Trương Anh, hai đầu gối quỳ xuống đất, dập đầu thỉnh tội nói:

— Tỷ ty, đều là lỗi của muội muội, nếu không phải muội muội tin lời gã sai vật kia cũng sẽ không khiến tỷ ty rơi vào nóng nảy này. Là muội muội sai rồi. Chỉ cần tỷ ty chịu quay về Lưu gia, muội muội cam nguyện làm thiếp, vẫn như trước hầu hạ tỷ ty chu đáo. Tỷ ty đại nhân đại lượng, đừng giận muội nữa, nếu làm thương tổn thân mình, muội muội muốn lần chết cũng khó chối tội này.

— Vậy sao người không chết đi? *(Ồ zê, hay quá!)*

Trương Anh bỗng nhiên ngăn lời Nhã di nương nói, nàng đứng ở một bên, trên cao nhìn xuống Nhã di nương, giọng lạnh như băng nói. Nhã di nương bỗng chốc ngây ngẩn cả người, lời nói đang thao thao bất tuyệt bị nghẹn trong cổ họng không thốt ra được. Trước kia Trương Anh đều dịu dàng dễ ăn hiếp, đâu có thái độ lạnh như băng giống hôm nay. Biện cố bắt ngờ như thế, những lời vừa rồi của bọn họ đều là vô ích? Cần bản không lay động được nàng ta sao!

Trương Anh dời mắt từ Nhã di nương nhìn về phía Lưu lão gia và Lưu Kịen, giọng nói không mang theo một tia cảm tình:

— Lưu lão gia, Lưu thiếu gia, nếu hai vị muốn nói chuyện làm ăn, muốn dựa vào ta mua to tầm vậy trực tiếp nói thẳng, không cần giả vờ giả vịt như thế, khiến người khác thật ghê tởm.

Lúc này, Trương Tuyên cũng bước qua, đứng phía sau Trương Anh.

— Tỷ ty nói rất đúng. Nói đi, các người muốn dùng giá bao nhiêu mua to tầm của chúng ta?

Mộ Dung Thu ở trong đình nhân nhàn nhai một màn trước mắt. Vì phía trước nàng là một thân cây nên nếu người trước cổng không nhìn kỹ sẽ không phát hiện trong đình còn có người.

Trương Anh và Trương Tuyên nói trắng ra như thế thật sự khiến người của Lưu gia rất ngoài ý muốn. Hôm nay lúc đến đây họ đã tính thâm trong lòng, muốn không tổn xu nào cũng có thể mang to tầm về.

Lưu Kịen quay đầu đá Nhã di nương một cú, nổi giận mưng:

— Người đồ đệ tiện này! Nói bậy bạ gì đó! Ngậm miệng lại!

Hắn mặc kệ Nhã di nương bị một cú này đá choáng váng đầu học máu, trực tiếp quay đầu nhìn về phía Trương Anh, trên mặt cười hi hi còn muốn nói tiếp gì đó. Nhưng Trương Anh chỉ cười lạnh, trực tiếp ngắt lời hắn muốn nói:

— Các người đã không ra giá, như vậy ta nói thẳng. Số to tầm này nếu các người muốn mua, cứ lấy tám lần giá đi.

Lời này vừa nói ra, người một nhà Lưu gia đều choáng váng.

Tám lần giá?!

Trương Anh khi nào học được cách hét giá cắt cổ ngọt như vậy?!

— Điều này sao có thể?! Trương Anh, người là nữ nhân của ta! Hết thấy của người đều là của ta. Số to tầm đó ta muốn lấy là lấy, người còn dám đòi tiền?

Lưu Kịen lập tức mở miệng nói:

Lưu lão gia nhân này, hồ nghi nhìn về phía Trương Anh:

— Con dâu, đây không giống việc con sẽ làm, là có người ở phía sau chỉ đạo phải không?

— Lưu Kịen, có phải người đã quên hay không. Là người tự mình viết hưu thư bỏ vợ. Tỷ ty đã cùng người không có bất cứ quan hệ nào. Nếu hôm nay nhà các người là tới quấy rối, như vậy hiện tại xin mời rút cho ta! Nếu muốn mua to tầm thì lấy tám lần giá ra đây, nếu không hết thấy không bán nữa!

Trương Tuyên tay cầm trường đao hoành ở trước ngực, đối mặt mang theo sát khí nhìn Lưu Kịen, lạnh giọng nói:

Lưu Kịen vừa thấy trường đao trong tay Trương Tuyên hàn quang bức người, nhất thời lui về phía sau một bước dài.

— Con dâu, sao con có thể vô tình như thế?

Lưu phu nhân không thể tin nhìn về phía Trương Anh, mở miệng chỉ trích.

— Nói vô tình? Sợ là cả nhà Lưu gia các người xứng đáng với hai chữ này hơn đấy.

Trong mắt Trương Anh đã có nước mắt nhưng nàng cố nén, cắn răng nói:

Trương Tuyên phẫn nộ quát:

— Các người chẳng lẽ điếc sao? Nếu muốn mua to tầm thì lấy tám lần giá đến mua, cái khác bớt nói nhảm đi.

— Con dâu, là ai bày cho người?

Lưu lão gia càng nghĩ càng không đúng, lạnh giọng hỏi:

– Là người?! Người đàn bà xấu xí kia! Người thật to gan, một kẻ xấu xí, không sợ chương mắt người khác, cũng dám ở sau lưng đùa giỡn loại thù đoạn này?! Người không muốn sống yên ở trấn Thượng Chí nữa sao?

Bồi lui ra phía sau một bước dài nên trong lúc lo lắng, Lưu Kiến phát hiện ra Mộ Dung Thư đang uống trà trong đình, lập tức mắt mở to, ngón tay chỉ về phía nàng nổi giận mắng.

– Vương phi, ta hối hận, muốn sạch bạc của hân mới thỏa mãn.

Hồng Lăng hạ giọng nói bên tai Mộ Dung Thư.

Mộ Dung Thư mỉm môi cười nhạt nói:

– Đi, chúng ta cũng đi xem da mặt những kẻ này đây cỡ nào.

Thế nhưng, khi nài từ trên đình đi xuống, bỗng nhiên có một bóng người tốc độ nhanh như chớp tiến vào sân, chỉ nghe giọng nói người nọ trầm tĩnh, lại lộ ra lạnh như băng thấu xương:

– Lưu gia bất quá là gia nghiệp mấy thập niên, không ngờ khẩu khí cũng lớn như thế. *(Đồ mọi người là ai đấy?)*

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Quyển 2 - Chương 3-1

– Gia nghiệp Lưu gia bất quá là mấy chục năm, không ngờ khẩu khí cũng lớn như thế.

Giọng nói rất quen thuộc, Mộ Dung Thư khẽ cau mày, bước chân khựng lại một chút, không ngờ hẳn sẽ đến! Mấy ngày nay nàng không hề che giấu hành tung, chỉ là có vấn đề thì nên đối mặt, dù sao trốn tránh cũng không phải biện pháp. Ngày sau nàng cũng không muốn trải qua cuộc sống bấp bênh. Nhưng thật không ngờ, người này, hẳn sẽ đến.

– Phu nhân...

Hồng Lăng nhìn thấy người vừa đến, lo lắng nhìn về phía Mộ Dung Thư. Mấy ngày nay luôn luôn yên bình, nàng căn bản không nghĩ tới sẽ có người tìm đến, hơn nữa còn đột ngột như thế, hoàn toàn ra ngoài dự liệu của họ. Hiển nhiên, vương phi rất ngoài ý muốn, bây giờ nên làm gì?

Trước cửa, đám người Lưu gia, Trương Anh lẫn Trương Tuyền hiển nhiên không biết kẻ bỗng nhiên xuất hiện là ai. Thế nhưng, Trương Tuyền khá kinh ngạc khi thấy nam tử này, người này biết bay! Nếu không sao tốc độ lại nhanh như thế.

Nam nhân đột nhiên nhảy ra này có một gương mặt xinh đẹp tuyệt trần, ngũ quan tuấn mỹ như điêu khắc, con ngươi đen như mực, khoác trường bào màu trắng, tóc nhả đứng đó, khiến lòng người chấn động, như tuyết đầu mùa trên núi cao, tao nhã xuất trần. Những lời này trầm tĩnh từ trong miệng hắn thốt ra, mang theo vài phần lãnh ý. Ai có thể nghĩ tới, một người ôn hòa như vậy còn có một mặt như thế. Những đường nét tuấn mỹ trên gương mặt hắn, khỏe miệng còn khẽ cong lên chút ý cười đẹp đẽ tuyệt luân, nhưng, trong giọng nói ngấm chứa đựng hơi thở lạnh như băng, khiến người khác nhất thời không cách nào phản ứng kịp, cũng phản không rõ, câu nói kia có phải do hắn thốt ra hay không.

Lưu Kiến ngu ngơ nửa khác, mở to hai mắt, gần đứt tròng người mới đến. Hắn ở đây chửi một phụ nhân xấu xí, có liên quan gì đến tên này chứ? Thế nhưng, hắn chỉ nhất thời tức giận, gần đây ông bỗng nhiên xuất hiện này mặc dù chỉ nói mấy câu đơn giản, khuôn mặt tao nhã nhưng trên người kẻ nọ toát lên sự tôn quý hoàn toàn áp chế hắn. Hắn tung hoành ngang ngược ở trấn Thượng Chí đã nhiều năm, về ngoài của hắn cũng coi như khá anh tuấn, được không ít nữ tử ái mộ theo đuổi, nhưng khi so sánh với gái trước mặt này, ai là phân ngựa trên đất, ai là ăng mây xuất trần trên bầu trời vừa thấy đã biết, còn phân ra rõ ràng là đẳng khác. Có điều, chỉ chớp mắt, Lưu Kiến đã nhìn thấy nữ nhân của mình, Nhã di nương, ánh mắt si ngốc nhìn nam nhân kia, trong mắt rõ ràng có thể thấy được ánh nhìn nóng bỏng, đáng vẻ kia không khác gì các kỹ nữ trong thanh lâu kỹ viện nhìn thấy nam nhân quyền cao chức trọng vậy. Nữ nhân của mình trước mặt mình lại tỏ ra ái mộ đối với nam nhân khác, quả thực là vũ nhục, Lưu Kiến giận dữ, mắng:

– Người là ai? Chuyện của ta khi nào đến phiên người tới quản?

Lưu lão gia dù sao cũng đã lẫn lộn nhiều năm, ánh mắt không tỉnh nổi tề, bằng không cũng sẽ không thể ngay từ đầu đã đoán được hành động của Trương Anh hôm nay là do người khác ở sau lưng chỉ đạo, hiện tại nhìn thấy nam nhân mới xuất hiện này, thấy cách nói năng và trang phục của hắn thì biết người này tuyệt đối không phải nhân vật tầm thường! Có lẽ là đại nhân vật bọn họ không chọc nổi. Lập tức, Lưu lão gia căn thận thêm mấy phần, ông ta túm chặt Lưu Kiến, khuôn mặt giận dữ, quát:

– Kiến Nhi, không thể can rờ như thế! Nếu đụng phải quý nhân, hậu quả không phải ta và ngươi có thể chịu đựng được.

Trương Anh và Trương Tuyền hoàn toàn không biết chuyện gì đang xảy ra. Kẻ bỗng nhiên xuất hiện này là ai? Hình như là ra mặt vì bọn họ. Chính là, bọn họ cũng không biết người này.

Đang lúc hai người có điều nghi hoặc, bên kia Lưu phu nhân đã bước tới, thế nhưng nửa khom gối, nói với Trương Anh:

– Con dâu, là Lưu gia chúng ta thực xin lỗi con, là Kiến Nhi thực xin lỗi con. Nhưng dù sao con cũng là con dâu của Lưu gia, Văn nhi là con gái của con, nếu lúc này con dùng loại thù đoạn này đối phó Lưu gia chúng ta, như vậy, Lưu gia sẽ vì thế mà phá sản. Đến lúc đó người của Lưu gia không có chỗ ở cố định, vào ở khu dân nghèo, đây là điều con hy vọng sao? Mẫu thân biết, con có tâm lòng thiện lương, tuyệt đối sẽ không làm loại chuyện thế này, đúng không?

Lưu phu nhân là người có thù đoạn, lúc này cũng biết cứng rắn vô dụng, bèn lấy tình cảm để lay động, lấy lý lẽ nói rõ. Huống hồ bà vô cùng hiểu Trương Anh, biết Trương Anh không phải kẻ cứng lòng.

Lúc này tình huống khá hỗn loạn. Trương Anh tuy rằng không phải người tâm địa cứng rắn, nhưng tình huống đột ngột này vừa vậ khiến nàng không nghe thấy mấy lời vừa rồi của Lưu phu nhân. Dù sao, lực chú ý của Trương Anh và Trương Tuyền đều đặt trên người nam tử mới xuất hiện.

Lưu Kiến bị Lưu lão gia quát lớn, nhất thời không còn mặt mũi, trong lòng càng căm giận bất bình. Cục diện ngày hôm nay đều do người đàn bà xấu xí kia tạo thành! Ánh mắt của hắn tàn nhẫn nhìn về phía Mộ Dung Thư đang bước về phía này, nhìn không được lại mắng:

– Xấu phụ, người sẽ vì hành vi của mình mà trả giá thật nhiều!

Nhã di nương còn đang si ngốc nhìn nam tử áo trắng. Á chưa từng gặp nam tử nào tuấn mỹ như thế, đời này nếu nàng có thể hầu hạ nam nhân như vậy thì cho dù chết cũng cam nguyện.

Lưu lão gia nhủ mảy nhìn nam tử nọ, trong lòng không yên đoán thân phận của hắn.

Nam tử tự tại xuất trần, trên cao đưa mắt nhìn xuống mọi người. Theo lời hắn nói, gia nghiệp Lưu gia bất quá mấy chục năm cũng dám can rờ như thế, nếu không có hậu thuẫn cường đại và gia tộc, sao hắn dám thốt ra lời như vậy?

Chính là bởi vì không biết thân phận của hắn mới cảm thấy lời này có chút can rờ, nhưng lại cảm thấy hắn tuyệt đối có tư cách nói ra! Thật sự rất mâu thuẫn.

– Câm miệng, Lưu Kiệt! Nếu người lại nhục mạ phu nhân, số to tâm này một mẩu ta cũng sẽ không bán cho Lưu gia các người.

Trương Anh vừa nghe thấy Lưu Kiến lại nhục mạ Mộ Dung Thư liền lập tức lên tiếng ngăn cản.

Lời này vừa nói ra, Lưu Kiến quả nhiên ngậm miệng lại.

Mà lúc này, Mộ Dung Thư và Hồng Lăng đã đi tới trước cửa.

Hồng Lăng nhìn nam tử, lập tức phúc thần thì lễ:

– Nô tì bái kiến Ngũ thiếu gia.

Đúng vậy, người đến chính là Triệu Sơ. Hai người thật sự không nghĩ ra vì sao Triệu Sơ lại xuất hiện, dù sao nơi này là trấn Thượng Chí, cách Bình Thành khá xa. Bất kể thế nào, Triệu Sơ có ân với nàng, nếu không nhờ Triệu Sơ, bây giờ nàng còn phải mang theo vết bóng xấu xí mà gặp người, khuôn mặt đỏ có thể khiến người khác hoảng sợ.

Mộ Dung Thư cười nhạt nhìn về phía Triệu Sơ. Tuy rằng nàng không biết mục đích hẳn tới đây, cũng không biết có phải trùng hợp hay không, hay là bởi vì nguyên nhân khác nàng cũng không muốn nghĩ nhiều. Thế nhưng, cuối cùng nàng vẫn có chút ngoài ý muốn, dù sao cách “ra mắt” này của Triệu Sơ cũng khá đặc biệt, nhẹ giọng nói:

– Tạ Ngũ thiếu gia ra mặt giúp đỡ.

Triệu Sơ nhìn khuôn mặt bị rỗ của Mộ Dung Thư, khoe mắt đuôi mày quyến rũ, nụ cười tuyệt đẹp hơi khựng lại trên khóe miệng kia, đôi mắt cũng loé lên, cười nói:

– Phu nhân không cần đa tạ.

– Ngũ thiếu gia vừa tới đã thấy được vừa ra trò hay, e rằng sẽ làm bẩn tai mắt Ngũ thiếu gia. Hồng Lăng, mời Ngũ thiếu gia vào nhà chờ một chút.

Mộ Dung Thư nghiêng đầu bảo Hồng Lăng. Chút chuyện nhỏ trước mặt này bản thân nàng có thể giải quyết, không cần phiền đến Triệu Sơ. Huống hồ, Triệu Sơ đường xa mà đến, không có đạo lý để hắn giúp dọn đồng lộn xộn này. Trương tự như vậy, có lý nào nàng lại bỏ dở việc đang làm nửa chừng chứ. Lưu gia, Lưu Kiệt, sẽ vì sự lộ mắng của họ mà trả giá đắt.

Con người đen của Triệu Sơ chớp động, nghe Mộ Dung Thu nói xong, gật đầu mỉm cười:

– Được.

Dù sao đối phó với kẻ làm nhục mình thì bản thân tự ta tay trút giận sẽ thoải mái hơn. Hần hiểu Mộ Dung Thu, từ lúc Lưu Kien mở miệng, nàng không nói không rằng nhưng đã nghĩ xong cách giải quyết. Hơn nữa kế sách này tuyệt đối sẽ khiến Lưu gia, Lưu Kien đẹp mặt. Vậy thì hẳn sẽ ở trong phòng dùng trà, xem kịch thôi.

Hồng Lăng lập tức xoay người đưa tay hướng về phía trong phòng nói:

– Mời Ngũ thiếu gia theo nô tì vào trong.

Triệu Sơ gật đầu, lúc đi qua bên người Lưu lão gia và Lưu Kien, bước chân hơi dừng lại, nhìn hai người, trên mặt vẫn mang theo tươi cười, nhưng đáy mắt lại cuộn cuộn ánh sáng lạnh lẽo:

– Lưu lão gia, Lưu thiếu gia...

Hần chỉ dùng giọng nói trầm thấp gọi họ. Lưu lão gia và Lưu Kien đều không tự chủ nhìn về phía hắn, vốn cho là hắn sẽ nói tiếp, thế nhưng Triệu Sơ lại dời mắt, đi theo Hồng Lăng vào phòng.

Lưu lão gia không biết vì sao, bỗng nhiên cảm giác được lòng bàn chân sinh ra một dòng khí lạnh, nam nhân này đến tột cùng là ai? Ngũ thiếu gia? Chẳng lẽ là thiếu gia của một đại gia tộc?

Nhã đi nương nhìn bóng lưng Triệu Sơ si mê không thôi, ánh mắt không có kỹ gì, trong lúc nhất thời nàng hoàn toàn đã quên bên người còn có Lưu Kien, phu quân của nàng.

Thẳng đến ánh mắt mọi người cũng khinh thường, chán ghét, tức giận nhìn mình, nàng mới lưu luyến rời mắt, trong lòng vẫn còn luyến tiếc. Nếu nàng không giả cho Lưu Kien thì tốt rồi, nam tử vừa rồi kia thân phận nhất định là bất phàm. Khi nghĩ như vậy, nàng cũng có chút ghen tị nhìn về phía Mộ Dung Thu, đến tột cùng phụ nhân xấu xí này có thân phận như thế nào mà lại quen biết nam tử tôn quý xuất chúng như thế?

– Giữa ban ngày ban mặt, Lưu thiếu phu nhân thật đúng là không biết liêm sỉ, thân nhiên công khai phóng đảng câu dẫn nam tử khác, hơn nữa còn trong tình huống phu quân của người đang có mặt ngay tại đây! Lưu thiếu gia và Lưu thiếu phu nhân quả thật là cả mẹ một lửa.

Trương Tuyền chán ghét nhìn Nhã đi nương, chầm chọc nói:

Lời này vừa vận tâm trúng nỗi đau của Lưu Kien. Lúc này hắn đã cảm thấy không còn mặt mũi, hiện thời bị người ta nói ra, hắn giận dữ, quay đầu quát cho Nhã đi nương một bạt tai, mắng to:

– Tiện phụ! Hôm nay quay về ta sẽ bỏ người.

– Phu quân, là Trương Tuyền vu oan ta. Hần chính là nhìn phu quân yêu thương Tiểu Nhã, mới bất bình thay Trương Anh.

Nhã đi nương mới vừa rồi bị một cước không nhẹ, giờ lại bị Lưu Kien tát một cái, bước chân bắt ổn, ngã quỵ trên mặt đất, nhưng nàng vừa nghe rõ lời Lưu Kien thì lập tức cố nặn đau, mở miệng giải thích.

Lưu Kien hừ lạnh một tiếng, ác độc quay đầu nhìn về phía Trương Tuyền.

– Kien Nhi, đừng để mặt mặt xấu hổ thêm nữa. Ngày hôm nay là muốn tôi bồi tội với con dâu, việc chủ yếu là muốn làm cho con dâu cùng chúng ta quay về Lưu gia.

Lưu lão gia ngăn Lưu Kien lại, nói:

Tuy rằng Lưu Kien không phải người tốt, nhưng đối với Lưu lão gia là nói gì nghe nấy. Lưu lão gia mới mở miệng, hắn liền im lặng, sau đó nhìn về phía Trương Anh, thái độ chuyển biến vô cùng mau lẹ, ôn nhu nói:

– Anh nhị, thật là vì phu sai lầm rồi, nàng đừng giận ta, cũng đừng nói những lời lung tung này nữa. Hiện thời Văn nhi đang ở trong nhà đợi nàng trở về đấy. Lưu gia, vì phu, Văn nhi đều không thể không có nàng. Đã nhiều ngày, vì phu hối hận những sai lầm trước kia, biết là trước kia vì phu quá mức khốn kiếp. Giờ vì phu hối hận rồi, sau này sẽ không tin lời bất luận kẻ nào vu oan Anh nhị nữa, tương lai nhất định sẽ đối với nàng thật tốt.

Những lời này, Lưu Kien nói hết sức thuận miệng, lúc hai người vừa tản hồn hắn ngày ngày đều nói những lời hoa ngôn xảo ngữ kia, gạt được sự tin nhiệm của Trương Anh.

Trong mắt Trương Anh như có lệ, bị mấy lời của Lưu Kien làm rung động. Không thể không nói Lưu Kien quả thật hiểu rõ nàng, biết sự quyến luyến và bận tâm của nàng. Nữ nhân một khi xuất giá là bắt đầu theo chồng, hướng chi ở Lưu gia còn có Văn nhi, con gái ruột của nàng. Trương Anh cần chặt rằng, bỗng nhiên lại nhớ tới chuyện mấy ngày nay, cả sự vô tình của Lưu Kien, lại thêm sự thờ ơ như người ngoài cuộc của Lưu lão gia và Lưu phu nhân, trong lòng nàng hoàn toàn lạnh lẽo. Chi là, tương lai nàng muốn tái giá cũng không dễ, có lẽ lúc nọ gã sẽ có đơn cả đôi. Nàng do dự.

– Tỷ, không phải là tỷ còn tin tưởng hắn chứ? Tỷ nên biết ngày hôm nay hẳn bất quá là muốn dụ dỗ tỷ quay về. Không được bao lâu tỷ sẽ lại giẫm lên vết xe đổ!

Trương Tuyền vừa thấy được sự dao động của Trương Anh, lập tức mở miệng nói:

Thần hình Trương Anh run lên, bên khóe môi cắn chặt liên liên một nụ cười khổ. Để đề nói rất đúng. Nàng biết rõ Lưu Kien là hạng người gì, còn muốn bị lời nói của hắn thuyết phục. Huống hồ, nàng cũng không có quyền xử trí số tơ tằm đó. Lập tức, nàng cắn răng ngẩng đầu nhìn thẳng Lưu Kien:

– Nếu các người muốn đến mua tơ tằm thì ta vô cùng hoan nghênh, nhưng nếu là đến nói những lời nhảm nhí này, xin thứ cho ta không có thời gian chiêu đãi các người. Số tơ tằm này dựa theo tám lần giá là hai triệu bốn trăm ngàn lượng. Nếu các người mua thì hiện tại mau quyết định, nếu không chúng ta sẽ bán cho người khác, dù sao Thiên Tâm Ti và loại tâm này chỉ trấn Thượng Chí mới có, mà hiện thời với thời tiết này, các người muốn tạo ra tơ tằm e là phải đợi thêm mấy tháng nữa.

– Con dâu, giờ sao con có thể trở nên máu lạnh vô tình như thế? Hơn hai trăm vạn dù sao cũng là hơn phân nửa giá sản Lưu gia đó!

Lưu phu nhân nhìn không được thần hình run run. Ngay giờ bọn họ nói nhiều lời như thế mà nửa câu Trương Anh cũng không thêm đã động. Tuy rằng việc thu mua và bán lại tơ tằm rất dễ kiếm tiền, nhưng Lưu gia bọn họ cũng chỉ mới kinh doanh khấm khá vài năm nay. Số ngân lượng đó tương đương với hơn phân nửa giá sản của Lưu gia.

Nghe vậy, Trương Tuyền cười lạnh:

– Những lời này vào trong miệng các người nghe sao lại buồn cười như thế? Tỷ tỷ máu lạnh? Như vậy các người chính là những kẻ khốn kiếp giết người không thấy máu! Chiếm đoạt tài sản Trương gia ta không nói, hiện thời cùng lắm chỉ là cho các người bỏ ra Lưu gia một nửa giá sản cố gì nói tới máu lạnh? Đây bất quá chính là cái giá các người phải trả thôi!

Lời này vừa nói ra, môi Lưu phu nhân ông ông, không biết nên nói cái gì để phản bác.

Mà lúc này, tầm mắt Lưu lão gia lại liếc về phía Mộ Dung Thu, người đang an nhàn hồ hững nhìn bọn họ. Nữ tử này tuy rằng xấu xí nhưng trên người lại có sự cao quý tựa như nam tử vừa rồi. Hần biết, Trương Anh thân không một xu, cũng không có đủ tâm tư tiến hành kế hoạch này không một sơ hở như vậy, chỉ đợi bọn họ tự nhay vào hố.

Trong lúc nhất thời Lưu Kien cũng không biết nên nói gì. Trước kia những lời này rất có tác dụng với Trương Anh, nàng nhất định sẽ cảm động yêu thương nhưng nhớ, hắn cũng đã đem Văn nhi ra để thuyết phục nàng nhưng nàng bấy giờ lại không bị mây may tác động.

Không, kỳ thực Trương Anh đã động lòng, nhưng đáng chết là Trương Tuyền ở một bên làm khó dễ, khiến Trương Anh không có cách nào gạt đầu đồng ý.

– Nói đi, rốt cuộc người có mục đích gì? Vì sao lại đối phó với Lưu gia chúng ta?

Lưu lão gia nhìn thẳng Mộ Dung Thu, lạnh giọng hỏi.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu nhu mày, tươi cười trên khuôn mặt bị rõ của nàng trở nên có chút dừ tợn. Nàng cười nói:

– Lưu lão gia dường như là hỏi sai người rồi. Những chuyện này nào có liên quan gì đến ta?

Quan sát vở kịch này giờ, nàng càng xem thường Lưu gia, quả thật là lòng muông dạ thú! Thật khiến người khác ghê tởm.

Lưu Kien nhìn không được lại mắng một câu:

– Người đàn bà xấu xí kia, nếu quả thật là người ở sau lưng đối phó Lưu gia chúng ta, người tuyệt đối sẽ không có được ngày lành!

Trong phòng, từ cửa sổ Triệu Sơ nhìn thấy cảnh này, đôi mắt tuyệt điểm tao nhã trong nháy mắt sụp xuống, giọng mềm mại như tuyết nói:

– Nói với đám thương nhân buôn bán tơ tằm, không được phép làm ăn với Lưu gia.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 3-2

– Nói với đám thương nhân buôn bán tơ tằm, không được phép làm ăn với Lư gia.

Gã sai vật phía sau Triệu Sơ nghe vậy lập tức đáp:

– Vâng, Ngủ thiếu gia.

Hồng Lăng đang ngồi trong phòng thấy một màn này, có chút ngoài ý muốn nhìn về phía Triệu Sơ, trong lòng bỗng nhiên có một suy nghĩ to gan. Ngủ thiếu gia bảo vệ vương phi như thế, có phải có ý với vương phi không? Nghĩ tới khả năng này, sắc mặt Hồng Lăng biến đổi, thần hình lao đảo một cái. Chuyện này làm sao có thể! Vương phi là người của vương gia, cho dù vương phi có nhất thời tức giận mà rời khỏi phủ Nam Dương Vương thì chuyện vương phi là người của vương gia cũng không thể thay đổi. Ngủ thiếu gia sao lại thích vương phi chứ? Nếu chuyện này bị kẻ hữu tâm biết, chắc chắn lại có sóng to gió lớn.

Hồng Lăng vội vàng thu hồi tâm mắt, trong lòng phức tạp không thôi, kế tiếp nên làm cái gì bây giờ? Sao Vương gia còn chưa tới tìm vương phi? Nhưng Hồng Lăng nào biết đâu rằng, Vũ Văn Mặc cũng đã sớm đến rồi!

Chỉ là...

Trước cửa, Mộ Dung Thu nghe Lư Kiến nói, bỗng nhiên cảm thấy vô cùng chói tai. Nàng nhẹ nhàng khoát tay, nói với Trương Anh và Trương Tuyên:

– Ta hơi mệt, không muốn ở chỗ này nghe chó sủa nữa, các người mau chóng xử lý xong việc này đi.

Nghe vậy, Lư Kiến gần như đứng sững. Ở trấn Thượng Chi chưa từng có một nữ nhân nào dám nói chuyện với hắn như vậy. Còn hình dung hắn thành chó! Điều này quả thực khiến Lư Kiến không thể chịu đựng được.

Ngay lúc hắn muốn vùng vằng đánh qua thì sắc mặt Lư Bào hoảng sợ ngăn cản, cũng quát lên báo hắn ngưng lại:

– Kiến Nhi, đừng gây ra sai lầm nữa!

Lư Bào gia đứng ngoài quan sát từ đầu đến cuối, lại nhìn thái độ của Trương Anh, cuối cùng là vẻ mặt của người đàn bà mặt đỏ nọ, năng ta bình thản ung dung như thể nắm hết mọi chuyện trong tay, hiện thời e rằng họ đã không có quyền lựa chọn!

– Được, tám lần thì tám lần.

Lư Bào gia nhìn về phía Trương Anh, ánh mắt âm trầm trả lời. Lúc này, Lư Bào gia có chút hối hận, nếu như lúc ấy hắn nhẫn tâm thêm chút nữa, để Kiến Nhi nhỏ cò tận gốc thì làm gì có tình cảnh hôm nay, Trương Anh cũng sẽ không có cơ hội leo lên đầu lên cổ họ làm mưa làm gió như thế, còn tùy ý ra điều kiện!

Lư Bào gia đồng ý không chút do dự như thế nhưng Lư Kiến và Nhã di nương làm không được. Hai người trăm miệng một lời nói:

– Phụ thân, tuyệt đối không được!

Lư Kiến nói:

– Biết rõ là vậy cơ này có tình, chúng ta vì sao còn phải theo đúng ý họ? Số tơ tằm này cùng lắm chỉ có giá hơn mười vạn lượng, nhưng hôm nay họ lại bán cho chúng ta với cái giá cắt cổ là hai triệu bốn trăm ngàn lượng. Tại sao chúng ta phải chịu lỗ như thế? Hiện thời số tơ tằm này không có cũng được, cùng lắm thì thương lượng với khách hàng một chút rồi đợi mấy tháng sau giao hàng cũng không phải không được.

Nhã di nương không đồng ý là vì số tiền hai triệu bốn trăm ngàn lượng này không phải là con số nhỏ. Lư gia sở dĩ trở nên giàu có như hôm nay thật ra là nhờ số gia sản của Trương gia, giờ nếu tiêu tán hết phần nửa không phải là bị tổn thất nặng sao? Trương lai sao năng có thể khoe khoang khoác lác với người ta được?

Lư phu nhân cũng rất đau lòng, bà do dự khuyên nhủ Lư Bào gia:

– Lão gia, ta thấy Kiến Nhi nói có lý. Chỉ cần chúng ta giải thích rõ ràng với khách hàng thì cũng không đáng tổn thất nhiều ngàn lượng như vậy.

– Ý kiến đàn bà! Các người thì biết cái gì. Lúc trước họ khách quyết định mua hàng ở Lư gia cũng đã quy ước đáng hoàng, phải giao hàng đúng thời gian, nếu không thể giao hàng thì sẽ phải bồi thường ngàn lượng gấp mười lần. Bồi thường mười vạn lượng bạc là chuyện nhỏ, nhưng nếu tin tức chúng ta không có tơ tằm bị lan truyền, còn có ai sẽ làm ăn với Lư gia nữa?

Lư Bào gia trách móc. Trước mặt biết rõ là mắc bẫy nhưng hắn vẫn phải nhảy xuống, bằng không hậu quả thiết nghĩ không chịu nổi.

Mộ Dung Thu mỉm môi nhàn nhạt cười. Lư Bào gia cơ trí như vậy thật đúng là ngoài dự liệu của nàng, còn biết vài phần nguyên tắc buôn bán. Nếu không phải nàng đã sớm có chuẩn bị thì cửa ải khó khăn này Lư gia sẽ dễ dàng vượt qua.

– Gấp mười ngàn lượng cũng còn lời hơn phần nửa so với giá bây giờ. Phụ thân, người nghĩ lại đi.

Trong đầu óc Lư Kiến toàn là bạc. Chỉ trong chớp lát phải bỏ ra đến hơn hai trăm vạn, hắn thật đau lòng. Dù sao hai triệu lượng này Lư gia cũng cần hơn mười năm mới có thể tích góp được, hiện thời lại bị Trương Anh, người hắn hưu lấy đi mất!

Lư Bào gia chú ý đã quyết, ông ta đẩy Lư Kiến ra đi về phía Trương Anh, trầm giọng nói:

– Con dâu, bây giờ người quyết định đi. Nếu hiện tại người làm như thế, sau này có muốn quay về Lư gia, Lư gia cũng tuyệt đối không thể tha cho người. Một khi bước lên con đường này thì tương lai không thể hồi hận.

Không hổ là gừng càng già càng cay! Lư Bào gia đến cuối cùng vẫn không quên mục đích của ông ta.

Đáng tiếc, Trương Anh luôn luôn đứng ở bên cạnh, nhìn rất kỹ sắc mặt Lư Kiến, Lư phu nhân, thấy rõ ràng ràng mạch. Nàng hoàn toàn không hề do dự mà gật đầu:

– Ta hiểu rõ. Nếu Lư Bào gia đã quyết định, thế thì mau ký khế ước, ngày mai mang ngân phiếu tới, chúng ta một tay giao bạc, một tay giao tơ tằm.

Trương Anh trả lời không chút ngập ngừng khiến mọi người thêm vài phần kính trọng nàng. Mà mấy người Lư Bào gia cũng hiểu, Trương Anh tuyệt đối sẽ không thay đổi quyết định!

Trên môi Mộ Dung Thu khẽ nhếch lên một nụ cười nhẹ nhàng ưu nhĩ. Phản ứng và cách xử lý hôm nay của Trương Anh khiến nàng hết sức hài lòng. Là phụ nữ cần phải độc lập tự chủ, nếu không, một khi phụ thuộc vào người khác, như vậy chi có thể rơi vào kết cục trở thành đồ chơi hoặc bị chôn ruồng bỏ.

Nhã di nương oán hận nhìn Trương Anh, sau đó lại tức giận nhìn về phía Mộ Dung Thu. Nhất định là nữ nhân này ở sau lưng giúp Trương Anh, bằng không người đàn bà đó sao có thể dễ dàng lật ngược thế cờ như vậy?

Lúc này, trong ngõ hẻm đã có rất nhiều người tụ tập ngoài cửa. Vừa rồi người của Lư gia gây ra động tĩnh thật không nhỏ nên đám đông cũng bắt đầu vây quanh chi trò.

Mộ Dung Thu đứng hơi khuất bên trong một ít, thành ra toàn bộ lực chú ý của mọi người đều dồn vào đám người Lư gia, Trương Anh và Trương Tuyên.

Mà Hồng Lăng từ trong nhà lấy giấy mực ra, giao cho Lư Bào gia:

– Mời Lư Bào gia lập chứng từ.

Lư Bào gia thấy thế, nhủ nhủ mảy. Chuyện cho tới bây giờ, ông ta cũng không còn cách nào, đành tạm thời đáp ứng, nhưng vẫn nhìn thoáng qua Trương Anh, muốn từ trên mặt nàng nhìn ra sự chán chừ. Nhưng đáng tiếc là vẻ mặt Trương Anh cực kì chắc chắn, ông ta chỉ có thể đặt giấy bút ở một bên trên bàn đá, hạ bút viết khế ước, cuối cùng ký tên, đóng dấu.

Hồng Lăng cảm chứng từ lên cần thận đọc từ đầu tới cuối hai lần, xác nhận không có sai sót gì mới gật gật đầu với Mộ Dung Thu, sau đó hướng về phía Trương Tuyên cũng gật gật đầu.

– Được, rất tốt! Hôm nay cuối cùng ta cũng được chứng kiến đức hạnh của á dam phụ người! Trương Anh, từ nay về sau người và ta chính là người lạ, người đừng mong lại bước vào cửa Lư gia.

Lư Kiến thấy vấn đề đã đóng thuyền, hiện thời nói gì cũng không thể thay đổi việc bọn họ bán tơ tằm cho Lư gia. Nhưng cục tức này trăm triệu lần hắn cũng nuốt không trôi!

– Tỷ tỷ, ta cũng chưa từng nghĩ tới, người lại nhẫn tâm như thế.

Vì mọi người đang vây xem, Nhã di nương giả vờ giả vịn cầm khăn thêu chấm chấm khước mặt, tiếp đó còn nói thêm:

– Dù sao chúng ta cũng một hồi tỷ muội, ta vốn nghĩ rằng người sẽ nể tình ngày xưa không làm khó dễ Lư gia, nhưng hôm nay, thật không ngờ người lại máu lạnh vô tình, đối xử với Lư gia như vậy.

– Con dâu, người khiến mẫu thân thật thất vọng.

Trong mắt Lư phu nhân cũng ẩn chứa nước mắt, chỉ không biết lệ này là vì mắt đi nặng đau tốt như Trương Anh mà rơi, hay là bởi vì mắt đi một đồng bạc trắng hoá mắt mà chảy.

Lư Bào gia cũng không nói nữa, mà luôn quan sát Mộ Dung Thu.

Hồng Lăng thật sự hết nhìn nói những người này diễn trò, lập tức từ lạnh nói:

– Các người không đùa chứ? Chúng ta cũng không dư tiền mà mời con hát đến diễn kịch! Ai phải ai trái, bà con có bác xóm giềng ở đây đều vô cùng rõ ràng, các người tội gì tiếp tục ở đây giả vờ giả vịt? Sẽ không sợ hoàn toàn phản tác dụng?

– Người một á tỷ nữ cũng dám chằm biếm chúng ta!

Nhã đi nương nghe Hồng Lăng chằm chọc, nhất thời nổi giận mắng.

Trong mắt Mộ Dung Thu mấy đen cuộn cuộn. Nàng xem Hồng Lăng như tỷ muội, ai dám nhục mạ Hồng Lăng cũng chính là nhục mạ nàng.

Mộ Dung Thu quay đầu nhìn về phía Trương Tuyền, dùng ánh mắt ý bảo Trương Tuyền nên hành động.

Nhận được tín hiệu của Mộ Dung Thu, Trương Tuyền lập tức từ trong lòng lấy ra vài thứ ném cho Nhã đi nương.

Nhã đi nương ngáy ra, không hiểu Trương Tuyền đang làm gì.

– Người làm gì thế?

Lưu Kiến gần giờ mày trừng mắt với Trương Tuyền.

Trương Tuyền cười nói:

– Dù sao Lưu thiếu gia cũng từng là anh rể của ta, cũng là cha của Vân nhi. Lưu gia các người tuy rằng không việc ác nào không làm, nhưng Trương Tuyền ta cũng là người quang minh lỗi lạc, đương nhiên không thể chịu nổi những thứ dơ dáy lắt lư trước mặt mình. Trước kia lừa gạt tỷ tỷ không quan trọng, nhưng ta không muốn sau này Vân nhi học theo, làm mất mặt Lưu gia, đồng thời cũng làm mất thể diện tỷ tỷ.

– Người có ý gì?

Nhã đi nương cau mày, hoàn toàn không biết Trương Tuyền là ý gì. Bất quá nàng vừa mới dứt lời, liền cúi đầu nhìn lại mấy thứ quăng trên đất.

Đó là một cái khăn màu trắng thêu ít hoa mai, còn có một vết máu, thứ này nhìn rất quen mắt! Sắc mặt nàng nhất thời tái nhợt.

Mộ Dung Thu lạnh lùng nhìn Nhã đi nương đột nhiên thay đổi sắc mặt. Trong lòng cười lạnh, sớm biết có hôm nay thì lúc trước đừng làm! Nhân nào quả nấy, Nhã đi nương nhất định phải vì sai lầm mình phạm phải mà trả giá thật nhiều.

Lưu lão gia, Lưu phu nhân, Lưu Kiến hoàn toàn bối rối, không biết Trương Tuyền đang làm gì, chẳng qua nhìn sắc mặt Nhã đi nương bỗng nhiên trắng bệch thì biết đây không phải là chuyện gì tốt. Trong phòng, người đang ung dung như xem kịch, Triệu So, khỏe miệng gọi lên tui cười tuyệt mỹ câu hồn đoạt phách. Mộ Dung Thu vẫn như thế, tiến hành phản kích từng bước một. Chỉ cần nàng ra tay, không thể không nói, vô cùng há giận! Chẳng qua, còn có thêm vài phần hương vị đuổi tận giết tuyệt. Đây chính là Mộ Dung Thu, tính kế mọi người đặc biệt như thế.

Hiện thời, ngoài cửa vây quanh rất nhiều người. Những chuyện ngày hôm nay nhất định sẽ truyền đi, bọn họ không thể lại mất thể diện nữa!

Lưu lão gia lên tiếng quát bảo Trương Tuyền ngưng lại, không để hấn tiếp tục nói hết.

– Chuyện trong nhà của Lưu gia chúng ta không cần một ngoại nhân như người nhúng tay! Hôm nay chuyện buồn bán đã xong, không cần nói nữa. Kiến Nhi, mang theo con dâu, chúng ta đi.

Đám người Lưu Kiến nghe nói, không dám cãi lại, tức thì bỏ đi. Mà Nhã đi nương càng hận không thể trốn ngay lập tức.

Trương Tuyền là người háng năm tập võ, thân mình cường tráng, động tác vô cùng nhanh nhẹn, sao Lưu lão gia có thể so được, lập tức bị Trương Tuyền ngăn ở cửa.

Mà lúc này, những người ngoài cửa cũng nhao nhao lên:

– Kết quả là chuyện gì thế? Trương Tuyền, người nhanh nói đi, làm cho những người chờ này giờ như chúng ta đây nghe một chút. Dù sao đều là người cùng một thị trấn, đừng keo kiệt thế chứ!

– Đứng đó. Đứng lâu như vậy, chân cũng phát đau, tắm trong nhà còn đang chờ ăn đây. Lúc này nếu không biết là chuyện gì, thật khiến lòng người căm giận bất bình!

Người bên ngoài kêu la om sòm, sắc mặt mấy người Lưu gia đều cực kì khó coi.

Nhã đi nương cắn răng, sắc mặt trắng bệch nhìn về phía Trương Tuyền, giọng nói có chút cầu khẩn:

– Ta chưa từng đắc tội người đúng không? Tại sao người lại cố tình nhắm vào ta chứ?

Trương Anh cũng khó hiểu nhìn về phía Trương Tuyền, kết quả đệ đệ có chuyện gì gạt nằng? Sao sắc mặt Nhã đi nương khó coi như thế?

Trương Tuyền cười lạnh nói:

– Người và Lưu Kiến chiếm đoạt sản nghiệp Trương gia ta. Đây không phải là đắc tội với ta sao? Nếu trong lòng người không có quỷ, hà cớ gì phải sợ? Thế nhưng, ngược lại ta thật sự là không ngờ, Lưu Kiến tự cho mình là thông minh lại cũng bị người lừa!

Nhã đi nương nghe vậy, thân hình lao đảo, lui về phía sau một bước dài.

//////Mộ Dung Thu đã đứng lại, ánh mắt nhìn chằm chằm phản ứng người một nhà Lưu gia, nàng không muốn bỏ qua cảnh này. Nàng không biết tại sao lại chán ghét Lưu gia đến như vậy, có lẽ là do Liễu Ngọc Nhi đã từng rơi vào hoàn cảnh này, hoặc có lẽ là vì những điều Lý thị gặp phải, mà cũng có lẽ là do giọng nói non nớt kia của Hiền nhi, nàng mới có thể tính kế đối phó Lưu gia như thế.

Chính vào lúc nàng đang suy nghĩ, bỗng nhiên cảm giác được một ánh mắt nóng rực quen thuộc đến tận xương tủy. Nàng ngẩng phắt lên lần theo cảm giác kia nhìn lại. Nhưng đập vào mắt cũng chỉ là đám người xa lạ và vách tường lạnh như băng.

Nhưng, nàng cảm giác ánh mắt quen thuộc ấy vẫn quanh quẩn đầu đây.

Khi nàng chậm rãi thu hồi ánh mắt, khoé mắt bắt đầu nhìn thấy một vật ỏ đỏ tia viền hoa văn vàng, nhưng lúc ngẩng đầu lên, lại vẫn là những người xa lạ và vách tường lạnh như băng.

Nàng tự gấu cười lạnh, không ngờ nàng cũng sẽ có lúc không khống chế nổi bản thân mình như thế. Bất kể là kiếp trước hay trọn cuộc đời này, cái nàng muốn cũng chỉ là một lòng một dạ, bạc đầu chẳng xa nhau.

Đúng vậy, chỉ là mong hai người một lòng một dạ, bạc đầu chẳng xa nhau.

– Phu nhân, trò hay trình diễn.

Bên tai truyền đến tiếng Hồng Lăng nhắc nhở, nàng lập tức phục hồi tỉnh thần lại, cũng nhìn về phía Nhã đi nương và Trương Tuyền.

Lúc này Nhã đi nương đã hoàn toàn hoảng loạn, có vẻ như à biết Trương Tuyền muốn nói gì, khuôn mặt trắng bệch, diêm dạm đáng yêu.

Đáng tiếc, kẻ ở trên giang hồ hành tẩu như Trương Tuyền cũng không phải những người tùy tiện thương hương tiếc ngọc kia, giọng nói hần đột nhiên rét lạnh:

– Người thật ra vốn là nha đầu thông phòng của Vương viên ngoại hơn sáu mươi tuổi ở trấn Thái Nguyên, mà khăn gắm kia chính là chứng cứ cho đêm đầu của người và ông ta đúng không? Sau đó nhả Vương viên ngoại lụn bại, người mới bỏ đi rồi bị người khác lừa gạt bán vào thanh lâu, cũng làm kỹ nữ một thời gian. Về sau trốn thoát, thời điểm không có cơm ăn mới ở nơi không ai nhận ra người là trấn Thượng Chỉ đã lừa gạt, nếu không nhờ chị ta cứu người, e là người lại quay về nghề cũ phải không?

– Người nói vậy!

Đôi môi Nhã đi nương run lên, thân hình lui ra phía sau một bước dài.

– Nếu không có chứng cứ ta lại dám nói như thế sao? Những người đàn ông từng có một đêm phong lưu với người ở trấn Thái Nguyên ngày hôm nay đều đến đây.

Trương Tuyền hừ lạnh một tiếng, hoàn toàn phá vỡ ảo tưởng của Nhã đi nương.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 4

Nếu không có chúng có ta lại dám nói như thế sao? Những người đàn ông từng có một đêm phong lưu với người ở trần Thái Nguyên ngày hôm nay đều đến đây.

Trương Tuyền hừ lạnh một tiếng, hoàn toàn phá vỡ ảo tưởng của Nhã di nương.

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người kinh ngạc, dù sao chuyện Trương Tuyền tiết lộ cũng quá mức kinh thế hãi tục! Nhã di nương còn có đoạn quá khứ như thế!

Đây chính là sự nhục Lư gia! Mấy ngày trước đây Lư gia còn đau đớn thấu tâm can tuyên bố với hương thân phụ lão của trần Thượng Chí rằng Trương Anh hồng hạnh vượt tường, gian dâm với người khác. Lúc này Nhã di nương, người vừa mới leo lên, sắp trở thành Lư thiếu phu nhân lại xảy ra loại gièm pha này! Quả thực làm cho người ta thôn thức. Lư gia này kết quả là loại gia đình gì vậy? Sao hầu như toàn bộ những chuyện gièm pha đều xuất phát từ Lư gia chứ? Đùng nói các hương dân ngoài cửa đầu đường cuối ngõ đều đang xôn xao bàn tán, ngay cả Lư lão gia và Lư phu nhân cũng rung động.

Thường ngày tuy Nhã di nương rất lẳng lơ khiến Lư Kiến vô cùng yêu thích, nhưng mà đối với Lư lão gia và Lư phu nhân nàng ta cũng rất hiểu thuận, mọi chuyện nịnh bợ, thế mới có thể khiến hai người mở một con mắt nhắm một con mắt để Lư Kiến bỏ rơi Trương Anh. Nếu lời Trương Tuyền nói là sự thật, như vậy, đây thật là chuyện gièm pha rất lớn! Quả thực là kinh thế hãi tục, làm cho người ta khó có thể tin. Lư gia nhĩ lão thật sự rất khó chấp nhận.

Lại nhìn sắc mặt Lư Kiến, đúng là đen như mặt Bao Công. Hắn đẩy mặt lư gần nhìn về phía Nhã di nương, trong đầu tất cả đều là hình ảnh những động tác lẳng lơ câu dẫn thành thực mà mấy ngày nay Nhã di nương dùng khi cùng hắn điên long đảo phượng, có vẻ như kỹ xảo thật sự không kém gì gái thanh lâu, đều khiến hắn trầm mê cũng đục tiêu dục tử. Trước kia còn cảm thấy là Trương Anh quá mức thành thật, thân thể cứ như đầu gối mới có thể khiến hắn không thích. Hiện thời xem ra, sư dĩ Nhã di nương có thể phong tình quyến rũ đa dạng như vậy thì ra là bởi vì đã từng là kỹ nữ! Một kỹ nữ bị không biết bao nhiêu đàn ông giày vò trên giường!

Lư Kiến cảm giác trên đầu mình bị đội một cái nón xanh, còn có loại cảm giác như mình đang trần truồng bị người trong thiên hạ cười nhạo! Cảm giác này khiến hắn ngay cả ý nghĩ muốn chết đều có!

Trương Anh cũng khó tin nhìn về phía Trương Tuyền. Đệ ấy làm sao có thể biết quá khứ nhiều năm trước của Nhã di nương như vậy? Nhã di nương là người rất có tâm cơ, à nhất định sẽ giấu diếm quá khứ thật kỹ không để cho bất luận kẻ nào biết. Nếu sớm biết Nhã di nương là người như thế, chắc chắn ngày từ lúc bắt đầu nàng sẽ đề phòng à, nhất quyết không bị tính kế như thế.

Cảm giác được ánh mắt nghi hoặc của Trương Anh, con người đen của Trương Tuyền đang tràn ngập ý cười. Hắn không hề nghĩ nhiều như vậy. Chỉ là có một ngày, trong lúc lơ đãng hẳn nghe thấy một người bán hàng rong nho nhỏ ở trần Thượng Chí lên lút nôi hình như đã gặp qua Nhã di nương ở đâu đó. Trương Tuyền ghi nhớ kỹ, hỏi tới, người bán hàng rong kia mới dần dần nhớ lại, Nhã di nương đã từng là kỹ nữ trong kỹ viện, từng cùng hắn có một đêm phong lưu. Vì vậy hắn mới có thể nhớ được. Trương Tuyền đem việc này nói lại cho Mộ Dung Thu. Phu nhân nghe xong liền báo hắn nhờ vả các bằng hữu tìm kiếm chứng cứ. Quả nhiên, ở trần Thái Nguyên tìm được rất nhiều về quá khứ của Nhã di nương.

Ánh mắt Mộ Dung Thu nhìn về phía Nhã di nương, trong lòng thầm nghĩ: bình thường Nhã di nương là người như thế, xảo trá điêu ngoa lại nói năng nhay bén, à có thể vọng ăn phụ nghĩa, ra tay độc ác với Trương Anh là ân nhân đã cứu mình, giờ đây chắc chắn sẽ không dễ dàng thừa nhận. Dù sao một khi thừa nhận loại chuyện này, như vậy à ta tuyệt đối không thể sống sót ở trần Thượng Chí nữa.

Quả nhiên, nghe thấy Trương Tuyền nói có chứng cứ, tuy rằng sắc mặt Nhã di nương xám như tro tàn, cả người run run nhưng vẫn giải thích:

— Người là em ruột của Trương Anh, vì xai gần cho chí gái mình, nhất định sẽ nghĩ hết mọi cách nhằm vào ta, ta há lại trùng kế của người. Trương Tuyền, người cho rằng mọi người ở đây đều là người mù à? Sao lại bị hai ba câu nói của người lừa gạt mà không nghĩ ra? Lúc ta ở cùng phu quân vẫn còn là hoàng hoa khuê nữ. Chẳng lẽ lại là người có thể tu ý nói xấu?

— Đến bây giờ Nhã di nương vẫn khẳng khẳng một mực như thế, đúng là không thấy quan tài không đổ lệ. Ta đã mời mấy nam nhân từng có một đêm phong lưu với Nhã di nương đến đây, đồng thời làm chứng. Lại nói, kỹ nữ trong thanh lâu kỹ viện, ai mà không có chút thủ đoạn? Còn không biết Nhã di nương người từng có đến vài đêm đầu! Nhưng đây chỉ là vài người trong số đó mà thôi, nếu những người này Nhã di nương còn cảm thấy là Trương Tuyền ta vu oan người, như vậy Trương Tuyền ta đành chịu tổn ít bạc đưa cả nhà Lư gia đi trả lớn bé cùng đến trần Thái Nguyên hỏi thăm một chút, xem có bao nhiêu nam nhân đã từng có một đêm phong lưu với Nhã di nương.

Trương Tuyền thấy Nhã di nương vẫn liều chết không thừa nhận, lập tức cười lạnh ba tiếng.

Một tia hi vọng sống sót cuối cùng trong mắt Nhã di nương biến mất. À nắm chặt hai đấm, ánh mắt âm độc nhìn Trương Tuyền, sau đó lại nhìn về phía Trương Anh. Bất kể thế nào à cũng không nhờ mình sẽ có hôm nay.

Mà lúc này, có mấy người đàn ông từ phía sau đám đông đi ra. Trong đó đủ mọi loại người, có ông già năm mươi tuổi, có kẻ trung niên bốn mươi tuổi, cũng có người trẻ tuổi chừng hai mươi ba mươi, đủ mọi thành phần cao thấp. Bọn họ vừa thấy Nhã di nương thì đồng loạt kêu lên:

— Đây không phải là Đào Hoa cô nương của Thúy Liễu viện sao? Chẳng lẽ người đã quên, một năm trước chúng ta đã cùng phong lưu một đêm, ta cho người một lượng bạc à?

— Đứng rồi. Nàng chính là Đào Hoa cô nương, hồi đó cũng không đẹp như thế này. Bây giờ xem ra lại còn có vẻ lẳng lơ phóng đảng hơn trước kia nữa.

— Trương thiếu gia, nàng thật sự là Đào Hoa cô nương, ta đã từng vì bị trộm bạc, không có tiền cho nàng, nàng còn sai họ viện trong kỹ viện đuổi đánh ta ra khỏi Thúy Liễu viện. Ta tuyệt đối không hề nhận lầm.

— Các người nói káo! Nói káo! Các người đâu là người Trương Tuyền tìm đến để hãm hại ta! Trương Tuyền! Ta với người không oán không thù, sao người lại đối với ta như vậy? Trương Anh bị phu quân hưu chính là trừng phạt người đứng tội, có liên quan gì đến ta? Hôm nay người vu oan ta như vậy, không sợ bị trời phạt sao?

Nhã di nương nhìn thấy những người thành linh xuất hiện này, sắc mặt càng thêm trắng bệch. À về mặt hận ý nhìn về phía Trương Tuyền nổi giận mưng.

Trương Tuyền không để ý tới, nhìn mấy nam nhân đang nói káo.

— Chẳng lẽ Đào Hoa cô nương đã quên ta? Ta đây không chỉ một lần đi thăm người. Ta còn nhớ rõ chỗ đùi của người có một vết bớt tím hình tròn. Cái này chắc tuyệt đối không sai chứ?

Có người cực kì bất mãn Nhã di nương phủ nhận, lập tức bước tới nêu ra chứng cứ xác đáng.

— Người tiền phụ! Người dám lừa gạt ta!

Sắc mặt Lư Kiến xanh mét, lư giận ngập trời, một cước tàn nhẫn đá vào Nhã di nương, mặc kệ vừa rồi à đã bị một cái tát và một cú đá của mình, lúc này thân mình đã thật sự yếu ớt rồi. Một cú này của hắn khiến Nhã di nương trong mắt hoa lên toàn sao với sao!

Hai người già Lư gia hoàn toàn không còn mặt mũi, đối mặt với đám đông chung quanh đang bàn tán xôn xao, hai người cúi thấp đầu, không dám nhìn thẳng.

Ngày hôm nay Lư gia đã phải trải qua sự nhục nhã lớn nhất, thể diện mất sạch. Mà đầu chi có mất mặt, còn mặt hơn hai trăm vạn lượng bạc. Hai người già Lư gia lúc này vô ngữ liên tục, trước đây sao lại đồng ý Lư Kiến nằng Nhã di nương làm chính thê mà đuổi Trương Anh ra khỏi nhà chứ! Nếu họ không tuyệt tình đến mức đó với Trương Anh thì hôm nay đã chẳng xảy ra nhiều chuyện như vậy. Thậm chí lúc này có hối hận cũng vô ích, bên ngoài vây quanh nhiều người như vậy, chuyện gièm pha mất mặt này e là không tới hai canh giờ thì tất cả mọi người ở trần Thượng Chí đều sẽ biết.

Nhã di nương ối ra một ngụm máu, hai mắt vô thần ngồi sững trên mặt đất, trong lòng đã hoàn toàn không có chủ ý. Nhiều người lên án như vậy, nàng còn có thể phản bác thế nào? Huống hồ cho dù lúc này nàng vẫn nổi dối, chỉ cần họ đến trần Thái Nguyên hỏi thì chắc chắn toàn bộ quá khứ của nàng sẽ không giấu diếm được.

Lúc này Nhã di nương van phận hối hận, nếu nàng hiểu được thỏa mãn vui vẻ, không đòi hỏi tham lam nhiều như vậy, hiện thời chính là làm một di nương ở Lư gia, đời này cũng sẽ áo cơm không lo. Nhưng nàng lại vì đi tranh đoạt cái ghế thiếu phu nhân nên giờ đây mới rơi vào vòng này, đây là ông trời trừng phạt nàng ư? Bảo ứng này sao có thể tốt nhất như vậy.

— Không ngờ Nhã di nương lại là người không biết liêm sỉ như vậy. Nguyên bản đã cảm thấy à này lẳng lơ phóng đảng không khác gì hồ ly tinh, thì ra thật sự là hồ ly tinh không biết xấu hổ! Lại còn làm ra vẻ như hoàng hoa khuê nữ, thật khiến người khác cảm thấy ghê tởm.

— Ta thấy chuyện Trương Anh hồng hạnh vượt tường, gian dâm với người ta chắc cũng là do Nhã di nương này làm ra, mục đích là vị trí Lư thiếu phu nhân!

— Ta cũng thấy thế. Bất quá Nhã di nương này có phải hoàng hoa khuê nữ hay không, Lư thiếu gia kia nữa điểm cũng không biết à? Cứ bị người ta lừa như vậy? Lư thiếu gia không phải tự nhận phong lưu sao? Hắn chính là khách quen của các kỹ viện trên trần của chúng ta đấy, không ngờ cũng sẽ bị lừa! Quả nhiên là chuyện thú vị nhất mà ta từng nghe.

Đám đông vẫn đứng vây xem ngoài cửa đến bây giờ cũng đã không nhận được, bắt đầu xôn xao bàn tán.

Nhã di nương hoàn toàn tuyệt vọng. Chuyện hôm nay bị truyền ra, nàng cần bán cũng không còn cách nào tiếp tục ở lại Lư gia. Nhưng nàng đã được hưởng thụ mấy năm cảm ý ngọc thực ở Lư gia, nếu đột nhiên bắt nàng từ bỏ để quay về cuộc sống lang bạt gầy gò, ăn bữa nay lo bữa mai, nàng trăm nghìn lần không chịu nổi. Lập tức, Nhã di nương cũng không để ý mặt mũi, quý xuống bò về phía Lư Kiến, hai tay ôm lấy đầu hắn, khóc lóc cầu xin:

— Phu quân, Tiểu Nhã là thật tâm yêu chàng. Mấy năm nay thiếp luôn luôn tận tâm hầu hạ người. Bất kể gặp bao nhiêu khó khăn Tiểu Nhã đều vắt hết óc suy nghĩ mưu tính cho chàng. Chàng tuyệt đối không thể nhẫn tâm với Tiểu Nhã như thế. Tiểu Nhã thật sự bất đắc dĩ mới có thể lừa gạt phu quân. Tiểu Nhã thề, sau này tuyệt đối sẽ không lừa gạt phu quân nữa. Ngay sau nhất định sẽ tận tâm hầu hạ phu quân, Bô gia, phu nhân.

Nhưng Lư Kiến vốn cũng không phải là một người thương hương tiếc ngọc. Hắn lúc này hơi nóng đã bốc lên tới đầu, trong tiếng cười nhạo của mọi người thật muốn giết Nhã di nương. Lúc này à lại còn nói nhiều như thế, càng khiến hắn phiền chán, thống hận, trực tiếp một cước đạp à ta ngã văng ra.

Mộ Dung Thu khẽ nường mày, trong lòng cười lạnh, cảnh này nhìn vô cùng quen mắt.

Trương Anh xoay mặt không muốn nhìn nữa. Dù sao mấy ngày trước, tự bản thân nàng đã trải qua cảnh này. Tuy rằng nàng đã từng bị Lư Kiến và Nhã di nương hãm hại, nhưng dù sao cũng là người hiền lành chất phác, nhìn không được người khác đau khổ như thế.

Trương Tuyền lại không nhận được khoe miệng kẻ nhếch. Những năm gần đây lần lần ghen giang hồ, hắn sớm đã không còn là người mềm lòng như vậy, Nhã di nương nên trả giá thật nhiều, sớm biết hôm nay sao lúc trước còn làm như thế?

Hồng Lăng nghiêng thân nói khẽ bên tai Mộ Dung Thu:

— Cái này gọi là trừng phạt đứng tội.

Nếu Nhã đi nương sớm biết có kết quả như hôm nay, vậy à ta vẫn sẽ xuống tay ngoan độc đối với Trương Anh sao?

Trong phòng Triệu Sơ khẽ nhủ nhủ mấy, nhẹ giọng phản phó gã sai vật phía sau:

— Đóng cửa lại đi.

Nhã đi nương bị một cuộc này đã vắng ra xa, cho dù muốn lết tới gần Lưu Kiện chút nữa để cầu xin tha thứ cũng không còn sức lực.

— Kiện Nhi, đừng dấy đưa nữa. Không cần nghe lời à đàn bà không biết hổ thẹn đó nói. Hôm nay trong nhà còn có nhiều việc cần phải xử lý, đi thôi.

Lưu lão gia thật sự xấu mặt không chịu nổi, chỉ muốn bỏ chạy ngay lập tức.

— Đứng vậy, Kiện Nhi, đừng nghe à nói nữa. Hôm nay chúng ta đã đi ra ngoài khá lâu, còn dấy đưa ở đây cũng chẳng có lợi lộc gì, đi thôi.

Lưu phu nhân cũng bước lên nói.

Nghe vậy, Lưu Kiện mang sắc mặt xanh mét nhỏ một ngụm nước bọt lên người Nhã đi nương, lại nhìn thoáng qua Trương Anh, trong mắt không che giấu chút nào sự chán ghét và khinh thường. Tiếp đó, trong tiếng nghị luận sôi nổi của đám đông vây quanh, người một nhà Lưu gia bỏ đi khỏi đó như chạy trốn.

Sau khi một nhà Lưu gia đi hết, Nhã đi nương ngồi yên bất động trong sân giống như xiêu hồn lạc phách.

Hàng xóm láng giềng lên tiếng trào phúng gièm pha Nhã đi nương một trận rồi đồng loạt giải tán.

Mộ Dung Thư nhàn nhạt nhìn lướt qua Nhã đi nương, quay đầu về phía Hồng Lăng. Trương Anh, Trương Tuyền nói:

— Chuyện còn lại các người xử lý đi.

Dứt lời, nâng đi vào nhà, Hồng Lăng cũng theo sát phía sau.

— Vâng.

Trương Tuyền, Trương Anh lập tức đáp.

Ngay lúc Mộ Dung Thư xoay người đi vào nhà, một bóng người khoác áo bảo tím sẫm xuất hiện trước cửa, đôi tròng mắt đen sâu hun hút của người đó không hề chớp nhìn chăm chăm cánh cửa phòng đóng lại sau lưng nàng kia.

— Vương gia, vì sao ngài không gặp vương phi?

Một hộ vệ phía sau nam tử kia tiến lên một bước, thấp giọng hỏi.

Nghe vậy, trong nháy mắt đôi đồng tử của nam tử kia trở nên đen như bóng đêm huyền ảo, nếu để ý có thể thấy trong đôi mắt như đêm đen ấy có một nỗi đau sâu sắc. Cẩn thận nhìn lại, còn có thể phát hiện trên mu đôi bàn tay sớm năm chặt thành nắm đấm đã nổi đầy gân xanh. Nếu nâng đã không thêm che giấu hành tung của mình, cũng dễ cho Mã hộ vệ biết được, như vậy chứng tỏ nàng đã suy nghĩ cẩn thận, cũng có quyết định...

Quyết định này...

Hắn nhủ chặt mày, sâu tận đáy mắt càng thêm thâm trầm, trái tim tựa hồ bị từng nhát dao đâm vào đau đớn.

Giấy lát, giọng hần dĩ thường âm trầm nói:

— Người đi hủy khuôn mặt Lưu Kiện cho ta.

— Vâng.

Vì hai người đứng khá xa cánh cổng, vốn Trương Tuyền và Trương Anh cũng không chú ý, nhưng hai người vừa đuổi kẻ đang hoang mang lo sợ, Nhã đi nương, ra ngoài xong, lại nhìn thấy ở trước cửa có hai người đàn ông, nhất thời đều cảm giác được một luồng khí lạnh thấu xương ập tới. Nam tử trước mặt một thân như hàn băng vạn năm, hơi thở lạnh lẽo khiến hai người không dám nhìn thẳng. Mà nam tử kia dùng đôi mắt sâu thăm lạnh lẽo đó liếc nhìn bọn họ, có thể làm cho họ không tự chủ giật mình.

Bọn họ cúi đầu, lúc ngừng đầu lên lần nữa, trước cửa đã không còn bóng dáng người đàn ông kia.

— Tỷ tỷ, người đó là ai vậy?

Trương Tuyền hàng năm luyện võ, cơ thể lúc nào cũng âm áp, nhưng mới rồi lại cảm thấy cả người lạnh lẽo đến phát run. Khi nào thì trấn Thượng Chi lại có nhân vật bậc này xuất hiện? Hắn vừa rồi còn chưa kịp nhìn rõ mặt mũi người đàn ông kia.

Trương Anh lắc đầu:

— Ta cũng không biết, có lẽ là người qua đường thôi. Chuyện người khác chúng ta đừng quan tâm làm gì, đóng cửa lại đi.

Y phục người đó mặc được may từ vải vóc thượng hạng, đường may khéo léo, toàn thân toát ra khí độ bất phàm, vừa thấy đã biết không phải nhân vật đơn giản.

Mà sau khi Nhã đi nương bị đuổi đi, hoang mang lo sợ lang thang trong ngõ hẻm, không hề tranh cãi âm ỉ, thật ra khiến Trương Anh và Trương Tuyền đỡ nhọc lòng.

Mộ Dung Thư trực tiếp đi thẳng đến căn phòng Triệu Sơ tạm thời nghỉ lại.

Triệu Sơ vừa ngừng đầu lên thì nhìn thấy Mộ Dung Thư đang đi về phía mình. Bỗng nhiên thấy mấy vết rỗ trên khuôn mặt Mộ Dung Thư, trong mắt chợt loé lên.

Mộ Dung Thư đứng lúc nhìn thấy khoảnh khắc đó thì sau khi ngồi xuống, cười nói:

— Thích hợp che giấu khuôn mặt, sẽ giám sát không ít phiền phức.

Ở cổ đại, nữ tử quá đẹp, nếu như không có gia tộc lớn mạnh bảo vệ, chỉ có thể rơi vào kết cục trở thành vật phẩm cho đám nhà giàu quyền thế đùa bỡn.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 5-1

Ở cổ đại, nữ tử quá đẹp, nếu như không có gia tộc lớn mạnh bảo vệ, chỉ có thể rơi vào kết cục trở thành vật phẩm cho đám nhà giàu quyền thế đùa bỡn.

Hiện thời nàng đang ở ngoài, khuôn mặt cũng không quá quan trọng. Thật ra ngoại trừ tuổi tác gần như không thể thay đổi, những điều còn lại đều có thể nhập gĩa tùy tục. Có điều mỗi sáng sớm ngồi trước gương đồng để “tạo hình” khuôn mặt rỗ khá phiền phức này, bởi Hồng Lăng còn phải chăm sóc Tiểu Hiên Nhi. Mà từ khi rời khỏi vương phủ, rất nhiều chuyện Tiểu Hiên Nhi đều sẽ tự mình làm, rất ít phiền tới Hồng Lăng.

Triệu Sơ cười khẽ, gạt gạt đầu:

— Đứng vậy. Bất quá người như vậy thật có hơi khó coi.

Khuôn mặt nàng vốn thanh nhã động lòng người, là những nốt rỗ đó che lấp làn da, thậm chí là cả ngũ quan. Người nào vừa nhìn thấy khuôn mặt rỗ này của nàng đều sẽ lập tức dời tầm mắt, vì vậy không hề phát hiện ngũ quan của nàng vô cùng cuốn hút.

Nghe vậy, Mộ Dung Thư nhủ nhủ, đuôi mày hàm chứa ý cười, khép hờ mắt, trêu ghẹo nói:

— Xem ra Ngũ thiếu gia cũng là người trông mặt mà bắt hình dong. Đường nhiên nhìn người trước phải nhìn mặt mũi, sau mới xem xét bên trong. Nhưng so sánh với bề ngoài, ta càng cảm thấy được cái tâm là quan trọng nhất. Nếu như bề ngoài xinh đẹp động lòng người, kì thực nội tâm trống rỗng, như vậy, loại nữ nhân này cũng thật sự chỉ có thể trở thành đồ chơi cho đám nam nhân các người. Nếu như bề ngoài bình thường, nội tâm đầy đủ, không chỉ có sẽ khiến mình sống đáng hoàng mà còn có thể khiến cho nam nhân nhìn với cặp mắt khác xưa. Thế nhưng, Ngũ thiếu gia “xinh đẹp tuyệt trần”, khó có nữ tử nào có thể so nhan sắc với người. Ngũ thiếu gia đến nay còn chưa đón dâu, sợ là mắt cao hơn đình, muốn gặp được một nữ tử vừa xinh đẹp, đồng thời nội tâm cũng phải làm cho người khám phục đi?

Triệu Sơ nghe vậy, trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc cùng ngoài ý muốn, nơi nào đó trong lòng chưa từng bị người khác chạm đến đột nhiên rung động một chút. Tay nâng chén trà của hắn khẽ run lên, giây lát, bên khoé miệng gọi lên một nụ cười tuyệt mỹ, trả lời:

— Không ngờ phu nhân còn có cách giải thích như thế. Đối với ta mà nói, nữ nhân không cần tuyệt sắc đa tài, chỉ cần hiểu suy nghĩ trong lòng ta là được.

Hiện thời nàng rời khỏi vương phủ, người bên cạnh đều gọi “phu nhân”, hắn cũng gọi nàng như vậy.

— Trên đời, người mà Ngủ thiếu gia nói như vậy đã ít càng thêm ít.

Mộ Dung Thư cảm lên tách trà và Hồng Lăng đưa tới, nhấp một ngụm rồi mới cười khẽ trả lời.

Triệu Sơ khác với những nam tử bình thường khác. Hắn sinh ra trong một đại gia tộc, suy nghĩ vốn nên có là cưới một nữ tử gia thế tương đương, hơn nữa lại xinh đẹp, sẽ là hiền thê lương mẫu. Nhưng dường như hắn đối với dạng nữ tử này lại không mấy hứng thú.

Triệu Sơ khẽ gật đầu, sau đó sắc mặt hơi hơi trầm xuống, giọng nói cũng tương đối thận trọng:

— Trong những ngày phu nhân rời khỏi kinh thành này, ở đó đã xảy ra không ít chuyện. Sau khi Vương gia nghe nói người mất tích thì ối ra máu, bệnh tới mức suy giảm tâm phệ, nằm trên giường tĩnh dưỡng hơn nửa tháng mới khỏi phục. Ngay trong ngày hôm sau lập tức từ hôn, cũng tuyên bố với bên ngoài, hắn thân có bệnh hiểm nghèo, không thể có con. Công chúa Chiêu Hoa từng đến phủ Nam Dương Vương thăm vương gia để xác định Nam Dương Vương có thật bị bệnh không rồi mới đồng ý từ hôn. Sau đó nàng ta tiến cung, được phong làm Hoa phi.

Một trận gió lạnh từ cửa ulla vào, thẳng tắp thổi vào lòng Mộ Dung Thư khiến nàng run rẩy. Khi đôi rèm mị lay động, dường như trong mắt nàng thấp thoáng một nỗi đau.

Nàng rũ mắt, Triệu Sơ nhìn không ra thần sắc của nàng, nhưng mà, hắn dừng lại chốc lát rồi nói thêm:

— Ta có thể tìm được, đương nhiên vương gia cũng sẽ tìm được. Thực ra phu nhân đã chuẩn bị tốt để gặp lại vương gia rồi phải không?

Mộ Dung Thư hơi hơi nhủu mi không nói.

— Thật ra chuyện hòa thân vương gia và chúng ta đã có tính toán, chỉ cần ổn định Bắc Cương, rồi tấn công khổng chế Nam Cương xong, hắn sẽ hưu công chúa Chiêu Hoa. Đây cũng là nguyên nhân hắn đặt phủ của công chúa Chiêu Hoa ở nơi cách xa phủ Nam Dương Vương nhất. Hắn chưa bao giờ nghĩ tới việc đi gặp công chúa Chiêu Hoa, cũng chưa bao giờ muốn cho nàng ta cướp đi những gì thuộc về người.

Triệu Sơ giải thích, là thay Vũ Văn Mặc giải thích.

Kỷ thực, từ trước đến nay, Vũ Văn Mặc cũng không nghĩ tới thương tổn Mộ Dung Thư, chỉ là muốn tạm thời ổn định Bắc Cương. Mà Mộ Dung Thư bỏ đi lại là vì công chúa Chiêu Hoa. Có lẽ trong mắt nữ tử khác, loại hành vi này thật khiến người khác khó hiểu, dù sao Vũ Văn Mặc không để cho nàng mất đi cái gì. Đây là bởi vì điều nàng muốn là một đời một kiếp chỉ hai người sao? Nàng muốn nam nhân của mình không thể có bất cứ nữ nhân nào khác? Ý tứ chân chính ẩn chứa trong mấy chữ này, e là rất khó lý giải cận kề.

Ánh mắt Triệu Sơ thỉnh thoảng chớp động, kết quả nữ nhân trước mặt này là nữ tử thế nào? Ý nghĩ của nàng thậm chí rất kinh thế hãi tục. Thế nhưng, trong mơ hồ hắn lại cảm giác được sự đau lòng vì nàng. Nếu hắn chưa từng gặp nàng, có lẽ sẽ cảm thấy sự kiên trì đó có chút không thực tế. Nhưng hôm nay gặp lại, hắn lại cảm thấy, nàng đáng giá càng nhiều hơn.

Mộ Dung Thư chậm chậm ngẩng đầu nhìn về phía Triệu Sơ, ánh mắt nhìn như vô cùng bình tĩnh, nhưng trong giọng nói có chút run rẩy mà e là ngay cả bản thân nàng cũng không nhận ra.

— Hiện thời hắn khỏe chứ?

Lời này vừa nói ra, Triệu Sơ chợt nheo mắt. Ánh mắt lần đầu tiên không che giấu nhìn thẳng nàng. Mặc dù rất khiếp sợ, nhưng trong lòng Triệu Sơ không khỏi tự giễu cười khẽ. Hắn sớm phải biết trong lòng nàng có Vũ Văn Mặc, cho nên mới không do dự từ bỏ Vũ Văn Mặc như vậy?

— Tuy bệnh nặng đã khỏi nhưng gầy đi rất nhiều.

Triệu Sơ nói sự thật cho nàng biết.

Mộ Dung Thư cau chặt đôi mày, bầu không khí bỗng nhiên trầm xuống.

Qua một lúc lâu, Mộ Dung Thư mới ngẩng đầu lên nhìn về phía Triệu Sơ, giọng điệu bình tĩnh hời:

— Ngủ thiếu gia định ở trấn Thượng Chí mấy ngày? Hiện thời đang trọ ở đâu?

— Ta đang tạm nghỉ ở khách điểm Bình An ở trấn trên. Lần này đến đây, một là gặp người, hai là muốn bàn chuyện mua tơ tằm với Lưu gia. Nhưng sau khi chứng kiến chuyện hôm nay, e là ngày sau người ta nên lựa chọn hợp tác không phải là Lưu gia, mà là phu nhân.

Triệu Sơ nghe nàng nói sang chuyện khác thì cũng từ nhiên đổi đề tài.

Mộ Dung Thư biết lần này Triệu Sơ xuất hiện, cũng tìm được nàng chuẩn xác như vậy thì nhất định là đã biết nơi ẩn thân của nàng nên trực tiếp mà đến. Mục đích của hắn khi tới gặp nàng rất rõ ràng, dù sao buổi nói chuyện vừa rồi của hắn kia đã khiến lòng nàng rối loạn. Nhưng cả hai đều là người thông minh, biết chuyện gì nên quan tâm đến, chuyện gì nên buông tay. Nàng hoàn toàn không cần truy cứu việc hắn làm cách nào tìm được nơi ở của nàng. Huống hồ, hiện thời hắn đã lấy chuyện buôn bán ra nói như vậy khiến nàng cũng thả lỏng hơn. Hơn nữa, nàng hiểu rất rõ, ở thời đại này, nếu muốn thành công trên thương trường, nhất định phải có hậu thuẫn mạnh mẽ. Đây cũng là nguyên nhân nàng nhiều lần hợp tác với Triệu Sơ và Tạ Nguyên. Hợp tác với hai người này thì mất ít sức và của nhưng lời nhiều. Kỳ thực chính là quan hệ lợi dụng lẫn nhau, mỗi bên đều nhắm đến nhu cầu và lợi ích của bản thân.

— Ô? Vậy thì tốt.

— Đợi người xử lý xong chuyện của Lưu gia, chúng ta lại bàn tiếp. Còn nữa, việc buôn bán của các cửa hàng có ba mươi phần trăm cổ phần của người ở Bình Thành không ngừng phát triển. Đại ca ta còn mở thêm một số chi nhánh ở vài trấn lân cận. Sau khi ta cùng với huynh ấy trao đổi xong, định nâng cổ phần của người lên thành bốn mươi phần trăm. Có điều chỉ sợ người sẽ phải vất vả hơn một chút. Hiện thời các món ăn bổ dưỡng và số mỹ phẩm đường da đang ở tình trạng cung không đủ cầu.

Triệu Sơ buông chén trà, nhìn Mộ Dung Thư vui vẻ tán gẫu.

Mộ Dung Thư gật gật đầu:

— Được. Đáng là chuyện vui. Đợi có thời gian ta sẽ suy nghĩ rồi bổ sung thêm một số sản phẩm khác.

Nàng tin tưởng Triệu gia chắc chắn sẽ khiến mấy cửa hàng đó ngày càng tốt hơn. Nàng vốn muốn kinh doanh một vài thứ ở trấn Thượng Chí này, nhưng bỗng nhiên lại nghĩ, bản thân đã hợp tác với Triệu gia, nàng chỉ cần cung cấp một ít phương thuốc là có thể ngồi mát ăn bát vàng, bây giờ lại ở đây kinh doanh nữa thì không phải đang cạnh tranh buôn bán với chính mình sao? Ngược lại không bằng đổi cái mới.

Kể tiếp Triệu Sơ và Mộ Dung Thư lại hàn huyên một chút. Đến giờ cơm chiều, Mộ Dung Thư mới hắn ở lại dùng bữa.

Do mới quyết định dừng chân ở trấn Thượng Chí nên Mộ Dung Thư cũng chưa mua thêm nha đầu hầu hạ, vì vậy cơm chiều thường là do Mộ Dung Thư và Hồng Lăng làm. Thật ra Hồng Lăng không muốn để Mộ Dung Thư xuống bếp nhưng nàng rất kiên trì, dù sao cái viện mới mua này Hồng Lăng cũng đã mất không ít sức lực mới dọn dẹp ngăn nắp được, nếu nàng còn ngồi chờ Hồng Lăng hầu hạ, như vậy nhìn rất không ra gì. Có điều, mấy ngày nay sau khi Trương Anh đến thì cũng giúp Hồng Lăng thu xếp không ít việc, cũng thường xuyên xuống bếp.

Khi lần đầu tiên nghe nói Mộ Dung Thư xuống bếp, Triệu Sơ đã vô cùng kinh ngạc. Hắn từng nghe Tạ Nguyên và Vũ Văn Hạo nói, tay nghề nấu nướng của Mộ Dung Thư không tầm thường. Không ngờ hôm nay nàng lại chủ động xuống bếp.

Hơn nữa canh giờ sau, Mộ Dung Thư cũng đã từ phòng bếp đi ra. Vì nguyên liệu nấu ăn trong bếp hơi ít, mà nàng cũng không có thời gian làm nhiều hơn, vì vậy chỉ dọn gần 5 món, bốn mện một canh.

Tuy rằng đồ ăn khá đơn giản nhưng sắc hương vị đều đủ cả. Dù chỉ là món ăn gia đình nhưng vẫn có thể nhìn ra được người nấu rất dụng tâm trong từng món.

Mà Trương Anh biết được có khách quý ở đây, tìm hết lý do đi ra ngoài, nói là cùng ăn cơm chiều với Trương Tuyền. Mộ Dung Thư cũng không miễn cưỡng giữ lại. Vì Hiện nhi không mấy quen thân với Triệu Sơ, trí nhớ trẻ con cũng không quá tốt. Cậu nhóc chỉ mới gặp qua Triệu Sơ một hai lần, vì vậy Hiện nhi khách khí gọi Triệu Sơ là Triệu thúc thúc, sau đó ngoan ngoãn ăn cơm, không quấy rầy Mộ Dung Thư và Triệu Sơ nói chuyện.

Tay nghề Mộ Dung Thư khiến Triệu Sơ kinh ngạc, đồng thời trong lòng cảm thấy, một nữ tử như vậy, bất kể phương diện nào cũng vô cùng xuất sắc. Nhưng mà, hắn đã chậm một bước, đã thua bởi Vũ Văn Mặc.

Lúc dùng cơm, Mộ Dung Thư không lên tiếng, cho dù trên khoé môi nàng luôn hàm chứa nụ cười nhàn nhạt, nhưng đôi mắt khẽ nhắm lại như có đăm chiêu. Triệu Sơ tâm tư sâu sắc, tất nhiên biết buổi nói chuyện chiều nay của hắn đã ảnh hưởng đến suy nghĩ trong lòng nàng.

Sau khi ăn xong, Triệu Sơ không tiện ở lại lâu trong này bên cùng gã sai vặt rời đi.

Chờ Triệu Sơ đi rồi, Hồng Lăng đứng ở trước cửa viện, cau mày nói:

— Vương phi, Ngủ thiếu gia có thể biết được nơi chúng ta ở, như vậy e là vương gia cũng sắp đến đây.

Đến lúc đó, vương gia sẽ lựa chọn thế nào?

Nghe vậy, Mộ Dung Thu lần nữa nhu chặt đôi mày. Trước mắt như lại hiện lên cảm giác khi thoáng bắt gặp vật áo bào màu tím thêu hoa văn vàng, còn có tấm mắt nóng rực khiến nàng cảm thấy vô cùng quen thuộc kia.

Hắn tới sao?

– Ngủ thiêu gia nói sau khi vương gia biết được vương phi ngài bỏ đi đã bị học máu, hơn nữa còn suy giảm tới tâm phế. Xem ra ở trong lòng vương gia, vương phi cực kì quan trọng. Vương phi, nếu vương gia tìm đến, người có trở lại kinh thành hay không?

Sau một hồi trầm mặc, Hồng Lăng nhện không được mở miệng hỏi.

Mấy ngày này nàng luôn đi theo vương phi, mặc dù ở trên đường hai người vẫn chưa gặp vấn đề gì quá khó khăn, nhưng dù sao vương phi cũng là một phụ nhân đơn độc, tuy rằng trên mặt đã hoá trang thành bị rỡ để che giấu bớt, nhưng vẫn có người nói chuyện linh tinh, đồng thời còn có vài gã đàn ông không có mắt đến trêu chọc vương phi. Điều nói trước của nhà quý phụ nhiều thị phi, hiện thời bên người vương phi không hề có bóng dáng nam nhân, cũng khó trách sẽ khiến người ta đến trêu chọc, đồng thời ngay cả Tiểu Hiền nhi cũng vì muốn bảo vệ vương phi mới muốn học chút công phu quyền cước.

Đôi mắt sáng ngời của Mộ Dung Thu chớp động. Nàng nhẹ nhàng nhăn mày lại. lát sau, nàng mới mở miệng nói:

– Chờ một thời gian nữa đi, ta còn chưa quyết định.

Thì ra, nàng muốn ở cái trấn nhỏ này sống an ổn cả đời cùng với Hiền nhi. Dù sao điều mà nàng kiên trì không ai có thể cho. Như vậy, nàng không miễn cưỡng nữa.

Nhưng...

Không biết vì sao, nàng do dự...

Từ trước tới nay suy nghĩ của nàng đều rất kiên định, một khi quyết định tuyệt đối sẽ không sửa đổi. Nhưng, hiện tại, nàng thật sự do dự. Có lẽ, nàng nên cần thận suy nghĩ, đúng vậy, cần thận suy nghĩ.

– Hi vọng vương phi nghĩ rõ ràng. Vương gia đối với ngài là một tấm chân tình. Có lẽ trong chuyện của công chúa Chiêu Hoa vương gia đã làm sai. Nhưng ngay từ lúc bắt đầu cho đến sau này vương gia đều đặt mình vào hoàn cảnh người khác mà suy nghĩ cho vương phi, bằng không cũng sẽ không thể xây một phủ đệ mới. Tuy rằng công chúa Chiêu Hoa và vương phi có cùng thân phận, nhưng vì vương phi sao vương gia có thể đến phủ Chiêu Dương chứ? Nó ư nghe nói, vương gia đã nhận lời với vương phi, chỉ cần ba đến năm tháng, sẽ giải quyết triệt để mọi chuyện. Công chúa Chiêu Hoa cũng sẽ không thể là Nam Dương vương phi. Kỳ thực, đối lại góc độ suy nghĩ, vương gia làm như vậy, cũng là vì vương phi. Còn nữa, sau khi vương phi bỏ đi, vương gia nhận được tin tức thì học máu hỗn mê, thậm chí suy giảm tới tâm phế, đồng thời việc đầu tiên gia làm khi tỉnh dậy là từ hôn, cũng tuyên cáo thiên hạ là thân thể có bệnh hiểm nghèo, không thể có con. Kể từ đó, sau này đứng nói là hóa thân, e là không ai đã biết mà lại muốn làm trắc phò, hay thậm chí là phu nhân của vương gia. Nó ư cảm thấy, vương gia tựa hồ chỉ muốn có một mình vương phi mà thôi.

Hồng Lăng cau mày trầm giọng nói.

Trong đêm tối, tiếng Hồng Lăng tựa như một luồng khí lạnh buốt xuyên thấu vào lòng Mộ Dung Thu, khiến tâm trí nàng rung động mạnh mẽ. Nàng nhìn chăm chăm vào góc tường, đôi đồng tử lạnh như băng vô cùng u ám.

– Vương phi á? Phu nhân, Hồng Lăng, hai người đang nói đến vị vương phi nào thế?

Trương Anh từ khúc rẽ ngoặt đi tới, mơ hồ nghe được Mộ Dung Thu và Hồng Lăng nhắc tới vương phi, vương gia gì đó, tò mò cười hỏi.

Nghe vậy, Hồng Lăng lập tức nhìn thoáng qua Mộ Dung Thu, im bất, sau đó nhìn về phía Trương Anh, đi ra phía cửa. Nàng bước về trước hai bước, cầm tay Trương Anh, cười giải thích:

– À, là ta nghe nói Bình Sóc Vương ở Bình Thành có đến hai vị vương phi, lại chung sống vô cùng hoà thuận êm ấm nên mới tò mò nói mấy câu. Người vừa trở về cùng Trương Tuyên á?

– Ủ. Nay mai là đã đưa sổ to tầm trong tay báo cho Lưu gia. Đề phòng có chuyện, ta cố ý thương lượng một chút với đệ đệ, đêm nay không được để xảy ra vấn đề gì không may, bằng không cũng khó ăn nói với Lưu gia.

Trương Anh cười trả lời.

Hai người cùng vào sân, Hồng Lăng đóng cửa viện lại.

– Đứng rồi, nghe hai người nhắc đến Bình Sóc Vương và hai vị vương phi của hắn khiến ta nhớ tới đến Nam Dương Vương trong kinh thành. Nghe nói Nam Dương vương phi thân nhiễm bệnh nặng ở trong phủ nghỉ ngơi, Nam Dương Vương hạ lệnh không cho phép bất luận kẻ nào đến thăm, quấy rầy. Người của trấn chúng ta còn đang nghị luận, có phải vị Nam Dương vương phi này bị bệnh hiểm nghèo truyền nhiễm gì hay không, sợ lây bệnh cho người khác? Vì vậy Nam Dương Vương mới có thế hạ lệnh như vậy? Ngay cả người nhà mẹ đẻ của Nam Dương vương phi cũng không cho vào thăm nữa.

Trương Anh cười nói. Đối với dân chúng tầm thường như bọn họ, những kẻ hoàng tộc tôn quý này cách bọn họ rất rất xa, vì vậy khi nghe được dù chỉ là một chút xui tin tức cũng có thể trở thành đề tài trọng tâm của họ trong một thời gian dài.

Hồng Lăng thật không ngờ Trương Anh lại bỗng nhiên đề cập đến Mộ Dung Thu, nụ cười có chút lúng túng nói:

– Chuyện của những quý nhân trong kinh thành sao những người dân tầm thường chúng ta biết được.

Mà Mộ Dung Thu lại là về mặt thân nhiên nói:

– Các người cứ trở chuyện đi, ta về phòng nghỉ ngơi.

Trương Anh và Hồng Lăng lập tức đáp dạ.

Hồng Lăng có chút lo lắng nhìn bóng lưng Mộ Dung Thu rời đi. Thật ra trong lòng vương phi, vương gia cũng rất quan trọng đúng không? Tuy rằng nàng không biết vương phi đang nghĩ gì, nhưng nàng biết, kỳ thực vương phi cũng vô cùng đau khổ. Nàng và Tiểu Hiền nhi luôn luôn đi theo bên người vương phi, ở mặt ngoài vương phi vẫn trước sau như một, nhưng bọn họ mỗi ngày ở bên cạnh nàng, sao lại không cảm giác được những thay đổi dù rất nhỏ kia của nàng.

Vì vậy, nàng không thể để cho vương phi đau khổ cả đời.Chỉ là, hiện thời Ngủ thiêu gia của Triệu gia đến đây. Hắn là nam tử ưu tú như vậy, không chỉ có bề ngoài tuấn mỹ, còn có gia thế hùng hậu. Từ đạo đến đây, ngoài mặt là vì chuyện buồn bán tơ tằm ở trấn Thượng Chí nhưng sự thật là vì vương phi đi? Lần đó ở Triệu gia, nàng đã cảm thấy tình cảm hắn dành cho vương phi kia không tầm thường. Tình huống trước mắt thật phức tạp.

– Đứng vậy. Chuyện của các quý nhân này sao chúng ta có thể rõ ràng chứ? Theo ta thấy, không biết cũng tốt. Nghe nói trong chỗ nhả cao của rộng ấy, nữ tử đều không được tự do đâu, những nữ tử như chúng ta ở trấn này ư nhất không cần mỗi ngày bị nhốt bên trong hậu viện, suốt ngày lục đục tranh đấu với nhau. Còn nữa, nghe người ta nói, nhà nào càng cao sang quyền quý, chuyện bên trong càng khó lường, chúng ta cứ nên nhìn chơi thôi.

Trương Anh vừa đi, vừa nói với Hồng Lăng.

Hồng Lăng thôi không nhìn về phía phòng Mộ Dung Thu, sau đó quay sang trò chuyện với Trương Anh:

– Ủ, nhà nào càng giàu thì càng có nhiều chuyện. Nhưng mà, có chỗ nào không nhiều chuyện đây. Quý nhân có phiền muộn của quý nhân, dân chúng cũng có phiền muộn của dân chúng. Người sống trên đời, đâu có thể mỗi việc đều luôn thoải mái như vậy?

– Nghe Hồng Lăng cô có nói kia, giống như lời của người đã trải qua hơn nửa đời vậy. Nếu ai không biết còn tưởng rằng Hồng Lăng cô nương là vị phu nhân bốn mươi, năm mươi tuổi đấy. Đứng rồi, cái người nam tử hôm nay đến tìm phu nhân kia thật là quá sức đẹp trai rồi, khiến người khác không dám nhìn. Ta còn chưa từng thấy qua nam tử tuấn mỹ như thế. Nhắc tới cũng kỳ lạ, còn có một người nữa, hắn mặc quần áo màu tím sẫm, quanh thân tỏa ra hơi thở lạnh thấu xương làm cho người ta sợ hãi, khiến ta và đệ đệ không dám nhìn thẳng, cần bản cũng không kịp nhìn rõ về mặt người đó. Điều duy nhất nhớ được là khuôn mặt nam tử này tái nhợt, đáng vẻ như bệnh nặng mới khỏi vậy.

Trương Anh bỗng nhiên nhớ tới Triệu So, người bỗng nhiên xuất hiện trong sân chiều nay và nam tử một thân hơi thở lạnh thấu xương lạnh kia, lập tức nói với Hồng Lăng.

Nghe vậy, hai mắt Hồng Lăng sáng lên, bắt đầu nắm lấy tay Trương Anh, có vài phản kích động hồi lần nữa:

– Là người tận mắt nhìn thấy? Nam tử kia một thân hơi thở lạnh như băng?

Vương gia vốn là người lạnh như băng, trên mặt hiếm có lúc tươi cười. Trước đây khi lần đầu tiên nhìn thấy vương gia, nàng đã sợ run cả người. Cũng không biết bắt đầu từ khi nào, lúc vương gia ở bên cạnh vương phi thì hơi thở lạnh như băng trên người làm cho người ta sợ hãi kia đã biến mất không còn bóng dáng, chỉ còn lại sự dịu dàng thâm thiết.

Trương Anh có chút nghi hoặc nhìn Hồng Lăng, vì sao Hồng Lăng lại kích động như vậy? Bất quá Trương Anh cũng không nghĩ nhiều, khi tất cả lời của Hồng Lăng cũng chẳng có gì bất thường, bên không nghĩ ngờ gì gạt đầu trả lời:

– Đứng vậy. Có điều đệ đệ ta nói, người này có võ công. Chúng ta vừa cúi đầu xuống một lát thì khi ngẩng đầu lên đã không thấy bóng dáng hắn đâu. Không biết người này sao lại đến ngõ hẻm nhà chúng ta chứ, nhìn cách đi đứng ăn mặc của hắn, khí chất tôn quý, vừa thấy đã biết là người quyền quý.

Tất nhiên Hồng Lăng không hề nghe thấy lời tiếp theo của Trương Anh, lúc này trong đầu nàng toàn là kinh hi, vương gia đến rồi!

Đúng vậy, nhất định là vương gia đến rồi!

Chỉ cần vương gia đến đây, có lẽ vương phi sẽ không đau khổ như vậy. Nàng thật sự hi vọng vương phi có thể quay về là người trước đây khi còn ở vương phủ, chỉ cần vương phi tốt, nàng đã cảm ơn Trời Phật.

Hôm sau, người trong trấn vừa thức dậy ăn điểm tâm xong, dọn dẹp nhà cửa, vừa mở cổng ra đã nghe thấy hàng xóm đang tụ tập một chỗ bàn tán gì đó.

Hồng Lăng và Trương Anh tò mò bên đi qua nghe. Kết quả lấy được tin tức thật sự làm cho người ta khiếp sợ!

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 5-2

Hôm sau, người trong trấn vừa thức dậy ăn điểm tâm xong, dọn dẹp nhà cửa, vừa mở cổng ra đã nghe thấy hàng xóm đang tụ tập một chỗ bàn tán gì đó.

Hồng Lăng và Trương Anh tò mò bèn đi qua nghe. Kết quả lấy được tin tức thật sự làm cho người ta khiếp sợ!

Tối hôm qua Lư thiếu gia Lư Kiến gặp quý!

Vừa tỉnh ngủ, hai bên gối má có dấu vết bị lừa in lên. Theo lý thuyết, Lư Kiến hẳn là phải cảm giác được sự đau đớn, nhưng Lư Kiến lại không có một chút cảm giác nào, chỉ khi soi gương mới phát hiện trên mặt bị phỏng, lúc đó mới hậu tri hậu giác kêu lên đau đớn.

Vốn người Lư gia còn muốn đi báo quan, nhưng cần thận ngâm lại, chuyện này từ đầu đến cuối thật sự là kỳ lạ. Nếu là bị người khác làm phỏng, sao Lư Kiến lại không bị đau mà kêu lên? Nếu không phải soi gương căn bản cũng không phát hiện thương tổn do bị phỏng. Cứ như vậy, người của Lư gia nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng nhận định là do ma quỷ gây ra. Không khỏi mặt mặt xấu hổ, Lư lão gia đành đề áp việc này xuống, sau khi sai gã sai vặt đi tìm đại phu đến khám, xác định chỉ là vết bỏng thông thường, không nguy hiểm đến tính mạng, chỉ ảnh hưởng đến khuôn mặt sau này thì mới yên lòng.

Nghe nói, sau khi Lư Kiến biết được khuôn mặt bị hủy, than trời trách đất, còn choáng váng ngất lịm.

Trên trấn mọi người đều nói ông trời có mắt, Lư Kiến đã bị báo ứng. Ông trời thật sự có mắt, không phải là không bị báo ứng mà là thời điểm chưa tới. Lư Kiến ở trấn trên làm mưa làm gió nhiều năm như vậy, không chỉ có chiếm đoạt sản nghiệp Trương gia, còn vu hãm Trương Anh, hiện thời nữ nhân của hắn, Nhĩ đi nương xuất thân là kỹ nữ, đồng thời lại bị ma quỷ hủy dung, chuyện này đã nói lên những hành vi của Lư Kiến ngay cả ông trời đều nhìn không được.

Trương Anh nghe nói những chuyện này, nói không nên lời là cảm giác gì, chỉ là cười lạnh vài tiếng rồi cũng không để việc này trong lòng.

Hồng Lăng nói lại chuyện kỳ lạ này cho Mộ Dung Thư nghe, Mộ Dung Thư nhin không được cười đáp:

– Ông đâu có ma quỷ chứ? Sợ là Lư Kiến đắc tội với ai, bị người ta nửa đêm trà thù. Nếu bị trúng các loại mê hương này nó sẽ mất đi trí giác, đừng nói bị người ta hủy dung, cho dù bị người ta lấy mạng cũng không hề hay biết. Mà con người chính là như thế, ngày lúc không ngờ bản thân mình bị thương, còn chưa cảm thấy gì, đây là vấn đề ý thức. Chờ khi nhìn thấy vết thương thì mới cảm giác được đau đớn.

Không biết người Lư Kiến đắc tội là ai, người này xuống tay thật ra rất ác độc, vết sẹo là vĩnh viễn, không chỉ có làm cho người ta đau đớn vạn phần, còn sẽ lưu lại vết tích không cách nào chữa trị.

– Chẳng lẽ là Nhĩ đi nương?

Trương Anh đoán.

Hôm qua hành vi của Lư Kiến đối với Nhĩ đi nương, chuyện của Nhĩ đi nương đã truyền đi khắp trấn Thượng Chí, Nhĩ đi nương nhận hết sự ghèm pha trào phúng mắng mỏ của mọi người, nhất định sẽ oán hận trong lòng. Nếu thực sự Lư Kiến làm ra những hành vi này, cũng không khó giải thích. Nhưng Trương Anh hỏi ra miệng lại cảm thấy không có khả năng, Nhĩ đi nương không có võ công, sao có thể xâm nhập Lư gia, đừng nói tới chuyện không một dấu vết hủy đi khuôn mặt Lư Kiến.

– Không thể nào. Cứ nhìn thái độ hôm qua của Nhĩ đi nương với Lư Kiến là thấy, năng ta yêu thương Lư Kiến sâu sắc, tất nhiên sẽ không làm chuyện thương tổn hắn. Huống chi Nhĩ đi nương năng cũng không dám. Có điều ai cũng không dám khẳng định, năng ta sẽ vì yêu thành hận. Nhưng nghe nói tường viện Lư gia rất cao, nếu không có võ công, chắc sẽ không thể vượt qua được.

Mộ Dung Thư cười nhạt.

Trương Anh gật gù đầu:

– Vâng, phu nhân nói có lý.

– Nhưng mà cũng kỳ, theo lý thuyết Nhĩ đi nương sẽ phải có hành động, dù sao hôm qua nàng rơi vào kết cục đó là vì Trương Tuyền lời chuyện quá khứ của nàng ra. Nhưng đến bây giờ nửa điểm động tĩnh đều không có, cũng không nghe người ta nói nhìn thấy Nhĩ đi nương trên trấn. Nàng không thể quay về Lư gia, như vậy hiện tại nàng sẽ ở đâu? Như là biến mất vậy.

Hồng Lăng có chút tiếc nuối nói: Những năm gần đây nàng đều trải qua cuộc sống nơi nhà cao cửa rộng, đương nhiên có thể nhìn ra vài phần tâm tư của Nhĩ đi nương.

Nhĩ đi nương vừa thấy đã biết không phải kẻ yên phận. Ắ có thể tính kế ăn nhấm mình là Trương Anh, tàn nhẫn độc ác như vậy, thế thì tuyệt đối sẽ không dễ dàng nhận thua hoặc là buông tha Trương Anh như thế. Cho nên bây giờ à ta án binh bất động thật ra lại khiến người khác lo lắng.

Mộ Dung Thư nhẹ nhàng nhún mày lại, nhìn về phía Trương Anh hỏi:

– Hôm qua Trương Tuyền có theo dõi Nhĩ đi nương không?

Nàng cũng lo lắng như Hồng Lăng.

– Sau khi đuổi Nhĩ đi nương đi, Trương Tuyền cũng đã theo dõi, quan sát chặt chẽ mọi động tác của nàng ta. Nàng ở trấn này chỉ một thân một mình không vướng bận gì, có lẽ là đi nhiều một nơi nên đến một khách điểm nghỉ ngơi, lúc đó Trương Tuyền mới trở về sân trồng chùng số to tầm kia. Sáng sớm hôm nay đến khách sạn lại phát hiện không có bóng dáng Nhĩ đi nương. Nói đến cũng lạ, Trương Tuyền tìm khắp nơi trong trấn, hỏi thăm rất nhiều người đều không nhìn thấy Nhĩ đi nương, xem ra là nàng ta đã rời khỏi trấn Thượng Chí.

Trương Anh lập tức đáp lời.

Nghe vậy, Mộ Dung Thư gật gù đầu, yên tâm. Nhưng không hiểu sao trong lòng vẫn có chút nghi ngờ. Nhĩ đi nương tuyệt đối không phải là kẻ dễ dàng bỏ qua cho người khác như thế, à sẽ khinh địch rồi đi như vậy? Nếu là do không chịu nổi sự nhạo báng, chế cười của mọi người mà bỏ đi, vậy thì những tháng ngày lăn lộn ở ký viện của à thật là uổng phí.

Vậy thì do đâu?

Đang lúc nàng đang nghĩ hoặc thì có người gõ cửa.

– Ta đi xem.

Trương Anh lập tức đứng dậy, chạy ra ngoài mở cửa.

Không đầy một lát sau đã nghe trong viện truyền đến mấy câu nói chanh chua.

– Con dâu, quả nhiên người tuyệt tình như thế? Người cần phải suy nghĩ kỹ, nếu đã nhận số ngân lượng này, vậy thì sau này người và Lư gia chúng ta sẽ không còn bất kì quan hệ gì nữa.

Lư phu nhân còn chưa hết ý vọng, nói: Bà thật đau lòng cho số bạc này, hơn hai trăm vạn, bao nhiêu năm vất vả mới có thể kiếm được.

Lư lão gia tự rằng hôm qua đã đáp ứng, nhưng khi cảm ngân phiếu muốn giao ra, ông ta cũng không nhận được đau lòng, mở miệng khuyên:

– Con dâu, hiện thời Kiến Nhi cũng hồi hận rồi, còn bị trừng phạt nữa, lúc này hẳn thật sự rất cần người chăm sóc. Văn nhi cũng âm ỉ đòi mẹ. Mấy ngày nay Văn nhi ngay cả ngủ cũng không yên ổn, trông ngóng người sớm ngày trở về. Con dâu, hiện tại hồi hận còn kịp.

Ngày hôm nay tôi gặp Trương Anh chỉ có Lư lão gia và Lư phu nhân, Lư Kiến do hủy dung nên bị đá kích, tinh thần không được tốt ở lại Lư gia dưỡng bệnh. Hiện thời hẳn không còn khuôn mặt tự nhận là anh tuấn kia, lại trở thành gã đàn ông xấu xí, sao hắn có thể chấp nhận?

Trương Anh nhún nhún mày. Đã đến nước này mà hai người già Lư gia còn muốn tính toán, quả nhiên khiến người ta vô cùng cảm hận. Trương Anh cau mày trả lời:

– Có lẽ hai người còn chưa biết, số to tầm này cũng không phải là ta mua, ta cũng lắm là người làm việc cho phu nhân. Số to tầm đó đều là của phu nhân. Nếu hai người muốn ta trở về, như vậy ta đi ngay lập tức. Chỉ là số to tầm này các người vẫn phải mua với giá hai trăm vạn lượng bạc.

Nghe vậy, Lư gia nhị lão không thể tin nhìn về phía Trương Anh:

– Người nói cái gì?

Chẳng lẽ những gì bọn họ nói ngày hôm qua đều là vô ích? Trương Anh vốn không có quyền quyết định? Nếu vậy, chẳng phải bọn họ đang diễn tuồng cho người khác xem?

— Các người còn muốn cho ta quay về Lư gia sao? Nếu còn muốn, ta phải đi thu thập hành lý ngay.

Trương Anh nhàu mày, tràn ngập vẻ khinh thường, lạnh giọng hỏi:

Kỳ thực đáp án đã rất rõ ràng, thái độ của hai người già Lư gia thay đổi cực nhanh. Hừ, thật là buồn cười, nếu Trương Anh đã không thể quyết định, bọn họ còn xin rằng ta trở về có ích lợi gì? Không chừng rằng ta về rồi lại nghĩ cách lấy lại tài sản của Trương gia thì sao? Bọn họ sao có thể làm chuyện ngu ngốc như vậy được.

— Để chúng ta gặp phu nhân.

Lư lão gia giọng nói lạnh lùng như đang ra lệnh. Hiện thời trong mắt ông ta Trương Anh chính là một hạ nhân nên khi mở miệng nói chuyện giọng điệu quả thật khác xa vừa rồi, cách biệt một trời một vực.

Ở trong phòng Mộ Dung Thu nghe thấy động tĩnh bên ngoài, khỏe mới không khỏi gọi lên tia cười lạnh, nói:

— Xem ra Lư gia nhĩ lão vẫn không biết thân biết phận. Hồng Lăng, người đi nói với bọn họ mấy tiếng, để bọn họ mau chóng giao ngân lượng rồi đi đi.

— Nó ti chưa bao giờ gặp kẻ không biết xấu hổ như vậy. Hôm qua nói thì hay lắm, đến hôm nay nhìn có vẻ muốn hối hận rồi. Bọn họ cho là trấn Thượng Chí này là thiên hạ của mình sao, muốn gì được nấy? Nó ti phải đi xem sao.

Hồng Lăng lập tức đi ra ngoài.

Cửa viện, Trương Anh hoàn toàn thất vọng nhìn nhị lão Lư gia nói:

— Phu nhân làm gì có thời gian gặp các người? Việc buôn bán với Lư gia là do ta phụ trách. Căn cứ theo chứng từ hôm qua, hiện tại hai người chỉ cần giao tiền cho chúng ta thì tự nhiên số tờ tằm này các người có thể lấy đi.

Lời này nàng nói đủ rõ ràng chưa?

Nhưng hai người nhà Lư gia có vẻ như nghe không hiểu, vẫn kháng kháng muốn gặp Mộ Dung Thu.

Hồng Lăng búng búng đi tới, hướng tới hai người rất không khách khí nói:

— Lư lão gia Lư phu nhân cũng là người đã sống mấy chục tuổi, sao hôm nay lại làm ra việc không giữ lời hứa như thế? Không phải đã lập chứng từ rồi sao? Nếu hai người muốn bội ước, như vậy chúng ta chỉ có thể gặp nhau trên công đường. Phu nhân chúng ta nói, không muốn nói nhiều với các người, các người cũng đừng hy vọng hảo huyền muốn có tờ tằm mà không tốn một xu. Giỏ này cũng không sớm, chúng ta sắp ăn cơm trưa, hai người giao ngân phiếu cho chúng ta đi, hiện tại có lẽ Trương Tuyền đã cho người thu xếp xong số tờ tằm đó, lập tức có thể đưa đến Lư gia các người.

Hai ông bà Lư gia nghe vậy, tuy rằng sắc mặt khó coi, trong bụng vẫn có chút không cam lòng, nhưng bọn họ đã chuẩn bị ngân phiếu xong, hơn nữa như lời Hồng Lăng nói đã không có đường thương lượng lại, hai người chỉ đành vạn phần không tình nguyện đưa ngân phiếu ra.

Hồng Lăng quay đầu hướng về phía gian phòng tròng mắt nhìn.

Thấy cảnh này, Mộ Dung Thu nhin không được cười khẽ một tiếng, quý nha đầu Hồng Lăng này!

Rốt cục trước giờ cơm trưa cũng giải quyết xong việc này. Lư gia dùng hai triệu bốn trăm ngàn lượng mua lại toàn bộ số tờ tằm vốn trị giá có ba mươi vạn lượng.

Chuyện này gây oanh động không ít ở trấn Thượng Chí, dù sao Lư gia đây là lần đầu coi tiền như rác.

Khách điểm Bình An.

Phòng chữ Thiên thứ nhất.

Trong một gian phòng được bố trí đơn giản thanh nhã, Triệu Sơ gác tay trước cửa sổ, nhìn ra ngoài.

Trần Thượng Chí quả nhiên rất náo nhiệt, mọi người cũng vô cùng nhiệt tình. Mộ Dung Thu thích nơi này, có thể thấy được, trước khi hấn tới, hình như nàng đã cảm thấy định tiếp tục sinh sống tại đây.

Nhưng tới qua khi hấn rồi đi, nàng giống như đã do dự. Đúng vậy, nàng do dự.

— Thiếu gia, phụ chúng ta quan tâm đến buôn bán tờ tằm từ lúc nào thế?

Triệu Khiêm gãi sai vật đi theo Triệu Sơ mỗi lần ra ngoài, năm nay mười bảy tuổi, tuy rằng còn trẻ nhưng từ nhỏ đã theo chân Triệu Sơ, bởi là gia nô nên cũng mang họ Triệu. Hấn đi theo Triệu Sơ thường thấy các loại trường hợp cùng thể diện, cũng biết Triệu gia không có các mối quan hệ lam ảm ở phương diện kinh doanh tờ tằm, cũng lắm chỉ là buôn bán tơ lụa mà không phải mua bán nguyên liệu tờ tằm.

Nghe vậy, Triệu Sơ trầm mặc.

Triệu Khiêm cau chặt mày. Vì đi theo Triệu Sơ trong một thời gian khá dài, mà hấn cũng là người tâm tư sâu sắc, tất nhiên đã nhận ra tính cảm của Triệu Sơ đối với Mộ Dung Thu không tầm thường, hấn liền do dự mở miệng nói:

— Thiếu gia, ngài cùng Nam Dương vương phi là không thể nào, thậm chí cho dù hiện tại Nam Dương vương phi đã rời khỏi phủ Nam Dương Vương, nhưng ngài ấy vẫn là vương phi của Nam Dương Vương như cũ.

Cho dù Nam Dương vương phi và Nam Dương Vương hoà ly, thân thế của Nam Dương vương phi có thể gả cho người khác nhưng cũng không có cách nào bước vào cửa Triệu gia. Dù sao lão phu nhân và đại phu nhân tuyệt đối sẽ không cho phép.

Ngũ thiếu gia hấn cũng biết.

Hai tay Triệu Sơ nắm chặt thành nắm đấm, trên gương mặt tuyệt mỹ không còn vẻ ôn hòa tao nhã như thường ngày, ngược lại chỉ còn có băng tuyết và sự thống khổ gây gù.

Thật ra có đôi lúc, biết rõ không thể nhưng vẫn không khống chế được... trái tim của bản thân.

...

Lại qua một ngày, ở trấn Thượng Chí xảy ra chuyện lớn, không đành đáng gì đến Lư gia và Trương Anh, cũng không liên quan gì đến tuần nam bỗng nhiên xuất hiện. Mà là, hai ngày này trên trấn có rất nhiều thiếu nữ và phụ nữ không ngừng mất tích.

Vốn khi mất tích một hai người mọi người cũng không mấy để ý, còn tưởng rằng vì mâu thuẫn với gia đình mà bỏ nhà trốn đi, nhưng hai ngày nay số người từ từ tăng lên, mọi người mới phát hiện sự tình càng ngày càng không đơn giản! Đây tuyệt đối không đơn thuần chỉ là mất tích! Là trấn Thượng Chí xuất hiện người què!

Hiện thời, Huyện lệnh đại nhân ở huyện nha đã lệnh cho nha dịch khắp nơi tìm kiếm những nữ tử mất tích đó, kết quả suốt cả một ngày cũng không hề tìm một người nào.

Thật ra cũng không phải chỉ có trấn Thượng Chí gặp phải chuyện này mà ở những thôn trấn gần đây cũng xảy ra chuyện tương tự. Hơn nữa đã xuất hiện từ tháng trước, tổng cộng mất tích mười lăm thiếu nữ, mười phụ nhân. Lúc ấy chuyện này còn rất oanh động, cũng khiến lòng người bàng hoàng, từ đầu tới cuối cũng không bắt được người què kia. Hiện thời chuyện tương tự lại đang xảy ra ở trấn Thượng Chí!

Sau khi chuyện này gây xôn xao dư luận, nam nhân các nhà liền coi chừng khuê nữ và nương từ nhà mình, không cho ra ngoài nữa bước. Họ còn nghe nói thủ đoạn lường gạt của người què kia rất cao tay, cho dù biết chút võ công, hấn có thể khiến người trở nên dễ bảo như thường.

Mà sau khi Trương Tuyền nghe nói chuyện này ngay lập tức muốn ngày đêm canh giữ trước viện của mấy người Mộ Dung Thu, phòng ngừa có người xông vào.

— Nếu việc này gây xôn xao lớn như thế, nhiều nữ tử trấn trên đều bị người ta bắt cóc, vì sao quan Huyện lệnh ở đây không báo việc này lên cho triều đình đề triều đình phái binh tới truy bắt người què?

Mộ Dung Thu trầm giọng hỏi. Chuyện này vô cùng tàn nhẫn, vạn mệnh sau này của những nữ nhân đã từng bị người què bắt cóc chắc chắn nhấp nhô, đặc biệt lại còn là nữ tử cổ đại, hơn phân nửa đều sẽ bán vào thanh lâu lấy viện tha hương, số ít khác sẽ bán về làm vợ những hán tử thô dã nơi hoang sơn cùng cốc, đời này xem như huỷ đi.

Trương Anh còn khá sợ hãi, sắc mặt trắng bệch trả lời:

— Lúc ấy tân đề đẳng cơ, chuyện này đành tạm gác lại. Hơn nữa sau đó có một đoạn thời gian không còn nữ tử mất tích, đều tưởng rằng người què kia đã buông tay không làm chuyện thương thiên hại lý như vậy nữa. Ai mà ngờ lúc này trấn Thượng Chí chẳng ta lại xảy ra chuyện như vậy.

Mộ Dung Thu sắc mặt nghiêm trọng. Hiện thời chỉ có thể hi vọng Huyện lệnh của trấn Thượng Chí có thể mau chóng bắt được gã người què này.

— Đã vậy mấy ngày này chúng ta vẫn đừng nên ra ngoài. May là Trương Tuyền biết chút công phu quyền cước, để hấn ở trong sân quan sát mấy ngày, Huyện lệnh đại nhân trấn Thượng Chí là một vị thanh quan, chắc chắn sẽ nhanh chóng bắt được gã người què kia.

Sắc mặt Hồng Lăng cũng có chút nặng nề, nói.

Mộ Dung Thu gật gật đầu.

— Như thế cũng chỉ có thể làm phiền Trương Tuyền rồi.

— Vừa rồi ta còn nghe người ta nói, hình như triều đình phái người đến, chính là vị Nam Dương Vương mà hai ngày trước chúng ta mới nhắc đến. Hôm nay ngài ấy đã đến huyện nha, hình như là cùng Huyện lệnh đại nhân thương lượng kế sách tóm cái gã người quê kia.

Trương Anh định thần lại, uống một hớp trà cho bình tĩnh một chút rồi mới lên tiếng.

Nghe vậy, Hồng Lăng quay phát nhìn về phía Mộ Dung Thu:

— Nam Dương Vương đến rồi!

Tay Mộ Dung Thu tức thì run lên, quả nhiên hần đến rồi! Trong đầu nhất thời trống rỗng, ngày ấy, vật áo tím sẫm và cảm giác vô cùng quen thuộc kia cũng không phải là ảo giác của nàng?!

Trương Anh vì nghe chuyện người quê đã là tâm thần bất định, vì vậy vẫn chưa phát hiện sự biến hóa của Mộ Dung Thu và Hồng Lăng, còn nói tiếp:

— Nghe nói vị Nam Dương Vương kia mới chỉ hai mươi hai, hai mươi ba tuổi, nhưng ở trong triều lại được đương kim thánh thượng cực kì trọng dụng, nếu đúng như vậy, thật đúng là muốn gặp vị Nam Dương Vương này một lần.

Hồng Lăng nhìn Mộ Dung Thu chăm chăm. Quả thật là vương gia đến rồi! Ngày ấy lúc Ngũ thiếu gia đến, kỳ thực vương gia cũng đã tới, chính là vì sao người không lộ diện gặp vương phi chứ?

Mộ Dung Thu lại cúi đầu, rũ mắt, một trận thất thần.

...

Bình thường sau buổi cơm tối, bọn họ đều ra ngoài tản bộ trên phố một chuyến, có thể giải sầu. Nhưng hôm nay bởi chuyện người quê, các nàng chỉ có thể ở lại trong sân. Bất quá may mà cái nhà này khi được Mộ Dung Thu mua lại đã tí mĩ cái tạo, cũng coi như có vài cảnh sắc có thể ngắm nghía một chút.

Bởi vì có Trương Tuyền trong sân, mấy người đều khá an tâm. Vì vậy, bọn họ đều ở trong đình uống trà, định chờ qua nửa canh giờ sau trở về phòng nghỉ ngơi.

Thế nhưng, Trương Anh cảm giác được hôm nay không khí có chút không đúng, có vẻ như trong lòng phu nhân có chuyện, luôn luôn không lên tiếng nói chuyện, Hồng Lăng cũng vậy.

Lúc này, công lớn lại bị gỡ, ngay sau đó là tiếng một nữ tử:

— Cầu xin người hảo tâm cho xin chút đồ ăn, một nhà tiểu nữ gặp nạn hạn hán, hiện thời li tán khắp nơi, tiểu nữ ngàn dặm tìm người thân, mong rằng mọi người có lòng tốt thương xót.

Nghe ra là tiếng nữ tử, mấy người trong viện mới thả lỏng.

Trương Tuyền ra mở cửa còn Hồng Lăng trở về nhà lấy ít bánh bao và thức ăn buổi tối còn dư lại.

Bên ngoài, nữ tử thấy Trương Tuyền mở cửa thì không ngừng cảm ơn. Nhưng mà, ở bên cạnh nữ tử còn có một nam tử gầy yếu. Gã kia toàn thân ăn mặc rách rưới, xanh xao vàng vọt, chột nhìn lại, thật là giống như đã từng trải qua nạn đói.

Hồng Lăng cảm mấy thứ bước qua, đưa cho nữ tử kia:

— Những thứ này là ít thức ăn còn lại và bánh bao, các người cầm đi. Hi vọng các người sớm tìm được người thân.

Nữ tử kia liên tục cảm tạ, sau khi cầm lấy bánh bao và đồ ăn thì ngừng đầu lên nhìn về phía Hồng Lăng. Không ngừng lên thì thôi, vừa nhìn thấy nàng, nữ tử này đột nhiên kêu một tiếng:

— Người là Hồng Lăng?

Mà Hồng Lăng cũng vô cùng nghi hoặc, nữ nhân gầy yếu này có biết nàng? Lẽn cẩn thận nhìn về phía nữ tử dáng vẻ như hành khất này, Hồng Lăng ngay lập tức mắt mở lớn, cũng kinh ngạc kêu một tiếng:

— Tam phu nhân?!

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 6

— Tam phu nhân?!

Sao lại là Tam phu nhân?

Hồng Lăng không thể tin được nhìn người trước mắt, nữ tử hình dung khổ bại, thân hình gầy guộc chỉ còn lại có da bọc xương, xanh xao vàng vọt.

Trong trí nhớ, Tam phu nhân Phương Dung Mai, mặc dù không xinh đẹp bằng Nhị phu nhân, Tứ phu nhân, nhưng cũng là một cô gái nhỏ, nhìn qua thuần khiết thanh tú. Giờ đây nữ tử trước mắt này, nếu không phải nàng ta chủ động gọi thì Hồng Lăng cũng sẽ không quan sát tí mĩ, lúc này mới nhận ra khuôn mặt và ngũ quan hết sức quen thuộc, vậy thì chắc chắn nàng sẽ không nhận ra Tam phu nhân.

Riêng Tam phu nhân lại là vẻ mặt kinh hoàng, gã đàn ông vốn đang đứng bên người nàng cũng ngừng phất lên nhìn về phía Hồng Lăng. Mặt hắn lộ vẻ vẻ dữ tợn, nhưng khi ánh mắt quét đến Trương Tuyền bên cạnh Hồng Lăng thì lập tức cúi đầu.

Đó chỉ là sự biến hóa nhỏ nhoi trong thoáng chốc nhưng Hồng Lăng vẫn kịp nhận thấy được. Nàng lập tức dời mắt khỏi Tam phu nhân, liếc nhìn gã kia. Không nhìn thì thôi, vừa nhìn Hồng Lăng đã lập tức nhận mây lại. Người này nhìn qua gầy yếu, xanh xao vàng vọt, nhưng giấu dưới hàng mi kia có vẻ như là ánh mắt không phải là người bình thường nên có, ngược lại hàm chứa sự dữ tợn khiến người khác sợ hãi.

— Hồng Lăng, người biết nữ tử này?

Trương Tuyền nghi hoặc hỏi.

Mà ngồi trong sân trong đình, Mộ Dung Thu nghe được tiếng hô của Hồng Lăng, lập tức hai mi cau chặt. Vì sao Phương Dung Mai lại xuất hiện ở trấn Thượng Chí này?

Hồng Lăng gật gật đầu:

— Đúng, ta có biết nàng.

Nàng vừa nói xong, thân hình gầy yếu của Phương Dung Mai run rẩy kịch liệt.

— Nếu đã quen biết thì mời nàng vào ngồi một chút. Đứng lúc nào xem sao nàng lại lạc mắt người nhà. Nếu chúng ta có thể thì đương nhiên phải giúp một tay.

Trương Tuyền nghe Hồng Lăng báo có quen biết Phương Dung Mai bèn có lòng tốt lên tiếng.

Hồng Lăng đang nghi ngờ vì sao Phương Dung Mai lại xuất hiện ở trấn Thượng Chí, đồng thời nàng còn không rõ lắm vốn hần là một Phương Dung Mai vì chuyện cảm họa mà bị xử trí đưa đến son trang, hôm nay sao có thể xuất hiện cùng một gã nam tử xa lạ ở đây chứ? Theo nàng được biết, nhà mẹ đẻ của Phương Dung Mai khá giàu có, tuy rằng gia thế không bằng nhà Đỗ Khả, nhưng cũng là có phũ đệ riêng, sao có thể khiến cho cửa nát nhà tan? Xem tình huống như vậy, có lẽ là Phương Dung Mai đang nói dối. Nàng tại sao phải nói dối?

Hồng Lăng lại bắt đầu đánh giá Phương Dung Mai. Trên người nàng ta mặc quần áo rách rưới, do bẩn đã nhìn không ra màu sắc thực sự, mà khuôn mặt vốn trắng nõn nà lại xuất hiện mấy vết thương, đây là đã xảy ra chuyện gì?

Ngay tại lúc nàng nghi hoặc, gã nam tử gầy yếu vẫn luôn trầm mặc kia lại kéo Phương Dung Mai chạy đi!

Tình huống này xảy ra quá nhanh khiến Hồng Lăng và Trương Tuyền trở tay không kịp.

— Sao bọn họ lại bỏ đi? Gặp người quen không phải nên vui mừng hỏi thăm sao? Giờ ngược lại còn như là có tật gặt mình?

Trương Tuyền nhìn bóng lưng chạy trốn của hai người Phương Dung Mai, vô cùng buồn bực nói.

Riêng Hồng Lăng lại yên lặng cau mày, xoay người đi về phía đình nghỉ mát.

Trương Tuyên chớp chớp mắt, không hiểu Hồng Lăng đây là có chuyện gì.

Mộ Dung Thu nhìn Hồng Lăng đã trở lại, trầm giọng hỏi:

— Là Tam phu nhân sao?

Nếu thật là Tam phu nhân, phát hiện Hồng Lăng ở chỗ này, phản ứng nên có tuyệt đối không phải là nhanh chóng bỏ chạy như thế! Dù sao Hồng Lăng vốn hẳn phải ở phủ Nam Dương Vương chăm sóc Nam Dương vương phi đang lâm bệnh nặng, năng ta chắc chắn sẽ nghĩ ngờ vì sao Hồng Lăng lại xuất hiện tại trong ngõ hẻm này, tuyệt đối sẽ không từ bỏ ý đồ dễ dàng như thế. Nhưng hôm nay năng ta lại chạy trốn, điều này dường như không bình thường.

— Nó ti xác định, là Tam phu nhân. Chẳng qua nếu không phải cẩn thận nhìn, thật sự là khó có thể liên hệ năng với Tam phu nhân trước kia. Hiện thời sắc mặt năng khô vàng, thân hình gầy guộc, quần áo rách rưới, nom nớp lo sợ như hành khách ăn xin.

Hồng Lăng nhanh cau mày, trầm giọng trả lời.

Mộ Dung Thu gật gật đầu, sau đó cầm lấy chén trà uống vài ngụm, vẫn chưa hỏi tiếp.

Một bên Trương Anh nhìn thái độ hai người, tuy rằng năng không đủ thông minh, nhưng cũng có thể ít nhiều thấy được, có vẻ như quan hệ của vị Tam phu nhân kia cùng hai người Mộ Dung Thu cũng không gần gũi thân thiết gì, hoặc là còn lại chút tự trọng, bằng không người gọi Tam phu nhân bụng đói kêu vang kia sẽ không bỏ đi, mà Hồng Lăng cũng không hề gọi lại, cho nên năng lập tức trầm mặc không lên tiếng hỏi.

— Mẫu thân, người không cần sợ hãi, mấy hôm nay Hiền nhi đã học được một chút võ công, sau này sẽ không ai dám khi dễ mẫu thân. Hiền nhi bây giờ là nam tử hán đầu đội trời chân đạp đất, có thể bảo vệ mẫu thân!

Hiền nhi thấy Mộ Dung Thu thất thần, lập tức dùng tay nhỏ bé vỗ vỗ đùi Mộ Dung Thu, trên khuôn mặt nhỏ nhắn toàn là vẻ nghiêm túc.

Nghe vậy, trong lòng Mộ Dung Thu vô cùng cảm động, vỗ vỗ đầu của bé, cười nói:

— Đúng vậy, Hiền nhi đã là tiểu nam tử hán!

— Mẫu thân, không phải tiểu!

Tiểu Hiền nhi như người lớn sửa lại.

Mộ Dung Thu không khỏi buồn cười nói:

— Được, được, là nam tử hán, không phải tiểu nam tử hán.

Chỉ khi trở về phòng về, Mộ Dung Thu lập tức dặn Hồng Lăng:

— Mấy ngày này người hãy cẩn thận đề ý, ta e là Phương Dung Mai sẽ còn tìm người.

— Phương Dung Mai chỉ gặp ta mà vẫn chưa nhìn thấy phụ nhân, sẽ không có chuyện gì. Nếu nàng tới tìm ta lần nữa, ta chắc chắn nghĩ cách lừa nàng. Chuyện này cũng không khó. Chỉ là ta không nghĩ ra, Phương Dung Mai vì chuyện cảm hóa mà bị đuổi khỏi vương phủ đưa đến sơn trang, năng vốn nên ở đó, sao bỗng nhiên hôm nay lại xuất hiện ở trấn Thượng Chí? Còn có gã nam tử bên người năng kia nhìn qua hành tung rất khả nghi, trước kia ta chưa từng gặp qua, chẳng lẽ cũng là nam nhân ở sơn trang? Nhưng nếu sơn trang có chuyện, phủ Nam Dương Vương sẽ không thể không có tin tức. Còn nữa, nếu Phương Dung Mai bỏ sơn trang về nhà mẹ đẻ, như vậy, nhà mẹ đẻ năng cũng coi như là giàu có, sao lại đến nông nổi như hôm nay?

Hồng Lăng cau mày trầm giọng nói.

Phương diện này quả thật có nhiều điểm rất đáng ngờ. Mộ Dung Thu khép hờ đôi mắt gật gật đầu:

— Đúng vậy. Xem ra quả thật có khá nhiều điểm đáng ngờ, trước mắt cũng không có cách nào tìm hiểu nhiều hơn, người vẫn nên cẩn thận một chút đi.

— Vâng ạ.

Trong mấy ngày kế tiếp đều không có tin tức gì của Phương Dung Mai, người này bất chợt xuất hiện rồi lại như bỗng nhiên tan biến vào hư không. Hồng Lăng tạm thời yên tâm.

Riêng Lưu gia, tuy tiêu tiền hết hai triệu bốn trăm ngàn lượng bạc mua lại số tơ tằm do của Mộ Dung Thu, nhưng những khách hàng quen kia đã đến thời gian hẹn lại vẫn chậm chạp không hề xuất hiện. Người của Lưu gia sốt ruột, rốt cuộc thương nhân kia phái người truyền tin đến, nói là năm nay không có ý định mua tơ tằm. Sau khi nhận được tin này, người của Lưu gia nhất thời không biết nên làm gì. Lúc trước bọn họ vốn không hề nghĩ những khách hàng lớn này sẽ không mua tơ tằm nữa, dù sao những người đó cũng có vài chục cửa hàng tơ lụa, vì vậy trong kế ước cũng không đề cập đến điều khoản nếu như thương nhân kia không mua tơ tằm sẽ phải bồi thường ra sao, tuy rằng mấy người đó có mang đến vài ba trăm ngàn lượng bạc đến bồi thường, nhưng số lượng lớn tơ tằm hiện đang trong tay họ phải làm thế nào? Huống hồ số tơ tằm này còn phải dùng cái giá cắt cổ để mua lại.

Lưu lão gia đã nhiều ngày bạc mặt nửa tóc, mỗi ngày ở ngoài chạy vạy ngược xuôi, muốn tìm người mua tơ tằm, nhưng không biết những kẻ buôn bán tơ tằm đây là bị làm sao, lại chẳng ai ngó ngàng đến, khiến cho hiện tại toàn bộ số tơ tằm của trấn Thượng Chí đều nằm trong tay bọn họ, kết quả lại chẳng ai chịu mua! Nhất thời, Lưu lão gia lo lắng độ bệnh nằm liệt giường!

Đây chẳng qua chỉ là một đoạn nhạc đệm nho nhỏ trong sự kiện người què đang phát sinh.

Mặt khác, sau khi Triệu Sơ ở trấn Thượng Chí biết Vũ Văn Mặc cũng đến đây bèn tìm đến huyện nha gặp hắn. Cùng lúc đó, các cô nương của trấn Thượng Chí biết tin ở đây liên tục xuất hiện hai vị mỹ nam tử như vậy, hơn nữa còn có thân phận hiển quý, tất nhiên là làm cho những cô nương này rạo rục, đồng loạt tụ tập trước cửa nha môn, nhưng từ đầu tới cuối những cô gái nghe tiếng gió mà tới này đều không một lần được gặp hai kẻ “hoạ nam” kia, càng miễn bàn nhìn thấy khuôn mặt họ.

Tuy rằng trong trấn xảy ra chuyện người què khiến lòng người bàng hoàng, nhưng dân chúng cho rằng Nam Dương Vương và Ngũ công tử Triệu gia đều ở đây, người què kia sẽ không dám hành động. Quả nhiên, đã nhiều ngày vô cùng bình yên, có vẻ như người què đã biến mất khỏi trấn Thượng Chí.

— Phụ nhân, hai ngày này có rất nhiều thương nhân lui tới đều định mua tơ tằm của chúng ta vào năm sau. Đặc biệt, dựa theo lúc trước ngài đã căn dặn, Thiên Tâm Ti tăng giá gấp ba, các loại còn lại tăng gấp hai, mà sau khi nghe xong, những thương nhân kia đều không có ý kiến gì, xem ra giá này bọn họ có thể chấp nhận được.

Trương Anh đem mấy đơn đặt hàng giao cho Mộ Dung Thu để năng xem qua.

Mộ Dung Thu gật gật đầu. Những thương nhân này phần lớn là khách hàng lui tới buôn bán cùng Lưu gia và Trương gia trước đây, e là Triệu Sơ đang âm thầm động tay chân khiến những người này không dám hợp tác với Lưu gia, kết quả đều đến chỗ này của họ.

Thiên Tâm Ti vốn sản lượng cực ít, mà trấn Thượng Chí mặc dù là khu vực nuôi tằm, nhưng những người nuôi tằm bán tơ này lại không kiếm được bao nhiêu, quanh năm suốt tháng vất vả để rồi tiền chui vào túi kẻ khác. Mà những kẻ trung gian buôn bán hoặc các thương nhân mở cửa hàng tơ lụa mới là người kiếm lợi nhiều nhất. Vì vậy cái giá đắt gấp đôi gấp ba này đối với bọn họ mà nói không coi vào đâu.

Cuộc sống của đa số người dân nuôi tằm ở trấn Thượng Chí đều không mấy dư dả, năng vừa là khởi đầu sự nghiệp đồng thời cũng tiện thể quan tâm đến dân chúng nơi này, không còn gì bằng. Năng năng giá bán thị họ cũng sẽ được hưởng lợi theo, tin rằng những người dân này sẽ chăm chút, đầu tư hơn cho việc nuôi tằm.

Năng muốn tập hợp tất cả các hộ nuôi tằm ở trấn Thượng Chí lại ở một nơi, rồi sau đó hình thành một khu vực chuyên biệt, đợi sau này năng có thể mở cửa hàng tơ lụa, lúc đó năng sẽ có thể lũng đoạn toàn bộ thị trường tơ lụa của Đại Hoa quốc.

Dù sao, từ trước tới nay tơ lụa đều dành cho người phú quý sử dụng, như vậy, năng đón đầu nhu cầu thị trường, đưa ngành công nghiệp tơ lụa lên một tầm cao mới.

— Lát nữa Trương Tuyên trở lại, e là phải làm phiền phụ nhân cùng đi với ta đến nhà Trương Đức một chuyến, Thiên Tâm Ti của nhà hắn là nhiều nhất. Nhưng sau khi hắn nghe nói chúng ta tăng giá gấp ba cùng đồng thời tăng giá Thiên Tâm Ti lên như thế để bán cho chúng ta. Nếu như đồng ý với nhà họ, như vậy toàn bộ thị trấn hơn hai trăm hộ gia đình sợ là đều phải lấy giá gấp ba này mà mua. Ta đã khuyến cáo một phen nhưng hắn không nghe lọt tai, vẫn kiên trì. Trước mắt ta thực không có cách nào, kính xin phụ nhân đi xem.

Trương Anh mặt lộ vẻ khó xử nói.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu gật gật đầu trả lời:

— Được, lát nữa chúng ta đi xem sao. Mấy hộ nuôi nhiều cũng chỉ muốn kiếm thêm một chút ngân lượng mà thôi. Chỉ cần cho lợi ích khiến hắn vui mừng, hẳn nhất định sẽ không có gì lời thời nữa.

Nếu là nhà có nhiều Thiên Tâm Ti, nhất định phải nghĩ vài biện pháp thuyết phục, xem ra năng cần hao tổn tâm tư một chút.

Tuy rằng đã nhiều ngày không thấy người què xuất hiện, nhưng Trương Tuyên vẫn đi theo bảo vệ bên cạnh mấy người Mộ Dung Thu, mà Hiền nhi cũng đã vài ngày không được ra khỏi cửa khiến cu cậu hết chịu nổi nên cũng cho đi theo, cũng là do nếu chỉ để Hiền nhi và Hồng Lăng ở nhà thì bọn họ sẽ lo lắng.

Hiền nhi nghe có thể đi ra ngoài, lập tức sôi nổi dẫn đầu.

Cổng lớn vừa mở ra, Hiên nhi nhất thời dừng bước.

Trong lúc mấy người Mộ Dung Thư đang bắt ngờ, Hiên nhi reo lên một tiếng khoái trá:

— Phụ thân!

Ngay sau đó, thân hình nhỏ nhỏ tròn vo như đậu đó vọt tới trước.

Nghe thế, bước chân Mộ Dung Thư hơi khựng lại, đập vào mắt chính là hình bóng quen thuộc ấy.

Hơi thở của hắn vẫn như trước, nhưng khuôn mặt tái nhợt, gò má gầy guộc lạnh như băng nhỏ lên, trên người là y phục đen tuyền khiến thân hình tiêu điều gầy gò của hắn càng thêm nổi bật.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 7

Hơi thở của hắn vẫn như trước, nhưng khuôn mặt tái nhợt, gò má lạnh như băng gầy guộc nhỏ lên, trên người là y phục đen tuyền khiến thân hình tiêu điều gầy gò của hắn càng thêm nổi bật.

Vũ Văn Mặc nhìn Mộ Dung Thư chăm chú không hề chớp mắt.

Tuy rằng chỉ xa cách không gặp nhau trong hơn một tháng ngắn ngủi nhưng phảng phất tưởng chừng như đã là một năm, hai năm, thậm chí còn lâu hơn. Dù cho trên khuôn mặt xinh đẹp của nàng đầy những nốt rỗ chường mắt nhưng vẫn không hề che giấu được khí chất khuynh thành và dung nhan xinh đẹp vốn có.

Hắn thật không ngờ lúc này nàng sẽ ra khỏi nhà, cũng thật không ngờ Hiên nhi có thể phát hiện hắn nhanh như vậy.

Vũ Văn Mặc vốn chưa muốn gặp nàng nhanh thế này. Hắn sợ nàng đã có quyết định bởi bản thân không thể giải thích việc làm của mình, dù sao lúc ấy cũng là do hắn thất hứa, lúc ấy hắn vẫn chưa hiểu được hàm nghĩa chân chính của câu nói “một đời một kiếp chỉ đời ta”. Đây là chuyện không thể chối cãi, hắn đã vi phạm lời thề.

Nàng tin tưởng hắn, giao cả con người và trái tim cho hắn, cũng cùng tiến cùng lùi với hắn, cùng nhau đối mặt sự khêu khích liên tục của Nam Cương. Nàng thông minh nhạy bén, chỉ vì hắn mà ra tay, nhưng hắn...

Nghĩ đến đây, bỗng nhiên cảm giác trái tim tê dại, đau đớn như ập tới. Vũ Văn Mặc chậm rãi dời tầm nhìn khỏi người Mộ Dung Thư, hơi rủ mắt.

Có lẽ, mỗi người đều sẽ có một mặt hèn yếu nào đó.

— Phụ thân, sao giờ người mới đến vậy! Hiên nhi rất nhớ phụ thân đó.

Hiên nhi ôm chặt hai chân Vũ Văn Mặc, giọng ngọt ngào vương chút hơi sữa như trẻ đang bú lăm nũng nói, mơ hồ trong đó còn có thể nghe được tiếng khóc.

Tiếp theo Hiên nhi lại quay đầu, đôi mắt như vì sao loé sáng nhìn về phía Mộ Dung Thư, trong giọng nói khó nén sung sướng:

— Mẫu thân, phụ thân đến rồi! Về sau chẳng còn ai khi dễ chúng ta!

Thân hình Mộ Dung Thư lại run lên. Đã từng vô số lần tưởng tượng tình cảnh gặp lại nhau, nhưng thật không ngờ lại trong tình huống hoàn toàn bất ngờ như thế, khiến nàng không kịp chuẩn bị tâm lý.

— A! Ta nhớ ra rồi, người chính là nam tử nấy ngày trước đây đứng ở trước cửa không có vào kia. Thì ra người là thượng phu của phu nhân sao?

Trương Tuyền nhìn thấy khuôn mặt và phong thái của Vũ Văn Mặc có chút quen thuộc, lập tức nhớ tới mấy ngày trước đây dường như đã gặp qua bên kêu lên.

Trương Anh cũng kinh ngạc nói:

— Đứng! Ta nhớ ra rồi, ngày đó người xác thực đã tới.

Vốn Trương Anh muốn báo Vũ Văn Mặc vào ngồi một chút, nhưng bỗng nhiên nhìn thấy sắc mặt Mộ Dung Thư dường như hơi khác lạ. Nàng chợt nhớ tới việc Mộ Dung Thư là mang theo con trai bỏ đi, lại thấy giữa phu nhân và Vũ Văn Mặc hình như không bình thường, có lẽ là có chuyện không muốn người khác biết, vì vậy không khí vẫn có chút kỳ lạ, nàng tức thì ngậm miệng không nói thêm gì nữa.

Hồng Lăng đề dặt cẩn trọng xem thái độ của Mộ Dung Thư và Vũ Văn Mặc. Trương Anh Trương Tuyền không biết Vũ Văn Mặc, nhưng nàng lại biết, hơn nữa còn vô cùng hiểu rõ, hai người bọn họ trong lúc đó kết quả phát sinh chuyện gì, mà Mộ Dung Thư rồi đi là vì sao. Hiện thời trong tình huống vô tình gặp nhau này, đến tột cùng là tốt hay là không tốt, tuy rằng nàng rất muốn Vũ Văn Mặc và Mộ Dung Thư trở về như trước đây.

Bỗng nhiên ngay lúc này, Mộ Dung Thư đột nhiên rất muốn chạy trốn. Trong lòng không khỏi buồn cười, không thể ngờ Mộ Dung Thư nàng cũng sẽ có ngày này. Đưa mắt về phía Vũ Văn Mặc, nàng thể nhưng muốn trốn, nàng đây là thật sự không biết nên đối mặt với hắn thế nào. Nàng cũng rủ mắt, trầm mặc.

Lúc này, Vũ Văn Mặc đã ôm lấy Hiên nhi. Bất quá hắn vẫn không nói một lời.

Hiên nhi sớm đã quen với việc Vũ Văn Mặc trầm mặc, từ lúc còn ở phủ Nam Dương Vương. Vũ Văn Mặc đã là như thế, ngoại trừ trò chuyện với Mộ Dung Thư thì đối với những người khác hắn đều cực kì lạnh lùng.

Mộ Dung Thư dần lòng lại dần lòng rồi mới ngừng đầu, đang định nói gì đó với Vũ Văn Mặc. Ai ngờ, bỗng nhiên có một người từ bên trái con hẻm nhỏ lao tới.

Gò má người này gập ghềnh, rõ ràng là dấu vết bị sắt nung in lên, lộ ra đáng vẻ vô cùng dữ tợn, mặc quần áo màu đen.

Hắn ta xông thẳng tới trước mặt nàng, vừa chạy vừa chửi ầm lên:

— Á xấu phụ này! Nếu không phải do người âm thầm giới thiệu sau lưng, sao Lư gia ta có thể rơi vào tình trạng này? Hiện thời tất cả thương nhân không ai chịu mua to tầm của chúng ta, nhất định là do người động tay động chân! Trương Anh, người tiện phụ này. Tuy rằng ta bỏ người, nhưng dù sao người cũng đã từng là con dâu Lư gia, uống cho người vẫn là mẹ ruột Văn nhĩ, người làm như vậy, không sợ Văn nhĩ hận người sao?

Mấy người đồng thời nhìn sang kẻ bỗng nhiên xông tới kia, thì ra lại là Lư Kiến.

Đã nhiều ngày nay, Lư gia gặp phải trắc trở khắp nơi, mọi lời đồn trên trấn không ngừng nhắm vào Lư gia, nói đúng hơn là nhắm vào Lư Kiến. Hiện thời hắn không chỉ có khuôn mặt bị hủy hết mà ngay cả gia nghiệp Lư gia cũng không thể bảo vệ. Tuy rằng Lư gia cũng có chút tài sản, nhưng cứ như thế trước sau gì cũng sẽ miệng ăn núi lở, chẳng khác gì ngồi chờ chết. Lư Kiến vốn đã vì chuyện huyê dụng bị đá kích nặng nề, hiện thời Lư gia lại rơi vào tình trạng này, làm sao hắn có thể chịu đựng được! Thành thử hắn không để ý Lư lão gia và Lư phu nhân ngăn cản, đi tìm Trương Anh và Mộ Dung Thư kiếm chuyện.

Vừa rồi chưa kịp nhìn kỹ, chờ khi Lư Kiến đến gần, mới thấy trong tay hắn có một con dao phay. Lưỡi dao sáng loáng, rõ ràng là đã được mài cho bén.

Vũ Văn Mặc thấy thế, trong con người den chợt hiện lên tia sáng lạnh. Hắn bất động thanh sắc ôm Hiên nhi bước qua hai bước. Mà Mã hộ về phía sau hắn lại di chuyển về phía Mộ Dung Thư.

Mộ Dung Thư cau mày nhìn Lư Kiến, kẻ vừa bước đã chạy tới, nghe thấy lời hắn nói xong, cũng đã biết được hắn nhất định đến gây sự! Có điều rất khiến nàng ngoài ý muốn là đã trải qua nhiều chuyện như vậy hắn lại vẫn không biết học khôn!

Trương Anh nhìn thấy Lư Kiến điên cuồng như vậy, nhất thời cảm thấy có chút sợ hãi, không tự chủ được lui về phía sau một bước.

Mà Trương Tuyền có vẻ công nên đứng chắn trước Mộ Dung Thư và Trương Anh.

— Lư Kiến, sao người lại cư xử như đàn bà thế? Có thể giữ chút khí phách nam nhi hay không? Lư gia các người làm ăn buôn bán không phúc hậu, chiếm đoạt tài sản Trương gia ta không nói, còn đi tin lời một á kỹ nữ vu oan tỳ ty ta hồng hạnh vượt tường, không nói câu nào đã đuổi ra khỏi nhà. Hiện thời Lư gia các người bị gièm pha trên trấn, bản thân người còn bị quỷ thần hủy dụng còn có mặt mũi để hét sai làm cho tỷ ty và phu nhân! Đây chẳng khác gì hành vi của kẻ tiểu nhân!

Trương Tuyền giận không thể át, nhớ tới hành vi của Lư Kiến, không nhịn được vô cùng khinh thường, giận dữ hét lên.

Lư Kiến nghe vậy, thân hình khựng lại, khí thế nhất thời giảm xuống. Lời Trương Tuyền nói là sự thật, nhưng Lư gia hắn ra nông nổi hôm nay cũng liên quan đến bọn họ! Đây chính là chuyện không thể chối cãi! Chỉ cần nghĩ tới việc bay giờ đi đâu hắn cũng nghe thấy những tiếng cười nhạo, lại nghĩ tới trước kia ở trấn Thượng Chí, bất kể đi đến đâu hắn cũng sẽ được người khác hâm mộ ngoài nhìn. Sự đối lập rõ ràng ấy nhất thời khiến cho Lư Kiến lửa giận ngút trời, đem tất cả sai lầm đều quy cho Mộ Dung Thư và Trương Anh. Nếu như Trương Anh biết đáng hoàng một chút, bị đuổi khỏi Lư gia liền an phận ở bên ngoài tự sinh tự diệt, vậy thì cái á xấu phụ không biết từ đâu xuất hiện kia sẽ không giúp Trương Anh đối phó Lư gia, hôm nay hắn đã không rơi vào hoàn cảnh này!

Hắn càng nghĩ càng giận, lập tức gục dao phay lên nhắm ngay hướng Mộ Dung Thư, hét lớn:

— Người cút khỏi trấn Thượng Chí cho ta!

Con dao kia sáng loáng, hon nữa lưỡi dao vô cùng sắc bén, nếu như chém trúng vào người Mộ Dung Thụ, kết quả không cần phải nói. Trương Tuyền và Trương Anh cũng thay đổi sắc mặt.

Riêng Hồng Lăng lại kinh hãi thét lên:

– Lưu Kiện, người thật to gan! Đám giờ hung khí nhắm vào phu nhân nhà ta!

– Mầu thần!

Tiểu Hiên nhi thấy thế cũng kinh hoảng kêu ra tiếng.

Mà con người đen của Vũ Văn Mặc lại bỗng nhiên tối sầm lại, thần sắc rét lạnh mà có sát khí.

Lưu Kiện hồn nhiên không hề hay biết, suy nghĩ của hắn đã méo mó vụn vụn, bị vấy trong trạng thái điên cuồng, tất nhiên không nhận thấy được không khí chung quanh biến hóa. Một thanh dao nhỏ tinh xảo, là thứ ám khí được chế tác hoàn mỹ, đang nhắm chính xác ngay phía sau lưng hắn, chỉ cần Lưu Kiện dám ra tay, tiểu đao kia chắc chắn phóng ra.

Trương Tuyền quát:

– Lưu Kiện, lương tâm của người bị chó ăn hết rồi phải không? Mắt người bị mờ heo che mờ sao? Ai phải ai trái, chẳng lẽ người không rõ ràng? Hiện giờ còn dám cầm dao đối phó với phu nhân, người không hề có ân oán với Lưu gia, hành vi này của người là cách xử xử của đại trượng phu à? Người đừng để người khác thêm coi thường!

Mộ Dung Thụ thần sắc lạnh nhạt, chính là nhẹ nhàng chau mày lại, không thèm xem con dao trong tay Lưu Kiện ra gì. Chỉ nghe nàng cười lạnh nói:

– Lưu Kiện, chỉ cần một dao của người chém xuống, ngày sau Lưu gia của người đừng nghĩ có thể sống yên ở trấn Thượng Chí, càng đừng nghĩ sống yên ở Đại Hoa quốc! Có điều, ta xem người có vài phần đảm lược, có lẽ không cần để ý sống chết của toàn tộc Lưu gia các người, muốn chém một dao này luyện tập lòng can đảm, cũng là xả giận cho bản thân, vậy người không ngại thì chém xuống thử xem!

Lưu Kiện nghe vậy, tay run lên bần bật, trong lòng cũng run rẩy không ngừng. Hắn căn bản không hề nghĩ tới á xấu phụ này lại không sợ chết!

Mà lời Mộ Dung Thụ vừa nói ra, đôi mắt đen như mực của Vũ Văn Mặc càng thêm sâu thẳm, tựa như trong đêm đen bỗng nhiên toả ra sương khói, dày đặc, u ám, so với đêm tối còn u ám hơn, nhưng ẩn ẩn lộ ra kinh tâm.

– Lưu Kiện, người có hận thù gì cứ tìm đến ta, làm gì xúc phạm đến phu nhân. Lưu gia các người gánh nổi sao?

Trương Anh cũng hét lên. Nàng quen biết Lưu Kiện nhiều năm. Mặc dù vừa rồi khi nhìn thấy khí thế kia của hắn có chút sợ hãi, nhưng sau một lát cũng nhận ra ngay Lưu Kiện không có gan đó, hắn căn bản sẽ không hạ tay! Thế nhưng, việc gì cũng có ngoại ý muốn, nàng không muốn bởi vì chuyện của mình mà liên lụy đến phu nhân.

Hồng Lăng lo lắng nhìn Mộ Dung Thụ, trong lo lắng chợt phát hiện Vũ Văn Mặc giống như đã đổi chỗ, vị trí kia chính là ngay giữa Lưu Kiện và Mộ Dung Thụ. Ánh mắt nàng chợt loé lên, thầm nghĩ: có lẽ Lưu Kiện xuất hiện cũng chưa hẳn là chuyện xấu.

Đôi mắt Mộ Dung Thụ trầm tĩnh nhìn Lưu Kiện, tuy không nói không rằng nhưng hơi thở uy nghiêm, lạnh thấu xương lại tự nhiên mà toát ra, khiến Lưu Kiện sùng sốt, dù sao hắn chưa từng thấy qua một nữ tử nào lúc bị người khác dùng dao uy hiếp còn có thể bình tĩnh như thế, cho dù không lên tiếng vẫn khiến hắn cảm giác được từng đợt khí lạnh toát ra từ trong ánh mắt của nàng. Nhất thời, Lưu Kiện run rẩy tận tâm can.

Còn chưa chờ Vũ Văn Mặc, Mã hộ vệ, Trương Tuyền, ba người ra tay, Lưu Kiện cũng đã hoảng sợ hét to một tiếng “A!” Đồng thời, vì sợ, hắn hoảng hốt vứt con dao kia đi.

Mọi người nguyên đã nhẹ nhàng thở ra, vừa nhìn thấy con dao kia bị ném lên cao, thẳng tắp hướng về phía Mộ Dung Thụ thì đột nhiên biến sắc.

Mộ Dung Thụ chỉ là người bình thường, vốn không có võ công, con dao kia lại khá nặng, từ trên cao rơi xuống chỉ là chuyện trong chớp mắt, Mộ Dung Thụ nghĩ rằng bản thân có lẽ lại được “chết” một lần nữa bèn nhắm mắt lại.

Vũ Văn Mặc lập tức buống Hiên nhi xuống, nhanh như chớp lao về phía Mộ Dung Thụ.

Chỉ trong thoáng chốc, con dao vốn phải rơi xuống người nàng lại chẳng thấy hạ xuống.

Bốn phía hoàn toàn yên tĩnh, chỉ còn lại tiếng tim đập thình thịch xen lẫn tiếng thở dốc hoảng sợ.

Mộ Dung Thụ chậm chậm mở mắt ra, chỉ nhìn thấy một bờ vai vững chắc, lại ngẩng đầu lên, là khuôn mặt tuấn tú quen thuộc.

Trên khuôn mặt tái nhợt của hắn khó nén lo lắng. Tim Mộ Dung Thụ chấn động mạnh mẽ.

– May mắn, thật may mắn. May mắn con dao kia không rơi vào người phu nhân, bằng không hậu quả thiết nghĩ không chịu nổi!

Trương Anh hoảng sợ vỗ ngực nói:

Mà Hồng Lăng lại khẽ cong khoeo mới, có lẽ là ông trời cũng đang giúp vương gia và vương phi đi. Bằng không, sao lại đứng dịp như thế.

– Mấy ngày nay đứng nền ra ngoài, gã người quê kia còn chưa tìm được, sợ là hắn vẫn còn ẩn nấp ở trấn Thượng Chí. Nàng không cần vì ta đến đây mà cảm thấy không thoải mái. Hai ngày nữa ta sẽ đến.

Vũ Văn Mặc vừa định đưa tay vuốt ve khuôn mặt Mộ Dung Thụ, nhưng vừa lúc nâng tay phải lên lại bất chợt dừng lại. Hắn nhẹ cau mày rồi lập tức xoay người mà đi.

Mã hộ vệ thấy thế, vô cùng khó hiểu. Mà Hồng Lăng nhìn bóng lưng Vũ Văn Mặc rời đi cũng đồng thời không hiểu, dù sao đây cũng là một cơ hội!

Người không hiểu còn có Mộ Dung Thụ. Nàng nhẹ chau mày nhìn bóng lưng Vũ Văn Mặc rời đi, hắn...

Mã hộ vệ đuổi theo Vũ Văn Mặc, nhìn không được hồi:

– Sao vương gia lại không ở lại? Hình như vương phi đã động lòng.

Lúc này hắn đứng ở phía sau vương phi nhưng không có ra tay, kỳ thực chính là muốn cho vương gia cơ hội. Nhưng kết quả thì sao, lúc này vương gia lại lựa chọn rời đi?

– Nhanh cho người đi tìm đại phu!

Vũ Văn Mặc đưa tay xoa cánh tay phải. Vừa này khi con dao kia chém xuống, hắn đã không có thời gian nghĩ ra. Nếu không cho dù có điểm huyết thì e là nàng sẽ phát hiện, mà hắn cũng kiên trì không được bao lâu. Dù sao miệng vết thương này cũng rất sâu.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 8-1

Vừa này khi con dao kia chém xuống, hắn đã không có thời gian nghĩ ra. Nếu không cho dù có điểm huyết thì e là nàng sẽ phát hiện, mà hắn cũng kiên trì không được bao lâu. Dù sao miệng vết thương này cũng rất sâu.

Đôi đồng tử của hắn thăm thẳm như khoảng không vũ trụ đen đặc, sâu không thấy đáy, cắn nuốt tất cả mọi thứ. Cái hắn muốn chính là một cơ hội, nhưng dù sao hiện tại cũng không phải là thời cơ tốt.

Mã hộ vệ nghe vậy, quay đầu nhìn về hướng Vũ Văn Mặc đang nắm cánh tay phải, lúc này mới phát hiện cánh tay kia có vẻ như không còn chút sức mà buông thõng xuống, lại thấy trên mặt vết thương không có máu, hắn liền biết vương gia đã điểm huyết cảm máu. Mã hộ vệ không ngừng tự trách, biết rõ vương gia vừa bệnh nặng mới khỏi, hiện thời thể lực sao có thể so với lúc trước, thế mà vừa rồi hắn lại không hề chú ý đến vương gia, chỉ một lòng nghĩ muốn để cho vương gia tự mình bảo vệ vương phi! Nếu như vương gia có việc gì, hắn khó mà chối tội này! Đây là do hắn thất trách!

– Vương gia, có tổn thương đến gân mạch không?

Mã hộ vệ trầm giọng hỏi.

Vũ Văn Mặc khẽ lắc đầu, giọng nói nhẹ tựa lông hồng:

– Không sao.

Chút vết thương nhỏ ấy đối với hắn mà nói chẳng là gì. Lúc ấy thấy nàng không hề sợ sệt chống lại gã kia, bình tĩnh ung dung như thế, nhưng con dao lại chỉ cách đỉnh đầu nàng có hơn một thước, nếu như rơi xuống, dù để lấy mạng nàng! Mà khi

nàng đối mặt với cái chết lại thản nhiên như vậy, không lộ ra chút sợ hãi nào. Cũng ngay trong tích tắc đó, hần bỗng nhiên sợ, chẳng lẽ trong lòng nàng, không có bất kỳ người nào hay chuyện gì có thể làm cho nàng quyến luyến thế giới này? Hần không thể, vậy ngay cả người mà nàng thật tình chăm sóc, đối đãi như con ruột là Hiên nhi cũng không được sao?

Nghe đến đây, Vũ Văn Mặc không cách nào không chế được trái tim mình run lên mạnh mẽ, dường như có gì đó trong nháy mắt này muốn thoát ra, nhưng lại không thể nên bị trói buộc bên trong cơ thể không ngừng gầy gù, cuồng loạn gầy vò.

Giờ khắc này, hần chân chính hiểu được cái gì mới gọi là đau, cái gì là đau không cách nào không chế, cái gì là nỗi đau mà không một loại thuốc nào có thể xoa dịu được! Cho dù là loại thuốc có công dụng mạnh nhất như ma phi tán (*chà biết là thứ gì*) cũng không thể khiến hần cảm thấy đỡ hơn.

Thật sự không có bất kỳ người nào có thể giữ chân nàng?

Không...

Mộ Dung Thu nhìn bóng lưng hần rời đi, tiêu điều mà gầy gò.

Hần rời đi như vậy thật ngoài dự liệu của nàng. Tuy rằng lúc này đây hần cứu nàng, trong việc này xen lẫn nhiều ý đồ khác, là ý riêng và sự thành toàn của Mã hộ vệ, nhưng cuối cùng đúng là hần đã cứu nàng.

Mộ Dung Thu cúi đầu nhìn về nơi cách chân mình không xa. Con dao vừa rồi suýt lấy đi tính mạng nàng đang nằm đó, địa tầng trong trần nhà này vẫn chưa ổn định, vì vậy con dao này thật dễ dàng cắm trong vào đất.

Trên mặt đất màu đen còn vương vãi vài giọt máu tươi, máu tươi kia gặp không khí nên đọng lại.

Con người đen luôn bình tĩnh thong dong không nhìn ra một tia gợn sóng của nàng thoáng chớp động, khoé môi hơi mỉm lại. Hần bị thương.

Nàng ngẩng đầu lại nhìn về hướng hần rời đi, đã không còn bóng dáng người đó.

Còn gã Lưu Kiện đang ngốc đến thất thần thì sắc mặt tái nhợt, sau khi giật mình tỉnh lại đã hoảng hoảng muốn bỏ chạy, nhưng lại không cách nào nhấc chân lên được, lúc này mới nhớ tới, vừa rồi lúc người nọ cứu à xấu phụ cũng đã đồng thời ném hai hòn đá trúng người hần.

Mấy người Hồng Lăng sau khi trải qua giây phút kinh hồn táng đảm cũng đã định thần lại, phát hiện ra ý đồ của Lưu Kiện, vừa muốn bước lên bắt lấy hần mới phát hiện hần căn bản không cách nào di chuyển hai chân.

Đôi mắt Trương Tuyên loé lên:

— Hần bị điểm huyết rồi!

Trên mặt hần khó nên vui mừng. Những năm gần đây hần luôn luôn ở bên ngoài tìm người học võ công, nhưng lại không tìm được người nào biết điểm huyết, dù sao môn công phu này võ công cao thâm, không ngờ võ công hai người vừa rồi kia lại cao thâm như thế! Hần lại quay đầu nhìn về phía Mộ Dung Thu, hần càng cảm thấy thân phận của phu nhân tuyệt đối không đơn giản.

Cũng có nghi hoặc này còn có Trương Anh. Nàng cũng phát hiện vài thứ. Phu nhân cũng không đơn giản, có lẽ thân phận võ công tôn quý. Thế nhưng, mặc kệ thân phận phu nhân ra sao, nếu không có ngài, nàng cũng sẽ không có hôm nay. Hiện thời nàng như được tái sinh, cơ hội như thế không phải ai cũng có. Chính là, trước mắt xem ra, phu nhân và phu quân của ngài hình như có vấn đề.

Hiên nhi bị buồng xuống lúc này mới tỉnh thần lại, cặp chân ngắn cũn lập tức lao về phía Mộ Dung Thu:

— Mẫu thân!

Mộ Dung Thu chậm chậm thu hồi tầm mắt, cúi đầu nhìn Hiên nhi đã chạy đến bên cạnh mình, ôm bé lên, lấy khăn lụa ra lau nước mắt cho Hiên nhi, dịu dàng trấn an bé:

— Mẫu thân không sao, Hiên nhi đừng sợ.

Hiên nhi cẩn thận liếc nhìn Mộ Dung Thu, xác định Mộ Dung Thu thật sự không có chuyện gì, lại nức nở khóc thành tiếng:

— Mẫu thân về sau đừng rời khỏi Hiên nhi, Hiên nhi sợ mất đi mẫu thân. Hiên nhi không có mẹ, nhưng không thể không có mẫu thân.

— Ủ, ừ. Về sau bất kể thế nào mẫu thân cũng sẽ không rời khỏi Hiên nhi, Hiên nhi yên tâm, ngoan.

Mộ Dung Thu lấy khăn tay nhẹ nhàng lau khô nước mắt cho Hiên nhi, lời nói dịu dàng nhỏ nhẹ an ủi. Trong lòng nàng tự trách, nàng là người đã trải qua từ vong, cho nên cảm thấy cái chết cũng không đáng sợ như trong tưởng tượng, có lẽ hần nên nói là vô cùng thản nhiên. Nàng vốn chẳng thích thứ gì thời đại này, cũng không thích ứng được. Thời đại này có quá nhiều trói buộc đối với nữ nhân, những gì mà nàng vẫn theo đuổi chính là chuyện rất không thực tế, cho nên nàng bốc đồng muốn lựa chọn thoát ra. Nhưng nàng lại đã quên, ở thời đại phong kiến này, ở nơi có rất nhiều chỗ nàng không hái lòng này, có người cần nàng, không muốn nàng rời đi.

Hiên nhi từ trước tới nay đều rất hiểu chuyện, sau khi Mộ Dung Thu khuyên giải vài câu đã chỉ còn thút thít, trong miệng nhỏ còn lẩm bẩm:

— Hiên nhi phải mau lớn lên, mẫu thân phải chờ Hiên nhi hiểu kính. Hiên nhi phải mau lớn lên, có thể bảo vệ mẫu thân.

— Được, mẫu thân chờ con.

Mộ Dung Thu không ngừng gật đầu cười hứa hẹn. Hiên nhi thấy nàng như thế lập tức yên tâm, vươn tay nhỏ bé trắng nõn nắm chặt vô vô bả vai Mộ Dung Thu:

— Mẫu thân đừng sợ.

Trong lòng Mộ Dung Thu rất ấm áp.

— Ủ, mẫu thân không sợ.

— Vương phi, gã Lưu Kiện kia xử trí thế nào?

Hồng Lăng nhìn lướt qua người đã thay đổi sắc mặt, nhưng vẫn không cách nào di động máy may, Lưu Kiện, sau đó nhìn về phía Mộ Dung Thu hỏi. Kế cận bà như Lưu Kiện thật sự không cần thương xót! Lưu gia bọn họ đã rơi vào tình trạng hôm nay còn không tự kiểm điểm lại bản thân, lại đem tất cả sai lầm trút lên đầu kẻ khác. Người như thế vĩnh viễn sẽ không biết hối cải, vậy không bằng cho hần một bài học.

Trương Anh thương hại nhìn Lưu Kiện. Nàng là người bên gối Lưu Kiện mấy năm, đương nhiên hiểu rõ tính tình của hần. Hần lòng muốn dạ thú, từ trước tới nay không hề có trái tim chính trực, hiện thời rơi vào nông nổi hôm nay đều là hần gieo gió gặt bão. Như trước đây Trương Anh còn lần quẩn trong lòng, nhất định sẽ tha thứ hần, sẽ bỏ qua chuyện cũ, mà lúc này, nàng đã thông suốt. Cho dù lần này buông tha Lưu Kiện, như vậy vẫn sẽ có lần sau.

Mộ Dung Thu nhàn nhạt nhìn lướt qua con dao dính máu nằm trên đất kia, cuối cùng nhìn về phía Lưu Kiện, trong mắt hiện ra tia sáng lạnh, tiếng nói như băng sương, nhàn nhạt mở miệng:

— Trực tiếp đưa đến quan phủ, đưa cả hung khí đến, xin Huyện lệnh đại nhân xử lý nghiêm khắc! Trương Anh, Trương Tuyên, hai người các người viết đơn kiện đưa cho Huyện lệnh đại nhân, nói rõ rằng gia đình Lưu Kiện chiếm đoạt tài sản Trương gia thế nào, vu khống Trương Anh gian dâm với người khác ra sao.

Nếu đã muốn tính nợ vậy thì góp lại tính luôn một thể. Tin rằng với một loạt tội danh như thế, Lưu Kiện nếu muốn thoát tội e là cũng không có cách nào. Không muốn sau này gặp phiền phức thì hôm nay nhất định phải xử lý Lưu Kiện triệt để.

Trương Anh và Trương Tuyên nghe vậy, cũng hiểu được hôm nay thật sự là thời cơ tốt, mượn chuyện Lưu Kiện hành hung, đem toàn bộ sở tác sở vi của Lưu gia báo lên cho Huyện lệnh đại nhân, ông ta nhất định sẽ đồng tình với hoàn cảnh của Trương gia mà nghiêm trị Lưu gia.

Bên kia Lưu Kiện nghe nói vậy, lập tức trợn trừng hai mắt không thể tin nổi nhìn Mộ Dung Thu. Á xấu phụ này thế nhưng lại ra tay tàn nhẫn như thế! Cùng lắm là hần nhục mạ nàng vài câu, cầm dao hướng nhắm vào đầu nàng khoa tay múa chân hai cái, nàng cũng không hề bị thương, vậy mà lại làm thế với hần! Quả nhiên là một độc phụ!

Tuy rằng tay chân của hần bị chế ngự nhưng vẫn có thể nói chuyện, bèn mắng to:

— Người à độc phụ này! Một ngày nào đó ta sẽ khiến người trả giá đắt!

Mộ Dung Thu lạnh lùng quét mắt nhìn hần một cái rồi xoay người trở về viện.

— Trương Anh, người đến nha môn gặp Huyện lệnh đại nhân, báo ông ta đến đưa Lưu Kiện đi.

Trương Anh lập tức đáp:

— Vâng ạ.

Ngày hôm nay vốn là muốn đi đến nhà Trương Đức, người nuôi tắm nhiều nhất trần nhưng giờ lại xảy ra chuyện này, xem ra chỉ có tạm thời hoãn lại, hôm khác lại đi.

Trương Tuyên e ngại huyết đạo của Lưu Kiện đến thời điểm được giải bèn ở lại cổng viện canh chừng, còn Hồng Lăng theo chân Mộ Dung Thu vào phòng.

Khi người thì đã đi tìm Huyện lệnh đại nhân, kẻ canh chừng Lưu Kiện lại không dám lơ là, Hồng Lăng theo Mộ Dung Thu vào phòng thì một nữ tử một thân lam lũ gầy quắt từ chỗ rẽ ngoặt bước ra. Đôi mắt nàng ta tràn ngập u oán nhìn về hướng

Vũ Văn Mặc rời đi, sau đó lại ngập tràn oán hận nhìn về phía viện của Mộ Dung Thu. Hai bàn tay nắm thành nắm đấm, bàn tay chỉ còn da bọc xương nắm chặt quần áo trên người, cắn chặt răng.

Không thể tưởng tượng được Mộ Dung Thu cũng tới! Tuy rằng trên mặt Mộ Dung Thu đã được hoá trang nhưng nàng vẫn có thể nhận ra. Mà Vũ Văn Mặc cũng theo đến đây. Không phải nói Mộ Dung Thu bị bệnh nặng phải dưỡng bệnh trong phủ Nam Dương Vương sao? Thế nào nàng ta lại xuất hiện trong trấn nhỏ này? Có điều nhìn dáng vẻ bảo vệ che chở của Vũ Văn Mặc vừa rời đối với Mộ Dung Thu thì thấy, hiện thời Mộ Dung Thu đã hoàn toàn chiếm được sủng ái của Vũ Văn Mặc sao?

Nghĩ đến đây, nàng cúi đầu nhìn lại bản thân, một thân quần áo dơ bẩn, gầy đến mức chỉ còn da bọc xương, tức thì trong mắt hiện lên nước mắt phẫn hận. Nhớ ngày đó, khi nàng còn ở phủ Nam Dương Vương, mỗi lần ra ngoài, ai mà không hâm mộ nàng? Khi đó nàng chính là Tam phu nhân của phủ Nam Dương Vương, nhưng hôm nay thì sao? Nàng đã rơi vào nông nỗi này, người không ra người quý không ra quý.

— Sao người lại chạy đến đây? Chẳng lẽ là muốn trốn khỏi ta, đi tìm người mà người biết đó? Người đừng có mà suy nghĩ viển vông!

Bỗng nhiên ở bên người Phương Dung Mai xuất hiện một gã đàn ông đáng vẻ dữ tợn, một tay hất hung hăng bắt được cổ tay Phương Dung Mai, ác độc nói.

Phương Dung Mai nhăn mày lại. Chỗ cổ tay truyền đến đau đớn khiến nàng thiếu chút nữa rơi lệ, nhưng mà loại tình huống này dường như đã thành thói quen. Chỉ thấy nàng mềm giọng khẩn cầu:

— Ca, người hiểu lầm. Người nọ là kẻ thù của ta, sao ta có thể đi tìm nàng ta? Hiện thời ta đi theo ca người, cuộc sống rất tốt, tuyệt đối sẽ không nghĩ đến những thứ viển vông kia. Không phải người đã nói chờ ta làm xong việc này, kiếm được một số ngân lượng rồi sẽ tìm một nơi không ai nhận ra ta, vui vẻ mà sống sao? Ta còn muốn sinh cho ca người một đứa bé trắng trẻo mập mạp kia mà.

Nàng mềm mại như vậy quả nhiên lấy lòng ca, nét độc ác dữ tợn trên mặt gã kia dần dần biến mất. Hắn nói lòng tay đang nắm cổ tay Tam phu nhân, gặt đầu nói:

— Người nhớ kỹ những lời này, tốt nhất đừng có tâm tư khác. Hiện thời chúng ta đang bị quan phủ đề ý chặt chẽ nên chỉ có thể chờ một thời gian. Một lát quay về người coi chừng cho thật kỹ những nữ nhân kia, đừng để các nàng kêu khóc cả ngày. Chờ quan phủ buông lỏng một chút, chúng ta lại nghĩ cách đưa các nàng đi. Hiện tại trong số đó cũng có mấy người có chút nhan sắc, sẽ bán được giá tốt. Đến lúc đó, người cũng không cần mỗi ngày chỉ ăn một ít bánh ngô, cũng nên bảo dưỡng cẩn thận.

— Vâng vâng, đúng vậy, Mai nhi đều nghe ca.

Phương Dung Mai không ngừng gặt đầu, đáng vẻ vô cùng ngoan ngoãn. Ca thấy nàng như thế, hết sức hài lòng.

Lúc sắp bỏ đi, bỗng nhiên Phương Dung Mai nói với gã kia:

— Ca, ta là nữ nhân của người, đương nhiên phải suy nghĩ cho người. Những nữ tử chúng ta bắt được kia, tư sắc hết sức bình thường, còn không bằng hai phần của ta trước đây, thế thì sao có thể bán giá tốt cho thanh lâu. Ngược lại ta nghĩ đến một cách, chỉ cần người có thể làm được, ngày sau chúng ta nhất định có thể ăn ngon mặc đẹp.

Ca nghe vậy, hai mắt tỏa sáng, lập tức vô cùng hứng thú nhìn Phương Dung Mai, nói:

— Người nói xem

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 8-2

Ca nghe vậy, hai mắt tỏa sáng, lập tức vô cùng hứng thú nhìn Phương Dung Mai, nói:

— Người nói xem

Phương Dung Mai hai mắt khép hờ nhìn về phía viện của Mộ Dung Thu, giọng nói có vài phần ấp úng:

— Nữ tử ở trong viện từ kia đã từng là kẻ thù của ta. Nàng dùng mạo khuyển quốc khuyển thành tuyệt sắc, thế gian hiếm có. Nếu có thể bắt được nàng bán cho kỹ viện, tuyệt đối sẽ được giá tốt!

Nàng rơi vào kết cục hôm nay, có phần do Thẩm trắc phi, cũng có phần do Mộ Dung Thu. Thẩm trắc phi đã chết, như vậy, Mộ Dung Thu không nên sống tiêu dao như thế, hưởng thụ đầy đủ sủng ái của Vũ Văn Mặc, hiện thời còn trải qua cuộc sống không lo cơm áo, dựa vào cái gì chứ!

— Ta phải cân suy nghĩ thật đã. Cái nhà này bốn phía có ít nhất một đến hai gã cao thủ bảo vệ, tuyệt đối không thể động thủ tại đây.

Ca neho lại hai mắt xanh biếc âm u, trầm giọng nói...

Trương Anh và Trương Tuyền trở về mang theo tin tức. Mọi chuyện tiến triển hết sức thuận lợi, vượt qua cả tường tượng của bọn họ. Vị Huyện lệnh đại nhân kia vừa nhìn thấy mẫu đơn kiện của bọn họ và hung khí gây án thì lập tức thẩm vấn Lưu Kiện.

Tuy rằng Lưu Kiện không thừa nhận những hành vi đó của mình, nhưng hôm nay chứng cứ ngay trước mắt, còn có những người dân trong trấn đứng ra làm chứng. Lưu Kiện không thể chối cãi được. Vị Huyện lệnh đại nhân kia thế nhưng lại phán quyết Lưu Kiện hai mươi năm tù giam!

Đây chính là hình phạt rất nặng! Những chỗ như nhà giam đó, ai biết hai mươi năm sau Lưu Kiện có thể nhìn thấy mặt trời hay không. Nghe tới đó, Lưu Kiện lập tức xì xùi tại chỗ.

Trong lòng Trương Anh nói không nên lời là mùi vị gì, xảy ra kết quả này phảng phất cũng còn có chút bi thương.

Mộ Dung Thu biết được kết cục của Lưu Kiện cũng không nghĩ nhiều. Người Lưu Kiện dám bị thương chính là Vũ Văn Mặc, Nam Dương Vương đương triều. Nghĩ đến Vũ Văn Mặc, Mộ Dung Thu chợt nhớ tới vết máu trên con dao kia, không tự chủ nhủ nhủ mấy.

Hắn hẳn là bị thương không nặng, dù sao trên con dao kia và trên đất bắt quả chỉ dính vài giọt máu.

Buổi tối nay, Hiền nhi bị hoảng sợ nên bất kể thế nào cũng không chịu quay về phòng mình, bám chặt lấy Mộ Dung Thu muốn ngủ cùng nàng. Mộ Dung Thu không còn cách nào đành ôm Hiền nhi đi ngủ. Cả buổi tối, Hiền nhi đều ôm Mộ Dung Thu thật chặt, chỉ sợ nàng biến mất. Nàng thấy thế, nhìn không được cười cười tự giễu, có vẻ người làm mẹ như nàng quá thất bại, khiến cho Hiền nhi bất an như vậy. Nàng thật sự đã làm thất vọng sự phó thác chân thành của Ngọc Nhi, nữ tử đáng thương.

Mộ Dung Thu nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc Hiền nhi, ôn nhu nói:

— Hiền nhi, đừng sợ. Mẫu thân không sẽ bỏ Hiền nhi đi đâu.

Ngày hôm sau.

Sau khi ăn xong điểm tâm, mấy người Mộ Dung Thu vốn định đến nhà Trương Đức thì ngoài ý muốn Triệu Sơ lại đến đây.

Mấy ngày không thấy, người vốn trời sinh tuấn mỹ, sáng chói bức người, lúc này khi nhìn nàng, đôi mắt đen ôn nhuận của hắn lại mênh mông sâu thẳm như bầu trời đêm tràn ngập trăng sao, thắm thụy mà an bình. Ngoài ra dường như còn có một tia gợn sóng ẩn hiện. Nét đẹp nhẹ nhàng ôn nhuận như vậy, nàng chưa từng thấy qua.

Có điều khi thấy hắn cho gã sai vặt bên cạnh lui ra, nàng biết hắn có chuyện muốn nói bèn quay đầu nói với mấy người Hồng Lăng:

— Ta và Ngủ công tử có chuyện cần bàn bạc, các người trở về trước đi, lát nữa chúng ta sẽ đến nhà Trương Đức.

Sau khi mấy người Hồng Lăng quay vào viện, Mộ Dung Thu và Triệu Sơ tức thì ngồi đối diện nhau trong đình.

Về mặt Mộ Dung Thu trầm tĩnh nhìn Triệu Sơ, trong lòng bắt đầu đoán mục đích hôm nay hắn tới đây. Về phương diện hợp tác mua bán to tầm bọn họ đã bàn bạc xong xuôi, chỉ còn chờ đợt tiếp theo, đến lúc đó sẽ từng bước một hoàn thành kế hoạch. Vì vậy chắc chắn không phải nói về việc đó. Như vậy, ngoại trừ chuyện to tầm thì chỉ có chuyện về Vũ Văn Mặc...

Nàng cúi đầu nhìn tách trà trong tay. Tách trà này mua được trong chợ, xanh biếc như ngọc, đáng tiếc không phải ngọc, cũng không biết là làm bằng vật liệu gì, chỉ cần rót nước trà vào, màu xanh của tách trà càng thêm óng ánh trong suốt, nhìn vô cùng đẹp mắt. Mà phía ngoài tách trà có khắc hai đoá hoa mẫu đơn, nàng vươn ngón tay tinh tế trắng nõn như cỏ như không nhẹ vuốt ve, chờ Triệu Sơ lên tiếng.

Triệu Sơ nhìn Mộ Dung Thu, ánh mắt sâu thẳm giấu sau đôi đồng tử tối đen ôn nhuận đột nhiên phức tạp, hắn trầm mặc một hồi mới mở miệng nói:

— Hắn bị thương.

— Ừm, có người ở đây, hẳn không có việc gì.

Ánh mắt Mộ Dung Thư chợt lóe, trầm giọng trả lời.

Triệu Sơ khẽ nhún mày lại:

– Cô tay hẳn bị dao sắc chém phải, nếu không nhờ có võ công trong người, một nhát dao này đã phế đi tay phải của hần.

Nghe vậy, bàn tay đang vuốt ve hoa văn trên tách trà của Mộ Dung Thư hơi dừng lại.

Thấy nàng như thế, đôi mắt Triệu Sơ tối sầm lại, trầm giọng nói:

– Người không định quay về, phải không?

Mộ Dung Thư hơi rung động, nhìn hần, lại nửa ngày không nói tiếng nào. Nhưng dù mọi chuyện trong dĩ vãng chợt hiện về, nàng cúi đầu, trầm giọng trả lời:

– Đúng, ta đã quyết định. Nơi đó, ta không muốn trở về.

Đúng vậy, không muốn. Từ lúc rời đi nàng đã có quyết định. Là Vũ Văn Mặc xuất hiện, khiến nàng hơi do dự. Nhưng hôm qua khi sắp phải đối mặt với tử vong, trong nháy mắt đó nàng thật vô cùng cảm hận thời đại này, cũng cảm thấy vô cùng bất lực.

Nàng biết, hiện tại, nàng không muốn trở về.

Triệu Sơ nghe Mộ Dung Thư nói vậy, thế nhưng bỗng nhiên thở dài nhẹ nhõm một hơi. Kỳ thực hần cũng không phải người quang minh lỗi lạc như vậy, cũng có tâm tư của riêng mình, cũng có thể nói, hần chờ đợi chính là giờ khắc này.

Hần vốn là người quang minh lỗi lạc cỡ nào. Khi còn ở Triệu gia, hần trải qua cuộc sống đủ loại tranh đấu, còn góp một tay trong cuộc chiến tranh giành quyền lực chốn hoàng cung, cũng đã định sẵn hần chỉ có thể còn sót lại khuôn mặt chính trực ôn nhuận lửa gát người đời này.

– Nếu người đã buông tay đối với Vũ Văn Mặc, vậy đã từng nghĩ sẽ có lựa chọn nào khác? Một đời một kiếp chỉ hai ta, đây cũng không phải là điều quá khó khăn.

Giấy lát, Triệu Sơ bỗng nhiên nhìn không được, mang theo thăm dò nhìn về phía Mộ Dung Thư, chăm chú chờ phản ứng của nàng.

Mộ Dung Thư buông chén trà, đôi mắt sáng ngời bỗng nhiên ngừng lên nhìn Triệu Sơ. Nàng chậm rãi đứng lên, giọng nói trong trẻo lạnh lùng nhưng vô cùng khẳng định:

– Triệu Sơ, chúng ta là bằng hữu, cũng là thương nhân. Có một số việc tốt nhất không cần nói quá rõ.

Có đôi khi chỉ là một tờ giấy mỏng, vẫn nên giữ nguyên hiện trạng, nếu không một khi đã chọc thủng tầng giấy mỏng manh đó, rất nhiều mối quan hệ sẽ không thể quay trở lại như lúc ban đầu.

May mà, bọn họ đều là người thông minh.

Quả nhiên, Triệu Sơ cũng chậm rãi đứng dậy, rất tự nhiên dời đề tài:

– Đã nhiều ngày người nên cẩn thận đứng ra ngoài. Ta nghĩ ngờ già bất cóc kia vẫn chưa rời khỏi trấn Thượng Chí, dù sao hần cũng đã bắt đi mười mấy nữ tử, nếu muốn đưa hết bọn họ theo mà không gây ra động tĩnh gì e cũng không phải là chuyện dễ dàng như thế. Hiện thời nếu hần còn ở trong trấn Thượng Chí thì phụ nữ của trấn này vẫn còn có khả năng gặp nguy hiểm. Có điều, hiện thời Nam Dương Vương đang có mặt trong trấn, còn có khá nhiều quan binh qua lại tuần tra, sẽ không có chuyện gì.

Có rất nhiều chuyện muốn gặp cũng không được, nếu nàng đã không có ý định quay về vương phủ, như vậy, hần có đủ nhẫn nại để chờ đợi.

Mộ Dung Thư gật gù đầu:

– Ta sẽ cẩn thận. Trương Tuyền cũng biết võ công, có thể bảo vệ chúng ta chu toàn.

Nàng vô cùng miễn cảm với hơi thở xa lạ, từ khi xảy ra chuyện của già bất cóc, nàng biết xung quanh tiểu viện này đã có người đang âm thầm bảo vệ mình. Về phần là người do ai phải tới trong lòng nàng rất rõ ràng.

– Trương Tuyền? Hần cũng xem như một người chính trực. Ta nghĩ bên cạnh người không lâu nữa sẽ có thêm một người phụ tá đặc lực.

Triệu Sơ bỗng nhiên chuyển đề tài, dường như có chút ám chỉ.

Mộ Dung Thư nhún mày, có vẻ như nàng đã không quan sát tỉ mỉ cẩn thận, cũng không quá miễn cảm với những chuyện nam nữ cho lắm. Nàng bỗng nhiên nghĩ đến Hồng Lăng rồi mở to hai mắt. Trương Tuyền là một người chính trực, là nam tử hán đầu đội trời chân đạp đất, nếu hần có thể nên duyên cùng Hồng Lăng, đó là chuyện không thể tốt hơn. Xem ra, nàng vẫn không đủ quan tâm đến Hồng Lăng. Thế nhưng, dường như Hồng Lăng cũng không quá để ý đến Trương Tuyền.

– Nếu được như vậy thì còn gì bằng.

Mộ Dung Thư gọi lên khước môi, nhẹ nhàng cười nói.

Nàng hi vọng Hồng Lăng có thể có được hạnh phúc. Hiện thời trọng tâm cuộc sống của Hồng Lăng chỉ vây quanh nàng, tiếp tục như vậy, không khỏi quá bất công với Hồng Lăng, dù sao mỗi người đều có quyền sống cho bản thân.

Bỗng nhiên, Mộ Dung Thư nghĩ tới một người, lập tức nhìn về phía Triệu Sơ, hỏi:

– Người cũng biết trước đây phủ Nam Dương Vương có một vị Tam phu nhân, gọi là Phương Dung Mai. Phương gia cũng là thương nhân, có phải hiện tại đã lui bại không?

– Phương gia à? Vẫn chưa, hiện thời đang ở kinh thành lộn lộn như cũ.

Triệu Sơ nghĩ một lát rồi trả lời.

Vẫn chưa lui bại? Mộ Dung Thư nhún mày. Như vậy, Tam phu nhân sao lại xuất hiện ở đây? Bởi lẽ nếu ở yên trong sơn trang thì có thể đảm bảo không phải lo cơm áo, tuy rằng không thể hưởng thụ phú quý, nhưng dầu sao vẫn tốt hơn hiện tại. Còn không muốn ở lại sơn trang thì nàng ta cũng có thể về nhà mẹ đẻ. Như vậy, sự xuất hiện của Phương Dung Mai tại trấn Thượng Chí là ngẫu nhiên sao?

– Sao vậy?

Triệu Sơ thấy nàng trầm mặc bèn lên tiếng hỏi.

Trong lòng Mộ Dung Thư vẫn chưa nghĩ nhiều, cũng nghĩ không ra Phương Dung Mai có chỗ nào không thích hợp, cho nên chỉ cười, lắc đầu nói với Triệu Sơ:

– Không có gì.

– Nếu như không có chuyện gì vậy ta cũng không quấy rầy nữa. Giờ ta phải về khách điểm xử lý vài chuyện.

Triệu Sơ gật đầu thi lễ với Mộ Dung Thư rồi đứng dậy ra về.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 9

Nếu như không có chuyện gì vậy ta cũng không quấy rầy nữa. Giờ ta phải quay về khách điểm xử lý vài chuyện.

Triệu Sơ gật đầu thi lễ với Mộ Dung Thư rồi đứng dậy ra về.

Sau khi Triệu Sơ đi rồi, mấy người Mộ Dung Thư cùng đến nhà Trương Đức.

Nhà Trương Đức cách chỗ họ khá xa, ven vệt đi gần nửa canh giờ mới đến. Hiên nhà vốn khá phần khích, nhưng đợi khi đến nhà Trương Đức thì đã ịu xù, may mắn là lúc đi đường được Trương Tuyền ôm, bằng không hai cái chân ngắn nhỏ nhắn của cu cậu hẳn là đứt lìa chứ chẳng chơi.

Cuộc sống của những hộ dân làm nghề chăn nuôi tằm ở trấn Thượng Chí cũng không được dư dả gì, bởi lẽ những tiểu thương mua tơ tằm đã tìm mọi cách ép giá xuống thấp nhất. Cả năm vất vả và hơn phân nửa chỉ có thể đảm bảo com no áo ấm,

còn nếu muốn khoác được lên người loại vải to tầm do chính mình góp phần làm ra thật đúng là chuyện xa xỉ. Cho nên chuyện Trương Đức đòi nâng giá bán về tình cũng là có thể thông cảm, dù sao, ai không muốn kiếm nhiều tiền một chút chứ?

Nhà Trương Đức khá lớn, cả sân đều nuôi tằm. Trương Đức nghe nói bọn họ đến thì lập tức tự mình tiếp đãi, trà trong nước lạnh, người này nhìn qua cũng không phải là một kẻ có lòng tham thái quá.

Trương Anh vừa nói rõ mục đích đến đây của bọn họ, gương mặt Trương Đức có phần khó xử, do dự một lát mới mở miệng nói:

– Ta cũng biết kỹ thực Trương gia các người vẫn đối với người dân trấn Thượng Chí chúng ta rất tốt, thu mua to tằm cũng dùng giá cao để cho chúng ta có thể kiếm được tiền nhiều hơn, huống chi lần này còn gấp đôi giá cho chúng ta.

– Người đã biết rõ như vậy, sau này chỉ cần Trương gia chúng ta có thể Đồng Sơn tái khởi, các người cũng sẽ càng ngày càng tốt. Nhưng hôm nay lại đòi giá gấp ba, vậy thì thật sự là quá cao.

Trương Anh lập tức mở miệng nói.

Trương Đức nghe vậy, chân tay luống cuống gãi gãi đầu. Mà lúc này có một người phụ nữ cao lớn vạm vỡ từ trong nhà đi ra. Khuôn mặt người này vừa nhìn đã biết là kẻ không dễ đối phó, Mộ Dung Thu cúi đầu hồ hững uống trà.

Phụ nhân kia nhếch khoé mắt giờ lên, dáng vẻ như hoàn toàn không đem mấy người Mộ Dung Thu để trong mắt, vô cùng cao ngạo nói:

– Chuyện này không phải hai ngày trước đã nói xong rồi sao? Nếu các người không tăng giá gấp ba, chúng ta tuyệt đối sẽ không bán to tằm cho các người. Các người không phải cùng đám thương nhân đó tăng giá gấp ba sao? Bọn họ đều đã đồng ý, nếu mấy người các người muốn kiếm nhiều hơn thì phải nâng giá tiền, lúc đó tất nhiên là chúng ta sẽ nguyện ý bán cho các người.

Lời này vừa nói ra, Mộ Dung Thu lập tức cau mày. Xem ra là loại người lòng tham không đáy.

Trương Anh không phản bác được. Bà vợ này của Trương gia là kẻ nổi danh xảo quyết.

Trương Đức đứng lên kéo ống tay áo phụ nhân họ, hơi có ý chỉ trích lên tiếng:

– Người bớt tranh cãi đi, trước kia Trương gia đối với chúng ta còn ít ỏi hơn sao? Hiện thời Trương gia muốn Đồng Sơn tái khởi, sao chúng ta có thể làm như vậy?

– Người không vì mình ngẫm lại? Cuộc sống hiện tại của chúng ta thế nào? Đã bao nhiêu năm vẫn ở trong cái sân viện nhỏ xíu này. Người còn nói Trương gia, bọn họ chính là nhà giàu, không cần chúng ta giúp đỡ. Người bây giờ một câu cũng không cho nói, tới lúc tỉnh lại thì chúng ta chính là người chịu thiệt. Người không muốn để danh tiền cho con trai mình thành thân cưới vợ sao? Huống hồ, bọn họ không cần to tằm của chúng ta, vậy thì còn có Lưu gia đang sẵn sàng muốn tranh đoạt đây.

Phụ nhân đẩy Trương Đức ra, ngửa chính ngôn từ nói. Nếu không phải nâng ta tính toán tí mì, nói không chừng hiện giờ bọn họ đang ở trong một cái viện còn nhỏ hơn đây nhiều.

Thấy tình hình này, Trương Anh quay đầu nhìn về phía Mộ Dung Thu, chờ mong phụ nhân nhà mình sẽ có cách hay để giải quyết.

Mà Mộ Dung Thu lại đứng lên nhìn về phía Trương Anh và Trương Tuyền, cười nói:

– Một khi đã như vậy, chúng ta cũng không thể miễn cưỡng. Dù sao gấp ba giá thật sự là cao. Tuy rằng rất luyến tiếc, nhưng vẫn không cách nào hợp tác cùng các người.

Dứt lời, lập tức đứng dậy như muốn bỏ đi. Phụ nhân tuy là người khôn khéo, nhưng cũng là kẻ hồ đồ. Tưởng rằng hiện thời Lưu gia còn có thể tiếp tục kinh doanh to tằm sao? Cả đồng to tằm mua trước kia vẫn chưa có cách bán ra, huống chi còn là dùng giá cao để mua, lại càng chết thảm.

Trương Đức sốt ruột, lập tức gọi Mộ Dung Thu lại:

– Xin phụ nhân dừng bước, mọi chuyện còn có thể thương lượng.

Nay tình huống Lưu gia ra sao ai mà không biết? Nếu không bán cho người ta thì với số to tằm này của nhà mình cũng không đủ để tự liên hệ với thương nhân.

Phụ nhân cũng rất ngoài ý muốn với phản ứng của Mộ Dung Thu. Hai lần trước khi đến thái độ của Trương Anh đều rất khách khí, cho thấy to tằm nhà bọn họ là quan trọng nhất, không thể thiếu, nhưng hôm nay thái độ của vị phụ nhân này quá thật như thế có cũng được mà không có cũng chẳng sao, hoàn toàn không để vào mắt. Lập tức nàng liền hoang mang lo lắng.

Trương Anh tự rằng kinh ngạc với cách ứng xử của Mộ Dung Thu, nhưng khi nhìn thấy sự thay đổi thái độ của hai vợ chồng Trương Đức thì biết ngay cách của phụ nhân thật sự có tác dụng.

Bước chân Mộ Dung Thu hơi ngừng lại, quay đầu nhìn về phía Trương Đức, nhàn nhạt cười hỏi:

– Còn có chuyện gì?

– Mọi chuyện còn có thể thương lượng lại, số to tằm đó cứ dựa theo giá cũ của các người đi.

Trương Đức cúi đầu thấp giọng nói.

Phụ nhân đứng bên cạnh còn muốn nói thêm gì nữa nhưng đã bị Trương Đức ngăn cản.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu cười nhẹ, một lần nữa ngồi xuống, nói khẽ:

– Thật ra ngoài số tiền trả cho việc mua to tằm, sau này chi cần đến mùa thu hoạch mà việc buôn bán của chúng ta càng làm càng tốt thì mỗi dịp cuối năm, chúng ta sẽ đưa thêm các người một ít ngân lượng xem như là tiền thưởng. Bất quá điều kiện tiền quyết chính là, sản phẩm to tằm phải có màu sắc thượng đẳng, hơn nữa số lượng phải nhiều. Có lẽ đến một ngày nào đó, tiền thưởng so với tiền mọi người bán to tằm còn nhiều hơn.

– Thật sao? Nếu thật sự là như thế, vậy thì tốt quá. Các người nói sớm thì chúng ta đã không có nhiều chuyện lằng nhằng như vậy.

Phụ nhân kia nghe xong lập tức cười nộ lên, trên khuôn mặt mập mạp như nở rộ một đóa hoa cực lớn.

Mộ Dung Thu cười nhạt, đem phương thức hợp tác, cách để đạt được tiền thưởng tí mì giải thích cho vợ chồng Trương Đức, hai người kia nghe xong hai mắt tỏa sáng, càng nghe càng háng say, tiếp đón mấy người Mộ Dung Thu vô cùng chân thành, nguyên bản nước trà rất lạt lèo, về sau được phụ nhân đổi lại trà ngon. Tất cả những hành động này lọt vào mắt mấy người Trương Anh quả thực có chút khó tin, phụ nhân vừa ra tay đã có thể bán xong chuyện mua bán này một cách đơn giản như thế, còn làm cho cả nhà Trương Đức ăn cơm chiều dài, thật sự khiến người khác khó mà tưởng tượng nổi.

Sau khi nói chuyện được một lát, Hiên nhi luôn luôn ngồi bên người Mộ Dung Thu yên tĩnh dùng trà lại ôm bụng, nhỏ giọng nói:

– Mẩu thán, bụng Hiên nhi đau đau.

Mộ Dung Thu cúi đầu nhìn sang, Hiên nhi ôm bụng, xem ra hẳn là uống nhiều nước quá nên muốn đi tiểu, bèn bảo Trương Tuyền đứng một bên dẫn Hiên nhi đi tiểu.

Tiếp theo nàng lại cùng vợ chồng Trương Đức nói thêm vài thứ. Nhưng một lúc sau nàng cũng cảm giác bụng có chút khó chịu. Mộ Dung Thu âm thầm lấy làm lạ, ngày hôm nay cũng không ăn cái gì khác thường, sao giờ lại cảm thấy bụng hơi đau? Chẳng lẽ là do vừa rồi uống hai tách trà lạnh? Mang nghỉ hoặc, nàng cũng đứng dậy, nhờ phụ nhân chỉ đường, cùng Hồng Lăng đi nhà vệ sinh. Hai người vừa đứng dậy, Trương Anh cũng kêu đau bụng, muốn cùng đi qua.

Thế nhưng, có vẻ như Hồng Lăng và phụ nhân cũng bị đau bụng, xem ra quả thật là ẩm trà nguội kia có vấn đề. Trên đường đến nhà vệ sinh, phụ nhân không ngừng giải thích:

– Là phụ nhân thô kệch ta hồ đồ, sao có thể dùng trà nguội chiêu đãi khách quý, khiến cho khách quý hiện thời đau bụng.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu nhún mày lại. Nếu đúng là do trà nguội, cùng lắm mấy người bọn họ chỉ uống vài ngụm, tuyệt đối sẽ không dễ dàng bị đau bụng thế này. Trong lòng mơ hồ có chút nghi hoặc, nhưng trong khoảng thời gian ngắn lại nói không rõ chỗ nào không thích hợp, chỉ đành cau mày suy nghĩ sâu xa.

Nhà vệ sinh của nhà Trương Đức ở hậu viện, vì vậy mọi người phải đi một lúc lâu.

Nhưng khi vừa đến hậu viện, trực giác Mộ Dung Thu có một tiếng chuông báo động vang lớn, cảm thấy có nguy hiểm rình rập, loại cảm giác này vô cùng mãnh liệt, làm cho Mộ Dung Thu không cách nào bỏ qua.

– Phụ nhân, sao thế?

Hồng Lăng nhìn Mộ Dung Thu, người đột nhiên dừng chân, nghi ngờ hỏi.

Mộ Dung Thu cúi đầu, giọng nói lạnh trảm:

– Hồng Lăng, đưa tay người cho ta.

Tuy rằng Hồng Lăng nghi hoặc, hiện tại cũng muốn đi vệ sinh lắm rồi, nhưng vẫn đưa tay cho Mộ Dung Thu. Nàng đối với mệnh lệnh của Mộ Dung Thu chưa từng chần chừ bao giờ. Bên kia phụ nhân quay đầu nhìn về phía hai người, thấy hai người dừng bước không đi tiếp, liền ôm bụng, nửa khom người, không hề có hình tượng gì nổi:

– Nếu các người không gấp, vậy ta đây đi trước đã.

Mộ Dung Thư không nói, nàng khẽ khép đôi mắt, bắt lấy cổ tay Hồng Lăng, tỉ mỉ tra xét mạch tượng. Không đầy một lát, Mộ Dung Thư mở choàng mắt, buông tay Hồng Lăng ra, giọng trầm lạnh nhạt nói:

— Là có người hạ thuốc xỏ.

Vừa rồi Hiên nhi là người uống nhiều nước trà nhất, vì vậy cu cậu mới là người muốn đi vệ sinh sớm nhất. Mà Trương Tuyền lại một ngụm cũng không uống, cho nên nhìn qua vẫn chưa có gì khác thường.

Trương Anh đi ngay phía sau Mộ Dung Thư và Hồng Lăng, nghe thấy mấy câu đó của Mộ Dung Thư, không khỏi kinh ngạc nói:

— Nhà Trương Đức cũng không phải loại người này, làm sao có thể hạ thuốc xỏ chúng ta? Xem ra, là có người đang giở trò, không muốn để chúng ta và Trương Đức đạt được thoả thuận mua bán to tầm.

Nghe vậy, đôi mày Mộ Dung Thư cau chặt thêm vài phần, trực giác của nàng nghĩ không phải là đơn giản như vậy.

— Không nên kết luận sớm như thế.

Có thể lờ mờ không một tiếng động len vào nhà Trương Đức hạ thuốc xỏ như thế đã là một chuyện đáng ngờ, dù sao dân chúng bình thường sẽ không thể làm ra được, mà cho dù võ công phu cũng làm sao có thể vượt qua hộ vệ mà Triệu Sơ và Vũ Văn Mặc phải tới bao vệ nàng?

Hoặc đây chính là do người nhà Trương Đức gây ra? Nhưng nhìn dáng vẻ phụ nhân kia thì lại không giống. Mộ Dung Thư chẳng biết tại sao lại liên tưởng đến gã bất cóc nọ, lời nhắc nhở của Triệu Sơ vẫn quanh quẩn bên tai.

Gã bất cóc kia sẽ có tâm tư cẩn thận kín đáo như thế sao?

— Phu nhân, thế nào rồi?

Hồng Lăng lại hỏi tiếp.

— Phu nhân, ta không nhận được rồi. Thuốc xỏ này hạ cũng quá nặng, ta mới chỉ uống có mấy ngụm nước trà.

Trương Anh buồn bực nói. Quan hệ của Trương gia bọn họ và người dân trong trấn đều rất tốt, thật sự nghĩ không ra ai lại hao hết tâm tư dùng biện pháp này đối phó với bọn họ.

Mà đang khi Mộ Dung Thư muốn rời đi, bỗng nhiên cảm thấy một tiếng chóiang vang, mắt hoa lên, nàng lập tức không còn ý thức té xỉu. Trước khi nhắm mắt lại, nàng nhìn thấy Hồng Lăng và Trương Anh cũng đồng thời ngã xuống.

Chừng nửa khắc sau, phụ nhân kia và Hiên nhi, Trương Tuyền từ hậu viện đi ra, bỗng nhiên nhìn thấy Hồng Lăng và Trương Anh bị ngất trên đất, lập tức không hiểu xảy ra chuyện gì, vội kêu lên:

— Trương Anh, Hồng Lăng, các người tỉnh! Sao lại bỗng nhiên té xỉu? Phu nhân đâu?

— Tỷ tỷ, Hồng Lăng!

Trương Tuyền kêu.

Nhưng hai người kêu rất cả cổ họng. Hồng Lăng và Trương Anh vẫn hôn mê như cũ.

Tiểu Hiên nhi nhìn tình huống bốn phía, tìm không thấy Mộ Dung Thư, bèn lôi kéo tay Trương Anh, giọng nói mang theo ghen ngào nức nở kêu lên:

— Mẩu thân đâu? Mẩu thân đâu? Trương Tuyền thúc thúc, sao lại không thấy mẩu thân?

Trương Tuyền chân tay luống cuống, bọn họ mới từ nhà vệ sinh đi ra đã nhìn thấy tình trạng này, chỉ thấy Hồng Lăng và tỷ tỷ té xỉu, lại không thấy phu nhân, chẳng lẽ phu nhân là ở tiền viện?

Đang khi hần đang hoang mang, Trương Đức đã từ tiền viện chạy tới.

— Sao lại lâu như thế, các người đều ở hậu viện, ta tưởng xảy ra chuyện gì mới chạy tới xem một chút, cũng không ngờ lại nhìn thấy bên kia có hai nam tử đang té xỉu!

Trương Đức nhìn thấy Trương Tuyền và vợ mình, lập tức ngón tay chỉ về chỗ cách họ không xa, về mặt kinh hoàng nói. Mà Trương Đức vừa cúi đầu đã nhìn thấy Hồng Lăng và Trương Anh cũng ngã trên mặt đất, sắc mặt lại biến đổi, nói:

— Chuyện gì xảy ra? Sao các nàng có thể té xỉu ở đây?

Trương Tuyền nhìn theo hướng Trương Đức vừa chỉ, quả nhiên thấy được hai người, trên thân đều mặc hắc y.

Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Trương Tuyền bỗng nhiên mê man.

— Nhanh đi báo quan!

Phụ nhân kia đột ngột kêu lên.

Hai mắt Trương Tuyền sáng lên, trước mắt chỉ có thể đi báo quan!

Nha môn.

Chờ khi Vũ Văn Mặc nhìn thấy hai tên hộ vệ bị hôn mê, sắc mặt bỗng nhiên đại biến. Lại nghe Huyền lệnh đại nhân nói Mộ Dung Thư mất tích, hai nữ tử khác cũng hôn mê như hai gã hộ vệ này, thân hình Vũ Văn Mặc run lên mạnh mẽ, không kiềm được lui về sau mấy bước.

— Hồi bẩm vương gia, hạ quan đoán rằng đây là do gã bất cóc kia gây nên. Không ngờ hần lại dùng biện pháp xỏ quyết như thế. Sau khi xem xét, Triệu Ngũ thiếu gia đã xác định bọn họ trúng một loại mê dược không mùi không vị có thể tan trong không khí, chỉ cần hít phải sẽ không còn cảm giác, một lát thì té xỉu. Cái này khó trách, những nữ tử trước đây bị gã này bắt cóc lại không đề lại bất kì dấu vết gì.

Vị Huyền lệnh đại nhân kia đứng ở góc độ lý tính nói ra ý nghĩ của mình.

Mà Vũ Văn Mặc lại nghe như sét đánh bên tai, trước mắt một mảnh màu đen hỗn độn. Bất cóc! Bất cóc! Thư nhi nàng là một nữ tử thân thể mảnh mai, cũng không biết võ công, tuy rằng thông minh hơn người, nhưng khi đối mặt với tên bất cóc không có tính người kia, nàng phải làm sao?

Giờ này khắc này Thư nhi cần hần, mà hần lại bất lực.

— Ta đã chăm cứu cho Hồng Lăng, nàng vừa mới tỉnh đã kể lại rõ ràng mọi chuyện. Trước khi té xỉu nàng đã nhìn thấy một gã nam tử thân hình vồ cùng gầy guộc xuất hiện, tiếp đó thì không biết gì nữa. Hồng Lăng nói đáng người tên này hết sức quen mắt nhưng lại thật sự nghĩ không ra là đã gặp nhau ở đâu. Căn cứ vào đó, đã nhận định là tên bất cóc gây nên.

Triệu Sơ đi đến, khuôn mặt trầm tĩnh u ám lạnh lẽo, giọng nói nặng nề dị thường. Trong lòng hần tự trách không thối, nếu hôm nay hần đi cùng Mộ Dung Thư, vậy thì đã không xảy ra chuyện này. Dù sao bị gã kia bắt cóc, kết cục không nói cũng biết! Nghĩ đến đây, sắc mặt hần đột nhiên trầm xuống, dung nhan hoa lệ nhất thời nhiễm lên một tầng sắc sát khí.

Vũ Văn Mặc nghe vậy, trong ánh mắt mây đen vần vũ, như ánh chớp loé lên giữa cơn giông bão, mỗi tia sấm sét đều mang theo phần nộ và sát khí khiếp người. Hần nắm thật chặt hai đấm, hoàn toàn mặc kệ tay phải bị trọng thương.

— Cho dù có lật tung cả trời đất cũng phải tìm bằng được hần cho bốn vương, thậm chí có phải đào ba thước đất của trấn Thượng Chí đi nữa! Bốn vương muốn đem hần bầm thây vạn đoạn!

Giọng nói của hần giống như tới từ địa ngục mưa máu gió tanh huyết nhục mờ hồ, quyết tuyệt tàn nhẫn.

Thân hình vị Huyền lệnh đại nhân kia run lay bầy, tuy rằng Nam Dương Vương vẫn luôn lạnh lùng, nhưng cũng chưa từng khiến người khác sợ hãi hoảng hốt như hôm nay! Hần không khỏi hoài nghi, vị phụ nhân kia đến tột cùng là ai? Lại khiến cho vương gia và Triệu Ngũ thiếu gia tức giận như thế.

— Được, được lắm!

Triệu Sơ nhích khóe môi đỏ sẫm, âm lãnh ra tiếng.

Gã bất cóc kia tốt nhất từ cầu nhiều phúc, nếu như hần dám gây tổn thương cho Mộ Dung Thư dù chỉ là một sợi tóc, hần sẽ tận tình cho gã được hưởng thụ hết thảy khổ hình trong thiên hạ này! Trong chớp mắt này, đôi mắt vốn luôn ôn nhu thấu hiểu lòng người như tri âm tri kỷ cao nhã, nhất thời hóa thành địa chấn rung chuyển trời đất khiến người người kinh sợ!

Hồng Lăng xông đến huyện đường, vốn muốn chạy thẳng vào trong phòng, nhưng bị bọn nha dịch ngăn cản, quý gồi trước mặt Vũ Văn Mặc, khốc lóc cuống quít dập đầu thỉnh cầu:

— Xin vương gia nhất định phải cứu phu nhân! Xin vương gia nhất định phải cứu phu nhân! Tiểu thiếu gia không thể không có phu nhân.

Đều do nàng, nàng rất vô dụng, vì sao không hề nhận ra tình huống không đúng? Nhiều người như vậy đều bị đau bụng, nhất định là có người cố ý gây ra, hiện thời vương phi lại bị bắt đi ngay trước mắt nàng! Làm sao nàng có thể tha thứ cho bản thân mình đây? Gã bất cóc kia thật không phải là con người, những nữ tử bị hần bắt đi, tương lai làm sao còn có cuộc sống an lành? Thân phận vương phi tôn quý, làm sao có thể chịu khổ như thế?

Vệch này nàng tình nguyện xảy ra cho chính bản thân, nàng nguyện ý thay thế vương phi nhận hết cực khổ thế gian! Tiểu thiếu gia không thể không có phu nhân. Từ khi biết phu nhân bị người ta bắt đi, tiểu thiếu gia vẫn khóc lóc, âm ỉ muốn mẫu thân, nàng nhìn mà thật đau lòng!

Vũ Văn Mặc và Triệu Sơ nhìn Hồng Lăng khóc lóc cầu xin, sắc mặt càng lúc càng trầm.

Mộ Dung Thu, tốt nhất đừng có việc gì.

Nàng là nữ tử đặc biệt như vậy, thông minh như vậy, bất kể gặp phải khốn cảnh nào đều có thể bình tĩnh đối mặt, xoay chuyển cân khôn...

Bởi cách một thời gian già bất cóc lại xuất hiện, trấn Thượng Chi lại lâm vào khủng hoảng. Mà người của huyện nha bắt đầu chung quanh lục soát, một nhà cũng không bỏ qua. Có điều đây là đang truy bắt già bất cóc, dân chúng trong trấn đều hết sức phối hợp.

Mã ở Lư gia, sau khi nghe nói Mộ Dung Thu bị bắt cóc, Lư lão gia vui sướng khi người gặp họa, nói với láng giềng:

— Đây là báo ứng! Giúp Trương gia đối đầu với Lư gia chúng ta, nàng chính là bị mờ heo che mờ lương tâm, các người hãy chờ xem. Già bất cóc này không giống những tên khác, nhiều lần như vậy đều có thể thoát được, ta thấy lúc này đây cũng tuyệt đối sẽ không bị bắt lại. Có điều khuôn mặt nàng ta bị rõ, cũng không biết sẽ bị già kia bán đến loại địa phương nào.

Mấy câu này của Lư lão gia vừa được truyền ra, chỉ trong vòng nửa canh giờ ngay hôm đó, cái viện lớn bọn họ vừa mới mua được đã bị một trận lửa lớn thiêu huỷ toàn bộ!

Nhưng mà, già bất cóc này quả thật vô cùng gian ngoan xảo trá, hẳn bắt đi nhiều nữ tử như vậy, vẫn không có nửa điểm động tĩnh. Mọi người xuất toàn lực tìm kiếm nhưng không tìm thấy nơi hẳn ẩn nấp, kết quả hẳn trốn ở đâu?

Không tìm được già bất cóc, nhưng sắc trời bỗng nhiên tối sầm, một trận mưa lớn đột ngột kéo tới.

Đêm khuya, mưa như trút nước vẫn chưa ngừng. Trong không khí toàn là hơi ẩm.

Cảm giác cực độ không khoẻ từ dưới thân truyền đến, đầu đau như muốn nứt ra, dường như đầu này còn có tiếng người tranh cãi, đang lúc hoảng hốt, Mộ Dung Thu cau mày, chậm rãi mở mắt ra.

— Chỉ là một á xấu phụ! Người làm sao có thể nói nàng là một nữ tử tuyệt sắc? Thật là làm lãng phí không ít mẻ được.

Giọng trách cứ của một gã đàn ông.

— Ca, người yên tâm, nàng tuyệt đối không phải xấu phụ, những nốt rỗ trên mặt nàng là do hoá trang. Vừa rồi ta đã lau sạch mặt cho nàng, đợi lát nữa người vào xem một chút, cam đoan khiến người giật mình.

Tiếng nữ tử lấy lòng, dè dặt cẩn trọng giải thích.

Mộ Dung Thu khẽ nhủ mảy, tiếng của nữ tử này vô cùng quen thuộc, dường như đã nghe qua chưa lâu.

Là Tam phu nhân Phương Dung Mai!

Gã kia nghe Phương Dung Mai giải thích xong thì từ xa tiến lại. Trong tay hắn cầm ngọn đèn, mà lúc này Mộ Dung Thu đã nhắm mắt lại, vô như hôn mê. Ánh sáng chói loá rọi lên trên mặt nàng, truyền đến hơi nóng, mang theo mùi dầu hỏa.

Ca vừa thấy dung mạo thanh lệ thoát tục của Mộ Dung Thu, nhất thời hai mắt tỏa sáng, nhìn không được nổi một ngụm nước bọt. Đã nhiều năm hắn luôn ở bên ngoài lừa bán phụ nữ, cũng từng chạm qua không ít thiên kim tiểu thư, cũng có người rất xinh đẹp, nhưng không một ai đẹp bằng nữ tử trước mắt này!

Phương Dung Mai từ trên cao nhìn xuống Mộ Dung Thu, người đang hôn mê, trong mắt hiện lên tràn đầy vẻ ghen ghét, nhưng chỉ là trong nháy mắt, nàng đã thu lại, khuôn mặt đen gầy cười nói với ca:

— Người là nam nhân của ta, sao ta có thể lừa người? So với mấy nữ nhân trong phòng kia nàng xinh đẹp gấp trăm lần. Nếu bán vào thanh lâu hoặc là cầu lan viện, chắc chắn sẽ được giá cao. Chúng ta không cần lo lắng cho cuộc sống sau này nữa.

Đường đường là Nam Dương vương phi, nếu lư lục nơi thanh lâu, bị nam nhân thiên hạ hướng thị, xem nàng còn có thể cao cao tại thượng, còn có thể được vương gia sủng ái nữa hay không!

Mộ Dung Thu đang nhắm mắt nghe được gã “ca” kia và Phương Dung Mai nói chuyện, trong lòng phần nào đã rõ vài phần. Quả nhiên, hai người này chính là kẻ bất cóc. Mà sở dĩ tên đầu sỏ kia nhắm vào một người mặt rỗ như nàng, tất cả đều do Phương Dung Mai sau lưng xúi giục. Tình huống trước mắt không lấy gì làm lạ quan cho lắm. Nàng phải nhanh chóng trốn khỏi nơi này!

Gã “ca” kia nhìn Mộ Dung Thu đến ngây ngẩn, nhưng mà nghe xong Phương Dung Mai nói, phục hồi tinh thần lại, không phải không thấy đáng tiếc nói:

— Đáng tiếc, không phải xử nữ. Nếu là xử nữ thì chắc chắn bán được giá cao.

— Ca, nhìn dáng vẻ người dường như thật thích nàng? Nàng không phải xử nữ không phải vừa hay à? Chờ ca người hướng thị xong lại bán cho kỹ viện cũng được mà. Đám tú bà trong kỹ viện mù nào không lời dôi. Dung mạo nàng thoát tục như thế, làm sao kỹ nữ bình thường có thể so được? Mấy mù ấy nhất định sẽ tranh nhau đoạt lấy, đến lúc đó giá cũng lên theo.

Trong lòng Phương Dung Mai có tính toán khác. Thời gian vừa qua nàng quả thật sống một cuộc sống không phải là người. Ban đầu nàng làm sao biết được ca là một gã bất cóc? Hơn nữa tại phương diện nam nữ hoan ái còn biến thái như vậy, đòi hỏi vô độ! Trước đây những nữ tử bị bắt tới chỉ cần không phải xử nữ, từng người hẳn đều ngủ qua, vì vậy, chắc chắn Mộ Dung Thu không thể thoát!

Nghe tới đó, trong lòng Mộ Dung Thu chợt có sát ý. Nàng là người hiện đại, chưa bao giờ nghĩ tới việc giết người, mà lúc này, nàng có suy nghĩ kích động muốn tự tay giết chết Phương Dung Mai! Chỉ với giọng nói kia, nàng cũng có thể đoán già đàn ông gọi “ca” này có bao nhiêu đáng khinh! Trong lòng không khỏi xuất hiện cảm giác ghê tởm khó ức chế. Âm thầm nắm tay, nàng phải nhanh chóng nghĩ cách trốn khỏi nơi này.

— Nữ nhân lớn lên khuynh quốc khuynh thành như thế, ta còn chưa từng được ngủ với nữ nhân đẹp như vậy. Không biết khi ở trên giường, biểu hiện của nàng có gì khác hơn những nữ nhân kia không! Mai nhi, cùng nhờ người hiền lành, lại suy nghĩ cho ta như vậy. Trước đây ta cũng có nữ nhân, nhưng các nàng đều không ngoan ngoãn nghe lời như người. Không tệ, rất không tệ.

Ca nghe Phương Dung Mai nói xong lập tức gật đầu, trong giọng nói lộ ra vẻ dâm ô.

Hắn giao ngọn đèn cho Phương Dung Mai xong, chậm rãi đứng dậy, sau đó nhìn thoáng qua Mộ Dung Thu, lại nhìn Phương Dung Mai nói:

— Trước cứ để nàng nghỉ ngơi hai ngày đã. Có thể là hôm nay hạ thuốc hơi nặng, tới giờ này nàng còn chưa tỉnh lại. Chờ nàng tỉnh, người đem nàng giam cùng những nữ nhân kia. Ta hơi mệt chút, chờ ngày mai có tinh thần, mới vui vẻ hưởng thụ tiêu nữ nhân.

Phương Dung Mai gật đầu. Về chuyện nam nữ tự nguyện hẳn đôi hỏi vô độ, nhưng từ trước tới nay không thích nói với nữ tử mê man không thể phản kháng, vì vậy sau khi bắt về đều để cho các nàng ăn no rồi mới ra tay. Dù sao đã bắt được Mộ Dung Thu, ràng cũng không cần gấp gáp. Thế nhưng, nàng vẫn rất muốn ngay lập tức nhìn thấy tình cảnh Mộ Dung Thu bị ca cưỡng bạo! Nhất định trong lòng sẽ vô cùng sáng khoái vui vẻ.

Mộ Dung Thu luôn luôn nhắm chặt hai mắt, nhìn qua tựa như vẫn đang hôn mê, nhưng trong lòng nàng đã có tính toán. Lúc này thể đơn lực bạc, nàng cần phải có thời gian để suy nghĩ cẩn thận, càng phải biết rõ rốt cuộc đây là nơi nào, hơn nữa nàng còn trúng thuốc mê, cần hỏi phục sức lực.

Về phần Phương Dung Mai, không cần vội nhất thời.

Phương Dung Mai chậm rãi cúi người. Giọng nàng khẽ xuống cực thấp, nhưng vẫn khó nén sung sướng:

— Đã một năm, ta đều trôi qua những ngày sống không bằng chết thế này. Vốn cho là cuộc đời chẳng còn hi vọng lạc thú gì, nhưng thật không ngờ lại có thể gặp người. Chỉ cần nghĩ tới việc tương lai cuộc sống của người còn không bằng heo chó, tức thì ta cảm thấy vô cùng vui vẻ.

Thế nhưng, nàng nói xong, bỗng nhiên cũng cảm giác không thú vị, dù sao Mộ Dung Thu vẫn đang hôn mê, cần bán không nghe được, nói cũng như không. Phương Dung Mai cắn chặt răng, đứng lên đưa chân ra muốn đá Mộ Dung Thu một cái, nhưng chân vừa đưa ra lập tức nghĩ đến ca. Nay mai hắn còn muốn hưởng thụ Mộ Dung Thu, lúc này ràng không thể ra tay, đành thu chân về.

Tuy rằng cả năm qua Phương Dung Mai vẫn luôn duy trì cuộc sống bằng việc chỉ ăn một cái bánh ngô nhỏ mỗi ngày, nhưng vẫn rất khoẻ, chỉ một lát đã nâng Mộ Dung Thu lên, kéo nàng vào một căn phòng.

Bởi vì bị kéo, Mộ Dung Thu cảm thấy cả đôi chân và hai vai mình đều vô cùng đau đớn. Mấy mẩn hiện tại là đêm khuya, trong phòng cũng chỉ là đốt một ngọn đèn dầu leo lét, Phương Dung Mai không thấy rõ về mặt nàng. Nàng có thể duy trì nét mặt, nhưng không thể giấu được sắc mặt trắng bệch.

Mới vừa vào một căn phòng, một loại mùi khó chịu trực tiếp xông vào mũi.

Ngay sau đó chợt nghe Phương Dung Mai nói:

— Các người đều thành thật chút! Nếu buổi tối dám âm ỉ kể chuyện, đừng trách ta không nhắc nhở, ai gây sự thì ăn roi! Chờ lúc bán các người sẽ bán vào cầu lan viện làm kỹ nữ hạ đẳng!

Lời này vừa nói ra, nữ tử khắp phòng đều hoảng sợ tụt lại, người người ngay cả thở mạnh cũng không dám.

Mộ Dung Thu âm thầm nhủ mảy. Tình huống trước mắt rất không ổn.

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 10

Mộ Dung Thư âm thầm nhủ mảy. Tình huống trước mắt rất không ổn.

Phuong Dung Mai uy hiếp mấy câu xong, thấy mười mấy nữ tử trong phòng cũng không lên tiếng, mới hếch mặt lên trời cao hứng rồi đi.

Mà sau khi Phương Dung Mai đi rồi, những cô gái này đều bắt đầu thút thít, nhưng đều cực nhỏ, đúng lúc bên ngoài đang mưa, tiếng khóc của họ bị tiếng mưa rơi át đi. Xem ra những lời vừa rồi của Phương Dung Mai cũng không phải là dọa suông.

Mộ Dung Thu thấy không cần tiếp tục giả vờ, dù sao trên đất cũng vô cùng ẩm ướt, mà xung quanh đều là tiếng khóc của nữ tử, sẽ không có vấn đề gì bèn chậm rãi mò mắt ra, bắt đầu quan sát căn phòng.

Những cô gái này nhìn thấy nàng cũng không nghĩ nhiều. Do trời tối, không thấy rõ khuôn mặt Mộ Dung Thu, các nàng vẫn cứ đầu tư thút thít như cũ. Hiện giờ nàng đang bị nhốt trong một căn phòng rất nhỏ, nhìn qua quả đơn sơ, căn bản không che nổi mưa to bên ngoài, ngẫu nhiên còn có nước mưa bị văng vào. Đơn giản nhìn thoáng qua, phòng này đúng một ít đồ đạc dụng cụ.

Lúc này năng hết sức tò mò. Phòng này đơn sơ như thế, nếu muốn trốn đi, vậy chỉ cần mười mấy nữ tử này lên hợp, làm sao có thể không chạy thoát được? Nàng nhẹ nhàng cau mày lại, nghĩ hoặc trong lòng càng sâu. Giả dằn ông kia hết sức kỳ lạ, trước đây bắt người đều dùng cách lừa gạt là chủ yếu. Mà giả này cũng có chút bất bình. Cần cứ vào loại thuốc mê không màu không mùi hẳn sử dụng để đối phó hai gã hủ vệ đang âm thầm bảo vệ nàng kia cũng có thể thấy hẳn thật sự không đơn giản!

Xem ra, gã bắt cóc này không phải một tên du thủ du thực bình thường mà là một kẻ có võ công, lại biết y thuật.

Thế nhưng, gã bất cóc hôm nay được gọi là “ca” kia đã ra ngoài, vì sao những cô gái này vẫn thành thành thật thật chờ chỗ này không trốn đi? Nàng biết Phương Dung Mai tuyệt đối không có võ công, huống hồ hiện thời nàng ta đã gãy chi còn lại đa bọc xương.

Nàng rũ mắt, cẩn thận nghĩ.

Giấy lát, tiếng thút thít dần dần ngưng lại. Mộ Dung Thục cảm giác trên người vẫn còn chưa lấy lại sức lực, e là do bị hạ quá nhiều mẻ được, cảm giác đó khiến nàng lại hơi bối rối. Nàng lại chau mày, nơi này quá ẩm ướt, trên đầu ngẫu nhiên bị nước mưa văng trúng, nếu như ngủ, có lẽ ngày mai sẽ càng không có sức, có khi còn bị nhiễm phong hàn.

– Ô?! Sao ta nhìn người lại quen mắt như thế? Hình như đã gặp qua ở đâu đó.

Ngay khi Mộ Dung Thục cảm giác trên người không khoẻ bèn nhắm mắt lại, cách nàng không xa bỗng nhiên có một nữ tử lên tiếng, nghi hoặc nói:

Gióng nói này thật sự rất quen. Mộ Dung Thu chậm chậm mở mắt ra nhìn về nơi đó. Có điều trong phòng quá âm u, nhìn không rõ mọi thứ phía trước, chỉ có thể mờ mờ thấy được một vài bóng người, mà nơi phát ra tiếng nói của nữ tử kia nàng nhìn không rõ.

Nữ nhân kia thấy Mộ Dung Thục không lên tiếng bèn thức thoi ngậm miệng lại, nhưng mà chỉ một lát đã nghe thấy một vài tiếng hít thở đều đều.

Trong bóng đêm, đôi mắt đen sâu thẳm như đêm tối của Mộ Dung Thu lần nữa nhắm lại. Nàng nghĩ, đêm nay, bất kể ra sao cũng phải ngủ một chút, bằng không nàng chẳng còn hơi sức nào đối mặt những chuyện xảy ra tiếp theo.

Nhưng hiển nhiên, những nữ tử cùng bị bắt tới như nàng không phải đều an ổn, một mũi lạt thì trong mơ hồ đã nghe thấy tiếng khóc đau đớn đến tận cõi lòng. Mộ Dung Thu âm thầm cảm rã. Trước đây, những tình tiết này bất quá là chỉ thấy trong TV, trong tiểu thuyết, khi tự mình buộc phải trải qua, mới biết được đây là việc độc ác đến mức nào! Nó khiến người sợ hãi, làm cho người ta không thể không thờ ải. Một đám nữ tử, vận mệnh cứ như vậy bị thay đổi.

Tay nàng chỉ khẽ nhúc nhích, mím môi thật chặt. Phương Dung Mai sẽ phải trả giá đắt vì việc này!

Nàng nắm chặt hai đấm, người kia, người kia, sẽ đến tìm nàng... (Hừ, ai dzậy Thư tỷ ???)

Trong lúc bất tri bất giác, nàng mỗi một ngủ thiếp đi, chờ khi tỉnh lại đã là sáng hôm sau.

Sáng nay trời vẫn mưa, nhưng mà mưa to biến thành mưa nhỏ, giọt giọt tí tách làm cho lòng người phiền muộn. Mộ Dung Thu nghe tiếng mưa rơi, đôi mày càng cau chặt thêm.

Khi tỉnh lại, nàng đã cẩn thận kiểm tra tình hình chung quanh, nơi này thế mà lại tọa lạc trên lưng chừng núi! Nếu chưa nắm rõ địa hình trong núi, chắc chắn sẽ bị lạc đường, đồng thời còn có khả năng gặp phải dã thú nguy hiểm!

– Vừa rồi nghe bọn hắn nói, đợt mưa tạnh sẽ mang chúng ta ra khỏi thành. Đến lúc đó nhất định họ sẽ bán chúng ta.

– Không phải nói Huyện lệnh đại nhân đã phái người lục soát sao? Huyện lệnh đại nhân nhất định sẽ cứu được chúng ta. Ta không muốn bị bán, nếu bị bán vào kỹ viện vậy thì sống còn không bằng chết.

– Ta rất sợ. Bọn họ đều không phải con người.

– Bọn họ bắt nhiều người như vậy vẫn không bị bắt, hiện thời chúng ta làm sao có thể được cứu chứ?

Mấy người nữ tử co cụm lại, xem ra cũng khá rõ ràng tình cảnh của mình, ở một bên nhỏ giọng nói:

– Bị bán vào kỹ viện cùng lắm chính là mỗi ngày ngủ với mấy nam nhân, nếu các người có thể học vài ngón nghề, hầu hạ nam nhân cao hứng, cuộc sống cũng không đến nỗi nào. Nhưng nếu các người thả chết không theo, không tiếp khách thì sẽ phải chịu hết mọi cực khổ.

Trong số đó có một nữ tử thấp giọng mở miệng nói.

Mấy nữ tử tò mò nhìn về phía nàng kia:

– Làm sao người biết?

– Ta chính là từ đó đi ra, sao lại không biết?

Nàng kia tự giễu cười khò, không ngờ mới từ kỹ viện trốn ra chưa lâu, hiện giờ lại sắp bị quăng trở lại nghề cũ.

– Người không phải Nhãi di nương ở Lưu gia sao? Sao người lại bị bắt vào đây?

Một nữ tử từng gặp qua Nhã di nương, lúc này nghe thấy được giọng nàng cảm thấy rất ngoài ý muốn. Dù sao Lưu gia cũng là gia đình khá giả trong trấn!

Ở một góc khác Mộ Dung Thu nghe vậy, khẽ nhường mày, nhìn về phía đám người Nhã di nương. Trách không được tối hôm qua cảm thấy giọng nói kia vô cùng quen tai, thì ra là Nhã di nương! Xem ra Nhã di nương đã bị bắt mấy ngày, có lẽ là ngày ấy sau khi vào khách điểm đã bị ca theo dõi.

Nhã đi nưong cười khỏ xong cũng không nói thêm gì nữa, xoay đầu sang một bên. Vừa xoay lại đã thấy Mộ Dung Thư đang ngồi trong góc. Lúc đầu khuôn mặt nàng tràn ngập kinh ngạc tò mò, về sau lại có chút nghi hoặc.

Ánh mắt Mộ Dung Thu không chút gọn sóng, thong dong bình tĩnh đối diện ánh mắt đánh giá của Nhã di nương.

— Ánh mắt người rất giống một người!

Nhà di nương kinh ngạc kêu lên một tiếng. Ánh mắt trần định không chút gợn sóng của nữ nhân này rất giống một người! Chính là xấu phụ mặt rồ! Xấu phụ mặt rồ kia tuy rằng rất xấu nhưng một thân khí chất cao quý tao nhã không ai sánh bằng. Nàng chăm chú nhìn Mộ Dung Thu.

Giấy lát, nàng lại hét to một tiếng:

– Người chính là xấu phụ kia!

Mộ Dung Thư khẽ cong khoe môi cười nhạt, ánh mắt Nhĩ di nương này cũng không quá vụng về.

Những người khác nghe Nhã di nương kêu lên, đồng loạt nhìn về phía Mộ Dung Thu, trên mặt mỗi người đều hết sức khó hiểu. Rõ ràng nữ tử này là tiểu mỹ nhân tuyệt sắc khuynh thành, sao lại là xấu phụ chứ?

Mà trong mắt Nhã di nương vẫn còn có hận ý và lừa gạt, cũng không biết nghĩ tới điều gì lại thu hồi ánh mắt, yên tĩnh trở lại.

– Người đẹp như vậy, nếu bị bán vào kỹ viện, thật sự là xong đời. Ta nghĩ, nếu người tiền cung, chắc chắn sẽ được Hoàng Thượng sung ái. Thế nhưng, nhìn kiểu tóc người hẳn là đã gả cho người khác, quần áo trên người cũng rất sang trọng, làm

sao lại bị bắt tới đây?

Một nữ tử đi đến bên người Mộ Dung Thu, có vài phần tò mò hỏi.

Mộ Dung Thu quay đầu nhìn nữ tử này. Quần áo trên người nàng đã rất bẩn, mà trên mặt cũng bị lem luốc, thấy không rõ dung mạo vốn có, nhưng một đôi mắt lại ngời sáng, trên người như có một loại hương khí nhàn nhạt. Con người đen của Mộ Dung Thu chớp động, bị nhốt trong này mấy ngày, không được tắm rửa, trên người không có mùi mồ hôi đã là rất tốt, nhưng trên người nàng lại có mùi thơm. Hôm qua không chú ý, đến bây giờ nàng mới phát hiện những nữ tử bên cạnh đều có mùi này. Mộ Dung Thu để lại nghi hoặc trong lòng, nhẹ giọng hỏi:

– Vì sao các người lại không chạy trốn?

Đây là nghi hoặc vẫn lơ lửng trong lòng nàng từ hôm qua.

Nữ tử kia là người đơn thuần, nghe Mộ Dung Thu hỏi như thế, bâu môi khẽ thường nhỏ giọng thăm thẳm thì bên tai nàng:

– Chúng ta đều đã thử, nhưng chưa kịp chạy đến chân núi đã bị tóm lại. Đến lúc đó sẽ bị ăn một trận đòn roi. Còn nữa, nếu ai không phải hoàng hoa khuê nữ đều bị gài bắt cóc kia đùa bỡn. Trong đó có một nữ tử không nghe lời, sau khi bỏ trốn bị bắt về, bị hãm hiếp ngay trước mặt chúng ta rồi giết. Về sau chúng ta cũng không dám chạy nữa. Khuyến người một câu, đừng nghĩ tới việc chạy trốn, không biết gài kia có yêu thuật gì, bất kể chúng ta chạy hướng nào hẳn cũng đều có thể tìm được.

Nghe vậy, con người đen sáng ngời của Mộ Dung Thu tối sầm lại. Bỗng nhiên nàng lại liên tưởng đến nghi vấn trên người các nữ tử này.

Nàng lập tức đưa ống tay áo lại gần chớp mũi, cẩn thận ngửi, quả nhiên cũng có một mùi hương, nhưng mà nếu so với những cô gái này thì tương đối nhạt hơn.

Tên bắt cóc này tuyệt đối không phải người thường! Trong đầu lại hiện lên thân hình của hắn, nhìn qua gầy yếu, nhưng lại có thể không cần tốn nhiều sức đã im hơi lặng tiếng khiêng nàng ra khỏi nhà Trương Đức, không hề kinh động người nào. Gã này đến tột cùng là ai?

Đang lúc nàng có điều nghi hoặc, cửa phòng được mở ra.

Phuong Dung Mai bước vào.

Hôm qua Mộ Dung Thu vẫn chưa cẩn thận xem xét tình trạng hiện tại của Phuong Dung Mai, cho nên khi nàng ta bước vào, tuy rằng trong lòng Mộ Dung Thu đã đoán được vài phần, dù sao mỗi ngày chỉ ăn một cái bánh ngô nhỏ, nhưng khi nhìn thấy thân hình vàng vọt gầy trơ xương của Phuong Dung Mai, Mộ Dung Thu vẫn không nên nổi kinh ngạc!

Trước kia Phuong Dung Mai khí chất thanh tú, đáng người hơi tròn trịa. Nhưng hôm nay lại là đáng về khó coi thể thậm như thế! Nếu không phải sớm biết đây là Phuong Dung Mai, e rằng khó có thể nhận ra!

Phuong Dung Mai cũng trước tiên nhìn về phía Mộ Dung Thu. Khi chạm phải ánh mắt lạnh nhạt kia của Mộ Dung Thu, về mặt nàng vô cùng phẫn hận, đã rơi vào tình trạng này rồi mà nàng ta vẫn có thể lạnh nhạt như thế! Nhưng trong nháy mắt, Phuong Dung Mai lại lập tức thay đổi sắc mặt, nở cười lạnh nhìn Mộ Dung Thu, nói:

– Không thể tưởng tượng được người còn có thể bình tĩnh như thế! Người cũng đã biết, ta hận nhất chính là sự bình tĩnh của người. Giống như tất cả mọi chuyện người đều nắm trong tay, không cần tốn nhiều hơi sức là có thể thay đổi tình cảnh bản thân! Người luôn cao cao tại thượng, người cho là thân phận người tôn quý lắm sao? Hiện thời, người cũng không khác gì bọn họ, sắp biến thành đồ dễ tiện!

Khi nàng này sinh ác độc nói ra những lời này, tưởng rằng Mộ Dung Thu sẽ kinh hoàng, trấn định trong mắt sẽ sụp đổ. Nào ngờ Mộ Dung Thu lại vẫn bình tĩnh ung dung như cũ, hơn nữa trong mắt còn có mấy phần lãnh ý nhìn về phía nàng. Phuong Dung Mai lập tức nhũn chặt hai mi.

– Trước kia người không phải đối thủ của ta. Người cho rằng, hiện tại người đã có thể xoay chuyển tình thế? Hiện tại đến lượt ta hỏi người, người cũng đã biết, hiện thời ai đang có mặt tại trấn Thượng Chi? Người tuyệt đối không phải kẻ ngu xuẩn, người nên biết bản lĩnh của hắn. Như vậy, khi ra tay với ta, người nên nghĩ đến kết cục của mình trước!

Mộ Dung Thu chậm chậm đứng lên, trên người vẫn chưa có bao nhiêu hơi sức, nhưng nàng thẳng sống lưng, ánh mắt rét lạnh nhìn trực diện Phuong Dung Mai, những lời nàng nói ra quả nhiên làm cho Phuong Dung Mai biến sắc!

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 11

Mộ Dung Thu chậm chậm đứng lên, trên người vẫn chưa có bao nhiêu hơi sức, nhưng nàng thẳng sống lưng, ánh mắt rét lạnh nhìn trực diện Phuong Dung Mai, những lời nàng nói ra quả nhiên làm cho Phuong Dung Mai biến sắc!

Mộ Dung Thu biết rõ Phuong Dung Mai là người thế nào. Hiện thời nàng rơi vào tay á ta, đương nhiên biết đối với Phuong Dung Mai mà nói, nàng không có bất kì tình cảm kích hay khả năng phản kháng nào, có thể nói hiện tại nếu Phuong Dung Mai muốn giết nàng cũng thật sự rất dễ dàng.

Về phần Phuong Dung Mai ở phủ Nam Dương Vương đã lâu, tất nhiên biết rõ tính tình Vũ Văn Mặc, vì vậy nhất định ít nhiều sẽ có điều kiêng kỵ. Điều nàng muốn cũng chỉ như thế! Đồng thời, tuy nàng không muốn thừa nhận, nhưng hôm nay thời điểm rơi vào nguy hiểm, nàng mới biết mình ý lại người kia đến mức nào.

Toàn bộ nữ tử trong phòng sống sờ sờ nhìn Mộ Dung Thu và Phuong Dung Mai, dù sao đã nhiều ngày ở trước mặt các nàng biểu hiện của Phuong Dung Mai thật sự chẳng lấy gì làm hiền lành, ra tay tàn nhẫn, trong lòng bọn họ đều hết sức e ngại. Nhưng hôm nay nữ nhân mới bị bắt tới này lại dám nhìn thẳng vào á ta, về mặt còn không có một tia sợ hãi. Không biết vì sao, ngược lại các nàng đột nhiên cảm thấy Phuong Dung Mai mới là người e ngại nữ tử kia!

Nhận thấy được ánh mắt bốn phía nhìn lại đây, Phuong Dung Mai cau chặt mày. Nàng đột nhiên cảm giác được bản thân mình vô cùng buồn cười, đến tình trạng hiện thời, nàng lại vẫn còn sợ! Có điều Mộ Dung Thu không nói ngoa, tuy rằng ca rất lợi hại, nhưng Vũ Văn Mặc...

Mộ Dung Thu quan sát hết thấy biến hóa của Phuong Dung Mai, trong lòng thoáng an tâm một chút. Chỉ cần Phuong Dung Mai chặn chừ, vậy có thể nói nàng ta còn e ngại Vũ Văn Mặc.

– Người muốn làm ta sợ? Người cho rằng giờ phút này ta còn biết sợ sao? Hiện thời bản thân người còn khó bảo toàn, vẫn nên cẩn thận nghĩ xem đến lúc bị nam nhân đùa bỡn, làm thế nào khiến bọn họ vui vẻ một chút, bản thân mình ít bị tra tấn đi!

Phuong Dung Mai quay đi, tránh ánh mắt sắc bén của Mộ Dung Thu, bỏ lại mấy câu độc ác xong lập tức rời đi.

Sau khi nàng đi rồi, Mộ Dung Thu nhẹ nhàng cong khốe môi.

– Phu nhân, người quen biết nàng?

Chẳng biết lúc nào Nhã di nương đã đến bên cạnh Mộ Dung Thu, ngồi xổm thân mình ngẩng đầu nhìn Mộ Dung Thu, nghi ngờ hỏi.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu từ trước cửa thu hồi ánh mắt, cúi đầu nhìn về phía Nhã di nương, nhẹ nhàng bâng quơ hỏi:

– Nhã di nương, các người có từng chạy trốn lúc trời đang mưa chưa?

Lời này vừa nói ra, nữ tử khắp phòng đều lấy làm khó hiểu nhìn về phía Mộ Dung Thu. Trời mưa đường xuống núi lầy lội trơn trượt, sao các nàng có thể chạy trốn chứ?

Nhã di nương đang nghĩ đến thân phận của Mộ Dung Thu, cần bản chưa kịp trả lời. Có điều từ về mặt bọn họ Mộ Dung Thu đã có được đáp án. Nàng quay đầu, nhìn cái cửa sổ nhỏ duy nhất của căn phòng. Bên ngoài mưa vẫn rả rích, sắc trời âm u, xem ra trận mưa này còn duy trì một thời gian nữa.

Nàng quay đầu nhìn về phía mười mấy người bọn họ, nhẹ giọng hỏi:

– Các người không muốn rời khỏi chỗ này?

Nếu chỉ dựa vào một mình nàng thì hơi khó, nhưng nếu cả bọn mười mấy người đồng loạt bỏ trốn, như vậy, khả năng thoát được là rất lớn.

Ánh mắt hơn mười nữ tử kia đều sáng lên nhìn Mộ Dung Thu. Bọn họ từng bỏ trốn nhiều lần, nhưng lần nào cũng thất bại và bị trừng phạt. Tuy rằng rất sợ hãi, không có can đảm lặp lại nữa, nhưng nhìn Mộ Dung Thu trấn định như thế, đáng vẻ vô cùng tự tin. Mười mấy người hai mặt nhìn nhau, gầy gù, đều gật gù đầu.

Đúng vậy, các nàng đều muốn bỏ trốn, không muốn sau này bị lưu lạc ở nơi thanh lâu kỹ viện.

Nhã di nương chăm chú nhìn Mộ Dung Thu, qua hồi lâu nàng lập tức đứng lên nhìn về phía Mộ Dung Thu:

– Người có cách thoát khỏi chỗ này phải không?

Nhã đi nương nhìn chăm chăm Mộ Dung Thu. Nữ nhân này không giống người thường, nàng tuyệt đối không phải người thường, chỉ bằng việc nàng có thể đem Lư gia đùa bốn trong lòng bàn tay là có thể nhìn ra nàng tuyệt đối không phải một người bình thường!

Mộ Dung Thu nhàn nhạt liếc qua Nhã đi nương, đáy mắt xẹt qua một tia sáng lạnh lẽo, trên mặt lại không hề lộ ra dấu vết, nói

— Người cũng muốn trốn?

— Đương nhiên!

Nhã đi nương trả lời quyết đoán. Nàng cũng không muốn phải quay về cuộc sống trước kia, quả thực là sống không bằng chết, vì một bữa cơm mà bị nam nhân tra tấn. Nếu lại bị bán vào kỹ viện, còn không bằng nàng chết đi coi như xong!

— Được!

Mộ Dung Thu nhàn nhạt trả lời.

Nhã đi nương nghe vậy lập tức yên tâm. Nàng thật không ngờ Mộ Dung Thu sẽ không để ý đến hiểm khích trước kia.

— Cái gã được gọi là ca kia mỗi ngày đều đi ra ngoài sao?

Mộ Dung Thu trầm giọng hỏi.

Mấy nữ tử cùng gật đầu.

— Đúng vậy, mỗi ngày hắn đều đi ra ngoài nhưng đều sau buổi cơm trưa. Có khi nữ nhân kia cũng đi cùng.

Mộ Dung Thu nhẹ nhàng cau mày lại, xem ra lại phải đợi thêm một thời gian. Thế nhưng, cho dù gã kia có xuống núi thì nếu không xảy ra sự cố, Phương Dung Mai cũng tuyệt đối không đi đâu. Không vội, nàng tạm thời nghỉ ngơi một chút.

Chưa đầy một lát sau, Phương Dung Mai lại vào. Nàng đến để đưa một ít thức ăn, nhưng lại là tùy tay ném xuống đất.

Ánh mắt Mộ Dung Thu quét tới, trên mặt đất chính là mấy củ khoai lang còn bốc lên hơi nóng, tổng cộng có mười mấy củ.

Mà Phương Dung Mai giống như muốn báo thù, cầm củ khoai cuối cùng ném tới trước mặt Mộ Dung Thu.

Vốn tưởng rằng Mộ Dung Thu sẽ không vì củ khoai mà hạ mình, nào ngờ Mộ Dung Thu lại lạnh nhạt nhặt củ khoai lang lên, tư thái tao nhã lộ vò.

Phương Dung Mai sùng sốt. Vốn mang theo tâm tình muốn nhục nhã người khác, trong lòng nhất thời trầm xuống, nàng hung hăng trợn mắt liếc nhìn Mộ Dung Thu một cái, sau đó nhìn về phía mấy người nữ tử đang lột khoai ăn như sói như hổ lạnh giọng quát:

— Các người đều đáng hoàng một chút cho ta! Nếu để cho ta biết các người có ý định chạy trốn, để xem ta có đánh gãy chân của các người không!

Những lời này cơ hồ là mỗi bữa trưa đều nghe, trước kia đám thiếu nữ này cũng không thêm để ý, nhưng từ sau khi chạy trốn bị bắt trở lại buộc phải chịu khổ hình không có tính người này, các nàng dần dần biết Phương Dung Mai tuyệt đối không phải chỉ dọa suông.

Thấy những người này đều sợ hãi run rẩy cả người, trên gương mặt gầy guộc của Phương Dung Mai hiện lên nẩy nết cười lạnh, lại hung hăng trợn mắt liếc nhìn Mộ Dung Thu một cái rồi mới xoay người bỏ đi.

Sau buổi cơm trưa, gã kia cũng tới. Hắn vào vào cửa đầu tiên chính là nhìn về phía Mộ Dung Thu. Trên gương mặt toàn xương nhỏ lên kia hiện lên ý cười dữ tợn lại dăm dăng, Mộ Dung Thu nhìn mà không khỏi cảm thấy ghê tởm.

Trong phòng, các nữ tử khác vừa thấy được gã kia đi vào, lập tức sợ hãi tùm lại một chỗ.

— Tiểu mĩ nhân, đừng có gấp, ta đi rồi về ngay thôi. Tiểu mĩ nhân đừng cho rằng ta đã xuống núi thì vọng tưởng muốn chạy trốn. Nếu bỏ trốn bị ta bắt trở lại, cũng đừng trách ta không thương hương tiếc ngọc.

Gã kia một bên cười dăm dăng một bên uy hiếp. Có vẻ như đã nhận ra vẻ chán ghét trong mắt Mộ Dung Thu, hắn thu lại nụ cười trên mặt, trong mắt hiện một tia ngoan độc, nhưng chỉ là thoáng qua, hắn lại cười nói

— Ta thật thích nữ nhân có cá tính.

Dứt lời, hắn lập tức xoay người rời đi.

— Hắn đây là xuống núi hỏi thăm tin tức. Chỉ cần quan binh lời lòng phòng bị, hắn sẽ đưa chúng ta đi.

Sau khi gã kia rời đi, Nhã đi nương lập tức nhỏ giọng nói. Nhã đi nương dù sao cũng là từ kỹ viện ra ngoài, thành thạo việc sử dụng tâm kế, đương nhiên việc gì cũng để ý cẩn thận.

— Chờ thêm một lát, ta cần người dẫn một tuồng kịch.

Mộ Dung Thu nhìn Nhã đi nương nói. Nhã đi nương từng sinh tồn tại nơi rừng rậm hỗn tạp kia, đối với việc diễn trò hắn là không có vấn đề gì. Không ngờ cũng có lúc nàng ta lại hữu dụng như thế.

Nhã đi nương gật đầu:

-Được.

Nàng cũng thật thông minh, nhìn một chút đã biết ý tưởng của Mộ Dung Thu.

Mộ Dung Thu vừa nhìn về phía những người khác, cười nhạt hỏi:

— Các người sợ nữ nhân kia sao?

Các nàng cùng gật đầu. Có người nhỏ giọng trả lời:

— Chúng ta sợ bị bọn họ bắt trở lại, đến lúc đó bọn họ chắc chắn sẽ không dễ dàng tha cho chúng ta.

— Yên tâm, một lát nhớ làm theo lời ta. Lúc ra tay tuyệt đối không được do dự! Đừng để cho nữ nhân kia kêu to lên.

Mộ Dung Thu nhỏ giọng dặn dò. Nếu muốn chạy trốn, bọn họ không có nhiều thời gian, phải nắm chặt cơ hội. Ca thân có võ công, hẳn lên núi xuống núi không mất bao nhiêu thời gian. Mà họ đều là nữ tử yếu đuối, tất nhiên không thể so sánh với hắn, vì vậy hết thảy đều phải vô cùng cẩn thận...

Huyện nha.

Sắc mặt Vũ Văn Mặc nặng nề nhìn từng giọt mưa rơi tí tách ngoài cửa sổ, đôi mày kiếm lạnh lẽo cau chặt. Cả một đêm hắn đều đứng ở chỗ này, không hề nhúc nhích. Trên cảm và gò má lún phún đầy rầu nhưng hắn không hề hay biết.

Triệu Sơ ngồi bên bàn cũng một đêm chưa ngủ.

Cả ngày hôm qua đều không có tin gì về Mộ Dung Thu, mà lúc này đã là giữa trưa ngày thứ hai!

— Tra xét tất cả các vùng núi ở trấn Thượng Chí một lần.

Vũ Văn Mặc bỗng nhiên xoay người nhìn về phía Triệu Sơ, hai mắt lạnh lẽo sâu thẳm, lạnh giọng nói.

— Được.

Triệu Sơ lập tức đáp.

Thật sự bọn họ đã đào ba thước đất của cả trấn để tìm kiếm nhưng vẫn hoàn toàn không có tin tức, mà gã bắt cóc này tuyệt đối chưa rời khỏi trấn Thượng Chí. Khả năng duy nhất cũng chính là hắn ẩn nấp trên núi!

Nửa khắc đồng hồ trôi qua.

Nhã đi nương nhận được chỉ thị của Mộ Dung Thu, lập tức ôm bụng kêu rên đau đớn, âm thanh lớn tới mức nửa phố bay cả nóc nhà. Mộ Dung Thu thấy thế nhìn không được khóe miệng rụt rụt. Nhã đi nương này tuy rằng không phải người tốt, nhưng lại tuyệt đối là diễn viên tiềm năng, mấy tiếng kêu rên này quả thật là kinh thiên động địa quả thực khác thường! Nếu là những người khác nhất định không làm được như nàng!

Giấy lát, cửa phòng bị đập ra. Sắc mặt Phương Dung Mai cực kỳ khó coi nhìn về phía Nhã đi nương, giận dữ hét:

– Kêu cái gì mà kêu? Chán sống rồi sao?

Mặt khác, một tiểu cô nương đã quý xuống, hướng về phía Phương Dung Mai đập đầu cầu xin:

– Xin giúp đỡ nàng ấy. Lúc nàng bị đưa tới đây đã có thai, không chừng là bị sinh non.

– Sinh non?

Phương Dung Mai cau mày, nhìn đáng vẻ này của Nhã di nương thật không giống giả vờ, nhưng trong lòng vẫn có nghi hoặc. Nàng nhìn thoáng qua Mộ Dung Thu đang ngồi một bên.

Mộ Dung Thu ôm lấy khoe môi cười lạnh nói:

– Nhìn cái gì? Cũng không phải ta sinh non.

Phương Dung Mai mang theo nghi hoặc đi về phía Nhã di nương. Ngay khi nàng đến trước mặt tiểu cô nương, tiểu cô nương kia bỗng nhiên vươn một chân ra gạt Phương Dung Mai té ngã.

Bị gạt té, Phương Dung Mai đang muốn cao giọng mắng to, trong mấy nữ tử bên cạnh có một người nhanh nhẹn bị miệng nàng lại, một người khác lấy một cây gỗ không biết kiếm được ở đâu lấy hết sức đập vào đầu Phương Dung Mai, những người khác đều rất ăn ý hợp lực trời ả ta lại.

Bị gãy gỗ đánh cho đầu óc choáng váng, lúc này Phương Dung Mai đã không còn nhận ra phương hướng, hai mắt hoa lên, vừa định kêu to, Nhã di nương lập tức đứng dậy, giơ chân lên dùng sức đập thẳng vào miệng của nàng! Thắng cho đến lúc miệng Phương Dung Mai ứa ra máu tươi, Nhã di nương mới rời lòng chân.

Những nữ tử khác trong ngày thường bị Phương Dung Mai đánh đập đều đứng dậy dùng sức dấm đá lên người nàng, thẳng đến khi Phương Dung Mai không biết là bị đánh chết, hay là đã hôn mê mới dừng tay!

– Đù! Không nên lằng phí thời gian, đi mau!

Mộ Dung Thu lạnh lùng nhìn lướt qua Phương Dung Mai đã bị đánh không còn ra hình dạng, nói:

Những nữ tử này cũng đều biết thời gian quý giá, mỗi người đập cho Phương Dung Mai một cú rồi lập tức đi theo Mộ Dung Thu.

Sau khi ra khỏi phòng, Mộ Dung Thu nhìn quang cảnh xanh ngắt bốn phía. Quái nhiên như nàng đoán, nơi này là giữa sườn núi!

Nàng nhìn thấy trước cửa cách đó không xa có một cái giếng, lập tức chạy đến, dùng gàu múc nước, sau đó không chút do dự xối toàn bộ gàu nước giếng lạnh như băng lên người.

Những người khác nhìn thấy hành động này của Mộ Dung Thu, đồng loạt không hiểu.

– Nếu không muốn bị bắt lại thì mau xối nước lên người đi.

Giọng Mộ Dung Thu lạnh lùng vang lên. Hiện tại họ không có bao nhiêu thời gian để mà lằng phí. Việc nàng cần phải làm là dùng nước giếng xối đi mùi hương trên người, tiếp đó lại dụng trời mưa. Nước mưa và hơi đất bùn ẩm ướt có thể che giấu mùi hương trên người bọn họ rất tốt.

Mà trận mưa này đến lúc nào sẽ ngừng nàng không thể đoán trước được, vì vậy giữa việc bị nhiễm phong hàn và bỏ trốn, không hề nghi ngờ, bỏ trốn là quan trọng nhất!

Tối thiểu, nàng không muốn chết! Đúng vậy, không muốn chết.

Mấy người khác cũng đều dựa theo cách của Mộ Dung Thu xối nước giếng lên người. Sau đó, tất cả cùng bỏ chạy xuống núi. Dựa theo những gì đã bàn bạc, họ sẽ không tập trung lại một chỗ cùng nhau mà tách thành nhóm hai ba người chạy theo phương hướng khác nhau. Cứ như vậy, cho dù gã kia có bắt được bọn họ cũng sẽ có người chạy trốn thành công, đến lúc đó lại chỉ đường cho quan binh tới giải cứu những người còn lại.

Rất nhanh, mười mấy nữ tử chia làm bốn phương tám hướng chạy đi.

Cùng lúc đó, Vũ Văn Mặc và Triệu Sơ đã dẫn theo quan binh tiến đến. Thế nhưng, bốn phía trấn Thượng Chỉ có đến mấy chục ngọn núi, việc truy tìm quả thật không dễ dàng.

– Vương gia, mỗi một ngọn núi đều có phạm vi khá rộng, thật sự là không dễ dàng tìm kiếm. Hơn nữa lúc này còn đang mưa.

Trong đám quan binh, phó thống lĩnh ôm quyền nói với Vũ Văn Mặc.

– Mỗi một ngọn núi đều phải lục soát kĩ càng, không thể bỏ qua bất kì một tác đất nào.

Trong con người đen của Vũ Văn Mặc vô cùng kiên định, lạnh giọng phản phó.

Gã phó thống lĩnh lĩnh mệnh mà đi, vài trăm người bắt đầu đồng loạt lục soát.

Mà gã bắt cóc kia vừa đến dưới núi đã phát giác ra có rất nhiều quan binh đang truy soát, lập tức cấp tốc chạy lên núi.

Bởi do trời mưa xuống, không có mặt trời, trên người cũng không có la bàn nên Mộ Dung Thu đánh dựa vào việc cẩn thận quan sát cây cối xung quanh. Thực vật sinh trưởng, đa phần có loài hướng về phía nam, loài khác lại hướng về phía bắc. Xác định phương hướng xong, nàng lập tức âm thầm nhắm về hướng đại thụ sinh trưởng tươi tốt mà đi.

Nàng vốn không hề việc có mấy người đi theo mình, kết quả khi quay đầu lại thấy có đến ba bốn người. Trong đó lại có cả Nhã di nương! Thời gian gấp gáp, nàng phải nghĩ cách bỏ trốn an toàn, không thừa thời gian báo Nhã di nương chọn một con đường khác mà đi.

Dọc theo đường đi chỉ có thể nghe thấy tiếng bước chân của bọn họ, tiếng mưa rơi, tiếng thờ đốc, mấy người không dám nói chuyện, sợ nếu gã kia quay lại sẽ có thể nghe thấy động tĩnh. Có thể là bản năng sinh tồn, cho dù thờ hồn hèn, cảm giác một như sắp chết, nhưng vẫn không dám dừng lại nghỉ ngơi dù chỉ một lát. Một khi dừng chân, kẻ tiếp chờ đợi bọn họ chính là đau khổ vô tận.

Gần nửa canh giờ sau, bốn người bỗng nhiên dừng bước.

Mộ Dung Thu cau mày nhìn phía trước.

Nơi đó một mảnh u ám, qua làn mưa rá rích, nàng nhìn về phía vách núi đen cao cao trước mặt. Phía trước đã không còn đường đi.

– Tại sao có thể như vậy? Sao người lại dẫn chúng ta đi con đường này?

Sau lưng nàng, một nữ tử nhìn phía trước, lập tức nhìn Mộ Dung Thu, oán giận nói.

Một nữ tử khác cũng không nhịn được trách móc:

– Kết quả là người có biết đường thoát khỏi chỗ này không? Người làm thế này sẽ hại chết chúng ta đó!

Hai người vừa thấy được phía trước là tình hình như thế, lập tức quả quyết không đi cùng Mộ Dung Thu nữa mà là hướng về một phía khác bỏ đi.

Sau khi đứng vững, Mộ Dung Thu hơi hít mắt nhìn tình hình phía trước. Không đếm xỉa đến lời trách cứ của hai nữ tử phía sau, chò nàng xác định nên đi theo hướng nào, Mộ Dung Thu quay đầu nhìn lại thì thấy Nhã di nương đang đứng ở chỗ cũ, không hề bỏ đi. Mộ Dung Thu thật sự rất kinh ngạc.

– Kẻ tiếp nên từ nơi này đi?

Nhã di nương trầm giọng hỏi.

Mộ Dung Thu quay đầu nhìn về phía những cây gỗ đó, trong lòng nghĩ thầm: tuyệt đối không thể quay về theo đường cũ, như vậy duy nhất chỉ có thể đi về hai hướng trái phải.

– Bên trái!

Mộ Dung Thu trầm mặc nửa khắc rồi nói. Đây chính là hướng ngược lại với đường đi của hai nữ tử lúc này.

Nhã di nương gật đầu, theo sau Mộ Dung Thu hướng về phía bên trái mà bước.

Vì mãi suy nghĩ, Mộ Dung Thu cũng không để ý tình hình xung quanh. Ngay lúc đó, mép váy vướng phải cành cây, rách một đoạn.

– Có người!

Nhã di nương hô nhỏ một tiếng. Phía sau truyền đến tiếng nhánh cây bị đạp lên lạo cùng tiếng bước chân, Nhã di nương dừng lại quay đầu nhìn ra phía sau.

Mộ Dung Thụ đứng cách Nhĩ di nương có vài bước, nghe vậy cũng không hề quay đầu mà là nhanh chóng chạy về phía trước, tìm được một cây đại thụ bèn nấp vào. May mà hôm nay trời mưa, thời tiết u ám, chỉ cần tìm được chỗ ẩn nấp thích hợp thì tuyệt đối sẽ không dễ dàng bị phát hiện.

Mà chỉ trong một khoảnh khắc ngoài nhìn đó thôi đã khiến tốc độ Nhĩ di nương bị chậm lại.

Kết quả, một bóng người nghiêng diện bay nhanh đến.

— Dám chạy!

Khi Nhĩ di nương còn chưa phản ứng kịp, gã bắt cóc đã từ phía trước xông thẳng tới cho nàng một chưởng. Một chưởng này hoàn toàn sử dụng nội lực, đánh vào người khiến đầu óc Nhĩ di nương choáng váng, miệng phun máu tươi.

Mà Mộ Dung Thụ ở cách đó không xa, trốn sau một cây đại thụ nhìn thấy rãnh mạch tình cảnh trước mắt. Nàng nhìn Nhĩ di nương bị đánh ngã xuống, nhẩn mảy lại.

— Nói, tiểu nữ nhân cùng chạy trốn với người đi hướng nào?

Ca lại đánh một quyền lên người Nhĩ di nương, giọng nói tàn nhẫn ép hỏi. Vừa rồi khi lần quay về, nhìn thấy Phương Dung Mai bị đánh chết khiếp thì lập tức biết sự tình không ổn! Thật không ngờ những nữ nhân này cũng dám chạy trốn! Nhất định là mỹ nhân kia nghĩ ra cách dùng nước lạnh xoa đi hương thơm trên người! Mỹ nhân này thân phận thật không đơn giản!

Mộ Dung Thụ nhắm mắt lại, chờ đợi Nhĩ di nương khai ra chỗ ẩn thân của nàng.

Nhưng Nhĩ di nương lại vươn bàn tay không còn chút sức lực nào chỉ về một hướng khác.

— Nàng ta chạy theo hướng đó.

Ca nghe vậy, sắc mặt lập tức trầm xuống:

— Dám chạy? Người thật sự là muốn chết!

Hai tay đang đặt trên người Nhĩ di nương bỗng nhiên dùng sức, thỉnh thoảng chỉ nghe thấy răng rắc một tiếng, Nhĩ di nương còn không kịp kêu lên một tiếng đã xụi lơ trên mặt đất, tắt thở.

Mộ Dung Thụ nín thở, mờ to hai mắt nhìn Nhĩ di nương. Dù thế nào nàng cũng không nghĩ ra, thời điểm máu chốt, Nhĩ di nương lại không bán đứng nàng. Nàng chăm chú nhìn Nhĩ di nương một cái, nên lại đau đớn và nổi khiếp sợ trong lòng, quay đầu nhìn đi chỗ khác. Nàng không có bao nhiêu thời gian để lưu luyến ở nơi này, gã bắt cóc kia đã bỏ đi, nàng cũng phải mau chóng chạy tiếp.

Mộ Dung Thụ đứng dậy hướng về chân núi mà chạy.

Nàng phải nắm chặt thời gian!

Nhưng đi được nửa khắc đồng hồ, đột nhiên một cơn rần rần từ trong bụi cỏ xông ra, ngay lúc Mộ Dung Thụ chưa kịp phản ứng, trực tiếp cắn lên bắp đùi của nàng!

Đau nhức thỉnh thoảng tràn ra!

Con rắn kia cắn Mộ Dung Thụ xong lập tức bỏ đi mất dạng.

Một cơn đau kịch liệt, tiếp đó là cảm giác tê dại choáng váng. Mộ Dung Thụ biết ý lý, nàng hiểu, cơn rần rần có độc! Nàng nháu chặt mày, đúng lúc cơn ngứa này lại còn xảy ra chuyện như thế!

Nàng lập tức cắn răng xé mép váy, nhanh chóng buộc chặt vết thương trên đùi. Nàng không biết loại phương pháp này có thể kéo dài bao lâu, nhưng lúc này chỉ có thể ngăn chặn độc tố lan ra toàn thân mới có hi vọng!

Kéo lê cái chân đau đớn tê mỏi, Mộ Dung Thụ cắn răng chạy xuống dưới chân núi.

Chỉ có điều, vết thương nơi đùi khiến cho tốc độ của nàng chậm lại.

Gã bắt cóc kia có võ công, lên núi xuống núi không mất bao lâu, rất nhanh hẳn sẽ phát hiện bị Nhĩ di nương lừa. Mà lúc này tốc độ nàng rất chậm, không trụ được bao lâu nhất định sẽ bị bắt kịp!

Chẳng lẽ là ông trời muốn diệt nàng?

Không được! Nàng không thể buông tay, có nhiều người đang lo lắng cho nàng, chờ nàng như vậy! Nàng nhìn xuống chân núi, cũng không còn xa lắm!

Nàng cắn chặt môi, cố gắng chịu đựng cái chân đau nhức đến mức hầu như không còn cảm giác mà chạy, nhưng rốt cuộc chân nàng cũng không thể dùng sức, còn bị cây cỏ xung quanh cản bước chân. Do trời mưa, đường đi trơn vô cùng, không kịp tránh, chân nàng trượt một cái, lập tức không thể gượng lại mà lần thẳng xuống.

Chỉ khi dùng lại Mộ Dung Thụ mới phát hiện mình đã ngã xuống giữa đường, trong mơ hồ dường như trông thấy một chiếc xe ngựa chạy nhanh đến.

Nàng lập tức dùng sức lăn ra giữa đường.

Xe ngựa đột ngột dừng lại.

Mộ Dung Thụ dùng chút ý thức cuối cùng còn sót lại, khàn giọng hướng về phía xe ngựa hô to:

— Cứu ta...

Hai canh giờ sau, Vũ Văn Mặc đứng trên vách núi, xoay người, tay run run nắm lấy một mảnh vải vắt lại bên cạnh cây.

Mà đôi đồng tử của Triệu Sơ đỏ lên, nắm chặt hai đấm, mặt thần bạch y đã bị bùn đất nước mưa khiến cho nhếch nhác, nhưng vẫn không hề hay biết. Hắn nhìn về phía thi thể Nhĩ di nương bị nước mưa xối lên.

— Hồi vương gia, ty chức đã cứu được năm người, những người khác vẫn đang trong quá trình tìm kiếm. Riêng gã bắt cóc kia lúc sắp bị bắt đã uống thuốc độc tự sát. Ngoài ra còn tìm được thi thể hai người khác. Trong đó có người nói, còn một nữ tử dung mạo vô cùng xinh đẹp đã chạy trốn cùng với bà nữ tử đã chết kia. Nhưng ty chức đã tìm khắp ngọn núi vẫn không tìm được nữ tử xinh đẹp mà cô gái kia đã nói.

Vị phó thống lĩnh trầm giọng báo cáo.

Nghe đến đó, mảnh vải mỏng manh trong Vũ Văn Mặc trượt khỏi đôi tay cứng đờ của hắn, nhẹ nhàng phiêu đảng rơi xuống mặt đất đầy bùn sinh lầy lội!

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 12

Nghe đến đó, mảnh vải mỏng manh trong Vũ Văn Mặc trượt khỏi đôi tay cứng đờ của hắn, nhẹ nhàng phiêu đảng rơi xuống mặt đất đầy bùn sinh lầy lội!

— Vương gia!

Mọi người hoảng hốt kêu lên.

Triệu Sơ nhanh như chớp lách người, đứng ở phía sau Vũ Văn Mặc, đỡ lấy thân thể lung lay muốn ngã của Vũ Văn Mặc. Hắn khiếp sợ, phần nộ, tuyệt vọng! Mộ Dung Thụ làm sao có thể chết?

Hắn cúi đầu nhìn về phía Vũ Văn Mặc té xỉu, đôi mắt lờ lờ ánh sáng lạnh lẽo, tiếng nói trầm lạnh phản phò:

— Đưa toàn bộ những người đã tìm được về nhà môn. Mặt khác, quăng gã bắt cóc kia vào làm mồi cho bảy sói hoang!

Một lúc lâu sau, huyện đường trấn Thượng Chí.

Mọi người nghe nói bắt được gã bắt cóc, hơn nữa đã tự sát, đồng loạt khua chiêng gõ trống chúc mừng. Nhưng sau đó lại được tin có mấy nữ tử bị gả sát hại, đều phần nộ to tiếng mắng chửi kẻ mất hết lương tri kia. Nghe nói bọn bắt cóc là hai người, còn có một nữ tử chưa chết, đảm đồng càng thêm hàng hải tụ tập ở cửa nhà môn kêu la, muốn nữ đồng bọn của gã kia cũng bị lăng tử xử tử!

Trong huyện đường, Triệu Sơ và Huyện lệnh đại nhân đang chờ Vũ Văn Mặc hôn mê tỉnh lại, muốn nghe quyết định của hắn.

May mà Triệu Sơ y thuật cao siêu, Vũ Văn Mặc té xỉu trên núi, sau khi trở về sắc mặt đã không còn tái nhợt như trước. Nhưng dường như Vũ Văn Mặc không có dấu hiệu thanh tỉnh.

Đợi hai canh giờ, Vũ Văn Mặc mới tỉnh lại.

Sau khi hắn tỉnh nghe nói mấy nữ tử bị bắt khác đều đã tìm được, chỉ riêng Mộ Dung Thu vẫn không có tin tức, đôi mắt sâu thẳm như đêm tối kia lại bình lặng như mặt hồ không chút gợn sóng.

– Hiện tại dân chúng đều đang đợi phán quyết cuối cùng của á đồng bọn kia. Vì vậy hạ quan muốn nghe ý kiến vương gia, còn có á kìa tự nhận có quen biết với vương gia, á xưng tên là Phươg Dung Mai.

Huyện lệnh đại nhân khom lưng, cúi đầu cung kính bẩm báo với Vũ Văn Mặc. Mà trong mắt Vũ Văn Mặc không có chút gợn sóng nào. Giấy lát, giọng hắn lạnh lẽo như băng tuyết ngàn năm trên đỉnh núi vọng lại, khiến người khác sợ hãi:

– Những nữ tử bị bắt đều xác định nàng là đồng bọn của gã bắt cóc?

– Vâng, họ đều xác nhận Phươg Dung Mai là kẻ bắt cóc. Hơn nữa còn khai, dường như Phươg Dung Mai đã từng quen biết với vị phu nhân bị rơi xuống vách núi, hơn nữa á còn cố ý nhằm vào vị phu nhân kia!

Huyện lệnh đại nhân tiếp tục báo cáo chi tiết.

Triệu Sơ nhăn mày. Phươg Dung Mai đã từng là Tam phu nhân ở phủ Nam Dương Vương, mà nàng ta lại trở thành kẻ bắt cóc. Như vậy, cũng đủ rõ ràng vì sao gã bắt cóc kia lại nhằm vào Mộ Dung Thu, hết thảy đều do á Phươg Dung Mai này âm thầm động tay động chân.

– Không cần nghe nàng nhiều lời, trực tiếp chặn miệng, lắng trí xử tử!

Trong đôi mắt đen sâu thẳm của Vũ Văn Mặc nhất thời xẹt qua một tia sáng lạnh đến mức có thể giết người, bắn thẳng về vị Huyện lệnh, lạnh giọng ra lệnh.

Huyện lệnh đại nhân lập tức nhận lệnh.

Huyện lệnh vừa lui ra, Triệu Sơ đã nhìn về phía Vũ Văn Mặc, nói:

– Đã lệnh cho người đi tìm vương phi. Vách núi kia không cao, nếu như có người rơi xuống, chắc chắn sẽ tìm được. Để tránh bỏ sót bất cứ chỗ nào, ta đã cho người dùng dây thừng treo xuống tìm từ trên xuống dưới vách núi.

Bất kể vách núi đến cao hay thấp, nếu người không có võ công phòng thân bị té từ trên xuống, tuyệt đối không thể sống sót. Huống hồ gã bắt cóc đó võ công không hề thua kém đám hộ vệ kia, người nhẹ như yến, nếu hắn đánh Mộ Dung Thu ngã xuống vách núi thì khả năng sống sót của Mộ Dung Thu lại càng không có bao nhiêu. Nghĩ đến đây, đôi mắt Triệu Sơ thoáng chốc tối sầm lại.

– Thì ra gã bắt cóc kia là người trong giang hồ, vì đắc tội với các đại môn phái mà bị truy đuổi gắt gao mới mai danh ẩn tích đi lại trong dân gian. Những năm gần đây đã bắt không ít nữ tử.

Triệu Sơ còn nói thêm

Vũ Văn Mặc gật gù đầu, giọng nói u ám:

– Tiếp tục tìm kiếm, cho đến khi nào tìm được nàng mới thôi.

Mộ Dung Thu còn sống, nàng còn sống. Nàng không phải đến từ thế giới khác sao? Nàng có thể chiếm cứ thân xác Mộ Dung Thu, như vậy có lẽ nàng cũng có thể chiếm cứ thân xác của người nào đó?

Nhưng... Khi đó thân phận của nàng không còn là Mộ Dung Thu, nàng có liên quan gì đến hắn đây? Hai bàn tay Vũ Văn Mặc run rẩy nắm chặt, chậm rãi nhắm mắt lại.

...

Trên công đường, vành mắt Hồng Lăng đỏ bừng tức giận nhìn về phía Phươg Dung Mai đang quỳ trong nội đường.

Không ngờ, thật sự không ngờ, lại là nữ nhân này hại chết vương phi!

– Cho ta vào! Cho ta vào đi!

Hồng Lăng đẩy nha dịch chắn trước cửa ra, vọt vào công đường.

Nàng giờ chân lên đá vào người Phươg Dung Mai, cả khuôn mặt đều là nước mắt nóng hổi. Nàng tát Phươg Dung Mai một cái thật mạnh, thật vang dội:

– Ta thật sự muốn ăn thịt uống máu ngươi. Loại người lương tâm bị chó ăn như ngươi chắc chắn chết xuống mười tám tầng địa ngục, vĩnh viễn không thể siêu sinh! Ngươi cho rằng với đáng vế bây giờ của mình sẽ được vương gia tha thứ, sẽ được dân chúng tha thứ sao? Nghe một chút đi, bên ngoài có bao nhiêu người đã nghĩ sẵn cách hành hình cho ngươi!

Lúc còn trên núi Phươg Dung Mai đã bị những nữ tử kia đánh đến nổi miệng sưng phồng lên, trên người không còn chỗ nào nguyên vẹn. Mà khi vừa tiến vào Hồng Lăng đã liên tục đấm đá lên người nàng, càng làm cho trong miệng nàng toé máu, ập úng một hồi lâu cũng không thể lên tiếng.

Nói thật, nàng thật sự rất sợ! Nàng biết mình không phải là đối thủ của Mộ Dung Thu! Hiện tại quả thật rơi vào tay Vũ Văn Mặc! Nhưng lúc này đây, nàng thẳng, dù sao Mộ Dung Thu chết rồi, mà nàng còn sống. Nàng chỉ mong đợi Vũ Văn Mặc còn có mấy phần tình cảm đối với mình, có thể cho nàng một con đường sống! Vì thế, nàng ngẩng đầu nhìn về phía Hồng Lăng, thái độ kiêu căng nói:

– Ngươi bắt quả chi là một tiện tì!

– Còn ngươi bắt quả chi là một á dân bà bị gã bắt cóc kia ngủ qua, đờ đẫn có khác gì kỹ nữ!

Hồng Lăng phun một ngụm nước bọt lên mặt Phươg Dung Mai, giận dữ cười lạnh mắng.

Đôi mắt Phươg Dung Mai tối lại, lập tức cau mày.

Mà lúc này Huyện lệnh đại nhân đã từ phía sau đi tới. Hồng Lăng xoa xoa nước mắt, lui ra phía sau mấy bước, hai mắt chờ đợi nhìn về phía Huyện lệnh đại nhân. Nàng biết vương gia chắc chắn sẽ bảo thù cho vương phi, tuyệt đối sẽ khiến cho Phươg Dung Mai không được chết từ tế!

– Nữ phạm nhân Phươg thị, phạm tội nghiêm trọng, giết chết ba mạng người, lừa gạt buôn bán phụ nữ, tội ác tày trời, tội chứng rành rành, lắng trí xử tử!

Sau khi ngồi xuống, Huyện lệnh đại nhân đập kinh đường mộc liên tiếp mấy cái, quyền bố kết quả phán quyết của Phươg Dung Mai.

Ông vừa nói xong, Phươg Dung Mai vẫn còn có chút hy vọng lập tức ngã nhào trên đất, nàng mờ trùng trùng hai mắt không thể tin nổi lúc đầu. Nàng không tin, nàng còn chưa muốn chết!

Ngay lúc nàng dùng hết sức bình sinh kêu to lên: “Ta là người của phủ Nam Dương Vương, các ngươi không thể làm thế với ta!” Lăng trì, đây quả thật là cách xử tử tàn nhẫn nhất! Nàng hận! Hận chết Mộ Dung Thu, trong lòng Vũ Văn Mặc, Mộ Dung Thu thật sự quan trọng đến thế sao?

Đáng tiếc, những lời này của nàng bị những tiếng hoan hô dậy trời của dân chúng nhấn chìm!

– Đáng lắm, nên lắng trí xử tử!

– Loại người không có lương tâm này phải xử như thế!

Hồng Lăng ngẩng đầu nhìn lên trần nhà, đôi mắt đỏ quạch rớt cuộc không nhận được rơi lệ.

Không ngờ chỉ trong hai ngày ngắn ngủi, nàng và vương phi đã thiên nhân vĩnh cách. Vương phi, một mình người trên đường xuống hoàng tuyền không phải quá cô đơn rồi sao, xin người chờ một chút, Hồng Lăng đi cùng người! Cho dù có thành quỷ, Hồng Lăng cũng muốn ở Địa phủ hầu hạ người.

Cúi đầu xuống, nàng cắn răng thật chặt, nhìn cây cột gỗ lim phía trước, lao thẳng đến.

Ngay khi nàng tưởng rằng mình sẽ lập tức máu chảy đầu rơi, đi theo vương phi, bỗng nhiên cảm giác được trán đập vào bộ ngực cường tráng. Nàng ngẩng đầu, đôi mắt đăm lẹ nhìn người đứng trước cột gỗ lim.

– Nếu ngươi chết, ai sẽ chăm sóc Hiên nhi? Hiên nhi đã mất đi phu nhân, chẳng lẽ ngươi còn muốn để cho Hiên nhi cũng mất luôn người sao? Huống hồ, phu nhân đã tính toán xong xuôi việc kinh doanh to tát, ngươi muốn tâm huyết của phu nhân bị hủy hoại chỉ trong chốc lát sao?

Trương Tuyền khó nhịn đau lòng nhìn Hồng Lăng, khuyên. Hắn thật không ngờ Hồng Lăng lại trung thành với phu nhân như vậy, vì phu nhân ngay cả tánh mạng mình cũng không thêm để ý.

Hồng Lăng ngờ ngẩn nhìn Trương Tuyền, trước mắt hiện lên dáng vẻ Hiên nhi cả người đầy nước mắt, khóc lóc thảm thương không khác gì mình. Cảnh tượng hôm nay quá tàn nhẫn, nàng nhớ Trương Anh ở nhà chăm sóc bé, Hiên nhi đã không có phu nhân, nếu lại không có nàng, vậy chẳng phải là quá đáng thương? Chắc chắn Vương phi cũng không muốn thấy tình cảnh đó phải không?

Nàng nhắm mắt lại, để nước mắt chảy xuống, khó khăn gât gât đầu:

– Ta không thể chết được.

Đào mắt, nàng nhìn Phương Dung Mai đang thất hồn lạc phách, hướng tới Huyền lệnh đại nhân quý xuống:

– Dân nữ cầu xin đại nhân chặn miệng của nữ phạm nghiệp chương nặng nề này! Dân nữ và mọi người dân ở đây không muốn nghe thấy tiếng chửi rủa của nàng lúc hành hình.

Hãy để nàng làm chút chuyện nhỏ này cho vương phi đi. Vào thời khắc cuối cùng tại đây, không thể để Phương Dung Mai hủy hoại thanh danh của vương phi! Hãy cứ khiến mọi người tưởng rằng vương phi còn ở trong phủ Nam Dương Vương.

Huyền lệnh đại nhân nhìn về phía Hồng Lăng, cũng không cần suy xét, trực tiếp gât đầu đáp:

– Bàn quan đáp ứng yêu cầu của người. Người đâu, chặn miệng tù phạm lại!

Hồng Lăng cung kính dập đầu tạ ơn Huyền lệnh đại nhân:

– Dân nữ tạ ơn đại nhân.

Đôi mắt Phương Dung Mai tràn đầy phần nộ nhìn về phía Hồng Lăng. Sao nàng lại không biết Hồng Lăng nghĩ gì chứ. Giờ này khắc này, nàng vô cùng hối hận, sớm biết rơi vào kết cục như vậy, vừa rồi nàng không nên kiêu ngạo gì mà nói ra thân phận Mộ Dung Thu!

Đáng tiếc, tất cả phần nộ cùng tuyệt vọng của nàng đều không thể thoát nên lời!

Năm ngày sau, toàn bộ vách núi đều đều bị lục soát đến mấy lần, vẫn không hề tìm được Mộ Dung Thu. Quan binh không thu được kết quả gì đành rút về.

Vì không tìm được thi thể Mộ Dung Thu, trong lòng Vũ Văn Mặc và Triệu Sơ không khỏi nhen nhúm một tia hi vọng, có lẽ nàng còn sống.

Dù sao, nàng là nữ tử thông minh như vậy, chỉ cần nàng muốn, nàng sẽ còn sống. Nhưng kết quả nàng đã đi đâu? Họ tìm kiếm nhiều ngày như vậy, nàng giống như đã biến mất khỏi thế gian này.

Vũ Văn Mặc đứng trên vách núi, giữa núi non xanh biếc mây mù trùng điệp, Vũ Văn Mặc một thân bạch y, quanh thân tản ra hơi thở mị mị lại tràn ngập tử vong. Đôi đồng tử đen sẫm sâu không thấy đáy, như một khoảng không bao la hắc ám cần nuốt hết thảy mọi thứ, trầm mặc tĩnh lặng. Một thân bạch y này của hắn mặc vì nàng, nếu nàng chết, sẽ có một ngày hắn sẽ đi cùng nàng. Nếu nàng sống, rồi cuộc có một ngày, hắn sẽ tuân thủ lời hứa chờ nàng.

– Vương gia, ngài đã rời kinh mấy ngày, công sự trong triều đã dồn lại rất nhiều. Tuy hiện thời vương phi sống chết không rõ, nhưng triều đình cần ngài, mấy trăm người của phủ Nam Dương Vương đều cần vương gia, thỉnh vương gia báo trọng thân thể.

Mã hộ vệ nhỏ giọng đi đến phía sau Vũ Văn Mặc, thấp giọng khuyên nhủ.

Nghe vậy, khỏe môi Vũ Văn Mặc hơi cười, cười lạnh tự giễu. Cho dù hắn muốn cứ như vậy rời đi, nhưng thế gian này còn rất nhiều chuyện không phải hắn nói buông là có thể buông, trên vai hắn gánh chính là phủ Nam Dương Vương và tính mạng của những người có liên quan.

– Vương gia nên hỏi kinh trước, ta cũng sẽ quay lại Bình Thành. Nếu có chuyện cần ta, cứ phái người đến báo một tiếng.

Triệu Sơ bước tới cạnh Vũ Văn Mặc, nói.

Chỉ mới mấy ngày ngắn ngủi, khuôn mặt tuấn mỹ hoa lệ của hắn đã nhuốm vẻ phong sương, trầm ãnh và mệt mỏi. Hắn còn muốn tìm kiếm chung quanh một chút, biết đâu có thể tìm được nàng.

Dù sao từ đầu tới cuối hắn cũng không tin nàng đã rời đi!

Hắn cùng với Vũ Văn Mặc sống vai đứng thẳng, nhìn màn sương trắng trước mắt, chậm chậm khép mắt lại.

– Mã hộ vệ, người không cần hỏi kinh cùng bốn vương. Người ở lại khu vực phụ cận trấn Thượng Chí tìm kiếm, một khi có tin tức của Thu nhi lập tức bẩm báo cho bốn vương.

Vũ Văn Mặc thu hồi tầm mắt khỏi màn sương trắng mờ ảo kia, nhìn về phía Mã hộ vệ, trầm giọng ra lệnh.

Mã hộ vệ lập tức đáp:

– Vâng. Nô tài tuân mệnh.

...

Thời gian thấm thoát, đào mắt đã một tháng trôi qua.

Liễu trấn. Danh xưng với thực, nơi này chính là quê hương của cây liễu. Thế nhưng, hiện tại là mùa đông, trên cây liễu chỉ còn trơ lại có nhánh cây, không còn màu xanh lục đầy sức sống nữa.

Không khí vẫn còn khá lạnh, bên trong gian phòng tĩnh vào thanh nhả đốt một lư hương và chậu than, chỉ một lát đã khiến cả căn phòng ấm áp hẳn lên.

– Lưu cô nương, thiếu gia ta có dặn phải giữ cho phòng cô nương luôn ấm áp, không được để cô nương bị lạnh. Nô ti chưa từng thấy qua thiếu gia lo lắng cho ai như vậy cả. Cô nương ngài chính là người đầu tiên đấy.

Một thiếu nữ thất hai bím tóc một bên đắp lại chân cho nữ tử trên giường, một bên nhẹ giọng cười nói. Nàng nhìn thoáng qua vị cô nương từ lúc tỉnh lại vẫn mang nụ cười nhạt trên mặt, đối xử với mọi người rất ôn hoà, thiếu nữ không nhận được muốn trò chuyện cùng nàng ấy. Nàng vào phủ đã lâu, cảm thấy thiếu phu nhân dung mạo tuyệt sắc, nhưng vẫn không bằng vị cô nương trước mắt này, hơn nữa người trong phủ đều nói cô nương còn đẹp hơn thiếu phu nhân, nàng cũng cảm thấy thế. Bằng không sao thiếu gia có thể đối xử với cô nương tốt như vậy?

Cô nương trong miệng thiếu nữ chính là Mộ Dung Thu. Ngày đó nàng té từ trên núi xuống thì được người đi đường có lòng tốt cứu. Chờ lúc nàng tỉnh lại đã là ba ngày sau. Người cứu nàng là Liễu Dục, Đại thiếu gia của Liễu gia, đại gia tộc đứng đầu của Liễu trấn. Lúc ấy nàng hôn mê, hơn nửa kiểu tóc phụ nhân trên đầu cũng bị lộn xộn rối tung, vì vậy Liễu Dục bèn bảo người trong phủ nhân gọi nàng là cô nương. lúc nàng tỉnh lại lập tức báo cho người Liễu gia biết nàng là Lưu Dong.

Nàng vốn muốn nhanh chóng quay về trấn Thượng Chí, ngặt nỗi lúc ấy bản thân bị trùng độc rắn. Y thuật của các đại phu trong Liễu trấn không quá tốt, khiến cho nọc rắn lan ra khắp chân.

Hiện thời trên đùi nàng vẫn còn độc tố, có điều mỗi ngày nàng đều tự mình chăm chút, một thời gian nữa chắc chắn có thể đẩy lùi được toàn bộ nọc độc.

Ngày tỉnh lại, vì không thể tự mình hành động, nàng đành nhờ Liễu Dục phái người đến trấn Thượng Chí truyền tin. Nhưng đã một tháng trôi qua vẫn không có hồi âm, hiện thời nàng đang ở Liễu phủ, không biết gì về tình hình bên ngoài, vì vậy nàng hoàn toàn không biết rốt cuộc Liễu Dục có truyền tin không hay bọn họ tưởng nàng đã chết nên đã rời khỏi trấn Thượng Chí?

Nếu nói là Vũ Văn Mặc và Triệu Sơ không nhận được tin tức cũng không có khả năng, giả bất cóc kia và Phương Dung Mai cũng đã đến tội.

Y theo sự hiểu biết của nàng đối với Hồng Lăng, nha đầu kia hẳn là ở trấn Thượng Chí chờ đợi.

Rốt cuộc nàng không cách nào biết được những chuyện xảy ra bên ngoài, mọi chuyện đều không thể xác định, nhưng mà, nàng đã bắt đầu hoài nghi Liễu Dục. Không nói đến những việc khác, chỉ cần nhìn vào sự quan tâm của hắn với nàng đã thấy là rất không bình thường! Dù sao cũng làm nàng cũng chỉ là một nữ tử được hắn cứu về, thế mà hắn lại phái hai nha đầu hầu hạ.

Nàng ngẩng đầu tùy ý nhìn lướt qua phòng này, bố trí tinh xảo, toàn bộ bài trí đều là vật tinh phẩm quý trọng, đôi mắt không khỏi chột lóc.

– Lưu cô nương? Người đang nghĩ gì thế?

Thiếu nữ thấy Mộ Dung Thu thất thần, lập tức hỏi.

Mộ Dung Thu thu hồi suy nghĩ, cười nhạt nhìn lại. Nha đầu này tên Phi Nhi, năm nay vừa mới mười lăm, tính tình hoạt bát, một tháng này nàng luôn luôn nằm ở trên giường, may mắn có nàng ấy ngẫu nhiên trò chuyện cùng đỡ buồn.

– Không có gì. Lấy giúp ta tách trà.

– Hôm nay thiếu gia ra ngoài bàn chuyện làm ăn, e là phải khuya mới về. Thiếu gia có dặn, nếu Lưu cô nương muốn ăn gì, phân phó nô ti là được. Nô ti sẽ bảo phòng bếp làm.

Phi Nhi nhìn qua vốn là một tiểu nha đầu đơn thuần, cũng không để ý lắm việc Mộ Dung Thu thất thần, lập tức rót nước trà đưa cho Mộ Dung Thu, cười nói.

Mộ Dung Thu cầm tách trà lên, trên khóe môi vẫn là nụ cười nhân nhạt như cũ, khẽ rử mi che giấu thần sắc trong mắt, nhấp mấy ngụm nước trà rồi cười bảo:

– Phi Nhi, người cứ xem mà làm đi. Đồ ăn nên thanh đạm một chút.

Phi Nhi nhìn nụ cười tươi tắn thanh nhả trên khóe môi kia của Mộ Dung Thu, hơi thất thần. Không biết vì sao, nàng luôn cảm thấy Lưu cô nương là một tiểu thư khuê các. Nếu không phải tiểu thư khuê các thì làm sao có thể ngay cả mỗi cái

nhân mày, mỗi nụ cười đều quý khí tao nhã như vậy?

Thấy nàng ngần ra, Mộ Dung Thụ cũng không nói gì, chỉ rừ mắt, nhìn đôi phải đã dần dần có chút hơi sức, trong lòng nàng âm thầm tính toán. Nàng nhất định không thể đợi tại Liễu phủ này lâu hơn nữa.

— Lư cô nương, người cũng thật đẹp.

Phi Nhi nhận không được nhìn Mộ Dung Thụ ca ngời, đây chính là lời trong lòng của nàng.

Mộ Dung Thụ hé miệng nhân nhạt cười, giấu kín tâm tư, nhìn đáng vẻ Phi Nhi, nổi lên ý muốn vui đùa, khẽ cười nói:

— Trong mắt của ta, đáng vẻ nhỏ xinh của Phi Nhi cũng rất thanh tú đáng yêu, chưa tới hai ba năm, chắc chắn là một mỹ nhân.

Gò má Phi Nhi lập tức xuất hiện hai rặng mây đỏ xinh đẹp, vênh cái miệng nhỏ nhắn lên, quay lưng lại, xấu hổ trả lời:

— Lư cô nương, ngài lại lấy nô tì ra đùa vui rồi. Nếu có được ba phần dung mạo của Lư cô nương nô tì đã thỏa mãn lắm rồi!

— Có đôi khi bề ngoài một người cũng không quan trọng, quan trọng là tấm lòng.

Mộ Dung Thụ nhân nhạt cười nói.

— Lư cô nương nói có lý. Nô tì cũng cho là như thế.

Phi Nhi xoay người lại đối mặt Mộ Dung Thụ, gương mặt nàng vẫn còn hơi đỏ.

Mộ Dung Thụ lại cùng Phi Nhi nói vài chuyện. Đột nhiên, Mộ Dung Thụ giống như vô tình hỏi:

— Ở trấn Thượng Chí vẫn không có tin tức sao?

Tuy rằng Phi Nhi nhìn qua rất đơn thuần nhưng dù sao vẫn khá lạnh lợi, nàng lập tức nhìn đi chỗ khác, tránh tầm mắt Mộ Dung Thụ, cười hơi mắt tự nhiên, trả lời:

— Vẫn chưa, có phải người nhà của cô nương không còn ở trấn Thượng Chí hay không? Cũng đã một tháng, vẫn chẳng hề có chút tin tức gì. Nhưng Lư cô nương cũng đừng quá lo lắng, thiếu gia chúng ta sẽ hết lòng tìm người nhà giúp ngài. Trước tiên ngài cứ đợi ở Liễu phủ.

Thiếu gia chúng ta? Nụ cười trên khóe môi Mộ Dung Thụ càng sâu thêm mấy phần, ngay lúc Phi Nhi tưởng rằng Mộ Dung Thụ sẽ hỏi tiếp, nàng lại cực kỳ tự nhiên dời đề tài:

— Phi Nhi bán mình cho Liễu phủ là ký văn tự bán đứt à?

— Đương nhiên, Phi Nhi không có người thân. May mà Liễu phủ mua nô tì.

Phi Nhi có vẻ như thờ dãi nhẹ nhõm một hơi, nụ cười trên mặt lại tự nhiên hơn một chút.

Mộ Dung Thụ gắt gắt đầu, câu có câu không trò chuyện với Phi Nhi.

Sau khi ăn cơm tối xong, nàng vốn định ngủ nhưng thế từ Liễu Dục, Trương thị lại đến đây.

Về ngoài Trương thị cũng khá xinh đẹp, nhưng vì là con gái nhà thương nhân, trên người đương nhiên không có khí chất tiểu thư khuê các con nhà quan lại bẩm sinh như Mộ Dung Thụ. Hơn nữa, ở dân gian, nữ tử đều được dạy dỗ tư tưởng tam tòng tứ đức, xem chồng là trời. Trương thị đối xử với mọi người khá hoà ái, không có tâm cơ gì, hạ nhân trong phủ hết sức kính trọng nàng, hai vị di nương khác cũng thật tôn trọng vị chính thất này. Chẳng qua có chút đáng tiếc là nàng gả cho Liễu Dục ba năm vẫn chưa sinh được đứa con nào.

Mấy ngày nay, Trương thị cũng tới thăm nàng vài lần. Ngẫu nhiên còn xưng hô tỷ muội với Mộ Dung Thụ, Mộ Dung Thụ đều chỉ cười nhạt ứng đối qua loa.

— Muội muội khoẻ hơn chưa? Chân đã có cảm giác gì chưa?

Trương thị ngồi bên mép giường cầm tay Mộ Dung Thụ, đáng vẻ cực kì quan tâm hỏi.

Mộ Dung Thụ cười trả lời:

— Tốt hơn nhiều, trên đùi cũng hơi có cảm giác, tin là không mấy ngày nữa sẽ có thể xuống giường.

— Muội muội thật khiến ta bội phục, còn biết ý thuật. Đại phu trong trấn này so ra còn kém muội muội. Chờ khi khoẻ rồi, muội có dự định gì không?

Trương thị cười hỏi.

— Quay lại trấn Thượng Chí tìm người nhà. mấy ngày nay đã làm phiền thiếu phu nhân và Liễu thiếu gia. Nếu không được hai người chăm sóc, ta cũng không thể hồi phục như thế.

Đáy mắt Mộ Dung Thụ loé lên, bất động thanh sắc cười nhạt đáp lại.

Trong đôi mắt đẹp của Trương thị hiện lên một tia kinh ngạc, giọng nàng mang theo ý thăm dò:

— Mấy ngày nay trấn Thượng Chí báo tin về, người nhà của muội đã rời khỏi đó. Nếu muội muội một mình quay về trấn Thượng Chí sẽ khiến mọi người lo lắng. Đại phu chân muội lành hẳn vẫn cứ trước ở Liễu phủ rồi cho người đi tìm người nhà muội, lúc nào tìm được muội hãy quay lại không phải tốt hơn sao? Huống hồ, một cô nương gả như muội muội cũng không tiện đi lại bên ngoài.

Mộ Dung Thụ mỉm môi cười nhạt, không trả lời. Suy đoán trong lòng hầu như đã được chứng thật, không khỏi cảm thấy đau đầu. Có lẽ về ngoài này của nàng quá không tầm thường, đưa tới bao nhiêu là phiền phức, nhưng mà nói đi đi nữa Liễu Dục cũng là ân nhân cứu mạng của nàng.

— Muội muội đã từng nghĩ thân chưa?

Trương thị thấy Mộ Dung Thụ không trả lời, vẻ như đã chấp nhận, lại hỏi tiếp.

— Đã hứa hôn.

Mộ Dung Thụ nhân nhạt đáp. Nàng không chỉ hứa hôn mà còn gả cho người ta. Người kia, hiện thời ổn chứ? Nghĩ đến Vũ Văn Mặc, đôi mắt nàng thoáng chốc tối sầm lại.

Có điều tình thân chán nản này rơi vào mắt Trương thị lại có một ý nghĩa khác, nàng vỗ vỗ mu bàn tay Mộ Dung Thụ, khuyên nhủ:

— Muội muội nên nhìn về phía trước, không cần nghĩ quá nhiều. Cuộc sống muốn hình vạn trạng, rất nhiều chuyện không phải chúng ta có thể định đoạt.

Nghe vậy, đôi mắt Mộ Dung Thụ chớp động, khóe miệng gắt gát, cũng làm khó Trương thị nghĩ sai! Có điều nàng cũng lười đính chính.

— Muội muội có nghĩ tới việc tìm một mối hôn sự khác không?

Có vẻ như rốt cục Trương thị cũng nói ra mục đích hôm nay đến đây.

— Việc hôn nhân?

Mộ Dung Thụ bình tĩnh hỏi ngược lại. Nàng muốn có được đáp án chính xác!

Trương thị lập tức cười nói:

— Mấy ngày nay ta cùng muội muội ở chung, càng cảm thấy muội muội rất thân thiết. Nếu tạm thời không tìm được người nhà, vậy thì, muội muội không ngại ở lại Liễu phủ. Muội muội cũng là người thông minh, nên biết tấm lòng của thiếu gia đối với muội.

Thì ra là thế! Mộ Dung Thụ không khỏi cảm thấy thật buồn cười. Quả thật là dung mạo gây họa! Mặc dù nàng ở Liễu phủ không lâu nhưng cũng biết Trương thị đối với Liễu Dục là nói gì nghe nấy, e rằng những lời này cũng là điều Liễu Dục muốn hỏi đi. Thật đúng là có vài phần khó xử! Nếu Liễu Dục không phải là ân nhân cứu mạng của nàng, chắc chắn nàng không ngại dùng lời nói thẳng thắn cộng thêm vài câu trào phúng cực tuyệt. Mà lúc này, nàng phải cẩn thận tìm từ, dù sao khi vừa tỉnh lại, vì suy nghĩ còn hỗn độn chưa hoàn toàn tỉnh táo mà nàng quên sửa lại cách xưng hô của người trong phủ với mình, hiện thời nếu lại sửa thì hơi khó nói, có lẽ còn có thể dẫn tới phiền phức khác.

— Ta đã đính hôn.

Mộ Dung Thụ nhân nhạt trả lời.

Trương thị nghe vậy không khỏi mở to mắt. Chẳng lẽ mới vừa rồi là nàng hiểu lầm? Nhưng lúc này nhìn về mặt Lưu cô nương quả thật vừa âm thầm lại rất đau lòng, vốn tưởng chuyện hứa hôn của nàng ấy xảy ra biến cố, nhưng hiện tại xem ra, dường như nàng thật sự hiểu lầm. Trương thị cũng không tiện nói thêm gì nữa bèn đứng dậy:

— Đã không còn sớm, muội muội cũng nghỉ ngơi đi. Có chuyện gì chúng ta nói sau vậy.

Mộ Dung Thu gật đầu, cúi nói:

— Thiếu phu nhân đi thông thả.

Chờ Trương thị đi rồi, Mộ Dung Thu bảo Phi Nhi tắt nến đi. Trong bóng đêm, Mộ Dung Thu chăm chăm ngắm chân trái lên. Hiện tại đã có chút hơi sức, mỗi đêm trước khi ngủ nàng đều vận động một ít, dựa theo tính toán của nàng, hẳn là còn khoảng nửa tháng là có thể hồi phục, tuy rằng tạm thời không thể hoạt động nhanh nhẹn như trước kia nhưng đi đường hẳn là không thành vấn đề.

Nếu đã biết ý định của Liễu Dục, vậy thì nàng càng nên nghỉ cách rồi đi, nơi này không thể ở lâu.

Hôm sau

Sau buổi cơm trưa, Liễu Dục đến.

Liễu Dục là một nam tử anh tuấn, ngũ quan rõ ràng, mày đen như mực, sống mũi như sơn thủy, mũi cao thẳng. Năm nay chỉ vừa hai mươi ba tuổi, hơn phần nửa sản nghiệp Liễu gia đều do hắn quản lý, thật cũng khá có bản lĩnh.

Lúc ấy mấy người bọn họ đang định từ trần Thượng Chí chạy về Liễu trấn, đúng lúc gặp và cứu nàng. Đối với việc này, Mộ Dung Thu rất cảm kích. Dù sao lúc ấy nàng bị rắn độc cắn, nếu Liễu Dục sợ gặp phải phiền phức thì sẽ không cứu nàng, vậy chắc chắn nàng sẽ mất mạng. Cho nên nếu nàng muốn rời khỏi đây, tốt nhất là không cần phải sử dụng biện pháp quá khích. Dù sao, cần cứ vào biểu hiện mấy ngày nay của Liễu Dục, nếu nàng muốn rời đi, chỉ sợ cũng là một việc không hề dễ dàng.

— Hôm qua Tú nhi đã đến thăm người phải không?

Liễu Dục tác phong nhanh nhẹn ngồi lên cái ghế đối diện, nhìn về phía Mộ Dung Thu trên giường, thái độ nhu hòa hỏi. Trong mắt hắn chứa mấy phần ân tình, ngày ấy ở dưới chân núi gặp được nàng mang đau đớn nhưng vẫn kiên cường, khát vọng muốn sống, trong lòng hắn rung động mạnh mẽ. Chưa bao giờ nghĩ tới, sau khi tỉnh lại, nàng một thân khí chất thanh nhã thoát tục càng làm cho người khác kinh ngạc. Từ lúc đó, hắn đã nổi lên ý định với nàng.

Thế nhưng, từ khi Trương thị hắn cũng biết được, nàng đã hứa hôn, trong lòng không khỏi có chút mất mát. Có điều, đây cũng là việc bình thường, nàng là nữ tử làm cho người ta động tâm như vậy, sao lại không ai cầu hôn chứ?

Tú nhi là tên Trương thị, tình cảm của Liễu dục và Trương thị coi như không tệ, vì vậy đều gọi tên. Mộ Dung Thu cười nhạt gật đầu:

— Vâng, đã phiền Liễu thiếu gia và thiếu phu nhân lo lắng, tin rằng không mấy ngày nữa, ta sẽ không cần ở trong phủ quấy rầy thiếu gia và thiếu phu nhân.

Nghe vậy, đôi mắt Liễu Dục chợt lóe, không tiếp lời. Hắn cười nói:

— Có thể sớm hồi phục cũng tốt. Lưu cô nương không cần sốt ruột, ở trong phủ đợi thêm mấy ngày, chờ vết thương hoàn toàn khỏi hẳn rồi rồi đi cũng được. Có điều, mấy ngày nữa ta phải đến Bình Thành một chuyến, bàn chuyện buôn bán, e là phải đợi một đoạn thời gian mới có thể trở về. Mấy ngày nay ta tìm hiểu tin tức xung quanh một chút, nếu như có tin gì sẽ sai người quay về báo cho Lưu cô nương biết. Vì vậy, Lưu cô nương nên ở trong phủ chờ ta về, nếu Lưu cô nương đi rồi, không chừng lại lỡ mất tin tức của người nhà.

Bình thành? Đợi mất Mộ Dung Thu sáng lên.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiếu Thiếp* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chăm\)Net](#).

Quyển 2 - Chương 13-1

Bình thành? Đợi mất Mộ Dung Thu sáng lên.

Nhưng, trong phút chốc đôi mắt ấy lại âm thầm xuống. Triệu Sơ hẳn không thể quay về Bình Thành nhanh như vậy. Vì vậy, e là phải dẹp ngay ý nghĩ chợt hiện lên trong đầu nàng lúc này, mà Liễu Dục cũng không phải tên dân dòn, nếu nàng tùy tiện tìm một lý do để được cùng hắn đến Bình Thành chắc chắn sẽ khiến Liễu Dục hoài nghi. Quan trọng nhất là, nàng không thể lãng phí thời gian. Nàng mất tích một tháng, trong một tháng này đã xảy ra bao nhiêu chuyện đây? Nàng phải nhanh chóng quay lại trần Thượng Chí!

Nàng nhìn về phía Liễu Dục, nhân dịp cười nói:

— Được.

Đối với sự lạnh nhạt cùng xa cách của Mộ Dung Thu, trong lòng Liễu Dục cũng hiểu đôi phần. Nhưng cả đôi bên chưa từng dụng tâm với nữ tử nào như thế, mỗi ngày khi nói chuyện làm ăn trong đầu cũng sẽ xuất hiện bóng dáng nàng. Mà hắn càng cảm thấy nàng tuyệt đối không phải người hắn có thể cầm giữ được. Hắn nhẹ cau mày, không ngờ có một ngày mình cũng sẽ hao tâm tốn trí với một nữ tử như vậy. Trương thị đã nói lại với hắn rất rõ ràng, nàng đã hứa hôn, đương nhiên không thể có gì dính dáng đến hắn.

Thật ra hắn chưa từng cho người đến trần Thượng Chí tìm người nhà của nàng, chỉ đơn giản là muốn nàng đợi ở đây lâu hơn mấy ngày. Có lẽ nàng có thể có chút tình cảm với hắn, nhưng hiện tại xem ra, nàng tựa hồ không hề để ý gì đến.

Nhưng, hẳn là thương nhân, cái hắn có chính là can đảm. Hắn không chần chờ nữa, trực tiếp hỏi thẳng:

— Lưu cô nương, người có hái lông voi ta hay không? Nếu người đồng ý ở lại Liễu phủ, ta sẽ dùng lễ nghi bình thường cưới Lưu cô nương.

Mấy ngày nay, càng tiếp xúc với nàng hẳn lại càng cảm thấy trong lòng dấy lên một ngọn lửa nhiệt huyết. Từ lúc sinh ra cho đến nay, cuộc sống trôi qua vô cùng bình lặng, cưới vợ nạp thiếp sinh con, hết thấy đều do cha mẹ thu xếp. Nhưng từ khi có sự xuất hiện của nàng, hắn mới phát hiện, cuộc sống còn có thể có nhiều khát vọng như vậy, loại chờ đợi kích động trong bình tĩnh này, chỉ nháy mắt đã lấp đầy cuộc sống của hắn.

Cho nên, vì giữ lại cảm giác này, hắn tình nguyện thử một lần.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu hơi hơi nhíu mày, giọng nói không hề xao động trả lời:

— Ta đã có người trong lòng. Đối với Liễu thiếu gia chính là sự cảm kích. Sau này nếu Liễu phủ có việc cần, ta chắc chắn cố gắng hết sức giúp đỡ.

Ngày hôm nay Trương thị tới thăm nàng, nàng cũng đã nghiệm chứng được suy đoán trong lòng. Nhưng dù sao Liễu Dục cũng là ân nhân cứu mạng của nàng, nợ ân tình nên đành phải ôn hòa, chỉ khi tình thế bắt buộc mới có thể sử dụng phương pháp vạn bất đắc dĩ.

Liễu Dục nghe vậy, khuôn mặt tuấn tú nhất thời trầm xuống.

Gãy lát, hắn mới mở miệng nói:

— Một khi đã như vậy, là ta đường đột. Lưu cô nương trước tạm thời ở trong phủ tĩnh dưỡng, đợi khi sức khỏe hồi phục, chỉ cần Lưu cô nương nguyện ý, ta sẽ phái người đưa Lưu cô nương về trần Thượng Chí.

Xem ra, hắn cần phải nghĩ cách khác.

— Vậy cũng được, làm phiền thiếu gia. Giờ cũng không còn sớm, ta có chút mệt mỏi, sẽ không tiễn Liễu thiếu gia.

Mộ Dung Thu khẽ gật đầu, nói. Liễu Dục là người đủ thông minh để có thể nghe ra ý từ chối trong lời nàng.

Liễu Dục gật đầu không nói thêm, lập tức đứng dậy rồi đi.

Kế tiếp hai ba ngày sau đó Liễu Dục đều tới thăm nàng, ngẫu nhiên còn đi cùng Trương thị. Trương thị là nữ tử truyền thống, xem chồng là trời. Nghe nói hai người thiếp bên cạnh Liễu Dục cũng do nàng thu xếp. Nếu nói không ghen tị, tất nhiên Mộ Dung Thu không tin. Vì vậy đôi mắt với nhiệt tình của Trương thị, nàng đều lạnh nhạt ứng đối. Mà mấy ngày nay nàng muốn chuẩn bị rồi đi, nhưng đều bị Liễu Dục lấy có thân thể chưa hoàn toàn hồi phục để từ chối. Thử qua hai ba lần, Mộ Dung Thu đã bỏ hẳn ý định, Liễu Dục còn có chấp hơn so với suy nghĩ của nàng!

Nhưng Liễu Dục hết sức ân cần, thường xuyên mua những món đồ chơi thú vị cho nàng, ngẫu nhiên trong lời nói, trong ánh mắt còn mang theo chút mờ ám. Tránh cho đêm dài lắm mộng, mỗi đêm nàng đều phải luyện tập nhiều hơn nửa canh giờ. Ba ngày trôi qua, nàng cũng đã có thể xuống giường đi lại, tuy rằng lực đặt chân xuống đất vẫn còn khá đau đớn, nhưng cái đau này cũng không tới mức thấu tận tim gan, cho nên nàng cũng coi như còn có thể chịu đựng được.

Đôi lúc, nàng ngẫu nhiên đề cập với Liễu Dục, thương thế của mình đã chuyển biến tốt hơn, không cần quấy rầy quý phủ, muốn quay lại trần Thượng Chí gặp lại người nhà. Liễu Dục đều lấy lý do sức khỏe nàng chưa hoàn toàn khỏi hẳn để ngăn cản, kéo dài thời gian.

Cho dù Mộ Dung Thu có gốc cũng thấy được sự cố chấp của Liễu Dục, mà những lời từ chối rõ ràng lẫn thái độ xa cách của nàng vẫn không thể đánh tan tâm tư của hắn.

Một ngày, Mộ Dung Thu ngồi trong đình ngắm cảnh.

Nàng chợt nghe phía sau Phi Nhi đang tán gẫu với một nha đầu:

— Nghe nói trong kinh thành xảy ra chuyện lớn đó.

— Chuyện gì?

Nha đầu kia tò mò hỏi lại. Đối với những nha đầu thân phận thấp kém nơi nhà cao cửa rộng như các nàng, đương nhiên không thể tiếp xúc với những kẻ quyền cao chức trọng đó thì cái nàng thích nhất là nghe ngóng, bàn luận chuyện của họ.

Phi Nhi thấy Mộ Dung Thu thất thần, lập tức hoạt bát vài phần nhìn về phía Mộ Dung Thu:

— Lưu cô nương có muốn nghe vài chuyện trong kinh thành không?

Nghe vậy, Mộ Dung Thu buông lò sưởi trong tay ra, quay đầu nhìn về phía Phi Nhi, vẻ như cũng có vài phần hứng thú, cười nói:

— Người nói xem.

Kinh thành? Không có tin tức của nàng, hẳn là Vũ Văn Mặc sẽ nhanh chóng hỏi kinh phái không? Trong kinh thành có gia tộc của hắn, hẳn tự nhiên không thể muốn làm gì thì làm. Hẳn gác lại tất cả mọi thứ ở kinh thành đến trấn Thượng Chí, e rằng đây là lần duy nhất hắn không để ý đến quy củ, bỏ qua ý nguyện của mọi người?

Trong mắt bỗng nhiên hiện lên con dao vậy máu nằm trên mặt đất lạnh lẽo kia, nàng chợt có cảm giác đau xót trong lòng.

— Nghe nói hiện thời trong hậu cung, đương kim hoàng thượng sủng ái nhất là Hoa phi. Vị Hoa phi kia chính là công chúa của Bắc Cương, có lẽ nhờ thân phận tôn quý, hơn nữa nàng xinh đẹp trẻ trung, Hoàng Thượng hiện thời thích đến cung nàng nhất. Cứ thế hơn một tháng cũng không thêm đến cung thất của các phi tần khác, đây chính là thánh sủng đó. Thật rất muốn nhìn một chút xem rồi cuối cuộc Hoa phi kia khuynh quốc khuynh thành cỡ nào lại có thể khiến Hoàng Thượng sủng ái đến mức ấy.

Về mặt Phi Nhi tràn đầy mong ước. Nàng cho rằng, cuộc đời một nữ nhân thì vinh quang và hạnh phúc nhất chính là có thể có được nam nhân tôn quý như vậy độc sủng. Chuyện như vậy, nàng ngay cả nghĩ cũng không dám nghĩ.

Hoa phi? Công chúa Bắc Cương được sủng ái? Không nên. Công chúa Chiêu Hoa thân phận thấp, Hoàng Thượng hẳn nên có thái độ lạnh nhạt, không nên sủng ái, nếu không rất dễ khiến cho triều thần bất mãn. Lúc trước trong cung nàng từng gặp qua Hoàng Thượng, mặc dù ông ta là tần đế, nhưng cũng là một minh quân. Hiện tại hoàng đế sủng ái Chiêu Hoa như thế, có lẽ có nội tình khác? Hay giữa hai người thực sự có tình cảm?

— Những chuyện này chẳng có gì lạ, nữ tử trong hậu cung người nào không có dụng mạo khuynh quốc khuynh thành? Hoa phi kia có thể chiếm được hoàng thượng sủng ái cũng không lạ gì. Là gần đây trong kinh thành đồn đãi xôn xao, trước kia chúng ta không phải nghe nói Nam Dương Vương tuyên bố với bên ngoài không thể có con cho nên mới phải từ chối không hoà thân cùng công chúa Chiêu Hoa sao?

Tiểu nha đầu kia bình thường khá thích nghe chuyện phiếm, cũng thường hay được sai ra phủ mua đồ, vì vậy ở ngoài phố nghe được nhiều chuyện đồn đãi hơn Phi Nhi.

Tay Mộ Dung Thu bỗng nhiên run lên, đôi mắt dưới rèm mi rũ thấp bỗng nhiên hiện lên một tia sáng, Vũ Văn Mặc, hắn...

— Nam Dương Vương không phải tâm phúc của Hoàng Thượng sao?

Phi Nhi nghi hoặc hỏi.

Tiểu nha đầu kia gật gật đầu, thần thần bí bí nói:

— Nghe người ta nói, hình như có một thời gian Nam Dương Vương rời kinh đến trấn Thượng Chí đi truy bắt gã bất cóc. Đợi khi hồi kinh đã không còn được hoàng thượng tin nhiệm như trước nữa. Vị trí Nam Dương Vương kia sợ là cũng khó bảo vệ được. Dù sao cũng không thể có con, vương vị này có khi còn bị mấy đệ đệ đoạt mất nữa ấy chứ. Hiện thời Nam Dương Vương gặp nguy cơ trùng trùng, chúng ta sao hiểu được quốc gia đại sự, nhưng mà nghe những bá bá lớn tuổi kia bàn tán, sợ là Nam Dương Vương sẽ nói gót Thẩm tế tướng của tiền triều!

Nghe vậy, rèm mi Mộ Dung Thu bỗng nhiên run rẩy, đầu óc choáng váng! Sắc mặt mới rồi còn hồng hào thành linh trở nên trắng bệch! Hai bàn tay dưới ống tay áo cũng nắm chặt thành nắm đấm. Trong hai tháng gần ngủ lại xảy ra nhiều biến cố như thế! Nay hẳn phải một mình đối mặt với nguy cơ từ phía. Nếu hắn không tới tìm nàng, nếu hắn không vì nàng bỏ đi mà bệnh nặng liệt giường, nếu hắn không vì nàng mà phản tâm, sao có thể để cho kẻ khác lợi dụng sơ hở! Nàng không ngốc, tin này đã lan truyền khắp phủ lớn ngõ nhỏ chứng minh tình huống hiện tại hắn đang phải đối mặt còn nguy hiểm hơn gấp nhiều lần!

Hắn tuyệt đối không thể có việc!

— Chẳng lẽ năm nay là năm hạn của Nam Dương Vương? Có vẻ như rất nhiều chuyện đều nhắm vào vị vương gia này. Thậm chí ngay cả Nam Dương vương phi cũng bị bệnh nặng phải ở trong đại viện, không hề tiếp khách. Cũng khó trách Nam Dương Vương không ứng phó nổi nhiều chuyện như thế, e là hậu viện bất ổn, khiến hắn bị phân tâm. Có điều, những chuyện này chúng ta cũng chỉ biết thế rồi thôi, không thể nói lung tung, bằng không bị người của quan phủ nghe thấy, sợ sẽ bị bắt giam à.

Phi Nhi và tiểu nha đầu hẳn nhiên không hề hay biết về mặt biến hoá chỉ trong khoảnh khắc của Mộ Dung Thu, vẫn háng hái bàn luận chuyện các nàng tò mò như ngày thường. Dù sao người khác sống chết như thế nào cũng đâu có liên quan gì đến các nàng!

Mộ Dung Thu cắn chặt môi, thời gian gấp gáp, nàng không thể tiếp tục ở lại Liễu phủ! Phải nhanh chóng quay lại kinh thành!

— Lưu cô nương, cô nương có khoẻ không? Sao bỗng nhiên sắc mặt lại tái nhợt như thế? Có phải do ở ngoài trời quá lâu không? Có nương có muốn quay về phòng không?

Phi Nhi vừa cúi đầu đã thấy sắc mặt Mộ Dung Thu tái nhợt, lập tức quan tâm hỏi.

Mộ Dung Thu cố gắng ổn định tâm thần, hồi phục vẻ mặt như cũ, trên khóe miệng lại thêm vài phần cười nhạt, nàng lắc đầu trả lời:

— Không sao, vừa rồi ta nhớ đến người nhà nên mới nghĩ vẩn vơ một chút, không có gì.

— Vậy là tốt rồi. Lưu cô nương không sao là tốt rồi.

Phi Nhi né tránh tầm mắt Mộ Dung Thu, thái độ có chút mất tự nhiên.

— Mấy hôm trước không phải Liễu thiếu gia nói muốn đến Bình Thành ư? Sao hai ngày rồi vẫn chưa thấy gì thế?

Mộ Dung Thu giống như vẫn không để ý đến vẻ mặt tự nhiên của Phi Nhi, nhàn nhạt hỏi như bình thường.

Phi Nhi lập tức đáp:

— Mấy ngày trước bên kia đưa tin đến, nói là không cần thiếu gia đi Bình Thành. Triệu phu nhân và Triệu Ngũ thiếu gia sẽ cùng đến thăm lão phu nhân của phủ chúng ta. Lưu cô nương không biết, Liễu gia ta là nhà mẹ đẻ của Triệu phu nhân, Liễu lão phu nhân chính là mẹ ruột của Triệu phu nhân. Vì vậy, trước kia có đôi khi thiếu gia sẽ đến Triệu gia ở Bình Thành nghỉ ngơi một vài ngày, một là thăm người thân, hai là bàn chuyện làm ăn. Năm nay, sức khoẻ của lão phu nhân không được tốt, Triệu phu nhân và Ngũ thiếu gia mới tự mình đến thăm. Hai ngày nay cũng sắp tới. Chắc là thiếu gia quá bận nên mới quên không nói với Lưu cô nương chuyện này.

Ánh mắt Mộ Dung Thu chợt lơ lửng, trên đôi thậm chí còn có vẻ trùng hợp như thế ư! Liễu gia và Triệu gia thế mà lại có quan hệ! Vốn nàng không cần nhờ Triệu Sơ giúp đỡ để trở lại kinh thành, nhưng hiện tại nàng cũng muốn gặp hắn. Nàng phải biết tình cảnh hiện thời của Vũ Văn Mặc là thế nào! Hơn nữa, Liễu Dục ba lần bốn lượt tìm cách ngăn cản, hiện tại nếu nàng muốn rời đi, sợ là hắn cũng sẽ lấy lý do qua loa từ chối. Huống hồ, nàng cũng không muốn để người khác biết thân phận của nàng, càng nhiều người biết thân phận của nàng, Vũ Văn Mặc sẽ càng thêm một phần nguy hiểm! Vì vậy hiện tại, Triệu Sơ trở thành người duy nhất nàng có thể tin tưởng cũng có thể tìm kiếm sự giúp đỡ!

— Ừ, đỡ ta trở về phòng nghỉ ngơi đi.

Trong lòng đã có chủ ý, Mộ Dung Thu lập tức đứng dậy.

Phi Nhi và tiểu nha đầu kia vội một trái một phải đỡ Mộ Dung Thu vào phòng.

Giờ cơm chiều, Liễu Dục và Trương thị cùng tới thăm nàng.

Nàng vẫn như trước câu được câu không tán gẫu với bọn họ, cuối cùng lấy vẻ mặt mong mỏi nhìn về phía Liễu Dục nói:

— Ta nghe nói Triệu Ngũ thiếu gia sẽ từ Bình Thành đến quý phủ phải không?

— Lưu cô nương biết Triệu ngũ thiếu gia à? Đúng vậy, hai ngày nữa sẽ đến Liễu trấn, sẽ ở trong phủ chúng ta nghỉ ngơi một thời gian.

Liễu Dục nhìn vẻ mặt chờ mong của Mộ Dung Thu, lắc làm lạ trả lời. Nàng sinh sống ở trấn Thượng Chí, sao lại quen biết với Triệu Sơ?

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 13-2

Liễu Dục nhìn về mặt chờ mong của Mộ Dung Thu, lấy làm lạ trả lời. Nàng sinh sống ở trấn Thượng Chí, sao lại quen biết với Triệu Sơ?

— Đứng vậy, ta đã từng may mắn gặp qua Ngũ thiếu gia. Hai năm trước, hắn từng cứu cha ta. Đáng tiếc phụ thân ta tuổi già sức yếu, gắng gượng chống chọi được một năm thì mất. Nói giùmđi nữa Ngũ thiếu gia cũng là ân nhân của gia đình ta. Lúc trước hắn cứu phụ thân xong thì rời đi, ta còn chưa kịp nói lời cảm tạ. Chuyện này luôn luôn đặt ở trong lòng ta, rất mong sau này có cơ hội, nhất định phải đích thân nói lời cảm ơn. Trước lúc lâm chung, phụ thân ta đã ngăn dặn vạ dò, nếu sau này có duyên gặp lại Ngũ thiếu gia, nhất định phải thay người nói lời cảm tạ.

Mộ Dung Thu rũ mắt, nhìn từ góc độ của Liễu Dục và Trương thị sẽ tưởng rằng nàng đang u u buồn vì mất người thân.

— Không ngờ muội muội và Triệu Ngũ thiếu gia còn có liên hệ sâu xa như vậy. Y thuật của Triệu Ngũ thiếu gia quả thật rất cao, sợ là ngay cả ngự y trong cung cũng không bằng.

Trương thị ôn hòa cười nói.

Ánh mắt Liễu Dục mang theo một tia nghi hoặc nhìn Mộ Dung Thu:

— Theo ta thấy, y thuật của Lưu cô nương cũng rất tốt. Có lẽ không kém gì Triệu Ngũ thiếu gia.

Tâm tư thật là nhạy cảm! Ánh mắt Mộ Dung Thu chợt lóe, không chút bối rối trả lời:

— Y thuật của ta sao có thể so với Ngũ thiếu gia được chứ? Sau khi phụ thân qua đời, ta mới bắt đầu xin theo một lão đại phu học thuật châm cứu, may là giờ cũng có thể dùng được ít nhiều!

Mấy ngày nay, trước mặt người trong Liễu phủ, nàng cũng chỉ lộ ra thuật châm cứu, không hề có ý kiến gì về các bệnh khác. Đây là tính cách của nàng sau một thời gian trải nghiệm, bất kể làm gì cũng luôn chứa lại một phần. Đây cũng là nguyên nhân một số người cảm thấy nàng bị hiểm.

Liễu Dục gật gật đầu, nghi hoặc trong lòng tan đi không ít. Hắn thấy Mộ Dung Thu đau lòng khi nhớ đến phụ thân, cả sự tuyệt vọng của nàng, trong lòng bỗng nhiên nghĩ ra một ý, lập tức nói:

— Đứng lúc mấy ngày nữa cô cô và biểu đệ sẽ đến phủ chúng ta, chỉ cần có cơ hội ta sẽ dẫn biểu đệ tới thăm người, đến lúc đó người cũng có cơ hội tự mình nói lời cảm tạ với hắn.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu lập tức tươi cười rờn rờ như hoa nở:

— Lưu Dung tạ ơn Liễu thiếu gia.

— Lưu cô nương không cần cảm tạ, chỉ là việc nhỏ không đáng nhắc đến.

Liễu Dục nhìn dung nhan xinh đẹp rạng rỡ của nàng, thoáng ngẩn ngơ. Trương thị ở bên người hắn thấy thế, hơi hơi xoay mặt.

Có được câu trả lời của Liễu Dục, mọi chuyện sẽ không quá khó khăn nữa, Mộ Dung Thu yên tâm. Còn hai ngày, nàng cố gắng đợi thêm hai ngày nữa thôi! Hi vọng trong hai ngày này, kinh thành không có biến cố gì! Hắn không thể xảy ra chuyện, tuyệt đối không thể xảy ra chuyện.

— Mấy ngày nay sắc mặt muội muội dường như không tốt lắm, có phải do trời chuyển lạnh, hay là do than trong phòng đốt không đủ ấm? Nghe nha đầu Phi Nhi nói, hai ngày nay sau giờ cơm trưa muội muội đều thích đi ra ngoài ngồi trong đình một chút. Chắc là bị nhiễm lạnh rồi.

Khi Trương thị lại lần nữa nhìn sang Mộ Dung Thu, vẻ mặt vẫn là ôn hòa quan tâm.

Liễu Dục nghe vậy, lập tức khẩn trương nhìn về phía Mộ Dung Thu, hỏi vội:

— Sao lại không chú ý như thế? Một lát bảo Phi Nhi đốt thêm một ít than trong phòng cho ấm hơn đi, thời gian này sức khỏe người vừa đỡ hơn, không nên để bị lạnh lại nhiễm phong hàn.

Trương thị thấy Liễu Dục quan tâm Mộ Dung Thu như thế, nụ cười trên khóe môi thoáng chốc cứng đờ.

Trong lòng Mộ Dung Thu vẫn đang nghĩ đến tình hình ở kinh thành nên không mấy để ý về mặt thay đổi của Liễu Dục và Trương thị trong khoảnh khắc đó. Nghe Liễu Dục nói xong, nàng nhàn nhạt trả lời:

— Không có chuyện gì, chỉ là ở trong phòng cảm thấy nhàm chán nên ngẫu nhiên muốn ra ngoài ngồi một chút. Có thể là ngày hôm nay đi mấy bước mới hơi mệt chút, thành ra sắc mặt không được tốt lắm.

— Nếu muội muội thấy mệt thì nghỉ ngơi thật tốt đi. Ta và thiếu gia sẽ không quấy rầy muội muội.

— Lưu cô nương nghỉ ngơi cho tốt.

Trương thị và Liễu Dục cùng đứng dậy, nhìn Mộ Dung Thu nói.

Mộ Dung Thu gật gật đầu cho Phi Nhi tiễn hai người ra về.

Mấy ngày gần đây chỉ cần có thời gian, Mộ Dung Thu luôn báo Phi Nhi nói một chút chuyện bên ngoài, mà khi nghe đến những chuyện trong kinh thành, nàng lựa lúc thích hợp hỏi lại vài câu, biểu hiện ra vài phần hứng thú, Phi Nhi cũng lập tức để ý nhiều hơn các sự kiện ở kinh đô. Tuy rằng nàng không biết tin tức mà Phi Nhi có được từ những lời đồn đãi trên phố có chính xác không, nhưng bất an trong lòng nàng lại càng lúc càng lớn hơn.

Dù sao Vũ Văn Hoang cũng là ruột thịt của hoàng thượng, là đương kim thái tử điện hạ, nếu thật sự xảy ra chuyện, hơn phân nửa là hắn sẽ đứng về phía hoàng đế. Còn Tạ Nguyên tuy là người có tình nghĩa, lại là Hầu gia, nhưng khi đứng giữa gia tộc và bằng hữu, hắn sẽ lựa chọn ra sao?

Nghĩ tới nghĩ lui, Vũ Văn Mặc lúc này cũng coi như đơn thương độc mã chiến đấu! Nàng ở Liễu trấn xa xôi, mà những việc này đã lan truyền từ kinh thành đến đây, như vậy tin tức này cũng đã xảy ra hơn nửa tháng.

Nàng nóng ruột chờ đợi trong giây vò. Nàng chưa bao giờ nghĩ tới, sẽ có một ngày, bản thân lại mất đi kiên nhẫn. Vì đạt được mục đích, nàng có thể vạch kế hoạch và chờ thời cơ tốt nhất, lại rất có kiên nhẫn từ từ đợi kết quả. Nhưng hôm nay, nàng lại cảm thấy hai ngày ngắn ngủi này dài như thế tiêu sạch nhẫn nại từ trước tới nay của mình.

— Lưu cô nương, đây là trân ngọc thiếu gia chúng ta mua ở ngoài, vừa về đã bảo nó ti đưa cho Lưu cô nương. Nó ti thấy, cây trân này chỉ có Liễu cô nương đeo mới đẹp thôi. Người khác mang sẽ rất không hợp, mà Liễu cô nương đẹp như thế, cài lên nhất định càng thêm rạng rỡ quý khí.

Phi Nhi bước vào phòng, tay cầm một cái khay, bên trên khay có một cây trân cài tóc bằng ngọc bích, khám một viên Trân Châu rực rỡ. Tuy rằng nhìn qua rất quý giá, nhưng trong mắt nàng cũng thật sự là tầm thường. Loại đồ trang sức tục khí này nàng chưa dùng bao giờ.

Mộ Dung Thu chỉ nhìn thoáng qua rồi thôi, trong mắt không thấy một chút xui vui về hay mừng rỡ nào.

— Nếu thích thì tặng cho người đấy.

Phi Nhi nghe vậy, vội vàng lắc đầu:

— Nó ti là hạ nhân thô thiển, sao xứng mang loại vật quý trọng cao nhã này chứ? Huống hồ, đây chính là tấm lòng của thiếu gia, cô nương vẫn nên nhận đi.

Mộ Dung Thu nhẹ nhàng nhủ mảy, lạnh nhạt gật đầu:

— Ừ, vậy trước cứ nhận đi.

— Vâng, nó ti để lại trong ngăn kéo, lúc nào Lưu cô nương muốn dùng, nó ti lại mang ra.

Phi Nhi lập tức gật đầu, vui vẻ đem trân cài tóc để vào một cái hộp nhỏ xinh trong ngăn kéo. Trong hộp đã đầy các loại trang sức châu báu, đều là Liễu Dục đưa tới.

Khoé mắt Mộ Dung Thu nhìn lướt qua cái hộp rồi quay đi. Mấy thứ này nàng tuyệt đối không thể đụng vào, chờ lúc ra đi sẽ trả lại toàn bộ cho Liễu Dục.

— Lúc này bên ngoài khá ấm áp, chúng ta đi ra ngoài ngồi một chút đi.

— Vâng. Để nó ti đi lấy đệm bông cho cô nương.

Phi Nhi đáp.

Ngồi ở trong đình một lát, Mộ Dung Thụ lập tức phát hiện hôm nay hạ nhân trong phủ có vẻ bận rộn hơn thường ngày, mỗi người như con gió vội đến vội đi, như là sợ làm không xong việc vậy. Theo nàng biết, hạ nhân Liễu phủ không ít, vì vậy gần như công việc của mỗi người đều không quá nhiều, cần bận không cần vội vàng như thế. Phi Nhi có vẻ như đã nhận ra thắc mắc của Mộ Dung Thụ, cười nói:

– Hôm nay Triệu phu nhân và Ngũ thiếu gia sẽ đến phủ. Khắp phủ, ngoại trừ nô tì, những người khác đều bề bộn nhiều việc cả.

– Ngày hôm nay sẽ đến?

Mộ Dung Thụ thoáng cao giọng.

– Đương vậy, vốn báo là phải ngày mai nhưng vừa rồi lại nhận được tin là hôm nay sẽ đến. Vì vậy, hiện tại phòng bếp bên kia thật sự rất bận rộn, đang chuẩn bị cơm trưa đấy ạ.

Phi Nhi gật đầu nói.

Rèm mi Mộ Dung Thụ khẽ run rẩy, cúi đầu rũ mắt xuống.

– Tuy rằng phòng bếp bận rộn nhiều việc nhưng mà thiếu gia đã dặn, bảo phòng bếp nhỏ của thiếu phu nhân chuẩn bị bữa trưa chu đáo cho Liễu cô nương. Mấy ngày nay thiếu gia rất vội vàng nhưng không ngờ vẫn quan tâm đến Lưu cô nương.

Phi Nhi che miệng cười trộm nói, một đôi mắt không được coi là quá to trực tiếp nhìn chằm chằm Mộ Dung Thụ.

Thấy ánh mắt Mộ Dung Thụ như lơ lênh tia sáng, khuôn mặt Phi Nhi càng thêm rạng rỡ. Xem ra Lưu cô nương có để ý thấy sự quan tâm của thiếu gia trong mấy ngày qua!

– Sao muội muội lại ra đây ngồi thế? Thời tiết hôm nay khá lạnh, muội muội cần phải cẩn thận một chút.

Không biết Trương thị vào trong đình khi nào, vừa mở miệng đã nói với vẻ quan tâm.

Mộ Dung Thụ chậm chậm ngẩng đầu nhìn Trương thị, cười nhạt nói:

– Đã phiền thiếu phu nhân lo lắng. Chỉ là thấy hôm nay đẹp trời, không nên được mới ra ngoài ngồi một chút.

Trương thị ngồi đối diện, nhìn khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần của Mộ Dung Thụ, trong mắt như có một tia chua xót thoáng qua:

– Hôm nay trong phủ phải chuẩn bị nghênh đón khách quý, khó tránh sẽ hơi bận rộn một chút.

– Ha ha, nghe nói là Triệu phu nhân và Triệu Ngũ thiếu gia đến.

Mộ Dung Thụ nhàn nhạt đối đáp. Trương thị gật đầu:

– Đương vậy. Đã lâu rồi trong phủ không bận rộn như thế. Lát nữa ta còn phải dọn đồ đám nha đầu trong phủ không được để mất quy củ. Muội muội đã gặp qua Triệu Ngũ thiếu gia, chắc cũng biết tuấn nhan của hắn không phải nam tử trên thế gian này có thể sánh được. Đám nha đầu kia vừa thấy không chừng lại làm mất quy củ.

Dứt lời, Trương thị cẩn thận quan sát thái độ của Mộ Dung Thụ.

Nghe vậy, Mộ Dung Thụ sao lại không biết ý đồ của Trương thị, có điều nàng chỉ khép hờ đôi mắt, không mặn không nhạt trả lời:

– Đương nói tiểu nha đầu, bất kỳ nữ tử nào nhìn thấy Ngũ thiếu gia đều sẽ thất thần. Thiếu phu nhân cũng không cần quá lo lắng sợ mất thể diện, mất quy củ.

Hồi lâu, Trương thị dời mắt khỏi Mộ Dung Thụ.

May là có nha đầu đến truyền lời nên Trương thị cũng không thể ngồi lâu, bằng không e rằng Mộ Dung Thụ chẳng còn đủ nhẫn nại giả vờ giả vịt với nàng ta. Mộ Dung Thụ lại đưa mắt nhìn khóm liễu tiêu tiêu xung quanh, trong đôi tròng mắt đen nhánh xẹt qua một tia sáng như sao.

– Giúp ta trở về phòng nghỉ ngơi.

Giấy lát, Mộ Dung Thụ ngẩng đầu báo Phi Nhi.

Về đến phòng, Mộ Dung Thụ khó nén kích động. Nàng cố gắng ổn định tinh thần, ngồi trên giường kiên nhẫn chờ đợi. Nếu Triệu Sơ nghe được hai chữ “Lưu Dung” trong miệng Liễu Dục, một người thông minh như hắn chắc chắn sẽ đoán được là nàng.

Nhưng có điều Mộ Dung Thụ không thể ngờ đến là, trong mắt nhiều người, việc nàng mất tích chính là đã chết. Vì vậy khi Triệu Sơ nghe thấy hai chữ “Lưu Dung” cũng chỉ cảm thấy nghi ngờ hoang mang.

Mộ Dung Thụ thật sự không còn bao nhiêu kiên nhẫn để tiếp tục chờ đợi. Nàng cũng đã sớm tính toán sẵn, nếu Triệu Sơ vẫn chưa đến Liễu phủ, nàng sẽ nghĩ tất cả các biện pháp để rời khỏi Liễu phủ, nhanh chóng quay lại kinh thành.

Không biết đợi bao lâu, Mộ Dung Thụ tưởng rằng hôm nay Liễu Dục sẽ không đưa Triệu Sơ đến đây, dù sao Triệu Sơ cũng mới đến Liễu phủ, e là cần nghỉ ngơi một hai ngày mới có thể đến. Nhưng theo quan sát của nàng trong thời gian này, vì lấy lòng nàng, chắc chắn Liễu Dục sẽ đưa Triệu Sơ đến trong thời gian ngắn nhất.

Có điều đó cũng chỉ là suy đoán, không thể chuyện gì cũng diễn ra đúng như nàng dự liệu.

Ngoài cửa bỗng nhiên có tiếng động, trong chốc lát Phi Nhi đang canh chừng bên ngoài đã bấm báo:

– Lưu cô nương, thiếu gia và Triệu Ngũ thiếu gia đến.

Dứt lời, nha đầu này lập tức bước lên phía trước, lấy một cái bình phong chắn trước mặt Mộ Dung Thụ.

Thấy thế, Mộ Dung Thụ nhủ nhủ mảy. Hành động này của Phi Nhi nhất định là do Liễu Dục dặn dò. Nếu hắn ta là người để ý quy củ thì trước đây đã không ngày ngày chạy đến phòng một nữ tử như nàng thăm hỏi. Mà hành động này rơi vào mắt Triệu Sơ, e là hắn cũng có thể đoán ra gì đó.

Chỉ giây lát, Phi Nhi đã mở cửa.

– Nô tì bẩm kiến thiếu gia, Triệu Ngũ thiếu gia.

Phi Nhi hướng về phía hai người vừa vào phòng thỉnh an.

Ánh mắt Mộ Dung Thụ sáng rực, nhìn chằm chằm ba bóng người phía trước in lên bình phong.

Sau tấm bình phong, Liễu Dục tán thưởng nhìn thoáng qua Phi Nhi. Hắn biết dung mạo Triệu Sơ khó ai bì kịp, đương nhiên hắn cũng không ngoại lệ. Một nữ tử xinh đẹp tuyệt trần như Lưu Dung, đứng cạnh Triệu Sơ chắc chắn sẽ là một đôi hoàn hảo. Không một người nam nhân nào hy vọng trong mắt nữ tử mà mình ngưỡng mộ có nam nhân khác.

Trên người Triệu Sơ khoác áo bào tím sẫm. Thân hình hắn vốn cao lớn, dưới ánh nền vàng ấm đạm lại càng thêm cao lớn, dung mạo tuấn mỹ tuyệt luân, khuôn mặt đẹp để cao quý, khiến cho Phi Nhi đứng bên nhìn đến choáng váng.

Mà quanh thân Triệu Sơ đã giăng dãi phấn nào hơi thở ôn nhuận, phần lớn là lạnh lùng sắc bén cùng trầm tĩnh. Khi hắn nghe được cái tên Lưu Dung đã không kìm được kích động, hy vọng đây không phải chỉ là trùng hợp!

– Lưu Dung bẩm kiến Ngũ thiếu gia. Vốn tưởng rằng đời này vô duyên, không thể gặp lại Ngũ thiếu gia, nhưng may gặp Liễu thiếu gia cứu giúp, Lưu Dung mới có thể sống sót.

Mộ Dung Thụ nhìn chằm chằm bóng người trên bình phong, lên tiếng, giọng nói mang theo run rẩy.

Vừa nghe được giọng nàng, cả thân hình Triệu Sơ không khống chế được run lên, lao đảo lui về sau một bước dài.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Mộ Dung Thu nhìn chăm chăm bóng người trên bình phong, lên tiếng, giọng nói mang theo run rẩy.

Vừa nghe được giọng räng, cả thân hình Triệu Sơ không khống chế được run lên, lao đảo lui về sau một bước dài.

Mộ Dung Thu! Nàng thật là Mộ Dung Thu!

Vừa rồi lúc đến, trong lòng hẳn không ảo tưởng gì nhiều, dù sao nàng đã mất tích gần hai tháng. Trong hai tháng này cả hân, Vũ Văn Mặc và mọi người đều dốc hết sức tìm nàng, nhưng vẫn không hề có tin tức gì. Mà trong phạm vi Đại Hoa quốc, cái tên Lư Dung này nhiều không đếm hết, hiện thời trùng hợp xuất hiện ngay trước mặt như vậy, một lần nữa nghe được giọng räng, thật khiến người ta không cách nào tin nổi. Thật sự xảy ra kỳ tích! Đầu ngón tay Triệu Sơ run rẩy, cả trái tim cũng đang đập lên hồi.

Sự khác thường của hân khiến Liễu Dục bên cạnh chú ý. Liễu Dục nghi hoặc nhìn Triệu Sơ, hân chưa bao giờ thấy Triệu Sơ thất thố như thế. Dù sao Liễu Dục cũng là người nhạy bén, về như cũng mơ hồ phát hiện có gì đó không thích hợp. Lời nói vừa rồi của Lư Dung cũng lộ ra nghi vấn.

— Người còn sống?

Triệu Sơ đi về phía trước từng bước, rất dễ nhận ra giọng nói của hân mang theo run rẩy. Nhưng khi hân vừa định đẩy bình phong chắn trước mặt ra, cánh tay của hân lại bị người khác kéo lại.

Sắc mặt Liễu Dục u ám, lạnh lẽo, thấp giọng nói với Triệu Sơ:

— Nam nữ có khác, biểu độ không nên quên phép tắc, liên lụy thanh danh của Liễu cô nương.

Bước chân Triệu Sơ hơi dừng lại, quay đầu nhìn đôi mắt rét lạnh nhin lướt qua Liễu Dục. Cái nhìn này ẩn chứa sự nghiêm túc lẫn cảnh cáo, Liễu Dục nhất thời nói lỏng cánh tay.

Mộ Dung Thu nghe Triệu Sơ run giọng hỏi, khẽ mở mắt nhìn lên chút ý cười. Nàng chậm rãi bước xuống, chậm chạp đi về phía bình phong. Ngay lúc Triệu Sơ và Liễu Dục trao đổi ánh mắt, chỉ nghe âm thanh một vật trượt qua, bình phong đã bị đẩy qua một bên.

Kiểu nhan như trước, nhưng trong đôi mắt luôn luôn tĩnh lặng không chút gọn sóng lại tràn đầy kích động và kinh hi. Triệu Sơ không dám dời mắt, nàng thật sự còn sống! Nhưng, hình như gãy đi, rốt cuộc trong khoảng thời gian này nàng đã trải qua những gì?

— Cuối cùng ta cũng đợi được người.

Mộ Dung Thu dựa vào cây cột bên cạnh, nhìn ánh mắt kinh ngạc của Triệu Sơ, tư thái tao nhã, tiếng nói dễ nghe, dung nhan xinh đẹp tuyệt trần như hoa sen nở rộ tươi mát, vô cùng diễm lệ. Mấy ngày nay nàng sống một ngày như một năm, lo sợ bất an, khổ mà yên lòng, hiện thời nhìn thấy Triệu Sơ, dường như cảm thấy yên tâm hơn rất nhiều, như đang chơi vui ngoài biển rộng bao la chợt bắt được phao cứu mạng, có thể giúp nàng rời khỏi nơi này và cho nàng niềm tin.

Liễu Dục càng nhìn càng cảm thấy không thích hợp. Bất chợt hân nhớ ra, thời gian trước Triệu Sơ đang có mặt ở trấn Thượng Chí, hơn nữa khi hân cứu Lư Dung chính là ngày bắt được tên bắt cóc nguy hiểm kia. Cùng ở trấn Thượng Chí, như vậy, Lư Dung và Triệu Sơ, quan hệ giữa hai người bọn họ sẽ không đơn giản như Lư Dung đã nói.

Triệu Sơ vốn chưa phát hiện ra Mộ Dung Thu có gì khác thường, nhưng lúc sau lại phát hiện dường như chân trái của nàng hơi yếu, không có bao nhiêu sức lực. Tuy vậy giờ nàng vẫn thẳng nhưng lại dựa vào cây cột bên cạnh. Thời nay này nàng không có tin tức, chính là do bị thương?

Liễu Dục nhìn chăm chăm phản ứng của Triệu Sơ, lên tiếng giải thích:

— Lúc ấy Liễu cô nương bị rắn độc cắn nên hôn mê, ta lại không rõ thân thể của Lư cô nương, chỉ có thể đưa Lư cô nương về Liễu trấn tĩnh dưỡng.

— Lâm phiền biểu ca.

Triệu Sơ gật gật đầu.

Lúc này, Mộ Dung Thu đột nhiên đứng không nổi, lao đảo một chút. Triệu Sơ và Liễu Dục thấy thế đồng thời muốn đưa tay ra đỡ. Mà đột nhiên Triệu Sơ trầm mặt, lạnh giọng nói với Liễu Dục:

— Biểu ca chớ nên thất lễ!

Thái độ vừa rồi của Liễu Dục đối với Mộ Dung Thu rất không bình thường. Mà trong khoảng thời gian này Mộ Dung Thu ở tại Liễu phủ nhưng bên ngoài không hề biết chút tin tức gì về nàng, hân lập tức đoán được, chắc chắn Liễu Dục đang âm thầm động tay động chân, hân đối với nàng có suy nghĩ không an phận!

Cả người Liễu Dục bỗng nhiên khựng lại, không thể tin nhin về phía Triệu Sơ. Mà lúc này Triệu Sơ đã đỡ Mộ Dung Thu lên, cũng dè dặt cẩn thận diu Mộ Dung Thu đi về phía giương.

— Ta không sao, độc rắn cũng được thanh trừ, có điều chân trái không có sức, chờ thêm một thời gian hân là có thể đi lại.

Mộ Dung Thu nằm lại trên giường, nhìn Triệu Sơ đang vô cùng lo lắng cho nàng, cười nhạt trả lời.

Triệu Sơ nghe nói thế, không tay tu lại mà nghiêm túc bắt mạch cho Mộ Dung Thu. Giấy lát, Triệu Sơ thờ dãi nhẹ nhõm một hơi.

— Cũng may người chăm cứu trừ độc kịp thời, hiện thời trong cơ thể còn sót lại chút độc, đã không còn nguy hiểm.

— Ủ, ngay khi bị rắn cắn, ta lập tức xé mảnh áo buộc dúi lại ngăn không cho độc tổ lan tràn. May là còn kịp, nếu không e là độc sẽ lan ra toàn thân, tính mạng của ta cũng khó mà giữ được.

Mộ Dung Thu gật gật đầu, cười khê đáp.

Tính mạng khó giữ? Triệu Sơ bỗng nhiên nhẹ cau mày, trước mắt như hiện lên thời khắc sinh mạng Mộ Dung Thu gặp nguy hiểm. Lúc ấy nàng một mình đối mặt, giờ lại phải ở Liễu phủ mai danh ẩn tích trở thành Lư Dung, bị Liễu Dục giữ chặt không trả không khác gì một người thấp bị giam lỏng, rốt cuộc nàng đã trải qua những gì! Triệu Sơ càng nghĩ lông mày càng nhăn.

Hai người nói chuyện lại đã quên ở trong phòng còn có Liễu Dục và Phi Nhi. Liễu Dục đứng đó sắc mặt vô cùng khó coi. Dường như hân mơ hồ đoán được gì đó, Mộ Dung Thu sớm đã biết tâm ý của hân, mà nam tử nàng thích nếu hân không đoán sai thì chính là Triệu Sơ.

Phi Nhi cảm thấy ngoài ý muốn, dè dặt thận trọng ngừng đầu nhìn Liễu Dục. Trên dưới người trong phủ đều biết tâm tư của thiếu gia đối với Lư cô nương, lúc này Triệu Ngũ thiếu gia đến đây, mà biểu hiện của Lư cô nương hình như nhiệt tình hơn rất nhiều so với thiếu gia, việc này...

— Thiếu gia?

Liễu Dục nhìn tình cảnh trước mắt mà thất thần, nếu người Lư Dung thương nhớ là Triệu Sơ, mà vừa rồi Triệu Sơ khấn trương khi thấy nàng như vậy, e rằng hai người đã sớm tình đầu ý hợp. Mà hân tính là cái gì? So sánh với Triệu Sơ, hân không hề có phần thắng! Nhưng, Triệu gia có thể chấp nhận một nữ tử như Lư Dung sao?

Ngay lúc Liễu Dục thất thần, Triệu Sơ quay đầu nhìn về phía hân, trầm giọng nói:

— Ta cùng với Lư cô nương đã lâu chưa gặp mặt, có nhiều chuyện muốn nói, thỉnh biểu ca chờ bên ngoài.

Nàng phi tâm tư muốn gặp hân, nhất định là có việc gấp cần nói, bằng không dựa vào khả năng của nàng, tiếp qua một đoạn thời gian nữa là có thể hành động tự nhiên, Liễu phủ căn bản không thể giữ chân nàng. Có lẽ là vì... Vũ Văn Mặc đi.

Nghe vậy, ánh mắt Liễu Dục tối sầm lại, hân vốn định lên tiếng từ chối, nhưng lại chợt phát hiện mình không có tư cách, đành gật đầu, phát phát tay với Phi Nhi, hai người cùng đi ra gian ngoài.

Chờ hai người đi rồi, Triệu Sơ không đợi Mộ Dung lên tiếng hỏi đã trầm giọng trả lời:

— Ta biết người muốn hỏi điều gì. Là về vương gia, và cả Hiên nhi, Hồng Lăng, đúng không?

Hiện thời bên ngoài, tin đồn về Vũ Văn Mặc đã lan truyền khắp nơi, cho dù nàng chỉ ở trong phòng không hề bước chân ra khỏi cửa thì trong lúc vô ý, đám hạ nhân cũng sẽ đem tin tức về Vũ Văn Mặc truyền đến tai nàng.

Mộ Dung Thu gật đầu, cũng không nghĩ đến việc Triệu Sơ đoán ra tâm tư của nàng.

— Ủ, từ khi ta bị thương rồi được cứu, mãi vẫn không cách nào liên lạc được với Hồng Lăng, vô cùng lo lắng cho nhà đầu này và Hiên nhi. Đã nhiều ngày, tin đồn ở kinh thành càng lúc càng nhiều, trong đó có mấy phần thật mấy phần giả, ta chỉ muốn biết tình cảnh của hân có phải vô cùng nguy cấp không?

— Hiện thời tình thế trong kinh vô cùng nghiêm trọng. Vương gia không chỉ gặp khó khăn trên triều đình mà còn lâm vào hiểm cảnh do lời đồn mà hân nhất thời cố chấp truyền ra, vị trí Nam Dương Vương này có biết bao người mơ ước. Nếu là trước đây, nhất định vương gia sẽ giải trừ nguy cơ trong thời gian ngắn nhất. Mà hiện thời, cũng không biết vì sao hân không hề có động tĩnh. Sau khi người sống chết không rõ, Hiên nhi được vương gia đưa về kinh thành, còn Hồng Lăng lại ở trấn Thượng Chí trông coi việc buôn bán từ tâm của người. Hồng Lăng làm việc trầm ổn, dựa theo kế hoạch trước đây người vạch ra hợp tác với ta, hiện tại việc kinh doanh đã đi vào quỹ đạo.

Trong không gian vô ánh sáng mờ mờ không bằng ánh sáng ban ngày, đôi mắt đen sâu thẳm của Triệu Sơ rực lên, chăm chú quan sát từng biến hoá nhỏ trên mặt nàng.

Trong lòng Mộ Dung Thu run lên, quả nhiên như nàng đoán, hiện thời Vũ Văn Mặc thật sự lâm vào khốn cảnh! Mà rốt cuộc vì sao Vũ Văn Mặc không phản kích? Thế nhưng, trong đó còn có vài điểm đáng ngờ, nàng mở miệng dò hỏi:

— Hoa phi chính là công chúa Bắc Cung, sao Hoàng Thượng lại sùng ái nàng ta đến mức đó? Mà Vũ Văn Mặc bị hoàng thượng chất vấn có phải cũng liên quan đến Hoa phi không?

Nghe vậy, Triệu Sở cười khổ, nói:

— Trước đây chúng ta cũng từng có nghi ngờ đó. Bản thân ta cũng hi vọng như thế. Nhưng, dù sao hoàng thượng cũng đã lớn tuổi.

Hoàng thượng lớn tuổi sẽ hồ đồ sao? Nhưng Hoàng Thượng đáng cơ cũng chỉ mới mấy tháng! Hiển nhiên Mộ Dung Thư không tin.

Triệu Sở lại nói:

— Mỗi đầu Tạ Nguyên và Vũ Văn Hạo đều cho rằng Hoàng Thượng chỉ là diễn một tuồng kịch cho Bắc Cung xem, nhưng hơn một tháng tới nay, Hoa phi được sùng ái, những phi tần khác trong cung khổ không thể tả, nhiều lần bị Hoa phi ức hiếp mà đến chỗ Hoàng Thượng thì người đều thiên vị cho Hoa phi. Đứng nói vương gia hiện thời bị Hoàng Thượng kiêng kỵ, hết sức chèn ép, ngay cả thái tử điện hạ và Hầu gia ở trước mặt hoàng thượng cũng không bằng trước kia. Điều khiển ta, thái tử điện hạ và Hầu gia khó hiểu chính là, Vũ Văn Mặc có vẻ như từ đầu tới cuối đều không có ý định phản kích, mà chúng ta cũng chỉ có thể yên lặng xem xét.

Tân đế đáng cơ, trong đó công lao của Vũ Văn Mặc ai cũng có thể thấy được, nhưng hiện thời hoàn cảnh của hắn cũng là điều không ai muốn gặp. Kết cục của một thế hệ công thần có lẽ sẽ rất thâm.

Mộ Dung Thư trầm mặc một lát. Tuy rằng nàng không cách nào đoán ra lý do Vũ Văn Mặc không phản kích lẫn vì sao tính tình Hoàng Thượng bỗng nhiên thay đổi, nhưng hiện thời, nàng thậm chí trở lại kinh thành trợ giúp Vũ Văn Mặc vượt qua cửa ải khó khăn này! Nàng nhìn Triệu Sở kiên định nói:

— Ta muốn nhanh chóng trở lại kinh thành.

Về mặt Triệu Sở vốn lạnh nhạt nhu hòa, tuy rằng khi nói đến tình cảnh của Vũ Văn Mặc thì như có nghi hoặc, nhưng sau khi nghe nàng nói xong, chân mày hắn nhún lại, ngay sau đó về mặt hắn như cười cười, trong nụ cười ẩn chứa sự sắc bén. Chỉ nghe hắn thấp giọng nhẹ nhàng hỏi:

— Người có quyết định trở lại kinh thành không?

Nàng trở lại kinh thành, vậy thì nàng sẽ lại là Nam Dương vương phi thân phận hiển quý. Nàng sẽ cùng Vũ Văn Mặc sống vai đôi mặt với người đời. Mà hắn không còn cơ hội nói chuyện dưới ánh đèn với nàng như lúc này. Vốn đã không có cơ hội, sau này càng không có cơ hội.

Mộ Dung Thư cũng biết tâm ý của Triệu Sở, nhưng, nàng không có khả năng đáp lại. Tốt nhất nên giữ lại khoảng cách như tờ giấy mỏng manh giữa bọn họ. Một khi phá bỏ nó, cục diện sẽ trở thành xấu hổ. Nàng cũng biết, hắn không muốn nàng sẽ hối hận. Có lẽ trở lại kinh thành, những gì nàng gặp phải tuyệt đối không đơn thuần, có lẽ có đôi khi cũng sẽ oán giận, chán ghét.

Nhưng, vào thời khắc này, nàng không cách nào nghĩ quá nhiều, nàng muốn trở lại kinh thành, vào lúc gian nan nhất ở bên cạnh Vũ Văn Mặc cùng tiến cùng lui.

— Đứng vậy. Hiện tại ta nhất định phải trở về. Nếu như ở lại đây, cho dù sau này có thể sống một cuộc sống bình an, nhưng chắc chắn ta sẽ hối hận. Hối hận quyết định ích kỷ lúc trước. Hắn vì ta không để ý danh tiếng, hậu quả, nhiều lần bảo vệ ta. Như vậy, lúc này đây, sao ta có thể trốn tránh?

Ánh mắt Mộ Dung Thư kiên định nhìn về phía Triệu Sở, thật trọng đưa ra quyết định.

Mấy ngày trước đây nàng sẽ do dự, sẽ nghĩ đến cuộc sống sau khi trở về, nghĩ đến những gì mình đã trải qua trước đây và những gì thâm tâm mình vô cùng chán ghét. Nhưng nếu không trở về, nàng sẽ tiếc nuối cả đời, bị lương tâm tra tấn cả đời.

Về phần Triệu Sở...

Khóe môi đỏ sẫm của Triệu Sở run nhè nhẹ, nhưng ánh nến không đủ sáng đã giúp hắn che giấu rất tốt. Hắn chậm rãi cúi đầu, nhẹ nhàng nói:

— Được. Ngày mai ta lập tức bắt tay chuẩn bị.

Nàng đã có lựa chọn, vậy hắn sẽ giữ lại khoảng cách như tờ giấy mỏng manh kia, giúp nàng hoàn thành mong muốn.

— Triệu Sở, cảm ơn.

Mộ Dung Thư nhìn Triệu Sở, cực kỳ thận trọng, nặng nề lên tiếng.

Nghe vậy, đôi mắt cao nhô như trời xanh mây trắng của Triệu Sở hiện lên nét cười:

— Vương phi không cần quá lo. Tình huống trong kinh có lẽ không đến mức như chúng ta nghĩ.

— Hi vọng như thế.

Mộ Dung Thư gật gật đầu.

Triệu Sở nhìn nhìn thời gian cũng không còn sớm, hắn cũng không thể một mình ở riêng với Mộ Dung Thư quá lâu, bèn lui về phía sau từng bước.

— Vương phi nghỉ ngơi. Những việc còn lại giao cho ta xử lý đi.

Tâm tư của Liễu Dục đối với Lưu Dung quá rõ ràng, chuyện này e là có chút khó xử lý vẹn toàn.

— Liễu Dục đối với ta có ân cứu mạng.

Mộ Dung Thư trầm nhiên nói. Nàng vốn cũng không phải là người ưa ra vẻ, đối mặt với Liễu Dục và người Liễu phủ, xác thực nàng không thể xử lý tốt được như Triệu Sở. Lúc này đây, là nàng nợ Triệu Sở một lần.

Có lẽ là mấy ngày liên tục tinh thần căng thẳng đến nỗi buổi tối không thể yên giấc, vì vậy khi đã xác định có thể nhanh chóng trở lại kinh thành, tâm tình của nàng buông lỏng, mí mắt cũng cảm thấy nặng hơn.

Triệu Sở nhìn thấy nàng mệt mỏi nhắm hai mắt lại, khóe miệng hơi hơi gợi lên, tự động nhẹ tay nhẹ chân rời đi.

Liễu Dục nhấp nhòm đứng bên ngoài, nhìn thấy Triệu Sở đi ra, lập tức đi qua, trầm giọng hỏi:

— Ta muốn biết, người và Lưu cô nương là quan hệ thế nào?

— Nàng không phải người người có thể động tới. Người âm thầm dùng thủ đoạn giam lỏng nàng, người thật ngu xuẩn!

Triệu Sở thấp giọng lên tiếng, trong giọng nói thậm chí có ý cảnh cáo.

Cả người Liễu Dục run lên. Hắn đương nhiên nghe ra sự lạnh lẽo trong lời nói của Triệu Sở. Chỉ có điều, nhìn vào thái độ của Triệu Sở thì có vẻ như vị biểu đệ này và Lưu Dung cũng không phải là loại quan hệ như hắn đã nghĩ.

Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Nhưng không chờ hắn mở miệng hỏi ra nghi ngờ của mình, Triệu Sở đã bỏ đi.

Liễu Dục xoay người nhìn về phía phòng trong, muốn đi vào nhìn Lưu Dung. Hắn có một loại trực giác, sau này hắn sẽ không còn cơ hội gặp lại Lưu Dung. Nhưng vừa mới dọm chân bước, hắn cũng nhớ tới lời Triệu Sở vừa nói. Hắn không phải kẻ quá ngu xuẩn, từ lời nói của Triệu Sở đã nghe được vài phần ý cảnh cáo. Hắn không thể đi sai một bước, phá hủy Liễu gia. Chân vừa nhấc lên đã rụt về.

— Thiếu gia không vào thăm Lưu cô nương sao?

Phi Nhi đề dặt mở miệng hỏi. Nàng thật sự nghe không hiểu đoạn đối thoại vừa xảy ra giữa Triệu Ngũ thiếu gia và thiếu gia nhà mình. Có điều nàng cảm thấy Triệu Ngũ thiếu gia không hổ là con trai dòng chính của một đại gia tộc, phong cách hành sự thật rất uy nghiêm, nhìn thiếu gia nhà mình có vẻ như không dám lên tiếng nói lại nữa đâu.

— Chăm sóc Lưu cô nương thật tốt.

Liễu Dục nói vừa dứt lập tức thật sâu nhìn phòng trong liếc mắt một cái rồi quay đầu đi.

...

Ngày hôm sau, trời vừa sáng, Mộ Dung Thư đã đầy chuẩn bị sắp xếp hành lý. Thật ra ở Liễu phủ nàng cũng không có đồ gì nhiều, lúc đến không có gì, lúc đi đương nhiên cũng thế.

Ăn điểm tâm xong, Triệu Sở sai người đến báo tin, một lúc sau sẽ khởi hành.

Sau khi Phi Nhi biết nàng phải đi, có mấy phần không nỡ:

— Nếu Lưu cô nương có thể ở lại Liễu phủ thì tốt rồi. Trong phủ ngoại trừ thiếu phu nhân cũng chưa thấy có ai tốt như Lưu cô nương vậy.

– Nha đầu ngốc, kìa này đứng để người ta nghe được. Ta vốn cũng không phải là người Liễu phủ, đương nhiên sẽ có ngày phải đi.

Mộ Dung Thụ cười nhạt trả lời.

Phi Nhi đưa mắt nhìn Mộ Dung Thụ từ trên xuống dưới, chống hông nói:

– Người Lưu cô nương ngưỡng mộ có phải là Triệu Ngũ thiếu gia không?

Nghe vậy, ánh mắt Mộ Dung Thụ chợt loé lên, khoe miệng khẽ cong lên, không phủ nhận cũng không thừa nhận. Những lời này của Phi Nhi sợ là có người muốn biết.

– Nghe nói hôm nay Lưu cô nương phải đi rồi. Sao lại đi gấp như vậy, không ở lại phủ thêm mấy ngày nữa? Ta còn chưa trò chuyện được mấy với Lưu cô nương đấy. Giờ Lưu cô nương lại sắp đi rồi.

Trương thị được nha hoàn đưa vào, thấy Mộ Dung Thụ thì hết sức đơn đả thân mật giữ người.

Mộ Dung Thụ nhận nhạt nhìn lướt qua Trương thị. Vị thiếu phu nhân này sửa miệng cũng thật nhanh, trước kia là muội muội, giờ là Lưu cô nương, trước kia trong tươi cười có vài phần giả dối, giờ đây là trong thân thiết mang theo chân thành.

– Trong khoảng thời gian ở Liễu phủ này đã làm phiền thiếu phu nhân quan tâm. Ta cũng đã quấy rầy quý phủ khá lâu, nếu còn tiếp tục thì ta cũng quá không hiểu chuyện rồi.

– Sao Lưu cô nương lại nói thế chứ. Nhìn thấy Lưu cô nương bị thương, sao có thể mặc kệ được?

Trương thị cười nói.

– Sau này nếu thiếu phu nhân có cơ hội đến trấn Thượng Chí, ta nhất định sẽ bày tiệc khoản đãi, sẽ chiêu đãi thiếu phu nhân thật tốt. Tối lúc đó thiếu phu nhân cũng đừng chê.

Mộ Dung Thụ cười nhạt nói.

Nụ cười trên mặt Trương thị hơi sượng lại. Đến trấn Thượng Chí sao? E rằng vĩnh viễn nàng cũng không thể. Về phần Liễu Dục, sau này sợ là cũng không có cơ hội. Nàng nhắc khản thều khê che lại khóe môi, cười trả lời:

– Được, đến lúc đó e là phải quấy rầy Lưu cô nương rồi.

– Ha ha. Thiếu phu nhân khách khí.

Mộ Dung Thụ khẽ cười nói, không bỏ qua bất kì nét mặt nào của Trương Thị. Vị thiếu phu nhân này rất để ý Liễu Dục, lại vì nữ giới và thanh danh mà buộc phải biểu hiện rộng lượng ở trước mặt người khác. Hiện thời nàng rời đi, chắc chắn Trương thị có thể thờ dài nhệ nhồm một hồi.

– Lần này muội quay về trấn Thượng Chí, nghe nói là Triệu Ngũ thiếu gia tự mình đưa à.

Trương thị uống vài ngụm trà xong, đưa mắt nhìn thẳng Mộ Dung Thụ, trong giọng nói mang theo thâm dò.

Mộ Dung Thụ rũ mắt, khoe miệng khẽ cong lên chút ý cười nhàn nhạt:

– Vâng, làm phiền Ngũ thiếu gia.

– Triệu Ngũ thiếu gia là người được rất nhiều nữ tử ngưỡng mộ. Hiện thời Triệu Ngũ thiếu gia thật là để ý đến Lưu cô nương, e là những ngày lành của Lưu cô nương cũng sắp tới rồi.

Trương thị lại cảm ỳ trả lên, khéo léo che lại ánh mắt. Mà khi nàng cúi đầu, khoe mắt như có như không lướt qua Phi Nhi.

Lại thứ? Trong lòng Mộ Dung Thụ bắt đầu dĩ, nàng cũng sắp đi rồi, Trương thị vẫn còn lo lắng?

– Triệu Ngũ thiếu gia chỉ là ân nhân của nhà chúng ta, không có gì khác.

Phi Nhi là người của Liễu Dục, khắp phủ đều biết. Lời này của Trương thị cũng chỉ là muốn thông qua Phi Nhi báo cho Liễu Dục biết, để Liễu Dục hết hy vọng. Không thể không nói, Trương thị quả thật không phải nữ tử bình thường.

Thế nhưng, tất cả những điều này đều không liên quan gì đến nàng, đương nhiên không cần phí tâm tư. Nàng phải dưỡng sức, lát nữa còn ngồi xe ngựa lên đường.

Trương thị thấy Mộ Dung Thụ có vẻ như cũng không muốn nhiều lời cũng thức thời im lặng.

– Nó tí bái kiến thiếu phu nhân, Lưu cô nương. Triệu phu nhân tự mình đến thăm hỏi Lưu cô nương.

Ngoài cửa thấp thoáng bóng một tiểu nha đầu đáng đáp xinh đẹp, vừa vào phòng đã vội bái báo.

Mộ Dung Thụ lập tức khép hờ hai mắt, về mặt có vài phần lạnh lẽo. Sao Triệu phu nhân lại biết chuyện của nàng? E là nhờ phúc của Liễu Dục đi! Không ngờ chuyện đến lúc này còn phức tạp đến thế!

Đối với tình huống này Trương thị cũng cảm thấy rất kinh ngạc. Triệu phu nhân cũng biết Lưu Dung sao? Nói như vậy, quan hệ giữa Lưu Dung và Triệu Sơ tuyệt đối không đơn giản!

– Lưu cô nương?

Nha đầu kìa thấy Mộ Dung Thụ không trả lời, lại lên tiếng.

– Mời Triệu phu nhân vào đi.

Về mặt Mộ Dung Thụ hơi trầm lại lạnh lùng nhìn tiểu nha đầu kìa báo.

Trương thị thấy Mộ Dung Thụ đột nhiên thay đổi thái độ, vâng trán nàng như biểu hiện rất rõ rằng một loại uy nghiêm. Một Mộ Dung Thụ như vậy nàng chưa từng thấy qua, dù sao những ngày ở trong phủ, Mộ Dung Thụ đối với mọi người đều hết sức ôn hòa, chưa bao giờ lộ ra vẻ sắc bén như thế.

Gãy lát, chỉ thấy một mình Triệu phu nhân tiến vào, không thấy nha hoàn Ánh Hồng hay đi theo hầu hạ bên người bà. Trong lòng Mộ Dung Thụ buông lỏng, Triệu phu nhân trước sau như một vẫn rất cẩn thận.

Triệu phu nhân vừa vào phòng, nhìn thấy Trương thị đang đứng đối diện với Mộ Dung Thụ thì thân hình hơi khựng lại, mắt nhìn chằm chằm Mộ Dung Thụ, sau đó chậm rãi thu hồi tầm mắt.

Mộ Dung Thụ lập tức đứng dậy với sự giúp đỡ của Phi Nhi, hành lễ với Triệu phu nhân:

– Lưu Dung gặp qua phu nhân.

Triệu phu nhân kín đáo nghiêng người tránh Mộ Dung Thụ thì lễ, nhìn lướt qua Trương thị trong phòng, sau đó thái độ có vài phần kính cẩn trả lời:

– Lưu cô nương đa lễ.

Tuy rằng hiện thời thế cục của Nam Dương Vương ở trong triều không rõ, nhưng Mộ Dung Thụ vẫn là Nam Dương vương phi. Trước kia không biết thân phận của nàng đương nhiên có thể nhận lễ, nhưng bây giờ là không thể. Bà không biết tại sao Mộ Dung Thụ lại xuất hiện ở Liễu phủ, nhưng bà đang lo lắng cho tiền đồ tương lai của Triệu gia. Nhờ Liễu Dục, bà mang theo một bụng nghi ngờ tự mình đến nghiệm chứng, từ đầu tới cuối vẫn là không thể tin Lưu Dung này quả thật là Mộ Dung Thụ!

– Sao phu nhân lại tự mình đến đây? Bên người cũng không có nha hoàn hầu hạ?

Trương thị nhìn thấy Triệu phu nhân một mình bước vào, mặc dù kinh ngạc, nhưng cũng nhanh mắt nhanh tay đứng dậy tự mình bước lại đỡ bà.

– Cháu dâu hữu lễ, lão thân còn khoẻ mạnh, có thể tự đi được.

Triệu phu nhân ôn hòa nói với Trương thị.

Trương thị lễ phép cười nói:

– Nếu mấy ngày này phu nhân muốn đi dạo trong vườn, cứ sai người đến báo cháu dâu, cháu dâu đi cùng ngài.

– Cháu dâu có lòng.

Triệu phu nhân vỗ vỗ tay Trương thị, ánh mắt lại nhìn về phía Mộ Dung Thụ. Ánh mắt bà không sắc bén như trước đây, bởi bà đã biết thân phận Mộ Dung Thụ, thân phận tôn ti có khác, bà đương nhiên không dám để lộ tâm tư ra ngoài.

Lòng Mộ Dung Thụ trầm xuống, lúc này Triệu phu nhân lại xuất hiện, thật không ổn!

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 15-1

Lòng Mộ Dung Thụ trầm xuống, lúc này Triệu phu nhân lại xuất hiện, thật không ổn!

— Nghe nói lát nữa Lư cô nương định rời khỏi Liễu trấn à?

Triệu phu nhân nhìn về phía Mộ Dung Thụ, trầm giọng hỏi.

Nghe vậy, Mộ Dung Thụ thu hồi tâm mắt, cười nhạt gật đầu trả lời:

— Vâng, vì bị thương nên đã ở lại Liễu phủ khá lâu, nếu lại tiếp tục quấy rầy thì ta thật sự rất bất khoan.

Lúc này Triệu phu nhân tới gấp nâng chặc chặc là có mục đích, e là đã biết tình cảnh của Vũ Văn Mặc nên muốn khoanh tay đứng nhìn?

Ánh mắt sắc bén của Triệu phu nhân nhìn từ trên xuống dưới Mộ Dung Thụ một lượt, nói:

— Nghe nói vết thương ở chân của Lư cô nương vẫn chưa khỏi phục hoàn toàn, nếu cứ vậy mà ra đi e là sẽ khiến thương tổn càng nặng hơn đấy. Lư cô nương cũng phải quan tâm đến thân thể chứ, ở Liễu phủ thêm mấy ngày không phải tốt hơn sao?

Khi nói những lời này, ánh mắt bà nhìn Mộ Dung Thụ càng thêm sắc bén.

Trong lòng Trương thị lập bộp một chút, nếu Lư Dung tiếp tục ở lại Liễu phủ, đối với nàng mà nói chính là ác mộng. Nàng cúi đầu, âm thầm nhủ mảy, rốt cuộc Triệu phu nhân đang muốn làm gì? Chẳng lẽ bà ấy đồng ý chuyện của Lư Dung và Triệu Ngủ thiếu gia nên mới có thể bảo nàng ta ở lại Liễu phủ để có thể sớm chiều ở chung với con mình?

Đang lúc tâm tư Trương thị nhấp nhồm không yên, khoé môi Mộ Dung Thụ lại gợi lên một chút cười nhạt như có như không. Triệu phu nhân quả nhiên là có mục đích mới đến. Có điều, bà ta cho rằng Mộ Dung Thụ nàng là kẻ ngu xuẩn sao? Chờ qua vài ngày, mọi chuyện trong kinh thành chẳng phải là kết cục đã định? Nếu phủ Nam Dương Vương bị thua, nàng sẽ rơi vào tình cảnh cá nằm trên thớt. Nếu không có chuyện gì, Triệu phu nhân chắc chắn vui tươi hơn hờ dề Triệu Sơ tự mình đưa nàng trở lại kinh thành. Bất kể thế nào, Triệu phu nhân cũng là lo lắng cho tương lai của Triệu gia, nhưng trước đây Triệu gia và phủ Nam Dương Vương có quan hệ khăng khít, vốn nên cùng tiến cùng lui, nhưng đến thời khắc quyết định lại muốn đường ai nấy đi, điều này thật sự khiến lòng người lạnh lẽo! Nàng cũng không muốn bởi vì lần này trở lại kinh thành mà lên lụy Triệu Sơ, vì vậy Triệu phu nhân đi chuyện này thật đã tốn công vô ích.

Còn nữa, tuy Triệu phu nhân là tướng bối nhưng còn chưa có tư cách quyết định thay nàng! Trong mắt Mộ Dung Thụ lóe lên tia sáng lạnh lẽo, cười nhạt nói:

— Trước tới nay ta là người làm việc khá thoải mái, không để ý nhiều thứ như thế. Có điều khiến phu nhân lo lắng âu cũng là lỗi của ta. Xin Triệu phu nhân yên tâm, thân thể của ta khỏi phục rất tốt, chuyện đi lại với ta không phải là vấn đề gì lớn lao.

Nàng nói lời này vô cùng khách khí, Triệu phu nhân hẳn là nghe ra ý ở ngoài lời của nàng.

Triệu phu nhân rheo mắt, đáy mắt đã có một chút tức giận, sắc mặt bà hơi trầm xuống, nói:

— Hôm qua lão thân mới đến Liễu phủ, vừa nghe Lư cô nương ở đây thì lập tức nghĩ nếu Lư cô nương có thể ở lại bên cạnh lão thân mấy ngày thì thật sự là quá tốt. Mà hiện thời sức khỏe của Liễu lão phu nhân không tốt, cũng cần Sơ Nhi ở cạnh chăm sóc.

Lời này của bà rất dễ hiểu, bà không muốn để Triệu Sơ hồi kinh cùng với Mộ Dung Thụ!

Tình thế hiện thời ở kinh thành, một khi chạm đến, e rằng chính là tự nhảy vào hố lửa. Mấy trăm năm cơ nghiệp của Triệu gia tuyệt đối không thể cứ bị hủy như thế. Huống hồ Triệu phu nhân hiểu rất rõ tâm tư của con mình. Nó chưa bao giờ để ý một nữ tử nào, nhưng lại vô cùng quan tâm Mộ Dung Thụ. Chuyện này tuyệt đối không thể. Trong mắt bà Mộ Dung Thụ là Nam Dương vương phi, nhưng cũng là người không đứng đắn!

Trương thị là người thông minh, trong ngày thường hay làm nhất chính là vô như mình là kẻ ngốc nghếch. Nhưng lúc này nàng không cần giả vờ cũng cảm thấy rất mơ hồ, rốt cuộc là giữa Lư Dung và Triệu phu nhân có khúc mắc gì? Vì sao nàng cứ có cảm giác hai người đó đang giương cung bạt kiếm? Thế nhưng khi cẩn thận nghe lại không nhận ra điều gì bất thường quá, quả thực làm cho người ta khó hiểu. Dù sao trên mặt cả hai đều chỉ thấy ý cười nhàn nhạt.

— Từ lúc còn rất nhỏ Lư Dung đã được dạy rằng, một người nếu ngay cả chữ hiếu cũng không biết thì xem như đã sống uống một đời. Trong khoảng thời gian này ta đã xa nhà khá lâu, nếu còn không có hết sức nhanh chóng quay về thăm người nhà, ở cạnh trường bối hậu hạ, chắc chắn sẽ bị người khác nói ra nói vào. Ta nghĩ Triệu phu nhân hẳn biết rõ, lời người đáng sợ.

Ánh mắt Mộ Dung Thụ lóe lên tia sáng, không chút dao động nhìn Triệu phu nhân, nói:

Triệu phu nhân nhủ nhủ mảy. Xem ra Mộ Dung Thụ đây là khăng khăng muốn kéo Triệu Sơ vào cục diện trong kinh thành! Nghĩ đến đây, Triệu phu nhân không chút che giấu ánh mắt lạnh lẽo dành cho Mộ Dung Thụ.

Mộ Dung Thụ lại làm như không thấy. Nàng cúi thấp đầu, cảm chén trà khẽ nhấp một ngụm. Lát sau, nàng ngẩng đầu nhìn Triệu phu nhân:

— Xin phu nhân yên tâm. Chẳng qua ta chỉ làm phiền Ngủ thiếu gia đưa ta đến trấn Thượng Chí, ngoài ra cũng không có chuyện gì khác.

Mộ Dung Thụ nàng tuyệt đối không phải kẻ lương thiện ngây thơ đến mức ngốc nghếch, vì đạt được mục đích, có đôi khi buộc phải lợi dụng người khác. Trên đường trở lại kinh thành nàng không muốn gặp phải bất kỳ sự cố gì. Một khi nàng đi một mình, nếu Liễu Dục âm thầm động tay động chân, nàng tay không tác sát đương nhiên không thể thoát được. Nhưng ngược lại nếu có Triệu Sơ hộ tống, chắc chắn có thể bình an về đến kinh thành. Hiện tại nàng đang rất nóng lòng muốn biết tình hình ở đó ra sao, rốt cuộc Vũ Văn Mặc gặp phải chuyện gì, cho nên nàng không còn dư thừa hơi sức để ý tâm tư của Triệu phu nhân. Nhưng nàng có thể cam đoan tuyệt đối sẽ không để Triệu Sơ bị dính vào!

Tuy rằng lời Mộ Dung Thụ nói rất dễ hiểu, nhưng hiển nhiên là Triệu phu nhân lại không tin, bà nghiêm mặt lạnh lẽo, trầm giọng nói:

— Lư cô nương cùng lắm chỉ là một phụ nhân, chỉ cần hiểu được đạo hiếu là đủ. Cô nương nên biết, mọi việc tốt nhất là nên dựa vào đàn ông.

Ý của mảy lời này chính là nàng chỉ là phận đàn bà, không thể thay Triệu Sơ quyết định? Không có quyền bảo Triệu Sơ hộ tống nàng? Cho dù nàng trở về kinh thành cũng không thể thay đổi cái gì, còn không bằng ở Liễu phủ ngồi mát ăn bát vàng mà chờ đợi sẽ tốt hơn!! Đúng vậy, đôi mắt đen thẳm của Mộ Dung Thụ chợt lóe lên. Nàng không thể quyết định thay Triệu Sơ, nhưng giờ này khắc này, người duy nhất nàng có thể tin tưởng chỉ có hẳn.

Trong lòng nàng biết rất rõ tâm ý của Triệu Sơ, nhưng lúc này đây nàng nhất định phải lợi dụng điều đó để nhanh chóng hồi kinh. Đây cũng là chuyện bất đắc dĩ.

Rất rõ ràng Triệu phu nhân có thành kiến sâu sắc với Mộ Dung Thụ. Bà nhìn chằm chằm Mộ Dung Thụ, dù sao nàng ta cũng là Nam Dương vương phi, cho dù hiện tại Nam Dương Vương lâm vào khốn cảnh, nhưng dù sao vẫn còn là một vị vương gia, thế lực gia tộc sau lưng cũng vô cùng to lớn. Triệu phu nhân không có quyền can thiệp vào việc của Mộ Dung Thụ, càng không thể bắt buộc nàng! Vì vậy khi nói xong, Triệu phu nhân rất cẩn thận quan sát phản ứng của Mộ Dung Thụ.

Nhưng Mộ Dung Thụ lại hơi rũ mắt, không lên tiếng.

Trương thị càng nghe càng mơ hồ. Nàng lặng lẽ cau mày quan sát sự thay đổi thái độ của Triệu phu nhân và Mộ Dung Thụ.

— Hiện thời Triệu phu nhân đến Liễu phủ là muốn ở cạnh Liễu lão phu nhân làm tròn hiếu đạo, Lư Dung vô cùng bội phục, từ Bình Thành đến Liễu trấn cũng không hề gần. Hiện thời Triệu phu nhân có nhiều chuyện cần bận tâm như thế, chuyện của ta tất nhiên không dám làm phiền Triệu phu nhân lo lắng.

Mộ Dung Thụ thấp mắt, nhàn nhạt mở miệng trả lời, nhưng trong giọng nói mơ hồ ẩn chứa hơi thở lạnh lẽo.

Triệu phu nhân quả nhiên tròn mắt, không nói thêm gì nữa. Mà bà cũng biết nói gì chứ, cho dù hiện tại Mộ Dung Thụ không nên để lộ thân phận, cho dù bà thật sự không muốn Triệu gia dính lụy gì đến âm mưu tranh đấu trong triều thì bản thân Triệu gia quả cũng khó bảo toàn.

— Nếu Lư cô nương đã quyết định đi, lão thân cũng không nhiều lời nữa. Lúc này lão phu nhân hẳn đã đầy, lão thân phải ở cạnh, sẽ không tiễn Lư cô nương.

Triệu phu nhân đứng dậy gật gật đầu với Mộ Dung Thụ, sau đó cũng không chờ Mộ Dung Thụ đáp lại đã bỏ đi.

Trương thị thấy Triệu phu nhân đi rồi, lập tức đứng lên theo, cũng không quên nói với Mộ Dung Thụ một câu:

— Bên cạnh Triệu phu nhân không có ai hậu hạ, giờ ta phải đưa Triệu phu nhân về viện của lão phu nhân. Vậy trước nói một tiếng với Lư cô nương, lên đường bình an. Ngày sau có thời gian thì đến Liễu phủ làm khách nhé.

Dứt lời, nàng đến bên cạnh Triệu phu nhân đỡ bà rời đi.

Mộ Dung Thụ nhìn bóng lưng hai người, trên khuôn mặt hiện lên nét lạnh lẽo khó che giấu.

Lúc này cũng đã qua nửa canh giờ, còn chừng nửa canh giờ sẽ khởi hành. Nếu Triệu Sơ đã hứa với nàng chắc chắn không đến lúc lại đổi ý. Huống hồ Liễu Dục cũng không đủ khả năng giờ trò sau lưng.

Quả nhiên không lâu sau, Triệu Sơ đã phải gỡ sai vật của hắn đến.

– Ngủ thiếu gia lệnh nô tài đến đưa cô nương xuất phủ.

Gã sai vật kia đứng ngoài cửa nói với Mộ Dung Thư đang ở trong phòng.

Nghe vậy, Mộ Dung Thư đang nóng lòng cũng thoáng thả lỏng.

Phi Nhi rất không nỡ, kéo kéo Mộ Dung Thư:

– Lưu cô nương lên đường bình an. Nếu sau này có cơ hội đến Liễu trấn thì nhất định phải tới Liễu phủ đấy.

Mộ Dung Thư nhìn về phía Phi Nhi, cười nói:

– Nếu ta đoán không sai, trước kia người là nha đầu thông phòng của Liễu Dục phải không? Hi vọng về sau người có thể sống tốt ở Liễu phủ.

Có một đêm, bỗng nhiên nàng ngủ không được nên rời giường, tự mình gắng gượng đi đến trước bàn châm trà, chợt nghe thấy phòng kẻ bên thoáng truyền đến tiếng thờ dốc cùng tiếng rên rí ải muỗi. Tuy rằng hai người kia đều cố gắng kiềm chế không dám gây tiếng động quá lớn nhưng dù gì nàng cũng là người đã trải qua chuyện nam nữ, đương nhiên biết rõ chuyện gì đang xảy ra. Phi Nhi rất trung thành với Liễu Dục, vì vậy lúc nào cũng giúp Liễu Dục tìm cách thử nàng, nói hết những lời hay cho hắn. Thật ra Phi Nhi này coi như là ngày thối, lại cuồng si như thế.

– Lưu cô nương...

Phi Nhi không thể tin nhàn về phía Mộ Dung Thư, thì ra người ta đã sớm biết!

Mộ Dung Thư khẽ cong khoe môi, nhàn nhạt cười:

– Dĩ thời.

Nàng nóng lòng muốn đi ngay. Tuy rằng lúc chạm đất chân trái vẫn khá đau, nhưng hiển nhiên trong mắt nàng những đau đớn này không là cái gì, chỉ như bị muỗi đốt.

Mãi cho đến lúc ra cửa cũng không thấy Liễu Dục, có lẽ hắn đang ở chỗ lão phu nhân chờ tin xấu của Triệu phu nhân.

Triệu Sơ đứng trước cửa, sau khi thấy nàng, trên khuôn mặt anh tuấn bức người hiện lên nụ cười rức rỡ chói mắt.

– Vì cấn xe ngựa quá gấp nên cũng mất chút thời gian chuẩn bị.

– Ta vốn cho là còn phải đợi thêm, không ngờ huynh đã chuẩn bị xong nhanh như thế.

Mộ Dung Thư cười nhạt trả lời. Dứt lời, nàng lập tức ngừng đầu nhìn về phía xe ngựa. Trước xe ngựa có một mã phu, vốn nàng không mấy chú ý, nhưng chợt phát hiện khi nàng nhìn người này thì thân hình hắn cong lên, dường như là hết sức kích động, lại như đang hành lễ.

Ở Liễu phủ này, chỉ có Triệu Sơ và Triệu phu nhân biết thân phận nàng nên cử động này của người đánh xe lập tức khiến nàng chú ý. Ngay khi Phi Nhi giúp nàng bước lên xe ngựa, Mộ Dung Thư bất ngờ thấy mã phu quay lại khiến nàng có thể nhìn rõ khuôn mặt của hắn dưới mũ rơm.

Là Mã hộ vệ?

Mộ Dung Thư lại lần nữa cực kì mừng rỡ. Mã hộ vệ e ngại trước cửa phủ có người nhìn, mặt không đổi sắc hành lễ với Mộ Dung Thư, dù trong lòng cũng kích động không kém, khoe môi không ngừng run rẩy.

Mã hộ vệ vô cùng trung thành, tận tâm với Vũ Văn Mặc, là người được Vũ Văn Mặc tin tưởng nhất, cho nên lúc này Mộ Dung Thư cực kì mừng rỡ. Khoé mắt liếc đến Triệu Sơ, con người đen của nàng chớp động, chợt nảy ra chủ ý bên nói với Triệu Sơ:

– Nghe nói thân mình Liễu lão phu nhân không được tốt lắm, hẳn là không còn mấy ngày. Nếu lúc này Ngủ thiếu gia lại rời đi, sợ rằng sau này sẽ có tiếc nuối, mà trong lòng ta cũng cảm thấy áy náy. Hiện tại đã có người đáng tin cậy hộ tống ta, Ngủ thiếu gia không cần lo lắng. Với tình hình hiện tại, có lẽ Ngủ thiếu gia ở lại Liễu phủ là thoả đáng nhất.

Trước đó để cho Triệu Sơ mạo hiểm cùng nàng, là nàng không còn lựa chọn nào khác, hiện thời có Mã hộ vệ hộ tống, sao nàng lại có thể ích kỷ khiến Triệu Sơ bỏ lại Triệu phu nhân và Liễu lão phu nhân để cùng nàng đến kinh thành đây?

– Xin Ngủ thiếu gia yên tâm, nô tài sẽ dốc toàn lực ứng phó.

Mã hộ vệ nghe Mộ Dung Thư nói xong bèn xuống xe ngựa hành đại lễ với Triệu Sơ, vô cùng nghiêm túc nói.

Đôi mắt tối đen sâu thẳm kia của Triệu Sơ nhìn Mộ Dung Thư, tươi cười trên trán chậm rãi tán đi. Giấy lát, hẳn gặt gặt đầu:

– Vậy Lưu cô nương cứ đi trước về trấn Thượng Chí thăm người thân đi. Chờ mấy ngày nữa ta cũng sẽ đến đó một chuyến.

Nàng nàng đã có quyết định, hẳn cũng không nên đi theo khiến nàng phải bận tâm. Về phần kinh thành, hẳn buộc phải đi, đúng lúc hẳn cũng có một số việc cần giải quyết.

– Ừ, gặp lại sau.

Trước cửa phủ người rất đông, Triệu Sơ đã hấp dẫn khá nhiều ánh mắt nên nàng không thể nói nhiều hơn, bèn thả mình xe ngựa xuống, từ bên trong nặng nề nói vọng ra hai chữ “Gặp lại!” vô cùng thận trọng.

Mộ Dung Thư vừa mới thả rềm xe ngựa xuống, Liễu Dục từ trong phủ hốt hoảng bước ra, sắc mặt trắng bệch nhìn xe ngựa đã buông mình sắp khởi hành.

Liễu Dục không khống chế được muốn chạy tới trước xe ngựa. Nàng phải đi rồi! Về sau e là hắn sẽ không có cơ hội gặp lại nàng. Đây là nữ tử duy nhất khiến hắn động tâm, lập tức sẽ rời hắn mà đi, nơi nào đó trong lòng Liễu Dục đau đớn khôn nguôi.

Nhưng nam tử sống ở đời, trên người đều có gánh nặng và trách nhiệm. Nữ nhân và trách nhiệm, thường thường nữ nhân cũng chỉ có thể trở thành vật hi sinh và luôn không được coi trọng.

Triệu Sơ đưa tay cản hắn lại:

– Nếu muốn bảo toàn Liễu gia, người tuyệt đối không thể bước về trước thêm một bước.

Liễu Dục là biểu ca của hắn, tất nhiên hắn nề tính ba phần, không quá tính toán. Nhưng hiện Mã hộ vệ lại chưa lên xe ngựa. Người này có lòng hộ chủ rất mạnh, nếu Liễu Dục dám vượt qua Lối Trì nửa bước, Mã hộ vệ tuyệt đối sẽ xuống tay không nề nang gì!

Ánh mắt Liễu Dục tràn đầy bi thương nhìn xe ngựa, lòng đau như cắt. Rốt cuộc hắn có chỗ nào không tốt? Nàng lại kiên quyết rời đi như thế? Hắn mơ hồ còn nhớ rõ cảnh tượng dưới chân núi ngày ấy, đáng vẻ kiên định của nàng, còn có một câu “Cứu ta” kia khiến hắn không cách nào quên.

Đời này, hắn sẽ không quên, đã từng có một người tên Lưu Dung, nữ tử khiến hắn động lòng, khiến hắn thiếu chút nữa muốn tháo xuống tất cả trách nhiệm trên người đuổi theo nàng.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Quyển 2 - Chương 15-2

Đời này, Liễu Dục sẽ không quên, đã từng có một người tên Lưu Dung, nữ tử khiến hắn động lòng, khiến hắn thiếu chút nữa muốn đặt xuống tất cả trách nhiệm trên người đuổi theo nàng.

Triệu Sơ nhủ nhủ mảy nhìn Liễu Dục, cũng còn may là Liễu Dục không phải kẻ cố chấp. Hắn lại quay người nhìn về phía xe ngựa, sau này khi gặp lại Mộ Dung Thư, hẳn chỉ có thể xưng hô nàng bằng mấy từ Nam Dương vương phi xa lạ kia, cũng là cách xưng hô chặn lại tất cả những ý định tiến về phía trước với mong muốn gần gũi nhau hơn.

– Giá!

Mã hộ vệ vùng rơi dài quắt vào lưng ngựa, con ngựa cao lớn hí lên một tiếng, lập tức chạy băng băng.

Một trận gió thổi qua khiến rèm vải che cửa sổ nhỏ hai bên xe ngựa bay lên, Triệu Sơ và Liễu Dục đồng thời thấy được khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần đang quay đi kia, thấy cả độ cong hoàn mỹ của chiếc cằm thuộc về ai đó.

Liễu trấn cách kinh thành hơn nửa tháng đi đường, dấu sao cũng đã gần hơn so với trấn Thượng Chí.

Con ngựa này vừa nhìn thì biết ngay là thất tinh tráng mã, tốc độ cực kì nhanh.

Sau khi rời khỏi Liễu trấn, không biết vì sao Mộ Dung Thư bỗng nhiên có chút cảm giác khác thường. Tuy rằng hơn một tháng qua, ở Liễu phủ nàng luôn bị giám thị, hạn chế tự do, nhưng không thể phủ nhận rằng đây chính là khoảng thời gian tương đối bình yên. Với Liễu Dục nàng cũng thật sự có lỗi, nếu không có hân ra tay giúp đỡ, nàng sẽ không có hôm nay, hiện tại buộc phải lại gặt hái cũng là bất đắc dĩ.

Đến trấn tiếp theo, Mã hộ vệ vốn muốn dùng ngân lượng mua một nhà hoàn nhưng bị Mộ Dung Thư từ chối. Lúc này bọn họ đang trên đường hồi kinh, nếu tuý tiện mua người không rõ lai lịch, một khi quay về bị người khác nắm được nhược điểm thì sẽ rất phiền phức. Huống hồ hiện thời sức khỏe nàng đã khá hơn, tuy rằng chưa thể đi nhanh và chân trái vẫn không dám dùng sức nhiều nhưng đã có thể tự lo liệu cho bản thân. Tuy Mã hộ vệ quan tâm đến Mộ Dung Thư, nhưng cũng biết hiện thời là tình huống đặc thù nên đành đồng ý.

Mã hộ vệ đi trên đường không một bóng người, lúc dừng lại nghỉ ngơi, nói với nàng:

— Nô tài có vài lời đã giấu trong lòng rất lâu, từ lần trước gặp vương phi đã muốn nói ra, có điều vẫn chưa có cơ hội. Hiện tại thật sự nô tài đã không thể tiếp tục nén nữa. Nếu có chỗ nào đắc tội, xin vương phi đừng trách.

— Ờ? Chuyện gì, Mã hộ vệ cứ nói xem.

Mộ Dung Thư nhũn mày, thấy sắc mặt Mã hộ vệ có vẻ nặng nề bèn đáp.

Mã hộ vệ cúi đầu, vẻ mặt có chút đau xót, mà chút đau xót này chính là vì Vương gia.

— Lần đó Vương phi bỏ đi, sau khi vương gia biết được lập tức ối ra máu ngay tại chỗ. Lúc ấy đại phu đã nói việc đó ảnh hưởng rất xấu đến tim và phổi, vương gia phải tĩnh dưỡng vèn vèn hơn nửa tháng thì sức khỏe mới dần dần có chuyển biến tốt, nhưng cũng chưa hoàn toàn khỏi hẳn. Chỉ nửa tháng đó thôi mà Vương gia đã gầy đi trông thấy. Thật ra mỗi ngày vương gia đều uống thuốc đúng giờ, nhưng ba bữa cơm đều ăn rất ít, còn không bằng nô tài ăn rắng. Sau đó khi biết được tin tức của vương phi, vương gia thật sự vô cùng mừng rỡ cho nên ăn rất nhiều, nhưng ăn xong lại ối ra không còn chút gì. Đại phu khám qua có nói, là do vương gia đã lâu không ăn nhiều như vậy nên cơ thể chịu không nổi. Có điều vương gia cũng vô cùng vui vẻ, chỉ vì biết tin tức vương phi. Nhưng sau khi đến Bình Thành, vương gia lại trở về thời gian trước, cơm nuốt không trôi. Ngày ấy ở trước cửa tiêu viện của vương phi, nhìn thấy vương phi, vương gia lại không dám bước vào. Nô tài chưa bao giờ thấy vương gia do dự như vậy.

Cả người Mộ Dung Thư khẽ run lên. Nàng biết hẳn bị ối ra máu dễ lại đi chứng nặng nề, sau đó tĩnh dưỡng mới tốt hơn nhưng lại không biết hẳn bị như thế là do bị tra tấn tinh thần.

— Nô tài đã nói rồi không nên nói, vương phi cũng thật tàn nhẫn, tuyệt tình. Vương gia làm chuyện gì cũng nghĩ đến vương phi, nhưng vương phi lại không quan tâm đến vương gia như vậy. Tuy rằng lần đó khi Lưu Kiến muốn dả thương vương phi, nô tài không ra tay là muốn tạo cơ hội cho vương gia, nhưng vương gia lại sợ vương phi gặp nguy hiểm nên ngay cả mạng mình cũng không thêm dè ý. Vì không muốn vương phi lo lắng, âm thầm che giấu vết thương. Kỳ thực tay phải của vương gia bị thương rất nặng. Không được mấy ngày, vương phi lại bị gãi kia bắt đi, lúc ấy vương gia bắt chấp tất cả, trắng đêm không ngủ chờ tin tức, mà trong hai ngày vương phi mất tích này, vương gia quả thật một giọt nước cũng không uống! Khi biết được vương phi sống chết không rõ, có khi rãng rơi xuống vách núi đen bỏ mình, vương gia thế mà lại ngất đi! Tuy rằng nô tài không rõ lắm tình huống hiện thời trong kinh thành của vương gia, nhưng hôm nay lời đồn đã đã lan truyền khắp nơi như thế mà vương gia vẫn giữ thái độ bị động. Tam gia, Tử gia, Ngủ gia lại rất dè ý đến vị trí Nam Dương Vương gia, vương gia vẫn không có bất kì hành động gì. Nô tài đã ở bên cạnh vương gia nhiều năm, biết rõ đây tuyệt đối không phải phong cách hành sự của vương gia.

Mã hộ vệ nói xong mấy câu cuối cùng, trong giọng nói đã mang theo nghẹn ngào.

Mã hộ vệ từ nhỏ đã đi theo bên người Vũ Văn Mặc, xem việc bảo vệ Vũ Văn Mặc là nhiệm vụ cả đời của mình, không chấp nhận Vũ Văn Mặc xảy ra bất cứ chuyện gì. Hiện thời khi nói mấy lời này, trong giọng nói đã có ý trách cứ Mộ Dung Thư.

Thân mình Mộ Dung Thư lao đảo một cái, sắc mặt trắng bệch. Nàng chưa từng nghĩ tới, khi nàng bỏ đi, hẳn lại đau khổ đến như thế! Khi nàng chịu đựng đau đớn do bị răn độc cắn, hẳn so với nàng còn đau hơn, so với nàng còn phải chịu đựng nhiều hơn! Chỉ vì trong mắt hẳn, và cả trong mắt nhiều người khác, nàng đã chết, đã chết.

Trách không được lần đó gặp mặt, hẳn lại gây như vậy.

Trách không được lần đó gặp mặt, trong mắt hẳn như có thật nhiều lời muốn nói.

Lần này, hẳn lựa chọn không phản kích, là vì nàng? Hẳn không cách nào bỏ xuống trách nhiệm của bản thân, nhưng nếu có người thay hẳn gánh chịu những trách nhiệm này, hẳn sẽ thế nào?

Không phản kích thế hiện điều gì?

Mộ Dung Thư bỗng nhiên cảm giác ngực như bị búa tạ đập trúng một nhát thật mạnh, cổ họng thắt chặt như bị siết lại, năng suất nữa không thể hô hấp!

Trong mắt vô cùng chua xót, nhưng khi nàng vươn tay ra muốn lau khôe mắt, lại không có một chút ướt át! Nàng chưa bao giờ nghĩ tới, kỳ thực, từ đầu đến cuối nàng đều đặt bản thân mình lên trên tất cả, nhìn biểu hiện của hẳn, quan sát đánh giá mọi hành động của hẳn, lại không hề cảm thấy mình cũng cần bỏ công sức, cố gắng vì tình cảm của hai người. Đây là ích kỷ, cho nên nàng mới không nếm trải nỗi đau xé ruột xé gan đến tuyệt vọng, muốn buông tay tất cả như hẳn?

— Người trong thiên hạ đều chể xuôi vương gia không thể có con, nhìn người bằng ánh mắt khác thường, cũng xin vương phi suy nghĩ cho Vương gia được không ạ? Mươi mấy năm qua, nô tài chưa từng thấy vương gia lại không dè ý đến thanh danh như thế, lại chỉ vì vương phi! Là nô tài nhiều lời, thỉnh vương phi đừng trách.

Mã hộ vệ cúi đầu, giọng nói như mang theo nước nớc.*(không tưởng tượng ra nỗi cảnh mệnh nam nức nở aaaa!)*

Mộ Dung Thư nhắm chặt mắt, ngực bị từng nhát búa nện vào đau đớn không thôi.

Không biết qua bao lâu, nàng đưa mắt nhìn về phía Mã hộ vệ, tiếng khàn khàn, trầm giọng nói:

— Cảm ơn Mã hộ vệ đã nói thẳng. Đoạn đường này cũng không cần nghỉ ngơi nhiều, nhanh chóng lên đường hồi kinh đi!

Trong nháy mắt vừa rồi, nàng bỗng nhiên nghĩ, nếu như vì về chậm một canh giờ mà không còn thấy được hẳn, vậy lúc đó nàng phải làm sao?!

Mã hộ vệ nghe vậy, lập tức ngừng đầu, mừng rỡ nhìn Mộ Dung Thư, khuyua một chân xuống, tiếng nói có vài phản kích động:

— Vâng, nô tài tuân mệnh!

May mà, trên đường hồi kinh không xảy ra chuyện gì, cùng lắm cũng chỉ là tiếng lóc cóc của xe ngựa. Trước đây Mộ Dung Thư luôn cảm thấy âm thanh này thật đáng sợ, xe ngựa lại lắc lư xóc nảy khiến nàng không chịu nổi, nhưng lúc này, nàng lại không hề chú ý đến.

Có đôi khi mệt mỏi nàng sẽ nằm trong xe ngựa thiếp đi một lát. Những đêm tối trời không có ánh trăng, hai người mới tìm thôn trấn nghỉ lại một đêm. Dù sao Mã hộ vệ không phải người sắt, cũng cần nghỉ ngơi.

Khi đi trên đường, ngẫu nhiên sẽ nghe thấy có người nói về chuyện trong kinh thành, tất nhiên được nhắc đến nhiều nhất chính là Vũ Văn Mặc, còn có chuyện của Hoa phi và Hoàng đế cũng khiến người khác bàn tán say sưa. Dân gian đã thần thánh hoá vị Hoa phi kia, còn đồn rằng so với Trầm quý phi tiền triều thì Hoa phi còn xinh đẹp hơn, không những vậy mà còn rất am hiểu thủ vui nơi khuê phòng, có vậy mới khiến cho Hoàng Thượng đã gần năm mươi tuổi si mê như thế.

Khi nghe được những lời này, trong lòng Mộ Dung Thư lại càng nặng nề thêm mấy phần. Trên đường, nàng có ý hỏi Mã hộ vệ về mấy đệ đệ của Vũ Văn Mặc. Tuy rằng nàng có trí nhớ của Mộ Dung Thư chân chính, nhưng khi rằng ta được gả vào phủ Nam Dương Vương thì mấy người này đã ra riêng. Mặc dù đã gặp Vũ Văn Khải, nhưng những người khác cũng cần tìm hiểu kỹ càng.

Mã hộ vệ nói qua với nàng về tình huống của mấy kẻ đó.

Vũ Văn Mặc có bốn người em trai. Nhị đệ Vũ Văn Khải là kẻ không ra gì nhất. Tam đệ Vũ Văn Hâm, rất có khả năng kinh doanh, việc làm ăn của phủ Nam Dương Vương gần như đều do hắn quản lý. Tứ đệ Vũ Văn Khánh, vô cùng thông minh, từng thi đỗ và có công danh, còn nhậm chức tri châu ở trấn Trường Châu, về sau từ quan về nhà, hiện tại đang ở Thương Châu kinh doanh mấy cửa hàng ngọc khí. Ngũ đệ Vũ Văn Nghị và Vũ Văn Khánh cùng một mẹ sinh ra, sau khi ra riêng thì hai người này ở chung một phủ. Mấy người này cứ khoảng hai ba năm lại quay về vương phủ một lần.

Sau khi tìm hiểu tin tức gần kề, Mộ Dung Thư lại suy nghĩ về tính cách của bọn họ. Hiện thời ai nấy đều nhắm nhè nhòm ngó vị trí Nam Dương Vương, đồng loạt quay về vương phủ, mà Vũ Văn Mặc lại đang bị Hoàng Thượng chèn ép, e rằng bọn họ lại càng không kiêng nê gì. Nếu như đồn đãi chỉ là đồn đãi, nàng vẫn hi vọng, mấy người em trai này của Vũ Văn Mặc sẽ kể vài sát cánh với hẳn trong mọi tình huống.

Nghe đến đây, Mộ Dung Thư lập tức cau mày. Thông thường, người xưa vì quyền lực cái gì cũng đều có thể làm được, suy nghĩ vừa rồi của nàng e rằng chỉ là đơn phương tình nguyện.

Lộ trình vốn chừng nửa tháng nhưng do đi liên tục không ngừng nghỉ, kết quả chỉ trong mười ngày đã đến kinh thành!

Trở lại nơi kinh thành vô cùng quen thuộc nhưng giờ đây đã có chút xa lạ, trong lòng Mộ Dung Thư dâng lên bao cảm xúc. Ngồi trong xe ngựa nhìn ra bên ngoài, cảnh vật vẫn như cũ nhưng tâm tình nàng lại hoàn toàn khác.

Bởi tình huống khá đặc thù, trong mắt mọi người Mộ Dung Thư đang tĩnh dưỡng trong phủ Nam Dương Vương, nên nàng chỉ có thể bí mật quay về vương phủ.

Trên quãng đường từ công thành vào đến phủ Nam Dương Vương, suy nghĩ trong lòng Mộ Dung Thư trăm ngàn xoay chuyển. Rõ ràng xe ngựa chạy thật nhanh, nhưng nàng vẫn cảm thấy chậm, rất chậm.

Như những phủ đệ khác, phủ Nam Dương Vương cũng có cổng chính và cổng sau. Mã Mã hộ vệ vốn không nghĩ nhiều, cho xe ngựa ngừng ngay cổng chính.

Kết quả vừa đến cổng chính lại phát hiện nơi này có khá nhiều quan binh, nhìn cách ăn mặc có vẻ là thị vệ trong cung.

Mã hộ vệ vừa định xuống xe ngựa, Mộ Dung Thu đã lập tức gọi hần lại:

– Mã hộ vệ đến hỏi thủ vệ ở cổng xem tại sao lại có nhiều thị vệ đại nội như thế?

Lúc trước, tin tức nàng rời khỏi phủ Nam Dương Vương e là đã có người biết được, mà Vũ Văn Mặc tuyên bố với bên ngoài nàng ở trong phủ tỉnh dưỡng, nhất định là để chặn miệng những kẻ đó. Nhưng sự có mặt của những tên thị vệ này khá khó hiểu, nàng có loại trực giác, dường như họ là vì nàng mà đến.

Tuy Mã hộ vệ không đặc biệt nhạy bén nhưng cũng là người cẩn thận, cũng phát hiện có gì đó không thích hợp, bèn gạt đầu bước lại.

Mộ Dung Thu hơi xốc mình cửa sổ lên một góc, cẩn thận quan sát tình huống trước cổng.

Mặc dù khoảng cách tương đối xa, nhưng vẫn có thể nhận thấy thái độ của những thị vệ kia khá kiêu căng, giống như không để người của vương phủ vào mắt. Nàng nhủ nhủ mày,đám thị vệ này là hộ tống ai tới phủ Nam Dương Vương?

Lát sau, Mã hộ vệ đã biết được tình huống từ thủ vệ canh cổng, sau khi trở về thì nhảy lên xe ngựa, cho xe ngựa chạy đến một ngã rẽ rồi dừng lại.

Mộ Dung Thu trầm giọng hỏi:

– Là chuyện gì xảy ra?

– Là hoàng hậu và Hoa phi trong cung đến đây. Thủ vệ canh cổng nói, hoàng hậu và Hoa phi muốn thăm vương phi ngài, lúc này đang ở chính phòng tiền viện. Trước đó cả hoàng hậu lẫn Hoa phi cùng phái người đến hỏi thăm nhưng đều bị vương gia từ chối. Hiện tại hai người này lại tự mình đến đây. Lần này e là vương gia không cách nào khước từ.

Mã hộ vệ trầm giọng nói. Hoàng hậu và Hoa phi đồng thời đến phủ, có phải là do đã phát hiện ra điều gì? May mắn, hiện tại vương phi đã quay về.

Nghe vậy, sắc mặt Mộ Dung Thu trầm xuống, lạnh giọng ra lệnh:

– Nhanh chóng vào phủ bằng cửa sau!

– Vâng!

Nàng cúi đầu nhìn quần áo trên người. Đây không phải y phục dành cho vương phi, xem ra phải nhanh một chút quay lại Mai viên thay bộ khác, đồng thời chải lại kiểu tóc mới.

Về phần nàng đang nhiễm bệnh nặng cần tỉnh dưỡng, này...

May mà do mấy ngày lên đường gấp gáp, nàng không được nghỉ ngơi từ tể nên sắc mặt cũng không được tốt. Lại động tay động chân thêm một chút ở môi nữa hẳn là có thể qua mắt mọi người.

Thời gian cấp bách, Mã hộ vệ là hộ vệ đứng đầu vương phủ, vì vậy khi hần đi vào cửa sau, không ai cản trở. Dưới sự che giấu của Mã hộ vệ, Mộ Dung Thu thuận lợi trở về Mai viên.

...

Trong chính phòng ở Tiền viện.

– Nam Dương Vương không cần nghỉ nhiều, bản cung và Hoa phi đều rất lo lắng cho sức khỏe của vương phi, đương nhiên sẽ không để ý chuyện có lây bệnh hay không. Huống hồ từ trước tới nay thân mình bản cung rất khỏe mạnh, còn Hoa phi hiện thời lại có hoàng tử, tự nhiên hồng phúc tràn đầy, vừa vận không khí vui mừng này xua đi bệnh khí của Nam Dương vương phi.

Hiện thời Hoàng hậu đã hơn bốn mươi tuổi rồi, vì được bảo dưỡng nên nhìn qua chỉ hơn ba mươi, toát ra thần thái chỉ quý khí một cách rất tự nhiên. Nàng nhìn về phía người ngồi đối diện luôn luôn trầm mặc, Vũ Văn Mặc, cười nói.

Hoàng hậu tươi cười rạng rỡ, nhìn không ra một tia già ý. Trong mắt người khác quả thật là rất quan tâm Nam Dương vương phi.

Ngồi bên cạnh hoàng hậu ung dung cao quý chính là người đang mang hoàng tử, Hoa phi, trên khuôn mặt không được xem là quá xinh đẹp hàm chứa nụ cười đầy ẩn ý. Nàng gạt gạt đầu, phụ họa theo hoàng hậu:

– Hoàng hậu nói rất đúng. Nam Dương Vương không cần để ý. Bản cung và hoàng hậu chỉ muốn biết hiện thời vương phi tỉnh dưỡng thế nào. Khi bản cung còn ở Bắc Cung đã từng nghe người ta nói, nếu người bệnh tiếp xúc với không khí vui mừng thì bệnh bệnh tình cũng tốt hơn phần nửa.

– Ô? Hiện thời vương phi bệnh khá nặng, tuy rằng dân gian thường hay nói cần có không khí vui mừng xua bớt bệnh tật, nhưng hoàng hậu và Hoa phi đều là thân thể ngàn vàng, nếu lỡ không may bị lây bệnh của vương phi, vậy bản cung và vương phi rất khó thoát tội.

Thái độ Vũ Văn Mặc lãnh đạm, xa cách, lời nói luôn lạnh lẽo băng hàn, phảng phất khiến người khác như đang ngắm mình trong băng tuyết giữa trời đông giá rét.

Về mặt hoàng hậu và Hoa phi thoáng chốc thay đổi.

– Nam Dương Vương đừng nên ngăn cản nữa. Chúng ta phải đi thăm vương phi ngay lập tức.

Sau một hồi trầm mặc, hoàng hậu cũng không có ý định tiếp tục giằng co thêm nữa, trực tiếp đứng lên.

Hoa phi cũng được cung nữ bên cạnh đỡ dậy.

– Hoàng hậu nói phải, nói nhiều hơn nữa cũng vô dụng. Ngày hôm nay nhất định phải gặp được vương phi, xác định sức khỏe vương phi đã tốt hơn phần nào thì bản cung và hoàng hậu mới có thể yên tâm.

Sắc mặt Vũ Văn Mặc lập tức u ám lạnh lẽo vô cùng, thậm chí quanh thân còn thoáng hiện sát khí. Nếu để kẻ khác biết Thu nhi không ở trong phủ, như vậy thanh danh của Thu nhi sẽ bị tổn hại, hẳn tuyệt đối không cho phép! Hần vừa muốn mở miệng đã nghe thấy ngoài cửa truyền đến từng trận ho khan dồn dập.

Ngay sau đó, nha hoàn ngoài cửa thấp giọng bẩm báo:

– Vương gia, vương phi đến ạ.

Nghe vậy, Vũ Văn Mặc nhủ nhủ nhìn ra cửa, tim như chợt ngừng đập.

Nhưng, chỉ trong nháy mắt, hần đã tự giễu cười lạnh, nàng đã không còn ở trong phủ Nam Dương Vương, e rằng lúc này đây chỉ là trò bịp bợm mà Vũ Văn Hạo và Tạ Nguyên bày ra.

Hoàng hậu và Hoa phi nhìn nhau, rồi đồng loạt nhìn ra cửa.

Cửa mở ra, một nữ tử thân hình mảnh mai được một nha hoàn cẩn thận dìu vào.

Mộ Dung Thu cố hết sức ho khan vài tiếng, vì chân trái không còn bao nhiêu sức lực nên khắp khễng, nhìn qua quả nhiên là vô cùng yếu ớt. Khoé mắt lạnh lẽ đánh giá tình hình trong phòng. Nhìn cách ăn mặc của hai người trước mặt, nàng lập tức xác định được ai là hoàng hậu, ai là Hoa phi.

Cuối cùng, ánh mắt Mộ Dung Thu nhìn về phía Vũ Văn Mặc, ngược nàng bỗng nhiên đau đớn.

Hần càng gầy hơn!

Ánh mắt nàng loé lên, cố hết sức nén không cho nước mắt chảy xuống, bắt buộc bản thân dời tầm mắt nhìn về phía hoàng hậu và Hoa phi, mang theo mấy phần diễn trò, dùng khăn gắm che miệng, ho khan nói:

– Thần phụ tham kiến Hoàng hậu nương nương, Hoa phi nương nương.

Nàng vừa dứt lời, thân hình Vũ Văn Mặc bỗng run lên mạnh mẽ. Hần không thể tin nổi giật mình nhìn nàng. Về mặt tái nhợt bối kích động lẫn khiếp sợ mà hơi hơi đỏ lên.

Nàng là Thu nhi!

Hoàng hậu và Hoa phi nhìn nhau, trong lòng hoang mang tột độ. Vị Nam Dương vương phi này không phải đang đứng sở sở trước mặt sao?

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(cham\)Net](http://EbookFull(cham).Net).

Quyển 2 - Chương 16-1

Nàng là Thư nhi!

Hoàng hậu và Hoa phi nhìn nhau, trong lòng hoang mang tột độ. Vị Nam Dương vương phi này không phải đang đứng sờ sờ trước mặt sao?

Là ai nói Nam Dương vương phi không ở trong vương phủ? Bảo rằng đường bệnh thật ra chỉ là qua mắt người khác? Hoàng hậu và Hoa phi đồng thời cảm thấy khó hiểu.

Về mặt Hoa phi hoang mang, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Thật ra mấy lời đồn đãi này đã sớm lan truyền, nàng cũng không phải nhất thời xúc động ra tay, mà là ba lần bốn lượt đến thăm đều bị Vũ Văn Mặc tìm cách ngăn cản, có thể nàng mới dám xác định Nam Dương vương phi có khả năng không ở trong vương phủ. Nhưng hiện tại xem ra Nam Dương vương phi thật sự là bị bệnh rất nặng.

Nhìn sắc mặt Mộ Dung Thư tái nhợt, bước chân còn khập khiễng, thân mình mảnh mai như chỉ cần một trận gió là có thể cuốn đi.

Hoàng hậu vốn chính là bị Hoa phi lôi kéo mới đến đây, nàng thật lòng quan tâm đến Mộ Dung Thư. Dầu sao đã nhiều ngày trên triều đình lẫn trong nội cung lời đồn đãi rất nhiều, lời đồn càng ngày càng ác liệt nên nàng mới muốn đến xác minh một chuyện. Nếu chỉ là đồn đãi, nàng chắc chắn phải trả lại công bằng cho Vũ Văn Mặc. Nhưng nếu đây không phải đồn đãi, như vậy hành vi này của Vũ Văn Mặc chính là lừa gạt thánh thượng, việc Hoàng Thượng đề phòng Vũ Văn Mặc tuyệt đối không phải tin đồn vô căn cứ.

Mộ Dung Thư nhìn phản ứng của hoàng hậu và Hoa phi, trong lòng thắc mắc: hoàng hậu là mẹ ruột Vũ Văn Hạo, sao hôm nay lại vào hùa cùng đến làm khó Vũ Văn Mặc? Chẳng lẽ là bị Hoa phi lôi kéo?

Vũ Văn Mặc không dám chớp mắt, sợ tất cả những điều này chỉ là ảo tưởng. Cảnh tượng từng xuất hiện vô số lần, hiện thời đang diễn ra ngay trước mắt, e chỉ là một cơn gió thoáng qua.

Sao nàng có thể quay về chứ?

Nhưng, rõ ràng là nàng đang đứng trước mắt.

Nhưng, sắc mặt nàng tái nhợt đến mức đáng sợ!

Nhưng, nàng đi đứng không vững.

Nàng chân thật như thế, khiến người khác thương tiếc như thế! Vũ Văn Mặc âm thầm nắm chặt hai nắm, không dám bước lên phía trước, chỉ sợ nháy mắt nàng sẽ thật sự biến mất. Nếu như lúc này có người chú ý nhìn hân, lập tức sẽ phát hiện bỏ môi của hân đang run rẩy.

— Hoàng hậu nương nương, Hoa phi nương nương thân phận tôn quý lại hạ cò đến Vương phủ thăm thân phụ, sao thân phụ có thể ở Mai viên đợi hai vị nương nương chứ? Nếu không tự mình đến gặp hai vị nương nương e rằng đó chính là lỗi của thân phụ rồi. Có điều sức khỏe thân phụ không được tốt, còn bệnh nặng nữa đây. Thân phụ vạn phần cảm tạ hai vị nương nương quan tâm, vừa rồi lời hai vị nương nương nói thân phụ ở ngoài đều nghe được, quả thực cảm động vô ngần, vốn dĩ cả người khó chịu phút chốc thoải mái không thôi. Nghĩ đến, quả nhiên đúng như hai vị nương nương đã nói, không khí vui mừng này thật sự có thể xoa tan bệnh tật. Hai vị nương nương đối với thân phụ thật tốt, thân phụ vô cùng cảm động, ngay lúc này bỗng nhiên không biết nên nói cái gì mới tốt. Khụ khụ khụ khụ...

Mộ Dung Thư vốn cảm khăn gấm chặm chặm khoé môi, nhưng mới nói được mấy câu đã bỏ ra, kịch liệt ho khan. Vì vậy, hoàng hậu và Hoa phi đều thấy rõ ràng sắc mặt tái nhợt của nàng, thấy cả đôi môi khô nứt, nhất thời không biết đáp lại thế nào. Nghe nói nếu ho dứt dột không ngừng thì có thể đây là ho lao, mà bệnh ho lao này, chính là có khả năng truyền nhiễm đó.

Vậy thì việc Nam Dương Vương không muốn để cho bất luận kẻ nào gặp Nam Dương vương phi, là vì Nam Dương vương phi bị cái loại bệnh kinh khủng này?

Mộ Dung Thư mắt lạnh nhìn về mặt thoáng chốc thay đổi của các nàng, cảm thấy một trận cười lạnh. Hai kẻ này không phải là muốn xem xem nàng có thật sự bị bệnh hay không sao? Nếu nàng không biểu diễn thật tốt cho hai kẻ ranh rồi này xem thì có vẻ như thật xin lỗi họ rồi!

Ánh mắt rét lạnh của nàng lưu chuyển, ngay khi Hoàng hậu và Hoa phi còn chưa kịp chú ý, nàng chạy tới trước mặt hai người, đột ngột ngừng đầu hướng về phía hai người kịch liệt ho khan một trận, như vô tình làm văng cả mấy chấm nước bọt nhỏ nhỏ lên người hai kẻ ăn không ngồi rồi này.

— Thân phụ nghĩ tới nghĩ lui, vẫn cảm thấy nên tự mình đến cảm tạ hai vị nương nương, có thể mới thể hiện được lòng thành của thân phụ.

Dứt lời, nàng lung lay lay đảo như chiếc lá chao nghiêng trong gió, phảng phất như sắp ngã lên người Hoa phi vậy.

Hoa phi quá sợ hãi, hốt hoảng đứng dậy lùi lại hai bước, tránh khỏi Mộ Dung Thư, tay cầm khăn lụa khéo léo che trước chớp mũi. Ho khan kịch liệt như thế e rằng thật sự là ho lao! Bệnh này vạn lần không thể để bị lây! Trong lòng Hoa phi thầm mắng, đến tận cùng là ai ở sau lưng loạn nói năng bậy bạ khiến cho nàng đến đây, là muốn hại nàng say thai mà mất mạng sao? Nàng nhìn hoàng hậu, có phải do hoàng hậu động tay động chân không? Vì có thai nhưng sức khỏe trước nay vốn không tốt, không thể đứng lâu nên lại lần nữa ngồi xuống.

Mà hoàng hậu cũng mang theo vài phần chán ghét dịch hạch thân mình. Nói thì hay lắm, nhưng thực sự có mấy ai làm được chứ?

Vũ Văn Mặc trầm mặc mất một lúc, cuối cùng cũng xác định được người trước mặt thật sự là Mộ Dung Thư! Chỉ có nàng mới... nghịc ngom như vậy! Thế nhưng, sắc mặt nàng tái nhợt không giống giả vờ. Sao nàng lại quay về phủ Nam Dương Vương?

Từ lúc vừa bước vào hân đã chú ý đến chân trái của nàng, hình như là bị thương, khi bước đi nhàn nhàn không có sức. Bỗng nhiên, hân rất muốn đuổi Hoàng hậu và Hoa phi ra khỏi đây, hân muốn ôm nàng vào lòng, cẩn thận hỏi nàng, rốt cuộc thời gian qua nàng đã trải qua những gì?

Điều quan trọng nhất là, bây giờ nàng quay về đây, như vậy có thể nói rằng nàng đã tha thứ cho hân hay không?

Mộ Dung Thư sợ Vũ Văn Mặc lo lắng, lặng lẽ lợi dụng lúc không ai chú ý, quay đầu trừng mắt nhìn hân. Vũ Văn Mặc đầu tiên là sững sờ, sau đó cũng phản ứng kịp, cả khuôn mặt băng sương thoáng chốc tan rã, đáy mắt hiện ra nhu tình, nàng quả thật là làm quá lên. Hân đảo mắt, vừa nhìn về phía Hoa phi, nét dịu dàng như nước trong mắt phút chốc như hoá thành băng tuyết.

Trước ngày hôm nay, hân không muốn ra tay phản kích, bởi không có động lực.

Sau ngày hôm nay, người dám động đến hân và Thư nhi, tuyệt đối không có kết cục tốt!

— Hai vị nương nương sao thế? Mặc dù sức khỏe thân phụ quả thật có hơi kém nhưng vui mừng một chút cũng không sao. Dù gì trong một thời gian dài như vậy cũng chưa có ai tới thăm thân phụ. May mắn hai vị nương nương không chê, thân phụ thực thực rất mừng rồi. Hai vị nương nương đều là thân thể ngàn vàng, quý khí khôn cùng, khiến cho thân phụ không cần uống thuốc cũng có thể khỏi hân.

Mộ Dung Thư lại bước về phía Hoa phi hai bước, chỉ còn cách nàng ta chưa đầy một bước. Trùng hợp chính là, lúc này nàng lại nặng nề ho khan một tiếng.

Sắc mặt Hoa phi dần dần trở nên khó coi. Hiện tại nàng chỉ có một suy nghĩ, nhanh chóng rời khỏi chỗ này!

Dường như Mộ Dung Thư nhìn ra suy nghĩ của nàng, khoé miệng hơi nhếch lên một nụ cười nhẹ, nói:

— Lúc này đã sắp đến giờ dùng cơm, thân phụ đã dặn phòng bếp chuẩn bị bữa trưa phong phú. Không phải hai vị nương nương muốn trò chuyện với thân phụ sao? Không vội, ăn xong, chúng ta có thể tán gẫu cả buổi trưa đấy. Khụ khụ.

— Ha ha, Nam Dương vương phi thật có lòng.

Hoàng hậu cười hết sức khó xử. Nàng vốn định tìm lý do rời đi ngay lập tức. Mới rồi nói quá hay, hiện tại lại mở miệng đòi về thì khó coi, nhưng hôm nay thật sự là đứng ngồi đều không yên.

— Đây là điều thân phụ phải làm. Nếu không, thân phụ sao có thể an lòng. Hoàng hậu nương nương, Hoa phi nương nương, hai người thật tốt với thân phụ. Mấy ngày nay thân phụ quả là hết sức tịch tịch, chỉ có vương gia ngẫu nhiên đến trò chuyện cùng thân phụ đôi câu, thời gian còn lại thân phụ chỉ có thể nằm trên giường. Sau này nếu hai vị nương nương có thời gian thì thường xuyên đến thăm thân phụ. Tin rằng không quá mấy ngày, nhờ vào phúc khí may mắn của hai vị, bệnh tình của thân phụ sẽ khỏi hân thôi.

Mộ Dung Thư xoay người lại bước về phía hoàng hậu, dáng vẻ than thở khốc lốc, cảm động muôn phần.

Lời này thật khiến Hoa phi hoảng hốt. Hoàng hậu thì không sao nhưng nàng hiện đang mang thai, tất nhiên phải cẩn thận tí mĩ, giờ còn chưa biết Mộ Dung Thư bị bệnh gì, trong lòng tất nhiên càng thêm lo lắng đề phòng, sao bản thân lại có thể đến phủ Nam Dương Vương lần nữa chứ?

Thế nhưng, dù sao hoàng hậu cũng là người từng trải, hơn nữa hiện thời còn là mẫu nghi thiên hạ, tất nhiên có vài phần trấn định, nàng tươi cười tiếp lời:

— Nếu Nam Dương vương phi có thể khỏi bệnh, bản cung đương nhiên rất vui. Sau này có thời gian bản cung và Hoa phi sẽ đến phủ Nam Dương Vương thăm người.

— Thân phụ tạ ơn hoàng hậu nương nương, Hoa phi nương nương.

Mộ Dung Thư lập tức đáp tạ. Trên mặt nàng nhìn không ra chút sơ hở nào, nhưng không ai biết, hiện tại trong lòng nàng đang muốn mắng người đây! Cái đám người này thật là biết diễn kịch! Mới vừa rồi còn nghĩ cách đối phó Vũ Văn Mặc, e rằng đã định xong tội danh gắn lên người cho hân, giờ lại có thể mặt không đổi sắc nói những lời làm người ta buồn nôn này, quả thật không hổ là dòng dõi hoàng thất!

Ánh mắt nàng mang theo sự sắc bén nhìn về phía Hoa phi, khoe miệng gọi lên nụ cười đầy hàm ý:

– Tuy rằng cả ngày thần phụ đều ở trong Mai viên dưỡng bệnh, nhưng cũng nghe nói về chuyện của Hoa phi nương nương, cũng biết hiện thời Hoa phi nương nương người đang mang thai con nối dõi của hoàng thượng. Thần phụ luôn nghĩ, lúc này sức khỏe mình không tốt, không thể vào cung chúc mừng Hoa phi nương nương, là thần phụ có tội. Sau này thần phụ nhất định sẽ thường xuyên tiến cung thỉnh an Hoa phi nương nương. Vẫn nghe nói Hoa phi nương nương từ trước tới nay đại nhân đại lượng, hi vọng người không trách tội thần phụ.

Hoa phi nghe vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú nhất thời hơi có vẻ co quắp, xấu hổ cười nói:

– Nam Dương vương phi vẫn nên dưỡng bệnh cho tốt đi. Chờ sức khỏe hoàn toàn khôi phục hẳn vào cung trò chuyện cùng bốn cung. Bây giờ chỉ nên quan tâm đến sức khỏe bản thân thôi.

Nói đùa chút? Còn thường xuyên tiến cung thỉnh an nàng? Nàng còn chưa muốn chết.

Hoàng hậu và Hoa phi càng lúc càng đứng ngồi không yên, hiện tại chỉ muốn lập tức đứng dậy chạy lấy người, nhưng thật sự lại không cách nào mở miệng nói ra lời này. Đẳng kia nét mặt Vũ Văn Mặc lạnh như băng, từ đầu tới cuối không hề lên tiếng, cũng không biết đang suy nghĩ cái gì.

– Thần phụ vớ cùng hàm mộ Hoa phi nương nương, có thể có được sủng ái của hoàng thượng, toàn bộ trên dưới Đại Hoa quốc ai cũng biết người Hoàng Thượng yêu thương nhất đó là Hoa phi nương nương, luôn muốn nương nương được vui vẻ, cực kì sủng ái. Hiện thời khắp phổ lớn nhỏ trong kinh thành, thậm chí ngay cả những người không bao giờ bước chân ra khỏi cửa như chúng thần phụ cũng biết Hoa phi nương nương bây giờ là tâm can bảo bối trong lòng hoàng thượng đó.

Mộ Dung Thư uống vài ngụm trà thẩm giọng một lát, ung dung nhàn nhã nhìn Hoa phi và hoàng hậu, mang theo chút ý nghĩ xấu, mở miệng nói:

Trước giờ nàng là người có thủ tài báo, người ta không dễ dàng dễ chịu thì cơ gì nàng phải già vờ lương thiện. Lúc cần phản kích gấp bội thì không nên do dự mà ra tay! Hoàng hậu và Hoa phi tìm đến gây hấn với nàng và Vũ Văn Mặc, nàng lập tức khiến họ trở mặt, đầu một trận! Cho chưa cái tội rồi hời, một kẻ thì đến thời mần kinh, một kẻ lại được sủng ái đến ầm ầm coi trời bằng vung, không có việc gì dám đi tìm nàng kiểm chuyện!

Đối với nữ nhân hậu cung mà nói, quan trọng nhất đó là hoàng thượng sủng ái. Nhưng hoàng hậu đã lớn tuổi, nhan sắc không còn như xưa, cho dù ti mi bảo dưỡng đi nữa cũng vẫn là đã già. Từ xưa để vương vốn vô tình, đương nhiên có mới nói cũ. Mà hiện tại Hoa phi lại vớ cùng được sủng ái, bà hoàng hậu này nhìn bề ngoài thì thấy là rộng lượng, điển hình của phụ nữ gương mẫu, nhưng trong đầu làm sao không thấy châm chọc! Dù sao, vị tân sủng Hoa phi này đã qua mặt nàng ở rất nhiều chuyện!

Hoa phi nghe Mộ Dung Thư nói xong, không khỏi có vài phần dương dương tự đắc. Nàng già bợ cúi đầu ngượng ngùng, nghĩ một đàng nói một nẻo:

– Nam Dương vương phi đây là đang cười bản cung sao? Trong nội cung người nào không biết Hoàng Thượng luôn để ý hoàng hậu nhất. Hoàng hậu là mẫu nghi thiên hạ, được các tỷ muội trong cung tôn kính.

Vốn lời nói này rất đẹp lòng, nếu là do các phi tần khác nói ra, hoàng hậu chắc chắn rất hài lòng hưởng thụ. Nhưng hôm nay lại là từ trong miệng Hoa phi nói ra, nghe sao cũng thấy có vài phần châm chọc, sắc mặt hoàng hậu dần dần khó coi hơn.

Trái tim Vũ Văn Mặc đã dần dần ổn định lại nhịp đập. Hắn ngồi một bên, uống trà, nhìn bà nữ tử tồi tệ, trong lòng buồn cười theo dõi Mộ Dung Thư. Chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi mà nàng đã dùng mấy câu vô cùng đơn giản khiến cho bầu trời vẫn vũ, phong ba cuộn cuộn nổi lên.

– Hoa phi đứng quá khiêm tốn. Chuyện Hoàng Thượng sủng ái Hoa phi ai mà không biết. Bản cung cũng hết sức vui mừng. Thế nhưng, hiện thời Hoa phi có thai, tốt nhất đừng nên quá vất vả, bằng không lại ảnh hưởng đến sức khỏe thì có hối hận cũng không kịp. Lát nữa hồi cung, để Tán công công chuẩn bị thể ngọc cho Hoàng thượng chọn người hầu hạ đi. Vậy Hoa phi cũng có thể nhân cơ hội này nghỉ ngơi thật tốt.

Lúc còn trẻ, hoàng hậu cũng có một dung nhan điểm lệ khuyên thành, vì vậy hiện thời mỗi một hành động đều là quý khí động lòng người không giống như Hoa phi còn trẻ tuổi. Hiện thời tuy nàng là hoàng hậu mẫu nghi thiên hạ, nhưng đối mặt Hoa phi vẫn có vài phần ghen tị, có điều mấy câu nói đó nói ra khiến cho không ai có thể cãi lại.

Quả thực, Hoa phi nghe vậy, sắc mặt chợt biến, đang muốn phản bác nhưng lại ngại thân phận của hoàng hậu đành cắn cắn môi, nuốt lại những lời muốn nói.

Nụ cười bên môi của Mộ Dung Thư càng sâu thêm vài phần. Nàng buông chén trà, nhìn về phía hai người, lại cười nói:

– Hai vị nương nương quả nhiên là tấm gương cho nữ tử thiên hạ. Thần phụ thật cảm thấy không bằng.

– Đường như sắc mặt Nam Dương vương phi tốt lên không ít, không thấy ho khan nữa. Vừa rồi sao lại ho nhiều như thế? Nam Dương vương phi đã mời đại phu đến khám chưa? Rốt cuộc là bị bệnh gì?

Hoàng hậu bỗng nhiên phát giác Mộ Dung Thư có gì đó không thích hợp, mới vừa rồi còn ho kịch liệt như vậy, lúc này lại ung dung nhàn nhã.

Mộ Dung Thư không chút hoang mang trả lời:

– Bệnh này của thần phụ lúc tốt lúc xấu. Vừa rồi có thể là do quá nóng lòng đến đây, nhất thời không kịp thở. Hiện thời nghỉ ngơi một chút thì đã tốt hơn một ít. Cũng đã mời mấy đại phu đến khám nhưng vẫn không chẩn ra là bệnh gì. Có điều gần đây đã dần tốt hơn, nhờ hoàng hậu nương nương quan tâm.

– Bản cung thấy hình như chân của Nam Dương vương phi đi đứng không được nhanh nhẹn, đây cũng là do bệnh ảnh hưởng à?

Hoa phi cũng không muốn làm căng với hoàng hậu, dù sao mục đích hôm nay đến phủ Nam Dương Vương cũng không phải thế này, bèn dời lực chú ý lên người Mộ Dung Thư lần nữa.

– À, buổi chiều mấy ngày trước đây thần phụ từ giã muốn uống chút nước thẩm giọng, có thể là do trong phòng hơi tối, không nhìn rõ xung quanh nên bị vấp vào chân bàn. Hai vị nương nương không cần lo lắng, chân này của thần phụ bị thương không nặng lắm, chỉ cần để ý mấy ngày là được.

Mộ Dung Thư nhìn về phía Hoa phi nhàn nhạt đáp.

Tuy rằng cảm giác tinh thần của Mộ Dung Thư tốt lên không ít, nhưng sắc mặt vẫn vô cùng tái nhợt, có thể là do đối mặt không có chút máu khiến cả người nàng càng thêm ủ rũ phờ phạc. Hoàng hậu và Hoa phi thấy thế cũng không quá để ý nữa.

Nhưng vừa nghĩ đến Mộ Dung Thư không biết là bị bệnh gì, hoàng hậu và Hoa phi càng ngồi không yên, trong chốc lát đã nghĩ muốn rời khỏi đây.

Vũ Văn Mặc âm trầm nhìn lướt qua hoàng hậu và Hoa phi, giọng nói mang theo khí thế bức người, lại lạnh lẽo làm cho người ta đứng ngồi không yên:

– Bốn vương thực sự có chút không hiểu, nếu trong lòng hai vị nương nương thật sự không sợ bị bệnh của vương phi ảnh hưởng, sao lúc này lại ra về như muốn cách vương phi càng xa càng tốt thế?

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 16-2

Vũ Văn Mặc âm trầm nhìn lướt qua hoàng hậu và Hoa phi, giọng nói mang theo khí thế bức người, lại lạnh lẽo làm cho người ta đứng ngồi không yên:

– Bốn vương rất không hiểu, nếu trong lòng hai vị nương nương thật sự không sợ bị bệnh của vương phi ảnh hưởng, sao lúc này lại ra về như muốn cách vương phi càng xa càng tốt thế?

Hai người nghe vậy, nhất thời giắt mình sững sờ một chút. Vừa rồi thật sự là họ đã không suy nghĩ chu đáo, tưởng rằng Vũ Văn Mặc in lặng là vì chột dạ, cho nên mới khí thế bức người như vậy. Nhưng Vũ Văn Mặc trước mắt lại mang theo ánh mắt trấn áp người khác như vậy khiến ai cũng phải e ngại.

– Trong cung quả thật có vài người nói huyền thuyên, chờ khi hồi cung, bản cung sẽ xử lí những kẻ này. Nếu ai còn dám nói rằng bậy bạ, bản cung nhất định sẽ không bỏ qua một cách dễ dàng đâu.

Tuy rằng hoàng hậu không can thiệp vào chuyện của nam nhân, nhưng dù ít dù nhiều cũng biết Vũ Văn Mặc không đơn giản như vẻ bề ngoài. Đây cũng là nguyên nhân khiến hoàng đế tiền triều kiêng kỵ Vũ Văn Mặc lại chậm chạp không dám động đến hắn. Quan trọng hơn nữa là thái tử khá gần gũi với hắn. Giờ khắc này, hoàng hậu biết bản thân hồ đồ, lời nói lại mềm đi vài phần.

Hoa phi lại không thấy như thế. Hiện thời nàng là sủng phi trong cung, Hoàng Thượng chỉ thiếu việc hỏi sao trên trời xuống cho nàng, chỉ là một gã vương gia, nàng không cần để vào mắt. Ngày hôm nay hùng hổ mà đến, e rằng lại phải mất hứng mà về. Hoa phi cũng chẳng còn lòng dạ nào ở lại, dứt khoát giả vờ già vệt cầm khăn găm che bên khoe miệng, ra về mặt nói nói:

– Bản cung thật có hơi mệt mỏi, sau khi có thai thì luôn thích ngủ. E rằng đành phải có phụ ý tốt của Nam Dương vương phi rồi. Bản cung thật sự là cảm thấy vô cùng mệt mỏi, không thể ở lại phủ Nam Dương Vương dùng cơm cùng Nam Dương vương phi.

– Nếu Hoa phi thấy mệt, sức khỏe là quan trọng nhất. Tin rằng Nam Dương vương phi cũng sẽ không để ý. Chúng ta hồi cung đi.

Hoàng hậu nghe Hoa phi nói vậy, lập tức đứng dậy cười nói.

Hai người rời đi đều có lý do của riêng mình, tiếp tục ở lại chỉ càng thêm đứng ngồi không yên. Mộ Dung Thư trầm mặc một hồi, sau đó được nha hoàn bên cạnh đỡ đứng lên, hành lễ với hai người rồi cười nói:

– Sau này còn cơ hội, thần phụ sẽ không tiễn hai vị nương nương.

Hai người này đi đứng lúc lểm. Dù sao nàng cũng không có cái gì là nhẫn nại và tính lực dư thừa đi tiếp dài bọn họ. Mấy ngày liền lên đường, cả người nàng thật sự chịu không nổi nữa.

— Người đầu, cung tiễn hoàng hậu, Hoa phi!

Sau khi Vũ Văn Mặc đứng dậy, hướng tới bên ngoài lạnh giọng ra lệnh một tiếng.

Hoàng hậu và Hoa phi không đạt được mục đích rời khỏi vương phủ.

Thân mình gầy gò của Vũ Văn Mặc có chút cứng ngắc xoay lại, nhìn về phía Mộ Dung Thu. Đôi mắt đen sâu thăm nóng rực nhìn nàng chăm chăm. Vạn vật trên thế gian như không hề hiện hữu, trong không gian lắng đọng ấy chỉ còn lại hai người họ. Trong đôi đồng tử trắng đen rõ ràng của hắn có đau thương, có mờ mịt, có ngập ngừng do dự. Tất cả cảm xúc đều là vì nàng.

Nhìn một Vũ Văn Mặc khiến người khác đau lòng như vậy, suy nghĩ của Mộ Dung Thu bỗng chốc trống rỗng hỗn loạn. Vốn tưởng rằng gặp lại, nàng vẫn sẽ không bỏ xuống được. Mà lúc này, nhìn thấy hắn nàng mới biết được, mấy ngày này đối với bọn họ đều có cảm giác dài đằng đẳng.

Giương mặt khuyên thành tuyệt điểm của nàng khẽ xoay động, trên môi bỗng nở rộ nụ cười đẹp như hoa. Nàng chủ động tiến về trước từng bước, giọng nhu hoà cười nói:

— Chẳng không ăn cơm sao?

Ngay khi vừa bước vào, nhìn thấy hắn, nàng bỗng nhiên hiểu được, vì sao đôi mắt dù mọi công kích mà hắn không chống trả. Không phải bởi hắn đã nắm chắc thắng lợi trong tay, cũng không phải hắn không còn sức lực. Mà là hắn không muốn. Trong đôi đồng tử lạnh lùng những giọt lệ trong suốt. Nàng chưa bao giờ nghĩ tới hắn sẽ có một mặt ngốc như vậy. Nàng chưa bao giờ quên lần đầu tiên gặp nhau, khuôn mặt lạnh lùng kia, không vì bất cứ chuyện gì mà biến sắc.

Người như hắn vốn nên như thế, vốn không nên bị tác động bởi bất cứ chuyện gì mà nên giống như mọi nam nhân ở thời đại này, không vì bất kì nữ nhân nào buông tha nhiều thứ như vậy, vốn nên hùng tâm tráng chí vì sự hưng thịnh của phủ Nam Dương Vương, vốn nên có thật nhiều con cháu, tận hưởng tề nhân chi phúc. Hắn vốn sinh ra đã là người như vậy.

Nhưng hắn lại từng bước một thay đổi vì nàng. Đúng vậy, nếu như không vì nàng, hắn sẽ không trải qua những chuyện này. Nàng bỗng nhiên muốn ôm lấy hắn, ôm chặt cơ thể gầy gò chỉ còn tro xương của hắn.

Nàng muốn nói cho hắn biết, về sau nàng sẽ cùng tiến cùng lùi với hắn.

Bỗng nhiên, nàng chạm đến giọt lệ trên khóe mắt hắn, nhìn giọt lệ kia theo khóe mắt chảy xuống, chảy qua gò má, xuống cằm rồi từng giọt nhỏ vào không gian đang lắng đọng giữa hai người. Lòng nàng run lên, nỗi đau đớn quen thuộc bỗng nhiên ập tới.

— Nàng không đi, phải không?

Giọng hắn run rẩy, ngập ngừng lại cần thận hỏi.

Mộ Dung Thu chớp mắt, giọt lệ trong suốt từ hốc mắt chảy xuống. Nàng không chế không được lớn tiếng thút thít, chậm rãi lắc đầu. Tâm thần bị ngăn lại, qua màn nước mắt, dáng vẻ của hắn mỏng lung mờ hồ, nhưng nàng vẫn không ngừng gặt đầu.

— Không đi, được không?

Trong giọng nói của hắn thậm chí có lẫn cả sự cầu khẩn.

Một người kiêu ngạo như hắn, vì giữ nàng lại mà ngập ngừng do dự không dám chắc chắn, dè dặt cẩn trọng cầu xin nàng. Lệ trong mắt Mộ Dung Thu càng không ngừng tuôn ra, như không có ý dừng lại.

— Dừng đi, ta sai rồi.

Trong giọng nói nhẹ nhàng của hắn phảng phất mang theo hối hận chân thành.

— Mong lòng người chỉ một, bạc đầu chẳng xa nhau. Ta đời này tuyệt đối sẽ không lấy hai thế.

— ...

— Thử nhí, đừng đi.

Hắn bước về phía trước từng bước, lại cúi xuống. Hắn không biết nàng có chịu tha thứ cho hắn không, có thể lùi một bước không. Hắn không cần sự bố thí hay thương hại của nàng. Cái hắn muốn chính là nàng, con người nàng, trái tim nàng.

— Được... Nhưng mà, chàng phải ăn cơm.

Mộ Dung Thu nhắc chân lao đảo đi về phía trước từng bước, hai mắt đắm lệ nhìn hắn, liên tục gặt đầu, rất rõ ràng dứt khoát nói ra quyết định của mình.

Hai tay Vũ Văn Mặc không kiềm được run rẩy. Trong đôi mắt đen sâu thăm của hắn tràn ngập sự mừng rỡ như điên dại. Hắn năm bước cũng thành ba bước tức thì ôm nàng vào lòng.

Mà lúc này, Mộ Dung Thu lại không còn đủ sức chịu đựng thêm nữa, cả người mềm nhũn, ngã đi trong lòng ngực ấm áp của hắn.

— Thử nhí!

Vũ Văn Mặc kinh hoàng hồ to. Nàng mới vừa hứa với hắn sẽ không đi nữa, hắn không cho phép nàng rời đi! Lòng hắn run lên, nước mắt xuôi theo gò má rơi xuống. Hắn run run vươn tay ra đặt vào chóp mũi nàng, cảm giác được hơi thở ấm áp của nàng.

Lập tức, đôi tay không ngừng run rẩy kia của hắn ôm chặt lấy nàng, xoay người, hướng về phía ngoài cửa hét lên:

— Gọi đại phu!

...

Hai canh giờ sau.

Mộ Dung Thu hoảng hốt cảm thấy đầu thật đau, cũng cảm thấy tay chân chẳng còn chút sức lực nào. Sự khó chịu này khiến nàng không thể tiếp tục ngủ nữa. Nàng cố gắng mở mắt ra, ý thức mơ hồ. Trần nhà nhìn rất quen thuộc, không khí phòng này cũng không hề xa lạ. Đau đớn khiến nàng nhận không được rên lên một tiếng.

— Thử nhí, nàng tỉnh rồi?

Luôn luôn canh giữ cạnh cửa sổ, Vũ Văn Mặc nghe thấy tiếng động, lập tức cầm bàn tay nhỏ bé lạnh lẽo của nàng, mừng rỡ kêu lên.

Giọng nói quen thuộc và hơi ấm quen thuộc, Mộ Dung Thu đưa mắt nhìn về phía hắn.

Môi vừa rời nàng không để ý, hắn thật gầy, cũng thay đổi thành lối thời, trên mặt còn có cả râu ria lởm chởm. Nàng nhẹ nhàng nhếch miệng, giọng nói mang theo chút khản khàn:

— Ta không thích nam nhân gầy.

Dứt lời, bàn tay bởi vừa tỉnh ngủ như không còn hơi sức rút ra khỏi tay Vũ Văn Mặc.

Vũ Văn Mặc tức thì cảm thấy vô cùng khản trương, đang muốn lên tiếng đã thấy nàng đưa tay sờ sờ lên bụng và ngực hắn. Nàng dẫu mới, giọng khản khản nhưng nồng đậm hương vị làm nũng:

— Đều không có. Ta vốn thích nhất.

Trái tim đang treo lơ lửng của Vũ Văn Mặc lập tức nhẹ nhàng buông lỏng. Vừa rồi hắn thật sự sợ nàng sẽ không cần hắn nữa. Nhưng sau khi hiểu rõ lời nàng, trên khuôn mặt hắn lại thoáng hiện lên nét dò ửng. Hắn lần nữa nắm tay nàng, nghiêm túc trả lời:

— Ta sẽ cố gắng ăn cơm.

— Được, ta muốn nghiệm chứng thành quả.

Nụ cười bên môi Mộ Dung Thu càng lúc càng rạng rỡ hơn, nàng gặt đầu trả lời.

Hắn bỗng nhiên động tĩnh, nhìn nụ cười nơi khoé mắt cong cong như trăng lưỡi liềm, trái tim trống rỗng như được lấp đầy. Hắn xoay người hôn lên mắt nàng, rất từ tốn dịu dàng, đôi môi ấm áp dùng trên rèm mi cong vút, trượt xuống chóp mũi, gò má, cằm, cuối cùng là lần môi hồng mềm mại.

Nàng nhắm chặt hai mắt, mồi đỏ mọng khẽ mở, hai tay chủ động ôm cổ hân, nghênh đón nụ hôn dịu dàng dần trở nên cuồng nhiệt của hân.

Nhưng nhớ điên cuồng, tình ý triền miên gửi gắm vào nụ hôn, dịu dàng thấm thiết mà nóng bỏng nhiệt tình hoà làm một.

Hôn có thể khiến người ta hít thở không thông, lại cũng là cách thức biểu đạt tình cảm trực tiếp thẳng thắn nhất.

Hân hơi buồng lỏng nàng ra. Ánh mắt nàng mê man nhìn hân, tiếng nói mềm mại lại có vài phần giảo hoạt:

– Cởi quần áo, để cho ta kiểm tra một chút, bằng không về sau chẳng lại tự tiện báo cáo kết quả công tác qua cửa.

Nàng, tình ý triền miên sâu nặng, lại quyến rũ là lời khiến người khác không thể cưỡng lại được. Mà lời nói nghịch ngợm của nàng lại làm cho tim Vũ Văn Mặc đập rộn lên.

– Thử nhí, nàng cũng biết hậu quả của việc cởi quần áo?

Hân gắng sức áp chế dục vọng trong lòng, nhưng càng cố nén thì ngọn lửa nơi bụng dưới lại càng bùng lên mãnh liệt hơn.

Hơi thở nóng bỏng của hân phun lên cổ Mộ Dung Thu, tức thì cả khuôn mặt đều đỏ lên, nàng nhịn không được cười ra tiếng, trừng mắt nhìn hân, lắc đầu nói:

– Thử nhí không biết.

Đứt lời, nàng lại vơm cái lưỡi dính hương ra ngậm lấy tai hân, cái lưỡi linh động chậm rãi liếm qua lại một vòng.

Cử động lần này không khác gì họa vô đơn chí, lửa cháy đỏ thêm dầu. Vũ Văn Mặc thô ráp thở hổn hển một tiếng.

Mới vừa rồi còn chủ động, Mộ Dung Thu bởi vậy mà hai gò má đỏ lên, nàng như có chút không thoải mái xoay xoay thân mình. Nhưng động tác này không nghi ngờ gì đã khiến cho Vũ Văn Mặc phát cuồng.

Đôi đồng tử sâu thẳm của hân nhìn thẳng vào cặp mắt mông lung kiều diễm của nàng, ngón tay thon dài trắng nõn dịu dàng vén mái tóc rơi bên gò má nàng, tay kia thì khẽ trượt xuống bên hông, nhẹ nhàng kéo một chút đã rút đi dài lưng trên eo nàng.

Đôi mắt Mộ Dung Thu mê đắm nhìn hân, bỗng nhiên lộ lên tiếng cười duyên:

– Ha ha ha a...

Trong lúc Vũ Văn Mặc chưa kịp đề phòng, nàng ngẩng đầu dùng sức mút lấy môi hân.

Cả người Vũ Văn Mặc run lên, cúi đầu điên cuồng hôn nàng. Dục vọng bị kiềm nén bao ngày không được phóng thích nhất thời bùng nổ không hề có kị.

(Dưới đây là cảnh tượng mặt hồng tìm đập cảm trẻ em dưới 18 tuổi, xin tự biệt tại. Hoặc là không nhìn thẳng – nguyên văn của tác giả hén)

– A... Ừm...

Hai kẻ đang điên cuồng hoàn toàn không hề ý thức, lúc này mới qua giữa trưa hơn một canh giờ, vẫn còn là ban ngày. Bọn nha đầu Mai viên ai nấy đều cúi đầu, đỏ mặt.

Trong lòng người người đều nghĩ: vương gia và vương phi thật sự là ân ái, ngay cả ban ngày cũng có can đảm “song tu”.

Một lúc lâu sau.

Kích tình qua đi, hai kẻ mới vừa lăn lộn trên giường mới chậm chạp ý thức được chuyện này! Hiện tại là ban ngày đấy. Bọn họ thể nhưng không biết xấu hổ làm chuyện này!

Mộ Dung Thu vui cả khuôn mặt vào chân, dứt khoát vờ ngủ.

Vũ Văn Mặc nhịn không được cười một trận:

– Tình yêu đến, Thử nhí không cần thận thủng.

Vốn biết nàng là nữ tử nhiều mặt, bất kể là phương diện nào cũng khiến người khác say mê, nhưng không ngờ, nàng còn có một mặt xấu hổ như vậy, quả nhiên là khiến hân càng nhìn càng thêm kích động, ngọn lửa nhiệt tình dưới bụng vừa mới dập tắt hình như lại có xu thế bùng lên.

Chấn bị xốc lên một góc, Mộ Dung Thu thô đầu ra, có vài phần ai oán nhìn hân, nói:

– Nếu chẳng không quyến rũ ta, chắc chắn ta sẽ không ý loạn tình mê. Lúc này cũng qua giờ cơm rồi, ta đói bụng.

Buổi sáng gấp gấp hồi kinh nên nàng còn chưa ăn điểm tâm, lúc này nhìn sắc trời đã là giờ cơm tối, khó trách lại té xỉu, vừa rồi còn vận động kịch liệt như vậy, lúc này bụng đang réo vang.

– Ta lập tức cho người chuẩn bị thức ăn.

Lúc này Vũ Văn Mặc mới nhớ tới nàng hôm mê ngủ mất hai canh giờ, sau khi tỉnh lại cũng chưa ăn cơm, hiện thời tất nhiên là cả người không còn chút sức nào. Tuy rằng rất luyến tiếc, muốn cùng nàng lại ôn tồn một chút, nhưng nếu nàng và hân không ăn cơm, đâu còn sức mà làm chuyện khác?

Mộ Dung Thu gật gật đầu.

– Chuẩn bị chút cháo đi, một ngày không có hạt cơm nào vào bụng, nếu ăn đồ ăn nhiều dầu mỡ có thể sẽ đau dạ dày. Sau đó bảo phòng bếp chuẩn bị canh gà hầm nhân sâm, chẳng cần bồi bổ.

– Được.

Vũ Văn Mặc dịu dàng đáp lại. Hai, ba lần đã mặc xong quần áo, sau đó bèn chuẩn bị ra gần ngoài dặn người chuẩn bị thức ăn.

Ngay lúc đó bên ngoài truyền đến tiếng nói êm ái của một nha hoàn:

– Bẩm vương gia, vương phi, Tam gia, Tứ gia, Ngũ gia và ba vị phu nhân cầu kiến, muốn thăm vương phi.

Vũ Văn Mặc hơi dừng bước chân, đôi mày bỗng ngưng nhú lại, suýt nữa đã quên trong phủ còn có đám người kia tồn tại.

Mộ Dung Thu khép hờ mắt, vẻ mặt trở nên lạnh lẽo. Mấy người này tin tức thật nhanh nhạy. Nàng nhìn nhìn Vũ Văn Mặc cười nói:

– Hiện tại nên làm gì đây?

Tuy rằng ý đệ đệ đặt tiêu chuẩn của hân đã rời khỏi vương phủ mấy năm trước, nhưng dù sao những người này cũng là em của Vũ Văn Mặc, lấy lý do vấn an Vũ Văn Mặc để quay về vương phủ rồi ở lại mấy tháng cũng là đúng lý hợp tình, Vũ Văn Mặc không thể chặn họ ngoài cửa, nếu không sẽ khiến người khác nói này nói nọ. Điều quan trọng nhất là, trong những người này đến tột cùng là có mấy kẻ tha thiết mơ ước vị trí Nam Dương Vương của Vũ Văn Mặc?

– Để bọn họ đợi ở sương phòng đi, chúng ta ăn cơm xong rồi nói.

Vũ Văn Mặc nhẹ nhàng cười nói.

– Được.

Mộ Dung Thu gật gật đầu. Trời đất bao la, lúc này không có gì quan trọng hơn cái bụng của nàng. Trước ăn no đã rồi nói sau. Hiện thời những người kia bỗng nhiên đến thăm, e rằng đã biết sức khoẻ nàng “có chút chuyển biến tốt đẹp”, người nào người này đều ôm mục đích riêng của mình tới thăm nàng đi? Nàng thật sự nên đáng hoàng “tiếp đãi” bọn họ một chút.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 17

Ước chừng không quá nửa canh giờ, người của phòng bếp đưa canh tới.

Vũ Văn Mặc mấy tháng qua ăn vào cái gì cũng nhạt như nước ốc, nhạt nhẽo vô vị, hiện giờ lại cảm thấy tuy chỉ là một bát canh gà thế nhưng lại là mỹ vị. Bởi vậy cố ý nói với phòng bếp làm thập phần thanh đạm nên hẳn và Mộ Dung Thu ăn vào phải hợp.

"Bắt đầu từ ngày hôm nay, nếu như để cho ta phát hiện chẳng ăn cơm, cũng đừng trách ta không nhắc chẳng trước. Con người ăn uống là quan trọng, không ăn cơm chính là tự tìm chết." Mộ Dung Thu vừa ăn cháo một bên vừa lăm bằm hai câu, tiểu bộ đáng thoát nhìn giống như một bà quản gia. Bất quá trong mắt Vũ Văn Mặc một cái nhàu mày, một ánh mắt uy hiếp cũng làm cho tâm hắn âm áp lên vạn lần.

Đây là cảnh tượng mà mấy ngày nay hắn chỉ được nhìn thấy trong mộng. Hiện giờ lại chân chân thực thực xuất hiện trước mắt. Lời nói từ miệng truyền ra tuy có chút giọng điệu ra lệnh, nhưng lại làm cho tâm hắn vui mừng không thôi. Hẳn một mặt đầy nhu tình mặt ý nhìn nàng cười nói: "Được".

Nghe được hắn ngoan ngoãn gật đầu trả lời, Mộ Dung Thu vui vẻ, lại cúi đầu tiếp tục ăn cháo.

Vũ Văn Mặc nhìn sang nàng, thấy thân hình gầy đi một vòng kim, sắc mặt tái nhợt, ngay cả chân trái cũng lành động bất tiện, lập tức hỏi: "Thư nhi, nàng làm sao trốn khỏi người què kia được? Như thế nào tìm được đường sống trong chỗ chết? Sau đó làm sao bị Mã hộ vệ tìm được? Chân này là lúc ngã xuống từ trên vách núi bị thương sao? Đã báo đại phu xem qua chưa? Chút nữa ta sai người đi mời Hoa đại phu xem, chân ngài bị thương nếu để lâu dài không trị được, ngày sau lại sinh thêm bệnh."

Hắn liên tục hỏi một loạt vấn đề, làm cho Mộ Dung Thu trong mắt lờ lờ, ký thực đoạn trải qua kia thật sự là giống như ác mộng, nhưng mà nàng nếu không nói, hẳn nhất định sẽ lo lắng vạn phần. Nàng liền nuốt xuống thìa cháo trong miệng, cười khẽ vỗ vỗ mu bàn tay hắn, ý bảo hãy dừng khẩn trương, tiếp đó liền cười nói: "Người què kia là theo ý của Phương Dung Mai mà bắt ta, ta sau khi tỉnh lại liên tìm cơ hội hợp tác cũng những nữ nhân đã bị hắn bắt. Sau khi thấy người què kia xuống núi, chúng ta liền ra tay với Phương Dung Mai, theo sau đó liền thoát ra. Chỉ là vận khí của ta không tốt, nửa đường bị rắn cắn, đến khi xuống núi thể lực chống đỡ không nổi. May mắn được biểu ca của Triệu Sơ cứu, sau đó liền ở Liễu phủ đường thương. Trước đó vài ngày gặp được Triệu Sơ, nghe nói ở kinh thành xảy ra rất nhiều chuyện. Ta liền quyết định lập tức trở về, mà Mã hộ vệ cũng là vào lúc này biết được tin tức của ta. Đã nhiều ngày không ngủ không nghỉ rồi cực may mắn về kịp lúc. Chẳng làm sao lại nghĩ rằng ta rơi xuống vách núi?"

Ở trên vách núi có một góc áo của nàng, cùng nàng chạy trốn có ba người chết, cho nên ta mới hiểu lầm. Không thể tưởng tượng được thế nhưng nàng lại gặp nhiều chuyện như vậy". Vũ Văn Mặc trầm giọng nói. Nàng tuy nói đơn giản như vậy, nhưng hẳn ít nhiều cũng có thể đoán được chắc chắn còn có điều gì nàng không nói. Bằng không tại sao Hồng Lăng ở trấn Thượng Chí lại không biết được chút tin tức nào. Chính là, nếu như nàng đã không muốn nói, hẳn cũng không cần bắt nàng phải nói ra.

"Lúc ấy khá nặng là do lo chạy, cũng không chú ý chuyện cành cây vướng lại góc áo của ta, nhưng may mà không có chuyện gì xảy ra. Ta còn kịp thời về". Mộ Dung Thu mỉm cười. Hiện giờ sau khi trở về gặp hắn, nàng mới biết mình có bao nhiêu nhớ hắn, tưởng niệm hắn. Nếu hắn xảy ra chuyện gì, nàng sẽ mang theo hối hận đến hết đời.

Vũ Văn Mặc yên lặng mức thêm một chén cháo nữa, chuyển đến trước mặt nàng, "Thêm một chén nữa".

Mộ Dung Thu bủi môi lắc đầu, bưng kín bụng, "Không ăn nổi nữa".

"Vậy thì chờ đến buổi tối trước khi ngủ lại ăn đi. Lúc này chắc Hiền nhi còn ngủ trưa, chờ nó tỉnh, liền cho nó đến gặp nàng". Vũ Văn Mặc cũng không cưỡng bách nàng, thời gian dài không có ăn cơm, vừa mới bắt đầu cũng quá thật là không nên ăn nhiều.

Hiền nhi? Mộ Dung Thu đôi mắt chớp động, hỏi từ kia sự là đã rất sự hãi đi? Nàng rõ ràng đã đáp ứng với nó sẽ không giận nó mà đi, vậy mà cuối cùng là không thực hiện được. Hiền nhi đã mất đi Liễu Ngọc Nhi, hiện giờ có thể tin tưởng dựa vào cũng chỉ có nàng. "Àn, trong khoảng thời gian này, ta cũng thật nhớ nó."

"Kể từ khi biệt nàng gặp chuyện không may đến nay, Hiền nhi mấy ngày nay tựa hồ trăm mực đi không ít, mỗi ngày lại càng dụng công đọc sách hơn nữa. Mà ta cũng vì không có thời gian quán giáo nó. Thư nhi, tha thứ cho ta một chuyện, kể từ sau khi nàng gặp chuyện không may. Ta liền đối với mọi việc đều không để tâm nữa, nên sợ mình đối với Hiền nhi chiều chuộng quá không chu toàn. Ta đã liên lạc báo Vương đại nhân tới đón nó. Chắc là ít ngày nữa sẽ đến đây đi." Vũ Văn Mặc ày náy nói.

Mộ Dung Thu thần sắc ngưng đọng lại, chính là cũng chỉ nhàu nhàu mày nhẹ, sau đó giãn ra, nhìn hắn nói: "Không ngại, chờ Vương đại nhân tới, ta tự có cách hướng ông ấy nói chuyện."

"Àn xong sao?" Vũ Văn Mặc gật gật đầu, tùy ý quay đầu nhìn đồng hồ cát, không sai biệt lắm đã đến canh giờ, liền ảm giọng hỏi. Mộ Dung Thu nhìn vào mỉm cười, nàng thiếu chút nữa quên rằng ở nhà kẻ còn có một đàn sai lang họ báo đang chờ nàng. Sau khi ăn chút cháo, trên người quả nhiên có chút khí lực, liền vườn vườn lưng mới nói: "Đi thôi, đừng làm bọn họ chờ đợi sinh nóng này."

"Àn"

Trong nhà kẻ.

Tổng cộng có sáu người, ba đôi phu thê. Mỗi người đều mang cùng mục đích hoặc khác mục đích tiền đến. Đợi gần một canh giờ, vài người cũng có chút mệt mỏi, dần dần cũng tiêu đi không ít nhẫn nại.

"Vương phi này cũng thật cao giá, chúng ta chờ cũng sắp một canh giờ, nàng như thế còn chưa lộ diện, hay là muốn đem chúng ta hong khô ở chỗ này". Chu thị một mặt đầy tức giận, không kiên nhẫn nói. Nàng là chính thê của Lão Tam, trước kia ở quý phủ là đây sản mọi người đều nghe theo sự phân phó của nàng. Hiện giờ đến đây Vương phủ, nàng tự nhiên cũng có vài phần ngạo khí.

Ngồi bên nàng là lão Tam Vũ Văn Lâm nhìn lại trấn định, ở trên gương mặt lại không nhìn thấy nửa điểm không kiên nhẫn. Sau khi nghe Chu thị nói, hắn lập tức liếc nàng một cái. Chu thị cũng lập tức bủi môi nhưng theo sau đó cũng ngậm miệng.

Đối diện bọn họ chính là bộ dạng tuấn tú có mười phần giống nhau của Lão Tứ Vũ Văn Kháng và lão Ngũ Vũ Văn Nghị. Bên cạnh bọn hắn là chính thê theo thứ tự là Khương thị, Lâm thị.

Khương thị kieu diễm như một đóa hoa Đỗ Lan, vừa nhìn đã biết được nương chiều từ bé. Nhưng trên người không có khí chất của tiểu thư khuê các, ngược lại nhiều thêm vài phần khí chất khôn khéo của thương nhân cùng lạnh lẽ. Sau khi nghe được Chu thị nói, trên mặt tương đối có vài phần kinh hoàng nói: "Nếu đã không nhẫn nại được...Tâm tâu không bằng ở trong sân viện của mình mà đợi. Hiện giờ mới chờ một chút thời gian như vậy liền bắt đầu lườm bằm bằm, nếu để vương phi nghe được, không phải sẽ bị thương tâm sao?"

Chu thị nghe vậy, nhất thời ngẹn lời. Nàng tuy rằng là người ruột dễ ngoài da, tuy nhiên tâm địa gian xảo so không được với Khương thị, Khương thị nói mấy câu đã đem miệng của nàng chặn gắt gao, thật sự là khiến nàng nửa câu đều không có biện pháp phản bác.

Vũ Văn Kháng vẫn chưa quán Khương thị, ở trên miệng là Khương thị chiếm thế thượng phong, khỏe mỗi lần mới nhếch lên một cái, nhưng vẫn là một câu cũng không nói.

Cuối cùng là Lâm thị, sau khi đi vào nàng vẫn cúi đầu, Khương thị cùng Chu thị công phu ngoài miệng nàng so không được. Nàng bộ dạng phổ thông, tuy rằng năm nay đã mười sáu tuổi. Lại rất cuộc như tiểu gia nhà nghèo ra ngoài, nhát gan, luôn luôn ủy ty sức không dám nói cái gì. Thành thân đã qua một năm, Vũ Văn Nghị luôn luôn yêu thích Quách di nương, thấy chung đều không muốn gặp nàng, lại làm cho nàng càng không dám mở miệng. Nàng khẩn trương hai tay ở trên đầu gối nắm chặt.

Bên cạnh Lâm thị là Vũ Văn Nghị quả nhiên là từ trước đến nay đều không có liếc nhìn nàng một cái, ngẫu nhiên thấy nàng thời điểm cũng chỉ là nhàu nhàu mày, tầm mắt liền dời đi.

"Đều là đám đàn bà, ở đây nói với nó vẫn cái gì? Câm miệng!" Vũ Văn Lâm lãnh nhìn lướt qua Chu thị, vừa liếc nhìn Khương thị, lạnh giọng quát.

Phương diện này bốn phía cao nhất đó là Vũ Văn Hâm, quả nhiên khi hắn mới mở miệng, dù là Chu thị hay Khương thị còn muốn nói gì, cũng đều chỉ có thể để ở trong lòng.

Hiện thời thân mình Nam Dương vương phi dần dần chuyển biến tốt đẹp, bọn họ tự nhiên không thể ở Nam Dương Vương phủ đợi vô đường oai. Đã nhiều ngày Vũ Văn Mặc mặc kệ sự vụ trong phủ. Tuần này thì cùng Khương thị đã ở âm thầm cướp cảm quyến. Dù sao Vũ Văn Mặc nếu không chắc là có thể làm Nam Dương Vương nữa hay không, từng người phụ quân của các nàng đều sẽ có hy vọng, các nàng ngày sau cũng sẽ là chủ mẫu Nam Dương Vương phủ này, tự nhiên lo lắng mọi chuyện về sau.

"Tam ca làm gì mà tức giận. Phụ nữ các nàng từ trước tới nay đều là nói nhiều. Huống hồ các nàng nói lại là sự thật. Chúng ta cũng chờ một canh giờ, lại cứ thế nhìn không thấy bóng dáng Vương gia cùng Vương phi. Xem ra, chúng ta là làm người không thích." Vũ Văn Kháng ngón ngời có chút âm dương quái khí mà nói. Mấy người huynh đệ bọn hắn, người nào không biết Vũ Văn Lâm là đứng ở phía Vũ Văn Mặc.

"Vương phi thân mình vừa vận chuyển tốt, khả năng lúc này chính đang nghỉ ngơi còn chưa đứng dậy, chúng ta ở đợi chút đi." Lâm thị ngẩng đầu nhìn mấy người không có nhẫn nại chờ đợi, để dặt cản trọng mở miệng nói.

Mà nàng lời này mới mở miệng, liền khắp phòng người tròn mắt đưa tới, nơi này khi nào đến phiên nàng nói chuyện? Lâm thị lúc này ánh mắt hạ xuống, lập tức lại cúi đầu, lại không dám lên tiếng.

Sau khi mấy người đều muốn đem nhẫn nại tiêu đi gần hết, Mộ Dung Thu cùng Vũ Văn Mặc hai nhân đã tới.

Vũ Văn Mặc dắt đầu lấy Mộ Dung Thu tiến vào nhà kẻ, hai người vừa đến, trong phòng mấy người đó là lập tức có tĩnh thần, vội vàng hướng bọn họ.

Đầu tiên là thấy Vũ Văn Mặc, mấy người bỗng nhiên sững sốt, hôm nay Vũ Văn Mặc có vẻ cùng ngày xưa có chỗ bất đồng, mà đến tới cùng là nơi nào không rõ, đến bọn họ cũng nói không nên lời cụ thể. Đang nhìn Mộ Dung Thu, lúc này Mộ Dung Thu đã nghỉ ngơi một chút, lại bị tình yêu dễ chịu mới phen, sắc mặt không còn tái nhợt, ngược lại có chút hồng nhuận, nhìn qua khí sắc rất tốt, thấy thế nào đều không giống như là bệnh nặng mới tỉnh, mặc dù là so ba năm trước đây gầy đi một tí, nhưng lại so với trước đây càng là đẹp sắc khuyển thần. Bên trong nhiều thêm vài phần thái độ mảnh mai, càng làm cho người không đời mắt đi được.

Đúng là được khai mở tầm mắt mà. Loại này tư sắc có thể sánh với Thẩm trắc phi cùng Trầm quý phi ba năm trước còn càng đẹp hơn. Nhất thời mấy người hai mặt nhìn nhau.

Mộ Dung Thu một đường theo mấy người bên cạnh đi qua, dư quang bắt động thanh sắc đưa ánh mắt bọn họ biến hóa kinh ngạc thụ vào trong mắt. Nàng cùng Vũ Văn Mặc khi vừa đến, cố ý ở cửa đứng một chút, nghe được mấy người bọn họ đối thoại, theo trong lúc nói chuyện với nhau, nàng cũng ít nhiều đưa theo ấn tượng phía trước để đối đáp lại, trong lòng đã có vài phần hiểu rõ.

Sau khi ngồi xuống, Mộ Dung Thu âm thầm nhìn lướt qua Lâm thị, nữ nhân này tuy rằng nhát gan, nhưng cũng là một người dám nói ra mấy lời nói thật. Về phần Chu thị cùng Khương thị, đều không phải là người dễ đối phó. Lại nhìn Vũ Văn Lâm, Vũ Văn Kháng, Vũ Văn Nghị ba người, đứng dưới cây đa trong lòng nhất thời không có ấn tượng gì hay. Đoạt nam nhân của nàng này ọ, nàng tự nhiên không có gì ấn tượng tốt.

"Từ khi đến Nam Dương Vương phủ chợt nghe nói Nam Dương vương phi thân nhiễm bệnh nặng, ở Mai viên dưỡng bệnh. Em dần vốn định tới thăm Nam Dương vương phi, nhưng lại mấy lần bị chắn ở ngoài cửa, nói là sợ bệnh khi vương phi quá nặng. Ngày hôm nay nghe nói vương phi thân mình tốt hơn một chút, đã có thể xuống giường đi lại, đệ muội liền ngồi không yên, lôi kéo phu quân liền đến thăm vương phi. Quả nhiên, vương phi ngày hôm nay khí sắc tương đối tốt, vừa thấy liền biết

là bệnh nặng mới khỏi." Khương thị từ trước tới nay tay mát lạnh ề, sau khi Mộ Dung thư vừa ngồi xuống, liền lập tức mờ miệng, có vài phần nịnh bợ nói.

Mà nàng vừa dứt lời, bên kia Chu thị cũng không cảm chịu yếu thế, lập tức nói tiếp: "Đúng vậy a, vương phi ngày hôm nay khi sắc nhìn qua quả thật là tốt lắm. Nghĩ đến lại nuôi mấy ngày là có thể khỏi. Về sau, em dâu chỉ cần nhất có thời gian sẽ đến trước mặt vương phi hầu hạ. Chỉ hy vọng vương phi thân mình càng ngày càng khỏe mạnh."

Mộ Dung Thư đậm mặt gật đầu cười, nhìn các nàng không nhanh không chậm nói: "Hai vị em dâu có tâm." Nàng mới từ trong miệng nha hoàn biết được, dường như là đã nhiều ngày Khương thị cùng Chu thị đã dần dần coi mình như là nửa chủ tử trong vương phủ, rất có phong thái chủ mẫu Nam Dương Vương phủ.

"Em dâu thực là lo lắng thân mình vương phi." Lâm thị gặp Khương thị cùng Chu thị đều cướp bắt đầu, nàng chỉ có thể thấp thanh âm, dạ dạ nói phải.

Nghe vậy, Mộ Dung thư hướng về phía Lâm thị hòa khí mỉm cười, "Tam đệ tức ngày hôm nay mặc một thân xiêm y thực đẹp mắt, bản phi nhìn liền ưa thích. Đây bộ quần áo tôn lên màu da Tam đệ tức trắng tuyết, càng là xinh đẹp. Tính xạo hơn chính là mấy đóa Bạch Liên từ bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn thêu lên trên ống tay áo cùng lần váy, trông rất sống động, chợt nhìn thoáng qua, giống như hoa sen thực vậy." Nàng tuy rằng không phải là hoà nhân kim tính, nhưng nhìn ra Lâm thị là xuất thân từ nhà nhỏ, khó tránh khỏi có chút hẹp hòi, sau khi già cho Vũ Văn Nghi luôn luôn không được sung ái, kết quả là một cái di vương nổi bật cũng luôn luôn áp được ở phía trên nàng, nàng dĩ nhiên là lại đem tư thái bày thấp hơn, rõ ràng là chính thế, có thể làm ra cử chỉ khiếp đảm như thế thật.

Lâm thị có chút tu sùng nhược kinh, nàng mạnh mẽ ngừng đầu nhìn Mộ Dung Thư, nàng có một đôi mắt xéch, tuy rằng không phải nhìn lần đầu đã thấy là tiêu mỡ nhân, nhưng lại rất ti mi chủ đao mười phần đáng thương, nàng vui mừng nhìn Mộ Dung Thư, trên mặt khó được có vẻ vui mừng. "Nếu như vương phi thấy thích, lại không chê, em dâu liền tự mình thêu tặng vương phi một bộ."

Vũ Văn Nghi cũng nghiêng đầu nhìn thoáng qua Lâm thị, xem kỹ đem Lâm thị từ đầu nhìn đến chân, cuối cùng gật đầu xem như khen ngợi. Cử động lần này làm cho Lâm thị nhảy nhót, mừng rỡ như điên không thôi.

Chu thị bĩu môi, Lâm thị quần áo trên người sợ là mờ hóm để lấy y phục tốt nhất đi? Không thể tưởng được cả ngày ỉu xiu, nguyên lai cũng có chút tâm nhãn.

Khương thị vui buồn không hiện ra sắc mặt, nàng cười nói: "Đã sớm nghe nói Tam đệ tức nữ công võ cùng tốt, mới vừa rồi không có nhìn kỹ, hiện tại xem ra, quả nhiên là tú công rất cao." Lâm thị nghe vậy, càng ngượng ngùng cúi đầu vào ngực. Khương thị trong lòng kinh hình thường cười lạnh, quả nhiên là không từng trải việc đời đúng là một tiêu gia tử!

Vũ Văn Mặc thấy chung cũng không lên tiếng, vừa rồi trên đường Mộ Dung Thư cũng đã dặn qua hẳn, nói hẳn nhìn ở một bên là tốt rồi.

Nàng rất hiểu biết thân, đối phó với chuyện tình phụ nhân này kia, hẳn không có chỗ ngại đi ứng phó. Về phần mấy người đệ đệ, từ nhỏ quan hệ đã không đặc biệt thân cận, mà bọn họ như vậy trở về nguyên nhân trước sau đều cùng Nam Dương Vương vị có quan hệ.

Vũ Văn Mặc dung nhan lạnh lùng lúc này càng lạnh như băng, đôi mắt sâu thăm lam cho người ta nhìn không ra hẳn đang suy nghĩ cái gì. Sau khi mấy người Vũ Văn Lâm nhìn thoáng qua, chẳng biết tại sao đều có vài phần chợt dạ thấp đầu.

"Hiện thời thân mình vương phi tốt hơn, vương gia cũng có thể yên tâm." Vũ Văn Lâm thu hồi tâm mắt từ trên người Vũ Văn Mặc về, sau đó nhìn về phía Mộ Dung Thư cười nói. Hẳn kinh doanh đã lâu, trên người đã sớm có hơi thở thương nhân, mờ miệng nói chuyện, ngữ khí đúng là có mười phần bình thản.

"Đúng vậy a, mấy ngày nay vương gia lo lắng thân mình bản phi, thực tại đỡ không ít tâm tư. Hoàn hảo thân mình bản phi không chịu đau kém, mắt thấy thân mình tốt hơn phân nửa. Vương gia cũng có thể yên tâm. Ngày sau cũng không làm cho Tam đệ, Tử đệ, Ngũ đệ phí tâm tư." Mộ Dung Thư lướt qua miệng nước trà mới pha, ánh mắt nhân nhật lại ngắm có ý lợi hại nhìn theo hướng Vũ Văn Lâm Vũ Văn Kháng, Vũ Văn Nghi.

Tuy rằng lời nói của nàng là bình thản, mềm nhẹ như bông tuyết vừa tan ra trong ngày xuân, nhưng lại ẩn ẩn cũng lộ ra hàn khí. Vũ Văn Lâm không dấu vết nhàu nhủ mày, đều không phải là ngu ngốc, tự nhiên từ trong miệng Mộ Dung Thư nghe được vài phần uy hiếp cùng cảnh cáo.

"Vương phi nói lời ấy sai rồi, chúng ta đều là thân đệ đệ của vương gia, tự nhiên có một số việc là thay vương gia chia sẻ. Vương phi có thể là đường bệnh đã lâu, đối với chuyện xảy ra bên ngoài không rõ lắm. Nếu chuyện mấy vị huynh đệ chúng ta không giúp đỡ lẫn nhau lộ ra, chắc chắn làm cho người ngoài chê cười. Chúng ta cùng vương gia là từ nhỏ đến lớn huynh đệ tình cảm như cùng một mẹ thân sinh, nay có việc xảy ra vốn phải vì Vương gia chia sẻ." Vũ Văn Kháng nhân mĩ ngữ khi có vài phần không tốt nói. Bọn họ đến Nam Dương Vương phủ chính là không muốn làm cho người khác đoạt phần tốt, nếu là Vũ Văn Mặc không thể làm Nam Dương Vương, tự nhiên không thể đem Nam Dương Vương vị làm cho người khác.

Nghe vậy, Mộ Dung Thư không giận bên môi gọi lên quang minh như cánh xuân cười.

"Phần tâm tư này của Tử đệ thực làm người ta cảm động. Bỏn vương ghi nhớ trong tâm." Vũ Văn Mặc con người hơi có vẻ u lãnh nhìn lướt qua Vũ Văn Kháng, thanh âm cực kì trầm thấp nói.

"Tử đệ dù sao cũng là đến Vương phủ làm khách, nếu để cho Tử đệ vì chuyện lo lắng trong vương phủ, sợ là càng sẽ nhiều người dèm pha. Vốn Tử đệ là muốn vì Vương gia phân ưu, nếu rơi vào trong mắt người bên cạnh, sợ là sẽ lại hiểu lầm Tử đệ có mưu đồ khác. Có lời đồn ra ngoài, nếu là bị tổn thương tình huynh đệ, sợ là ngày sau hỏi hạn cũng không kịp." Mộ Dung Thư nói tiếp sau Vũ Văn Mặc, trên khóe môi mang theo ý cười. Vũ Văn Lâm cực nhanh nhìn lướt qua Vũ Văn Mặc, xem ra mới vừa rồi không có nhìn lầm, Vũ Văn Mặc quả nhiên là có điều thay đổi, sợ là không lại sẽ bị người khi dễ. Có lẽ từ trước đến nay hẳn đều không quan tâm có bị người khi dễ không. Nếu là như vậy, Vũ Văn Mặc tâm tư sâu trầm, không khỏi quả mới đáng sợ. May mà bản từ lúc mới bắt đầu đã không có đi tâm.

Khương thị thấy nam nhân của bản thân bị Mộ Dung Thư bắt động thần sắc nói mấy câu đã là cho một xam mày tro, trong đầu tương đối không biết là mùi vị gì, liền ngoài cười nhưng trong không cười nói: "Này hiện thời người bên ngoài nghị luận cũng không phải là chuyện gia sự của Nam Dương Vương phủ, nghị luận nhiều hơn là chung thân đại sự của vương gia, cũng chuyên hung bại Nam Dương Vương phủ ngày sau."

Này toàn bộ người trong thiên hạ người nào không biết Vũ Văn Mặc là không thể có con? Bên ngoài lời nói còn khó nghe hơn đi.

Lâm thị có chút lo lắng nhìn về phía Mộ Dung Thư, những lời khó nghe thiên hạ đàm tiếu chắc là cũng không thoát khỏi tai của Vương phi đi.

Vũ Văn Lâm, Chu thị, Vũ Văn Kháng, Vũ Văn Nghi đều lập tức đem ánh mắt tụ tập nhàn về phía trên người của Mộ Dung Thư cùng Vũ Văn Mặc.

Nghe xong, Mộ Dung Thư trong mắt lướt qua ánh mắt, sắc bản mà lạnh thấu xương. Nàng trước tiên là nhìn Vũ Văn Mặc ôn nhu cười cười, theo sau nhìn về phía Khương thị.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 18

Khương thị vừa nói ra xong liền cũng có chút hối hận, có mấy lời là chính là ở trong viện của bản thân thì có thể nói, nhưng ở trước mặt Mộ Dung Thư, cũng là trăm triệu lần không thể nói. Vừa rồi nhận không được, mạnh miệng thốt ra. Trước mắt lời đã ra khỏi miệng, nhất quyết không có đạo lý hối hận. Khương thị âm thầm buồn rầu, ngày hôm nay làm sao có thể thiếu kiên nhẫn như thế?

Chu thị nhàu mày, tựa vào một bên bàn, ung dung chờ xem kịch vui. Từ khi trở lại Vương phủ, Khương thị cùng nàng đối chọi gay gắt khắp mọi nơi, ở trước mặt nàng khoe ra bộ y phục này, món trang sức kia, trước kia gần như khắp nơi chiếm thượng phong, hiện tại sợ là muốn tự đào mộ chôn chính mình đi.

Vũ Văn Kháng âm thầm trừng mắt với Khương thị một cái, ở trước mặt Vũ Văn Mặc cùng Mộ Dung Thư, cái gì cũng đều có thể nói, chính là những lời này không thể nói! Người ngoài nói như thế nào cũng không có trở ngại, nếu là từ trong miệng người trong nhà nói ra, đây chẳng phải là bản thân tự mình chôn chết sao?!

Mọi người tâm tư mỗi người khác nhau, nhưng mà đều là đề đặt cẩn thận chờ xem phản ứng Mộ Dung Thư cùng Vũ Văn Mặc.

Ai ngờ, Vũ Văn Mặc vẫn như cũ trước sau như một, sắc mặt lạnh như băng, tựa như mới vừa rồi không có nghe được câu nói kia của Khương thị.

Mộ Dung Thư ở bên trong thật không thoải mái! Mà hậu quả của việc không thoải mái này Khương thị mấy người tự nhiên là không cách nào đoán trước. Nét mặt nàng vẫn tươi cười như hoa nhìn về phía Khương thị, cười hỏi: "Ngà? Là cái dạng đồn đãi gì? Nói nghe một chút, bản phi quá thật thời gian đường bệnh lâu quá, nên cũng không biết bên ngoài xảy ra chuyện gì, trong lúc đó tất cả đường ngang ngổ tất nghị luận cái gì của Nam Dương Vương? Tử đệ tức, nói nghe một chút đi."

Khương thị hết can thiệp, trên mặt chỉ có thể xấu hổ cười, đứng ngồi không yên hoạt động hai chân, đến mức này, nàng cũng không phải có thể rút lui, liền xấu hổ nở nụ cười hai tiếng về sau, trả lời: "Vương phi nghe xong chớ nên tức giận, dù sao đây cũng là sự thật. Hiện thời người ngoài ở trong Đại Hoa quốc đều biết, Nam Dương Vương không thể có con, cho nên mới có nhiều đồn đãi như vậy. Còn có, hiện thời ở trên triều đình, Nam Dương Vương..."

"Câm miệng! Người là thân phận gì, một vị phụ nhân nói với nữ vấn cái gì!" Vũ Văn Kháng bỗng nhiên can lại Khương thị, giận dữ mà quát một tiếng. Khương thị bị quát nạt một trận, mồm ông ông, nhìn Vũ Văn Kháng sắc mặt khó coi không thôi, liền lập tức có chút co quắp cúi đầu. Vũ Văn Kháng theo sau nhìn Mộ Dung Thư nói: "Vương phi chớ để nghe nàng nói bậy, nàng chỉ là một người đàn bà không biết nghe miệng người nào nói bậy."

"Bản phi nghe thế nào đều không giống như là nói bậy, ngôn luận đó bản phi cũng đã sớm nghe nói. Theo lý thì lời này là từ trong miệng vương gia nói ra, cũng không coi là cái gì, người bên ngoài nghị luận liền để cho bọn họ nghị luận đi. Mà bản phi lại nghe nói Tam đệ, Tử đệ, Ngũ đệ hỏi Vương phủ, không phải vì vương gia chia sẻ, mà là muốn đoạt Nam Dương Vương vị của vương gia. Các người nói ta nghe, người bên ngoài nghị luận có phải là hay không là tin đồn vô căn cứ? Bản phi bày giờ thực sự có vài phần mơ hồ. Thật thật giả giả, giả giả thật thật, có vẻ như theo như lời của Tử đệ tức, đều là thật!/? Nếu là như vậy, bản phi thật đúng là có cảm giác trái tim băng giá." Mộ Dung thư cảm lấy khăn giấy chấm ở trên má tùy ý lau hai cái, thanh âm nhân nhật, biểu tình cũng thản nhiên nói.

Những lời này có thể nói là tiếng sấm! Nó vang khiến Vũ Văn Kháng kinh hãi, trên trán bắt đầu toát ra một tầng mồ hôi lạnh. Vũ Văn Mặc trong lòng buồn cười, hiện thời ở phổ lớn ngộ nhờ không thể không nói hậu nghị luận về hẳn đã ùn ù kéo đến, mà ban đầu là từ trong miệng hẳn mà ra, tự nhiên lại không thể cãi lại cái gì, chờ tiếp qua hơn một năm sau đã, thân mình nàng có thể mang thai, liền có thể đã chứng nhận hẳn có thể có con hay ko, chứng minh hẳn làm được, dù sao từ trước đến nay hẳn đều không thêm đề ý này kia. Hiện thời nàng không nhanh không chậm, nhẹ nhàng bâng quơ đem sự tình nói xoắn lại, nói ra một sự thật khác. Chiều này, từ trước tới nay nàng vận dụng rất tự nhiên, khiến hẳn một đường rất là thần phục.

Hắn ngừng đầu nhìn lướt qua Vũ Văn Kháng, thanh âm lạnh như một khối băng, "Lời đồn, khó tránh khỏi làm cho người ta suy đoán hoài nghi. Bỏn vương cũng thật không biết là có thật hay không."

Vừa dứt lời, Vũ Văn Kháng hai mắt mở lớn, Vũ Văn Mặc nãy ngày nay vẫn là không để ý mọi việc, mấy ngày nay bọn họ mấy người cũng có xu thế tranh giành nhau nhưng không thấy Vũ Văn Mặc có chút động tĩnh gì, thế nào mà ngày hôm nay thế nhưng sẽ biến hóa to lớn như thế, cũng có vài phần khi thế bức người?

Khương thị lúc này thật sự là hối hận a, vừa rồi ngược lại thật sự là thấy ám nước nào không sôi thì nhắc ấm đó, quả thực là tự chu đầu vào rọ. Trước mắt, đem đám lửa nóng này đều quăng lên trên người nàng cùng phu quân!

Mộ Dung Thu tươi cười bình thản, ánh mắt lại có vài phần lạnh thấu xương nhìn Vũ Văn Kháng cùng Khương thị, chờ bọn họ đáp lại. Nàng ngày hôm nay trong lòng tương đối không có mùi vị, vừa mới trở về, liền đã phải trước ứng đối với hoàng hậu cùng hoa phi, cùng Vũ Văn Mặc tình ý triền miên, chẳng chẳng thiếp thiếp. Bọn họ lại tự tìm ngược, lại tới đây phá hủy không khí không nói, càng là ở trước mặt nàng, nói nam nhân của nàng không được, đây không phải là bản thân tự va vào trên họng súng?!"Tứ đệ đây là thế nào? Trước mắt đang là mùa đông, làm sao lại đầu đầy mồ hôi?" Nàng lãnh mặt nhìn thấy Vũ Văn Kháng thần sắc biến hóa, trong lòng càng không biết là mùi vị gì. Rốt cục Vũ Văn Mặc từ nhỏ là ở trong hoàn cảnh gì lớn lên? Sau khi gặp chuyện, người đầu tiên đối với mình nhìn chằm chằm cũng là thân đệ đệ! Thế nhưng, dư quang của nàng nhìn lướt qua Vũ Văn Nghị, có vẻ như Vũ Văn Nghị này nhưng thật ra không có bao nhiêu tâm tư ngược nghèo nguồn nghèo.

Vũ Văn Kháng nghe vậy, mồ hôi trên trán càng là nhiều hơn. Hắn kiên trì trả lời:"Đầy đều là đồn đãi, vương gia cùng vương phi không cần phải tin tưởng. Tứ đệ, Ngũ đệ, Tam ca, làm sao có thể có cái loại tâm tư khinh thường này?!"

"Đúng vậy a, đúng vậy. Đầy đều là đồn đãi, cũng không biết nhà ai không muốn nhìn Nam Dương Vương phủ chúng ta hòa khí, chính là làm cái biện pháp ở bên ngoài vu tội. Vương gia cùng vương phi đều là người sáng suốt, đồn đãi này tự nhiên không thể tin tưởng." Khương thị có chút chân tay luống cuống, trên mặt cười giống như khóc.

"Ngà? Mà ta vừa rồi nghe nói, thân mình vương gia đã nhiều ngày có chút không thoải mái, vừa mới nghỉ ngơi mấy ngày. Tứ đệ cùng Ngũ đệ nhưng là muốn chạy đến đoạt lấy quyền lợi vương gia. Tứ đệ tức cùng Tam đệ tức cũng đúng là đang muốn dom ngò chỗ ngồi của ta a. Đây đệ đệ, em đâu cũng đều có tâm." Mộ Dung Thu gọi lên khoe mỗi cười lạnh nói.

Rõ ràng là lòng dạ Tư Mã Chiêu người ngoài nhìn vào cũng biết, còn dám ở trước mặt nàng đùa nghịch này đó làm cho người ta buồn nôn. Thật không coi năng cùng Vũ Văn Mặc là ai ở trong Nam Dương Vương phủ?

Nếu mà bọn họ không thừa nhận, nàng liền làm cho bọn họ phải thừa nhận! Nhìn xem đồn đãi này như thế nào mà truyền ra, các nàng còn thế nào dám vọng tưởng Nam Dương Vương vị của Vũ Văn Mặc!

Mộ Dung Thu đơn giản nói mấy câu, làm cho vài người trong phòng càng là khẩn trương không thôi, Mộ Dung Thu này làm việc không để ý mặt mũi ai cả.

Vũ Văn Mặc tuy rằng nói thế nhưng, vẫn luôn ở lúc Mộ Dung Thu vừa dứt lời, liền thêm một câu làm cho người ta càng là đứng ngồi không yên, "Thật là có tâm." Hắn nói lời này ra lạnh như băng, lại đầy điểm ý khinh thường.

"Ta ở trước mặt vương gia cũng khắp phòng ha nhân, cũng thật tâm chân ý tự nhiên, ta tuyệt đối không có tâm tư này đó." Vũ Văn Kháng biết lúc này nếu không nói cái gì đó, Mộ Dung Thu cùng Vũ Văn Mặc sẽ không từ bỏ ý đồ, liền lập tức chân tình mà nói. Hắn lại âm thầm đưa cho Vũ Văn Nghị một ánh mắt, Vũ Văn Nghị đồng dạng cũng gật đầu ứng rồi nói:"Này đều là đồn đãi, chúng ta người một nhà tự nhiên muốn đồng tâm hiệp lực."

Vũ Văn Hàm thấy chung đều không lên tiếng, lúc này tự nhiên tốt nhất là không nói cái gì cả, liền thành thành thật thật đợi. Đây là tâm tư quá mức linh hoạt đi, làm không tốt về sau sẽ chỉ làm bản thân rơi kết cục nghèo túng, hẳn cho tới bây giờ đều là tự mình hiếu lý. Vì vậy từ nhỏ đến lớn, cũng không vọng tưởng cái gì của Vũ Văn Mặc hết. Thế nhưng, nếu là Vũ Văn Kháng cùng Vũ Văn Nghị, hẳn tự nhiên sẽ tranh đoạt một phen.

Mộ Dung Thu nhu mày, Vũ Văn Kháng cùng Vũ Văn Nghị đều biểu hiện thái độ, nàng tự nhiên không thể nói cái gì nữa. Khắp phòng người nghe, khó tránh khỏi sẽ nói nàng có chút khí thế bức nhân, có một số việc cũng không cần lập tức giải quyết, dù sao ngày sau thời gian còn dài, còn nhiều cơ hội, nàng lại rất có nhãn nại.

"Em đâu bắt quả là thấy vương phi ở Mai viên dưỡng thương, trong phủ này ha nhân mọi người đều lười lười biếng không thôi, nếu bị truyền ra ngoài, người bên ngoài sợ là sẽ nghị luận vương phi. Em đâu vốn định xin chỉ thị vương phi trước, nhưng vương phi đang dưỡng bệnh, không tiếp khách. Em đâu thật sự là xem không vừa mắt, liền đối với ha nhân kiểu ngao quản giáo một phen, em đâu bắt kể tâm tư gì cũng đều không có." Chu thị lập tức mở miệng thanh minh. May mà ngày trước nàng vẫn chưa thật sự đem đại quyền Vương phủ nắm giữ trong tay, bằng không trước mắt thật đúng là không cách nào chối tội, nàng có chút vui sướng khi nhìn về phía người gặp họa Khương thị. Mấy ngày nay Khương thị cũng không có nhân rồi, nghe nói là mạnh mẽ quản không ít sự tình, mà không ít chuyện tồi tệ.

Khương thị một chút liền hoảng hồn, nàng nguyên bản trong lòng luôn nghĩ Mộ Dung Thu sẽ bệnh chết, mạnh mẽ nắm lấy không ít quyền lợi nơi tay, hiện thời cư nhiên cũng trở thành nhược điểm. Nhưng nàng sau khi nắm lấy quyền mới biết, trong Vương phủ đúng là được lợi rất lớn, nàng bất quá là quản mấy ngày, liền chiếm được không ít bạc. Hiện thời nếu bắt nàng giao ra, thật sự không muốn a. Hơn nữa hiện thời Mộ Dung Thu còn bị ốm, trong phủ lại không có trác phi đi nương nào khác giúp quân sự, nàng liền càng không muốn giao ra ngoài.

Trong lòng ôm vài cái tâm tư sau này nữa, Khương thị đã có quyết định, nàng mặt đầy chân thành nói:" Thân mình Vương phi ngại không thật là tốt, đã nhiều ngày vẫn là nghỉ ngơi thật nhiều đi. Chúng ta đều là thân thích, tự nhiên có thể giúp chia sẻ liền giúp vương phi chia sẻ, chờ thân mình vương phi tốt hơn, lại quan tâm này đó vụn vặt sự." Nàng nói lời này cũng không sai, vừa thừa nhận bản thân mình không đoạt quyền, vừa nói vài câu quan tâm, dù sao cũng không ai thờ tay đánh khuôn mặt tươi cười.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu không khỏi buồn cười. Vũ Văn Mặc bưng cho nàng một chén trà xanh, khiến nàng thêm giọng nói. Nàng tiếp nhận, chậm rãi nhấp vài ngụm, nhìn về phía Khương thị, lúc này mới mở miệng nói:"Hiện thời thân mình bản phi đã có chuyển biến tốt đẹp, có một số việc nhỏ nếu là còn phiền toái em đâu, bản phi trong lòng sẽ bán khoán."

"Vương phi chớ khách khí như vậy, vương phi chỉ bằng an tâm dưỡng bệnh, để cho Văn nhị thay vương phi xử lý vài việc vặt này, qua vài ngày thân mình vương phi khỏi, xen vào nữa cũng không muốn, dù sao thân thể này cũng không phải là việc nhỏ, nếu là lại bị bệnh, sợ là hồi hạn không kịp." Vũ Văn Kháng cũng mở miệng nói giúp Khương thị. Hẳn tự nhiên biết Khương thị mà được không ít tiền, mà hẳn cũng đúng là cực kì xem trọng chuyện này, tự nhiên không muốn hiện tại lại không có, là trọng yếu hơn một chút là, tiền đó Vũ Văn Mặc không rõ, ai biết kế tiếp lại như thế nào? Nếu là tai họa, bọn họ sợ là ngày sau cũng vô pháp nhận che chở từ Nam Dương Vương phủ mà sinh tồn.

"Tuy nói là người một nhà, nhưng bản phi dù sao cũng là chủ mẫu Vương phủ. Tứ đệ tức liền sống yên ổn trong phủ làm khách đi. Những chuyện khác không cần quản nhiều." Mộ Dung Thu thần sắc chưa thay đổi, cười khê mở miệng. Nhưng trong lòng không khỏi thầm mắng: vợ chồng nhà này hai người là một loại mặt hàng, mà được chỗ tốt vài ngày lại không muốn từ bỏ, hiện thời thế nhưng lòng tham không đáy! Ngược lại thật sự là một chuyện cười lớn! Bọn họ bởi vì không nghĩ Mộ Dung Thu nàng sẽ có công kính lớn như thế, bọn họ càng là muốn đó, nàng có tính không đồng ý!

Khương thị vừa thấy Mộ Dung Thu như vậy, liền trong lòng thầm mắng: trong vương phủ này nàng đã mà được nhiều chỗ tốt như vậy, bọn họ bây giờ bắt quả là muốn lấy một chút, kết quả, nàng thế nhưng như vậy ngăn trở, quả nhiên là thật gần.

Nhưng dù sao chủ mẫu Vương phủ cũng không phải nàng, nếu như Mộ Dung Thu đã cưỡng ép, nàng tự nhiên không có lời nào để nói. Nhưng, nếu liền bỏ qua như vậy, hiện tại quả là không cam lòng, mất đạo qua một vòng, bỗng nhiên có chủ ý, nàng ôm đầu, ai oán nói:"Đầu ta đau quá a, phu quân, đầu ta đau quá."

"Làm sao có thể bỗng nhiên đau đớn? Có phải hay không hai ngày này không nghỉ ngơi tốt?" Vũ Văn Kháng quan tâm hỏi.

Bên này Mộ Dung Thu mặt lạnh nhìn bọn họ diễn trò, không thể tưởng được Khương thị vẫn là như vậy càn quấy người!

Chu thị lời nói lạnh nhạt nói:"Thế nào đang nói rất tốt hiện lại đau đầu? Tứ đệ tức thật đúng là đau đầu rất đúng lúc a." Khương thị tưởng rằng rằng về điểm này tâm dạ gian xảo có thể lừa bịp bọn họ? Quả nhiên là làm cho người ta khinh thường.

Khương thị nghe vậy, sắc mặt trong nháy mắt liền khó coi ba phần, nàng hướng tới Mộ Dung thu kêu rên nói:"Vương phi, em đâu thật sự là bỗng nhiên đau đầu, lúc này muốn quay về trong viện nghỉ ngơi một chút, thỉnh vương phi thứ lỗi." Dứt lời, nàng lại kêu lên. Nếu là không có một màn phía trước, chắc hẳn tin bộ đáng gọi này của nàng, nha hoàn phía sau Khương thị liền tiến lên, giúp đỡ Khương thị muốn đi ra.

Mộ Dung Thu cười lạnh nhìn chuyện qua phía sau lưng Khương thị, trên mặt nhìn như thấp phẫn lo lắng, ngữ khí cũng hết sức quan tâm nói:"Xem ra Tứ đệ tức là quá mức mệt nhọc rồi, một khi đã như vậy, mấy ngày nay liền nghỉ ngơi thật tốt đi. Chớ để lại phải phiền lòng chuyện vụn vặt trong phủ." Không bắt Khương thị đem ngân lượng mấy ngày nay nuốt vào nhỏ ra, đã là nàng nhân từ. Dù sao bọn họ cũng đúng là thân nhân của Vũ Văn Mặc, có một số việc nhỏ vẫn là chớ để làm quá quyết liệt, liền tính xem như cho qua, cũng chỉ có thể mở một con mắt nhắm một con mắt.

Tầm lưng kia tựa như hốt hoảng mà chạy nhanh, một chân đều đạp đến ngưỡng cửa, Khương thị khi nghe được câu này, nhất thời bước chân dừng lại, khuôn mặt vận vẹo. Mỗi ngày ông ông, muốn cãi lại, nhưng lại ngại đến bản thân mình vừa nói lời nói dối, lập tức lại cảm thấy cái chân kia đạp đến bên ngoài nặng nề không thôi.

Chu thị cầm khăn gấp chặn miệng, che ở trên môi nàng cười. Mấy ngày nay Khương thị khắp nơi chiếm thượng phong, nghiêm nhiên trung ra tư thái của một chủ mẫu Nam Dương Vương phủ, hiện thời còn không phải ở trước mặt Mộ Dung Thu nói xuống hai ba câu, bị làm cho quần bách không chịu nổi? Lúc này, liền ngay cả cãi lại cũng không được.

"Em đâu tạ vương phi quan tâm. Em đâu chắc chắn dưỡng tốt thân mình." Khương thị liền không muốn quay đầu đối mặt một phòng khắp người, mà lúc này cũng phải quay đầu đối mặt! Nàng quay đầu hướng Mộ Dung Thu phúc thân hành lễ. Những lời này nói ra nàng muốn càn lướt tự sát.

Vũ Văn Kháng khòe miệng rụt rụt, trước đó vài ngày đáng he nói, Nam Dương vương phi bây giờ đã không còn như ba năm trước để cho người khi dễ, hiện thời Nam Dương vương phi làm cho người ta không dám khi dễ, ngày hôm nay tính là làm cho được mở mang tầm mắt. Đánh thái cực cả buổi, là tương bố từng bộ, mỗi người đều bị thương tổn a.

"Xem sắc mặt Tứ đệ trầm ngưng, xem ra hẳn là thấp phẫn lo lắng Tứ đệ tức, hiện thời bản phi cùng vương gia đều tốt lắm. Tứ đệ đứng lo, lúc này Tứ đệ tức cần Tứ đệ bên cạnh." Mộ Dung Thu dư quang nhận thấy được Vũ Văn Kháng sắc mặt cực kỳ khó coi, liền lập tức cười nói.

"Vâng." Vũ Văn Kháng vốn cũng không muốn đối tiếp nữa, vừa vặn Mộ Dung Thu đã mở miệng, hẳn liền lập tức đứng dậy, đi theo Khương thị cùng nhau rời đi.

Sau khi Vũ Văn Kháng cùng Khương thị rời đi, bên trong phòng không khí bỗng nhiên có chút ngưng trọng.

Mộ Dung Thu cảm giác hoàn hảo, lúc này Vũ Văn Mặc một thân lãnh tức phát ra,nhưng không phải nhắm vào nàng nên tự nhiên nàng không có cảm giác gì. Kỳ thực cũng phải là không tốt, nếu như hẳn ngày sau trở thành khối băng, tin tưởng cũng sẽ không có những nữ nhân ha chen chèn đến.

"Mấy ngày nữa là sinh nhật vương phi, chúng ta toàn gia cũng có thể nào nhiệt một chút, hiện thời thân mình vương phi còn chưa khỏi hẳn, chi bằng để em đâu vì vương phi chuẩn bị tiệc sinh nhật đi." Chu thị tươi cười rộng rộ nhìn về phía Mộ Dung Thu cười nói. Nàng đây là đã sớm đánh chủ ý, thông qua sinh nhật yến, nàng không những có thể nhận thức nhiều hơn phu nhân cùng cơ nương danh môn, vì mình ngày sau có thể lợi đường.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu thần sắc hơi trầm, sinh nhật? Chợt nhớ tới Mộ Dung Thu sinh nhật quả thật nhanh đến. Nàng kiếp trước sinh nhật là ở tháng Hai, hiện thời lại sửa đến tháng Mười Hai, liền có chút nhớ không rõ ràng, nàng cũng không có nghĩ nhiều. Nàng tự rằng hiện tại không muốn bỏ ra khi lực gì bổ trí, lại còn chân thương tổn văn nhân củ là không tiện, nếu để cho nàng thu xếp việc vặt này, cũng thật là quá mức hao tâm tổn sức, dù sao mục đích nàng trở về cũng không phải là vì những chuyện nhỏ nhặt này. Liếc nhìn Chu thị, tự nhiên có thể đoán được nàng ta đang tính toán cái gì. Thế nhưng, nếu là vì nàng làm tiệc sinh nhật, nếu mà Chu thị đã muốn nắm lấy việc này, nàng liền cho nàng đi.

"Xử lý tiệc sinh nhật thấp phẫn phiền toái. Sợ là muốn phiền toái Tam đệ tức. Bản phi bệnh nặng mới khỏi, tiệc sinh nhật này tự như gia yến, liền cứ thế làm đơn giản thôi." Mộ Dung Thu cười nói.

Chu thị lập tức cười đáp: "Đừng, đừng, em đâu nhất định sẽ tận tâm làm tốt. Nếu là có cái gì không hiểu, em đâu nhất định sẽ đến xin chỉ thị vương phi."

"Ân," Mộ Dung Thư gật gật đầu.

"Tổ chức sinh nhật Vương phi, em đâu không giúp đỡ được cái gì, nhưng mà nếu là vương phi muốn tìm người trò chuyện, hoặc là có việc cần phân phó làm cho người ta đi làm, liền sai người đến phân phó em đâu." Lâm thị nghe vậy Chu thị làm nhiều như vậy, mà nàng lại không làm tý nào, nhất thời có chút chân tay luống cuống đứng lên nói.

Nhưng lời nói này nom nớp lo sợ, đề dặt cân trọng, cùng tiểu nha hoàn không sai biệt lắm. Khiến Vũ Văn Nghị âm thầm chán ghét liếc nàng một cái. Cái nhìn này càng làm cho Lâm thị xấu hổ vô cùng.

Chu thị cũng tương đối có vài phần kinh thường nhìn thoáng qua Lâm thị. Lâm thị này, năng cho tới bảy giờ đều sẽ không quan tâm, hào hảo là một chính thể, cứ thế trước mặt người khác đem bản thân mình biến thành giống như hạ nhân, cũng khó trách Ngủ đệ chưa bao giờ đi trong phòng nàng.

"Nếu là Ngủ đệ tức có thời gian rảnh rồi, vậy đến bồi bản phi trò chuyện." Mộ Dung Thư nhìn về phía Lâm thị, cũng có vài phần đồng tình. Bất quá không có lộ ra ngoài, người khác hai bên lại không thấy cái gì. Lâm thị nếu là muốn thay đổi địa vị, chỉ có tự đầu ngừng đầu lên, bằng không một khi đã hèn mọn, cũng chỉ có luôn luôn hèn mọn.

Lâm thị vốn cho là Mộ Dung Thư cũng sẽ giống người khác chán ghét nàng, nhưng khi nghe thấy Mộ Dung Thư như thế thân thiện đáp lời, nàng nhất thời vui vẻ không ngừng gật đầu, "Ừ ừ, em đâu hiểu được."

"Thành thật ở một bên đứng. Chớ để lại nói." Lâm thị hành vi thật sự là không nhập vào mắt được, Vũ Văn Nghị nhìn càng ngày càng phiền chán, liền dứt khoát trầm giọng quát.

Lâm thị cảm mỗi câu đầu, thái độ lại càng hèn mọn.

Thấy một màn trước mắt, Mộ Dung Thư nhàu nhàu mày.

Tiếp theo, mấy người lại là khách sạn hào huyền hai câu, theo sau liền cùng ly khai một lượt. Cuối cùng rồi đi chính là Lâm thị, nàng cúi đầu, không còn sinh khí đi ra ngoài.

"Ngủ đệ từ trước tới nay tâm cao khí ngạo, Lâm thị nguyên vốn cũng không phải là chính thể hẳn muốn cười về, nguyên bản Lâm thị cũng không phải nhất gan yếu đuối như thế, chẳng qua là một năm qua nay bị Quách di nương cười ở trên đỉnh đầu làm mưa làm gió, cho dù bị khi dễ cũng phải xem ở trên mặt mũi Ngủ đệ, không đáng so do." Vũ Văn Mặc nhìn thấy Mộ Dung Thư nhìn bóng lưng Lâm thị có chút thất thần, liền âm giọng nói.

Mộ Dung Thư thu hồi ánh mắt, nhìn về phía Vũ Văn Mặc, bĩu môi, "Loại hành vi này là sùng thiếp diệt thế."

"Đây là chuyện nhà Ngủ đệ, chúng ta chỉ có ở một bên nhìn. Thế nhưng, ngày hôm nay ta coi như là thấy được thất đạo của Thư nhi, lại càng cho rằng nếu là vô nể, sợ là không ai có thể chiếm được nửa điểm thượng phong của Thư nhi." Vũ Văn Mặc tho tay nắm ở thắt lưng Mộ Dung Thư cũng một chút dùng sức kéo Mộ Dung Thư ngồi ở trên bập dùi hân.

"Ân. Đúng rồi, ta luôn luôn không có thời gian hỏi người về chuyện Hoàng Thượng cùng Hoa phi. Hoàng Thượng nguyên vốn không phải tín nhiệm nhất là chàng sao? Làm sao hiện giờ đối với chàng lại có thể kiêng kị? Nguyên bản ta nghĩ muốn bắt quá là Hoàng Thượng dùng âm mưu để mê hoặc mọi người. Nhưng từ khi mấy canh giờ trước nhìn thấy bụng gồ lên Hoa phi, ta lại càng thêm xác định hoàng thượng là thật sự có kiêng kị chàng." Mộ Dung Thư tựa vào trong ngực Vũ Văn Mặc, tuy rằng hân bối vì gây dị một vòng lớn, nhưng trong ngực cũng thật cứng rắn, lại có thấp phần ấm áp. Nàng tìm vị trí thoải mái dựa vào, sau đó mở miệng hỏi.

Vũ Văn Mặc con người đen chột lóe, ánh sáng lạnh bản ra bốn phía, thanh âm cũng mang thêm vài phần hàn khí: "chuyện này khiến cho ta, Vũ Văn Hạo, Tạ Nguyên ba người đều cực kì hoang mang. Hoàng Thượng gần đây tính thần nhìn như không tốt lắm, nhưng lại cực kì lưu luyến chuyện nam nữ, đối Hoa phi càng là sùng ái không thôi. Có vẻ như quên mất thân phận Hoa phi. Đồng thời trong cung Hoa phi truyền ra lời đồn, Hoàng Thượng muốn phế đi thái tử vị của Vũ Văn Hạo." Vừa xuất khẩu hân phát hiện thanh âm hàn khí bức người, liền lập tức lại đem thanh âm hòa hoãn.

Mộ Dung thư thần sắc nhất thời trầm xuống, xem ra hiện thời Vũ Văn Mặc tính cách cũng không hay. Chính là sau khi nghe xong lời này của Vũ Văn Mặc, nàng lại có hoài nghi khác. "Hoa phi bộ dạng chỉ có thể coi là thanh tú xinh đẹp, như thế nào làm cho người thường thấy mỹ nhân nhà Hoàng Thượng lại si mê như thế? Ta nghĩ, trong này nhất định là có Cản Khôn khác."

"Ta đã sai người đi thăm dò, tin tưởng không lâu sẽ có tin tức." Vũ Văn Mặc cười nói. Có đôi khi năng cùng ý nghĩ của hân cũng thật nhất trí, nguyên bản hân cũng không để ý Nam Dương Vương vị, vì vậy vẫn chưa có bất luận hành động gì. Hiện giờ lại không giống nhau, hân để ý năng, liền muốn để ý Nam Dương Vương vị.

Nghe xong Vũ Văn Mặc nói, Mộ Dung Thư yên tâm, trước mắt cũng chỉ có chờ tin tức, còn nữa nhìn xem Hoàng Thượng kế tiếp sẽ làm ra động tác gì. Còn dư lại chỉ có thể Vũ Văn Mặc đi làm, nàng chỉ cần cùng tiến cùng lùi với hân.

"Hai ngày này phải người đi trấn Thượng Chí cho Hồng Lăng. Để cho năng biết hiện thời ta đã bình an, cũng không cần lại mỗi ngày lo lắng." Mộ Dung Thư thân nhiên nói.

Vũ Văn Mặc cười nói: "Chuyện này Triệu sơ khẳng định đã làm, năng không cần nghĩ quá nhiều."

Mộ Dung Thư gật gật đầu, Triệu sơ làm việc năng không có cái gì lo lắng. Bỗng nhiên nghĩ tới Hiên nhi, lúc này Hiên nhi hẳn là tỉnh đi, "Ta nghĩ muốn gặp Hiên nhi, chúng ta cùng đi xem nó một chút như thế nào?"

Hiên nhi như cũ ở phòng lúc trước, nhưng mà bởi vì Mai viên đại bộ phận nha hoàn đã thay đổi, vậy nên nha đầu chiếu cố Hiên nhi cũng thay đổi một người.

Còn chưa vào nhà, liền nghe bên trong truyền đến tiếng Hiên nhi non nớt mà sung sướng, "Mẫu thân đến đây?! Mẫu thân thật sự đến đây?!" Mẫu thân không có không cần hân? Chưa cùng giống như nương vĩnh viễn rời xa hân?

"Đứng, tiểu thiếu gia. Vương phi lúc này đang cùng mấy vị lão gia nói chuyện. Sau khi nói chuyện xong sẽ đến xem tiểu thiếu gia." Nha đầu Văn Kỳ nhẫn nại giải thích.

Hiên nhi lại càng nháy nhót không thôi, "Thật tốt quá! Hiên nhi rất nhớ mẫu thân, rất nhớ rất nhớ mẫu thân."

Ngoài cửa Mộ Dung Thư nghe thấy được Hiên nhi nói, bỗng nhiên hốc mắt nóng lên.

"Vào đi thôi. Hiên nhi đã nhiều ngày cũng đứng là cũng ăn không vào cái gì, tiểu thân mình tròn múp gầy đi một vòng kìa." Vũ Văn Mặc ôm lấy vai nàng, ôn nhu nói.

Mộ Dung Thư gật gật đầu, lập tức đẩy cửa ra, đi vào.

Hiên nhi nghe thấy cửa phòng mở, tiểu thân mình lập tức chạy tới, nhìn thấy Mộ Dung Thư về sau, mắt đen nhò nhất thời chứa đầy nước mắt, khóc hô hô: "Mẫu thân!"

Mộ Dung Thư ngồi xổm người xuống, đem Hiên nhi ôm ở trong lòng, quá thực! Hiên nhi gầy một vòng, tuy rằng thân cao chút, nhưng không có nặng bằng trước kia, Mộ Dung Thư lại càng là đau lòng.

"Hiên nhi, để cha ôm. Mẫu thân chân có thương tích không thể ôm Hiên nhi đứng lâu được." Vũ Văn Mặc từ trong tay Mộ Dung Thư đem Hiên nhi ôm tới, học Mộ Dung Thư cũng kéo cao giọng nói.

Mộ Dung Thư đầu tiên là sùng sốt, theo sau thoải mái, mỗi người đều sẽ có điều thay đổi, mà Vũ Văn Mặc cũng không ngoại lệ.

"Mẫu thân chân bị thương?! Hiên nhi cho mẫu thân vu vù. Trước kia Hiên nhi trên người có khi thương tổn, nương liền cho vu vù, vu vù thì tốt rồi, vu vù liền hết đau." Hiên nhi nghe Vũ Văn Mặc nói vậy, liền lập tức giẫy giụa muốn nhảy xuống, muốn cho Mộ Dung Thư vu vù. Mới vừa rồi còn một tiểu bộ đáng lẽ rải đầy mặt, lúc này đã là quên mất khóc.

Thấy thế, Mộ Dung Thư nhện không được cười nói: "Hiên nhi chó lo lắng, mẫu thân đã tốt lắm. Không đau nữa." Có Hiên nhi giống như một tiểu thiên sứ bở bối tại bên người, còn có Vũ Văn Mặc, đời người đã thỏa mãn, ngày sau năng sẽ có đứa nhỏ của mình, nhưng Hiên nhi trong lòng năng vị trí thủy chung đều sẽ không thay đổi.

Vũ Văn Mặc cũng cười nói: "Hiên nhi đừng lo."

Tiểu Hiên nhi mấy ngày nay luôn luôn rầu rĩ không vui, mà Vũ Văn Mặc đã ốc còn không mang nổi mình ốc, chó nói chỉ là tới khuyến nó. Lúc này Vũ Văn Mặc cùng Mộ Dung Thư đồng dạng đối với hân ôn nhu, tiểu Hiên nhi nhò nhò trong lòng thấp phần thỏa mãn, cũng thấp phần vui vẻ, hân cảm thật chặt tay Mộ Dung Thư, tiểu bộ đáng đáng thương tội nghiệp cầu xin nói: "Về sau mẫu thân không được rời khỏi Hiên nhi, có được hay không? Hiên nhi sẽ ngoan ngoãn."

Mộ Dung thư gật đầu, "Hiên nhi khóc, mẫu thân về sau đều sẽ không rời đi Hiên nhi." Năng cũng sẽ không dễ dàng rời khỏi Vương phi.

"Mẫu thân tốt nhất! Phụ thân cũng tốt nhất!" Hiên nhi được nghe Mộ Dung Thư đáp ứng, lập tức nhảy cao vài cái. Nói chuyện cũng vui vẻ hơn, Mộ Dung Thư cùng Vũ Văn Mặc ai cũng không rời xuống.

Mộ Dung Thư nhện không được trong lòng thờ dài, này tiểu yêu tinh! Nếu là trưởng thành, còn không biết muốn đá thương lòng của bao nhiêu thiếu nữ!

Buổi tối, một nhà ba người phân ly mấy tháng, rốt cục tụ ở một chỗ ăn cơm tối, sau khi ăn xong, Mộ Dung Thư chịu đựng mọi mệt, tự mình dụ dỗ Hiên nhi ngủ. Hiên nhi đi vào gác ngủ sau, năng mới trở về phòng.

Lúc này Vũ Văn Mặc chính ở trong phòng lo lắng chuyện của hân. Chờ Mộ Dung Thư sau khi trở về, hân cũng đã xong. Hai người ở trên giường nói một chút chuyện về sau, liền lại nằm ở trên giường vận động một phen.

Dù sao tiểu biệt thắng tân hôn, Vũ Văn Mặc tự nhiên muốn đắm đuối tận hưởng tới cùng.

Ngày thứ hai.

Vũ Văn Mặc sáng sớm đi vào cung, hân mấy ngày gần đây lấy lý do nhiễm bệnh ở Vương phủ tĩnh dưỡng, không để ý chuyện trong triều. Bởi vậy, đồn đãi càng nhiều. Hiện thời một lần nữa vào triều sớm, không biết sẽ là tính cách như thế nào. Vũ Văn Mặc nhìn thấu Mộ Dung Thư lo lắng, liền nhẹ giọng an ủi: "Thư nhi, Hoàng Thượng muốn động đến ta cùng với nam mỵ cũng không bằng." Hân đem lời này là dán bên tai năng nói.

Mộ Dung Thư nghe vậy, liền nhện cười không được, tâm cũng buông đi một tí, nhưng mà vẫn như cũ còn chưa bớt lo lắng.

Chờ Vũ Văn Mặc rồi đi, năng cùng Hiên nhi ăn qua điểm tâm, năng liền đem bọn nha đầu Mai viên kêu tiến vào. Hiện thời đều là mặt l hoặc, nếu là muốn ngày sau dùng thờ cúng, nhất định phải phải làm cho họ hiểu rõ. Vũ Văn Mặc sáng nay trước khi tiến cung, cũng đã hướng năng nói rõ. Hai đại nha hoàn đều là hân chọn lựa, làm việc thỏa đáng, đáng giá tín nhiệm, trước kia là ở viện hầu hạ hân. Về phần vài cái nha hoàn bậc hai và bên ngoài, tự nhiên không biết mấy tháng này trong

Mai viên căn bản cũng không có Nam Dương vương phi.

Tự mình thấy mấy nha đầu, Mộ Dung thư đổi hai đại nha hoàn thấp phần yên tâm. Hiên nhiên trừ bỏ hai đại nha hoàn, người khác đều là đối với nàng đột nhiên về mặt lộ vẻ về kinh ngạc. Bởi vì đều là mới mua vào trong phủ, Mộ Dung thư cũng đúng là nhìn xa lạ hết sức, liền người người đều cẩn thận hỏi qua, đem đặc điểm bộ dáng mỗi người nhớ ở trong lòng, về sau muốn phản phó người làm việc, lại gọi sai làm tên, khó tránh khỏi xấu hổ, đây cũng là điều tối thiểu tôn trọng.

Hai đại nha hoàn. Bộ dạng phở thờ, khí chất trầm ổn chính là Ngọc Lan. Bộ dạng xinh đẹp, mặt mày lúc nào cũng lộ ra một cổ lạnh lợi mạnh mẽ chính là Thường Thu. Hai người tính tình mười phần bù nhau. Mộ Dung Thư hết sức hài lòng, nha hoàn bên cạnh nếu là đặc lực, tính cách bất đồng, ngày sau làm việc chắc chắn thuận buồm xuôi gió.

Ở bên trong đám nha hoàn bậc hai, có một người tên là Phụng tâm, dung mạo thật xinh đẹp, mới thu vào phòng. Chỉ có lúc nàng cho phép ngẩng đầu mới có thể ngẩng đầu, lúc khác vẫn luôn là cúi đầu, Mộ Dung Thư nhìn thoáng qua, liền rời đi tầm mắt, cũng không chú ý.

Về phần bà tử trong phòng bếp, cũng đều là một lần nữa mua vào trong phủ, từng cái đều không sai biệt lắm chừng ba, bốn mươi tuổi. Cụ thể tính cách như thế nào, chỉ có ngày sau chậm rãi biết được, nhưng mà, nghe nói trừ nghệ thấp phần rất cao, riêng từng người am hiểu cũng không giống nhau, Mộ Dung Thư là người ưa thích mỹ thực, tự nhiên đối với mấy người bà tử rất hài lòng.

Không sai biệt lắm biết sơ qua về mọi người, liền báo các nàng lui ra, riêng từng người đi làm việc của mình. Chỉ riêng để lại Ngọc Lan cùng Thường Thu.

"Hai người các người vốn là hầu hạ vương gia, tự nhiên là ổn thỏa, bản phủ cũng tín nhiệm, cũng biết có mấy lời nên nói cũng như không nên nói, có một số việc được làm và không được làm." Mộ Dung Thư nhìn hai người, thần sắc ngưng lại, ngữ khí hơi lạnh nhạt nói. Bởi đối với hai người vừa mới tiếp xúc, toàn bộ đều phải có chút cảnh cáo trước cho thóa đáng.

"Vương phi yên tâm, nô tì ngày sau nhất định sẽ trung tâm hầu hạ ngài. Tuyệt đối sẽ không làm chuyện có lỗi với vương phi. Lại càng sẽ không vi phạm mệnh lệnh vương phi." Thường Thu nhìn lạnh lợi, phản ứng này cũng rất nhanh, lập tứcનો tiếp.

Ngọc Lan cúi đầu, trầm giọng mà thận trọng trả lời: "Nô tì chắc chắn trung tâm vì vương phi."

Nhìn thấy hai người thái độ thành khẩn biểu thái, Mộ Dung Thư khẽ gật đầu, trên mặt thần sắc đông lạnh cũng giảm xuống. Sau đó từ trong lòng lấy ra hai cái vòng ngọc phân biệt cho hai người."Này vòng ngọc các người đều nhận đi. Ngày sau nếu là lập gia đình, cũng có thể cho vào đồ cưới."

Thường Thu cùng Ngọc Lan mặc dù là nha hoàn, nhưng cũng đã thấy qua rất nhiều thứ tốt, ngọc này vừa thấy chính là hàng thượng đẳng, không thể tưởng được vương phi thế nhưng sẽ đưa cho các nàng. Hai người kinh ngạc rất nhiều không quên quỳ xuống đất tạ ơn.

Mộ Dung Thư cười đỡ hai người dậy, lại hỏi mấy câu tiếp theo, hai người đều nhất nhất đáp lại, mặt mày trong lúc đó đều đều không có nửa điểm nói dối.

"Thường Thu, người đi báo cho biết mấy người quản sự trong phủ đến Mai viên một chuyến." Nàng rời đi Vương phủ thời gian mấy tháng, này trong Vương phủ nuôi hai ba trăm người, trong đó nhất định sẽ có người tìm chỗ trống làm việc bản thân. Chuyện này tự nhiên không thể để lâu..., trước mắt liền liên giải quyết, huống chi, nàng cũng muốn biết, Chu thị cùng Khương thị hai người ở trong khoảng thời gian này kết quả cuộc của Nam Dương Vương phủ bao nhiêu bạc! Ngày sau có cơ hội, là muốn làm cho các nàng nhớ ra.

Thường Thu đi đại khái nửa canh giờ, kết quả nàng sau khi trở về, chỉ có phòng thu chi một người theo tới, cái quản sự khác thế nhưng một người cũng không có tới.

Thấy thế, Mộ Dung Thư nhủ thầm hỏi: "Chuyện gì xảy ra?"

Thường Thu nhìn Mộ Dung Thư, có chút khó xử nói: "Mấy người quản sự khác đều đi đến trong viện Tứ lão gia. Nghe nói là Tứ phu nhân sai người kêu đi."

Này Khương thị thật đúng là con gái đánh thế nào cũng không chết, chẳng lẽ là hôm qua nàng nói không đủ hiểu?! Ngày hôm nay mới sáng sớm, động tác này nhưng thật ra rất nhanh!

Mộ Dung Thư cười lạnh nói: "Xem ra trong phủ mấy quản sự cũng nên nghỉ ngơi một chút." Trong vương phủ, ai là chủ tử, ai là khách nhân, mấy quản sự có phải hay không mất bị che mờ?

Lan Ngọc cùng Thường Thu phía trước nghe nói qua Mộ Dung thư phong cách hành sự, hiện thời nghe Mộ Dung Thư nói, liền có thể đoán được, mấy quản sự sợ là phải gặp tai ương.

"Thường Thu, người đi qua viện Tứ phu nhân kia. Báo Tứ phu nhân cùng mấy người quản sự cùng tới gặp bốn vương phi." Mộ Dung Thư nửa hip mắt, lạnh giọng ra lệnh.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 19

Gần nửa canh giờ sau, Thường Thu dẫn theo Khương thị đã trở lại, lúc này Khương thị, còn có mấy người quản sự đều đi theo Thường Thu cùng vào phòng.

Khương thị vừa vào nhà trên mặt đã chẳng chút tươi cười, gặp được Mộ Dung Thư, thần thiết hỏi: "Em dâu thành an vương phi, vương phi ngày hôm nay có cảm thấy khá hơn chưa?" Nàng tuy rằng mang trên mặt tươi cười, nhưng này trong đầu là không biết bắt đầu từ đâu. Tối hôm qua nàng liền cùng phu quân thương lượng nên như thế nào đối ứng với Mộ Dung thư, này đó dù thùy một chỗc cũng không thể thui, bằng không ở kinh thành muốn có mối quan hệ, khắp nơi cũng là muốn bạc, nếu như không có bạc căn bản không được. Vì vậy, ngày hôm nay sáng sớm ràng liền tiễn hạ thủ vị cườngra tay trước để chiếm được lợi thế).

Mộ Dung Thư ngẩng đầu nhìn nhạt nhìn lướt qua Khương thị, nói: "Thân mình nếu không tốt, bản phủ cũng sẽ không sai người kêu Tứ đệ tức lại đây nói chuyện. Thế nhưng, bản phủ nhìn Tứ đệ tức có vẻ như bệnh còn chưa tốt, thế nào lại không nghỉ ngơi qua hai ba ngày?" Khương thị này không chỉ nhanh mồm nhanh miệng, da mặt cũng quá dày, muốn già ngọc già ngư? Muốn ở trước mặt nàng mà ru qua mất thợ?

"Em dâu hôm qua chính là đột nhiên đau đầu, ngày hôm nay lại tốt hơn nhiều, đã không có gì đáng ngại. Vương phi chờ vị em dâu lo lắng," Khương thị làm bộ không có nghe được ý tứ trong lời nói Mộ Dung Thư, chính là một mặt giả ngu.

Mộ Dung Thư gật đầu cười: "Nếu mà còn có chút không thoải mái, thì nên ở trong phòng nghỉ ngơi thật tốt. Chuyện tình này em dâu vẫn không nên quên, em dâu cũng chờ để hao tâm tổn sức quá mức. Bằng không vương gia thấy em dâu bị một đầu đau, sợ là cũng sẽ trách cứ bản phủ. Người là em dâu bản phủ, bản phủ tự nhiên không thể để cho thời điểm em dâu ở trong phủ làm khách, đảo khách thành chủ, làm này làm kia. Bằng không em dâu cũng biết, người bên ngoài thích nhất là nghị luận, nói chuyện linh tinh, khó tránh khỏi Nam Dương Vương phủ lại thanh danh bất hảo."

Thường Thu cùng Ngọc Lan ở một bên nghe Khương thị nói, đồng thời trong lòng cũng có vài phần khinh thường. Mấy ngày nay Khương thị sở tác sở vị các nàng đều nhất thanh nhị sở. Ngày hôm nay vị tham ô, thế nhưng tron tròn mặt nói lời dối, như thế thật là vô lợi. Hôm qua vương phi đã đem lời nói ra rành mạch, Khương thị người khôn khéo như vậy không có khả năng không hiểu, trừ phi nàng tận lực giả ngu, cố ý làm. Quả thật là xuất thân thương nhân, khắp nơi lộ ra khôn khéo, nhưng lại có chút ngu xuẩn. Nàng cho là trong Nam Dương vương phủ không có chủ mẫu sao? Trước kia thời điểm vương phi không ở Vương phủ, các nàng tự nhiên quan không được các hạ nhân, vì vậy cũng chỉ có thể nhìn Khương thị ở trong vương phủ tham ô khắp nơi. Nhưng hôm nay vương phi đã trở lại, Khương thị thật đúng là tính toán muốn đảo khách thành chủ. Chủ mẫu Nam Dương Vương phủ khi nào trở thành Khương thị chứ?!

Khương thị sắc mặt nhất thời kéo xuống, Mộ Dung Thư trước nhiều người như vậy thế nhưng cũng không cho nàng vài phần mặt mũi. Này nói gần nói xa không phải là ngại nàng quản nhiều quá sao?!

"Vương phi đây là nơi nào a, em dâu là tiểu bối, tự nhiên muốn khắp nơi vị vương phi suy nghĩ, nên chia sẽ liền thay vương phi chia sẽ một ít. Vương phi cũng không muốn cảm thấy bản khoản. Em dâu hiện thời nhìn thấy khí sắc vương phi còn không phải tốt lắm, sợ là còn muốn tĩnh dưỡng nhất mấy ngày. Có một số việc không cần đến vương phi, vương phi sao không nghỉ ngơi thật tốt mấy ngày lại nói?!" Vô luận thế nào phu quân cũng đúng là con vợ cừ của Nam Dương Vương phủ, bao nhiêu bạc phu quân cũng phải có một ít. Huống chi hiện thời Vũ Văn Mặc còn không biết ngày sau có thể hay không làm được Nam Dương Vương.

Mộ Dung Thư cười lạnh, quả thật là nhanh mồm nhanh miệng! Cản quấy! Bất quá nàng lại chuyển ánh mắt nhìn hướng về phía mấy quản sự cúi đầu không dám thở, cười hỏi: "Các người tới Vương phủ có đã bao lâu?"

Mấy người quản sự theo thứ tự nơm nớp lo sợ trả lời: "Năm năm." "Ba năm." "Bốn năm."

"Thời gian đều không ngắn, có phải hay không đều cảm thấy hơi mệt chút? Đã muốn nghỉ ngơi một chút?" Mộ Dung Thư hip nửa mắt nhìn mấy người quản sự, những người này nguyên bản khi ở Vương phủ cũng đã từng gặp, chính là khi đó còn chưa có chuyện gì. Mà khi nàng chi không ở trong Vương phủ có mấy ngày này, bọn họ thật ra sống cũng thật dễ chịu. Nhìn y phục trên người, vật liệu may mặc là thượng đẳng tơ lụa, trên người đeo phụ trang cũng nhiều lại là làm bằng vàng, ngọc tì lệ cũng không tệ, sợ là được Khương thị cổ động, cũng tham ô không ít đi?!

Một đám là gan thật đúng là bị nuôi cho mập! Mộ Dung Thư màu quang u ám thêm vài phần.

Khương thị có chút bối rối, Mộ Dung Thư mới vừa rồi còn không phải một bộ dáng khiến nàng chớ xen vào việc của người khác sao? Thế nào nhưng bây giờ lại đem đề tài dời đi? Đem đầu mâu chỉ hướng mấy cái quản sự?

Bởi Khương thị hôm qua đã từng tiếp xúc Mộ Dung Thư, tự nhiên biết Mộ Dung Thư xử sự thủ đoạn. Tuy vậy nhưng thật ra trong lúc nhất thời không sợ được mạnh mẽ. Đầu óc có chút choáng váng, suy nghĩ một hồi lâu cũng không biết Mộ Dung Thư đến tột cùng là muốn làm gì. Thế nhưng, hiện tại Mộ Dung thư không ép sát nàng, thật ra khiến nàng có thể thở dài nhả nhõm một hơi.

Thường Thu nhìn lướt qua Khương thị, này Khương thị quả thực tưởng là vì mình có nặng ngàn cân, muốn đem vương phi đùa bỡn ở trong lòng bàn tay, ngược lại thật sự là không biết tự lượng sức mình.

Mấy người quản sự sau khi nghe xong Mộ Dung Thư nói, người người đều ra một thần mờ mờ. Bất quá có người có lá gan lớn đi lên phía trước, cúi đầu, ngữ khí kính cẩn trả lời: "Nô tì tận tâm vì Vương phủ làm việc, tuyệt đối không dám có chút ẻo oai. Nô tì thật sự không biết vương phi nói lời này là ý gì?"

"Ngạ? Tận tâm tận lực vị Vương phủ làm việc?!" Giở bản phủ lại muốn biết, các người nếu là tận tâm tận lực, như thế lại không hiểu được quy củ. Vậy ta hỏi người, vương phi Vương phủ là ai?! Chủ mẫu là ai?!" Mộ Dung Thư cười nhạt hỏi.

Quản sự vừa nghe xong, thấy Mộ Dung Thư nhìn mấy lui, nhưng mà vừa rồi đã đi ra, hiện tại tự nhiên không thể lui về, liền trầm giọng trả lời: "Vương phủ chủ mẫu tự nhiên là vương phi."

"Ngà? Kia bán phi lại muốn biết, các người lấy chính là tiền của Vương phủ, ăn là cơm của Vương phủ, lại không hầu hạ bán phi!" Mộ Dung Thu bỗng nhiên quát một tiếng, mạnh tay đánh ở trên bán.

Trong phòng vài người bỗng nhiên tâm thần run lên.

Kia quân sự dù ngốc cũng biết ý trong lời nói của Mộ Dung Thu, lập tức hoảng hồn. Những quân sự khác đồng dạng nom nớp lo sợ, lập tức hai đầu gối quỳ xuống đất. Thanh âm đầu gối chạm vào đất cùng thanh âm đập bàn tương ứng. Làm cho Khương thị không khỏi rheo mắt.

"Nếu là bán phi không có nhớ lầm, các người thân là quân sự nhưng bất quá mới tháng chỉ hơn mười lượng bạc. Mà bán đầu là thân không một xu bị bán vào Vương phủ. Hiện thời bất quá là ba bốn năm, thế nhưng người người đều có thể đeo vàng đội bạc. Xem ra thế nhưng so bán phi còn muốn phú quý hơn vài phần! Bán phi thật đúng là có chút hồ đồ, các người một năm tiền lương sợ là cũng chỉ có thể mua một kiện tơ lụa mặt vài dẹt trên người này đi?!" Mộ Dung Thu lãnh cười hỏi. Nguyên bản nàng còn nghĩ Khương thị lợi dụng thân phận tối dọa các nàng, các nàng mới có thể lớn mặt như thế. Hiện thời xem ra, không cần nghĩ sâu, liền biết các nàng là vui về theo Khương thị đi!

Mấy người quân sự nhất thời khiếp sợ, các nàng trước nghĩ tới vương phi sẽ không qua cho cửa ải này. Sớm hay muộn hẳn đã về Tây Thiên. Các nàng liền không có nghĩ nhiều, hướng chỉ Khương thị cho các nàng nhiều ưu việt như vậy, các nàng có là gan lớn đi theo Khương thị. Hiện thời vương phi tính lại, các nàng làm gì có may mắn, ý lại Khương thị là người của Từ lão gia, này vương phi cũng sẽ không quá mức truy cứu.

Hiện thời, vương phi có vẻ như cũng không nghĩ sẽ từ bỏ ý đồ.

Khương thị mới mắt lại nháy lên.

"Tội nó tự thật sự không biết vương phi nói cái gì, tội nó tự trung tâm nhật nguyệt chứng giám."Mấy người quân sự đồng thời dập đầu thể hiện trung tâm

Nghe vậy, bên mới Mộ Dung Thu cười càng rét lạnh, thật đúng là chết đến nơi vẫn còn mạnh mẽng. Bất quá nàng không nóng nảy, cũng chậm chậm xem các nàng miệng cũng đến bao nhiêu!"Hào, tốt lắm, không khỏi bán phi oan uổng các người. Lan Ngọc, đi gọi mấy người trong phòng đem sổ sách lấy ra."

Mấy người quân sự nghe vậy đều là thân hình run run, trên đầu mồ hôi như lớn chừng hạt đậu, người người sắc mặt tái nhợt, ngẫu nhiên vẫn ngẩng lên nhìn hướng Khương thị. Muốn Khương thị nói tới cho vài câu, dù sao các nàng đã âm thầm động tay chân các nàng rõ ràng nhất. Đã sớm nghe nói vương phi xem sổ sách rất nhanh, nhất định sẽ phát giác ra chỗ không thích hợp, đến lúc đó những chứng cứ bày ngay trước mắt, các nàng muốn từ chối quan hệ, sợ là cũng không thể nào.

Chẳng qua tạm thời đang lúc trao đổi ánh mắt, Khương thị tự nhiên không biết ý từ của các nàng. Nàng nghĩ vương phi sổ sách cũng không hay xem, nếu là muốn đối tượng, sợ là cũng phải mấy ngày thời gian. Nàng cũng không lo lắng Mộ Dung Thu từ trong sổ sách trông được ra cái gì.

"Tứ đệ tức chó đung, Thường Thu hầu hạ Tứ đệ tức." Mộ Dung Thu quay đầu nhìn lướt qua Khương thị, gặp Khương thị như có đăm chiêu, liền cười nhạt quay đầu hướng Thường Thu phản phô nói.

Thường Thu lập tức gạt đầu đi dọn ghế dựa để cho Khương thị ngồi xuống.

"Ta vương phi." Khương thị đã đứng một lúc, chân cũng có chút đau đớn, liền không nghĩ nhiều lắm mà ngồi xuống.

Mộ Dung thu thấy thế, khẽ cười nói: "Tứ đệ tức ngồi nghỉ ngơi một chút đi, một chút chúng ta lại nói chuyện sau. Bán phi cũng thật không ngờ bọn hạ nhân là gan càng ngày càng lớn. Ngày hôm nay nếu không trừng trị một phen, sợ là cả Nam Dương Vương phủ lúc nào đó sẽ bị người vét sạch. Bị mấy người hạ nhân làm cho ngược đây lên trời, bán phi còn bị mông muội ở trong lòng. Bất quá Tứ đệ tức hẳn là từng trải việc đời, hi vọng bán phi không có hủ đến Tứ đệ tức."

Khương thị nghe vậy, này tâm liền lập bộp bộp bộp vang. Mộ Dung Thu nói câu này có hàm ý khác, trợn này huyên nó sợ sẽ là làm cho nàng xem đi? Khóe miệng nàng động hai cái, thần sắc mặt tự nhiên trả lời: "Vương phi nói rất đúng, hạ nhân là nên phải quản giáo một chút."

Mấy người quân sự lập tức ngừng đầu nhìn hướng Khương thị, đây là Khương thị muốn phải sạch quan hệ?!

"Đúng vậy a, phải quản giáo, không lại bị mờ heo phân tâm, phân không rõ ai là chủ tử, ai là khách nhân. Này đối trắng thay đen, chuyện chủ khách chẳng phân biệt được bán phi cũng không muốn phát sinh lần nữa." Mộ Dung Thu cười nhạt gạt đầu, không nhanh không chậm nói. Nếu là không biết, nhìn thấy Mộ Dung Thu cùng Khương thị hai người đều là tuổi cười đầy mặt nói chuyện, còn tưởng rằng quan hệ này có bao nhiêu tốt đấy!

Đáng tiếc trong đó cũng có vài cảm giác giương cung bạt kiếm, Khương thị nhất thời cảm thấy có chút ngồi không yên. Mộ Dung Thu này thấy thế nào nhu nhu nhược nhược giống như thật dễ đối phó, thế nào sau khi tiếp xúc, càng ngày càng cảm giác không thích hợp? Nếu là một chút này cái hạ nhân đem tất cả mọi chuyện đều nhờ ra nói, nàng là muốn ở trước mặt hạ nhân bị làm cho mất mặt! Có một số việc nhỏ sợ là muốn bán bạc ký hơn. Nàng hoạt động hai chân đã nghĩ muốn mở miệng cùng Mộ Dung Thu nói rõ li lẽ phải trái.

Nhưng Mộ Dung Thu câu nói đầu tiên đã quét sạch những lời nàng muốn mở miệng: "Bán phi trong phủ nghe được không ít lời đồn đãi xấu, nói là em dâu muốn đào khách thành chủ, làm chủ mẫu Nam Dương Vương phủ? Nghĩ đến chính là mấy hạ nhân không biết trời cao đất rộng nói ra khỏi miệng, em dâu lại nói là hảo tâm giúp bán phi. Nhưng những người này nói chuyện linh tinh, vẫn là khiến bán phi không thể không đối với em dâu nói lên lòng nghi ngờ. Thế nhưng, bán phi vẫn tin tưởng em dâu người. Em dâu cũng đừng có gấp đi, đợi thêm một chút, nhìn xem mấy quân sự này nói của gì tốt."

Mộ Dung Thu cười lạnh, Khương thị nếu mà cứ nơm nớp chật thứ không thuộc về mình, như thế càng làm cho người ta chán ghét. Lúc này muốn lau sạch sẽ mông rồi đi, điều này sao có thể?

Khương thị há miệng thờ dốt, cũng không biết nên nói cái gì, chỉ có mặt dày tiếp tục đợi.

Mấy người quân sự đã hoảng, vương phi khí định thần nhiên, nhất định là đã bắt được nhược điểm bọn họ. Đến mức này Khương thị đều sẽ không bị gì cả, bọn họ chỉ có thể tự cầu nhiều phúc.

Làm Lan Ngọc đem vài người mang sổ sách cầm qua, các nàng mấy người sắc mặt nhưng là xanh trắng lẫn lộn, vạn phần hồi hận không dám vì ích lợi trước mắt, mà tham ô. Khương thị căn bản là không trông cậy vào được, lúc trước nàng ta cũng không có nói như vậy, lời kia nói rất là dễ nghe, là vì thay vương phi chia sẻ, dù sao đều là quan hệ thân thích.

"Vương phi, sổ sách đều ở nơi này." Lan Ngọc đem sổ sách đưa đến trước mặt Mộ Dung Thu.

Mộ Dung Thu tiếp nhận, lật một vài trang, đều là nhàn thoát qua Khương thị bọn họ đến Vương phủ ngày đó đến hôm nay. Nàng xem sổ sách cực nhanh, toàn bộ tính nhẩm. Tốc độ này tự nhiên không phải Khương thị đám người có thể nghĩ đến.

Thường Thu cùng Lan Ngọc nhìn Mộ Dung Thu lật xem sổ sách nhanh như vậy, cũng đều có chút kinh ngạc. Nhưng mà ban đầu liền nghe nói qua vô luận cái dạng gì khoản gì đều chạy không khỏi mắt vương phi. Hơn nữa vương phi xem sổ sách rất nhanh, các nàng tuy rằng kinh ngạc, nhưng mà lại cũng không giật mình.

Lúc này Khương thị lại cảm thấy không giống, nàng nhìn Mộ Dung Thu, tốc độ nhanh như vậy?!

Mộ Dung Thu có phải hay không căn bản là biết kết quả, hiện thời bất quá là giả vờ giả vịt?

Khi sổ sách sắp xem xong, mấy người quân sự trên lưng áo đã ướt đầm mồ hôi.

Mà Mộ Dung Thu sau khi xem xong sổ sách đem sổ sách khép lại cũng áp ở dưới khuỷu tay. Tiếp theo nàng mắt lạnh nhìn về phía các quân sự đang run sợ, lạnh giọng hỏi: "Là muốn bán phi nói ra các người tham ô bao nhiêu, hay chính các người tự nói?!" Khương thị chỉ mới đến Vương phủ thời gian là hơn nửa tháng, lại hao phí ngang bằng so với Vương phủ ba năm chi tiêu. Chữ số khổng lồ như thế làm cho trong lòng nàng đột nhiên sinh lửa, quả thật là là gan lớn, này Khương thị chính là lòng tham vô đáy! Tham ô vô luận tại trạch viện nào cũng có, nhưng là làm đến mức này, thật đúng là làm cho người ta mở mang tầm mắt!

Khương thị nuốt vào bao nhiêu, đều phải bắt nàng nhỏ ra bằng hết!

Mấy người quân sự nghe vậy, đầu đầy mồ hôi, khiếp đảm lắc đầu không dám thừa nhận, liền ngay cả vừa rồi có mấy quân sự có phần cây ngay không sợ chết đứng cũng đều sợ không dám nói cái gì nữa.

Mà Mộ Dung Thu lại không nói, có vẻ như đang chờ các nàng mở miệng.

Lúc này Khương thị có hòng nhảy mắt bị nóng lên, tuy rằng lúc ấy nàng dự đoán mấy người quân sự tham ô cũng không để lại nhược điểm gì. Nhưng ngày hôm nay các nàng là đi tới sân của nàng. Không được, nàng phải nghĩ biện pháp để thoát can hệ. Tuy rằng Vũ Văn Mặc tiền cảnh không rõ, nhưng là hiện tại Mộ Dung Thu thân phận dù sao cũng là vương phi.

Lúc này trong đầu Khương thị đánh chủ ý, đầu kia mấy người quân sự đều như đang nằm mộng ban ngày, hi vọng Mộ Dung Thu không truy cứu.

Nhưng Mộ Dung Thu trầm mặc làm cho bọn họ nhất thời không có chủ ý, trong lòng càng thêm run sợ. Cũng hiểu được, cửa ải này vô luận như thế nào cũng đúng là trốn không thoát. Còn không bằng hiện tại liền cúi đầu nhận sai, có lẽ sẽ còn được cứu. Dù sao trong Vương phủ chỉ là làm công nhưng so địa phương khác thật tốt hơn nhiều, nếu lại bị bán còn không biết là cái tình hình gì đâu.

Một người trong đám quân sự quý leo đến gần bên chân Mộ Dung Thu, nức nở khóc lóc nói: "Vương phi, nó tự thật sự biết sai rồi. Là nó tự to gan lớn mặt, thế nhưng nói lên lòng tham, mong vương phi chó truy cứu nó đi. Nó từ ngày sau nhất định sẽ không dám làm những sai lầm trước kia."

Vài cái khấu đầu không ngừng hạ xuống, Mộ Dung Thu cau mày chuyển dời tầm mắt.

Mấy quân sự khác thấy có người đã ra nhận sai, lại nghĩ cũng không còn phương pháp khác, liền cũng đi theo nhận sai.

Thấy thế, Mộ Dung Thu cười lạnh: "Cũng biết sai rồi à?"

"Vâng, tội tự nó đã biết sai rồi, về sau thật sự sẽ không làm tiếp những chuyện như thế nữa. Số tiền tham ô tội đó chúng nó tự sẽ bỏ khuyết trở về."

Bỏ khuyết trở về?!

Mộ Dung Thu lại mới lần nữa trong lòng cười lạnh, các quân sự này cũng thật đúng là hồ đồ! Một người hồ đồ thì thôi, còn tụ tập cùng nhau hồ đồ. Số tiền các nàng tham ô tổng cộng lại cũng không bằng một nửa của Khương thị. Các nàng dù cho tính là ở trong vương phủ làm công cả đời, cũng đừng nghĩ đem số tiền tham ô đó lấp đầy! Dư quang nhìn lướt qua Khương thị. Quả nhiên nhìn thấy thần sắc Khương thị biến ảo, sắc mặt đồng dạng trắng đen đan xen.

"Bán phi tính toán qua loa, mấy người các người tham ô số tiền tổng cộng chừng hơn một vạn hai, cái này cũng chưa tính cẩn thận. Nếu là bán phi cẩn thận tính toán, sợ là lên tới một vạn năm ngàn hai trăm. Nói đi, số tiền này các người làm thế nào tham ô được?!" Mộ Dung Thu cười lạnh một tiếng, trầm giọng hỏi.

Mấy người quân sự nghe vậy, ngỡ ngàng há to mồm nhìn về phía Mộ Dung Thu, hơn một vạn hai? Đây cũng không phải là số tiền nhỏ a! Bọn họ tiền tỉnh là dù có làm công đến cuối đời, sợ là cũng khó mà hoàn lại. Mà quan trọng là, các nàng cần bản cũng không có tham ô nhiều như vậy! Đường như là sự thương lượng lúc trước tốt là một chuyện, bây giờ lại là chuyện khác. Các nàng mấy người cùng nhau nhìn về phía Khương thị.

Đã nhìn thấy động tác của các nàng, Mộ Dung Thu nhủ mảy lông, lạnh giọng quát: "Không trả lời vấn đề bản phi nêu ra, lại còn nhìn Tứ phu nhân làm cái gì?!"

Một tiếng rầy quát chói tai, thẳng tắp như băng tuyết đúc thành mũi tên bắn về phía tâm Khương thị, làm thị lạnh run lên, sắc mặt càng ngày càng trắng bệch.

Thường Thu cùng Lan Ngọc hai người nhìn nhau, vương phi ngược lại thật sự là háo thủ đoạn! Vừa mới rồi Khương thị không phải đánh chết cũng không thừa nhận sao? Còn gắng chiếm đoạt hết thảy cái không thuộc về của nàng. Hiện thời sự đến nước này, mấy người quân sự một khi đem toàn bộ sự việc nói ra. Như vậy, vương lại muốn nhìn xem Khương thị còn có thể lại kim thiên thoát xác?! Lúc này, số tiền nàng nuốt vào, sợ là ngày hôm nay phải tự mình chủ động giao ra!

"Có chuyện gì thì mau nói, nếu là còn có điều giấu giếm, đều cần thận của đa các ngươi!" Mộ Dung Thu lại quát lạnh một tiếng.

Mấy người quân sự, âm thầm trao đổi ánh mắt, cái gì đều mặc kệ, có một người thanh âm run rẩy trực tiếp trả lời: "Hồi vương phi, số tiền đó đều không phải toàn bộ là tui nô tỳ tham ô. Tui nô tỳ trong ngoài ngoài tham ô bất quá là mấy trăm lượng bạc. Nếu là vương phi không tin, lại cần thận truy xét. Hiện thời, nô tì là trăm triệu không dám nói lung tung, thỉnh vương phi minh giám"

Tiếp theo mấy người khác cùng nói: "Đúng vậy a, thỉnh vương phi tin tưởng tui nô tỳ a. Nô tì tuy rằng mắc sai lầm, khá vậy trăm triệu không dám tham ô nhiều ngân lượng như vậy a!"

Khương thị cảm chén trơ trong tay vốn là muốn uống vài ngụm để áp xuống sự lo sợ. Lại nghe lời mấy người quân sự, tâm hoảng hốt, tay chân táy máy, ly trà lại rơi xuống đất.

Phanh... thanh âm quanh quẩn ở trong phòng.

Mộ Dung thu quay đầu nhìn thoáng qua Khương thị, khóe miệng hơi cười, cười nói: "Tứ đệ tức bị sao vậy? Có phải hay không bị hù? Về sau Tứ đệ tức trở lại sân của mình, cũng phải quản giáo người trong phủ như vậy. Bằng không, quốc không quốc pháp, gia không gia huy, chẳng phải là rối loạn nội bộ?!" Cứ như vậy một chút năng lực cũng chẳng có. Chẳng qua là vừa mới bắt đầu, liền sợ thành như vậy?

Khương thị nghe vậy, nụ cười trên mặt so với khóc còn khó coi hơn, hốt hoảng muốn xoay người lại nhặt mảnh vỡ chén trà.

Thấy thế, Mộ Dung Thu lại cười nói: "Xem ra Tứ đệ tức là thật bị hù rồi. Những chuyện lật vật này vẫn là để bọn nha đầu làm đi"

Khương thị vừa nhặt lên một cái mảnh nhỏ, nghe thấy Mộ Dung Thu nói vậy, tay mạnh mẽ run lên, mảnh nhỏ lại rơi xuống đất. Nàng già bộ trấn định gật gắt đầu cười nói: "Là em đầu hồ đồ, bị tiếng vang này sợ hãi."

"Tứ phu nhân vẫn là có chút nhát gan. Nô tì nghe nói trong kinh thành này phạm là danh môn phu nhân hay các cô nương đều là đi học quy củ từ nhỏ. Dù Thái Sơn sụp đổ trước mắt mà mặt không đổi sắc đâu." Thường Thu tay cầm khăn che miệng, có vài phần xảo quyết còn có mấy phần trào phúng nói.

Mộ Dung Thu thái độ vui lên, Thường Thu tính tình cùng bộ dạng có chút phù hợp, nói ra khỏi miệng là lời nói thật còn có vài phần làm cho người ta xấu hổ vô cùng. Lại nhìn Khương thị, mặt mũi lúc này có thể so được với Bao công.

"Nhanh chóng nói, bản phi không có bao nhiêu thời gian lãng phí ở trên người các ngươi. Nếu không nói, liền trực tiếp gọi người mỗi giới qua bán hết một lượt." Mộ Dung Thu sắc tuấn lại, lại chính thân mình nhìn về phía mấy người quân sự.

"Vương phi chớ lại trách cứ bọn hèn. Ai cũng có thời điểm hồ đồ. Hiện thời Vương phủ không phải chi nuôi mấy trăm người đầu. Tiêu dùng so trước kia hơi lớn cũng đúng là bình thường. Nếu vương phi bởi vì chuyện nhỏ này mà chọc tức thân mình có thể nói cái được không bù đắp đủ cái mất." Khương thị rốt cục ngồi không yên, đi nhanh lên đến Mộ Dung thu trước mặt, chặn mấy người quân sự trước mặt.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu mỉm cười: "Tứ đệ tức thế nào lại khản trương như thế? Bất quá là mấy người hạ nhân thôi mà, đuổi rồi lại mua lại vài người thành thật chẳng phải là rất tốt sao?! Nếu giống như Tứ đệ tức nói như vậy, trong phủ này chẳng phải bọn hạ nhân là đều có thể leo đến trên đầu chủ tu làm mưa làm gió sao?!"

Nàng lời này một là nói cho Khương thị nghe, nàng muốn cho Khương thị thấy rõ ràng thân phận bản thân, sự tình trong Vương phủ còn chưa tới phiên nàng ta để ý tới. Dù sao Khương thị bọn họ trở lại Vương phủ trên danh nghĩa là thăm người thân, năng tự nhiên làm việc không thể quá mức tuyệt tình. Hai là cảnh cáo mấy quân sự cả gan làm loạn, nếu không thành thật khai báo, vậy chờ mỗi giới bán người lại đây đi.

Khương thị trong lòng muốn mắng to, tay áo đã hạ thủ gút gao nắm chặt, đóng chặt mắt, theo sau có chút cần răng nghiến lợi hướng Mộ Dung Thu mà nói: "Vương phi chớ sốt ruột, số tiền kia là còn lưu lại chỗ em đầu đây. Là lúc Vương phi bệnh nặng, trong phủ không có ai chủ sự, hạ nhân khó tránh khỏi làm việc luôi nhão đi một tí. Hơn nữa chuyện hầu hạ vương gia cũng không chu đáo. Chúng ta đều là thân thích, em đầu liền muốn vì vương phi chia sẻ một ít việc. Bởi không biết Vương phủ ngày thường tiêu dùng hạng mục công việc gì, khó tránh khỏi ở phòng thu chi kia lĩnh nhiều bạc. Vốn là muốn em đầu định giữ trước, chờ thân mình vương phi khỏe lại sẽ tự mình giao cho vương phi. Nhưng hôm qua em đầu bỗng nhiên đau đầu, liền quên mất chuyện này."

Nàng hiện tại xem như là hiểu chuyện, Mộ Dung Thu kỳ thực đã sớm biết là chuyện gì xảy ra. Nhưng mà chính là muốn diễn một tuồng kịch cho nàng xem mà thôi, cuối cùng khiến nàng sắp chết phải nhờ ra toàn bộ bạc đã nuốt vào. Mộ Dung Thu thái độ là háo thủ đoạn! Nàng tính tình trước tình sau, cũng phải cam tâm tình nguyện mở miệng đem bạc giao ra. Bằng không khiến cái này hạ nhân mở miệng trước, như vậy, nàng mới thật là mất hết mặt mũi!

Sau khi nghe nói vậy, Mộ Dung Thu hài lòng gật gắt đầu, "Em đầu có thể vì bản phi mà suy nghĩ, bản phi thật sự cảm động. Một chút nữa Lan Ngọc đi theo người cùng đi đem bạc thu hồi lại, bản phi vừa rồi tính toán qua loa một chút, đại khái có hơn một vạn hai. Thế nhưng, này trong Vương phủ sự tình cũng quá thật nhiều, có ít thứ cũng không cần chi li quá, để cho Lan Ngọc cầm về một vạn lượng đi."

Cái gì? Một vạn lượng?!! Mộ Dung Thu nói ra đúng là chuẩn xác! Khương thị ngẫm ngẫm rằng nghiến lợi, nàng cùng nuốt riêng có hơn một vạn mấy chục lượng mà thôi. Giao ra một vạn lượng, này còn dư lại mấy chục lượng, còn chưa đủ cho mình ăn một bữa! Mấy ngày này tâm tư xem như uống phở! Khương thị trong lòng phẫn hận không thôi, nhưng mà trên mặt vẫn là mang theo ý cười nói: "Đấy đều là em đầu phải làm."

Mấy người quân sự lúc này nhẹ nhàng thở ra. Tin tưởng Khương thị đem bạc giao ra, vương phi hẳn là sẽ không lại xua bọn hèn đi cho mỗi giới bán người nữa phải không?

"Các ngươi đem bạc giao ra đây, lại chờ mỗi giới bán người đến đây đi. Yên tâm, các ngươi ở Vương phủ cũng đã vài năm, bản phi sẽ không để cho các ngươi thân không phân tiền rồi đi. Mỗi người cầm hai mươi lượng đi. Đồng thời bản phi cũng sẽ nhắc nhở mỗi giới bán người đem bọn người bán cho người trong sạch." Mộ Dung Thu quay đầu nhìn về phía mấy người quân sự, trầm giọng nói. Tuy rằng các nàng đã thừa nhận sai lầm. Nhưng, ngày hôm nay nàng thù pháp bức cung là có chút cực đoan. Nếu là còn đem các nàng lưu ở trong vương phủ, trong lòng nhất định sẽ có oán hận. Đến lúc đó sẽ là cái tai họa gì, tự nhiên không nên giữ ở bên người.

Khương thị khóe miệng rụt rụt, Mộ Dung Thu rõ ràng đã đạt đến mục đích, đánh hay không đánh cũng không tính buông tha. Là muốn gián tiếp cho nàng biết không nên vọng tưởng những thứ không phải của mình! Bằng không hậu quả không phải nàng có thể thừa nhận được?

Lan Ngọc cùng Thường Thu hai người nhìn nhau một cái, đều vì thủ đoạn Mộ Dung Thu mà bị thuyết phục. Trận đánh này đánh thật là tốt! Có thể nói là toàn thắng. Khương thị còn không oán một lời mà vẫn phải đem chỗ bạc đó nhờ ra. Các quân sự cả gan làm loạn cũng nhận được trừng phạt.

Mấy quân sự vừa nghe Mộ Dung Thu quyết định xong, người người đều tề liệt ngã xuống đất, nhất thời không có tinh thần, dù sao ngày sau sợ là không được tốt như bây giờ.

Mộ Dung Thu miễn cưỡng nhìn lướt qua các nàng, liền sai người đem các nàng kéo đi ra ngoài. Quay đầu nhìn về phía Khương thị có chút thất thần, cười nói: "Em đầu có phải hay không mệt mỏi? Không bằng hồi sân nghỉ ngơi đi. Vừa vặn Lan Ngọc cũng em đầu đi cùng nhau."

"Àn, có thể là đã ra ngoài một thời gian dài, gặp một chút hàn khí. Vậy em đầu sẽ không quấy rầy vương phi." Khương thị nghe Mộ Dung Thu nói, trong lòng lại là một cú hặn khí. Tần tần khó khở nuốt vào bạc, lại phải nhờ ra, quả thực là khiến nàng đau lòng muốn học máu! Có lẽ tối nay sau khi trở về, phu quân vẫn sẽ trách cứ nàng làm việc bất lợi, liền chút chuyện nhỏ này cũng làm không được. Không phải nàng không muốn làm, mà là cảm giác Mộ Dung Thu nhìn thì mềm yếu, đánh một quyền vào, vô luận thế nào đau đớn nhất định là bản thân mình. Càng nghĩ càng giận, Khương thị xoay người liền bước nhanh rời đi.

Lan Ngọc nhìn thoáng qua Khương thị tức giận rồi đi, trên mặt dường không được nụ cười, đối với Mộ Dung Thu phúc thần thì lễ, "Nô tì nhất định không có phụ ý chi của vương phi, nhất định đem toàn bộ bạc mang về." Đi theo vương phi, về sau chắc chắn học được không ít đầu.

Mộ Dung Thu gật gắt đầu, "Đi thôi."

"Nô tì mấy ngày nay vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy Tứ phu nhân cam chịu như vậy. Ngày xưa đều là người khác bị Tứ phu nhân răn dạy. Liền ngay cả Tam phu nhân cũng sẽ rơi xuống hạ phong trước Tứ phu nhân." Thường Thu một bên vừa thêm nước trà cho Mộ Dung thu, vừa nói.

Mộ Dung Thu tâm tình cũng không tệ, cảm lấy nấp vung lên chén gạt trà vụn trong ly. Gọi lên khỏe mới nụ cười như cánh đồng hoa mộng: "Khương thị là thương nhân, tuy rằng khôn khéo, nhưng rất xem trọng tiền bạc. Càng là coi trọng, lại càng là thông minh quá sẽ bị thông minh hại!" Nếu như Khương thị chỉ nuốt vào ngân lượng bạc, nàng sẽ xem trên mặt mũi Nam Dương vương phủ, sẽ không so đo. Nhưng có tình năng lòng tham không đáy, ven vèn một vạn lượng nặng cũng dám nuốt!

"Vương phi nói phải." Thường Thu không ngừng gật đầu, nàng hiện tại cảm thấy giống như không có chuyện gì có thể làm khó được vương phi. Chuyện này nếu là phóng ở trên người khác, cũng chỉ có thể tự nhận xui xẻo, đem chuyện này nuốt vào bụng.

Mộ Dung Thu mỉm cười, đối Thường Thu phản phô nói: "Ngày mai người gọi phòng thu chi cùng quản gia đến một chuyến." Trong lúc này phải chọn mấy người quân sự mới, trong phủ không thể không có quân sự. Người trong phủ rất nhiều, năng cũng không thể đều thay qua, mà phòng thu chi cùng quản gia đều ở trong vương phủ thời gian dài, tự nhiên đối người trong phủ có vài phần hiểu rõ.

"Vâng. Nô tì ngày mai sau khi ăn xong điểm tâm sẽ đi gọi." Thường Thu lập tức đáp.

Ước chừng nửa canh giờ, Lan Ngọc mới từ sân của Khương thị trở về.

Mất thời gian dài như vậy, cũng là nằm trong dự liệu của Mộ Dung Thu. Khương thị vốn là cực kỳ coi trọng tiền bạc, khi giao ra khẳng định không có về mặt tốt. Lan Ngọc cũng nhất định là vô duyên vô cớ ăn không ít tức tối.

"Tứ phu nhân nguyên bản vừa trở lại sân liền đã muốn đi nghỉ ngơi. Nô tì nghĩ vương phi phản phô, không dám có điều luôi nhão câu trả. Liền ngăn cản Tứ phu nhân. Tứ phu nhân mặc dù là quả trách vai câu nô tì không biết quy củ, nhưng vẫn là cầm bạc đi ra. Tứ phu nhân có tâm, đem bạc đều đổi trở thành ngân phiếu." Lan Ngọc mặc dù ở chỗ Khương thị bị tức giận, nhưng sau khi nàng đem ngân phiếu cầm về trong tay. Quả thật vui mừng từ trong tâm. Khương thị đêm nay sợ là ngủ không ngon giấc.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu nhấp môi khẽ cười, nàng đoán Lan Ngọc cùng Thường Thu đều không phải là dễ chọc. Quả thực, chuyện này như để người khác đi làm, có lẽ bị Khương thị nói mấy lời mà mù quáng. Cũng chỉ có Lan Ngọc có thể tươi cười."Làm tốt lắm"

Thường Thu cùng Lan Ngọc cũng đứng là khó nên tươi cười trên mặt. Đã làm nha đầu, chủ từ trách móc có là cái gì, chỉ cần có thể hoàn thành mệnh lệnh liền không sao cả.

Giai quyết xong chuyện Khương thị, Mộ Dung Thu liền đi bồi Hiên nhi. Hiên nhi viết mấy chữ ngay ngắn chỉnh tề cho nàng xem, nàng cũng cảm giác khoái hoạt không cách nào nói rõ. Tuy rằng Hiên nhi không phải nàng thân sinh, nhưng nàng lại coi như chính mình sinh.

Từ lúc nàng ra ngoài gặp chuyện ngoài ý muốn. Sau khi trở về, Hiên nhi phá lệ thích kẻ cận nàng. Mà nàng cũng không có công việc bề bộn như vậy, cũng hay bồi hân. Sau buổi cơm trưa, nàng dụ dỗ Hiên nhi ngủ trưa, nàng cũng trở về phòng.

Lúc này Vũ Văn Mặc vẫn chưa về, sợ là trong nội cung có rất nhiều chuyện tình.

Nếu xã hội này cho nữ nhân nhiều cơ hội phát triển hơn, nàng càng muốn là cùng hân vào triều, này hễ là có người hãm hại hân, nàng đều sẽ không bỏ qua.

Bồi trong lòng nhớ kỹ Vũ Văn Mặc, nàng cũng vô pháp đi vào giấc ngủ, liền tùy tiện lượm hai quyển thư đến xem

Xem một tý đó mà đợi đến nửa đêm

Trong mơ mơ màng màng, cảm giác có người đem nàng trước bàn ôm đi lên, nàng dụi dụi mắt, nhìn về phía con người ôm nàng. "Chàng đã trở lại a." Nàng xem sách mắt có chút mệt mỏi, liền nằm sấp ở trên bàn muốn nhắm mắt nghỉ ngơi một chút, lại không nghĩ rằng cứ như vậy ngủ đi.

"Tại sao không trở về nằm trên giường? Là chờ ta?" Vũ Văn Mặc ôm nàng đến trên giường, nhìn thấy nàng lười động thủ cởi quần áo, hân liền một bên vừa nhăn nheo cởi quần áo cho nàng, vừa nói.

Mộ Dung Thu thanh âm miễn cưỡng mềm yếu trả lời: "Chàng không trở lại, ta ngủ không được."

"Trong nội cung không có chuyện gì. Bất quá là có một số việc nhỏ cần phải xử lý một chút. Vẫn là nghỉ buổi chiều sẽ trở lại cùng nàng ăn cơm, không nghĩ tới vẫn bận đến ban đêm, ngày sau ta sẽ trở về sớm." Vũ Văn Mặc cấp tốc bỏ đi quần áo, lên giường, hân cùng Mộ Dung Thu phủ chăn lên, sau đó đem nàng ôm vào trong ngực, âm giọng nói.

"Ấn." Mộ Dung Thu găt đầu, cũng ôm lấy hân. Nàng là không dám ngủ, sợ hân một đi không trở lại. Bất quá chỉ cần hân có thể trở về đến, nàng liền đã biết hân có biện pháp ứng đối.

Vũ Văn Mặc nhìn bộ dáng miễn cưỡng của nàng, nhìn không được khỏe miệng gọi lên, nàng chỉ cần đang ngủ mà tỉnh lại, chính là mơ mơ màng màng, phản ứng cũng không sắc bén như lúc bình thường. Nhưng mà lúc này nàng đáng yêu nhất, hân lại ôm nàng mạnh thêm vài phần." Khương thị đã trả lại bạc?"

"Ấn, Khương thị thật sự là lòng tham không đáy. Nàng nuốt mấy chục lượng, mấy trăm lượng, ta còn có thể mở một con mắt nhắm một con mắt. Nói như thế nào nàng cũng đúng là thân thích chúng ta, liền xem như bọn họ nghèo không cách nào, xem như bỏ thí. Nhưng cổ tình nuốt một vạn lượng! Nàng là xem Nam Dương Vương phủ là kim kho nhà nàng. Nếu không phải muốn trở về, ta trong lòng nhất định sẽ bị ghen khi." Mộ Dung Thu găt găt đầu, vênh mòi mang theo chút oán giận nói.

Nghe vậy, Vũ Văn Mặc nhìn không được xi cười ra tiếng. "Sở dĩ vì để cho Khương thị cũng trong lòng không thoải mái, bắt nàng ta phải trả về một vạn lượng, cho nàng lưu hơn mười lượng bạc để ghé thăm nàng ta?!" Nàng thật đúng là mang thù a! Nhưng lại đáng yêu như thế.

"Vốn không muốn cho giữ lại một lượng bạc nào, nhưng dù sao ta cũng đúng là Nam Dương vương phi, van lãn không thể keo kiệt như vậy. Mười mấy lượng bạc nhưng là có thể mua về một kiện vật liệu may mặc tốt đó. Bán đi nhưng là rộng lượng hết sức." Mộ Dung Thu nhượng mấy hừ lạnh một tiếng nói.

Vũ Văn Mặc trong mắt cười nhẹ nhàng, nhẹ xoa trên đầu nàng, tóc đen của nàng mềm nhẵn như tơ lụa, cảm xúc vuốt ve vô cùng tốt."Ấn, Khương thị nên bị như vậy."

Sau này có nàng làm bạn hằng ngày, hân chính là hạnh phúc không ai có thể so sánh, sinh mệnh bên trong không có cảm giác bị hiu quạnh lạnh như băng. Liền tính dù là giao phó ra cái gì lớn lao hơn nữa, hân sẽ không cho phép bất luận kẻ nào thương tổn nàng, phá hư hạnh phúc của bọn họ. Mấy chuyện ở trong cung kia, không với, từ từ sẽ đến!

"Phu quân đại nhân, người phải bồi thường ta. Ta bất quá là rời đi có mấy tháng mà thôi. Mà trong Vương phủ lại rối loạn, rườm rà thành như vậy." Mộ Dung Thu bâu môi nói.

Thật hiếm khi thấy nàng làm nũng với mình Vũ Văn Mặc buồn cười nói: "Nuơng từ nghĩ muốn bồi thường cái gì?"

"Đợi trên người ta độc tính tán đi, một năm sau, ta muốn sinh nữ ora xinh xắn đẹp đẽ, một nhi tử cũng tuấn mỹ như người." Mộ Dung Thu đem gò má chôn ở lồng ngực của hân, gò má đó búng nói. Chờ một năm sau, nhìn xem còn có ai nói nam nhân của nàng vô năng!

Nghe vậy, Vũ Văn Mặc sững sốt, lập tức cười to nói: "Hào!" Hân vừa nghĩ đến chuyện nàng sinh hạ đứa nhỏ của bọn họ, trong lòng càng là kích động.

Hân cúi đầu còn muốn lại cùng Mộ Dung Thu trò chuyện, lại phát hiện nàng đã ở trong lòng hân ngủ say. Một ngày này hân ở trong cung quá bận bịu, nàng ở trong vương phủ cũng không nhàn rỗi, thực khó xử nàng.

Không đánh thức nàng, hân nhẹ nhàng nằm xuống, khiến nàng ở trong lòng hân thấp phần an ổn.

Hôm sau, Lan Ngọc cùng Thường Thu một bên hầu hạ nàng rửa mặt, vừa nói: "Ngày hôm nay Tử phu nhân liền bị bệnh."

"Hôm qua không phải còn hảo sao? Làm sao có thể bỗng nhiên liền bị bệnh?" Mộ Dung Thu mầu quang chột lóc, thanh thanh hỏi. Bệnh trùng hợp như thế, này sợ là tâm bệnh đi?!

"Nô tì không hiểu được, nhưng mà nha đầu trong viện Tử phu nhân đi mời đại phu lại. Nói là hòa nộ công tâm." Lan Ngọc trả lời.

Mộ Dung Thu thư thái nở nụ cười, quả nhiên là phát hỏa!

Lan Ngọc cùng Thường Thu hai người trên mặt tuy rằng đều là cực kì thận trọng, bộ dáng có vài phần lo lắng cho Khương thị. Nhưng trong lòng cũng đúng là cười thầm. Người trong phủ đều ở trong bóng tối nghị luận, Khương thị bị bệnh, là vì không cam lòng trả lại bạc, cấp thượng hoả!

"Một chút phản phò phòng bếp nấu bách hợp tuyết lệ canh, sau đưa sang cho Tử phu nhân." Mộ Dung Thu phản phò. Thượng hoả uống chút canh có thể làm xuống bớt lửa. Bất quá Khương thị nếu là biết được nàng cho người làm đưa đi canh qua, sợ cũng sẽ không thể uống, bắt người làm đưa đi trực tiếp đổ? Uống hay không uống cũng không sao cả. Nàng làm chính là phủ trên người mình một mặt tốt. Làm người phải là như thế?

"Vâng, nô tì lập tức đi phòng bếp phản phò." Thường Thu lập tức phúc thân, bụng chấu liền đi ra ngoài. Nàng nhưng lại thích làm chuyện xấu.

Mộ Dung Thu nhìn thân ảnh Thường Thu chạy đi, nhìn không được khẽ cười ặc ặc đầu. Nhưng mà mười sáu mười bảy tuổi, vẫn còn con nít.

Cơm trưa về sau, Mộ Dung Thu dỗ Hiên nhi đi vào giấc ngủ sau, liền muốn trở về phòng. Mới ra cửa phòng, Lan Ngọc sẽ nhỏ giọng nói: "Trong Hinh vườn xảy ra chuyện."

"Chuyện gì?" Mộ Dung Thu liếc mắt nhỏ giọng hỏi. Hinh vườn, không phải là sân Vũ Văn Nghị cùng Lâm thị tạm thời ở sao? Lúc này vừa ăn cơm trưa không lâu, có thể xảy ra chuyện gì? Hơn nữa, Lâm thị kia tính tình nhát gan, có thể phát sinh chuyện gì?

Lan Ngọc trả lời: "Quách đi nương đưa cho Ngũ phu nhân một cái vòng tay phi thủy, Ngũ phu nhân lại đem vòng tay ném, liền nát. Vừa vặn Ngũ lão gia cũng có mặt, liền mắng to Ngũ phu nhân. Ngũ phu nhân nói vài câu, Quách đi nương cũng ủy khuất không thôi. Nói là Ngũ lão gia động thủ đánh Ngũ phu nhân, Quách đi nương kia còn cầu Ngũ lão gia, nhưng Ngũ lão gia nộ khí không tiêu. Lúc này bắt Ngũ phu nhân quý ở trong sân trên tầng đá."

"Trên tầng đá?" Mộ Dung Thu nhẹ nhàng nhăn mày lại.

"Đúng vậy a, hiện tại nhưng là mùa đông, tầng đá lại lạnh hết sức. Nếu là quý lâu, sợ là sẽ dễ lại bệnh." Lan Ngọc trầm giọng trả lời. Ngũ phu nhân cũng thật là đáng thương, địa vị thế nhưng so ra kém một đi nương.

Mộ Dung Thu hai mí cau càng sâu, Vũ Văn Nghị làm sao có thể nhẫn tâm như thế? Lâm thị vừa nhìn là thấy thân mình không tốt."Quý bao lâu rồi?"

"Cần nửa canh giờ."

Tầm gần nửa canh giờ? Mộ Dung Thu thần sắc trầm xuống. Chuyện này dù sao cũng là sự tình trong viện Vũ Văn Nghị, nàng quản không tốt lắm.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 20

"Ấn, vậy trước đi xem một chút." Mộ Dung Thu găt đầu trả lời. Sắc mặt bình tĩnh, nhưng trong lòng lại có chút xoắn xuýt, Lâm thị tuy rằng cùng nàng không có thâm giao, hai người cũng bất quá là gặp mặt một lần. Nhưng nói cho cùng, nói như thế nào cũng đúng là thân thích, Lâm thị tính tình lại yếu đuối, thân mình cũng không tốt, nếu là vì cái quý này mà mắc bệnh cũng có chút đáng tiếc.

Coi lại bên người về mặt Lan Ngọc, không hổ là tại trong đại trạch viện mà mắmlần lộn. Nghĩ đến chuyện Lâm thị gặp phải tuyệt đối không phải cái lệ, trên mặt Lan Ngọc vẫn chưa có bao nhiêu đồng tình.

Ngay tại khi hai người cùng trở về phòng, liền gặp được đại nha hoàn Hạ Tháo đi theo bên cạnh Lâm thị. Hạ Tháo một mặt lo lắng, hai tay nắm chặt bát an ở trước bụng. Nhìn thấy Mộ Dung Thư về, Hạ Tháo lập tức liền quỳ xuống, than thở khóc lóc nói: "Cầu vương phi cứu Ngũ phu nhân."

Lan Ngọc nghiêng đầu nhìn về phía Mộ Dung Thư, trong lòng càng là lo lắng, cái này nên làm thế nào cho phải? Đây là chuyện tình trong viện Ngũ lão gia, vương phi không nên nhúng tay! Huống hồ Ngũ lão gia bắt quả là đến Vương phủ làm khách. Nhưng nếu không quản, Ngũ phu nhân lỡ có chuyện gì. Ngũ phu nhân vốn là đệ vị không bằng một cái đi nương, hiện thời lại xấu mặt như vậy, khó tránh khỏi quá mức đáng thương.

Mộ Dung Thư khinh cau mày nhìn Hạ Tháo, âm giọng nói: "Nhanh tới đáp lời, là chuyện gì xảy ra?"

Hạ Tháo lau nước mắt, thút thít đứng lên, nhìn Mộ Dung Thư cũng có chút lo lắng trả lời: "Quách di nương đưa cho Ngũ phu nhân nhất chiếc vòng, Quách di nương bản thân không có giữ chắc liền làm rớt, vừa vụn bị Ngũ lão gia thấy được. Ngũ lão gia tưởng Ngũ phu nhân có ý ném, liền không để ý Quách di nương giải thích mà đánh Ngũ phu nhân. Lúc này còn bắt Ngũ phu nhân quỳ ở trong sân trên tầng đá, hiện tại nhưng là mùa đông a, trời giá lạnh đất đông băng. Nếu là quý một chút không sao nhưng mà đã hơn nửa canh giờ rồi, Ngũ phu nhân hai chân liền sợ là.... Ngũ phu nhân nguyên vốn là có chút phong hàn, xương cốt cũng không được khá lắm. Hiện thời vương phi là Nam Dương Vương phủ chủ mẫu, hiện tại cũng không ai có thể khuyên nhủ Ngũ lão gia. Phận toái vương phi đôi bước đi Hinh vườn nhìn xem, có thể làm cho Ngũ phu nhân bớt quý một chút cũng tốt a."

Nha đầu kia nói rõ ràng, vừa nói vừa bắt an nhìn Mộ Dung Thư, chỉ sợ Mộ Dung Thư cự tuyệt. Ở trong vương phủ hai vị phu nhân và ba vị lão gia đều sẽ không quản Ngũ phu nhân chết sống. Ngũ phu nhân cùng Tam phu nhân cùng Tứ phu nhân cũng không giao hảo, tự nhiên sẽ không giúp nói một hai câu. Ngày hôm trước khi ở nhà kẻ Mai viên, chỉ có vương phi khi nhìn thấy Ngũ phu nhân, cũng không khinh thường. Ngũ phu nhân sau khi trở về, liền bắt đầu kêu đèn thêu áo choàng cho vương phi. Chỉ vì vương phi đã khen Ngũ phu nhân một câu.

Lan Ngọc nguyên vốn không muốn đề vương phi quản chuyện này, nhưng đến mức này. Lại xem Hạ Tháo lo lắng như vậy. Từ trước tới nay Lâm thị tình hình quả thật quá mềm yếu, năng liền nghiêng thân nhờ giọng đối Mộ Dung thư nói: "Ngũ phu nhân cũng là có tâm, hôm kia từ Mai viên trở về, liền thức đêm thêu, bảo là muốn ở sinh nhật ngày đưa cho vương phi."

Mộ Dung Thư cúi lông mày khẽ nhúc nhích, trong mắt liền hiện ánh sáng loe loe, trong lòng thờ dài, Lâm thị tự rằng nhất gan, nhưng cũng có cái tâm thành thật. Huống hồ Hạ Tháo đã tới tìm năng, nếu là chuyện này năng mặc kệ. Có vẻ như nhìn cũng không được lắm, sợ là cũng sẽ bị người ta nói năng thấy chết không cứu. Năng quay đầu hướng trước cửa nhìn nha đầu Văn Kỳ ở bên Hiên nhi phản phó: "Coi chừng hạ Hiên nhi, nếu là Hiên nhi tỉnh lại, trước thay quần áo, khả năng nó sẽ có chút đổi, bảo phòng bếp nhỏ trước đó chuẩn bị chút cháo đi."

"Vâng." Văn Kỳ cung kính đáp.

Hạ Tháo sau khi nghe được Mộ Dung Thư phản phó, liền biết Mộ Dung Thư đã đáp ứng, sẽ đi cứu Ngũ phu nhân, lập tức kích động nín khóc mỉm cười.

"Hạ Tháo đi ở phía trước mặt dẫn đường đi." Mộ Dung Thư trầm giọng phản phó nói.

Bởi Hạ Tháo lo lắng tình huống Lâm thị, quay hướng Hinh vườn đi, bước chân rất nhanh. Mộ Dung Thư chân trái vẫn chưa khôi phục, đi theo năng ta tốc độ vẫn còn có chút theo không kịp. Lan Ngọc vốn định nhắc nhở một chút Hạ Tháo, nhưng Mộ Dung thư ngăn trở. Năng còn chưa đến mức một chết đi, huống hồ sớm một chút đến Hinh vườn cũng tốt.

Hinh vườn cách Mai viên cũng không xa, nhưng là mất hai khắc thời gian.

Đến Hinh vườn, liền nghe thấy từ trong Hinh vườn truyền tới thanh âm, mơ hồ không khó phân biệt là có Chu thị ở trong đó. Tuần này thị thật đúng thích vô giúp vui.

"Em dâu, không phải Tam tâu ta không muốn nói giúp người, tuy rằng người không được Ngũ đệ thích. Nhưng người dù sao cũng là chính thê, này cũng không thể như thế keo kiệt. Quách di nương có thể hầu hạ Ngũ đệ vui vẻ, người cũng phải vì Ngũ đệ mà cảm thấy vui vẻ. Quách di nương nhìn qua cũng là người biết ý, cũng biết hiếu kính em dâu người. Người nên cảm thấy cao hống, lại trăm triệu lần không thể như thế. Rốt bề nát vòng tay phi thị thuy chuyện này nhỏ, nhưng làm tổn thương hóa khí lại là chuyện này lớn." Chu thị từ trên cao nhìn xuống Lâm thị đang quỳ, một phen dạy dỗ.

Mộ Dung Thư đi tới nghe thấy được thanh âm Chu thị, nhếch môi cười lạnh, thật đúng là đứng nói chuyện không đau thắt lưng. Nếu như trong phòng Vũ Văn Lâm nhiều thêm mấy nữ nhân, sợ là năng so với người khác đều khó chịu hơn. Huống chỉ, tính cách Lâm thị ai không rõ ràng. Lâm thị nơi nào có lý gan làm chuyện kia.

"Tam tâu chó đẻ ý năng! Ngày hôm nay vô luận như thế nào đều phải giáo huấn năng ta thật tốt, bằng không ngược lại thật sự là ta gan lớn mật! Loại chuyện tình thiếu đạo đức năng cũng có thể làm được, ta xem ngày sau không biết còn làm ra chuyện gì gay chết! Văn quỳ đến tối, chờ khi nào biết sai làm rồi, thì đứng lên!" Vũ Văn Nghi đứng ở trước cửa phòng, mặt lạnh nhìn Lâm thị, phần nộ quá. Hất bẩy giờ càng xem Lâm thị càng không vừa mắt.

"Hào em dâu, nhanh chút nhận sai cùng Ngũ đệ." Chu thị khuyên Lâm thị. Kỳ thực năng còn là muốn xem nhiều náo nhiệt, năng luôn luôn không thích nhìn Lâm thị hẹp hòi, cùng Quách di nương so sánh với thật là kém đi không ít. Quách di nương lần đầu khi thấy năng, nhưng là tặng không ít thứ tốt. Này Lâm thị lại chỉ tặng cái hà bao.

Lâm thị quật cường tức đầu, trong ánh mắt nén lệ quang: "Phu quân, thần thiếp thật không có ném vòng tay."

"Đừng vậy a, phu quân, tỷ tỷ thật không có ném, là Đình Nhi không có gỡ lấy mới có thể rớt." Quách di nương lập tức mở miệng đối Vũ Văn Nghi giải thích.

Nhưng Vũ Văn Nghi nghe xong, lại âm giọng đối Quách di nương nói: "Đình Nhi chó đẻ có sợ, năng ta trong ngày thường liền ghen tị người. Ngày hôm nay may mà ta thấy được, bằng không khiến cho người bị ủy khuất. Yên tâm, ngày hôm nay ta vô luận như thế nào đều sẽ cho người một cái công đạo."

"Không phải, phu quân, thật là lỗi Đình Nhi." Quách di nương lại tức đầu giải thích. Xinh đẹp trên mặt còn có vài phần ủy khuất.

Nhưng Vũ Văn Nghi thuy chung đều nghe không vô, vẫn là một mặt tức giận nhìn Lâm thị đã ở trên tầng đá quý có hơn nửa canh giờ. Hồn nhiên không phát hiện Lâm thị tuyệt vọng, thống khổ, gầy gù. Còn có bởi vì quý thời gian hơi dài, chân cũng đã run, sắc mặt cũng càng tái nhợt. Bởi Vũ Văn Nghi cho tới bây giờ đều sẽ không nhìn Lâm thị, dĩ nhiên là không sẽ phát hiện Lâm thị khác thường.

Quách di nương xin lỗi nhìn Lâm thị, đáy mắt một tia cười lạnh, vị trí chính thê sớm hay muộn đều sẽ là của năng!

Mộ Dung Thư càng nghe mâu quang lại càng trầm, Quách di nương quả nhiên là cái vai ác. Hiểu rõ tâm nam nhân, cũng là biết làm đùa. Chính là Lâm thị quá mức quật cường, cũng khó trách sẽ bị một cái Quách di nương tính kế thâm như vậy. Năng bước nhanh hơn đi qua đến.

Sự xuất hiện của năng làm cho vài người trong viện từ cũng có chút kinh ngạc, vài người đều nhìn năng đến.

Hạ Tháo vội vàng chạy đến bên người Lâm thị, cùng nhau quỳ xuống, "Phu nhân."

Lâm thị thấy Hạ Tháo về, toét miệng miễn cưỡng cười. Vừa vận nhìn thấy Mộ Dung Thư, nhất thời trừng trừng hai mắt, hết sức kinh ngạc. Nguyên lai Hạ Tháo vừa rồi đi là đi tìm vương phi. Lại ngoài ý muốn chính là, vương phi thể nhưng thật sự đến đây. Nhưng tình huống trước mặt vương phi sẽ tin tưởng năng sao?

Vũ Văn Nghi nhăn mày lại, như thế nào Mộ Dung Thư lại đến?

Quách di nương bởi là thấp tự nhiên không có thân phận đi cùng Vũ Văn Nghi bái kiến Mộ Dung Thư cùng Vũ Văn Mặc, trước mắt khi nhìn thấy Mộ Dung Thư, cảm thấy không khỏi nghi hoặc người kia là ai? Kết quả nhìn thấy hạ nhân trong sân đều hướng Mộ Dung Thư hành lễ mới biết nữ tử tướng mạo so với năng còn muốn đẹp hơn năm phần là Nam Dương vương phi. Cũng chính là cái người bị bệnh hơn mấy tháng hiện tại rồi cực có chuyện biến tốt đẹp Mộ Dung Thư. Chính là, năng ta tới làm cái gì?

Chu thị kinh ngạc nhìn Mộ Dung Thư, cảm thấy cá kinh, vừa rồi lúc năng đối với Lâm thị nói những lời kia Mộ Dung Thư hẳn là không có nghe thấy đi? Bất quá nghĩ lại, năng vừa rồi lại cũng không có nói gì lời gì quá đáng, chính là chỉ dạy Lâm thị.

"Gặp qua vương phi." Bọn họ cùng hướng Mộ Dung Thư hành lễ.

Mộ Dung Thư nhân nhạ ánh mắt tức đầu qua bọn họ, theo sau nhân nhạ gật gật đầu, "Người trong nhà, không cần đa lễ."

"Vương phi làm sao lại đây lúc này?" Vũ Văn Nghi cau mày, trong giọng nói có vài phần không tốt hỏi. Đối với Vũ Văn Mặc cùng Mộ Dung thư, hẳn từ trước tới nay từ trong lòng không phục, trước mắt Vũ Văn Mặc lại là hoàn cảnh này, hẳn đương nhiên cũng sẽ không có nhịn bộ. Hiện thời Mộ Dung Thư lại đây, chỉ sợ cũng đã biết Lâm thị xảy ra chuyện mới có thể chạy tới.

Nghe vậy, Mộ Dung Thư mâu quang u ám, Vũ Văn Nghi dù nói thế nào cũng là tiểu bối, nhìn thấy năng cũng không có hành lễ. Lại mở miệng nói như vậy chính là hoàn toàn không đem năng để ở trong mắt, nghiêm nhiên một bộ đáng trời đất bao la chỉ có hắn lớn nhất.

Có vẻ như đã nhận ra Mộ Dung Thư khác thường, cảm giác được trên người năng phát ra lãnh ý. Vũ Văn Nghi cũng bỗng nhiên ý thức được vừa rồi nghĩ khi không tốt. Liền tính Vũ Văn Mặc ngày sau như thế nào, hiện tại Vũ Văn Mặc như cũ vẫn là Nam Dương Vương, hẳn vạn không thể đem tâm tư lộ ra quá mức rõ ràng. Chính là lời đã xuất khẩu tự nhiên không cách nào thu về.

"Theo bản phi biết, Nam Dương Vương phủ cao thấp, Ngũ đệ dưới chân đang đứng là đất của Nam Dương Vương phủ. Mà bản phi là Nam Dương Vương phủ chủ mẫu. Ở trong nhà bản phi, bản phi đi nơi nào còn cần hướng Ngũ đệ bái báo sao?" Mộ Dung Thư sắc mặt trầm ngưng, lạnh giọng nói. Ở địa bản của năng còn lớn lối như thế. Tới đều là cái thứ gì không, cực phẩm như vậy! Cũng phải nhìn ở địa bản của ai!

Lời này vừa nói ra, mặc cho ai đi đâu có thể nghe ra được năng tức giận. Kỳ thực vừa rồi lúc Vũ Văn Nghi mở miệng, làm cho người trong viện cũng tương đối có vài phần kinh ngạc. Ngũ lão gia thế nào đối vương phi bái kính như vậy?! Trước mắt xem ra là chọc giận vương phi.

Mộ Dung Thư dư quang nhìn lướt qua Lâm thị quý ở một bên đã không có bao nhiêu khí lực. Sắc mặt tái nhợt quả thực có thể cùng giấy trắng đánh đồng. Vũ Văn Nghi này ánh mắt bị mù rồi à?!

Năng miễn cưỡng nhìn về phía Quách di nương, vừa rồi lúc Vũ Văn Nghi đối năng bái kính, năng ta có vẻ như còn cười cười.

"Là Ngũ đệ vô lễ. Vừa rồi bởi đã xảy ra một ít chuyện tình không vui, mới có thể va chạm vương phi. Thành vương phi thứ lỗi." Vũ Văn Nghi bần khom người bồi tội nói.

Lúc này có bao nhiêu người đang chờ nàng cùng Vũ Văn Mặc rơi đài, Mộ Dung Thu trong lòng rất rõ ràng. Nàng cũng không vì thế phẫn nộ. Nàng tức giận là, những người này rõ ràng muốn đem nàng dẫm ở dưới chân, nàng Mộ Dung Thu bắt kẻ là đối trước, hay là đối sau, khi nào luân lạc tới mức bị người dẫm ở dưới chân?!

"Đừng vậy a, là vì đã xảy ra một ít chuyện không vui, phu quân mới có chút giận quá mất khôn. Vương phi chờ trách cứ." Quách di nương lại bày ra nàng một bộ dáng nũng nịu đối Mộ Dung Thu giải thích nói.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu ánh mắt sáng lạnh quét về phía Quách di nương, ồm lấy khóa môi lạnh giọng hỏi: "Quách di nương, phải không?"

"Đúng, Đĩnh Nhi gặp qua vương phi." Quách di nương tên Đĩnh Tú Nhã, tư thái ngán vận đối Mộ Dung Thu hành lễ.

Mộ Dung Thu nhàn nhạt gật gù đầu, "Quách di nương đứng đây đi." Dứt lời, nàng xem hướng Vũ Văn Nghị, cười nói: "Bản phi cũng không phải người keo kiệt như vậy. Chính là Ngũ đệ nhiều năm ở ngoài, không ở kinh thành đã lâu, sợ là đã quên mất một chút chút quy củ. Không bằng bản phi kể cho Ngũ đệ mấy chuyện xưa?"

Vũ Văn Nghị, Quách di nương, Chu thị, đều là sùng sốt, kể chuyện xưa? Đây Mộ Dung Thu muốn làm gì? Vào lúc này kể chuyện xưa có hay không là không thích hợp? Mấy người đều nhìn thoáng qua Lâm thị

Mộ Dung Thu chính là cười nhẹ, không có để ý phản ứng của bọn họ, trực tiếp mở miệng nói: "Mấy tháng trước bản phi nghe nói có con trai trưởng của một vị quan viên, từ trước tới nay không muốn gặp chính thể, sùng ái nhất người tiểu thiếp. Ha ha, không cần bản phi giải thích một chút thân phận thiếp này đi? Thiếp, thân phận đề hèn, ở trước mặt tương phu, chính thể, phải tự xưng nô tì, chính thể đứng, thiếp tự nhiên không có đạo lý ngớ!"

Nàng nói tới đây, ánh mắt nhìn lướt qua Vũ Văn Nghị, sắc mặt hẳn đột nhiên trầm xuống, ánh mắt cũng là nhìn về phía Lâm thị. Mà Quách di nương hoàn toàn đã thay đổi sắc mặt.

Mộ Dung Thu coi như không thấy, cũng không có nhìn hướng Lâm thị, gia sự nhà Vũ Văn Nghị nàng quản không được,. Nhưng lại không thể bắt Lâm thị lại chịu tra tấn, nàng chỉ có thể dùng phương pháp khác, nàng lặng yên đi tới hướng Lâm thị, tiếp tục nói: "Đừng nói thiếp muốn mỗi ngày ở trước mặt chính thể lập quy củ. Chính là dù chính thể muốn đem tiểu thiếp giết, đuổi rồi, bản, cũng là quyền của chính thể. Nhưng có tình con vị quan viên kia sùng thiếp diệt thể. Thiếp thất ngày ngày nghĩ biện pháp hãm hại chính thể, rốt cục có một ngày, hai người hợp mưu vu hãm chính thể hồng hạnh vượt tường, con vị quan viên kia cũng muốn mang thiếp lên chính thể. May mà ông trời có mắt. Về sau quan viên kia biết hành vi của con, liền lập tức đem con trục xuất gia phá, thiếp thất kia trực tiếp đuổi tới cầu lan viện. Nghe nói con vị quan viên kia hiện thời chỉ có thể ở phổ lớn nhờ nhờ hành khất qua ngày. Nhìn qua thật đúng là có vài phần đáng thương!"

Quách di nương hoàn toàn thay đổi sắc mặt. Vũ Văn Nghị sắc mặt cũng không tốt. Trục xuất gia phá?!! Đây chính là trừng phạt rất lớn, hẳn cũng chột nớ tới, này dù sùng thiếp cũng vạn lần không thể vượt quá chính thể.

"Kỳ thực vị chính thể bị hại kia chính là hạn tốt của bản phi. Bởi vậy bản phi đối với hành vi sùng thiếp diệt thể là hận ghiền răng ghiền lợi! Nghĩ nếu là ở trước mặt bản phi phát sinh loại sự tình này, bản phi vạn không thể để dàng tha thứ. Liền tính người nọ có là thân nhân bản phi, bản phi cũng sẽ quân pháp bắt vị thân!" Mộ Dung Thu màu quang sâu thẳm, trên mặt bịt kín một tầng sát phạt quyết đoán. Ánh mắt của nàng có vẻ như có một tầng u quang quét về phía mấy người, nhìn thấy Vũ Văn Nghị cùng Quách di nương sắc mặt đã hoàn toàn đại biến.

Nàng mỉm cười, giả vờ không biết nói bọn họ là vì sao mà sắc mặt đại biến, mặt lộ vẻ vẻ kinh ngạc hỏi: "Ồi, Ngũ đệ cùng Quách di nương như thế nào? Bản phi bắt quá là đã nói chuyện xưa mà thôi, bản phi tin tưởng người bên cạnh bản phi tuyệt đối sẽ không phát sinh loại chuyện này."

Tiếng nói vừa ngừng sau, khuôn mặt Vũ Văn Nghị có chút vận vẹo. Quách di nương muốn cười cũng là cười không nổi.

Chu thị nhìn Mộ Dung Thu, chuyện xưa này không phải là ngầm ngầm nói Vũ Văn Nghị sùng thiếp diệt thể sao? Kỳ thực đây là trong Nam Dương vương phủ người người biết rõ chuyện tình, chính là Lâm thị mình cũng không làm khó, người khác sao có thể quản được.

"Ai nha, Ngũ đệ tức thế nào quý ở trên mặt đất rai đá xanh?!! Này nếu là lạnh gấp thân mình phải làm thế nào đây?!!" Mộ Dung Thu bỗng nhiên mặt lộ vẻ sắc mặt đại kinh, nhìn quý ở trước mặt Lâm thị khoa trương kinh hô một tiếng.

Quách di nương nhất thời chân nhuyễn, nàng là được sùng ái, nên mới có chút đắc ý vênh vảo, thế nhưng dám ở trước mặt Mộ Dung Thu bất kính, không nhìn quy củ. Không cần nghĩ cũng biết được Mộ Dung Thu sẽ mang thù.

"Thế nào còn không lên?!!" Vũ Văn Nghị gặp Lâm thị ngo ngắc, nàng không có nghe thấy Mộ Dung Thu mới nói sao? Lại vẫn vậy, là muốn tìm phiền toái cho bản sao? Hôm qua Khương thị bị Mộ Dung Thu trêu đùa một phen, cũng đủ để nói rõ Mộ Dung Thu tiểu lý tàng đao, có lẽ ngày hôm nay đến gặp Lâm thị là lấy cớ, nàng là muốn xưa đuổi hẳn ra khỏi gia phá đây mà. Khiến cho đối với Vũ Văn Mặc nữa điểm uy hiếp đều không có.

Lâm thị sắp chết mà vẫn lắc đầu, trong hốc mắt còn quật cường nổi lên nước mắt nói: "Không, thân thiếp không sai. Thân thiếp muốn trong sạch."

Vũ Văn Nghị nghe Lâm thị nói, quai thực là muốn chửi ầm lên! Lâm thị chính là người chuyên gây họa! Sớm hay muộn có một ngày sẽ lưu name!

Mộ Dung Thu cũng âm thầm lắc lắc đầu, Lâm thị nhân phẩm là tốt, nhưng quá mức quật cường, quá mức sẽ không thay đổi được gì cả. Trước mắt tình huống muốn công đạo khó hơn lên trời. Mà nàng thật sự không có phương tiện quản quá sâu. Liền tự mình xoay người đem Lâm thị nâng dậy, tiếp theo ở bên tai của nàng nói khẽ: "Nếu em đâu muốn những ngày sau khó hơn một chút, hiện tại phải chịu thua, dù sao thời gian còn dài không phải sao? Hiện tại vị sao phải làm khổ thân thể của mình như vậy."

Lâm thị tâm thần run lên, mặt tái nhợt, môi run rẩy nhìn Mộ Dung thu, hai mắt tỏa sáng. Về sau còn có khi là cơ hội..., nàng chậm rãi đứng dậy. Chính là quý thời gian có chút lâu, đứng lên khi không có đứng vững, suýt nữa té ngã. Thấy thế, Mộ Dung Thu đỡ dài.

Sau khi nhìn thấy Lâm thị đứng lên, sắc mặt Vũ Văn Nghị mới hòa hoãn một ít. Hoàn hảo Lâm thị xem như là thức thời.

"Ngũ đệ từ trước tới nay biết quy củ, tự nhiên sẽ không giống như con của vị quan viên kia. Bất quá có một số việc vẫn là chỗ để làm quá phận, bằng không nhóm kira tự thiêu. Dù sao mắt thấy chưa chắc đã là thật. Huống chi còn là người có tâm!" Mộ Dung Thu nhìn về phía Vũ Văn Nghị thanh thanh cảnh cáo nói. Nàng lời này có hai tầng hàm nghĩa. Thứ nhất, Vũ Văn Nghị tưởng rằng Vũ Văn Mặc hiện bị kiềm chế, không cách nào phản kích, này chưa hẳn là thật. Thứ hai, Lâm thị nếm xuống vòng tay Quách di nương, chuyện này nhất thấy chưa hẳn là thật! Mộ Dung Thu thái cười lạnh, dựa vào Vũ Văn Nghị muốn vọng tưởng Nam Dương Vương vị của nam nhân của nàng, vẫn là quá non!

Vũ Văn Nghị nhủ mi, ghen lời. Lại không biết cãi lại như thế nào. Cũng cảm giác được Mộ Dung Thu không nói đùa. Bất quá cũng bỗng nhiên hiểu được, Mộ Dung Thu giống như không phải đến nhằm vào bản, bằng không nếu là nhằm vào bản, sẽ đối với chuyện Lâm thị bị phạt quý đây đưa không ngọt.

Mộ Dung Thu cũng sớm đã nhìn ra ý tưởng của Vũ Văn Nghị. Chính là chuyện này, nàng không thể không bỏ qua được. Dù sao nàng cũng không có chứng có xác thực chứng minh Lâm thị có ném vòng tay hay không. Nếu là nàng có chứng có xác thực, ngày hôm nay chuyện này liền sẽ không dễ dàng mà buông tha Vũ Văn Nghị như thế! Nàng nhất định làm cho Vũ Văn Nghị vị tính kẻ Vũ Văn Mặc mà trả giá thật nhiều!

"Đi cho bồi tội với Lâm thị!" Vũ Văn Nghị nghiêng đầu mặt lạnh hướng Quách di nương mà ra lệnh. Hẳn đối mặt lóe ra, cẩn thận nghĩ đến, vừa rồi bản xác thực không có thấy rõ, cho tới nay bản đều không xem Lâm thị vừa mắt, luôn luôn nghe Quách di nương, nhìn đến Quách di nương bộ dáng hai mắt đầm lệ. Bản liền không tự chủ được đem hết thái sự làm đổ hết lên trên người Lâm thị.

Quách di nương không thể tin nhìn về phía Vũ Văn Nghị, lâu như vậy tới nay đây là lần đầu tiên Vũ Văn Nghị đối với nàng lạnh lùng như thế. Tuy rằng ngày hôm nay chuyện này là do một tay nàng bày ra, nhưng phát triển đến bây giờ này loại hình dạng này nàng bất ngờ. Sớm biết như thế, nàng sẽ không đánh bạo đi hãm hại Lâm thị, trước mặt cũng bị người chế giễu. Bất quá nàng là người thông minh, chỉ kinh ngạc một chút, liền lập tức đi đến trước mặt Lâm thị nói: "Thình tỷ tỷ tha thứ cho muội muội, là muội muội không có giải thích rõ ràng mới có thể để cho phu quân hiểu lầm"

Nghe nói, Mộ Dung Thu màu quang chột lóe, Quách di nương cũng không phải vai phụ. Nếu Lâm thị không thay đổi tính tình, biết chút tính kẻ, sợ là ngày sau sẽ bị Quách di nương cười ở trên đầu làm mưa làm gió.

Loại sự tình này không phải lần đầu tiên xảy ra, Lâm thị mới đầu cũng cảm thấy Quách di nương vô tội, sau vài lần bị hại, nàng hoàn toàn xác định được là Quách di nương cố ý làm. Trước mắt, loại tình huống này tuy rằng nàng biết rõ chuyện gì xảy ra, có thể hiểu được ý của Mộ Dung Thu, nàng cuối cùng là cắn chặt răng nhịn xuống."Ta sẽ không trách người. Chuyện này cũng không phải là người sai."

Chu thị khiếp sợ nhìn Lâm thị, mới vừa rồi còn là một bộ chủ chủ chết cũng không muốn bị oan uổng, bộ dáng đòi giải thích cho bằng được, bây giờ lại cứ như vậy quên đi?!! Lúc này Lâm thị thật đúng là cùng vừa rồi có khác biệt quá lớn.

Vũ Văn Nghị đồng dạng có chút kinh ngạc nhìn Lâm thị, chuyện này sợ là đúng thật Lâm thị bị ủy khuất. Trong lòng lần đầu tiên có áy náy.

Lặng yên đem thân sắc vài người thu vào trong đáy mắt, Mộ Dung Thu hạ đôi mắt, quay đầu phân phó Lan Ngọc cùng Hạ Thảo, "Lan Ngọc Hạ Thảo, đem Ngũ phu nhân trong phòng rất nghỉ ngơi, kêu đại phu lại đây."

Mộ Dung Thu cũng đi theo Lâm thị cùng vào phòng. Không hề để ý về mặt vài người phía sau.

Thế nhưng, ngay sau khi Mộ Dung Thu vào phòng, Chu thị cười nhẹ nhàng đi nắm cánh tay Quách di nương, cười nói: "Vừa nghĩ tới Quách di nương nữ công hết sức tốt, ta vừa định thêu vài cái hà bao, lại chọn không được bộ dáng, nghĩ đến hỏi một chút ý kiến Quách di nương."

Quách di nương đang đứng xấu hổ, liền lập tức gật gù đầu, "Chỉ cần Tam phu nhân không ghét bỏ liền có thể."

Hai người cũng ngay sau đó vào phòng.

Độc lưu lại Vũ Văn Nghị, bản cau mày nhìn Quách di nương rồi đi, trong lòng có so đo, vừa rồi Chu thị còn là một bộ dáng bảo vệ Lâm thị. Tại thời điểm Lâm thị quý cũng không có nói chuyện giúp Lâm thị đứng lên. Lúc này lại cùng Quách di nương như thế giao hảo? Xem ra, có một số việc là bản sơ sót. Thế nhưng, bản thật sự là không thích đến chỗ Lâm thị, vẫn không bằng Quách di nương ôn nhu sẵn sọc.

Trong phòng, Mộ Dung Thu nhìn Lâm thị nằm ở trên giường thân mình phất run, thờ dài nói: "Người cần gì phải quật cường như thế?!! Quách di nương từ trước tới nay được sùng ái, Ngũ đệ tự nhiên sẽ đứng ở phía của nàng ta, người nếu là cứng rắn cái lý, sẽ càng là làm cho Ngũ đệ căt cái bệnh. Còn không bằng cho Ngũ đệ cái bài thêm, ngày sau nghĩ cách làm cho Ngũ đệ biết là đã hiểu lầm người, do đó đối với người có điều áy náy chẳng phải là rất tốt?"

"Phu nhân bình thường không nghĩ cùng Quách di nương tranh chấp, chính là Quách di nương tổng ưa thích tranh chấp với phu nhân. Thường thường mỗi khi Quách di nương tìm phu nhân, phu nhân sẽ chịu ủy khuất." Hạ Thảo vành mắt đỏ bùng bôi thuốc hai đầu gối cho Lâm thị, nghe thấy được Mộ Dung Thu nói, cũng phụ họa một câu.

Lâm thị cắn răng cúi đầu, hốc mắt cũng đỏ, ngày hôm nay Mộ Dung Thu cứu nàng, nàng liền đối Mộ Dung Thu thấp phần tin cậy, cũng không tự chủ được đem ủy khuất chôn ở trong lòng nói ra: "Em đâu đã sớm biết trong lòng phu quân không có mình. Bộ dạng ta phổ thông, so không lại Quách di nương xinh đẹp, tự nhiên không được phu quân ưu ái. Vốn em đâu đã tự biết, thậm nghĩ giúp chồng dạy con, làm hao thể từ. Nhưng em đâu rất vô dụng. Luôn việc gì cũng làm sai, càng ngày càng làm cho phu quân chán ghét." Nàng càng nói càng cảm thấy ủy khuất, vừa rồi bản không khỏi rơi lệ giờ lại không ngừng chảy xuống.

"Haiz, người cũng là mệnh khổ." Mộ Dung Thu lại thở dài một tiếng. Lúc trước nàng có thể sinh tồn ở trong vương phủ, là vì nàng tự nhận mình có vài phần thủ đoạn, hơn nữa lúc ấy nàng không yêu Vũ Văn Mặc. Cho nên không có kỵ việc gì. Tại thời đại này nữ tử lại không ai nghĩ vậy, Lâm thị gả cho Vũ Văn Nghị, chính là đối với Vũ Văn Nghị khẳng khái một mực, hơn nữa Lâm thị còn là một người không có tâm cơ, tự nhiên sẽ bị người khác khi dễ.

"Vương phi, để cho ngài chế cười." Lâm thị sau khi khóc, lau khô lệ, có chút ầy náy đối Mộ Dung Thu nói. Ngày hôm nay đã phiền toái vương phi rất nhiều. Nàng lại để cho vương phi nghe nàng cầu nhau, thật sự là không nên. May mắn vương phi thái độ hòa ái, sẽ không trách tội nàng.

Mộ Dung Thu vỗ vỗ mu bàn tay của nàng, trấn an nói: "Đừng suy nghĩ nhiều. Ngày hôm nay chuyện tình liên tình là quá khứ. Thế nhưng, cái gì nên nhớ thì nhớ, nên quên liền quên. Người ăn một lần thua thiệt, liền phải nhớ kỹ tránh lần sau lại ăn thua thiệt tương tự, suy nghĩ chút biện pháp khiến mình sau này đỡ để bị ăn thua thiệt. Nếu muốn làm nam nhân vui, em đâu có để cả ngày sợ hãi rụt rè, khiếp đảm không dám ngẩng đầu nhìn người. Lúc cần ôn nhu thì ôn nhu, khi nên thẹn thùng liền thẹn thùng. Hơn nữa, nữ tử vì mình mà trang điểm, em đâu cả ngày không khỏi quá mức thanh lịch. Rõ ràng bất quá chỉ mới mười sáu tuổi, ăn mặc thế nhưng so với bản phi còn giống Bào nhân gia hơn. Em đâu bộ dạng thanh tú xinh đẹp, làn da trắng nõn, mắt cũng là mắt xéo, thấp phần xinh đẹp. Nếu chịu khó trang điểm tinh xảo, so với Quách di nương kia cũng không kém bao nhiêu."

Tuy rằng nàng không muốn chỏ mũi vào, nhưng Lâm thị này cũng thực đáng thương, nàng cũng không phải là người có tâm địa cứng rắn, cho nên cũng chỉ điểm vài điều.

Lâm thị ngừng đầu, đỏ mặt vui mừng nhìn Mộ Dung Thu, không xác định hỏi: "Vương phi, em đâu thật sự đẹp như vậy sao?" Nàng tự trước tới nay thật gan, cũng chưa bao giờ tự cho mình là mỹ nhân. Bởi vậy mới luôn luôn trang điểm quy củ, hoàn toàn không dám cùng người khác so sánh. Nhưng ngày hôm nay sau khi nghe xong vương phi nói. Nàng lại đột nhiên cảm giác được, mình cũng có phần xinh đẹp.

"Nữ tử có mấy người xấu? Chẳng qua là lười mà thôi." Mộ Dung Thu nhấp môi khẽ cười nói.

Lâm thị hồn nhiên quên mất trên đầu gối đau đớn, mừng rỡ như điên. Nếu là nàng có thể đem một mặt đẹp nhất đứng ở trước mặt phu quân. Như vậy, sau này phu quân có phải hay không sẽ nhìn nàng một chút? Cũng sẽ phần một phần sủng ái cho nàng? "Tạ vương phi chỉ điểm. Em đâu ghi nhớ lời vương phi dạy bảo." Nàng bỗng nhiên có chút hiểu ra, vì sao phu quân thích Quách di nương bộ dạng đối trá kia. Nguyên lai là do Quách di nương thích trang điểm. Hơn nữa đối với phu quân cho tới bây giờ đều là nhỏ nhẹ, nhu tình.

Tinh chi là để Lâm thị tỉnh, Mộ Dung Thu cũng không nói thêm nữa. Dù sao có mấy lời nói nhiều cũng không tốt lại khó hiểu, bằng vào Lâm thị cũng không nghĩ ra. Liếc nhìn canh giờ, này giờ cũng đã hơn nửa canh giờ, lúc này Hiền nhi sợ là đã tỉnh, Vũ Văn Mặc đã nói là xử lý xong sự tình sẽ trở lại. Nàng cũng không ở chỗ Lâm thị chờ lâu. Liền bảo Lâm thị nghỉ ngơi thật tốt, sau khi nhắc nhở Hạ Thảo chiếu cố thật tốt, liền hỏi Mai viên.

Mai viên.

Hiền nhi quả nhiên đã tỉnh. Hẳn đã luyện chữ, cũng đã đọc sách. Lúc này quần quít lấy Mộ Dung Thu đòi ăn kẹo hồ lô.

Thần mình Mộ Dung Thu cũng có chuyển biến tốt đẹp, nghỉ ngơi hai ngày cũng không phiền hà. Đối Hiền nhi là nàng thua thiệt nó, lúc này Hiền nhi muốn ăn, nàng tự nhiên không thể cự tuyệt. Đồng thời, nàng cũng nghĩ tự mình xuống bếp làm cho Vũ Văn Mặc một bữa thức ăn phong phú, để hẳn hao hảo bồi bổ. Có đôi khi mới tới trên người hẳn rồi rằng toàn thấy xương cốt. Nàng trong tâm luôn thương yêu không dứt. Luôn nghĩ, mấy ngày này hẳn trải qua như thế nào! Hiện thời đã có cơ hội có thể bù lại, nàng tự nhiên sẽ không bỏ qua.

Để cho Hiền nhi chờ đợi, cũng tình yêu của nàng trong tâm. Mang theo Thường Thu cùng Lan Ngọc đi vào phòng bếp nhà.

Phòng bếp nhỏ nhóm bà từ đều là mới tới, tự nhiên không biết Mộ Dung Thu biết nấu ăn. Nhìn Mộ Dung Thu đều là nom nớp lo sợ, tưởng là vì mình đã làm sai điều gì. Cùng nhóm bà từ lần đầu tiên nhìn thấy nàng trước kia là một bộ dáng, Mộ Dung Thu cười nhạt nói, các nàng không cần khẩn trương.

Ngay sau đó nàng liền chọn xong nguyên liệu, làm một ít đồ ăn Vũ Văn Mặc trước kia chưa bao giờ ăn qua. Cũng căn cứ tình huống thân thể Vũ Văn Mặc bây giờ, nàng lúc này làm thức ăn, món lạ gần như là không có.

Thời điểm nấu cơm, Mộ Dung Thu bỗng nhiên nghĩ đến đây là lần đầu tiên nàng mang theo mục đích vì Vũ Văn Mặc xuống bếp. Vũ Văn Mặc thích ăn lạ, lại nhớ biểu tình khi ăn lòng heo của hắn, nàng liền không nhịn được xi cười ra tiếng, kỳ thực hẳn cũng không phải lạnh như băng, không hiểu phong tình. Chẳng qua lúc ấy hẳn còn chưa biết yêu. Hiện thời hẳn đã biết yêu, cũng nhiệt tình như lửa, cùng với trong ngày thường hẳn bằng vạn niên tạo thành nét đối lập.

Chuẩn bị đại khái mất hai canh giờ, nhanh đến tối rồi, nàng mới đưa toàn bộ đồ ăn làm tốt, tổng cộng mười hai đạo đồ ăn.

Liếc nhìn sắc trời ngoài cửa sổ, nàng nhẹ xoa gáy, đối Thường Thu nói: "Đi nhìn vương gia xem đã trở về chưa."

Một chút thời gian sau, Thường Thu sẽ trở lại."Vương phi, Trần Nam Hầu đến đây."

"Vương gia đi theo Hầu gia cùng trở về à?" Mộ Dung Thu cười hỏi. Tuy rằng để ý việc Tạ Nguyên tới làm bóng đèn. Nhưng mà, nàng nghĩ đến biểu tình hạnh phúc khi Vũ Văn Mặc chính miệng nếm đồ ăn nàng làm. Nàng chỉ là nghĩ vậy mà trong lòng liền âm ập. Nàng cũng chưa từng nghĩ tới, vì người yêu xuống bếp, sẽ vui vẻ như thế.

Thường Thu lắc đầu trả lời:"Không có nhìn thấy vương gia, chỉ thấy được Trần Nam Hầu đang chờ. Trần Nam Hầu nói có việc muốn gặp vương phi. Lúc này đang ở nhà kẻ chờ."

Nghe nói vậy, Mộ Dung Thu thái độ bỗng nhiên trầm xuống. Vũ Văn Mặc chưa có trở về, mà Tạ Nguyên một mình tiến đến muốn gặp nàng, có lẽ nào là Vũ Văn Mặc đã xảy ra chuyện?! Nàng không để ý có dòng nước trong tay, tùy ý chúi qua trên quần áo, âm thanh lạnh lùng nói:"Đi." Bước nhanh đi đến nhà kẻ.

Đi trên đường, Mộ Dung Thu cảm giác được bước chân của mình phi thường trầm trọng, trầm trọng khiến nàng không cách nào hô hấp. Tuy hai mắt hết sức kiên định. Nhưng tâm lại hoảng. Nàng nghĩ tới sau khi trở về, Vũ Văn Mặc sẽ gặp phải cái tình huống gì, cũng nghĩ tới tình huống tệ nhất, Vũ Văn Mặc sẽ đi trước nàng một bước. Nhưng nàng lại không có nghĩ qua sẽ đến sớm như vậy.

Nàng không cho phép bản có bất luận chuyện gì.

Khi đến nhà kẻ, nàng bỗng nhiên dừng lại, lòng sinh nỗi sợ, không dám dấy cửa, cũng không dám nghe Tạ Nguyên nói với nàng lời nói tàn nhẫn. Nàng tự rằng tâm chí kiên cường, nhưng giờ khắc này, nàng không xác định. Nàng nếu là biết được Vũ Văn Mặc xảy ra chuyện, nàng có hay không còn có thể sống tiếp? Nàng còn muốn cùng Vũ Văn Mặc làm bạn, nói nàng vẫn thường kiểu ngoa chút tiêu mưu kẻ, khiến bản cười sùng nịch đối với nàng. Nàng còn chưa có vì bản sinh con, sinh nhi tử mới mập, nhi nữ đáng yêu.

Nàng còn có công việc bề bộn như vậy chưa làm.

"Vương phi?!" Bên cạnh Thường Thu nhìn thấy Mộ Dung Thu thất thần, liền nhẹ giọng kêu.

Mộ Dung Thu lông mi khẽ run, có vẻ như cảm giác được ngực đau, nàng nhanh mím môi, đối với Thường Thu, coi như bình tĩnh nói:"Mở cửa đi." Vô luận là kết quả gì, nàng đều muốn gánh vác. Nàng tuyệt đối không cho phép bản có việc gì. Cũng không cho phép bản rời đi trước một bước. Nàng thật ích kỷ, nếu nàng là lợi một mình thông khổ, nàng không muốn gánh vác, cũng không muốn bản gánh vác!

Môi của nàng có chút tái nhợt, lúc đẩy cửa ra, nàng nhìn thấy khuôn mặt trầm trọng của Tạ Nguyên. Lập tức, tâm phịch một tiếng kịch liệt nhảy dựng. Nàng chậm rãi giờ chân lên đi đến. Máy móc ngồi một bên Tạ Nguyên.

Tạ Nguyên giữa trán thấp phần trầm trọng, không có chú ý tới Mộ Dung Thu. Sau khi Mộ Dung Thu ngồi xuống, bản liền mở miệng nói:"Trong nội cung đã xảy ra chuyện."

"Ta muốn biết chuyện gì xảy ra." Mộ Dung Thu hoàn chậm hai mắt nhắm lại, bỗng nhiên cảm giác mắt rất đau, nàng tối nghĩa mở miệng.

Tạ Nguyên thờ dãi nói:"Thái tử điện hạ bị giam lỏng."

"Cái gì?! Thái tử làm sao có thể giam lỏng?! Vậy vương gia thì sao?!" Mộ Dung Thu đột nhiên mở hai mắt ra, kinh hãi hỏi. Hoàng Thượng ngay cả Vũ Văn Hạo cũng không để tại trong mắt. Như vậy, chuyện Vũ Văn Mặc không có trở về, xem ra đúng là cùng Vũ Văn Hạo bị giam lỏng?!

"Thái tử điện hạ đối với Hoa phi có ý đồ sàm sỡ, vừa lúc bị Hoàng Thượng gặp được. Hoàng Thượng dưới con giận dữ đã nhốt vào đại lao. Mà khi đó vương gia vừa vận vào đến Đông cung trước Hoàng Thượng một chút. Vương gia vì Thái tử điện hạ làm chứng, nhưng Hoàng Thượng chỉ tin Hoa phi, nói là vương gia vì Thái tử điện hạ làm chứng giả. Bởi vậy đem vương gia cùng giam lỏng ở tại Đông cung. Vương gia sợ tin tức truyền về, vương phi sẽ lo lắng, liền bảo ta tới nói với người một tiếng. Chuyện này chúng ta sẽ xử lý tốt, vương phi không cần lo lắng." Tạ Nguyên tuy rằng ngoài miệng thì bảo Mộ Dung Thu chớ lo lắng. Nhưng trên mặt hẳn ngày càng trầm trọng, làm sao Mộ Dung Thu có thể yên tâm? Dù sao Tạ Nguyên từ xưa vẫn luôn không đem nhiều việc để ở trong mắt, bản luôn luôn cả lo phát phx, ít khi có sắc mặt trầm trọng như thế.

Bất quá Mộ Dung Thu cũng là nhẹ nhàng thờ ra, Vũ Văn Mặc hiện thời chính là chỉ bị giam lỏng, không có việc gì! Tuyệt đối không có việc gì! Nàng cũng tuyệt đối sẽ không để cho Vũ Văn Mặc xảy ra việc!

Xác định Vũ Văn Mặc tạm thời không có việc gì, Mộ Dung Thu ổn định tâm thần, sống mắt chuyển động nhanh, hình như có chủ ý.

"Vương phi nghỉ ngơi thật tốt. Ta trước về cung." Tạ Nguyên đứng dậy liền muốn rời đi.

Mộ Dung Thu lập tức đưa tay ngăn bản, khuôn mặt kiên định, ngữ khí hơi kiên định lạnh lùng không cho phép cự tuyệt nói:"Hầu gia, mang ta vào cung, lúc chàng gặp nạn, ta không cho phép chàng một mình đối mặt."

Tạ Nguyên mặt nộ dấy hoa đào, quang hoa mệnh mỏng đôi mắt lúc sáng lúc tối, gầy lát, mặt bản bỗng nhiên giãn ra tuyệt sắc quang minh cười nói:"Vương gia không buông tha cho người, đáng giá." Bản hôm nay cũng bỗng nhiên hiểu được, vì sao Vũ Văn Mặc biết bản như vậy không sáng suốt vẫn quyết định làm, vì sao lúc Mộ Dung Thu sống chết không rõ, đối sinh mệnh sinh ra chán ghét, thà rằng tự sinh tự diệt. Mộ Dung Thu, tuyệt đối xứng đáng được bản đối đãi như vậy!

...

Đang ở xóc nảy trong xe ngựa, Mộ Dung Thu trong đầu đều là tình cảnh hiện thời Vũ Văn Mặc cùng Vũ Văn Hạo. Vũ Văn Hạo từ trước tới nay tác phong nhanh nhẹn, táo nhả, như thế nào đối với bộ dạng thanh tú của Hoa phi có ý đồ chỉ tâm được?! Chớ nói chỉ chuyện sẽ tại trong nội cung của chính mình đối Hoa phi sàm sỡ. Đây không phải là rõ ràng tự lấy đã đập chân mình sao?

Điểm trọng yếu nhất là, địa điểm phát sinh không phải ở trong cung của Hoa phi, mà là đang trong Đông Cung của Vũ Văn Hạo!

Hoàng Thượng quả nhiên là già rồi nên hồ đồ! Thị phi hắc bạch không phân! Mấy tháng trước, nàng thấy tận mắt thấy Hoàng Thượng, ngay lúc đó Hoàng Thượng hoàn toàn ý nghĩ rõ ràng, thị phi hắc bạch phân biệt rõ ràng. Hơn nữa đối Vũ Văn Mặc là thấp phần tín nhiệm. Mà lúc này ngăn ngăn chỉ mới mấy tháng, thì sao có thể biến hóa cực lớn như vậy! Quả thực làm cho Mộ Dung Thu cảm thấy trong đó chắc chắn có huyền cơ!

Chuyện này nhất định không đơn giản! Hoàng Thượng liền tính cho dù là nào bị thoái hóa, cũng không thể hồ đồ đến mức như thế!

Cùng Tạ Nguyên đồng hành, một đường đến Đông cung.

Vừa đến cửa Đông Cung, liền thấy Đông cung bốn phía đều bị thị vệ vây quanh, vây chặt như nêm cối.

"Tránh ra! Các người gan lớn hết sức, dám chặn cả bản hầu gia ta!" Tạ Nguyên mắt lạnh nhìn thị vệ chắn ở trước mặt, phẫn nộ quát.

"Thinh Hâu gia chó chó xừ từ chức. Hoàng Thượng hạ lệnh, bất luận kẻ nào cũng không thể tiến vào Đông cung. Hầu gia vẫn là ngày khác lại đến đi." Một vị thị vệ thái độ cung kính, ngữ khí bất đắc dĩ nói.

Nghe vậy, Tạ Nguyên nhanh cau mày quay đầu nhìn về phía phía Mộ Dung Thu.

Mộ Dung Thu ở trên đường tới liền đã chuẩn bị tâm lý, Hoàng Thượng nếu mà đem Vũ Văn Mặc cùng Vũ Văn Hạo giám lỏng, liền sẽ không cho người khác dễ dàng đi vào. Chính là, nàng muốn gặp Vũ Văn Mặc, xem hắn có bình an hay không.

Lúc này, từ phía trước tiến đến một vị thái giám tay cầm đèn cung đình. Hắn hướng Tạ Nguyên cùng Mộ Dung Thu nói.

"Nô tài gặp qua Trấn Nam Hầu, Nam Dương Vương phi." Thái giám bước đến cung đình về sau, dùng thanh âm độc đáo hướng Mộ Dung Thu cùng Tạ Nguyên chào.

Tạ Nguyên lãnh mầu nhìn thái giám, lạnh giọng nói: "Công công không cần đa lễ, đứng dậy đi." Ngay gã thái giám trong nội cung của Hoàng Thượng. Hiện thời hắn đến là vì Vũ Văn Mặc cùng Vũ Văn Hạo, hay là vì hắn cùng Mộ Dung Thu?

"Hoàng Thượng truyền Trấn Nam Hầu cùng Nam Dương vương phi đi đến Càn Thanh cung." Kia thái giám đứng dậy, liền lập tức nói.

Mộ Dung Thu cau mày, khép hờ đôi mắt, cùng Tạ Nguyên hai mắt nhìn nhau. Đầu là đồng dạng nghi hoặc, Hoàng Thượng lúc này truyền bọn họ là có ý gì?!

"Xin hỏi công công, Hoa phi có ở Càn Thanh cung?" Mộ Dung Thu ngữ khí bình thản hướng thái giám kia hỏi.

Thái giám thấy Mộ Dung Thu bình thản như thế, sinh lòng kính nể. Nam Dương Vương gặp chuyện không may, nàng lại vẫn có thể trấn định như thế. Liền trầm giọng trả lời: "Vâng. Hoa phi đang ở Càn Thanh cung."

Hoa phi đang ở?! Mộ Dung Thu hai mí mắt trố chặt. Không thể nhìn ra Hoa phi có ý nghĩ gì! Cùng tạ nguyên trao đổi ánh mắt, nàng liền đối với thái giám kia nói: "Hào, thỉnh công công ở phía trước dẫn đường." Hiện tại trông thấy Hoàng Thượng sùng ái Hoa phi, nàng cũng muốn biết Hoàng Thượng ngu ngốc đến trình độ nào! Hoa phi có hay không cùng Đát Kỷ giống nhau!

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 21

Càn Thanh cung

Khi đến Càn Thanh cung, Mộ Dung Thu ngừng đầu nhìn sắc trời, trăng non lưỡi liềm xẹt qua vòm lâu, làm cho tường cao bỏ ra một mảnh bóng lưng mờ nhạt quang, càng thêm vẻ giống như hoàng kim đúc thành cái lồng càng thêm thần bí, cũng làm cho người hít thở không thông.

"Như thế nào?" Tạ Nguyên thấy nàng bỗng nhiên ngừng đầu nhìn không trung, liền lên tiếng hỏi.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu cười nhạt lắc đầu, "Vô sự, nhưng mà hơi bức mình đêm nay lạnh quá tâm huyết." Một bản đồ ăn để bị lạnh, vị ngon sẽ giảm mất, vốn định cho Vũ Văn Mặc bồi bổ, không thể tưởng được lại đột nhiên phát sinh tai họa bất ngờ.

Tạ Nguyên buồn bực cả đêm, cuối cùng là bản tính, hắn đảo hoa mắt chớp chớp, tê mị lộng nhàn nói: "Nếu vương phi không muốn lạnh phi, Tạ mẫu ta bụng thật ra có thể khởi động một chuyện. Đồ ăn này Tạ mẫu có thể giúp giải quyết."

Mộ Dung Thu đuôi lông mày nhàu lại, "Người nghĩ nhiều rồi!"

Tạ Nguyên nhún vai, đã sớm biết Mộ Dung Thu là nữ nhân keo kiệt hết sức! Lại thật không ngờ sẽ keo kiệt như thế! Bất quá chỉ là vài đạo đồ ăn mà thôi, hẳn ngày sau tìm một người vợ, nấu cơm nhất định phải hơn nàng nghìn lần vạn lần! Vũ Văn Mặc muốn ăn cũng không cho ăn!

"Thinh Trấn Nam Hầu, Nam Dương vương phi ở ngoài điện chờ một lát, nô tài vào bẩm báo Hoàng Thượng." Thái giám kia bỗng nhiên dừng bước, quay đầu khom người nói với bọn họ nói.

Bất quá chỉ một lát, thái giám kia liền đi ra.

"Hoàng Thượng thỉnh Trấn Nam Hầu, Nam Dương vương phi đi vào." Thái giám kia cung kính nói.

Trong cung nhân phần lớn đều là nhân tinh, hiện thời dù là lúc Vũ Văn Mặc cùng Vũ Văn Hạo gặp nui ro, có thể không cho về mặt tội cũng đã không tệ rồi. Nhưng thái giám trước mặt thái độ cung kính, không có một chút sắc mặt bất kính, là một người tâm tư thâm trầm.

Cửa điện mở ra, Tạ Nguyên cùng Mộ Dung Thu một trước một sau đi vào.

Vừa mới tiến vào đại điện, bên tai truyền đến thanh âm khốc thút thát."Hoàng Thượng, nô tì ngày sau còn như thế nào gặp người a. Không bằng Hoàng Thượng đuổi tiểu thiếp về Bắc cung thôi, hiện thời chuyện này nào lớn như thế, nô tì ngày sau ở trong cung này nhất định sẽ bị người cười nhạo. Nếu là ngày sau lỡ cùng Thái tử gặp nhau, nô tì chắc chắn nhận không được nhớ tới chuyện đã xảy ra hôm nay. Nô tì không nghĩ phá hư tình phụ tử giữa Hoàng Thượng cùng Thái tử. Chỉ là nô tì vừa nghĩ đến việc ngày sau phải cùng Hoàng Thượng tách ra, nô tì liền lòng đau như cắt."

Nghe nói vậy, Mộ Dung Thu hai mí cau chặt, không cần đoán, người giả mù sa mưa khóc nhất định là Hoa phi. Mấy câu nói đó nói thật đúng là xinh đẹp! Ôm lấy tâm hoàng thượng, còn muốn hại Vũ Văn Hạo. Chính là, nàng càng nghĩ càng thấy không đúng. Hoa phi không giống người có tâm cơ thâm trầm như vậy, sẽ một khâu rồi đến một khâu, đầu tiên là làm cho Hoàng Thượng đối với Vũ Văn Mặc xảy ra khúc mắc, cuối cùng hãm hại Vũ Văn Hạo, làm cho thái tử vị của Vũ Văn Hạo trần đầy nguy cơ. Nhưng, người dù nhìn rõ về ngoài, hết thảy cũng không biết rõ tâm, dù sao nàng cũng chỉ là gặp qua Hoa phi một lần.

"Ái phi chờ lý khốc, ái phi không cần về Bắc cung. Trẫm nhất định sẽ cho ái phi một cái công đạo. Trong cung này người nào dám nghị luận thị phi, trẫm chắc chắn sẽ giết cứu tộc nhà hắn." Hoàng Thượng ôn nhu dụ dỗ.

Rõ ràng hoàng thượng đã năm mươi tuổi, thanh âm cũng đúng là hơi có vẻ kiên cường, thêm phần ôn nhu này vào, lại làm cho người ta cảm giác cả người nổi lên một tầng da gà.

Tạ Nguyên cau chặt mí Hoàng Thượng thật là giả nên hồ đồ rồi?! Ở trước mặt thần tử như thế nào lại cùng phi tử tán tỉnh, thế nhưng vì một công chúa hòa thân Bắc cung, không tin con trai ruột của bản thân! Tùy ý để một nữ nhân nắm mũi dẫn dắt!

"Thần (thần phụ) tham kiến Hoàng Thượng, tham kiến Hoa phi." Tạ Nguyên cùng Mộ Dung Thu nửa quỳ thân mình hành lễ nói.

Lúc này, trên đại điện hai người mới đột nhiên phát hiện, đại điện này không phải chỉ có hai người đâu.

Hoa phi cúi đầu che giấu gò má đỏ bừng, lúc này nên thật sự sẽ thẹn thùng! Phần làm bộ làm tịch này ở trong mắt hoàng thượng lại có một loại phong cảnh khác, làm cho hoàng thượng trong lòng vừa động, nếu không phải trong đại điện có người, hẳn nhất định sẽ cùng nàng điên long đảo phượng, phong lưu khoái hoạt một lần!

"Tất cả đứng lên đi, không cần đa lễ." Hoàng Thượng thu hồi ánh mắt từ trên người Hoa phi về, nhìn về phía Mộ Dung Thu cùng Tạ Nguyên. Khi thấy Mộ Dung Thu, đôi mắt bỗng nhiên nheo lại, một lát sau, hắn lại thu hồi ánh mắt.

Hoa phi cũng nhìn về phía hai người, nàng trong đôi mắt đọng đưa lệ quang, khi nhìn về phía Mộ Dung Thu cùng Tạ Nguyên, cũng đúng là khổ sở động lòng người, chọc người thương tiếc. Bộ dạng cũng không xuất sắc, nhưng chỉ cần nhìn vào ký xảo cầu dẫn nam nhân này, Hoa phi có thể nói nhân trung chi phượng.

Mộ Dung Thu thủy chung đều là mắt xem mũi, mũi xem tâm. Tuy rằng không có nhìn đến thần sắc Hoàng Thượng cùng Hoa phi, nhưng nàng lại cảm thấy không thích hợp, hoàn toàn không thích hợp.

"Trấn Nam Hầu cùng Nam Dương vương phi tới thật đúng lúc, trẫm cũng muốn nghe ý tưởng của các người. Trẫm nên xử trí thái tử cùng Nam Dương Vương như thế nào? Nếu là các người muốn vì bọn họ cầu tình, như thế không cần. Bọn họ một người là con trẫm, một người là cháu trẫm, cùng trẫm đều là quan hệ chí thân, trẫm tự nhiên sẽ không phạt nặng. Nhưng chuyện thái tử khinh bạc Hoa phi là trẫm tận mắt nhìn thấy, tuy rằng thái tử vẫn chưa làm gì, Hoa phi lại bị khinh hách. Trẫm trăm triệu lần phải cấp cho Hoa phi một cái công đạo. Mà các người một người là bạn thân bọn họ, một người là Nam Dương Vương vương phi. Trẫm thật ra muốn biết các người nghĩ như thế nào." Hoàng Thượng chuyển động mắt lợi hại qua lại ở trên người Tạ Nguyên cùng Mộ Dung Thu.

Hỏi ý kiến của bọn họ?! Lỗi này nghe tới thật đúng là buồn cười. Hoàng Thượng nói lời này khắp nơi đều là vì Hoa phi mà suy nghĩ, nửa phần cũng không nghĩ đã oan uổng Vũ Văn Hạo. Về phần Vũ Văn Mặc bất quá là nói lời công đạo, cũng bị lên lụy. Hoàng đế này thật đúng là có vài phần ý tứ hàm súc! Mộ Dung Thu đuôi lông mày khẽ nhúc nhích, trong lòng cười lạnh.

"Theo ý kiến thần, việc này không thể tuyên dương bốn phía. Tốt nhất dân xếp ổn thoả." Tạ Nguyên nhàu nhàu mày, nghe ý Hoàng Thượng đây là không có ý định buông tha Vũ Văn Mặc cùng Vũ Văn Hạo. Nhưng cũng sẽ không đối với hai người trừng phạt nặng. Chuyện này, người bị hại lớn nhất nhìn qua thì là Hoa phi, kì thực là Vũ Văn Hạo cùng Vũ Văn Mặc! Đây có thể nói là nhất tiễn song điêu.

Mộ Dung Thư gọi lên điện mỗi, ngừng đầu xem hướng Hoàng thượng cùng Hoa phi, con người đen giống như bóng đêm, lại lung linh tràn đầy sắc màu. Chạm rãi mở miệng, một lời kinh ngạc mọi người: "Theo ý của thần phụ, vương tử phạm pháp xử như thái dân. Thái tử thiên hạ nếu là thật sự khinh bạc Hoa phi, Hoàng Thượng muốn cho Hoa phi một cái công đạo, việc này sẽ không thể dân xếp ổn thoả, đây là vạn lần không được. Nhất định phải tuyên dương bốn phía, làm cho người trong thiên hạ biết hoàng thượng là công minh. Biết được Hoàng Thượng quân pháp bất vị thân công đức vĩ đại. Cũng vì Hoa phi nhận lấy khi nhục mà đồng tình. Mà thái tử diện hạ cũng nhận được trừng phạt, ngày sau liền sẽ không đối với bất kỳ người nào có lòng mơ ước."

Đây là tiền vào đại diện về sau, Mộ Dung Thư lần đầu tiên nhìn thấy Hoàng Thượng, nhất thời liền bị chấn động! Mấy tháng trước Hoàng Thượng thân hình nhìn qua rất khỏe mạnh. Mà lúc này lại mập ra một vòng lớn. Phảng phất như thịt tụt trên người Vũ Văn Mặc đều rơi xuống tại trên thân hắn.

Lời này vừa nói ra, trong điện ba người còn lại đều là không thể tin nhìn về phía nàng. Nếu đem sự tình nháo lớn, Vũ Văn Hạo cùng Vũ Văn Mặc tuyệt đối sẽ không thoát khỏi trừng phạt lớn, lại còn bị người thiên hạ nghị luận, Nam Dương Vương lại là phu quân của nàng!

Tạ Nguyên vốn là kinh ngạc vạn phần, nhưng sóng mắt chuyển động một lúc, hắn nhìn thấy Mộ Dung Thư đưa tới một ánh mắt. Bỗng nhiên hai mắt tỏa sáng, hắn đôi mắt mở lớn, lập tức đứng dậy, rồi lại quỳ hai đầu gối xuống đất, hướng tới Hoàng Thượng đại lễ: "Nam Dương vương phi nói rất đúng, hiện thời Hoàng Thượng đã cho quan binh bao vây Đông cung, cũng đã đem thái tử diện hạ cùng Nam Dương Vương giam lỏng, việc này muốn bình ổn sự cũng khó khăn. Vì vậy biện pháp tốt nhất, chính là như Nam Dương vương phi đã nói, đem việc này truyền ra bốn phía, để cho Tông Nhân phủ tham gia, điều tra rành mạch. Sau đó nói cho mọi người biết chân tướng. Kể từ đó, không ai không nói hoàng thượng anh minh, lại vừa vạn có thể cho Hoa phi một cái công đạo. Nhất tiền song đức, đứng là biện pháp tốt nhất để giải quyết việc này."

Hoa phi lông mày nhẹ chau lại, việc này tuyên truyền ra bốn phía? Còn muốn Tông Nhân phủ tham gia?!

Hoàng Thượng trong ánh mắt chậm rãi có vài sợi thanh minh, tay hắn vuốt vuốt chòm râu, trầm mặc. Giấy lát, hắn gật gật đầu: "Trần Nam Hạo cùng Nam Dương vương phi nói rất đúng. Cách này quả thật có thể cho ái phi nội cái công đạo. Ồn để cho thái tử ngày sau không thể làm xằng làm bậy. Quả thật không sai."

"Hoàng Thượng, nô tì không thuận theo." Hoa phi lắc lắc cánh tay mập mạp của Hoàng Thượng, nói. Nếu là Tông Nhân phủ tham gia, khó tránh khỏi bị người tra ra cái gì. Huống hồ, mục đích chủ yếu của nàng cũng không phải là muốn làm cho Vũ Văn Hạo chết, mà là muốn Hoàng Thượng đối Vũ Văn Hạo cùng Vũ Văn Mặc nhất đi tín nhiệm, liền có thể trực tiếp uy hiếp được thái tử vị của Vũ Văn Hạo. Nếu là sự tình nháo lớn, chẳng phải là sẽ làm lộ hiểm nguy?

Hoàng Thượng bị Hoa phi hấp dẫn lực chú ý, hắn vô ý tay Hoa phi, ôn nhu nói: "Ái phi yên tâm, trẫm nhất định sẽ cho ái phi một cái công đạo, tuyệt đối sẽ không để cho ái phi chịu ủy khuất."

"Nô tì là không muốn chuyện này nháo lớn a. Nếu là người trong thiên hạ đều biết, liền tính cho dù là Hoàng Thượng biết nô tì không bị thái tử khinh bạc, nhưng thế nhân khó tránh khỏi sẽ bội đen nô tì, cho rằng thái tử thật sự khinh bạc nô tì. Như vậy, nô tì ngày sau ở trong cung sống như thế nào a?!" Hoàng Thượng, nô tì suy nghĩ minh bạch, thái tử diện hạ có thể là say rượu thất thổ, mới có thể khinh bạc nô tì, đều không phải là cố ý. Trải qua chuyện này về sau, thái tử diện hạ sẽ không lại đối nô tì có suy nghĩ không an phận. Huống hồ thái tử lại là trưởng tử của hoàng thượng, như bởi vì chuyện này mà tổn hại thanh danh, chẳng phải là hỏng mất tiền đồ sau này của thái tử?!" Nam Dương Vương là công thần bản triều, cũng là cháu hoàng thượng, nhưng lại vì không muốn thái tử gặp chuyện không may, mà ra nói giúp hai câu mê sảng. Hoàng Thượng đại nhân đại lượng, không nên trách tội bọn họ." Hoa phi thanh âm nhu nhu khẩn cầu.

Nghe nói, Mộ Dung Thư con người đen chợt lóe, Hoa phi là sợ sự tình nháo lớn, suy tính của nàng ta sẽ lộ? Nàng tưởng cứ như vậy xong việc. Móa! Ý đồ tổn hại thanh danh Vũ Văn Mặc. Trước mắt, sợ sự tình bại lộ, muốn chùi sạch dirt muốn thoát khỏi liên quan, làm gì có chuyện tốt như vậy! Nàng ta càng là không muốn cho người biết, nàng lại càng phải làm cho tất cả mọi người đều biết! Huống hồ, nàng còn muốn biết, Hoa phi như thế nào mà hoặc được Hoàng Thượng, như thế nào mà hoặc được Vũ Văn Hạo!

"Ái phi tâm địa thật tốt, mặc dù là chính mình bị khi dễ, cũng lại vì người khác mà suy nghĩ. Nếu ái phi không muốn quấy lớn việc này, trẫm liền dân xếp ổn thoả đi. Nhưng mà như cũ sẽ bắt thái tử cùng Nam Dương Vương hướng ái phi thỉnh tội." Hoàng Thượng không muốn làm cho Hoa phi thất vọng thương tâm, huống hồ hắn cũng quả thật không muốn bị dân chúng biết được chuyện bại hoại gia phong này.

"Hoàng Thượng, vạn lần không được! Nếu như hồ đồ buông thả thái tử diện hạ cùng Nam Dương Vương, chẳng phải là rét lạnh lòng chúng ta? Lòng dân chúng?!" Hoa phi biết đại cuộc, không muốn Hoàng Thượng thương tâm. Nhưng hoàng thượng là đứng đầu thiên hạ, tự nhiên muốn cho người trong thiên hạ một cái công đạo. Bằng không Hoàng Thượng sẽ bị người trong thiên hạ là có tâm bao che thái tử diện hạ. Tuy rằng thần cũng rất muốn thái tử diện hạ cùng Nam Dương Vương vô sự, nhưng chuyện này đã không đơn thuần là gia sự đơn giản của Hoàng Thượng nữa. Đã dính đến thánh mệnh của hoàng thượng, dính đến khuê dự của Hoa phi." Tạ Nguyên vừa mới đứng lên, lúc này lại là quý xuống, nghĩa chính ngôn từ nói, thật đúng một bộ dáng trung thần. May mà hắn tập võ, bằng không này nhất quý nhị quý, sợ là sẽ phải gãy xương!

Mộ Dung Thư cũng thêm mắm thêm muối nói: "Hoa phi hiền lương thực đức có thể nói là để cho thiên hạ nữ tử noi theo. Nhưng cũng không thể vì bao che thái tử diện hạ cùng Nam Dương Vương, mà làm cho khuê dự của Hoa phi bị tổn hại, Hoàng Thượng bị thế nhân nghị luận. Nếu so sánh quốc và gia, quốc đương nhiên quan trọng nhất. Thái tử diện hạ khinh bạc Hoa phi nên nhận lấy trừng phạt, về phần Nam Dương Vương... Cũng nên cho hắn một bài học để tránh sau này sẽ không xen vào chuyện người khác nữa. Thần phụ mặc dù là Nam Dương Vương chánh phi, nhưng cũng biết, vào thời điểm này, trăm triệu không thể bao che khuyết điểm, bằng không hậu quả đem đến sẽ không thể tưởng tượng nổi. Thánh Hoàng Thượng thánh minh!"

Mộ Dung Thư càng là nói như vậy, Hoa phi lại càng là sốt ruột, Hoa phi không khỏi đoán rằng, Mộ Dung Thư này là cố ý, đã nghĩ muốn quấy lớn việc này, muốn chọc thủng lời nói dối của nàng!

Hoàng Thượng lúc này đã bị thuyết phục. Tối hôm nay làm vậy tiếng vang quả thật rất lớn, muốn lúc này che lại đã là quá chậm, cũng có khả năng đã truyền đến trong tai dân chúng, đến lúc đó sợ là chỉ có hắn bị nhục thánh minh.

"Hoàng Thượng, nô tì thật sự không có việc gì. Nếu thật là bởi vì nô tì mà bị thương phụ tử hòa khí giữa Hoàng Thượng cùng thái tử diện hạ, làm cho hoàng hậu thương tâm, vậy cũng thật là nô tì đắc tội quá. Nô tì là trăm triệu không thể làm loại sự tình này. Thánh Hoàng Thượng chớ bởi vì nô tì mà quấy lớn việc này. Nô tì thật sự không sao. Có lẽ chỉ là hiểu lầm thôi?" Hoa phi ngữ khí không khỏi lo lắng nói.

"Hoa phi quả thật là hiền lương thực đức, thần không thể không tâm phục khẩu phục." Tạ Nguyên cần lại Hoa phi, lại cao giọng nói.

Những lời nói này làm Hoa phi mặt đỏ tai hồng, lời nói kia liên tục không ngừng bị cắn lại. Nàng nhìn hướng Tạ Nguyên kia cười nhẹ nhàng đảo hoa mắt điên đảo chứng sinh, vừa mới phất lên kira giãn, nhất thời dập tắt, thậm chí có một lát thất thần.

Tận dụng thời cơ rất tốt sẽ không trở lại! Mộ Dung Thư thấy thế, lập tức nói với Hoàng Thượng: "Thánh hoàng thượng hạ chỉ, thỉnh Tông Nhân phủ tham gia!" Nàng từng ngẫu nhiên nghe Vũ Văn Mặc đã nói, Tông Nhân phủ đại nhân là một thanh quan, hơn nữa đối với tra án thật rất có nghề, chỉ cần là án kiện qua tay hắn, gần như không có oan án. Điểm trọng yếu nhất là, người này từng đã chịu ân Vũ Văn Mặc, tự nhiên sẽ không đối với chuyện này khinh thường.

Còn có một chút là, ở dân gian, Vũ Văn Hạo cùng Vũ Văn Mặc đều có danh hiển danh. Vũ Văn Hạo bộ dạng tuyệt sắc hơn người, kinh thành không người theo kịp. Sao sẽ coi trọng một cái canh sống mị sự Bắc cương, suy dinh dưỡng, còn gắng uốn bộ ngực làm bộ như thực nữ Hoa phi?!

Chuyện này nháo lớn chẳng phải là rất tốt sao?! Nếu không phải đủ, nàng còn có thể lúc này thêm mắm thêm muối! Hoa phi không phải thực nữ sao? Nàng khiến cho rơi vào bêu danh ai cũng có thể làm chồng, đến tận đây xú danh lưu thiên cổ! Đắc tội nàng không đáng sợ, thế nên mới không nằng b lẳng hải hăng, tưởng rằng Vũ Văn Mặc như vậy rồi đi! Làm cho đêm nay của nàng một phen tâm huyết phả mề.

Lăng phi thật sự đáng xấu hổ!

Mà bao nhiêu năm sau, Đại Hoa quốc trong lịch sử quả thật có ghi đến một Hoa phi, nàng này xấu xí không chịu nổi, lại giống gái điểm phóng đảng. Thế nhưng, đây cũng là nói sau.

Tạ Nguyên khỏe miệng rụt rụt. Hắn đã sớm biết Mộ Dung Thư cùng nữ tử khác bất đồng. Nhưng trăm triệu thật không ngờ, này vượt mong ngưa, trọn tròn mắt nói lời dối gian công phu, thế nhưng xuất thần nhập hóa! Đồng thật là vì Vũ Văn Mặc, cái gì đều có thể làm được, hẳn tuyệt đối không nghĩ ngờ, nếu là có người muốn Vũ Văn Mặc chết, nàng tuyệt đối có khả năng làm cho người nọ chết nghìn lần vạn lần! Thế nhưng, hắn cùng với nàng còn có chỗ tương tự, thì đó là công phu nói dối cũng đúng là nói như thật, tuyệt đối sẽ không cảm thấy ố ề miệng. "Nam Dương vương phi lời nói rất đúng. Hoa phi không chỉ có xinh đẹp khuynh thành, liền ngay cả tâm địa cũng là tốt đẹp. Như vậy thật làm cho người ta kính nể hoa phi, lại càng tuyệt đối không thể để cho thế nhân bội nhục thanh danh. Bằng không Hoa phi chịu một chuyện truyền đến Bắc cương, sẽ liên lụy hòa khí hai nước.

"Này..." Hoa phi vừa mới thất thần, không có nghe rõ Mộ Dung Thư, lúc này nghe thấy lời nói Tạ Nguyên, mới hốt hoảng nghĩ tới lời nói vừa rồi của Mộ Dung Thư, lập tức cần cần mời, đối với Hoàng Thượng, một trận đông đưa cánh tay Hoàng Thượng. "Hoàng Thượng... Nô tì..."

"Ái phi không cần sốt ruột. Trẫm sẽ cho ngươi một cái công đạo. Truyền Tông Nhân phủ An Hạo đại nhân tiến cung điều tra rõ việc này!" Hoàng Thượng an ủi Hoa phi, câu nói sau là nói với thái giám trước cửa.

Thái giám nghe lệnh, lập tức quý xuống tiếp chỉ: "Nô tài tuân chỉ." Dứt lời, lập tức khom lưng lui ra khỏi phòng.

Hoa phi lúc này mặt như tờ lụa. Nhưng lại không thể nói rõ ý tưởng của mình. Nóng này một chút, nàng liền an ổn. Việc đã đến nước này, nàng cũng không có phương pháp khác, huống hồ, nàng cũng không có để lại chứng cứ gì, chỉ bằng Nam Dương Vương, vẫn chưa đủ làm cho Hoàng Thượng tin tưởng. Nàng đến lúc đó cũng có biện pháp ứng đối. Thế nhưng, nàng trọn mắt nhìn về phía Mộ Dung Thư, nữ nhân này thật phiền toái.

"Hai ngày trước bản cung đi Nam Dương Vương phủ thăm vương phi, vương phi thân mình vẫn là hết sức suy yếu, sắc mặt tái nhợt, không thể tưởng được lúc này thế nhưng sắc mặt hồng nhuận, hoàn toàn không có bệnh trạng." Hoa phi trong lời nói giấu kiếm đao.

Mộ Dung Thư không chút hoang mang, chạm rãi nhàn nhàn cười nói: "Bệnh tới như núi sập, thần phụ một lần bệnh chính là mấy tháng. Cũng không biết có thể khỏi hẳn. Nhưng từ ngày đó Hoa phi đi Nam Dương Vương phủ, thần phụ thân mình chính là càng ngày càng tốt, thế nên mới không mấy ngày nữa, cũng đã khỏi. Nói đến, là không khí vui mừng của Hoa phi cuốn đi bệnh khí của thần phụ."

Tạ Nguyên khỏe miệng lại kéo ra. Mộ Dung Thư này biết rõ nói dối, vẫn còn phờ trương như thế không biết thu liễm! Này một bộ đối trá, mà ở trong miệng nàng thế nhưng so với Trần Châu thật đúng là còn thật hơn, làm cho người ta không thể không tin.

Hoa phi đồng tử co rụt lại, Mộ Dung Thư lời này là ghê tởm rằng?!" Ngày ấy nếu là có tâm nhất định là biết nàng cùng hoàng hậu đi qua kỳ thực chính là bởi mồi, lời kia bất quá chính là lời nói của một bên, Mộ Dung Thư nói đến, ngược lại thật sự là châm chọc. Nàng ồ ồ miệng, cười nói: "Như thế, xem ra bản cung hẳn là đã sớm đi Nam Dương Vương phủ. Đỡ cho Nam Dương vương phi bị bệnh nhiều ngày như vậy."

"Thần phụ tạ Hoa phi nhớ." Mộ Dung Thư cười nhạt đáp.

"Xem ra ái phi đúng là phúc tinh Đại Hoa quốc chúng ta a. Nam Dương vương phi một lần bệnh chính là mấy tháng, thế nhưng cũng có thể chuyển biến tốt đẹp. Hiện thời ái phi lại hiền lương thực đức, thật có phong phạm mẫu nghi thiên hạ." Hoàng Thượng ôm hai vai Hoa phi, sang sảng cười to ba tiếng.

Nghe ba tiếng cười, Mộ Dung Thư bỗng nhiên khá nghị. Theo lý thuyết, Hoàng Thượng cái tuổi này, nếu như cười to, tuyệt đối sẽ không thể nào trung khí mười phần như thế. Chẳng lẽ là bởi vì mập m? Nhưng Hoàng Thượng một thân thịt tuyệt đối không phải cơ bắp, như là thật hư, thân thể này cũng hư, như vậy, trong lúc này khí tại sao? Cho dù hoàng thượng nhiều năm tập võ, thân mình to lớn, nhưng hiện thời... Lại nhìn sắc mặt hoàng thượng, hồng nhuận có chút dị thường, tất cả những điều này đều lộ ra quý dị.

Tạ Nguyên một trận cười lạnh, phúc tinh?! Không phải hoa tinh cũng là tặc rồi! Khó trách từ xưa đến nay, vô số người nói từ nhiều họa thủy!

"Hoàng Thượng, ngài liền thích đùa nô tì. Nô tì không thuận theo." Hoa phi giả bộ tức giận vịn vẹo hai chân, làm nũng nôi.

Hoàng Thượng càng là vui vẻ, trong lúc này tiếng cười tràn đầy toàn bộ đại điện."Ái phi thật là đáng yêu a. Trẫm liền thích bộ dáng yêu a. Trẫm liền thích bộ dáng này của ái phi xinh đẹp ngượng ngùng."

Tạ Nguyên cùng Mộ Dung Thu đồng thời cảm giác trên người da gà lại nổi lên một tầng. Hoàng thượng tuổi cũng không nhỏ, lúc tuổi còn trẻ hành vi doan chính, giả đi, nhưng lại có vài phần khách lãng chơi phong lưu, thật sự khiến người ngoài suy nghĩ, lại không khỏi thờ dài một tiếng. Hoàng đế vừa mới đăng cơ thời gian một năm. Lúc đầu thánh minh, dân chúng kính yêu, mà thời gian qua nhanh, nhưng mà một năm hiện giờ lại thay đổi một phen cảnh tượng khác, quả thực làm cho người ta thất thốc. Mộ Dung Thu cùng Tạ Nguyên ào ào cúi đầu, tuy rằng trong lòng có nghi hoặc, nhưng lúc này tuyệt đối không phải thời gian giải tỏa nghi vấn tốt nhất.

Có vẻ như nhớ tới trong đại điện còn có hai người, Hoàng Thượng ánh mắt quét về phía hai người, phát phát tay nói:"Thời điểm không còn sớm, các người cũng xuất cung nghỉ ngơi đi. An Hòe ngày mai sẽ đem kết quả công bố thiên hạ. Các người cũng không cần phải ở trong cung chờ!"

Hoa phi tự nhiên cũng không muốn lại đối mặt Mộ Dung Thu, nằng cảm giác, cảm thấy Mộ Dung Thu vẫn đậm phong kinh không nhanh không chậm nhưng ánh mắt có thể nhìn thấu tâm tư của nàng. Nếu tiếp tục lưu lại trong cung, khó tránh khỏi sẽ hỏng chuyện tốt của nàng, còn không bằng hiện tại ly khai.

Mộ Dung Thu nguyên bản tuy muốn ở lại hoàng cung, dù sao trở lại Nam Dương Vương phủ chờ tin tức, tối nay nàng cũng vô pháp đi vào giấc ngủ. Tuy rằng tin tưởng An Hòe sẽ không oan uổng Vũ Văn Hạo, nhưng quý kế đã doan trong cung, khó tránh khỏi lại sẽ phức tạp. Trước mắt, nàng ở lại trong cung không có quý cù. Nàng đối Tạ Nguyên âm thầm dùng ánh mắt ý bảo, khiến hắn lưu lại.

"Nam Dương vương phi tự nhiên lưu ở trong cung không thích hợp, bảo cung nhân đưa Nam Dương vương phi trở về đi. Thần muốn lưu ở trong cung trợ An Hòe một tay." Tạ Nguyên đứng dậy chấp tay cung kính nói.

Hoàng Thượng cũng không nghĩ nhiều lắm, liền phát phát tay, xem như đã đáp ứng."Àn, đi xuống đi."

Mộ Dung Thu cùng Tạ Nguyên đồng thời đi ra đại điện, của đại điện vừa mới đóng lại, liền nghe thấy trong điện truyền đến một trận ngấm cười cùng thanh âm trêu đùa. Nghe tiếng, Mộ Dung Thu hai mí lại là cau chặt, nằng ngắc đầu nhìn hướng Tạ Nguyên, đồng thời ở trong mắt thấy được vẻ lo lắng Tạ Nguyên.

"Bản hầu giả đưa vương phi đoạn đường đi." Hắn nhìn ra, nằng có chuyện muốn nói với hắn.

Mộ Dung Thu gật gật đầu. Hai người đi ra khỏi Càn Thanh cung, Mộ Dung Thu ở trên đường, hạ giọng nói:"Không biết Hầu gia có hay không đã nhận ra một ít không thích hợp?"

"Hoàng Thượng năm nay bất quá năm mươi tuổi, liền tính là già đi, nhưng cũng không đến nỗi nguy ngập như thế. Hơn nữa, hoàng thượng thân thể kỳ thực không khỏe mạnh như đi vắng, nhưng đối chuyện nam nữ lại cực kì trảm mê." Tạ Nguyên đồng dạng thấp giọng trả lời. Đây là chỗ hắn tối lo lắng. Nếu Hoàng Thượng tiếp tục kéo dài như vậy, Đại Hoa quốc liền...

"Mấy ngày nay hãy chú ý nhiều hơn Hoa phi cùng hoàng thượng." Mộ Dung Thu nói khẽ.

Tạ Nguyên gật đầu, "Trước đó vài ngày đã tìm kiếm dấu vết, tin tưởng rất nhanh rồi sẽ biết đến tột cùng là vì sao."

"Thái tử diện hạ phong hoa tuyệt đại, không thể đối với Hoa phi có ý tưởng không an phận, chuyện hôm nay vừa thấy liền biết là kết quả. Hoa phi vô duyên vô cớ xuất hiện tại Đông cung, có lẽ nào lại là câu dẫn Vũ Văn Hạo không được biến thành hãm hại? Hay hoặc giả là, trước đó dự mưu hãm hại thái tử. Như vậy, chỉ cần là hãm hại, ở Đông cung sẽ để lại dấu mối. Tin tưởng Hầu gia cùng An Hòe đại nhân lên thủ nhất định có thể mau chóng hoàn lại cho thái tử một cái công đạo. Còn có, nếu là Hoàng Thượng muốn che chở Hoa phi, không cho vạch trần âm mưu Hoa phi, cũng vẫn lần không thể đem việc này áp chế, tốt nhất mọi người đều phải biết."

Nàng lo lắng nhất một chút là, cho dù là điều tra rõ chân tướng, Hoàng Thượng ngu ngốc sẽ thiên vị Hoa phi. Chỉ cần hoàng thượng có ý che chở, thần tự từ nhiên không thể ngỗ nghịch, bằng không đưa tới họa sát thân cũng quá là không đáng giá. Như vậy, mà Hoa phi lại không vương vãi, cả người nhẹ nhàng buông xuống, lại không khỏi làm cho lòng người phần nộ bất bình. Tốt nhất chính là không can thiệp phản kích, khiến nàng ta thanh danh đã hư lại càng hư!

Đây là trả thù! Trần trụi không che giấu trả thù! Thế nhưng, Tạ Nguyên cũng có ý dỗi! Bọn họ vừa rồi đã thấy được Hoàng Thượng đối Hoa phi sùng ái, tự nhiên cũng có thể đoán được. Cuối cùng, Hoàng Thượng không có khả năng xử trí hoa phi.

Mộ Dung Thu suy đoán lòng tràn đầy lo lắng rời khỏi hoàng cung.

Khi nằng đến ngoài cung, lúc ngồi xe ngựa về Nam Dương Vương phủ, một chiếc xe ngựa đã dừng ở bên cạnh xe ngựa của nàng.

Chi nghe một thanh âm kiên cường của nam tử ở ngoài xe ngựa vang lên:"Hạ quan An Hòe thỉnh an Nam Dương vương phi."

Nguyên lai là An Hòe! Không thể tưởng được hắn tới nhanh như vậy. Từ lúc chiếm được tin tức tới nay, cũng liền chạy tới đi. Cũng coi như hắn có tâm. Nàng thanh âm bình thản nói:"An đại nhân không cần đa lễ. Đêm nay việc này phiền đến An đại nhân."

"Hạ quan chắc chắn công chính thẩm án, sẽ không để cho thái tử diện hạ cùng Nam Dương Vương bị oan." An Hòe thanh âm ôn từ chính nghĩa từ ngoài xe ngựa truyền đến, Mộ Dung Thu vốn bất ổn tâm hơi bình phục. Chính là không biết vì sao, nằng vẫn mơ hồ trong lúc đó cảm giác được bất an, kết quả phần này bắt an từ đầu mà đến, nằng lại không thể hiểu hết. Thay đổi bất ngờ, nhất làm cho không người nào có thể nắm trong tay. Nàng cũng chỉ là người bình thường, tự nhiên chỉ có thể gấp chiêu phá chiêu, có thể thiết lập ván cục phản kích, liền phản kích!

Trở lại Nam Dương Vương phủ đã là đêm khuya. Hiền nhi đã ngủ say. Nam Dương Vương phủ người còn chưa nhận được tin tức, chỉ là biết nằng vào cung, hiện thời người người đều ở trong mộng đẹp, tự nhiên không biết nằng đã trở lại

Nhưng, đến ngày mai, sợ là trong vương phủ lại sẽ xuất hiện một trận lùm lùm! Nàng nhẹ xoa mi tâm, vô luận như thế nào đêm nay cũng muốn ngủ ít nhất hai canh giờ, bằng không, ngày mai thật đúng là không có tinh thần đối đãi một đám người tàn bạo kia! Từ lúc Vũ Văn Mặc gặp chuyện không may tới nay, mấy người này kỳ vọng đã lâu phải không?

Ngày thứ hai trời vừa sáng, Mộ Dung Thu liền xoa huyết Thái Dương đứng lên, Lan Ngọc cùng Thường Thu cùng hầu hạ nằng đứng dậy. Điểm tâm không có khẩu vị, chỉ ăn vài miếng cháo, Hiền nhi ăn qua điểm tâm về sau, liền trở về phòng đọc sách đi.

Nàng lại chờ tin tức, nếu là trong nội cung có kết quả, Vũ Văn Mặc nhất định sẽ lập tức trở về, nếu là không kết quả Tạ Nguyên cũng sẽ lập tức trở về báo cho nàng. Lúc này, nằng đột nhiên cảm giác được thời gian qua quá chậm. Nhưng trong lòng càng thêm bất an.

"Vương phi, vài vị lão gia cùng phu nhân tới thỉnh an vương phi." Ngoài cửa người cung kính hướng trong phòng Mộ Dung Thu bẩm báo nói.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu nhện không được một trận cười lạnh, nhanh như vậy đã tới rồi?! Thật đúng là làm cho người ta một khấc cũng không rảnh rồi!"Trở về nói với bọn họ, bản phi thân mình không khỏe, ngày khác lại gặp bọn họ." Lúc này nỗi lòng không rõ, nằng cũng không nhiều tâm tư đối phó bọn họ.

Nhưng mấy người này đã muốn nằng không qua được. Lúc này một đám ở ngoài cửa hô.

"Vương phi thân mình không khỏe, em dâu càng là muốn nhìn vương phi." Đây là thanh âm Khương thị.

"Đúng vậy a, ngày hôm nay vương gia không ở Vương phủ, vương phi nếu là có chuyện gì, vương gia trở về chẳng phải là trách tội bọn đệ sao?!" Đây là thanh âm Vũ Văn Kháng.

"Ngũ đệ đi phân phó hạ nhân kêu đại phu tiến đến vi vương phi bắt mạch đi. Vương phi thân mình vừa nói có chuyện biến tốt đẹp, nếu lại bệnh, không phải là chuyện nhỏ." Đây là thanh âm Vũ Văn Nghị.

Trong mấy thanh âm, thiếu Vũ Văn Lâm cùng Chu thị. Y theo tính không chịu nói của Chu thị kia, nếu đã tới chắc chắn sẽ mở miệng trước. Hiện giờ lại không có lên tiếng, sẽ không phải là không đến chứ. Vũ Văn Lâm quả thật là có vài phần tính kế.

Mấy người này quả thật là không yên! Nếu như nằng thật sự thân mình không khỏe, bọn họ à như vậy, là có còn muốn cho nằng nghỉ ngơi nữa không?!

"Vương phi, sợ là nếu không gặp bọn họ, trong viện sẽ không an tĩnh." Lan Ngọc lo lắng nói. Hiện thời vương gia ở trong cung chính là đang ở trong chỗ khốn cảnh, mà các lão gia cùng phu nhân không nghĩ giúp đỡ, vì vương phi phân ưu. Hiện giờ mới sáng sớm điểm tâm vừa ăn xong cứ tới đây náo, thật là làm cho người thất vọng.

Mộ Dung Thu cau mày, âm thanh lạnh lùng nói:"Bảo bọn họ ở nhà kẻ chờ. Sai người pha thêm mấy ấm trà ngon đi, chờ bọn hắn uống khoảng mười ấm lại đến bẩm bản phi."

"Vâng a."

Ước chừng hơn một canh giờ, nha đầu hầu hạ ở nhà kẻ hỏi bẩm,"Hỏi vương phi, Từ lão gia, Từ phu nhân, Ngũ lão gia bảo nô tì tiến đến hỏi một chút vương phi, khi nào đi gặp bọn họ."

"Bản phi lúc này đang vùi mắt hoa, còn muốn nghỉ ngơi. Người đi nói cho bọn hắn biết, nếu muốn gặp bản phi liền nhẫn nại chờ một lát, nếu đang có chuyện liền tạm thời trở về đi." Mộ Dung Thu lạnh giọng trả lời. Lúc này, sắc mặt nằng trầm trầm, tâm tư trầm trọng. Đã tới canh giờ này, làm triều đã qua hơn nửa canh giờ, nhưng Vũ Văn Mặc cùng Tạ Nguyên đều không có tin tức truyền đến, lòng của nằng càng bất an.

"Vương phi có phải đang lo lắng cho vương gia hay không? Vương phi yên tâm, vương gia sẽ không có việc gì. Nếu có chuyện, trong nội cung sẽ có tin tức." Thường Thu thấy Mộ Dung Thu nhíu mày, liền mở miệng khuyên can.

Mộ Dung Thu gật gật đầu. Mặc dù biết Tạ Nguyên cùng An Hòe liên thủ, sẽ không có chuyện ngoài ý muốn xảy ra, nhưng nằng vẫn như cũ tránh không được tâm thần không yên, chỉ có đến khi xác định được Vũ Văn Mặc vô sự, nằng mới có thể yên lòng.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 22

Lại qua hơn nửa canh giờ, trong nội cung vẫn không có tin tức truyền đến, đồng thời ở nhà kẻ mấy người kia đã không còn nhẫn nại nữa. Mấy nha đầu hầu hạ đã không chống đỡ nổi, liền tới hướng Mộ Dung Thu cầu cứu, Mộ Dung Thu nhìn canh giờ cũng không xê xích gì nhiều, nếu lại không gặp, khó tránh khỏi mấy người kia càng náo càng hung, nàng liền đứng dậy đi nhà kẻ.

Mà lúc này đang ở nhà kẻ vài người đều đã nổi trận lôi đình, dù sao uống một bụng rượu, đợi sắp hai canh giờ, từ buổi sáng đến giữa trưa. Mộ Dung Thu xem ra là đang cố ý kéo dài thời gian. Nếu không phải e ngại thân phận Mộ Dung Thu, bọn họ nhất định sẽ làm ấm i một phen.

Sau khi Mộ Dung Thu đến, nhìn thấy đầu tiên đó là ánh mắt đầy lửa giận của mấy người này. Nhưng mà, bọn họ coi như còn biết mình là thân phận gì, cũng không có can đảm dám chất vấn Mộ Dung Thu.

Khuong thị đã từng ăn qua thua thiệt khi đấu với Mộ Dung Thu, cũng bị người trong phủ nghị luận cười nhạo. Khuong thị lúc này trong lòng lửa giận còn dốt tràn đầy, hiện tại càng là cháy mạnh mẽ hơn, bởi vậy mới mở miệng liền không cần bận tâm nói: "Rốt cuộc Vương phi đã tới, em đâu lúc này còn tưởng rằng vương phi bệnh đã nghiêm trọng hơn. Còn muốn ra ngoài tìm đại phu cho vương phi." Nếu thật sự bị bệnh, liền bệnh chết cho thỏa đáng.

Mộ Dung Thu lướt qua Khuong thị, ngồi trên chủ vị. Sau khi ngồi xuống lạnh lùng nhìn lướt qua Khuong thị, âm thanh lạnh lùng nói: "Bản phi không phải là đã cho các người về nghỉ ngơi hay sao?!"

Nguy ý là bọn họ đã nguyện ý chờ thì chuyện này cũng năng không quan hệ! Năng thế nhưng đã lãng phí mất vài ấm trà ngon!

Khuong thị nghe vậy, lập tức nghẹn lời.

"Bản phi vừa mới đau đầu hoa mắt, thật sự là khó có thể xuống giường, hiện tại không cần nói nhiều. Tử đệ, Tử đệ tức, Ngũ đệ đã thấy bản phi vô sự, có hay không là đã yên tâm?!" Mộ Dung Thu vừa nhìn về phía Vũ Văn Kháng, Vũ Văn Nghị, lạnh giọng hỏi.

"Vương phi có thể vô sự, Tử đệ tự nhiên vui mừng. Bất quá vẫn là muốn nhờ đại phu đến xem quá tốt hơn. Nếu để lại bệnh căn, về sau thường xuyên bị lại càng bị gầy yếu." Vũ Văn Kháng giả mù sa mưa quan tâm hai câu.

Lòng dạ thừa biết, mấy người bọn họ đến đây, nơi nào là quan tâm thân mình Mộ Dung Thu. Chính là muốn biết Vũ Văn Mặc tình huống bây giờ thế nào, có hay không như đồn đãi, cũng bị Hoàng Thượng giáng tội, bị bãi miễn Nam Dương Vương vị! Nếu là như vậy, bọn họ liền không cần phải khách khí, cũng nên nắm lấy cơ hội, bằng không liền lãng phí tâm tư bọn họ từ xa quay về Nam Dương Vương phủ.

Vũ Văn Nghị cũng mở miệng giả bộ quan tâm nói: "Vương gia không ở trong phủ, hơn nữa còn bị giam lỏng ở trong Đông Cung. Vương phi nhất thời bởi vì lo lắng mà ảnh hưởng tới thân mình, vẫn nên hảo hảo điều dưỡng. Haiz, chính là không biết tình huống vương gia bây giờ như thế nào."

Nghe vậy, Mộ Dung Thu nhẹ nhàng nhún nhún mày, ngữ khí có vài phần lạnh như băng, "Bản phi làm sao có thể biết?!" Đợi một buổi sáng. Vũ Văn Mặc kết quả như thế nào, nàng hiện tại cũng không có tin tức, bọn họ hỏi nàng, nàng hỏi ai?!

Vũ Văn Kháng cùng Vũ Văn Nghị nhìn nhau, trong lòng đều bỗng nhiên có ý nghĩ, Mộ Dung Thu nói như vậy không tốt, chẳng lẽ tình huống Vũ Văn Mặc không ổn?! Hoặc là tình huống bây giờ không rõ, cho nên nàng đã lộ ra chút phiền chán cũng không nên nhẫn?!

"Vương gia cũng thật hồ đồ. Một màn Thái tử điện hạ khinh bạc Hoa phi là Hoàng Thượng tận mắt nhìn thấy, vương gia lại vì Thái tử điện hạ nói chuyện. Cái này rõ ràng là chọc giận Hoàng Thượng. Ngày hôm nay tình huống Thái tử điện hạ không rõ, vương gia lại bị liên lụy." Khuong thị hòa hoãn hạ lòng tràn đầy lửa giận, đem ngữ khí phồng thấp phần bằng phẳng nói. Khi nàng nghe được tin tức này, ý nghĩ đầu tiên đó là, Thái tử điện hạ khinh bạc Hoa phi, mà Vũ Văn Mặc lại bị ảnh hưởng đến, chuyện này nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ. Hẳn là sẽ không liên lụy đến bọn họ.

Mộ Dung Thu mặt lạnh quét về phía Khuong thị, lạnh giọng nói: "Hiện thời sự tình không rõ, Tử đệ tức lại trực tiếp nhận định Thái tử điện hạ khinh bạc Hoa phi. Bản phi hết sức tò mò, Tử đệ tức là như thế nào biết được vậy?! Tử đệ tức bất quá là một phụ nhân, há nỡ đem luận đều là chuyện tình dân ông, ngôn ngữ trong lúc đó thấp phần chắc chắn. Tử đệ tức háo hão nói một chút cho bản phi biết, người đến tột cùng là tại sao lại kết luận như vậy?!"

Khuong thị khuôn mặt vạm vỡ, Mộ Dung Thu là muốn đối lập cùng nàng phải không?! Nàng bất quá là nói ra sự thật! Nếu Thái tử điện hạ không khinh bạc Hoa phi, sẽ bị Hoàng Thượng giam lỏng cho Đông cung sao? Sẽ liên lụy Vũ Văn Mặc sao?! Có thể nghĩ là như vậy, nàng lại không thể nói như vậy. Liền giảm thấp xuống thanh âm: "Em đâu bất quá là nghe bên ngoài ngôn luận, chưa từng nghĩ nhiều như vậy."

Mộ Dung Thu nhìn nhặt gắt gắt đầu, "Mọi chuyện còn chưa định ra, để tránh nước hạo vào thân, tốt nhất chờ một lúc lung tung. Tử đệ tức ruột để ngoài da, không có tâm tư. Bản phi rõ ràng, nhưng những người khác không rõ ràng, khó tránh khỏi bị người ngoài hiểu lầm. Tử đệ tức vẫn nên chú ý lời nói cho tốt." Nói tới đây, Mộ Dung Thu không khỏi có chút lo lắng, hiện thời có cái ý nghĩ này không chỉ một mình Khuong thị. Trong cung, trong đám quan viên sợ là đối Vũ Văn Hạo cũng nghĩ như vậy. Dù sao cũng đều biết Hoàng Thượng tận mắt nhìn thấy, mà Hoa phi lại hoa lệ đầm lệ, khó tránh khỏi không có người đồng tình. Mà giờ phút này trong cung một chút tin tức đều không có, làm cho lòng của nàng thế nào cũng không bỏ xuống được.

"Tội hôm qua vương phi tiến cung hẳn là nghe được tin tức gì đó? Hiện thời huynh đệ chúng ta thấp phần lo cho vương gia, muốn biết tình huống hiện thời của vương gia thế nào, thỉnh vương phi đem hết những gì mình biết nói cho chúng ta biết?!" Vũ Văn Kháng thấy Mộ Dung Thu trái phải nói lại không nói cho bọn hắn tình huống hiện thời của Vũ Văn Mặc như thế nào, liền cùng Vũ Văn Nghị hai người âm thầm trao đổi ánh mắt, trực tiếp hỏi.

"Đừng vậy a, Ngũ đệ hôm qua nghe thấy tin tức, nào có thể yên tâm nghỉ ngơi. Hiện tại càng là lo lắng không thôi." Vũ Văn Nghị nhanh chóng nói tiếp.

Khuong thị cười có chút mất tự nhiên nói: "Chúng ta đều là thân thích, vương phi lúc này nếu có chuyện gì, theo lý thì nên chia sẻ cùng chúng ta."

Lời nói này thật đúng là dễ nghe! Mộ Dung Thu bùi mồi. Trước mắt người không muốn Vũ Văn Mặc hỏi Vương phủ sợ là cũng có bọn họ?! Hiện thời bộ dáng như còn nói đường đường chính chính, da mặt cũng thật là đủ dày! Nàng nhẹ xoa mi tâm, trả lời: "Bản phi nếu là biết, như thế nào không báo cho các người?!"

Hiển nhiên, nàng nói những lời này mấy người bọn họ cũng không tin.

"Vương phi không phải là không muốn báo cho chúng ta biết chứ chứ?! Cho nên mới trả lời qua loa tặc trách như vậy? Vương phi đem chúng ta là ai?! Luận tình thân, chúng ta là thứ đệ của vương gia, muốn biết tình huống hiện thời của vương gia như thế nào, có gì sai đâu?! Vương phi sao lại như vậy?!" Vũ Văn Nghị vốn là người không có nhiều nhẫn nại, vừa rồi diễn trò được như vậy đã là không tệ, bây giờ nghe thấy Mộ Dung Thu nói vậy, càng muốn mắng chửi người. Hiện thời toàn bộ Nam Dương Vương phủ, cũng chỉ có Mộ Dung Thu biết tình huống như thế nào!

Nghe vậy, Mộ Dung Thu ánh mắt lạnh như băng như kiếm trực tiếp bắn xuyên qua, thật là buồn cười! Nàng Mộ Dung Thu khó có được lúc đối với bọn họ nói thật, bọn họ lại không tin!

Đã nhận ra Mộ Dung Thu tức giận, Khuong thị lại cười hạo hạo: "Ngũ đệ là người nóng tính, chúng ta đều là người một nhà, Ngũ đệ bất quá chính là lo lắng cho vương gia mà thôi. Vương phi chờ để dễ ý."

Vũ Văn Kháng vào thời điểm này bỗng nhiên đứng lên, hần trực tiếp tiến lên hai bước, tới gần Mộ Dung Thu, "Nam Dương Vương phủ chúng ta từ từ phụ bắt đầu truyền thừa xuống dưới từng thế hệ, vạn lần không thể làm ra một chút làm lỗi. Tử đệ vì bảo vệ địa vị Nam Dương Vương phủ ở Đại Hoa quốc, nhịn không được đưa ra một ít quyết định. Thỉnh vương phi đáp ứng." Tận dụng thời cơ mắt rồi sẽ không trở lại, hiện thời Vũ Văn Mặc ở trong cung tình huống không rõ, hẳn lại thấp phần rõ ràng. Vũ Văn Mặc bị Hoàng Thượng kiêng kỵ, Nam Dương Vương vị nhất định sẽ không lâu dài. Mà hẳn là thứ tư tử, mặt trên còn có Vũ Văn Lâm cùng Vũ Văn Khai. Tuy rằng Vũ Văn Khai không ở trong Nam Dương Vương phủ, trực tiếp uy hiếp hẳn chính là Vũ Văn Lâm. Hẳn không muốn đem cơ hội nhường cho người khác. Nếu lần này, hần tiến cung diện thánh, có lẽ sẽ cho mình một cơ hội thăng.

"Ngà? Bản phi thật muốn biết Tử đệ có quyết định gì." Mộ Dung Thu con người đen chột lóe, cực kì u ám lạnh thấu xương. Nàng biết Vũ Văn Mặc xài ra chuyện, mấy người này sẽ không bỏ việc. Giờ phút này nhìn thấy Vũ Văn Kháng như thế, trong lòng thật ra một chút đều không ngoài ý.

Vũ Văn Nghị vẫn duy trì Vũ Văn Kháng, cho nên Vũ Văn Kháng mới mở miệng, hần liền biết Vũ Văn Kháng là muốn bắt lấy cơ hội lần này, liền lập tức một bên phụ họa nói: "Hiện thời vương gia xài ra chuyện, Nam Dương Vương phủ quả thật cần một người chủ sự. Từ ca từ trước tới nay thông minh, bây giờ ngược lại thật sự là cần Từ ca ra một chút biện pháp."

Mộ Dung Thu đối mặt lại hắc ám ba phần, Nam Dương Vương phủ khi nào cần Vũ Văn Kháng làm chủ?! Mấy người bọn họ cũng cho rằng Mộ Dung Thu nằng ở Nam Dương Vương phủ chỉ là bài trí?!

Vũ Văn Kháng mục quang chăm chú nhìn chăm chăm Mộ Dung Thu, trong ánh mắt nhưng lại có vài phần bức bách, "Thỉnh vương phi đồng ý cùng Tử đệ tiến cung diện thánh." Chỉ cần gặp được Hoàng Thượng, hẳn có vài phần nắm chắc sẽ làm cho Hoàng Thượng tin nhiệm hẳn, đồng thời hẳn cũng muốn nghĩ cách làm cho Vũ Văn Mặc vĩnh viễn không thể đứng dậy.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu trong mắt hàn quang bức người, bên khóe miệng tươi cười từ từ phục hồi.

Đang ở phía sau Mộ Dung Thu Lan Ngọc cùng Thường Thu, hai người nhìn nhau. Cũng phát giác không thích hợp. Tử lão gia là muốn thừa dịp vương gia không ở đây, ép vương phi? Dựa vào thân phận Tử lão gia, căn bản không xứng tiến cung diện thánh! Về phần mục đích Tử lão gia tiến cung diện thánh, có vẻ như không cần nghĩ nhiều liền có thể nhất thanh nhị sở. Hai người lo lắng nhìn về phía Mộ Dung Thu, hiện thời vương phi lẽ loi một mình đối mặt khôn cảnh, khó tránh khỏi sẽ phải chịu Tử lão gia hiếp bức.

"Tử đệ Ngũ đệ thật đúng là háo tâm suy nghĩ. Quan tâm vương gia cùng bản phi như vậy. Chính là, bản phi là có vài phần tò mò, Tử đệ Ngũ đệ bất quá là xuất thân con vợ kế, liền dám làm chủ cả bản phi! Tử đệ cùng Ngũ đệ là gan kết quả lớn đến bao nhiêu?!" Mộ Dung Thu nguyên bản còn không muốn vạch mặt, nhưng bọn hắn thật sự là quá mức vô sỉ! Thật sự nghĩ Mộ Dung Thu rằng là người vô cùng ngu xuẩn, bọn họ vọng tưởng muốn dắt mũi nàng, thật đúng là thiên đại chế cười!

"Vương phi nói lời này thật là làm cho tâm chúng ta bị thương. Phu quân chính là lo lắng tình huống vương gia, nhưng phu quân lại không thể vào cung diện thánh vì Vương gia nói tốt câu. Bất quá chỉ muốn đi cùng vương phi, nếu như vậy phu quân liền có thể tiến cung nói tốt cho vương gia." Khuong thị mở to mắt nói lời dối gian, cũng đứng dậy nhìn về phía Mộ Dung Thu, ngữ khí có chút không tốt chỉ trích nói.

Vũ Văn Kháng nằng mặt nhìn chăm chăm vào Mộ Dung Thu, "Hiện thời tình thế bất buộc, thỉnh vương phi lượng thứ Tử đệ cấp bách. Thế nhưng, hiện tại quan trọng nhất chính là tiến cung nhìn tình huống vương gia."

"Đừng vậy a, Từ ca cũng là lo lắng cho vương gia." Vũ Văn Nghị phụ họa nói. Bất quá cũng tiến lên vài bước, cùng Vũ Văn Kháng song song mà đứng.

Ba người cách chỗ Mộ Dung Thu ngồi chỉ có năm bước chân.

"Tử đệ ngược lại thật sự là háo tâm. Bản phi tâm linh. Chính là, Tử đệ cùng Ngũ đệ có vẻ như đem sự tình quá mức nghiêm trọng. Vô luận sự tình như thế nào, cùng vương gia cũng không có bao nhiêu quan hệ, bản phi đều không lo lắng vương

gia, Tử đệ cùng Ngũ đệ không cần chuyển bẻ xé to như vậy?!" Mộ Dung Thu trong mắt ánh sáng rét lạnh bỗng nhiên thu hồi, miệng thậm chí có vài phần nhuyễn, thanh âm tương đối thấp nói.

Ba người bọn họ nghe ở trong tai, lại trở thành Mộ Dung Thu không lo lắng. Ba người càng thêm không thể bỏ quên.

"Vương phi nói lời ấy sai rồi. Tuy rằng việc này vương gia quan hệ không nhiều lắm, cũng có thể nói cùng vương gia không quan hệ. Mà lúc này lại như cũ bị giam lỏng ở Đông cung, cũng đủ để nói rõ Hoàng Thượng đối vương gia kiêng kị, mà vương gia hiện thời tình cảnh cũng không hay." Vũ Văn Nghị lo lắng nói. Tận lực đem tình thế chuyển biến xấu. Mộ Dung Thu dù sao cũng chỉ là người dân bả, liên tính cho dù là có thủ đoạn, nhưng cũng có thời điểm sợ hãi, huống chi hiện thời Vũ Văn Mặc còn hăm sâu ở trong cung.

Khuong thị giả mà sưa nói: "Đúng vậy a, lúc này Hoàng Thượng kiêng kị vương gia là chuyện vương phi cũng đã biết. Tình cảnh Vương gia lúc này quả thật không ổn. Hiện thời Nam Dương Vương phù thụ chủ sự đúng là vương phi. Nhưng Vương phi chỉ có hồ đồ, nên quyết định gì, liền phải quyết định."

"Đúng là như thế, nếu vương phi không cùng Tử đệ cùng tiến cung diện thánh cầu tình, sợ vương phi sẽ hối hận không kịp. Tử đệ thuở nhỏ liền cùng vương gia huynh đệ cảm tình rất tốt, không muốn thấy vương gia gặp chuyện không may. Hiện tại Tử đệ nghĩ có thể vì Vương gia làm chút gì đó." Vũ Văn Kháng lúc này thay đổi thái độ, không giống vừa rồi sắc bén như vậy. Ba người này tuy rằng hành vi cùng sức sinh không khác nhau lắm, nhưng công phu biến đổi sắc mặt lại cao siêu, còn phi thường nhất trí nhau. Biết chính sách cường ngạnh của bọn họ không chiếm được thượng phong, có lẽ sẽ chọc giận Mộ Dung Thu. Chính sách dụ dỗ là tốt nhất, có thể làm cho Mộ Dung Thu trong lòng sợ hãi, chủ động giúp bọn hắn.

"Vương phi, không thể do dự nữa, thời gian quý giá." Vũ Văn Nghị lại nói.

Ý tưởng tốt a, nhưng bọn họ bây giờ là không biết Mộ Dung Thu! Khi thần hăm trong khốn cảnh, Mộ Dung Thu đều có thể thông dong đối mặt, hiện thời đối mặt với tám bắt chính của bọn họ, như thế nào bọn họ chỉ nói vài câu là dễ dàng chuyển biến?

Mộ Dung Thu trong đôi mắt xẹt qua một đạo ánh sáng lạnh, mạnh mẽ ngăn đầu, năng đợi chính là những lời này!

"Tử đệ, Ngũ đệ, Tử đệ tức." Mộ Dung Thu nhẹ giọng hô ba người.

Ba người đồng thời mặt lộ vẻ mặt chờ đợi nhìn nàng. Lúc này Mộ Dung Thu nên có lời gì cần nói phải không?! Có thể do bọn họ quá mức vội vàng, rất nhiều chuyện tưởng như quá mức đơn giản, cũng xem Mộ Dung Thu tưởng như rất đơn giản! Có một số việc, thật là nhanh không được. Như chỉ nghĩ đến việc cầm lấy cơ hội, nhưng không nhìn tình thế, mà đem đối thủ trở thành ngu ngốc. Như vậy, muốn thành công, sợ là si mộng một hồi! Chỉ khi hùng tâm một khi thoát ra, có lẽ cuối cùng vẫn sẽ rơi vào thế thảm kết cục!

Lan Ngọc cùng Thường Thu hai người lo lắng không thôi, ba người Tử lão gia là rắp tâm hại người, hiện thời nói là mũi nhọn đường đường, người có tâm có thể nhìn thấy được. Vương phi không thể quan tâm sẽ bị loạn! Hai người ở Vương phủ thời gian tương đối dài, biết vương gia có Trần Nam Hầu hỗ trợ, thái tử diện hạ lại là con trai trưởng hoàng thượng, liên tính là không thể toàn thân mà lui, cũng sẽ không thể liên lụy tới tánh mạng. Huống chi liên tính cho dù là vương gia hiện tại ngay hiem sớm tối, Tử lão gia cũng tuyệt đối sẽ không xuất thủ cứu giúp! Các nàng sợ là sợ ở vương phi quan tâm quá sẽ bị loạn a! Bởi vậy hai người, đồng thời đều sợ Mộ Dung Thu sẽ đáp ứng liền không đề ý hậu quả ngàn仞. Kết quả hành động kế tiếp Mộ Dung Thu, làm cho các nàng đứng bước chân.

Mộ Dung Thu đối mặt yên bình không chút gợn sóng dao động qua lại ở trên người ba người, nhưng lại làm cho người ta cảm thấy cảm giác áp bách. Vũ Văn Kháng ba người dần dần cảm thấy không thích hợp.

Mộ Dung Thu gọi lên khoe mặt, tươi sáng cười, mê hoặc lòng người, chính là trong nháy mắt, mặt nàng bỗng nhiên lộ vẻ lạnh thấu xương ngoan tuyệt sắc, quát to: "Các người đã biết tội chưa?"

"Vương phi này là có ý gì?! ba người bọn đệ có tội gì? Vì sao phải nhận tội?!" Vũ Văn Kháng nhanh cau mày, trầm giọng hỏi.

Khuong thị nhất thời không có phản ứng kịp, Mộ Dung Thu mới vừa rồi còn là bộ dáng nhu nhược mặc cho người khi dễ, lúc này sao lại tàn nhẫn như thế?! Kết quả Mộ Dung thu đang đùa cái gì!

Vũ Văn Nghị mặt lộ vẻ sắc mặt giận dữ trừng mắt Mộ Dung Thu, ngữ khí không tốt nói: "Vương phi hà có gì? Mắng ba người bọn đệ?!" Hiện thời ba người bọn đệ đều là nói sự thật, thiệt tình chân ý vì vương phi mà suy nghĩ, cho vương phi ý tưởng. Nhưng vương phi bỗng nhiên chất vấn, quả nhiên là làm lạnh lòng người!"

Mộ Dung Thu hoàn chậm nở nụ cười, "Tử đệ tức, Ngũ đệ không cần vội và như thế thể hiện quan tâm đối với vương gia cùng bản phi. Các người là thân nhân bản phi, bản phi tự nhiên biết các người đều là thật tâm chân ý vì vương gia suy nghĩ. Chính là, trong lúc này nếu so thân nhân cùng Hoàng Thượng, bản phi chỉ có thể trung quân, thậm chí còn phải bắt đắc dĩ quân pháp bắt vị thần."

Lời này vừa nói ra, Vũ Văn Nghị cùng Khuong thị có chút mê hoặc lại càng mơ hồ, Mộ Dung Thu kết quả đang nói cái gì?

Không giống hai người Khuong thị và Vũ Văn Nghị bị mê hoặc, Vũ Văn Kháng lại ở bên trong Mộ Dung Thu vân đạm phong khinh lạnh thấu xương tàn nhẫn nhìn ra có điều không thích hợp, có vẻ như vừa rồi Mộ Dung Thu không có sợ hãi, nhưng trong miệng nàng đặc tội là cái gì đặc tội?! Kết quả bọn họ nơi nào nói sai?

Ngay tại lúc hần mê hoặc ngờ vực vô căn cứ, phía sau ba người bọn họ, truyền đến một thanh âm nam tử. Mà thanh âm nam tử này bọn họ hết sức quen thuộc, thậm chí cũng có chút sợ hãi, càng thêm sợ hãi chính là người này trong miệng thốt ra lời nói.

"Hoàng Thượng kính yêu thần tử, tin nhiệm mỗi một quan viên tại triều. Tử đệ, Ngũ đệ, Tử đệ tức không biết hay sao lại mở miệng vu tội Hoàng Thượng! Là tội gì?!"

Mộ Dung Thu nhìn về phía cửa, tảng đá treo trên ngực rốt cục hạ xuống. Nàng ôn nhu kêu: "Vương gia."

Vũ Văn Mặc con người đen như tình tựa thủy nhìn nàng, nhẹ nhàng nói mấy chữ, "Nàng khổ cực rồi."

Ba người Vũ Văn Kháng nghe giọng Vũ Văn Mặc, thần hình đồng thời run lên. Vũ Văn Mặc là trở về lúc nào? Nghe được bọn họ nói bao nhiêu lời?! Hần nói các nàng vu tội Hoàng Thượng, chỉ là lời nào?!

"Vương gia, Ngũ đệ luôn luôn giữ quy củ, vạn không dám vu tội Hoàng Thượng." Vũ Văn Nghị sắc mặt có hơi trắng bệch nhìn về phía Vũ Văn Mặc, giải thích nói.

Vũ Văn Kháng bỗng nhiên trừng trừng hai mắt, chẳng lẽ chính là câu đó?! Mộ Dung Thu nghe được là bọn họ trăm miệng một lời nói câu kia?!

"Hoàng Thượng đối với vương gia có kiêng kị!"

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 23

Những lời này nghe qua không có gì đặc biệt, hơn nữa ở thị tình bọn tiểu dân đều là truyền những lời này. Nhưng những lời này nếu như truyền đến trong miệng Hoàng Thượng, như vậy, tình thế liền nghiêm trọng! Tuy rằng Hoàng Thượng hiện thời thật là kiêng kị vương gia, nhưng là vương gia dù sao cũng là công thần, Hoàng Thượng nếu không muốn chịu bìa miệng cắn nuốt, chắc chắn sẽ đối với người nói lời này phạt nặng! Hiện thời bọn họ lại bị bề ngoài Mộ Dung Thu giả bộ yếu đuối lừa gạt, nói ra câu này có thể tính là đại nghịch bất đạo! Nay quả thật mình đưa tới mầm tai vạ!

Hơn nữa còn chính tai Vũ Văn Mặc nghe thấy bọn họ!

Hiện tại, bọn họ không chỉ có vì Vũ Văn Mặc xuất hiện mà cảm thấy khiếp sợ, càng là kinh sợ cho kết cục của bản thân!

Vũ Văn Mặc vài bước đi tới trước mặt Mộ Dung Thu, ngồi ở bên cạnh người Mộ Dung Thu. Hần nhẹ nhàng cầm tay Mộ Dung Thu. Một ngày một đêm qua nàng chịu khổ! Hiện thời còn phải đối phó mấy người thân này. Là hần khiến nàng lo lắng. Xem sắc mặt nàng, có chút tái nhợt, nghĩ đến chắc là đêm qua ngủ không được ngon giấc?

Mộ Dung Thu lòng thấp thòm còn lại rốt cục dễ xuống, chỉ cần hần không có việc gì là tốt rồi. Hoàn hảo hần không có việc gì. Nàng quay đầu lại nhìn ba người đã hoàn toàn thay đổi sắc mặt, đáy mắt có ý cười, vừa rồi nàng là không có nhẫn nại đối phó bọn họ, hiện thời trong tim chuyển tình đã được giải quyết tốt, hiện tại lại có tình thần đối phó bọn họ Bọn họ đã không nề mặt nàng, năng việc gì phải nề mặt họ! Nàng từ trước tới nay là vậy người khác cho rằng quả ngon dễ ăn, năng trả lại trái cây còn tốt hơn bọn hần!

"Tử đệ, Ngũ đệ, Tử đệ tức, các người thật đúng là thật to gan! Những lời này nếu truyền đến bên ngoài phủ, các người bị chặt đầu không nói, càng là làm phiền cả Nam Dương Vương phủ! Nam Dương Vương phủ thân thụ hoàng ân. Hiện thời, bản phi dù là muốn bảo trụ các người, cũng vạn lần không thể nào!" Mộ Dung Thu mỉm cười ánh mắt chạy qua lại ở trên thân bọn họ, thanh âm như băng sương.

Ngồi ở bên người nàng Vũ Văn Mặc cũng không phải là người thiện tâm. Huống hồ là khi hần không ở trong Vương phủ, nữ nhân của hần bị người khi dễ, hần nhìn thì như vững như Thái Sơn, không may may gặp. Nhưng trong đầu chính là ả ần hung hiểm lệ khí. Hần mặt lạnh nhìn về phía Vũ Văn Kháng, thanh âm so với trời đông giá rét thậm chấp còn lạnh hơn, làm cho Vũ Văn Kháng thần hình lạnh phát run, "Các người còn có lời gì cần phải nói, hiện tại cũng nói một phen đi."

Vũ Văn Kháng bị sợ hãi ra một thân mồ hôi lạnh, nhưng vẫn như cũ là làm bộ như vô cùng trấn định, hần trấn định cần rằng trả lời: "Thỉnh vương gia tha thứ Tử đệ miệng không chừng mực. Tử đệ cũng là quan tâm quá sẽ bị loạn, mới nói như thế. Mong vương gia thông cảm cho loại tình cảm Tử đệ lo lắng vương gia."

Khuong thị chính là con hổ giấy, mới vừa rồi còn một bộ giả trông gầy mình, cao ngạo không ai bì nổi, hiện thời lại sợ là gan mau muốn bay, sắc mặt tái nhợt như phấn, hai chân run run, phù phù một tiếng quỵ ở trên mặt đất, "Em dâu tuyệt đối không có ý khác, cũng là lo lắng cho tình cảnh vương gia, mới nói như thế. Em dâu bắt quả là một phụ nhân, lại chưa từng thấy qua trường hợp lớn gì, có mấy lời cũng không biết là nên hay không nói, em dâu tuyệt không rầy ý nghĩ đó, thỉnh vương gia, vương phi, chớ nên trách tội!" Nàng không muốn chi bởi vì lúc này nói sai mà chết. Lúc này đều là oán Mộ Dung Thu, bây giờ nghĩ lại, Mộ Dung Thu là đảo hồ cho bọn họ nhảy vào! Nàng nhất định là đã sớm nhìn thấu bọn họ không tốt! Từ trước đến nay, nàng đều nghĩ đưa bọn họ đưa bốn trong lòng bản tay!

Mộ Dung Thu thật sự là quá mức gian trá!

Vũ Văn Nghi là người hay xúc động, mọi việc đều nhìn Vũ Văn Kháng, hiện thời thấy Vũ Văn Kháng cùng Khương thị đều thay đổi sắc mặt, hẳn cũng bắt đầu sợ, vừa rồi hẳn không nghĩ rằng vương gia có thể từ trong cung đi ra, liền tính dù ra khỏi cung được, Hoàng Thượng cũng sẽ trách tội Vũ Văn Mặc, Vũ Văn Mặc thất thế cũng đại biểu cho bọn họ tới rồi! Nhưng mà bây giờ lại bị Vũ Văn Mặc lấy một câu nói vô văn chế phục bọn họ. Chẳng lẽ, trước kia bọn họ không phải đối thủ của Vũ Văn Mặc, về sau cũng không phải đối thủ của Vũ Văn Mặc? "Ngủ đi biết sai rồi, thành vương gia về tình chúng ta là huynh đệ mà buông tha Tử ca, Tử tẩu, Ngũ đệ."

Ba người lập tức quỹ xuồng, khóc xin.

Con người Vũ Văn Mặc nhất thời tối sầm lại, trong mắt không nhìn thấy một tia buồn lòng. Âm thanh lạnh lùng nói: "Chuyện này xin thứ lỗi cho bốn vương làm không được chủ được."

Mộ Dung Thu cười lạnh, nếu không phải tận mắt nhìn thấy bọn họ vừa rồi có thái độ dữ tợn, nằng sợ là sẽ bị thái độ thành khẩn nhận sai của bọn họ hiện tại mà nghĩ là thật, có lẽ sẽ động lòng trắc ẩn. Đáng tiếc nằng vừa rồi tận mắt nhìn thấy bọn hắn liền hợp cường bức, thế nhưng có nằng như là kẻ ngu dốt dễ lừa gạt. Nếu ngày hôm nay Vũ Văn Mặc nhận lấy hình phạt, Nam Dương Vương vị trản đây ngày cơ, bọn họ sợ là sẽ đối với nằng và Vũ Văn Mặc không từ thủ đoạn! Bởi vậy, hiện tại nằng cũng không có quá nhiều tâm tâm. "Đúng vậy, chuyện này đúng là vương gia không làm được chủ, chuyện này vẫn là để Hoàng Thượng làm chủ đi."

"Cũng không cần phiền phức như vậy. Trực tiếp đưa quan." Vũ Văn Mặc thanh âm lạnh lùng nói.

Hai người bọn họ người một câu ta một câu, làm cho ba người Vũ Văn Kháng bưng tỉnh đại ngộ, ba người bọn họ tự nhận mình thông minh, cũng tự nhận ngày hôm nay sẽ bắt được cơ hội. Nhưng mà, bọn họ luôn luôn không bằng Vũ Văn Mặc cùng Mộ Dung Thu, nếu như bọn họ muốn tánh mạng của bọn họ, có thể nói, là dễ dàng. Hiện thời hành vi của bọn họ thật ra giống như hầu tử bị người chơi đùa.

Vũ Văn Kháng trên đỉnh đầu chảy xuống hai hàng mồ hôi lạnh, hẳn thanh âm run rẩy nói: "Thỉnh vương gia vương phi cho ba người bọn đệ một cơ hội, bọn đệ về sau tuyệt đối sẽ không si tâm vọng tưởng nữa. Cũng nhất định sẽ không đối với vương phi bất kính, cũng sẽ không nổi bất luận lời nói vu tội hoàng thượng." Hẳn lúc này quỹ càng thấp hơn.

"Em dâu chỉ là phụ nhân ngu xuẩn, nếu là có chỗ nào đắc tội vương phi, thỉnh vương phi đại nhân đại lượng tha thứ cho em dâu. Em dâu cũng là từ thâm sơn cùng cốc ra ngoài, là gan có lớn một chút, có chút không biết trời cao đất rộng, lúc này lại bị che mắt, va chạm vương phi. Thỉnh vương phi chờ trách cứ em dâu. Em dâu thật sự biết sai rồi." Khương thị quỹ hai chân đang run lên. Mộ Dung Thu cùng Vũ Văn Mặc hai người nghĩ khí mạnh mẽ cứng rắn, có vẻ như không có ý định tha thứ cho bọn họ! Nằng cũng không muốn ngày sau ở trong nhà giam qua ngày, hoặc là bị chặt đầu.

Vũ Văn Nghi vốn là người xúc động, gặp tình huống đột phát, đầu óc cũng choáng váng, trước mắt cũng không biết nên nói như thế nào. Chỉ biết đi theo hai người Vũ Văn Kháng cùng Khương thị cúi đầu thỉnh cầu Vũ Văn Mặc cùng Mộ Dung Thu tha thứ.

Mộ Dung Thu mắt lạnh nhìn bọn họ bỗng nhiên cúi xuống, chán mảy mui một chút, nghĩ khi xa cách mà lãnh đạm nói: "Có đôi khi, không phải của các người, vĩnh viễn sẽ không bao giờ là của các người! Cho dù các người ngày nhớ đêm mong, giờ mới mạnh khỏe, như cũ không cách nào có được. Huống chi các người dùng thủ đoạn mèo ba chân ở trong mắt bản phi căn bản không đáng được nhắc tới, chớ nói chi là ở trong mắt vương gia. Bản phi cũng không phải là người không phân rõ phải trái, nhưng mà nếu có người uy hiếp muốn hại bản phi cùng với vương gia, vậy thì, người này cũng đừng nghĩ có thể dễ dàng bỏ chạy không phải chịu tội! Bản phi có thể trực tiếp nói luôn, là si tâm vọng tưởng!" Lần này, không có khả năng dễ dàng tha thứ cho bọn họ, nếu không loại sự tình này ngày sau sẽ còn lại lại. Nếu không muốn ngày sau lại có cùng loại sự việc này xảy ra, chi có thể ngay bây giờ chặn đứng ước muốn, để cho bọn họ coi đây là giới hạn không dám tái phạm!

Nằng nói xong, Vũ Văn Mặc đã thu hồi tâm mất từ trên người ba người sắc mặt đại biến kia, cũng mở miệng ra lệnh: "Người đâu, đem ba người bọn họ đến Ứng thiên phủ." Mấy người này nên vì hôm nay sơ tác sở vi mà trả giá thật nhiều.

"Vương gia!" Ba người đồng thời kinh hô một tiếng. Bọn họ cũng đã đem tư thái xuống thấp như vậy, nhưng Vũ Văn Mặc cùng Mộ Dung Thu vẫn như cũ không buông tha bọn họ! Bỗng nhiên liếc nhìn tới Mộ Dung Thu, là bọn hắn đã quá phận? Không biết tự lượng sức mình? Mang theo lòng trản đây nghĩ hoặc, ba người bị hộ vệ trong phủ kéo đi Ứng thiên phủ.

Một hồi não kịch ngưng hẳn.

Mộ Dung Thu thờ dài, "Một đám đều không bót lo, nếu như chẳng không xuất hiện, ta còn không biết có thể chống đỡ được lâu nữa hay không. Đến tận con trưà nếu như vẫn không có tin tức của chàng, ta sẽ tiến cung lần nữa, vô luận dùng biện pháp gì cũng phải làm cho chàng bình an vô sự." Nằng ngồi ở trên đùi Vũ Văn Mặc, đầu dựa vào trên bờ vai hắn, có chút làm nũng đối với hắn nói.

Nói mấy câu liền đem nỗi lo lắng của nằng nói ra hết. Vũ Văn Mặc trong lòng âm áp, ánh mắt nhìn hờn nhìn cái trản tron bóng của nằng, âm giọng nói: "Sự tình xuất hiện một chút chuyện. Nguyên bản An Hộc đã tìm được chứng cứ chứng minh Thái tử điện hạ không kinh hạ An Hoa phi, nhưng khi đưa ra trước mặt Hoàng Thượng, chứng cứ lại không được chấp nhận. May mà Hoàng Thượng còn chưa tính là quá mức ngu ngốc, sau khi nhìn thấy An Hộc cung cấp chứng cứ khác, khẳng định đây là một trận hiểu lầm. An Hộc chi ra rất nhiều chứng cứ đều là bắt lỗi đối với Hoa phi, Hoa phi vốn sẽ phải chịu trừng phạt, nhưng Hoàng thượng có ý thiên vị Hoa phi, vẫn chưa truy đến cùng việc này."

"Hoàng Thượng quả nhiên thật sùng ái Hoa phi. Toàn bộ chứng cứ đều chi hướng hoa phi, nhưng Hoàng Thượng vẫn như cũ không truy cứu, chính là đem việc này bỏ qua. Thật sự là làm cho người ta không thể tưởng tượng được. Chẳng có phát hiện, Hoàng Thượng bây giờ so với mấy tháng trước quá mức khác biệt, ngăn ngặn có mấy tháng thật sự có thể thay đổi một con người sao? Phương diện này nhất định có chuyện gì đó. Có thể...quan trọng nhất là chứng cứ chứng minh Hoa phi cũng có thể duyên vô cớ biến mất, ta không thể không hoài nghi, Hoa phi nằng ta có bản lĩnh hay sao? Hoặc là sau lưng Hoa phi có người?" Mộ Dung Thu nhẹ nhàng nhún mảy lại, trầm giọng nói. Tới hôm qua ở trong cung tái kiến Hoa phi, nằng tuyệt đối không tin Hoa phi có tâm cơ như vậy, âm mưu dạn xen âm mưu, tuyệt đối không thế nào là một người nghĩ ra.

"Đúng vậy, phía sau Hoa phi nhất định là có người." Vũ Văn Mặc gật gật đầu. Thông qua chuyện hôm qua, hẳn cùng với Vũ Văn Hạo một đêm nói chuyện, có lẽ cũng có thể đoán được tên kia là ai. Trong hoàng cung, khắp nơi có thể thấy được quý quýet và âm mưu, chi cần có ngôi vị hoàng đế, sẽ có đấu tranh, dịch nhân Vũ Văn Hạo không ai khác hẳn mấy người đệ đệ cùng cha khác mẹ.

Mộ Dung Thu gật gật đầu, cũng không nói thêm. Sự tình Vũ Văn Mặc so với nằng nhìn thấu hơn. Nằng chỉ cần đem ý tưởng của mình nói ra, chuyện khác chính Vũ Văn Mặc sẽ đi làm "Hôm qua chàng khẳng định ngủ không ngon giấc? Lan Ngọc đã đi chuẩn bị nước ấm, một chút chàng tắm rửa thư giãn một chút. Sau đó ngủ một chút. Chờ đến thời điểm con trưà ta sẽ gọi chàng dậy."

"Tạ Nguyên oán giận nói, nằng tới hôm qua làm thức ăn nóng hầm hập hôm ngáo ngạt dù để ở trong phòng bếp lạnh, thiêu, cũng không cho hắn ăn. Hắn đã cảm rằm nguyên một buổi sáng. Lúc xuất cung, vì bù lại chuyện hắn bị thương tâm, đã đáp ứng hắn, cho hắn đến Vương phủ chúng ta ăn một bữa. Một chút nữa nằng phân phó bà tử đem một ca dưa muối cho hắn đi. Dưa muối cũng là vật tốt, bây giờ thời tiết đang lạnh, dù để lâu cũng không thiu, hẳn muốn ăn lúc nào liền có thể ăn lúc đó." Vũ Văn Mặc con người đen che đi ý cười, tay ôn nhu vuốt ve sợi tóc Mộ Dung Thu, cười nói.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu vênh mũi nói: "Có chút lãng phí. Bất quá về tình hẳn tới hôm qua bốn ba vì chàng, đưa cho hắn một vô luân đi." Mấy ngày trước nằng đã phân phó phòng bếp, dưa muối loại đó mấy ngày này đều không cần mang lên cho Vũ Văn Mặc cùng nằng ăn. Dưa muối rất mặn, hơn nữa không non tươi, đối thân thể không có lợi, huống hồ nằng cùng Vũ Văn Mặc đều đang cần dưỡng thân thể. Vì vậy dưa muối trong phòng bếp chính là hàng trữ đã lâu rồi, cho Tạ Nguyên, đã tặng nhân tình, lại khiến hắn không còn lời nào để nói. Không tệ, thật không sai.

Thường Thu đứng ở phía sau nhìn hai người thân mật, cũng không dám ngắt đầu nhìn, xấu hổ vô đầu vào ngực. Chưa kịp cảm thấy vui vẻ khi hai người thân mật như vậy, lại nghe thấy lời nói của Vũ Văn Mặc cùng Mộ Dung Thu, nhất thời nằng cảm giác khóe miệng run run. Nếu Trần Nam Hầu nhận được bình dưa muối không biết sẽ tức giận đến mức nào!

Thời điểm Vũ Văn Mặc tắm rửa, Mộ Dung Thu đi tới phòng bếp. Đồ ăn tối qua nhóm bà tử còn giữ, đều không tươi ngon. Nằng liền làm lại một lần nữa.

Hôm qua nhóm bà tử giúp Mộ Dung Thu chuẩn bị nguyên liệu nấu ăn, ngày hôm nay sau khi nghe Mộ Dung Thu phản phó, so hôm qua đã thông thạo hơn nhiều. Bất quá mới hơn một canh giờ, Mộ Dung Thu liền nấu được mười món ăn.

Mỗi một món ăn đều thập phần chú ý. Trong đó còn có một món là khoai tây chiên, để cho Hiền nhi ăn vặt. Còn lại mấy món ăn khác không chỉ có sắc hương vị mê người, cách chọn nguyên liệu cũng thập phần chú ý.

Lúc Vũ Văn Mặc tỉnh lại, không nhìn thấy Mộ Dung Thu, nghe hạ nhân nói Mộ Dung Thu tự mình xuống bếp, tâm liền nhảy nhót. Hẳn muốn ăn món Mộ Dung Thu làm đã lâu. Huống chi sáng sớm ngày hôm nay nghe Tạ Nguyên lại nhai cùng hầm mủ, hẳn cũng có chút tự hào đợi Mộ Dung Thu xuống bếp. Mà Hiền nhi biết con trưà hôm nay đều là mẩu thân làm, đã sớm ngồi ở bên bàn ăn chờ. Hai người trông mong ngóng chờ, động tác thất thần nhìn ra hướng cửa.

Hiền nhi hỏi: "Phụ thân, mẫu thân làm đồ ăn cho chúng ta là món gì ạ? Hiền nhi rất muốn ăn a."

Hào phụ thân mới trứng cừ Vũ Văn Mặc trả lời: "Lập tức liền biết." Hẳn cũng muốn biết là món gì.

Chỉ một lát sau, Mộ Dung Thu bước vào phòng, đập vào mắt là ánh mắt chờ đợi của hai người, Mộ Dung Thu trong lòng âm áp. Nấu ăn có người chờ đợi, cổ vũ thật khiến nằng thập phần tự hào! Lúc này trong lòng rất âm áp. Trước kia chưa bao giờ nghĩ xuống bếp sẽ vui vẻ như vậy, hiện giờ vì người trong lòng mà xuống bếp, tâm tình so với lúc ăn càng vui vẻ hơn.

Mộ Dung Thu chỉ từng món giới thiệu "Đây là sườn nướng tới ớt." "Đây là gói hải sâm, vịt nấu đường quy, tôm viên, gà chao, bí đỏ chưng, thịt bò nạm kho tấu, cá phiến chiên giòn, giò heo hấp hồng, còn làm cho Hiền nhi là khoai tây chiên." Mộ Dung Thu cẩn thận chỉ từng món giới thiệu. *(Trình độ của editor có hạn nguyên đoạn giới thiệu món ăn là tui chém gió đó....~::~~)*

Vũ Văn Mặc cùng Hiền nhi mắt mở to nhìn mỗi một món, nước miếng trong miệng chảy ra, hai người đồng thời nuốt một ngụm nước bọt.

Mộ Dung Thu nhìn tiểu bộ dáng hai người, nhìn không được cười nói: "Nhìn cái gì nữa, nhanh ăn đi, đừng để lạnh."

Hai người nghe vậy, lập tức hướng Mộ Dung Thu nói: "Thư nhi khổ cực." "Mẫu thân khổ cực."

Dứt lời, hai người lập tức bắt đầu ăn.

"Mẫu thân, khoai tây chiên này ăn thật ngon a! Hiền nhi trước kia cũng chưa từng ăn đâu." Hiền nhi thấy khoai tây chiên vàng óng rất ngạc nhiên, nếm thử một miếng, mới phát hiện khoai tây chiên này ăn ngon thật!

Mộ Dung Thu mỉm môi cười nhạt, kiếp trước của nằng, tiêu hải tử đều thích KFC McDonald. Nếu hiện tại có lò nướng, nhất định sẽ làm pizza cho Hiền nhi cùng Vũ Văn Mặc nếm thử.

Vũ Văn Mặc cũng thuận tay cầm một miếng khoai tây chiên ăn, hai mắt tỏa sáng, không thể tưởng được khoai tây làm như vậy thế nhưng lúc ăn rất đặc sắc! Hẳn lại ăn vài miếng nữa. Không đến một chiếc, khoai tây chiên không còn. Hai người lại ăn những thứ đó khác.

Mộ Dung Thu lắc lắc đầu, hai người kia rất khoa trương, giống như đã vài ngày đều không được ăn cơm. Liền ngay cả Lan Ngọc cùng Thường Thu hầu hạ bên cạnh cũng không thể không tán phục, tay nghề vương phi quả nhiên là giỏi. Vương gia cùng tiểu thiếu gia trước đó vài ngày mỗi ngày đều không ăn vào cái gì, bây giờ lại ăn nhiều như vậy!

"Vương gia, vương phi, Trần Nam Hầu cầu kiến." Thanh âm nhả hoàn vừa vang lên. Liền nghe thấy một tiếng cười sáng khoái, bữa bãi không kềm chế được mà người đã đẩy cửa bước vào.

"Bản hầu gia từ xa liền nghĩ thấy được mùi thơm, vừa vận còn chưa ăn con trưà. Không thể tưởng được lại khéo như thế!" Tạ Nguyên sau khi vào phòng liền nghe thấy một mùi thơm xông vào mũi, nhất thời khẩu vị mở rộng ra. Hôm qua Mộ Dung

Thư tự mình xuống bếp Vũ Văn Mặc không thể ăn được, ngày hôm nay Vũ Văn Mặc đã trở lại, Mộ Dung Thư khẳng định sẽ xuống bếp. Hắn trở về phủ tắm rửa thay quần áo xong liền khẩn cấp tới, không thể tưởng được vừa vặn tới kịp. Hắn đã dự mưu một buổi sáng! Mộ Dung Thư càng không muốn cho hắn ăn, hắn lại càng phải ăn.

Nghe vậy, Mộ Dung Thư cùng Vũ Văn Mặc hai mặt nhìn nhau, Tạ Nguyên da mặt thực dày a! Bận bịu một ngày một đêm mà hắn trông thật có tinh thần!

Bất quá...

Mộ Dung Thư thái độ tạo nhà buồng đũa xuống, nhìn về phía người phong lưu phóng khoáng, tà mị mẽ người, tự nhận là đệ nhất mỹ nam Đại Hoa quốc Tạ Nguyên, một bộ nghiêm trang, chậm rãi nói: "Hầu gia cũng không phải người đến nói một tiếng trước, đồ ăn chỉ còn lại có một đĩa nhỏ."

Tạ Nguyên là mị phong lưu mặt nhất thời cứng đờ, hắn xoay người vừa thấy, mười đĩa, quả thực chỉ còn lại có một đĩa nhỏ! Mất đồ hoa nhất thời dấy lên lửa giận: "Mộ Dung Thư, Vũ Văn Mặc!"

Tạ Nguyên kêu rên, bọn họ là cổ ý, nhất định là cổ ý! Bọn họ đã sớm biết hắn sẽ đến, cho nên mới sớm như vậy liền ăn cơm trưa! Bất quá ba người, làm sao lại ăn hết mười đĩa đồ ăn!

"Nếu Hầu gia không ghét bỏ, còn có thể ở lại dùng. Nguyên bản định sai người đưa tới phủ Hầu gia một bình dưa muối, hiện tại cũng có thể lấy ra. Hình như cũng còn lại một ít com té." Mộ Dung Thư tạo nhà đưa khăn gấm lau lau khóe miệng, lại không nhanh không chậm nói.

Vũ Văn Mặc khóe miệng co giật hai cái, trong mắt toàn là ý cười.

Tạ Nguyên lại kêu rên một trận, dưa muối?! Mộ Dung Thư thật đúng là mở miệng liền nói được! Hắn nghiền răng nghiền lợi! Hắn thề, hôm nay là kinh nghiệm, sau này sẽ đến trước một canh giờ!

Ngày thứ hai.

Ừng thiên phủ bên kia đưa đến tin tức, đã hạ bán án. Ba người Vũ Văn Kháng bởi nhất thời nói sai vu tội Hoàng Thượng, xử phạt tiền mỗi người ngàn lượng, bỏ tù nửa tháng. Chính là chuyện tình nói lớn không lớn nói nhỏ không nhỏ, trừng phạt mặc dù không thể nói là nặng, nhưng là không thể nói là nhẹ, hiện thời bọn họ vừa mất tiền, cũng mất danh dự, người đã từng vào ngục lớn chắc chắn sẽ không còn tư cách vào triều làm quan? Huống chi là Nam Dương Vương vị?! Mộ Dung Thư biết, đó đã là Vũ Văn Mặc không muốn quá mức đuổi tận giết tuyệt, dù sao, ba người này cũng là thân nhân. Nếu là quá mức quyết tuyệt, khó tránh khỏi bia miệng cắn nuốt, làm cho người ngoài chế giễu đồng thời nghị luận Vũ Văn Mặc lãnh huyết vô tình.

Vốn chuyện này cũng xem như là đã xong. Nhưng Lâm thị lại tìm tới nói.

"Vương phi, ngày hôm nay em dâu cùng Quách di nương vào đại lao vấn an phu quân, đại lao hoàn cảnh ác liệt, trùng chuột nhiều không đếm hết, phu quân sợ nhất là chuột, thỉnh vương phi van cầu vương gia, cho phu quân không cần ở lao ngục chịu tội?!" Lâm thị khóc nức nở khẩn cầu. Tuy rằng Vũ Văn Nghị chưa bao giờ đối tốt với nàng, nhưng Vũ Văn Nghị là phu quân của nàng, là trời của nàng. Vũ Văn Nghị chịu khổ, nàng không cách nào không đau lòng.

Nghe vậy, Mộ Dung Thư tìm đập mạnh, đau hết sức. Nữ nhân có đại này không biết là đang nghĩ cái gì, Vũ Văn Nghị không xem trọng nàng, đối nàng chưa bao giờ cho một con mắt tốt, nàng chẳng những chưa từ bỏ, ngược lại còn lo lắng tình huống Vũ Văn Nghị. Cũng không thể nói nàng luẩn quẩn trong lòng, mà chính là quan niệm cho rằng lấy chồng theo chồng lấy chó theo chó đi của các nàng. Mộ Dung Thư thở dài nói: "Em dâu làm gì với vả như thế? Ngủ đi vào đại lao, đối với em dâu không phải là một cơ hội sao?!"

Bản đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 24

Cơ hội? Lâm thị ngơ ngác, hoàn toàn nghe không hiểu ý trong lời nói của Mộ Dung Thư."Em dâu không hiểu ý vương phi." Hiện tại nghĩ đến tình cảnh phu quân ở đại lao, nàng liền nhịn không được tâm từng đợt đau, phu quân luôn luôn sống trong an nhàn sung sướng, chưa bao giờ ăn qua khổ cực như vậy, hiện thời lại ở trong đại lao, cũng chuột bọ làm bạn, không còn tiêu sái như trước. Hiện giờ nàng không có ý khác, chỉ hy vọng phu quân có thể ra khỏi đại lao.

Mộ Dung Thư nhấp một ngụm trà, thần nhiên nói: "Hôm qua Quách di nương cùng người đi vào đại lao phải không?" Nàng tùy ý nhìn thoáng qua bộ dạng Lâm thị hôm nay, có lẽ là sốt ruột tới gấp nàng vì muốn cầu tình cho Vũ Văn Nghị, tùy ý mặc một áo xanh đậm, son phấn chưa đánh, đôi mắt hơi mờ mịt mông, nhìn qua không hề có khí sắc. Nếu so với Quách di nương thời thời khắc khắc chú ý hình tượng. Lâm thị thật sự là không thể sánh bằng. Ngày hôm nay Lâm thị tới gặp nàng, sợ Vũ Văn Nghị muốn nàng đến gần với dáng tượng trước thủ sự đồng tình của nàng. Mà Lâm thị hồn nhiên không hay, toàn tâm toàn ý bị lợi dụng.

Lâm thị không có nghĩ nhiều gì đầu trả lời: "Quách di nương và em dâu cũng giống nhau lo lắng cho phu quân, hôm qua lúc cùng đi đại lao vấn an phu quân liền đã sớm chuẩn bị đồ đặc, thức ăn các kiểu." Hiện thời phu quân gặp rủi ro, Quách di nương có thể nghĩ đến việc đi nhìn phu quân, cũng coi như là nàng có tâm.

"Còn em dâu thì sao? Chuẩn bị cái gì?" Mộ Dung Thư vừa cười vừa hỏi. Lâm thị quả thật là không có thông suốt.

"Em dâu luôn luôn trong lòng lo lắng cho phu quân, không có chuẩn bị cái gì cả." Lâm thị cúi đầu, nàng cũng không có nghĩ nhiều, sau khi thấy Quách di nương đã chuẩn bị sẵn đồ đặc, nàng liền không cho người đi chuẩn bị nữa. Dù sao cũng đã chuẩn bị đầy đủ, cũng không cần lại chuẩn bị thêm một phần. Hiện tại đối mặt với sự van đạmphong khinh của Mộ Dung Thư, nàng chợt nhớ tới khi ở trong đại lao, phu quân chính là nhìn thấy Quách di nương tiến đến liền cảm thấy vui vẻ, nhưng khi đối với nàng chỉ lau lau hai giọt nước mắt khóc lóc kể lể khổ cực.

Mộ Dung Thư lắc đầu, ở trước mặt Quách di nương, Lâm thị vẫn là quá yếu. Nàng trầm giọng nói: "Dựa vào cách làm của người bảy giờ, liền tính là cho dù người lo lắng, chăm sóc cho hắn cả nửa đời người, Ngủ đi như cũ vẫn sẽ không nhìn người dúi chỉ một cái."

"Em dâu ngu dốt. Thật sự không biết làm như thế nào để cho phu quân vui." Lâm thị trên mặt đã lộ nét ảo não, nếu là có khả năng, nàng cũng muốn giống như Quách di nương được phu quân yêu thương. Nhưng nàng thật sự là quá mức ngu dốt không biết nên làm như thế nào mới tốt. Nàng ngẩng đầu đầy chờ mong nhìn về phía Mộ Dung Thư, vương phi thông minh như vậy, làm cho vương gia sung ái như thế, hiện giờ trong vương phủ đến một người thấp thỏm cũng không có, vương phi nhất định sẽ có biện pháp giúp nàng.

Đón nhận ánh mắt chờ đợi Lâm thị, Mộ Dung Thư nhiu mày nói: "Nếu như nhìn vào tình tình của Ngủ đi như vậy lại mỗi ngày cùng Quách di nương ở cùng một chỗ, người không nói gì, không làm gì, sao có thể làm cho Ngủ đi chú ý người, hiểu rõ người?"

"Nhưng phu quân từ trước tới nay đều không cùng em dâu nói nhiều." Lâm thị ù rừ thấp giọng nói. Người khắp phủ cũng biết nàng không được phu quân sủng ái, cũng không đem nàng để ở trong mắt, huống chi phu quân đúng là không chú ý đến nàng.

"Người chờ Ngủ đi chủ động thân cận người?! Vậy thì chờ đến sông cạn đá mòn đi! Cũng như hôm qua em dâu cùng Quách di nương cùng đi đại lao, Quách di nương liền đã biết mang theo đồ đặc mang đến cho Ngủ đi, còn người thì sao? Huống hồ ai biết đồ đặc này có phải là Quách di nương tự tay chuẩn bị hay không. Có đôi khi biết là nên làm cái gì, liền đứng do dự lập tức đi làm. Người nếu không làm, Quách di nương sẽ đoạt nổi bật của người. Có lẽ đến một ngày nào đó, người sẽ bị Vũ Văn Nghị hừ, đến lúc đó người chỉ còn cách về nhà mẹ đẻ khóc! Nếu muốn làm cho Ngủ đi chú ý tới người. Người cần thay đổi, cả ngày sợ hãi rụt rè, người khác nói một lời nói nặng một chút, người liền cung kính cúi đầu, chỉ thiếu điều đầu thấp nhập vào hai đầu gối, hèn mọn như thế, làm sao có thể làm cho hắn ta tôn trọng người?! Ngày sau chỉ cần trong lòng muốn nói gì, liền có thể ở trong lòng trau chuốt một chút liền nói ra. Vũ Văn Nghị thích Quách di nương, cũng là bởi vì Quách di nương ôn nhu? Hơn nữa bộ dạng xinh đẹp? Mà Quách di nương cũng thời thời khắc khắc chú ý đến dung mạo bản thân, ở trước mặt Ngủ đi chưa từng quá kiêu căng. Em dâu, người lại cúi đầu! Ngày hôm nay bản phi có thể nói có chút nặng, nhưng cũng là muốn nói cho người tỉnh. Được rồi, nếu người không còn chuyện gì nữa liền lui ra đi, ngắm lại kẻ tiếp nên làm cái gì, không nên làm cái gì." Mộ Dung Thư mới lần đem toàn bộ lời nói trong lòng nói ra, ngờ khi có chút nặng, cũng là bởi vì Lâm thị thật sự là ngu không chịu được, những lời nàng nói hai ngày trước nàng không có nghe vào trong lòng.

Lâm thị nguyên bản ủy khuất muốn rơi lệ, càng lại cúi đầu khóc, nhưng sau khi nghe đến đây, nàng phát hiện Mộ Dung Thư nói đúng, nàng bây giờ thật sự là sống quá mức hèn mọn, còn không bằng một di nương. Đúng vậy a, nếu muốn người ta chú ý, nàng phải từ trong ra ngoài thay đổi. Nàng cắn chặt răng, đứng lên, hướng Mộ Dung Thư đại lễ, ngờ khi thật trọng nói: "Em dâu hướng vương phi nhận sai. Sau ngày hôm nay em dâu sẽ không tới phiền nhiễu vương phi. Tạ vương phi một phen dạy dỗ, em dâu đã biết kẻ tiếp nên làm như thế nào rồi."

Dứt lời, nàng liền ngẩng đầu ưỡn ngực rời đi, trong mắt đã không còn thấy tia khiếp nhược kia nữa.

Lan Ngọc mới đi ra dãi nước trà vừa vặn cùng Lâm thị chậm mặt, nhất thời kinh ngạc, Lâm thị lúc mới tới gặp vương phi còn một bộ dạng hèn mọn, nhưng bây giờ phản phát như đã thay đổi thành một người khác.

"Vương phi, Ngủ phu nhân giống như thay đổi." Lan Ngọc cảm ẩm trà hướng Mộ Dung Thư đi tới, vương nghiêng về phía chén trà, vừa nói.

Mộ Dung Thư mỉm môi cười nhạt: "Không nên coi thường bất luận ai. Người càng hèn mọn càng là người không nên xem nhẹ." Lâm thị tuy hèn mọn, nhưng mà nàng không thông minh sao? Hiểu được điều cần thay đổi, Lâm thị cũng không phải là nguốc.

Ngày hôm nay Vũ Văn Mặc vào triều sớm cũng đã trở về rất sớm, chưa đến giờ cơm trưa đã trở lại. Hắn trở về Vương phủ, đi ngay về thư phòng xử lý công vụ. Trong khoảng thời gian này rất nhiều chuyện đã xảy ra, trong lúc nhất thời cũng không thể xử lý xong toàn bộ. Mộ Dung Thư không có quấy rầy hắn, mà là trở về phòng đọc sách, hoặc là đi nhìn xem Hiên nhi học tập.

Sau giờ cơm trưa, Chu thị đến thỉnh an, là vì chuyện thu xếp chuẩn bị sinh nhật của nàng mười ngày sau, có một số việc cần nàng đồng ý. Nàng dùng một canh giờ cùng Chu thị thương lượng một phen. Khi trở lại phòng, Vũ Văn Mặc đã nằm ở trên giường đọc sách.

Mộ Dung Thư thấy thế liền đi qua, uốn tại khuỷu tay Vũ Văn Mặc, thân mình nhún nhún hai cái, tìm chỗ thoải mái nằm xuống, sau đó lười biếng hỏi: "Xem sách gì?" Khóe mắt nàng quét tới tựa sách, thân mình cứng đờ, gò má nhất thời đỏ lên một mảnh!

Vũ Văn Mặc về mặt lạnh lùng, không nhanh không chậm lại lật một tờ, thanh âm bình tĩnh như thường ngày, "Cầm Tử, không thể tưởng tượng được vợ ta nhưng lại tài hoa hơn người, văn thái xuất chúng. Tình yêu nam nữ miều tả sinh động như thật."

Hắn tiếng nói vừa ngừng sau, ngón tay trên sách nơi nào đó tiếp tục nói: "Cô gái này là Tây Thi đầu hủ, diện mạo so thiên tiên, nhưng thân phận ti tiện. Lại khiến hoàng đế yêu cả đời, không rời bỏ. Không khỏi có chút không phù hợp với thực tế. Nữ tử dân gian không được vào cung làm phi. Hoàng đế vì ổn định quan viên triều đình, hậu cung ba ngàn giai lễ, nếu là mình quân chắc chắn sẽ không chỉ sủng ái một nữ tử, lại càng sẽ không vì một nữ nhân mà phế đi lục cung." Từ xưa đến nay, Hoàng Thượng tuy nói là người đứng đầu thiên hạ, nhưng cũng là người không có quyền tự do nhất. Hết thấy hành vi đều bị người trong thiên hạ nhìn kỹ.

Nghe vậy, khoe miệng Mộ Dung Thu co giật, hẳn chính là một người cổ chấp, đến một nửa tế bào lương mẫn cũng không có. Quyền tiêu thuyết này là lúc nàng nhân hạ, nhằm chán viết ra. Bất quá chính là chuyện xưa của cô bé lợ lem cùng bạch mã hoàng tử."Phu quân của ta không phải chỉ vì một nữ tử buông tha cho cả vườn bách hoa sao?"

"Ta với hoàng đế tự nhiên không giống nhau. Tuy rằng ta cũng có quy tắc quân thân, nhưng dù sao không phải là thân của thiên hạ vạn dân, sẽ không cần bận tâm quá nhiều, huống chi trong lòng ta, vốn chỉ có mình Thu nhi. Mà hoàng đế lại bận tâm quá nhiều, hồng nhan từ kỷ trong hậu cung chỗ nào cũng có, nhưng chân chính trong lòng hắn sợ là không có lấy một người." Vũ Văn Mặc lại nghiêm trang nói. Hắn nói như vậy, tay cũng ánh mắt lại không có dừng lại, tiếp tục nhìn xuống.

Mộ Dung Thu khoe miệng lại rụt rụt, rằng có chút xấu hổ cười nói: "Bất quá là nữ tử thích xem những cái này." Thò tay ra muốn đoạt lại.

"Trong sách cảnh tượng nam nữ hoan ái viết có chút khoa trương." Vũ Văn Mặc lại tiếp tục chỉ ra chỗ không đúng.

"Cái này gọi là duy mỹ, chàng thì biết cái gì!" Mộ Dung Thu nổi giận, thò tay có đoạt lấy. Vô luận như thế nào đây đều là thành quả bản thân mình bận bịu mấy ngày, lại bị Vũ Văn Mặc phê bình như vậy, thật sự là... dọa người, dọa người đến cực điểm

Vũ Văn Mặc nhún mày, không có để ý. Bất quá hẳn bỗng nhiên cúi đầu ôm chặt lấy Mộ Dung Thu, bốn cợt cười nói: "Không thể tưởng tượng được ta thế nhưng làm cho Thu nhi thoải mái giống như thần tiên, ách... Là duy mỹ."

Lời nói đùa ngà ngón lại mang theo chút hơi lạnh như vậy từ trong miệng hắn nói ra, khiến Mộ Dung Thu mặt đỏ bừng. Trợn mắt hướng Vũ Văn Mặc, than thở mắng một câu: "Đồ dễ xồm!"

...

Lại qua hai ngày, trong cung là một mảnh bình tĩnh. Hoàng Thượng đối Vũ Văn Mặc không có động tác gì. Chính là đối Vũ Văn Hạo lúc xa lúc gần, Hoa phi vẫn được sủng ái như cũ, mà Vũ Văn Hạo hiện đang bị xa lạ. Lúc này vị trí thái tử truyền đây nguy cơ, Vũ Văn Tập là Tam đệ của Vũ Văn Hạo lại được Hoàng Thượng ủy thác trọng trách. Chuyện này khiến ba quan văn võ trên triều phản đối, nhưng Hoàng Thượng vẫn khư khư có chấp, đối với Vũ Văn Tập cực kì coi trọng.

Vũ Văn Mặc cùng Vũ Văn Hạo hiện an bình bất động. Chờ lúc mọi chuyện cũng nổi trên mặt nước, bọn họ sẽ nắm lấy cơ hội để ra tay. Kể từ đó, tuyệt đối sẽ không tay không mà về.

Điểm tâm qua đi, lúc Mộ Dung Thu đích thân chỉ đạo Hiền nhi đọc sách, bỗng nhiên bên ngoài vang lên rằng một thanh âm quen thuộc.

"Nô tì Hồng Lăng thỉnh an vương phi." Hồng Lăng thanh âm run rẩy ở ngoài cửa nói. Trong mắt nàng rung rung, tâm tình không yên, vốn cho là đời này sẽ không còn được gặp lại vương phi. Nhưng thật không ngờ, vương phi lại một lần nữa tìm được đường sống trong chỗ chết, đây là ông trời hậu đãi!

Mộ Dung Thu ngăn ra, là Hồng Lăng! Nha đầu này rốt cục đã về.

Hiền nhi nghe thấy thanh âm của Hồng Lăng, lập tức đứng lên liền hướng tới hướng của chạy tới, "Hồng Lăng Cô Cô!"

Ở ngoài cửa Hồng Lăng nghe thấy thanh âm Hiền nhi gọi, nước mắt nhất thời chảy ra."Tiểu thiếu gia!"

Mộ Dung Thu đứng lên, đi theo phía sau Hiền nhi. Đây của ra trong nháy mắt, Hồng Lăng ở trước cửa, hướng Mộ Dung Thu cùng Hiền nhi quỳ xuống đất dập đầu, "Nô tì thỉnh an vương phi, tiểu thiếu gia." Trong mắt nàng khó nén niềm kích động, quả thật là vương phi! Hiện thời vương phi sắc mặt hồng nhuận, vừa nhìn liền biết đã trời qua vô cùng tốt, vương gia hiện tại khẳng định đối với vương phi hết sức tốt, cho nên sắc mặt vương phi mới có thể so với lúc ở Thượng Chi trấn tốt hơn nhiều như vậy.

"Hồng Lăng, người cùng ta bây giờ, không cần nghi thức xã giao này đó." Mộ Dung Thu thò tay tự mình nâng Hồng Lăng. Nhiều như vậy ngày, đều là Hồng Lăng cùng nàng một đường đi qua, ở trong mắt người khác, có lẽ ở trong mắt Hồng Lăng, Hồng Lăng là hạ nhân, đối chủ từ trung tâm là điều đương nhiên. Nhưng ở trong mắt Mộ Dung Thu, có tỷ muội như Hồng Lăng, trọn đời này quả là may mắn.

Có mấy ngày không nhìn thấy, bây giờ Hồng Lăng trông đẹp lên không ít. Nửa mặt còn có vết bóng, nhưng đã không còn tồn tại gì dung mạo của nàng. Nhưng tại sao nàng lại không có mang mặt nạ? Chẳng qua nghi hoặc trong nháy mắt, Mộ Dung Thu cùng Hiền nhi liền lôi kéo Hồng Lăng vào phòng.

"Hồng Lăng Cô Cô, Hiền nhi rất nhớ người a." Hiền nhi giữ chặt tay Hồng Lăng, hồ to nói. Mẩu thân đã trở lại, Hồng Lăng Cô Cô cũng đã trở lại, thật tốt quá.

Hồng Lăng che miệng khóc rống, "Tiểu thiếu gia, Hồng Lăng cũng nhớ người." Nâng bắt quả chỉ là một hạ nhân, là nô tì, nhưng vương phi coi trọng nàng, xem nàng như tỷ muội. Tiểu thiếu gia coi trọng nàng, coi nàng như thân nhân. Đôi mắt nàng chợt khẽ động, đời này coi như không còn cầu gì nữa, nên biết đủ.

Sau khi vào phòng, Mộ Dung Thu lập tức phân phó Văn Kỳ chuẩn bị nước trà. Nha đầu của Mai vội đều đã đổi mới, phần lớn không biết Hồng Lăng là ai. Hơn nữa Hồng Lăng trên người mặc quần áo chính là vải thô thông, nhìn qua thân phận cũng không tôn quý. Huống chi trên mặt Hồng Lăng còn có một vết sẹo, cho nên khi ở trong phòng Mộ Dung Thu cùng Hồng Lăng trò chuyện, bên trong Mai vội cũng bắt đầu nghị luận.

"Là ta làm cho người lo lắng." Mộ Dung Thu vỗ mu bàn tay Hồng Lăng, nói khẽ. Trong mắt có ngán lệ. Lúc ấy nếu là tình huống không khẩn cấp, nàng nhất định phải về Thượng Chi trấn trước đi tìm nàng, sẽ không để một mình nàng ở Thượng Chi trấn.

Hồng Lăng cao hứng lắc đầu, "Chi cần vương phi còn sống, nô tì không còn lo lắng cái gì nữa."

"Ừ ừ, người trở về là tốt rồi. Về sau chúng ta nếu là vô sự chắc là sẽ không mai danh ẩn tính xuất phủ nữa. Hiền nhi mấy ngày nay cũng không có việc gì liên nhớ người. Người lần này trở về vui vẻ nhất đó là Hiền nhi đó. Việc kinh doanh tâm tì ở Thượng chi trấn trước mắt để cho Trương Anh cùng Trương Tuyên xử lý, về sau cứ mỗi nửa năm ta sẽ báo người đi Thượng Chi trấn nhìn chăm chăm mấy ngày." Mộ Dung Thu lại cười nói.

Hồng Lăng nghe vậy, ánh mắt chợt lóe, cúi đầu đáp: "Ân, nô tì hết thấy đều nghe theo vương phi." Nàng đã từng thề, một đời đi theo vương phi, cả đời không gả.

"Người là một mình chạy trở lại kinh thành?" Mộ Dung Thu lại hỏi. Vừa rồi ở trước cửa chỉ thấy một mình nàng, nếu là một người nữ tử độc thân ra khỏi nhà, khó tránh khỏi sẽ ăn chút khổ.

Hồng Lăng lắc đầu, "Nô tì không phải đi một mình. Là Triệu ngũ công tử vừa vặn cũng trở về kinh thành. Hiện tại, Triệu ngũ công tử đang ở thư phòng cùng vương gia nói chuyện." Nguyên bản Trương Tuyên muốn đưa nàng hồi kinh, nhưng nàng không muốn để Trương Tuyên biết thân phận vương phi, liền mượn xa phu một mình đi ra, khi ở trên đường vừa vặn gặp Triệu sư.

"Triệu ngũ thiếu gia cũng tới?!" Mộ Dung Thu nhướng mày. Triệu sư chuyện tình ở Liễu trấn đều đã giải quyết? Hiện giờ tới kinh thành là muốn giúp Vũ Văn Mặc cùng Vũ Văn Hạo vượt qua khốn cảnh gì?

Hồng Lăng gật gật đầu.

Mộ Dung Thu mỉm cười, dời đi đề tài."Nha đầu cùng bà tử ở Mai viện gần như đều đã thay đổi. Còn có hai đại nha hoàn theo thứ tự là Lan Ngọc cùng Thường Thu. Hai người đều tin được. Chờ một lát các nàng trở về nhà, người đi gặp sẽ thấy các nàng."

"Ân, bên cạnh vương phi xác thực cần vài người đắc lực." Hồng Lăng gật đầu trả lời.

Tiếp theo hai người hàn huyên một chút, Hồng Lăng đem chuyện nàng ở lại Thượng Chi Trấn thượng việc kinh doanh tâm tì đã đi vào quỹ đạo, tin tưởng sang năm sẽ lợi nhuận. Hồng Lăng làm việc luôn luôn ổn trọng, Mộ Dung Thu tự nhiên là yên tâm. Trương Anh cùng Trương Tuyên cũng là thành thật báo ân, tự nhiên cũng đáng tin.

Giấy lát, Mộ Dung Thu liền cùng Hồng Lăng trở về phòng. Cũng để cho Lan Ngọc cùng Thường Thu gặp qua Hồng Lăng.

Lúc trước khi Hồng Lăng ở Vương phủ, đã từng gặp qua Lan Ngọc cùng Thường Thu. Trước kia cũng thật thương thức, hiện thời nhìn thấy hai người cùng đến hầu hạ vương phi, trong đầu cũng vì vương phi mà vui vẻ. Nàng cùng Lan Ngọc cùng Thường Thu vừa gặp đã thân, ba người hàn huyên một trận. Cuối cùng thậm chí có kết nghĩa kim lân, thấp phần nào nhiệt.

Mộ Dung Thu ngẫu nhiên cũng sẽ cùng các nàng nói hai ba câu, thời gian trôi qua thật nhanh, một chút nữa là đến thời gian cơm trưa. Nàng phân phó người làm chuẩn bị cơm trưa phong phú một ít, xem như đón gió tẩy trần cho Hồng Lăng. Bỗng nhiên lại nhớ tới Triệu sư đang ở Vương phủ, liền sai người đi thư phòng hỏi Vũ Văn Mặc, cơm trưa ngày hôm nay hai người bọn họ là ăn ở thư phòng, hay là trở về ăn. Giấy lát, người trở lại, hẳn là muốn ăn ở Mai viện. Mộ Dung Thu lập tức sai nhóm bà tử đi chuẩn bị.

Lúc Hồng Lăng trở về phòng tắm rửa thay quần áo, Lan Ngọc cũng hay quan sát người, nàng hướng Mộ Dung Thu nói ra nghi ngờ trong lòng: "Nô tì cảm giác ngày hôm nay Hồng Lăng tỷ tỷ có vẻ như có tâm sự nhỏ. Khi cùng chúng ta nói chuyện có chút không yên lòng."

"Cố sao? Nô tì thế nào lại không biết?" Thường Thu trừng mắt mơ hồ nói. Điểm duy nhất không đồng dạng chính là Hồng Lăng trên mặt vết bóng đã mất đi một tí, không còn dọa người giống như trước, còn nữa chính là càng thêm trầm ổn.

Mộ Dung Thu con người đen chớp động, lặng im không nói. Hồng Lăng xác thực có nhiều chỗ không giống trước đây, có lẽ là có tâm sự. Sợ là đoạn thời gian nàng không ở đó đã xảy ra chuyện gì nàng không biết, Hồng Lăng cũng muốn giấu giếm. Chờ thời cơ thỏa đáng, nàng nên hỏi một chút.

Vừa đến giờ cơm trưa, hạ nhân đã báo Vũ Văn Mặc cùng Triệu sư đã ở trên đường đến Mai viện.

Nhưng lúc này lại đã xảy ra chuyện!

Phu tướng quân phái người đến bẩm báo, Mộ Dung Nguyệt nhảy xuống hồ tự sát, hiện thời đang rất nguy cấp! Mấy đại phu sau khi xem, chính là để lại bốn chữ chuẩn bị hậu sự. Thiếu tướng quân biết Mộ Dung Nguyệt kiên trì không được bao lâu, liền lập tức phái người tiến đến báo cho Mộ Dung Thu.

Mộ Dung Thu nghe xong tin tức, tâm mạch mê run lên. Bất quá thời gian chỉ có mấy tháng không gặp, Mộ Dung Nguyệt sao lại sẽ lẩn quẩn trong lòng như thế? Nàng nguyên bản là thiếu nữ đơn thuần đáng yêu, bởi vì vận mệnh truều cợt mà bị

người người tùy ý vũ nhục, trời xanh có mắt, rớt cục thoát ra khỏi địa ngục, vốn nên trái qua an ổn giàu có. Nhưng hôm nay truyền đến tin tức nàng nhảy sông tự vẫn!

"Vương phi? Bấy giờ nên làm gì?" Sau khi Hồng Lăng tắm rửa thay quần áo, nghe thấy được chuyện tình của Mộ Dung Nguyệt, đứng là khiếp sợ, dù sao nàng vốn là ở phủ tướng quân đi ra, không chỉ một lần gặp qua Mộ Dung Nguyệt. Bấy giờ Mộ Dung Nguyệt bất quá chỉ mới mười sáu tuổi!

Mộ Dung Thu thần sắc trầm ngưng, trực tiếp lạnh giọng ra lệnh: "Chuẩn bị xe ngựa. Lan Ngọc giúp bản phi thay quần áo! Hồng Lăng, cùng bản phi đi đến phủ tướng quân."

"Bốn vương cùng Thu nhi đi phủ tướng quân." Vũ Văn Mặc vừa ở trên đường gặp được người của phủ tướng quân, hỏi kỹ mới biết trong phủ tướng quân xảy ra chuyện. Hắn vào phòng, nghe thấy được Mộ Dung Thu muốn đi phủ tướng quân, hẳn đương nhiên muốn cùng đi.

Đi theo sau Vũ Văn Mặc vào phòng là Triệu sơ thần mặc một bộ áo trắng chậm rãi bước vào. Tuấn nhan hoa lệ chưa thay đổi, ngược lại càng ngày càng bức người, phong thái như tiên nhân cùng Vũ Văn Mặc hoàn toàn không giống, làm cho bọn nha đầu trong phòng ít khi được nhìn thấy nam tử xuất sắc như thế gần như đều là hướng thẳng mắt.

Mộ Dung Thu bới trong lòng thấp thòm tình hình Mộ Dung Nguyệt, không có chú ý tới Triệu sơ đã vào phòng. Triệu sơ lại đã nhìn nàng một hồi lâu.

Triệu sơ nhìn nàng, đôi mắt bình tĩnh không thấy một gợn sóng, càng giống như trời xanh mây trắng trong hồ nhìn không thấy tầng tầng mây mù phía sau. Đoạn động tâm kia cùng thời gian ngắn ngủi tiếp xúc, hẳn vẫn nhớ trong tâm, trở thành trân quý để đời này nhớ lại. Bỗng nhiên, mây mù trong mắt cấp tốc phiêu tán, hẳn lại trước sau như một như được tắm gội xuân ấm áp cười, nhàn nhạt, "Tại hạ cũng đi theo cùng đi."

Chỉ có người chân chính nhận thức Triệu sơ mới biết Triệu sơ s ý thuật tinh xảo, đại phu dân gian không thể tới đích nổi. Hắn mở miệng trước, tất nhiên là muốn nhìn Mộ Dung Nguyệt xem có thể cứu hay không.

Mộ Dung Thu vẫn chưa nhìn thấy Triệu sơ vừa rồi chợt lóe lên ánh mắt, đối với nàng mà nói, Triệu sơ chỉ là bằng hữu, có thể là hảo hữu tín nhiệm. Cái khác, chưa từng nghĩ đến, tờ giấy trắng trước mặt kia vẫn được bảo tồn hoàn hảo. Hắn cùng với nàng cũng biết, tờ giấy trắng này sẽ tồn tại cả đời.

"Như thế rất tốt, đi thôi." Vũ Văn Mặc tiến lên nắm tay Mộ Dung Thu, truyền âm áp cho Mộ Dung Thu.

Nàng đối với Triệu sơ gật đầu: "Tạ ngũ công tử." Dứt lời, Vũ Văn Mặc nắm tay nàng cùng Triệu sơ bên người đi ra ngoài.

Triệu sơ khòe môi tươi cười như cũ tao nhã như thiên tiên, tuấn nhan hoa lệ như cũ, nhưng đáy mắt xẹt qua một tia âm đạm.

Hồng Lăng đi theo phía sau Mộ Dung Thu cùng Vũ Văn Mặc nhìn thấy rõ ràng tâm tư của Triệu sơ đối Mộ Dung Thu. Lúc này thấy Triệu sơ trấn định, ở trước mặt mọi người che dấu tâm tư của hắn, Hồng Lăng trong lòng thở dài, Triệu ngũ công tử nhất định chỉ có thể chán nản tình thần.

Không sai biệt lắm khoảng một canh giờ, xe ngựa chạy như bay cuối cùng cũng tới phủ tướng quân.

Mộ Dung Thu đây là lần thứ hai đến phủ tướng quân, trong ngoài phủ tướng quân toàn bộ đã được trang hoàng mới, nhìn qua thật xa lạ. Nếu là đi vắng, Mộ Dung Thu sẽ nghi chân thường thức, mà lúc này, lại hoàn toàn không có tâm tư này.

Người của Phủ tướng quân gặp được bọn họ, liền lập tức tiến lên dẫn đường. Mấy người lập tức hướng tới sân của Mộ Dung Nguyệt.

Dọc theo đường đi nhìn thấy trên mặt người vẫn chưa có bao nhiêu bi thương, vài người trên mặt còn có vẻ như là đậm đậm mỉm cười. Sinh tử của Mộ Dung Nguyệt cùng bọn họ không có bao nhiêu quan hệ.

Nàng từ Thượng Chí trần trở về, ít nhiều nghe nói qua tình hình hai người Mộ Dung Nguyệt cùng Mộ Dung Lan. Tuy rằng Hoàng Thượng đã đáp ứng hai người xuất giá có thể dùng nghi thức cùng đồ cưới của công chúa. Nhưng kinh thành danh môn khuê tú, nam tử chưa lập gia đình đều không đồng ý tiếp cận hai người. Khi ở trước mặt hai người, những người đó không dám nói gì, nhưng sau lưng đều chăm chọc trào phúng khó nghe không nhập vào tai được. Chớ đừng nói chi là ở phủ tướng quân. Giờ khắc này, Mộ Dung Thu tâm phúc tap không thôi. Có lẽ tánh mạng Mộ Dung Nguyệt ở trong mắt rất nhiều người đều là không quan trọng, thậm chí nghe tin nàng chết, cũng sẽ nháp hớp trà tao nhã mà cười. Nhưng nàng lại làm không được, dù sao lúc trước Mộ Dung Nguyệt đã từng đáng yêu kêu nàng một tiếng đại tỷ. Nàng cũng đã từng là quần chúng, nhìn người của phủ tướng quân khi còn sống, bao gồm Lý thị cùng Mộ Dung Nguyệt.

Thế nhưng, lúc này đây nàng thật sự hi vọng, Mộ Dung Nguyệt có thể kiên cường sống sót, Triệu sơ có thể cứu nàng. Nàng cũng biết có bao nhiêu người, cả đời này bị nghị luận bên ngoài dần dần bức tử. Nhưng Mộ Dung Nguyệt còn trẻ, còn có thể sống tiếp tục nhân sinh của mình.

Nha đầu Tiểu Liên hầu hạ Mộ Dung Nguyệt gặp được đoàn người Mộ Dung Thu, lập tức xoa xoa mắt đã hồng, tiến lên hành lễ nói: "Nô tì gặp qua vương gia, vương phi."

"Ngũ muội hiện tại như thế nào?" Mộ Dung Thu trầm giọng hỏi.

Tiểu Liên hốc mắt vừa đỏ, vừa lắc đầu trả lời: "Không ổn."

"Mang chúng ta vào." Mộ Dung Thu thần sắc trầm xuống. Với trình độ chữa bệnh của cô đại bản thân nàng không thể tin tưởng, mà sau khi Mộ Dung Nguyệt được cứu lên khẳng định lại một phen ép buộc, không người nào dám hô hấp nhân tạo, quá lâu như vậy, làm sao có thể sẽ không đe dọa sinh mệnh!

Vũ Văn Mặc thấy Mộ Dung Thu có chút nóng nảy, liền nhẹ giọng an ủi: "Không có việc gì."

Mộ Dung Thu chau mày lại, gật gật đầu: "Àn."

Lúc này có vẻ như cũng không thêm để ý quý coi nhiều như vậy, trong phòng đầy người. Trong không khí tràn ngập mùi vị thuốc, còn có tiếng khóc tiêu điều lạnh lẽo róc rách.

Trong phòng người phát hiện bọn họ đã đến, ào ào hành lễ, "Gặp qua Nam Dương Vương, Nam Dương vương phi."

"Không cần đa lễ." Mộ Dung Thu phát phát tay, trực tiếp đi qua đám người, đi đến bên giường Mộ Dung Nguyệt.

Mộ Dung Thu nhìn thiếu nữ trên giường, một trận thất thần cùng lo lắng. Sắc mặt thiếu nữ tái nhợt, không có chút huyết sắc nào, nguyên bản gò má đáng yêu hồng nhuận đã méo mó, hai mắt vô lực, nhưng mà trên mặt nàng nhưng không có vẻ thống khổ, ngược lại còn cười nhẹ, dường như là nụ cười giải thoát.

"Đại tỷ, người đã đến rồi..." Mộ Dung Nguyệt nhìn Mộ Dung Thu, thanh âm suy yếu đến cực điểm, người khắp phòng cũng không dám lên tiếng khóc lớn, chỉ sợ chỉ cần một trận gió nhẹ liền có thể thổi tan thành âm đó.

"Àn, đại tỷ đến đây. Người kiên trì nửa một chút." Mộ Dung Thu nghe Mộ Dung Nguyệt kêu gọi, lập tức ngồi ở trên giường, cầm tay nàng. Tay nàng lạnh lẽo đáng sợ, trực tiếp lạnh đến tâm Mộ Dung Thu.

"Để tại hạ bắt mạch." Triệu sơ đã đi tới phía sau Mộ Dung Thu. Hắn ôn nhu đối với Mộ Dung Thu nói.

Mộ Dung Thu ngẩng đầu nhìn hướng Triệu sơ, trong mắt mang theo vẻ chờ đợi, gật đầu nói: "Phiền toái Triệu ngũ công tử." Nàng đem tay Mộ Dung Nguyệt hạ xuống, Mộ Dung Thu còn chưa động thủ rời đi.

Mộ Dung Nguyệt đã lắc lắc đầu, cười nói, "Đừng lãng phí khí lực..." Nàng là uống được rồi mới nhảy sông, nàng chỉ là muốn nhảy vào trong sông tẩy sạch sẽ rồi đi, nàng không nghĩ tới dưới Địa phủ cũng bị người nói, nàng là bản không cho nàng xuống. Thần thể của nàng là bản, có vẻ như tâm tư cùng linh hồn cũng bản.

Mộ Dung Thu nheo mắt, nhìn nụ cười trên mặt Mộ Dung Nguyệt, trong lòng đột nhiên dâng lên ý tưởng không tốt.

Triệu sơ bắt mạch một lát, sau đó buông lỏng tay, hướng Mộ Dung Thu lắc lắc đầu.

Mộ Dung Thu lập tức nhìn về phía Mộ Dung Nguyệt, thanh âm thoáng run rẩy hỏi: "Vi sao?" Ăn độc được, lại nhảy sông, đây là vì sao?!

"Ngũ muội là tội nghiệt... Sầu nặng trên người, sớm đã được... Không trị được... Chứng bệnh. Căn bản gặp không được làm người, làm sao có thể tiếp tục sống chịu khổ..." Mộ Dung Nguyệt chậm rãi nở nụ cười, nàng quay đầu đi nhìn đình giường, coi như thấy được thế giới cực lạc, bên đời mới kia vốn là có chút lúc ăn lúc hiện tươi cười càng thêm mờ hồ.

Nàng cười không có khí lực. Nàng lại nhìn hướng Mộ Dung Thu, tươi cười hết như hoa Hư Yên xán lạn lạ mắt, nhưng lại ẩn chứa vô hạn hăm dọa, "Đại tỷ... Ngũ muội... Thật hăm dọa người." Mộ Dung Thu chiếm được yêu thích của Vũ Văn Mặc, đời này được thể nhân kính trọng. Mà nàng vẫn sống giống như nước bùn, nếu là nước bùn, nàng lại muốn giống như hoa sen cũng từ bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn, đây không phải là si tâm vọng tưởng sao?

Nghe vậy, Mộ Dung Thu thái lộp bộp một chút, Mộ Dung Nguyệt ngu ý chính là nữ tử cô đại khó có thể đối với người khác mở miệng về bệnh phụ khoa sao?! Lúc trước nàng đã đem phương thuốc cho Mộ Dung Lan, nếu như Mộ Dung Lan cho Mộ Dung Nguyệt sử dụng, như vậy Mộ Dung Nguyệt hẳn là sẽ không tái phát! Nàng mạnh mẽ chuyển mắt, nhìn về phía Mộ Dung Lan đứng ở một bên vẻ mặt đậm đậm!

Lại phát hiện, Mộ Dung Lan ánh mắt si ngốc nhìn Triệu sơ!

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Quyển 2 - Chương 25

Mộ Dung Lan thần sắc trong trẻo nhưng lạnh lùng, đôi mắt lại không không chế được nhìn về phía Triệu Sơ. Từ lần đầu gặp nhau ở đại lao, nàng tính tình cao ngạo, tự nhiên sẽ không chủ động leo lên, nhưng vẫn nhớ kỹ trong đại lao âm u khuôn

mặt hân khuynh thành hoàn mỹ, bảo phục trắng nõn. Bao nhiêu lần tỉnh dậy trong cơn ác mộng, nàng vẫn tưởng rằng nàng hẳn sẽ như vậy ngày ngày đêm đêm lặp đi lặp lại chết đi. Nàng như cũ trước sau như một vẫn cao ngạo như vậy, nhưng không ai có thể biết, nàng chỉ có thể đem ác mộng trở thành hân, mới có thể vui vẻ tiếp nhận, ác mộng cũng thành mộng đẹp. Nhưng sau khi mộng tỉnh, nhìn lên màu hồng trên má trắng, tựa hồ như đang trào phúng nàng, khiến nàng trong nháy mắt lại rơi xuống địa ngục.

Nhưng có vẻ như ông trời vẫn đối nàng vẫn có một chút thương tiếc, lại cho nàng hi vọng. Nàng lại gặp được hân trong mộng! Nàng hân mơn chí có thể nhân lúc mọi người chú ý Mộ Dung Nguyệt, mới dám nhìn hân, lần này, hân vẫn quay mặt như cũ. Dù chỉ nhìn một bên sườn mặt hoàn mỹ của hân cũng khiến nàng quên hồ hạp

Triệu Sơ cảm giác có người nhìn hân một hồi lâu, ánh mắt hân khẽ nhúc nhích, nhìn về phía người nọ. Thấy Mộ Dung Lan nhìn hân trong mắt nói không rõ ý tứ, cô gái này là ai?! Ánh mắt lạnh dần. Bất quá hân từ nhỏ liền đã hình thành thói quen có người nhìn hân, nếu là đi vắng sẽ không có cảm giác gì, nhưng bây giờ là lúc Ngũ muội của Mộ Dung Thư sinh mệnh đang bị đe dọa, trong phòng tất cả mọi người đều bị thương, chỉ có nàng lại dùng ánh mắt trong trẻo, lạnh lùng lại nóng rực nhìn hân, khiến hân chán ghét không thôi.

Mộ Dung Lan bỗng cảm thấy trên người xuất hiện một trận lạnh ý, vội vàng cúi đầu, tâm lại không ngừng nhảy lên. Đây là lần đầu tiên hân cho nàng nhìn chính mặt. Nhưng tựa hồ như đối với nàng cũng không ấn tượng gì tốt, hình như còn chán ghét. Nàng nhẹ nhàng nhu mày, cũng khó trách, nàng là nữ tử đa bàn như vậy làm gì có chuyện nam nhân kia sẽ cho nàng ánh mắt tốt? Nàng cười lạnh tự giễu. Trong lúc đang tự giễu, phát hiện Mộ Dung Thư mắt lạnh nhìn nàng, nàng mạnh mẽ nheo mắt, vội nhìn về phía Mộ Dung Nguyệt.

Mộ Dung Nguyệt dường như là hồi quang phản chiếu, sắc mặt có chút tái nhợt tự nhiên do ửng, nàng vẫn chưa nhìn bất cứ người nào trong phòng, nhẹ nhàng nói, những lời này nghe đến mức có đôi khi nghe không rõ, "Bươm bươm... Hoa... Có... Di nương..." Thư ầu, di nương cũng đang ở trong hoa viên với đùa với hoa và bướm bướm, khi đó thật vui vẻ a...

Mộ Dung Thư mắt lạnh nhìn Mộ Dung Lan, tuy rằng Mộ Dung Lan che đầu về cùng tốt, nhưng Mộ Dung Thư sớm đã phát hiện, nàng ta tựa hồ đối với Triệu Sơ có tình ý, lần trước đã nhiều phen hỏi thăm chuyện tình Triệu phủ, hiện thời là lúc Mộ Dung Nguyệt sinh tử đang bị đe dọa, nàng ta lại đem lực chú ý đều đặt ở trên người Triệu Sơ. Thậm chí, Mộ Dung Thư cực kỳ hoài nghi, nàng ta có hay không đem phương thuốc đưa cho Mộ Dung Nguyệt!

Nếu Mộ Dung Lan không đưa, khí lạnh xung quanh Mộ Dung Thư bỗng nhiên tăng lên, nếu như không đưa, như vậy thì Mộ Dung Lan đánh mất chính là tinh thần!

Bất quá bây giờ, không phải lúc truy cứu, nàng lạnh lùng thu hồi tâm mắt, nhìn về phía Mộ Dung Nguyệt. Lúc này Mộ Dung Nguyệt vui vẻ giống như đứa bé, liền ngay cả tiếng cười cũng giống một đứa bé, một người lúc sắp chết, hướng tới nhất là cái gì? Là nhớ tới đoạn năm tháng vui vẻ nhất? Mộ Dung Nguyệt hiển nhiên là như vậy, nàng lăm vào khoảnh hoạt trong hồi ức, nàng nguyện ý năm nhớ về đoạn thời gian kia mà rồi đi.

Vũ Văn Mặc đứng ở cách giường khoảng năm bước chân, vừa vận đem thần sắc của Thư nhi, Mộ Dung Lan, Triệu Sơ ba người thu lại vào trong đáy mắt. Đôi mắt hân băng sương rét lạnh, sâu thăm trầm lãnh, nhìn không thấy ý gì.

"Ngũ muội, ngươi còn muốn cái gì?" Mộ Dung Thư ôn hòa cười hỏi.

Mộ Dung Nguyệt tuy rằng phảng phất đã đặt mình ở trong mộng cảnh, nhưng cũng nghe thấy lời nói của Mộ Dung Thư, nàng nhìn Mộ Dung Thư, hai mắt có vẻ như có tiêu cự, nàng nói "Ngại sinh không ngại tử... Ta... Chỉ cần không sầu không lo."

Vừa dứt lời, liền thấy Mộ Dung Nguyệt hai mắt vĩnh viễn nhắm lại, trên đôi môi nàng tươi cười vẫn còn lại như cũ.

Cánh tay đang để trong tay Mộ Dung Thư rút ở trên giường, trong phòng nhất thời một trận khóc rống.

"Ngũ muội!"

Mộ Dung Thư không khỏi cảm thấy thế lương, một cô nương chỉ mới mười sáu tuổi, đang ở lứa tuổi hoa, cứ như vậy không còn. Là tội của ai? Mộ Dung Nguyệt là người bị hại, lại bị toàn bộ thế nhân chi trích, kết quả ai là người có tội? Là nam nhân mệnh đầy nhân nghĩa nhưng đạo đức dở bản giống như cầm thú đùa bỡn nữ tử?

Vũ Văn Mặc ngồi ở bên giường thần sắc lạnh lùng nhìn Mộ Dung Thư, hai tay gắt gao nắm chặt. Bất an trong lòng nhanh chóng lan đầy toàn thân.

Trong phòng mọi người, bất kể là thật lòng, hay giả ý, gần như đều bao phủ trong bi thương.

Mộ Dung Nguyệt tuy rằng chết rồi, nhưng nàng cũng không cô đơn.

Triệu Sơ trông mắt trầm tĩnh đen nhánh không quá cảm thấy thống khổ bởi vì Mộ Dung Nguyệt chết, hoặc là hân không cách nào hiểu rõ cảm xúc, trong miệng như có ngàn cân đá, nặng nề vô cùng. Trong lòng hân lại có quyết định kiên định vô cùng. Sau này, chắc chắn hân sẽ dùng hết khả năng hiệp trợ Vũ Văn Mặc, khiến cho nàng có đôi vơ ưu. Nàng hạnh phúc, hân cũng hạnh phúc.

Thiếu tướng quân Mộ Dung Ngạn ở trên sa trường chinh chiến, cũng ở trong quan trường mấy ngày, đã thành thực không ít. Mộ Dung Nguyệt là cùng một mẹ với hân, từ nhỏ đã thân cận. Hiện giờ Mộ Dung Nguyệt đi, hân so bất luận ai đều thương tâm hơn, nhưng hiện giờ là hân đang quân gia phù tướng quân, hân trấn định phản phò hạ nhân chuẩn bị hậu sự cho Mộ Dung Nguyệt.

Một canh giờ sau.

Hết thấy sự tỉnh đã xử lý thỏa đáng, thế tử mới cưới của Mộ Dung Ngạn nhìn đau thu xếp, bởi thời gian qua đã lâu rồi, nàng liền phản phò hạ nhân thu xếp một ít điểm tâm cùng nước trà.

Nhưng mấy người trong phòng nơi nào còn có tâm tư ăn uống? về sau cũng chỉ là uống vài ngụm trà, lại trầm mặc một hồi.

"Ngũ muội coi như là giải thoát rồi. Vương gia, vương phi, Triệu ngũ công tử tự mình tiễn đưa Ngũ muội đoạn đường cuối cùng." Mộ Dung Ngạn ngồi trên một bên, thanh âm có chút trầm trọng nhưng thấp phàn cung kính ngời chói diện Vũ Văn Mặc, Mộ Dung Thư cùng Triệu Sơ nói.

"Ngũ muội cũng là muội muội của bản phi. Nơi nào làm phiền." Vũ Văn Mặc từ trước tới nay ít lời, cho nên vẫn là Mộ Dung Thư mở miệng.

Mộ Dung Ngạn đối Mộ Dung Thư thật có tôn trọng, bởi Lý thị cũng nàng đều đối với hân tốt, hân nhớ ở trong lòng. Hân hướng Mộ Dung Thư cung kính trà lời "Vâng ạ."

Mộ Dung Thư lúc này mới nhìn thấy nữ tử dịu dàng ngồi ở bên cạnh Mộ Dung Ngạn, bộ dạng xinh đẹp tuyệt trần, như chìm nhỏ nép vào người, là tiểu thư khuê các có tu dưỡng.

Có vẻ như cũng nhận ra tâm mắt nàng, nàng kia đứng dậy đi đến trước mặt Mộ Dung Thư cùng Vũ Văn Mặc, hành đại lễ, "Trần thị gặp qua Nam Dương Vương, Nam Dương vương phi."

"Đây là chính thê của hạ quan Trần thị." Mộ Dung Ngạn cũng đi theo cùng hành lễ, chờ Trần thị đứng lên, hân ngừng đầu hướng Mộ Dung Thư cùng Vũ Văn Mặc giới thiệu.

Mộ Dung Thư chợt nhớ tới, khi nàng rời khỏi Vương phủ, là lúc Mộ Dung Ngạn muốn lấy vợ. Lúc ấy nàng còn tính toán quay về tướng quân phủ tham gia hôn lễ của hân. Thật không đúng là vận mệnh trêu cợt người nàng lại rời Vương phủ, rồi khỏi kinh thành. Nàng từ trên tay coi ra vòng ngọc lục sắc chuyển tới trên tay Trần thị, Trần thị từ chối, nàng vỗ vỗ tay Trần thị, cười nhạt nói: "Vẫn là muốn tôi tham dự tiệc cưới của Nhị đệ cùng Nhị đệ muội, lại bất đắc dĩ thân mình bản phi không tốt, hiện thời gặp được muội, tự nhiên muốn đưa vài thứ cho muội. Bất quá là chiếc vòng, muội mang theo đi."

Trần thị cũng là đại gia khuê tú, tự nhiên đã thấy qua không ít thứ tốt. Tự nhiên cũng thấy được, vòng ngọc này tuyệt đối là hàng thượng đẳng, giá trị ngàn lượng. Mộ Dung Thư lại cho nàng, đã nói lên, đối với người em dâu này hết sức hài lòng. Trần thị tự nhiên vui vẻ, nàng cũng không phải là người khách khí, dứt khoát nhận lấy, cũng nói cảm ơn: "Ta vương phi. Muội cũng không có vật gì tốt đưa cho vương phi, chính là tự tay thêu một kiện áo choàng, biết được vương phi không thích màu sắc tươi đẹp, cho nên đã chọn vật liệu tương đối mộc mạc để thêu. Hy vọng vương phi chớ ghét bỏ." Trần thị vừa dứt lời, sau lưng nàng có một nha đầu đã tay nâng một kiện áo choàng màu xanh nhạt đưa tới.

Mộ Dung Thư gật gật đầu, nói "Em dâu có tâm." Vật liệu may mặc vừa nhìn liền biết là chất lượng thượng đẳng, liền ngay cả mặt trên thêu hoa cũng là tỉ công rất cao. Mộ Dung Ngạn cười thê tử tốt. Nam tử cổ đại nếu có người vợ hiền, là tuyệt đối hạnh phúc.

Sau lại khách sáo hân huyền vài câu, Vũ Văn Mặc cùng Triệu Sơ liền cùng Mộ Dung Ngạn ba người đi thư phòng.

Mộ Dung Thư lưu lại cùng Trần thị tán gẫu thật vui, tuy rằng Trần thị là nữ tử cổ đại, bộ dạng lại xinh đẹp tuyệt trần, nhưng lúc nói chuyện lại là một cô gái sang sảng, không điệu bộ. Ngẫu nhiên, Mộ Dung Thư dùng ánh mắt còn lại lướt qua người cho tới bây giờ không lên tiếng Mộ Dung Lan, trong lòng nàng có một nghi hoặc, nhất định phải hỏi Mộ Dung Lan một câu!

Trần thị là một người nhanh ý, tự nhiên cũng có chút phát hiện. Nàng liền tìm lý do đi ra ngoài một lát.

Chờ Trần thị rời khỏi, Mộ Dung Thư liền hướng mắt về phía Mộ Dung Lan, thanh âm bình tĩnh nói: "Có một số việc nhỏ, từ muội không phải nên nói cùng bản phi sao?"

Mộ Dung Lan tự giễu cười lạnh, không ngại hướng Mộ Dung Thư ánh mắt lạnh thấu xương, thần sắc lạnh lùng nói: "Có mấy ngày không gặp vương phi, vương phi bệnh nặng mới khỏi, ngày sau chú ý thân thể." Nàng tự nhiên biết Mộ Dung Thư muốn biết cái gì, khi ở trong phòng Mộ Dung Nguyệt, Mộ Dung Thư lạnh như băng liếc mắt một cái, cũng đã khiến nàng có điều phát hiện, chính là nàng không thể tưởng được. Mộ Dung Thư chỉ là thông qua câu nói đầu tiên của Mộ Dung Nguyệt đã có thể thấy rõ nhiều như vậy.

"Một tử muội quan tâm." Mộ Dung Thư khước miệng nhếch lên, cười nhạt nói, dường như vừa rời trong mắt cùng trong miệng mồm sắc bén chưa bao giờ xuất hiện qua. Mộ Dung Lan phản ứng như vậy, đã nói rõ trong chuyện Mộ Dung Nguyệt chết nàng cũng có phần, thậm chí là ở trong đó sắm vai trọng yếu nhất. Sau khi xác định điểm ấy, nàng cảm giác được trong tâm một trận phát lạnh, tuy rằng nàng cùng Mộ Dung Lan Mộ Dung Nguyệt tiếp xúc cũng không nhiều, chỉ có vài lần gặp mặt. Mộ Dung Lan ở trong mắt nàng luôn là người cao ngạo, nhưng mà cao ngạo cũng không có nghĩa là lạnh lùng vô tình, sao hôm nay lại có thể lãnh tâm tuyệt tình đến mức này!

"Ta biết vương phi có điều nghi hoặc, phương thuốc kia ta đưa cho Ngũ muội. Ngũ muội vẫn chưa sử dụng." Mộ Dung Lan cúi đầu, trong thanh âm cũng có vài phần bi thống.

"Vi sao?" Mộ Dung thư kinh hỏi.

Mộ Dung Lan lãnh giọng cười ra tiếng, "Vương phi chẳng phải đại phu nổi tiếng, Ngũ muội bị bệnh rất nhiều người bắt mạch cũng chỉ kê đơn thuốc an dưỡng, nhưng vẫn như cũ không hồi phục. Nàng làm sao lại tin tưởng phương thuốc vương phi? Liên tính vương phi gần đây nghiên cứu sách thuốc, nhưng cũng chỉ là hiểu sơ da lông. Ta cũng không tin, huống chi Ngũ muội. Ta khi ở thanh lâu, gặp qua rất nhiều nữ tử bị ta tàn sống không bằng chết, thống khổ, nóng lòng muốn chết. Nếu vương phi sớm cầu Triệu ngũ công tử tiến đến, Ngũ muội liền sẽ không có hôm nay."

Nàng lời nói này có chút khi thế bức người, vô lý đến cực điểm! Sau khi Mộ Dung Lan nói xong, cũng phát giác bản thân có chút không nên nói. Nhưng những lời này đều là lời trong lòng của nàng. Nàng cũng thừa nhận, trong đó có tư tâm của nàng. Khi Mộ Dung Thư tự tìm đem phương thuốc cho nàng, nàng liền biết, phương thuốc đó có thể cứu Ngũ muội. Nhưng khi Ngũ muội đưa ra chất vấn, thậm chí là đã có tia mắt nhìn lên, nàng cũng không có khuyên can. Lúc ấy nàng có ý tưởng, nếu Ngũ muội bị bệnh nghiêm trọng, Mộ Dung Thư không cách nào khám và chữa bệnh, có lẽ sẽ tìm đến Triệu Sơ. Cho nên nàng chờ, cũng khuyên Ngũ muội kiên trì. Nhưng ai có thể nghĩ tới Mộ Dung Thư thân thể nhiễm bệnh nặng? Thẳng đến mấy ngày gần đây mới khỏi bệnh? Khi đó Ngũ muội lại đợi không được, Ngũ muội bị ốm đau cùng những lời đồn đãi tra tấn thống khổ, đã nghĩ muốn chết, thừa dịp nàng chưa kịp chuẩn bị nuốt độc được nhảy hồ. Nàng hối hận không kịp, lại vào thời điểm này Mộ Dung Thư mang theo Triệu Sơ xuất hiện! Nhưng đã quá muộn. Nàng nhớ tới ngày xưa đồng dạng thống khổ. Nàng nguyện bán cho là mình có thể nhìn thấu rất nhiều người rất nhiều việc, nhưng lại không có nghĩ qua sẽ có một ngày nàng sẽ biến thành kho coi như vậy, không cách nào tưởng tượng.

Càng thêm thật đáng buồn chính là, nàng trong lúc vô tình phát hiện, trong mắt Triệu Sơ không có bóng một nữ tử nào khác trừ bỏ Mộ Dung Thư.

Nghe xong, Mộ Dung Thư lửa giận trong lòng bay lên, thần sắc chợt rét lạnh như băng.

Hồng Lăng luôn luôn ở trong phòng nghe hai người nói chuyện, gặp tình huống này, sắc mặt lạnh như băng nhìn Mộ Dung Lan, lạnh giọng nói: "Tứ cô nương, đây là lời người nên nói sao? Vương phi từng nói qua phương thuốc này hữu dụng, nếu người lấy ấy nếu không tin tại sao lại mang đi? Về sau trở về phủ tướng quân, Tứ cô nương vì sao không khuyên giải Ngũ cô nương thử xem, nó ỉ tuy rằng đoán không ra tâm tư của cô, nhưng cũng biết Tứ cô nương chắc chắn có tính toán khác. Còn cô, Triệu ngũ công tử cùng vương phi cũng không tính là quen thuộc, vương phi có thể nào làm cho Triệu ngũ công tử đến phủ tướng quân vì một cô nương chưa lấy chồng bắt mạch? Huống chi, Triệu ngũ công tử cũng không phải đại phu! Tứ cô nương nói như vậy, nếu để cho người khác nghe qua, chẳng phải là làm hư thanh danh vương phi? Làm hư thanh danh Triệu ngũ công tử? Làm hư thanh danh Ngũ cô nương, làm hư thanh danh Tứ cô nương ngài sao?!"

Có mấy lời Mộ Dung Thư không thể nói được, Hồng Lăng lại có thể nói được, trách móc.

"Bản phi ngược lại thật sự là không biết từ muội cũng có một mặt âm ngoan lãnh khốc như thế." Mộ Dung Thư âm thanh lạnh lùng nói. Vì muốn cùng Triệu Sơ có thể tiếp xúc, lại có thể nhìn Mộ Dung Nguyệt nhận lấy thống khổ, Mộ Dung Lan ngược lại thật sự là âm ngoan lãnh huyết.

Mộ Dung Lan sắc mặt tái nhợt, bị Mộ Dung Thư cùng Hồng Lăng chọc thủng tâm sự, nàng tâm loạn như ma. Chưa bao giờ hồi hận xâm chiếm toàn tâm nàng như lúc này. Nàng chưa bao giờ nghĩ tới Ngũ muội sẽ chết...

Bỗng nhiên, cánh cửa đóng chặt lại bị đẩy ra.

Đầu tiên đập vào mắt chính là Vũ Văn Mặc. Hắn đôi mắt lạnh như băng không có một tia độ ấm nhìn lướt qua Mộ Dung Lan, hần lập tức đi qua hướng về phía Mộ Dung Thư. Đem Mộ Dung Thư ôm vào trong ngực. Nữ nhân của hắn không tới phiên bất luận kẻ nào chỉ trích, thậm chí là vu oan! Chuyện Mộ Dung Nguyệt chết cùng Mộ Dung Thư một chút liên can cũng không có! Hắn ôm chặt Mộ Dung Thư, một đôi con người lạnh như băng ẩn chứa sát khí nhìn Mộ Dung Lan. Nếu Mộ Dung Lan không phải muội muội của Mộ Dung Thư, hẳn chắc chắn muốn lấy mạng Mộ Dung Lan! Chỉ vì vừa rồi lúc ở trong phòng của Mộ Dung Nguyệt, hắn chân thật cảm thấy Mộ Dung Thư đối với thể giới này có sự chán ghét. Hắn thật vất vả mới làm cho nàng muốn lưu lại, tuyệt đối không cho phép ở nàng có bất luận lý do rời khỏi thể giới hắn!

Sự bảo vệ như vậy thật làm cho người ta ghen tỵ, Mộ Dung Lan bỗng nở nụ cười tự giễu. Mộ Dung Thư dễ dàng có được, nhưng nàng đòi này không cách nào với đến được. Nguyên bản, nếu không có những chuyện đó xảy ra nàng có lẽ có thể có được phải không?

Ở phía sau Vũ Văn Mặc là Mộ Dung Ngạn, vẻ mặt tức giận nhìn về phía Mộ Dung Lan, qua thực không thể tin nói: "Tứ muội, ta chưa từng nghĩ tới, người lại có thể làm ra chuyện này! Người từ nhỏ cùng Ngũ muội luôn luôn tốt, Ngũ muội có vật gì tốt đều muốn cùng người chia sẻ. Thế nhưng người lại có thể trơ mắt nhìn Ngũ muội dần dần chết đi? Người có từng tự trách? Có từng hồi hận? Người quá làm cho ta quá thất vọng rồi!"

Mộ Dung Lan sắc mặt trắng thêm vài phần, bước một bước về phía trước, ông ông miệng, nhờ giọng giải thích, "Nhị ca, ta cũng không nghĩ sẽ như vậy." Nàng chưa bao giờ nghĩ tới sẽ khiến cho Ngũ muội muốn chết. Nàng cũng chưa từng nghĩ tới có một ngày bản thân mình sẽ trở nên hèn hạ như vậy. Nàng lúc này hồi hận nói:"Ta mấy ngày nay đã cố hết sức khuyên Ngũ muội uống thuốc do vương phi khai, nhưng Ngũ muội không phục, nàng không tin bất luận phương thuốc nào. Ta ba lần bốn lượt khuyên, Ngũ muội như cũ vẫn không nghe." Về sau, nàng không khuyên nữa, hy vọng xa vời Mộ Dung Thư có thể khỏi bệnh đến khuyên nàng.

Mộ Dung Thư thất vọng nhìn Mộ Dung Lan, nhện không được cười lạnh nói: "Hối hận bây giờ còn hữu dụng không?"

Mộ Dung Lan cắn răng, trong mắt đã có nước mắt chảy ra. Nàng vốn là kiểu ngạo, vì vậy cho dù hiện tại biết mình đã sai rồi nhưng lại như người không xương cột sống ngồi trên đất, mới có chút run rói: "Nếu như có khả năng, ta luôn không hy vọng sẽ như thế."

Giọng nói vừa mới hạ xuống, nàng ngừng đầu liền phát hiện ở phía sau Mộ Dung Ngạn là Triệu Sơ.

Hắn vẫn tuấn mỹ một mặt hoa lệ bức người như cũ.

Mộ Dung Lan một trận hoảng hốt, không chịu nổi khí hắn nhìn thấy nàng như vậy!

Triệu Sơ nhân nhật, ánh mắt dừng ở trên người Mộ Dung Thư, ngày hôm nay đã xảy ra nhiều chuyện như vậy, đối với nàng chắc chắn sẽ bị đá kích. Lúc nàyVũ Văn Mặc hình như có chút phát hiện nhìn qua hắn, hần tự nhiên thu hồi ánh mắt, ngược lại lạnh lùng nhìn về phía Mộ Dung Lan.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Quyển 2 - Chương 26

Tuy rằng ở trong chuyện Mộ Dung Nguyệt tự sát cũng không phải toàn bộ sai lầm đều ở đây trên người Mộ Dung Lan, nhưng cũng không thể không nói nàng đã có chút tâm ác độc. Nhưng Triệu Sơ đã gặp qua muôn vạn loại người, rất nhiều người sẽ vì mục đích của mình làm chuyện thương thiên hại lý, so với Mộ Dung Lan càng ác độc hơn, hẳn đối với chuyện này cũng không có quá nhiều cảm giác.

Thần sắc hần nhân nhật, ánh mắt kia tựa như hần đứng ở trên cao, nhìn xuống muốn dân. Ánh mắt càng có thể xuyên qua đến sâu tận lòng người. Mộ Dung Lan tâm phát run, dung nhan như hoa trắng bạch, nháy mắt nàng tự động thấy hồ thẹn đến mức muốn chôn mình vào trong đất bùn.

Đột nhiên, nàng lại là tự giễu cười: "Vương phi, nhị ca, ta chưa bao giờ nghĩ bản thân mình sẽ hèn hạ như thế, nhưng ta đã vô tình thương tổn Ngũ muội." Nàng quay đầu nhìn về phía Mộ Dung Thư cùng Mộ Dung Ngạn, dường như là biện giải, lại tựa hồ là trình bày sự thật. Ngay trong nháy mắt, nàng đột nhiên cảm giác được bản thân mình hèn hạ, thậm chí vô sỉ. Thậm chí tự khiển mình sơ.

Nghe vậy, Mộ Dung Thư lòng mĩ khê nhức nhích, trong mắt hiện lên một tia bất đắc dĩ. Hiện giờ dù truy cứu Mộ Dung Lan cũng có tác dụng gì? Ở trên chuyện này, rốt cục người khởi xướng là ai? Có lẽ không phải Mộ Dung Lan, không phải Mộ Dung Nguyệt. Huống hồ, Mộ Dung Lan phạm lỗi là do lương tâm ích kỷ, một phần là do Mộ Dung Nguyệt không chịu nổi áp lực. Còn nữa, nàng cũng không có quyền bình luận nhiều như vậy. Nàng thở dài một tiếng nói: "Tuy rằng vô tình, nhưng chung quy vẫn có báo ứng." Chuyện Mộ Dung Nguyệt chết sẽ cảm rở ở trong tâm của Mộ Dung Lan.

Vũ Văn Mặc nhẹ nhàng vuốt phía sau lưng nàng, âm thanh mềm mại giống như gió xuân ấm áp vuốt ve Mộ Dung Thư dần dần tâm nàng ấm lại, "Thư nhi, trong lòng ta, nàng thiện lương nhất đáng yêu nhất không người theo kịp." Hắn xem nàng như trân bảo, như một phần thân thể, không cách nào dứt bỏ. Nếu như mất đi, hẳn cũng cùng chết chi có cách nhau có một đường mỏng manh.

Mộ Dung Thư tâm ấm áp, nàng thế nào đã quên, ở thế giới mà nàng cảm thù đến tận xương tủy, không cách nào trốn tránh này, còn có hắn đi theo nàng làm bạn, còn có cái gì hơn để cho người cảm giác được hạnh phúc nữa?

"Tứ muội, người cần tận tâm suy nghĩ đi, người không làm Ngũ muội thất vọng sao? Một câu vô tâm có thể làm cho Ngũ muội sống lại sao? Người và Ngũ muội cùng gặp những chuyện như vậy, ta từ trước tới nay luôn đau lòng. Ở trong phủ đối với các người không dám có điều sơ hở, khắp nơi đều lo nghĩ. Chính là hi vọng các người quên đi thống khổ, liền coi như các người đời này đều ở lại phủ tướng quân, ta cũng sẽ cho các người áo com vô ưu, nhưng người lại làm ra chuyện như vậy khiến cho ta thất vọng." Mộ Dung Ngạn hiển nhiên nhận lấy kích thích không nhỏ, hần mắt đầy vẻ đau xót nói vài câu với Mộ Dung Lan, sau đó liền phẩy tay áo bỏ đi. Tức giận đã quên còn có mấy người Vũ Văn Mặc đang ở đó.

Mộ Dung Lan thần hình bất ổn, quật cường trong mắt rung rung, nhìn bóng lưng Mộ Dung Ngạn rồi đi, nhẹ nhàng hô: "Nhị ca, là muội sai rồi."

Mộ Dung Ngạn nghe tiếng bước chân dừng một chút, nhưng vẫn cũ bước nhanh rồi đi.

Hồng Lăng nhìn tình thế phát triển, nhất thời lo lắng, kỷ thực ở thời điểm Tứ cô nương có tư tâm như vậy đối đãi với Ngũ cô nương, nàng cũng là có gây gữa đi? Thế nhưng, giờ có còn trọng yếu không?

Mộ Dung Thư nhìn lướt qua Mộ Dung Lan thở dài một tiếng, Mộ Dung Lan lại coi trọng Triệu Sơ. Trong lòng cảm khâm, Mộ Dung Lan thật khờ, chưa từng cùng Triệu Sơ nói chuyện lại có thể say mê hần như vậy. Phía sau Triệu Sơ là đại gia tộc, chi cần trong phủ còn Triệu thái thái thì tuyệt đối sẽ không cho phép Triệu Sơ cưới một nữ tử không môn đẳng họ đối, thậm chí là thấp cũng vạn lần không được. Mộ Dung Lan dù không gặp những chuyện kia, không làm thương hại bất luận kẻ nào, dựa vào thông minh của nàng có lẽ sẽ có khả năng, nhưng hiện tại thì...

"Chính ta nên trở về Vương phủ." Vũ Văn Mặc nhẹ giọng ở bên tai Mộ Dung Thư nói, hẳn không muốn nàng tiếp tục lưu lại phủ tướng quân, ở lâu một khắc sẽ khiến nàng đau lòng một khắc.

"Ấn." Mộ Dung Thư gật đầu đáp. Cần phải trở về, nàng đến bất quá là muốn đưa tiễn Mộ Dung Nguyệt, nàng ấy từng là một thiếu nữ đẹp đẻ như hoa như mộng. Hiện thời Mộ Dung Nguyệt mỉm cười rồi đi, coi như là toàn bộ tâm tư của nàng hay những chuyện khác, nàng không cách nào để ý tới, cũng không cần phải để ý tới. Làm cho bản thân thêm thêm phiền não, mỗi người có một phúc, người khác nghĩ trái nghĩ phải cũng không xong.

Bọn họ rời đi, Triệu Sơ tự nhiên cũng đi theo rồi đi.

Lúc mấy người sắp đi ra khỏi phòng, phía sau truyền đến thanh âm ăn ăn rất lạnh lùng Mộ Dung Lan: "Triệu ngũ công tử, lúc ở đại lao, chàng có từng nhớ ta?"

Mấy người dừng bước lại, Triệu Sơ vẫn không quay đầu lại, nói: "Không."

Mộ Dung Thư con người đen chớp động, ánh mắt dao động về bất đắc dĩ. Cảm thụ được bên hai bờ vai truyền đến ấm áp, Mộ Dung Thư ngừng đầu nhìn hướng Vũ Văn Mặc, cười nói: "Đi thôi."

Vũ Văn Mặc gạt đầu, ôm nằng vào trong lòng chặt hơn.

Hồi lâu, trước cửa chỉ còn từng trận gió lạnh thổi vào, Mộ Dung Lan chậm rãi tự giễu mà cười, hoa trong gương trắng trong nước nguyên bản chính là giấc mộng.

"Từ cô nương..." Phòng trong không có một người dư thừa, còn dư lại là cô cô từ nhỏ làm bạn ở bên người nằng.

"Cô Cô, ta sai lầm rồi." Hai dòng nước mắt chảy dài gò má, nằng gạt gao nhắm đôi mắt lại, cô đơn...

Trở về ngồi trên xe ngựa.

"Từ cô nương là vì ai mộ Triệu Sơ mà có tự dục, Mộ Dung Nguyệt chết nằng ta không phải không có can hệ." Vũ Văn Mặc nhìn về phía Mộ Dung Thu, như gió xuân ôn nhu nói với nằng.

Mộ Dung Thu có chút kinh ngạc, tuy rằng Vũ Văn Mặc xem như cái gì đều không chú ý, nguyên lai lúc hẳn không đếm xỉa đến là lúc hẳn nhìn thấu toàn bộ. "Vâng. Lần đó phù tướng quân bị phế để xử tội, ai cũng không thể may mắn thoát khỏi bị bỏ tù. Một lần Triệu ngũ công tử cùng Tạ Nguyên đến đại lao. Khi đó, nằng đã đối với Triệu ngũ công tử khuyển tâm đi."

"Nếu là như vậy, Từ cô nương cuồng dại không suy nghĩ. Triệu gia nhà cao cửa lớn, chú ý nhất là môn đáng hộ đối. Từ cô nương là thứ xuất, lại có một đoạn thời gian kia sẽ không được các đại gia tộc dung nạp. Mà trọng yếu hơn là, Triệu Sơ đối Từ cô nương vô tình." Vũ Văn Mặc trầm giọng nói. Lúc nói đến Triệu Sơ đối Mộ Dung Lan vô tình, hẳn nhìn Mộ Dung Thu mất tối đen óc óc, ở đây mất hình như có tầng mây xếp chồng lên.

Mộ Dung Thu vẫn chưa chú ý, đang đem ánh mắt đặt ở phong cảnh ngoài xe ngựa, hiện tại đã là đêm khuya, trên đường đã tối đến một mảnh, chỉ có một ít nhà sẽ đốt đèn lồng, ánh sang mờ ảo, như chiếu đèn đường cho những người ở ngoài chưa về nhà. Nằng chuyển ánh mắt nhìn về hướng Vũ Văn Mặc, tươi cười xán lạn nói: "Im lặng, chúng ta còn có bao lâu nữa thì về đến nhà?" Cái nhà kia, có rất nhiều việc chờ nằng chiếu cố.

Vũ Văn Mặc cúi lông mày khẽ nhúc nhích, bỗng nhiên nắm giữ tay nằng, ôn nhu nói: "Sẽ nhanh đến thôi."

Liên tiếp hai ngày, Vũ Văn Mặc đều đêm khuya mới về, Mộ Dung Thu không khỏi lo lắng, mỗi đêm đều tất đèn, nằm ở trên giường chờ. Đợi cho đến khi nằng nghe thanh âm nhẹ nhàng đẩy cửa bước vào trong phòng, nằng mới yên tâm nhắm mắt lại đi vào giấc ngủ.

Nằng biết, rất nhiều chuyện cũng không đến mức căng thẳng, hiện thời hoàng đế không có khả năng không hề có cử động gì. Mà Vũ Văn Mặc bọn họ tuy rằng đã có chuẩn bị, nằng cũng sẽ đem chú ý của mình nói cho bọn họ, nhưng nằng dù sao cũng là người hiện đại, không có trải qua chuyện trên triều đình người xưa ta gạt, chỉ có thể tin nhiệm hẳn.

Nghe nói Vũ Văn Tập hiện thời càng ngày càng được hoàng thượng yêu thích, đại thời trong triều cũng có nhiều người nịnh bợ hẳn, trái lại Vũ Văn Hạo dần dần bị vắng vẻ, Đông cung lạnh lùng không bằng tiểu viện của hoàng tử. Mẹ đẻ của Vũ Văn Tập là Thục phi hôm qua được thăng vị thành hoàng quý phi, mẫu băng từ quý.

"Vương phi, người ngày hôm nay thế nào luôn có vẻ thất thần?" Hồng Lăng từ phòng bếp lấy ra trái cây vào mới rửa sạch tiến vào, thấy Mộ Dung Thu vẫn duy trì tư thế đọc sách, nhìn ngoài cửa sổ vẻ mặt thất thần.

Mộ Dung Thu chậm rãi thu hồi thần, nhìn thoáng qua trái cây trong tay Hồng Lăng, cười nói: "Sai Văn Kỳ mỗi ngày mang cho Hiền nhi chút hoa quả, Hiền nhi đứa nhỏ kia vẫn luôn không thích ăn trái cây."

"Đúng vậy a, tiểu thiếu gia thích ăn nhất đó là thịt, mấy ngày trước đây lúc nó đi trở lại gặp tiểu thiếu gia thấy đã gầy đi một vòng, 2 ngày nay nhìn lại thấy có vẻ mập ra." Vừa nhắc tới Hiền nhi, Hồng Lăng không nhịn được cười nói.

Mộ Dung Thu khẽ mỉm cười nói: "Hai ngày nay cũng đúng là đã mập lên." Hiền nhi đứa nhỏ này thật sự là quá mức thông minh, ở trước mặt người khác có lẽ là một quý linh tinh, nhưng ở trước mặt nằng lại luôn nhu thuận, nghe nói cái gì tốt cũng tìm cách đưa đến làm cho nằng vui vẻ.

"Nếu Tiểu thiếu gia trưởng thành, không biết sẽ có bao nhiêu danh môn khuê tú ái mộ đâu, đến lúc đó vương phi có thể sẽ buồn việc để cho tiểu thiếu gia cưới cô nương nhà ai." Hồng Lăng đem hoa quả đặt xuống, nhìn không được che miệng cười nói.

"Ha ha, đúng vậy." Mộ Dung Thu cũng không nhịn được cười. Trước mặt lại không tự chủ hiện lên cảnh tượng kia, những nữ tử kia vì si mê Hiền nhi, ào ào đến lấy lòng nằng. Bất quá bây giờ lại có chút phát sầu, đến lúc đó nằng sẽ làm ác bà bá uy nghiêm, hay là bà bà ôn hòa hiền lành?

Nói tới đây, Hồng Lăng bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, không lâu nằng cũng cùng một người đàm luận chuyện về sau. Nói về sau cũng sẽ có đứa nhỏ của mình, người kia không quan tâm dung mạo của nằng, nói muốn cả đời đối tốt với nằng. Nhưng nếu chọn lựa giữa người đó và Vương phi, nằng không chút do dự lựa chọn Mộ Dung Thu. Mà lúc này, nằng lại có chút không bỏ được người kia. Nghĩ vậy, cảm thấy bản thân mình thật sự là ích kỷ.

Mộ Dung Thu dư quang quét qua thần sắc Hồng Lăng, thấy nằng thất thần, vẻ mặt kia có vẻ như đang nhớ ai đó. Mộ Dung Thu đối mắt lóe lóe, hướng Hồng Lăng nói: "Bản phi đã chuẩn bị một phần phong phú đồ cưới cho ngươi, chờ ngươi quyết định gì cho người có thể phò thác chung thân." Hồng Lăng đi theo bên người nằng đã hơn một năm, nằng làm sao có thể không có phát hiện Hồng Lăng sau khi trở về có thay đổi? Một nữ tử nếu như trong lòng vương bản một nam nhân, như vậy, con người này sẽ có chút thay đổi, thay đổi này bản thân sẽ không chú ý, nhưng người khác nhìn vào là có thể biết ngay.

Hồng Lăng thần hình run lên, môi có chút run đầu, thần sắc kích động né tránh ánh mắt Mộ Dung Thu, nằng cắn môi nói: "Nó đi đòi này muốn hầu hạ bên người vương phi, tuyệt đối sẽ không lập gia đình." Đã nói ra lời thề, nằng sẽ không thể vi phạm. Hướng hỏ vương phi cùng tiểu thiếu gia đều cần nằng.

"Người nha đầu ngốc, bên cạnh ta nhiều người đặc lực như vậy, ta làm sao có thể ích kỷ để cho người không gả mà ở lại Vương phủ? Huống hồ, cho dù ngươi nguyện ý, trong lòng người kia sẽ nguyện ý sao?" Mộ Dung Thu lời kéo tay nằng, khiến nằng ngồi xuống, sau đó âm giọng nói

Hồng Lăng thần sắc lóe ra, không khỏi nghĩ tới người kia.

"Trên đời này người tốt không nhiều lắm, nam nhân tốt lại càng không nhiều. Đã gặp được người quý trọng ngươi, nhất định phải quý trọng. Nếu là ngươi vì ta buông tha hạnh phúc cả đời, ta cũng sẽ không an tâm." Mộ Dung Thu từ mi khuyên. Từ lâu đã phát hiện nha đầu này có tâm sự, thường hay thất thần không yên lòng, thật đúng ngốc cô nương. Nha đầu này tưởng rằng đã đánh mất một lần hạnh phúc, về sau sẽ còn có lại sao? Cơ hội như thế là cực kỳ bé nhỏ.

"Vương phi, nó ti..." Hồng Lăng ngừng đầu hướng Mộ Dung Thu, bỗng nhiên không biết nên nói cái gì, nội tâm nằng thấp phần giãy giụa, không biết là có nên ích kỷ rồi Vương phi. Nếu rồi đi Vương phi, bên người vương phi không có người tri tâm chiếu cố thì phải làm thế nào đây? Bên người Tiểu thiếu gia nếu là không có nha đầu tốt hầu hạ phải làm thế nào đây?

"Trắng có khi tròn khi khuyết, người cũng có lúc vui lúc buồn, chia tay, gặp lại. Thiên hạ không có bữa tiệc nào không tan. Huống hồ cho dù ngươi rời Vương phủ, ngày sau chẳng lẽ sẽ không trở về gặp ta nữa hay sao? Người khiến người đã nhiều ngày com nuốt không trôi, đêm ngủ không yên là ai?" Mộ Dung Thu ôn nhu nói. Nằng xem Hồng Lăng như tỷ muội, Hồng Lăng tuổi cũng không còn nhỏ, năm nay đã mười chín tuổi, ở thời đại này tương đương với đại cô nương, nếu giờ không lấy chồng, sợ là sau này sẽ khó tìm được nhà chồng tốt.

Hồng Lăng lập tức liền đỏ mặt, nằng vui đầu vào ngực. Nằng vẫn còn chưa gả, chuyện nam nữ sao lại có thể không biết xấu hổ nói cho người khác nghe.

"Có phải là Trương Tuyên? chắc chắn là Trương Tuyên, sẽ không sai. Hần tính tình thẳng thắn, tâm địa tốt. Nặng về phần tình cảm. Nếu ngươi muốn gả cho hẳn, ta đồng ý." Mộ Dung Thu nhìn bên má nằng đỏ bừng, liền biết mình đoán đúng tám chín phần mười. Không thể tưởng tượng được nằng chẳng qua chỉ rời đi hai tháng, bọn họ có thể phát triển đến như vậy. Xem ra Trương Tuyên còn có vài phần bản lĩnh, có thể khiến cho Hồng Lăng động tâm. Nằng từng lo lắng chuyện chung thân của Hồng Lăng. Hồng Lăng cái gì cũng tốt, chính là quá mức cổ chấp, từ sau khi bị hủy dung, liền không nghĩ tới sẽ có một người nam nhân không để ý dung mạo của nằng mà thật tình đối với nằng. Mà Hồng Lăng lại rất trung thành, sợ rằng ở trong vương phi này bọn nha đầu hầu hạ không chu toàn, nằng liền muốn cả đời ở lại bên người nằng.

Hồng Lăng biết không thể gạt được Mộ Dung Thu, liền thấp giọng trả lời: "Phải. Hơn hai tháng trước lúc vương phi sống chết không rõ. Nó ti không biết nên làm thế nào cho phải. Liền quyết định ở lại Thượng Chí trấn đem sinh ý tâm ti làm cho tốt, chờ tiểu thiếu gia sau này trưởng thành liền đem sinh ý giao cho hẳn. Hai tháng này cũng là thời gian Hồng Lăng thống khổ nhất, Trương Tuyên luôn luôn làm bạn với nó ti mỗi ngày. Hần tính tình ngay thẳng, khi muốn thứ làm cho nó ti vui vẻ, lại không cần thận làm bị thương bản thân mình, làm cho nó ti dớ khóc dớ cười." Nguyên lai nằng tưởng rằng yêu là kính nể sùng bái, giống như ngàn vạn thiếu nữ thích nam tử tuấn mỹ trong thành. Nằng từng đối với Thái tử ngưỡng mộ, yên lặng thầm mến. Nhưng hôm nay mới biết được đó bất quá chỉ là ý nghĩ của tiểu nữ tử.

Nghe Hồng Lăng nói xong, Mộ Dung Thu vui vẻ, liền nhẹ nhàng vỗ vỗ tay lưng của nằng. "Trương Tuyên lúc này còn ở Thượng Chí trấn ngày ngày chờ ngươi đi? Nếu là ngươi ở lại kinh thành không quay về, không sợ Trương Tuyên cưới người khác sao?"

"Nó ti không có nghĩ qua." Hồng Lăng nháy mắt âm thầm xuống, hạnh phúc vừa mới hiện lên ở trên mặt bỗng mất không thấy gì nữa.

"Nếu không muốn hỏi hặn, trở về Thượng Chí trấn đi." Mộ Dung Thu khẽ mỉm cười nói.

Nghe nói vậy, Hồng Lăng trừng trừng hai mắt nhìn Mộ Dung Thu, bỗng nhiên đứng lên, lại phịch một tiếng quý xuống. Mộ Dung Thu còn không kịp thở tay, nằng liền hướng tới Mộ Dung Thu dập đầu nói, "Nó ti muốn hầu hạ ở bên người vương phi, vương phi có phải cảm thấy Hồng Lăng bộ dạng xấu xí, hoặc là đã có Ngọc Lan cùng Thượng Thu, vương phi liền không muốn Hồng Lăng hầu hạ bên người? Nó ti không muốn rời vương phi."

"Haiz, người nha đầu ngốc. Mắt công ta vừa rồi nói nhiều như vậy, ngươi một chữ cũng không có nghe lọt?! Bất kể là ngươi, hay là Ngọc Lan cùng Thượng Thu, bọn họ đều sẽ lập gia đình." Mộ Dung Thu bật cười, đứng dậy nằng Hồng Lăng cười khổ nói.

Hồng Lăng trong mắt có lệ, lại quật cường cắn môi nói: "Nó ti không muốn rời vương phi cùng tiểu thiếu gia."

"Thật đúng là nha đầu ngốc. Bản phi cho ngươi mấy ngày để ngươi cân thận suy nghĩ, kế tiếp nên làm như thế nào. Nhớ kỹ lời bản phi, bỏ lễ liền sẽ không còn." Mộ Dung Thu trầm thía nói. Hồng Lăng là người thông minh, cũng là cực kỳ quyết cường, có một số việc cũng đúng là cần bản thân tự mình trải qua mới có thể suy nghĩ cẩn thận, bằng không người khác nói cái gì cũng vô dụng.

"Vâng." Hồng Lăng đáp ứng. Nằng cũng muốn cẩn thận suy nghĩ.

"Vương phi, Ngũ phu nhân cầu kiến." Ngọc Lan vào phòng, hướng tới Mộ Dung Thu phúc thân rồi nói.

"Thỉnh nằng vào đi." Nghe nói Lâm thị 2 ngày nay biến hóa không nhỏ, người trong viện đối với nằng đều nhìn bằng cặp mắt khác xưa, ngay cả Quách di nương cũng đúng là trở tay không kịp với biến hóa của nằng. Nha đầu bên cạnh Lâm thị cùng người trong phủ nói, Vũ Văn Nghị đối Lâm thị cũng không giống như trước nữa.

Này bắt quá chi ngắn ngủi hai ba ngày, Lâm thị có thể làm đến mức này, hiển nhiên chứng minh Lâm thị cũng có chút thông minh.

Quay đầu, Mộ Dung Thu đối với Hồng Lăng cười nói: "Lau nước mắt, có một số việc suy nghĩ cần thận thi sẽ tốt thôi."

Hồng Lăng thận trọng gật đầu. "Vâng ạ."

Không đến một khắc sau, liền nhìn thấy một người mặc quần áo hồng nhạt váy dài kéo dài khăn khăn mà đến. Đây là lần đầu tiên Mộ Dung Thu thấy Lâm thị ngừng đầu ưỡn ngực. Mà dung nhan trắng nõn cũng không giống bị bi tình, mà là có ít tươi cười. Nàng thân nhiên hướng Mộ Dung Thu thi lễ, "Em dâu thỉnh an vương phi."

Mộ Dung Thu thờ tay đỡ. "Đều là người mình, không cần đa lễ như vậy, mau mau đứng lên."

"Tạ vương phi." Lâm thị tạ lễ, ngồi xuống, liền nhìn về phía Mộ Dung Thu.

Mộ Dung Thu lúc này mới nhìn rõ Lâm thị ngày hôm nay, Lâm thị ngày hôm nay đã hạ không ít tâm tư, da thịt trắng nõn hợp với váy dài hồng nhạt, càng lộ vẻ phần nộn, đem so với màu sắc quần áo ảm đạm trước đây, hiển giờ mềm mại như hoa. Đặc biệt một đôi mắt khác, khi cúi ến xéch lên, trong mắt còn có thủy quang tươi cười, quả nhiên là cách biệt một trời một vực, nếu không phải người quen biết Lâm thị, sẽ cho rằng người trước kia cái cùng hiện tại hoàn toàn là hai người. "Mấy người Ngũ đệ ở trong lao có mạnh khỏe không?"

"Cần đây đã tốt hơn nhiều. Phu quân tính tình sửa lại không ít, hẳn nói em dâu thay lui chuyện cáo vương phi, trước đó vài ngày phu quân tự tiến hành động như vậy, bấy giờ đây phu quân nghĩ lại thấp phần tự trách. Mong rằng vương phi chớ ghi ở trong lòng." Lâm thị lập tức cung kính trả lời. Hai ngày này nàng chi cần vào đại lao, liền khuyên giải Vũ Văn Nghị, khiến hắn nhận rõ thế cục, chớ để những suy nghĩ này không có khả năng chiếm lấy. Nếu không muốn trở thành cái đinh trong mắt người khác, chi có an phận thủ thường. Vũ Văn Nghị trước đây bị thủ đoạn của Mộ Dung Thu hù, cũng bị Vũ Văn Mặc lạnh lùng áp chế, lại có Lâm thị khuyên can, cố về như đã nghĩ rõ ràng.

"Đều là người một nhà, chớ để ý những lời này. Nếu là người một nhà làm sao có thể không có xung đột va chạm. Có gì cũng đã nói rõ, cái gì đều đã trôi qua." Mộ Dung Thu cười nhạt nói. Lâm thị đây là đang lấy hành động hướng nàng cầu xin. Vũ Văn Nghị tâm cơ không đủ thâm trầm, mà Lâm thị dùng tâm tư khuyên can nhất định có thể làm cho Vũ Văn Nghị chú ý. Quan trọng nhất là có Lâm thị khuyên bảo, Vũ Văn Nghị về sau cũng sẽ ít tìm phiền toái.

Lúc này Hạ Tháo sau lưng Lâm thị cầm lên một bộ y phục, giao cho Hồng Lăng, "Đây là quần áo em dâu hai ngày này theo, ngày hôm nay cuối cùng theo xong, liền lập tức đưa tới cho vương phi. Vương phi nhìn, có thích hay không, nếu không thích em dâu bỷ về lại sửa chữa."

Mộ Dung Thu mất mạng nụ cười nhìn lướt qua, Lâm thị háo tử công, quần áo màu hồng phấn, phía trên là dùng ngân tuyến cùng màu hồng phấn thêu mây dóa bách hợp, liền ngay cả vạt áo cũng cẩn thận thêu biên, vừa thấy liền biết là dụng tâm. Mộ Dung Thu lập tức sai Hồng Lăng thu vào: "Hình dạng thật là không tệ, bản phi rất thích. Em dâu khó cực rồi. Sau này không nên vất vả như thế. Nữ tử không nên thức đêm nhiều."

Lâm thị cảm kích nhìn về phía Mộ Dung Thu, "Nếu không có vương phi chỉ dạy, em dâu quả quyết sẽ không thấu triệt như vậy. Có lẽ hôm nay còn ở trước giường mà lau nước mắt."

Mộ Dung Thu trong mắt lóe lên một tia hiểu rõ, bụng chén trà trên bàn trà, nhấp một hớp nhỏ, nhìn về phía Lâm thị, cười nhạt nói: "Em dâu nếu không phải người thông minh, bản phi dù có nói nhiều hơn nữa cũng vô dụng." Ngày hôm nay Lâm thị tới gặp nàng, xem ra, không đơn thuần là đến tặng lễ vật bày tỏ tâm ý. Đây là đang xem nên mở miệng như thế nào. Thế nhưng, nàng cũng đã sớm liệu đến.

Quả nhiên, Lâm thị nghe xong nàng lời này về sau, đó là thờ dài, liếc mi nhẹ nhàng cau lại."Em dâu là không tốt, gì cho phu quân đã qua một năm, vẫn luôn là Quách di nương quân sự. Em dâu mọi việc đều không xen tay vào được. Hiện thời lại làm cho hạ nhân trong viện và trong vương phủ chế cười." Một năm qua, nàng ở trong phủ nhận hết chế cười, cũng bởi phu quân không muốn gặp nàng, nàng cũng chưa bao giờ nghĩ tới sẽ đoạt quyền trong tay Quách di nương, mà lúc này...

Thì ra là thế, Mộ Dung Thu nháy mắt sao cười nói: "Từ trước tới nay là Ngũ đệ không muốn để cho em dâu một nhọc quá mức." Lâm thị mặc dù là thấy được chỗ then chốt, nhưng vẫn như cũ không có vai phần thủ đoạn cứng rắn, sợ là Quách di nương nhìn thấy nàng hai ngày này biến hóa, vì đề ngừa việc ngoài ý muốn lại càng phòng bị Lâm thị.

Lâm thị nghe xong Mộ Dung Thu nói, hai mắt đầm lệ nói: "Kỳ thực có mấy lời em dâu thật cũng không muốn nói ra, nhưng một năm nay, chỉ có vương phi đối tốt với em dâu. Em dâu mới không nhận được, một năm qua, Quách di nương khắp nơi cắt xén nguyệt ngân em dâu. Em dâu nguyên bản cũng không thêm để ý, hơn nữa cũng không có chỗ cần dùng bạc. Nhưng hai ngày này nhà mẹ đẻ đại ca tổ chức tiệc mừng có con trai trưởng, em dâu muốn đưa cái hậu lễ. Nhưng trong tay không có hiện ngân, vốn là một năm qua, Quách di nương chiếm của em dâu không ít bạc, em dâu muốn đòi lại, nhưng Quách di nương lại nói chưa bao giờ cắt xén bạc cả."

Thời điểm Lâm thị nói những lời này, trên mặt toàn là thần sắc khó coi, nàng cũng là không còn cách nào. Nàng là chính thế, qua một năm đã nhận hết ức tiệp của tiểu thiếp. Nàng cẩn thận nhìn thần sắc Mộ Dung Thu, lại nói tiếp: "Em dâu suy nghĩ thật lâu, nhưng cũng nghĩ không ra biện pháp gì."

Thì ra là thế. Mộ Dung Thu đối mắt khép hờ, Lâm thị là tới xin giúp đỡ.

Lúc này, Thường Thu bước vào, trên mặt nàng là lo lắng, sau khi vào cửa liền đi tới bên người Mộ Dung Thu, đưa lễ tai nói: "Vương gia bị nhị hoàng tử đá thương."

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 27

"Cái gì?!" Mộ Dung Thu hô lên một tiếng, sáng sớm phải đi vào triều sớm, thế nào sau khi thượng triều trở về, liền bị thương? Sắc mặt nàng trầm ngưng đứng lên, nhìn về phía Lâm thị, trầm giọng nói: "Thình em dâu thứ lỗi, bản phi có một số việc cần phải xử lý. Chờ sau này, lại đi tìm em dâu nói chuyện."

Dứt lời, nàng không chờ Lâm thị đáp lại, liền lập tức cùng Thường Thu trở về phòng nhìn Vũ Văn Mặc.

Lâm thị cũng sờ nhìn phương hướng Mộ Dung Thu rồi đi, trong lòng nhất thời không có phương hướng, xem ra vương phi là có chuyện rất trọng yếu cần giải quyết, như vậy, nàng cứ tiếp nên làm cái gì bây giờ?

Hạ Tháo lo lắng nhìn Lâm thị. "Phu nhân, kể tiếp nên làm cái gì bây giờ? Lão gia còn ở trong đại lao, Quách di nương chắc chắn sẽ không cho chúng ta bạc. Phu nhân đồ cưới cửa hàng còn tại Lạc thành, nước xa không cứu được lửa gần." Vốn hôm nay chính là hướng vương phi thỉnh phương cách, hi vọng vương phi có thể chỉ cho một con đường sáng, nhưng hiện tại xem ra, vương phi sợ là không giúp được phu nhân.

"Chúng ta trở về hảo hảo tìm cách đi." Lâm thị than một tiếng, trước mắt chi có trở về rồi hãy nói. Hơn nữa, nàng cũng không thể luôn luôn có việc liền đến tìm vương phi, thời gian lâu dài, sợ là vương phi cũng sẽ chán ghét.

Mộ Dung Thu trở lại phòng liền trực tiếp đi gặp Vũ Văn Mặc, đã thấy Vũ Văn Mặc ngồi ở trên giường, có thể là bởi vì mất máu mà sắc mặt trắng bệch, Mộ Dung Thu ánh mắt lập tức liền rơi trên bờ vai Vũ Văn Mặc.

Nàng bước nhanh hướng tới chỗ hân chạm tới.

Vũ Văn Mặc thấy nàng một vẻ mặt lo lắng, khỏe mỗi lần gọi lên, cười nhạt nói: "Ta không sao." Chi là vết thương nhẹ, nhưng hai ngày nữa sợ là hành động có chút không tiện.

"Tạo sao có thể bị như vậy?!" Mộ Dung Thu ngồi ở trên giường, tay nhẹ nhàng đụng vào bờ vai của hắn. Bao lấy bà vai mình vai trắng đã bị máu thấm đẫm, nhìn qua thấy rất ghê người, lại còn nói là không có việc gì! Từ trong cung trở về Vương phủ, ít nhất cũng cần thời gian hơn một canh giờ, thương thể vẫn còn đang chảy máu, làm sao có thể không có việc gì!

Vũ Văn Mặc dùng bàn tay không bị thương nhẹ nhàng vỗ vào mu bàn tay của Mộ Dung Thu, trấn an cười nói: "Lúc lâm triều khi ý kiến của ta cùng ý kiến của nhị hoàng tử không giống nhau, nhị hoàng tử oán giận, đợi sau khi lâm triều, thừa dịp ta không có chủ ý chém qua một nhát, may mà lúc ấy ta nghiêng người tránh thoát, chi bị thương ở bà vai."

"Chàng đã gọi đại phu xem qua chưa? Ta sai người đi mời Triệu ngũ công tử lại đây. Bấy giờ còn đang đổ máu, nếu không hảo hảo xử lý, dễ bị nhiễm trùng. Ảnh hưởng việc phục hồi lại như cũ." Mộ Dung Thu hiện ở trong mắt chi có cánh tay bị thương của Vũ Văn Mặc, trước mắt chi muốn Vũ Văn Mặc mau khỏi, liền như vậy không ngừng hỏi.

"Yên tâm, máu đã sớm ngừng chảy. Chi là khi băng bó không có băng dầy. Không thể tưởng được điều này cũng có thể lữa được. Nàng xem ra, những người trong triều đó cũng sẽ không có nghĩ ngờ. Lần bị thương này không cần khỏi quá nhanh." Vũ Văn Mặc nhìn Mộ Dung Thu, mềm nhẹ nói.

Nghe nói vậy, Mộ Dung Thu chớp chớp mắt, trong lòng đã có chút ý tượng, chẳng lẽ...

Lại nhìn Vũ Văn Mặc, hẳn hướng nàng gật gật đầu."Chính như nàng nghĩ, mấy ngày nay ta muốn nghỉ ngơi cho thỏa đáng." Hiện thời trên triều đình quý dị khó lường, chi có bàng quan, mới có thể nắm giữ được toàn cục.

"Nhưng gan của nhị hoàng tử kia cũng coi như đủ lớn, dám thương tổn chàng." Mộ Dung Thu lại nhìn trong mắt bản ra bốn phía, nếu như nàng nhớ không lầm, nhị hoàng tử cùng tam hoàng tử là cùng mẫu sơ sinh. Sợ là đã sớm đối Vũ Văn Mặc bất mãn, ngày xưa không có hành động, gần đây ở trên triều đình khắp nơi đối lập với Vũ Văn Mặc, hôm nay lại còn đánh hành hung!

Nghe vậy, Vũ Văn Mặc con người đen hiện lên một đạo ánh sáng lạnh, "Cần đây nhị hoàng tử cùng tam hoàng tử càng ngày càng phò trương vương ngành, dần dần không đặt bất kỳ ai ở trong mắt."

"Ta không thêm quan xem bọn hắn làm khi giờ gì, có đem ai để vào mắt hay không, hôm nay là nhị hoàng tử dám thương tổn chàng, ta quyết không thể để cho hắn trôi qua dễ dàng. Chuyện này phát sinh ở ngoài đại điện, để xem hoàng thượng giải quyết việc này như thế nào?" Mộ Dung Thu vừa thấy vết thương trên vai Vũ Văn Mặc, tâm liền bất bình. Nam nhân của nàng khi nào đến phiên bị người khác đá thương? Nhị hoàng tử đem nam nhân của nàng trở thành cái gì? Có thể tùy ý chém giết? Giờ nghỉ lại, tuy rằng võ công Vũ Văn Mặc rất cao, lúc ấy lại có ý không có né tránh, chi bị thương đến bà vai. Nếu như lúc ấy Vũ Văn Mặc không nghĩ nhiều, không phòng bị, chẳng phải là bị nhị hoàng tử lấy đi tính mạng? Tuy rằng, Vũ Văn Mặc thông qua chuyện này có thể đem nhị hoàng tử bắt lại, nhưng, không có gì quan trọng hơn an toàn của Vũ Văn Mặc! Nghĩ đến đây, trong mắt Mộ Dung Thu ánh sáng lạnh càng sâu hơn.

"Hoàng Thượng đem nhị hoàng tử nhốt vào đại lao. Tình huống lúc đó bách quan cũng không biết làm sao. Mà hoàng đế có vẻ như đang bệnh, không có bao nhiêu tinh thần quan chuyện này, liền đem việc này tạm thời buông xuống. Thế nhưng, khi ta bằng bỏ miệng vết thương rồi khỏi hoàng cung, đã có người hành động, đến trước giường Hoàng Thượng vì nhị hoàng tử mà cầu tình." Vũ Văn Mặc thanh âm lạnh dần nói. Hiện giờ hành động của hoàng thượng đã hoàn toàn khiến hắn thất vọng. Nếu bọn họ xuống nước bỏ qua, trước bất luận sống chết của hắn, chính là Đại Hoa quốc cũng sẽ dần dần bị hành động ngu ngốc của hoàng đế lên lụy. Hắn đang chờ một thời cơ thỏa đáng, là lúc khiến Vũ Văn Hạo không còn đường để đi, khiến

cho Vũ Văn Hạo phải lựa chọn, hẳn sẽ đưa ra một kích cuối cùng.

Mộ Dung Thu nhìn mây lại, trong mắt có khí lạnh, nâng cằm rằng nói: "Trưởng như vậy là xong việc? Ta cũng không đồng ý. Im lặng, chẳng nghĩ ngợi thật tốt. Ta giờ cần đi đánh trống cổ trước cửa cung! Ta cầu một cái công đạo cho phu quân của ta! Nhị hoàng tử đừng nghĩ việc này giải quyết như vậy là được rồi!" Nếu muốn đòi công đạo, hiện tại lập tức hành động. Tuyệt đối không thể cho những người đó một tia cơ hội! Vũ Văn Mặc bị thương lần này tuyệt đối không thể vô ích.

Dứt lời, nâng lập tức đứng lên.

Thấy thế, Vũ Văn Mặc bất lấy tay nâng, ôn nhu dặn dò: "Hết thấy cần thận. Ta để cho Mã hộ vệ đi cùng nâng." Công đạo quả thật phải tranh thủ kịp thời, nâng thông minh không cần hẳn nói thêm cái gì, liền biết kế tiếp nên làm như thế nào, không hổ là nữ tử hán ái mộ cả đời.

Vũ Văn Mặc không biết là, Mộ Dung Thu tức giận lập tức muốn đi đòi công đạo, kỳ thực đại bộ phận là vì nhị hoàng tử mất bị mà dám làm bị thương nam nhân của nàng. Về phần âm mưu gì đó, nâng bắt quả không có để trong mắt.

"Ân," Mộ Dung Thu gật gật đầu. Xoay người ra khỏi phòng, liền báo Hồng Lăng chuẩn bị quần áo để thay, sau đó lập tức lên xe ngựa hướng tới hoàng cung.

Trước cửa cung.

Mộ Dung Thu xuống xe ngựa, nhìn trước cửa cung phía bên trái có trống cổ.

Từ lúc Đại Hoa quốc khai quốc, vì dân chúng có ý đặt trống cổ. Ý nghĩa ở chỗ, nếu như dân chúng gặp tham quan không công bằng, dân chúng không có nơi để cầu, liền có thể tới đây đánh trống. Cứ động lúc đó của khai quốc hoàng đế được dân chúng tôn sùng, cho rằng khai quốc hoàng đế là minh quân, vì dân chúng suy nghĩ. Nhưng tham quan thời nào cũng có, về sau dân chúng dù có bị oan khuất, có thể đi đến kinh thành hay không, hơn nữa có đi tới trước cái trống lớn hay không! Chớ nói chỉ là đánh nhò.

Nhìn từ xa trống cổ chưa từng có ai đánh kia đã phủ một lớp bụi trắng xóa, màu son cũng đã phai màu không ít

Thị vệ thủ trước cửa cung nhìn thấy nâng. Do không biết thân phận của nâng nên liền tiến đến hỏi. Mộ Dung Thu bình tĩnh xuất ra lệnh bài. Thị vệ kia lập tức nửa quỳ dưới đất, cung kính hô: "Ty chúc gặp qua Nam Dương vương phi."

Mộ Dung Thu nhận nhặt quét mắt nhìn hẳn một cái, liền trầm giọng nói: "Mời người đi tiến cung bẩm báo Hoàng Thượng, bẩm phòng phi muốn đánh trống kêu oan!"

Thị vệ kia nghe vậy, trợn mắt há hốc mồm nhìn về phía Mộ Dung Thu, coi như không có nghe thấy Mộ Dung Thu nói kinh ngạc vô cùng. Hẳn từ khi thủ trước cửa cung, chưa từng gặp qua một người nào đến đánh trống, dù sao đánh trống nếu là giải oan không được, sẽ đưa tới họa sát thân. Mà nay người đến đánh trống lại là Nam Dương vương phi! Bỗng nhiên thị vệ nhớ lại, ngày hôm nay từ trong cung truyền ra tin tức, Nam Dương Vương bị nhị hoàng tử chém bị thương! Chẳng lẽ là vì chuyện này?!

Mộ Dung Thu không thèm nhìn sắc mặt thị vệ kia, mà trực tiếp đi đến chỗ trống cổ.

"Vương phi, ngài nếu là có cái gì oan khuất chỉ bằng vào cung điện thánh nói rồi, trống này..." Hộ vệ kia thấy Mộ Dung Thu vì Nam Dương Vương mà không chú ý đến tánh mạng bản thân mình, tự mình đi đánh trống, không khỏi có chút rung động đến, liền hào tâm nhắc nhở.

Nhưng Mộ Dung Thu đã quyết định, chờ tiếng nói hẳn vừa dứt, Mộ Dung Thu chạy tới trống cổ trước mặt, hai tay cầm dùi không chút do dự trực tràng đánh trống.

Trống cổ xưa nay chưa từng có ai đánh từng đột bang bang rầm rầm rung động, tiếng trống rầu rĩ, nhưng lại vang dội, cao đến tận trong cung. Trước cửa cung thị vệ không biết nói gì há miệng nhìn về phía Mộ Dung Thu, đồng thời cũng đứng là khiếp sợ rụng mất. Trong khoảng thời gian ngắn đều không có phản ứng kịp, dù sao, cũng là trống cổ trăm năm chưa từng có ai đánh. Hiện giờ nhưng lại ở trong tay một nữ tử xao xang, mà nữ tử này lại có thân phận tôn quý Nam Dương vương phi!

Tên thị vệ kinh ngạc đến ngây người trong lúc phục hồi tinh thần lại, lập tức nhìn thoáng qua Mộ Dung Thu sau liền chạy vào trong cung hướng Hoàng thượng bẩm báo.

Mộ Dung Thu gõ trống rất có tiết tấu, nên cẩn thận nghe, lại nghe được không giống nhau. Đây không phải là khi đánh giặc không cần cái loại nhịp trống trào dâng, cũng không phải lúc vũ cơ khiêu vũ trong cung không cần nhịp trống có tính khiêu khích. Mà là từng đột nhịp điệu sâu triển miên. Mỗi nâng gác hơi cầu, không thể không nói, Đại Hoa quốc khai triều hoàng đế lúc trước thật là vì dân chúng mưu cầu hạnh phúc, trống này là trống tốt. Bởi không cần phí quá nhiều khí lực, lại có thể đánh ra thanh âm âm ấm! Người cổ đại miệng thiếu, phòng ốc thiếu, chung quanh von quanh đều là núi, cũng nhiều tiếng động vọng lại.

Dân chúng trong thành nghe nổi tiếng vang, đều đều một trận. Lúc đầu không biết vì sao, ở đâu ra. Kết quả một cụ ông lớn tuổi liền chỉ phương hướng hoàng cung, thanh âm run run mà kích động nói: "Đó là tiếng trống kêu oan trước cửa cung!"

Dân chúng nghe vậy, lập tức chen chúc chạy tới hướng hoàng cung. Trăm năm nay chưa từng có người đánh? Hơn nữa, vì sao lại kêu oan?!

Mà trong cung từng nhóm cung nhân nghe thấy tiếng trống đều chấn động. Đồng dạng cũng không hiểu. Nhưng trong nội cung truyền ra tin tức là nhanh nhất, rất nhanh trong cung cao thấp cũng đều biết, là trống kêu oan vang! Mà người gõ trống là Nam Dương vương phi! Công chúng nhân đại đa số cũng biết ngày hôm nay lúc lâm triều Nam Dương Vương bị thương, vì vậy thanh âm nghị luận càng lớn!

Nam Dương vương phi thế nhưng là có can đảm!

Bên trong tâm cung, hoàng đế mất mòng lung chất vấn cung nữ ở ngoài hành tướng trông chừng. "Là người phương nào gõ trống?!" Lại dám quấy nhiễu giấc ngủ của hắn.

Cung nữ nom nóp lo sợ trả lời: "Nghe nói là Nam Dương vương phi đánh trống."

"Nam Dương vương phi? Sao là nàng gõ trống? Hồ nháo! Đi, ngăn lại, nếu như Nam Dương vương phi có chuyện gì dẫn tới gặp trăm!" Hoàng Thượng nghe vậy, giận quát một tiếng.

Nằm ở bên người hẳn chính là Hoa phi, hai người vào rồi diễn long đao phương một phen, Hoa phi mặc dù là đang có bầu, cũng không muốn để người mới tranh thủ tình cảm, mỗi ngày uống không ít thuốc dưỡng thai, đánh bạo lấy lòng Hoàng Thượng. Trọng yếu hơn một chút là, hoàng trên dưới lâm triều trở lại tâm cung về sau. Hề nhìn thấy Hoa phi, lại không nhận được dực vọng thẳng tay bập lên, hai người kim lòng không đầu nam nữ hoan ái.

Hoa phi nghe nói là Nam Dương vương phi ở ngoài kích trống, lập tức liền mềm mại không xương leo đến trong lòng Hoàng Thượng, thanh âm mềm mại nói: "Hoàng Thượng, Nam Dương vương phi sao lại đi gõ trống?"

"Sợ là vì chuyện Minh nhi làm Nam Dương Vương bị thương. Nam Dương vương phi không phải người dễ dàng đối phó. Hiện thời Nam Dương Vương bị thương, đây là tội đòi công đạo. Xem ra Minh nhi sợ là tránh không khỏi chuyện như vậy!" Hoàng Thượng đứng lên, đi đến ngoài hành tướng, làm cho cung nữ trông chừng vì hẳn thay quần áo. Một trận mây mưa thất thường về sau, hẳn nguyên bản còn có chút không tinh thần, nhưng bây giờ cũng tuyệt đối có người đều là nhiệt tình gấp trăm lần. Chuyện nhị hoàng tử làm Nam Dương Vương bị thương không thể mang xuống.

"Hoàng Thượng..." Hoa phi chính là chẳng một kiện áo sơ mùng liền đi ra, sau đó tiếp nhận quần áo trong tay cung nữ vì Hoàng Thượng xuyên, vừa mặc, vừa nói: "Nhị hoàng tử cũng không có tâm tư khác, chỉ là nhất thời phần nộ. Nghe nói sau khi nhị hoàng tử làm Nam Dương Vương bị thương. Hiện tại đang ở trong đại lao up mặt vào tường sám hối. Nhị hoàng tử dù sao cũng là con hoàng thượng, may mà cũng không có làm ảnh hưởng tới tính mạng Nam Dương Vương. Hoàng Thượng cũng chớ tức giận. Theo như nô tì nghĩ, việc này liền chờ truy cứu đi. Nhị hoàng tử biết sai lầm rồi, về sau quả quyết sẽ không làm tiếp loại chuyện hồ đồ này." Hoa phi ôn nhu khuyên nhủ. Mỗi một câu nói đều là muốn nhị hoàng tử Vũ Văn Minh từ chối chịu tội, nhìn qua giống như một trường bối nói hộ cho hậu bối. Hoàng Thượng nghe nói lại nhần mây lại, "Lần này Minh nhi hơi quá đáng, sao có thể tùy ý ý thương tổn Nam Dương Vương?!" Ái phi không hiểu tình tình Nam Dương vương phi, hiện thời nàng ta dám đi kích trống, cũng đã nói rồi, nâng ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho Minh nhi."

"Nam Dương vương phi bất quá chỉ là một vương phi, thế nào còn có thể sai khiến Hoàng Thượng?!" Chẳng lẽ tại trong lòng hoàng thượng, nhị hoàng tử còn không bằng một vương gia, một vương phi?! Huống hồ nhị hoàng tử đã biết sai rồi. Trước mặt, hoàng quý phi cũng tam hoàng tử đang chuẩn bị đi Nam Dương Vương phủ thay nhị hoàng tử thỉnh cầu tha thứ. Trước mặt, Hoàng Thượng nếu không phải thông tình, sợ là sẽ làm cho hoàng quý phi cũng tam hoàng tử bị thương tâm. Trước bất luận nhị hoàng tử, đã nói tam hoàng tử gần đây hiền thuận, mọi chuyện đều vì Hoàng Thượng mà suy nghĩ. Nghe nói tam hoàng tử đã nhiều ngày mỗi đêm chỉ ngủ một canh giờ." Hoa phi sau khi nghe hoàng thượng nói, nheo mắt, lập tức đối trắng tháy đen, nói đôi mắt cũng không chớp một chút.

Hoàng Thượng tuy rằng trong khoảng thời gian này so trước kia hồ đồ hơn, đối Vũ Văn Mặc và Vũ Văn Hạo không tin tưởng như trước kia, nhưng đúng là vẫn còn chưa hồ đồ lắm, hẳn cau mày tức đầu tra hỏi: "Chuyện này thật ra là Minh nhi sai. Nam Dương Vương thương thế nghiêm trọng, đã nhiều ngày nay trên triều đình sự tình rất nhiều, Nam Dương Vương bị thương tổn làm cho nhiều việc không xử lý được. Minh nhi vô luận thế nào cũng phải bị trừng phạt."

Hoa phi nghe vậy, lập tức liền nóng nảy, nhưng mà nghe thấy Hoàng thượng nhắc đến sự tình trong triều, liền lập tức trống mắt cấp tốc đạo qua một vòng trả lời: "Hoàng Thượng, Nam Dương Vương có thể xử lý sự tình, tam hoàng tử cũng có thể xử lý á. Huống hồ, Hoàng Thượng không biết là Nam Dương Vương nắm giữ nhiều đại sự trong triều lắm sao?"

...

Lúc này Mộ Dung Thu đánh trống hơi mệt, mà phía sau nâng không xa đã tụ tập không ít dân chúng. Nâng liền buông dùi, xoay người nhìn về phía dân chúng vây xem, không dấu vết hướng Hồng Lăng đưa một ánh mắt.

Hồng Lăng ngầm hiểu, lập tức đi về phía trước vài bước, nhìn về phía dân chúng vây xem, than thở khóe góc nói: "Nam Dương Vương ngày hôm nay tiến cung vào triều sớm, ở trên triều đình cùng nhị hoàng tử ngôn ngữ bất hòa một hai câu, đã bị nhị hoàng tử ở ngoài đại điện chém bị thương! Hiện thời Nam Dương Vương mất máu quá nhiều, còn đang hôn mê! Nam Dương vương phi vì Nam Dương Vương muốn đòi một cái công đạo!"

Kinh thành dân chúng đã ở kinh thành lâu rồi cũng đã nghe nói qua phẩm đức nhị hoàng tử. Nhị hoàng tử tính tình xúc động, nổi giận, không ít người ăn qua thua thiệt của hắn, hơn nữa hẳn mới vào vào triều đình không lâu, lại đã làm bị thương Nam Dương Vương, đủ để nói rõ nhị hoàng tử người này y vào thân phận hoàng tử mà phò trương thanh thế. Mà Nam Dương Vương cũng đã vì dân chúng mà làm nhiều việc tốt, tự nhiên ở trong lòng dân chúng, vô luận sự tình bất đầu như thế nào, cảm giác đầu tiên của bọn họ đó là Nam Dương Vương bị thương không đáng giá! Nhất định phải đòi một cái công đạo cho Nam Dương Vương.

Mộ Dung Thu thấy dân chúng người người đều vì Vũ Văn Mặc mà cảm thấy không đáng giá, trong lòng nâng vừa lòng. Kỳ thực những năm gần đây Vũ Văn Mặc vì dân chúng đã làm nhiều chuyện tốt, dân chúng đối với chàng đều là kính trọng kính yêu. Nâng căn bản không cần nói bao nhiêu lời. Bất quá đã làm phải làm cho lớn lớn. Liếc nhìn về mặt Hồng Lăng, Mộ Dung Thu bội phục, không khỏi thấy trong lòng cũng cười, kỹ thuật diễn của Hồng Lăng phải triển a! Nâng lại nhìn hướng mọi người, con người ngập nước rung rung, tay cầm khăn giấy ở khóe mắt chầu lau.

Không đến một khắc sau, một gã thái giám chạy ra từ trong cung. Hẳn ở trước mặt Mộ Dung Thu đứng lại, khom lưng, cung kính nói: "Nô tãi ra mắt Nam Dương vương phi. Thịnh Nam Dương vương phi cũng nô tãi tiến cung, Hoàng Thượng muốn gặp Nam Dương vương phi."

Nghe vậy, Mộ Dung Thu đem khăn giấy thu hồi, đối với thái giám gật đầu nói: "Thịnh công công phía trước dẫn đường." Trước khi tiến cung, Mộ Dung Thu quay lại hướng dân chúng vây xem phúc phúc thân.

Dân chúng vừa thấy, người người đều hô: thỉnh Hoàng Thượng cho Nam Dương vương công đạo! Nghiêm trị nhĩ hoàng tử!"

Thái giám nghe vậy, sở sớ trên đầu. Thầm nghĩ: "Nam Dương Vương có dân chúng chỗ dựa, mà nhĩ hoàng tử có Hoàng quý phi cùng Hoa phi làm chỗ dựa, xem ra, chuyện này không dễ giải quyết. Thế nhưng, người trong nội cung bị Nhĩ hoàng tử ức hiếp cũng không thiếu, tự nhiên đều là muốn nhĩ hoàng tử nhận lấy trừng phạt. Nam Dương Vương nói như thế nào cũng đều đã từng vì dân chúng làm rất nhiều chuyện tốt, là chân chính vì dân chúng làm việc.

Ngồi đến đây, kia thái giám nhỏ giọng đối Mộ Dung thư nói: "Hoa phi đã ở trong thiên điện."

Nghe vậy, Mộ Dung Thư mỉm cười. "Cảm ơn công công." Quả nhiên, Nhĩ hoàng tử vào bị giam tiến vào đại lao, Hoa phi liền có động tác. Thế nhưng, điều mà hiện tại nàng tò mò là, người Hoa phi cấu kết là nhĩ hoàng tử hay là Tam hoàng tử? Nếu là đem việc này nghĩ sâu một chút, kết quả người cùng Hoa phi có gian tình là ai?! Thế nhưng, lúc này Hoa phi cùng Nhĩ hoàng tử Tam hoàng tử tuyệt đối không phải đơn giản như vậy, khả năng có liên quan đến Bắc cung! Hết thảy cũng chỉ là phỏng đoán, trong đó một phần vẫn là năng lượng đối có ác ý mà phỏng đoán, nhất định phải có chứng cứ mới tiến thêm một bước nữa.

Hoàng Thượng cùng Hoa phi ở thiên điện Càn Thanh cung nhìn thấy nàng.

Nàng cúi đầu đi vào, đến giữa phòng thì dừng lại, phúc thân thi lễ: "Thần phụ tham kiến Hoàng Thượng, Hoa phi."

"Đứng dậy đi, ban thường tọa." thanh âm Hoàng Thượng trầm thấp truyền đến.

"Vâng." Nghe thanh âm, Mộ Dung Thư lòng mĩ khẽ nhúc nhích, trước đó vài ngày khi vào cung, hoàng thượng thanh âm vẫn còn mười phần trung khí, nhưng ngày hôm nay lại một chút trung khí cũng không có. Chỉ nói mấy chữ, thế nhưng hữu khí vô lực. Hoàng thượng thân thể lại kém đến vậy?

Hoa phi xem xét Mộ Dung Thư tư thái tao nhã, bộ dạng thanh lệ thoát tục. Vừa vào thiên điện, liền đem năng lượng giống như cung nữ phổ thông. Trong lòng không khỏi nổi lên ghen tị, đồng thời nhớ lại lần trước chuyện của Vũ Văn Hạo nếu không phải năng ta cùng Tạ Nguyên làm rồi, năng sớm đã đạt được mục đích. Hiện giờ Hoa phi càng thấy Mộ Dung Thư càng hận.

Chờ sau khi nàng ngồi xuống, Hoàng Thượng liền mở miệng nói: "Nam Dương vương phi lần này vào cung là vì chuyện gì?!"

Nghe nói, Mộ Dung Thư lại đứng lên, trực tiếp quỳ trên mặt đất, lúc quỳ xuống trong lòng cười lạnh, Hoàng Thượng không biết là chuyện gì? Đừng nói là không phải không nghe thấy tiếng trống năng gõ?! Mặc kệ trong lòng cười lạnh như thế nào, nhưng năng vẫn như cũ quỳ xuống đất than thở khóc lóc nói: "Thỉnh Hoàng Thượng cho Nam Dương Vương một cái công đạo! Nam Dương Vương bị Nhĩ hoàng tử chém một nhát gậy thương tổn, tuy rằng tạm thời không có ảnh hưởng tính mạng, nhưng bởi mất máu quá nhiều, hiện thời hôn mê bất tỉnh. Thần phụ là lần đầu tiên nhìn thấy Nam Dương Vương thương tổn nặng như thế. Nếu là Nam Dương Vương phạm vào tội gì, người xử phạt cũng trăm triệu lần không phải là Nhĩ hoàng tử. Huống chi Nam Dương Vương trung tâm vì Hoàng Thượng, không dám kháng chi hoàng thượng, chưa bao giờ phạm qua sai lầm. Nay Nhĩ hoàng tử cũng là không phải không phân biệt được tốt xấu, chém bị thương Nam Dương Vương! Nghe rợn cả người! Làm cho trái tim thần phụ băng giá, làm cho trái tim dân chúng băng giá!"

Nàng dù chưa ngừng đầu, nhưng có thể đủ cảm giác được khi Hoa phi nhìn về phía nàng, đôi mắt đã vắng ra tia lửa.

Quả nhiên, năng vừa dứt lời, Hoa phi còn chưa chờ Hoàng Thượng mở miệng, đó là nhện không được đã mở miệng nói: "Dù sao thì Nam Dương Vương cũng không có thương tổn đến tánh mạng, nếu Nam Dương vương phi lo lắng, cho ngự y trong cung đi nhìn thương thế Nam Dương Vương như thế nào?"

"Tạ Hoa phi quan tâm, Nam Dương Vương tuy rằng thương thế nghiêm trọng, nhưng mà khi ở trong cung, đã được thái y xem qua, tự nhiên không thể lại làm phiền thái y. Hiện thời thần phụ thầm nghĩ muốn Hoàng Thượng cho Nam Dương Vương một cái công đạo!" Mộ Dung Thư cúi đầu, ôm lấy khoe miệng cười lạnh. Nàng thật muốn nhìn Hoa phi có thể xuất ra bao nhiêu cái đuôi!

Hoàng Thượng thờ dài, "Chuyện này thật là Nhĩ hoàng tử có lỗi."

Mộ Dung Thư ánh mắt chợt lóe, lập tức ngừng đầu, lệ lóng lánh nhìn hướng Hoàng thượng, không quên Hoa phi một bên xen nỏm vào, năng than thở khóc lóc nói: "Có những lời này của hoàng thượng, thần phụ cảm thấy vui mừng sâu sắc. Hoàng Thượng thánh minh! Thỉnh Hoàng Thượng cho Nam Dương vương một công đạo!"

Nàng từng bước ép sát, thế bắt buộc Hoàng Thượng cho ý kiến. Hoàng Thượng vốn là không muốn trừng phạt nhĩ hoàng tử quá nặng, dù sao Hoa phi cũng đi theo cầu tình, hẳn cũng tin tưởng Nhĩ hoàng tử có thể hối cải để làm người mới. Nhưng là lúc này Mộ Dung Thư đánh trống kêu oan, bên ngoài kháng định tụ tập không ít dân chúng. Hẳn dù không nguyện ý, cũng phải cho ý kiến, hơn nữa, con của hắn rất đông, Nhĩ hoàng tử vốn hẳn cũng không muốn gặp, cũng không quá mức để ý, nghĩ vậy rồi nói: "Nam Dương vương phi yên tâm, trăm nhất định sẽ cho Nam Dương Vương một câu trả lời hợp lý."

"Hoàng Thượng! Vạn không được. Nhĩ hoàng tử bất quá là làm bị thương Nam Dương Vương. Huống hồ Nam Dương Vương cũng không có đã thương đến tánh mạng, nếu là trọng phạt, thật sự là thương tổn tính phụ tử của Hoàng Thượng và Nhĩ hoàng tử, cũng làm cho Quý phi tỷ ty thương tâm." Hoa phi quá sợ hãi, kinh hô.

Mộ Dung Thư luôn luôn âm thầm quan sát Hoa phi, nhìn thấy Hoa phi quá sợ hãi, nhất thời đôi mắt chớp động, Hoa phi lo lắng cho Nhĩ hoàng tử như thế, khi nghe thấy Nhĩ hoàng tử bị phạt nặng năng ta quá sợ hãi, xem ra quan hệ hai người tuyệt đối không đơn giản! Bằng không, Hoa phi cho dù biết Nhĩ hoàng tử bị phạt nặng cũng sẽ không thể kinh hoảng như thế. Mộ Dung Thư to gan phỏng đoán, chẳng lẽ hai người họ thật sự có cái gì?

Đuôi lông mày năng khẽ nhúc nhích, nhìn Hoa phi, một mặt ra vẻ kinh ngạc nói: "Hoa phi sao lại coi như thật phần lo lắng cho Nhĩ hoàng tử?" Dứt lời, năng ánh mắt cực kì sắc bén nhìn chăm chăm thần sắc biến hóa của Hoa phi trong lúc đó.

Hoa phi tuy rằng nhìn thì trấn định, nhưng tay cũng đã run lên, oán hận nhìn về phía Mộ Dung Thư, trấn định trả lời: "Nhĩ hoàng tử chính là nhi tử của hoàng thượng, bản cung là lo lắng Hoàng Thượng vì chuyện này phí sức phí công mà thôi."

Hoàng thượng nhìn thoáng qua Hoa phi, trong mắt có một tia hồ nghi, nhưng mà Hoa phi lại nhìn hẳn hai mắt đắm lệ, hẳn liền thu hồi lòng nghi ngờ, lại hướng Mộ Dung Thư nhìn mấy lại, hẳn lời đã xuất khẩu tự nhiên không có đạo lý thu hồi, liền không có gì tính nhẫn nại đối Hoa phi nói: "Chuyện này người chờ để ý. Người tới! Truyền khẩu dụ của trẫm, Nhĩ hoàng tử trước đại diện chém bị thương Nam Dương Vương, trong mắt không có vương pháp, vốn nên đánh chết, nhưng nhờ đến đã biết sai, liền đánh năm mươi trượng, biếm làm tử dân."

"Hoàng Thượng?!" Hoa phi lại nhện không được kinh hô một tiếng.

"Hoàng Thượng thánh minh!" Mộ Dung Thư lập tức quỳ xuống đất tạ ơn. Nhưng trong lòng đang cười lạnh, năm mươi đại bản? Biếm làm tử nhân? Tiện nghi cho Vũ Văn Minh kia! Thế nhưng, hôm nay vào cung, cũng nhìn thấy thật nhiều, chiếm được không ít chuyện, không uống một chén đi.

Khi năng giương mắt nhìn về phía Hoa phi, Hoa phi vừa vận cũng nhìn về phía năng. Nguyên bản Hoa phi vẫn đang một mặt phần hận, nhưng mà trong nháy mắt, lại cười nhẹ nhàng. Nhân lúc Hoàng đế nhìn không thấy, năng ta miệng mở rộng không ngừng động nói "Việc này sẽ không chấm dứt như vậy." Vũ Văn Minh đã nói, hẳn hạ một đao xuống, Vũ Văn Mặc rõ ràng có thể tránh, nhưng lại khiến bá vai bị thương. Hẳn lúc ấy đã muốn ngừng tay, nhưng lại không kịp, nhưng hẳn đã kịp thời thu lại lực đạo, Vũ Văn Mặc căn bản không thể có thương tổn quá sâu!

Thấy thế, Mộ Dung Thư thần sắc lạnh nhạt thong dong. Văn đàm phong kinh tếu sai rồi thiên diện.

Thế nhưng, sau khi ra khỏi hoàng cung Mộ Dung Thư ngồi lên xe ngựa, phản phó với Mã hộ vệ: "Khoai mĩ hồi phủ!"

Hồng Lăng thấy sắc mặt trầm ngưng của Mộ Dung Thư, liền hỏi: "Vương phi, như thế nào? Hoàng Thượng không phải đã hạ chỉ trừng phạt nhĩ hoàng tử sao?"

"Hoàng thượng là hạ chỉ. Nhưng là mấy người kia tuyệt đối sẽ không từ bỏ ý đồ. Lúc này hẳn là đến Vương phủ. Hồng Lăng, sau khi về đến Vương phủ, người đi phòng bếp lấy chút máu gà, lấy thêm mấy tấm giấy dầu."

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](#).

Quyển 2 - Chương 28

Sau khi trở về Vương phủ, nghe hạ nhân báo có Hoàng quý phi cùng Tam hoàng tử đến. Hai người là mang theo được liệu quý tiến đến, nói là thăm thương tích Vũ Văn Mặc, đồng thời cũng thay Nhĩ hoàng tử bồi tội. Bất quá lúc này Vũ Văn Mặc đang ở "Hôn mê " không có cách nào gặp hai người. Lan Ngọc cùng Thường Thu hai người đều là phản ứng nhanh nhạy, được Mộ Dung Thư nhắc nhở, căn bản sẽ không để hai người bọn họ vào nhà thăm Vũ Văn Mặc.

Tam hoàng tử cùng Hoàng quý phi ý vào thân phận tôn quý đã muốn xông vào trong phòng, nhưng Lan Ngọc cùng Thường Thu hai người lấy thân chắn ở trước cửa, không cho phép bất cứ ai vào cả.

Tiếng động lớn, Tam hoàng tử cùng Hoàng quý phi cũng không có biện pháp, liền ở nhà chờ. Là đang muốn mặt dày mày dạn chờ Vũ Văn Mặc tỉnh.

Mộ Dung Thư không dám lãng phí thời gian, liền cầm bình sứ máu gà cùng giấy dầu nhanh chóng trở về phòng. Trong phòng lúc này Vũ Văn Mặc đang ở tỉnh tám đường thần đọc sách, nhìn thấy năng sau khi trở về, lập tức buông sách, hỏi: "Như thế nào?" Trống có đã vang lên, Hoàng Thượng dù có ngu ngốc cũng sẽ vì danh tiếng của mình suy nghĩ, tuyệt đối sẽ không tha Vũ Văn Minh.

"Hoàng Thượng hạ lệnh đem Nhĩ hoàng tử biếm làm thứ dân, phạt đánh năm mươi trượng." Mộ Dung Thư ngồi trên giường một bên đem giấy dầu cùng máu gà một tay cầm một mảnh vải trắng, cẩn thận nói trước mặt phải tát máu gà, vừa hướng Vũ Văn Mặc.

Vũ Văn Mặc nhìn động tác của năng tuy chưa hỏi vì sao, ánh mắt hắc bạch phần mình loáng qua một đạo ánh sáng lạnh, tiếp tục hỏi: "Hoa phi có tò thái độ gì không?" Mấy ngày trước đây theo cung nhân trong cung Nhĩ hoàng tử cho biết Vũ Văn Minh cùng Hoa phi có vẻ như đã gặp mặt đêm khuya. Trong lúc đó có lẽ hai người có việc gì không thể cho ai biết. Thế nhưng, cũng gián tiếp biết được Tam hoàng tử cùng Hoa phi cũng có vẻ như kết giao rất thân.

Mộ Dung Thư ngừng đầu mỉm cười mắt nhìn về phía hắn, miệng khẽ sát vào tai hắn thanh âm thấp hơn nói: "Hoa phi đối với Nhĩ hoàng tử cực kì dễ y. Cụ thể hai người là quan hệ như thế nào, hiện thời còn không cách nào xác định. Thế nhưng, thấp hoải nghĩ chính là, đưa trẻ trong bụng Hoa phi kết quả là của ai?" Đừng nói là cho Hoàng Thượng đội nón xanh. Trên đường trở về Vương phủ năng liền nghĩ, Hoàng Thượng hiện thời năm mươi tuổi, nữ nhân bên cạnh cũng có mấy người, về sau phi tần bị nhét vào huyệt cũng không một người có thai. Chỉ mình Hoa phi có thai, điều này nói nên điều gì?!

Nghe vậy, Vũ Văn Mặc đổi mặt trầm xuống.

"Nhị hoàng tử hữu dũng vô mưu, Tam hoàng tử bụng dạ khó lường, Hoa phi giả dối, ba người nhất định là có cùng chung mục tiêu. Có lẽ cùng Bắc cương quốc liên thủ. Trước mắt, bọn họ đã dần dần lộ ra cái đuôi." Mộ Dung Thu tiếp tục nói. Miệng nàng nói, tay cũng không có ngừng, động tác lưu loát đem giấy dầu để ở dưới mình vải trắng, để máu gà sẽ không dính vào trong vết thương.

Vũ Văn Mặc nhủ chân mày nhìn động tác của Mộ Dung Thu, máu gà có phải là quá nhiều hay không? Mảnh vải trắng đều đã nhuộm đỏ.

"Bọn họ muốn nghiệm chứng xem Vương gia có phải là bị trọng thương hay không, nếu không cho bọn hắn nhìn thấy, sợ là bọn hắn sẽ không từ bỏ ý đồ." Mộ Dung Thu nói, lại đem binh sử đựng máu gà đổ xuống mảnh vải đã băng bó kỹ. Sau đó lại nhìn một chút khi sắc Vũ Văn Mặc, may mà bản thân hắn chính là mất máu, sắc mặt tái nhợt như cũ. Nhìn qua thật sự giống bộ dáng bản thân bị trọng thương.

Bỗng nhiên nàng lại nghĩ tới điều gì đó, cau mày hỏi: "Hoa phi ở trong cung phổ trương như thế, mà Vũ Văn Hạo lại bị Hoàng Thượng dần dần rời xa, Hoàng hậu vì sao một nửa động tác cũng không có?" Hoàng hậu chỉ có Vũ Văn Hạo là con, mà tiền đồ của Vũ Văn Hạo liên quan đến vinh hoa phú quý của nàng sau này, nàng đến nay vẫn im hơi lặng tiếng, nhìn có vẻ như có chút quá mức yếu đuối.

Vũ Văn Mặc cười lạnh nói: "Hoàng hậu cho rằng Hoàng Thượng sẽ không bao giờ phế thái tử, mà Hoàng Thượng giờ lớn tuổi thích phi tử trẻ tuổi dung mạo xinh đẹp ở trong mắt hoàng hậu cũng là bình thường. Chờ qua một thời gian nữa hết non tươi nhiệt tình, Hoàng Thượng tự nhiên sẽ thanh tỉnh. Thế nhưng, mấy ngày nay quan hệ Hoa phi, Nhị hoàng tử cùng Tam hoàng tử liên tiếp được Hoàng Thượng coi trọng, hoàng hậu cũng dần nóng nảy. Nhưng hoàng hậu thấy chúng đều không tin Hoàng Thượng sẽ phế thái tử. Bởi vậy mới tình nguyện ru rú trong nhà, cũng không chủ động đi tâu chọc hoàng thượng gây phiền chán." Đây cũng là chỗ làm cho không ai biết sẽ làm gì, nếu như Hoàng hậu ở trong hậu cung có thể giúp đỡ một chút, Vũ Văn Hạo cũng hẳn cũng sẽ không quá mức khó khăn. Mà trọng yếu hơn là, Vũ Văn Hạo cũng nói, không đánh lòng ra tay với Hoàng Thượng. Đây cũng là nguyên nhân vì sao hiện tại chi có thể chờ cơ sẽ ra tay phản kháng.

Mộ Dung Thu thở dài một tiếng, thì ra là thế. Hiện thời chi có thể hi vọng Hoàng Thượng không làm quá phận, hoặc là hoàng hậu có thể thanh tỉnh mà nghĩ lại một chút nếu không phản kích, sẽ chỉ làm hối hận.

"Vương phi, Hoàng quý phi cùng Tam hoàng tử đã biết vương phi đã trở lại từ trong cung, hiện tại muốn vương phi đi gặp bọn họ." Ngoài cửa truyền đến thanh âm có chút bất đắc dĩ của nha hoàn. Khí tức bức người của Hoàng quý phi cùng Tam hoàng tử, không phải bởi vì vương gia bị thương, là muốn đem Nam Dương Vương phi thành địa phương của họ.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu nhủ mà, hướng Vũ Văn Mặc nhỏ giọng nói: "Lát nữa chàng phối hợp một chút, cùng lắm thì xem như quạ đen ở gào khóc. Chúng ta vẫn như cũ vẫn đậm phong kinh. Chỉ xem như một đám quạ đen hát tuồng." Nói rồi nàng nghiêng người hướng Vũ Văn Mặc chớp chớp mắt.

Vũ Văn Mặc nhện không được cười khê, hẳn từ trước tới nay cười cũng chỉ là nhàn nhạt, giờ lại càng không được cười to, bằng không vết thương sẽ bung. Nhìn tiểu bộ dáng tinh linh cô quái của nàng, hẳn nhự lay động đầu, "Ngịch ngợm! Đều theo ý nàng."

Mộ Dung Thu cẩn thận sửa chân, vừa vừa đưa bà vai bị thương lộ ra, mảnh vải trắng đã bị máu gà nhuộm cho không nhìn ra bộ dáng gì, nhìn qua có vài phần ghê người. Trước khi Mộ Dung Thu bước ra khỏi cửa phòng, thấy hương nhang trong phòng cháy sáng, lập tức phản phô Hồng Lăng tắt đi.

Hoàng quý phi cùng Tam hoàng tử Vũ Văn Táp bởi vì Vũ Văn Minh bị định tội mà trong lòng không vui, thậm chí là đối với Vũ Văn Mặc có hận ý. Lúc này, bọn họ cũng biết Vũ Văn Mặc đến tột cùng là thật sự không ra nhanh được, hoặc là không ra được. Biết Mộ Dung Thu đã từ trong cung trở về, lúc này liền muốn gặp Mộ Dung Thu.

Nam Dương vương phi coi như còn có nhân lực, cũng không để bọn họ chờ lâu, lập tức liền xuất hiện.

Tam hoàng tử chưa từng thấy qua Mộ Dung Thu, vì vậy khi gặp Mộ Dung Thu, liền ngây ngẩn cả người.

Nàng mới sáng như sao, đôi môi đỏ thắm, da trắng như tuyết, mày mắt như hoa, hiển nhiên là một tuyệt sắc mỹ nhân! Tam hoàng tử trong đầu không biết là mùi vị gì, Vũ Văn Mặc thật quá mức tốt số, thậm chí có vương phi xinh đẹp tựa như thiên tiên. Hơn nữa còn rất coi trọng Vũ Văn Mặc, khi biết được Vũ Văn Mặc bị Vũ Văn Minh chém bị thương, lập tức vào cung vì Vũ Văn Mặc đòi cho bằng được công đạo. Hiện thời lại thấy, hành vi cử chỉ của nàng thanh nhã lạnh nhạt thông dong, không hổ là danh môn khuê tử. Trong khoảng thời gian ngắn đó hẳn xem mà mắt choáng váng.

Hoàng quý phi trước kia khi ở Vương phủ, chỉ là một di nương, tự nhiên không có thân phận có thể nhìn thấy Mộ Dung Thu, hiện giờ nhìn thấy Mộ Dung Thu cũng sửng sốt. Nhưng nàng cũng đã quen nhìn thấy mỹ nhân, đương kim hoàng hậu lúc tuổi còn trẻ, dung mạo đúng là không người theo kịp. Nghiêng đầu thấy Vũ Văn Táp mắt choáng váng, nàng lập tức ho một tiếng.

Mộ Dung Thu một đường đi qua, dường như không thấy Vũ Văn Táp thất thố, động tác nhỏ của Hoàng quý phi. Nàng ở trước mặt hai người dừng lại, hành lễ nói: "Thần phụ gặp qua Hoàng quý phi, Tam hoàng tử."

Hai người nghe vậy, gãi mặt sa mưa đồng thanh nói: "Nam Dương vương phi không cần đa lễ."

Mộ Dung Thu đứng lên, ngồi một bên. Ánh mắt bình tĩnh nhìn hai người, nói: "Nam Dương Vương mất máu quá nhiều, đang hôn mê, thỉnh Hoàng quý phi cùng Tam hoàng tử thứ lỗi, Nam Dương Vương không thể tự mình đi ra gặp hai người nói chuyện." Nàng cũng là lần đầu tiên gặp Hoàng quý phi cùng Tam hoàng tử. Nghe tiếng đã lâu, lại không nghĩ rằng, bộ dạng Hoàng quý phi cũng không đẹp mắt lắm, đại khái hơn ba mươi tuổi, bảo dưỡng không tốt bằng Hoàng hậu, càng không có khí chất ung dung cao quý của Hoàng hậu, chính là trong mắt có mấy tia tính cừu cùng khôn khéo.

Mặt khác Tam hoàng tử Vũ Văn Táp, bộ dạng cùng Vũ Văn Hạo có ba phần tương tự, tuy không đẹp đến mức giết náy mình như Vũ Văn Hạo. Nhưng là cũng coi là anh tuấn, dù sao cũng có sống mũi thật cao.

"Là Nhị hoàng tử đã thương, Nhị hoàng tử tình tình luôn quá xúc động, làm việc chưa bao giờ nghĩ đến hậu quả, hiện giờ lại làm Nam Dương Vương bị thương. May mà không có ảnh hưởng tới tính mạng Nam Dương Vương, bằng không bản cung sẽ tự trách không thôi. Hiện giờ thương thế của Nam Dương Vương đã có chuyển biến tốt đẹp chưa?" Hoàng quý phi lau hai cái nước mắt, hết sức quan tâm hỏi. Lúc nàng đến Nam Dương Vương phủ, đã nghe Hoa phi nói qua, Nam Dương vương phi chỉ phải người dễ đối phó, nếu không cần thận ứng đối, khó tránh khỏi sẽ bị tra đả.

"Không bằng để cho bản cung nhìn Nam Dương Vương một chút? Cũng là để bản cung cùng mẫu phi an tâm hơn." Vũ Văn Táp tầm mắt như cũ dán ở trên người Mộ Dung Thu, trong ánh mắt có ý làm càn tuy không rõ ràng, nhưng mà hẳn mở miệng có như khiêm tốn.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu nặng nề thở dài nói: "Nam Dương Vương mất máu quá nhiều, hiện thời nằm trên giường, cho dù Tam hoàng tử tiến vào thăm, Nam Dương Vương sợ là cũng vô pháp tỉnh lại. Cứ như vậy chẳng phải là thất lễ với Tam hoàng tử sao? Tâm ý Tam hoàng tử thần khó mà đáp ứng."

Hoàng quý phi đảo mắt liền là chã nước mắt chực khóc, còn từng hạt từng hạt lăn rơi "Nam Dương vương phi là trách bản cung quản giáo Nhị hoàng tử không tốt sao?"

"Như thế nào lại như vậy được, Nhị hoàng tử hiện giờ đã bị trảm phạt, thần phụ nào dám trách tội Hoàng quý phi? Nếu như chi có sau khi Tam hoàng tử thăm Nam Dương Vương mới có thể an tâm, thần phụ liền có thể đáp ứng." Mộ Dung Thu cúi lòng mày khẽ nhúc nhích, đáy mắt một tia ánh sáng lạnh toát ra.

Hoàng quý phi bỗng cảm thấy không khí tức thời đông lạnh, nàng cẩn thận nhìn Mộ Dung Thu, lại chi thấy trong mắt Mộ Dung Thu tươi cười ôn nhuận như gió xuân, không thấy nửa điểm lạnh ý làm cho người ta sợ. Chẳng lẽ nàng đã nhìn lầm rồi? Thế nhưng thấy Mộ Dung Thu đáp ứng sáng khoái như vậy, thật ra khiến nàng cùng Vũ Văn Táp cảm thấy ngoài ý muốn. Dù sao lúc hai người bọn họ đến Nam Dương Vương phủ, cũng đã chuẩn bị tâm lý ứng đối, ngày hôm nay vô luận như thế nào đều phải gặp Vũ Văn Mặc! Không thể tưởng được, thật không ngờ lại dễ dàng đồng ý như vậy!

Bọn họ lại nghĩ, Mộ Dung Thu chắc là không muốn cùng bọn hắn lãng phí thời gian, liền muốn bọn họ mau rời đi.

Vũ Văn Táp dùng ánh mắt không hiểu nhìn về phía Mộ Dung Thu, chẳng lẽ Nhị ca tính sai lầm? Vũ Văn Mặc quạ thực thương tổn hết sức nghiêm trọng? Nếu không sao Mộ Dung Thu có thể đáp ứng sáng khoái như vậy? Bằng không một khi lời nói dối bị vạch trần, Vũ Văn Mặc không sợ bị khép vào tội khi quân sao!

"Một khi đã như vậy, liền làm phiền Nam Dương vương phi." Vũ Văn Táp đứng lên hướng Mộ Dung Thu hữu lễ nói.

Thấy thế, Mộ Dung Thu trong tâm cảm thấy không ổn. Vũ Văn Táp quả thật tâm trạng bất ổn, tuyệt đối là đối thủ mạnh. Lúc này, Mộ Dung Thu trong đầu suy nghĩ cấp tốc chuyển động. Vũ Văn Minh rõ ràng là người mừng phu, Hoa phi từ lúc đầu gặp đã thấy bất quá chi là một tiểu nữ tử có chút thông minh. Trước đó vài ngày lúc xảy ra chuyện Vũ Văn Hạo bị hãm hại tội kinh hoàng Hoa phi, thật kể âm mưu đen xen vòng này qua vòng khác. Nàng vốn cho là bọn họ là muốn tính mạng Vũ Văn Hạo! Nhưng hiện thời nghĩ lại, lại tâm thần chấn động, kia hoàn toàn âm mưu đen xen kia nơi nào là muốn tính mạng Vũ Văn Hạo! Mà là ngay từ đầu liền muốn Vũ Văn Hạo cảm nhận càng ngày càng không còn coi trọng Hoàng thượng, dần dần muốn phế đi ngôi vị hoàng đế! Mưu phản, là muốn Vũ Văn Hạo cùng Vũ Văn Mặc mưu phản.

Nghe như thế, Vũ Văn Táp tuyệt đối là người tâm cơ thâm trầm! Tuyệt đối không phải là một Tiểu Bạch!

Nàng bất động thanh sắc đứng dậy, hướng Hoàng quý phi hành lễ, "Thỉnh Hoàng quý phi chờ một chút."

Mộ Dung Thu chân trước đi ra nhà kê, Tam hoàng tử cách Mộ Dung Thu năm bước chân đi theo cũng đi ra ngoài.

Nhà kê cùng nhà giữa khoảng cách cũng không xa, chỉ rẽ qua một hành lang mà thôi. Vũ Văn Táp không từ chủ được nhìn bóng lưng Mộ Dung Thu thoảng thất thần, trước kia đã nghe nói Mộ Dung Thu cùng Thẩm gia tam nữ xinh đẹp nổi danh. Chỉ là chưa từng thấy qua, vì vậy cũng không biết là lời đồn đãi là thật hay không, hiện giờ nhìn bóng lưng Mộ Dung Thu, xinh đẹp nhã nhặn. Hơn nữa nàng không chỉ xinh đẹp, càng có tài danh. Đoạn thời gian đó khi đối mặt với Tây Vực cũng công chúa Nam Cương, nàng tỏ ra siêu phẩm trấn định cùng tinh táo. Nữ tử như vậy thế gian ít có.

Đọc theo đường đi, Mộ Dung Thu cảm giác một ánh mắt luôn luôn dính trên thân thể nàng, điểm ấy khiến nàng chán ghét không thôi. May mà, rất nhanh đã đến nhà giữa.

Vũ Văn Táp cũng thích hợp thu lại tâm mắt. Hiện giờ quan trọng nhất chính là nhìn tình hình Vũ Văn Mặc! Chớ để làm cho nhị ca đeo oan nên.

Vừa vào phòng, một mùi máu tươi đập vào mặt. Trong mờ hồ cũng có nhàn nhạt hương nhang. Vũ Văn Táp cau mày đi đến.

Theo Mộ Dung Thu vào gian trong, đi đến trước tẩm bình phong, còn chưa đi đến bên giường, đã nhìn thấy Vũ Văn Mặc sắc mặt tái nhợt nằm ở trên giường, trên bờ vai mảnh vải màu máu phả lệ chói mắt. Hắn đôi mắt lờ lờ, thật sự thương tổn nặng đến như thế!

Hắn vốn đã có hoài nghi, lòng hẳn biết nhị ca lỗ mãng như thế nào, lúc này đây chi sợ hắn đã tính sai lầm.

Mộ Dung Thu đưa lưng về phía Vũ Văn Tập đứng, nhẹ nhàng thở dài một tiếng. "Vương gia thương tổn nặng như thế, còn không biết khi nào mới có thể tỉnh lại."

"Nam Dương vương phi xin yên tâm, Nam Dương Vương từ nhỏ đã là tập võ, thân mình cường tráng, rất nhanh sẽ phục hồi như cũ." Vũ Văn Tập nhẹ giọng an ủi. Không thể tưởng được nữ tử này lại nặng như thế.

Nếu đã chứng kiến trọng thương trên người Vũ Văn Mặc là sự thật, Vũ Văn Tập cũng không chờ lâu hơn, liền xoay người đi ra ngoài.

Ở khoảnh khắc Vũ Văn Tập đi ra ngoài, Vũ Văn Mặc mở hai mắt ra, đối với Mộ Dung Thu mỉm cười hoàn nĩ.

Mộ Dung Thu cũng thờ tay ra ngoài xiêm áo thủ thế ok. Vũ Văn Mặc trừng mắt nhìn, lộ ra ý không hiểu. Mà Mộ Dung Thu tâm tình rất tốt liền xoay người đi ra ngoài.

Lúc trở về nhà kẻ, Hoàng quý phi thấy Vũ Văn Tập lập tức đứng lên, về mặt lo lắng. Vũ Văn Tập hướng nàng lắc lắc đầu. Hoàng quý phi nhất thời sắc mặt trắng bệch, lại chậm rãi ngồi xuống.

Không chờ Mộ Dung Thu mở miệng, Hoàng quý phi đã đứng lên, ngữ khí có chút không tốt nói: "Được thấy qua Nam Dương Vương bán cung đã an tâm, lúc này thời điểm không còn sớm, bán cung cũng muốn hồi cung." Hiện thời Minh nhị bị giáng thành thứ dân, phải rời khỏi hoàng cung, đồng thời còn bị đánh trọng, trên người không hề có một xu, nằng phải mau chóng hồi cung thu xếp.

Mộ Dung Thu khoe miệng hơi câu, tươi cười thanh nhã, "Nếu Hoàng quý phi trong cung còn có việc, thần phụ liền cung tiễn Hoàng quý phi."

Vũ Văn Tập từ sau khi trở lại nhà kẻ, vẫn trầm mặc. Lúc rời đi, cũng không có cùng Mộ Dung Thu nói cái gì. Chờ hần ra khỏi Nam Dương Vương phủ trở lại Hoàng cung mới giật mình ngộ đạo, đã bị trúng kế! Nhưng lúc ấy đã quá muộn, mới vừa từ Nam Dương Vương phủ bước ra, liền không thể dễ dàng quay lại nữa! Chính là, không thể tưởng được động tác của nữ nhân kia nhưng thật ra rất nhanh, cũng khó trách khi hần đi vào phòng, cảm giác có chút quái dị nói không nên lời. Hiện giờ nghĩ lại, chỉ có thể để nhĩ ca ở bên ngoài nếm chút khổ sở thôi.

Cùng lúc đó, trong Nam Dương vương phủ, Mộ Dung Thu tự mình thay thuốc cho Vũ Văn Mặc. Không khi ám áp mà sung sướng.

"Tam hoàng tử từ trước tới nay đa nghị, ngày hôm nay tạm thời có thể giấu diếm được hần, nhưng mà không lâu sau hần liền sẽ phát hiện ra mình bị gạt. Chính là, hiện giờ hần cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ." Vũ Văn Mặc mảy mui lại nhẹ nói nói. Mộ Dung Thu thủ pháp xử lý miệng vết thương không tinh là thuần thực. Tuy rằng so với thủ pháp trước khi hần bị thương ôn nhu hơn nhiều, nhưng vẫn có lúc lo lắng đọng tới miệng vết thương. Tuy rằng miệng vết thương cũng không sâu, nhưng cũng chảy ra không ít máu, ngón tay chạm phải miệng vết thương, vẫn sẽ đau đớn khó nhin.

Mộ Dung Thu dè dặt cẩn trọng băng bó, chỉ sợ đụng tới miệng vết thương, hết sức chăm chú. Trên trán đã lấm tẩm mồ hôi. Sauk hi nghe Vũ Văn Mặc nói xong, Mộ Dung Thu cười nhạt nói: "Cho dù hồi hận cũng vô dụng. Hần sai sót trong cơ hội lần này, liền sẽ không có cơ hội đến nghiệm chứng lần nữa. Chính là, Tam hoàng tử bình bình tĩnh tĩnh, tâm tư trầm trầm thật khiến cho thấp bất ngờ." Có thể ảm nhận đến gần cơ hội nhất mới có hành động, đã nói lên Tam hoàng tử tuyệt đối đang nhẫn nại chờ cơ hội. Mà cơ hội này, tám phần là Hoa phi!

Xức thuốc xong nàng lấy mảnh vải sạch sẽ nhẹ nhàng băng bó. Kỹ thuật băng bó cũng đúng là tốt hơn nhiều, chỉ vài động tác lưu loát băng bó kỹ.

"Ha ha, Thu nhi, việc này trong lòng ta đã có tính toán. Nàng không cần quá mức lo lắng. Ta cũng không muốn nàng ngày ngày lo lắng." Vũ Văn Mặc nâng tay không bị thương lên nhẹ nhàng vuốt ve tóc Mộ Dung Thu đen như mực mềm nhẵn như tơ lụa, ôn nhu nói.

Mộ Dung Thu như thế nào không biết tâm tư của hần, hần không muốn khiến nàng lo lắng. Vì vậy có rất nhiều chuyện hần sẽ không nói cho nàng nghe, sợ nàng quá mức lo lắng. Mà nàng cũng không bức bách hần nói. Chính là hi vọng, có thể cùng tiền cùng lui với hần. Đến thời khắc mấu chốt, có thể hiệp trợ hần.

Từ khi Vũ Văn Mặc bị thương. Vũ Văn Minh biếm làm thứ dân, quan viên triều ngày thứ hai liền bắt đầu nổi lên không dứt đưa được liệu quý báu. Bọn quan viên triều đình này, phần lớn đều là lũ lu theo gió, trước đó vài ngày thấy Vũ Văn Mặc bị Hoàng Thượng vắng vẻ xa lánh thì tránh xa, hiện giờ Hoàng Thượng vì Vũ Văn Mặc trừng trị Nhị hoàng tử, bọn quan viên liền cho là Vũ Văn Mặc đồng phong tái khởi, liền lại chen chúc mà đến.

Về phần người trong Vương phủ, Vũ Văn Hâm cũng tặng được liệu quý báu. Về phần hai người Vũ Văn Kháng cùng Vũ Văn Nghị, bấy giờ còn đang trong đại lao ngồi ngục. Không có mưa gió gì.

Liên tục mấy ngày, Vương phủ xem như bình tĩnh. Triệu Sơ vì chọc người nhân loại cổ đơn ở lại trong phủ Tạ Nguyên. Mà Tạ Nguyên cũng không phải người chân chính cổ đơn, trong phủ có vài tiểu kiều thiếp. Hai người ngẫu nhiên sẽ đến Vương phủ, lúc nào cũng là buổi trưa.

Tạ Nguyên thẳng nhai này là người thù dai. Từ sau khi có mối thù dũa muối. Chỉ cần hần đến, liền sẽ nghĩ ngợi mấy canh giờ, ăn một bụng phong phú đồ ăn rồi mới rời đi.

Bình thường Mộ Dung Thu trong đầu không thoát máỉ liền cùng hần đấu một trận công phu mồm mép. Bình thường Tạ Nguyên lúc nào cũng bại, nhưng càng bại lại càng hăng, thẳng nhai này chính là tìm nhục mà!

Về phần Triệu Sơ, vẫn luôn luôn mỉm cười nhìn hai người. Ngẫu nhiên khi Mộ Dung Thu thấy hần, liền sẽ có chút áy náy. Bất quá may mà, tất cả mọi người không cái gì là kiều tình nhân. Nói là bằng hữu, dĩ nhiên là là quân tử thẳng thắn vô tư.

Một ngày nọ, Vũ Văn Mặc đang ngủ trưa, Mộ Dung Thu còn đang ở trong phòng Hiên nhĩ, nhìn Hiên nhĩ đi vào giấc ngủ. Chờ sau khi Hiên nhĩ đi vào giấc ngủ, mới từ trong phòng Hiên nhĩ đi ra.

"Vương đại nhân phái người tới đáp lời, nói là hiện giờ thần mình vương phi đã khỏi, ngài ấy cũng sẽ không lo lắng cho tiều thiếu gia nữa." Hồng Lăng trầm giọng nói.

Mộ Dung Thu gật gật đầu, "Àn." Khi vừa trở về, đã biết Vũ Văn Mặc gửi thư nói Vương đại nhân tiền đến mang Hiên nhĩ đi. Mấy ngày trước đây liền sai hạ nhân lại đưa thư qua, chỉ sợ Vương đại nhân bởi vì lo lắng Hiên nhĩ liền tiền về kinh thành. Không thể tưởng được Vương đại nhân như thế thăm mình đại nghĩa, sau khi xem qua là thư nằng tự tay viết, liền để Hiên nhĩ tiếp tục lưu lại Nam Dương Vương phủ. Nguyên bản nằng còn lo lắng những lời đồn về Nam Dương Vương phủ ngày gần đây sẽ khiến Vương đại nhân cự tuyệt. Hiện tại biết được tin này, nằng liền yên tâm.

Hồng Lăng nhỏ giọng nói: "Vương phi không biết, đã nhiều ngày Hinh vườn bên kia đã xảy ra không ít chuyện." Nằng ở trong vương phủ nhân duyên vô cùng tốt, bọn nha đầu thật thích nói với nằng chút chuyện xảy ra trong Vương phủ, tuy rằng đều là chuyện nhỏ, nhưng Hồng Lăng vẫn có thể ở trong đó nắm được không ít tin tức.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu nhàn nhạt đáp: "Ngà? Chuyện gì?" Mấy ngày này nằng luôn luôn chiều cổ thương thế Vũ Văn Mặc, không có bận tâm chuyện khác nhiều lắm. Thế nhưng, Hồng Lăng nhắc lên Hinh vườn, nằng nhớ tới Lâm thị, mấy ngày trước đây tìm đến nằng là vì chuyện muốn đoạt quyền chưởng quân trong tay Quách di nương, lúc ấy trong lòng nằng chỉ có chuyện Vũ Văn Mặc bị thương, cho nên không nghĩ nhiều lắm.

"Quách di nương không biết bởi vì chuyện gì, hai ngày này gặp ai cũng sẽ khóc tổ Ngũ phu nhân khi dễ nằng. Nói là Ngũ lão gia không ở nhà, Ngũ phu nhân đã muốn vội vả hại nằng. Kỳ thực nô tì nhìn thế nào Ngũ phu nhân cũng không giống như trong miệng Quách di nương nói ra? Huống hồ chuyện trong Hinh vườn cũng không phải đều là Quách di nương quân sự? Nô tì còn nghe người ta nói, nhà mẹ đẻ Ngũ phu nhân có việc mừng nhỏ, mà trên người Ngũ phu nhân không có bạc, chính là muốn từ chỗ Quách di nương đang cầm chìa khóa phòng thu chi, muốn lấy chút ngân lượng. Nhưng Quách di nương vẫn chưa đáp ứng." Hồng Lăng từ từ nói đến. Trong giọng nói, có bao nhiêu ý chủ quan của nằng. Khi nằng vừa hỏi Vương phủ, có một lần đi phòng bếp nhắc nhở chút chuyện tình, vừa vận dụng phải Quách di nương, Quách di nương lúc ấy liền đối với nằng bình phẩm từ đầu đến chân, nói chút lời khó nghe. Sau khi biết được nằng chính là đại nãi hoàn bên cạnh vương phi, liền lập tức thay đổi thái độ.

Quét mắt nhìn qua thần sắc Hồng Lăng, Mộ Dung Thu trong tâm buồn cười, chuyện Hồng Lăng bị Quách di nương chế ngao ở phòng bếp nằng cũng biết. Chính là, Hồng Lăng người này cũng là ghét ác như thù. Chợt nhớ tới Lâm thị, Quách di nương này hai ba ngày này nhào lị hại như thế, chỉ sợ Lâm thị dùng biện pháp quái khích thì xoi hồng bông không.

"Ha ha, lúc này Vương gia hần là đã tỉnh ngủ, chúng ta đi xem đi." Mộ Dung Thu trong vườn eo, nói. Chuyện tình trong phòng lão Ngũ, nằng có thể ít quan thì ít quan đi. Mà nếu Lâm thị nếu chuyện này mà cũng làm không tốt thì sau này càng khó sống. Quách di nương là người mạnh mẽ, huống chi Quách di nương cùng Chu thị còn quan hệ chặt chẽ.

Trước mắt, trọng yếu nhất là, làm cho miệng vết thương của Vũ Văn Mặc khép lại. Đồng thời nhìn động tĩnh mấy người trong cung kia.

Thế nhưng, lúc Mộ Dung Thu mới vừa đi tới trước cửa phòng, lại thấy Lâm thị, Chu thị, Quách di nương ba người khí thế hùng hục tiến đến.

Sợ đi nói là khí thế hùng hục, là vì Quách di nương nước mắt ràn rụa, quần áo dơ dáy bẩn thỉu không thôi. Cơ hồ là chạy tới được.

Mà Lâm thị tái mặt xanh đen, trong mắt cũng ảm có nước mắt. Lại nhìn Chu thị một bên đầu theo Quách di nương, một bên hô: "Quách di nương, chớ để bị tức giận làm vàng đầu, Ngũ phu nhân cũng là vì tốt cho ngươi."

Nàng ta nói chưa dứt lời, bên kia Lâm thị về mặt tức giận nhìn về phía Chu thị.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 29

Lâm thị thế nào cũng không ngờ, Quách di nương sẽ làm như vậy, nào đến như vậy, làm cho bao nhiêu người nhìn vào đều thấy nằng dang khi dễ nằng ta! Mà Chu thị còn nói như vậy, càng làm cho mọi người xung quanh đối với nằng khoa tay múa chân. Ai có thể biết, Quách di nương đã quen làm như thế. Lâm thị càng nghĩ càng ầy khuất, nằng là một chính thế lại bị một di nương cười ở trên đầu, làm mưa làm gió, thậm chí còn tình kẻ nằng. Nghĩ đến đây, trong mắt một quật cường nước mắt bắt đầu chảy ra.

Mà Quách di nương có vẻ như không nhìn thấy ánh mắt cứu hần của Lâm thị, vẫn như cũ thoát nhìn ầy khuất vạn phần, chạy đến trước mặt Mộ Dung Thu, lập tức quỳ trên mặt đất, thân mình bởi vì khóc lớn mà run rẩy, "Thỉnh vương phi làm chủ cho nô tì a."

Chu thị lúc này nhìn thấy Mộ Dung Thu đứng trước cửa, có chút ngoài ý muốn, nhưng cũng lập tức liền phản ứng, làm một bộ dáng bất đắc dĩ nhìn về phía Mộ Dung Thu nói: "Xem ra là phải làm phiền vương phi, em đầu khuyên các nằng thế nào cũng không được. Quách di nương cũng là chịu không nổi bị khi dễ, muốn đòi công đạo, làm cho người trong phủ nói ra nói vào linh tinh, mới phải đến làm phiền vương phi. Ngũ đệ tức cũng thật là, trong ngày thường nhìn thì có vẻ là người đại lượng, nhưng trong khoảng thời gian này lại không biết vì sao mà như biến thành một người khác, đối với Quách di nương khắp nơi nhăm vào. Em đầu cũng đã khuyên bảo một phen, nhưng Ngũ đệ tức cũng không có nghe lời ta, mới phải đến làm

phiên Vương phi."

"Vương phi, chuyện này không phải như thế, em đâu bắt quá là muốn lấy chìa khóa phòng thủ chi Hinh vườn, mà Quách di nương tìm mọi cách từ chối, không giao ra. Ngày hôm nay em đâu đi đại lao gặp phu quân, phu quân đã đồng ý giao chìa khóa cho em đâu chứng quân. Nhưng Quách di nương thấy chung không đồng ý. Em đâu bắt quá là lời nói có chút nặng, Quách di nương lúc đó lại khác là hét muốn tới chỗ vương phi tìm công đạo. Em đâu thật sự là không biết làm như thế nào cho phải." Lâm thị cũng quý xuống, ủy khuất van phàn nói. Tuy rằng nàng dùng biện pháp có chút không quang minh chính đại, bảo Vũ Văn Nghị đồng ý đem chìa khóa một lần nữa giao cho nàng. Mà rằng là chính thế, chứng quân chìa khóa thì có gì sai đâu?!

Quách di nương cùng Chu thị bắt đầu cảm thấy ngoài ý muốn, đã nhiều ngày nay Lâm thị bỗng nhiên biến thành một người khác, cũng trở nên nhanh nhồm nhanh miệng hơn. Ở trước mặt người khác cũng không còn khiếp đảm như trước đây, lại dám khẳng khái như thế, luôn nghĩ rằng nàng sẽ lại lên cơn tùy ý người khác muốn nói gì thì nói thôi.

Mộ Dung Thu đứng một bên thờ ơ lạnh nhạt nhìn bà người. Mấy người này thật đúng là không an phận, mỗi mấy ngày lại nháo việc. Xem ra nơi này ngoài thời điểm nam nhân ngồi hưởng thụ tề nhân chi phúc, chỉ sự cồng khổ không thể tả. Nàng nhìn trong mắt Lâm thị, đúng là khác so với trước kia, Lâm thị hiện thời đã dám ngang đầu dùng ánh mắt hung ác nhìn Quách di nương. Mà Quách di nương ngày hôm nay nhìn thấp phẫn chật vật, một thân quần áo tươi đẹp hồng nhạt giờ nhìn lộn xộn không chịu nổi, trên mặt trang điểm cũng bị nước mắt làm cho trở thành mặt họa, lúc này nghiêm nhiên một bộ dáng nàng đầu nhỏ chịu khi dễ đáng thương tội nghiệp. Về phần Chu thị, người sáng suốt nhìn qua liền biết, là người đứng xem cuộc vui, tiện thể quấy nước đục.

Cấp tốc nhìn thần sắc mấy người phía sau, Mộ Dung Thu quét mắt nhìn vào phòng, lúc này không biết Vũ Văn Mặc đã tỉnh hay chưa, nhưng mà cho dù là không tỉnh, bên ngoài động tĩnh lớn như vậy chỉ sự cũng đánh thức.

"Hồi bẩm vương phi, trước khi phu quân bị bỏ tù, giao chìa khóa cho nô tì bảo quản, nô tì tận tâm hoàn thành trách nhiệm, không dám có chút chậm trễ, vạn không dám tạo ra một chút lầm lỗi. Mà Ngũ phu nhân lại muốn lấy chìa khóa đi. Huống hồ, Ngũ phu nhân từ khi già cho phu quân đến nay, liền chưa từng có quản qua chìa khóa, lúc này phu quân không ở nhà, nếu nô tì cả gan đem chìa khóa đưa cho Ngũ phu nhân, nếu xảy ra chuyện không may, sau này khi phu quân trở về, nhất định sẽ chỉ trích nô tì. Nô tì không có cái ý tưởng gì khác, chỉ là bởi vì không muốn khiến phu quân thất vọng, cho nên ở trong lời nói với Ngũ phu nhân có chút bất kính. Nhưng Ngũ phu nhân lại ra tay đánh nô tì. Ngũ phu nhân dựa vị cao quý, đánh chửi nô tì đúng là bình thường, nhưng nô tì lại không thể đem chìa khóa cho Ngũ phu nhân, thỉnh vương phi cho làm chủ cho nô tì." Quách di nương nói sinh động như thật, dung nhan kiều diễm đậm đậm đáng yêu, nếu để cho nam nhân thấy, chắc chắn vì thế thần hồn điên đảo. Đáng tiếc Mộ Dung Thu là nữ nhân, sẽ không giống nam nhân biết thương hương tiếc ngọc.

Quách di nương trong lòng có vài cái tính toán, chuyện tình trong vương phủ đều là vương phi làm chủ, nếu như vương phi mở miệng nói chìa khóa còn để nàng bảo quản, như vậy, liền tính là Vũ Văn Nghị có trở lại, nàng cũng như cũ không sợ Lâm thị sẽ đoạt quyền của nàng. Buồn cười, hiện giờ nàng cầm chìa khóa, ăn uống không lo, còn có thể cho nhà mẹ đẻ bạc trợ cấp. Nếu để cho Lâm thị cầm chìa khóa, cuộc sống của nàng sao có thể trôi qua dễ dàng nữa. Dù sao là một di nương hàng tháng nguyệt ngân không nhiều lắm, cần bản không đủ tiền phún son của nàng.

Bên kia Chu thị trong lòng có cũng đã có quyết định của chính mình, nếu Quách di nương cầm chìa khóa, nàng đúng là được không ít ưu việt. Lâm thị quá mức keo kiệt, nàng nếu muốn ưu việt, cũng giống như nằm mơ giữa ban ngày, bởi vậy sau khi trái phải cân nhắc, nàng tự nhiên là muốn giúp đỡ Quách di nương.

Lâm thị thấp phẫn ủy khuất, Quách di nương há miệng có thể nói từ chết thành sống, rõ ràng là miệng không dẫn do nhục mà nộ, nàng tức giận rất nhiều không thể nhịn được nữa vung một bạt tai, nhưng theo như trong miệng Quách di nương nói ra, nàng trở thành mụ là sất, chuyện môn khi dễ người. Mà Quách di nương lại trở thành nàng đầu nhỏ bị người bắt nạt. Lâm thị suyệt nữa bị tức tới học máu.

Hồng Lăng đi theo sau Mộ Dung Thu, cũng liếc nhìn một màn vừa rồi. Vì vương phi mới thấy bất bình, hiện nay chuyện tình trong viện Ngừ già vì sao luôn đến làm phiền vương phi? Huống hồ, còn tưởng rằng vương phi nhìn không thấu tiêu xáo của các nàng? Cuối cùng ai phải ai trái, ai đúng ai sai, nhìn qua là hiểu.

"Bản phi còn tưởng rằng là chuyện gì lớn. Nguyên lai bắt quá chỉ là cái ý kiến không hợp mà sinh ra mâu thuẫn. Có lời gì không thể hảo hảo nói với nhau? Lại muốn náo cho người trong phủ người ai ai cũng biết, cho dù chỉ là có người ở sau lưng nghị luận, cũng là bản thân các người tự đem động tĩnh náo quá lớn. Tất cả đứng lên đi, quý nói chuyện cũng không phải chuyện hay. Hồng Lăng bảo người chuẩn bị chút nước trà đưa đi nhà kẻ. Tam đệ tức, Ngũ đệ tức, Quách di nương, đi nhà kẻ nói chuyện đi." Mộ Dung Thu tuy rằng không nghĩ muốn nhúng tay quản nhiều như vậy, nhưng người này đã tới cửa, mặt kệ cũng không được nữa.

Hạ Thảo lập tức đỡ Lâm thị, đầu kia Chu thị cũng đỡ Quách di nương. Mộ Dung Thu vẫn đạm phong kinh nhìn lướt qua Chu thị. Chu thị cùng Vũ Văn Hàm giống nhau, đều không là kẻ không dễ bắt nạt.

Đến nhà kẻ, Mộ Dung Thu không lên tiếng, chính là ngồi uống trà.

Mấy người cũng không dám thở mạnh, Quách di nương nhìn nhìn Chu thị, trong lòng tràn đầy không hiểu. Lần trước Lâm thị thái độ hết mơn, điểm đậm đáng yêu, có thể làm cho vương phi giúp nói chuyện. Hiện thời, nàng bị Lâm thị khi dễ, đã đem bản thân mình làm cho đủ chật vật, nhưng thái độ vương phi nhìn thế nào không hiểu không rõ được?

Nàng buồn phệ Chu thị cũng buồn bực, trong lòng chột run rẩy. Còn nhớ Vũ Văn Hàm đã dặn, chỗ cùng vương phi trực diện xung đột, một chút thủ đoạn kia nhất định sẽ bị Vương phi nhìn thấu.

Lâm thị cũng không phải thấp phẫn lo lắng, lúc này đã tỉnh táo lại, cũng trấn định vài phần. Chuyện này nàng cũng không sai. Mà vương phi là người phân rõ sai trái, nhất định sẽ không bị Quách di nương lừa.

Trước mắt bà người đều nhìn Mộ Dung Thu, chờ nàng mở miệng.

Mộ Dung Thu ngẩng đầu, ánh mắt vững vàng nhìn các nàng, rồi lại từ hồi ánh mắt, nghĩ khi thản nhiên nói: "Bản phi mới từ trong miệng các người cũng biết đại khái chân tướng sự tình. Không phải là chìa khóa nên để ai quản sao?"

"Dạ dạ vâng." Quách di nương lập tức xưng vâng

"Vương phi đã nhiều ngày luôn luôn chiều cổ vương gia, sợ là không biết, chuyện này đã âm ỉ mấy ngày. Thấy chung đều không ai chịu thay đổi ý kiến. Em đâu còn là một người ăn nói vụng về, không có chủ ý gì, vương phi từ trước tới nay đều là xử sự công bằng, chuyện này vương phi khẳng định có thể xử lý vô cùng tốt." Chu thị cũng nhếch khóe miệng, tươi cười bởi vì khăn trương mà có chút cứng ngắt, nhìn qua có vài phần giả ý.

Nói thật xinh đẹp, làm thấp bản thân mình xuống nâng Mộ Dung Thu lên, chuyện này Mộ Dung Thu nhất định phải quản rồi.

Mộ Dung Thu tự nhiên biết các nàng đem bản thân mình bày tại chỗ nào, liền trong lòng cười lạnh. Nàng vừa nhìn về phía Lâm thị, hỏi: "Ngũ đệ tức có gì muốn nói?"

Lâm thị cắn cắn môi, liếc nhìn thần sắc Mộ Dung Thu, cúi đầu trả lời: "Em đâu là nhà chính, cái chìa khóa này theo lý nên là em đâu chứng quân. Hơn nữa buổi sáng ngày hôm nay em đâu đã đi đại lao vấn an phu quân, phu quân cũng đã đồng ý để cho em đâu chứng quân cầm chìa khóa."

"Một khi đã như vậy, Quách di nương vì sao không giao chìa khóa ra?!" Mộ Dung Thu hướng Quách di nương hỏi.

Quách di nương thời điểm đến Mai viên, cũng đã nghĩ xong lý do, trước mắt cũng không kích động, thoải mái trả lời: "Nô tì không phải là không muốn giao chìa khóa cho Ngũ phu nhân. Chính là Ngũ phu nhân muốn cầm chìa khóa nguyên nhân lại là muốn lấy bạc trợ cấp nhà mẹ đẻ. Phu quân không ở nhà, nô tì tự nhiên không dám giao cho Ngũ phu nhân.

Quả nhiên là có chuẩn bị, đem sai lầm qua một đôi lời liền chuyển dời đến trên người Lâm thị. Mộ Dung Thu đuôi lông mày hơi nhu.

Hồng Lăng nghe nói vậy, khinh thường nở mụ cười. Trong phủ nhà đâu bà từ ai lại không biết Quách di nương cầm chìa khóa, bạc cũng lấy không ít trợ cấp nhà mẹ đẻ. Nghe nói nhà mẹ đẻ Quách di nương vốn chỉ là nhà nghèo, cha mẹ đều là nông dân, huynh trưởng đi từ lâu làm công. Sau khi Quách di nương già cho Ngũ lão gia làm thiếp, nhà mẹ đẻ ở trong quê liền xây căn phòng lớn, liền ngay cả huynh trưởng của nàng cũng đã nâng một phòng tiêu thiếp. Hiện giờ lại nói Lâm thị trợ cấp nhà mẹ đẻ có chút buồn cười, dù sao nhà mẹ đẻ Lâm thị tuy rằng cũng không phải là cao môn đại họ, nhưng cũng là thư hương môn đệ, trong nhà làm sao có thể sẽ thiếu chút bạc này?

Lâm thị nghe vậy, cũng đúng là tức thở hỗn hển, nhưng mà lại cứ thế đề lại một bụng tức tối, hướng Mộ Dung Thu bình tĩnh hoá nhã nói: "Em đâu không phải lấy bạc trợ cấp nhà mẹ đẻ, nói thật, nhà mẹ đẻ em đâu cũng không thiếu chút bạc này, huống chi em đâu còn mang theo hai cửa hàng đồ xuất xứ giả. Không may là hai cửa tiệm không ở kinh thành, em đâu cũng vô pháp lấy bạc. Nhà mẹ đẻ có việc vui, em đâu là muốn đưa lên hậu lễ, như thế mới không đánh mất thể diện phu quân cùng em đâu."

"Nếu là tặng lễ cho nhà mẹ đẻ, em đâu cũng không nên lấy bạc của phòng thủ chi chứ? Hàng tháng nguyệt ngân của em đâu chẳng phải cũng rất nhiều sao?" Chu thị thích hợp lại chêm thêm một câu.

Quách di nương khóe miệng hiện lên một tia cười lạnh trào phúng. Lâm thị cho dù hiện tại suy nghĩ minh bạch, muốn thay đổi, cũng không cách nào cùng nàng tranh giành.

Chu thị nói chưa dứt lời, Lâm thị liền nhìn về phía Quách di nương, nghiêm rằng nghiêm lợi nói: "Một năm nay, Quách di nương chưa bao giờ đưa hơn phân nửa nguyệt ngân cho em đâu. Em đâu vốn là không muốn nói, là vì không muốn tổn thương hóa khí."

"Ngũ phu nhân! Người sao có thể vô hãm nô tì? Thiên Địa chứng giám, nô tì chưa từng làm chuyện thất đức như vậy, nguyệt ngân hàng tháng của Ngũ phu nhân, nô tì một phần cũng không thiếu luôn khiến hạ nhân mang qua cho Ngũ phu nhân. Hiện thời Ngũ phu nhân vô tội nô tì, nô tì làm sao nhận được?!" Quách di nương nhất thời nước mắt rơi như mưa, do bản trên mặt hiện ra hai dòng nước mắt. Khóc lóc thân mình run run, thò tay run run chỉ vào Lâm thị.

Hai người bên nào cũng cho là mình đúng, kết quả ai phải ai trái, Mộ Dung Thu cũng không có khả năng biết bởi vì chính mình cũng khó phân biệt. Bất quá tiếng khóc Quách di nương thật sự rất phiền, liền phát phất tay, "Đừng động một chút là quý, bản phi nhìn cũng quáng mắt."

Quách di nương nghe vậy, lập tức nom nớp lo sợ đứng lên.

"Một cái nói là nguyệt ngân cho đưa quá nửa, một cái nói là nguyệt ngân đưa đi. Bản phi cũng không phải hoá nhân kim tinh, không biết các người ai là người nói sự thật. Một khi đã như vậy, bản phi liền điều tra." Mộ Dung Thu từ từ nói. Ánh mắt đồng dạng lợi hại nhìn Lâm thị cùng Quách di nương.

"Vâng." Lâm thị lập tức đáp.

Quách di nương vốn còn có chút do dự, nhưng mà cũng lập tức đồng ý: "Nô tì cây ngay không sợ chết đứng."

"Quách di nương, người cùng Ngũ đệ tức hàng tháng nguyệt ngân theo thứ tự là bao nhiêu?" Mộ Dung Thu nhẹ giọng hỏi.

"Nô tì mỗi tháng là hai mươi lượng nguyệt ngân. Ngũ phu nhân là bốn mươi tám lượng." Quách di nương chỉ tiết nói. Chính thế cũng thấp đãi ngộ hoàn toàn hai cái dạng khác nhau.

Lâm thị cũng đáp: "Đúng là như thế."

Mộ Dung Thu gật gù đầu, tiếp tục nói: "Quách di nương, người nhà mẹ đẻ người hiện sống tốt chứ?"

Quách di nương sững sốt, tại sao bỗng nhiên nhắc tới nhà mẹ đẻ nàng rồi? Bất quá cũng không nghĩ quá nhiều, chỉ tiết trả lời: "Phiền vương phi quan tâm, nhà mẹ đẻ nó tí ngày hôm nay trời qua cũng tốt. Cha mẹ thân mình khoẻ mạnh, huynh trưởng cũng đã lấy vợ." Nàng sau khi nói xong, liền cảm thấy không thích hợp, nhưng không thích hợp ở đây thật sự nó không nên lời.

Chu thị cùng Lâm thị có chút hồ đồ, không phải đang nói chuyện nguyệt ngân thật thật giả giả sao? Thế nào bỗng nhiên lại dính dấp đến nhà mẹ đẻ Quách di nương?

"Ha ha, vậy thì thật là tốt." Mộ Dung Thu ôn hòa cười nói. Tiếp theo cảm chén trà lên nhấp một hớp nhỏ.

"Vâng, tuy rằng nhà mẹ đẻ nó tí là ở trong thôn, nhưng hôm nay cuộc sống cũng giàu có, ngày càng dần dần tốt lên." Quách di nương thấy Mộ Dung Thu cười ôn hòa, lập tức cảm thấy buồn lòng, liền cười đáp lời.

Mộ Dung Thu con người đen chột lóe, "Nghe nói nhà mẹ đẻ Quách di nương trước kia gia cảnh cũng không tốt lắm, ở trong thôn là nhận thầu ruộng nhà người khác vài mẫu, thời điểm thu hoạch tốt thì có thể tồn lại mấy lượng bạc, nếu là thu hoạch không tốt, liền thâm hụt tiền. Hiện thì bất quá mới hơn một năm, còn tại trong thôn dựng lại căn phòng lớn, thậm chí là huynh trưởng Quách di nương hiện thời cũng có nhất thế nhất thiếp. Ở trong thôn nghiêm nhiên là nhà giàu đệ nhất."

Quách di nương nhất thời trùng hai mắt nhìn về phía Mộ Dung Thu, trong lòng tâm đánh thành thạch. Tuy rằng Mộ Dung Thu nói những chuyện này mọi người đều biết, nhưng Mộ Dung Thu làm sao có thể trong lúc này nói lên lời như vậy?

Chu thị đã thấy Khương thị như thế nào thua ở trong tay Mộ Dung Thu, liền biết tình huống đã không ổn, lập tức đứng dậy hướng Mộ Dung Thu nói: "Chợt nhớ tới em dâu còn có chút chuyện chưa làm xong. Chỉ còn ba ngày nữa là đến sinh nhật vương phi, em dâu phải thời khắc nhìn chăm chăm, không thể để xảy ra bất luận sai lầm gì. Lúc này cũng nên đi xem."

Mộ Dung Thu nơi nào không biết tâm tư Chu thị, chị ta nhân lúc cũng không phải kém, biết lúc này không nên tiếp tục lưu lại. Mộ Dung Thu cũng lười khó xử nàng, liền phát phát tay: "Tứ đệ tức có chuyện gì thì đi đi."

Quách di nương nhìn Chu thị rồi đi, trong lòng hoảng loạn không thôi. Chuyện này một phần là thị ta kéo qua, trước mắt, thế nào ở trong lúc mấu chốt lại rồi đi? Chu thị chính là thấy tiền sáng mắt! Cảm bạc lại không muốn làm việc. Nếu là Khương thị lúc này, nhất định lại sẽ là một phen tình cảnh khác.

"Quách di nương thế nào lại thất thần như vậy?!" Mộ Dung Thu lạnh giọng hỏi. Đợi một chút Quách di nương cũng không mở miệng, chính là nhìn hướng cửa ra ngăn người.

Thế nhưng, Quách di nương cũng chỉ thất thần trong chớp lát, nâng ta đầu đã hơn một năm, hơn nửa nâng tâm tư chuyển mau, cũng đại khái đoán được Mộ Dung Thu là muốn hỏi cái gì, liền để dặt cẩn trọng trả lời: "Ít nhiều là lão gia giúp, nó tí mới có thể để cho nhà mẹ đẻ nhân trời tốt như vậy." Một câu này liền đem tất cả công lao chuyển qua Vũ Văn Nghị.

Lâm thị lại càng nghiêng răng nghiêng lợi.

Hạ Thảo một bên thay Lâm thị tức giận, Quách di nương miệng đầy mê sảng, Ngũ lão gia là đàn ông làm sao có thể quản việc này?! Tất cả bạc còn không phải Quách di nương từ trong phủ mặt tham ô đưa ra? Thậm chí trong đó còn có một nửa nguyệt ngân hàng tháng của Ngũ phu nhân!

"Ngũ đệ quả thật là người tinh tinh sáng khoái, Quách di nương đơn thuần hiểu thảo quả thật làm cho người ta cảm động. Nay người nhà mẹ đẻ tốt, cũng là nhờ ông các người tăng thể diện. Bần phi nghe nói Quách di nương trong phòng có rất nhiều kỷ trần đi báo? Mà y phục trên người Quách di nương, nhưng là style mới năm nay?! Mặt trên thù hoa cũng cực kì tinh xảo, chẳng lẽ là kinh thành đệ nhất tú nương làm ra? Chẳng qua là có chút đáng tiếc, quần áo tốt như vậy thế nhưng lại bị tổn hại." Mộ Dung Thu mỉm cười hỏi. Ánh mắt nhẹ nhàng liếc nhìn Quách di nương một thân quần áo tươi đẹp.

"Trong phòng nó tí vài thứ kia bất quá đều là vật nhỏ, không lên được mặt bàn. Bộ quần áo này thật đúng là style mới năm nay, nhưng mà đã tổn hại, giờ sợ là muốn sửa cũng không được." Quách di nương có chút đắc ý nói. Bộ y phục nàng mặc trên người nghe nói trong kinh thành chỉ có ba kiện, hai kiện khác đều bị đám nương trong nội cung mua đi rồi, còn dư lại món này đúng lúc bị nàng mua. Tuy có chút đáng tiếc, chuyện xảy ra đột nhiên, nàng cũng không thể bận tâm, bây giờ nghĩ lại thật đúng là có chút đau lòng. Lập tức, đối Lâm thị lại càng hận thấu xương.

Lâm thị nhìn quần áo Quách di nương mà xuất thần, bất kể là ở nhà mẹ đẻ, hay là sau khi gả cho phu quân đến nay, nàng chưa bao giờ mặc qua quần áo xa hoa như thế. Y phục này hình thức mới mẻ, màu sắc tiên diễm, đem Quách di nương ba phần tươi đẹp thể hiện hoàn mỹ vô cùng. Cũng trách không được phu quân sẽ đối với Quách di nương sùng ái như vậy.

Mộ Dung Thu bên môi tươi cười càng thêm hiền hòa, tiếp theo cười nói: "Không thể tưởng được Ngũ đệ thế nhưng đối Quách di nương dụng tâm như thế."

"Đúng, phu quân đối xử với nó tí quả thật rất tốt. Nó tí ngày sau nhất định sẽ càng thêm dụng tâm hầu hạ phu quân." Quách di nương mỉm cười duyên, trong giọng nói như cũ đắc ý. Hiện thời người nào không biết, ở trong mắt phu quân, nàng mới là quan trọng nhất. Mà Lâm thị đã lên không được mặt bàn, lại không được phu quân thích.

Đoạn đó thời tại này, Lâm thị càng nghe, đầu càng thấp hơn. Quách di nương đắc ý.

"Ngũ đệ tức, người thế nào cũng hào hảo trang điểm một phen? Ngày hôm nay bộ quần áo này đã mặc bao lâu rồi? Sao lại cũ như thế?!" Mộ Dung Thu bỗng nhiên lại chuyển con người nhìn về phía Lâm thị, mặt lộ vẻ chán ghét, lạnh giọng hỏi.

Nghe vậy, Lâm thị đầu càng thấp hơn, nhìn y phục trên người, bộ nàng lấy ra đã là bộ tốt rồi, nhưng là bởi vì lúc còn là một cô nương thường xuyên mặc, tuy rằng bộ dáng nhìn qua cũng hoàn hảo, nhưng là nhìn kỹ liền biết là quần áo cũ, đã mặc rất lâu rồi. Nàng đồng ý nói: "Em dâu chưa có dư thừa bạc mua vật liệu may mặc, y phục này đã mặc hai năm." Nàng cũng không phải là người tiêu tiền như nước, cho nên tài vật này liền cũng không có phí quá nhiều tâm tư. Chính là so sánh cùng Quách di nương, cũng là vén vện thập hơn một cái đầu, hiện thời nàng lại làm vương phi một môi, thật là nàng quá mức hẹp hòi.

Quách di nương biết Lâm thị trong ngày thường không hề trang điểm, tuy rằng mấy ngày gần đây đã biết trang điểm, nhưng do trên người cũng không có bao nhiêu bạc, tuy rằng so với ngày xưa đã đẹp mắt hơn một ít. Nàng kinh thường cười lạnh liếc qua Lâm thị. Chỉ bằng Lâm thị như vậy dựa vào cái gì dám cùng nàng đấu?!

Mộ Dung Thu đem thần sắc hai người thu vào trong mắt, bỗng nhiên chuyển đề tài, lạnh giọng chất vấn: "Nga? Em dâu là nhà chính, liền tính là tạm thời không có cửa hàng đồ cưới, nguyệt ngân trong ngày thường cũng đủ tiêu dùng? Sao vẫn là như thế keo kiệt? Thế nhưng so không được với Quách di nương?"

"Vương phi, đồ nó tí mặc trên người, còn có trợ cấp nhà mẹ đẻ bạc đều là phu quân cho, cũng không phải là nó tí tham ô." Quách di nương nghe Mộ Dung Thu nói vậy, nheo mắt, lập tức vì mình khuyên giải.

Lâm thị ủy khuất không thôi, tuy rằng mấy ngày nay đã cải biến không ít, nhưng đã trải qua thời gian dài bị ức hiếp, nơi nào trong một chốc có thể sửa được toàn bộ? Vừa rồi Mộ Dung Thu một tiếng chất vấn kia, đã khiến nàng xấu hổ vô cùng.

Quách di nương tưởng là vì mình dù thông minh, phản ứng rất nhanh, có thể kịp thời đem mọi chuyện đều đổ lên trên người Vũ Văn Nghị, liền nghĩ Mộ Dung Thu sẽ không tìm được sai lầm của nàng. Nhưng ai có thể nghĩ tới, Mộ Dung Thu đột nhiên lệ quát một tiếng: "Ngũ đệ được lực thật sự là thật to gan! Dám không đem lời bán phi như ở trong lòng! Dám sùng thiếp diệt thế! Thế nhưng để cho thế tử trời qua giống như thị thiếp, mà thị thiếp giống như chính thế! Ngày hôm nay, bán phi chân chính mới rộng tâm mắt! Loại chuyện này thế nhưng phát sinh ở trước mặt bán phi! Ngũ đệ trước đó vài ngày bởi ngôn ngữ mạo phạm thiên tử, hiện thời thậm chí lộ ra việc xấu loại này! Quả nhiên là làm tâm bán phi bị thương!"

Quách di nương tâm lập bộp một chút, hai chân bần rùn, sắc mặt tái nhợt phịch một tiếng hạ đầu gối quý xuống đất, rồi vâng hướng Mộ Dung Thu dập đầu khấn cầu: "Thỉnh vương phi chó trách cứ phu quân, hết thấy đều là lỗi nó tí. Là nó tí tham ô, phu quân hoàn toàn không biết chuyện này. Là nó tí cắt xén nguyệt ngân Ngũ phu nhân, thỉnh vương phi tin tưởng. Việc này tuyệt đối cùng phu quân không có bất cứ quan hệ nào." Trách không được vương phi bỗng nhiên đối với nàng về mặt ôn hoà, nguyên lai cũng đã sớm nghĩ xong ứng đối như thế nào với các nàng. Việc này tuyệt đối không thể liên lụy đến phu quân, bằng không một hành vi sùng thiếp diệt thế, dù để hủy tiền đồ của phu quân. Mà nàng ngày sau cũng càng tuyệt đối không để chịu. Vì thế, nàng cũng chỉ có thể cắn răng thừa nhận.

Chính là nàng không cam lòng, bởi trước khi đến không có chuẩn bị, hiện tại chuyện phát sinh quá mức đột nhiên, chờ lời ra khỏi miệng, nàng cũng phát hiện có nhiều chỗ không đúng. Liền đầu đầy là mồ hôi lạnh tiếp tục nói: "Bởi Ngũ phu nhân thường luôn chọc giận phu quân, vì vậy phu quân mới hạ lệnh sai nó tí đem nguyệt ngân Ngũ phu nhân trừ đi một nửa, chờ Ngũ phu nhân sửa lại tinh tình về sau, phu quân hết giận, tự nhiên sẽ đem nguyệt ngân đã giữ lại hoàn cấp Ngũ phu nhân."

Lâm thị bị hành động của Mộ Dung Thu làm cho khiếp sợ, nàng trợn mắt há hốc mồm. Nếu nàng có thể có một phần thù đoạn của vương phi, nơi nào có thể để cho Quách di nương làm càn như thế. Ánh mắt của nàng lóe lóe, biết không nên lại trảm mặc đi xuống, liền cũng quý gối trước mặt Mộ Dung Thu, tư thái nhu hòa nói: "Cũng là lỗi của em dâu. Ngày xưa không biết hầu hạ phu quân như thế nào. Mới khiến phu quân tức giận. Chẳng qua hiện nay phu quân đã tha thứ cho em dâu. Cũng để cho em dâu chương quản chìa khóa. Thỉnh vương phi chó lại trách cứ phu quân." Hiện giờ đứng trong yếu nhất, chó khiến phu quân bởi vì chuyện hậu viện mà bị liên lụy.

Mộ Dung Thu nhẹ xoa huyệt Thái Dương, cảm giác huyệt Thái Dương có chút đau đớn. Hai nữ nhân này trong ngày thường đầu lợi hại, đến thời khắc mấu chốt, lại che chờ cái người khởi xướng Vũ Văn Nghị kia. Chuyện còn lại nàng lười quản, nếu mà Lâm thị muốn chìa khóa phòng thu chi, liền xem xem bán thân nàng có bao nhiêu bản sự. Nàng âm thanh lạnh lùng nói: "Mà thôi, nếu mà việc này cùng Ngũ đệ không có liên quan, bán phi tự nhiên sẽ không truy cứu Ngũ đệ. Thế nhưng, hai người các người cũng quá không biết lo, chỉ là một cái chìa khóa phòng thu chi mà thôi, cũng muốn nào đến mức mọi người ai cũng biết. Liền coi như các người không nhìn lại thế diện của chính mình, cũng phải bận tâm thế diện Ngũ đệ, thế diện Nam Dương Vương phủ chúng ta. Chuyện ngày hôm nay các người trở về tự bản thân xử lý đi! Em dâu, người là nhà chính, làm việc phải khoan dung một chút. Sau khi trở về, cũng chó trách cứ Quách di nương quá mức."

Tiếng nói vừa ngừng, Quách di nương nằm trên mặt đất hai tay gút gao chống trên mặt đất, câu nói sau cùng của vương phi, không phải là thiên vị Lâm thị? Thế nhưng, chỉ trách chính mình không phải nhà chính, cho nên mới bị người ta không coi trọng như vậy!

Lâm thị lập tức cảm kích trả lời: "Em dâu Tạ vương phi dạy."

"Nó tí Tạ vương phi dạy." Quách di nương không tình nguyện nói theo. Lúc đến nàng có chuẩn bị kỹ càng, làm cho Mộ Dung Thu tin tưởng Lâm thị muốn lấy chìa khóa mưu đồ gây rối, do đó không cho Lâm thị chương quản chìa khóa. Nhưng ai biết Mộ Dung Thu căn bản không quay chung quanh chuyện này lại đi nói phu quân, đây chính là đảo hồ khiến nàng không có phòng bị nhảy vào đi. Chỉ cần một cái tội sùng thiếp diệt thế, liền khiến nàng không cách nào xoay người.

Thiếp...

Thiếp, chung quy sẽ có một ngày, nàng sẽ không còn là thiếp. Tạm thời để Lâm thị kiên ngoai một thời gian đi!

Hai người đều có tâm tư sau khi rồi đi, Hồng Lăng quyết miệng âm thanh lạnh lùng nói: "Quách di nương là cái thân phận gì, cũng dám lấy chuyện long gà vô tội như vậy đến quấy rầy vương phi. Còn muốn mượn tay vương phi đi trừng trị Ngũ phu nhân?" Nay Quách di nương vốn thời điểm ở Lạc thành khá rảnh là ở trong phủ không ai dám chọc, tưởng rằng không ai có thể quản được nàng, nàng cho là mình lớn nhất. Hiện thời đến Vương phủ, vẫn còn tưởng có thể quấy lên sóng gió, muốn lợi dụng vương phi, nàng có năng lực gì?!

Hồng Lăng đối với Quách di nương thực ở không có ấn tượng gì tốt.

Mộ Dung Thu nghe vậy, cười nhạt nói: "Người như thế còn nhiều, không cần chú ý." Chính là, người như thế nếu gặp chính thế yếu đuối có thể lấn, nhất định sẽ náo long trời lở đất. Nếu là gặp chính thế lợi hại, cũng chỉ có thể làm tiểu nhân.

Mộ Dung Thu nhìn canh giờ cũng không xê xích gì nhiều, Vũ Văn Mặc lúc này sợ là cũng sớm đã tỉnh ngủ, liền sai Hồng Lăng chuẩn bị hoa quả trở về phòng.

Vừa vào đến gian phòng, liền nghe thấy từ trong truyền tới tiếng vang.

Một thanh âm có gái có chút xa lạ.

"Lúc này vương phi đang ở nhà kẻ cùng Ngũ phu nhân, Quách di nương nói chuyện. Vương gia cũng nên thay thuốc, liền để nó đi đến hầu hạ vương gia đi." Có gái thanh âm mềm mại như xuân phong, mềm mại miên nhu, tế thanh tế khí.

Mộ Dung Thu nhướng mày trong lòng âm thầm kinh ngạc, thanh âm này không phải Lan Ngọc cùng Thường Thu, Lan Ngọc thanh âm vững vàng, sẽ không tế thanh tế khí như thế. Thường Thu tiếng vang giòn giã, cũng sẽ không tế mềm mại như thế. Đây sẽ là ai? Trong lúc này nếu không có nàng cùng Vũ Văn Mặc cho gọi, trừ bỏ đại nha hoàn Lan Ngọc, Thường Thu, cùng Hồng Lăng, không người nào có thể tự tiện tiến vào.

Hồng Lăng thất kinh, lúc này là ai dám vào phòng? Vương gia mỗi ngày thuốc đều là vương phi tự mình đến đổi? Như thế nào đến phiên một đứa nha hoàn nhúng tay? Chẳng lẽ là nha đầu gan lớn nào gặp vương phi không ở đây, muốn leo lên giường vương gia? Nàng cau mày, cẩn thận nhìn sắc mặt Mộ Dung Thu.

Mộ Dung Thu sắc mặt cũng không tốt, loại tình huống này hết sức rõ ràng, rõ ràng là có nha đầu dám tính toán với Vũ Văn Mặc!

"Cút!" Gian trong truyền đến giọng lạnh như băng của Vũ Văn Mặc có thể đông chết người. Trong thanh âm có thể nghe ra vẻ rõ ràng chán ghét.

"Vương gia, nó đi là Phượng Tầm. Trước kia nó tỷ có gặp qua vương gia ở ngoài thành. Khi đó nó tỉ nhặt được ngọc bội của vương gia, đã đem ngọc bội trả lại cho vương gia. Vương gia lúc ấy phi thường tán thưởng hành vi của nó tỉ. Còn thường nó tỉ mấy lượng bạc. Nó tỉ dùng mấy lượng bạc đó mua thuốc cứu mẫu thân. Đây đều là ân đức của vương gia. Hiện thời nó tỉ may mắn được vương gia mua vào Vương phủ. Nó tỉ vẫn muốn có thể báo đáp ân đức của vương gia. Hiện thời vương gia bị thương, từ nay về sau xin hãy để cho nó tỉ chăm sóc vương gia đi." Phượng tâm mới run run nói. Hiện nhiên cũng không vì Vũ Văn Mặc quát lớn mà bị hù đến, ngược lại tư thái càng mềm mại điềm đạm đáng yêu kể rồi.

Vũ Văn Mặc nghe nói, không kiên nhẫn nhìn mày lại, như cũ lạnh giọng quát: "Đi xuống!"

Phượng tâm cẩn cẩn rất ràng, lắc lắc đầu, hướng Vũ Văn Mặc dập đầu nói: "Thỉnh vương gia làm cho nó tỉ báo ân. Nó tỉ không có gì có thể làm. Hiện thời vương gia bị thương, nó tỉ đã nhiều ngày com nuốt không trôi, lúc nào cũng lo lắng thương tổn của vương gia. Hiện thời vương phi cùng Ngũ phu nhân Quách di nương đang nói chuyện, sợ là một chốc không có biện pháp tới thay thuốc cho vương gia. Vương gia cũng nên vì thân mình suy nghĩ. Đây nếu không phải kịp thời thay thuốc, miệng vết thương sợ là sẽ bị thối rữa." Mỗi một câu nói đều chân chân thiết thiết. Nàng trong ánh mắt kiểu mỉa ngập nước lệ quang trong suốt, quý sắp xuống, nắng thân mặc quần áo kéo cực thấp, mờ mờ trong lúc đó có vẻ như có thể thấy hai luồng mềm mại kia.

Loại tình cảnh này hoặc nếu đổi lại là nam nhân khác, nhất định sẽ không chút do dự đem nha đầu xinh đẹp này ôm vào trong lòng, một phen đau lòng, theo sau điên long đảo phượng. Đáng tiếc, người mà Phượng Tầm đối mặt không phải nam nhân khác, mà là người luôn lạnh tính trừ khử Vũ Văn Mặc. Hắn chỉ lạnh lùng nhìn lướt qua Phượng tâm, không kiên nhẫn nói: "Đi ra ngoài!"

Tâm tư cùng hành động của Phượng Tầm này hết sức rõ ràng, chính là muốn bỏ lên giường Vũ Văn Mặc!

Phượng tâm hiện nhiên không dự kiến đến việc Vũ Văn Mặc sẽ thờ ơ trước sắc đẹp của nàng, nàng nhất thời không biết làm sao ngu ngơ nhìn Vũ Văn Mặc. Nàng từ lần gặp mặt đó, đã đối với Vũ Văn Mặc khuynh tâm, vốn cho là đời này sẽ không được gặp lại nhau nữa, cho dù tái kiếp, cũng là ở trên đường phố kinh thành đứng nhìn từ xa xa. Thật không nghĩ đến, nàng là bị người bắt bán vào Nam Dương Vương phủ, nàng thấy hiện giờ có cơ hội ở chung cùng hắn. Trước nay luôn luôn không có cơ hội lại gần hắn, vương phi luôn ở bên người hắn, hiện thời nàng tìm được cơ hội liền đánh bạo tiến đến, nhưng là, không ngờ vương gia lại... Nàng hàm răng cắn môi đỏ mọng, vẻ mặt vô tội nhìn Vũ Văn Mặc.

Bên ngoài Mộ Dung Thu nghe thấy thanh âm của Phượng tâm, mi mắt nháy nháy hai ba cái, khỏe miệng gọi lên, nguyên lai là nha đầu báo ân! Bất quá Mộ Dung Thu đối với ứng đối của Vũ Văn Mặc hết sức hài lòng. Nàng cũng tin tưởng Vũ Văn Mặc.

Hồng Lăng trong lòng phần nộ, vương gia cùng vương phi hiện giờ thật vất vả mới có thể ở cùng một chỗ, vương phi chỉ mới đi ra có một chút, còn có nha đầu không an phận như vậy muốn bỏ lên giường vương gia! Nếu để chuyện này truyền ra, còn không biết mọi người sẽ nói ra lời khó nghe gì đâu! Đây không phải là bắt vương phi tìm cách ứng đối sao?!

Mộ Dung Thu bước đi không vội không chậm vào gian phòng.

Vừa vận lúc này, Vũ Văn Mặc vừa gần đã đốt lên máy, đang muốn gọi người tiến vào đuổi Phượng tâm đi. Lại nhìn thấy Mộ Dung Thu đã bước vào. Vũ Văn Mặc nhủ máy có vài phần oán khí nói: "Thế nào bây giờ mới trở về?"

"Là Ngũ đệ tức cùng Quách di nương làm ra chút chuyện tình muốn thần thiếp giải quyết giúp. Bởi vậy mới trì hoãn một chút thời gian." Mộ Dung Thu mỉm cười bước qua. Đối với Vũ Văn Mặc phản ứng có chút buồn cười. Nếu là tình cảnh vừa rồi đặt ở trên người nam nhân khác, chắc chắn sẽ mừng rỡ như điên, dù sao cũng được mỹ nhân yêu thương nhưng nhớ. Nhưng Vũ Văn Mặc lại coi như là gặp chuyện đại xấu, hoặc là đụng phải vật bẩn, còn chán ghét như vậy. Còn hướng nàng có vài phần oán giận. Oán trách nàng sai rồi, không coi chừng người tiến vào câu dẫn hắn.

Phượng Tầm thân hình nún lên, quay đầu nhìn lại, thấy vương phi đứng ở trước cửa! Nàng nhất thời kinh hoảng liền vội cúi đầu. Còn lăm bọ muốn đứng dậy ly khai.

Hồng Lăng thấy thế, lạnh giọng quát: "Phượng Tầm, người chỉ là một nha hoàn bậc hạ không có mệnh lệnh của vương gia hoặc vương phi, sao dám tiến vào gian trong?" Nha đầu này trước đây nàng có chút ấn tượng, mỗi ngày đều trang điểm cho bản thân xinh xinh đẹp đẹp, y phục mặc ít đến đáng thương, hiện giờ là mùa đông nhưng bộ quần áo kia hơn phân nửa có thể là lộ ra.

"Nó tỉ thấy Vương phi Thường Thu cùng Lan Ngọc không ở đây, mà đã đến giờ vương gia thay thuốc, chỉ là muốn vào để đổi thuốc." Phượng Tầm cúi đầu, thanh âm có chút run đầu run.

Nghe vậy, Hồng Lăng cau mày, lạnh giọng nói: "Cho dù là Thường Thu cùng Lan Ngọc hai người đó không có ở đây, cũng không tới phiên người một cái hạ nhân cũng muốn đến hầu hạ vương gia!"

"Nó tỉ biết sai rồi. Nó tỉ biết sai rồi." Phượng tâm lập tức nước mắt tràn mi mà ra, run giọng trả lời.

Thấy Phượng Tầm như thế, Hồng Lăng cũng là không biết nên nói cái gì nữa. Nàng nhìn hướng Mộ Dung Thu.

Mộ Dung Thu miễn cưỡng nhìn lướt qua Phượng Tầm, trong đầu đánh giá qua một lượt, Phượng Tầm quả thật cũng có vài phần tư sắc, bằng không cũng sẽ không dám đánh bạo đến câu dẫn Vũ Văn Mặc.

Phượng Tầm nom nớp lo sợ, tâm tư của nàng sợ là vương phi đã thừa biết, trong lòng càng thêm không yên bất an, nếu là vương phi đánh nàng rồi kêu mọi giới bán người, sẽ một lần nữa bị bán, còn không biết sẽ bị bán đi chỗ nào.

Ngay tại lúc Phượng Tầm bất an không yên, Mộ Dung Thu thân nhiên nói: "Nha đầu này cũng coi như có tâm. Thôi, cho nàng đi ra ngoài đi." Dù sao Phượng Tầm cũng không có thành công, không có tóm được cái gì, nếu nàng xử trí, sợ là rơi vào tay của mọi người lại nói nàng này nọ. Thế nhưng, nha đầu này tuyệt đối không thể lưu lại.

Hồng Lăng đối với quyết định của Mộ Dung Thu không có bao nhiêu ngoài ý muốn, vương phi làm việc chu toàn, trước mắt chính là không muốn bị bia miệng cắn nuốt.

Phượng tâm thấp phần ngoài ý muốn, nắng kinh ngạc liếc nhìn Mộ Dung Thu, lại nhìn qua Vũ Văn Mặc tuần lảng, lưu luyến không muốn rời đi.

Nhìn thấy hành động này của nàng ta, Hồng Lăng giận dữ. Nha đầu này quả thật quá mức không biết xấu hổ! Không thấy sắc mặt vương phi sao? Con dám can đảm nhìn vương gia như vậy!

Mộ Dung Thu làm như không phát hiện hành động của Phượng Tầm, mà quay đầu nhìn về phía Vũ Văn Mặc, cười nói: "Để thiếp thay thuốc cho người."

"Ân. Chuyện giữa Ngũ đệ tức cùng Quách di nương, ngày sau nàng không cần để ý tới. Chỉ là chút chuyện nhỏ, các nàng cũng dám tới phiền nhiễu nàng, về sau nàng không cần quan nữa." Trong giọng nói của Vũ Văn Mặc có vài phần giận dữ. Mấy cái nữ nhân kia là ranh rồi không có chuyện gì làm, đến phiền nhiễu nàng! Những lúc này, nàng nên luôn ở cùng hắn!

Nghe vậy, Mộ Dung Thu buồn cười nói: "Hào, toàn bộ nghe theo vương gia phân phó." Đứng nhìn Vũ Văn Mặc ngày thường lãnh khốc như một khối hàn băng vạn niệm dường như không quan tâm chuyện gì, nhưng ngẫu nhiên cũng sẽ có lúc đáng yêu như tiểu hài tử. Lúc nóng giận, cũng có vài phần không theo đạo lý nào cả. Làm thị cùng Quách di nương cũng đã tìm đến tận cửa, nếu nàng không quan, chẳng phải lại để cho người ta nói là không quan tâm nhân tính? Ở thời đại này, lời người rất đáng sợ a! Một người một ngụm nước miếng cũng có thể chìm chết người.

"Ân." Vũ Văn Mặc gật đầu.

Mộ Dung Thu cẩn thận đỡ mảnh vải xuống, nhìn miệng vết thương trên bà vai hắn, miệng vết thương không tính là sâu, đã nhiều ngày mỗi ngày đều đúng hạn bôi thuốc, lúc này đã khôi phục không sai biệt lắm, chính là, hiện giờ miệng vết thương khôi phục tốt như vậy, hẳn vậy có đường thương không vào triều sớm, còn hay không có thể có chuyện gì xảy ra?

Hắn có vẻ như nhìn thấu bản tâm của nàng, liền cười nói: "Mấy ngày nữa ta phải vào triều." Thông minh như Vũ Văn Tập, nhất định sẽ không để hắn ở Vương phủ quá lâu, mà hắn được nghỉ mấy ngày đã đủ vừa lòng.

"Hào, mọi sự cẩn thận. Hai ngày sau Tử đệ, Tử đệ muội, Ngũ đệ sẽ theo đại gia trở về, trải qua sự việc lần trước, bọn họ ngày sau cũng sẽ không dễ dàng lại dấy lên tâm tư gì. Từ nay đến tiết sinh nhật, cũng sẽ có không ít người tiến đến. Sợ là lại có chuyện. Chờ qua tiết sinh nhật, những người này cũng không có lý do gì tiếp tục lưu lại Vương phủ. Đến lúc đó Vương phủ sẽ yên bình trở lại." Mộ Dung Thu vừa nói, vừa bâng bó cho Vũ Văn Mặc.

Mấy người Vũ Văn Kháng còn Vương phủ ngày nào thì nàng liền chờ hy vọng có một ngày yên bình. Bọn họ năm ba ngày liền kiếm một ít chuyện chơi.

Hôm sau.

Qua giờ điểm tâm, Mộ Dung Thu liền bảo Hồng Lăng gọi Chu thị tới.

Đầu tiên là hỏi tới một chút chuyện tình về tiết sinh nhật. Về sau, Mộ Dung Thu cười nói: "Bản phi nhìn bên người đệ muội nhà đầu hầu hạ rất ít, nghĩ đến chắc là do lần này tới Vương phủ sợ phiền toái, mới chỉ dẫn theo một đại nha đầu đến đây đi?"

Khó có được Mộ Dung Thu quan tâm, Chu thị thị sùng nhược kinh, vội hỏi: "Đúng vậy a, thời điểm tới có chút vội vàng, liền chỉ dẫn theo đại nha hoàn. Cũng may nha đầu này được cái lành lợi, cũng không có làm sai cái gì."

"Bàn phi thấy Tử đệ tức còn dần theo hai nha hoàn hầu hạ. Rất nhiều chuyện không cần tự thân tự lực. Xem ra, vẫn là Tử đệ tức suy xét chu đáo." Mộ Dung Thu đôi mắt chợt khẽ hiện, thần nhiên nói.

Chu thị cùng Khương thị từ trước tới nay bất hòa, mọi việc đều phải cùng Khương thị tranh giành cao thấp bằng được. Khương thị đã nhiều ngày ở trong đại lao. Còn không biết trôi qua như thế nào đâu, trong lòng nặng trĩu thống khoái cực kỳ. "Em dâu nào dám cùng Tử đệ tức so sánh, nhà mẹ đẻ Tử đệ tức giàu có, mang theo hai đại nha đầu vốn là việc nhỏ."

"Bàn phi bên người có một người thông minh khéo léo, nhưng mà là nha hoàn bậc hai. Nếu là em dâu không chê, liền để cho nha đầu kia đi hầu hạ người đi. Quá hai ngày nữa chính là sinh nhật bản phi, ở trên tiệc rượu, em dâu người cũng không quá mức mệt mỏi." Mộ Dung Thu ánh mắt dao động, thần thái thần nhiên tạo nả nói

Chu thị nghe vậy, trong lòng muốn vạ không muốn, hôm qua ở bên trong Mai viên có một nha đầu bậc hai dám can đảm ở thời điểm vương phi không có mặt tiến vào gian trong câu dẫn vương gia. Hiện giờ vương phi thể nhưng giáo nàng ta cho nằng. Nhưng vương phi nói những lời này làm cho người ta cần bản tâm không thể từ chối được. Thế nhưng nghĩ lại, không bằng thuận nước giong thuyền bán cho vương phi một ân tình, khiến vương phi nhớ kỹ nằng tốt. Bất quá chỉ là một nha hoàn bậc hai, đến tay nằng tuyệt đối lật không nổi một cánh hoa. Liền vui vẻ đáp ứng. "Vương phi người lại thật sự là lo cho em dâu a. Em dâu vốn hai ngày này cũng muốn tìm nha đầu, nhưng tìm nửa ngày cũng không có một người nào thích hợp. Vừa vạ, vương phi vì em dâu suy nghĩ như vậy."

Nghe vậy, Mộ Dung Thu cười nhẹ, nằng biết Chu thị hiểu được lý do vì sao nha hoàn bậc hai bị nằng đưa cho nàng ta. Chỉ là Chu thị muốn cho nằng một cái nhân tình. Một khi đã như vậy, nằng cũng không cần cảm thấy ngại. Dù sao Vũ Văn Hâm không phải cùng chỉ có hai ba tiểu thiếp sao? Phương Tầm nếu là đến trong tay Chu thị, sợ là cũng không dám làm gì. Nằng quay đầu hướng Hồng Lăng cười nói: "Đi đem Phương tâm kêu vào đi."

Không quá nửa khắc sau, Phương Tầm nom nóp lo sợ đi theo Hồng Lăng vào. Hôm qua tuy rằng vương phi vẫn chưa trách phạt nằng, nhưng nằng hôm qua vẫn như cũ bất an, chỉ sợ vương phi sẽ trách tội nằng. Nằng chính là quá nóng nảy. Trong ngày thường không có nhiều cơ hội nhìn thấy vương gia, cho dù là gặp được, nằng mặc tuy đẹp, tư thái lại hoặc nhân, vương gia thủy chung cũng không có nhìn nằng. Cho nên nằng hôm qua mới có thể đánh bạo làm như vậy. Trước mắt, vương phi bỗng nhiên muốn gặp nằng, kết quả là vì chuyện gì?!

Chu thị trước khi lấy nha đầu ở bên trong Mai viên cũng phải chú ý xem là cái dạng gì, phải chú ý xem có dám ở bên người Vũ Văn Hâm lắng kị. Mà lúc này vừa nhìn thấy Phương Tầm, nằng liền hối hận!

Nha đầu này vừa thấy chính là đứa lẳng lơ! Lúc này đang là mùa đông, còn lộ ra hơn phân nửa cổ, đáng đi kị trái lúc phải, vòng eo ti mi giống như là ai là đều có thể vạ gây. Đại đại số nam nhân không phải đều yêu loại này sao? Mà lúc này hối hận lại không kịp, miệng đã nói ra không cách nào thu hồi lại.

"Nô ti tham kiến vương phi, Tam phu nhân," Phương Tầm tư thái phong tình vạ chừng hướng Mộ Dung Thu cùng Chu thị thi lễ.

Chu thị trong lòng thầm mắng một tiếng: Đồ đi! Tường là chỉ có quần áo bố dăng lẳng kị, liền ngay cả cách nói chuyện cũng lẳng lơ!

Mộ Dung thu nhìn Phương tâm, thái độ ôn hòa cười nói: "Tuy rằng Phương Tầm người hầu hạ bên người bản phi không lâu. Thế nhưng, bản phi lại cảm thấy người hết sức thông minh. Nay Tam phu nhân bên người thiếu một nha đầu hầu hạ, bản phi trái lo phải nghĩ, cũng không chọn được người thích hợp, liền nghĩ tới người. Bắt đầu từ ngày hôm nay, người sang hầu hạ Tam phu nhân đi." Tuy rằng nằng tin tưởng Vũ Văn Mặc sẽ không xao lòng, nhưng trước mắt có một người luôn nhớ kỹ nam nhân của mình, thế nào cũng đều cảm thấy chuyện nát.

Phương Tầm nghe vậy, quá sự hãi, lập tức quỳ xuống đất nhìn về phía Mộ Dung Thu, khẩn cầu: "Thỉnh vương phi chó đuổi nô ti đi, nô ti ngày sau chắc chắn sẽ tận tâm tận lực hầu hạ vương phi. Huống hồ, vương gia là ân nhân của nô ti, nô ti cũng muốn hầu hạ vương gia. Thỉnh vương phi chó đuổi nô ti đi."

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 30

Lời nha đầu kia nói thật là khó nghe! Lọt vào tai Chu thị càng phá lệ khó nghe hơn, nằng ta cho rằng nằng ta là a? Còn dám không muốn đi hầu hạ nằng?

Mà Mộ Dung Thu sau khi nghe xong, lại nhẹ nhàng nhún mày lại.

Hồng Lăng lại thấy có suy nghĩ muốn trách mắng, Phương tâm nói lời này, đã coi như bản thân là người của vương gia.

"Khôc suốt suốt vậy còn thành bộ dáng gì nữa! Nếu theo như lời người nói, lúc trước vương gia bắt quá chỉ là nhấc tay chỉ lao, người cũng không cần quan tâm. Huống hồ chỉ cần người còn ở trong vương phủ, hãy hảo hảo hầu hạ Tam đệ tức, liền so với cái gì đều tốt hơn, vương gia sẽ lo cho người tốt. Đi thôi!" Mộ Dung Thu nhẹ nhàng nói, tuy rằng Vũ Văn Mặc vẫn không đem Phương Tầm để vào trong mắt, nhưng Phương Tầm lại đối với Vũ Văn Mặc như hổ rình mồi, hoàn toàn không có nửa phần lui bước, nửa điểm đúng mực cũng không có, thật sự muốn coi mình là chủ tử. Lúc này, còn muốn dùng Vũ Văn Mặc mới tặng nằng cho Chu thị, nằng hôm qua đúng là có chút nóng nảy. Nhưng nằng cũng không hầu hạ vương gia, dù bên người, cũng không biết khi nào sẽ nổ?

Phương Tầm này không biết phải nói nằng là ngu đâu, hay là thông minh.

"Nô ti thật sự không muốn rời khỏi Mai viên. Vương phi, cho dù ngài bắt nô ti làm nha hoàn thô sử cũng được, cần gì phải đuổi nô ti đi. Nô ti từ sau khi tiến vào Vương phủ, luôn luôn cẩn trọng, không dám làm ra một chút lầm lỗi gì. Thỉnh vương phi minh giám!" Trong lòng Phương Tầm biết Mộ Dung Thu đây là bởi vì hôm qua nằng tự tiện đi vào phòng câu dẫn Vũ Văn Mặc mới tặng nằng cho Chu thị, nằng hôm qua đúng là có chút nóng nảy. Nhưng nằng cũng không hầu hạ vương gia, dù sao vương phi làm sao có thể hầu hạ tốt vương gia? Vương phi làm như vậy, rõ ràng là người không chấp nhận được.

Giờ phút này trong mắt Mộ Dung Thu hiện lên vẻ chán ghét rất đậm, thái độ của nằng khiêm nhường thật dễ nói chuyện, người ta còn cho rằng thái độ, xem ra, thật là người muốn ăn cướp mà không ăn mềm! Nằng dùng sức đánh về phía cạnh bản thấp nhỏ, phần nở quát: "Người chỉ là một nha hoàn nho nhỏ mà cũng dám phản tích quyết định của bản phi! Trong mắt quả nhiên không có nửa điểm quý cù! Nếu như người không muốn đi tới chỗ của Tam đệ tức cũng được! Hồng Lăng, gọi người nội gối tới đem bản người, đem nha đầu này đưa cho mỗi gối bản người đuổi đi!"

Lời này vừa nói ra, Phương Tầm khiếp sợ, nằng ngẩng đầu, cắn răng nhìn về phía Mộ Dung Thu, có vài phần không phục nói: "Chẳng lẽ trong mắt vương phi không chấp nhận được người khác? Vương gia hôm nay bị thương thật nặng, bên người cần người chăm sóc, mà vương phi mỗi ngày đều có rất nhiều chuyện phải làm, nói nào có thể chiều cổ vương gia chu toàn? Nô ti chỉ là muốn báo ân hầu hạ vương gia, để vương gia mau chóng khỏi phục, vương phi lại đối đãi với nô ti như vậy! Vương phi nói nô ti trong mắt không có quý cù, nô ti không phục!"

"Lớn mật! Người thân là nha hoàn bậc hai trong lúc không được chủ tử gọi vào lại dám đi vào trong phòng. Hôm qua vương phi niệm tình người muốn báo ân, không truy cứu người! Ngày hôm nay, vương phi muốn tìm nơi để cho người đi, đến chỗ Tam phu nhân đi sao cũng là đại nha hoàn. Hiện giờ người không đem vương phi để ở trong mắt, liền dám chống đối như vậy! Còn dám chất vấn vương phi? Quả nhiên là to gan lớn mật! Liền cho dù người không có phạm sai lầm, ngày hôm nay vương phi cũng không có biện pháp dung nằng ta, không bằng vương phi kêu người nội gối bản người đi. Nhắc nhở mỗi gối đem nằng bản được cái nơi nào đó. Đứng để họ bắt xuất ra từ Vương phủ chúng ta. Cả ngày hành vi giống như thanh lâu gái điếm, thật sự là quăng thế diện Vương phủ chúng ta."

Mà lúc này, vừa vạ Thường Thu bụng nước trà bước vào, nghe Phương Tầm nói lời đại nghịch bất đạo như vậy, cũng nổi giận nằng: "Hảo cho người Phương Tầm! Trong ngày thường người trang điểm xinh đẹp, mùa đông mặc sa mỏng muốn dụ hoặc vài người đàn ông đến Mai viên, hành vi giống như gái điếm ở thanh lâu. Hiện giờ còn dám chất vấn vương phi! Người có mấy cái là gan? Đứng tưởng rằng mọi người không biết người là có tâm tư gì! Luôn miệng nói muốn báo ân, nhưng người báo ân không quên quy củ như vậy, đại nghịch bất đạo!"

Thường Thu từ chối đứng thời điểm, liền ngay cả vài câu mắng chửi trách cứ người, cũng nói đến là có lý, trực tiếp đem hành vi Phương Tầm đánh đồng với thanh lâu gái điếm, Phương Tầm luôn tự nhận là giá trị con người nằng ta có thể so với danh môn khuê tú.

Chu thị vừa rồi chính là đối với Phương Tầm bắt mất hết sức, lúc này lại thấy Phương Tầm ngay cả Mộ Dung Thu cũng không để ở trong mắt, lập tức càng không hài lòng đối với Phương Tầm. Lại nghe Thường Thu nói Phương Tầm trong ngày thường hành vi giống như thanh lâu gái điếm, nằng càng là không muốn gặp. Nếu Phương Tầm thật sự cùng nằng trở về, biết đâu có ngày thừa dịp nằng chưa kịp chuẩn bị, liền bỏ lên giường Vũ Văn Hâm. Hiện tại đã có thể không tôn trọng vương phi, chờ nói chỉ sau này sẽ đối với nằng như thế nào! Nghĩ đến đây, Chu thị liền hướng Mộ Dung Thu nói: "Nha đầu này thật không có quý cù, ở lại bên cạnh vương phi xác thực không thích hợp, nếu nằng đã tâm cao khí ngạo như vậy, trong vương phi cũng không có biện pháp dung nằng ta, không bằng vương phi kêu người nội gối bản người đi. Nhắc nhở mỗi gối đem nằng bản được cái nơi nào đó. Đứng để họ bắt xuất ra từ Vương phủ chúng ta. Cả ngày hành vi giống như thanh lâu gái điếm, thật sự là quăng thế diện Vương phủ chúng ta."

Mộ Dung Thu thật ra không có tức giận, kỷ thực nằng vừa rồi không lên tiếng chờ đợi chính là Hồng Lăng. Thường Thu cùng Chu thị ba người nói lời này, nằng lạnh lùng nhìn về phía Phương Tầm, thanh âm lạnh lùng nói: "Vương phủ quá thật dung không được người. Yên tâm đi, bản phi chắc chắn sẽ nhắc nhở mỗi gối bản người cho người tìm cái nơi tốt để đi." Tiếp theo Mộ Dung Thu quay đầu nhìn về phía Hồng Lăng, nói. "Mang nằng ta đi xuống đi."

"Không! Vương phi! Nô ti sai rồi. Là nô ti sai rồi, nô ti vừa rồi miệng không đắn đo, cho nên mới phải va chạm vương phi. Vương phi khoan hồng độ lượng cho nô ti một cơ hội đi. Nô ti ngày sau nhất định sẽ giữ quý cù, sẽ không lại chọc vương phi tức giận. Vương phi cho nô ti hầu hạ Tam phu nhân đi, nô ti sẽ đi ngay. Chỉ hy vọng vương phi chó để đem nô ti cho mỗi gối bản người." Phương Tầm nghe Mộ Dung Thu muốn kêu mỗi gối bản người, lo lắng kinh hoàng không thôi. Nằng thật vất vả mới đến được Vương phủ, có cơ hội lần đầu cảnh thành Phương Hoàng, có lẽ một ngày kia có thể trở thành một di nương, sau này sẽ là chủ tử được người hầu hạ, vinh hoa phú quý vô cùng, nằng làm sao có thể buông tha?

Đi đến chỗ Tam phu nhân kia, tổng so với rời khỏi Vương phủ tốt hơn nhiều!

Hồng Lăng trong lòng tức giận nằng: thật coi Vương phủ là chỗ nằng ta làm chủ, nằng muốn cái gì liền là cái đó?!

"Ồi! Người nha đầu kia là gan quá thực không nhỏ. Trong vương phủ khi nào đến phiên người làm chủ? Người muốn cái gì liền là cái đó? Ta nói nào cũng dung không được vị đại Phật như người. Người bộ đáng công phu câu dẫn đàn ông lưu trữ lại tới nhà khác mà dùng đi. Có lẽ có thể dùng được." Chu thị vội vàng xua tay, nha đầu này không an phận nằng cũng không nên thu nhận. Bất quá... Nằng trong mắt lóe lên một đạo ánh sáng lạnh, nha đầu này cũng quá mức không tinh mắt? Vũ Văn Mặc không thể có hậu, có lẽ phương diện kia cần bản cũng không được, như thế nào lại có thể nguội vạ nằng?!

"Ta khuyên người lưu cho mình chút thể diện, Vương phủ đã không dung được người." Thường Thu chỉ người từ đó sát bên tai Phương Tầm, lạnh giọng nói. Làm nô ti nên giữ bốn phận, nếu như có tâm tư khác, muốn bỏ lên giường chủ tử, chuyện này xảy ra ở bất kỳ một chủ tử nào đều không thể chịu đựng được. Huống chi Phương Tầm chưa bao giờ che giấu tâm tư của bản thân. Cũng khó trách cả Tam phu nhân cũng không muốn nằng.

Phương Tầm hai mắt vô thần ngã ngồi trên đất, cho tới bây giờ nằng mới phát hiện mình đã làm chuyện ngu xuẩn cỡ nào! Nhưng hôm nay chẳng lẽ cho nằng cơ hội hồi hận! Nằng ngày hôm nay thật sự là quá mức ngu xuẩn! Nằng thất thần nhìn

Mộ Dung Thu. Cuối cùng gất gao cắn răng, nói: "Vương phi nào biết vương gia không thích ta hay không?" Nàng bộ dạng kiều nữ, trong phủ rất nhiều đũa ở đều có ý với nàng, mà vương gia sợ dĩ không chú ý tới nàng, là vì vương phi vẫn luôn ở đây, hôm qua nếu vương phi không xuất hiện, vương gia chắc chắn sẽ không đối nàng lạnh nhạt như vậy.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu không khỏi cảm thấy buồn cười, đối với Phượng Tâm thực không có dư thừa tâm tư quan tâm. Bên cạnh Hồng Lăng nhìn thản tâm tư của nàng, liền hướng bên ngoài gọi mấy người bà từ cách đó không xa: "Dẫn nàng ta đi xuống!"

"Thật là một nha đầu không quy củ! Nhớ thương cái gì không tốt? Bất quá là thân phận nha đầu, đã muốn bỏ lên giường chủ tì!" Chu thị mắt lạnh nhìn Phượng Tâm thất hồn lạc phách, xuất khẩu mắng một câu. Đối với các nàng là chính thất mà nói, tuyệt đối không chấp nhận nói đó là nha đầu bên cạnh lúc nào cũng nhớ kỷ nam nhân của mình, loại này là khó lòng phòng bị nhất, bên người nàng cũng có nha đầu thừa dịp nàng không chú ý dám bỏ lên giường Vũ Văn Hâm, may mà Vũ Văn Hâm cũng chỉ là đùa bỡn, vẫn chưa có nhắc lên tâm tư gì, bằng không bản thân mình đã tức chết rồi.

Phượng Tâm mỗi đều bị cắn nát, luôn luôn chờ Mộ Dung Thu trả lời thuyết phục, nhưng Mộ Dung Thu thùy chung chưa từng quan tâm nàng. Mấy người bà từ liền lôi kéo nàng đi ra ngoài. Đứng nhìn nàng cái đầu nhỏ, eo nhỏ, nhưng rất có lực, một chút đã đẩy hai người bà từ ra bên cạnh, trực tiếp chạy đến trước mặt Mộ Dung Thu, chưa từ bỏ ý định lại hỏi một câu: "Vương phi như thế chính là ghen tị, không sợ có một ngày vương gia sẽ ghét vương phi sao?"

Từ xưa đến nay, người nam nhân nào sẽ thích nữ nhân ghen tị?

Thường Thu thấy Phượng Tâm thế nhưng hoàn toàn mất hết quy củ, không đợi Mộ Dung Thu phản phó, mạnh mẽ mắng: "Hào cho người Phượng Tâm, là gan cũng không nhỏ!" Tùy tay liền tát một cái bàn tay.

Một tát này không nhẹ, đánh cho Phượng Tâm không biết đông nam tây bắc gì nữa. Cả người đều là mông muội. Thừa dịp nàng mông muội, không nháo loạn, mấy người bà từ lập tức tiến lên đem Phượng Tâm rời đi. Chờ Phượng Tâm phản ứng kịp, lần nữa vọt lên, khi muốn gặp Mộ Dung Thu, muốn gặp Vũ Văn Mặc, đã là chậm quá.

Một đoạn náo kịch chấm dứt, Mộ Dung Thu thở ra.

Chu thị cũng che miệng nở nụ cười, "Kỳ thực bất quá là một nha đầu mà thôi, vương phi nếu không thích, cũng không cần hỏi lý do, trực tiếp đuổi đi là được."

Nghe xong lời này, Mộ Dung Thu trừng mắt lên, nhìn sang Chu thị, đây là bởi vì trong lòng có oán khí nàng ta đang oán nàng đưa Phượng Tâm cho nàng? Thế nhưng, Mộ Dung Thu lại làm như không nghe thấy lời này, ngược lại chuyển hướng đề tài nói: "Nay mai ba người Tử đệ sẽ trở lại, bản phi còn muốn chiêu có vương gia, nếu bọn họ có chỗ nào muốn được giúp đỡ, làm phiền em đầu giúp đỡ." Nàng cũng lười phản ứng lại ba người kia, có lẽ ba người kia đã không có tâm tư muốn tranh giành cái gì, nhưng ở đại lao đợi mấy ngày như vậy trong lòng chắc chắn sẽ có oán khí.

Chu thị cũng không ngốc, Mộ Dung Thu không đề cập tới chuyện này, nàng cũng biết thời biết thế, nói: "Đây là việc em đầu phải làm"

"Đã nhiều ngày rồi thế nào lại không thấy Tam đệ?" Mộ Dung Thu nhàn thoải việc nhà, bỗng nhiên nghĩ tới Vũ Văn Hâm, nghe nói Vũ Văn Lâm đã nhiều ngày thường xuyên đi ra ngoài, hình như là ở kinh thành cũng đặt mua hai ba cửa hàng. Vũ Văn Mặc trước kia cũng đã nói, Vũ Văn Hâm là dân buôn bán, ở kinh thành cũng không có bao nhiêu thiên công phu, cũng đã xem trọng thị trường.

Nghe tới việc buôn bán, Mộ Dung Thu bỗng nhiên nghĩ tới đã cùng Triệu so hợp tác mấy hạng mục, còn có sinh ý tâm tì, dựa theo kế hoạch của nàng, không cần bao lâu thời gian, nàng có thể lĩnh đoạn toàn bộ thị trường tâm tì, về phần những sinh ý mỹ phẩm nữ nhân kia, cùng Triệu so hợp tác, nàng cũng lấy được ích lợi lớn nhất.

"Đúng vậy, đã nhiều ngày đều ở bên ngoài bận bịu, ngày ngày đến khi trời tối mới có thể trở về." Chu thị cười nói. Trong mấy người nam nhân của Nam Dương Vương phủ, hiện giờ nàng nhìn đi nhìn lại, chỉ có nam nhân của nàng có bản lĩnh, trước bất luận là khả năng sinh đẻ, sau chính là bản lĩnh buôn bán không người theo kịp.

"Nếu là như vậy, em đầu vẫn nên đề tâm chú ý một chút, trong ngày thường sai phòng bếp nấu chút canh bổ dưỡng." Mộ Dung Thu cười nói.

Chu thị gất đầu: "Vẫn là vương phi suy nghĩ chu đáo, em đầu đã nhiều ngày như vậy lại quên mất chuyện này. Bất quá dù em đầu không nhớ, trong viện cũng có vài muội muội sẽ nghĩ tới." Mấy nữ nhân kia cả ngày giời nhất là làm thế nào khiến Vũ Văn Hâm cảm thấy tốt. Khiến nàng có mẫu nịnh bợ Vũ Văn Hâm, cũng không có thời gian.

Mộ Dung Thu cười nhạt không nói, cùng người khác hầu chung một chỗng xột xa chỉ một mình mình có thể lĩnh hội. Lúc trước Vũ Văn Mặc muốn cưới công chúa Bắc cương, nàng cũng đã tuyệt vọng mà lựa chọn trốn tránh. Chớ đừng nói chỉ là trong viện còn có mấy nữ nhân cùng mình chia xẻ một nam nhân. Không yêu có lẽ không có cảm giác, nhưng yêu, tuyệt đối không có khả năng không để ý.

"Không biết vương phi đã nghe qua ai nói không. Ngủ đi muội đã được cầm chìa khóa. Ngày hôm nay đã đi phòng kế toán kiểm tra, kết quả tra ra có rất nhiều chuyện không đúng. Ngủ đi tức đang chờ Ngũ đệ trở về định đoạt. Quách đi nương cũng thật đáng thương, cũng vì hiếu thuận, chỉ là cầm ít bạc trợ cấp nhà mẹ đẻ. Nếu bởi vì chút chuyện nhỏ này mà bị Ngũ đệ trách phạt. Bên người Ngũ đệ có thể thiếu người chăm sóc." Chu thị nhân câu xoay một vòng, chuyện đề tài đến việc Lâm thị và Quách đi nương hôm qua gây ra rất nhiều chế cười.

Mộ Dung Thu nhệ tay xoa huyết thái dương, cười có chút gượng ép nói: "Chuyện này nhắc tới cũng là chuyện tình trong nhà của Ngũ đệ và Ngũ đệ tức bọn họ. Cái này người ngoài có thể nghị luận, chúng ta vẫn nên chớ nghị luận."

"Vương phi nói là." Chu thị xấu hổ cười."Đây là chuyện của Ngũ đệ tức các nàng, chúng ta vẫn nên chớ quan nhiều. Thời gian cũng không còn nhiều nữa, em đầu cũng cần phải trở về, không quấy rầy vương phi nữa."

Chu thị cũng đã nhìn ra, Mộ Dung Thu đã không muốn nhiều lời, nàng tiếp tục lưu lại cũng không biết nên nói những gì. Không bằng trở về thủ xếp chuyện tình tế sinh nhật, đến lúc đó chớ dễ xảy ra sai lầm vi diệu. Thế nhưng, nàng bây giờ vẫn không lý giải được, vì sao Vũ Văn Lâm không để cho nàng phi quá nhiều tâm tư trên tiệc sinh nhật? Chẳng lẽ là phu quân không muốn nàng lợi dụng cơ hội lần này kết bạn danh môn phu nhân khuê tú sao?

Mộ Dung Thu gất đầu, "Hồng Lăng, đưa tiễn Tam phu nhân." Nàng quay đầu hướng Hồng Lăng phản phó nói.

Chu thị sau khi rời đi, Thường Thu đem Phượng Tâm đưa cho bên ngoài giới bán người cũng đã trở lại, vừa về đến nàng liền lau mồ hôi trên trán nói: "Vương phi, ngài không biết Phượng Tâm nàng ta mạnh mẽ cỡ nào, bên mồ giới bán người đều đã đến đây, nàng ta còn gây gục, chửi ầm lên. Nổ ti cũng mấy bà từ đã mất một phen khi lực mới khiến nàng ta bình thường lại."

"Không thể tưởng được lại khiến cho Thường Thu của chúng ta không đối phó được." Mộ Dung Thu phi cười nói, Tuy rằng Thường Thu ở trước mặt nàng luôn thấp phần nhu thuận, nhưng đối mặt những người khác đại đa số gần như không có bao nhiêu người có thể mạnh mẽ hơn nàng. Liên ngày cả Hồng Lăng cũng có chút thua kém. Liên giống như vừa rồi Thường Thu hướng Phượng Tâm đánh một cái tát, khiến Phượng Tâm đầu óc choáng váng, cũng không biết phản kháng. Cũng đủ để nói rõ Thường Thu cũng không phải là người dễ dàng bị khi dễ.

Thường Thu nghe vậy, cong cong môi, "Vương phi chỉ biết cười nỏ ti thôi."

Ngày thứ hai, Vũ Văn Kháng, Khương thị, Vũ Văn Nghị ba người cùng nhau hồi phủ, trong kinh thành có một tin tức nổi lên! Nam Cương quốc nạn đói càng ngày càng nghiêm trọng, dân chúng ào ào khởi nghĩa, Nam Cương hỗn loạn hết sức. Nghe nói, các dân chúng bắt được công chúa Nam Cương ở ngoài du ngoạn, mấy người bôi vôi phấn nô quốc quân Nam Cương thống trị không tốt, mấy trăm năm qua Nam Cương luôn luôn nghèo khổ. Mà công chúa Nam Cương lại hòa thân không được, đã chọc giận Đại Hoa quốc. Điều này làm cho Nam Cương quốc các dân chúng nghiêng rằng nghiêng lộn. Mà dân phong Nam Cương phần lớn là dân mì, công chúa Nam Cương bởi vì được ăn ngon, ngủ tốt, một thân da thịt như nước trong veo trắng trẻo, khiến dân chúng kira giận ngập trời. Hơn một trăm bạo dân cứ như vậy một đám ngủ cùng công chúa Nam Cương, mà công chúa Nam Cương cho dù ngày xưa cũng đảm mì, lẳng lơ. Nhưng cũng chịu không nổi kira giận của dân chúng, hôn mê còn bị bạo dân đem treo ngược khóa thân ở trước cửa thành. Nam Cương quốc quân không chịu nổi nhục nhã, phát động binh lính đông phục bạo dân. Kể từ đó, lại càng kêu ca ngập trời.

Mà quan viên trấn thủ biên quan thấy tình huống như vậy, liền nghĩ rồi cực đã đợi được cơ hội, liền lập tức phái người ra rồi thúc ngựa truyền tin tức. Hoàng Thượng nghe được tin tức, vạn phần cao hứng, lập tức phái Mộ Dung Ngạn mang ba mươi vạn binh hướng Nam Cương quốc tiến công.

Nguyên bản đây là một chuyện vui vẻ, nhưng Mộ Dung Thu lại ảm ảm lo lắng. Mộ Dung Ngạn là tướng quân, nắm trong tay mấy chục vạn binh mã, có hấn ở đây, Hoàng Thượng sẽ có điều kiêng kị, không dám động vào Vũ Văn Mặc. Nhưng hôm nay...

Thấy nàng có điều lo lắng, Vũ Văn Mặc liền ôm nàng vào trong lòng, ôn nhu cười nói: "Thư nhi chớ để lo lắng quần thần. Mộ Dung Ngạn cần phải làm việc này. Hấn nếu ở kinh thành, khó bảo toàn chuyện bị người khác chém gọt binh quyền."

Mộ Dung Thu mở to hai mắt, kinh ngạc nói: "Chẳng lẽ Nam Cương bạo dân đột nhiên khởi nghĩa bốn phía, cũng chẳng có liên quan?!"

Vũ Văn Mặc hơi nhếch khóe môi, nhân nhạt nở nụ cười. Chính là nụ cười đó, dĩ nhiên là không tiếng động giống lúc trên chiến trường, ngẫu nhiên gió thổi qua, mang theo rét lạnh gần như làm cho người ta trong lòng run sợ! Khi hấn theo Mộ Dung Thu rời đi, hấn cũng đã quyết định khiến cho công chúa Nam Cương người khởi xướng vì thế trả giá thật nhiều. Mà Nam Cương quốc những năm gần đây luôn luôn mạo phạm dân chúng biên cảnh, làm cho dân chúng biên cương trời qua khó không thể tả. Hấn càng là muốn khiến Nam Cương quốc biến mất!

"Nam Dương Vương anh minh vĩ đại! Thần thiết thân phụng!" Mộ Dung Thu thấy Vũ Văn Mặc cười nhạt đã đoán được một ít. Nàng nhịn không được nghịch ngợm đối với Vũ Văn Mặc trừng mắt nhìn, thối phồng nói.

Vũ Văn Mặc luôn luôn bảo trì hình tượng lãnh khốc bỗng nhiên khóe miệng rụt rụt. Cảm giác trên người có từng đợt lạnh, từng tầng da gãi nổi lên. Thế nhưng, hấn lại trái lương tâm nói: "Thư nhi, nàng đáng yêu như thỏ, không người theo kịp."

...

Khi chuyện Đại Hoa quốc xuất binh tấn công Nam Cương truyền đến trong tai Chiêu Hoa công chúa của Bắc Cương quốc hiện nay là Hoa phi, nàng nguyên bản cũng không có nghĩ nhiều. Nhưng chợt có cảm giác nguy cơ. Nếu như Nam Cương quốc bị tiêu diệt, như vậy Bắc Cương quốc nhất định sẽ nhận lấy uy hiếp. Tuy rằng, nàng đã được Hoàng thượng sung ái, nhưng lại không có thể bảo đảm việc Hoàng Thượng có phải bình tâm công Bắc Cương hay không.

Hoa phi nom nớp lo sợ có một ngày, lúc không có biện pháp, sai hai nhân đưa thư cho Tam hoàng tử Vũ Văn Táp. Kết quả Vũ Văn Táp đang lúc bê bộn, chính là sai hai nhân mang cho nàng ta câu trả lời vô cùng đơn giản. "Vội thực lực bây giờ của Bắc Cương quốc nhất định sẽ bị tấn công, ta cũng bất lực". Hoa phi nhất thời không có chủ ý.

"Nương nương, hiện tại chúng ta nên làm gì bây giờ?" cung nữ người Bắc Cương Hoa phi mang theo sát bên có chút thất kinh hỏi. Thân nhân các nàng đều đang ở Bắc cương. Hiện giờ Đại Hoa quốc tấn công Nam Cương, chung quy sẽ có một ngày tấn công Bắc cương.

Hoa phi sắc mặt tái nhợt vô lực lắc đầu, "Bản cung cũng không biết." Không được, nàng đã giúp Tam hoàng tử nhiều như vậy, không có đạo lý Tam hoàng tử lúc này sẽ không đếm xỉa đến! Huống hồ, Tam hoàng tử hiện thời có thể được Hoàng thượng trọng dụng, còn không phải nàng thôi gió bên gối ở bên tai Hoàng Thượng?

"Kỳ thực có lẽ là nương nương cùng Tam hoàng tử suy nghĩ quá nhiều. Nương nương là cùng Hoàng Thượng hòa thân, chính là gắn bó suốt đời, cũng có nghĩa là hai nước trăm năm tới sẽ không có chiến tranh. Huống hồ Hoàng Thượng sung ái ngài như thế, tuyệt đối sẽ không phái binh tấn công Bắc Cương quốc." Cung nữ đem sự tình suy nghĩ theo hướng tốt nói ra.

Hoa phi nghe vậy, trong mắt lóe lên ánh sáng, gắt gắt đầu, nâng cúi đầu nhìn về phía bụng, nâng thể nhưng thiếu chút nữa đã quên đưa nhỏ này rồi!

...

Ngày hôm nay sau khi ba người Vũ Văn Kháng trở lại Vương phủ, Mộ Dung Thu mặc dù không có tự mình đi đón, nhưng lại sai Lan Ngọc cùng Thường Thu tặng chút thuốc bổ qua. Dù trong lòng ba người lúc đầu thật có chút vướng mắc. Bất quá cũng không dám đối nghịch cùng Mộ Dung Thu, về mặt tươi cười nói lời cảm tạ nhận thuốc bổ.

Mà Khương thị thật là có tâm, chờ sau khi tắm xong, liền tự mình qua Mai viên bồi tội với Mộ Dung Thu.

Vừa vận lúc này, thể từ mới cưới của Mộ Dung Ngan Trần thị tới thăm Mộ Dung Thu, bởi hai người là tân hôn, còn chưa được ngọt ngào mấy ngày, Mộ Dung Ngan liền xuất chinh, Trần thị trong lòng bất an, một là lo lắng an nguy Mộ Dung Ngan. Hai là nàng hiện đang có bầu, Mộ Dung Ngan lại không thể bồi tại bên người, mà trong phủ tướng quân lại không có tướng bồi, nàng thật sự tâm rất bất an, không có ai tâm sự, chính là muốn gặp Mộ Dung Thu. Ngày ấy tán gẫu thật vui, nàng đối với Mộ Dung Thu thập phần tín nhiệm.

"Ngữ Yên muội yên tâm, Nam Cương hiện thời quân lĩnh đã tan rã, mà trước đó mấy ngày bạo dân khởi nghĩa đã làm cho Nam Cương tổn thất không ít binh mã. Hiện giờ Nhị đệ tiến đến chinh chiến, chính là đi thu thập tàn binh sẽ không nguy hiểm. Hiện giờ việc Ngữ Yên muội nên làm chính là ti mi nuôi thai, chờ suy nghĩ quá nhiều. Bản phi còn chờ mấy tháng sau có thể nhìn thấy tiểu đệệt nhi trắng trẻo mập mạp." Mộ Dung Thu nghĩ khi thoải mái an ủi Trần thị. Ngữ Yên là tên tự của Trần thị.

Khương thị cũng đi theo nói: "Đừng vậy a, tướng quân phu nhân nhưng là người có phúc, chờ sau khi tướng quân từ Nam Cương trở về, chắc chắn sẽ được Hoàng Thượng phong thưởng, đến lúc đó tướng quân phu nhân sẽ không chỉ là một thân vinh quang đâu! Huống chi, hiện thời tướng quân phu nhân có bầu, đây không phải là mừng vui gấp bội? Tướng quân phu nhân không cần nghĩ quá nhiều, giống như lời vương phi đã nói, hiện thời trọng yếu nhất là, ở phủ tướng quân đường tốt thân mình, chờ tướng quân khai hoàn trở về."

Trần thị nguyên bản hết sức lo lắng, nhưng sau khi nghe Mộ Dung Thu cùng Khương thị nói, cũng hơi chút yên tâm. Mặt nàng ửng đỏ nói: "Đều khiến cho vương phi cùng Tử phu nhân chế cười, là ta không nên được lo lắng." Từ sau khi có thai, nàng cũng đúng là đa sầu đa cảm.

Mộ Dung Thu hé miệng mỉm cười."Đây là chuyện phải làm, làm gì có thể từ nhà nào khi phu quân xuất môn mà không lo lắng. Thế nhưng, có đôi khi cũng chờ lo lắng quá mức, bằng không để bị thương thân mình, đến lúc đó lại hận không kịp."

"Àn, ta đã biết." Trần thị gắt đầu vội vàng trả lời. Đầu nói thai đầu khó báo vệ nhất, nàng cũng không thể để xảy ra chuyện không may.

"Tướng quân phu nhân thật là đã quá lo lắng." Khương thị cười nói.

Mộ Dung Thu nhìn lướt qua Trần thị vẫn còn chưa lộ bụng, bỗng nhiên có chút hăm mộ. Nàng nếu muốn mang thai, sợ là còn phải đợi hơn một năm nữa. Sợ là còn phải để Vũ Văn Mặc chịu cái danh không có hậu một năm nữa.

Khương thị nhìn thấy trong mắt Mộ Dung Thu về hăm mộ, vội vàng nói: "Hiện nhi tiểu thiếu gia hiện thời càng ngày càng đáng yêu. Nghe nói, mấy ngày nay đã đem 'Tam Tự Kinh' đều ghi nhớ, hiện thời đang ở học 'Tứ thư', ta còn chưa thấy qua đứa trẻ thông minh như vậy đâu. Vốn tưởng rằng bất quá chỉ đọc sách nhưng nơi nào nghĩ đến, Hiện nhi tiểu thiếu gia lại còn vẽ tranh. Nếu nhà ta có nhi tử thông minh bằng một nửa Hiện nhi thì tốt rồi."

Nghe vậy, Mộ Dung Thu cười thầm, Hiện nhi thật rất thông minh, chỉ số thông minh cao nằm ngoài dự kiến của nàng. Nàng tại thời điểm lớn bằng Hiện nhi còn không biết đang chơi ở đâu đâu, nơi nào sẽ biết được nhiều chữ như vậy, chờ nói chi là vẽ tranh. Lập tức nàng liền là có chút tự hào nói: "Hiện nhi quả thật rất ngoan!"

Khương thị che miệng cười nói: "Vương phi vừa nhắc tới Hiện nhi chính là cao hứng như vậy."

"Đó là tự nhiên. Hiện nhi không chỉ thông minh còn đối với vương phi cũng thật hiếu thuận, tuổi còn nhỏ mà việc gì cũng nghĩ đến vương phi, có thể tưởng tượng sau này nhất định sẽ càng thêm hiếu thuận với vương phi." Trần thị lập tức nói. Ở trong mắt các nàng, đều cho rằng Vũ Văn Mặc không thể có hậu, mà Mộ Dung Thu về sau cũng không có khả năng có đứa nhỏ của mình, cho nên mới khen Hiện nhi như vậy. Chỉ là muốn muốn để cho Mộ Dung Thu không thương tâm.

Mộ Dung Thu mỉm cười, nơi nào không nhìn ra suy nghĩ của các nàng, nàng nhìn Khương thị, Khương thị trở lại Vương phủ liền tới tìm nàng, chủ yếu chính là đi cầu cùng, nếu như Khương thị đã chịu thua, nàng cũng không có đạo lý cứng rắn đáp lại, liền đối với Khương thị cười nói: "Tự đệ tức vừa trở về liền tới thăm bản phi, bản phi biết người quan tâm bản phi cùng vương gia, nhưng vẫn nên quan tâm đến thân mình của bản thân, thừa dịp hiện tại vừa qua giờ cơm trưa, trở về hãy nghỉ một hồi."

Khương thị nghe vậy, liền biết Mộ Dung Thu sẽ không để ý cứ chỉ lo trước của nàng, liền cười không ngấm miệng nói: "Hào, em dâu đúng là nên đi về nghỉ. Chờ nghỉ ngơi tốt lại đến thăm vương phi." Nàng tuy rằng đã tắm rửa thay quần áo, nhưng ở trong đại lao thật sự là khó có thể ngủ ngon, lúc này cùng Mộ Dung Thu và Trần thị nói chuyện một chút, cũng có chút mệt mỏi, sớm muốn mở miệng cáo từ đi về nghỉ, nhưng lại lo lắng Mộ Dung Thu nghỉ nhiều. Hiện tại Mộ Dung Thu đã mở miệng, nàng liền yên tâm rồi đi.

Chờ sau khi Khương thị rời đi, Mộ Dung Thu hướng Trần thị hỏi: "Tự muội hiện tại tốt chứ?" Mộ Dung Lan tuy rằng có sai, nhưng bất quá là nhất thời bị che mắt. Kỳ thực Mộ Dung Lan đáy lòng cũng không xấu, chẳng qua có thể là mấy ngày ở thanh lâu khiến tâm lý của nàng có chút biến hóa. Quá mấy ngày nay, nàng hẳn là nghĩ rõ ràng rồi?

"Tự muội hiện giờ luôn ở trong phòng, trừ bỏ mỗi ngày sẽ chiều đi chỗ Ngũ muội nháy xuống hồ ngồi yên, thời gian khác đều là không nói một lời, sợ là tạm thời cũng không thể suy nghĩ cẩn thận. Bất quá vương phi cũng chờ lo lắng, ta chỉ cần có thời gian sẽ đi khuyên nhủ tự muội. Tự muội kỳ thực tâm cũng không xấu, chỉ là nhất thời đi lầm đường. Chuyện Ngũ muội chết cùng Tử muội kỳ thực không có bao nhiêu liên hệ. Tự muội cũng đúng là người đáng thương." Trần thị thở dài nói.

Mộ Dung Thu gắt đầu, "Có Ngữ Yên muội khuyên, bản phi cũng yên tâm. Mấy ngày này, Ngữ Yên muội cũng có thể suy nghĩ tên đứa nhỏ." Mộ Dung Lan là nữ tử thông minh lại cao ngạo, nếu là không rơi vào thanh lâu, hiện thời sợ là cũng đã tìm được nhà chồng tốt, trải qua cuộc sống bình thản lại hạnh phúc. Dựa vào dung mạo cũng tâm trí của Mộ Dung Lan cũng sẽ không thể chịu ủy khuất, chính là, hết thấy đều không thể quay đầu.

Trần thị nghe vậy, trên mặt đạo đạt hạnh phúc mỉm cười, nàng gắt gắt đầu, "Muội không có vấn gì, chẳng qua là đọc vài cuốn sách mà thôi. Chờ phu quân trở lại, để phu quân nghĩ đi."

"Cũng tốt." Mộ Dung Thu khẽ cười nói. Đột nhiên tưởng tượng nếu là nàng cùng Vũ Văn Mặc có đứa nhỏ, nên gọi tên gì?

Cùng Trần thị nói chuyện hơn một canh giờ, Trần thị là người có bầu, không lâu lắm đã thấy hơi mệt chút, liền đi trở về.

Mộ Dung Thu cũng trở về phòng tìm Vũ Văn Mặc. Nhưng bên trong gian phòng lại không thấy thân ảnh Vũ Văn Mặc. Chẳng lẽ là đi thư phòng? Ngày hôm nay buổi sáng hẳn liền lâm triều, không quá hai canh giờ sẽ trở lại, lúc này đã đi thư phòng xử lý công vụ?

"Vương phi tìm vương gia sao? Vừa rồi người của phủ Hậu gia đến tìm vương gia, vương gia phải đi trong cung. Vương gia thấy vương phi cùng tướng quân phu nhân tán gẫu thật vui, liền không cho nô tì chuyển cáo." Thường Thu bưng một chậu nước vào phòng, nhìn thấy Mộ Dung Thu thất thần, liền đi tới nói.

Mộ Dung Thu nhũn mày, lòng đầy nghi hoặc, Vũ Văn Mặc lúc này tiến cung làm cái gì? Ánh mắt nàng khẽ nhúc nhích, chẳng lẽ trong cung có việc phát sinh?

Lúc này, trong hoàng cung, ở bên trong tâm cung Hoa phi.

Hoàng Thượng canh giờ này vốn nên ở ngự thư phòng phê duyệt tấu chương, nhưng lúc này lại xuất hiện tại tâm cung Hoa phi!

Trừ bỏ Hoàng Thượng, còn có thái tử Vũ Văn Hạo, Trần Nam hầu Tạ Nguyên, Vũ Văn Mặc. Thậm chí còn có hoàng hậu, Hoàng quý phi, Vũ Văn Tập! Đám người nhìn chằm chằm Hoa phi nằm ở trên giường mơ mơ màng màng không biết tình huống gì xảy ra, còn có Nhị hoàng tử Vũ Văn Minh đã bị biếm làm thứ dân không nên xuất hiện trong hoàng cung!

Đám người ánh mắt đều lợi hại như dao tiềm. Bọn họ mới vừa rồi còn ở ngự thư phòng thảo luận quốc gia đại sự, lại nghe được tin tức, buống đại sự, vội vàng tới!

Nguyên nhân bất quá là, hai người trước mắt thể nhưng thân không mình vãi nằm ở trên giường lớn!

Vũ Văn Mặc cùng Tạ Nguyên hai người nhìn nhau, lại không dám vết đem tầm mắt dời đi, nhìn về phía hai người trên giường dùng chân che đầy thân mình.

"Tại sao có thể như vậy?" Hoa phi liếc nhìn Vũ Văn Tập, vừa nhìn về phía mấy người đứng ở ngoài giường. Trong lòng tràn đầy không hiểu. Nàng ngày hôm nay giữa trưa sau khi ăn cơm xong cảm thấy thật khó chịu, liền trở về tâm cung ngủ, thể nào vừa tình duy Vũ Văn Minh đã ở chỗ này? Vừa rồi sau khi nàng tỉnh lại nhìn thấy Vũ Văn Minh, bị kinh hoàng một trận, truy vấn Vũ Văn Minh sao lại xuất hiện ở tâm cung của nàng, dĩ vãng hai người ước hẹn đều là lúc đêm khuya trong cung điện không người, hẳn làm sao có thể lớn gan như vậy đến tâm cung của nàng? Khiến nàng càng không hiểu là, hẳn hiện giờ không phải đang ở ngoài cung sao?

"Hoa phi, Vũ Văn Minh! Hào! Gian phu dâm phu!" Hoàng đế giận dữ, thân mình run lên một cái, ngón tay chỉ vào hai người trần như nhộng trên giường nổi giận mắng. Trước đây có người đến bẩm báo với hắn, hai người bọn họ yêu đương vùng trộm, hắn còn không tin, hiện giờ xem ra, lại là thật! Trách không được, lúc hắn đem Vũ Văn Minh biếm làm thứ nhân, Hoa phi lại lo lắng như vậy! Nguyên lai hai người họ đã sớm có tư tình!

"Phụ hoàng! Nhị thần cũng không biết chuyện gì đã xảy ra." Vũ Văn Minh quá sợ hãi, vừa rồi nếu là còn có chút mơ hồ, không biết vì sao. Hiện tại thanh tỉnh lại phát hiện ra tình huống không đúng. Hắn không phải mới vừa còn ở trong khách sạn ăn cơm trưa sao? Lúc ấy hẳn chính vừa ăn cơm vừa nhìn người được Hoa phi sai đưa thư! Thế nào bây giờ lại xuất hiện ở bên trong tâm cung Hoa phi?!

Vũ Văn Tập mím môi nhìn hai người, ánh mắt lóe sáng lúc tối. Sau đó, hắn nhìn về phía sắc mặt Vũ Văn Mặc bình tĩnh như không có chuyện gì xảy ra, còn có Tạ Nguyên vẫn như cũ cả lo phát phơ.

"Hoàng Thượng, Nhị hoàng tử tuyệt đối sẽ không làm loại chuyện hồ đồ này! Nhất định là bị Hoa phi câu dẫn. Nhị hoàng tử không ở trong cung, làm sao có thể bỗng nhiên liền xuất hiện ở bên trong tâm cung Hoa phi? Nhất định là Hoa phi tìm cách để cho Nhị hoàng tử tiến cung! Hoa phi vừa nhìn qua chính là con hồ ly tinh, câu dẫn Nhị hoàng tử!" Hoàng quý phi nhìn Vũ Văn Minh cùng Hoa phi, sắc mặt đại biến quý xuống đất hướng Hoàng Thượng nói.

Từ xưa đến nay, hoàng đế nào hoặc là người nam nhân nào có thể dễ dàng tha thứ cho nữ nhân của mình hồng hạnh vượt tường, cùng người khác thông dâm? Đặc biệt nam nhân có đại! Hoàng Thượng coi trọng nhất mặt mũi bị cho đội nón xanh, tại thời khắc này làm sao có thể nghe vào lời của người khác? Hắn đã tức không kịp thở, trong mắt toàn là lửa giận, hắn đá văng Hoàng quý phi, "Cũng tại người nuôi ra một nhi tử tốt!" Ăn cơm của hắn, ại ăn luôn nữ nhân của hắn!

Hoàng quý phi bị đá rơi lệ, nàng hướng Vũ Văn Tập, nói "Tam hoàng tử, Nhị hoàng tử là thân ca ca của ngươi. Mau nói chuyện cho thân ca ca của ngươi."

"Muội muội chờ nhào lung tung, trước mắt chuyện Nhị hoàng tử cùng Hoa phi thông dâm chúng ta đều nhìn thấy. Nhị hoàng tử thoát không khỏi trách nhiệm." Hoàng hậu vốn đã cùng Hoàng quý phi bất hòa, trước mắt tìm được cơ hội, tự nhiên sẽ

không cho Hoàng quý phi cơ hội xoay ngược.

Vũ Văn Hạo liếc nhìn Hoa phi, vừa liếc nhìn Nhị hoàng tử. Trong lòng đã biết được là chuyện gì xảy ra. Tạ Nguyên luôn phải người giám thị Nhị hoàng tử, nhất định là đã xác định Nhị hoàng tử cùng Hoa phi có gian tình, mới có chuyện trước mắt này.

Vũ Văn Mặc lãnh mặt nhìn Hoàng Thượng cùng Hoàng quý phi, Hoa phi, Nhị hoàng tử. Trước mắt vô luận như thế nào, Hoa phi là có miệng cũng nói không được!

"Thỉnh Hoàng Thượng tin tưởng nô ti! Nô ti cũng không biết đây là có chuyện gì. Nô ti giữa trưa có chút khó chịu, sau khi tỉnh lại đã thấy Nhị hoàng tử ở đây, nô ti trăm triệu không ngờ. Nhất định là có người muốn hãm hại nô ti! Hoàng Thượng chẳng lẽ không biết nô ti là hạng người gì sao?!" Hoa phi kinh hoàng, nằng tha thiết nhìn Hoàng Thượng, chân tình chân ý thiết tha nói, hi vọng Hoàng Thượng có thể tin lời của nàng.

Trước mắt, sự tình phát sinh quá đột ngột, nằng căn bản không có biện pháp nghĩ rõ ràng là chuyện gì đã xảy ra. Nàng giữa trưa còn muốn làm như thế nào giúp Bắc Cung, không để Hoàng Thượng xuất binh đánh Bắc Cung, trước mắt lại đã xảy ra loại sự tình này!

"Loại kịc cớ vụng về này mà cũng muốn lừa gạt Hoàng Thượng? Hoa phi người to gan lớn mật, lúc này vẫn còn là ban ngày, thế nhưng dám thừa dịp Hoàng Thượng phê duyệt tấu chương cùng Nhị hoàng tử thông dâm! Trước mắt, còn vọng tưởng dùng nước mắt không đáng giá tiền làm cho Hoàng Thượng tin tưởng người! Hoa phi, người thật đúng là làm cho bản cung sáng mắt!" Hoàng hậu lời nói tàn khốc hướng Hoa phi nói. Hoa phi quá mức được sủng ái, Hoàng Thượng đã có quá nhiều thay đổi, nằng luôn luôn không biện pháp ứng đối, hiện thời lại có cơ hội tốt không thể tưởng được, nằng tất nhiên sẽ không để cho Hoàng Thượng dễ dàng tha cho nằng!

Vũ Văn Minh thất kinh, quá sợ hãi ở trong chân đạp đầu ni non nói: "Phụ hoàng, nhi thần là oan uổng! Nhi thần tuyệt đối không cùng Hoa phi thông dâm!" Hắn cho dù là là gan lớn hơn nữa, cùng Hoa phi thông dâm sao lại có thể nào lựa chọn thời điểm ban ngày?!

Tuy rằng hắn cực lực cãi lại, nhưng là Hoàng thượng vô luận như thế nào cũng tuyệt đối không tin! Đặc biệt là câu Hoa phi nói hắn không biết của nằng làm người ra sao sao? Hắn như thế nào lại không biết? Hoa phi ở trên giường đa dạng ra sao các phi tần khác không thể sánh bằng! Phóng đảng như vậy, nguyên lai dĩ nhiên là không biết hổ thẹn như vậy!"Cầm miệng!" Hoàng Thượng phẫn nộ quát.

"Có lẽ việc này quá thực có nội tình. Thần cho là nên điều tra, chờ đợi oan uổng Hoa phi cùng Nhị hoàng tử." Vũ Văn Mặc hạ thấp đôi mắt hướng Hoàng Thượng nói.

Vũ Văn Tập bỗng nhiên mặt lạnh nhìn về phía Vũ Văn Mặc. Trong lòng cười lạnh, ngày hôm nay chuyện này hơn phân nửa là Vũ Văn Mặc làm ra, hắn thế nhưng lúc này còn nhân nghĩa như vậy vì Vũ Văn Minh cùng Hoa phi mà nói chuyện? Nhìn những lời này là vì Hoa phi cùng Vũ Văn Mặc mà nói chuyện, nhưng kì thực là một mối lừa, làm cho Hoàng Thượng lại càng lừa giần ngáp trời!

Tạ Nguyên ôm lấy khóe miệng, cười lạnh nói: "Nam Dương Vương lời ấy sai rồi. Không có lừa làm sao có khó. Chẳng lẽ không phát hiện hai người vừa rồi khi thanh tỉnh, hành động thần thiết như vậy? Nếu như trước đây không có gian tình, vừa rồi như thế nào lại thần quen như vậy?" Ngày hôm nay trò hay này là hắn mất mấy ngày bày ra, thật vất vả chiếm được cơ hội lần này, tự nhiên không thể giờ trúc mức nước mà chẳng được gì.

Tạ Nguyên cùng Vũ Văn Mặc nhất ngôn nhất ngữ phối hợp tương đương ăn ý. Quả thực là một trận lừa trực tiếp đốt về phía Hoàng Thượng.

Hoàng Thượng nghe vậy, không nói hai lời, chán ghét nhìn thoáng qua Hoa phi, âm thanh lạnh lùng nói: "Hoa phi cùng Nhị hoàng tử thông dâm, tội không thể tha! Hai người trăm lập quyết!"

Mệnh lệnh vừa ra, Hoàng quý phi lúc ấy liền hét to một tiếng rồi ngã đi. Vũ Văn Tập tay nắm chặt hai đấm, nhưng mà, vẫn không có nói hướng Hoàng thượng vì Vũ Văn Minh cùng Hoa phi cầu tình.

"Hoàng Thượng! Ngươi không tin nô ti không quan trọng. Nhưng trong bụng nô ti còn có cốt nhục của hoàng thượng a!" Hoa phi kéo chân từ trên giường đi xuống dưới, thấp phần chặt vật hướng Hoàng thượng nói. Nằng biết hiện tại nói cái gì cũng không được. Dựa vào tình cảnh trước mắt, Hoàng Thượng chắc chắn sẽ không tin tưởng nằng. Nhưng nằng tuyệt đối không thể chết được, tối thiểu không thể cứ như vậy chết đi.

Vì Hoa phi đem chân kéo xuống, Nhị hoàng tử quý ở trên giường liền lộ ra một thân trần trụi trước mặt mấy người bọn họ.

Hoàng hậu nằng mặt cắt: "Không biết hổ thẹn." Tựa đầu hướng một bên khác.

Vũ Văn Tập cũng tại lúc này đã mở miệng, "Phụ hoàng, Hoa phi mặc dù có tội. Nhưng bảo thai trong bụng Hoa phi quả thật là thân tử của Hoàng Thượng." Không có quân cơ Hoa phi, ngày sau làm việc xem ra sẽ khó khăn. Hiện giờ chuyện đến nước này, xem ra hắn tuyệt đối không thể bị kéo xuống, phải dùng chút thủ đoạn.

Bản dạng độc truyện *Chinh Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 31

Hoa phi thấp phần thông minh, thấy Vũ Văn Tập vì nằng nói chuyện, nằng lập tức liền than thở khóc lóc, ánh mắt thâm tình khẩn thiết, khóc không thành tiếng nói: "Hoàng Thượng, nô ti từ khi vào hoàng cung hầu hạ Hoàng Thượng, cả trái tim đều là của hoàng thượng. Chuyện ngày hôm nay thực có chút kỳ quái. Hoàng Thượng hiện tại đang lúc nói nóng không tin nô ti cũng không quan trọng, nhưng chỗ để vì vậy mà lại có cốt nhục của hoàng thượng. Bảo thai trong bụng nô ti đích thực là của hoàng thượng! Hoàng Thượng nếu không tin nô ti, vậy chờ nô ti mười tháng hoài thai sinh ra ngày đó lấy máu nhận thân." Nằng tuyệt đối không thể có bất trắc được, tuyệt đối không thể, bằng không liền mất đi mục đích của nằng khi đến Đại Hoa quốc. Huống hồ, nằng cúi đầu nhưng đôi mắt lóe ra, chờ Hoàng Thượng mấy ngày nữa bởi vì "Tuồng niệm" nằng mà phải tha nằng ra.

Thế nhưng, nằng lo lắng quay đầu liếc nhìn Nhị hoàng tử. Ngày hôm nay chuyện này nhất định là có người thiết kế hãm hại, người nọ nhất định là biết quan hệ của nằng cùng Nhị hoàng tử, cho nên mới dám làm như vậy! Nhưng Nhị hoàng tử... Trong lòng nằng dù thấp phần không bỏ được, nhưng cũng không có biện pháp. Nếu như hai người chỉ có thể sống một người, nằng nhất định phải sống sót.

Nều nằng muốn sống sót! Vậy thì...

"Có lẽ là Nhị hoàng tử ái mộ nô ti đã lâu, cho nên mới có chuyện hôm nay. Nô ti hoàn toàn là không biết chuyện gì, chắc chắn là bị người hãm hại! Thỉnh Hoàng Thượng tin tưởng nô ti! Nô ti thật là bị oan uổng!" Hoa phi lại dập đầu vài cái. Lần này nằng là hoàn toàn không quan tâm nữa.

Nàng vừa dứt lời, đầu kia Vũ Văn Minh nghe thấy vậy, trợn mắt trừng hướng nằng, "Khá lắm Hoa phi! Người thế nhưng qua sông đoạn cầu!" Hắn vốn là người thẳng tính, làm việc không có đầu óc, trước mắt sau khi nghe thấy Hoa phi nói, ý nghĩ đầu tiên đó là Hoa phi dám bân đứng hắn, chuyện tự nhiên ập lên đầu mình, dám đem mọi chuyện đều đổ lên thân hắn! Nhưng hắn thật không ngờ chính là, khi câu nói này vừa ra khỏi miệng hắn, lại càng chứng thực việc hắn cùng Hoa phi có gian tình!

Vũ Văn Mặc về mặt lạnh thấu xương khốc miệng nhe răng gọi lên, không thể không nói là trò hay. Hắn cùng Tạ Nguyên căn bản cũng không cần phí khí lực, trước mắt lại càng không cần nhiều lời, cũng khiến cho Vũ Văn Minh chính mồm thừa nhận hắn cùng với Hoa phi có quan hệ! Thật đúng là giống như miếng bánh từ trên trời rơi xuống! Nhưng cũng không thể không nói Vũ Văn Minh thật sự là quá mức ngu dốt. Đến mức này, hắn thế nhưng tự chui đầu vào lưới. Hoàng Thượng vừa rồi có lẽ còn hoài nghi chuyện giữa Hoa phi cùng Nhị hoàng tử có phải là thật hay không, nhưng bởi vì những lời này của Vũ Văn Minh mà đã hoàn toàn xác định. Có một số việc quá thật hẳn là từ từ sẽ lộ ra, Hoa phi kết quả là dựa vào điểm nào mà làm cho Hoàng Thượng si mê? Làm cho Hoàng Thượng chỉ trong ba bốn tháng ngắn ngủn liền phát sinh biến hóa lớn như thế? Mà Vũ Văn Tập kể tiếp sẽ làm như thế nào? Trước mắt, câu trả lời chỉ có thể chính miệng Hoa phi nói ra.

"Ôi! Nguyên bản ta còn tưởng rằng là ta oan uổng Nhị hoàng tử cùng Hoa phi. Nhưng trước mắt xem ra đều là không phải như thế!" Tạ Nguyên ánh mắt như hoa đoá, nhìn Hoa phi cùng Vũ Văn Minh cười nhạo nói. Cảm thấy hẳn cái gì cũng đều không cần làm, đã có người cái gì cũng đều đưa tới cửa! Đây là, nội bộ lục đục à? Thật là sáng khoái!

Vũ Văn Hạo chán mảy gói gạo nhần lên mấy đường, nhìn Vũ Văn Minh cùng Hoa phi một trận cảm khái cho Hoàng thượng. Quả thật là như thế! Quả nhiên đích thực là có gian tình!

Vũ Văn Tập sau khi nghe thấy Vũ Văn Minh nói xong, đồng thời trong mắt là biểu tình chỉ tiếc rên sất không thành thép.

Hoa phi mộng lung, nằng dù thế nào cũng vô pháp nghĩ đến, lúc này người bân đứng nằng lại là Vũ Văn Minh! Hai người bọn họ lúc trước ở cùng một chỗ, là do ái mộ đối phương. Ngày hôm nay nằng vì bảo toàn bản thân mình, cũng là bắt đắc dĩ! Thời gian dài như vậy, nằng vì hắn cùng Tam hoàng tử làm bao nhiêu chuyện? Hiện giờ Vũ Văn Minh thế nhưng một điểm suy nghĩ cho nằng cũng không có! Nằng quá sợ hãi mà thống mạ Vũ Văn Minh, "Người làm sao có thể hồ ngôn loạn ngữ? Bản cung cùng Nhị hoàng tử sao lại có quan hệ được? Trước kia hay hiện tại cũng không có chút tình cảm nào! Nhị hoàng tử người cũng biết, người vừa rồi nói những lời kia, hoàn toàn là lời mất đầu!" Nằng quay đầu lại dùng ánh mắt ý bảo Vũ Văn Minh, ngàn vạn lần không được nhất thời xúc động.

Vũ Văn Minh cho dù là ngốc, hiện tại đã biết vừa rồi bản thân mình có bao nhiêu ngu xuẩn. Lập tức mặt càng trắng bệch tái nhợt, cả người run run nhìn hướng Hoàng thượng. "Phụ hoàng, nhi thần mơ hồ. Nhi thần vừa rồi là mơ hồ! Thỉnh phụ hoàng minh giám, nhi thần cùng Hoa phi một chút quan hệ cũng không có!" Trước mắt, hắn mới cảm thấy đáng sợ, lúc ấy khi bị Hoàng Thượng biến thành thường dân, hắn cũng không lo lắng, bởi vì có Hoa phi ở trong cung, nằng chung quy sẽ có một ngày làm cho Hoàng Thượng tha thứ cho hắn, hơn nữa chờ sau khi Vũ Văn Tập lập thành nghiệp lớn, hắn cũng sẽ được phong làm Vương gia, đến lúc đó còn không phải sẽ có vinh hoa phú quý. Nhưng bây giờ, hắn thế nhưng lại nói sai!

"Hoàng Thượng, tình huống trước mắt hết sức rõ ràng, Nhị hoàng tử cùng Hoa phi chắc chắn có tư tình. Cho dù hai người nói xạo, cũng không cách nào sửa đổi chuyện thực." Hoàng hậu cũng không để ý chuyện Vũ Văn Minh khóa thân, trực tiếp xoay người hướng Hoàng Thượng nói

"Trước mắt cũng không biết đưa trẻ trong bụng Hoa phi đến tới cùng là của phụ hoàng hay là của Nhị đệ. Vì vậy, không bằng đợi cho đến Hoa phi mười tháng hoài thai lại định đoạt." Vũ Văn Hạo chấp tay trầm giọng nói. Nếu như Hoa phi chết, rất nhiều manh mối nhất định sẽ bị đứt. Vì vậy Hoa phi phải giữ được tánh mạng.

Hoàng hậu nghe vậy, không thể tin nằng về phía Vũ Văn Hạo. Không hiểu Vũ Văn Hạo tại sao lại thời cơ tốt như vậy còn buông tha cho Hoa phi? Nếu trong bụng Hoa phi quả thật là cốt nhục của hoàng thượng, Hoa phi có khả năng sẽ xoay ngược! Nằng tuyệt đối không cho phép!

"Hoàng Thượng! Ngươi phải tin tưởng nô ti! Hoàng Thượng hãy ngừng lại, nãy ngày nay nô ti tận tâm hầu hạ Hoàng Thượng như vậy." Hoa phi thất kinh, kéo chân đi qua, ôm lấy đùi hoàng thượng, hai mắt đầm lệ ngừng đầu nhìn lên thấy Hoàng Thượng về mặt đã chán ghét nhìn từ trên xuống, khẩn cầu nói.

Hoàng Thượng nghiêng răng nghiêng lợi, chán ghét lập tức đem Hoa phi đá sang một bên.

Hoa phi kinh ngạc.

Mà lúc này, Tam hoàng tử Vũ Văn Tập mới vừa rời còn vì Hoa phi nói chuyện lại đi đến phía giường, cảm lấy chân ném tới trên người Vũ Văn Minh. Sau đó nhìn về phía Hoàng Thượng nói: "Việc này không thể để lộ ra, làm nhục mặt hoàng gia. Thành phụ hoàng nhanh chóng giải quyết việc này."

Vũ Văn Mặc, Vũ Văn Hạo, Tạ Nguyên ba người hai mặt nhìn nhau, Vũ Văn Tập quả nhiên ngoan độc. Thế nhưng, chuyện này tuyệt đối sẽ không đơn giản như vậy mà kết thúc! Vũ Văn Mặc âm thầm đánh giá Hoàng Thượng, tuy rằng Hoàng Thượng trong mắt có vẻ chán ghét rất đậm, nhưng lại không biết vì sao, còn có đối Hoa phi lưu luyến không thôi! Hoa phi trên người có cái gì có thể khiến hoàng thượng có biến hóa một trời một vực như vậy? Hoặc là, Vũ Văn Tập có cái gì có thể làm cho Hoa phi khiến hoàng thượng không buông như vậy?

Đến tốt cùng là cái gì?

Vũ Văn Mặc ở phương diện này vẫn hoài nghi không thôi, Vũ Văn Hạo cùng Tạ Nguyên cũng đồng dạng. Thậm chí ngay cả Hoàng hậu đã ở bên cạnh Hoàng thượng hai mươi mấy năm, cũng tự nhận là đối với Hoàng Thượng thập phần hiểu, nhưng bảy giờ này cũng có chút không dám xác định. Hoàng Thượng vừa rồi chậm chạp không quyết định, chính là đối với Hoa phi cảm thấy đau lòng, hiện thời tình huống rõ ràng như thế, nhưng hẳn vẫn không có ra quyết định, trong mắt lộ vẻ do dự rất đậm

...

Nam Dương Vương phủ.

Mộ Dung Thu không biết Vũ Văn Mặc khi nào trở về, liền đi đến phòng Hiến nhi cùng hắn đọc sách.

"Mẫu thân, Hiến nhi chuẩn bị lễ vật, muốn ngày mai đưa cho mẫu thân!" Tiểu Hiến nhi nhìn về phía Mộ Dung Thu, mắt như vì sao lay động lòng người, thập phần linh động như phát ra ánh sáng, hơn nữa tiểu bộ dáng còn rất thần bí.

Thấy thế, Mộ Dung Thu nhận không được cười khế, có vài phần tò mò hỏi: "Lễ vật ra sao?"

Hiến nhi cười hắc hắc vài tiếng, trông mắt vòng vo vài vòng, mới quay đầu đi, cười nói: "Không cho mẫu thân biết. Chờ nay mai mẫu thân sẽ biết."

"Hảo, mẫu thân sẽ chờ xem lễ vật của Hiến nhi." Mộ Dung Thu trên môi tươi cười càng sâu thêm vài phần, trong lòng nhận không được vui sướng cùng chờ đợi. Nàng còn là lần đầu tiên nhận được lễ vật của Hiến nhi đấy!

Hiến nhi thấy Mộ Dung Thu tươi cười xán lạn, bộ dáng mười phần mong chờ, giờ cảm nhỏ lên, có chút tự hào tuyên cáo nói: "Thỉnh mẫu thân yên tâm, lễ vật này mẫu thân nhất định sẽ thích."

"Mặc kệ Hiến nhi đưa cho mẫu thân cái gì, mẫu thân đều sẽ thích." Mộ Dung Thu ôn nhu xoa tóc Hiến nhi, khẽ cười nói.

"Vương phi, Nhị lão gia cùng Tần di nương cầu kiến." Ngoài cửa truyền đến thanh âm của Lan Ngọc.

Mộ Dung Thu nghe vậy, âm thầm kinh ngạc, Vũ Văn Khải cùng Tần di nương sớm đã bị đuổi ra khỏi Vương phủ, hiện giờ bọn họ sao lại còn có mặt mũi tới gặp nàng? Mặc dù lòng đầy nghi hoặc, nhưng có mấy lời không thể ở trước mặt Hiến nhi nói, Mộ Dung Thu nhẹ xoa tóc Hiến nhi, "Hiến nhi trước đọc sách đã, chờ tới lúc ăn cơm tối, mẫu thân bảo bà từ làm cho con vài món con thích ăn."

"Cảm ơn mẫu thân!" Hiến nhi nghe có thể ăn món ăn ngon, cao hứng vạn phần.

Mộ Dung Thu lắc lắc đầu, Hiến nhi đối với việc ăn cực kì coi trọng. Xem ra sau này hẳn nếu cưới vợ, sợ là cũng muốn cưới một người trù nghệ tuyệt đỉnh.

Sau khi ra khỏi phòng, sắc mặt Mộ Dung Thu trầm ngâm nhìn về phía Lan Ngọc, hỏi: "Bọn họ có nói là có chuyện gì không?"

"Nhị lão gia nói là ngại ấy biết chuyện vương phi không muốn cho nhiều người biết. Nói nếu như vương phi không đi gặp bọn họ. Hẳn sẽ đem chuyện này công bố thiên hạ." Lan Ngọc lập tức nói.

Chuyện không muốn cho người biết? Mộ Dung Thu nhăn mày lại, trầm mặc nửa khắc, liền phản phó Lan Ngọc nói: "Người đi báo cho Nhị lão gia biết, nếu có chuyện gì hãy nói thẳng, không cần nói bậy, uy hiếp bán phi."

"Vâng ạ."

Mấy khắc sau, Lan Ngọc đã trở lại. Nàng vẻ mặt khó chịu nói: "Vương phi, Nhị lão gia nói, việc này liên quan đến danh dự của vương phi, cũng sự nghiệp của vương gia. Nếu vương phi không đi gặp hẳn, Nhị lão gia liền lập tức rời đi." Nàng ở Vương phủ thời gian không ngắn, tự nhiên biết Vũ Văn Khải là người như thế nào, hôm nay có thể tới gặp vương phi, cũng mạnh miệng như vậy, có lẽ ngược lại thật sự là đã biết một ít chuyện của vương phi cùng vương gia. Trước mắt, sự tình sợ là không ổn."

Mộ Dung Thu hai hàng lông mày nhăn lên, khóe môi gợi lên, cười lạnh nói: "Hảo, vậy bán phi liền đi nhìn xem Nhị lão gia sẽ mang chuyện như thế nào đến uy hiếp bán phi!" Vũ Văn Khải ngược lại thật sự giống như con ruồi, là người ghê tởm

...

Tẩm cung Hoa phi.

Vũ Văn Tập đẩy mắt hắn lên vai tia ngoan độc, Hoa phi biết chuyện của hắn, nếu như xử lý không tốt, sợ là vào lúc cuối sẽ quay lại cắn hắn một cái. Hắn ở lúc không ai chú ý, đưa cho Hoa phi cùng Vũ Văn Minh một ánh mắt, ánh mắt kia là trấn an lại cả cảnh cáo.

Nhục mặt hoàng gia? Hoa phi cùng Vũ Văn Minh đồng thời nhìn về phía Vũ Văn Tập. Chẳng lẽ đến thời điểm này, Vũ Văn Tập muốn vút bỏ hai người bọn họ? Không vì hai người bọn họ suy tính đường lui? Hai người ánh mắt đồng dạng không thể tin, đồng thời trong lòng tràn đầy nghi hoặc. Nhưng khi bọn hắn nhìn thấy Vũ Văn Tập đưa ánh mắt tới, đều vội vã cúi đầu, không dám nói thêm gì nữa.

Hoàng Thượng lui ra phía sau hai bước, chán ghét ánh mắt không chút che dấu nhìn về phía Hoa phi, tuy rằng vẫn còn có chút do dự, nhưng thân là nam nhân, không chịu nổi nhất đó là bị nữ nhân phản bội! Hắn lạnh giọng nói: "Thua thiệt trăm sừng ái người như thế! Người lại làm cho trẫm cảm thấy ghê tởm! Từ nay về sau, Đại Hoa quốc cùng Bắc Cương quốc thế không lưỡng lập! Mà Hoa phi nhà ngươi, sau mười tháng hoài thai, ban chết! Về phần Vũ Văn Minh, lập chém!"

Hoa phi nhất thời thân mình vô lực tê liệt ngã xuống đất, chân lông trắng nõn đắp lên cả người nàng, lại không che được tay nàng ôm lấy hoàng thượng, nàng tuyệt vọng nhìn Hoàng Thượng, nắm bắt nói: "Hoàng Thượng người sẽ hối hận, người sẽ hối hận." Hoàng Thượng không thể không có nàng. Tiếp theo, nàng vừa nhìn về phía Tam hoàng tử Vũ Văn Tập, trong mắt có cầu xin cùng chờ đợi. Tam hoàng tử nhất định sẽ cứu nàng.

Nàng lại nhìn về phía Vũ Văn Minh đồng dạng giống nàng tê liệt ngã xuống lạnh lẽo trên đất, trong lòng trống trơn, thất vọng không thôi. Vũ Văn Minh tuy rằng không phải nàng nam nhân nàng thích nhất, nhưng ở trong khoảng thời gian này chiếm cứ toàn bộ tâm nàng, khiến nàng ở trong hoàng cung cũng không đến nỗi cô đơn, cũng không đến nỗi lúc thị tẩm với Hoàng Thượng, cảm giác vô lực! Nhưng nam nhân này lại ở thời gian cuối cùng đẩy nàng vào lốc xoáy, khiến nàng vô lực xoay người!

Vũ Văn Minh lúc này trong đầu đều là hai chữ lập chém, đầu óc giờ giống như tương hồ. Sắc mặt tái nhợt ngu ngu nhìn chằm chằm Hoàng Thượng.

Vũ Văn Tập cúi đầu, che dấu việc hắn nhủ chặt mí cùng hận ý lộ hết trên mặt.

"Người tới, mang xuống!" Hoàng Thượng quát lạnh một tiếng, lập tức vài tên thị vệ từ ngoài cung vào. Tiến vào liền đem Hoa phi dưới chân cùng Vũ Văn Minh trực tiếp nâng lên hướng bên ngoài tẩm cung đi ra.

Lúc này, Vũ Văn Minh mới kịp phản ứng, hắn dùng khí lực toàn thân gậy gựa, hô to: "Phụ hoàng! Nhị thần thật oan uổng a! Phụ hoàng, nhị thần oan uổng a!"

"Hoàng Thượng, không cần chém Nhị hoàng tử a!" Hoàng quý phi vừa bất tỉnh lúc này lại thanh tỉnh, nhìn thấy bọn thị vệ đem Hoa phi cùng Vũ Văn Minh dẫn đi, lập tức tiến lên giữ chặt ống tay áo hoàng thượng khẩn cầu.

Hoàng Thượng giận quát một tiếng, "Cũng tại người giáo dục ra hảo nhi tử!" Dứt lời, Hoàng Thượng dùng sức bỏ ống tay áo ra, lui ra phía sau, rồi đi.

Còn dư lại trong phòng mấy người hai mặt nhìn nhau.

Tam hoàng tử còn lại là ngẩng đầu nhìn hướng ba người Vũ Văn Mặc, mặt vốn nên tức giận, lại yên bình không chút gợn sóng, thậm chí khóe miệng hắn còn gợi lên một chút cười nhạt.

Vũ Văn Mặc nhìn thấy, con người đen chớp động quang mang càng rét lạnh. Hắn thập phần xác định, hiện giờ đích nhân lớn nhất của bọn họ không phải Hoàng Thượng, không phải Hoa phi, mà là Tam hoàng tử trước mắt!

"Mẫu hậu, mẫu phi, nhị thần cáo lui." Tam hoàng tử đối hoàng hậu cùng hoàng quý phi ôm tay hành lễ, đó là rời đi.

Ba người Vũ Văn Mặc cũng lập tức rời đi. Bọn họ còn có việc cần cùng Hoàng Thượng thương nghị.

...

Nam Dương Vương phủ.

Mộ Dung Thu ở trong phòng đợi hết hai khắc, nhưng không thấy thân ảnh Vũ Văn Khải. Lúc đang nghi hoặc, Lan Ngọc đã trở lại.

Sau lưng nàng vẫn không có bất luận kẻ nào đi theo.

Mộ Dung Thu đuổi lông mày hơi nhíu, Vũ Văn Khải này là muốn diễn cái gì?

"Chuyện gì xảy ra?" Mộ Dung Thu trầm giọng hỏi.

"Nhị lão gia đang muốn đi theo nô tì vào Vương phủ, lại không nghĩ rằng bỗng nhiên xuất hiện một người. Người nọ bộ dạng xa lạ, nô tì chưa từng thấy qua. Chỉ thấy người nọ ở bên tại Nhị lão gia nói nói mấy câu, sau đó Nhị lão gia sắc mặt đại biến rồi đi. Một câu nói cũng không nói cho nô tì chuyện gì. Nô tì đuổi theo truy vấn vài câu, kết quả Nhị lão gia liền vội vàng lắc đầu, nói là sợ không kịp." Lan Ngọc một mặt không giải thích được nói. Nhị lão gia thật là kỳ quái, mới vừa rồi còn ảm tử muốn gặp vương phi, trước mắt lại nghĩ muốn chạy trốn.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu cũng đồng dạng thấp phần không hiểu, Vũ Văn Khai tới gấp nâng nhất định là có việc, nhưng ở thời điểm muốn vào phủ, người ngăn hấn lại là người phương nào? Vũ Văn Khai vì sao lại kinh hoàng rồi đi? Chẳng lẽ trong đó có ẩn tình khác?

Đến tốt cùng là chuyện gì?! Mộ Dung Thu trong đầu ần ần bất an.

Mà lúc này đây, Vũ Văn Mặc tiến cung không sai biệt lắm cũng đã hai canh giờ. Đến bây giờ còn chưa trở về. Mộ Dung thu sắc mặt trầm lạnh hỏi Lan Ngọc, "Vương gia có nói khi nào thì trở về?"

Lan Ngọc lắc đầu, "Không ạ. Vương gia không phải cùng Trần Nam hầu cùng nhau tiến cung sao?"

Mộ Dung Thu con người đen chột lóc, đúng vậy, cùng Tạ Nguyên tiến cung. Như vậy đã nói lên sẽ không có chuyện gì. Nhưng chẳng biết tại sao, tim của nàng lại đập nhanh hơn, tổng cảm giác có vẻ như chắc chắn sẽ có việc phát sinh."Ân, bản phi đã biết, người đi làm việc của người đi."

Lan Ngọc sau khi rời đi, Mộ Dung Thu đi vào gian trong. Sau khi vào gian trong, suy nghĩ một lát, nàng vẫn nghĩ mãi không ra, Vũ Văn Khai kết quả biết chuyện gì? Hẳn tìm đến nàng, có lẽ là muốn dùng chuyện này uy hiếp nàng.

Nếu là uy hiếp, như vậy chuyện xuất hiện người kia giải thích như thế nào?

Đến giờ cơm chiều, Vũ Văn Mặc cũng không trở về, nhưng mà lại phái người trở về báo cáo nàng biết, nói là cơm chiều ăn ở trong cung. Báo nàng cùng Hiền nhi ăn trước. Sau khi nhận được tin tức của Vũ Văn Mặc, Mộ Dung Thu mới có chút yên tâm.

Sau giờ cơm tối, nàng tự mình cùng Hiền nhi đi dạo. Mấy ngày trước, nàng nhân lúc rảnh rỗi không có việc gì đã để Hiền nhi nghiên cứu trò chơi xếp gỗ, còn có ghép hình. Hiền nhi thật thông minh, ghép hình không có bao lâu thời gian liền có thể làm xong. Mộ Dung Thu liền suy nghĩ, chờ sau sinh nhật, nàng liền làm một cái rubic cho Hiền nhi chơi đùa.

Sau khi Hiền nhi ngủ, Mộ Dung Thu liền trở về phòng, đốt đèn, tìm quyển sách đọc lại.

Bất tri bất giác, liền đã đến đêm khuya. Mắt có chút đau nhức, nàng liền nhẹ xoa cổ, đứng lên. Đi đến phía trước cửa sổ, nhìn xem sắc trời ngoài cửa sổ.

Bỗng nhiên, nàng nhìn mây lại. Nàng thấy bao quanh Vương phủ có vô số cây đuốc chiếu sáng lên.

Chuyện gì đã xảy ra?

Chính là lúc có cảm giác nghi hoặc sâu sắc, Hồng Lăng, Lan Ngọc, Thường Thu ba người ở ngoài cửa gỗ cửa.

"Vương phi, không xong! Vương gia cùng Trần Nam hầu đã xảy ra chuyện!" Ba người kinh hô. Vương phi không ngủ, ba người các nàng tự nhiên không thể như ngủ, thời điểm ở bên ngoài hầu hạ, phát hiện bên ngoài Vương phủ có đuốc đốt nhiều. Trong tâm liền nghi hoặc, Hồng Lăng đi ra ngoài Vương phủ xem tình huống mới biết, nguyên lai vương gia đã xảy ra chuyện!

Nghe vậy, Mộ Dung Thu lập tức mở miệng nói: "Tiền vào!"

"Vương phủ đã bị mấy trăm danh thị vệ trong cung vây quanh. Nguyên nhân là, vương gia cùng Trần Nam hầu hạ độc mưu hại Hoàng Thượng! Hiện thời, trong vương phủ bất luận kẻ nào cũng không cho ra phủ! Một chút liền có quan binh vào phủ thu thập chứng cứ." Hồng Lăng sau khi vào phòng, đã quai sợ hãi hướng Mộ Dung Thu bẩm báo.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 32

Cái gì? Hạ độc mưu hại Hoàng Thượng? Mộ Dung Thu sắc mặt mất mát trầm xuống. Đây không phải là tội danh nhỏ! Nhất định là có người vu oan.

"Liền ngay cả Thái tử cũng bị liên lụy, hiện giờ Thái tử cũng bị giam cầm. Trước mắt tình huống của vương gia cùng Trần Nam hầu chúng ta không có cách nào biết được. Bên ngoài Vương phủ đều là quan binh, muốn tìm hiểu một ít tin tức cũng không được." Lan Ngọc có chút kích động nói với Mộ Dung Thu. Các nàng còn chưa từng gặp qua tình hình như thế, đặc biệt là Vương gia cùng Trần Nam hầu đều bị liên lụy vào.

"Đúng vậy, không cần suy nghĩ nhất định là có người hãm hại Vương gia cùng Trần Nam hầu. Hai người họ làm sao có thể sẽ hạ độc mưu hại Hoàng Thượng?" Thường Thu lo lắng vạn phần nói, trước mắt đều không có chủ ý gì. Dù sao đây chính là sự tình liên quan đến tính mạng của Vương gia! Cho dù là Vương gia muốn hạ độc mưu hại Hoàng Thượng, cũng tuyệt đối không để người khác phát hiện ra! Nhưng động tĩnh hôm nay rạo đến lớn như thế!

Mộ Dung Thu hai hàng lông mày cau chặt, trong lòng bốn bề đều là sóng dậy. Hôm nay Vũ Văn Mặc cùng Tạ Nguyên vào cung, sau đó ở trong cung dùng bữa. Sự kiện hạ độc này sợ là đã khiến chân tay bọn họ luống cuống. Trong đó ả mưu liên tục, sự tình là như thế nào, nàng không cách nào biết được. Mặc dù trong lòng kinh hoàng, nhưng Mộ Dung Thu tin tưởng. Vũ Văn Mặc cùng Tạ Nguyên hai người tuyệt đối sẽ không tùy ý để người khác hãm hại mình như vậy.

"Còn có, ngày hôm nay Nhị hoàng tử bởi tự ý xông vào hoàng cung mà bị trảm lập quyết. Hoa phi cũng không biết là bởi duyên cớ nào mà bị định tội. Hiện giờ Hoa phi bị giam trong đại lao, chờ sau khi sinh xong, liền xử trảm!" Hồng Lăng còn nói thêm. Nàng lo lắng nhìn Mộ Dung Thu, hiện giờ vương gia bị giam vào đại lao, đại tướng quân lại bị phái đi biên quan giao chiến với Nam Cương. Mà vài lão gia trong Vương phủ thì không thể dựa vào được, Vương phủ nguy hiểm vây quanh trùng trùng, vương phi trước mắt nên làm cái gì bây giờ?

Mộ Dung Thu sóng mắt chớp động, liếc nhìn Hồng Lăng. Trong lòng chậm rãi ngồi tính toán. Vũ Văn Mặc cùng Tạ Nguyên hai người tiến cung sợ cũng là bởi vì chuyện Hoa phi cùng Nhị hoàng tử. Nhị hoàng tử cùng Hoa phi hai người đồng thời bị hoạch tội, nhất định là bởi vì gần tình bị bất tài trận đi, nhưng vì sao lại liên lụy đến Vũ Văn Mặc cùng Tạ Nguyên? Mộ Dung Thu suy nghĩ nửa ngày, nghĩ mãi mà vẫn không hiểu.

"Việc này Hoàng Thượng đã giao cho Tam hoàng tử giải quyết." Thường Thu lại nói.

Nghe vậy, trước mắt Mộ Dung Thu đang hiện ra một mảnh sương mù, lại bởi những lời này mà dần dần sáng tỏ, Tam hoàng tử? Liền tưởng đến biểu hiện hôm nay của Vũ Văn Tập, lại liền tưởng đến quan hệ của Vũ Văn Tập cùng Hoa phi, Vũ Văn Minh, đã tâm của Tam hoàng tử đang càng ngày càng lớn. Chẳng lẽ, chuyện này cùng Tam hoàng tử có liên hệ?

Nàng quay đầu nhìn về phía ngoài Vương phủ, quan binh đang bao vây Vương phủ, nàng nếu muốn biết nhiều tin tức hơn cũng không có khả năng. Mà nàng cũng đừng nghĩ đến việc rời phủ tiến cung để nhìn xem tình huống. Vũ Văn Tập đang xử lý việc này, hẳn một khi đã có chứng cứ, liền tuyệt đối sẽ cần vào tử huyết, nơi nào sẽ cho nàng một chút cơ hội đây! Nghĩ đến đây, Mộ Dung Thu lại phát hiện ra mình không có biện pháp!

Không được, nàng phải bình tĩnh, không thể hấp tấp, nhất định sẽ có biện pháp!

"Không được tự loạn trận cước, đêm nay sợ là trong vương phủ ai cũng đứng mong ngủ, đều cần thận trọng chừng từng chút một." Mộ Dung Thu nhìn về phía ba người Hồng Lăng, trầm giọng phản phó nói.

"Vâng, tui nô tỳ đã biết." Hồng Lăng lập tức đáp.

Có rất nhiều chuyện phát sinh là không cách nào đoán trước được. Hiên nhiên, với tình hình trước mắt, không chỉ có làm cho Mộ Dung Thu cảm thấy ngoài ý muốn, càng cảm thấy có người phủ đầy bất ngờ.

Chỉ một chút sau, bọn người Vũ Văn Hâm đến Mai viên!

"Vương phi, Tam lão gia, Từ lão gia, Ngũ lão gia cùng các vị phu nhân đều đã đến đây." Mộ Dung Thu vừa muốn trở về phòng uống chén trà để tỉnh táo một chút, phía sau liền truyền đến thanh âm của Hồng Lăng.

Nàng quay đầu nhìn lại, quả thực thấy đám người Vũ Văn Hâm vội vàng chạy tới.

Thấy mấy người đều có chút nhốn nháo tức tai lộn xộn chắc là đã ngã lại bị người đánh thức. Căn bản chưa kịp trang điểm liền đến đây. Ánh mắt của nàng đảo qua một lượt, lại phát hiện, chỉ có Vũ Văn Hâm bộ pháp trấn định thong dong, hơn nữa, trên đầu hấn cũng không lộn xộn, hẳn là vẫn chưa đi ngủ. Chu thị, Khương thị, Lâm thị, ba người đều là kẻ về mặt kinh hoàng. Vũ Văn Kháng, Vũ Văn Nghị hai người nhìn giống như không hiểu cái gì, chẳng qua là theo bọn họ vội vàng đi đến mai thôi, nhưng cũng là có kích động.

Mấy người này xem ra cũng không định cho nàng cơ hội thờ một ngụm. Nàng bảy giờ nhìn thì bình tĩnh thong dong, nhưng nàng lúc này có lẽ so với bất luận kẻ nào đều sợ hãi hơn, hoặc là chân tay luống cuống!

"Vương phi, đã có chuyện gì xảy ra! Quan binh đem Nam Dương Vương phủ chúng ta bao vây! Không cho bất luận ai ra vào." Khương thị vừa thấy Mộ Dung Thu, liền sốt ruột mở miệng hỏi. Sauk hi bọn họ bị hạ nhân đánh thức, còn chưa kịp sai người ra ngoài hỏi một chút xem có chuyện gì xảy ra, liền lập tức tới gặp Mộ Dung Thu.

"Đúng vậy a, vương phi. Em đâu nghe bọn hạ nhân nói, là Vương gia cùng Trần Nam hầu hạ độc mưu hại Hoàng Thượng, cho nên Hoàng Thượng mới có thể hạ thánh chỉ quan binh bao vây Vương phủ chúng ta. Đến cùng là chuyện này đúng hay không?" Chu thị cũng tiến lên hỏi. Bọn họ đến Vương phủ là muốn kiểm được chỗ tốt, nhưng nay ưu việt không kiểm được, lại mất cả tánh mạng!

Lâm thị không có lên tiếng, nhưng cũng là có vài phần sợ hãi nhìn Mộ Dung Thu, chờ Mộ Dung Thu hồi phục tinh thần.

Lúc này Vũ Văn Kháng tiến tới hỏi: "Vương phi có biết hiện thời Vương gia cùng Trần Nam Hầu có bình an hay không?"

Vũ Văn Nghị cũng khẩn cấp hỏi: "Sự tình đến tốt cùng là như thế nào? Vương gia cùng Trần Nam Hầu làm sao có thể hạ độc mưu hại Hoàng Thượng?"

Chuyện này vốn là quỷ dị, đối với Vũ Văn Kháng cùng Vũ Văn Nghị mà nói, Vũ Văn Mặc là người cực kỳ lợi hại. Hắn tuyệt đối sẽ không làm chuyện gì mà không nắm chắc, bọn họ cũng từng cho rằng có thể xúc phạm Vũ Văn Mặc, lại phát hiện ra rằng bọn họ bắt quả chì là tiểu nhân vật đường bên đường mà thôi, bọn họ cân bản cũng không phải là đối thủ của Vũ Văn Mặc. Cho nên khi biết được Vũ Văn Mặc gặp chuyện không may, bọn họ vẫn còn có chút không tin, cho dù là hiện thời bên ngoài đã bị quan binh vây bọn họ vẫn không tin.

Mấy người này chỉ trừ Vũ Văn Hàm bình tĩnh còn lại đều kích động không thôi.

Vũ Văn Hàm lạnh nhạt thông dong làm cho Mộ Dung Thu cảm thấy có chút ngoài ý muốn, ở thời điểm tất cả mọi người đều thất kinh, Vũ Văn Hàm có thể bảo trì trấn định, cũng đủ để cho Mộ Dung Thu kính trọng vài phần.

Bắt quả Mộ Dung Thu không có bao nhiêu thời gian suy nghĩ Vũ Văn Hàm tại sao lại trấn định như vậy, nặng cần đối mặt là những chất vấn, liền nhìn về phía bọn họ, thanh âm bình tĩnh nói: "Cụ thể có chuyện gì xảy ra bản phi cũng không rõ ràng lắm, tin tức bản phi biết so với các người cũng không hơn bao nhiêu. Bắt quả hãy yên tâm, hiện giờ quan binh chỉ là bao vây Vương phủ mà thôi, đợi sau khi sự tình điều tra rõ, nếu các người muốn xuất phủ, liền có thể xuất phủ. Hiện tại thời điểm cũng không còn sớm, đều về nghỉ ngơi đi."

"Trong loại tình huống này làm sao có thể nghỉ ngơi chứ?" Chu thị sắc mặt tái nhợt, nghe Mộ Dung Thu nói xong, lập tức mở miệng phản bác. Nàng cũng không phải không để tâm, dưới tình huống như vậy còn có thể trở về ngủ. Trước mắt là sự tình liên quan đến tính mạng! Nếu như Vũ Văn Mặc thật sự hạ độc mưu hại Hoàng Thượng, như vậy rất có khả năng sẽ ảnh hưởng đến bọn họ!

Thế nhưng, thời điểm nàng còn muốn nói thêm gì nữa, Vũ Văn Hàm lại đưa tay ra ngăn cản nàng, ánh mắt của hắn trầm tĩnh nhìn về phía Mộ Dung Thu, trầm giọng nói: "Sự tình xuất hiện đột nhiên, vương phi sợ là cũng không biết chuyện gì xảy ra, chúng ta nên đợi một chút. Hiện giờ thời điểm không còn sớm, có chuyện gì ngày mai rồi nói sau."

"Nói thoải mái như thế, hiện giờ ngoài cửa Vương phủ đang có vài trăm tên binh lính bao vây. Chúng ta nếu muốn bước ra khỏi Vương phủ nửa bước đều là không có khả năng. Còn nữa, ngày mai là sinh nhật Vương phi, chờ qua ngày sinh nhật, chúng ta cũng phải đi. Nhưng quan binh bên ngoài cũng không biết lúc nào sẽ rời đi." Chu thị vẫn như cũ không cách nào khống chế tâm tư e ngại của chính mình, lẩm bầm hai câu. Thế nhưng, nàng nhìn thấy thần sắc rét lạnh của Vũ Văn Hàm, liền lập tức ngậm miệng lại, không dám nói lung tung.

Khuong thị một mặt khẩn trương nhìn Mộ Dung Thu, trầm giọng hỏi: "Vương phi, ngài thật là chuyện gì cũng không biết sao?"

"Vương phi cũng vậy biết Vương phủ bị bao vây. Tam phu nhân, Tứ phu nhân, chớ hỏi nhiều nữa. Có lẽ đến ngày mai sẽ biết là tình huống gì." Hồng Lăng thấy đám người Khuong thị vẫn truy vấn, liền lập tức mở miệng nói. Những người này thật đúng là đủ buồn cười, vương phi cùng bọn họ giống nhau đều vậy biết Vương phủ bị bao vây, sao có thể biết so với bọn họ còn nhiều hơn được? Vậy mà trước mắt còn truy vấn không ngừng! Quả thực là có chút buồn cười! Hiện thời vương phi đã đối mặt với rất nhiều sự tình hơn bất luận gì nữa! Huống chi, vương phi cùng bọn họ cũng không biết tình huống hiện giờ của vương gia như thế nào.

"Cũng đúng." Khuong thị cắn chặt răng cúi đầu. Tối hôm nay chỉ sợ lo lắng đủ rồi, nơi nào còn có thể ngủ tốt!

Mộ Dung Thu lạnh lùng nhìn bọn họ, đến khi bọn họ đều bán tín bán nghi cúi đầu, không hỏi tới nữa, mới mở miệng nói: "Nếu không muốn ngủ, trở về đi đi hào ngày ngộ, hoặc là sai nhóm bà tử làm chút đồ ăn khuya. Bản phi hơi mệt, cần trở về nhà nghỉ một chút. Nếu là thật sự có chuyện gì, bản phi sẽ cho người đi báo cho của các người. Tan đi."

Dứt lời, nàng đó là xoay người trở về nhà.

Phía sau mấy người nhìn đến khi cửa đóng lại, đến khi không có thân ảnh Mộ Dung Thu, liền hai mặt nhìn nhau.

Lâm thị như chìm vào nỗi nhớ về người tiến sát vào trong lòng Vũ Văn Nghị, ôn nhu nói: "Phu quân, trước mắt chúng ta cũng chỉ có thể trở về. Đến ngày mai hẳn là sẽ có tin tức. Chúng ta hiện tại liền ở Mai viên ngày ngộ, cũng chỉ làm cho vương phi thêm phiền não. Không bằng trở về." Nàng cảm kích Mộ Dung Thu, tự nhiên không thể giống như Chu thị chất vấn Mộ Dung Thu. Huống hồ, không biết vì sao, nàng tin tưởng Mộ Dung Thu nhất định sẽ có biện pháp.

Vũ Văn Nghị từ sau khi trong lao tù trở về, liền cảm thấy Lâm thị có biến hóa, mà Lâm thị có thể ôn nhu như thế. Hiện giờ nàng không chỉ có có thể giúp hắn nghĩ kế, lại còn trang điểm cho mình dường như thành một người khác. Hắn hết sức hài lòng, thậm chí tập phản thích. Hắn nghe Lâm thị nói, cảm thấy thập phần có đạo lý, bèn gật đầu trả lời: "Hào, trở về đi."

Khuong thị nhìn về phía Lâm thị, nghĩ hôm nay mới nhìn thấy Lâm thị, sau khi trở về nghe bà nhân nói Lâm thị đã biến hóa, nguyên bản còn không tin, cho rằng Lâm thị là người hèn mọn như vậy, là người ngay cả nói chuyện cũng không dám lớn tiếng, làm sao có thể có biến hóa? Mà bây giờ nhìn thấy Lâm thị vào lúc này còn có thể bình tĩnh nghĩ kế cho Vũ Văn Nghị, liền thấy thập phần ngoài ý muốn.

"Đi thôi, không công chạy một chuyến." Vũ Văn Kháng thấy Khuong thị ngăn người, liền nhiu nhu mày, mở miệng tức giận nói. Khuong thị từ sau khi ra khỏi lao tù, liền bó tay bó chân, phản ứng cũng thay đổi chậm chạp hơn, lại luôn luôn không có chủ ý giống như Lâm thị bình tĩnh.

Cảm thấy Vũ Văn Kháng bất mãn, Khuong thị lập tức đề dặt cần trọng câu đầu trả lời: "Vâng, phu quân."

Lâm thị cùng Vũ Văn Nghị hai người sau khi rời đi, ngay sau đó Khuong thị cùng Vũ Văn Kháng cũng rời đi.

Còn dư lại Chu thị cùng Vũ Văn Hàm là rời đi cuối cùng. Vũ Văn Hàm lúc rời đi, ánh mắt lạnh nhạt, nhưng lại cực kì lạnh như băng nhìn lướt qua phòng Mộ Dung Thu, sau đó mới rời đi.

Chu thị vừa đi một bên vào lẩm bầm: "Láng phi thời gian hơn nửa tháng, ngày mai tiết sinh nhật nhất định là bị hủy. Đáng giận! Vì sao lại tại thời điểm này phát sinh loại chuyện xui xẻo như thế." Nàng lần này vì tổ chức tiệc sinh nhật cho vương phi, đã bắt chấp đi quên gió bọn di nương và bọn hạ nhân! Càng ngày càng kiêu ngạo. Nay có thể nói là, tiền mất tật mang!

Mộ Dung Thu sau khi trở lại phòng, liền đứng ở trước cửa sổ, từ cửa sổ hướng ra sân nhìn thần sắc mọi người. Chờ sau khi những người đó rời đi, nàng liền thu hồi ánh mắt lạnh lùng, hai tay đặt ở cạnh cửa sổ, ánh mắt đi động, rơi vào bên ngoài phủ đang chờ lại ánh sáng.

Trước mắt nàng nên làm như thế nào?

Không phải là nhóm binh lính giữ ở ngoài cửa sẽ vào phủ điều tra nếu chuyện Vũ Văn Mặc cùng Tạ Nguyên độc hại Hoàng Thượng mưu phản được chứng nhận sao? Vậy tại sao trước mắt lại chỉ thủ ở bên ngoài không có nửa phần động tĩnh? Bọn họ là đang chờ cái gì? Hoặc là Vũ Văn Tập đang chờ cái gì?

Giờ phút này, Vũ Văn Mặc cùng Tạ Nguyên hai người họ đang làm cái gì?

Nàng không có cách nào xác định, chuyện phát sinh trước mắt có phải là hay không là Vũ Văn Mặc cùng Tạ Nguyên bọn họ hợp mưu thiết kế. Hoặc giả là kế sách của Vũ Văn Tập.

Chính là bởi vì không cách nào xác định, nàng càng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Quá nửa khắc thời gian, liền nghe thấy tiếng đập cửa.

"Vương phi, tiểu thiếu gia đã tỉnh. Lúc này muốn gặp vương phi." Nha hoàn hầu hạ Hiến nhi là Văn Ki ở ngoài cửa nói.

Vừa rồi động tĩnh bên ngoài lớn như vậy, nhất định là đã ảnh ỉ đến Hiến nhi. Hiến nhi từ trước tới nay đều rất hiểu chuyện, mặc dù bị giật mình, nhưng bởi vì thấy trong viện có người, hẳn liền không có đi ra tìm nàng. Trước mắt thấy mọi người đã đi rồi, hẳn mới đến tìm nàng.

"Mẫu thân, Hiến nhi sợ." Ngoài cửa truyền đến giọng trẻ con non nớt của Hiến nhi.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu liền quay đầu hướng ngoài cửa nói: "Văn Ki, mang theo Hiến nhi vào đi."

Hiến nhi vào phòng, liền trực tiếp tìm nơi nương tựa trong ngực Mộ Dung Thu, hẳn ôm chặt cổ nàng, nói: "Mẫu thân, không được rời khỏi Hiến nhi." Bên ngoài nhiều người như vậy, sáng như vậy, là có người muốn dẫn mẫu thân đi? Hắn không muốn cùng mẫu thân tách ra.

"Hiến nhi đừng sợ, mẫu thân sẽ không rời khỏi Hiến nhi. Mẫu thân vô luận tới chỗ nào đều sẽ mang theo Hiến nhi. Ngoan, đừng sợ." Mộ Dung Thu ôm lấy Hiến nhi, nhẹ tay nhu vỗ phía sau lưng Hiến nhi, ôn nhu trấn an nói.

Hiến nhi gật đầu, nhanh nhẩu nói: "Àn, Hiến nhi tin tưởng mẫu thân." Hắn vừa mới gặp ác mộng, trong mộng, mẫu thân rời khỏi hắn, vĩnh viễn không trở lại bên người hắn. Về sau, thấy mẫu thân rời khỏi hắn. Hắn ở trong mộng khóc, muốn mẫu thân lưu lại, nhưng mẫu thân lại nhảy mất liền không có thân ảnh. Hắn rất sợ a!

"Đừng sợ, ngoan, có mẫu thân ở đây, tuyệt đối sẽ không để cho Hiến nhi sợ hãi. Hiến nhi đợi bụng chưa? Mẫu thân sai Văn Ki đi phòng bếp báo bà tử làm cho con chút điểm tâm?" Mộ Dung Thu ôn nhu hỏi.

"Mẫu thân, Hiến nhi đói bụng." Hiến nhi nghe có ăn, bụng liền vang lên. Nằm mơ cũng hao phí khí lực a.

Mộ Dung Thu mỉm cười, "Hào. Văn Ki, đi phòng bếp báo bà tử ở đây, báo nàng làm chút điểm tâm đi. Chớ làm quá ngọt."

"Vâng, nô tì đi ngay." Văn Ki lập tức đi phòng bếp.

Chờ sau khi Văn Ki rời khỏi đây, Mộ Dung Thu liền ôn nhu vuốt phía sau lưng Hiến nhi, nhưng chỉ một chút, không đợi Văn Ki lấy điểm tâm trở về, Hiến nhi thế nhưng ở trong lòng nàng ngủ.

Nàng nhìn Hiến nhi ngủ say dung nhan đáng yêu, khẽ môi gọi lên ôn nhu, ôn hòa mỉm cười. Đứng dậy, đi đến bên giường nàng, khẽ thủ khẽ vuốt đem Hiến nhi đặt ở trên giường.

Chờ lúc nàng muốn xoay người đi ra gian ngoài, Hiến nhi lại giữ tay nàng lại, không cho nàng đi."Mẫu thân, đừng ném Hiến nhi, Hiến nhi sẽ ngoan ngoãn."

Nghe vậy, Mộ Dung Thu mỉm đau xót, trong mắt nên lệ, nhẹ giọng trả lời: "Hiên nhi an tâm ngủ đi, mẫu thân ở ngay tại đây, vĩnh viễn đều sẽ không rời khỏi Hiên nhi."

Nàng quay đầu lại nhìn phía ngoài cửa sổ, nhanh thu liễm đôi mắt rồi bỗng nhiên sáng ngời lên. Nàng hướng tới ngoài cửa nhẹ giọng kêu: "Hong Lăng."

Bởi vì thanh âm quá nhỏ, Hồng Lăng ở ngoài cửa trông chừng cũng không có nghe thấy, sau đó Mộ Dung Thu lại kêu vài tiếng. Nhưng Hồng Lăng ngoài cửa như cũ vẫn không có trả lời.

Thế nhưng, vừa vặn, lúc này Văn Ki cảm điểm tâm trở lại. Hồng Lăng tiếp nhận điểm tâm trong tay Văn Ki vào phòng.

Hồng Lăng vào phòng, phát hiện trong phòng không có giọng nói, liền biết có thể là Hiên nhi đang ngủ, đó là kinh thủ khinh cước đặt điểm tâm hạ, đi vào gian trong.

Mộ Dung Thu sau khi thấy nàng đi vào, liền hạ giọng trầm giọng nói: "Hồng Lăng, ta cần ngươi làm một chuyện.

Ngày thứ hai, sáng sớm, khi trời vừa sáng, bên ngoài liền là có động tĩnh.

Mộ Dung Thu cả đêm đều không có đi vào giấc ngủ, thẳng đến thời điểm sáng sớm, thật sự chịu không nổi mới đi ngủ. Bất quá ngay cả một tiếng thời gian cũng không có.

Bên ngoài truyền đến thanh âm Lan Ngọc, "Khởi bẩm vương phi, Tam hoàng tử mang người muốn khám xét Mai viên. Trước mắt đang ở bên ngoài Mai viên."

Nghe vậy, Mộ Dung Thu đôi mắt khép hờ, ở trong đôi mắt phát ra ánh sáng lạnh, nàng nhìn Hiên nhi, âm thanh lạnh lùng nói: "Bào Tam hoàng tử chờ một chút. Bần phi vừa mới đứng dậy cần rửa mặt chải đầu."

"Mẫu thân..." Bên ngoài thanh âm không nhỏ, Hiên nhi nhất định sẽ bị đánh thức, hẳn mơ mơ màng màng tỉnh lại, thấy mẫu thân ngồi ở bên giường, hẳn lập tức vui vẻ kêu lên.

Mộ Dung Thu nhìn Hiên nhi, ôn nhu cười nói: "Hiên nhi, chúng ta nên rời giường."

"Àn!" Hiên nhi tuy rằng tuổi còn nhỏ, nhưng lại thật độc lập, hẳn kéo tiểu thân mình tròn vo từ trong chăn chui đi ra, liền lập tức tự mình mặc quần áo.

Mộ Dung Thu đi tới trước bàn trang điểm, nhìn trong gương đồng mơ hồ thấy hình ảnh bản thân mình. Dung nhan trầm lãnh mà tuyệt diệu thoát tục, bỗng nhiên tràn ra một nét cười lạnh. Nàng chính là cảm lấy son, tùy ý ở trên mặt chụp một cái.

Theo sau, liền nắm tay Hiên nhi nhỏ bé đi ra phòng.

Ra khỏi phòng, liền có thể nhìn thấy ngoài cửa lớn Mai viên binh lính trấn áp, cầm đầu chính là Tam hoàng tử mặc quan phục Vũ Văn Tập.

Vũ Văn Tập nhìn thấy Mộ Dung Thu tạo nhả thông dong đi ra, trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc. Hắn tưởng đêm qua Mộ Dung Thu sẽ ngủ không được ngon giấc, vốn tưởng rằng gặp được lúc nàng có chút chật vật, lại thật không ngờ, nàng lúc giờ tay nhấc chân vẫn như cũ khuyh quốc khuyh thành, thần nhiên thông dong. Trong lòng hắn không khỏi nghĩ hoặc, nàng chẳng lẽ không biết hiện giờ Vũ Văn Mặc như thế nào sao? Có lẽ sau ngày hôm nay, nàng liền không còn là Nam Dương vương phi!

Hắn mặc dù lòng đầy nghi hoặc cùng kinh ngạc, nhưng lại không thể không bội phục nữ tử này! Đối mặt nguy nan như thế, lại có thể mặt không đổi sắc. Nghe nói, tối hôm qua nàng là thấp phần trấn định!

Mộ Dung Thu mặt lạnh nhìn Vũ Văn Tập, chính là nhìn thoáng qua, nàng đó là thu hồi tầm mắt. Nghiêng đầu phản phó Lan Ngọc cùng Thường Thu đứng bên người nói: "Cho bọn họ đi vào điều tra đi."

"Vương phi, Mai viên là chỗ của ngài ở. Nơi nào lại có đạo lý để cho bọn họ tới tiến vào điều tra!" Thường Thu cắn răng, sắc mặt nan giải nhìn ra nói. Bọn quan binh này là gan cũng rất lớn, chỗ ở của vương phi, nơi nào có thể để cho bọn họ tùy ý tìm kiếm?

Nghe vậy, Mộ Dung Thu đôi mắt chợt lóe, cười nhẹ, "Làm gì tức giận như thế, lưu lại chút tinh thần để thu thập phòng đi." Vũ Văn Tập tự mình đến điều tra, nàng cũng không có thời gian rồi hơi tốn nước miếng ngăn cản hắn điều tra, biết rõ không cách nào ngăn cản, cần gì phải làm hành động vô dụng đó.

Thường Thu nghe vậy, sắc mặt có bất bình, nhưng vẫn như cũ nghe Mộ Dung Thu phản phó, đi mở cửa viện, để cho Vũ Văn Tập mang theo mười mấy tên quan binh tiến vào.

Vũ Văn Tập cũng không đến nỗi quá phận, dẫn theo người vào sân sau, liền đối với Mộ Dung Thu hành lễ, "Thỉnh vương phi yên tâm, bần cung sẽ không để cho bọn lính thô lỗ điều tra."

Mộ Dung thu chỉ nhàn nhạt cười, nụ cười này, như bách hoa đua nở, đẹp dễ nhiều màu, đoạt tâm phách người, làm cho không người nào có thể dời tầm mắt. Chỉ nghe nàng khẽ cười nói: "Hào." Nếu là Vũ Văn Tập hôm qua hăm hại Vũ Văn Mặc cùng Tạ Nguyên, như vậy, giờ phút này Vũ Văn Tập hành động thật làm cho thể nhân buồn cười!

Vũ Văn Tập cảm thấy một trận thất thần, nhưng lại phát hiện Mộ Dung Thu trong tươi cười có trào phúng, liền nhủ nhủ mày quay đầu phản phó nhóm binh lính phía sau: "Đi điều tra đi!"

Mộ Dung Thu bất động như Thái Sơn, liền nắm tay Hiên nhi nhỏ bé đứng ở một bên, ánh mắt không hề gợn sóng nhìn những binh lính kia vào phòng, lục tung, tiếng vang quả thật không lớn! Xem ra Vũ Văn Tập cũng không phải chỉ là làm bộ như nguy quân tử.

Tiểu Hiên nhi luôn luôn không lên tiếng, chính là yên lặng đứng ở một bên nhìn những người đó tiến vào phòng mẫu thân, lục soát. Lúc nhìn những bóng người đó, dung nhan gần như hoàn mỹ không thể soi mói của Hiên nhi bỗng nhiên ngưng tụ, âm thầm quyết định, ngày sau hẳn nhất định sẽ không để cho người khi dễ mẫu thân!

Ước chừng qua hai ba khắc thời gian, không thu hoạch được gì nhóm binh lính từ trong phòng đi ra.

Luôn luôn tại một bên chờ đợi Vũ Văn Tập thấy bọn lính không thu hoạch được gì, có vẻ như cũng không nghĩ là vậy. Liền phát phát tay, "Đi thu phòng tiền viện điều tra đi."

Chờ sau khi hắn ra lệnh, liền nhìn về phía Mộ Dung Thu, nho nhã lễ độ ôn quyền nói: "Thỉnh vương phi thứ lỗi, hết thấy đều là phụng mệnh lệnh hoàng thượng. Nếu như không chứng có, liền sẽ lập tức bỏ tất cả binh lính, tuyệt đối sẽ không để cho vương phi phiền nhiễu."

"Àn." Mộ Dung Thu chính là nhàn nhạt lên tiếng. Theo sau ánh mắt như có như không rơi vào trên người Hồng Lăng đang cúi đầu tiến vào Mai viên.

Thấy Mộ Dung Thu lãnh đạm, làm cho trong lòng Vũ Văn Tập có chút không thoải mái, nhưng mà, hẳn rất nhanh liền thu hồi khó chịu, trước khi đi, hắn còn hướng Mộ Dung Thu nói: "Nếu như vương phi ngày sau có gì khó khăn, chi cần tìm ta."

"Tam hoàng tử quả thật là người tốt, bần phi tạ ơn trước." Mộ Dung Thu khinh gọi lên khỏe mới, cười lạnh trả lời.

Vũ Văn Tập cũng không giận, chính là thật sâu nhìn thoáng qua Mộ Dung Thu rồi rời đi.

Sau khi bọn họ rời đi, đầu tiên là Thường Thu chạy vào trong căn nhà, sau đó lại mang về mặt tức giận chạy ra, "Thực là một đám hỗn trướng! Đám lục tung trong phòng loạn thất bát tao! Giờ làm sao vương phi trở về nghỉ ngơi?" Nếu Vương gia ở đây, thấy được vương phi bị khi dễ cỡ này, nhất định sẽ không cho phép!

Mộ Dung Thu quay đầu hướng về phía Thường Thu cười nhạt nói: "Không cần tức giận, chậm rãi thu thập đi."

"Vương phi trước tiên chờ một lát, nô tì sẽ mau chóng đem phòng ở thu thập sạch sẽ." Lan Ngọc nhìn về phía Mộ Dung Thu nói, sau đó lúi kéo Thường Thu vào phòng bắt đầu thu thập.

Lúc này, Hồng Lăng cũng đã đi qua.

"Quả nhiên không ngoài sở liệu của vương phi, chuyện đã làm xong. Thỉnh vương phi yên tâm." Hồng Lăng đứng ở phía sau Mộ Dung Thu thấp giọng nói.

Mộ Dung Thu gắt gât đầu, "Đi, chúng ta đi Tiễn viện nhìn xem."

"Mẫu thân, Hiên nhi cùng đi với mẫu thân." Hiên nhi ngẩng đầu, vẻ mặt thành thật, như một tiểu đại nhân nhìn về phía Mộ Dung Thu nói.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu gắt gât đầu cười nói: "Hào."

Tiên viện.

Thư phòng Vũ Văn Mặc kỳ thực đã rất lâu rồi không có đến đây. Chính là nếu có công vụ hơn, Vũ Văn Mặc mới có thể ở lại thư phòng xử lý công vụ, những lúc khác, Vũ Văn Mặc đều là ở Mai viên. Mộ Dung Thu đứng ở trước thư phòng, nhìn một đám người trong thư phòng, thậm chí có quan binh cầm công cụ đào đất, trong thư phòng đầy mớ gạch đá trên mặt đất.

Nàng nhìn, không khỏi cười lạnh.

Hồng Lăng quay đầu kinh nể nhìn về phía Mộ Dung Thu, may mắn vương phi có dự kiến trước, bằng không trước mắt, những người này sợ là đã lục soát ra vật không nên xuất hiện ở Vương phủ!

Quan binh thiếu chút nữa đem trọn cái phòng làm sập, Vũ Văn Tập mới hờ hững.

Vũ Văn Tập sắc mặt âm trầm sâu lãnh, tay áo hạ xuống nắm thành quyền, thế nhưng không có gì cả!

"Vương phi, bọn họ thế nào lại điều tra chung quanh? Chẳng lẽ vương gia thật sự hạ độc mưu hại Hoàng Thượng?" Chẳng biết lúc nào, phía sau Mộ Dung Thu xuất hiện đám người Vũ Văn Hâm. Người mở miệng nói là Chu thị.

Những người khác nhìn tu thế bọn quan binh, người người đều là một mặt vẻ hoảng sợ, quan binh chẳng lẽ là muốn hủy thư phòng sao? Giá thể này chính là muốn phải tìm ra cái gì đó!

"Trời à! Tại sao có thể như vậy? Không phải mới vừa lục soát Mai viên sao? Thế nào ngay cả thư phòng trong ngày thường vương gia không hay tới cũng không buông tha?" Lâm thị không chịu nổi cảnh tượng trước mắt nhón nhào lộn xộn, không tự chủ được kinh hô một tiếng.

Vũ Văn Kháng nhìn về phía Mộ Dung Thu, phát hiện Mộ Dung Thu thế nhưng bình tĩnh gần như đáng sợ! Hiện tại bọn họ đã không còn người chống đỡ. Nhưng Mộ Dung Thu lại trấn định như thế! Nàng tuy trên mặt tái nhợt, vẫn chưa nhìn thấy một chút sắc mặt kinh sợ.

Quả nhiên là một nữ tử đáng sợ! Nàng ta cùng Vũ Văn Mặc đều đồng dạng đáng sợ! Nhưng mà lại làm cho người ta không thể không kính nể.

Khuong thị nói thầm "Đều là lỗi của vương gia." Nếu không phải Vũ Văn Mặc đắc tội Hoàng Thượng, hiện thời như thế nào lại làm cho bọn họ ở trong Nam Dương vương phủ lo lắng hãi hùng như thế!

"Khởi bẩm Tam hoàng tử, không có tìm được gì cả." Một vị quan binh tiến về phía Vũ Văn Tập nói.

Vũ Văn Tập nghe vậy, thần sắc lập tức âm trầm khủng bố, hẩn nhìn thư phòng đã bị đảo bới nhón nhào lộn xộn đến mức không chịu nổi thật lâu, trong giây lát, mạnh mẽ quay đầu nhìn về phía Mộ Dung Thu, ánh mắt lợi hại đe dọa nhìn Mộ Dung Thu.

Nhưng Mộ Dung Thu thủy chung đều là vẫn đạm phong khinh, trong mắt nàng chỉ có thể nhìn thấy từng phiến mây trắng, đắp lên tất cả tâm tư của nàng.

Mộ Dung Thu bình tĩnh thong dong nhìn Vũ Văn Tập, bỗng nhiên bên môi tràn ra nụ cười thanh nhã quang hoa khiến người "Sợ là đã khiến Tam hoàng tử tay không mà về. Nam Dương Vương trung tâm vi nước, làm sao có thể hạ độc mưu hại Hoàng Thượng? Bản phi đoán rằng, nhất định là có tiểu nhân hèn hạ vô sỉ hãm hại Nam Dương Vương, mong muốn mưu hại trung lương. Dựa vào cơ trí của Tam hoàng tử, hẳn là sẽ không bị chuyển giống như lừa bịp này qua mắt đi? Thịnh Tam hoàng tử sâu khi hỏi cung, hướng bẩm báo chỉ tiết Hoàng thượng."

Vũ Văn Tập con người đen cốt lẻo, trong lòng đã xác định, nhất định là Mộ Dung Thu động tay động chân. Nàng lại có thể nghĩ được một tầng như vậy! Quả thật là một nữ nhân không thể xem nhẹ! Có nàng ở bên người, Vũ Văn Mặc giống như hổ thêm cánh! Hắn trông mắt vòng vo vai vòng, trên người khí lạnh lại nồng liệt thêm vài phần, bỗng nhiên, hắn chậm rãi nở nụ cười, "Hảo, bản cung chắc chắn sẽ bẩm báo chỉ tiết với Hoàng Thượng. Thịnh vương phi yên tâm. Nếu mà trong vương phủ không có gì phát hiện, bọn lính cũng sẽ lui lại."

"Đi!" Vũ Văn Tập giờ tay lên phản phò với nhóm binh lính phía sau.

Mộ Dung Thu làm như vẫn chưa phát hiện trên người Vũ Văn Tập nồng liệt từ khí, như cũ thong dong đối mặt, "Bản phi tạ ơn Tam hoàng tử." Thịnh hành mà đến, mất hứng mà về. Vũ Văn Tập chuyển này, đúng là một trò đùa mà! Chính là, Mộ Dung Thu dùng tay áo thật dài che hai tay, trong lòng bàn tay tất cả đều là mồ hôi, mà phía sau lưng của nàng cũng đã bị mồ hôi thấm ướt. Trước kia chính là từ trong sách biết lúc tranh đoạt ngôi vị hoàng đế rất tàn khốc, đến mức khiến cho bọn họ người hiện đại không thể tiếp thu. Hiện giờ tự mình trải qua, nhưng lại phát hiện kinh tâm động phách như thế! Nhưng nếu không phải tối hôm qua lĩnh quang hiện ra, sớm đã chuẩn bị một tay, hôm nay, Vũ Văn Mặc chắc chắn phải chết!

Vũ Văn Tập thật sâu ngưng nhìn một cái Mộ Dung Thu, lại không dám vết nhìn thoáng qua Vũ Văn Hâm, sau đó rời đi.

Mộ Dung Thu ánh mắt vẫn luôn ở trên người Vũ Văn Tập, phát hiện Vũ Văn Tập lúc rời đi có liếc nhìn Vũ Văn Hâm. Nàng liền lập tức bắn ánh mắt sắc bén nhìn về phía Vũ Văn Hâm.

Mà lúc này Vũ Văn Hâm đang nhìn hướng thư phòng đến thất thần. Mộ Dung Thu tâm lập bộp một thanh âm vang lên, thông qua hành động hôm nay của Vũ Văn Tập, nàng đã đoán được trong vương phủ có phản đồ! Hiện thời nhìn thấy Vũ Văn Tập cùng Vũ Văn Hâm kia như vậy, nàng bỗng nhiên trái tim cảm thấy lạnh lẽo.

Người nọ là... Vũ Văn Hâm?

Mọi người thấy Vũ Văn Tập sau khi rời đi, ào ào nhìn về phía Mộ Dung Thu.

Không khí an tĩnh làm cho người ta không dám lớn tiếng thở.

"Vương phi, ngày hôm nay tiệc sinh nhật còn tiến hành không?" Chu thị thấp giọng hỏi.

Lời này vừa nói ra, vài người đều nhìn về Chu thị, ai có thể nghĩ trong loại thời điểm này Chu thị còn có thể hỏi ra lời như thế! Khuong thị lớn tiếng chầm chọc nói: "Tam tấu có phải diễn rồi hay không? Trước mắt vương gia tình hình ra sao cũng không biết, vương gia không ở đây, tiệc sinh nhật còn có thể cử hành sao? Chẳng lẽ Tam tấu không thấy thư phòng đều đã bị làm thành hình dáng ra sao sao?"

Kỳ thực Chu thị lời ra khỏi miệng liền hối hận, nàng cũng chỉ là không muốn để cho tâm huyết của mình uổng phí mà thôi.

Lâm thị tiến lên đối Mộ Dung Thu nói: "Vương phi không bằng tiến cung tìm hiểu một chút tin tức. Tuy rằng thái tử diện hạ bị cầm tù. Nhưng là còn có hoàng hậu không phải sao?"

Lâm thị nói lời này hoàn toàn nhắc nhở Mộ Dung Thu. Tuy rằng hoàng hậu ý tưởng cổ hủ, vẫn hướng về Hoàng Thượng, lấy Hoàng Thượng là trời. Nhưng là, hiện thời sự tình dính đến Vũ Văn Hạo, tin tưởng hoàng hậu không thể không đếm xia đến.

Mộ Dung Thu gật gật đầu, "Ngũ đệ tức suy nghĩ phương pháp tốt." Nàng vừa nhìn về phía Chu thị nói: "Ngày hôm nay tiệc sinh nhật hủy bỏ đi!"

Chu thị nghe vậy, có chút không cam tâm tình nguyện gật đầu trả lời: "Hảo."

"Hiện thời tuy bọn quan binh cũng đã đi, mấy ngày tới đây sợ là cũng sẽ phát sinh không ít chuyện. Tam đệ, Tứ đệ, Ngũ đệ, ba vị em dâu, các người vẫn là thu dọn đồ đạc rời khỏi Vương phủ đi. Đợi ngày sau ổn thỏa, bản phi lại phải người gọi các người trở về thăm người thân." Mộ Dung Thu nhìn về phía mấy người Vũ Văn Hâm, thanh âm thanh nhiên nói. Mắt của nàng dư quang luôn luôn quan sát Vũ Văn Hâm.

Vũ Văn Hâm nghe vậy, thần sắc không biến hóa.

Vũ Văn Kháng, Vũ Văn Hâm, Khuong thị, Chu thị nghe vậy đều là cùng gật đầu, "Hảo! Đều nghe vương phi phân phó." Hiện tại có cơ hội rời đi, bọn họ tự nhiên không thể dễ dàng buông tha. Bằng không không biết kế tiếp sẽ phát sinh cái gì, bọn họ cũng không muốn cứ như vậy mà mất đi tính mạng.

"Vương phi, chúng ta nếu là rời đi, cũng chỉ có ngại một mình đối diện với mấy chuyện này. Ngại có thể ứng phó sao?" Lâm thị lo lắng hỏi. Khi bọn họ đến Vương phủ, là muốn có thể có được một ít ưu việt. Hiện giờ Vương phủ gặp nạn, bọn họ lại rời khỏi, không khỏi có vẻ quá mức không niệm tình thân, cũng quá mức vô tình.

"Ngũ đệ muội nếu là muốn lưu lại liền ở lại đây đi. Chúng ta ở tại chỗ này cũng chỉ làm cho vương phi thêm phiền toái." Chu thị nghe Lâm thị nói xong, lập tức quát. Trước mắt loại tình huống này, ai lưu lại người đó chính là tên dân!

"Nàng nói cái gì vậy? Đi, mau trở về thu dọn đồ đạc đi!" Vũ Văn Nghị lạnh giọng quát lớn một câu, sau đó lời kéo Lâm thị liền hướng tới Hinh vườn rời đi.

Lâm thị bị lời kéo ba bước quay đầu lại, lo lắng nhìn Mộ Dung Thu, nàng thật sự là lo lắng Mộ Dung Thu.

Vũ Văn Kháng cùng Khuong thị cũng lập tức chạy đi.

Chu thị thấy bọn họ đều đã đi thu dọn đồ đạc, liền quay đầu hướng Vũ Văn Hâm nói: "Phu quân, chúng ta trở về phân phó người thu dọn đồ đạc đi."

Vũ Văn Hâm gật gật đầu, không nói lời nào cùng Chu thị rời đi.

Mộ Dung Thu đứng tại chỗ, nhìn bọn họ từng người rời đi. Ánh mắt của nàng lại chỉ ở trên thân một người, ngay cả bộ pháp rời đi cũng trấn định vẫn chưa có một vẻ bối rối Vũ Văn Hâm.

"Hiện thời vương gia gặp nạn, bọn họ chỉ sợ tránh không kịp. Chỉ sợ rước họa vào thân, quả nhiên là đáng giận." Hồng Lăng nhìn mấy thân ảnh rất nhanh liền không thấy bóng cấn rằng nói.

Mộ Dung Thu thu hồi ánh mắt, nhìn về phía Hồng Lăng nói: "Người đi nhắc nhở Mã hộ vệ, bảo hắn đi Trấn Nam Hầu phủ tìm Triệu ngũ công tử." Hiện thời, người duy nhất nàng có thể tin nhiệm chỉ có Triệu Sơ, Triệu Sơ sẽ biết chuyện gì đã xảy ra.

"Vâng, nô tì đi ngay." Hồng Lăng lĩnh mệnh liền lập tức đi tìm Mã hộ vệ.

Mộ Dung Thu khom người xuống nhìn về phía Hiên nhi, cười nói: "Hiên nhi hẳn là đói bụng rồi chứ? Chúng ta về Mai viên ăn điểm tâm."

"Ăn." Hiên nhi trùng trùng gật đầu. Từ tối hôm qua đến giờ, Hiên nhi có vẻ như trưởng thành không ít. Trong mắt có vài tia kiên định cùng kiên cường không thuộc về cái tuổi này nên có.

Trên đường, Hiên nhi bỗng nhiên dừng bước lại, nâng lên tiểu đầu, kiên định nhìn Mộ Dung Thu nói: "Mẫu thân, Hiên nhi nhất định sẽ không để cho bất luận kẻ nào khi dễ mẫu thân! Bất luận kẻ nào cũng đều không được!"

Nghe vậy, Mộ Dung Thu tâm mềm nhũn, trong cổ họng chất chất, nàng ngồi xổm người xuống, đem Hiên nhi ôm lấy đến, ôn ôn nói: "Hiên nhi, nhớ kỹ lời mẫu thân. Ở thế giới cá lớn nuốt cá bé, chỉ có khiến mình trở nên cường đại, mới có quyền lợi nhìn xuống chúng sinh, mới có quyền lợi đem người đã từng coi rẻ, khi dễ mình dìm ở dưới chân. Thành đại trượng phu, có được dân được."

Trở lại Mai viên, Lan Ngọc cùng Thường Thu đã mang người đem phòng thu thập sạch sẽ thỏa đáng.

May mà nhóm bà tử Mai viên tuy rằng nhặt lấy kinh hích, nhưng cũng không có quên bốn phận, vẫn như ngày xưa đem điểm tâm làm xong.

Mộ Dung Thu cho Hiên nhi uống liền chút cháo, cũng ăn hai ba cái tiểu bánh bao. Mà nàng đã nhiều ngày vốn cũng không có khẩu vị, đối với hương vị bánh bao cũng hơi có chút phản cảm, liền chỉ là tùy ý ăn vài miếng cháo.

"Vương phi thế nào ăn ít như vậy? Tối hôm qua vương phi một đêm không ngủ, trước mắt lại ăn ít, thân mình làm sao có thể chịu được? Nếu vương gia trở lại, nhìn thấy vương phi bất quá ngán ngán một hai ngày liền gầy một vòng, sẽ có bao nhiêu

đau lòng." Lan Ngọc thấy Mộ Dung Thu ngoài nửa chén cháo liền chỉ ăn vài miếng, liền lập tức quan tâm nói

"Đừng vậy a, vương phi, ngài vì vương gia, vì thân mình, vẫn nên ăn nhiều chút." Thường Thu cũng khuyên.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu mỉm cười, sợ hai nha đầu này lại không ngừng nói, nàng liền đem cháo còn dư lại uống vào, lại ăn thêm bánh nướng. Lan Ngọc cùng Thường Thu thấy thế, đều yên tâm.

Lúc này, Hồng Lăng cũng đã trở lại.

"Nô tì đã báo Mã hộ vệ đi Trấn Nam Hầu phủ. Mã hộ vệ còn báo nô tì chuyển cáo cho vương gia, chờ để vương gia lo lắng." Hồng Lăng trầm giọng nói.

Mộ Dung Thu đuôi lông mày hơi nhướn, nói: "Àn, quá bận bịu sớm tỉnh mơ người cũng đã mệt rồi, ta cũng nên ăn điểm tâm đi."

"Vâng a."

Điểm tâm qua đi, Mộ Dung Thu liền trở về phòng tắm rửa thay quần áo.

Chờ một lần nữa trang điểm trở về phòng xuất ra về sau, chợt nghe Lan Ngọc bẩm báo nói: "Vương phi, quân gia sai người tới hỏi, thư phòng đã rách mướp, có hay không để họ đi tìm người đến trùng tu?"

"Trước cứ để vậy đi. Chờ thêm hai ngày nữa lại nói." Mộ Dung Thu trả lời. Vũ Văn Tập vì tìm mấy cái kia, làm sao có thể không đau ba thước đất? Chẳng qua, cũng là phí công mà thôi. Thư phòng bị phá, thật dễ dàng sửa chữa.

"Vương phi, việc lớn không tốt. Tam lão gia cảm thánh chí đến Mai viên gặp vương phi." Hồng Lăng vừa mới ăn qua điểm tâm, ở trong sân phàn phó bọn nha đầu làm việc, liền thấy Vũ Văn Hâm tay nâng thánh chỉ vào Mai viên.

Đi theo Vũ Văn Hâm phía sau Chu thị một hếch lên trời, cao hứng phấn chấn. Hai người phía sau là công công trong cung.

Mộ Dung Thu vừa muốn hỏi chuyện gì đang xảy ra, Vũ Văn Hâm, Chu thị, còn có công công trong cung đã không gõ cửa mà tiến vào phòng.

Nàng chậm rãi đứng dậy, mắt lạnh lẽo nhìn về phía ba người.

"Tam lão gia, Tam phu nhân, các người tại sao có thể chưa được vương phi đồng ý đã xông tới!" Lan Ngọc xông lên chặn trước Mộ Dung Thu, nhìn về phía ba người Vũ Văn Hâm chất vấn.

Mộ Dung Thu sắc mặt bình tĩnh nhìn về phía Vũ Văn Hâm, lại nhìn trên tay hắn thánh chỉ, cười lạnh nói: "Xem ra, bản đúng vương gia, mơ ước Nam Dương Vương vị chính là Tam đệ người!"

"Hoàng thượng có chỉ, huý bỏ Nam Dương Vương vị của Vũ Văn Mặc. Sửa thành Vũ Văn Hâm kế thừa vương vị." Công công nâng cầm, ánh mắt khinh miệt nhìn về phía Mộ Dung Thu, the thế nói.

"Từ ngày hôm nay, bản phi mới là Nam Dương vương phi. Mà người Mộ Dung Thu, đã không còn là Nam Dương vương phi." Chu thị cũng nâng cao cằm, cao ngạo mà khinh thường nhìn về phía Mộ Dung Thu, che dấu không được mặt mày hung phấn nói. Nàng mới vừa rồi còn định thủ đòn đồ đạc rồi đi, lại thật không ngờ một đạo thánh chỉ thế nhưng khiến nàng trở thành Nam Dương vương phi! Cái thân phận này trước kia nàng nghĩ cũng không dám nghĩ đâu! Trước kia là nàng ngẩng đầu nhìn Mộ Dung Thu, hôm nay là Mộ Dung Thu phải ngẩng đầu nhìn nàng!

Vũ Văn Hâm ánh mắt lạnh như băng nhìn Mộ Dung Thu, lời nói: "Việc đã đến nước này, cũng không có cái gì có thể nói. Một chút nữa bốn vương sẽ cho người đem đồ đạc của người cùng Vũ Văn Mặc thu thập thỏa đáng. Mọi người trong ngày hôm nay phải rời khỏi Nam Dương Vương phủ. Thế nhưng, nếu người không có chỗ để đi, còn có thể ở Nam Dương Vương phủ nghỉ ngơi mấy ngày."

"Nam Dương Vương không có chuyện gì phàn phó nô tì phải không? Nô tì còn phải hồi cung hầu hạ Hoàng Thượng, liền cáo lui." Công công thấy chuyện đã hoàn thành, liền rời khỏi.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 33

Vũ Văn Hâm lập tức gắt đầu trả lời: "Đã làm phiền công công đến đây một chuyến." Hắn từ sáng sớm đã bắt đầu chờ thánh chỉ trong cung. Sau chuyện xảy ra sáng nay, tưởng rằng khi sự tình xảy ra sai lầm, Vũ Văn Mặc cùng Tạ Nguyên sẽ có biện pháp khác, đã biết được âm mưu trong lúc đó của hắn và Tam hoàng tử, cũng sẽ bắt đầu phản kích. Dù sao, chúng cứ mưu phản nguyên vốn là phải xuất hiện tại thư phòng của Vũ Văn Mặc lúc Tam hoàng tử dẫn người vào điều tra, lại không còn bóng dáng. Nhưng thánh chỉ đã được hạ, đã nói lên sự tình không có phức tạp. Mà người động tay chân ở sau lưng không phải Vũ Văn Mặc, cũng không phải Tạ Nguyên, càng không phải là thái tử Vũ Văn Hạo, mà là nữ tử thân mình mình mai mai trước mắt này - Mộ Dung Thu!

Nếu thật là Mộ Dung Thu, hẳn tuyệt đối không thể để Mộ Dung Thu ở lại Nam Dương Vương phủ.

Mộ Dung Thu mắt lạnh nhìn Vũ Văn Hâm, thần sắc sắc bén lạnh thấu xương. Vũ Văn Hâm luôn luôn là diễn viên không buồn lên tiếng ở trong vương phủ, không giống Vũ Văn Kháng cùng Vũ Văn Nghị hai người lần lượt u mê hồ đồ không hề biết điều mà ra tay, hẳn chỉ chờ ở lạnh nhạt, đợi cơ hội. Đứng là chỗ không thêm nói mà cần người mà! Hẳn không phải là không ra tay, mà là đang chờ cơ hội. Mộ Dung Thu khờ mới gọi lên, cười lạnh. Những người này luôn nghĩ rằng nàng và Vũ Văn Mặc là người chết, chỉ nằm yên chịu trướng tên, mà không biết phản kích?

"Mộ Dung Thu, người không nghe thấy lời của bản phi cùng vương gia sao? Chạy nhanh thủ dọn đồ đạc rồi đi đi. Bất quá trong căn nhà này đại đa số đồ đạc đều thuộc về Nam Dương Vương phủ, người có thể mang đi bất quá chỉ là đồ cưới của người, còn có vài món quần áo." Chu thị thấy Mộ Dung Thu thần sắc trong trẻo nhưng lạnh lùng nhìn nàng cùng Vũ Văn Hâm, nàng nhìn không được rừng mình. Rõ ràng bây giờ nàng đang ở địa vị cao, nhưng nàng lại không hiểu vì sao, thấy Mộ Dung Thu như thế, lại có chút sợ hãi.

"Tam lão gia, Tam phu nhân, Vương gia lúc còn ở Nam Dương Vương phủ đối đãi với các người không tệ, các người tại sao có thể đối đãi với vương phi như vậy? Không sợ bị trời phạt sao?" Thường Thu che chở bên cạnh người Mộ Dung Thu, trong mắt rung rung, ủy khuất không thôi nhìn Chu thị cùng Vũ Văn Hâm chỉ trích.

Hồng Lăng đi tới, trong mắt nàng mệt mỏi có cổ phần nộ, nhưng đối với hành vi lần này của Vũ Văn Hâm cũng không ngoài ý muốn. Nàng đứng ở trước mặt Mộ Dung Thu, chờ Mộ Dung Thu phản phó.

"Khá lắm nha đầu to gan! Người cũng không phải không nghe thấy thánh chỉ? Hiện thời chủ mẫu của Nam Dương Vương phủ là bản phi! Không phải Mộ Dung Thu." Chu thị rốt cục có được hành diện, đương nhiên không muốn để cho bất luận kẻ nào không đem nàng để vào trong mắt. Thường Thu chọc giận nàng. Nàng vừa muốn vươn tay tát Thường Thu.

Nhưng tay nàng giờ ở giữa không trung liền không rơi xuống được.

Mộ Dung Thu cầm lấy cổ tay nàng, dùng sức, nàng cười nhạt nhìn Chu thị, nói: "Tam đệ tức có vẻ như quá mức dễ tức giận ha. Thường Thu là người bên cạnh bản phi, khi nào đến phiên để người giáo huấn? Không biết Tam đệ tức có biết một cái thành ngữ hay không, vui quá hóa buồn?" Hiện tại căng bữa bãi, đến kết cục cuối cùng lại càng là bi thảm.

Chu thị đồng tử hơi co lại, dùng sức rút tay về, "Buồn cười! Đây là Nam Dương Vương phủ, bản phi muốn giáo huấn người nào, cùng người có quan hệ gì đâu?"

"Lan Ngọc, Thường Thu, Hồng Lăng khế ước bản thân của ba người họ đã sớm bị bản phi mua, cùng người cũng không có can hệ gì." Mộ Dung Thu thần nhiên nói.

Lan Ngọc cùng Thường Thu nghe vậy, đều khiếp sợ nhìn về phía Mộ Dung Thu. Hồng Lăng lại không có nửa phần kinh ngạc, việc này, hôm qua vương phi đều đã có chuẩn bị tốt.

Lời này nghe vào trong tai Chu thị có chút khó tin, đến trước hôm nay, hết thảy của Nam Dương Vương phủ đều là thuộc về Mộ Dung Thu, mà Mộ Dung Thu làm sao có thể bỏ bạc của bản thân mình để mua ba đứa nha đầu? Nhưng Mộ Dung Thu nếu đã mở miệng, sự việc này sẽ không phải là làm bộ. Sắc mặt Chu thị vận vẹo căng chặt rằng, nhìn Mộ Dung Thu cười lạnh nói: "Bất quá chỉ là mấy con nha đầu, bản phi cũng lười quản giáo."

Vũ Văn Hâm luôn luôn đứng bên cạnh nhìn phản ứng của Mộ Dung Thu. Nhìn thấy nàng vẫn lạnh nhạt như thường, liền nhăn mày lại.

"Các người nếu đã thích Nam Dương Vương phủ như vậy, bản phi sẽ đưa cho các người. Trước khi đi, khuyên các người một câu, ác giả ác báo." Mộ Dung Thu chuyển mắt nhìn về phía Vũ Văn Hâm, ánh mắt sắc bén bỗng nhiên trở nên băng hàn vô cùng. Đối với môi vẫn tươi cười, lại có vẻ như ăn chưa chấm chọc khôn cùng, còn nghĩ rằng không ai tính kế được hay sao.

Hiện nay Nam Dương Vương phủ nguy cơ trùng trùng, cục diện rối rắm tùy thời sẽ nổ tung bất cứ lúc nào, nàng hiện tại vội cùng vui vẻ giao nó cho Vũ Văn Hâm lòng tham không đáy! Còn có Vũ Văn Tập kia....!

Chính là... Mộ Dung Thu khép hờ con ngươi đến rét lạnh, nàng phải cùng tiến cùng lui với Vũ Văn Mặc, dù ai cũng không cách nào chân chính hại được người của nàng!

Nàng nghiêng đầu phàn phó ba người Hồng Lăng: "Thu thập chút đồ đạc rồi đi thôi."

Hồng Lăng lập tức đáp: "Vâng. Vương phi."

Vũ Văn Hâm cùng Chu thị không thể tưởng tượng được nhìn Mộ Dung Thu. Vốn tưởng rằng Mộ Dung Thu sẽ vì bảo trụ vị trí vương phi mà cùng bọn họ tranh cãi, cần bản không nghĩ đến sẽ thỏa hiệp dễ dàng như thế, nhưng không ngờ lại dễ dàng rồi đi như thế.

Nhìn rằng ta thoải mái như thế, lại có vẻ như không đơn giản như thế. Kết quả Mộ Dung Thu đang đánh là cái gì chứ ý gì?

Vũ Văn Hâm nhìn chăm chăm Mộ Dung Thu, như cũ vẫn không phát hiện ra cái gì từ trên người Mộ Dung Thu, liền lạnh giọng chất vấn: "Người kết quả là đang đánh là cái chủ ý gì?"

Nghe vậy, Mộ Dung Thu cười tuyệt mỹ đáp lời: "Hắn là bản phi phải hỏi người mới đúng, người đang sợ cái gì?"

Vũ Văn Hâm nhanh nhẹn lại mảy, hai tay nắm thật chặt, Mộ Dung Thu nữ nhân này quá mức nguy hiểm. Nếu như nhà mẹ đẻ của nàng không phải là phú tướng quân, hẳn nhất định sẽ giết nàng!

"Người là cái thái độ gì! Đều đã đến mức này, người còn lớn lối như thế. Hiện thời người đã không phải là Nam Dương vương phi thân phận tôn quý, cũng đừng có làm ra cái bộ dáng cao cao tại thượng đó! Ngày sau người nhìn thấy bản phi, còn phải hành lễ! Bản phi đứng, dĩ nhiên người không có đạo lý ngồi!" Chu thị mới vừa rồi còn đối với thái độ của Mộ Dung Thu có chút e ngại, nhưng chỉ một lát sau, nàng lấy lại dũng khí, nàng tự nói cho chính mình, hiện thời chủ mẫu của Nam Dương Vương phủ là nàng, chỉ là một Mộ Dung thu cơ cái gì mà đáng sợ!

Mộ Dung Thu trong mắt có vẻ không kiên nhẫn, nàng vốn không có ý định cùng Chu thị đấu vô mồm, dù sao cũng là loại không dùng được, vì sao phải lãng phí nước miếng, nhưng không muốn nhìn thấy Chu thị được một tác lại tiến một thước! Nàng mới lạnh nhìn về phía Chu thị, mắng: "Tam đệ tức đã đạt được ước muốn, cần phải có phong phạm vương phi. Cũng đừng để cho người ta nói hành vi Tam đệ tức giống như chó cắn lợn."

Chu thị nghe vậy, lập tức ngẹn lời, định giờ tay lên đánh Mộ Dung Thu. Lại ở nhìn thấy ánh mắt Mộ Dung Thu rét lạnh hết như hàn băng vạn niên đánh thẳng vào nội tâm mình, tay không tự chủ được dừng lại. Liền ngay cả khí thế cũng thấp đi một nửa.

"Cầm miệng! Đi ra ngoài thu xếp việc này." Vũ Văn Hâm nhìn hành vi Chu thị giống như người đàn bà chanh chua, trong lòng có chút bất mãn, quát lạnh. Xem ra, Chu thị không cách nào đảm đương vị trí vương phi, bằng không ngày sau tiến cung diện thánh, hoặc là gặp người, đều là sẽ dọa người. Nữ tử thương nhân gia thủy chung không so được với danh môn khuê tú. Mộ Dung Thu cho dù chỉ đứng mà không nói lời nào nhưng khí thế cũng ở trên Chu thị.

Chu thị ông ông miệng, để đặt cần trọng nhìn sắc mặt Vũ Văn Hâm, thấy Vũ Văn Hâm giận thật, nàng liền không cam tâm tình nguyện ly khai phòng gian. Trước khi đi còn hung hăng trợn mắt liếc nhìn Mộ Dung Thu một cái

Chờ Chu thị rời đi, ba người Hồng Lăng đã đem một ít đồ đạc bên người đóng gói tốt lại. Động tác lư loát, tựa như đã sớm chuẩn bị xong. Vũ Văn Hâm sau khi thấy lại càng cảm thấy kinh ngạc, Mộ Dung Thu có vẻ như sớm đã đoán được âm mưu, kế hoạch của bọn họ. Bằng không sao có thể thần nhiên như thế?

"Hiện nhi còn ở trong phòng đọc sách, Hồng Lăng đi gọi Hiện nhi đến đây." Mộ Dung Thu trầm giọng phản phó Hồng Lăng.

"Vâng, nô tì đi ngay." Hồng Lăng lập tức đáp ứng, đi gian phòng cách vách tìm Hiện nhi.

Vũ Văn Hâm càng ngày càng kinh hãi, nguyên bản hắn cho rằng kế hoạch của mình là thiên ý vô phòng. Đám người Vũ Văn Mặc tiến vào trong bầy của hắn và Tam hoàng tử, hết thấy đều nắm giữ ở trong tay hắn và Tam hoàng tử. Mà lúc này hắn nhìn Mộ Dung Thu lạnh nhạt như vậy, cũng không dám xác định, có vẻ như từ lúc vừa mới bắt đầu hắn đã đi nhầm phương hướng. Nhưng hiện giờ đến nước này, hẳn trăm triệu không thể đi sai đâu chỉ một bước.

Mộ Dung Thu mỉm cười nhìn về phía Vũ Văn Hâm, vắn đạm phong khinh, không nhanh không chậm nói: "Tam đệ tại sao còn sợ? Nếu đã đi tới bước này, Tam đệ cũng không cần sợ như thế? Không phải sao, Nam Dương Vương phủ to như vậy hiện giờ đều là của Tam đệ sao? Mà bản phi cùng vương gia đều đã bị Tam đệ người tính kế. Hiện giờ, người kiêng kỵ bản phi như vậy, thật ra khiến bản phi cảm thấy có chút buồn cười. Chuyện ngày hôm nay Tam đệ làm không tệ, tối thiểu hiện giờ vị trí Nam Dương Vương là của Tam đệ người. Tam đệ có thể không niệm tình thân nhân nghĩa, nhưng bản phi từ trước tới nay không phải kia người vô tình. Vì vậy trước khi đi, muốn cho Tam đệ lời chúc phúc, hi vọng Tam đệ khỏe mạnh trường thọ trăm năm"

Vũ Văn Hâm nghe vậy, sắc mặt hoàn toàn trở nên khó xem, câu nói của nàng ta có hàm ý khác, đây là đang nói với mình, tính mạng hắn sắp sửa không giữ được nữa! Về phần cái khác, Vũ Văn Hâm bỗng nhiên không dám nghĩ nữa, chính là bỗng nhiên thay đổi giọng điệu nói: "Không phải là Tam đệ tuyệt tình, mà là hiện giờ thánh chỉ đã hạ, Vũ Văn Mặc hiện thời tội danh còn chưa định, mà người nếu ở lại Vương phủ, khó tránh khỏi sẽ liên lụy mọi người trong Vương phủ. Vì vậy kính xin thông cảm."

"Dương nhiên sẽ thông cảm." Mộ Dung Thu nhún mảy, cười lạnh trả lời. Vũ Văn Hâm sẽ vì hôm nay mà trả giá thật nhiều, hơn nữa lần trả giá này sẽ không quá lâu! Nàng dư quang thấy Hồng Lăng đã ôm Hiện nhi trước cửa đang chờ nàng. Nàng liền quay đầu hướng Thường Thu cùng mấy nha hoàn còn lại nói: "Các người nếu là muốn ở lại Vương phủ, bản phi cũng có thể đem kế ước bán thân của bọn người để lại Vương phủ." Lan Ngọc cùng Thường Thu đều hầu hạ ở bên người nàng, nàng hôm qua đã tính toán rồi, nếu bất đắc dĩ, nàng liền mang theo các nàng tạm thời rời đi. Dù sao các nàng đã từng hầu hạ nàng, nếu ở lại Vương phủ, khó tránh khỏi sẽ bị đối đãi tàn nhẫn.

Hiển nhiên, Lan Ngọc cùng Thường Thu cũng là người thông minh, còn trung tâm, hai người đồng thanh nói: "Nô tì sẽ chết theo vương phi."

Mộ Dung thu gật gật đầu, "Đi thôi." Dứt lời, nàng liền không quay đầu lại đi qua trước mặt Vũ Văn Hâm

Ra đến cửa, Mộ Dung Thu dừng bước, quay đầu nhìn về phía Vũ Văn Hâm, nàng đôi mắt thâm trầm, thanh âm lạnh như băng hỏi: "Nhị đệ hôm qua có tiến đến cầu kiến bản phi, có vẻ như chính là muốn đem chuyện Tam đệ cùng Tam hoàng tử nói cho bản phi. Nhưng bị người của Tam đệ phát hiện. Tam đệ tin tức lấy được nhưng thật là nhanh."

Vũ Văn Hâm nghe vậy, màu quang càng thẳng, Mộ Dung Thu cơ bản còn biết gì nữa?

Đem phản ứng của hắn thu vào trong mắt, Mộ Dung Thu tươi cười xán lạn xoay người rời đi.

"Mẫu thân." Hiện nhi nhìn thấy Mộ Dung Thu, liền nhỏ giọng kêu.

Mộ Dung Thu ôn nhu nhìn về phía Hiện nhi, cười nói: "Hiện nhi, nẫu thân dẫn người đi phủ tướng quân nghỉ ngơi mấy ngày." Hiện giờ nơi duy nhất nàng có thể đến là tướng quân phủ. Chưa bao giờ nghĩ tới nàng chân chính sẽ có thời điểm, phải dựa vào nhà mẹ đẻ của cô thân thể này. Lúc này, Mộ Dung Ngạn đang ở trên chiến trường vì Hoàng Thượng ra trận giết địch, Hoàng Thượng chắc chắn đối phủ tướng quân có kiêng kỵ.

Rời khỏi Mai viên, dọc theo đường đi có thể thấy được ánh mắt của bà từ nha đầu nhìn về phía nàng. Nàng trong ngày thường đối với nhóm nha đầu bà từ bản phận thành thật từ trước tới nay hiền lành, thậm chí cho bọn hắn tiền lương cũng tương đối phong phú. Vì vậy mà lúc rời đi, nhóm nha đầu bà từ cơ hồ là người người trong mắt rung rung không tha lo lắng nhìn nàng.

Bởi bốn phía còn có người của Vũ Văn Hâm cùng Chu thị, thời điểm các nàng muốn tiến lên quan tâm nàng, Mộ Dung Thu thò tay ngăn cản. Những người này đều vô tội, không cần phải khiến các nàng trở thành cái đinh trong mắt Chu thị.

Chu thị đang ở sẵn ở bên trong thu xếp nhìn thấy tình cảnh trước mắt, tương đối không vui nói: "Điều này cái gì, nếu muốn đi theo nàng ta, liền đi theo nàng ta đi. Nam Dương Vương phủ sẽ không lưu người không muốn lưu lại. Hiện giờ ta thiếu cái gì chứ không thiếu nhất chính là hạ nhân." Bọn hạ nhân này đều là người mù sao, chẳng lẽ không biết Mộ Dung Thu hiện giờ đã không là cái gì sao?

Hạ nhân làm công ở trong phủ người nào là xuất thân tốt? Cũng đều còn muốn nuôi gia đình, tuy rằng trong lòng không đành Mộ Dung Thu, nhưng lúc này đều hạ ánh mắt, cúi đầu không dám nhìn Mộ Dung Thu.

Sau khi ra khỏi Mai viên, liền gặp được Vũ Văn Kháng, Vũ Văn Nghị, Khương thị, Lâm thị, còn có mấy cái di nương, trong đó cũng có Quách di nương nghe tin mà đến.

Nhìn bộ dáng của bọn họ, có vẻ như vừa rồi cũng đang muốn xuất môn. Có thể là bỗng nhiên nghe được tin tức, lập tức bỏ hết mọi việc chạy tới Mai viên.

"Vương phi...". Lâm thị nhìn thấy Mộ Dung Thu và ba người nha đầu phía sau trên người đều đeo túi xách, cực kì lo lắng nhìn về phía Mộ Dung Thu, quan tâm mở miệng. Ai cũng thật không ngờ, nhưng mà chỉ trong một buổi sáng thế nhưng lại phát sinh nhiều chuyện như vậy. Hiện giờ chủ nhân Nam Dương Vương phủ thể nhưng biến thành Vũ Văn Hâm

Đây là ngoài dự liệu của mọi người.

"Phu nhân a, tiếng gọi vương phi này nhưng nàng ta đảm đương không nổi. Hiện giờ nàng ta đã không còn là Nam Dương vương phi." Quách di nương đuổi bắt, liếc mắt nhìn Mộ Dung Thu, trong mắt không chút che dấu sự vui sướng khi thấy người gặp họa.

Không nhìn nhìn Mộ Dung Thu, mới ông ông cũng không biết nên nói cái gì. Nàng đã từng cùng Mộ Dung Thu xảy ra một số chuyện. Nhưng qua mấy ngày nay, tuy rằng trong lòng nàng đối với Mộ Dung Thu là có oán khí, nhưng cũng không thể thường nói Mộ Dung Thu chính là đối với chiều chán chọc của nàng đã hạ thủ lưu tình. Tuy rằng giữa các nàng có điều khó chịu, nhưng nàng cũng hết sức bội phục Mộ Dung Thu. Hiện giờ Chu thị làm Nam Dương vương phi, Chu thị kia cũng không phải là người lấy đức làm việc, không biết về sau còn đối phó với nàng như thế nào đâu. Như thế, còn không bằng để Mộ Dung Thu làm vương phi, tối thiểu Mộ Dung Thu còn công chính, điểm ấy chính là làm cho người ta bội phục. Mới ông ông nửa ngày, nàng mới mở miệng nói: "Thuyền tới cầu tự nhiên sẽ thẳng."

Nàng không biết vì sao, liền tin tưởng Mộ Dung Thu sẽ trở lại Nam Dương Vương phủ.

Lâm thị quay đầu trừng mắt nhìn Quách di nương, nổi giận nói: "Quách di nương, chó vô lễ! Cho dù đại tẩu hiện giờ không còn là Nam Dương vương phi, cũng là người chị dâu của ta, phải có tôn ti, người còn chưa có thân phận để bắt kinh với tẩu tử như vậy!"

Vũ Văn Kháng cùng Vũ Văn Nghị cũng chỉ nhìn Mộ Dung Thu, vừa liếc nhìn Vũ Văn Hâm cùng Chu thị đứng ở Mai viên trước cửa, chậm rãi ngậm miệng lại. Trong lòng hai người đối với cách làm của Vũ Văn Hâm cảm thấy tương đối xem thường. Nguyên lai là vô thành vô tức, còn vô đúng ở bên phía Vũ Văn Mặc, đến tận lúc này một chút đuôi hồ li cũng không lộ ra. Thật đúng là người ghê tởm. Quan trọng là, Vũ Văn Mặc dù biết tiêu tam tư của bọn họ, cũng chỉ là trừng phạt nhỏ. Mà nếu như Vũ Văn Hâm ở trong tình huống đó, chắc chắn sẽ đối với bọn họ đuổi cùng giết tận.

Quách di nương hai ngày này là ăn không ít thua thiệt của Lâm thị, lúc này nghe Lâm thị nói xong, liền lập tức bủi mủi làm nũng với Vũ Văn Nghị: "Phu quân, ta bất quá chỉ nói ra lời nói thật mà thôi, nay hoàng thượng đều đã hạ thánh chỉ xuống đến nơi, nơi nào còn làm gì được? Nếu vừa rồi câu kia của tỷ hay chỉ vương phi bị người khác nghe thấy được, còn không biết chuyện gì xảy ra đâu? Ta chỉ là vì tỷ tỷ và phu quân mà suy nghĩ thôi." Vương phi lúc trước giúp Lâm thị hại nàng, nếu không phải tại Mộ Dung Thu nàng hiện tại vẫn còn cảm chia khóa, ngày ngày trôi qua có thể tốt hơn hiện tại nhiều. Hiện tại trên đầu bị đè lại, muốn lấy chút bạc ban cho người phía dưới cũng không thể.

"Người vô cớ sinh sự. Quách di nương, bắt có lúc nào cho náo, xin nhớ kỹ thân phận của người." Lâm thị hung hăng trợn mắt liếc một cái nhìn Quách di nương, khẩu khí rất nặng. Nàng chán ghét nhất đó là loại người vui sướng khi người khác gặp họa, hiện giờ vương phi cùng vương gia tạm thời đang gặp nạn, Quách di nương đã chế nhạo như thế, nếu sau này Quách di nương rơi vào kết quả bi thảm, cũng sẽ chẳng còn ai đồng tình với nàng ta!

Vũ Văn Nghị không kiên nhẫn nhìn về phía Quách di nương, quát lớn: "Cầm miệng!"

Quách di nương há to mồm, không nghĩ rằng Vũ Văn Nghị sẽ quát nàng. Nàng cúi đầu, không cam lòng nói: "Phu quân hiện giờ chỉ biết tin lời tỷ tỷ, đối với ta lại càng ngày càng lạnh nhạt."

Lúc này, ở trước mặt bao người, Quách di nương còn có thể buồn nôn mà làm nũng như thế, thật đúng là khiến người khác lưu luyến. Bởi vậy, Vũ Văn Nghị càng ngày càng chán ghét Quách di nương.

Mộ Dung Thu thờ ơ lạnh nhạt trước phản ứng của mọi người, nàng biết, lúc bản thân mình gặp rủi ro, bất kể là người từng có khúc mắc, đã từng chịu ân của nàng, hoặc là không có bao nhiêu tiếp xúc, cũng sẽ lộ ra bản chất sẵn có. Vốn Mộ Dung

Thư cho rằng hôm nay Vũ Văn Kháng, Vũ Văn Nghị, còn có Khương thị sẽ chế nhạo nàng, thậm chí là vui sướng khi nàng gặp họa. Nghĩ lại, lần trước nàng cũng không có đuổi cùng giết tận, đã khiến bọn họ nghĩ thông suốt.

Mộ Dung Thư cười nhạt nói: "Cảm ơn."

Hai chữ vô cùng đơn giản, thế nhưng làm cho ba người tỉnh tỉnh có chút kỳ quái, luôn luôn lồng dạ hẹp hòi kia ngưng ngừng, thậm chí là tự động thấy ngưng.

Bọn họ đều cúi đầu, không biết nên nói cái gì.

Phương diện này chỉ có Khương thị từ khi bắt đầu đến hiện tại đối với Mộ Dung Thư có chút khác mắc, đã từng có lúc quý phẫn. Nhưng cũng không nghĩ Mộ Dung Thư sẽ rơi vào nông nổi như ngày hôm nay. Nàng đối Vũ Văn Hâm cùng Chu thị tâm luôn có sự bất mãn, nhưng nàng bắt quá chi là một phụ nhân bình thường, cái gì cũng không làm được. Chỉ có thể nhân lúc Mộ Dung Thư rời đi, nói một lời chúc phúc: "Một đường cẩn thận."

Mộ Dung Thư gật gật đầu, cười nói: "Àn. Ta biết Từ đệ Ngũ đệ trong kinh thành đã mua nhà, vừa vặn các người cũng đã thu thập này nọ, sao không chuyển ra luôn đi? Nam Dương Vương phủ hiện giờ tuyệt đối không nên ở lại nữa." Nếu bọn họ đã đối với nàng không tuyệt tình, nàng cũng nên thuận đường nhắc nhở hai câu. Chính là không biết, bọn họ có chịu nghe không.

Mấy người nghe vậy nhìn nhau, bọn họ nhưng thật ra không tính toán phương diện này. Vũ Văn Kháng cũng nghe được trong lời nói của Mộ Dung Thư có một tầng ý tứ khác, liền tiến lên thái độ cung kính trả lời: "Đệ cùng Ngũ đệ cũng định trong buổi chiều ngày hôm nay liền chuyển ra. Nếu là vương phủ không để ý, cũng có thể tổ chỗ của bọn đệ ở tạm."

"Ta Từ đệ quan tâm. Ngày sau có cơ hội chắc chắn sẽ đi nhà mới thăm các người. Nhưng bây giờ ta cần phải qua tướng quân phủ. Sau này còn gặp lại." Mộ Dung Thư mỉm cười, gật đầu, sau đó liền quay đầu ý bảo ba người Hồng Lăng cùng nhau rời đi.

Mấy người Vũ Văn Kháng nhìn bóng lưng Mộ Dung Thư rời đi, chậm rãi từ hồi ánh mắt, lại nhìn về phía Mai viên, liền thấy Chu thị chân cao khi ngạo, còn có Vũ Văn Hâm lòng dạ xấu xa.

"Chúng ta cũng đi thôi." Vũ Văn Nghị nắm tay Lâm thị, quay đầu đó là hướng tới Hinh vườn mà đi. Nam Dương Vương phủ này quả thật ở không được nữa!

Mộ Dung Thư ra đến đại môn Nam Dương Vương phủ, đã nhìn thấy trước đại môn Vương phủ có một chiếc xe ngựa. Đứng ở trước xe chính là Triệu Sơ đã mấy ngày không nhìn thấy, còn có Mã hộ vệ.

Hai người nhìn thấy nàng đi ra. Thần sắc hơi khốn đốn, có chút không đành lòng nhìn nàng.

Mộ Dung Thư nhìn không được gọi lên khoe mẽ, vừa đi về phía bọn họ vừa cười nói: "Thế nào lại cho ta xem loại vệ mặt này? Là đang chúc mừng ta từ trong hố lửa nhảy ra sao?"

Triệu Sơ không thể nhịn được mà nhìn Mộ Dung Thư, nghe nàng nói vậy, đôi mắt chợt sáng, từ tối hôm qua hẳn đã lo lắng tình huống của nàng. Hắn không xác định liệu nàng có thể nhìn thấu hết thấy hay không, lại càng lo lắng là khi những người đó nêu chế nhạo nàng, nàng sẽ làm như thế nào?

Hiện giờ thấy nàng còn có thể cười được, thần nhiên như thế, hẳn yên tâm. Hắn biết nàng nhất định là nghĩ được điều gì. Đây là làm hắn bất ngờ. Dù sao, nàng chỉ là một nữ tử, nhưng cũng có thể nhìn thấy âm mưu chính trị quý quyết đa đoan phía dưới. Thế nhưng vì vậy cũng không thể thấy rõ, nàng đối Vũ Văn Mặc tuyệt đối tín nhiệm! Chỉ có tuyệt đối tín nhiệm mới khiến cho nàng dù Thái Sơn sụp đổ ở trước mắt mà mặt vẫn không đổi sắc.

Thậm chí là lúc đối mặt nguy cơ, bọn họ đều không bận tâm đến phương diện mà nàng nghĩ tới. Vũ Văn Tập sợ đi tới hôm qua không có vào phủ điều tra, là vì muốn đem chứng cứ phạm tội để vào Vương phủ. Mà sau khi Mộ Dung Thư đoán được tâm tư Vũ Văn Tập, lập tức sai Hồng Lăng cùng Mã hộ vệ ở Mai viên tìm kiếm. Rốt cục ở thư phòng tìm được thứ gọi là chứng cứ phạm tội kia. Chứng cứ phạm tội là một kiện long bào.

Sáng sớm ngày hôm nay khi hắn đang chuẩn bị đến Vương phủ tìm nàng lại gặp Mã hộ vệ. Hắn có thể tưởng tượng từ tối hôm qua đến bây giờ nàng ở trong vương phủ đã trải qua cái gì! Chuyện này sợ là nữ tử bình thường không thể làm được!

"Chỉ cần vương phi vô sự là tốt rồi." Triệu Sơ thanh âm khàn khản trả lời. Đêm qua, rất nhiều người không cách nào đi vào giấc ngủ, hẳn chính là một trong số đó. Lúc này trong lòng hẳn hơi có chút chua xót. Vũ Văn Mặc biết được tâm tư của hắn đối với Mộ Dung Thư, nhưng như cũ vào thời điểm hán(VVM) hăm sáu trong nguy cơ, lại nhờ hán(TS) che chở Mộ Dung Thư. Mà Mộ Dung Thư lại ở thời thời khắc khắc lo lắng cho tình cảnh Vũ Văn Mặc. Luôn cùng Vũ Văn Mặc cùng tiến cùng lui. Hai người bọn họ kiến tri giống nhau.

Mộ Dung Thư gật đầu cười nói, "Ngồi công tử lúc này hãy gọi ta là phu nhân đi. Đi đến phủ tướng quân. Có chuyện gì đến đó hãy nói." Nàng có rất nhiều chuyện muốn hỏi Triệu Sơ. Có một số việc nàng không cách nào phân tích rõ ràng được.

Sau khi lên xe ngựa, Mộ Dung Thư dùng thanh âm chỉ hai người có thể nghe được nói với Triệu sơ: "Long bào Vũ Văn Tập τι mi chuẩn bị ta đã báo Mã hộ vệ đưa đến để trong Đông viên của Vũ Văn Hâm."

Triệu Sơ hai mắt tỏa sáng, trong mắt mang ý cười trả lời: "Rất tốt, ngày mai ta liền phái người đi báo quan." Quả thực, Nam Dương Vương phủ này tạm thời là không ở được thật! Vũ Văn Hâm cũng không nghĩ tới sẽ bị "ác giả ác báo" sớm như vậy phải không?

Một lúc lâu sau, bọn họ đến phủ tướng quân.

Vừa xuống xe ngựa, liền thấy Trần thị vừa có thai cùng một đám hạ nhân phủ tướng quân đứng trước cửa. Trần thị nhìn thấy Mộ Dung Thư xuống xe ngựa, liền lập tức được nha hoàn dìu đỡ, vội vàng đi tới.

Mộ Dung Thư thấy thế, lập tức bước nhanh về phía trước, đỡ lấy thân thể của nàng: "Sao lại hấp tấp như thế? Ngủ yên người đã là nữ nhân có hài tử, nếu không cẩn thận té ngã, chẳng phải là lỗi lầm của ta sao?"

Trần thị một mặt lo lắng nhìn Mộ Dung Thư, cao thấp quan sát một phen, mới yên lòng, nói: "Ta nơi nào mạnh mai như vậy? Từ tối hôm qua khi nhận được tin tức đến bây giờ, ta luôn luôn lo lắng cho vương... đại tỷ." Trần thị từ trước tới nay ngôn ngữ luôn chu toàn, biết Mộ Dung Thư bây giờ là tình huống thế nào, liền lập tức sửa lại xưng hô.

"Ta tốt lắm. Làm Ngủ yên lo lắng." Mộ Dung Thư cười nói.

"Ta ngược lại chưa từng lo lắng. Dù sao những người đó nơi nào là đối thủ của đại tỷ. Đại tỷ cũng không thêm phí lời cùng những người đó. Đoạn đường này vương phi cũng đã mệt rồi, chúng ta mau vào phủ, ta đã sớm cho người chuẩn bị sẵn cho vương phi, còn sai phòng bếp chuẩn bị cơm trưa cùng trà nóng, đang chờ đại tỷ tới ấy chứ." Trần thị khoắc cánh tay Mộ Dung Thư đi vào phủ tướng quân.

Trần thị hướng trước cửa phản phò bọn nha hoàn: "Đi giúp Hồng Lăng các nàng sửa soạn này nọ, đưa đến Mộ các. Còn người dẫn đường cho Triệu ngũ công tử."

Trần thị thấy Triệu ngũ công tử tự mình đi đón Mộ Dung Thư, biết hai người nhất định là có chuyện muốn nói, liền trực tiếp để Mộ Dung Thư cùng Triệu Sơ tới đại sảnh, cũng sai hạ nhân dâng trà nóng cùng điểm tâm, nếu hai người đói bụng, còn có thể ăn một hai khối.

Ở đại sảnh, bọn họ uống một ly trà, sau khi ổn định, Triệu Sơ nói với Mộ Dung Thư: "Hiện giờ vương gia cùng Hầu gia bình an. Phu nhân chớ lo lắng." Nếu không phải Vũ Văn Mặc cùng Tạ Nguyên hai người tự nguyện nhảy vào bẫy, Vũ Văn Tập sao có thể thuận lợi như thế?

Nghe vậy, Mộ Dung Thư liền xác định suy nghĩ trong lòng. Đây là tính toán của Vũ Văn Mặc cùng Tạ Nguyên. Bất quá lấy thân làm tiền đặt cược, không cách nào tránh khỏi việc gặp nguy hiểm, nàng nhủ mấy trăm giọng nói: "Vô luận như thế nào vương gia cùng Hầu gia cũng không có chuyện xảy ra." Ai cũng không cho phép Vũ Văn Tập lại ở sau lưng mà động tay chân!

Mộ Dung Thư trong đầu vừa nghĩ đến Vũ Văn Tập, Trần thị liền do dự mà từ trong tay áo lấy ra một phong thư đưa cho Mộ Dung Thư."Đây là một tiếng trước tam hoàng tử phái người đưa thư tới. Là cho đại tỷ."

"Cho ta?" Mộ Dung Thư khẽ nhủ mấy, nghi ngờ nói. Vũ Văn Tập là chứa cái tâm tư gì mà truyền tin cho nàng?

"Không có việc gì mà ăn cần, không phải gian trá tức là trộm cắp." Triệu Sơ tạo nhả uống hớp trà từ từ nói. Vũ Văn Tập người này tâm tư thâm trầm, hiện giờ Hoa phi bỗng nhiên bị bỏ tù, đã khiến hắn không thể chờ đợi thêm nữa, trước mắt hẳn chắc chắn sẽ gỡ mọi mảnh khóa để đạt được mục đích. Thế nhưng, hẳn làm sao có thể viết thư cho Mộ Dung Thư?

Mộ Dung Thư nghĩ hoặc mở thư, trong thư chính là viết mấy chữ: Khanh nếu theo ta, vinh hoa phú quý cả đời. Nếu không muốn cả đời ăn nhờ ở đậu nhà người khác, không bằng ra lựa chọn khác.

"Buồn cười đến cực điểm!" Mộ Dung Thư đem thư xé thành hai nửa.

Vũ Văn Tập quả nhiên dụng tâm bất lương, thế nhưng muốn nàng rũ bỏ Vũ Văn Mặc đầu nhập vào ôm ấp của hắn! Hắn thật là! Mơ mộng hão huyền!

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Quyển 2 - Chương 34

Đứng là lòng lang dạ sói! Mộ Dung Thư cười lạnh, Vũ Văn Tập này là muốn thừa dịp cháy nhà hỏi của? Vừa muốn hại chết Vũ Văn Mặc, vừa muốn chiếm nữ nhân của Vũ Văn Mặc! Vũ Văn Tập quả thật là tên tiểu nhân hèn hạ!

Nhìn thần sắc Mộ Dung Thư, Triệu Sơ cùng Trần thị hai người đều có chút không hiểu. Trong thư Vũ Văn Tập đã viết cái gì? Sao lại làm cho Mộ Dung Thư tức giận đến như thế? Bọn họ dù sao cũng hiếm khi nhìn thấy Mộ Dung Thư tức giận như thế, lập tức lo lắng nhìn về phía Mộ Dung Thư.

Thấy ánh mắt quan tâm của hai người, Mộ Dung Thư hạ lửa giận trong lòng, mỉm cười nói: "Vô sự." Không cần phải vì Vũ Văn Tập lòng lang dạ sói mà tức giận, càng không cần được để Triệu Sơ cùng Trần thị liên lụy vào.

"Ta đã sắp xếp xong xuôi, chờ sau buổi cơm trưa, hãy đi đại lao thăm Vương gia cùng Hầu gia." Triệu Sơ thấy thần sắc Mộ Dung Thư khôi phục như thường, liền tiếp tục nói.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu gật gù: "Hào."

"Com trưa cũng đã sớm chuẩn bị, lúc này hẳn đều đã bày lên bàn. Chỉ là một ít món ăn gia đình, không biết đại tỷ cùng ngũ công tử có ăn quen hay không." Trần thị lập tức cười nói. Nàng từ nhỏ đã sinh sống ở trong đại trạch viện, được mẫu thân dạy tốt, tuy rằng tính tình đầu dưng, nhưng luôn làm việc chu toàn. Cho nên khi mới biết được chuyện xảy ra ở Nam Dương Vương phủ, liền đem sự tình suy nghĩ kĩ càng. Bất quá trước đó cũng đã được Mộ Dung Ngạn dẫn dò, Mộ Dung Ngạn trước khi rời khỏi kinh thành, đã nhắc nhở nàng, lúc ấy nàng còn không cho là đúng. Nghĩ rằng Mộ Dung Ngạn bất quá chỉ là buồn lo vô cớ, không nghĩ đến thật sẽ có một ngày xảy ra.

Mộ Dung Thu cùng Triệu Sơ cùng mọi người ăn com trưa, kỳ thực com trưa cũng không giống như lời Trần thị nói chỉ là món ăn gia đình, vừa nhìn liền biết là đã tỉ mỉ chuẩn bị, chỉ sợ khẩu vị không ai giống ai, mới đem đủ các loại món ăn đều chuẩn bị. Mộ Dung Thu thấy vậy, càng đối với Trần thị có ấn tượng tốt.

Com trưa dùng xong, Mộ Dung Thu cùng Triệu Sơ liền đi đến đại lao. Đường đi đại khái mất nửa canh giờ.

Đối với đại lao, Mộ Dung Thu cũng không xa lạ gì. Thời đại này đại lao bất kể là hoàng thân quốc thích, hay là dân chúng bình dân đều bị giam giữ cùng một chỗ. Vì vậy trong đại lao mới có nhiều hình cụ như vậy, mà mỗi ngày số người chết vì hình cụ cũng không ít. Cũng vì vậy nên trong đại lao mới không kín người. Vũ Văn Mặc cùng Tạ Nguyên đều là hoàng thân quốc thích, nên được an bài tại phòng giam thượng đẳng. Trong phòng giam, trang hoàng giống như một phòng ngủ bình thường, mọi thứ đều đủ cả.

Mộ Dung Thu vốn cho là quan sai ở đại lao sẽ ngăn cản, nhưng khi biết nàng là Nam Dương vương phi, lập tức cho qua, thái độ cung kính dẫn đường.

Đi qua con đường âm u ẩm ướt, nhìn các phạm nhân trong đại lao không hề có tính thần, thống khổ kêu rên, nàng nhăn mày lại. May mà đã xuyên qua khu nhà tù này, quả nhiên là nhà tù trong cùng, không âm u ẩm ướt, ngược lại còn có ánh mặt trời. Sau khi Mộ Dung Thu nhìn thấy quang cảnh trong phòng giam, đối với tình cảnh Vũ Văn Mặc cùng Tạ Nguyên tất nhiên không cần lo lắng.

"k? Người thật đúng sự ra k? Bàn hầu gia sẽ cho người một cớ hội, đối ý còn k!" Từ trong phòng giam truyền đến thanh âm có chút vội vàng cùng phiền chán của Tạ Nguyên.

Tận lực bồi tiếp theo là thanh âm làm cho người ta lạnh đến mức tóc gáy dựng đứng "Nếu người muốn đối ý, bốn vương bỏ qua cho người lần này."

"Cái gì gọi là bỏ qua? Bàn hầu gia hoài nghi thẳng thắn nhà người này đang nói đùa! Đầu đã cá ngày, người thẳng hết mảy lông, bàn hầu gia lại liền tiếp lùi về phía sau, đem thành trì cho người không nói làm gì, còn bị người cường bạo đùa bỡn nói bỏ qua? Người làm bộ thua hai thành trì có làm sao không? Quả thực làm cho bàn hầu gia không có tâm tư chơi đùa nữa điểm." Tạ Nguyên thẳng nhai rầy lúc nóng giận, vô luận cái gì cũng có thể nói được, huống chi nơi này là đại lao, hẳn càng không cần có kỵ gì. Chính là hẳn thật không ngờ được Mộ Dung Thu cùng Triệu Sơ sẽ đến, đã thấy được tình trạng hẳn thua thảm. (Đoạn trò chơi này tui không biết edit sao nữa...)

Triệu Sơ không hiểu nhìn về phía Mộ Dung Thu, hai người này đang đánh cuộc sao? Nhưng tại sao lại không có nghe thấy âm thanh xì xắc?

Sau khi Mộ Dung Thu nghe tiếng hai người tranh cãi, liền đoán được tại sao Tạ Nguyên lại có phản ứng như vậy. Nàng nhẹ nhàng lắc đầu, trong lòng không khỏi buồn cười, vốn cho là hai người ở trong đại lao sẽ thấp phần buồn chán, dù sao cũng là từ một người lúc nào cũng được vô số người đi vuốt mông ngựa, cần thận ứng đối. Một khi bị đá xuống ngựa, những tiêu nhân đã từng vuốt mông ngựa đó chắc chắn nguyên một đám bỏ đi. Mà điều nàng lo lắng nhất chính là Vũ Văn Tập sẽ ra tay ở sau lưng. Trước mắt xem ra, là nàng quá lo lắng rồi.

"Đây là một loại trò chơi, tên là phác khắc (mặt não quá), có rất nhiều cách chơi." Mộ Dung Thu cười nhạt trả lời. Trước đó vài ngày bởi vì nhàm chán, nàng liền làm này trò phác khắc, Vũ Văn Mặc vừa học liền biết, hai người bọn họ đánh với nhau một thời gian. Những lần thắng thắng được Vũ Văn Mặc cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay. Chính là nàng thật không ngờ Tạ Nguyên sẽ bại thảm thiết như vậy. Thế nhưng, Tạ Nguyên nói chuyện thật đúng là không có kỵ gì cả, cái gì cũng đều có thể nói ra.

Triệu sơ kêu nhẹ chân mày, phác khắc?

Trong phòng giam sau khi hai người nghe thấy tiếng vang liền quay đầu nhìn lại.

Vũ Văn Mặc nhìn thấy Mộ Dung Thu, ánh mắt liền lộ ra nhu tính, hẳn đem phác khắc ném tới một bên, nói với Tạ Nguyên: "Trước nghỉ đã." Dứt lời, liền nhìn Mộ Dung Thu đi tới. Một ngày một đêm qua nàng nhất định là thấp phần lo cho hẳn đi? Hôm qua sự tình phát sinh quá mức đột nhiên, hẳn cũng chưa kịp dọn dò nàng một tiếng. Thế nhưng, coi nàng thông minh như vậy cũng sẽ đoán được sự tình là chuyện gì xảy ra.

Quan sai đem cửa phòng giam mở ra, cũng để cho Triệu Sơ cùng Mộ Dung Thu đi vào.

Mộ Dung Thu lập tức vào, Vũ Văn Mặc nắm hai vai Mộ Dung Thu, quan tâm hỏi: "Hiện giờ nàng đang ở phủ tướng quân phải không? Phủ tướng quân có an bài hết thay tha đáng không? Những vật ngoài thân để lại Nam Dương Vương phủ nàng cũng không cần quản nhiều."

Nghe vậy, Mộ Dung Thu lập tức nói: "Àn, Trần thị an bài rất thỏa đáng. Vãn là ở tại trong viện khi chưa lấy chồng. Khi rời khỏi Nam Dương Vương phủ, chẳng qua chính là cầm chút đồ đạc. Chẳng gì nhờ thế nào? Có cần thiếp mang vài thứ từ bên ngoài đưa vào? Trong đại lao sợ là không sạch sẽ, cần thận đừng để nhiễm bệnh. Còn nữa, hiện giờ Vũ Văn Hàm cùng Vũ Văn Tập đã liên thủ, sự tình khó giải quyết." Nàng đối với Vũ Văn Hàm phản bội vẫn cảm thấy ngoài ý muốn. Dù sao Vũ Văn Hàm từng đã đối với Mộ Dung Thu kính trọng như vậy, hơn nữa còn được Vũ Văn Mặc tin nhiệm.

"Ồ! Vương phi không khỏi quá mức vô tình, vào đại lao cũng chỉ quan tâm mỗi vương gia! Bàn hầu gia là cùng vương gia đồng sinh cộng tử. Đại lao này căn bản cũng không phải là chỗ cho người ở, bàn hầu gia không những vương gia quá mức tịch mịch, chịu đựng đau nhức tâm tư e ngại khiếp đảm ở trong đại lao vì Vương gia sắp xếp. Kết quả sau khi Nam Dương vương phi vào đại lao, dĩ nhiên là nửa điểm cũng không quan tâm Hầu gia. Quả thực là rét lạnh tâm bàn hầu gia ta a!" Tạ Nguyên sau khi nói xong hai ba câu với Triệu Sơ, liền bêu môi, hướng Mộ Dung Thu có vài phần oán giận nói.

Triệu Sơ khò miệng giắt giắt, Tạ Nguyên chứ không phải không nhìn thấy vợ chồng nhà người ta đang ăn ái, tâm sự? Lúc này chặn ngang một gạch, thật đúng là chọc người phiền.

Quả nhiên, Mộ Dung Thu bị cắt đứt tron mắt trừng lên, tức giận nói: "Hầu gia khi nào thì biến thành nử nhân? Chẳng lẽ ban đầu là nết ta nhìn lầm? Hầu gia không phải là nam nhân, là nữ nhân?" Không thấy nàng đang cùng Vũ Văn Mặc nói chuyện sao? Thời gian quý giá, hẳn còn làm loạn. Lời nói này nói ra càng giống oán phụ.

Tạ Nguyên nghe vậy, không dám tức giận, chẳng qua là miệng cong lên đó sẫm, ánh mắt lơ lửng đó liền quay mặt đi. Nhìn Triệu sơ nói: "Người cũng không quan tâm ta sao? Đại lao này quả thực không phải nơi cho người bình thường ở, mỗi khi trời tối đều có thanh âm gào khóc thảm thiết, ngẫu nhiên còn có bọn chuột nhắt chạy ra chạy vào, quả nhiên là không người nào có thể chịu được a."

Như thế là lời nói thật, hẳn từ nhỏ sống an nhàn sung sướng, tuy rằng đã từng trải qua chiến trường, nhưng ngày kia đều là khoái ý ân cần, có thể vung dao giết địch thoải mái. Hôm nay bị giam ở một căn phòng giam hình chữ nhật nhỏ xíu, cùng Vũ Văn Mặc chơi hai thành phác khắc cũng liên tục thất bại, tự nhiên là đã sắp nổi điên.

"Hầu gia nếu đem những tiếng ồn ào trở thành thanh âm trong thanh lâu, tự nhiên sẽ thoải mái hơn rất nhiều." Triệu Sơ ngồi ở một bên, tư thái tao nhã, thản nhiên nói. Dư quang nhìn lướt qua Mộ Dung Thu cùng Vũ Văn Mặc, liền chậm rãi thu hồi ánh mắt.

Sau khi Tạ Nguyên nhìn thấy tiểu động tác của Triệu Sơ, chính là trong mắt đảo hoa hiện lên một vẻ không hiểu, nhưng lập tức liền bị đim ngập trong lửa giận của hắn, "Hào cho người Triệu Sơ, thấy lão tử bị khi dễ, còn đến chèn ép lão tử như vậy!"

Cuộc sống này sao lại trở nên bi thảm như vậy? Lướt qua lại càng thê thảm! Dọa người vô cùng!

Đầu này Tạ Nguyên bảo nổi, câu nhàu tai Triệu sơ tập mãi đã thành thói quen. Đầu kia Mộ Dung Thu cùng Vũ Văn Mặc hai người chẳng chẳng thiếp thiếp.

"Thì ra là thế, quả thực như ta đoán, Nam Dương Vương phủ có nội tặc! Nội tặc chính là Tam đệ. Hiện thời Tam đệ cùng Tam hoàng tử liên hợp, muốn đưa chúng ta vào chỗ chết, mưu phản thiên hạ, ta cùng với Hầu gia trải qua thời gian thương nghị ngắn ngủi, liền tương kế tựu kế. Đem mọi người ở trong chỗ tối đều lộ ra ngoài, một lần hành động là tiêu diệt hết. Hiện giờ đều đã nói lên trên mặt nước, mà bọn họ ở trong lúc hốt hoảng chắc chắn sẽ lưu lại lỗ hổng cùng chứng cứ. Còn dư lại chỉ cần chờ cơ hội chúng ta liền xuất thủ." Vũ Văn Mặc nói khẽ với Mộ Dung Thu.

Mộ Dung Thu mỉm cười: "Àn, vừa vận thông qua đợt này đem tất cả phiền toái đều giải quyết hết. Bằng không ngày tái bình luận không quá hai ngày." Nàng tối hôm qua bỗng nhiên suy nghĩ minh bạch, cũng là bởi vì trước đó hai ngày nghe được Vũ Văn Mặc có ý tương này, là muốn dẫn hồ rời nui.

Vũ Văn Mặc ôn nhu đem tóc bay rồi nói gỡ má Mộ Dung Thu lấy ra, cũng nhu tình tựa thủy nói: "Àn, lần này sẽ đem phiền toái đều giải quyết hết."

Hai người trong mắt đều chỉ thấy đối phương, có mấy lời không cần nói ra đều có thể hiểu. Giống như, Mộ Dung Thu ở lúc phát sinh nguy cơ, không hề cần lý do vẫn tin tưởng Vũ Văn Mặc. Cũng giống như Vũ Văn Mặc hẳn mặc dù nắm chắc có thể đem Vũ Văn Tập giải quyết, nhưng vẫn như cũ vì nàng đã nghỉ xong đường lui, hẳn cũng tin nhiệm Triệu Sơ, có thể che chở nàng chu toàn.

"Không biết bây giờ tình huống Nhị đệ ở biên cương như thế nào." Mộ Dung Thu chợt nhớ tới Mộ Dung Ngạn ở biên quan đang cùng Nam Cương giao chiến, hẳn xuất chinh lần này mặc dù là vì chinh chiến Nam Cương, nhưng hơn phân nửa cũng là làm cho người trong triều có lòng quay rồi ta buông lỏng cảnh giác. Về phần Nam Cương hôm nay là tình huống gì nàng không cách nào biết được.

"Dựa vào kinh nghiệm ở trên chiến trường của Mộ Dung Ngạn, cùng Nam Cương giao chiến không thành vấn đề. Huống hồ Nam Cương hiện thời đã loạn thành một bát cháo, Mộ Dung Ngạn chỉ cần mang binh một đường dạo qua, không đến mười ngày nữa thẳng liền có thể thủ phục Nam Cương." Vũ Văn Mặc cười trấn an nói.

Mộ Dung Thu nghe vậy, yên tâm. Hiện thời Trần thị còn tại phủ tướng quân mong mỏi Mộ Dung Ngạn trở về, nếu Mộ Dung Ngạn ở trên chiến trường xảy ra sự tình, cũng không biết Trần thị có thể chịu đựng được không. Nếu đã có thể xác nhận vô sự, Trần thị cũng an tâm hơn. Chính là bây giờ đều Mộ Dung Thu không cách nào ngờ được chính là, tuy rằng Mộ Dung Ngạn từ trên chiến trường trở lại, nhưng lại vẫn như cũ làm cho Trần thị buồn bực không vui. Vì Mộ Dung Ngạn khi trở lại, nhưng đã đánh mất tâm

"Chờ một lát nữa ta sẽ cùng với Triệu ngũ công tử đi qua nhà tù nữ thăm hoa phi." Mộ Dung Thu nói với Vũ Văn Mặc.

Vũ Văn Mặc nhẹ nhàng gọi lên khỏe mới, ôn nhu cười nói: "Àn. Hoa phi hiện giờ đối Vũ Văn Tập thấp phần tin nhiệm, không phải lúc vạn bất đắc dĩ, tuyệt đối sẽ không bán đứng Vũ Văn Tập."

Nghe vậy, Mộ Dung Thu giao hoạt cười, hi hi gian trá, tựa như có chút khoe đối Vũ Văn Mặc nói: "Lúc vạn bất đắc dĩ có khi cần bản thân mình tự sáng tạo. Bọn họ có thể hèn hạ như vậy, chúng ta không hẳn là không thể ăn miếng trả miếng?" Tiếp theo, nàng liền ở bên tai Vũ Văn Mặc nhỏ giọng nói phương pháp của mình.

"Rất tốt." Vũ Văn Mặc sau khi nghe xong, lập tức hay tay đánh nhau, đại khen.

Mộ Dung Thư mặt mày hớn hở: "Đội xem kịch vui đi." Nàng không có đem chuyện Vũ Văn Tập viết thư cho nàng nói cho biết Vũ Văn Mặc biết, nàng trong lòng biết Vũ Văn Mặc hẳn ta là hạng người gì. Tuy rằng hẳn biết trong lòng nàng không có cái gì khác nhưng chắc chắn hẳn cũng sẽ thấy khó chịu. Nhưng nàng sẽ chờ, chờ sau này Vũ Văn Tập trả giá thật nhiều.

Thời gian không sai biệt lắm, Mộ Dung Thư cùng Triệu Sơ cũng không thể ở trong đại lao nữa. Hai người dù sao còn muốn sang nhà lao nữ bên cạnh.

Lúc rời đi, Mộ Dung Thư thấp phần không tha, trong lòng đối với Vũ Văn Mặc đã sinh ra rất nhiều ý lại.

Nàng chán trước mới vừa đi, mặt sau đã truyền thanh âm đến Tạ Nguyên lớn giọng: "Chúng ta lại tỷ thí thêm mấy trận! Bản hầu gia cũng không tin ta luôn bị thua người!"

"Hào." Trước sau như một vẫn lạnh nhạt lạnh nhạt bằng.

Mộ Dung Thư mỉm cười. Bước chân như gió hướng phương hướng nhà lao nữ mà đi.

Trong phòng giam nữ so sánh với phòng giam nam thanh âm kêu rên khốc rống là hơi u oán hơn chút. Thế nhưng, nữ nhân nếu đã hết rầm lên nam nhân dù là thế nào đều không thể so được. Bên trong có không ít nữ phạm nhân đều đã ở trong phòng giam vài năm, cảm xúc tự nhiên là tương đối vững vàng, sợ là cũng chỉ có thời điểm dụng hình mới kêu vài tiếng.

Độc theo đường đi, ánh mắt phạm nhân nhìn nàng cùng Triệu Sơ, trong bình tĩnh còn có hơi thờ tử vong, thực làm cho người ta cảm giác được kinh hồn bạt vía.

Phòng giam của Hoa phi có thể so với của Vũ Văn Mặc cùng Tạ Nguyên, đều là thấp phần xa hoa. Căn bản cũng không giống nhà tù, ngược lại giống khách sạn. Mà Hoa phi trôi qua cũng coi như là tiêu dao. Chính nằm ở trên giường đọc sách. Mặt khác cung nữ hầu hạ sát bên người của nàng cũng vui mừng, sợ là cũng chỉ có thời điểm dụng hình mới dám chân đạp lưng.

Cung nữ nhìn thấy Mộ Dung Thư cùng Triệu Sơ ở ngoài phòng, lập tức kinh hô một tiếng, "Nương nương!"

Hoa phi vốn ngủ còn rất tỉnh, nghe cung nữ kêu một tiếng này, liền lập tức chấn kinh ngồi dậy, cũng nhìn về phía ngoài cửa. Nhìn thấy hai người Mộ Dung Thư cùng Triệu Sơ, nàng có chút ngoài ý muốn, lập tức liền nhắm mắt lại, lạnh giọng hỏi: "Tìm bản cung có chuyện gì?" Tuy rằng hiện thời nàng bị hãm sâu nhà giam, nhưng không có nghĩa là nàng sẽ vĩnh viễn ở trong này. Nàng là người mang long chủng, mà Hoàng Thượng lại không ly khai được nàng, Vũ Văn Tập cũng sẽ nghĩ cách cứu nàng, có thể nghĩ, nàng cần bản không cần sợ Mộ Dung Thư đến tìm phiền toái.

"Hoa phi gần đây được chứ? Trong bụng long tử có mạnh khỏe hay không?" Mộ Dung Thư nhìn thoáng qua Triệu Sơ, Triệu Sơ liền lui tới một bên, mà Mộ Dung Thư nhìn về phía Hoa phi, tươi cười xán lạn như hoa hời.

Hoa phi phòng bị nhìn Mộ Dung Thư, không có việc gì mà ân cần, Mộ Dung Thư đến tận cùng là đang đánh cái chủ ý gì? Nàng lạnh giọng trả lời: "Bản cung rất tốt, làm phiền Nam Dương vương phi lo lắng."

"Ồ! Xem ra Hoa phi tại phòng giam, là không có nghe tin tức bên ngoài. Ta bắt đầu từ sáng nay liền không còn là Nam Dương vương phi, Nam Dương Vương đã bị phế, cũng đã lập Tam đệ của phu quân ta làm Nam Dương Vương. Thế nào, Tam hoàng tử vẫn chưa báo cho Hoa phi người biết sao? Cũng khó trách, Tam hoàng tử hiện giờ đang chờ Hoàng Thượng sắc phong làm thái tử, làm sao có thể có thời gian tới gặp Hoa phi." Mộ Dung Thư coi như chưa nhìn thấy Hoa phi lãnh đạm, vẫn như cũ nở nụ cười nói.

Mộ Dung Thư nói lời này làm cho trong lòng Hoa phi nổi lên nghi ngờ, đối với Tam hoàng tử có chút bất mãn. Từ hôm qua đến bây giờ, Tam hoàng tử căn bản cũng không có sang đây nhìn nàng, chẳng qua chỉ là sai người ta tặng chút đồ ăn tinh xảo. Chỉ là, còn có một tin tức quan trọng khiến nàng vui mừng, Mộ Dung Thư không còn là Nam Dương vương phi! Mà Tam hoàng tử rất nhanh sẽ sắc phong thái tử! Kể từ đó, nàng không phải rất nhanh sẽ từ trong nhà giam rời đi sao?

Tâm tư Hoa phi tựa hồ bị Mộ Dung Thư thấy rõ, Mộ Dung Thư cười nhìn Hoa phi nói: "Hoa phi cho rằng Tam hoàng tử sẽ cứu người ra ngoài sao? Tam hoàng tử đã tro mắt nhìn Nhị hoàng tử bị chém, trên mặt không xuất hiện một chút ưu thương." Vũ Văn Tập có thể làm được đến như vậy, cũng đủ để nói rõ hẳn có bao nhiêu lãnh huyết.

Hoa phi nhanh chóng cau mày. Lời Mộ Dung Thư nói nàng xác thực đã có nghĩ qua, chỉ sợ Vũ Văn Tập đến cuối cùng quên mất nàng, căn bản sẽ không cứu nàng đi ra ngoài. Nhưng quan hệ của nàng cùng Vũ Văn Tập cũng không đơn giản, Vũ Văn Tập hẳn là sẽ không quên nàng, lại càng sẽ không có chuyện không cứu nàng. Chính là, nàng bỗng nhiên lại có chút do dự, Đại Hoa quốc cùng Bắc cương quốc dân phong bất đồng, nam nhân đối với nữ nhân yêu cầu trung trinh là cực kì cao, nam nhân căn bản không thường nữ nhân cùng người khác thông dâm. Mà chuyện nàng cùng Nhị hoàng tử Vũ Văn Tập cũng biết, nhưng Vũ Văn Tập cũng có vẻ không ngại, bằng không, cũng sẽ không thể cùng nàng..

Đang thời điểm Hoa phi du thần, Mộ Dung Thư lại tiếp tục nói: "Hoa phi người đang mang long chủng, sau mười tháng hoài thai, chờ hoàng thượng hết giận, Hoa phi tự nhiên sẽ được thả ra, đến lúc đó Hoa phi nhất định sẽ một lần nữa đạt được sung ái của hoàng thượng."

"Đó là tự nhiên, Hoàng Thượng đối bản cung cùng những người khác không giống nhau. Hoàng Thượng căn bản là không ly khai bản cung được." Hoa phi khẽ nâng cằm, khí thế đáng cao ngạo.

Không ly khai được? Mộ Dung Thư đôi mắt lơ lên một cái, bất động thanh sắc nhìn thoáng qua Triệu Sơ, cũng trong mắt hẳn thấy được một tia nghi hoặc.

"Ngạ? Xem ra Hoa phi quả nhiên được hoàng thượng sung ái. Ta cũng tuyệt đối tin tưởng Hoa phi sẽ một lần nữa làm cho Hoàng Thượng lại sung hạnh mình. Chính là, không biết Hoa phi đến tận cùng là có mệnh đạo cho đến lúc Hoàng Thượng thả ngài đi ra ngoài hay không?" Mộ Dung Thư bỗng nhiên chuyển đề tài, tươi cười hơi có vẻ lạnh nhạt bằng nói.

Hoa phi cau chặt mày, "Người nói lời này là có ý gì?!"

Mộ Dung Thư mỉm cười hỏi: "Từ hôm qua đến bây giờ, Tam hoàng tử có phải hay không căn bản là không đến đại lao vấn an Hoa phi? Chẳng qua là chỉ sai hạ nhân đến truyền ý tứ, không phải chỉ nói một chút khiến Hoa phi yên tâm, chính là cho Hoa phi một chút trấn an?"

"Có lời gì nói rồi!" Hoa phi không nhẫn nại, trong lòng nàng cũng mơ hồ có phát hiện điều gì đó, nàng vốn đã có chút hoài nghi Vũ Văn Tập, nhưng là chuyện cho tới bây giờ, người duy nhất nàng có thể dựa vào cũng chỉ có Vũ Văn Tập, tự nhiên không thể tùy ý hoài nghi. Bằng không, nàng là một chút hi vọng cũng không có. Mà nàng tự nhiên là không tin Mộ Dung Thư, nếu nàng đoán không sai Mộ Dung Thư là đang châm ngòi ly gián. Thế nhưng, nàng cũng muốn biết Mộ Dung Thư sẽ ra chiêu gì.

"Nếu ta là Tam hoàng tử, làm sao có thể lưu lại một người biết nhiều bí mật của hẳn như ngài? Không khỏi quá phức tạp, biện pháp tốt nhất chính là diệt cỏ diệt tận gốc. Hoa phi từ nhỏ đã lớn lên ở trong cung, nên biết lúc hoàng tử từng thái tử tranh đoạt ngôi vị hoàng đế là lúc tàn khốc nhất. Đừng nói là nữ nhân của bản thân, liền ngay cả tính mạng mẹ ruột đều không để tại trong mắt." Mộ Dung Thư khép hờ hai tròng mắt trầm giọng nói.

Hoa phi hai mi cau chặt, tâm lý bộp một chút. Chăm chú nhìn chăm chăm Mộ Dung Thư, thật lâu sau, nàng cất tiếng cười to: "Mộ Dung Thư, người có phải hay không nghĩ bản cung quá mức ngu xuẩn? Chỉ bằng người nói mấy câu đã muốn lừa bản cung? Cho dù bản cung cùng Tam hoàng tử không có một chút quan hệ nào, Tam hoàng tử trong ngày thường đều đối với bản cung hết sức hiếu thuận, bản cung cũng đúng là đối Tam hoàng tử hết sức hiếu lòng. Chỉ dựa vào lời nói của người, bản cung nghe thật buồn cười."

Nàng vừa rồi vừa định hỏi một chút chuyện, cũng lỡ miệng nói ra vài điều. May mà nàng phản ứng nhanh, bằng không Mộ Dung Thư lại truyền tội danh nàng cùng Vũ Văn Tập thông dâm đến tai Hoàng thượng, tin tưởng Hoàng Thượng tuyệt đối sẽ không buông tha nàng.

Nghe vậy, Mộ Dung Thư cũng không tức giận, cũng không vội vàng, mà là lạnh nhạt lắc đầu, thờ dãi nói: "Vốn muốn giúp Hoa phi có thể bảo trụ một mạng, xem ra thật ra là ta nhiều chuyện. Nếu Hoa phi đã không tin lời của ta, ta đây tiếp tục lưu lại cũng vô dụng, ngược lại không bằng rời đi."

Dứt lời, Mộ Dung Thư quả thật là xoay người muốn rời đi.

Mà Hoa phi lập tức bị dao động, nhìn bộ pháp Mộ Dung Thư không chút do dự bước ra, Hoa phi gần như theo bản năng lập tức gọi Mộ Dung Thư lại: "Hào! Bản cung nhưng thật ra đã nghe ra một chút ý tứ của người!"

Mộ Dung Thư đưa lưng về phía Hoa phi, khóe miệng hơi cau lên, trong mắt hiện lên ý cười nhàn nhạt yếu ớt. Triệu Sơ trong đôi mắt tối đen trầm tĩnh cũng xẹt qua một tia cười, mà hẳn cũng vào lúc này đưa cho Mộ Dung Thư một cây châm bạc.

Nàng trực tiếp cầm lấy ngân châm liền từ cửa phòng giam đưa cho cung nữ sát bên người Hoa phi: "Ta muốn biết Tam hoàng tử hôm qua có sai người ta đưa tới đồ ăn, hoặc là nước trà hay không?"

Hoa phi cau mày hoài nghi nhìn cung nữ lấy ngân châm trong tay, trong lòng mơ hồ có cảm giác không ổn. Nàng gật gật đầu, "Là đồ ăn."

"Hôm qua nương nương vẫn chưa ăn toàn bộ, hiện giờ còn còn một ít." Cung nữ thành thật trả lời.

"Không bằng dùng này ngân châm thử xem." Mộ Dung Thư thản nhiên nói.

Cung nữ nhìn về phía Hoa phi, Hoa phi gật đầu, cung nữ liền cầm ngân châm đi vào trong góc, ở góc phòng giam có một hộp đựng thức ăn, mở hộp đựng thức ăn ra, cung nữ đem ngân châm châm vào trong thức ăn, một lát sau lấy ra.

Ở phía trên cửa sổ nhỏ có chút ánh sáng chiếu vào, có thể nhìn thấy ngân châm đầu nhọn biến thành màu đen!

"Tại sao có thể như vậy?" Hoa phi nhìn thấy ngân châm màu đen, nhất thời ngã ngồi ở trên giường. Vũ Văn Tập quả thật là muốn giết người diệt khẩu?!

Mộ Dung Thư cẩn thận nhìn Hoa phi, chờ thần sắc Hoa phi hơi chút hòa hoãn, nàng mới tiếp tục nói: "Hoa phi nếu không tin, nơi này của ta còn có ngân châm, Hoa phi thử đem ngân châm đâm vào bên trong da thịt." Nói xong nàng lại từ trong tay Triệu Sơ cầm qua một cây châm bạc đưa cho cung nữ kia.

Hoa phi tự nhiên là đa nghi, đặc biệt lại đối một Mộ Dung Thư. Nàng cũng không thể tin được Vũ Văn Tập lại muốn lấy tính mạng của nàng! Dù sao, nàng hiện tại nhưng là cực kì cần Vũ Văn Tập cứu nàng. Nàng lập tức đoạt lấy ngân châm từ trong tay cung nữ, không sợ đau đâm vào cánh tay.

Chờ trong giây lát, lúc đem ngân châm rút ra, sắc mặt Hoa phi đại biến, hoàn toàn trắng bệ!

Vũ Văn Tập quả thật là muốn tính mạng của nàng! Muốn diệt khẩu, thật không thể tưởng tượng được hẳn thật nhưng lại nhẫn tâm như vậy! Nàng luôn luôn tận tâm tận lực giúp hắn, mà hắn thật vô tình vô nghĩa! Hoa phi về mặt hận ý hết sức cần chặt mới, phần hận rất nhiều, Hoa phi sợ, vì sao nàng trúng độc mà lại không hề cảm giác được?"Chẳng lẽ là độc mạn tính?" Nàng thì thảo lắm bầm.

Tuy rằng thanh âm Hoa phi rất nhỏ, nhưng Mộ Dung Thu như cũ vẫn nghe thấy được, nàng lập tức nói: "Nếu là độc được có thể lập tức giết chết người, nếu Hoa phi chết chắc chắn sẽ khiến người hoài nghi. Cho nên nhất định là độc mạn tính. Người bên cạnh ta là Triệu ngũ công tử, tính thông y thuật. Nếu Hoa phi không để ý, có thể dễ hần bắt mạch nhìn xem, độc đã tiến vào lục phủ ngũ tạng hay chưa."

Hoa phi tồn tại nghi hoặc trong lòng, do dự đi qua. Nàng đã thấy ngón chân biến thành màu đen, này là chuyện không cách nào sửa đổi được. Hôm qua thứ nàng ăn chính là món ăn Vũ Văn Tập sai người đưa qua, ngày hôm nay nàng bôi vôi đỏ ăn nhà tù dom sọ, đến bây giờ đều không ăn một miếng. Cho nên liên tính nàng dù không muốn thừa nhận cũng không còn cách nào khác, Vũ Văn Tập quả thật thật sự ngoan độc! Nghĩ đến đây, nàng không chút do dự đem cánh tay đưa ra ngoài, để Triệu Sở chạm mạch. Nàng từng nghe trong cung người ta nói qua, Triệu ngũ công tử vì muốn trị bệnh cho huynh trưởng, mà khổ học y thuật, nên y thuật tinh sâu, có thể so sánh với ngự y.

Triệu Sở đặt tay ở mạch thượng của Hoa phi một lát, thần sắc càng ngưng trọng. Thấy thần sắc Triệu Sở như vậy, Hoa phi thật ra hết hồn, nhin không được hỏi: "Có hay không đã trúng độc quá sâu?" Nếu trong dĩ vãng, nàng nếu có thể cùng một nam tử bộ dạng hoa lệ tuấn mỹ như vậy tiếp xúc, nàng nhất định sẽ tâm hoa nộ phóng, nhưng lúc này nàng chỉ nghĩ nguy hiểm đến tính mạng, cũng chỉ là nhìn Triệu Sở thất thần.

Tuy rằng trong phòng giam chẳng thấy rõ, nhưng Mộ Dung Thu vẫn có thể thấy rõ ràng biểu tình biến hóa của Triệu Sở, nếu không phải bây giờ đối mặt với Hoa phi, nàng sợ là đã nhìn không được mà bật cười, không thể tưởng được Triệu Sở một bộ nghiêm trang, nhưng ở phương diện diễn trò cũng thật có thiên phú. Không, phải nói, ở cổ đại càng ở gần trung tâm quyền lực, hoặc là thương nhân, phần lớn đều sẽ diễn trò, đây bất quá là chuyện nhỏ.

"Quả thật là độc mạn tính. Bất quá Hoa phi cứ yên tâm đi, chỉ cần giờ ăn nhẹ hôm nay, đừng tiếp tục ăn loại độc này, chắc là sẽ không ảnh hưởng tới tính mạng. Mà độc mạn tính tuy rằng đã xâm nhập vào da thịt cùng máu, nhưng cũng không sâu lắm, chỉ cần tu mi an dưỡng liền có thể chậm rãi tan đi. Loại thuốc độc này tên là mười bước điên, dùng năm lần sẽ trở nên điên điên khùng khùng, không biết nhân sự. Nếu là dùng sáu lần sẽ học mào bô mình." Triệu Sở bộ mặt biểu tình thập phần nghiêm túc nói.

Mà Hoa phi cũng là thập phần tin tưởng. Trước nàng cũng có nghe nói qua Đại Hoa quốc có loại thuốc độc này. Cũng đã có người dùng loại độc này hại người. Xem ra Vũ Văn Tập có lẽ cũng không muốn nàng chết, nhưng là muốn nàng trở nên ngây dại, như vậy liền sẽ không đem bí mật của hần nói ra! Vũ Văn Tập quả thật là người tâm ngoan thủ lạt!

Hoa phi nghiêng răng nghiêng lợi, ngẩng đầu nhìn Mộ Dung Thu âm thanh lạnh lùng nói: "Bản cung cùng người có thể cùng đối phó Vũ Văn Tập. Thế nhưng, các người phải đáp ứng bản cung, sau khi vận ngã Vũ Văn Tập, các người yêu cầu Hoàng Thượng tha cho bản cung, cũng bảo toàn đứa con trong bụng bản cung." Lúc này nàng tức giận gọi thẳng đích danh Vũ Văn Tập. Nàng hiểu được mục đích hôm nay Mộ Dung Thu tới gặp của nàng, chính là muốn cứu Vũ Văn Mặc, mà nàng lại là muốn Vũ Văn Tập trả giá thật nhiều! Hần nếu đã có thể ngoan độc muốn tánh mạng của nàng, nàng tự nhiên cũng sẽ không để hần trôi qua quá dễ dàng!

Nghe vậy, Mộ Dung Thu rốt cục mỉm cười, nàng chờ đợi chính là giờ khắc này. Còn tưởng Hoa phi khó thuyết phục, nhưng thật ra không tốn nhiều vô mồm. Nàng lập tức gật đầu: "Hảo. Ta lập tức đi chuẩn bị."

"Người đến." Triệu Sở bỗng nhiên đi đến bên người Mộ Dung Thu, thấp giọng nói. Hần là người có võ công, có thể nghe thấy động tĩnh trong vòng trăm mét. Vừa rồi nữ nha dịch lui ra ngoài ai dẫn người vào được.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu quay đầu nhìn sang, quả thực nhìn thấy nữ nha dịch mang theo tám hai ba người đi tới.

Chờ họ đi vào mới nhìn rõ dung mạo người tới.

Đúng là Tam hoàng tử Vũ Văn Tập có thể ở Đại Hoa quốc hồ mưà gọi gió!

Vũ Văn Tập kinh ngạc nhìn về phía Mộ Dung Thu cùng Triệu Sở, sau đó vừa nhìn về phía Hoa phi, hồ nghi neo lại mắt đánh giá bọn họ, cũng nhìn về phía Mộ Dung Thu trầm giọng hỏi: "Người vì sao cũng ở đây?"

Ban đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 35

Nghe vậy, Mộ Dung Thu bất động thanh sắc nhìn lướt qua Hoa phi, thấy Hoa phi đã cúi đầu che giấu hận ý trong mắt, cũng sử dụng ánh mắt ý nhắc nhở cung nữ đã thất kinh đứng một bên, cung nữ kia cũng lập tức cúi đầu che giấu vẻ hoảng sợ. Thấy vậy Mộ Dung Thu mới từ từ thông dong nhìn về phía Vũ Văn Tập. Đối mặt với chất vấn của hần, Mộ Dung Thu chỉ nhàn nhạt trả lời: "Quan hệ của Tam hoàng tử với Hoa phi thật sự thập phần chặt chẽ a, ở trong lúc cấp bách như thế này còn rút ra thời gian tới đây thăm Hoa phi, Tam hoàng tử quả nhiên là "Hiếu thuận" đó ăn trong phòng giam quả thật là khó có thể nuốt xuống. Tam hoàng tử cũng thật là có tâm, còn sai người mang theo hộp đựng thức ăn tới thăm Hoa phi."

Quả thực, Mộ Dung Thu nói rất có tâm, sau khi nghe thấy bốn chữ hộp đựng thức ăn, Hoa phi lập tức ngẩng đầu hai mắt sáng quắc nhìn chăm chăm Vũ Văn Tập.

Nhưng Vũ Văn Tập lúc này mọi chú ý đều tập trung trên người Mộ Dung Thu, cho nên không nhìn thấy thần sắc Hoa phi. Hần nghi hoặc nhìn Mộ Dung Thu, sau đó liếc nhìn Triệu Sở đứng phía sau Mộ Dung Thu. Cuối cùng lại cau mày nhìn Hoa phi, đầu tiên đập vào mắt hần chính là hai mắt sáng quắc của Hoa phi nhìn hần, Vũ Văn Tập lập tức yên tâm. Sau đó vừa nhìn về phía Mộ Dung Thu nói: "Xem ra Mộ Dung cô nương quả nhiên cũng có thiện tâm, Hoa phi đã rơi vào tình cảnh như thế, còn Mộ Dung cô nương cũng đã ốc còn không mang nổi mình ốc, vậy mà còn có thể đối Hoa phi chiếu cố như thế, quả thật khiến cho bản cung nhìn với cặp mắt khác xưa. Nếu Mộ Dung cô nương ngày sau có gì khó khăn, có thể tiến đến cầu kiến bản cung."

Vũ Văn Tập cũng không trả lời thẳng vào câu hỏi của Mộ Dung Thu, bỏ qua cũng thật là xảo diệu đi.

Mộ Dung Thu cũng không dây dưa, đối với Vũ Văn Tập nàng thật sự là không có tâm tư gì mà quan tâm, huống hồ nếu tiếp tục lưu lại cũng sẽ khiến cho Vũ Văn Tập có lòng nghi ngờ. Nhưng Vũ Văn Tập vốn đa nghi, nàng tự nhiên cũng không thể cứ như vậy mà rời đi, dù sao nàng đối với cách gọi Mộ Dung cô nương trong miệng hần có chút chán ghét, nàng lạnh lùng nói: "Tam hoàng tử có phải là hay không gần nhất làm lưng vắt và quá độ? Ta đã lặp lại gia đình, đã không còn là nữ tử trong khuê phòng. Hơn nữa, ta thật cũng có vài phần hoài nghi. Tam hoàng tử ngày hôm nay mang theo hộp đựng thức ăn tiến đến, có phải hay không muốn hủy thi diệt tích? Hoặc là diệt có diệt tận gốc?"

Tiếp theo, nàng lại xoay người hướng Hoa phi cười nói: "Hoa phi cũng phải cẩn thận nha. Nếu ngày hôm nay Hoa phi xảy ra chuyện gì, ta tuyệt đối sẽ không để cho Hoa phi bị oan khuất."

"Người có ý tứ gì?" Vũ Văn Tập gần quát lên một tiếng. Đã nhiều ngày nay hần bị rất nhiều chuyện tra tấn có chút mệt mỏi, có một số việc tự nhiên là không thể chú ý đến. Mà Mộ Dung Thu vạch trần mục đích hần đến hôm nay, thật ra khiến hần có chút trở tay không kịp.

"Người đang nói cái gì? Nếu vô sự xin mời rời đi." Hoa phi mới vừa rồi còn ở bên trong sự kinh ngạc cùng phẫn nộ, nhưng do đã ở lâu trong hoàng cung nàng gấp chuyện gì cũng có thể nguy trang được, vừa rồi nhìn thấy sắc mặt biến hóa của Vũ Văn Tập, trong lòng đã biết mục đích hôm nay của Vũ Văn Tập. Vũ Văn Tập nếu đã muốn hại nàng, như vậy nàng tuyệt đối sẽ không để Vũ Văn Tập trả qua dễ dàng! Nàng lập tức đối với Mộ Dung Thu thanh âm ngoan tuyệt. Mượn cơ này để Mộ Dung Thu mau lẹ khai. Dù sao nàng hiểu Vũ Văn Tập, hần quá mức đa nghi. Mộ Dung Thu nếu tiếp tục lưu lại, sẽ chỉ làm Vũ Văn Tập càng khả nghi.

Mộ Dung Thu nhún mày, nhún vai, liền cười nhạt rời đi.

Vũ Văn Tập nhìn nàng rời đi, không biết vì sao, như cảm giác được có mũi nhọn đang xỏ xiên. Hần quay đầu nhìn về phía Hoa phi, ánh mắt lại hại dường như có thể nhìn thấu nội tâm Hoa phi. Nhìn hồi lâu hần mới thu hồi tầm mắt."Mộ Dung Thu tới tìm người làm cái gì?"

Hoa phi tức giận trả lời: "Giữa ta và nàng vốn chẳng có chuyện gì. Bất quá có chút buồn cười chính là, nàng lần này tiến tới tìm ta, dĩ nhiên là muốn chăm ngời quan hệ của ta với người, để ta bán đứng người." Nàng trầm giọng trả lời.

Nghe vậy, Vũ Văn Tập buống xuống cảnh giác, vừa định để hạ hần phía sau đem hộp đựng thức ăn đưa vào phòng giam, nhưng chợt nghĩ tới lời nói mới rời của Mộ Dung Thu, giờ phút này lại thấy được Hoa phi tò thái độ. Hần cũng không phải sót ruột diệt có diệt tận gốc. Liên bảo hạ hần phía sau mang theo hộp đựng thức ăn lui xuống. Chính là Vũ Văn Tập thế nào cũng không nghĩ tới, hần hôm nay đưa vào đồ ăn tuy rằng không có độc, nhưng ở trong mắt Hoa phi, hần đã thành kẻ thù.

Hoa phi nhân thời điểm Vũ Văn Tập nghiêng đầu ra lệnh, trong mắt hiện lên hận ý nồng đậm. Thua thiệt nàng vì hần suy nghĩ như thế, không nghĩ tới cho tới bây giờ, hần thế nhưng sẽ đối với nàng như vậy! Hần muốn mạng của nàng, như vậy, nàng cũng muốn tính mạng của hần!

...

Mộ Dung Thu cùng Triệu Sở sau khi ra khỏi đại lao, đều bước chân dừng lại quay đầu nhìn về phía cửa đại lao vừa mới đóng lại. Triệu Sở thần sắc lạnh lùng, nói: "Vũ Văn Tập đa nghi, lúc này sợ là đang ở thăm vấn Hoa phi."

"Ta ngược lại cho rằng Vũ Văn Tập không biết. Hoa phi nếu hiểu Vũ Văn Tập, dĩ nhiên là sẽ làm và chuyện để xóa tan nghi hoặc của Vũ Văn Tập. Huống hồ, Hoa phi nếu đã cho rằng Vũ Văn Tập tuyệt tình, dĩ nhiên là sẽ không nhẹ dạ cả tin nữa. Nữ nhân nếu đã tuyệt tình, so với nam nhân vô tình vô nghĩa còn đáng sợ hơn!" Mộ Dung Thu chậm rãi thu hồi ánh mắt, thần sắc thản nhiên nói. Cho nên nàng mới dám động tay động chân ở sau lưng, kỳ thực trong món ăn của Vũ Văn Tập sai người mang đến cần bản không có độc, Vũ Văn Tập không chỉ đa nghi, hơn nữa cũng rất cẩn thận, đương nhiên sẽ không ở thời điểm Hoa phi mới vào ngục đã hạ âm mưu thâm độc hại Hoa phi. Cũng vì vậy rằng cũng lợi dụng điểm này, đã động tay động chân trên ngón chân.

"Hảo." Triệu Sở tuyệt mỹ nhoen miệng cười.

Quả thật, nữ nhân nếu là tuyệt tình, nam nhân không thể so sánh với.

"Cho nên cũng không cần làm nhiều hơn nữa, biện pháp hữu dụng nhất là để cho bọn họ tự tranh đấu nội bộ! Chờ ngày mai xem kịch vui đi." Mộ Dung Thu mặt mày hớn hờ, trên trán toàn là tự tin. Ngày mai chính là ngày xoay đổi Càn Khôn.

Triệu Sở gật gù đầu: "Đi thôi."

"Ấn." Hai người lập tức lên xe ngựa. Hồi tưởng quân phủ.

Lúc trở lại phủ tướng quân đã là tối rồi, hạ nhân tiến đến cho hay phủ tướng quân có người muốn gặp Triệu Sở.

Trần thị để người ở đại sảnh chờ, Mộ Dung Thu liền trở về phòng thay đổi quần áo, mà Triệu Sở đi đại sảnh gặp người.

Mới vào đại sảnh, Triệu Sơ liền nhìn thấy đại ca Triệu Thần ngồi ở trong phòng.

Triệu Thần đã ở chỗ này chờ từ buổi trưa, trà cũng đã uống hết hai ấm. Nhưng hắn trời sinh cũng rất có nhẫn nại, bằng không cũng sẽ không thể ở thời điểm chán bị thương, như cũ vẫn có thể bảo trì tâm tính lạc quan, đồng thời xử lý sinh ý Triệu phủ.

Khi Triệu Sơ thấy Triệu Thần, liền có chút kinh ngạc. Đại ca làm sao có thể đến?

"Đại ca là tới kinh thành nói chuyện làm ăn?" Triệu Sơ vào đại sảnh, vài bước đi tới trước mặt Triệu Thần, cũng ngồi ở bên cạnh người Triệu Thần, vừa đi vừa hỏi. Hắn trong mơ hồ có thể đoán được mục đích đại ca tới gặp hắn, nhưng, hiện giờ hắn thật trăm triệu không thể tại thời khắc mấu chốt này rời đi.

Triệu Thần cần thận nhìn biến hóa Triệu Sơ, Triệu Sơ từ khi ra đời tới nay, liền nhận lấy chú ý của mọi người, không chỉ có bộ dạng hoa lệ, liền ngay cả trí tuệ cũng đúng là ở Triệu gia không có người theo kịp. Nguyên bản Triệu Sơ sinh sống rất đơn giản, cũng dám người Vũ Văn Mặc quan hệ cũng bất quá là lợi dụng lẫn nhau mà thôi. Nhưng, gần nhất hắn hình như có chút khác, thậm chí là còn ngốc ở trong kinh thành, lại còn tham gia chính biến! Một khi Vũ Văn Mặc bị ban chết, hắn cũng sẽ bị liên lụy! Mà hắn làm tất cả những điều này cũng là vì Mộ Dung Thư. Nhưng Mộ Dung Thư là nữ nhân của Vũ Văn Mặc, vĩnh viễn đều không thể cùng hắn có bất luận cái gì liên can. Triệu Thần nhanh cau mày, nói: "Ngũ đệ nên biết mục đích của đại ca khi đến gặp ngươi, chúng ta là thân huynh đệ, ta cũng không quanh co lòng vòng. Mấu thân và phụ thân cũng bảo ngươi mau chóng hồi Bình thành, chớ lưu lại kinh thành nữa."

Nghe vậy, Triệu Sơ gần như không do dự, thật kiên định trả lời: "Qua vài ngày nữa rồi đi."

"Người điên rồi?! Hiện giờ người ở kinh thành ai ai cũng cảm thấy bất an. Vây cánh của Thái tử hiện giờ khắp nơi đều bị hạn chế. Ngay cả Nam Dương Vương cùng Trần Nam hầu cũng đã bị giám lại, Thái tử diện hạ bị cấm túc. Tuy rằng ta hôm nay mới đến kinh thành, nhưng ở phố lớn ngõ nhỏ đều nói đến chuyện trong triều, Hoàng Thượng đã có ý huy bỏ Thái tử vị. Đến lúc đó, ngươi chắc chắn sẽ chịu liên lụy! Triệu gia mấy trăm năm căn cơ, tự nhiên có thể nghĩ hết biện pháp không đem xia đến. Nhưng Ngũ đệ, ngươi làm sao chịu khổ được?" Triệu Thần nhìn nị tận tình khuyên nhủ. Hắn lúc trước đối với Mộ Dung Thư cũng đã từng ái mộ, nhưng nếu bảo hắn vì Mộ Dung Thư mà lấy tính mạng ra làm tiền đặt cược, hắn tự nhiên là sẽ không làm. Nhưng Triệu sơ kiên trì, quả thực khiến hắn cảm thấy kì diệu.

"Đại ca nên biết, ta sẽ không làm chuyện không có nắm chắc. Lại càng sẽ không bởi vì việc này mà liên lụy Triệu gia. Đại ca cũng không phải là người nông cạn, nghị luận đường phố trong lúc này tuy rằng không phải là tin đồn vô căn cứ, nhưng lại không thể tin hoàn toàn. Cuối cùng bây giờ là thời điểm mấu chốt, ta tuyệt đối sẽ không rời đi. Thịnh đại ca thứ lỗi." Triệu Sơ nghĩ khi kháng định, không có nửa phần dao động. Chỉ cần là chuyện hắn đã quyết định, liền tuyệt đối sẽ không có khả năng thay đổi vì bất cứ lý do gì.

Triệu Thần nhăn mày, tự biết là đã không có cách nào khuyên Triệu Sơ, liền thở dài hỏi: "Đáng giá không?" Ý tứ của hắn là vì một nữ nhân mà đặt mình ở trong hoàn cảnh nguy hiểm, có đáng giá hay không. Hoặc là khi nhìn nữ nhân mà mình yêu hạnh phúc cùng người khác ở cùng một chỗ, mình lại làm đến như vậy, có đáng giá hay không?

"Trừ bỏ chuyện này, những chuyện khác đều có thể dùng đáng giá cùng không đáng giá để cân nhắc." Triệu Sơ rũ mắt, ngữ khí trong trẻo nhưng lạnh lùng và hời hợt có vẻ thờ ơ. Đây cũng là việc duy nhất hắn có thể làm vì nàng.

Triệu Thần đôi mắt lóe lóe, có chút do dự mở miệng nói: "Mẫu thân ở nhà định mỗi hôn sự cho ngươi rồi. Em đâu hiền lương thực đức, tài mạo tương mạo toàn bộ đều tốt, là tiêu tử khuê các." Hắn biết Triệu Sơ không đồng ý chuyện tùy ý thành thân, càng không muốn bị trói buộc. Nhưng gia tộc tuyệt đối sẽ không cho phép Triệu Sơ từ chối. Cho nên...

Nếu Triệu sơ muốn không hề bán khoản mà lưu lại, như vậy, nhất định phải lựa chọn thành thân cùng nữ tử mà gia tộc đã tuyển ra. Đây là ý nguyện của phụ thân cùng mẫu thân.

Nghe vậy, Triệu sơ cao nhả như mảy con người đen kịt một tầng mây đen bịt kín, dần dần bị từng đợt lãnh khí hiện lên.

Đại sảnh tĩnh lặng, có thể nghe thấy thanh âm không khí lưu động. Triệu Thần thở dài nói: "Ta đi sai hạ nhân chuẩn bị ngựa xe." Đã nói đến nước này, hắn đã liệu định Triệu Sơ sẽ không đáp ứng thành thân.

"Thịnh đại ca hồi Bình thành chuyển cáo phụ thân, mẫu thân. Vô luận người đính hôn xuất thân ra sao, diện mạo ra sao đều được." Trong giây lát, Triệu Sơ rốt cục mở miệng nói.

Triệu Thần không thể tưởng được nhìn về phía Triệu sơ, "Ngươi cũng biết người đang nói cái gì?"

Triệu Sơ mỉm cười, phảng phất như hoa cỏ nở rộ ầm ập trong mùa xuân "Nếu bây giờ để đi về, nhất định sẽ hối hận." Mộ Dung Thư hiện giờ một mình đối mặt nhiều khó khăn như vậy, nàng nhìn bên ngoài thì kiên cường, nhưng dù sao bên người nàng vẫn cần có người hiệp trợ. Hắn nếu hiện tại ly khai, tuy rằng sẽ không phải chịu bất luận liên lụy gì, nhưng hắn nhất định sẽ hối hận cả đời.

Triệu Thần không thể tin tức đầu, theo ý hắn Triệu Sơ lựa chọn quá mức kì diệu, thậm chí còn có chút điên cuồng. Nhưng Triệu Thần lại biết, hắn tuyệt đối không có khả năng thay đổi quyết định Triệu Sơ "Cùng người khác đính hôn, Ngũ đệ lại không thể hối hận. Hiện giờ phụ thân mẫu thân chỉ chờ câu nói này của đệ, liền hạ sinh lễ." Hắn muốn cho Triệu Sơ cơ hội lựa chọn, để cho Triệu Sơ chân chân chính chính suy nghĩ cân thận. Bằng không khó bảo toàn sau này sẽ hối hận.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 36

Sau khi Mộ Dung Thư nghe nói người tới gặp Triệu Sơ là Triệu Thần, sau khi thay quần áo lập tức tiến đến đại sảnh. Nhưng thật không ngờ, nàng còn chưa vào đại sảnh, liền nghe thấy đoạn đối thoại của Triệu Sơ cùng Triệu Thần. Tình cảm Triệu Sơ đối với nàng như thế nào không phải nàng không phát hiện? Nhưng, nàng lại chỉ có thể thua thiệt hắn. Chính là, nếu khiến hắn vì nàng mà mất đi hạnh phúc cả đời, nàng sao có thể yên tâm thoải mái?

Cùng tiến đến với nàng là Hồng Lăng cũng khẩn trương nhìn Mộ Dung Thư, Triệu ngũ công tử đối với vương phi si tình, nàng đã sớm biết. Chính là không nghĩ rằng Triệu ngũ công tử tài cán thế nhưng có thể vì vương phi trả giá nhiều như thế.

Triệu Sơ nhìn Triệu Thần, khi đang muốn trả lời, Mộ Dung Thư tiến vào, thần sắc như thường, coi như vẫn chưa nghe thấy cuộc nói chuyện của hai người trước đó. Dùng thái độ thân thiện nhìn về phía Triệu Thần, cười nói: "Vừa mới nghe nói đại thiếu gia đến đây, ta liền vội vàng thay quần áo nhanh để tiến đến gặp đại thiếu gia, may mắn đại thiếu gia vẫn chưa rời đi."

Triệu Thần vốn là đưa lưng về phía Mộ Dung Thư, vừa nghe thấy thanh âm Mộ Dung Thư, lập tức có chút kinh ngạc xoay người nhìn về phía Mộ Dung Thư, thấy sắc mặt nàng không khác, lúc này mới yên tâm, kính cẩn trả lời: "Tại hạ từ Bình thành mang đến chút quà, vốn định một chút nữa sai hạ nhân đưa qua. Không nghĩ tới phu nhân đã tới đây."

Tuy rằng, sau khi Triệu Thần biết được thân phận Mộ Dung Thư cũng đã thụ lợi tâm tư, hơn nữa hắn từ trước tới nay cũng là người đối với nữ tử từ không có tình cảm quá sâu, nhưng Mộ Dung Thư dù sao ở trong lòng hắn có một tồn tại đặc thù, hơn nữa nàng cũng khiến cho hắn có thể một lần nữa đứng lên, ân tình loại này hắn tự nhiên sẽ không quên. Hắn lần này tiến đến cũng là có chút tư tâm, muốn nhìn thấy nàng. Liền mang theo một ít món ăn khi nàng ở Triệu phủ thích ăn.

Nghe vậy, Mộ Dung Thư tao nhã cười nhạt, có chút vui mừng trả lời: "Thật sự là quí tốt. Tuy rằng thời gian ở Bình thành không lâu, nhưng ở Bình thành có rất nhiều thứ làm cho người khác có thể quên."

Triệu Sơ thân hình đứng ngay tại chỗ cũ, nhìn Mộ Dung Thư, thần sắc có chút khẩn trương. Tất cả những gì hắn đã làm, không cần Mộ Dung Thư cảm kích, nhưng nếu như bị nàng biết, chỉ sợ sẽ trở thành gánh nặng trong lòng nàng.

"Ta từ lúc vừa mới muốn tiến vào, hình như có nghe đại thiếu gia nói là Triệu thái thái vi ngũ công tử đã định ra mối hôn sự?" Mộ Dung Thư lúc này là xoay người nhìn về phía Triệu Sơ nói.

Triệu Sơ con người đen chớp động, vẫn là dung nhan ảm áp, hắn cười như cánh xuân nói: "Án. Mẫu thân đúng là có ý tưởng này."

"Vậy Ngũ công tử tự chính là rất không tốt nha. Trước đó vài ngày còn nói là muốn để cho ta cùng phu quân còn có Hâu gia nhìn giúp xem cô nương nhà ai ôn lương hiền thực. Lúc này thế nhưng không có nói qua một tiếng liền đã muốn đính hôn. Thế nhưng, này là lệnh của cha mẹ lời của mối mai, ngũ công tử tự tự nhiên là đầy không thoát được." Mộ Dung Thư bỗng nhiên thấp giọng nói, thờ dài nói.

Triệu Thần lập tức nhìn chăm chăm Mộ Dung Thư, nghe nàng nói, dường như là có ý can thiệp hôn ước của Triệu Sơ. Tuy rằng nàng cùng Vũ Văn Mặc hiện giờ đã không còn là Nam Dương Vương cùng Nam Dương vương phi thân phận tôn quý, nhưng Tạ Nguyên vẫn chưa rời bỏ phong hào, huống chi mẫu thân Tạ Nguyên vẫn là đại công chúa, nếu Tạ Nguyên đã mở miệng nói muốn giúp xem xét, vậy thì mẫu thân và phụ thân tự nhiên sẽ không thể từ chối.

Như thế xem ra, vừa rồi Mộ Dung Thư đã nghe xong thấy của bọn họ.

Triệu Sơ nhìn Mộ Dung Thư, khẽ mỉm cười, ánh mắt xa xôi, tựa như bầu trời không có một gợn mây, có lời này của nàng, hắn không còn chỗ nào muốn cầu nữa. Hắn cũng là thật vui vẻ. "Đúng vậy, ta ngược lại là thiếu chút nữa đã quên rồi."

"Nguyên lai còn có chuyện này, xem ra, việc hôn nhân này vẫn là phải chờ một chút nữa. Ta trở lại phủ, sẽ hướng phụ thân mẫu thân nói rõ." Triệu Thần thu hồi ánh mắt từ trên người Mộ Dung Thư cùng Triệu Sơ rồi nói ra. Triệu Sơ là đồng bảo đệ đệ của hắn, hắn tự nhiên không muốn làm Triệu Sơ khó xử. Hiện giờ Mộ Dung Thư đã nói vậy, tin tưởng phụ thân và mẫu thân cũng sẽ không làm khó Ngũ đệ.

Chỉ là... Như cũ vẫn chỉ có Ngũ đệ khổ...

Mộ Dung Thư nghe Triệu Thần nói xong, liếm hạ đôi mắt, màu quang ảm đạm. Từ xưa trên đời sẽ không có việc gì thấp toàn thấp mỷ, vẫn như cũ là có một chút bất đắc dĩ.

"Nghe nói đại ca lại có thêm một đứa con? Trước nhất ta ở kinh thành, chờ khi trở về Bình thành, nhất định sẽ đi nhìn." Triệu Sơ đôi mắt tài hướng Triệu Thần cười nói.

Triệu Thần trên mặt hiện lên tình cảm của làm người phụ thân yêu thương, nhìn không được cười nói: "Đúng vậy a. Đã đặt tên, gọi là Triệu Vũ. Đứa nhỏ này khi vừa sinh ra, liền có bộ dạng khí vũ hiên ngang, nghĩ đến cũng đúng mỷ nam tử. Có lẽ đến lúc đó có thể cùng Ngũ đệ phân cao thấp."

"Ha ha ha." Triệu Sơ sáng lạng cười to.

Mộ Dung Thư cũng cười nói, "Tiếp qua mười mấy năm nữa, chúng ta cũng đã sẽ già đi, tự nhiên là thiên hạ của những hài tử kia."

Ba người đều rất ấn ý, không dần lui chuyện vừa rồi. Dù sao, bọn họ cũng đều biết chuyện gì sẽ xảy ra. Nhưng nếu nói ra, hết thảy đều sẽ thay đổi.

Com chiều Triệu Thần đã dừng qua ở phủ tướng quân. Hiện giờ phủ tướng quân chỉ có Trần thị làm chủ, trong phủ còn có hai cô nương chưa gả. Triệu Sơ cùng Triệu Thần đều trở về tòa nhà của bọn họ ở kinh thành.

Buổi tối, Mộ Dung Thu trở về phòng, liền đi nhìn Hiên nhi. Ngày hôm nay cả một ngày nàng không có gặp Hiên nhi. Đầu là Trần thị chiều cổ. Cũng khó cho Trần thị, nàng đang mang bầu, còn phải chiều cổ đứa trẻ. Hiên nhi đối với Trần thị đúng là thật thích. Trần thị tính tình ôn nhu như vậy, đối với người nào cũng phi thường có nhân nại, hiện giờ ràng lại có thai, trên người càng là có mẫu tính.

Hiên nhi có vẻ như chỉ trong vòng một đêm liền trưởng thành, tiểu đại nhân dường như trầm ổn hơn, còn học dặn dò nàng: "Mẫu thân, bên ngoài hiền lễ, ngại chỉ mặc như vậy, khó tránh khỏi sẽ nhiễm phong hàn. Hiên nhi nói Hồng Lăng Cô Cô chuẩn bị áo choàng lông."

Áo choàng lông? Thời tiết kinh thành còn không lạnh đến mức như vậy, buổi tối khi đi ra ngoài phủ khoác thêm còn là có thể, nhưng đang là ban ngày ban mặt thế này nếu khoác thêm, chẳng phải là khiến người ta cảm thấy quá mức yếu đuối? Thế nhưng, là Hiên nhi hiểu tâm, Mộ Dung Thu tâm âm đáp ứng: "Hảo, mẫu thân ngày sau đi ra ngoài liền mặc vào."

"Mẫu thân phải ăn nhiều chút, đều đã gầy đi. Hiên nhi không thích mẫu thân gầy như vậy."

"Àn, mẫu thân sẽ ăn thêm một chút."

"Mẫu thân buổi tối ngủ không ngon, Hiên nhi mất xa cho mẫu thân. Nương còn chưa biết Hiên nhi mất xa khá tốt đâu nha."

"Hảo, Hiên nhi ngoan."

Một ngày quá bận bịu, đến buổi tối có một bề con như vậy quan tâm, trái tim liền ấm vô vô. Hồng Lăng còn chế cười nói, Hiên nhi như là một người lớn cỡ nhỏ, nhìn qua ngược lại không giống đứa nhỏ, Hiên nhi là người lớn rồi.

Thế nhưng, Hiên nhi dù sao cũng là tiểu hài tử, xoa bóp cho nàng một chút liền mệt mỏi, cái đầu đều chảy nước miếng, Mộ Dung Thu nhìn cười, bảo Lan Ngọc ôm hân trở về phòng.

Sau khi Hiên nhi được đưa đi, Hồng Lăng liền tiến tới nói.

"Thời điểm ngày hôm nay Vương phi đi thăm vương gia, nô tì ở trong phủ tướng quân nhìn thấy Tứ cô nương. Có mấy ngày không gặp, Tứ cô nương dường như đã biến thành một người khác. So với đi vắng càng bất cận nhân tình, cả người đã gầy đi một vòng lớn. Nghe nha hoàn bên cạnh Tứ cô nương nói, Tứ cô nương mấy ngày này hàng đêm đều không thể yên giấc, sau khi ăn qua điểm tâm phải đi hồ nước bên cạnh hoa viên ngồi ở trên tảng đá, ngồi xuống chính là cả một ngày. Liền ngày cả cơm trưa cũng không ăn."

Nghe vậy, Mộ Dung Thu thờ dài, "Tứ muội là nhất thời nghĩ không ra. Cũng có thể đây là nàng tự trừng phạt mình đi. Có lẽ làm như vậy, nàng sẽ dễ chịu hơn một ít." Nàng tin tưởng Mộ Dung Lan sẽ suy nghĩ thông, chẳng qua là vấn đề thời gian dài ngắn.

"Ngày hôm nay có nghe tướng quân phu nhân nói là Tứ cô nương đã đồng ý Trình gia cầu hôn. Trước mắt Trình gia đã mang sinh lễ lại đây, ngày cũng đã định tốt lắm. Chính là mừng mười tháng sau." Hồng Lăng gật đầu, còn nói thêm.

Mộ Dung Thu kinh ngạc nhưng mị: "Trình gia?"

"Trình gia tuy rằng không phải nhà giàu, cũng có kinh doanh một chút lâu. Bất quá Tứ cô nương gả chính là con vợ kế, trong phòng còn có một thiếp." Hồng Lăng có chút tiếc hận nói. Nếu là Tứ cô nương không có bị đưa vào thanh lâu, hiện giờ người Tứ cô nương gả sao có thể là người như vậy? Thế nhưng, Tứ cô nương chìm đắm vào thanh lâu, thanh danh đã hỏng rồi.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu nhu nhu mày, Trình gia này tâm tư vừa nhìn liền biết, cưới Mộ Dung Lan chỉ là muốn cùng phủ tướng quân nhắc lên quan hệ.

"Kỳ thực, mấy ngày nay người tới cầu hôn cũng rất nhiều, có đủ quan gia tử đệ. Nhưng đều là con vợ kế, hơn nữa phần lớn đều có tiếng xấu trong kinh thành. Trước mắt Trình gia tam thiếu gia, tuy nói là con vợ kế cũng có một thiếp, nhưng là một chính nhân quân tử. Tứ cô nương gả đi, Trình gia tam thiếu gia sẽ hảo hảo đối với Tứ cô nương."

"Nếu là như vậy, cũng tốt." Mộ Dung Thu mỉm cười. Mộ Dung Lan không có lựa chọn người danh môn vọng tộc gả, ngược lại lựa chọn tiểu môn tiểu hộ, vẫn là con vợ kế, hẳn là không muốn cho Mộ Dung Ngạn thêm phiền toái đi. Nếu là gả cho cao môn đại hộ, dựa vào những chuyện Mộ Dung Lan đã trải qua sợ là sẽ bị bạc đãi. Nhưng nếu người nàng cưới là chính nhân quân tử, có phủ tướng quân để dựa vào, như vậy, coi như nam nhân kia cũng thật có phúc.

Nhà giám

Tạ Nguyên lại đại bại, hẳn không để ý hình tượng, cầm lấy tay áo thật dài xoa xoa mồ hôi trên trán. Đồ máu thoang cái từ buổi trưa đến bây giờ, số lần hân thắng lợi chỉ có một ngón tay.

Hắn liếc nhìn Vũ Văn Mặc, cả giận nói: "Thành thật mà nói, thời điểm Mộ Dung Thu hạ kế này, chính là vì ngươi mà suy nghĩ?"

"Còn không hài lòng? Không phải cũng đã cho ngươi thắng một hồi?" Vũ Văn Mặc miễn cưỡng xóc vén mí mắt, trơ phác khắc đối với hắn mà nói không có gì khó khăn, khảo nghiệm bất quá là trí nhớ cùng vận khí. Hiên nhiên, hẳn ngày hôm nay vận khí không sai. Tuy rằng, giờ phút này hẳn thân tại trong phòng giám

Tạ Nguyên bĩ mũi nói: "Dựa vào! Người thắng nhai này! Có thể hay không chờa cho lão tử chút mặt mũi!"

"Canh giờ không còn sớm, ngủ đi. Nay mai còn có rất nhiều chuyện phải làm." Vũ Văn Mặc không để ý Tạ Nguyên bệch tâm thần, mà ngữ khí lạnh lùng trả lời. Bọn họ bỏ trí lâu như vậy, đem đám người Vũ Văn Tập dẫn ra ngoài, ngày mai chính là ngày nghiệm thu thành quả, tuyệt đối không thể có bất luận sai lầm gì.

"Ngủ sớm như vậy, còn không phải sốt ruột nay mai gặp Mộ Dung Thu?" Tạ Nguyên một bên nằm xuống, một bên nói lầm bầm "Không phải cũng chỉ là một nữ nhân. Hậu viện lão tử mỹ thiếp xếp thành đàn. Thế nhưng, nghe Triệu Sơ nói, Mộ Dung Thu ghen tị, người ngày sau nhưng là chỉ có thể có một mình nàng, lại không thể có nữ nhân khác! Nói, nam nhân nếu không phải phong lưu, không gọi là nam nhân. Bên người nếu không có mấy nữ nhân thay phiên nhau hầu hạ, lại càng không phải là nam nhân. Bàn hầu gia nhìn không ra người lại làm loại chuyện ngu xuẩn này. Vì nữ nhân, mà bị người trong thiên hạ nghị luận! Người cùng hòa thượng có gì khác biệt?"

Tạ Nguyên bên này thao thao bất tuyệt nói, hẳn là thua đến bị điên rồi, chỉ có ở phương diện nữ nhân đem Vũ Văn Mặc hạ thấp xuống, mới có thể hiện lên lợi hại của hắn.

Mà Vũ Văn Mặc nghe vậy, liền lạnh giọng trả lời: "Ngân vạn nữ nhân ở trong mắt bốn vương, chỉ giống như cặn bã!"

Ý tứ chính là Tạ Nguyên người cảm thấy đó là miếng mồi ngon, ở trong mắt Vũ Văn Mặc ta, liền cặn bã cũng không bằng. Nếu mà cặn bã cũng không bằng, Tạ Nguyên người cũng đừng khoe khoang!

Tạ Nguyên phát điên, trợn tròn mắt nhìn Vũ Văn Mặc, trong đại lao đều yên tĩnh, quá một khắc sau, Tạ Nguyên như cũ vẫn duy trì cái tư thế trợn mắt, giấy lát sau, mới hào khí nghìn vạn đạo nói: "Lão tử nguyện ý!"

Hôm sau.

Nam Dương Vương phủ.

Hôm qua Chu thị đã đem đồ đạc toàn bộ dời đến Mai viên. Cũng vận dụng không ít bạc đem thư phòng một lần sửa tu kiến. Vũ Văn Hâm sáng sớm đã đi làm triều. Đây là ngày đầu tiên Vũ Văn Hâm được phong làm Nam Dương Vương, cho nên tự nhiên háng hái. Hôm qua, cũng có không ít bọn quan viên tặc lư theo gió đưa đến cho Vũ Văn Hâm không ít đại lễ.

Chu thị sáng sớm phải đi thu xếp xem nên sắp đặt kỷ trấn đi báo như thế nào. Mấy thứ này đều là đáng giá, ngàn vạn không thể dập đầu chạm vào. Mà nàng cũng là lần đầu tiên ném khoai hoạt làm vương phi. Liền ở ngày đầu tiên đã dùng quyền lợi vương phi, trong phủ đã không có hoà nhai sai bảo hạ nhân thu thập. Bọn hạ nhân trong vương phủ người người cảm thấy bất an, người người đều đối với Chu thị có tâm bất mãn.

Chu thị trang phục long lễ, ngồi ở địa vị cao phía trên, vươn ra móng tay nhuộm đỏ, chỉ vào nhóm nha đầu bà tử quý phía dưới, thời điểm đang giáo huấn, ngoài cửa liền truyền đến tiếng gọi âm ỉ nhà của hoàn sát bên người Chu thị, "Hồi bẩm vương phi, Tổng Nhân phủ An đại nhân tự mình mang theo nha dịch đến đây. Nói là có người báo vương gia có ý đồ mưu đồ soạn vị."

Chu thị nghe vậy, đầu tiên là sững sốt, thời sau chính là giận quát một tiếng: "An đại nhân kia là nhân vật gì? Nam Dương Vương phủ mà hắn cũng dám tùy ý xông vào? Xem ra, là hoàn toàn không đem Nam Dương Vương phủ để ở trong mắt! Mau sai hộ vệ Vương phủ đuổi bọn họ đi ra! Vương gia hiện tại còn ở trong cung vào triều sớm, nơi nào sẽ mưu đồ soạn vị?!"

Trước kia Chu thị nào đã gặp qua loại tình huống này, tự nhiên là có chút hoảng cuồng tay chân. Thế nhưng, nàng lại cảm giác mình là Nam Dương vương phi, tự nhiên là thân phận tôn quý, Tổng Nhân phủ An đại nhân kia làm sao có thể muốn xông tới liền xông tới? Còn có, Vũ Văn Hâm vừa mới trở thành Nam Dương Vương, đây bất quá vừa qua một đêm, tại sao có thể có کیا tâm tư mưu đồ soạn vị?

Nhóm nha đầu bà tử quý tại phía dưới nghe được Chu thị nói xong, đều hai mắt nhìn nhau. Chu thị này kết quả là muốn chuyện gì xảy ra a? Trước mắt không phải là nên biết rõ ràng có chuyện gì xảy ra sao? Làm sao có thể đắc tội An đại nhân? Nếu như Vương phi ở đây, liền tuyệt đối sẽ không thất kinh như thế, chớ nói chi là sẽ phạm loại sai lầm này.

Nhưng lúc này, Chu thị nói nào còn có thể nghĩ nhiều như vậy. Nàng trước nay chỉ tính kế chuyện nhỏ lông gà vô tội, trước mắt lại phải đối mặt với tình mất mặt mất đầu, chuyện toàn bộ Nam Dương Vương phủ đều có thể bị giết!

Chu thị càng nghĩ lại càng sợ hãi kinh hoàng, cuối cùng là đã có chuyện gì xảy ra? Vũ Văn Hâm không ở trong Vương phủ, nàng căn bản không có tâm phúc, chuyện mưu đồ soạn vị này kết quả là chuyện gì xảy ra? Chu thị bỗng nhiên nghĩ, Vũ Văn Hâm có thể đoạt Vương vị Nam Dương Vương của Vũ Văn Mặc, như vậy cũng có khả năng muốn mưu đồ soạn vị. Nghĩ đến đây, Chu thị sắc mặt nháy mắt tái nhợt, ngồi cũng không dám ngồi thẳng.

"Vương phi, hộ vệ trong phủ chúng ta căn bản ngăn không được. Trước mắt, An đại nhân đã mang người lực sát Vương phủ!" Nha hoàn kia thất kinh chạy trở về, đối với Chu thị đang ngồi trên cao bảo bảo.

Chu thị nghe vậy, nhất thời thần minh mê mẩn, căn bản là không có mệnh mẽ, nàng tay run run chỉ vào cấp dưới, "Phế vật vô dụng! Vương phủ nuôi không những hộ vệ này! Thế nhưng ngăn không được người! Cho dù là dùng thân mình đi chấn, cũng không thể để người xông tới!"

"Vương phi, trước mắt nên làm cái gì bây giờ?" Nha hoàn kia mang theo thanh âm khốc kinh hách hỏi.

Chu thị nào biết đâu rằng, những hộ vệ kia căn bản chỉ có một chút ý tứ đi can, người ta là An đại nhân lại nói là đến lực soát chứng cứ phạm tội, bọn hộ vệ liền ào ào tránh ra tạo thành một đường rộng lớn để cho An đại nhân vào trong vương phủ

để dàng như đi vào chốn không người tìm kiếm chứng cớ.

"Bàn phi làm sao mà biết?" Chu thị rống giận một tiếng. Nàng bây giờ là thất kinh, căn bản không biết tiếp theo nên làm thế nào đây, tâm loạn như ma.

Nhà hoàn kia lập tức ngậm miệng.

Chu thị ước chừng trăm mực suy nghĩ một tiếng.

"Trước kia có hay không phát sinh quá loại tình huống này? Mộ Dung Thư là giải quyết như thế nào?" Chu thị cảm thấy bản thân mình không có cách nào, liền nghĩ đến Mộ Dung Thư, liền lập tức hỏi nhóm nha đầu bà tử quỳ trên mặt đất. Mấy người nha đầu bà tử tuy rằng hầu hạ Mộ Dung Thư không lâu sau, nhưng các nàng làm việc đều thấp phần hoàn thành trách nhiệm, Mộ Dung Thư liền đối với các nàng về mặt ôn hoà, nói nào sẽ đề cho các nàng hơi một tí quỳ phục đây đấy? Trước mắt nghe Chu thị nói xong, người người trong lòng đều là kinh hoàng cười ra tiếng, bản thân là vương phi, gặp nạn đề còn không giải quyết được! Làm vương phi thật có chút buồn cười!

Chu thị thấy các nàng đều không lên tiếng, lập tức nổi giận nằng: "Đều cầm điếu cày sao? Nếu là không muốn lên tiếng, đừng trách bản phi đem bọn người đều bán vào kỹ viện!"

Lời này coi như dùng được. Một người trong đám nha đầu tâm không cam tình không nguyện trả lời: "Hồi vương phi, trước kia chưa bao giờ phát sinh quá loại chuyện này. An đại nhân cũng chưa bao giờ dẫn người tiến đến Vương phủ điều tra chứng cứ phạm tội. Trước mắt nếu là vương phi muốn biết chuyện gì xảy ra, không bằng tự mình đi hỏi An đại nhân một chút."

"Bất quá chỉ là một quan viên, lại để cho bản phi tự mình đi gặp? Hân nhưng thật là to gan. Người đi hỏi một chút xem có chuyện gì xảy ra!" Chu thị cau mày hất cằm lên, chẳng thèm ngó tới nói. Trước kia nàng bất quá là phụ nhân phổ thông, nhìn thấy những quan viên kia, phu nhân linh tính phải cẩn thận lấy lòng. Giờ đây nàng đã là Nam Dương vương phi tự nhiên là những người này phải đến lấy lòng nàng! Chỗ nào cần nàng tự mình ra mặt!

Nhưng Chu thị thật không ngờ tới chính là, vương phi vị khiến nàng đem bất luận kẻ nào cũng khinh thường đó bất quá cũng đối với nàng mà nói chỉ là nhất thời!

"Người tới, vây quanh nơi này, đem Nam Dương vương phi mang đi!"

Ngay lúc nha đầu kia muốn đi ra ngoài, liền thấy ngoài cửa đã bị người bao vây lại. Đập vào mi mắt đều là nha dịch. Đứng đứng đầu chính là một người mặc một thân quan phục, uy nghiêm cương trực công chính An Hòe An đại nhân.

Hắn nhìn không chớp mắt trực tiếp nhìn về phía Chu thị ngồi ở địa vị cao phía trên, lạnh giọng nói: "Nam Dương Vương ý đồ mưu phản, đã lục soát ra chứng cứ phạm tội!"

"Cái gì? Điều này sao có thể? Vương gia tuyệt đối sẽ không mưu phản. Nhất định là bị các người vu oan hãm hại! Các người có chứng cứ gì chứng minh Nam Dương Vương mưu phản?" Chu thị nghe An đại nhân nói vậy, lập tức đứng lên, vươn ngón tay ra hướng An đại nhân, tức giận chỉ trích nói. Tội danh mưu phản cũng không nhỏ! Nói không chính xác liền sẽ liên lụy đến nàng! Hơn nữa, Vũ Văn Hâm hiện thời vừa mới trở thành Nam Dương Vương, làm sao lại có thể đi mưu phản? Đây không phải là tự tìm phiền toái cho ngoài!"

An đại nhân thấy Chu thị giống như người bị bệnh tâm thần, nơi nào còn có uy nghi vương phi? So ra quá kém so với Nam Dương vương phi trước kia. Lập tức, hắn cũng không có bao nhiêu nhẫn nại trả lời: "Hôm qua Nam Dương Vương còn ở tại Bắc vườn. Mà ở bên trong thư phòng của Bắc vườn trên nóc phòng lục soát ra một kiện long bào. Đây long bào đủ để nói rõ đã tẩm Nam Dương Vương!"

"Cái gì?" Chu thị nghe vậy, mắt nhìn người phía sau An đại nhân đang cầm long bào trên tay. Nàng còn có thể là không phải giả vờ sao! Cơ hồ là không có nghĩ nhiều, Chu thị đã nói: "Đây là chuyện của Nam Dương Vương, cùng bản phi có quan hệ gì đâu?"

Nàng nói ra câu này thật ngu xuẩn nhưng thật ra không có gì, nếu phóng tay trong mắt người khác kỳ thực cũng sẽ không suy nghĩ gì, đại khái là chỉ nói Chu thị vô tình vô nghĩa, tại va đến nơi, liền vứt chồng bỏ con. Nhưng những lời này rơi vào tai An Hòe đại nhân liền biến thành đang chửi tội: "Xem ra Nam Dương vương phi cũng biết chuyện Nam Dương Vương mưu đồ soạn vị. Người tới, mang vào cung! Hoàng Thượng muốn đích thân thẩm án này! Những người khác tạm thời toàn bộ nhốt tại Vương phủ, không tha ra ngoài!"

"Không được, các người không thể dẫn ta đi! Bản phi cái gì cũng không biết!" Chu thị trước mắt nơi nào còn có uy phong vương phi, chính là quá sợ hãi dẫn đến chân tay luống cuống. Nàng chẳng qua chỉ mới vừa làm vương phi một ngày, còn chưa ngồi nóng đít đâu. Vì sao Mộ Dung Thư có thể gặp nguy cơ mà mặt không đổi sắc, hơn nữa còn có biện pháp xử lý, thế nào đến phiên nàng, lại không có biện pháp, tùy ý người khác xử trí? Chu thị bị mang đi, trong lòng có chút buồn bực.

An đại nhân lạnh lùng đến mức mắt nhìn Chu thị một cái, liền tỉnh là để cho nữ nhân này làm Nam Dương vương phi, căn bản không thể phục chúng!

Phù tướng quân.

Mộ Dung Thư sáng sớm liền đã dậy, sai Hồng Lăng trang điểm cho nàng. Hôm nay lúc vừa sáng sớm Triệu Sơ liền sai người đi Thông Nhân phủ tố giác Vũ Văn Hâm. Sau đó An đại nhân liền lập tức cung đem sự tình bẩm báo cho Hoàng Thượng. Hoàng Thượng nghe xong tức giận, trực tiếp tại giờ vào triều sớm, đã đem Vũ Văn Hâm đề lên.

Hiện giờ, nàng chỉ cần chờ đợi lệnh truyền cho dời, sau đó tiến cung. Nàng nhìn khuôn mặt mơ hồ trong gương đồng. Da thật trắng hồng thanh thấu, tình máu. Dung nhan thanh lệ thoát tục. Đây là một dung mạo hoàn mỹ. Đối mặt tình huống trước mắt, nàng cũng có chút khản trương, ai cũng không biết Hoa phi có thể hay không lâm trận thay đổi, mà Tam hoàng tử có hay không sớm đã có chuẩn bị khác. Mặt khác, Vũ Văn Hâm sẽ có hay không đem Tam hoàng tử bắt lại?

Chuyện này tiến cung, chuyện quan trọng. Nàng tuyệt đối không thể sơ sót.

"Vương phi là đang lo lắng cho vương gia sao?" Ba người Hồng Lăng cùng nhau ở trong phòng hầu hạ Mộ Dung Thư. Thấy Mộ Dung Thư vẫn như vậy, đều đã quá nửa canh giờ như cũ không nói gì, tựa hồ bị sự tình làm cho khó xử, cũng gắng hết lần trước lo lắng vương gia.

Mộ Dung Thư lắc đầu, mỉm cười, quay đầu hướng ba người nói: "Ba người các người ở lại phủ tướng quân. Một mình ta tiến cung." Con đường phía trước đến tận cùng là tình huống gì, hiện giờ nàng không cách nào biết được. Hồng Lăng, Lan Ngọc, Thường Thu ba người đang tuổi thanh xuân, về sau còn có rất nhiều ngày cực tốt, không thể cùng nàng tiến cung đi vào chỗ hiểm.

"Tội tử ty thể chết theo vương phi." Ba người Hồng Lăng lập tức nửa quỳ. Các nàng đều là nha hoàn của vương phi, mà vương phi là chủ tử của các nàng, các nàng tự nhiên muốn cùng vương phi cùng tiến cung lùi, sao có thể e ngại sinh tử.

Nghe vậy, Mộ Dung Thư mỉm cười, "Các cô nương ngốc. Nghe lời ta, ở phủ tướng quân chờ. Nếu là ta có thể an toàn không việc gì trở về, các người liền cùng với ta hồi Vương phủ. Ngày sau ta tìm nhà chồng tốt cho các người. Nếu là ta không thể hồi Vương phủ. Ngủ yên cũng sẽ sẽ không bạc đãi các người. Về phần Hồng Lăng, cô người đang chờ người. Người càng không thể cùng với ta tiến cung."

"Vương phi! Không thể. Nó ti vô luận thế nào đều phải bồi vương phi tiến cung. Nó ti nếu lúc này vì mình mà ở lại phủ tướng quân. Chính là đại bất trung đại bất nghĩa. Nó ti tuyệt đối không thể làm chuyện mất lương tâm như thế. Vương phi nếu không muốn thấy Hồng Lăng lấy chết tạ tội, như vậy phải để cho Hồng Lăng cùng vương phi tiến cung." Hồng Lăng lập tức cao giọng trả lời. Không có nửa phần do dự.

Lan Ngọc cùng Thường Thu thấy Hồng Lăng khi thế ngút trời, cũng đều ào ào biểu quyết: "Nó ti cũng như thế!"

"Các người a, thật làm cho ta đau đầu." Mộ Dung Thư vỗ trán, có vài phần bất đắc dĩ nói: "Nha hoàn tiến cung chỉ có thể là một người. Như vậy đi, Hồng Lăng cùng Thường Thu hai người các người lưu lại. Lan Ngọc cùng với ta tiến cung."

"Vương phi!" Thường Thu cùng Hồng Lăng không thuận theo. Đặc biệt Hồng Lăng, trong mắt nàng đã chứa đầy nước mắt. Nàng như thế nào không biết tâm tư vương phi. Chính là, nàng cùng vương phi đã cùng trải qua vài lần sinh tử, vương phi trong lòng nàng so bất luận người nào đều quan trọng hơn, ở thời điểm nguy hiểm như vậy, nàng nhất định phải cùng vương phi bước qua.

"Đều đừng nói nữa, liền quyết định như vậy." Mộ Dung Thư phát phát tay, ngăn các nàng lại.

Lúc này, ngoài cửa chợt nghe nha hoàn nói: "Phu nhân, Từ cô nương cầu kiến."

Mộ Dung Lan? Mộ Dung Thư kinh ngạc nhướng mi: "Để cho nàng ấy đi vào đi."

Ba người Hồng Lăng đều lau lệ, cúi đầu đứng ở một bên.

Mộ Dung Lan mang theo nha hoàn sát bên người vào phòng. Mộ Dung Thư ánh mắt nhìn sang.

Quả thực, chỉ có mấy ngày nhưng Mộ Dung Lan biến hóa thật là quá nhiều. Mộ Dung Nguyệt chết đi cũng đã qua một đoạn thời gian, nhưng Mộ Dung Lan vẫn như cũ là thân mặc một tia trắng thuần, trên dung nhan xinh đẹp cũng không trang điểm.

"Tứ muội thỉnh an đại tỷ." Mộ Dung Lan cấp bậc lễ nghĩa chu đáo hành lễ nói.

Mộ Dung Thư thấy nàng như thế, cũng thái độ ôn hòa nói: "Tứ muội không cần đa lễ, mau mau ngồi xuống đi. Thế nào chỉ không thấy muội có mấy ngày, cả người đã gầy đi một vòng lớn?"

"Có thể là do thời tiết bỗng nhiên lạnh, cho nên ăn không vô cái gì cả. Buổi tối cũng không ngủ được. Nên mới gầy." Mộ Dung Lan sau khi ngồi xuống, liền thái độ như thường lui tới như vậy, không thấy một tia hèn mọn, nhưng cũng không có cao ngạo quá đáng. Tóm lại, cả người càng thêm nội liễm.

"Ta nghe Ngự Yên nói muội đã đính hôn. Tháng sau sẽ làm hôn lễ. Đến lúc đó nếu như còn có thể, ta sẽ đến tham gia hôn lễ của người." Mộ Dung Thư ôn hòa cười nhạt nói.

Mộ Dung Lan chính là gật gật đầu, mặt mày trong lúc đó cũng không thấy được bao nhiêu tươi cười: "Cảm ơn đại tỷ."

"Mấy ngày nay vẫn là tận lực ăn nhiều thêm chút đi. Đừng cá ngựa ở bên ngoài ngây ngô. Dễ dàng nhiễm phong hàn." Mộ Dung Thư còn nói thêm. Vô luận nói như thế nào, Mộ Dung Lan tuy rằng đã làm sai chuyện đó, nhưng nàng cũng bất quá chỉ mới mười sáu tuổi, rất nhiều chuyện cũng sẽ không thể hiểu được, huống chi nàng còn trải qua đoạn quá khứ không chịu nổi kia.

"Tạ đại tỷ quan tâm. Muội đã biết. Muội tới gặp đại tỷ, là có thứ đồ này muốn giao cho đại tỷ." Mộ Dung Lan từ trong tay nha hoàn phía sau cầm đưa qua một bình sứ, trực tiếp giao cho Mộ Dung Thư.

Mộ Dung Thư sau khi tiếp nhận, vẫn chưa mở ra.

"Bên trong bình chính là mẻ huyền được mà thanh lâu thường dùng. Thuốc này là dạng bột phấn, chỉ cần nghe đến một chút mùi là có thể làm cho người mất lý trí. Trước đó vài ngày đã truyền ra việc Thái tử điện hạ khinh bạc Hoa phi. Thái tử điện hạ là chính nhân quân tử, không thể nào khinh bạc Hoa phi. Mà ta theo trong miệng nhị ca biết được. Ở Đông cung có vẻ như đã nghe đến qua một chút mùi. Mùi vị này nếu là phòng thời gian dài ở bên ngoài, tự nhiên sẽ không dễ cho người bị lạc mất tâm trí. Về sau, ta liền liên tưởng đến mẻ huyền được trong thanh lâu, có thể làm cho người mất lý trí. Điều này cũng có thể chứng minh, vì sao Thái tử điện hạ sẽ có một lát thất thần mà không biết chuyện gì xảy ra." Mộ Dung Lan chậm rãi nói.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu kinh ngạc nhìn Mộ Dung Lan, nàng từng đã nghĩ tới khả năng này, có thể hay không có đồ vật gì đó làm cho Vũ Văn Hạo mất đi lý trí, nhưng là nàng căn bản cũng không có đặt chân đến Đông cung, căn bản là không có biện pháp biết chuyện gì đã xảy ra, Vũ Văn Mặc lúc ấy đã ở hiện trường, đã nhìn thấy Vũ Văn Hạo một lát không có lý trí, cũng đã đoán ra là Hoa phi động tay động chân. Nhưng lại không có chứng cứ. Hiện giờ, điều khiển rằng có chút kinh ngạc chính là hành động của Mộ Dung Lan, Mộ Dung Lan vì sao ở thời điểm nàng muốn vào cung đem vật này giao cho nàng?

Có vẻ như Mộ Dung Lan đã sớm biết Mộ Dung Thu sẽ hoài nghi tâm tư của nàng. Mộ Dung Lan chính là chỉ nhàn nhạt cười nói: "Bất quá là một chút tiểu ngoạn ý trong thanh lâu mà thôi. Lúc trước đêm đầu tiên của ta cũng là vì đồ vật này mà mất đi. Biết vật ấy đã hại không ít người. Nếu là có thể trả cho Thái tử điện hạ một cái công đạo, ta cũng vui vẻ."

"Cảm ơn." Mộ Dung Thu đem bình sứ thu vào trong tay áo, đối với Mộ Dung Lan cười nói.

"Ta còn có việc, sẽ không quấy rầy đại tỷ." Mộ Dung Lan mở miệng trực tiếp nói. Dứt lời, liền không đợi Mộ Dung Thu cho phép, liền trực tiếp rời đi.

Mộ Dung Thu nhìn Mộ Dung Lan rời đi, đôi mắt khẽ lên một cái, cúi đầu nhìn thoáng qua bình sứ trong tay áo. Khóe miệng chậm rãi gọi lên một chút nhàn nhạt.

Quả sau nửa canh giờ, trong cung rốt cục truyền người đến, tuyên rằng tiền cung điện thánh.

Hồng Lăng cùng Thường Thu vẫn như cũ là tranh nhau muốn cùng nhau đi tới. Nhưng Mộ Dung Thu chú ý đã định tự nhiên sẽ không dễ cho các nàng cùng tiến cung.

Bởi Triệu Sơ không phải quan viên triều đình, cũng không phải vương hầu, tự nhiên cũng không thể tiến cung, nhưng mà hắn cũng tự mình đánh xe ngựa đưa Mộ Dung Thu tiến cung.

Nửa canh giờ sau, trước cửa cung.

Mộ Dung Thu xuống xe ngựa, liền nhìn thật sâu thoáng qua Triệu Sơ, phía sau là hoàng cung xanh vàng rực rỡ, nàng thân mặc váy dài ngắn gọn màu hồng cánh sen. Một trận gió đánh úp lại, thổi bay tay áo thật dài, phiêu phiêu nhẹ nhàng mà bay.

"Cảm ơn người, Triệu Sơ." Mộ Dung Thu hoàn chậm từ trong miệng nói ra hai chữ này. Trọn đời này cùng hắn vô duyên, như vậy, liền để đời sau đi.

Triệu Sơ run sợ đôi mắt tinh tế chăm chú nhìn chăm chăm nàng, chỗ sâu trong đôi mắt đã dấy lên ngọn lửa. Hắn xuất trần cười: "Mau mau vào đi thôi. Ta ở chỗ này chờ các người."

Mộ Dung Thu cũng mỉm cười. Chuyển mắt nhìn về phía Lan Ngọc đứng tại bên người, cười nói: "Lan Ngọc, đi thôi."

Lan Ngọc đáp: "Vâng ạ."

Mà ngay ở lúc xoay người, Mộ Dung Thu đưa cho Triệu Sơ ánh mắt, Triệu Sơ lập tức thân hình như tia chớp đi tới phía sau Lan Ngọc, thò tay đánh vào sau gáy Lan Ngọc, Lan Ngọc lập tức té xỉu.

Mộ Dung Thu dừng bước, quay đầu cười nhìn Triệu Sơ, "Lan Ngọc là nha đầu ngốc. Kỳ thực, có đôi khi người cũng muốn ích kỷ một chút. So sánh tương đối mà nói, ta đành trở thành cái người ích kỷ kia."

Nàng là muốn nói cho Triệu Sơ, hãy theo đuổi hạnh phúc của mình.

Triệu Sơ đứng tại chỗ, nhìn thân ảnh Mộ Dung Thu bước nhanh tiến vào trong hoàng cung xanh vàng rực rỡ.

Khi Mộ Dung Thu đến đại điện, trên đại điện đã tràn đầy hết quan viên. Mà Hoàng Thượng ngồi trên ghế rồng mắt nhìn xuống mọi người. Vũ Văn Mặc cùng Tạ Nguyên bị giam ở trong đại lao cũng đều đã ở trong đại điện, đương nhiên, Vũ Văn Hạo cũng vậy.

Quý ở giữa đại điện, quan viên quay chung quanh chính là Vũ Văn Hâm chi mặc triều phục một ngày Nam Dương vương và Chu thị hiện tại đã không biết đồng nam tây bắc. Cùng lúc đó, ở nơi hoàng thượng xuống tay là tam hoàng tử Vũ Văn Tập.

"Nam Dương vương phi đến." Thái giám đẩy thanh âm hô lớn nói.

Mộ Dung Thu cúi đầu đi vào.

Trong đại điện không khí đè nén, nhưng lại thiếu dốt lên hừng hực lửa. Lửa này không biết là Hoàng Thượng vì người muốn đoạt ngôi vị hoàng đế mà tức giận, hay là Vũ Văn Tập trở tay không kịp đối với âm mưu của đám người Vũ Văn Mặc mà tức giận.

Nhưng Mộ Dung Thu lại biết, hôm nay vô luận như thế nào cũng phải cho Vũ Văn Hâm nhận lấy trừng phạt, còn muốn bắt Vũ Văn Tập chạy không thoát! Cấp cho Vũ Văn Mặc cùng Tạ Nguyên một cái công đạo.

"Thần thiết tham kiến Hoàng Thượng. Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế." Mộ Dung Thu quỳ xuống đất đối với Hoàng Thượng đang ngồi trên long ý hành lễ nói.

Hoàng Thượng lúc này phần nào đã khó nhịn, tự nhiên là không có chút hào khí, liền chỉ tùy ý phát phát tay, "Bình thân! Lui ở một bên chờ câu hỏi." Hắn một đôi mắt đều chăm chú nhìn vào trên người Vũ Văn Hâm, hắn là thế nào cũng thật không ngờ, Vũ Văn Hâm vừa mới được phong làm Nam Dương Vương, liền đã muốn làm phản! Xem ra, ý tưởng này sự là đã chứa lâu rồi đi!

Mộ Dung Thu đứng dậy bước đi hướng Vũ Văn Mặc, đứng ở bên cạnh Vũ Văn Mặc.

Vũ Văn Mặc từ mi nhìn Mộ Dung Thu, ngày hôm nay nàng ăn mặc thanh lịch, nhìn qua cao quý mà tao nhã. Mà nàng khí định thần nhiên, căn bản không có bởi tình hình phức tạp trước mắt mà kinh sợ. Không hổ là nữ nhân của hắn! Không hổ là Mộ Dung Thu! Hai người mặc dù chỉ là vội vàng liếc mắt nhìn đối phương một cái, nhưng là lập tức từ trong mắt đối phương thấy được ý tưởng của nhau lúc này.

Tạ Nguyên đứng ở bên cạnh Vũ Văn Mặc âm thầm hướng Mộ Dung Thu đá lẳng nhéo, hắn dường như một chút cũng không đem tình huống lúc này để ở trong mắt, nhưng mà hắn thái độ tùy ý như vậy, lại khiến Mộ Dung Thu không khỏi trượng nữa. Mộ Dung Thu dư quang âm thầm đánh giá mọi người, mà trước tiên đó là Hoàng Thượng. Mấy ngày không gặp, Hoàng Thượng có vẻ như gầy đi, nhưng tinh thần lại không tồi lắm, sắc mặt vàng như nên, hốc mắt hạ hai mảnh hắc thành, thường thường còn thò tay che miệng ngáp. Đây mới sáng sớm a! Hoàng Thượng tinh thần không tốt, cũng không nên như thế a, xem ra đã bị Hoa phi vết sạch thân mình.

Mà Vũ Văn Hạo luôn luôn trầm mặc, khuôn mặt lạnh lùng. Không giống dĩ vãng ôn nhu tao nhã như trích tiên. Ngược lại là ảm có sát ý. Mỗi người đều có hai mặt, Vũ Văn Hạo cũng không ngoại lệ. Đối mặt ý đồ khuyến khích vị trí của mình, đồng thời lại từ một nơi bí mật gần đó khắp nơi hạ sát thủ, hắn đồng dạng cũng có thể tâm ngoan thủ lạt.

Từ khi Mộ Dung Thu đi vào, ánh mắt Vũ Văn Tập liền khóa ở trên người Mộ Dung Thu. Ánh mắt kia không phải sáng quắc có tính ý, mà là dấu điểm sát ý. Món long bào đó chính là đặt ở thư phòng Nam Dương Vương phủ trước kia, mà sáng hôm đó không thu hoạch được gì, nguyên lai là Mộ Dung Thu thuận tay vu oan cho Vũ Văn Hâm!

Nữ nhân này quá mức không tầm thường! Ở thời điểm sinh tử, còn có thể nghĩ biện pháp phản kích. So với nam tử sự là còn hơn! Chính là hắn nhìn lướt qua Vũ Văn Hạo, Vũ Văn Mặc, Tạ Nguyên, bọn họ muốn thông qua Vũ Văn Hâm đem hắn vận ngã? Không khỏi tưởng quá mức viễn vông!

Vũ Văn Hâm quý ở giữa đại điện lúc này tuy rằng nhìn qua thấp phần trấn định thong dong. Nhưng là chỉ có hắn tự biết, giờ phút này tình hình có bao nhiêu hung hiểm, món long bào đó đã từng là đồ hắn dùng để hãm hại Vũ Văn Mặc. Chẳng qua chính là chỉ qua thời gian một ngày, toàn bộ tình huống còn có chuyển biến lớn như thế! Ngẫu nhiên có thể cảm giác được phía sau lưng có một chút ánh sáng lạnh xuyên thấu cốt tủy hắn. Hắn hiện giờ chỉ có thể là đánh chết không nhận, mà Vũ Văn Tập cùng hắn ngồi chung ở trên cùng một thuyền, chắc chắn Vũ Văn Tập sẽ giúp hắn.

Chu thị chỉ là một phụ nhân bình thường, từ nhỏ sinh trưởng ở thương nhân gia, liền tính là trong ngày thường sẽ tính toán tí mĩ, cũng sẽ ở chỗ tối ngáng chân nhóm đi nương, cơ hồ là nhiều lần đứng ở thượng phong. Nhưng đối mặt trước triều đình, đối mặt với tử vong, nàng không thể không sợ? Ai bảo nàng xui xẻo? Bất quá là một ngày làm vương phi, một ngày uy phong. Bây giờ lại bị mời vào hoàng cung như vậy, có lẽ sẽ vì vậy mà không còn tỉnh mạng. Nàng căn rằng oán hận nhìn về phía Vũ Văn Hâm, nếu không phải hắn, nàng làm sao có thể đối diện với mấy chuyện này? Nàng hai đầu gối quỳ trên đất lạnh lẽo, không biết là bởi vì sợ, hay là bởi vì trên đất khí lạnh chui vào trong thân thể, khiến nàng không chế không nổi run lên.

"Vũ Văn Hâm, người có biết tội của người không?" Hoàng Thượng mạnh mẽ vừa gõ long y long đầu, trọn trừng mắt nhìn Vũ Văn Hâm, lạnh giọng quát.

An tĩnh thời gian dài đại, một tiếng này của Hoàng Thượng quát quá chói tai, làm cho Vũ Văn Hâm thân hình run lên. Hắn quỳ phục trên mặt đất, không dám ngẩng đầu, cái trán để trên đất lạnh như băng, ôn ôn định tâm thần sau trả lời: "Hoàng Thượng anh minh, thần không biết đây là xảy ra chuyện gì. Đây là ngày đầu tiên thân vào triều sớm. Bỗng nhiên xuất hiện long bào tại Vương phủ, thật sự làm cho thần nghi hoặc."

"Đúng vậy a, Hoàng Thượng, long bào này khẳng định không phải của vương gia. Nhất định là có người ý định hãm hại." Chu thị ngẩng đầu nhìn thẳng Hoàng Thượng, mở miệng vì Vũ Văn Hâm biện giải.

"Lớn mật! Cảm miệng!" Hoàng Thượng lại giận quát một tiếng.

Mộ Dung Thu nhủ này sao, trước kia thời điểm ở Vương phủ cũng chưa từng thấy qua Chu thị là ngu xuẩn như vậy. khi trả lời Hoàng Thượng, nàng dám ngẩng đầu nhìn thẳng Hoàng Thượng, vẫn chưa được cho phép, liền lớn tiếng nói chuyện. Xem ra là sợ hãi. Không thể tưởng được Chu thị ngay cả một chuyện này cũng không chịu nổi.

Vũ Văn Hâm âm thầm trừng mắt một cái, Chu thị, ngu xuẩn! Đúng là chọc phiền toái cho hắn.

"Chính có đã bày ra ngay trước mắt, liền ngay cả quần áo lớn nhỏ cũng với người người, người thế nhưng ở trước mắt trảm tín miệng nói vậy! Quả nhiên là đáng giận!" Hoàng Thượng nổi giận gầm lên một tiếng.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu trong tâm buồn cười, Vũ Văn Mặc gần đây đã gây đi một vòng lớn, tuy rằng gần đây mỗi ngày ở bổ thần, cũng không có thể lập tức mở trở lại. Vừa vận thân hình bây giờ của Vũ Văn Hâm cùng Vũ Văn Mặc trước kia không sai biệt lắm. Vũ Văn Mặc gần đây đều không có may xiêm y mới, quần áo mặc trước kia đều cũng có chút rộng rãi, hướng chỉ bây giờ là vừa đàng, bên trong đều đã thêm quần áo. Sự là thời điểm bọn hắn làm long bào, là dựa theo kích cỡ trước kia của Vũ Văn Mặc mà làm.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 37

Đây chính là lý do siêu cấp lớn trong kế hoạch của Vũ Văn Hâm cùng Vũ Văn Tập. Hai người trong thời gian cấp bách gấp gấp chế tạo long bào làm sao có thời gian đi đo thân hình bấy giờ Vũ Văn Mặc? Điều này cũng khiến cho Vũ Văn Hâm hết đường chối cãi.

Vũ Văn Mặc ánh mắt lạnh băng như kiếm xẹt qua đỉnh đầu Vũ Văn Hâm. Vũ Văn Hâm nhìn không được rung mình một cái, hai tay đặt trên mặt đất không ngừng run rẩy, hẳn kiên trì trả lời: "Hồi hoàng thượng, trên đời này thân hình người giống người nhiều đếm không xuê. Mà thân chí mới trở thành người đứng đầu Nam Dương Vương phủ một ngày mà thôi. Long bào này có lẽ là của huynh trưởng Vũ Văn Mặc. Dù sao ngày hôm trước huynh trưởng Vũ Văn Mặc còn hạ độc mưu hại Hoàng Thượng." Hắn hơi chút nghiêng đầu nhìn phản ứng của Vũ Văn Mặc.

Nghe vậy, hoàng đế liền trầm mặt. Hắn hồ nghi nhìn về phía Vũ Văn Mặc. Kết quả chuyện này cùng Vũ Văn Mặc có hay không có quan hệ? Tuy rằng gần đây hẳn vì người khác góp lời còn đối với Vũ Văn Mặc có kiêng kỵ, nhưng Vũ Văn Mặc là người như thế nào hẳn rõ ràng nhất. Chính là, hẳn từ sau khi làm hoàng đế, dần dần đối với bất kỳ người nào cũng đều có hoài nghi, cho dù là con trai ruột của mình Vũ Văn Hạo cũng giống như vậy. Hắn cơ hồ là không có nghĩ sâu, liền trực tiếp nhìn về phía Vũ Văn Mặc chất vấn: "Người giải thích thế nào?"

Mộ Dung Thu mặc dù cúi đầu, nhưng sau khi nghe thấy hoàng đế nói những lời này, vẫn như cũ nhún mày lại. Nàng vẫn nhớ lúc Nam Cương quốc đến hòa thân, hoàng đế đối Vũ Văn Mặc vô cùng tín nhiệm, nhưng hôm nay chỉ qua có mấy tháng, hoàng đế thế nhưng lại hoài nghi Vũ Văn Mặc như thế.

"Thứ cả đời thảo dân mong muốn chính là trung tâm vì chủ, quốc thái dân an, bách tính an cư lạc nghiệp. Tuyệt không tâm tư khác. Về chuyện long bào, cùng thảo dân có thể có quan hệ gì?" Vũ Văn Mặc thái độ tương đối bình thản trả lời. Không có nửa điểm kinh hoàng, nhìn qua rất quang minh lỗi lạc.

Hoàng đế con người hơi có lại, trong lòng lập đi lập lại những lời này của Vũ Văn Mặc.

Trái lại vừa rồi lúc Vũ Văn Hâm đang quỳ, còn dùng ánh mắt quét sang Vũ Văn Mặc, cũng nói gần nói xa muốn đem Vũ Văn Mặc liên lụy vào bên trong việc này.

Các đại thần dù cho có trung tâm hay không, cũng vẫn bộc lộ bạc của dân chúng qua ngày. Nhưng trong đó người đủ trung tâm vì chủ, thiết tình vì dân như Vũ Văn Mặc đúng là hiếm thấy. Dù sao Vũ Văn Mặc đã vì dân chúng mà làm nhiều chuyện tốt, đồng thời khi làm quan trong triều, cũng chưa bao giờ có bất luận hành vi bất kính nào, chuyện long bào cũng khó có thể nói rõ.

Mộ Dung Thu ở trong lòng thầm mắng: người cái đó hoàng đế đáng chết! Ngày xưa lúc Vũ Văn Mặc thấp tử nhất sinh vì người, người không phải cũng là một câu tốt hữu mưu câu tốt sao? Hiện giờ già rồi, hồ đồ, bị nữ nhân ép khổ tinh lực, liền bị che dối mắt, lại vì một câu nói của người chưa bao giờ vì người mà đi chất vấn Vũ Văn Mặc! Người mà là hoàng đế cái gì! Ngụ ngôn vô năng!

Về phần Tạ Nguyên lại ở trong lòng lắc đầu, mấy tháng Hoàng Thượng bị Hoa phi câu dẫn, hiện giờ thân mình bোধ vì lực đầu óc lại trở nên ngu ngốc. Chỉ cần nhìn vào chuyện hạ độc ngày hôm trước. Dựa vào hẳn và Vũ Văn Mặc, nếu như muốn hạ độc sao có thể để cho người khác phát hiện? Nếu bọn họ có suy nghĩ muốn làm phản, chắc chắn sẽ làm im hơi lặng tiếng.

Vũ Văn Hạo nhanh nhẹn môi, đồng dạng đối với hoàng đế thất vọng không thôi. Hắn cho tới nay luôn luôn sùng bái kính trọng phụ hoàng, luôn vì phụ hoàng mà kiêu ngạo. Nhưng từ khi xảy ra chuyện hạ độc ngày hôm trước còn vừa rồi chất vấn Vũ Văn Mặc, không chỉ làm rết lạnh tâm Vũ Văn Mặc! Cũng làm rết lạnh lòng hẳn!

"Hoàng Thượng, thần phụ có chuyện muốn nói." Chu thị lúc này không nhận được nữa. Nàng ngược lại thật sự là sợ sẽ mất mạng, vì vậy vô luận như thế nào, phải là Vũ Văn Mặc cùng Mộ Dung Thu chết, không thể để nàng chết.

Hoàng đế đối với Chu thị tương đối phản cảm, nàng này không có quy củ không nói, còn không biết nhìn sắc mặt người, hoàng đế cau mày âm thanh lạnh lùng nói: "Nói đi."

Chu thị lập tức nói: "Hồi hoàng thượng, ngày hôm trước Vũ Văn Mặc cùng Hầu gia hai người hạ độc mưu hại Hoàng Thượng, nếu không phải kịp thời phát hiện, hậu quả sẽ không thể tưởng tượng nổi. Nếu mà hai người này đã dám hạ độc mưu hại Hoàng Thượng, cũng nói rõ rằng họ sớm đã có âm mưu soạn vị. Long bào này nhất định là đã sớm chuẩn bị tốt. Nam Dương Vương hôm qua mới chương quân Nam Dương Vương phủ, nói rồi sẽ có tâm tư muốn mưu đồ soạn vị? Hoàng Thượng thánh minh, chớ oan uổng trung thần."

Đừng nhìn Chu thị vừa rồi hoảng loạn mà miệng sẽ nói sai, lúc này lời nói ra cũng có thứ tự không ít. Vũ Văn Hâm mới vừa rồi còn lo lắng đề phòng, hiện tại tâm buông xuống không ít.

"Thỉnh phụ hoàng điều tra rõ việc này, nhĩ thần tin tưởng việc này tuyệt đối cùng Nam Dương Vương không có quan hệ." Vũ Văn Tập vài bước đi vào trong điện cầu, chấp tay cúi đầu cung kính hướng hoàng đế ngồi ở trên ghế rồng nói.

Hoàng đế nhanh cau mày, trước mắt xem ra có rất nhiều chuyện không sáng tỏ, cụ thể nên tin ại, thật đúng là khiến hắn khó xử.

Ngay tại lúc lẩn khủ, Vũ Văn Hạo đứng dậy, nghĩ khi không giống ngày xưa ôn hòa, ngược lại sắc bén rết lạnh, "Phụ hoàng thánh minh, Vũ Văn Mặc trung tâm vì phụ hoàng, vài lần không để ý sinh tử. Ngồi vị hoàng đế trong mắt hẳn, không quan trọng bằng hoàng ản. Huống chi, sự kiện hạ độc hai ngày vẫn đang tra, căn bản không có chứng cứ xác thực chứng minh là Vũ Văn Mặc cùng Trần Nam hầu gây nên. Huống chi, vẫn vô bá quan ở đây đều hiểu Vũ Văn Mặc cùng Trần Nam hầu, hai người nếu thật sự muốn hạ độc mưu hại phụ hoàng, như thế nào lại dễ dàng bị người khác phát hiện như thế? Huống chi, hai người căn bản không có khả năng hạ độc. Về phần tại sao ở trong Nam Dương vương phủ phát hiện long bào, dựa theo kích cỡ long bào xem ra là thuộc về Nam Dương Vương, huống chi Bắc vườn là sân mà trước kia Nam Dương Vương ở. Vũ Văn Mặc trừ bỏ ở Mai viên cùng Tiên viện nghỉ ngơi xử lý công vụ, căn bản không sẽ đi Bắc vườn. Đó là điều thứ nhất, mà trọng yếu hơn là, Nam Dương Vương nếu là không có toan tính, như thế nào sẽ lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn? Thỉnh phụ hoàng chăm chúc tình hình thực tế, chứng cứ, chớ để oan uổng thần tử trung tâm."

Vũ Văn Mặc dậm mặc không lên tiếng.

Tạ Nguyên cũng đứng ra nói: "Hoàng Thượng, thần tử trước tới nay không quan tâm quyền cao chức trọng, lại càng sẽ không trở thành tiểu nhân hạ độc, theo như sự hiểu rõ thần của Hoàng Thượng, thần sẽ làm chuyện xấu xa đối với người sao? Hiện giờ cho dù thần nói cái gì, Hoàng Thượng cũng sẽ không tin tưởng. Không bằng để cho Tông Nhân phủ An đại nhân đem chứng cứ trình lên, hai ngày này tra ản hẳn là đã điều tra xong."

Quả thật, hiện thời ông nói có lý của ông bà nói có lý của bà, tuy rằng đám người Vũ Văn Mặc biết là chuyện gì đã xảy ra, nhưng vẫn vô bá quan còn đang mơ hồ. Hiện giờ chỉ có việc lấy ra chứng cứ mới có thể dễ nói chuyện.

Vũ Văn Hâm cùng Vũ Văn Tập nhìn Tạ Nguyên cùng Vũ Văn Hạo vẫn bình tĩnh như thế, sợ là đã nắm giữ chứng cứ, chính là, bọn họ luôn bị giám ở trong đại lao, có thể có chứng cứ gì?

Kỳ thực, chỉ cần dựa vào một bộ long bào liền có thể định tội Vũ Văn Hâm, chính là mục đích cuối cùng của mấy người Vũ Văn Mặc cũng không phải là Vũ Văn Hâm từ hình, mà muốn đem Vũ Văn Tập phía sau Vũ Văn Hâm bắt lại.

Tạ Nguyên nhìn lướt qua thân sắc Vũ Văn Hâm, chỉ thấy thân hình Vũ Văn Hâm đã có chút run run, bên tai đã tái nhợt, Tạ Nguyên cười lạnh nói: "Nam Dương Vương đang sợ cái gì? Vô luận long bào có phải là của người hay không, xuất hiện ở trong Nam Dương vương phủ, người chính là có mưu đồ soạn vị!"

Nghe vậy, Vũ Văn Hâm quá sợ hãi ngẩng đầu nhìn về phía Tạ Nguyên, lớn tiếng giải thích: "Long bào này không phải là làm cho bản vương!" Tiếng rống này không quan trọng, nhưng lại làm cho người có tâm nghe ra được một ít manh mối. Sau khi Vũ Văn Hâm vừa ngừng, thân sắc lại càng thêm khó coi, sự tình liên quan tính mạng, hẳn thế nhưng không thể nhận được lừa gạt, bị lừa gạt che kín mà nói ra những lời kia.

"Nga? Không phải làm cho người, vậy là làm cho ai?" Tạ Nguyên trong đôi mắt đảo hoa toàn là hàn tuyết tươi cười.

"Bản vương không biết." Vũ Văn Hâm lập tức cúi đầu che dấu một chút hoảng loạn trong mắt, ngược lại là trả lời thấp phần bình tĩnh.

Tạ Nguyên quay đầu nhìn thoáng qua Vũ Văn Mặc, chỉ thấy Vũ Văn Mặc lắc đầu với hẳn, hẳn liền tiếp tục cời lạnh nói với Hoàng Thượng: "Thỉnh Hoàng Thượng minh giám."

Hoàng Thượng phát phát tay: "An đại nhân ở đâu?"

"Cổ thần." An Hộc từ giữa bách quan đi ra, đứng ở giữa đại điện, hướng hoàng đế cung kính thi lễ.

"Người đang phụ trách vụ ản hạ độc mưu hại trăm cùng vụ ản Nam Dương Vương mưu phản phải không, hiện giờ đã có tiến triển chưa? Ngoại trừ bộ long bào là chứng cứ phạm tội, còn có chứng cứ khác không?" Hoàng Thượng nhìn về phía An Hộc trầm giọng hỏi.

An Hộc cung kính trả lời: "Long bào là ở Bắc vườn của Nam Dương Vương phủ tìm được. Mà lúc đó Nam Dương vương phi giống như trong lòng có quý, sai hộ vệ trong phủ chặn thân và tướng sĩ ở ngoài. Ngoài ra lúc thân và tướng sĩ mang chứng cứ phạm tội lấy ra đặt trước mặt Nam Dương vương phi, Nam Dương vương phi đã tự xưng việc này cùng nàng không có quan hệ, toàn bộ là một mình Nam Dương Vương gây nên, căn cứ vào kinh nghiệm nhiều năm phá ản của thần, Nam Dương vương phi nhất định là biết chuyện gì đó. Đồng thời, thần cũng lục soát được một ít chứng cứ, chứng minh long bào là Nam Dương Vương ngày hôm trước tìm người cất may. Về chuyện Vũ Văn Mặc cùng Trần Nam hầu hai người hạ độc mưu hại Hoàng Thượng, sáng sớm hôm nay thần đã tìm được nhân chứng cùng vật chứng."

Có chứng cứ? Vũ Văn Tập cùng Vũ Văn Hâm có chút không thể tin nhìn về phía An Hộc. Trước kia nghe nói An Hộc phá ản thần tốc, nhưng thật không ngờ chỉ trong một khoảng thời gian ngắn mà có thể tra ra nhiều như vậy, kết quả là chuyện gì đã xảy ra? Bọn họ hết thảy mọi việc đều làm trong lặng yên không một tiếng động, trừ bỏ tâm phúc tuyệt đối sẽ không có bất luận người nào phát hiện. Nếu An Hộc đã sớm có chứng cứ, sao lại im lặng chờ đến lúc này ở trên đại điện mới nói ra? Chẳng lẽ đây là kế sách của bọn Vũ Văn Mặc? Vũ Văn Tập cảm giác không ổn, nhanh nhẩn mày lại.

Mà Vũ Văn Hâm lập tức nhìn về phía Vũ Văn Mặc trầm mặt. Hắn ta chỉ đứng đó nhưng lại làm cho người ta cảm giác được cả người tóc gáy, sợ hãi. Vũ Văn Hâm luôn cho rằng bản thân mình che dấu hết sức tốt, không có người phát hiện ra đã tâm của hắn, mà lúc này hẳn đột nhiên cảm giác được, Vũ Văn Mặc đã sớm biết được bản có mưu đồ? Nếu là như vậy, Vũ Văn Mặc tâm cơ thâm trầm thật sự là làm cho người ta cảm thấy đáng sợ.

Mộ Dung Thu mỉm cười, không cần suy nghĩ nhiều. An Hộc đại nhân bấy giờ ra một chiều này chắc chắn là Vũ Văn Mặc bọn họ bày mưu đặt kế. Sợ là chứng cứ này đã sớm có đi. Chẳng qua là muốn một lưới bắt hết. Như thế, nàng an tâm không ít.

"Nga? Đã có chứng cứ vậy thì toàn bộ đưa lên đây." Hoàng Thượng thân sắc rõ ràng có chút mới mẻ, chỉ mới thăm vấn một chút, hẳn liền không còn bao nhiêu nể nại. Hắn không ngừng ngáp, thỉnh thoảng còn từ thái giám một bên lấy khăn giấy lau chùi cái mũi.

Thấy thế, Mộ Dung Thu như mảy, triệu chứng này không giống nhiễm phong hàn, có vẻ giống triệu chứng người hiện đại nhiễm ma túy, rồi sau đó bị cấm không cho hút thuốc phiện. Mà Hoàng Thượng hiện giờ tinh thần không tốt, hôm nay so với vài ngày trước đó cũng đã gầy đi chút ít, chẳng lẽ chính là ma túy? Chính là thời cổ đại này đã có anh tíc sao? Bỗng nhiên, trong đầu chợt lóe, Đại Hoa quốc không có anh tíc. Nhưng Bắc cương quốc có hay không? Còn Nam Cương quốc nữa? Nghĩ đến đây, Mộ Dung Thu lại cúi đầu liếc nhìn có tay áo, Mộ Dung Lan nâng ta...

"Vâng." An Hôe lập tức đáp, cuối cùng đi ra ngoài đại điện, sai thủ vệ ở ngoài điện đưa đám người kia tiến vào đại điện.

Lúc này, Hoàng Thượng vừa nhìn về phía Vũ Văn Hâm nhìn qua vẫn trấn định như cũ, sau đó lại đưa mắt nhìn sang Chu thị thân hình vẫn đang run run như cũ, lại ngập một cái, sau đó trầm giọng hỏi: "Nếu giờ người đem chuyện Nam Dương Vương mưu phản nói ra, trẫm còn có thể tha cho người một mạng."

Chu thị hiện giờ cực kỳ hồi hận, năng lúc ấy thật sự là quá mức sợ hãi, căn bản cũng không nghĩ nhiều, chỉ nghĩ đến nếu Vũ Văn Hâm gặp chuyện không may, có thể sẽ liên lụy đến nàng, nơi nào hiểu được những lời này của nàng sẽ dẫn đến nhiều hiểu lầm như vậy! Nàng thanh âm run run trả lời: "Thần phụ thật sự không biết chuyện gì, lúc ấy tại lo lắng mà hồ ngôn loạn ngữ. Nam Dương Vương tuyệt đối không có mưu phản. Thần phụ cùng Nam Dương vương sáng tối ở chung, căn bản cũng chưa hề thấy Nam Dương Vương mặc qua long bào." Hiện tại nàng xem như đã suy nghĩ minh bạch, nếu như Vũ Văn Hâm đã xảy ra chuyện, nàng cũng tuyệt đối khó thoát khỏi can hệ. Hiện tại nàng âm thầm hối hận, lúc ấy nói cái gì không nói, thế nhưng lại thốt ra lời nói như vậy! Hiện giờ gây ra cho mình nhiều phiền toái.

"Nam Dương vương phi đây là lật lọng, ăn nói bừa bãi. Thời điểm ở Vương phủ còn nói ra Nam Dương Vương mưu phản, bởi vậy mới có cái gọi là người tại tình thế cấp bách mới là lúc nói thật nhất. Vậy mà lúc này Nam Dương vương phi trong giờ phút đối mặt với Hoàng Thượng, còn dám nói vớ nói vẩn. Nam Dương vương phi cũng biết, đây là tội khi quân?" Ở trong bách quan, một vị quan văn đứng ra, chuyện này hẳn đúng một bên quan sát, mắt thấy lời mở đầu của Chu thị không giống với lời nói sau này, mà Nam Dương Vương cũng giống như vậy. Đây không phải là khi quân cái gì cả? Huống chi hai ngày này hành động của Vũ Văn Hâm căn bản làm cho người ta khinh thường. Lúc Vũ Văn Mặc còn làm Nam Dương Vương, mấy người Vũ Văn Hâm ở trong Nam Dương vương phủ cũng đã thật tâm đối đãi, kỳ thực ai cũng biết mấy người đệ đệ của Vũ Văn Mặc là muốn đánh cái gì chứ ý. Nhưng mà nhân lúc Vũ Văn Mặc gặp rủi ro, còn chưa điều tra rõ chân tướng, Vũ Văn Hâm lại khẩn cấp chiếm vị trí Nam Dương Vương, thậm chí là ở ngày thứ hai đã báo Mộ Dung Thu đuổi ra ngoài chỉ được đem những vật mang bên mình. Hành vi như thế, quả nhiên khiến cho người ta khinh thường!

Một vị quan văn đã đứng dậy, ngay sau đó liền lại có người đứng dậy, là một võ tướng, võ tướng chính chiến sa trường, nói chuyện từ trước tới nay chính trực ngay thẳng, không hề bận tâm nói: "Trước mắt toàn bộ chứng cứ cũng đã cho thấy Nam Dương Vương muốn mưu phản, điều thần khinh thường nhất đó là đã muốn mưu phản, nhưng đến thời điểm cuối cùng, cũng đã có chứng cứ, còn không có cốt khí không dám nhận. Long bào kia kích cỡ rõ ràng không phải là của Vũ Văn Mặc, lại găng phải vu oan cho Vũ Văn Mặc bằng được! Thần nhìn cảnh này thật sự là không nhìn nổi."

Lúc này, Vũ Văn Tập trong lòng rất loạn, may mà hắn trời sinh tính tình trầm ổn, biết rõ đại sự không ổn, nhưng vẫn như cũ có thể ổn định tâm thần, cũng cẩn thận nghĩ cách thoát thân, thậm chí là để cho đám người Vũ Văn Mặc không có cơ hội xoay mình.

Lúc này, cũng có đại thần là đứng ở bên Vũ Văn Hâm, những người này thấy Vũ Văn Tập đưa ánh mắt tới, mới tiến lên phía trước mở miệng nói: "Nam Dương vương phi bất quá chỉ là một phụ nhân, căn bản chưa từng gặp qua chuyện gì lớn như vậy. Cho nên mới ngẫu nhiên nói bậy, nghĩ một đằng nói một nẻo cũng là rất có khả năng. Thần cho rằng không phải không có khả năng này."

"Đúng vậy, thần cho rằng lời Nam Dương Vương mới thốt ra, cũng không thể nói rõ cái gì. Nam Dương Vương bất quá là muốn biện giải chuyện long bào không phải của hắn mà thôi."

Ai giữ ý nấy, song phương nói đều có lý. Hoàng Thượng lại do dự.

Vũ Văn Mặc nhìn thấy loại tình huống này, chỉ nhíech môi cười lạnh, vẫn như cũ khí định thần nhàn.

Tạ Nguyên lại càng cười cười khinh thường. Người vừa mới mở miệng vì Vũ Văn Hâm nói chuyện chính là quan viên bị Vũ Văn Tập tu tay mua. Giờ phút này Vũ Văn Tập vẫn còn tưởng rằng mọi chuyện đều đang nằm trong lòng bàn tay của hắn phải không? Tưởng rằng chuyện ngày hôm nay chỉ nhằm vào Vũ Văn Hâm sao?

Mộ Dung Thu trước mắt chỉ cúi đầu suy nghĩ sự tình vừa rồi, lúc vài vị đại thần biện giải năng cũng chưa nghe rõ ràng. Chờ đến lúc năng lấy lại tinh thần, An Hôe đã mang nhân chứng vật chứng vào đại điện.

"Hồi bẩm Hoàng Thượng, người phía sau theo thứ tự là Vương gia chương quỹ quấy thù, một người khác là Phúc công công người bên cạnh quý phi nương nương. Vương chương quỹ có thể làm chứng, long bào chính là Nam Dương Vương đặt may. Mà Phúc công công có thể chứng minh ý đồ hạ độc mưu hại hoàng thượng không phải là của Vũ Văn Mặc cùng Trần Nam hầu. Ngoài ra còn có vật chứng khác có thể chứng minh hai người họ vô tội." Thanh âm An Hôe không phập phồng, vang dội hướng Hoàng Thượng tinh thần không tốt nổi

Sở Văn Hâm nghe có Vương gia chương quỹ, lập tức thần minh xui lo, suýt nữa liền trực tiếp quỵ rạp trên mặt đất. An hộc chỉ dùng thời gian hai ngày, làm thế nào mà có thể tìm được Vương gia? Không khỏi có chút quá mức huyền diệu. Chẳng lẽ sớm đã có người theo dõi hắn trong từng hành động? Hắn mạnh mẽ ngăn đầu nhìn hướng Vũ Văn Mặc vẫn đạm phong khinh, lạnh nhạt hẳn tuyệt, trong mắt hiện lên mấy tia hận ý.

Hoàng Thượng nghe vậy, gật gù đầu: "Nếu mà đều đã có nhân chứng vật chứng, vậy trước tiên bắt đầu từ chuyện Vũ Văn Mặc cùng Trần Nam hầu hạ độc đi."

"Vâng, Hoàng Thượng." An Hôe quay đầu nhìn về phía Phúc công công, hỏi: "Người kết quả nhìn thấy cái gì, biết cái gì, liền hướng Hoàng thượng chỉ tiết báo cáo đi."

Phúc công công nghe vậy, cảm nhận được ánh mắt Vũ Văn Tập nhìn qua, có chút sợ hãi cúi đầu trả lời: "Hồi hoàng thượng, nô tài buổi tối ngày hôm trước khi đi ngủ thiện phòng lấy điểm tâm cho quý phi nương nương, ngoài ý muốn nhìn thấy Chu công công hầu hạ bên người Tam hoàng tử trong tay cầm gói thuốc, thừa dịp không người phát hiện liền đem bột phấn trong gói thuốc rắc vào điểm tâm của hoàng thượng. Tiếp theo liền truyền ra việc Hoàng Thượng bị người hạ độc."

"Vì sao người thấy có người hạ độc mà không bẩm báo Hoàng Thượng?" An Hôe trầm giọng hỏi,

Phúc công công kiên trì trả lời: "Lúc ấy nô tài bởi vì sợ mà không dám báo cho Hoàng Thượng biết, quý phi nương nương đã nhận ra nô tài khác thường, nô tài thật sự là sợ bị người diệt khẩu, cho nên hiện tại mới đứng ra làm chứng. Thịnh Hoàng Thượng tha mạng, thỉnh Hoàng Thượng khoan thứ cho nô tài."

Mọi người nghe vậy, mọi ánh mắt đều đặt ở trên người Vũ Văn Tập! Người hạ độc là người bên cạnh Vũ Văn Tập. Chẳng lẽ, là Vũ Văn Tập hạ độc mưu hại Hoàng Thượng sau đó vu hãm cho Vũ Văn Hạo? Nhưng ngày hôm trước không phải có một cung nữ đứng ra chỉ điểm Vũ Văn Mặc cùng Tạ Nguyên, nói hai người họ lấy tính mạng người nhà năng uy hiếp năng hạ độc hoàng thượng sao? Xem ra chuyện này đúng là không đơn giản. Thế nhưng, cung nữ kia đã bị xử tử, trước mắt làm sao có thể đối chứng?

Mộ Dung Thu lúc này đã phục hồi tinh thần lại, năng nhìn hướng Phúc công công, người này hẳn là Vũ Văn Mặc đã sớm an bài ở bên cạnh quý phi nương nương đi? Bằng không mấy ngày trước đây tại sao không đứng ra, như thế nào lại trùng hợp như thế. Năng nhìn thoáng qua Vũ Văn Mặc. Vũ Văn Mặc cũng đúng lúc nhìn năng. Hai người nhìn nhau cười.

"Người cũng biết bây giờ mình đang làm cái gì? Người đây chính là tội khi quân!" Vũ Văn Tập nhìn về phía Phúc công công quát lạnh một tiếng. Lòng hắn lúc này là kinh sợ thật, đúng là Chu công công hạ độc, chính là lúc ấy chắc chắn không có người nhìn thấy, lại không nghĩ rằng bị Phúc công công nhìn thấy!

Phúc công công hướng Hoàng Thượng dập đầu, "Nô tài không dám nói bậy."

"Tam hoàng tử sao lại hỗn hển như thế? Nếu An đại nhân không có chứng cứ khác cũng sẽ không thể khiến Phúc công công đứng ra làm chứng cho ta cùng Vũ Văn Mặc." Tạ Nguyên nheo mắt đảo hoa nhìn Vũ Văn Tập cười lạnh nói.

Vũ Văn Tập ngẹn lời. Bỗng nhiên cảm thấy không ổn, Tạ Nguyên cùng Vũ Văn Mặc sau khi bị bỏ tù, vẫn chưa biểu hiện sự sợ hãi. Hiện giờ sự tình đến đây có đại chuyển biến, vốn tưởng không tồn tại chứng cứ, hiện giờ lại có một đám xuất hiện. Nay còn không phải là bọn họ tự đâm đầu vào rọ?

"Bẩm Hoàng Thượng, thần còn có một vật chứng từ trong phòng Chu công công. Là thuốc độc ngày đó hạ ở trên điểm tâm của hoàng thượng." An Hôe chỉ cái khay trên tay thị vệ phía sau có một tờ giấy dầu, trong giấy dầu có một chút bột phấn.

Thấy thế, Hoàng Thượng lập tức hoài nghi nhìn về phía Tam hoàng tử: "Người giải thích như thế nào?"

Vũ Văn Tập bỗng nhiên bị hỏi, lập tức nhanh nhẹn khỏa môi trả lời: "Nhi thần không biết." Chu công công không phải là người làm việc không cẩn thận như vậy, nhất định là có người âm thầm hãm hại. Hắn dư quang nhìn về phía Vũ Văn Hạo. Hai ngày này Vũ Văn Hạo không bị nhốt vào đại lao, là người của hắn ta gây nên?

"Người không biết? Là người của người hạ độc muốn mưu hại trẫm, người bây giờ lại nói không biết, người cho rằng trẫm là trẻ con dễ gạt như vậy sao?" Hoàng Thượng đứng dậy phẫn nộ quát. Sự việc này tra tới tra lui quay đi quay lại vẫn là con trai ruột muốn hạ độc hại chết hắn!

Vũ Văn Tập nhanh cau mày, trả lời: "Phụ hoàng, nhi thần tuyệt đối không liên quan đến việc này. Nếu phụ hoàng không tin, có thể nghiêm hình bức cung Phúc công công. Đến tốt cùng là ai sai khiến người hạ độc mưu hại phụ hoàng. Là người nào muốn hãm hại nhi thần."

Sự thật bây ra trước mắt, Vũ Văn Tập vẫn còn có thể nói sao! Mộ Dung Thu không nhịn được từng đợt cười lạnh.

"Muốn dụng hình với Phúc công công? Độc này là tìm thấy ở trong phòng Chu công công, liền tính là muốn nghiêm hình bức cung, cũng nên là dụng hình với Chu công công." Tạ Nguyên lại đứng ra nói.

Tạ Nguyên vừa dứt lời, An Hôe liền nói: "Lúc thần từ trong phòng Chu công công tìm ra vật chứng, Chu công công không nói lời gì trực tiếp lấy kiếm tự sát." Chuyện này cũng bất quá là vừa mới phát sinh. Thời điểm gần như tất cả mọi người ở trên đại điện, Vũ Văn Tập căn bản không hề phát hiện.

Tự sát?!

Mộ Dung Thu nhàn nhai lại, nếu là tự sát, liền tương đương với chặt đứt manh mối. Không thể tưởng tượng được Chu công công là người trung thành như thế. Sợ không chịu nổi nghiêm hình mà khai ra Vũ Văn Tập, liền trực tiếp tự sát.

Quái nhiên, Vũ Văn Tập sau khi nghe nói Chu công công đã tự sát, lập tức yên tâm. Nếu không có Chu công công làm chứng, không có người làm chứng, càng không có chứng cứ chứng minh hắn cùng với chuyện này có quan hệ.

"Xem ra là Chu công công là sợ tội tự sát." Vũ Văn Tập nghĩ khi thần nhiên nói. Mí nháu chặt cũng giãn ra."Việc này tuyệt đối cùng nhi thần không có quan hệ, nhi thần nếu thật sự làm như vậy, chẳng phải là đại bất hiếu? Nhi thần cho tới nay đều hiếu thuận với phụ hoàng. So có thể làm việc thương thiên hại lý như vậy?"

Hoàng Thượng hồ nghi nhìn thoáng qua Vũ Văn Tập, sau đó dờ dãi tầm mắt nhìn về phía An Hôe, hỏi: "Còn hay không có chứng cứ khác?"

An Hòe mặt có vẻ xấu hổ lắc đầu: "Cũng không."

"Như thế cũng không cách nào chứng minh chuyện hạ độc đến tột cùng là Vũ Văn Mặc, Trần Nam hầu cùng Tam hoàng tử có liên quan hay không? Nếu không có chứng cứ liền mau chóng đi tra tiếp!" Hoàng Thượng phần nộ quát. Trong lòng giận dữ, nhưng mà chỉ là chuyện nhỏ như vậy, thế nhưng đến bây giờ vẫn không điều tra rõ.

Tạ Nguyên nhủ thật hai mĩ, bọn họ ngàn tính vạn tính, lại quên đi Chu công công là người trung thành hộ chủ. Vào lúc cuối cùng lại có thể lấy cái chết tạ tội để Vũ Văn Tập thoát tội. Nhưng mà, trừ bỏ Chu công công, bọn họ cũng không phải không có tính toán khác.

Vũ Văn Tập mâu quang âm thầm dấu điểm sát khí quết về phía Vũ Văn Mặc, Vũ Văn Hạo, Tạ Nguyên. Việc đã đến nước này, bọn họ cũng chỉ có thể thất bại mà về. Hẳn tuyệt đối sẽ không để người khác ngăn cản hẳn bước đi trên con đường phía trước, ngồi vị hoàng đế sẽ thuộc về hắn.

Nhìn thấy ánh mắt Vũ Văn Tập, khỏe mới Vũ Văn Mặc chỉ hơi gọi lên nở nụ cười. Trong tuổi cười lộ ra vẻ khinh thường.

"Bẩm Hoàng Thượng, cũng không phải không có người nào chứng minh Tam hoàng tử đã sai Chu công công hạ độc mưu hại Hoàng Thượng." Mộ Dung Thu chậm đi tới trong điện, hai đầu gối quý xuống đất, cúi đầu đối với Hoàng Thượng trên cao nhìn xuống nói.

Nghe vậy, Hoàng Thượng hồ nghi nhìn Mộ Dung Thu, "Người có chứng cứ gì?"

"Thỉnh hoàng thượng hạ chỉ, cho người mời hoa phi tiến đến đại điện làm chứng." Mộ Dung Thu cao giọng nói. Hoa phi tác dụng quá nhiều. Nếu như lợi dụng thích đáng, liền tuyệt đối sẽ làm cho Vũ Văn Tập không thể biện giải, không thoát được tội!

Vũ Văn Tập ánh mắt lợi hại bắn về phía Mộ Dung Thu.

Hoa phi? Hoàng Thượng nghe được này hai chữ này hai mắt bỗng nhiên tỏa sáng. Hẳn ngày hôm nay đã muốn cho đòi Hoa phi. Vừa vặn nhân cơ hội này cho Hoa phi tiến cung một chuyến! Hẳn lập tức gật đầu."Hoa phi nếu có thể làm chứng, liền cho người đến đại lao đem Hoa phi mang đến đi."

"Vâng." An Hòe lập tức đáp. Theo sau liền phân phó thị vệ đi đại lao.

"Từ đại lao đến hoàng cung thời gian cần gần một canh giờ, nếu là ra roi thúc ngựa, cũng hết nửa canh giờ. Thỉnh Hoàng Thượng thăm an vạ Nam Dương Vương mưu phản." An Hòe nói.

Hoàng Thượng gật đầu, hẳn vốn là không có tinh thần, trước mắt lại không thể về tẩm cung nghỉ ngơi, liền thăm một cái án khác vậy."Án."

Vừa rồi luôn luôn thăm an vạ hạ độc, Vũ Văn Hâm bị nhắc đến tâm có chút thất lòng, trong lòng hẳn còn tồn tại may mắn. Vương gia kia căn bản không có gặp qua hắn, cho nên cũng sẽ không biết là hắn đặt may long báo.

Chu thị vừa rồi đã sợ thất hồn bạt phách, lúc này lại muốn thăm tra bọn họ, nàng sợ trong mắt đã rung rung, không nhận được khóc nỉ non.

Vào loại thời điểm này, có thanh âm nữ nhân khóc nỉ non thật là làm cho lòng người không kiên nhẫn cùng chán ghét. May mà Hoàng Thượng giờ phút này không có tinh thần gì, cũng không chú ý tiếng khóc.

Vương gia chương quý chưa từng được tiến cung, nơi nào gặp qua quan lại quyền quý nhiều như vậy, thậm chí còn được gặp Hoàng Thượng. Huống chi hiện giờ dính đến cả tính mạng hạ nhân cùng sinh ý của quây thêu, chương quý tránh không được trong lòng run sợ.

"Vương chương quý, người có nhận thức Nam Dương Vương đang quý gối tại đại điện?" An Hòe xoay người đối mặt Vương chương quý trầm giọng hỏi.

Vương chương quý lập tức lắc đầu trả lời: "Thảo dân không biết."

Nghe vậy, Vũ Văn Hâm lòng thấp thòm lập tức buông xuống. Chỉ cần không biết là tốt rồi.

"Kia vì sao người nói là biết Nam Dương Vương báo người làm long báo?" An Hòe tiếp tục hỏi.

"Thảo dân nhận thức gã sai vật bên cạnh Nam Dương Vương. Nguyên bản thảo dân cũng không biết gã sai vật kia chính là người bên cạnh Nam Dương Vương. Hôm qua lúc ở trước cửa Nam Dương Vương phủ, thảo dân đã gặp được gã sai vật kia cùng Nam Dương Vương." Vương chương quý lập tức chỉ tiết lộ cáo.

Vũ Văn Hâm nghe vậy, tâm lại bị nhắc lên. Sắc mặt cũng lập tức trở nên trắng bạch.

Chu thị thật sự là nhận không được, thế nhưng ở trên đại điện khóc lớn lên, "Thần phụ quá thật là cái gì cũng không biết a!"

Mộ Dung Thu trong tâm lắc lắc đầu, Chu thị thật sự là chịu không được chuyện này, Vũ Văn Hâm còn chưa bị định tội, sợ là cũng vì vài tiếng khóc của nàng mà bị định tội.

"Cảm niệm." Vũ Văn Hâm nhỏ giọng quát. Chu thị lập tức ngậm miệng, chính là tiếng khóc như cũ vẫn còn.

Hoàng Thượng ngáp một cái, chính là nhìn lướt qua Chu thị cùng Vũ Văn Hâm.

"Bẩm Hoàng Thượng, thần đã đem gã sai vật bên cạnh Nam Dương Vương mang đến." An Hòe xoay người đối mặt với Hoàng Thượng, bẩm báo.

"Đ dẫn tới đi." Hoàng Thượng miễn cưỡng nói một câu.

Vũ Văn Hâm quá sợ hãi, nghiêng đầu nhìn về phía Vũ Văn Tập, ánh mắt kia ý là muốn Vũ Văn Tập thay hắn trò chuyện, giúp hắn còi tội.

Nhưng lúc này Vũ Văn Tập đã là ốc còn không mang nổi mình ốc, nơi nào còn có tinh thần bận tâm đến Vũ Văn Hâm. Thế nhưng, hai người bọn họ là cùng hội cùng thuyền, Vũ Văn Hâm nếu như là xảy ra chuyện gì, Vũ Văn Tập cũng trốn không thoát.

Gậy lát, thị vệ đem gã sai vật của Vũ Văn Hâm dẫn theo lên.

Gã sai vật vào vào đại điện, liền hết hồn trong lòng run sợ hai đầu gối quý xuống đất, nửa người quý trên mặt đất."Nô tài tham kiến Hoàng Thượng, Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế."

"Vương chương quý. Người có thật ra người này?" An Hòe hỏi Vương chương quý.

Vương chương quý kinh hách đầu đầy là mồ hôi lạnh, hắn quay đầu lại cẩn thận xem xét gã sai vật kia, theo sau dùng tay áo lau đầu đầy mồ hôi, sau đó mới trả lời: "Vâng, thảo dân nhận được. Chính là người này đến thêu trang đưa ra năm ngàn lượng bạc làm một kiện long báo, cũng báo thảo dân báo giữ bí mật, không để cho người khác biết."

Gã sai vật kia nghe vậy, lập tức cả người nằm trên đất.

"Là ai sai sử người đi làm long báo?" An Hòe nhìn về phía gã sai vật kia lớn tiếng hỏi.

Một tiếng quát đến chói tai, làm cho Vũ Văn Hâm đóng chặt lại hai mắt, trên đỉnh đầu đã toát ra mồ hôi lạnh.

Vũ Văn Tập nhanh cau mày, sự tình phát triển đến loại tình huống này, hẳn nhưng thật ra vô lực vì Vũ Văn Hâm giải vây.

"Là tiểu nhân một người gây nên... Không người sai sử." Gã sai vật kia kiên trì, trong lòng run sợ, lắp bắp trả lời.

Mộ Dung Thu nhìn chăm chăm vào thần sắc Vũ Văn Hâm, Vũ Văn Tập. Tuy rằng hai người đều đã cúi đầu, gần như nhìn không ra cái gì. Nhưng từ trong những động tác rất nhỏ, đại khái cũng có thể nhìn ra Vũ Văn Hâm đã hoảng loạn. Mà Vũ Văn Tập cũng biết đại khái kế tiếp vô hạn là vì Vũ Văn Hâm nói cái gì, đều không thể báo trụ Vũ Văn Hâm.

Lúc này, Vũ Văn Mặc vẫn luôn không nói lời nào mở miệng: "Tội mưu phản, liên lụy cứu tộc. Nếu thật là người gây nên, người chỉ là một kẻ bình dân, như vậy, tội sẽ liên lụy đến mười tộc."

Kia gã sai vật nghe vậy, lập tức ngẩng đầu nhìn hướng Vũ Văn Mặc, cơ hồ là sợ choáng váng. Liên lụy cứu tộc? Hẳn nhận tất cả tội chính là muốn để cho cha mẹ trải qua ngày lành, nếu là liên lụy đến ba nhân gia, hẳn căn bản sẽ không gánh tất cả tội!

Kỷ thực gã sai vật này cũng không biết nhiều lắm, Vũ Văn Hâm chỉ là phân phó hắn đi làm long báo, hẳn tưởng rằng Vũ Văn Hâm làm long báo là để bản thân mình tự mặc.

Vũ Văn Hâm mắt đầy hận ý nhìn về phía Vũ Văn Mặc, Vũ Văn Mặc là muốn đưa hắn vào chỗ chết sao?

"Là vương gia sai sử nô tài! Việc này cha mẹ nô tài cũng không biết. Là vương gia sai sử nô tài đi thêu trang làm long báo." Gã sai vật sau khi ngu ngơ nửa khắc, lập tức kinh hô. Lúc này tính mạng người nhà bày ra ngay trước mắt, hẳn không có lựa chọn nào khác.

Này gã sai vật rống lên vài tiếng, lại hướng tới Vũ Văn Hâm nói: "Nô tài bắt đắc dĩ mới bán đứng vương gia! Thỉnh vương gia chó trách! Nô mới dù tới âm tào địa phủ cũng sẽ đi hầu hạ vương gia!" Dứt lời, hẳn thế nhưng đứng dậy, chạy hướng cột lớn cách đó không xa, đâm vào cột bỏ mình!

Trên đại điện, dần dần tràn ngập mùi máu tươi. Mộ Dung Thu nhủ nhủ này, năng chán ghét nhất là mùi máu tươi. Nghe thấy đã muốn nôn mửa. Bất quá năng nhưng thật ra đối với gã sai vật này thật khâm phục, trung tâm đối với Vũ Văn Hâm,

nhưng vì cha mẹ bắt đi bán đưng Vũ Văn Hâm, cuối cùng lấy cái chết tạ tội, nàng nguyên bản không biết đây là một loại tình cảm dạng gì, nhưng mà, từ khi cô đám người Hồng Lăng xuất hiện, nàng mới biết được loại này tình cảm cỡ nào đơn thuần cùng cô chấp.

Gã sai vật kia chết không để lại cho bất luận kẻ nào có cảm giác gì. Bọn thị vệ mặt không thay đổi đem thi thể gã sai vật mang ra ngoài. Chờ sau khi trên đại diện thanh li sạch sẽ, Hoàng Thượng lúc này mới nhìn về phía Vũ Văn Hâm mở miệng nói: "Hiện giờ chứng có vô cùng xác thực, người còn muốn nói ra suy nghĩ của mình?"

"Thần..." Vũ Văn Hâm một đầu mồ hôi lạnh, sắc mặt trắng bệch."Thần oan uổng." Hắn nơi nào nghĩ đến, long bào dùng để hãm hại Vũ Văn Mặc, cuối cùng sẽ trở thành chứng cứ hãm mưu phản, trước mắt cũng đã hết đường chối cãi.

"Hiện giờ chứng có vô cùng xác thực, người không cần giải thích! Người tội, đem Vũ Văn Hâm, Chu thị kéo xuống trăm lập quyết!" Hoàng Thượng sớm đã bị tiếng khóc của Chu thị làm cho hoàn toàn mất hết kiến nhẫn. Trước mắt chứng cứ vô cùng xác thực, lúc Vũ Văn Hâm không phải là Nam Dương Vương đã muốn mưu hướng soạn vị, hôm nay là Nam Dương Vương, ngày sau khẳng định sẽ hành thích vua. Hắn tuyệt đối sẽ không cho phép chuyện đó xảy ra!

Vũ Văn Tập gất gao cau mày, vừa định muốn dùng ra vì Vũ Văn Hâm nói chuyện. Nhưng sau khi ở trong lòng cân nhắc một phen, liền không có đứng ra. Vũ Văn Tập có thể tro mắt nhìn ca ca cùng mẫu sở sinh chết ngay trước mắt mà mặt không đổi sắc, như thế nào lại để ý sinh tử Vũ Văn Hâm?

Vũ Văn Hâm nhanh nhảm hai mắt lại, là hãm thua! Hắn tại thời điểm mấu chốt này không có bán đứng Vũ Văn Tập. Mà là đẩy ngập phần hận nhìn Vũ Văn Mặc. Vũ Văn Mặc khẳng định đã sớm biết chuyện hắn cùng với Tam hoàng tử liên hợp, nhưng vẫn đang âm thầm nhìn hắn từng bước một đi tới hướng tử vong!

Vũ Văn Mặc nghiêng đón ánh mắt tràn đầy ý của Vũ Văn Hâm, ở bên trong trông mắt đen nhánh, vẫn giống như cũ là hãn băng vạn năm. Vũ Văn Hâm trước kia đã không phải là đối thủ của hắn, hiện tại càng là không phải.

Nhìn thấy Vũ Văn Hâm như thế, Mộ Dung Thu cười lạnh, Vũ Văn Hâm lúc này hắn đều coi là Vũ Văn Mặc lại hãm! Nhưng nếu không phải hắn cùng với Tam hoàng tử cấu kết hãm hại Vũ Văn Mặc, hãn như thế nào lại rơi vào tình cảnh hôm nay? Hoàn toàn không đáng giá đồng tình!

"Vương phi, em đâu sai lầm rồi, em đâu biết sai rồi! Vương phi cứu em đâu đi. Em đâu không nên đối với vương phi như vậy." Chu thị nghe thấy mình cũng bị trăm lập quyết, sợ gào khóc một trận, hướng chỗ Mộ Dung Thu bỏ qua, than thở khóc lóc thỉnh cầu nói.

Mộ Dung Thu nguyên vốn không có phòng bị, Chu thị dục vọng muốn sống mãnh liệt, hai tay một chút liền ôm lấy đùi Mộ Dung Thu.

"Em đâu thật sự biết sai lầm rồi. Em đâu cái gì cũng không biết a. Em đâu là làm sai lầm, không nên ép vương phi. Không nên đi hy vọng xa vời không nên vì chút đồ đạc của mình. Em đâu thật sự biết sai lầm rồi. Thành vương phi van cầu Hoàng Thượng, thả em đâu đi!" Chu thị một phen nước mắt nước mũi, thê thảm khóc lóc cầu xin.

Mộ Dung Thu nhanh nhản lại mày, muốn né tránh Chu thị, nhưng Chu thị thật sự là ôm rất chặt. Chu thị dong đưa bắp đùi của nàng, nhưng lại khiến cho nàng có cảm giác muốn nôn mửa choáng váng hoa mắt. Đang lúc nàng không cách nào nhúc nhích, Vũ Văn Mặc không lưu tình chút nào một cước đạp Chu thị ra, hãn là người có võ công, thấy sắc mặt Mộ Dung Thu trắng bệch, hãn đặt chân càng không lưu tình, Chu thị bị đạp ra ngoài 4-5m.

"Người cùng Vũ Văn Hâm là vợ chồng, có phúc cùng hưởng. Nhất vinh cầu vinh." Mộ Dung Thu nhắm mắt lại áp chế cảm giác sắp nôn mửa, sau đó nàng mở to mắt nhìn về phía Chu thị bị đá trăm giọng nói. Khi nàng biết Vũ Văn Mặc có chuyện xảy ra, luôn suy nghĩ muốn cùng hắn cùng tiến cùng lui, nếu chết cùng chết. Chu thị cố nhiên vô tội, nhưng ở thời đại này, hình phạt đã như thế. Không có liên lụy đến cứu tộc đã là vạn hạnh. Bất quá không có khả năng như thế, cứu tộc bên trong cùng có Hoàng Thượng. Cho nên mới phải hạ chỉ mang hai người ra trăm lập quyết. Nàng còn không có quyền lợi thay đổi mấy trăm năm pháp luật truyền thừa xuống.

Chu thị bị đá mỏng, sau đó lại nghe Mộ Dung Thu nói, cũng chỉ có thể á khẩu không trả lời được. Bởi vì bốn phía nhìn về phía nàng đều là khinh miệt, trào phúng.

Vũ Văn Hâm từ sau khi biết được bị chém, trên mặt không có ý sợ hãi nào. Nhưng thật ra cặp mắt trợn lên nhìn chăm chăm vào Vũ Văn Mặc. Từ nhỏ đến lớn hãn liền hận Vũ Văn Mặc đã đoạt đi rồi của hãn hết thảy! Hãn mặc dù là con vợ kế, nhưng lại có tài. Hãn luôn luôn chờ cơ hội, khiến cho Vũ Văn Mặc trở thành bại tướng dưới tay của hãn. Nhưng đến tận giờ, hãn vẫn như cũ là bại tướng!

Bất quá... Vũ Văn Mặc cũng sẽ không thể luôn luôn thắng lợi mà đi xuống! Bởi vì còn có Vũ Văn Tập!

Đúng, Vũ Văn Hâm chính là đến chết cũng không đem Vũ Văn Tập khai ra. Hãn không phải là người ngu xuẩn, liên tính cho dù khai Vũ Văn Tập ra, hãn cũng trốn không thoát chuyện phải chết. Một khi đã như vậy, còn không bằng để cho Vũ Văn Tập đối phó Vũ Văn Mặc!

Vũ Văn Mặc cũng đoán được tâm tư Vũ Văn Hâm, liền không có đi bức cung, khiến hãn khai ra Vũ Văn Tập.

Vũ Văn Hâm cùng Chu thị bị mang xuống, vừa vận Hoa phi cũng bị dẫn tới.

Hoàng Thượng luôn không có tinh thần khi thấy Hoa phi, hai mắt vô thần thậm chí có chút ánh sáng.

Hoa phi bộ dạng chi phí thông, nhưng ý vị lại xinh đẹp, năng tư thái thướt tha đi vào đại điện."Nô ti tham kiến Hoàng Thượng, Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế."

"Đứng dậy đi!" Hoàng Thượng trong ngôn ngữ còn có chút kích động.

Đám người Vũ Văn Mặc đồng thời nghi hoặc nhìn hướng Hoàng thượng.

Hoa phi nghe vậy, trong lòng chậm rãi dâng lên hi vọng. Xem ra Hoàng Thượng quả thật là cần nàng. Khi đứng dậy, nàng nhìn lướt qua Vũ Văn Tập.

"Người cũng biết chuyện của Tam hoàng tử? Dem những gì người biết đến bẩm báo cho trẫm." Hoàng Thượng có vẻ như nhận thấy được ánh mắt nghi ngờ của mọi người, hãn liếm liếm thần sắc, trầm giọng hỏi.

Hoa phi ôn nhu đáp: "Vâng, nô ti có biết một ít." Khi nói chuyện, nàng lại là nhìn thoáng qua Vũ Văn Tập.

Vũ Văn Tập luôn luôn cúi đầu, có vẻ như cùng Hoa phi không có bất kì quan hệ gì, cũng có vẻ như không phát hiện ra Hoa phi đang nhìn hãn.

Hoa phi thu hồi ánh mắt, cúi đầu nói: "Tam hoàng tử cực kì hiểu thuận, mọi chuyện đều vì Hoàng Thượng mà suy nghĩ. Có một lần Hoàng Thượng dùng chén thuốc bỏ thần thiếu mất một loại thuốc, trong cung không có, tam hoàng tử tự mình xuất cung lặn lội đường xa tìm thuốc. Tam hoàng tử hiểu tâm thần địa chứng giám."

Mộ Dung Thu mạnh mẽ giương mắt lên.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 38: Bạc đầu cũng chẳng xa nhau (1)

Hoa phi làm trận đôi que? Chẳng lẽ là ngày đó sau khi nàng ly khai, Vũ Văn Tập lại có động tác gì khác? Mộ Dung Thu hip mắt, nhìn chăm chăm Hoa phi.

Vũ Văn Mặc mày kiếm khẽ nhích, màu đen trong con ngươi hiện lên một đạo băng tiễn, đồng thời sắc mặt đông lạnh nghiêm nghị.

Vũ Văn Hạo nghiêng đầu nhìn hướng Tạ Nguyên cùng Vũ Văn Mặc, có chút kinh ngạc. Hoa phi này là làm trận thay đôi?

Hoàng Thượng lại ngập một cái, không nhẫn nại mở miệng nói: "Có lời gì liền trực tiếp nói. Không được quanh co lằng vằng."

Tuy rằng Hoàng Thượng lúc nhìn thấy Hoa phi trong mắt sáng ngời lên, cũng có vẻ như có chút tinh thần, nhưng nhìn vào lời nói cùng biểu hiện của Hoàng Thượng trước mắt mà nói, như cũ đã làm cho vấn vô bá quan cá triều hai mặt nhìn nhau, trong nội tâm suy nghĩ Hoàng Thượng đến tột cùng có phải là minh quân, nếu là lúc vừa mới đăng cơ, thật đúng là một minh quân, nhưng bây giờ? Có vẻ như càng ngày càng hoang dâm vô độ. Hoa phi lại là công chúa của Bắc cung, vốn nên bị vâng vể trong cung, nhưng Hoàng Thượng lại cực kỳ sùng ái Hoa phi. Điều này đã làm cho vấn vô bá quan trong triều bất mãn. Hiện giờ đang thăm tra vụ án đặc biệt còn không có tinh thần như thế, càng làm cho mọi người ghen hờn nhìn trăn trối bất mãn.

Vũ Văn Tập khỏe miệng gọi lên, có chút đắc ý. Hôm qua lúc hãn đi vào đại lao, gặp Mộ Dung Thu đang ở trong đại lao cũng cảm thấy có chút không ổn, lúc ấy nhìn biểu hiện của Mộ Dung Thu cũng không khiến hãn thấy khả nghi, ngay cả Hoa phi cũng đúng là không có tí sơ hở nào. Nhưng thị nữ hầu hạ sát bên người Hoa phi kia là gián tề mà hãn đã an bày ở bên cạnh Hoa phi. Vừa vận hôm qua đã phát huy công dụng. Nam nhân có thể đưa bốn mưu quyền, cũng có quyền không chế tất cả. Mà nữ nhân chỉ cần giúp chồng day con, mấy ngàn năm nay đều là như thế. Nhưng Mộ Dung Thu là ngoại lệ. Suy tính âm mưu không kém coi chút nào so với nam tử. Nếu không phải hôm qua hãn đã có chuẩn bị, sợ là ngày hôm nay sẽ thua ở trên tay một người nữ tử!

Hoa phi ngẩng đầu liếc mắt nhìn Hoàng Thượng một cái, cái nhìn này ở trong mắt hoàng thượng quả nhiên là cả vườn xuân chói mắt, yêu kiều xinh đẹp lan tràn, lúc Hoa phi cúi đầu, dư quang nhìn lướt qua Mộ Dung Thu, nói tiếp: "Cho nên, nô ti cho rằng, lấy hiếu làm đầu Tam hoàng tử chắc chắn sẽ không..."

Lúc này, Mộ Dung Thu bỗng nhiên mở miệng can gián Hoa phi, nàng dung nhan thanh nhã thân nhiên hướng Hoàng Thượng cười nói: "Thỉnh Hoàng Thượng cho phép thần thiếp cùng Hoa phi nói một đôi lời." Nàng đưa cho Vũ Văn Mặc một ánh mắt, sau đó liền đi tới trong điện. Nàng trong lòng biết mấy người Vũ Văn Mặc đều không phải chỉ có Hoa phi này là một con cò, nhưng hôm nay vào thời điểm cuối cùng này, nàng không muốn làm mọi chuyện trở nên phức tạp hơn nữa. Con cò Hoa phi này nếu lợi dụng thích đáng, không chỉ có thể làm cho Vũ Văn Tập tự nhận ách quí. Cũng sẽ làm cho Hoa phi không có cơ hội xoay mình.

"Nói đi." Hoàng Thượng phất phất tay. Về mặt rất không kiên nhẫn. Sau đó nhìn về phía Hoa phi, ánh mắt thật tham lam, dường như muốn từ trên người Hoa phi thấy được cái gì. Hãn trong hai ngày nay thật sự là không thoải mái, cái phi tần khác đều giống như đầu gỗ, thật sự là không thú vị.

Trên khoe môi Vũ Văn Tập tươi cười thu liễm, hai mắt như chìm ung nhìn chăm chăm vào Mộ Dung Thu. Nữ nhân này luôn tìm được đường sống trong chỗ chết! Khó bảo toàn mạng ta sẽ không làm cho Hoa phi thay đổi chủ ý!

Hoa phi trong lòng kinh ngạc, lúc này Mộ Dung Thu sẽ nói với nàng cái gì? Chẳng lẽ Mộ Dung Thu không biết hôm qua kỹ xảo lừa đảo của nàng ta đã bị vạch trần? Muốn khiến nàng phản bội Vũ Văn Tập, đem nàng trở thành viên gạch cuối cùng để trừ bỏ Tam hoàng tử? Nàng còn không có ngốc như vậy! Nàng âm thầm nhìn lướt qua Vũ Văn Tập, lúc này không hiểu vì sao, tâm thần có chút không yên. Kỳ thực, nàng đối với Vũ Văn Tập tín nhiệm cũng không phải vững vàng như vậy, thậm chí cũng đang là chưa có quyết định.

Mộ Dung Thu bước vài bước đi tới trước mặt Hoa phi, đồng dạng quý xuống. Vô luận như thế nào, Hoa phi hiện giờ phong hào chưa bị hủy, mà thân phận hiện giờ của nàng là bình dân. Chỉ là khi vừa quý xuống, nàng liền có cảm giác muốn nôn mửa xuất hiện, nàng cau mày nhìn nhìn, hai ngày này sao lại như vậy? Không chỉ tinh thần không tốt, không có khẩu vị, thậm chí còn có cảm giác muốn nôn mửa. Cũng không có thời gian nghỉ nhiều, Mộ Dung Thu ở thời điểm Hoa phi còn hồ nghi mở miệng nói: "Hoa phi vẫn là trung tâm với Hoàng Thượng, tuy rằng đã cùng Nhị hoàng tử thông dâm, nhưng vẫn là thân phận tôn quý như cũ. Báo thai trong bụng cũng đúng là long tử. Chính là..." Thanh âm của nàng bỗng nhiên nhỏ đi, ở trong đại điện tĩnh, chỉ có thể nghe mờ mờ, cụ thể cái gì đều nghe không rõ. Nàng dừng một chút thấp giọng nói: "Thứ nhất, hôm nay Hoa phi thay đổi chủ ý lại muốn vì Tam hoàng tử nói chuyện, sợ là Tam hoàng tử đã nói chút gì đó sau khi ta rời khỏi đại lao. Thứ hai, nếu Tam hoàng tử không theo như lời ta nói, như vậy người bên cạnh Hoa phi chắc chắn giận te. Thứ ba, Tam hoàng tử có thể đem chuyện sinh tử anh ruột cùng Vũ Văn Hâm không để ở trong mắt, thậm chí vì mình mà tận mắt nhìn bọn họ tìm chết. Hoa phi có nắm chắc rằng sau này Tam hoàng tử sẽ buông tha cho người? Thời điểm dâm ngấm chìm vào thân thể người thi độc đã biết hẳn hạ độc người. Điều cuối cùng lợi thế duy nhất của người là thai nhi trong bụng, nếu cái thai này không cách nào được sinh ra thì người sẽ làm như thế nào?"

Những lời này tuy chỉ có hai người các nàng có thể nghe thấy, nhưng Mộ Dung Thu vẫn lăm lăm mỉm cười. Dứt lời, nàng đứng dậy tươi cười thật bình thản lại nói tiếp: "Tam hoàng tử hiểu tâm làm cho thần thiếp cảm động."

"Tam hoàng tử có hay không hiểu tâm, người nên lên tiếng không phải hoàng quý phi nương nương sao? Khi nào thì đến phiên Hoa phi nói ra? Chẳng lẽ Hoa phi cùng Tam hoàng tử đang âm thầm có một chút giao tình?" Tạ Nguyên ở một bên lãnh lãnh nói.

Những lời này dường như vừa có ý trào phúng cũng vừa có ý gây sự. Nhưng ở trong tai Hoàng Thượng cũng chứng thần, lại chỉ có một ý tưởng là, Hoa phi chẳng lẽ cùng Tam hoàng tử cũng có gian tình? Dù sao Hoa phi cũng đã có tiền lệ, khó tránh khỏi không khiến người khác nghi. Hoàng chi, Hoa phi cùng Tam hoàng tử có vẻ như cũng có vài phần ái muội. Tam hoàng tử cùng Nhị hoàng tử đã chết là thân huynh đệ. Nếu là hai người đều cùng Hoa phi có gian tình, chuyện này sẽ trở thành vết nhơ lớn nhất trong lịch sử của hậu cung Đại Hoa quốc.

Hoa phi sau khi nghe Mộ Dung Thu nói những lời này đã thay đổi sắc mặt, tay phải nàng dè chặt bụng, đứa nhỏ này không những có thể cứu tánh mạng của nàng, còn có thể làm cho Bắc cương quốc yên ổn. Nếu lúc này xảy ra sai lầm, như vậy, nàng liền mất đi toàn bộ chỗ dựa. Mặt khác, Tam hoàng tử hẳn... Nàng nhàu chặt mày, trong lòng khó xử không thôi, không có biện pháp lựa chọn.

Mà ánh mắt bốn phía đều nhìn vào nàng khiến nàng không biết nên theo ai. Hoa phi nhất thời mới thần mờ hồi lẫn. Một bên là Mộ Dung Thu, những lời này trực tiếp đi vào trong lòng của nàng. Một bên là Tam hoàng tử, hai người bọn họ thật sự cũng có như vậy một hai lần, liền ngay cả báo thai trong bụng nàng cũng không chính xác là của ai. Nhưng Vũ Văn Tập là người lòng dạ ác độc, ngày hôm nay nàng nếu giúp hắn, có lẽ từ nay trở đi liền là ngày chết của nàng. Nhưng, Mộ Dung Thu cũng không phải là nhân vật gì tốt, có lẽ lại là một trường án mưu khác, có lẽ sẽ khiến nàng ngày sau không thể trở mình.

Bên này Hoa phi khó xử. Bên kia các đại thần suy đoán. Hoàng Thượng sắc mặt xanh xao, nón xanh trước vừa mới đội lên, hai ngày này có hơi dụ xuống, nếu lại một lần nữa đội lên, Hoàng Thượng không nổi giận mới là lạ! Vũ Văn Tập ánh mắt như chìm ung lợi hại nhìn Hoa phi. Mộ Dung Thu có thể cùng Hoa phi nói chuyện, mà hẳn, lại không thể! Vũ Văn Tập vừa cùng Hoa phi nói cái gì đó? Làm cho Hoa phi do dự như thế?

Mộ Dung Thu đứng dậy sau bước đi trở về bên cạnh Vũ Văn Mặc. Lúc này, Mộ Dung Thu nhìn qua khí định thần nhàn, nhưng là chỉ có nàng biết, nàng khẩn trương bên trong lòng bàn tay đều là mồ hôi. Hoa phi có lẽ không phải là con có cuối cùng, nhưng có thể là...con có chí mạng. Nàng tuy rằng có thể đoán được Hoa phi cũng Vũ Văn Tập hai người có gian tình, nhưng không ai có chứng cứ. Nếu là có chứng cứ hai người thông dâm, cũng không cần hao tâm tốn trí như vậy.

"Nếu thật là có quan hệ cá nhân, vậy thì Hoa phi nếu vì Tam hoàng tử nói chuyện cũng có tình có lý." Trong đám đại thần lại có người đứng ra nói chuyện.

Mà Vũ Văn Mặc cũng âm thanh lạnh lùng nói: "Cùng nhị hoàng tử có quan hệ cá nhân, như vậy, tự nhiên cùng tam hoàng tử cũng sẽ có quan hệ cá nhân." Có đôi khi Vũ Văn Mặc không nói, không có nghĩa là hẳn tiếc chữ như vàng. Không mở miệng thì thôi, mới mở miệng chắc chắn sẽ làm cho người ta ghen hòng nhìn trần trối. Lời này dường nói bình thường nghe tới đã thấy ái muội, hiện tại Hoa phi đã có tiền lệ, bây giờ nghe thấy lại càng là ngấm ngấm hại người nói Hoa phi cùng Tam hoàng tử trước đó đã có tình cảm.

"Hoa phi nói tiếp đi!" Hoàng Thượng thu hồi ánh mắt, trong miệng mang thêm vài phần lửa giận nói.

Hoa phi cúi thấp đầu, trong sự tịch cũng đã toát ra mồ hôi, trước mắt cho dù nàng vì Vũ Văn Tập nói chuyện mới có lợi, sợ là cũng không có người tin nữa? Nếu là như vậy, nàng cần chặt răng. Nhìn vào mọi người ánh mắt sắc bén, kiên trì nói: "Nguyên bản nó ti cũng tưởng rằng Tam hoàng tử có hiểu tâm. Nhưng trước đó vài ngày Tam hoàng tử thế nhưng tới gặp nó ti, bảo nó ti hạ độc ở trong điểm tâm Hoàng thượng, nó ti đương nhiên không chịu. Ban đầu nó ti không biết Tam hoàng tử có đã tâm, chỉ thấy Tam hoàng tử hiểu thuận Hoàng Thượng, liền ở trước mặt Hoàng thượng nhiều lần vì Tam hoàng tử nói chuyện. Nhưng về sau nó ti mới phát hiện đã tâm của Tam hoàng tử, thế nhưng muốn mưu hướng oán vị. Âm thầm câu kết quan viên, thu mua Vũ Văn Hâm đối phó Nam Dương Vương. Trấn Nam hầu. Việc hạ độc ngày hôm trước Nhị hoàng tử đã sớm nói với nó ti, chuyện này Tam hoàng tử sớm đã âm mưu."

"Hoa phi nói miệng không có bằng chứng, ăn nói lung tung. Lại dám vu tội bần cung!" Vũ Văn Tập sau khi nghe thấy Hoa phi, lập tức rống giận. Lập tức lại đuổi ngón tay hướng Mộ Dung Thu: "Mộ Dung Thu, vừa rồi là người uy hiếp Hoa phi hãm hại bần cung!"

Nghe vậy, Mộ Dung Thu vô tội mở mắt to sáng ngời, chớp động hai cái. Nàng không nói gì thêm, chẳng qua là nói đôi lời làm cho hoa phi hiểu lầm. Gián tiếp châm ngòi một chút tín nhiệm của Vũ Văn Tập cùng Hoa phi.

"Tam hoàng tử vì sao lại tức giận. Hoa phi muốn nói điều gì, người khác làm sao có thể thay đổi cùng ngăn cản." Vũ Văn Mặc con người đen lạnh như băng nhìn về phía Vũ Văn Tập lạnh giọng nói.

Vũ Văn Tập nhanh nhím môi, một bộ mặt lạnh lùng nhìn về phía Hoa phi, bình hòa hạ giọng nói: "Hoa phi, mới nói ra tình hình thực tế. Không được để tiểu nhân châm ngòi, cuối cùng mất nhiều hơn được, hẳn hận không kịp." Mộ Dung Thu vừa rồi tuyệt đối là nói chút gì đó, mới có thể làm cho Hoa phi lăm trận thay đổi. Là hẳn quá coi thường Mộ Dung Thu, vào thời điểm mâu chốt nhất, thế nhưng để nàng chặn ngang một cuộc.

Hoa phi biết hiện giờ nếu nàng đã mở miệng như vậy liền tuyệt đối không thể thay đổi. Liền trầm giọng nói: "Hồi hoàng thượng, những lời nó ti nói hết thảy đều là sự thật."

"Lớn mật! Tam hoàng tử, người cũng dám hạ độc mưu hại trẫm! Ý đồ mưu hướng oán vị!" Hoàng Thượng giận dữ. Hiện giờ việc xấu đã bung bét ra lớn như vậy, đầu tiên là con ruột cùng sủng phi thông dâm, lại nói tiếp mới đứa con ruột muốn hại chết hẳn!

"Phụ hoàng, Hoa phi cố ý vu oan nhai thần. Nhi thần đối phụ hoàng hiểu tâm thiên địa chứng giám. Nhi thần tuyệt đối sẽ không hạ độc mưu hại phụ hoàng." Vũ Văn Tập phịch một tiếng quỳ ở trên mặt đất, sắc mặt tái nhợt, nhưng ngữ khí vẫn như cũ là trấn định.

Hoàng thượng suy nghĩ một chút, liền hết đến chuyện lúc trước, nơi nào sẽ trùng hợp như vậy, hẳn cười lạnh: "Lừa gạt tầm tót đến như vậy?"

"Hoàng Thượng, chuyện Tam hoàng tử mưu phản không phải là tin đồn vô căn cứ, theo như lời khai của Hoa phi, thần còn có một nhân chứng." An hòa ở lúc Vũ Văn Tập đứng dậy sau khi quý xuống biện giải đối với Hoàng Thượng nói.

Mộ Dung Thu nghiêng đầu nhìn về phía Vũ Văn Mặc, còn có một nhân chứng? Là ai? Vũ Văn Mặc mỉm cười, há mồm không tiếng động đối Mộ Dung Thu nói: "Vũ Văn Khai."

Vũ Văn Khai? Mộ Dung Thu chợt nhớ tới ngày Vũ Văn Mặc gặp chuyện không may, Vũ Văn Khai muốn tới gặp nàng, về sau bởi vì có người xuất hiện mang đi hẳn. Nàng hai ngày này cân bản cũng không có nghĩ đến Vũ Văn Khai, không thể tưởng tượng được lúc này Vũ Văn Khai cũng trở thành một nhân chứng. Thế nhưng, hôm đó Vũ Văn Khai tới gặp nàng, chỉ rõ muốn cho nàng biết chuyện mà nàng không muốn cho ai biết, chẳng lẽ không phải cùng hẳn (Vũ Văn Mặc) có quan hệ, mà là cùng Vũ Văn Hâm cùng Vũ Văn Tập có liên quan? Vũ Văn Khai muốn kiếm một khoản lớn?

"Đẫn tới!" Hoàng Thượng lúc này tinh thần tỉnh táo, có thể là bị Vũ Văn Tập kích thích! Mấy ngày nay hẳn vẫn luôn trong dụng để bắt Tam hoàng tử, lại không thể tưởng được Tam hoàng tử lại có dã tâm!

Không đến một khắc sau, Vũ Văn Khai cúi đầu theo thị vệ đi vào đại điện.

Vũ Văn Khai ăn mặc phổ thông, nhưng mà cũng là sạch sẽ. Chắc là khi rời đi Nam Dương Vương phủ ngày trái qua cũng không để chịu đi. Hẳn đi vào trong điện, liền hai đầu gối thẳng tắp quỳ trên mặt đất, tiếng vang quá nhiều. Hẳn là con vợ kẻ tử nhỏ đã không có cơ hội tiến cung. Trước mắt vẫn là lấy thân phận nhân chứng vào cung diện thánh, kích động đồng thời sợ hãi. "Thảo dân tham kiến Hoàng Thượng, Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế."

Hoàng Thượng không có trả lời, mà là khoát tay áo. An Hòa thấy thế liền xoay người nhìn về phía Vũ Văn Khai, lạnh giọng hỏi: "Người có nhận thức Tam hoàng tử?"

"Thảo dân nhận ra, là người đứng ở phía kia mang ngọc quan." Vũ Văn Khai thò tay chỉ hướng Vũ Văn Tập, sau đó cúi đầu trả lời.

Vũ Văn Tập quay đầu nhìn thoáng qua Vũ Văn Khai, người này cùng Vũ Văn Mặc và Vũ Văn Hâm có chút giống nhau, nhưng tại sao hẳn lại không có ấn tượng.

"Người chưa bao giờ tiến cung, như thế nào nhận biết Tam hoàng tử?" An Hòa tiếp tục hỏi.

"Thảo dân lúc là ở trà lâu Minh Nguyệt thường thức trà gặp được Tam hoàng tử cùng Tam đệ Vũ Văn Hâm. Lúc ấy hai người bọn họ coi như đang bí mật bản về cái gì đó, bên người có gã sai vặt cùng hộ vệ trông chừng, thảo dân lúc ấy cùng người khác chính nói chuyện làm ăn, liền không có tiền lên cùng Tam đệ chào hỏi." Vũ Văn Khai trầm giọng trả lời. Hẳn lúc ấy cân bản cũng không biết người cùng Vũ Văn Hâm gặp mặt là Vũ Văn Tập, nhưng mà khi bọn hắn rời khỏi trà lâu, hẳn ngẫu nhiên nhìn thấy yêu bài bên hông Tam hoàng tử. Lúc đó mới xác định thân phận Vũ Văn Tập. Vũ Văn Hâm tuy rằng ra vẻ đạo mạo, nhưng khẳng định là đã tâm không nhỏ. Hẳn cũng không ngốc, biết việc này có thể đối đến không ít ưu việt. Chỉ là không nghĩ tới khi vừa đến Vương phủ, đã bị người của Tạ Nguyên mang đi.

Vũ Văn Tập nghe nói, mí mắt kịch liệt nháy động. Vũ Văn Khai quả nhiên biết chuyện của hắn và Vũ Văn Hân!

"Hoàng Thượng, bởi vậy có thể thấy được, Tam hoàng tử cùng Vũ Văn Hâm cấu kết, mưu hại nguyên Nam Dương Vương cùng Trấn Nam hầu. Mà Hoa phi đã chỉ ra và xác nhận chuyện này cũng là thật. Hôm nữa còn có Phúc công công chi ra và xác nhận, Tam hoàng tử không cách nào thoát tội. Nguyên Nam Dương Vương cùng Trấn Nam hầu vô tội." An Hòa chấp tay hướng Hoàng Thượng nói.

Nghe vậy, Hoa phi gút gao nhắm mắt lại, sắc mặt càng tái nhợt. Nàng cũng không muốn lại thấy Vũ Văn Tập chết. Chính là, nàng không còn lựa chọn nào khác.

"Hoàng Thượng thánh minh, trả lại cho thần công đạo." hai người Vũ Văn Mặc, Tạ Nguyên đồng thời quý xuống.

"Phụ hoàng, hiện giờ chứng cứ vô cùng xác thực, không thể chấp nhận được Tam đệ nói xạo. Nam Dương Vương, Trấn Nam hầu đều là vô tội, thỉnh phụ hoàng cho hai người họ công đạo." Vũ Văn Hào cũng quý xuống đất dập đầu thỉnh cầu nói.

Bà quan văn vô hồn phản nũa đều quý xuống đất đồng thanh hô: "Cầu Hoàng thượng cho Nam Dương Vương, Trấn Nam hầu công đạo."

Chỉ có một ít người, là những quan viên từng bị Vũ Văn Tập thu mua, cũng đi đứt lót cho Vũ Văn Hâm, đầu tiên là do dự. Kết quả lúc ánh mắt lạnh như băng của Vũ Văn Hạo quét tới, mấy vị quan viên nịnh nọt cho dù không muốn cũng đều nước chảy bèo trôi quý xuống đất vì Vũ Văn Mặc cùng Tạ Nguyên lên án công khai.

Vũ Văn Tập quay đầu nhìn lại, cả triều văn võ thế nhưng không có người nào vì hắn nói chuyện! Hắn vừa liếc nhìn Hoa phi. Hoa phi cũng đang nhìn hắn, hai người hai mặt nhìn nhau. Hoa phi hồ thẹn cúi đầu. Mà Vũ Văn Tập lại cất tiếng cười to, "Ha ha ha..." Vốn cho là kế hoạch hẳn từ tính chờ đám người Vũ Văn Hạo nhảy vào, lại không ngờ, bọn họ cũng đã sớm thiết lập bẫy chờ hắn nhảy vào! Mà hắn hồn nhiên không hay. Ngày hôm nay mọi nhân chứng vật chứng hoàn hoàn đan xen, căn bản là không cho hắn nhảy ra! Hoa phi bán đứng hắn, tuy rằng là ngoài ý muốn, nhưng là cũng có thể hiểu được. Mà hắn cũng không cần phải làm việc giải vô dụng kia. Vũ Văn Hạo nhìn thì ôn hòa vô hại, cũng tính toán tường tận như thế, ra tay tàn nhẫn không lưu tình.

Văn võ bá quan đều nói như thế, Hoàng Thượng cho dù đối với Tam hoàng tử có tâm muốn bỏ qua, nhưng sau khi nghe văn võ bá quan nói vậy, cũng biết là không nên tha thứ Tam hoàng tử! Huống chi vài tiếng cười to của Tam hoàng tử lúc này đối với hắn cực kì khinh thường."Đem Tam hoàng tử nhốt vào đại lao! Tùy ý xử trảm!"

Hai chữ xử trảm vang lên tại đại điện qua lại hưởng ứng. Tiếng cười to không ngừng của Tam hoàng tử dừng lại, đối mặt hắn là hai gã thị vệ muốn áp hắn ra khỏi đại điện. Hắn chậm rãi đứng dậy, "Bản cung tự đi." Hắn uốn ngược thẳng lưng, xoay người không cho phép chùn bước rồi đi. Lời thừa thãi cũng không có. Liền ngay cả đám người Vũ Văn Mặc khiến hắn bị thua, hắn cũng không nhìn nhiều thêm một cái. Thế nhưng, lúc đi ngang qua Hoa phi, màu quang hơi lung lay. Hoa phi cắn chặt hàm răng. Sau đó hắn liền bước nhanh ra khỏi đại điện.

Mộ Dung Thu nhìn bóng dáng rồi đi lập tức của Vũ Văn Tập, trong lòng có một chút bội phục. Đối mặt thất bại, Vũ Văn Tập nhưng thật ra người có thể nhận thua! Không giống Vũ Văn Hâm cùng Chu thị vô lại như vậy. Về phần, Hoa phi? Nàng chuyển màu nhìn về phía Hoa phi, Hoa phi này tuyệt đối không thể lưu lại, bằng không hậu họa vô cùng.

"Vũ Văn Mặc phục chức." Hoàng Thượng cau mày nhìn Tam hoàng tử đi ra khỏi đại điện, lại mờ miệng nói.

Nếu chuyện hạ ngục cùng Vũ Văn Mặc và Tạ Nguyên không có quan hệ, như vậy nên phục chức.

"Tạ chủ long ân. Hoàng Thượng thánh minh." Vũ Văn Mặc và Tạ Nguyên cùng nói, không một chút ngoài ý muốn, hai người quỳ lạy tạ ơn. Kết quả này đã sớm có trong kế hoạch của họ, chỉ là lúc trung gian có xảy ra thêm vài chuyện nữa mà thôi.

Vũ Văn Hạo lúc này mờ miệng nói "Bẩm phụ hoàng, Hoa phi biết rõ Tam đệ có âm mưu hãm hại phụ hoàng, nhưng vẫn như cũ ngồi xem bỏ qua. Nếu không phải phụ hoàng phúc trách tựa như biển, Tam đệ nếu ám hại thành công, hậu quả thật không tưởng tượng nổi. Tuy rằng Hoa phi ngày hôm nay ở trên đại điện vạch trần âm mưu của Tam đệ, trả lại cho Nam Dương Vương cùng Trấn Nam hầu công đạo, nhưng tội trước đây là không thể tha thứ."

Hoa phi đại khái cũng đoán được bọn họ sau khi giải quyết Vũ Văn Tập, sẽ gửi quyết nạng. Chỉ là muốn không nghĩ sẽ nhanh như vậy. Chính là, Hoàng Thượng có thể không có nạng sao?

Hoàng Thượng nghe vậy, nhìn về phía Hoa phi vẫn quỳ ở trong điện như cũ, chỉ thấy Hoa phi mặc dù đã mang bùa, thân mình có chút mập ra, ở trong lao mấy ngày, làm cho thân mình nặng như cũ thốt tha, ý vị vẫn câu nhân như xưa, Hoàng Thượng chậm rãi khép hồ mắt. Đường như tiến nhập vào trong mộng cảnh, trên hai gò má có một chút màu đỏ.

Phía dưới hai bên thân từ nhìn biến hóa của Hoàng Thượng trong thời gian ngắn, đều cảm thấy không hiểu. Hoàng Thượng đây là thế nào? Hoa phi này rõ ràng là người có tội, Hoàng Thượng lại vẫn còn nhìn mê mẩn như vậy?

Mộ Dung Thu nhìn chăm chăm Hoa phi, thấy Hoa phi mặc dù đối với Vũ Văn Hạo có chút kinh ngạc ngoài ý muốn, nhưng cũng không hoảng hốt, mà ánh mắt nặng nề nhìn hướng Hoàng thượng, có vẻ như cũng nắm chắc. Mộ Dung Thu đôi mắt chợt lóe, chẳng lẽ đúng như nàng đoán như vậy? Hoàng Thượng trong khoảng thời gian này thay đổi lớn như vậy, chẳng lẽ chính là hút thuốc phiện? Mà hút thuốc phiện vốn sẽ nghiện, nếu không có sức lực ngăn lại, căn bản không sẽ không từ bỏ. Cũng khó trách Hoàng Thượng mấy ngày gần đây sẽ tỉnh tỉnh đại biến.

Vũ Văn Mặc thần sắc nghiêm nghị nhìn Hoàng Thượng, ánh mắt càng rét lạnh. Hoàng Thượng nếu là còn muốn giữ Hoa phi lại trên đời, chính là ngu ngốc! Nhân cơ hội này đem Hoa phi trừ bỏ, Bắc cương quốc đối với Đại Hoa quốc tuyệt đối sẽ tuân theo mọi chuyện. Bằng không, một khi buông tha cho Hoa phi, hậu quả không thể tưởng tượng được.

"Thái tử lời nói rất đúng. Bảo thai trong bụng Hoa phi có lẽ là cùng người thông dâm mà có. Huống hồ Hoa phi tính dâm, không biết đã cùng bao nhiêu người cấu kết. Hiện giờ mấy tội đồng thời giáng xuống, Hoa phi không thoát được tội chết." Tạ Nguyên thấy Hoàng Thượng hoảng hốt tâm trí, lập tức nói.

Hoàng Thượng hít hoảng mờ mắt ra, rút rút nước mũi, tỉnh thần có vẻ như càng thêm hốt hoảng, sắc mặt dần vàng như nến, chỉ vào Vũ Văn Hạo cùng Tạ Nguyên, gằn dừ hét: "Kết quả các người là Hoàng Thượng, lay là trẫm là Hoàng Thượng? Chuyện của Hoa phi ngày sau hãy nói!"

"Hoàng Thượng!" Bách quan đều là cùng kinh hô. Hiện tại không giết Hoa phi, còn đợi khi nào?!

Hoa phi nở nụ cười. Từ thời điểm nàng bị giam vào đại lao, cũng đã tính toán, Hoàng Thượng căn bản sẽ không giết nàng.

"Đều đừng nói nữa! Trẫm hơi mệt! Bể triều!" Hoàng Thượng không kiên nhẫn phát tay, xoay người liền rời đi. Thân mình to mập nhưng lại không có nửa điểm trì dộn, trong nháy mắt đã rời khỏi đại điện. Thế nhưng không có cơ hội nói chuyện.

"Trời muốn Đại Hoa quốc vong a!" Trách trời thương dân, buồn lo vô cơ các đại thần bắt đầu liên tục kêu than.

Trong từng đợt tiếng hô, mấy người Mộ Dung Thu cùng Vũ Văn Mặc hai mặt nhìn nhau, trong lòng đều có chút bất đắc dĩ, đến thời điểm này, Hoàng Thượng thế nhưng bởi vì tư dục bản thân mà buông tha cho Hoa phi, Mộ Dung Thu đảo mắt lại nhìn Hoa phi, Hoa phi đã chậm rãi đứng dậy, cũng ở lúc thị vệ muốn dẫn nàng ta đi, nàng ta hướng Mộ Dung Thu.

"Thỉnh đem giải được cho bản cung." Hoa phi cười có vài phần đắc ý cùng thoải mái. Trong câu nói này có mang theo mệnh lệnh.

Hiện giờ ai cũng có thể thấy được, Hoàng Thượng không muốn giết Hoa phi, mà Hoa phi đương nhiên sẽ cười được.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu cũng chậm rãi nở nụ cười, thần nhiên nói: "Lời này của Hoa phi bản phi nghe không hiểu. Bản phi chưa từng hạ ngục Hoa phi, làm sao đưa giải được được?" Nàng hôm qua không nghĩ nhiều? Cũng không có nhiều thời gian như vậy chuẩn bị hạ ngục. Nếu có khả năng, nàng thật ra hy vọng hạ kịch độc ở trên ngăn chặn.

Hoa phi không thể tưởng tượng được trông mắt nhìn Mộ Dung Thu, nguyên lai là nàng đã trúng kế! Nàng liều chết nhìn chăm chăm Mộ Dung Thu, từ giữa kẽ răng nháy ra mấy chữ: "Hào, tốt lắm!" Dứt lời, phát tay áo rồi đi, bây giờ nàng tạm thời phải ở lại đại lao!

Các đại thần một đám tiếng than buồn bã rồi đi, chỉ lưu lại mấy người Mộ Dung Thu.

"Phải nghĩ cách, Hoa phi tuyệt đối không thể lưu lại." Tạ Nguyên hạ giọng ngoan độc nói. Hoa phi là mối họa, hiện giờ bảo thai còn trong bụng, mười tháng hoài thai, không chừng Hoàng Thượng sẽ bởi vì nhất thời mềm lòng mà buông tha Hoa phi. Nếu như vậy, bọn họ mấy ngày nay xem như ăn khổ không được trả tiền!

Vũ Văn Hạo gật đầu, "Quả thật. Bất quá phụ hoàng sao lại đối với Hoa phi si mê như thế? Khi nhìn thấy Hoa phi, phụ hoàng thật cao hứng. Liền ngay cả về mặt cũng không đúng." Đây là phụ hoàng hắn chưa từng thấy qua, thật hoang đường!

"Hoa phi có thể có được hoàng thượng sủng ái đã là điều bất ngờ. Trong tay Hoa phi nhất định khác có cái gì hấp dẫn Hoàng Thượng." Vũ Văn Mặc trầm mặc sau một lúc lâu nói.

Sau khi Mộ Dung Thu nghe xong lời của bọn họ, từ trong tay áo xuất ra một cái binh sừ."Trong binh sừ này có mê huyết được chuyên dụng cho thanh lâu kỹ viện. Nếu có nữ tử không muốn tiếp khách, chỉ cần ngửi qua cái này sẽ không còn tâm trí. Hoa phi bị dạng phổ thông, phi tần trong cung xinh đẹp nhiều không đếm hết, Hoàng Thượng sao lại có thể chỉ sủng ái một mình Hoa phi? Lúc trước Thái tử điện hạ bị Hoa phi hãm hại, cũng đã có một lát thất thần. Ta đoán chắc là cùng vật này có liên quan. Còn nữa, Hoàng Thượng hiện giờ tính thần không tốt bằng trước kia. Càng trải qua nhiều tình huống kỳ dị trước đây chưa bao giờ phát sinh, ta có thể đoán Hoa phi lúc ở trong thời kì sủng ái đã cho Hoàng Thượng ăn được vật nào đó, mới có thể khiến cho Hoàng Thượng hiện giờ tính thần không tốt, tính tình đại biến."

Ba người Vũ Văn Mặc nghe vậy, đều nhủ chặt hai hàng lông mày.

Mộ Dung Thu mỉm cười, lại nói: "Đây cũng là nguyên nhân vì sao Hoàng Thượng không muốn giết hoa phi." Nam nhân hơn phân nửa đều là suy xét bằng nửa thân dưới, nam nhân cổ đại lại càng như vậy, Hoa phi dùng vật ấy để kiểm nghiệm vui, chắc chắn sẽ có mang theo vật đó bên người?

"Sai người của ta ở trong đại lao nhìn chăm chăm mỗi một hành động của Hoa phi." Vũ Văn Mặc trầm giọng nói.

Mộ Dung Thu nhàn nhạt gật gù đầu. Mà lúc này, sự tình xem như được giải quyết hơn phân nửa, nàng tâm tình nói lớn một chút. Lúc này cảm giác muốn nôn mửa cũng thoáng đầu hoa mắt cũng đánh ụp lại, khiến nàng không nhịn được, thân hình lao đảo lui về phía sau, vô lực ngã xuống. Ở thời điểm nàng nhắm mắt lại, nhìn thấy khuôn mặt lo lắng của Vũ Văn Mặc, khẽ miệng nhẹ nhàng gọi lên.

"Thu nhi."

"Tuyên ngự y." Vũ Văn Hạo lập tức đối với thị vệ ngoài đại điện ra lệnh.

"Không thể." Vũ Văn Mặc ôm Mộ Dung Thu liền thẳng ra hướng ngoài đại điện. Ngự y trong cung hiện giờ hơn phân nửa đều là ăn chùa, y thuật không tinh, còn không bằng Triệu Sơ! Huống hồ, Thu nhi ngày hôm nay lúc đến đại điện sắc mặt đã không tốt, lúc ấy hẳn tưởng nàng lo lắng cho hắn mà không nghĩ ngợi tốt. Trước mắt xem ra, quả nhiên là hắn sơ sót! Thật đáng chết!

"Triệu Sơ ở ngoài cung, hỏi Vương phủ." Tạ Nguyên cũng có chút lo lắng hồ.

Mộ Dung Thu trong tâm kinh ngạc, thẳng nhai Tạ Nguyên này bình thường tại thời điểm cùng nàng cãi vã, không phải hận nàng hận nghiêm rằng nghiêm lợi sao? Mộ Dung Thu còn không kịp nghĩ nhiều, liền nặng nề ngủ. Trước khi lâm vào mê man, nàng không khỏi ao não, bắt đầu từ khi nào nàng lại trở nên suy yếu như vậy? Chẳng qua là ăn ít đi một tí, liền đã té xỉu?

Nam Dương Vương phủ.

Toàn bộ Mai viên đều vui mới, nhóm nha hoàn bà từ trên mặt toàn là nụ cười, một hội lại là mây đen. Bất quá người người đều là tay chân lạnh lẽo chiếu cổ. Người người đều hận không thể đem tron Mai viên nghiêng trời lệch đất thu một phen. Thế nhưng, cũng không dám làm ra động tĩnh lớn, đều là dè dặt cẩn trọng, khinh thủ khinh cước chiếu cổ.

"Vương phi đều đã ngủ mê vền vẹn hai ngày, thế nào còn chưa thanh tỉnh?" Hồng Lăng lo lắng đi qua đi lại, không ngừng hướng tới trong phòng nhìn quanh.

Thường Thu trấn an nói "Hồng Lăng tỷ tỷ chớ lo lắng nhiều. Đã nhiều ngày vương phi nghỉ ngơi không tốt, lại mệt nhọc quá độ, Triệu ngũ công tử nói không có gì đáng ngại. Chỉ cần ngủ hai ngày liền khỏe."

"Vương gia còn ở trong phòng trông chừng. Ta chưa từng thấy qua vương gia gấp gáp như vậy. Ngày hôm trước bên ngoài cửa cung, lúc ta thấy vương gia ôm vương phi lao tới, toàn bộ sắc mặt đều là trắng bệch. May mà vương phi vô sự, bằng không vương gia sợ là lại sẽ giống trước đây com nuốt không trôi." Lan Ngọc thở dài nhỏ giọng nói. Bất quá trên mặt đã có ngay sau đó hiện lên tươi cười: "Vương phi hảo phúc khí, vương gia chỉ yêu thương một mình người. Chúng ta cũng đứng ở chỗ này lo lắng vô vẩn. Vương phi không biết khi nào thì thanh tỉnh, chúng ta đi nhìn chăm chăm phòng bếp, thôi khắc chuẩn bị chút cháo nhẹ, chờ vương phi tỉnh liền có thể uống liền."

"Lan Ngọc nói đúng lắm, vương phi hiện tại cũng không thể so với trước kia, tự nhiên là không thể dễ bị dối. Các người đi nhìn chăm chăm phòng bếp, cẩn thận nhìn một chút bà tử, đừng làm việc mơ hồ, cháo này cũng phải cẩn thận." Hồng Lăng gắt gắt đầu, phản phó Lan Ngọc cùng Thường Thu.

Lan Ngọc cùng Thường Thu nghe vậy, lập tức đáp ứng, liền vội vàng đi phòng bếp nhìn chăm chăm nhóm bà tử. Hồng Lăng vẫn như cũ không khỏi lo lắng nhìn về phía trong phòng.

Trong phòng, Vũ Văn Mặc cực nhọc cả ngày cả đêm ở bên giường trông chừng Mộ Dung Thu hai ngày. Lúc này ngồi ở một bên đọc sách, một bên chờ Mộ Dung Thu thanh tỉnh. Thỉnh thoảng cầm thìa dính vào một chút nước chấm chấm môi Mộ Dung Thu. Còn cầm lấy giấy lụa sạch sẽ lau mặt cùng lau tay Mộ Dung Thu. Khi đói bụng, cũng chỉ là uống một chén canh.

Trong phòng than lửa đốt hai bồn lớn, nhiệt độ trong căn phòng đều bị hun nóng.

Mộ Dung Thu là ở lúc cực độ đói khát mới tỉnh lại, nâng môi hơi mất ra, có chút mờ hồ. Đây là làm sao? Không phải mới vừa rồi còn ở trên đại điện trừng trị Vũ Văn Tập à? Sao lúc này lại ở chỗ này? Nơi này rất quen, nâng tròng mắt nhìn, là Mai viên? Trỏ về Nam Dương Vương phủ sao?

Nàng quay đầu đập vào mi mắt đó là, Vũ Văn Mặc lời thôi kếp thếp, một mặt râu ria. Hắn đang xem sách, có vẻ như nhận thấy được có người nhìn hần, Vũ Văn Mặc ngừng đầu nhìn hướng Mộ Dung Thu, thấy nàng đang nhìn hần, Vũ Văn Mặc lập tức đem sách ném đi, vội mừng nắm giữ hai tay của nàng, trên hai mắt tràn đầy to máu đánh giá Mộ Dung Thu: "Thu nhi, nàng đã tỉnh! Cảm giác như thế nào? Có cảm thấy thoải mái hay không?"

Mộ Dung Thu mỗi lần rời giường đều sẽ có chút mờ hồ, huống chi nàng lần này là ngủ liền tiếp hai ngày, nàng cau mày nhìn Vũ Văn Mặc: "Thế nào lại xấu như vậy? Vừa rồi thấy chàng còn tỉnh thần khi sáng, anh tuấn mẽ người, thế nào mới qua một chút thời gian, chàng liền trở nên lòi thối như thế?" Nam nhân này râu không khỏi mọc quá nhanh. Có phải hay không Vũ Văn Mặc rất có mùi vị nam nhân? Râu cũng dài hơn so với nam nhân bình thường.

Vũ Văn Mặc khỏe miệng co gặt, nhưng mà trước mắt không có gì so với chuyện Mộ Dung Thu tỉnh lại cao húng hơn, hần kích động nắm tay nàng đặt trên mặt mình: "Nàng ngủ mê vền vẹn hai ngày. Triệu So nói nàng không sai biệt lắm mất hai ngày có thể tỉnh lại, giờ đã sắp qua nửa ngày thứ hai, thật sự là vội chết ta." Nếu nàng lại không tỉnh, hần khẳng định sẽ đi tìm Triệu So tiêu tử kia, y thuật không tinh, còn dám nói ầu nói ta!

Hai ngày rồi? Nàng mê man lâu như vậy? Nàng lại nhìn Vũ Văn Mặc, tha thứ cho hình tượng lòi thối của hần. Nàng vênh môi, thanh âm có chút khàn khàn nói: "Tay đau." Râu quá dài, còn có chút cứng rắn.

Vũ Văn Mặc lập tức buông tay Mộ Dung Thu, khi thanh âm nàng khàn khàn hẳn nghe tới lại chính là thanh âm làm nũng, hần nghe tâm hoa nở rộ, liền vội vàng hỏi: "Có phải hay không đã đói bụng? Ta đã sớm sai hạ nhân hâm nóng cháo, uống một chút nha."

"Ấn, rất đói bụng. Cũng không biết chuyện gì xảy ra, trong bụng không cái gì đó, lại cứ luôn muốn phun." Mộ Dung Thu cau mày, lại có cảm giác muốn phun, cảm giác trong bụng đều là nước chua. Khó chịu hết sức.

Vũ Văn Mặc nghe vậy, nhất thời luống cuống tay chân, hần quay đầu chính là hướng bên ngoài hô to: "Người tới, đi gọi Triệu ngũ công tử lại đây!"

Mộ Dung Thu vừa định hỏi hần sao lại phản ứng lớn như vậy, nàng bắt quá chỉ là muốn ới mà thôi, có lẽ là vừa tỉnh lại, bụng có chút rỗng, cho nên mới có loại phản ứng này. Nhưng Vũ Văn Mặc quay đầu chính là đầy mắt lo lắng nói: "Thu nhi, nàng hiện giờ đang có bầu. Vạn lần không thể qua loa. Hai ngày nay đều đã không ăn được cái gì, không biết thân thể của nàng có thể chịu đựng được hay không."

"Ta còn không có manh mai như vậy, đừng lo lắng." Mộ Dung Thu trấn an Vũ Văn Mặc. Vũ Văn Mặc quan tâm nàng như vậy, nàng thật đúng là hạnh phúc. Thế nhưng, nàng phản ứng chậm nửa nhịp, hần vừa mới nói cái gì? "Chàng nói cái gì?"

Vũ Văn Mặc thấy nàng như vậy, nhện cười không được, nhưng mà trong cơn người đen toàn là kích động cùng hưng phấn, "Thu nhi, nàng có bầu."

"Điều này sao có thể?" Mộ Dung Thu tròng tròng hai mắt, hoàn toàn không thể tin. Nàng không phải là phải qua ba năm nữa mới có thể mang thai sao? Trước mắt bất quá chỉ mới qua hơn một năm mà thôi, làm sao có thể có bầu? Có phải là gạt người hay không? Trên tivi có nhiều hiện tượng nhìn qua như là mang thai, kỳ thực không phải, có chẳng qua là do tâm lý, nhìn qua giống mang thai! Mộ Dung Thu lúc này bị khiếp sợ đầu óc có chút không chuyển biến được. Ở hiện đại phương tiện kiểm nghiệm có thai chính là dùng que thử thai, đối khi trên que thử thai xuất hiện hai đường mà cũng có thể là giả. Nhưng Triệu So đã tự thân xuất mã, xem bệnh một lần lại một lần mạch, làm sao có thể xảy ra sai?

Vũ Văn Mặc nhìn thấy nàng bộ dáng khiếp sợ khá ái như thế, nhện không được đem nàng ôm vào trong lòng, cùng nàng có một cảm giác bất thành linh khoái hoạt. Hần gắt đầu, nguyên bản nhiệt độ thấp ngủ khí đều rất ôn nhu, "Đúng vậy, Thu nhi, nàng thật sự có thai. Đã hơn một tháng. Triệu so nói là nguyên bản độc tôn trong người nàng bởi vì bị độc xà cắn, hai độc tương khắc, vừa vận tiêu trừ nhau. Cho nên nàng mới có thể có bầu." Hần còn có một chút che giấu, hần nguyên vốn cũng là không tin, cứ thế bắt Triệu so chẩn đoán cả buổi trưa, tổng cộng không dưới hai mươi lần, đều là hỉ mạch, hần mới tin tưởng. Triệu So tuy rằng tính tình tốt, nhưng cũng bị Vũ Văn Mặc làm phiền đến mức thấy bức mình.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu đầu tiên là bị niềm vui sướng không lối chiếm cứ tâm, sững sờ nửa khắc. Theo sau mới phản ứng được, nhào vào trong lòng Vũ Văn Mặc: "Ta có con của chúng ta." Nàng thật sự mang thai. Đây chính là kinh hi ngoài ý muốn!

"Thu nhi, cẩn thận thân mình. Nàng vừa mới tỉnh lại, thân mình còn yếu, mau nằm xuống." Vũ Văn Mặc ôn nhu đem Mộ Dung Thu buông xuống, sau đó trì kỷ ở phía sau lưng Mộ Dung Thu thả cái gối, làm cho Mộ Dung Thu nằm lên.

Mộ Dung Thu gắt gắt đầu, nàng tuy rằng lòng tràn đầy nhậy nhột. Trách không được mấy ngày gần đây nàng luôn cảm thấy vô lực, hai ngày này còn luôn muốn ới. Miệng nàng áp sát đối với Vũ Văn Mặc nói: "Im lặng, thấp đói bụng." Lần đầu làm màu thân, nâng một lòng vui sướng, không nói ra được cái loại chờ mong này. Nàng để dặt cẩn trọng tay vuốt ve bụng, còn chin thảng nữa mới có thể nhìn thấy hài tử. Chờ nàng tay vừa vuốt ve, nàng mới phản ứng được, hơn một tháng bụng vẫn còn bình thường!

"Ấn, ta đi phản phó Hồng Lăng." Vũ Văn Mặc cười đáp chân cho Mộ Dung Thu xong, sau đó ra khỏi gian trong, đi gian ngoài phản phó.

May mà mấy người Hồng Lăng đều lạnh lợi, sớm đã chuẩn bị xong cháo nóng. Sau khi Vũ Văn Mặc phản phó xuống, các nàng liền đem cháo nóng đưa tới.

Ba nha đầu đều đứng ở một bên nhìn Mộ Dung Thu, các nàng ba người nhưng theo chân vương gia lo lắng hai ngày nay, may mắn vương phi ngày hôm nay liền tỉnh! Vương phi hiện tại là có bầu, thân thể càng quan trọng hơn. Mà trọng yếu hơn một chút là, người trong phủ này, cùng người trong kinh thành vẫn còn đang náo nhiệt. Không phải đều nói vương gia không thể có hậu sao? Vương phi hiện giờ có bầu, nghị luận bên ngoài ảm i. Vương phi sợ là không biết, người bên ngoài sau khi biết vương phi có bầu, vương gia có thể có hậu, liền đều muốn đem cô nương đưa vào vương phủ làm trắc phi, nhưng vương gia lại có hành động kinh người. Đối với bên ngoài tuyên bố, sau này thân không hai vợ! Y tỷ nói là sẽ không thu thêm bất luận nữ tử nào. Trên đời này nơi nào có nam nhi si tình như vương gia như vậy? Đối vương phi chung tình như vậy!

Vũ Văn Mặc tự mình động thủ dứt Mộ Dung Thu, ôn nhu lời nói nhỏ nhẹ nói: "Thu nhi, ăn nhiều chút."

"Tự thấp có thể ăn được, chàng ăn chưa? Chàng cùng thấp cũng ăn." Mộ Dung Thu thò tay muốn bưng cái bát, nàng mặc dù có bầu, hai ngày không ăn uống gì, nhưng khí lực bưng bát ăn cơm vẫn còn có, trước mắt mấy cái nha đầu đều đang nhìn, có chút thẹn thùng.

"Không ngại. Ta đã vừa ăn một bát cháo." Vũ Văn Mặc đem bát né ra, vẫn chưa để Mộ Dung Thu cầm được. Nàng cũng đã hai ngày không ăn cơm, nơi nào còn có khí lực để cầm chén? Nếu đã cầm không được, nếu để cháo nóng đổ lên người thì phải làm sao.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu ngừng đầu nhìn lướt qua ba người Hồng Lăng, thấy ba người mặc dù là cúi đầu không có nhìn bọn họ, nhưng từ chỗ nàng nhìn sang, vừa vận có thể nhìn thấy ba người đều đang ghen cười. Nàng tuy là người hiện đại, có tư tưởng phóng khoáng, nhưng không có nghĩa là sẽ không ngại ngùng. Huống hồ nhập gia tùy tục, nàng không không chế nổi đó mặt. Nhưng mà nam nhân của nàng đối với nàng tốt là thiên kinh địa nghĩa! Nàng liền cứ hướng thụ đi.

Đây là một bất cáo hạnh phúc, ăn thông thả, ước chừng dùng xong mất hai khắc. Mà Triệu So bởi Mộ Dung Thu có bầu lại hơn mê, đã bị Vũ Văn Mặc bắt phải lưu tại trong vương phủ ở. Kì thực là để thời thời khắc khắc có thể vì Mộ Dung Thu bón ba.

Chờ khi Triệu So tới, nhìn thấy Mộ Dung Thu dựa nửa người vào trên giường sắc mặt hồng nhuận, khi thấy Vũ Văn Mặc đôi mắt đầy to máu, hình tượng hồngбет, mở miệng câu nói đầu tiên đó là: "Vương gia như thế nào lại trở nên như vậy?"

Trong phòng mọi người ngẩn người. Vương gia không phải vẫn luôn hảo hảo sao?

Đợi một chút, mấy người đều nhìn về Vũ Văn Mặc, lúc này mới chú ý tới hình tượng của Vũ Văn Mặc! Mộ Dung Thu mặt ửng hồng hoa đào, nụ cười hạnh phúc. Mà Vũ Văn Mặc tuy rằng trên mặt cũng có tươi cười, nhưng là hần trời sinh gương mặt lạnh, hơn nửa hai mắt che kín to máu, nhìn qua so với Mộ Dung Thu còn tiêu thụ hơn một chút.

"Bổn vương vô sự." Vũ Văn Mặc nhiu nhu mày, âm thanh lạnh lùng nói:"Gọi người tới là vì Thu nhi bắt mạch."

Triệu So đôi mắt tuyệt mỹ hiện lên một tia bất đắc dĩ, từ ngày đầu tiên Mộ Dung Thu hôn mê đến bây giờ, số lần hần bắt mạch đã vượt qua tất cả số lần hần bắt mạch trước kia. Nhìn sắc mặt Mộ Dung Thu liền đã biết, thân mình rất tốt, hai mẹ con đều bình an. Thế nhưng, Vũ Văn Mặc người này lại cực kiên trì, không cần phải tự mình chọc phiền toái. Triệu So đi hướng đến bên giường, Mộ Dung Thu vươn có tay trắng hoãn ra.

Mộ Dung Thu nhện không được trong lòng buồn cười, Triệu So đường đường là nam tử, ngọc thủ làm phong, nét mặt bức người, lại bị Vũ Văn Mặc ép trở thành đại phụ của nàng!

Gậy lát, Triệu So thu tay hồi, nhìn về phía Vũ Văn Mặc cùng Mộ Dung Thu đang khẩn trương cười nói: "Tốt lắm. Ngày sau mỗi ngày dùng thuốc dưỡng thai, trong ba tháng này chớ để mệt nhọc. Tốt nhất nằm trên giường nghỉ ngơi. Vương phi tuy rằng tố chất thân mình không tệ, nhưng thời gian gần đây nghỉ ngơi không tốt, cũng đã chịu qua thương tổn, còn trúng độc, thân mình còn bị thương, đây cũng là thai đầu, mọi thật sự phải cẩn thận chú ý."

"Còn có cái gì quan trọng cần chú ý nữa không? Thỉnh công tử nhắc nhở tại nò tỷ." Hồng Lăng nghe nói Mộ Dung Thu ngày sau cần tĩnh dưỡng không thể mệt nhọc, lập tức hỏi.

Triệu so gắt gắt đầu, "Ta đem một ít hạng mục chú ý viết ra giấy." Hần xoay người đi ra khỏi gian trong, đứng tại cửa trầm tĩnh quay đầu vào đôi mắt thất sâu ngưng nhìn Mộ Dung Thu một cái, có vẻ cái nhìn này như muốn đem Mộ Dung Thu

khắc thật sâu vào trong đầu, khắc vào trong hời ức.

Mà Mộ Dung Thu đắm chìm ở trong niềm vui sướng lần đầu được làm mẹ, Vũ Văn Mặc đồng dạng cũng đang chìm vào niềm vui sướng lần đầu được làm cha. Hai người thân mật chia xẻ niềm vui sướng, không có chú ý tới cái nhìn này của Triệu Sor.

Mộ Dung Thu sau khi ăn xong cháo, cảm thấy trên người có chút khí lực, liền muốn xuống giường đi lại một chuyến. Nhưng lại bị Vũ Văn Mặc nghiêm lệnh cấm "Nằm trên giường nghỉ ngơi. Không được đi lại."

"Ngủ công tử đã nhắc nhở, phải nằm trên giường nghỉ ngơi, nhưng cũng không có nói là thời thời khắc khắc phải nghỉ ngơi. Kỳ thực phụ nữ có thai cũng cần vận động." Mộ Dung Thu đưa người lui đến bên mép giường, muốn xuống giường. Nhưng Vũ Văn Mặc liền đem chân của nàng thả lại trên giường.

"Hai ngày này cần nằm trên giường nghỉ ngơi. Chờ thân mình tốt hơn lúc đó hãy xuống giường đi lại." Vũ Văn Mặc nghiêm lệnh cấm, Mộ Dung Thu không thể nói gì.

Mộ Dung Thu cong cong môi: "Khí dễ ta." Thấy nàng hiện giờ "Bụng lớn khệ nệ" đã muốn khí dễ nàng sao?

Quá một lúc sau, Hiên nhi sau khi ngủ trưa dậy liền tới. Cậu bé vừa nghe thấy Mộ Dung Thu thanh tỉnh, liền lập tức báo Văn Kỳ mặc quần áo cho hấn chỉnh tề rồi mới đến gặp Mộ Dung Thu.

"Mẫu thân tinh! Hiên nhi rất lo cho mẫu thân a!" Hiên nhi vào gian trong, nhìn thấy Mộ Dung Thu dựa nửa người vào đầu giường lập tức chạy tới, bò lên giường, dè dặt cẩn trọng tựa vào một bên Mộ Dung Thu, thanh âm ngọt xớt nói.

Vũ Văn Mặc vừa thấy Hiên nhi chạy tới vội vàng nhón vẩy, sợ hấn động phải bụng Mộ Dung Thu, vừa định muốn đem Hiên nhi ôm qua một bên, nhưng thật không ngờ Hiên nhi biết chuyện và nhu thuận như vậy, sau khi bò lên giường, không bắt Mộ Dung Thu ôm, mà là ngồi lại một bên, dựa vào cánh tay Mộ Dung Thu.

"Mẫu thân rất nhớ Hiên nhi. Hai ngày này Hiên nhi có rảnh rồi hay không? Có đọc sách hay không?" Mộ Dung Thu yêu thương nhìn Hiên nhi, thấy trên khóe mắt Hiên nhi có một ít nước mắt, liền cầm khăn gấm ôn nhu lau đi.

"Hiên nhi luôn dụng công đọc sách, sau này Hiên nhi trưởng thành sẽ không dễ bắt luận kẻ nào có thể khi dễ mẫu thân. Cho nên nhất định phải dụng công đọc sách. Trong bụng Mẫu thân chính là đệ đệ hay là muội muội?" Hiên nhi mắt mờ to lóe sáng như vì sao tỏ mờ nhìn bụng đang con bằng phẳng của Mộ Dung Thu, thanh âm giòn tan hỏi. Hấn nghe Hồng Lăng Cô Cô nói, trong bụng mẫu thân có đệ đệ, chờ chín tháng sáu liền có thể ra để chơi cùng hấn. Thế nhưng, hấn cũng muốn tiểu muội muội, đến lúc đó hấn chính là đại ca, có thể bảo hộ muội muội.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu cười nói: "Hiên nhi muốn đệ đệ hay muội muội?"

"Hiên nhi đều muốn. Nếu là đệ đệ có thể cùng Hiên nhi đi học luyện kiếm, ngày sau cùng nhau báo hủ mẫu thân. Nếu là muội muội, Hiên nhi về sau liền sẽ luôn bảo hộ muội muội. Không cho bất luận kẻ nào khi dễ muội muội." Hiên nhi gương đầu lên, một bộ đáng tiếu anh hùng, tay phải còn có khuôn cờ đang đặt ở bên hông, giống như bên hông còn có thanh kiếm.

Thấy thế, Mộ Dung Thu nhịn không được cười khê một tiếng, nâng giường mắt nhìn về phía Vũ Văn Mặc an tĩnh một bên, nhìn thấy ánh mắt kia của Vũ Văn Mặc đã biết hấn cũng muốn cả hai một trai một gái. Nàng cười khê trả lời: "Hảo. Mẫu thân sẽ nỗ lực."

"Tốt!" Hiên nhi nghe vậy, lập tức nhảy xuống giường, trên mặt đất nhảy nhảy nói nói, vui vui về về. Đến khi một mồi, liền chạy về bên cạnh giường, một đôi mắt to đáng yêu tỏ mờ nhìn bụng Mộ Dung Thu. Vênh mòi buồn bực: đệ đệ muội muội như thế nào mới có thể từ trong bụng mẫu thân ra ngoài a? Mẫu thân bụng nhỏ như vậy, làm sao có thể chứa nổi đệ đệ muội muội của hấn?

Vũ Văn Mặc tươi cười đã che kín lạnh lùng trên khuôn mặt. Hấn gật đầu nói: "Hảo, như thế rất tốt."

Mộ Dung Thu không nói gì nữa mà nhìn trời. Chuyện sinh nam hay nữ cũng không phải là nàng có thể quyết định được.

Ngày thứ hai, điểm tâm qua đi.

Triệu Sơ ly khai, không cùng bọn họ chào hỏi. Chỉ báo Hồng Lăng chiếu cố Mộ Dung Thu chú ý những vấn đề quan trọng, liền rời đi.

Hiện giờ Vũ Văn Tập đã đến tới, vị trí thái tử của Vũ Văn Hạo được củng cố. Ngoài ra, chỉ còn chuyện của Hoàng Thượng và Hoa phi chưa giải quyết. Nhưng cũng không cần vội vàng. Mà Triệu Sơ chọn lúc này để rời đi, cũng không gì đáng trách, dù sao Triệu gia là gia tộc lớn như vậy, hấn đã đến kinh thành một thời gian rất dài. Chính là, hấn không tiếng động rời đi, nguyên nhân cụ thể, Mộ Dung Thu rất rõ ràng, mà Mộ Dung Thu biết Vũ Văn Mặc cũng rõ ràng.

Về phần Tạ Nguyên, nghĩ đến ai cũng rõ ràng. Chỉ là bọn hấn đều là người thông minh, biết có một số việc không nói ra là được, là phương thức ở chung tốt nhất! Dù sao, ai mà không có một hai bí mật không muốn người khác biết?

Tạ Nguyên từ sớm tinh mơ đã tới rồi, biết Triệu Sơ đã trở về Bình thành, nhịn không được quở trách nói: "Triệu Sơ cái thằng nhãi này, như thế nào đi cũng không lên tiếng! Thấy hấn là người có đơn, cực kì tịch mịch, còn muốn đưa cho hấn hai tiểu thấp xinh đẹp." Đã nhiều ngày thật vất vả từ trong đại lao đi ra, sau khi hấn hỏi Hầu gia phủ, lập tức dâng lên hai phòng tiểu thấp, người người đều kiểu mỹ nhân hoa, rất hiệu ý người, ôn nhu như nước. So với Mộ Dung Thu khắp nơi cùng hấn đối lập, khắp nơi chiếm thượng phong tốt hơn nhiều, làm nữ nhân nên dựa vào nam nhân, như chìm nhỏ nép vào người.

Mộ Dung Thu nghe vậy, nhịn không được lắc đầu: "Ngủ công tử là chính nhân quân tử." Tạ Nguyên vừa nhìn vào diện mạo yêu mị liền biết tuyệt đối không phải là chính nhân quân tử, mà là hái hoa tặc mạnh tay bề hoa. Nghe nói trong hậu viện đã có tới năm sáu nữ nhân, còn không tính vài nhà hoàn thông phong. Nhưng Tạ Nguyên vẫn như cũ là người đàn ông độc thần kim cương trong mắt danh viện kinh thành, bởi Tạ Nguyên đến nay vẫn chưa có chính thê.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 39: Bạc đầu cũng chẳng xa nhau (2)

"Chính nhân quân tử thì làm sao? Hiện giờ bản hầu gia là bạch mã trong lòng ngàn vạn thiếu nữ. Có thể sánh bằng số lượng nam nhân muốn ở bên cạnh Nam Dương vương phi a." Tạ Nguyên đôi mắt tà mị đảo hoa theo lại, phong lưu phe phẩy chiết phiến.

Hiện nay trong kinh thành danh môn khuê tú phần lớn đều muốn gả cho Vũ Văn Hạo làm thái tử phi, mặt khác cũng có không ít người truy đuổi Tạ Nguyên, dù sao vị trí Hầu gia phu nhân này cũng làm cho không ít nữ tử chảy nước miếng. Về phần Vũ Văn Mặc, mặc dù đã có chính phi, nhưng hậu viện lại không có trắc phi càng không có thiếp thất, cũng khiến không ít người nhớ kỹ, nhưng mà Mộ Dung Thu hôm qua đã từ trong miệng Hồng Lăng được biết, Vũ Văn Mặc sau khi đưa nàng hỏi Vương phủ, truyền ra tin nàng có bầu, khi đám bà lớn của quan viên kia mang theo cỗ nương của bản thân mình đến thăm bọn họ, hữu ý hay vô ý đều phải đòi muốn làm cho cỗ nương tiến cửa Nam Dương Vương phủ, Vũ Văn Mặc đã đối với bên ngoài tuyên bố rằng trọn đời này thân không hai vợ. Kể từ đó, những phu nhân quan viên kia và các cỗ nương người người không thể tin, nhưng Vũ Văn Mặc trời sinh có một gương mặt thủ, cho dù bọn họ không tin cũng phải tin. Cho nên giờ Trần Nam Hầu phủ đông như trẩy hội, mà cửa Nam Dương Vương phủ thì lại vắng vẻ. Người khác cảm thấy Vũ Văn Mặc là đang phát điên, không biết hương phúc của nhân gian. Nhưng chỉ có Vũ Văn Mặc mới tự mình hiểu được mùi vị hạnh phúc trong đó. Mộ Dung Thu cũng đứng là ngot ngào từ trong lòng.

"Người người nhìn tới là trân bảo, bản phi lại nhìn tới là cặn bã." Mộ Dung Thu nhàn nhạt lãnh lạnh nói một câu.

Tạ Nguyên nghe nàng nói vậy, lập tức ghen lôi. Vũ Văn Mặc cùng Mộ Dung Thu không hổ là vợ chồng, đều là cùng một cái đức hạnh!

Vũ Văn Mặc nghe lời này của Mộ Dung Thu, không cần nói trong lòng đều là ngot ngào. Hấn ngẩng đầu nhìn lướt qua Tạ Nguyên, âm thanh lạnh lùng nói: "Triệu Sơ lúc này hỏi Bình thành, là Triệu lão gia cùng Triệu thái thái thúc giục, lúc này trở về sợ là muốn đình hôn. Bốn vương nghe nói đại công chúa hai ngày nữa sẽ đến kinh thành, việc hôn nhân của người cũng muốn định rồi."

"Đình hôn liền đình hôn đi. Sớm hay muộn cũng không thoát được." Tạ Nguyên lông mi chớp động hai cái, màu quang cũng lóe lên một cái, nhưng lập tức lại khôi phục thái độ phong lưu ngày xưa, ngữ khí không chút dè ý.

Vũ Văn Mặc cùng Mộ Dung Thu thấy thế cũng không nói nhiều, nam tử cổ đại có cưới nhiều vợ cũng không được như ý, phần lớn đều là vì lợi ích của gia tộc, mà Tạ Nguyên cùng Triệu Sor, vì gia tộc, cũng không trốn tránh được chuyện này.

Tạ Nguyên lưu lại ăn cơm trưa, chờ sau buổi cơm trưa, Mộ Dung Thu vì có bầu, liền đi ngủ trưa. Vũ Văn Mặc cùng Tạ Nguyên liền đi thư phòng Mai viên đàm luận.

Hoàng Thượng ngày hôm qua triệu kiến Hoa phi, nghe nói còn đề cho Hoa phi thi tằm. Sauk hi Hoa phi thi tằm, tinh thần Hoàng Thượng liền tốt hơn nhiều. Bất quá Hoàng Thượng sau đó lại sai người đưa Hoa phi trở lại đại lao. Nếu cứ như thế này mãi, Hoa phi bị giam ở đại lao thời gian mới không lâu." Tạ Nguyên sắc mặt nghiêm nghị nói.

Nghe vậy, sắc mặt Vũ Văn Mặc trầm ngum rét lạnh: "Đã tìm ra Hoa phi là dùng vật gì làm cho tâm trí Hoàng Thượng bị mê mẩn chưa?" Tuyệt đối không chỉ có mê huyền được đơn giản như vậy. Mộ Dung Thu đã nói, có một loại thuốc tương đương với độc được mạn tính gì đó tên là anh túc.

"Ta nghĩ thứ kia chắc là được giấu ở trên người Hoa phi." Tạ Nguyên trầm giọng nói.

Vũ Văn Mặc gật gật đầu, sau đó đem binh sử giao cho Tạ Nguyên: "Nếu chờ Hoàng Thượng chủ động hạ chỉ giết Hoa phi là không có khả năng. Nhưng nếu là Hoa phi lại thất đức, như vậy, vẫn vô bổ vạn quan đều sẽ thỉnh chí, Hoàng Thượng nhất thì thịnh nộ nhất định sẽ ra lệnh giết Hoa phi. Lần sau Hoa phi tiến cung, tìm mọi phương pháp khiến nàng ta ngại được vật này. Ở trước công chúng đảm đảm, Hoa phi không cách nào giải thích. Về phần thứ kia có tìm được hay không cũng không còn là vấn đề nữa."

"Hảo, ta liền đi làm việc này." Tạ Nguyên gật đầu, đem binh sử cất kỹ. Sau khi hai người thương định việc này, Tạ Nguyên lại nói: "Tuy rằng hiện giờ vương phi có bầu, chúng ta đều cao hứng. Chính là hiện giờ lời đồn bên ngoài thật nhiều. Dù sao lúc trước người đối với bên ngoài đã tuyên bố không thể có hậu."

"Chuyện này không khó giải quyết. Còn cần người đi làm một chuyện. Thông qua miệng Hoàng thượng chiếu cáo với dân chúng thiên hạ, có một vị du y thần thông quảng đại, trị khỏi bệnh cho Nam Dương Vương, đặc biệt ban cho số tiền lớn." Vũ

Văn Mặc khóc mới gọi lên lạnh lùng cười. Từ sau khi Mộ Dung Thu trở về, hắn cũng đã nghĩ kỹ, đối với bên ngoài có tung ra tin đồn này cũng là hiểu được. Trái phải bất quá là há miệng, hắn không để ý chuyện bị người khác nói vô hậu, nhưng mà lại tuyệt đối sẽ không cho phép người trong thiên hạ nghị luận về Mộ Dung Thu. Về phần du y căn bản không tồn tại, tự nhiên cũng sẽ không có người tìm được, như vậy, việc này cũng được giải quyết.

Nghe vậy, Tạ Nguyên sững sốt một chút, cười đầy bà vai Vũ Văn Mặc: "Tốt, thậm chí ngay cả biện pháp này cũng có thể nghĩ ra! Chuyện này không khó, giao cho ta đi làm, bảo đảm hai ngày sau sẽ hạ chi." Người căn bản không tồn tại, cũng sẽ không có người tìm được. Huống hồ Vũ Văn Mặc quả thật là có thể sinh dục. Về phần Mộ Dung Thu cũng sẽ không để bị người nghị luận.

Mộ Dung Thu hai ngày này tự rằng đều nằm trên giường, mấy người Hồng Lăng tuy không đem tin tức bên ngoài báo cho biết. Nhưng Mộ Dung Thu cũng có thể đoán được bảy giờ người bên ngoài đang nghị luận cái gì. Nguyên bản nàng bởi vì có bầu mà vui sướng không có suy nghĩ nhiều, nhưng hôm nay bỗng nhiên nghĩ đến, Vũ Văn Mặc vì muốn thôi lui hôn ước cùng Hoa phi, ở bên ngoài đã tuyên bố là không thể có hậu, hiện giờ nàng lại có bầu, người bên ngoài có thể hay không nghị luận nàng hồng hạnh vượt tường? Nguyên bản nàng cũng không thêm để ý người ngoài sẽ nói gì, nhưng chi sợ có người dùng chuyện này làm lớn lên, dù sao tại loại thời điểm này, nàng cũng không muốn lại có chuyện xảy ra.

Vì thế nàng lo lắng, còn chưa nghĩ được biện pháp, Hoàng thượng đã hạ chỉ chiêu cáo thiên hạ, tìm được một vị du y. Y thuật cao siêu, trị lành bệnh cho Nam Dương Vương. Hoàng Thượng muốn tìm du y này trọng thưởng, đồng thời chiêu vào trong cung làm ngự y.

Khi vừa nghe tin tức này, Mộ Dung Thu liền biết là Vũ Văn Mặc không muốn để nàng lo lắng, cho nên âm thầm làm chuyện này. Chính là hoàng thượng hạ chỉ, sợ là hoàng thượng cũng thực sự cho là có du y này đây, hiện thời thần thể Hoàng thượng càng ngày càng không được như xưa, Hoàng Thượng có thể còn là phi thường muốn tìm được vị thần y trị lành bệnh cho hắn đi?

Chính là nghiện anh tức thì dễ, cai nghiện thì khó, Hoàng Thượng với thần thể như thế mà muốn cai nghiện, sợ là kiên trì không được mấy ngày.

Cùng lúc đó, Hoàng Thượng lại triệu kiến Hoa phi.

Hoa phi lần trước được Hoàng Thượng triệu kiến, lúc ở trên giường hai người diễn long đảo phượng, Hoa phi đối với Hoàng Thượng thổi gió bên gối, Hoàng Thượng đã đáp ứng Hoa phi sẽ mau chóng mang nặng ra khỏi đại lao. Hoa phi nghe vậy hầu hạ Hoàng Thượng lại càng ra sức. Lượng thuốc lượng cũng so với trước kia nhiều hơn gấp đôi.

Ngày hôm nay Hoàng Thượng đã nghiện, lại chiêu nàng vào cung, nàng vô luận như thế nào cũng sẽ không bỏ qua. Hiện giờ bụng của nàng càng ngày càng lớn, nàng tuyệt đối không thể ở lại đại lao. Đại lao kia quả thực không phải chỗ của người ở, mặc dù là phòng giam tốt nhất đại lao, nhưng lại ẩm ướt như cũ. Ngẫu nhiên còn có thể nghe thấy thanh âm thống khổ của các nữ phạm nhân, quả thực không thể đi vào giấc ngủ.

Mà trọng yếu hơn một chút là, nàng phải một lần nữa quyền khuynh hậu cung, như thể Bắc cương mới có thể yên ổn, hơn nữa còn nhanh chóng lớn mạnh, chung quy sẽ có một ngày đánh bại Đại Hoa quốc. Còn có, Mộ Dung Thu. Lúc trước nếu không phải Mộ Dung Thu dụng kế, nàng cũng sẽ không bán đứng Vũ Văn Tập. Càng không đến mức hiện giờ nàng từ có vô thần như vậy.

Ngồi ở ốc ốc lầu đăng trong kiệu, Hoa phi nhắm mắt trầm tư.

Bỗng nhiên cổ kiệu dừng lại, một gã thái giám không cẩn thận đụng phải người kiềng kiệu, cổ kiệu nảy lên, Hoa phi nhất thời mở hai mắt ra: "Chuyện gì xảy ra?"

"Hồi Hoa phi, một vị công công không cẩn thận đụng phải cổ kiệu." Bên ngoài truyền đến thanh âm cung nữ sát bên người của Hoa phi.

Hoa phi nghe vậy, cảm thấy đột nhiên dâng lên một dòng tức giận, tuy rằng hiện giờ nàng không còn được sung ái như xưa, cũng đang bị nhốt vào đại lao, nhưng cho dù thế nào, Hoàng Thượng hiện tại không thể ly khai nàng. Chi là một hoạn quan thể nhưng cũng dám khi dễ đến trên đầu nàng. Nếu không phải hiện giờ không thể gây chuyện, nàng chắc chắn hạ lệnh đem hoạn quan kia mang xuống loạn còn đánh chết.

Khi cổ kiệu một lần nữa được nâng lên, nàng bỗng nhiên cảm giác được trước mắt có một trận mờ hồ. Loại cảm giác này hết sức quen thuộc! Nếu là cẩn thận người, liền sẽ phát hiện bên trong kiệu có một trận mùi thơm kỳ quái.

Hoa phi thậm kêo một tiếng không tốt, đây là mê幻境 được nàng thường xuyên cho Hoàng Thượng sử dụng! Nàng tự nhiên hết sức quen thuộc! Có người muốn hại nàng!

Tuy rằng vẫn còn lý trí, nhưng trong cơ thể nhiệt độ đã tăng lên, cái loại này nhiệt độ đối với người đã trải qua chuyện nam nữ là trăm triệu không thể chịu nổi.

Lý trí cũng đang dần dần bị khống chế, nhiệt độ liên tục tăng lên, nàng bị khống chế vạch tìm tòi vật áo, lộ ra một mảng lớn tuyết trắng, chỉ để lại cái yếm màu hồng kiều diễm, nàng hỗn nhiên không hay bản thân mình đã lỏa lồ, hiện giờ bên ngoài đang là trời đông giá rét, người bên ngoài đều mặc áo bông, nhưng nàng lại cảm thấy bên trong cơ thể nóng lên đã hòa khiến nàng muốn không thể chịu nổi, nàng hiện tại vô cùng muốn cùng nam nhân cả nước thân mật. Cũng chịu không nổi nữa đem cái yếm cùng quần cũng kéo xuống.

Nhất thời, toàn bộ bên trong kiệu cảnh sắc tươi đẹp cầu nhân.

Từng đợt tiếng rên rỉ từ bên trong kiệu truyền tới đến. Không có nam nhân vuốt ve, Hoa phi liền khống chế không nổi bản thân mình tự vuốt ve thân thể mình.

Nhóm kiệu phu đều là thị vệ trong cung, lúc mới bắt đầu nghe thấy tiếng rên rỉ cũng không có chú ý. Thế nhưng, tiếng rên rỉ kia không ngừng, ngược lại càng lúc càng lớn, thanh âm loại này chi cần là người từng cùng nữ nhân ngủ qua đều biết là chuyện gì đang xảy ra. Mấy tên kiệu phu hai mặt nhìn nhau, mặt đỏ tai hồng. Đầu nói Hoa phi đang đăng, xem ra quả thật không phải giả. Còn chưa có gặp Hoàng Thượng đâu, cũng đã bắt đầu tự mình rên rì!

Bản thân mình vuốt ve bản thân mình nơi nào sẽ thoải mái, Hoa phi chưa thỏa mãn dục vọng, không có lý trí kéo mạnh kiệu ra.

Cung nữ sát bên người của nàng thấy Hoa phi một thân trần trụi, kinh hô một tiếng: "Hoa phi!" Hoa phi làm sao có thể tịch mịch khó nhịn như thế? Đây không phải là lập tức muốn gặp được hoàng thượng sao? Huống chi Hoa phi hiện tại đang có thai, vì sao lại không thể khác chế một chút?

Một tiếng thét kinh hãi làm cho kiệu phu nhất thời đem cổ kiệu dừng lại, sau đó đều nhìn về phía thân thể tuyết trắng bên trong kiệu kia.

Người người đều trắng mắt, Hoa phi đây là chuyện gì xảy ra?

Hoa phi mê mông mở hai mắt, thấy trước mặt là hai tên kiệu phu, nhất thời cười duyên liên tục, vươn tay, quyền rũ động lòng người ngoéo một cái: "Đến đây a."

Hai tên kiệu phu ở phía sau cũng đi tới phía trước, nhất thời bốn nam nhân đều nhìn Hoa phi bên trong kiệu.

Hoa phi hỗn nhiên không hay, từ bên trong kiệu chạy ra. Trực tiếp đi đến trước mặt một người trong đám kiệu phu, kiệu phu kia cũng sững đả hoảng hốt, căn bản chưa kịp phản ứng. Đã bị Hoa phi ôm lấy. Chờ đến khi kiệu phu phản ứng kịp, lập tức quát to một tiếng: "Hoa phi nương nương!"

Lúc này, cung nhân lui tới đều dừng bước, nhìn tình cảnh trước mắt tròn mắt há hốc mồm. Hoa phi này là thế nào? Đường đường là một phi tần, làm sao có thể dám đăng không chịu nổi như thế!

Có quan viên từ trên đường đi ngang qua, thấy Hoa phi trần như nhộng, nhất thời nhìn trời bị thất: "Trời muốn Đại Hoa quốc vong! Không biết hổ thẹn, dám ở như vậy lại được quân chủ sủng ái, đại bất hạnh a!"

Trong cung cái gì cũng không nhiều, chi có nhiều người, rất nhanh ai cũng biết trò hề của Hoa phi. Rất nhanh liền truyền đến tai hoàng thượng. Bách quan biết được chuyện này, đều múa bút thành văn viết xong tấu chương, đi diện thánh!

Hoàng Thượng nổi giận, hạ lệnh đem Hoa phi trực tiếp chặt đầu!

Chờ sau khi Hoa phi tỉnh dục tán đi, khôi phục thần chí, đã là chậm quá. Nàng đã bị phủ thêm một lớp áo tù nhân, đầu tóc rối bời trôi lại ở pháp trường! Dân chúng Đại Hoa quốc, sau khi nghe nói về chuyện của nàng này, trước đó còn đem đao tốt lắm, tính toán một đao đi xuống là làm cho yêu nữ này không thể mê hoặc quân vương được nữa!

Hoa phi gầy gù, khí lực của đại nãi dịch căn bản sẽ không để Hoa phi có khả năng thoát đi, Hoa phi quá sợ hãi, nên biết mình bị người khác tính kế! Được vật quen thuộc này khiến nàng mất đi lý trí. Hiện giờ Hoàng Thượng đang ở nổi giận, căn bản không tưởng tượng được kết cục sau này của mình, nơi nào sẽ chú ý đến chuyện sinh tử của Hoa phi.

"Bản cung muốn gặp Hoàng Thượng! Hoàng Thượng nhất định sẽ không giết bản cung!" Hoa phi một bên gầy gù một bên hô to. Nếu Hoàng Thượng qua cơn tức giận, nhất định sẽ không giết nàng! Trong bụng của nàng còn có con nôi dòng của hoàng thượng! "Các người thật to gan, dám trở bản cung như vậy! Không sợ Hoàng Thượng sẽ trách tội các người sao?"

"Người cái đó yêu nữ này! Mê hoặc Hoàng Thượng, khiến Hoàng Thượng uế oái cục sự, hiện giờ còn dám nói ầu nà tử! Thật đáng chết! Nếu không phải niệm tình người là công chúa Bắc cương quốc, thực sự là nên đem người Lăng Trì xử tử!" Quan viên chấp pháp sau khi nghe thấy Hoa phi nói, nổi giận mắng.

Không để đêm dài lắm mộng, Hoàng Thượng lại hỏi hân, quan viên kia lập tức hạ lệnh: "Hành hình!"

Hoa phi sắc mặt đại biến, nàng thân mình cứng ngắc không chịu nằm xuống, nhưng khí lực của đao phủ căn bản khiến nàng không thể chống cự.

Đao phủ giờ đại đao được mài đến bóng loáng chói mắt lên cao, hung thần ác sát gầm rú một tiếng, đại đao nhất thời vung xuống...

Một thể hệ sung phi đã bị chặt ở dưới đại đao. Đến tận đây, Hoa phi thật sự đã không thể trở mình được nữa.

Thế nhưng, sau khi Hoàng thượng hạ chỉ chém Hoa phi, con nghiện phát tác, lúc này cực kỳ hồi hận. Lập tức cho người ta đến pháp trường ngăn cản hành hình, nhưng sau khi người đến nói, liền nhìn thấy đao phủ đã hạ đao, Hoa phi xinh đẹp chỉ còn lại là một thi thể không đầu.

Sau khi Hoàng Thượng biết được, thống khổ. Trong một khoảng thời gian ngắn, thân thể dường như bị ngàn vạn con kiến bọ sát, cực kỳ khó chịu! Vài ngự y cùng hội chẩn, lại tra không ra cái gì. Chi có thể khai mở chút thuốc trấn an đường thần. Sau khi Hoàng Thượng uống thuốc, rốt cục cảm giác tốt hơn nhiều, nhưng trong nháy mắt cũng tiêu tụy đi rất nhiều, đã mấy ngày không có vào triều, tinh thần so với trước đó vài ngày càng kém hơn. Hoàng Thượng lại hạ chỉ, vạn kim tìm kiếm vị du y y thuật cao siêu kia, nhưng qua mấy ngày, du y kia không có xuất hiện, các dân chúng liền lại nói, du y này cũng có khi tiết, biết Hoàng Thượng ngu ngốc, không đáng giá cứu. Còn có người nói kia du y căn bản không để ý vạn vạn kim kia.

Trừ bỏ mấy người Vũ Văn Mặc, căn bản chẳng còn ai biết, vị du y kia bất quá chính là nhân vật giả thuyết mà thôi!

Chuyện tình yêu của Hoa phi và Hoàng đế hoang đường trong lúc nhất thời đã trở thành đề tài câu chuyện cho dân chúng lúc trà dư tửu hậu.

Sau khi Mộ Dung Thu nghe tin tức, chính là hơi hơi nhủu mi. Hoa phi lúc này là chết oan uổng, mấy người Vũ Văn Mặc không chấp nhận được chuyện Hoa phi sống sót. Đây là sự tàn nhẫn của chính trị, nếu không muốn ngày sau xảy ra chuyện phiên toái, chỉ khi có thể trừ bỏ tai họa ngầm. Hoa phi cũng coi như chết có ý nghĩa, bị chết vì mệnh được tự bản thân mình dùng để cầu dẫn hoàng thượng.

Mấy ngày nay, Mộ Dung Thu nằm ở trên giường, mỗi ngày uống thuốc bổ, sắc mặt hồng nhuận, thân mình càng tốt, bất tri bất giác, Mộ Dung Thu cảm giác mình đã mập ra một vòng. Nàng muốn xuống giường đi lại một chút, Vũ Văn Mặc lo lắng phải để hân dân nghĩ, sau đó ngày mai viên lớn như vậy chỉ đi bộ một chút trong một phạm vi nhỏ. Vũ Văn Mặc không chỉ tự mình quản nằng, liền ngay cả Hiền nhi nhỏ nhỏ cũng quản nằng.

Mộ Dung Thu liên tục vỗ trán, nằng khi nào thì yếu ớt như thế?

Về sau rốt cục không chịu nổi, liền nói cùng Vũ Văn Mặc, vận động thích hợp có ích sinh sản sau này, nếu sinh sản không thuận, chính là khó sanh. Ở cổ đại rất nhiều nữ nhân bởi vì sinh sản mà mất đi tính mạng. Vũ Văn Mặc nghe xong, trầm mặc có thể đi lại một chút, cũng nói: "Không bằng không cần đưa nhỏ nữa, chúng ta có Hiền nhi cũng đã đủ rồi."

Nghe vậy, Mộ Dung Thu cười nói: "Cũng không cần như thế, nhiều nữ nhân sinh sản cũng không có chuyện gì xảy ra. Chỉ cần thân thể của ta bồi dưỡng tốt, không cần sợ chuyện sinh nhỏ. Yên tâm"

Vũ Văn Mặc xoắn xuýt, quả nhiên đích thực là muốn bảo nằng uống thuốc xoa sạch đưa nhỏ này, Mộ Dung Thu khuyên thật lâu, cũng giải thích thật lâu, Vũ Văn Mặc lúc này mới vừa lo lắng trùng trùng vừa đáp ứng, hơn nữa cũng đáp ứng nằng có thể đi lại một chút, nhưng mà lại không thể đi quá lâu.

Hiện giờ Hoàng Thượng tinh thần không tốt, làm phiền cũng không lên, rất nhiều quốc sự đều là Vũ Văn Hạo xử lý. Vũ Văn Mặc cũng một bên hiệp trợ. Chỉ cần không có chuyện quan trọng, hân liền cùng Mộ Dung Thu ở trong sân tản bộ. Ngày ngày trôi qua cũng thật bình an.

Một ngày kia, Trần thị, Khương thị, Lâm thị, Quách đi nương cùng tới thăm nằng.

Nguyên bản mấy người này mấy ngày trước đó đã đưa bài thiệp muốn tới thăm nằng, nhưng mà Vũ Văn Mặc sợ thân mình nằng chịu không nổi mệt, liền để nằng dưỡng tốt thân mình, mới cho các nằng tiền tới thăm.

Mấy người tiến đến, đều là mang theo hậu lễ. Đặc biệt Trần thị cùng Lâm thị, hai người đều là tự tay chuẩn bị chút quần áo, tuy rằng nhìn qua đều không phải quý trọng, đều là chân tâm thật ý chúc phúc. Khương thị đưa đi một ít huyết yến thượng đẳng cùng Trần Châu. Quách đi nương còn lại là tặng một pho tượng Phật. Vừa nhìn chất liệu tượng Phật kia liền biết không phải là tạc vải.

"Trước đó vài ngày vương phi sắc mặt rất nhợt, nhưng bây giờ là thân mình tốt lắm, sắc mặt hồng nhuận." Trần thị cười nói. Nằng đã có bầu hơn ba tháng, còn chưa có lộ bụng bầu, nhưng mà gò má đầy đặn chút.

"Đúng vậy a. Vương phi thật có phúc khí. Hiện giờ thời thế chuyển đổi, vương phi lại có bầu. Thật là làm cho người người hâm mộ hết sức." Lâm thị nhanh nói tiếp.

Mộ Dung Thu nhìn về phía Lâm thị, có mấy ngày không gặp Lâm thị, hiện giờ Lâm thị so với trước kia càng tự tin hơn. Hai gò má hồng nhuận, nghĩ đến mấy ngày gần đây thấp phận được Vũ Văn Nghị yêu thích. Nghe nói Vũ Văn Nghị đối với Quách đi nương cũng không phải yêu thích như trước, đã mấy ngày không có đi qua phòng Quách đi nương. Hơn phân nửa thời gian đều là ở trong phòng Lâm thị. Thế nhưng, Vũ Văn Nghị cũng không phải người chung tình, lại có thêm một thiếp. Chỉ là lần này, khi Vũ Văn Nghị sùng ái thiếp thất, đối Lâm thị cũng không quên. Kể từ đó, Lâm thị ở trong phủ trước mặt hạ nhân cực kì có mặt mũi."Khí sắc có tốt hơn chút, nhưng người chính là mập ra một vòng. Không quá mấy ngày, bản phi đã biến thành phụ nhân mập mạp."

"Vương phi trước kia rất gầy. Hiện giờ béo lên được một tí, nhìn so với trước kia càng tuyệt sắc khuynh thành hơn. Nói nào lại nghiêm trọng như lời vương phi nói như thế." Khương thị khấn thề che khuất miệng đừng không được cười nói.

Từ lần trước lúc Mộ Dung Thu bị Vũ Văn Hâm đuổi ra Vương phủ, Khương thị không có bỏ đá xuống giếng, ngược lại còn có lo quan tâm nằng. Mộ Dung Thu đối Khương thị này ít nhiều cũng có thay đổi về cách nhìn. Tuy rằng không giống như Trần thị cùng Lâm thị giao hảo, nhưng cũng có thể nói đùa với nhau được: "Đúng là đã chế cười bản phi. Đến ngày các người trở nên béo, bản phi cũng sẽ cười nói chế cười các người!"

"Nói nào là chế cười. Em đâu nói nhưng là lời thật trong lòng. Như vương phi còn nói bản thân mình béo, em đâu thật không biết ai còn được gọi là mảnh mai a." Khương thị thấy Mộ Dung Thu nở nụ cười, lại lập tức vui đùa. Từ khi Mộ Dung Thu mới làm nữ tử lại làm Nam Dương vương phi, Khương thị liền âm thầm may mắn, may mà lúc ấy bản thân lương tâm trời dạy, không có đối với Mộ Dung Thu bỏ đá xuống giếng, bằng không hiện tại không chừng đã có phiên toái a.

Nói đến bỏ đá xuống giếng. Khương thị dùng khúc mắt nhìn lướt qua Quách đi nương. Lúc trước Mộ Dung Thu rời khỏi Vương phủ, Quách đi nương nhưng đã nói bấy nói tần a. Ngày hôm nay Quách đi nương vốn không muốn đến, nhưng nằng cùng Lâm thị đã sớm thương lượng tốt, phải bắt Quách đi nương đến Nam Dương Vương phủ, tự mình bồi tội vương phi. Quách đi nương này nhất thời đắc ý, lúc trước bắt quả chỉ là thiếp thất, liền dám đối với đại phòng Mộ Dung Thu trao phủng. Hiện giờ đã biết đắc tội với người, đã muốn ăn trộm, nơi nào để đáng như vậy.

Kỷ thực nguyên nhân trong yếu hơn là, Quách đi nương nguyên lai là cùng Chu thị giao hảo, hai người này không ít lần âm thầm ngăn cản Lâm thị. Mà nằng ghét nhất chính là bộ dáng tiểu nhân đắc chí của Chu thị kia. Về phần Lâm thị, đã từng ăn qua không ít thua thiệt của Quách đi nương, hiện giờ Quách đi nương đã không còn được sùng ái như trước kia, nhưng vẫn như cũ chân cao khí ngạo, còn dám không đem Lâm thị để ở trong mắt.

"Ha ha." Trần thị cười khê. Nằng từ trước tới nay cay đắng, tự nhiên nhìn thấu rõ mèo của ba người các nằng. Nặng cũng biết Quách đi nương trong lúc Mộ Dung Thu bị đuổi ra Nam Dương Vương phủ khi làm cái gì.

Mộ Dung thu mỉm cười, dư quang nhẹ nhàng nhìn lướt qua Quách đi nương một bên đứng ngồi không yên, nằng từ trước tới nay là người mang thù, Quách đi nương lúc ấy đối với nằng làm cái gì, trong lòng nằng rất rõ ràng. Tự nhiên biết mục đích mang Quách đi nương đến của Khương thị cùng Lâm thị. Bất quá là muốn nằng trả ra một hơi mới thôi.

Thế nhưng, hiện thời nằng có thai, tính tình cũng không như trước ghét ác như cũ nữa. Quách đi nương chỉ là thiếp thất của Vũ Văn Nghị mà thôi, không đáng giá để nằng hao tâm tổn sức.

Mộ Dung Thu nhìn sang liếc mắt một cái kỷ thực cũng không có gì, nhưng xem ở trong mắt Quách đi nương, là Mộ Dung Thu đã ghi hận nằng. Nhất thời Quách đi nương lại càng đứng ngồi không yên, thân mình trong chốc lát lại hoạt động một chút, cuối cùng thật sự không nhịn được, đầu đầy mồ hôi lạnh, cắn răng thật chặt, lúc Mộ Dung Thu các nằng đang nói chuyện, rốt cục không chịu nổi đau khổ trong lòng, hai đầu gối quý xuống đất, run rẩy thân mình, khiếp đảm nói: "Thỉnh vương phi tha thứ cho nô tì tội không biết, nô tì là có mắt không thấy thái son, cả gan làm loạn, dám va chạm vương phi. Thỉnh vương phi tha thứ nô tì. Nô tì ngày sau tuyệt đối không dám như thế."

"Sớm biết hôm nay cần gì phải như lúc trước? Ngày ấy Vũ Văn Hâm cùng Chu thị hai người khinh người quá đáng, người đã không vì vương phi mà suy nghĩ cũng thôi đi, lại còn vui sướng khi thấy người gặp họa, đồ thêm dầu vào lửa. Quách đi nương, người tuy tính là nửa chủ tử, nhưng thân phận của người hèn mọn, cũng dám làm mưa làm gió, chính là to gan lớn mật! Lâm thị từ trước tới nay làm người ôn hòa, dựa vào vậy liền chịu thất thế trước mặt một thiếp thất như ngươi. Điều này đã là không hợp quy củ, nhưng mà ngươi còn dám đối với vương phi khoa tay múa chân, còn nói khó nghe như vậy!" Khương thị nhìn lướt qua Mộ Dung Thu, thấy thần sắc Mộ Dung Thu vẫn như thường, không thấy một tia lửa giận. Mộ Dung Thu từ trước tới nay hi vọng không lộ, lúc này cũng không biết nằng đang suy nghĩ gì, nằng liền mở miệng nói:

Quách đi nương lưu riu khóc nỉ non, thân mình run run nghe xong Khương thị, lại càng sợ hãi. Nằng lúc trước cũng thật không ngờ Mộ Dung Thu sẽ có ngày xoay người, cho nên mới dám to gan nói can như vậy. Hiện giờ nghĩ lại, cũng là cực kỳ hối hận. Nếu là có lựa chọn lại, nằng tuyệt đối sẽ không làm can như vậy.

Lâm thị thờ dãi, nhìn Lâm thị nói: "Nếu người đã thật sự biết sai, liền thiệt tình thành ý thỉnh tội với vương phi."

"Nô tì thật sự biết sai rồi, về sau cũng sẽ không dám nữa. Vương phi đại nhân đại lượng, tha thứ cho nô tì." Quách đi nương một bên lau nước mắt, một bên hết lời cầu xin nói.

Mộ Dung Thu thấy thế nhu nhu mấy, nhìn bộ dáng Quách đi nương này thật sự là khó chịu. Tuy rằng Khương thị cùng Lâm thị có hảo tâm. Nhưng đối với Quách đi nương, nằng bây giờ thật không còn có tâm tư tức giận, càng nghe lại càng không kiên nhẫn, Mộ Dung Thu phát phất tay nói: "Đừng lên đi, khóc suốt suốt như vậy thành bộ dáng gì nữa, nếu bị người khác thấy được, còn nói là bản phi đánh chửi người!"

Quách đi nương hoảng sợ gương mặt nhẵn về phía Mộ Dung Thu, không dám tin Mộ Dung Thu thật sự sẽ buông tha cho nằng.

Thấy bộ dáng nghi hoặc của Quách đi nương, Mộ Dung Thu thanh âm lãnh thêm vài phần: "Nếu không có việc nữa, người liền lui ra đi!"

"Vâng, nô tì xin phép lui ra." Quách đi nương để đặt cần trọng nhìn thần sắc Mộ Dung Thu, thấy nằng quả thật không có tức giận, mới yên lòng rời đi.

Lâm thị cùng Khương thị hai người hai mặt nhìn nhau, thật không ngờ Mộ Dung Thu can bản cũng không có truy cứu Quách đi nương.

Kỷ thực, các nằng không biết là, Mộ Dung Thu không muốn hao tâm tổn sức, đồng thời cũng không muốn ở thời điểm mang thai khiến mình khó chịu. Quách đi nương trời sinh là tiểu nhân, dứt khoát đã không ở Nam Dương Vương phủ, nằng không cần phải hao tâm tổn sức.

Hưởng chi chuyện đối phó Quách đi nương, phải để Lâm thị làm. Hôm nay gặp lại Lâm thị, lại thấy Lâm thị cùng Khương thị hai người như hai tay mười ngón, hai người kẻ xướng người họa, Mộ Dung Thu liền biết, Quách đi nương những ngày sau sẽ không quá tốt. Lâm thị đã rất có thủ đoạn.

Trần thị cười nhạt nhìn thoáng qua Mộ Dung Thu.

"Bất quá chỉ là một tiểu thiếp, không nhất định phải làm ra động tác lớn như vậy. Hào hào dạy dỗ liền vâng." Trần thị cười nói. Kỷ thực bên người Mộ Dung Ngạn cũng có một thiếp cùng một cái thống phòng, nhưng mà cũng không dám làm sai quy củ hành vi.

Mộ Dung Thu thấp đôi mắt, nhìn về phía Trần thị bụng bằng phẳng hỏi: "Nghe nói bốn tháng về sau liền sẽ từ từ lộ bụng bầu." Nằng cùng Trần thị nhưng thật ra cũng có duyên, có thể cùng nhau mang bầu.

"Đúng vậy a, nhắc tới cũng nhanh, kỷ thực sáu bảy tháng rất nhanh liền sẽ trôi qua." Trần thị cũng cúi đầu nhìn bụng bằng phẳng của mình, nhẹ tay ôn nhu vuốt ve một chút, một mặt mẫu tính tỏa sáng.

"Ngược lại thật sự là hãm mộ vương phi cùng tướng quân phu nhân, ta đây cái bụng chính là không tốt, đều lâu như vậy ngay cả nửa điểm tin tức cũng không có. Tuy rằng phu quân nhìn giống như không nóng nảy, nhưng thủy chung chuyện vô hậu vẫn là vấn đề." Lâm thị hãm mộ nhàn Mộ Dung Thu cùng Trần thị, ngờ khi không phải không có hãm mộ nói. Nằng tuy rằng ghét cho Vũ Văn Nghị hơn một năm, nhưng cũng chỉ mới mấy ngày gần đây mới thường xuyên cùng phòng, nhưng mà hai người trước nằng mới đến quý thủy.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu cười trấn an nói: "Chuyện này không gấp được. Trước cứ hòa hoãn tâm tình đã." Có đôi khi càng là cầu, lại càng là không có. Nhưng khi không có chú ý liền có kinh hi ngoài ý muốn. Nằng hiện giờ trong bụng này lại là kinh hi chân chân chính chính.

"Vương phi nói rất đúng, em đâu bây giờ phải làm nhất chính là hòa hoãn tâm tình, đừng cả ngày ở trong phòng thêu hoa, đến mất đều bị thương." Khương thị nói.

Trần thị gật đầu, "Đúng, ở trong căn nhà cả ngày đều là đốt than, ở lâu, người cũng liền mơ mơ màng màng, vẫn nên đi đi lại lại vài vòng mới tốt."

"Àn, ta đã biết." Lâm thị nghiêm túc nghe ba người các nàng, là thật nhớ ở trong lòng. Nàng trong ngày thường còn có ham muốn thêu hoa, ngồi mộ lúc chính là cả một ngày, hiện giờ phải đi tìm cách hầu hạ đàn ông đi. Nhiều lần cùng phòng, cũng sẽ có cơ hội

"Vương phi, đây là vương gia sai người ta đưa trái cây tới. Rất ngon tươi." Hồng Lăng bụng mồm vào phòng. Trong cái khay kia đựng táo nhỏ lớn màu tím, óng ánh trong suốt.

Mộ Dung Thu vừa thấy nho, nhất thời có chút thèm ăn. Nàng hai ngày này liền thèm nho. Cũng cùng Vũ Văn Mặc nói qua một lần, không thể nghĩ hẳn thế nhưng nhớ kỹ. Thế nhưng, nàng nguyên bản cũng không nghĩ tới bây giờ tự nhiên lại muốn ăn nho, dù sao bây giờ là mùa đông.

Ba người Trần thị khi nhìn thấy nho, đều tròn tròn mắt.

"Ôi! Đây là nho nói nào a? Giờ đang là mùa đông nhưng làm sao mà có a." Trần thị sau khi thấy được, kinh ngạc nói.

Hồng Lăng cười nói: "Là vương gia sai người ta từ Dương Thành mang tới, đây là ra roi thúc ngựa đưa về. Để khỏi hỏng dọc đường đi là dùng băng bảo vệ." Vương gia vì vương phi thật đúng là nhọc lòng, vì để cho vương phi có thể ăn vào nho, đã hỏi rất nhiều người, mới biết được Dương Thành có nho.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu nhin không được mỉm cười. Cô đại so không được với hiện đại, cho dù là mùa đông cũng đều có nhiều loại hoa quả. Vũ Văn Mặc còn không biết mất bao nhiêu tâm đầu.

Lâm thị cùng Khương thị đều là hãm mộ hết sức, phu quân các nàng còn không có thời điểm dụng tâm như vậy, đặc biệt Khương thị, thời điểm nàng có thai, Vũ Văn Kháng không chịu nổi tịch mịch, nâng lên vài người thiếp. Cả ngày đều tham non tươi, nói nào sẽ dễ ý nàng muốn ăn cái gì. Lâm thị hãm mộ là hãm mộ, nàng cũng biết Vũ Văn Nghị là hạng người gì, liền cũng không có nhiều yêu cầu như vậy.

"Đội Ngũ đệ đã trở lại, người nếu là muốn ăn, liền nói cho hắn biết." Mộ Dung Thu nhìn lướt qua Trần thị, cười nói.

Nói tới Mộ Dung Ngạn, cũng đã đi biên quan hơn nửa tháng, đến bây giờ cũng chưa có thư tín trở về. Xem ra Nam Cương bên kia cũng có rất nhiều chuyện cần giải quyết a. Trần thị sau khi nghe thấy Mộ Dung Thu nói vậy, cúi đầu một mặt đỏ bừng, nhưng là khó nên tương niệm."Lúc này vừa bình định Nam Cương, có rất nhiều chuyện cần phải xử lý. Trở về cũng cần hơn nửa tháng."

"Ha ha, sốt ruột? Tiểu biệt thăng tân hôn." Mộ Dung Thu nhủ mấy sao, chế nhạo nói

Trần thị hai gò má đỏ bừng, đầu thấp hơn, nghiêng đi thân mình: "Vương phi lúc nào cũng ưa thích đùa với ta."

"Dung mạo tướng quân phu nhân ít có người có thể so sánh, hiện giờ lại có thai. Tướng quân chinh chiến sa trường, nhất định cũng thời khắc nhớ kỹ." Khương thị cười nói. Trên trán lại là hãm mộ, có chút ghen tị. Nàng cũng đúng là nghe nói tướng quân thấp phần yêu thương Trần thị.

Lâm thị mỉm cười: "Đúng vậy, tướng quân phu nhân còn hãm mộ vương phi. Chúng ta đều là hãm mộ vương phi cùng tướng quân phu nhân."

"Đừng có chế cười Ngừ Yên nữa. Nàng từ trước tới nay da mặt mỏng, không thể so với chúng ta. Đến, ăn chút nho đi." Mộ Dung Thu cười nói. Khoát tay áo sai Hồng Lăng đem nho cho mỗi người một ít.

Khương thị cùng Lâm thị hai người lập tức cầm lên một trái ăn, liền tục khen: "Thật là ngọt."

"Đúng vậy a." Trần thị phụ họa, cũng chỉ là ăn một, vẫn chưa ăn nhiều.

"Vương gia phân phó, nho vừa đưa tới có chút lạnh, vương phi không thể ăn nhiều." Hồng Lăng vừa quay đầu lại đã nhìn thấy Mộ Dung Thu ăn vài trái, lập tức nói.

Mộ Dung Thu bĩu môi, Vũ Văn Mặc gần đây càng ngày càng giống mục tử, thứ này ăn nhiều hơn hai trái thì ngại gì? Bất quá vẫn nên đợi nguời rồi ăn, ăn ít cho thỏa đáng.

"Nửa tháng nữa là hôn kì Tử cô nương. Đồ cưới của Tử cô nương, ta cũng đã sớm chuẩn bị xong. Đến lúc đó tướng quân cũng đã trở về, vương phi hiện giờ lại có thai, nếu không có thể tới dự hôn lễ Tử cô nương, vẫn là chỗ để đi đường một tiết." Sau khi Trần thị ăn một trái nho, liền ngừng miệng, lau khô miệng một chút, hướng Mộ Dung Thu nói.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu lúc này mới nhớ tới, Mộ Dung Lan đã đính hôn, hơn nửa hôn kỳ cũng gần đến. Lại chi còn hơn nửa tháng nữa là đến hôn kỳ. Nàng lúc trước đã đáp ứng Mộ Dung Lan, hưởng hồ đều ở kinh thành, xa cũng không có xa: "Bản phi không có mình mai như vậy. Từ mười thành thân chúng ta là nhà mẹ đẻ tự nhiên sẽ đi." Mộ Dung Lan dù sao cũng là từng có khoảng thời gian trước kia, như nàng cùng Mộ Dung Ngạn và Trần thị cũng coi như là chỗ dựa cho Mộ Dung Lan, cho dù nhà chồng Mộ Dung Lan có ghét bỏ đoạn thời gian kia của Mộ Dung Lan, nhưng cũng sẽ nể mặt bọn họ đối xử tử với Mộ Dung Lan.

Lúc Mộ Dung Thu ngẩng đầu lên, vừa vận nhìn thấy Hồng Lăng ra khỏi phòng, hình như là Lan Ngọc gọi nàng đi ra ngoài.

"Tử cô nương muốn thành hôn? Chúng ta đây cũng muốn chuẩn bị lễ." Khương thị nhìn qua hết sức kinh ngạc, nhưng kỳ thật chuyện Mộ Dung Lan cùng người khác đính hôn, phổ lớn ngỡ nhờ ở kinh thành đều đang nghị luận. Dù sao lúc trước Mộ Dung Lan đã từng lúc thanh lâu, nam tử tuyệt đối sẽ không tiếp nhận. Vốn tưởng rằng sẽ có độc sống quãng đời còn lại. Hiện thời lại đính hôn, còn là thân phận chính thể. Đại đa số mọi người suy đoán người cùng Mộ Dung Lan định thân, có phải hay không là trên thân có tàn tật? Bất quá đoán thì đoán, kinh thường thì kinh thường. Mộ Dung Thu đi, bọn họ tự nhiên cũng phải đi. Làm như vậy nhưng cũng là muốn cho Mộ Dung Thu nhìn xem.

"Àn, em đâu hai ngày này phải đi chuẩn bị." Lâm thị nói.

Mộ Dung Thu tự nhiên biết Khương thị cùng Lâm thị đang suy nghĩ cái gì. Ở thời đại này, nữ nhân hơn phân nửa không đồng tình cho nữ nhân. Mộ Dung Lan nếu gặp được người không để ý chuyện trước kia của nàng, ngược lại sẽ đưa tới nhiều chuyện linh tinh cùng trảo phạt. Đại khái cũng không có bao nhiêu người đi dự hôn lễ Mộ Dung Lan. Lòng người dễ thay đổi chính là như thế, nếu nàng đi, sẽ có rất nhiều người cùng đi.

Trần thị cười nhạt không nói. Uống vài ngụm trà.

Vài người lại hàn huyên chút chuyện không quan hệ, hơn phân nửa đều là vây quanh trọng phụ, đứa nhỏ, còn có một chút bát quái trong phổ lớn ngỡ nhỏ kinh thành. Mộ Dung Thu thật ra rất hưởng thụ, cuộc sống không phải nhàn nhả như vậy? Vừa ăn mỹ thực vừa uống trà ngon, một bên ngồi nghe những nữ nhân kia đàm luận bát quái.

Chờ sau khi ba người Trần thị rời đi, Mộ Dung Thu có chút mệt mỏi muốn ngủ một chút, Hồng Lăng mang một vè mặt do dự đi đến.

Mộ Dung Thu hóa hoãn chống đỡ đứng dậy, vừa rồi đã thấy Lan Ngọc kêu Hồng Lăng đi ra ngoài, dường như là có việc, trước mắt sắc mặt Hồng Lăng lại như vậy, xem ra thật là đã có chuyện."Người cùng ta không có gì là không thể nói. Có việc cứ nói đi." Hồng Lăng cũng năng dạ cùng trả qua nhiều chuyện như vậy, trong lòng nàng, Hồng Lăng nghiêm nhiên là tỷ muội của nàng, không ai có thể theo kịp.

Nghe vậy, Hồng Lăng nguyên bản vẫn có chút do dự, không biết nên mở miệng như thế nào. Huống hồ bản thân nàng cũng thật là xoắn xýt, không biết nên làm thế nào đây. Trước mắt thấy Mộ Dung Thu nói như vậy, trong mắt nàng liền rung rung nước mắt nói: "Vương phi, Hồng Lăng sợ là không thể hầu hạ ở bên người vương phi."

"Có phải hay không nhận được thư từ Trương Tuyên?" Mộ Dung Thu cũng không nghĩ là, Trương Tuyên đến nay cũng không biết thân phận của nàng cùng Hồng Lăng. Mà trước đó mấy ngày nàng sai người đi Thượng Chí trấn tiếp nhận sinh ý tâm tị, nghĩ đến Trương Tuyên là qua người họ nhỏ đưa tin đi.

Hồng Lăng kinh ngạc nhìn về phía Mộ Dung Thu, trong mắt lộ tràn mi mà ra: "Vâng. Trương Tuyên nhờ người đưa thư tới. Hắn muốn đính hôn cùng với nữ nhi của Huyện lệnh đại nhân." Nàng vốn cho là Trương Tuyên sẽ chờ nàng, thật không nghĩ tới Trương Tuyên vào thời điểm này muốn đính hôn! Nàng tưởng rằng Trương Tuyên đối với nàng cũng sẽ giống vương gia đối với vương phi như vậy. Dù sao, hắn đã không ghét bỏ chuyện nàng bị bóng mặt.

"Cái gì?" Mộ Dung Thu nhìn mi, tại sao có thể như vậy? Không phải chỉ mới qua một tháng sao? Trương Tuyên làm sao có thể cùng thiên kim Huyện lệnh đại nhân có quan hệ?

"Vương phi, nó tí muốn đi Thượng Chí trấn nhìn một chút, nếu là Trương Tuyên quá thực đã phụ nó tí. Nó tí liền chung thân không gà trở về hầu hạ vương phi. Nếu là Trương Tuyên không có phụ nó tí, nó tí liền..." Hồng Lăng cắn chặt răng về sau, do dự qua rồi nói ra.

Mộ Dung Thu gật đầu: "Đi đi, tôi thiếu cũng phải biết rằng nội dung trong thư là thật hay không. Nếu là cứ như vậy buông tha, sau này sớm hay muộn cũng sẽ hối hận. Nha đầu ngược, bên cạnh ta không thiếu người chiều cồ. Đi đi, hạnh phúc của mình là tự bản thân mình đi tranh thủ. Trương Tuyên nếu là không có phụ người, tự nhiên là người đáng giá tin nhiệm, pho thác chung thân."

Hồng Lăng nghe vậy, cũng không dừ dột: "Nhưng nó tí luôn tức vương phi, luôn luôn muốn hầu hạ bên người vương phi. Nó tí cũng lo lắng người khác hầu hạ vương phi không tốt. Tiểu thiếu gia còn nhỏ, Văn Kỳ kia mặc dù là người thành thật, nhưng cũng có chỗ chiều cồ không chu toàn, nó tí nếu không phải đứng một bên nhìn, lúc nào cũng đều lo lắng. Nó tí ngưng ngưng, vốn là muốn hầu hạ vương phi cả đời. Nhưng hôm nay, phải rời khỏi vương phi. Nó tí cảm thấy lòng tâm khiến trách."

"Nha đầu ngược. Nói người ngược, người thật đúng là ngược! Người không hay bắt luận kẻ nào! Là ta thiếu người. Người nha đầu ngược này, nếu tiếp tục lưu lại bên cạnh ta, người nhận lấy lương tâm khiến trách đó là ta. Đi thôi, đi báo Mã hộ vệ kiểm hồ về đưa người đi đi. Một cô nương gia đi một mình rất nguy hiểm. Thế nhưng, nếu là người thật sự lưu lại Thượng Chí trấn cũng tốt. Ai nói người không chiều cồ ta? Ở Thượng Chí trấn còn có sản nghiệp lớn của ta, đều còn phải dựa vào người đó." Mộ Dung Thu nhẹ nhàng vỗ vỗ mu bàn tay Hồng Lăng, nhìn không được cười nói.

Trước kia nàng chán ghét nhất là cồ nhân cồ hú cùng chế độ phong kiến. Nhưng hôm nay đám người Hồng Lăng đối với nàng tình cảm như vậy, nàng thẳng đến ngày xuống mồ cũng không thể quên, thậm chí còn có thể cảm kích, vận mệnh an bày nàng đã trải qua nhiều như vậy. Tuy rằng quá trình nhấp nhỏ, nhưng cuối cùng thứ nàng thu được nếu so với mất đi thì nhiều không đếm xuể.

Hồng Lăng nín khóc mỉm cười: "Vương phi tin nhiệm nó tí, nó tí nhất định sẽ đem hết toàn lực. Chính là... Trương Tuyên nếu phụ nó tí, nó tí liền không phụ tin nhiệm vương phi." Trong giọng nói đã có phiền muộn. Nàng hiện tại nghĩ đến chuyện Trương Tuyên cưới người khác, nàng hết sức đau lòng. Cho dù Trương Tuyên còn muốn nàng, nàng quả quyết cũng sẽ không thể gả cho Trương Tuyên. Sau khi cùng vương phi đã trải qua nhiều chuyện như vậy, nàng đã quyết định, mặc kệ ngày sau như thế nào, nàng không gả cho quan to quý tộc, nhưng gả cho người chỉ có thể cưới nàng làm vợ.

"Ta nghĩ, Trương Tuyên hẳn là nhớ người thôi." Mộ Dung Thu mỉm cười, thản nhiên nói. Tuy rằng nàng cùng Trương Tuyên tiếp xúc không nhiều lắm, nhưng cũng nhìn ra, Trương Tuyên là loại người cồ chấp, chỉ cần đã nhận định liền sẽ không dễ dàng thay đổi. Nơi nào trong thời gian ngắn vậy liền sẽ cùng người khác đính hôn? Sợ là muốn khiến Hồng Lăng trở về, mà đùa giỡn thôi.

Hồng Lăng còn đang lau nước mắt, căn bản cũng không có nghe thấy những lời này của Mộ Dung Thu, nàng hiện tại ở bên trong đầu đều là phần nộ, nếu Trương Tuyền dám phụ nàng, nàng sẽ khiến cho Trương Tuyền không được trôi qua ngày tốt!

Ngày đó, Hồng Lăng liền thu thập đồ đạc, thu thập xong tự mình đưa Hiên nhi đi tắm rửa thay quần áo. Cả một đêm không có ngủ, làm cho Hiên nhi bộ quần áo, lại thêm cái hầu bao nhỏ đáng yêu đến cực điểm. Ngày thứ hai hốc mắt hồng hồng lên đường.

Lan Ngọc cùng Thường Thu tuy rằng đều là làm việc thỏa đáng, nhưng hai người quản tất cả chuyện tình trong Mai viên thật là có làm khó. Vũ Văn Mặc cũng sợ chiều có không chu toàn, liền từ trong phủ nhắc lên hai nha hoàn thành thật ổn thỏa và trong cả một ngày, rốt cục đem Mộ Dung Lan theo phủ tướng quân tới Trình gia.

Nửa tháng sau đến ngày hôn lễ Mộ Dung Lan, ngã tư đường thông từ phủ tướng quân đến Trình gia đều vây đầy người.

Tuy rằng Mộ Dung Ngạn không có từ bên quan trở về, nhưng Trần thị cũng không có nửa điểm ủy khuất Mộ Dung Lan, đem hôn lễ làm thật phần to lớn. Chính là bởi vì như thế, Trình gia càng là không dám coi khinh Mộ Dung Lan. Diễn tấu sáo và trống cả một ngày, rốt cục đem Mộ Dung Lan theo phủ tướng quân tới Trình gia.

Chủ rể Trình Phong, tướng mạo đường đường, tác phong nhanh nhẹn. Chính là khí sắc không tốt lắm, sắc mặt trắng bệch. Có vẻ như thật là có chút bệnh. Thế nhưng, nụ cười trên mặt hẳn không giả, xem ra đối với việc cưới được Mộ Dung Lan cũng chân tâm thật ý vui vẻ. Chính là cha mẹ Trình gia trên mặt đều là miễn cưỡng, điều này cũng chẳng trách hai vị lão nhân. Tuy rằng Trình Phong thân thể yếu đuối, nhưng cũng là thiếu gia đứng đắn. Này cưới Từ cô nương phủ tướng quân, ở bên ngoài là treo cao, nhưng thực tế, Mộ Dung Lan nhưng có rất nhiều nam tử đều không muốn.

Nhưng nhị lão thấy Trình Phong đối với Mộ Dung Lan rất hài lòng, liền cũng chỉ có thể nhận.

Mộ Dung Lan một đường biểu hiện đều là thấp phần trấn định. Giờ tay nhắc chân đều là phong phạm tiêu thư khác các, năng vốn có dáng người thướt tha, bộ dạng thoát tục. Tuy rằng người tham gia hôn lễ không thấy được diện mạo Mộ Dung Lan, nhưng đều bị dáng người Mộ Dung Lan thuyết phục.

Đã bái thiên địa, liền đưa vào洞 phòng.

"Trình Phong là từ nhỏ liền thân mình gầy yếu, mỗi ngày đều uống thuốc. Bất quá không trí mạng. Nghe nói Trình Phong trong ngày thường đối đãi hạ nhân cũng cực kỳ hữu lễ, gần như không có quở trách quá đáng. Mộ Dung Lan gả cho Trình Phong cũng xem như có phúc phận." Vũ Văn Mặc nguyên bản không có tính toán tiền tới tham gia hôn lễ, dù sao hẳn cùng với Trình gia là không có giao tình gì. Mà hẳn tới tham gia hôn lễ, lại làm cho nhị lão Trình gia dè dặt cẩn trọng. Nếu để cho Mộ Dung Thu một người ở lại đây, nơi này nhiều người như vậy, hẳn trăm triệu sẽ không yên tâm.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu mỉm cười: "Àn. Đây là Mộ Dung Lan lựa chọn, nàng chắc là sẽ không lựa chọn sai." Mộ Dung Lan là cô gái thông minh, biết lựa chọn ra sao sẽ đối với chính mình hữu ích. Đặc biệt lúc Mộ Dung Nguyệt chết, coi như là khiến nàng hoàn toàn hiểu ra.

Trình gia tân phòng.

Trình Phong xốc khăn voan trên đỉnh đầu tân nương từ lên, hẳn trên mặt tái nhợt có chút vẻ chờ mong.

Khăn voan hạ xuống thần sắc Mộ Dung Lan nhân nhậ, cũng có vẻ mặt tân nương từ ngượng ngùng.

Lúc khăn voan rơi xuống đất, Trình Phong nhìn dung mạo như tiên tử của Mộ Dung Lan, thở dài: "Lan nhi, hôm nay nàng chính là vợ ta. Vì phụ nàng sau chắc chắn sẽ che chở nàng." Lời đồn của mọi người, hẳn chưa bao giờ để ở trong mắt.

Mộ Dung Lan chưa từng thấy qua Trình Phong, rằng lúc trước đáp ứng việc hôn nhân cũng là bởi vì nàng sẽ là chính thể. Hôn nữa Trình Phong mặc dù có thấp, nhưng lại là chính nhân quân tử. Hiện giờ nghe Trình Phong nói vậy, nàng vẫn không nhận được lệ nóng doanh trong, chậm rãi nâng đầu nhìn về phía người ngày sau sẽ cầm tay cả đời.

"Là chàng!"

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 40: Bạc đầu cũng chẳng xa nhau (3)

Sao lại là hẳn! Là người có được đem đầu tiên của nàng khi nằng vào kĩ viện, cũng đã âm thầm bảo hộ nàng, từ đem đầu tiên, mãi cho đến nàng rời đi thanh lâu, là nam nhân duy nhất nàng từng hầu hạ! Chính là hẳn không xuất hiện như bình thường, hẳn khiến mỗi nam nhân tiến đến tìm nàng, nhưng những nam nhân kia đều là chưa bao giờ chạm qua nàng. Trong mắt nhiều người nàng tiếp khách vô số. Nàng là hoa khôi cao ngạo trong mắt nam nhân! Nàng là người gặp dịp thì chơi, bởi rượu bán tiếng cười.

Cho nên chỉ duy nhất đêm đó, ở trong mắt nàng là vũ nhục, nàng cảm giác mình bán! Là tàn hoa bại liễu!

Chính là, thật không ngờ, người chiếm được nàng cuối nàng thể nhưng đều là hẳn!

"Lan nhi, còn nhớ rõ hai năm rưỡi trước, ta và nàng gặp nhau tình cảnh ra sao?" Thanh âm hẳn cực kỳ ôn nhu, không biết là bởi vì thân thể yếu, hay hẳn trời sinh đã là như thế. Thanh âm ôn nhu rất êm tai, làm cho người nghe dần dần bị mất phương hướng.

Mộ Dung Lan kinh ngạc tròn hai mắt, sau đó là trăm hoa đua nở, nữ quyền phủ tướng quân đi cảm ơn tự dâng hương. Nàng nhất thời khó chịu liền đi ra phía sau núi, gấp phải đồ để xỏm đùa giỡn, hẳn xuất hiện.

Nếu không phải hẳn nhắc tới, nàng căn bản cũng không sẽ nhớ lại.

Nguyên lai là hẳn!

Từ đầu đã là hẳn!

Vận mệnh hay thay đổi, hiện thời hẳn là phu quân của nàng! Là người đời này nàng dựa vào.

...

Trên đường hồi Nam Dương Vương phủ, bên trong xe ngựa chạy chậm rãi, Mộ Dung Thu tựa vào vai Vũ Văn Mặc. Vũ Văn Mặc ôm nàng thật kĩ, xe ngựa này bên ngoài nhìn qua không có gì, nhưng là bên trong xe ngựa có huyền cơ khác. Bên trong đều là dùng da cáo bọc. Trước khi dùng xe ngựa, trước hết dùng lửa than trong xe ngựa đem mang nóng nhiệt rồi mới vào xe tránh để bị lạnh.

Xe ngựa chạy rất chậm, căn bản không có cảm giác xóc nảy. Hiện giờ Mộ Dung Thu được Vũ Văn Mặc ôm, căn bản không có cảm giác lạnh, hơn nữa thấy rất thoải mái. Dần dần nàng lại cảm thấy bối rối.

"Thư nhi, đừng ngủ. Xe ngựa này tuy rằng ấm áp, nhưng đang đi đường nên sẽ ngủ không yên. Trong chốc lát nữa sẽ đến Vương phủ, nàng chịu khó một chút." Vũ Văn Mặc thấy Mộ Dung Thu muốn nhắm hai mắt lại, liền ôn nhu nói.

Mộ Dung Thu ăn một tiếng, liền mở mắt. Từ sau khi mang thai, nàng luôn cảm giác muốn ngủ. Cả người trở nên lười cực kỳ. Cũng may hiện giờ ngày ngày nàng trôi qua là com đưa tới miệng, nước đưa tận tay. Ngày ngày trôi qua thật thoải mái."Khi nào thì về đến nhà?"

Về nhà? Vũ Văn Mặc nghe vậy, khỏe mắt, khỏe miệng đều giương lên: "Nhanh, lập tức sẽ tới ngay."

"Hiên nhi không biết có ngủ được hay không. Mấy ngày nay Hiên nhi mỗi đêm đều phải sở sỗ bụng của ta mới có thể ngủ được. Đêm nay không được vuốt, không biết hẳn có thể hay không ngủ ngon." Mộ Dung Thu thân mình gật gật, tìm tư thế thoải mái rồi nói ra.

Vũ Văn Mặc thân mình cứng ngắc một chút, nơi nào đó có kẻ nào đó có phản ứng. Nàng cũng không phải không biết mình đang trong tình huống như thế nào, còn dám ở trong lòng hẳn nhích tới nhích lui. Hẳn đôi mắt lóe lên nói: "Tiểu tình tình trẻ con. Hiên nhi sẽ không chờ đâu. Ta nghĩ lúc này khẳng định đã ngủ rồi."

"Nha. Thiếp cũng nghĩ vậy. Còn nữa trên người chàng sao nóng quá a. Có phải hay không buổi tối cảm lạnh?" Mộ Dung Thu sao lại không có phát hiện ra Vũ Văn Mặc thân thể biến hóa chỉ trong khoảng nửa khắc, liền có tư tưởng xấu muốn trêu chọc.

"Đừng nhúc nhích." Trong con người đen của Vũ Văn Mặc mấy đen lượn lờ, nơi nào đó tựa hồ lại bùng lên. Mấy ngày nay hẳn vẫn luôn luôn chịu đựng, nhưng hẳn là một nam nhân bình thường, tuy đối với nữ nhân khác không có cảm giác gì, nhưng đối với nàng lúc nào cũng nhiệt tình bành trướng, luôn là kim lòng không đầu. Hiện giờ phải làm Liễu Hạ Huệ, ôm mỹ nhân trong lòng mà vẫn không loạn. Hẳn cũng đã đủ buồn bực. Thế nhưng, buồn bực thì buồn bực nhưng bên trong cũng thật cao hứng, Thư nhi có đứa nhỏ của bọn họ. Hiện tại Thư nhi lại gây sự phóng hỏa! Muốn hẳn bị đục hòa dốt cháy?

Mộ Dung Thu cười hắc hắc hai tiếng, là lưỡi làm mất quý, sau đó khuôn mặt đỏ bừng nói với Vũ Văn Mặc: "Kỷ thực cũng không phải không thể."

"Không được. Đại phu đã nhắc nhở, bốn tháng đầu không thể làm chuyện phòng the, đối với nàng cũng đứa nhỏ là không nên." Vũ Văn Mặc cau mày ngón tay chỉnh nghĩa phản bác.

"Chàng hiểu lầm thiếp rồi." Mộ Dung Thu ngẹn cười, nói.

Vũ Văn Mặc ngăn người.

"Không thể dùng thân thể, nương tựa ta còn có tay a..." Mộ Dung Thu cúi đầu, tư thái ngái ngủng ngượng ngập nói. Rất dụ nhân! Rất mỉ hoặc!

Vũ Văn Mặc khóe miệng co giật, lại là sững sốt một chút. Bất quá rất nhanh liền có phản ứng lại, lập tức bên tai cũng trở nên hồng, nhiệt độ trong xe ngựa này thẳng tắp tăng lên, kỳ thực Vũ Văn Mặc nhìn bên ngoài thì lạnh lẽo lãnh khốc, bên trong đã cực kì rối loạn, hẳn hoi hai tiếng, một bộ nghiêm trang trả lời: "Còn khoảng một khắc nữa là về đến Phượng Đỉnh. Đêm nay Thu nhĩ sợ là phải một nhọc rồi."

Dứt lời, hai người trong đầu đều xuất hiện hình ảnh ái muội đến cực điểm

Một lúc lâu sau, Mộ Dung Thu ngã xuống giường thờ mịnh, "Thiếp nghĩ nếu nam nhân quá mạnh mẽ, nữ nhân cũng cực kì bi ai." Tay đau quá a.

"Thu nhĩ, ta lại muốn nữa." Vũ Văn Mặc giữ chặt tay Mộ Dung Thu để ở đó, ngữ khí ái muội nói.

Mộ Dung Thu bĩu môi, lặc đầu: "Thiếp mệt một quá a. Chúng ta như vậy cũng sẽ ảnh hưởng đến đời sau." Chủ yếu nhất là, nàng chỉ có thể sờ, không thể tự mình ra trận, càng là tra tấn a! Nặng tựa sau khi mang thai, sao phản ứng lại chậm như vậy, không đầu lại tự mình đào lại hầm! Ngươi mặt lên trời thờ dài, thật thống khổ!

...

Lại quá nửa tháng, Mộ Dung Thu nhận được thư của Hồng Lăng. Biết được nàng cùng Trương Tuyền đã tiến tâu han hiềm khách trước kia, chỉ là hiểu lầm, hai người đã làm hôn lễ. Nhìn giữa những hàng chữ của Hồng Lăng lộ ra niềm vui sướng cùng hạnh phúc, Mộ Dung Thu cũng vì Hồng Lăng mà cảm thấy vui vẻ.

Sau khi Hồng Lăng thành thân, cùng hai huynh muội Trương gia muốn cùng nhau phát triển sinh ý tâm ti lên kinh thành, mà Mộ Dung Thu ở kiếp trước chính là ở trên thương trường mà trưởng thành, tự nhiên đối với thị trường tâm ti cực kỳ xem trọng. Liền dùng thời gian mấy ngày để viết xong kế hoạch, sai người chuyển cho Hồng Lăng. Nói việc bây giờ nàng phải làm đó là lũng đoạn thị trường tâm ti, trở thành đại gia to lớn.

Bên kia, cùng Triệu Sơ phân có phần các loại cửa hàng, hiện giờ cũng đã có lợi nhuận, hơn nữa còn thấp phần khá quan. Triệu gia cũng cực kỳ coi trọng những cửa hàng này, cũng tính toán ở Đại Hoa quốc mở thêm nhiều chi nhánh. Mộ Dung Thu chỉ phụ trách ở mảng phương án marketing và thiết kế. Nàng bởi vì có cổ phần, phía sau còn có Vũ Văn Mặc một tòa kim sơn chống lưng, liền tham gia đầu tư có phần. Cùng Triệu gia phân chia thành 5:5. Không đến vài năm nữa, Mộ Dung Thu nhất định sẽ trở thành một đại phú ông của Đại Hoa quốc.

Mộ Dung Thu bên này cuộc sống trôi qua dễ chịu. Nhưng bên triều đình hiện giờ là chướng khí mù mịt.

Từ sau khi Hoa phi bị xử trảm, Hoàng Thượng liền nằm liệt trên giường bệnh nặng. Mỗi ngày kêu rên đau đớn khó chịu, nhưng ự y đã không còn phương pháp khác. Chỉ có thể kê đơn thuốc giảm đau như cũ. Vũ Văn Mặc, Tạ Nguyên, Vũ Văn Hạo tự nhiên biết là có chuyện gì xảy ra. Nhưng Hoàng Thượng đã dùng anh túc quá nhiều, nếu đi Bắc cương quốc tìm anh túc, cũng sẽ tìm được. Nếu để Hoàng Thượng tiếp tục dùng anh túc, tinh thần chắc chắn sẽ càng ngày càng không tốt, càng có khả năng sẽ nguy hiểm đến tính mạng. Hiện giờ chỉ có hi vọng Hoàng Thượng có thể qua được cửa ải này.

Nhưng Hoàng thượng một đời từ trước tới nay đều là sống an nhàn sung sướng, đau chịu nổi thống khổ lớn như vậy. Mỗi ngày đều âm ỉ là mắng muốn gặp Hoa phi. Hoàng hậu tuy là yêu Hoàng Thượng khắc sấu, từ lúc Hoàng Thượng bệnh nặng nằm trên giường, ngày ngày đều dốc lòng chăm sóc, nhưng cũng chịu không nổi Hoàng Thượng mỗi ngày trong miệng đều là tên một nữ nhân khác. Liền tức giận rồi đi, không quan tâm tới Hoàng Thượng nữa. Hoàng Thượng đối với Hoàng hậu cũng đã sớm vì nhan sắc tàn phai mà không còn yêu thương gì nữa, không có đề ý nhiều, dù sao hẳn hiện giờ bởi vì hủt anh túc mà tinh thần đại biến, hoàn toàn trở thành một người khác. Mỗi lần bị thống khổ không lồ hành hạ, hẳn nơi nào còn bận tâm nhiều như vậy. Bởi vì thân thể chịu đựng thống khổ, có không ít cung nhân hầu hạ hẳn, nếu làm cho hẳn có chút không hài lòng, sẽ khó giữ được tính mạng.

Đại thần trong triều cũng có nhiều bất mãn, nhưng dù sao cũng là hoàng quyền tối thượng, cũng chỉ có thể ngậm ngậm bất mãn. Thậm chí còn có ít quan viên đang âm thầm dâng hương, cầu nguyện hôn quân băng hà, tâu đề dâng cơ. Ở trong tình huống thành âm oán thần căng ngày càng nhiều như vậy, Hoàng Thượng cũng càng ngày càng không chịu nổi. Cứ như vậy Hoàng Thượng nằm trên giường một tháng, rốt cực chịu đựng không nổi tra tấn, băng hà.

Thái tử Vũ Văn Hạo ba ngày sau đăng cơ.

Ngày đăng cơ, đặc phái viên Bắc cương quốc tiến đến, bởi vì chuyện của Hoa phi đã truyền tới Bắc cương quốc, quốc quân Bắc cương quốc sợ Đại Hoa quốc ghi hận, muốn tấn công Bắc cương quốc. Hiện giờ Bắc cương quốc đã không cùng Nam Cương liên minh, tự nhiên không cách nào so sánh với Đại Hoa quốc, liền chủ động nộp thư đầu hàng, từ nay Bắc cương quốc chính là phụ thuộc vào Đại Hoa quốc.

Hỗn loạn trong triều đình cũng bởi vì Hoàng Thượng băng hà, tâu đề dâng cơ mà có chiều hướng giảm bớt. Vũ Văn Hạo sau khi lên ngôi, trọng dụng hiền thần, trừng phạt gian thần. Vây cánh của Vũ Văn Tập đều bị triệt hạ.

Một tháng sau, Vũ Văn Hạo tuyển tú. Đứng đầu hậu cung, Hoàng hậu chính là nữ nhi của đương triều Tả tể tướng. Quý phi chính là nữ nhi Hữu thừa tướng, ngoài ra còn có mười người phi tần. Trong khoảng thời gian ngắn cũng nhìn không ra Vũ Văn Hạo sủng ái ai nhiều ai ít. Bởi Vũ Văn Hạo hơn phần nửa thời gian đều đặt ở trên quốc sự. Hiếm khi có thời gian ở hậu cung, cho dù là đi, cũng là ăn huệ cùng hưởng. Không qua bao lâu, người đầu tiên mang bầu không phải là một trong những phi tần, mà là một cung nữ không có danh tiếng gì.

Nghe nói cung nữ kia bộ dạng thanh tú, cách làm người cũng khiêm tốn, thân thể cũng phổ thông, cha mẹ là nông dân, gia cảnh khá khản, bởi muốn để ca ca cưới được vợ, nàng mới vào cung làm cung nữ. Bất quá nàng cũng coi như là có vận mệnh tốt, được phái đi Càn Thanh điện của Vũ Văn Hạo làm cung nữ quét tước.

Về phần cung nữ này như thế nào mà được sủng ái, quả thật không ai biết. Nhưng từ thái độ của Vũ Văn Hạo cũng nhìn ra, hẳn thấp phần yêu thích nàng này, sau khi biết được nàng này mang bầu, lập tức phong làm Mi nhân.

Hiện giờ Mộ Dung Thu có bầu được ba tháng, cả người nhìn qua đầy dà lên không ít. Thế nhưng, có thể là bởi vì có bầu, cả người đều thay đổi, có đôi khi cũng sẽ quên đồng quên tây. Tỷ như, hôm qua đã đáp ứng Hiền nhĩ sẽ bồi hấn cùng nhau đi phơi nắng, kết quả nàng lại buồn ngủ mà đã quên mất. Hiền nhĩ thật nghe lời, cũng thật hiểu chuyện, chỉ vụng trộm đi theo Vũ Văn Mặc nói: "Phụ thân, Hiền nhĩ lo lắng mẫu thân ngày sau sẽ quên mất thân phận của mình. Nếu không còn nhớ được phụ thân là phu quân, Hiền nhĩ là con, phải làm thế nào đây?"

Sự thực chứng minh, Hiền nhĩ buồn lo vô có.

Mộ Dung Thu liếc nhìn bức thư Hồng Lăng viết cho nàng. Trong thư nói, nàng hiện tại cũng có bầu hơn một tháng, Trương Tuyền đối xử với nàng vô cùng tốt, cũng đáp ứng nàng sẽ không nạp thiếp. Trương Anh cũng có gặp một người tốt, nghe nói là đã tái giá với phú thương của một vùng, ngày ngày trời qua cũng không tệ.

Cuối cùng, Hồng Lăng nhắc tới ở Thượng Chí trấn có gặp qua Vũ Văn Khải. Vũ Văn Khải vào hai tháng trước sau ngày Vũ Văn Tập bị chặt đầu liền rời đi khỏi kinh thành, lúc ấy Vũ Văn Mặc thấy hẳn vào lúc cuối cùng có thể tự động ra làm chứng, liền cho hẳn một ít ngân lượng. Vũ Văn Khải từ trên người Vũ Văn Hâm cũng đã nhìn ra được một ít, nhận lấy cảnh giác, liền không còn có lạ phất phơ nữa, cả ngày không còn ở trong thanh lâu kỹ viện lưu luyến quên đường về nữa, hiện giờ cũng đã tìm được chuyện đứng đắn làm. Cảm bạc Vũ Văn Mặc cho hẳn chạy khắp nơi tìm sinh ý.

Kỳ thực, Trương Tuyền đã biết thân phận của nàng cùng Hồng Lăng, nhưng Trương Tuyền cảm kích ân đức của Mộ Dung Thu, nên cũng không cùng bất luận kẻ nào nói ra thân phận Mộ Dung Thu. Hiện giờ Hồng Lăng lại có bầu, hẳn càng là cảm kích Mộ Dung Thu đã cho hẳn một thể từ tốt như vậy.

Nhưng trong thư điều khiến người cảm thấy ngoài ý muốn đó là, thể từ của Vũ Văn Khải là Đỗ Khả!

Mộ Dung Thu còn nhớ, Đỗ Khả cùng Vũ Văn Khải tư thông, Đỗ Khả bị đánh chết khiếp, vốn cho là Đỗ Khả sẽ không gả cho ai nữa, nhưng là không thể tưởng được Đỗ Khả thế nhưng lại gả cho Vũ Văn Khải. Trong Thư Hồng Lăng nói đơn giản qua tình hình của Đỗ Khả cùng Vũ Văn Khải.

Đỗ Khả bởi vì bị trượng hình mà không thể mang bầu, nhưng Vũ Văn Khải cũng không ghét bỏ vẫn cưới Đỗ Khả. Thế nhưng, giang sơn dễ đổi bản tính khó dời, Vũ Văn Khải dù sao cũng là một nam tử phong lưu, đây là đồng tính đối với Đỗ Khả, cho nên trong hậu viện tiêu thiếp cũng thông phòng vẫn không có ít hơn, nhưng Đỗ Khả cũng không thêm đề ý, còn phi thường hơn là, nàng cùng các tiểu thiếp chung đụng với nhau vô cùng tốt. Vậy cũng coi như là phúc của Vũ Văn Khải.

Tàn di nương vào một tháng trước đã qua đời, nguyên nhân cái chết là bệnh nặng, nằm trên giường nửa tháng vẫn không có khởi sắc, sau đó rốt cực buông tay nhân gian.

Biết được tin tức của cô nhân, Mộ Dung Thu cảm giác giống đã trải qua một giấc mộng. Trong hai năm qua, đã trải qua rất nhiều chuyện, có người chết, có người như cũ vẫn còn sống. Nàng phát hiện, chỉ cần trải qua sinh ly tử biệt, đối với nhân sinh liền không còn nhiều yêu cầu nữa. Hiện giờ, nàng chỉ hy vọng, những người còn sống hào hảo sống tốt.

Cũng tỷ như, Triệu sơ.

Bình thành, Triệu gia.

"Tả gia đại có nương tài tình bức người, dung mạo ở Bình thành tính ra cũng là tốt nhất. Trong hai năm qua, Tả gia làm vài sinh ý càng ngày càng có khởi sắc, ở Bình thành còn có mười cửa tiệm. Các trấn khác cũng có mấy nhà. Hơn nữa Tả đại có nương năm nay bất quá cũng mười tám tuổi. Nói như thế nào đều xứng đôi với Sơ Nhĩ. Nếu là Sơ Nhĩ không có ý kiến, ta liền tự xếp bà mỗi đi cầu hôn đi." Triệu thái thái nhìn về phía Triệu Sơ ngồi một bên nói. Sau đó sai nha đầu đem bức tranh vẽ chân dung đưa tới trước mặt Triệu Sơ, để cho Triệu Sơ nhìn xem.

Tuy rằng đã qua ba bốn tháng kể từ khi Triệu Sơ từ kinh thành trở lại, nhưng mỗi ngày đều bận rộn chuyện tình sinh ý, muốn cùng hẳn nói một chút chuyện cũng không có khả năng. Trước đó vài ngày nàng tính toán muốn hẳn đính hôn, nhưng hẳn cự tuyệt. Hiện giờ cửa hôn sự này khiến nàng suy nghĩ rất nhiều, hơi rất nhiều bà mới, mới thấy được các phương diện đều hết sức hài lòng. Hiện giờ thật vất vả ở thời điểm ăn điểm tâm mới gặp được Triệu Sơ, nàng tự nhiên là muốn nói qua. Tuy rằng biết Triệu Sơ hà đôi với nữ tử khác cũng không có bao nhiêu hứng thú, cho nên ý nghĩ hẳn sẽ tự dần dần đầu về cho nàng tuyệt đối không có khả năng.

Triệu Sơ bình đạm nhìn lướt qua, thần sắc như thường. Trong tranh nữ tử xinh đẹp như hoa, tươi cười lộ liếm, cũng từ từ dung mạo xinh đẹp trên đời này cũng không có khác nhau bao nhiêu. Chỉ nhìn thoáng qua, sẽ không lưu lại ở trong lòng cũng trong đầu mây may ảo tượng gì. Hẳn phát phát tay, bảo nha đầu đem bức họa cuộn lại, hẳn nhìn về phía Triệu thái thái nói: "Mẫu thân không cần phí tâm tư, mẫu thân nên biết tâm tư của con. Hiện giờ con cũng không muốn thành thân. Hiện giờ đại ca đã có hậu, mẫu thân vẫn là chờ nên ép con trai."

Chính là bởi vì Triệu Thần đã có hậu, Triệu Sơ mới có tư tưởng làm vậy. Hẳn không muốn đón đầu, cũng không muốn mệt mỏi vì bất kỳ một nữ tử nào khác. Càng cảm thấy nếu làm như vậy, sẽ chỉ làm bản thân mình cảm thấy mệt.

Triệu thái thái nghe vậy, tức giận vô cùng: "Ngươi tên nghịch tử này! Đừng cho là ta không biết ngươi đang suy nghĩ gì! Hiện giờ người kia đã có thai, ngày ngày trôi qua vũng vàng hạnh phúc. Cho dù là lúc trước nàng là người tự do, ta cũng tuyệt đối sẽ không để nàng cùng người ở cùng một chỗ! Nếu như ngươi không muốn làm người bất hiếu, liền định ra việc hôn nhân ngay. Sớm tính tâm lý, làm cho mẫu thân và phụ thân có thể yên tâm! Nhìn đại ca người, hiện tại đã có ba nhi tử, hai nhi nhĩ."

"Mẫu thân tôi gì phải ép con. Con không phải là không cưới, chỉ là không có đúng người, rằng rằng độc thân sống quãng đời còn lại." Ở lúc Triệu thái thái càng nói càng kích động, Triệu Sơ nhẹ giọng ngắt lời nói. Kỳ thực hẳn cũng không vĩ đại như vậy, hẳn đối với Mộ Dung Thư khó có thể quên, trong khoảng thời gian gần sao lại có thể đi yêu một cô gái khác? Có lẽ trước hết phải làm cho Mộ Dung Thư trong lòng hẳn biến mất đã, cần phải có thời gian. Về phần cần bao lâu thời gian, hẳn không cách nào xác định, có khi là cần cả đời. Nếu là cả đời hẳn cũng không hối hận. Nếu có thể gặp được nữ tử khiến hẳn động tâm, hẳn cũng nhất định sẽ không để ý, cũng muốn cùng nàng ở cùng một chỗ.

Triệu thái thái bỗng nhiên bị ngắt lời, tuy rằng tức giận, nhưng Triệu Sơ là nàng sinh dưỡng, năng tự nhiên biết Triệu Sơ là người quyết cường, một khi hẳn đã quyết định liền tuyệt đối sẽ không dễ dàng sửa đổi. Chính là, hẳn nếu không đón đầu, như vậy sao được? Hiện giờ nếu là nói quá mạnh mẽ, chỉ làm tổn thương tình cảm hai mẹ con.

Từ ngày này, Triệu thái thái hay dùng các loại biện pháp, để cho đám phu nhân trấn trên mang theo cô nương nhà mình đến Triệu phủ. Lần nào cũng đều chọn lựa thời điểm Triệu Sơ ở trong phủ.

Các cô nương người người đều tuổi trẻ dung mạo xinh đẹp. Trước kia đã nghe nói qua Triệu Sơ dung mạo hoa mỹ, thế gian ít có nam tử có thể tối địch nổi. Nguyên bản vốn là không tin, tưởng chỉ là tin đồn. Sau khi nhìn thấy Triệu Sơ, người người đều khuyênh tâm.

Ở trong Triệu phủ, chuyện xảo ngộ mà gặp nhau là thường xuyên có.

Triệu Sơ tuy rằng cảm thấy phiền lòng, nhưng để Triệu thái thái không khổ sở. Cũng để cho nàng có một số việc đi làm. Triệu Sơ liền mò một con mắt nhắm một con mắt. Lâu ngày, những cô gái này đều không công mà lui, nguyên bản nhiệt tình dần dần tàn đi, dù sao nữ tử có đại phần lớn là rụt rè, cần bản không có khả năng luôn chủ động. Nhưng cũng có người kiên trì, những người này phần lớn đều là vì mê sắc đẹp của Triệu Sơ, dù vấp phải trở trở cũng không từ bỏ ý đồ.

Nhưng ở trước mặt Triệu Sơ chỉ như một tuồng kịch. Nữ tử có nhiều hơn nửa cũng sẽ không tiến lòng hẳn.

Triệu Sơ trở lại phòng, nhìn về phía lá thư trong tay. Là Vũ Văn Mặc viết cho hẳn.

Hiện giờ nàng đã mang bầu hơn ba tháng. Chỉ còn sáu tháng nữa sẽ sinh sản. Đến lúc đó, hẳn nên chuẩn bị cái gì đưa cho đứa nhỏ của nàng? Để cho đứa nhỏ của nàng khỏe mạnh trưởng thành, khiến nàng cả đời hạnh phúc. Hẳn còn cần phải cần thận suy nghĩ.

Nam Dương Vương phủ.

Mộ Dung Ngạn rốt cục đã trở lại, hẳn vừa ly khai chính là vén vẹn hơn ba tháng gần bốn tháng. Trần thị đã có thai được sáu tháng. Hẳn là khai hoàn mà về. Mộ Dung Thư cùng Vũ Văn Mặc cũng đều đi phủ tướng quân chúc mừng Mộ Dung Ngạn.

Trên triều đình quan viên gần như đều mang theo hạ lễ tiến đến chúc mừng.

Kỳ thực từ lần trước Trần thị đến Nam Dương Vương phủ đến bây giờ đã qua hơn một tháng cũng gần hai tháng. Mộ Dung Thư tất nhiên là thấp phần thích nói chuyện cùng Trần thị. Nhóm dân ông đều ở tiền viện uống rượu thoải mái tán gẫu, nói một chút chuyện sa trường hùng phong, chiêu gió chinh trị. Các nữ nhân phần lớn không hiểu, cũng quy củ ở đằng kia, cần bản không có khả năng cùng các nam nhân thoải mái tán gẫu, liền ảo ảo đi ra sau hậu viện, đi tìm Trần thị.

Trước đem Trần thị để ở một bên, Lục cô nương Mộ Dung Ngạc, trải qua mấy tháng chữa thương, hiện giờ đã chữa được không sai biệt lắm. Không e ngại gặp người khác. Nhưng trường hợp nhiều người như thế, nàng vẫn như cũ là có chút e ngại. Mộ Dung Thư trước tiên là nhìn qua Mộ Dung Ngạc.

Mộ Dung Ngạc tại thời điểm tướng quân phủ chưa gặp chuyện không may chính là một người có lá gan nhỏ, không dám nói nhiều. Mà ban đầu Mộ Dung Thư đối với cô muội muội Mộ Dung Ngạc này là vẻ mặt ôn hòa, thấp phần chiều chuộng. Mộ Dung Ngạc gặp Mộ Dung Thư tự nhiên không xa lạ gì.

"Đại tỷ." Mộ Dung Ngạc phúc thân hành lễ.

Cấp bậc lễ nghĩa cho đầu, nữ hài tử ở số tuổi này chính là bộ dáng thiếu nữ duyên dáng yêu kiều, non nớt.

"Trước đó vài ngày có đến phủ tướng quân vốn là muốn đến thăm Lục muội. Lúc đó Lục muội đang nghỉ ngơi, nên không thể đến thăm Lục muội, bây giờ nhìn thấy Lục muội có tri thức hiểu lễ nghĩa, tính tình sáng sủa không ít, ngược lại thật sự là vui mừng." Mộ Dung Thư tự mình đỡ Mộ Dung Ngạc dậy, hai người cùng ngồi xuống, Mộ Dung Thư cười nói.

Mộ Dung Ngạc rất ít được người khác tán dương ngưỡng mộ cúi đầu: "Lục muội nơi nào tốt như đại tỷ nói vậy."

"Có gì mà xấu hổ. Ở trong mắt đại tỷ, Lục muội là một người đẹp nhất. Ngày sau nam tử muốn kết hôn với Lục muội nhất định là nam tử thiên hạ tốt nhất." Mộ Dung Thư cười nói. bộ dạng thiếu nữ từ tỷ muội của Mộ Dung Ngạc cần nhất là được người khác khẳng định, như thế mới có thể tự tin đứng lên. Huống hồ, Mộ Dung Ngạc cũng đã bồi vì đoạn thời gian trải qua kia mà sợ hãi. Bất quá nàng lại cực kỳ may mắn, không giống Mộ Dung Nguyệt cùng Mộ Dung Lan bị người đập hư. Dựa vào Mộ Dung Ngạn cũng có thể tìm nhà chống tọt.

"Đại tỷ, đã lâu không gặp mặt, chế cười Lục muội, Lục muội cũng không nhận." Mộ Dung Ngạc cả khuôn mặt hồng như cả chua, bộ dáng xinh đẹp không thối.

Mộ Dung thư thấy thế, nhìn không được che miệng cười trộm

"Lục muội không cầu phu quân ngày sau là quan to quý tộc, nhưng cầu nam tử kia sẽ giống như vương gia đối với đại tỷ trần ai như vậy. Giống tứ tỷ phu đối tứ tỷ tôn trọng như vậy. Nếu là như vậy, muội cuộc đời này cũng không uổng." Mộ Dung Ngạc một mặt đầy vẻ hâm mộ nói. Đại tỷ ở trong kinh thành cũng bị chế cười, thế nhân đều nói đại tỷ rồi sẽ bị Thẩm trắc phi đoạt được sung ái cùng thân phận vương phi. Nhưng đại tỷ hôm nay là nữ nhân vương gia sung ái nhất, vương gia vì đại tỷ có thể thế thân không hai phu. Mà nàng tự nhiên cũng không thể cùng đại tỷ so sánh. Nhưng là tứ tỷ đã từng lưu lạc nhập thành lâu, vốn tưởng rằng sẽ cả đời bị người cười nhạo sống tuổi già cô đơn, nhưng hôm nay tứ tỷ phu cũng đối với tứ tỷ vô cùng tốt.

Nghe vậy, Mộ Dung Thư cười nhạt: "Sẽ gặp được. Ngạc nhi là nữ hài tử tốt như vậy. Sẽ có nam tử thương thức." Chỉ cần mỗi người đều tin tưởng vững chắc rằng bản thân mình sẽ nhận được hạnh phúc, chỉ cần cố gắng, đối với tình yêu trung thành, sẽ nhận được.

Mộ Dung Ngạc gật đầu, ánh mắt tin tưởng vững chắc vô cùng.

Sau khi cùng Mộ Dung Ngạc nói chuyện một chút, Mộ Dung Thư liền định đứng dậy đi vào sân của Trần thị. Mộ Dung Ngạc bỗng nhiên muốn nói lại thôi. Thấy thế, Mộ Dung Thư hỏi: "Lục muội có chuyện gì không ngại nói thẳng."

"Đại tỷ nếu gặp Nhị tiểu. Hãy khuyên nhủ Nhị tiểu, đừng quá thương tâm." Mộ Dung Ngạc do dự một chút, dù sao Mộ Dung Thư gặp nhị tiểu liền biết là chuyện gì đã xảy ra. Nàng hiện tại nói nhiều thêm một câu cũng không được gì. Chính là Nhị tiểu đối đãi với nàng vô cùng tốt, so với mẫu thân còn cần thận hơn, hiện giờ Nhị tiểu thương tâm, nàng cũng không muốn thấy như vậy, dù sao Nhị tiểu hiện giờ nhưng đã có bầu hơn sáu tháng.

Nghe nói vậy, Mộ Dung Thư mi mắt nháy lên một cái, chuyện gì đã xảy ra?"Ngữ yên như thế nào?" Có cái gì là nàng không biết sao? Trần thị là nữ tử có tâm tư, từ việc chiếu cố chu đáo, sẽ không dễ bị sự tình phiền nhiễu. Huống hồ người trong phủ tướng quân luôn đối Trần thị tôn trọng. Trần thị gặp chuyện gì thương tâm? Chẳng lẽ là cùng với Mộ Dung Ngạn có liên quan?

Mộ Dung Ngạc cúi đầu nói: "Nhị ca từ biên quan mang về một nữ tử. Nàng kia đã được nhị ca thu vào phòng."

"Cái gì?" Mộ Dung Thư nhìn mi. Mộ Dung Ngạn không giống người không đáng tin như vậy, đi một chuyến biên quan sẽ mang về một nữ nhân! Hẳn không phải không biết Trần thị đang có thai, đang vất vả vì hẳn mà dụng dục đứa nhỏ, mà hành động của hẳn lần này không phải là làm bị thương tâm Trần thị sao?

"Nàng kia bộ dạng tuyệt sắc, nhìn qua thì cực kì khiêm tốn. Đặc biệt là ở trước mặt nhị ca, một bộ dáng diễm đam đáng yêu. Ngày hôm nay diễm tâm còn muốn cho nàng kia ngồi xuống cùng ăn diễm tâm. Nhị tiểu tuy rằng không nói gì, nhưng là có thể nhìn ra, Nhị tiểu là có để ý." Mộ Dung Ngạc từ từ nói.

Mộ Dung Thư cau mày, nếu là như vậy, Mộ Dung Ngạn rất là không đúng! Tuy rằng nữ tử có đại ở lúc mang thai, trượng phu sẽ có nữ nhân khác, cũng sẽ rạp thiếp, chuyện này là bình thường. Nhưng Trần thị ở trong nhà si ngốc chờ Mộ Dung Ngạn, tân hôn hai tháng hẳn liền đi chinh chiến sa trường, điều này Trần thị làm sao có thể vui về? Ngày ngày mong mỏi Mộ Dung Ngạn trở về, nhưng khi hẳn trở lại, lại cùng nữ nhân khác thân thiết! Phóng tại trong mắt đều là chương mắt đến cực điểm!

Nàng lập tức tiến đến sân Trần thị.

Trong phòng rất nhiều phu nhân và các cô nương. Trần thị ở bên trong gương cười ứng phó. Mộ Dung Thư vốn tưởng rằng tiểu thiếp mới nàng của Mộ Dung Ngạn sẽ không xuất hiện ở nơi này, nhưng có gái kia lúc này đang ngồi ở bên người Trần thị.

Mộ Dung Thư cẩn thận xem xét một phen. Nữ tử này bộ dạng quả thật tuyệt sắc, da thịt trắng nõn, tư thái khiêm tốn, mắt hạnh, ở dưới mắt có vài phần mỉa sắc. Xét trên bộ dạng đã thắng Trần thị một bậc. Lại nhìn Trần thị, trên mặt thì tươi cười rạng rỡ, cần bản nhìn không ra một tia khó chịu. Nhưng cũng cùng là nữ nhân, Mộ Dung Thư cũng có vài phần hiểu rõ Trần thị, tự nhiên biết tâm tính Trần thị hiện tại là như thế nào.

Nàng bất động thanh sắc thu hồi ánh mắt. Mấy người trong phòng sau khi nhìn thấy nàng đến đây, rất nhiều người đứng dậy đón chào, "Nam Dương vương phi đến rồi! Mau tới ngồi."

Trần thị nâng cao bụng to cũng đứng lên, Mộ Dung Thư yêu thương nàng, bước đi hướng đến trước mặt Trần thị, nhìn không được trách móc nặng nề một câu: "Người cũng là người có cái thai, đã hơn sáu tháng rồi còn đứng dậy làm cái gì. Mau ngồi xuống, nếu mệt mời thi trở về phòng nghỉ ngơi đi."

Rõ ràng trong lòng không thoải mái, nhưng vì mặt mũi Mộ Dung Ngạn, cứ thế để tâm tiểu thiếp của Mộ Dung Ngạn ở trước mắt, sau đó còn ứng phó bảy người tám miệng, nàng thay Trần thị mệt! Trần thị cũng quá mức thiện tâm!

Trần thị nghe vậy, dịu dàng cười nhạt, khoe miệng tươi cười cũng có vài phần chua sọt "Muội nơi nào có thể dễ một nữ như vậy. Không có chuyện gì." Nói xong nàng cũng theo Mộ Dung Thư cùng ngồi xuống.

Trong phòng đám phu nhân kỳ thực cũng có vài phần tâm tư xem kịch vui ở bên trong. Không sai biệt lắm vừa rồi cũng biết Mộ Dung Ngạn trở về liền nạp một người thiếp. Mà người thiếp này luận về dung mạo so với Trần thị còn tốt hơn gấp hai ba lần. Hiện thời Trần thị mặc dù có bầu, lại có thể bị một người thiếp thất đoạt nổi bật. Nhưng là, đều không biết là, Nam Dương vương phi thế nhưng sẽ thiên vị Trần thị như thế.

"Nam Dương vương phi cũng đã có thai được ba bốn tháng rồi đi? Không tới mấy tháng nữa cũng muốn lâm bồn. Nhìn qua giống như đã có chút lộ bụng bầu." Một vị phu nhân bên cạnh nói.

Mộ Dung Thư lễ phép nhìn về phía người nọ, cười nói: "Vâng, cũng sắp được bốn tháng rồi."

"Nguyên bản nghe nói Nam Dương Vương không thể có hậu, thật là kinh ngạc, cảm thấy có chút đáng tiếc. Thật không nghĩ đến sau khi Nam Dương vương phi bệnh nặng một hồi, thế nhưng có bầu! Thật đúng là có phúc khí a!" Lại có một vị phụ nhân nói, phụ nhân này có một cái miệng mỏng, vừa thấy chính là người nhanh mồm nhanh miệng, cũng là người không muốn buông tha người. Lời này nói ra đúng là khó nghe, nhưng là thanh âm cũng thanh thái lớn như vậy, chỉ sợ người khác không biết Vũ Văn Mặc đã từng tuyên bố với bên ngoài là không thể có hậu.

Đây không phải là rõ ràng làm cho người ta suy đoán cái thai trong bụng Mộ Dung Thư này có phải của Vũ Văn Mặc hay không sao?

Hiện giờ người của Đại Hoa quốc cơ bản đều đã biết thừa, Bệnh của Vũ Văn Mặc cũng sớm đã được một vị thần y chữa được rồi. Mấy ngày gần đây cũng không có ai lại nói nhảm nữa, không thể tin được phụ nhân này như thế không có nhân lực, câu nói đầu tiên đã đắc tội với người!

Mộ Dung Thư bản cũng bối vì đau lòng Trần thị mà tâm tình bị ảnh hưởng, trước mắt nghe thấy phụ nhân kia nói vậy, lập tức lửa cháy đến nơi, dư quang nhìn lướt qua phụ nhân kia, ngửi khí lạnh như băng nói: "Phụ nhân cũng là có phúc khí, đáng người bảo trì tốt như vậy, xem ra tương đối được đàn ông yêu thích đi?"

Phụ nhân này tuy rằng có một cái miệng mỏng, nhưng là thần hình lại hết sức tròn trịa. Mộ Dung Thư nói lời này chính là đại đại châm chọc. Phụ nhân kia nghe vậy, cắn chặt răng cũng không dám nói lại cái gì. Thân phận phu quân nàng làm sao có thể sánh bằng Nam Dương Vương, nếu lại đáp lời nữa sẽ chỉ hoàn toàn đắc tội Nam Dương vương phi. Ngày sau nàng cũng sẽ có phiền toái.

Những người biết vị này phụ nhân này, đều là nhện không được cái đầu che miệng cười trộm.

Trần thị thấy thế, ồ bèn tai Mộ Dung Thư nhỏ giọng nói: "Nàng là phụ nhân thứ sự Chu đại nhân. Chu đại nhân có ba người thiếp, tuy rằng người người đều đã sinh nở, nhưng đáng người so với nàng tốt hơn nhiều, Chu đại nhân cũng đã vài năm không đi phòng nàng rồi."

Mộ Dung Thư nghe vậy, khóe miệng giật giật. Có chút thật ngại quá, không cẩn thận nói đến chỗ đau của người.

Trần thị nhện không được cũng cười khế, chỉ là vừa cười nhẹ ra tiếng. Liền nghe thấy nữ tử ngồi ở bên cạnh nàng mở miệng, "Nô tì Lăng Ngọc gặp qua vương phi, đây là trang sức nô tì tự mình làm, hi vọng vương phi thích."

Hai người nói nhỏ bị người ngắt lời, Mộ Dung Thư nghiêng đầu nhìn sang, Lăng Ngọc đã từ chỗ ngồi đứng lên, bán khom người thái độ khiêm tốn cung kính hữu lễ nhìn dưới mặt đất, hai tay đang cầm một cái vòng tay dùng các loại ngọc thạch làm thành dạng xích tay, bộ dáng đôi hì, rất đẹp mắt.

Mộ Dung Thư nhận lấy: "Có tâm. Mau ngồi xuống đi." Sau khi nhận vòng Mộ Dung Thư đại khái chỉ nhìn thoáng qua, vốn cho là Lăng Ngọc là nữ tử tốt, người phạm sai lầm chính là Mộ Dung Ngạn. Chính là khi Lăng Ngọc sau khi ngồi xuống có chút đắc ý nhìn thoáng qua Trần thị, Lăng Ngọc tưởng rằng cái nhìn này của nàng cũng không bị người nhìn đến. Mộ Dung Thư trong tâm cười lạnh, có chút chán ghét. Đang muốn đưa vòng tay giao cho Lan Ngọc bảo quản, Mộ Dung Thư nhìn dây xích trong tay, trong mắt lóe lên một tia kinh hoàng. Tự mình làm? Nếu nhớ không lầm, cái dây xích tay này là loại vòng tiệm bán ngọc khí của Tạ Nguyên vừa mới bán ra ngoài. Lúc trước Tạ Nguyên cũng tặng cho nàng một cái, nàng lúc ấy chỉ nhìn thoáng qua liền để cho Lan Ngọc thu lại. Hiện giờ cẩn thận nhìn đến, cũng thấy quen mắt, mới nghĩ tới nàng cũng có một cái giống như đúc. Huống hồ cái vòng tay thủ công này, nếu không phải là lao sư phụ mài ngọc khí nhiều năm, sợ là cũng sẽ không có công phu loại này.

Lúc này, Mộ Dung Thư càng vì Trần thị mà thấy bất bình. Nếu loại sự tình này phát sinh ở trên người người khác, nàng có lẽ sẽ không tức giận như thế. Nhưng cổ tình lại phát sinh ở trên người Trần thị cùng nàng có giao tình rất tốt, cũng làm cho nàng sinh ra tâm bất bình.

Lại nhìn Trần thị, nàng tuy rằng bên miệng có tươi cười, nhưng trong mắt lại có vài phần tinh thần chán nản. Kỳ thực Lăng Ngọc loại nhân vật này, dựa vào thông minh của Trần thị, Lăng Ngọc tự nhiên không phải đối thủ của Trần thị. Khiến nàng thương tâm hẳn là hành động của Mộ Dung Ngạn đi.

"Lăng đi nương không chỉ có bộ dạng tốt, tay nghề cũng xem như vậy tốt. Xem vòng tay này, liền cho dù cả ngày đánh ngọc khí cũng sợ là so ra kém hơn." Một vị phụ nhân nhìn thấy trang sức, mở miệng tán dương.

Lăng Ngọc nghe vậy, ngượng ngùng cúi đầu: "Nơi nào tốt như phụ nhân nói như vậy, Lăng Ngọc chỉ là biết một chút thôi. Chỉ cần vương phi thích liền tốt."

Mộ Dung Thư thấy thế, trong lòng càng kinh hoàng ngừng, căn bản cũng không có nghe ra Mộ Dung Thư là ý tại ngôn ngoại. Trong lòng là rất đắc ý.

Trên mặt Lăng Ngọc tươi cười không ngừng, căn bản cũng không có nghe ra Mộ Dung Thư là ý tại ngôn ngoại. Trong lòng là rất đắc ý.

Không qua một lát nữa, liền đến giờ cơm chiều. Lúc ăn cơm, đều là không nói. Lăng lẽ ăn qua, Trần thị lại nhắc nhở hạ nhân đem hoa quả đi lên.

Các nữ nhân vậy tại một chỗ, người một câu ta một câu, thời gian trôi qua cũng rất nhanh, không sai biệt lắm khoảng một canh giờ trôi qua. Mộ Dung Thư cũng có chút mệt mỏi, chớ nói chi là Trần thị. Các phụ nhân phần lớn đều có nhân lực, thấy có năng đều hơi mệt, liền nhất nhất rời đi. Trần thị sai hạ nhân ôn hòa đưa đám người đó ra khỏi phủ tướng quân.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 41: Bạc đầu cũng chẳng xa nhau (4)

Sau khi mọi người tán đi, Mộ Dung Thư nói với Trần thị: "Đã trẻ thế này, dứt khoát bán phi cũng không về đi, nếu là Ngự Yên không chê, ngày hôm nay chúng ta cùng ngủ một cái phòng đi."

"Vương phi là có thể ở lại sân của muội, nhưng vương gia?" Trần thị cười nói. Nàng biết Mộ Dung Thư lưu lại là muốn cùng nàng trò chuyện, nàng cảm động hành động của Mộ Dung Thư.

Mộ Dung Thư cười khê: "Để vương gia đi sân trước đây bán phi ở đi." Hai ngày nay tay thật sự là có chút đau tay. Tuy rằng tay trái mới mới, lại chuyển tay phải, nhưng gần như mỗi ngày đều như thế, cũng thật sự là mệt người. Chờ sau khi nàng sinh nở qua đi! Nhất định phải để cho Vũ Văn Mặc biết lợi hại của nàng!

"Hảo." Trần thị gật đầu cười đáp ứng.

Lăng Ngọc ở bên cạnh hai người lúc này vẫn như cũ ở đây, có vẻ như không muốn rời đi.

Trần thị nhẹ nhàng nhún nhún mày, đối với Lăng Ngọc nói: "Lăng đi nương cũng bận rộn cả ngày rồi, hiện tại thời điểm cũng không còn sớm. Lăng đi nương vẫn nên sớm đi nghỉ ngơi đi."

Cũng không biết là Lăng Ngọc này phản ứng chậm hay sao mà vẫn muốn làm vách tường ở chỗ này, nàng trực tiếp lắc đầu trả lời: "Vương phi cùng phu nhân không mệt, Lăng Ngọc tự nhiên không phiền lụy, ở trong này còn có thể hầu hạ vương phi cùng phu nhân. Huống hồ vừa rồi Lăng Ngọc cũng luôn được hạ nhân hầu hạ, cũng không mệt."

Nghe vậy, Trần thị không khỏi sắc mặt lạnh thêm vài phần, trực tiếp nói: "Ta muốn cùng vương phi nói chuyện riêng tư, người nếu không có việc gì, liền lui ra đi." Hảo hảo nói với người, người không cho mình một lối thoát! Đứng nhìn Trần thị trong ngày thường giọng nhỏ nhẹ, làm người ôn hòa. Nhưng cũng không phải không có uy nghiêm.

Khả năng là Lăng Ngọc từ sau khi trở về vẫn nhìn thấy Trần thị ôn hòa đối với người, liền cho rằng Lâm thị dễ ki dễ, có thể cười ở trên đầu làm mưa làm gió, khắp nơi muốn cùng Trần thị phân cao thấp. Giờ phút này nghe xong Trần thị nói lời này, cũng chỉ có thể là trong lòng không muốn, nhưng phải lui ra.

Từ trước đến nay, Mộ Dung Thư đều không có nhìn Lăng Ngọc nhiều hơn một cái. Nữ tử bề ngoài mê người nam nhân sẽ động tâm, cũng có thể ở trên giường giao hoan, nhưng nếu chỉ có sắc đẹp, như vậy dần dần sẽ trở nên dần dộn vô vị. Lăng Ngọc cũng Trần thị không thể so sánh cùng nhau.

"Vương phi xin đừng trách. Lăng Ngọc vừa mới đến phủ tướng quân, không hiểu chút quy củ cũng là bình thường."

Mộ Dung Thư mỉm cười "Nàng có hiểu quy củ hay không cùng bán phi không có quan hệ gì, nhưng mà, nàng không phải người lương thiện." Nàng nói lời nội tâm. Một đi nương mới đến, vừa mới tiến vào phủ tướng quân, đầu tiên không làm rõ đối thủ là như thế nào, liền tự cho là mình thông minh chung quanh bầu vù giao tình, cũng chủ mưu đối địch, sợ là trước đây Lăng Ngọc cũng chưa từng thấy qua binh không lười dao đi.

Trần thị chưa sót cười nói: "Bất kể là người lương thiện hay không, hiện giờ phu quân thấp phần yếu thích nàng. Lúc phu quân ở biên quan chinh chiến quân đội, có nàng ở một bên làm bạn. Làm cho phu quân không có tịch tịch."

Nói gần nói xa đều là suy nghĩ cho Mộ Dung Ngạn, chính là, trong giọng nói cũng ngầm chứa đựng chua xót trong đó. Mộ Dung Thư lắc đầu, ở thời điểm Trần thị căn người làm bạn nhất, Mộ Dung Ngạn lại ở bên ngoài ngăn chặn cùng tân thiếp vui mừng ăn ái, nếu chuyện này phát sinh ở trên người nàng, đừng mong nàng sẽ bỏ qua!

"Muội định làm gì?" Mộ Dung Thư vỗ vỗ mu bàn tay Trần thị, cười hời.

Trần thị thờ dài, "Phu quân là trời. Là ta suy nghĩ không chu đáo. Ở lúc mang thai không có cho phu quân lại nạp thiếp."

"Ngự Yên, Nhị đệ sẽ biết điểm tốt của muội." Mộ Dung Thư nhất thời cảm thấy thiếu thốn ngôn ngữ, không biết nên nói cái gì. Theo ý nàng là dù nàng không cách nào tiếp nhận chuyện này, nhưng ở trong mắt thế nhân, cũng là thấp phần bình thường. Mặc dù có khổ, nhưng cũng cảm thấy là bình thường.

"Muội cũng mong vậy. Còn có hơn ba tháng liền đã muốn làm bốn. Hiện tại không muốn nghĩ tới những thứ kia." Trần thị mỉm cười, cũng coi như không thêm đề ý.

Thấy Trần thị không có ý định phí nhiều tâm tư ở trên chuyện Lăng Ngọc, Mộ Dung Thư cũng liền không nói thêm lời nào nữa.

"Vương phi sợ là còn không biết, tử muội có thai. Tuy rằng khi vừa gà vào Trình gia, Trình gia nhị lão đối tử muội cũng hết sức không hài lòng, sau khi nhập môn chuyện gì cũng nhắm vào tử muội. Nhưng tử muội dù sao cũng là người có tâm tư khéo léo, nhị lão đã dần dần thay đổi suy nghĩ, đối với tử muội cũng không phải còn thái độ cứng rắn như trước nữa. Hiện giờ tử muội có thai, nhị lão cũng cho hạ nhân khẩn trương hầu hạ đầu." Trần thị cười nói.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu gật đầu: "Đúng vậy a, tử muội quả thật là người có phúc. Mấy mờ cũng không che được trắng sáng."

Đôi người chính là như thế, luôn luôn không được như ý. Mọi chuyện rồi sẽ được giải quyết. Cũng mong là mấy mờ không cho được trắng sáng. Trần thị là hiền thê lương mẫu, cũng sẽ làm cho Mộ Dung Ngan thiết tình đối đãi.

Tất ngon nết, lúc đi vào giấc ngủ, Trần thị xoay người, yên lặng lau lệ, cuối cùng cũng kiên cường cắn lên khóa môi, cười cười. Giờ nàng cũng chưa biết phải làm gì nữa.

Hai tháng sau.

Mộ Dung Thu chợt phát hiện bụng càng lúc càng lớn!

Vũ Văn Mặc chưa từng chú ý qua nữ tử có thân mình là như thế nào. Hiện giờ nhìn thấy Mộ Dung Thu bụng lớn, mỗi ngày buổi tối lúc đi ngủ, liền phải đi vuốt ve một chút mới chịu đi ngủ.

Mộ Dung Thu cũng cảm giác được thật kỳ diệu, đứa nhỏ của bọn họ ngay tại trong bụng nàng trưởng thành, còn có mấy tháng nữa sẽ xuất thế. Đây là miếng thịt từ trên người nàng đến rơi xuống! Nàng sẽ hảo hảo dạy đứa nhỏ này, muốn cho hần nahu thuận giống như Hiến nhi.

"Đều đã năm tháng. Đại phu nói có thể, a..... Tay ta thật là đau, không bằng đêm nay..." Theo thường lệ Mộ Dung Thu nên vào giờ này hầu hạ phu quân nhà nàng đi ngủ. Nhưng nàng lại yên lặng bắt đầu cời áo tháo dây, hơn nữa hai mắt mê mông, mặt đẹp như tờ nhàn Vũ Văn Mặc, lặc lặc thành nói.

Vũ Văn Mặc nguyên bản đang cời quần áo ngừng lại, quay đầu liền đối mặt đối mắt đẹp của nàng. Nhất thời thân mình chấn động. Hần hai mắt như cũ vẫn thanh minh, nhưng động tác của hần lại trì trệ không tiến.

Mộ Dung Thu chờ thật lâu, như cũ không thấy hần có động tác gì, liền trừng mắt nhìn, thật sự nhận không được mới nói thêm: "Đại phu thật sự nói năm tháng là được rồi. Thai đã ổn định."

"Thu nhi, chúng ta ngủ đi." Vũ Văn Mặc cầm quần áo lại lần nữa mặc lên, sau đó nằm trên giường, ôm Mộ Dung Thu nói.

"A?!" Mộ Dung Thu ngạc nhiên, nàng tràn ngập nhiệt huyết a! Cứ như vậy bị dập tắt!

Vũ Văn Mặc trước khi nhắm mắt, thanh âm tình tảo nói: "Đó là vấn đề tư mật, nàng chắc chắn sẽ không hỏi đại phu. Chớ đề vì ta mà ủy khuất bản thân mình." Còn có năm tháng, hần nhẫn được!

Nghe vậy, Mộ Dung Thu khóc không ra nước mắt, chuyện này ở hiện đại là thương thức! Nàng nói nào còn cần hỏi bác sĩ? Bất quá chỉ cần nhẫn nuốt, rất nhiều đại nương sẽ nêu lên, ngàn vạn bạn trên mạng sẽ trợ giúp.

Nếu đề nàng mở miệng đến hỏi đại phu, chẳng phải khiến cho người ta hiểu lầm? Nàng là ngọc nữ, cũng không phải dục nữ. Nàng là phụ nữ có thai, không có nghĩa là không muốn làm dục nữ!

Cả một đêm, Mộ Dung Thu đều ở đây ngửa mặt lên trời thở dài, lăn qua lộn lại.

Ngày thứ hai xuất hiện một đôi mắt gấu mèo, chỉ làm cho Lan Ngọc cùng Thường Thu hai người tự trách.

"Là nô tì không có chiều cổ tốt cho vương phi. Nhất định là chăn hun không đủ nóng, vương phi buổi tối mới ngủ không ngon như vậy. Tiểu nha đầu này làm việc thật không thỏa đáng. Đêm nay nô tì tự mình hun nóng chăn cho vương phi." Lan Ngọc một mặt tự trách nói.

Thường Thu cũng nói theo: "Nếu để Hồng Lăng tỷ tỳ biết tui nô tỳ không có hầu hạ vương phi tốt, đến ngày tỷ ấy hỏi phủ, tui nô tỳ cũng không có mặt mũi đi gặp Hồng Lăng tỷ tỳ."

Mộ Dung Thu nghe vậy, thật sự không biết nên giải thích thế nào, chỉ đành nói: "Chính là uống nước quá nhiều thôi."

"Nha đầu phẫn tử không biết vương phi hiện giờ đang có thai sao? Buổi tối khuya nếu uống nước nhiều, đương nhiên sẽ ngủ không ngon. Nô tì phải đi giáo huấn các nàng mới được." Lan Ngọc nghe vậy, lập tức thì lễ Mộ Dung Thu, theo sau đó lập tức ra khỏi phòng, đi tìm bọn nha đầu vừa mua vào phủ tính sổ.

Mộ Dung Thu thờ dài, làm nha đầu cũng không dễ dàng a. Bị nàng lên luy.

Một tháng sau, Trần thị sinh. Là cái đứa con trai. Gọi là Mộ Dung Nam.

Lăng Ngọc kia ở trong ngày thường ở trước mặt Mộ Dung Ngan đối với Trần thị thái độ khâm tốn, thậm chí là không dám lớn tiếng nói chuyện, chớ nói chi là động tâm tư. Nhưng chỉ cần Mộ Dung Ngan không có mặt, nàng ta liền đối với Trần thị thái độ thay đổi. Mà Trần thị thấp phần báo tử bình thân, cũng liền tùy ý Lăng Ngọc bừa bãi. Bọn hạ nhân trong phủ dần dần đã biết Lăng Ngọc là cái đức hạnh gì, người người đang âm thầm vì Trần thị mà bất bình, cũng đều đối Trần thị khoan dung rộng lượng mà kính nể. Nhân vào thái độ đối với hạ nhân từ trước tới nay của Trần thị vốn ôn hòa, mà Lăng Ngọc nhập phủ không lâu, liền tự cho mình là chủ tử, đối xử với hạ nhân nhẹ thì trách móc, nặng thì đánh, so Trần thị làm chủ mẫu tưởng quân phủ càng thêm bừa bãi.

Có hạ nhân không nhận được, liền đi trước mặt Mộ Dung Ngan cáo trạng, nói hết tội của Lăng Ngọc. Ban đầu Mộ Dung Ngan cũng không tin, dù sao Lăng Ngọc ở trước mặt hần luôn ôn nhu như nước, cũng thấp phần hèn mọn, căn bản không giống như lời hạ nhân miêu tả như vậy, Mộ Dung Ngan liền nghĩ khả năng bọn hạ nhân ghen ghét với Lăng Ngọc mà vu chuyện vô căn cứ.

Có một lần, hần có hỏi qua Trần thị, Trần thị cũng chỉ là cười nhạt, vẫn chưa nói cái gì.

Lăng Ngọc thấy mình được sủng ái, đối với thống phòng hầu hạ Mộ Dung Ngan nhiều năm bối mồm, thậm chí là đánh chửi. Hai thống phòng này Mộ Dung Ngan thật sự tôn trọng, tuy rằng Mộ Dung Ngan cũng không thích các nàng, nhưng cái nàng dù sao đã từng hầu hạ qua hần, hần luôn luôn lấy lễ đối đãi. Ngẫu nhiên nhìn thấy trên mặt một thống phòng có dấu tay rõ ràng, mới xác định việc ác của Lăng Ngọc!

Mộ Dung Ngan sao lại có thể để cho Lăng Ngọc kiêu ngạo, huống chi Lăng Ngọc đối với Trần thị đều không để ở bên trong mắt, căn bản không có hiểu được thân phận của mình. Đêm Lăng thị quả trách một hồi, Mộ Dung Ngan hoàn toàn lạnh nhạt Lăng thị. Hần cảm thấy thực sâu sắc xin lỗi Trần thị, càng phát hiện càng biết được Trần thị sau khi bị khi dễ, còn vì mặt mũi của hần mà suy nghĩ, cho tới bây giờ vẫn không lên tiếng. Hần mới biết được, hần đối Trần thị là thật tâm yêu. Càng hiểu được, Trần thị mới là nữ nhân hần quý trọng.

Trần thị tuy rằng ăn nhấm, cũng bỏ ra rất nhiều, nhưng là nàng đã được đền bù. Đối với nữ tử thời đại này, cần nhiều hơn sắc đẹp chính là trí tuệ.

Thời điểm tám tháng, bụng lớn đến thần kỳ. Tính cách cũng theo đó mà thay đổi. Cũng giống như nữ nhân bình thường cùng phạm vào bệnh chung giống nhau, bắt đầu hoài nghi lão công của mình! Cảm thấy hần không còn yêu mình! Nếu quá mức quý trọng mình, lại cảm thấy hần chợt dạ vì ngoại tình!

Nàng cũng như thế, có chút có tình gây sự. Hoàn hảo Vũ Văn Mặc vào mấy tháng trước đã được nàng huấn luyện rất tốt, biết phụ nữ có thai tính khí thay đổi lớn, lòng nghi ngờ nặng, nhẫn nại giúp nàng giải quyết.

Một ngày kia, Vũ Văn Mặc đang ở trong phòng đọc sách, Mộ Dung Thu vừa ăn hoa quả một bên câu nhàu, cũng bắt đầu nghi thần nghi quỷ: "Đã nhiều ngày chàng thường xuyên đi tìm Tạ Nguyên, có phải hay không coi trọng nha đầu nào đó trong quý phủ Tạ Nguyên? Thiếp đã nghe nói qua nha đầu quý phủ Tạ Nguyên người người đều là như nước trong veo. Hiện giờ có thể so với thiếp là một thai phụ nhìn chắc chắn là tốt hơn. Chàng nếu muốn nạp thiếp, thiếp cũng sẽ không ngăn cản chàng. Dù sao thiếp hiện tại lớn bụng, khó coi khó coi."

"Thu nhi luôn đẹp nhất, những nữ nhân kia nơi nào có thể so được với nàng."

"Chàng nhìn thấy Tạ Nguyên hưởng thụ tề nhân chi phúc có phải hay không thấp phần hãm mộ? Chàng tuy không nói lời nào, nhưng trong lòng vẫn luôn hãm mộ Tạ Nguyên đúng không? Chàng hỏi hần rồi sao? Hỏi hần cũng không được, ai bảo chàng cưới thiếp!"

"Cưới Thu nhi là quyết định chuẩn xác nhất cả đời của ta."

Mộ Dung Thu nói không ngừng. Chờ nàng nói xong, trong lòng thoải mái hơn, người nào đó đang đọc sách có vẻ như cũng sớm đã thành thói quen, trên mặt không thấy chút tia lửa giận nào. Ở thời điểm Mộ Dung Thu câu nhàu, còn hoàn thành trách nhiệm khuyên km.

Chờ Mộ Dung Thu nói một hồi, Vũ Văn Mặc buông sách, tự mình bưng một ly nước đun sôi để nguội đưa đến trước mặt Mộ Dung Thu: "Nói một không? Uống chút nước."

"Ấn." Mộ Dung Thu cảm ily qua, ừng ực ừng ực liền uống lên một ly, nói rất lâu, ngược lại thật sự là khát.

"Còn nữa, Tạ Nguyên không phải đã thành thân sao? Tại sao cũng không quản hần? Cả ngày chui ở trong đám nữ nhân, chỉ thiếu điều biến mình thành nữ nhân. Mấy ngày nay cũng đừng để hần đến Vương phủ, bằng không thiếp nhìn thấy nhiều, sợ đứa nhỏ chúng ta sinh ra lớn mà bị âm tình như hần cũng không hay. Nếu là nữ hài thì không sao, nếu là nam tử, coi như là hong bát." Vũ Văn Mặc lại đưa qua một chén nước, Mộ Dung Thu sau khi nhận lấy, chính là nhấp một miếng nhỏ, sau đó hướng Vũ Văn Mặc nói.

Vũ Văn Mặc không ngừng gật đầu, "Ấn, Hầu gia phu nhân cũng đang có bầu. Hiện giờ Tạ Nguyên ở trong phủ vội vàng. Tạm thời không có thời gian đến Vương phủ."

"Ấn, vậy thiếp đây an tâm. Còn nữa, thiếp lại muốn ăn nhỏ."

"Tối hôm qua đã cho người ta đi mua. Lập tức sẽ đưa tới."

"Còn muốn ăn bánh bao hấp..."

"Ấn, để Lan Ngọc đi báo cho đầu bếp làm"

Mộ Dung Thu nói mệt mỏi, bất tri bất giác liền ngủ mất. Vũ Văn Mặc nhìn nàng trong mắt nhu tình tựa thủy, ôm nàng lên, tuy rằng hiện giờ nàng có bầu, bộ dạng cũng không tuyệt sắc như trước kia, thậm chí tính khí cũng biến xấu, nhưng nàng vẫn như cũ là nữ nhân hắn yêu duy nhất đời này. Hắn cẩn thận ôm nàng trở về phòng.

Khoảng cách đến thời gian lâm bồn càng gần, Vũ Văn Mặc lại càng khẩn trương, hẳn cả ngày đều đề dặt cẩn trọng. Hai tháng trước đã gửi thư cho Triệu Sơ cơ hồ là mỗi ngày một phong thư. Vũ Văn Mặc cũng từ Triệu Sơ học không ít y lý, hẳn là sợ Mộ Dung Thu khó sanh mà rồi khỏi hẳn. Hắn thậm chí còn nghĩ, đời này sẽ không để Mộ Dung Thu sanh con lần nữa! Vô luận cái thai này là nam hay là nữ, hẳn đều sẽ không để Mộ Dung Thu sinh lần nữa!

Sau khi Mộ Dung Thu biết chuyện Vũ Văn Mặc lo lắng, nhìn không được cười nói: "Yên tâm đi. Ta phúc lớn mạng lớn. Chết qua một lần mạng người cứng rắn, Diêm vương gia cũng không dám thu ta đâu."

Nói thì nói như thế, nhưng Vũ Văn Mặc vẫn lo lắng như cũ. Ngày ngày trông chừng nàng. Thậm chí đã xin phép Vũ Văn Hạo rời, một tháng cuối cùng cơ hồ là một tác cũng không rời khỏi Mộ Dung Thu.

Nghe nói Vũ Văn Hạo sau khi nghe xong lý do Vũ Văn Mặc xin nghỉ phép thấp phần khiếp sợ. Bất quá vẫn là cảm tạ Tạ Nguyên kia. Người kia chăm chọc trong mắt Vũ Văn Mặc chỉ có Mộ Dung Thu, không có nữ nhân khác, giống như Liễu Hạ Huệ. Vũ Văn Hạo cũng đã biết Vũ Văn Mặc hiện giờ đời này sợ là điều quan trọng nhất chính là Mộ Dung Thu, nếu như không chuẩn tầu, còn không biết Vũ Văn Mặc ngày sau sẽ làm ra chuyện gì!

Về sau, Tạ Nguyên người kia không biết từ đâu nghe được lời nói ngày ấy nàng cầu nhậu Vũ Văn Mặc.

Ở thời điểm Vũ Văn Mặc nghỉ ngơi một tháng, Tạ Nguyên không có việc gì cũng sẽ đến Nam Dương Vương, mỗi ngày đều đổi mặt nạ!

"Hiện giờ thời đời này, nam nhân giống bản hầu gia phong lưu phóng khoáng càng ngày càng ít. Bản hầu gia nghe dân chúng thường xuyên nói, nếu trước khi phụ nữ có thai lâm bồn, gặp nhiều nam tử anh tuấn, sinh ra con cũng sẽ anh tuấn giống như vậy! Bộ dạng Nam Dương Vương không bằng bản hầu gia, bản hầu gia tự nhiên muốn mỗi ngày chạy qua Nam Dương Vương phủ làm chút chuyện tốt." Tạ Nguyên mỗi lần tới đều sẽ nói như vậy.

Sau khi Mộ Dung Thu nghe xong một lần, đã cảm thấy cả người tóc gáy đứng thẳng. Số lần càng nhiều, càng chết lặng. Tạ Nguyên thẳng nhai này chính là tự kỷ! Không thể tự kỷ đến mức thế tự kỷ! Thật hy vọng ngày sau có một nữ nhân nào đó có thể buộc chặt hân! Đừng làm cho hân lại tự hy sinh như vậy!

Cuối cùng không thể nhìn được nữa, Mộ Dung Thu trực tiếp để cho Lan Ngọc cùng Thường Thu cầm cây chổi đuổi hẳn đi ra ngoài.

Tạ Nguyên cũng không phải là nam nhân! Thế nhưng tìm đến Vũ Văn Mặc cáo trạng. Bất quá không phải người một nhà không tiến vào một cửa, Vũ Văn Mặc chỉ nhìn lướt qua Tạ Nguyên giả khóc, âm thanh lạnh lùng nói: "Người gần đây thật rảnh rỗi? Không bằng bốn vương thượng tấu, để cho Hầu gia đi Bắc cương thám tra một phen?"

Tạ Nguyên nghe vậy, trực tiếp liền chạy vội, từ đạo đó, Tạ Nguyên sẽ không xuất hiện ở Nam Dương Vương phủ.

Không quá hai ngày, Mộ Dung Thu liền nhận được trường mệnh khóa Triệu Sơ nhờ người đưa tới.

Trường mệnh khóa chính là lễ vật thời đại này thường xuyên tặng hải tử, Mộ Dung Thu nguyên bản còn nghĩ Triệu Sơ giàu có như vậy mà chỉ là đưa cái trường mệnh khóa không khỏi quá mức hẹp hòi, nhưng thật không ngờ trong trường mệnh khóa có dấu điểm huyền cơ, vẫn còn có một thức ước mua bán nhà! Là mười cửa tiệm!

Triệu Sơ thật đúng là hào phóng! Phú ông chính là phú ông, xuống tay chính là không tâm thường, quả nhiên là làm cho người không thể coi thường a! Thu được lễ vật lớn như thế Mộ Dung Thu cả một ngày đều là miệng cười thường trực, Vũ Văn Mặc nhất thời liền ở trong lòng nhớ kỹ Triệu Sơ tới.

"Chờ sau này Triệu ngũ công tử có đứa nhỏ, chúng ta cũng tặng chút gì? Triệu ngũ công tử ra tay rất hào phóng, nếu để thiệp lấy ra mười cửa tiệm làm hạ lễ, thật sự là có chút đau thật a."Sau khi Mộ Dung Thu đem cất mười khế ước mua bán cửa hàng đứng lên, có vài phần lo lắng nói với Vũ Văn Mặc.

Vũ Văn Mặc nhìn không được cười: "Cần gì buồn lo vô cơ như thế, chờ đến ngày hẳn thành thân sợ là cũng phải chờ còn rất lâu."

Mộ Dung Thu hai mắt tỏa sáng: "Đúng vậy a, từ giờ đến khi đó thời gian còn rất lâu chúng ta có thể kiếm được nhiều tiền hơn a, vô luận như thế nào vẫn là ta đang chiếm tiện nghi." Từ sau khi có đứa nhỏ, nàng liền trở nên hẹp hòi, sinh con nhưng là một đại công trình a. Bất quá lại đã quên, đây là cổ đại, phí tổn nuôi đứa nhỏ so với hiện đại ít hơn rất nhiều lần! Huống hồ, nàng hiện giờ có rất nhiều tiền, nghiêm nhiên chỉ giàu thua Triệu gia thôi. Sinh ý tâm tư cũng khiến nàng kiếm được một số tiền lớn a, mỗi một cửa hàng tự lựa khai trương, hiện giờ mặc dù là mới bước đầu, nhưng đang càng ngày càng lợi nhuận.

Mộ Dung Thu từ sau khi mang thai, kỹ thực việc không nguyên ý nhất chính là soi gương. Bởi vì mặt rất tròn! Nàng âm thầm hạ quyết định, chờ sau khi sinh hạ đứa nhỏ, liền nhất định phải nỗ lực giảm béo! Tuy rằng Vũ Văn Mặc luôn miệng nói không cần, nhưng nam nhân đại khái đều là nghĩ một đằng nói một nẻo. Vì để cho mình tâm tình thư sướng, vì để cho Vũ Văn Mặc không có lý do ngoại tình, nàng nhất định phải giảm béo!

Thời điểm hơn chín tháng, mấy ngày nay chính là ngày sinh dự tính. Vũ Văn Mặc đã sớm cho nữ đại phu cùng bà mẹ ở trong vương phủ trông chừng. Cũng giao trách nhiệm cho Mộ Dung Thu phải ở trong phòng nghỉ ngơi thật tốt.

Rốt cục đến một ngày, Mộ Dung Thu bỗng nhiên cảm giác được con đau bụng khó nhịn, nước ối vỡ ra!

Lúc này là đêm hôm khuya khoác, Vũ Văn Mặc đang ngủ say bị bùng tỉnh, nhìn thấy Mộ Dung Thu đầu đầy mồ hôi, một mặt thống khổ, lập tức hoảng sợ hướng ra bên ngoài hô: "Người tới!"

"Thu nhĩ, như thế nào? Đừng sợ, Thượng đại phu đã tới rồi." Vũ Văn Mặc lúc này còn chưa nghĩ ra là Mộ Dung Thu muốn sinh, chỉ là lo lắng Mộ Dung Thu. Hắn chịu không nổi nhất chính là Mộ Dung Thu bị thống khổ.

Mộ Dung Thu cắn răng nâng cao, sau khi nghe thấy Vũ Văn Mặc nói vậy, nàng hít hơi nói: "Thiếp muốn sinh?"

"Cái gì? Muốn sinh!" Vũ Văn Mặc lại kinh hô một tiếng! Hắn rồi hướng bên ngoài hô: "Kêu nữ đại phu, bà mẹ!"

"Làm sao có thể đau lợi hại như vậy? Thời điểm nữ nhân khác sanh con cũng là thế này phải không? Thu nhĩ, đừng sợ, ta sẽ bồi ở bên cạnh nàng." Vũ Văn Mặc một chút lại lau mồ hôi cho Mộ Dung Thu, một chút lại quạt quạt cho Mộ Dung Thu. Lúc này, hẳn nhưng thật ra so với Mộ Dung Thu còn khẩn trương hơn.

Mộ Dung Thu trong đau đớn miễn cưỡng kéo kéo ra một vài tia cười: "Nữ nhân nào sinh sản mà không thống khổ? Cũng tại người những nam nhân này! A..."

"Ừ ừ ừ, đều là lỗi của ta! Thu nhĩ, lưu lại chút khí lực, đừng nói chuyện." Vũ Văn Mặc nói.

Mộ Dung Thu găt đầu, cắn răng. Thế nhưng, đau một lát nữa, lại bỗng nhiên không có cảm giác đau. Mộ Dung Thu liên tục hít vào thở ra.

Lúc này, Lan Ngọc, Thường Thu, nữ đại phu, bà mẹ một đám chạy vào!

Căn cứ quy củ, Vũ Văn Mặc bị đuổi ra khỏi phòng sinh!

Vũ Văn Mặc ở bên ngoài đứng ngồi không yên, đi qua đi lại, chợt nghe trong phòng truyền tới tiếng kêu, từng đợt lo lắng. Bên tai chợt nhớ tới câu nói kia: "Rất nhiều phụ nữ có thai đều sẽ mất mạng vì khó sanh."

Sắc mặt hẳn đại biến! Sẽ không như vậy!

"A!" Trong phòng truyền tới một tiếng kêu to. Mộ Dung Thu thật sự chịu đựng không nổi thống khổ kia. Con đau này quá mức khủng bố, toàn thân xương cốt giống như là bị người chặt đứt.

Nàng nghĩ không muốn sinh nữa!

"Vương phi, hít vào, hơi thở, đừng sức, đừng, đừng."

Mộ Dung Thu đầu đầy mồ hôi theo lệnh bà mẹ mà làm. Đau đớn khiến nàng dần dần chết lặng."A..."

Nữ nhân lần đầu tiên sinh đều là khó sinh, Mộ Dung Thu sau một lúc lâu hô lên, bỗng nhiên không có tiếng động truyền ra, Vũ Văn Mặc ngoài cửa đã không cách nào có thể chờ đợi được nữa, trực tiếp không để ý người ngăn trở, tiến vào phòng sinh.

"Vương gia! Phòng sinh là nơi do bản, không thể tiến vào!" Khi bà mẹ quay đầu lại, thấy Vũ Văn Mặc đã vào, lập tức mở miệng nói.

Vũ Văn Mặc nơi nào quản chuyện này, vài bước chạy vội tới Mộ Dung Thu phía trước cửa sổ, cảm thật chặt tay Mộ Dung Thu: "Thu nhĩ, ta ở đây. Nếu đau liền kêu lên."

"A!" Mộ Dung Thu lúc này đang đau nơi nào còn có khí lực kêu, chính là biết có người nàng tin nhiệm đang cầm tay nàng, cho nàng sức mạnh, cho nàng ấm áp.

Có lẽ ông trời là muốn khảo nghiệm Mộ Dung Thu, chẳng có vên vẹn một đêm, ngày thứ hai khi mặt trời bắt đầu lộ dạng, mới nghe thấy tiếng trẻ con khóc nỉ non.

"Oa oa oa..." Vang dội vang ở khắp Nam Dương Vương phủ.

Sau khi nghe được một tiếng khóc nỉ non kia, Vũ Văn Mặc rốt cục yên tâm. Mộ Dung Thu tâm cũng nói lòng, mí mắt sụp xuống muốn tiếp tục ngủ.

"Chúc mừng vương gia, chúc mừng vương phi, là một tiểu thiếu gia."

Nhưng bà mẹ lại kinh hô: "Trời ạ, còn có một! Vương phi, lại dùng lực! Đứa nhỏ ở trong bụng có thể gặp nguy hiểm."

Nghe vậy, Mộ Dung Thu lập tức dùng toàn bộ sức lực chống đỡ tiếp, theo lời bà mẹ tiếp tục sinh! Hiện tại cũng không kịp để suy nghĩ quá nhiều.

Người khác mười tháng hoài thai chỉ có thể sinh được một hài tử, nàng lại sinh được hai hài tử! Tốt! Thực là chuyện tốt, cũng không cần lại phải một lần mười tháng hoài thai đau khổ!

Lần này không có gắng co lâu như vậy, một lúc sau liền nghe thấy một tiếng khóc vang dội.

"Chúc mừng vương gia, chúc mừng vương phi, là một tiểu thiên kim!"

Nghe vậy, Mộ Dung Thu lại nhện không được một mõi, đã ngủ mê man rồi. Vũ Văn Mặc thấy thế, không khỏi tâm lộ bộp một tiếng, tay run run đặt ỏ chóp mũi Mộ Dung Thu, sau khi cảm giác được nặng nhẹ nhàng hồ hấp, mới yên lòng.

Một đêm này, nặng đau một phần, hẳn cũng đau một phần.

Vũ Văn Mặc chỉ là nhìn lướt qua bọn nhỏ, sau đó quay đầu nhìn Mộ Dung Thu, lập tức cũng té xỉu ỏ trên giường.

Trong phòng Lan Ngọc cùng Thường Thu hai mặt nhìn nhau, vương gia có phải là quá mệt mõi hay không? Nhưng người sinh hài tử cũng không phải vương gia, là vương phi a! Bây giờ nên làm gì?

Chờ đến khi Mộ Dung Thu lại mở mắt một lần nữa đã là đêm xuống.

"Thu nhi, tỉnh? Cảm giác như thế nào? Có còn đau hay không?" Vũ Văn Mặc ngắt đi, một lúc lâu sau liền thanh tỉnh. Sau khi tỉnh lại vẫn canh giữ ỏ trước giường Mộ Dung Thu.

Mộ Dung Thu lắc đầu, ánh mắt tìm kiếm khắp nơi, đứa nhỏ của nàng đâu?

"Thu nhi, là tìm đứa nhỏ sao? Đừng ngủ rồi. Ta gọi người ôm tới cho nàng nhìn." Vũ Văn Mặc thấy nàng nhìn quanh bốn phía, liền biết nàng là muốn thấy hài tử.

Mộ Dung Thu gật đầu: "Àn."

Vũ Văn Mặc lập tức đứng dậy đi đến một bên ôm một cái tã lót đặt ỏ trên giường Mộ Dung Thu: "Đây là nhi tử của chúng ta."

Sau đó lại ôm lấy một cái khác "Đây là nữ nhi của chúng ta."

Mộ Dung Thu quay đầu nhìn nhi tử, nữ nhi, hai đứa đều đang nhắm chặt hai mắt ngủ, nặng nhàu nhàu mảy: "Như thế nào lại có nhiều nếp nhăn như vậy? Hai bộ dạng giống nhau như đúc." Nàng cùng Vũ Văn Mặc nói như thế nào cũng là tuần nam nữ nữ. Thế nào hai cái hài tử đều... khó coi như vậy.

"Bà mụ nói, đứa nhỏ vừa sinh ra đều là như thế, qua vài ngày nữa thì sẽ tốt rồi." Vũ Văn Mặc giải thích. Hẳn lúc đầu cũng giống như Mộ Dung Thu có nghi hoặc như vậy. Hẳn trước kia cũng chưa từng thấy qua đứa nhỏ vừa sinh ra, tự nhiên sẽ có điều nghi hoặc.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu yên tâm: "Nga, thì ra là thế."

"Thu nhi, chúng ta về sau không sinh nữa. Một nam một nữ đã đủ vừa lòng." Vũ Văn Mặc thần sắc nghiêm túc nhìn Mộ Dung Thu, trịnh trọng nói. Hẳn rút cuộc không chịu nổi lo lắng hãi hùng như hôm qua như vậy. Nếu là bởi vì sinh sản mà nàng vĩnh rời khỏi hắn, như vậy, hẳn lúc tuổi già làm sao có thể vượt qua?

"Hảo." Mộ Dung Thu cười đáp. Nàng xác thực cũng không muốn sinh lần nữa. Sinh thêm lần nữa, sợ là đáng người khó có thể phục hồi.

"Phụ thân, mẫu thân, Lan Ngọc Cô Cô cùng Thường Thu có cô đã nói cho Hiền nhi biết, Hiền nhi có đệ đệ, cũng có muội muội!" Tiểu Hiền nhi bị kích động chạy vào phòng, hẳn ngày hôm nay buổi sáng sau khi ăn qua điểm tâm, liền khẩn trương muốn tới gặp mẫu thân cùng đệ đệ muội muội. Nhưng mẫu thân quá mệt mõi, đang nghỉ ngơi. Hẳn sẽ chờ..., đợi thời gian thật dài.

Mộ Dung Thu cùng Vũ Văn Mặc nhìn về phía Hiền nhi đang chạy tới, đồng thanh trả lời: "Đừng vậy a, Hiền nhi có đệ đệ cùng muội muội."

"Nơi nào?"

"Ở chỗ này, Hiền nhi đến, nhìn đệ đệ muội muội." Mộ Dung Thu ôn nhu nói.

Hiền nhi trừng to mắt tỏ mò nhìn hai đứa trẻ con, xem bên này, lại nhìn bên kia, nhưng mà trong chớp lát, hẳn liền nhăn mày lại, bĩu mồm, ngọt ngào ngây thơ nói: "Mẫu thân, đệ đệ muội muội sao lại giống nhau như vậy? Hiền nhi nhìn không ra ai là đệ đệ, ai là muội muội."

"Đây là muội muội. Đây là đệ đệ." Mộ Dung Thu nghe vậy bật cười, nhẫn nại nói cho Hiền nhi.

Hiền nhi toét miệng cười tươi xán lạn cực kỳ, hẳn tại tiểu trong tay của chính mình tìm kiếm, rốt cục lấy ra hai viên ngọc nhỏ, phân biệt đưa cho hai tiểu anh nhi đang ngồi say: "Đệ đệ muội muội, hai người mau lớn lên nga, ca ca về sau sẽ bảo vệ hai người. Đệ đệ, đệ trưởng thành có thể cùng ca ca luyện kiếm. Muội muội, trưởng thành, ca ca cưới muội làm thê tử a."

Tiểu Hiền nhi bên này cảm tiểu ngọc lấy lòng hai bé. Bên kia, hai đứa bé sơ sinh cơ hồ là long biết chuyện đồng thời liền mở mắt, hai bé cùng nhìn tiểu Hiền nhi, nhưng mà chỉ một chút, bỗng nhiên một trận tiếng khóc trẻ con ni non vang lên suốt nửa lát cả nóc phòng.

"Oa oa..."

Hiền nhi hai đường chân mày gắt gao nhu lại, âm thầm buồn bực, chẳng lẽ đệ đệ muội muội không thích hẳn? Không muốn bởi hắn luyện kiếm? Cũng không muốn gả cho hắn?

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại [WwW.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Quyển 2 - Chương 42: Bạc đầu cũng chẳng xa nhau (5)

Hon một tháng sau, Mộ Dung Thu hết tháng ỏ cũ, rốt cục có thể từ trong phòng đi ra hít thở không khí bên ngoài, đã hon một tháng không có tắm rửa, toàn bộ trên người đều là một mùi vị khó ngửi. Vũ Văn Mặc không muốn nặng quá mức vát và, liền tìm bà vú. Vừa vận sữa của nàng cũng không đủ cho hai hài tử ăn.

Vốn cho là sau khi sinh sản qua đi, vóc người của nàng sẽ biến hình, nhưng thật không ngờ, nàng không chỉ có làn da so trước kia trắng nõn trơn mềm hơn, liền ngay cả bộ ngực cũng lớn hơn. Nếu không phải bởi vì thân thể của nàng đang ở giai đoạn khạng phục, Vũ Văn Mặc đã sớm không nhận được! Hiện giờ nàng càng ngày càng mê người.

Bởi vì Vũ Văn Mặc dốc lòng chăm sóc, thân hình chứa từ vô cùng tốt, chứng u buồn hậu sản cùng Mộ Dung Thu không có mộ chút quan hệ nào.

Mấy ngày nay, Mộ Dung Thu cũng không quá nhàm chán, Trần thị, Khương thị, Lâm thị ba người chỉ cần có thời gian sẽ đến ngồi một chút, bởi nàng nói chuyện phiếm.

Có vẻ như cuộc sống của mọi người trôi qua đều thật vững vàng. Lâm thị như ước nguyện đã có bầu, đây là hài tử đầu tiên của Vũ Văn Nghị. Vũ Văn Nghị đối với Lâm thị hết sức quan tâm. Tự nhiên Lâm thị cũng không thể ngồi xe ngựa đến Vương phủ. Mà Trần thị cần chiếu xử lý phù tướng quân, dần dần cũng không có thời gian. Hiện giờ người có thời gian nhất tới gặp nàng chính là Khương thị.

Nếu ỏ chung với Khương thị thời gian dài, cũng cảm thấy người này tuy cũng có chút tư tưởng xấu, cũng thích chiếm tiện nghi nhỏ, nhưng cũng không phải người xấu. Là đối tượng tốt để nói chuyện phiếm. Khương thị cùng Lâm thị bởi vì ỏ cùng một cái sân, quan hệ càng ngày càng trở nên tốt hơn, biện pháp đối phó với thiệp thái cũng dần dần càng lúc càng giống nhau, nhưng mà đây cũng là chuyện tốt, các nàng những ngày sau này cũng không nhàm chán, cũng thiệp thái đầu tâm cơ cũng rất hao tâm tổn sức.

Về phần Trần thị, nàng dùng bao dung cùng thâm tình của nàng làm cho Mộ Dung Ngạn bị thuyết phục thật sâu, từ đó cũng không nạp thiệp nữa. Gắn như một đêm đều ỏ trong phòng Trần thị. Trần thị cũng là khó tận cam kỳ, cũng chỉ có Trần thị bảo trì bình thân, chung quy chiêm được điều nàng muốn nhất.

Một ngày kia, một người thấp phẳn ngoài ý muốn đến Nam Dương Vương phủ.

Người này chính là tân sủng đang được chú ý của Vũ Văn Hạo Như nữ nhân.

Kỷ thực ngoài Như nữ nhân đến Vương phủ còn có đương kim hoàng hậu, quý phi, Hầu gia phu nhân.

Đối với Như nữ nhân này, Mộ Dung Thu có mang chút lòng hiếu kỳ. Kết quả là nữ nhân như thế nào có thể làm cho người chưa từng động tâm Vũ Văn Hạo động tâm. Chờ đến khi nhìn thấy Như nữ nhân, Mộ Dung Thu lại cảm thấy ngoài ý muốn.

Như nữ nhân, tuy rằng danh hiệu là nữ nhân, nhưng dung mạo cũng chỉ có thể xem là thanh tú, da thật trắng nõn, có vẻ như có thể thấy trên da có lông tơ thật nhỏ. Nàng sau khi vào phòng, luôn luôn trầm mặc, chỉ nghe hoàng hậu cùng hoàng quý phi cùng nàng nói chuyện. Ngẫu nhiên nàng cũng sẽ cười ý mím cười.

Vừa mới đầu Mộ Dung Thu cũng không hiểu, chẳng lẽ Vũ Văn Hạo không thích nữ nhân liền quay sang thích cháo trắng rau dưa? Dần dần Mộ Dung Thu mới phát hiện, Như nữ nhân cười lộ lên rất đẹp, thật ấm áp. Điều Vũ Văn Hạo thích, quyền luyến chính là ấm áp của Như nữ nhân đi.

"Thái hậu vốn cũng định tới thăm vương phi, nhưng hai ngày này bỗng nhiên thân mình không lành lợi, cả ngày ho khan. Sợ lây bệnh khi cho vương phi." Hoàng hậu cười nói chuyện với Mộ Dung Thu. Sau đó vừa nhìn về phía hai tiểu oa nhi được ôm trong lòng hai vú nuôi.

"Thái hậu nhiễm bệnh? Để để thái y xem qua chưa?" Mộ Dung Thu lập tức thu hồi nụ cười, hỏi. Thái hậu có vẻ như từ sau khi tiền hoàng băng hà, liền bị một trận bệnh nặng, tuy rằng cả ngày dùng thuốc sang quý, nhưng nếu so với lúc trước đã là không thể so sánh được. Nàng cũng nghe Vũ Văn Mặc nói qua, nguyên bản thái hậu được bảo dưỡng tốt, nhìn qua giống như chỉ mới hơn ba mươi tuổi. Hiện giờ nhìn như già đi hơn mười tuổi. Tóc bạc cũng nhiều. Xem ra, tiền hoàng tuy rằng làm tổn thương tâm thái hậu, nhưng mà việc tiền hoàng chết đối thái hậu mà nói, vẫn như cũ là đã kích trầm trọng.

Hoàng quý phi thân sắc cũng liêm liêm nói: "Đây là bệnh cũ của Thái hậu, một hai tháng này cứ vài ngày lại luôn ho khan. Đã uống thuốc rồi, có thể là do phong hàn trước kia không được chữa khỏi, luôn lúc khỏi lúc bệnh. Bất quá vương phi yên tâm, mấy thái y luôn chiếu cố thân mình thái hậu."

Như mã nhân nhìn đứa nhỏ trong lòng vú nuôi, gương mặt yêu thương, nâng thò tay mềm nhẹ vuốt ve ở phần hờ ra trên bụng, không khỏi hăm mộ hỏi: "Vương phi, thế từ cùng quận chúa đã có tên chưa?"

Nghe vậy, Mộ Dung Thu nhìn về phía Như mã nhân trả lời: "Thế từ gọi là Vũ Văn Khiêm, quận chúa gọi là Vũ Văn Kiều."

"Tên thực dễ nghe." Như mã nhân tươi cười ảm áp như gió ngày hè, ảm áp nói.

Mộ Dung Thu thấy nàng cười ảm áp, trong lòng cũng theo đó trở nên ảm áp, tâm tình dường như tốt hơn. Liền cười nói: "Đều là vương gia đặt. Suy nghĩ kỹ mấy ngày mới định ra."

"Muội muội, chờ sau khi người sinh long tử, Hoàng Thượng cũng sẽ dụng tâm đặt tên cho." Hoàng hậu nhìn về phía Như mã nhân cười nói.

Như mã nhân vừa nghe được hai chữ Hoàng Thượng, toàn bộ gò má chính là không thể khống chế đỏ bừng lên.

Hoàng quý phi cũng là cười theo. Nhưng là đáy mắt có thể thấy được vẻ ghen ghét. Hoàng quý phi dung mạo thanh lệ, trong hậu cung là nữ tử kiệt xuất nhất, nhưng nàng lại không thể trở thành hoàng hậu, càng không có thể có được sủng ái của Vũ Văn Hạo, ghen tị là rất bình thường. Thế nhưng, không biết vì sao, giữa hậu cung, các phi tần đối với Như mã nhân đều hận không được, điều này thật sự là kì lạ.

Mộ Dung Thu đối với Như mã nhân này lại càng tò mò. Bất quá hiển nhiên Như mã nhân không nói nhiều, nàng hơn phân nửa thời gian đều là lắng nghe người khác.

Người đặc thù như vậy, Mộ Dung Thu chưa bao giờ được tiếp xúc. Nếu không phải Như mã nhân này trời sinh tính ôn nhu lương thiện, lại ít nói. Nếu không phải là tâm cơ thâm trầm, hiểu được tiền lui, sao có thể bảo toàn bản thân mình ở trong hậu cung. Thế nhưng, bất kể là điểm nào nhất, nữ nhân này chiếm được tâm của Vũ Văn Hạo, đây là ngàn vạn nữ tử từ lực cũng khó có được, mà nàng ở trong tươi cười ảm áp như gió xuân thoai mái chiếm được.

"Bàn cung trong ngày thường rảnh rỗi không có việc làm, liền thích làm vài thứ. Đây là vài thứ ta tự mình làm. Là dùng vỏ sò bờ biển, xuyên thành. Nếu là treo cạnh cửa sổ, ngẫu nhiên lúc gió thổi vào, liền có thể đủ nghe thấy âm thanh vỏ sò chạm vào nhau. Còn có thể làm đồ chơi cho thế từ cùng quận chúa." Như mã nhân đem vật cầm trong tay cung nữ phía sau đưa đến trước mặt Mộ Dung Thu, sau đó mở miệng giải thích.

Mộ Dung Thu cúi đầu nhìn sang, nhất thời ánh mắt bị hấp dẫn. Vỏ sò đẹp để nhiều màu, từng cái hình dạng cũng không giống nhau, sợi dây xuyên đều là dây vàng bạc, dưới ánh mặt trời. Thủ công quá mức tinh xảo! Từ sau khi nàng lâm bồn, trong tháng cũng có rất nhiều người đưa tới kỷ trấn dị bảo, vừa mới bắt đầu có thể sờ vui vẻ, nhưng nếu nhìn nhiều thì có thể mệt nhọc. Nhưng thật không ngờ thứ Như mã nhân đưa tới này giống với chuông gió ở hiện đại, đúng là như thế!

Nàng lập tức sai Lan Ngọc đem hòm thủ lại: "Như mã nhân tay nghề tinh xảo! Tinh xảo như vậy, thật khiến người khó lý khai tâm mắt."

"Ha ha, Cổ muội muội cũng tặng bản cung cùng Thái hậu một người một cái. Trong ngày hè, một bên luyện chữ một bên thổi, nghe âm thanh kia, tựa như có người đang đàn thất huyền cảm vậy. Quả nhiên là hay lắm. Bất quá cái của bản cung lại không đáng yêu tinh xảo như mã nhân đưa cho vương phi này." Hoàng hậu nương nương lập tức cười nói.

Như mã nhân mỉm cười: "Hải đồng đều thích màu sắc rực rỡ. Mấy vỏ sò đều nhỏ nhắn, thanh âm không lớn, liền sẽ không ảnh hưởng của thế từ cùng quận chúa."

Nghe vậy, Mộ Dung Thu càng cảm thấy Như mã nhân cẩn thận. Liền ngay cả chuyện nhỏ như vậy cũng có thể suy nghĩ chu đáo.

"Hoàng hậu cùng vương phi đều đã có, chỉ mình bản cung không có, thật là làm cho người hăm mộ cực kỳ." Hoàng quý phi có mấy phần tỉnh tỉnh tiểu hải tử nói. Nàng trước kia lúc ở trong cung của hoàng hậu thời điểm nhìn thấy, cũng đã ưa thích hết sức.

Như mã nhân nghe vậy, thân thái tự nhiên nói: "Cái của tỷ tỷ muội muội đã làm. Chính là mấy ngày gần đây có thiếu chút sơ to, đang cho người ở trong cung đi chuẩn bị. Tỷ tỷ dung mạo thanh lệ thoát tục, muội muội suy nghĩ mấy ngày, mới quyết định có vài loại vỏ sò đến phối hợp. Mong rằng tỷ tỷ không ghét bỏ."

"Muội muội hiện giờ đang có bầu, vẫn là đừng làm. Hao tổn tinh thần, thương tổn mắt. Dù sao sau này còn có nhiều thời gian." Hoàng quý phi nghe Như mã nhân nói như vậy, nhất thời mở miệng nói.

Mộ Dung Thu ở một bên nhìn các nàng mấy người ở chung, không thể khống chế làm kỳ. Rõ ràng Như mã nhân xuất thân là cung nữ, xuất thân so không được với hoàng hậu cùng hoàng quý phi, nhưng xem ra hoàng hậu cùng hoàng quý phi đều cùng nàng giao hảo, quan tâm là phát ra từ nội tâm.

Thế nhưng, bỗng nhiên Mộ Dung Thu nghĩ đến chuông gió gì đó dường như là hiện đại mới có, ở thời này nàng cũng chưa từng thấy qua. Chẳng lẽ Như mã nhân cùng nàng là đồng đạo? Nàng khó nhịn kích động, thứ hỏi: "Vật này là không phải tên là chuông gió sao? Như mã nhân biết TV sao?"

Như mã nhân nghe vậy, không hiểu nhìn về phía Mộ Dung Thu, nói: "Bất quá là một cái đồ chơi nhỏ mà thôi, không có tên. Cái tên chuông gió này có vẻ như cũng không tệ. Chính là, TV trong miệng vương phi là vật gì?"

"Không có gì. Chính là chợt nhớ tới đến, từ tính mã như vậy lấy tên là chuông gió hoặc là TV cũng không tệ." Mộ Dung Thu không khỏi có chút thất vọng, nguyên lai là nàng suy nghĩ nhiều.

Như mã nhân ôn nhu cười nói: "Vậy thì kêu chuông gió đi."

"Đừng vậy a, chuông gió, chuông gió, gió thổi tạo ra âm thanh êm tai như chuông, vừa tựa như tiếng chuông. Kêu chuông gió thật là chuẩn xác." Hoàng hậu cười nói.

Bình thành, Triệu gia.

Triệu Sơ tự tay khắc lại thanh mộc kiếm chuẩn bị sai hạ nhân đưa đi kinh thành, cho Hiền nhi làm lễ vật sinh nhật. Lại ở mấy tháng này họ hàng bên nhà tự phôi chút thảo dược. Cũng chờ xem thường này thuốc đó. Đều là thảo dược bổ thân khó cầu.

Mộ Dung Thu vừa lâm bồn không lâu, nàng nhất định sẽ muốn nhanh chút khôi phục dáng người. Ăn thảo dược này là tốt nhất. Có thể bổ thân, còn có năng lực trợ giúp khôi phục dáng người.

Thời điểm Triệu Thần tới gặp Triệu Sơ, thấy hắn đang cẩn thận phối thuốc. Liền liêm mi nói: "Phụ thân mẫu thân hiện thời lo lắng nhất là đệ, đã qua thời gian dài như vậy, đệ còn không buông được nàng sao?"

"Nếu nói buông liền có thể buông được vậy cũng tốt. Đại ca, đừng lo cho đệ." Triệu Sơ về mặt nhân trả lời.

"Mấy vị cô nương của đại gia tộc Bình thành nguyên bản chung tình với đệ. Nhưng đệ vẫn vô tình. Vốn cho là chỉ cần qua mấy ngày, Ngũ đệ có thể buông. Nhưng... Những thảo dược này là cho nàng? Nếu đã không bỏ buông được, hãy đi kinh thành nhìn một chút đi. Có lẽ sau khi nhìn thấy nàng, đệ có thể buông xuống." Triệu Thần tận tình khuyên nhủ. Hiện giờ hắn cùng với phụ mẫu thân rất lo lắng chuyện chung thân của Ngũ đệ. Nếu Ngũ đệ không thể buông được Mộ Dung Thu, đối với nữ tử khác cũng không có bất kì tâm tư gì.

Bên ngoài đồn đãi càng ngày càng khó, đều nói Ngũ đệ có bệnh không tiện nói ra, hay hoặc giả là ham mê đoạn tụ. Tuy rằng chỉ là lời đồn, Triệu Sơ không ngại. Nhưng toàn cả gia tộc lại sốt ruột.

Triệu Sơ nơi nào không biết trong lòng của mọi người đang suy nghĩ cái gì, càng là đã biết người bên ngoài đang đồn đãi cái gì. Nhưng hắn không để ý những lời đồn đãi đó. Theo như hắn nghĩ nếu đã không thể động tâm, liền không cần phải ủy khuất mình. Hắn rất hăm mộ Vũ Văn Mặc cùng Mộ Dung Thu. Cho nên hắn biết, thế gian này nữ tử có thể khiến hắn tin nhiệm cùng yêu thương sợ là đã ít lại càng thêm ít.

"Đề qua vài năm nữa đi." Triệu Sơ thân nhiên nói. Chờ qua vài năm nữa hắn có thể hoàn toàn buông xuống, hắn sẽ đi gặp nàng.

Triệu Thần thật sâu thở dài một tiếng, "Được rồi."

"Phụ thân! Ngũ thúc!" Phía sau truyền đến tiếng của nam hải tử.

Hai người quay đầu nhìn về phía nam hải tử, đồng thời trên mặt nổi lên nụ cười: "Đồng Đồng."

Triệu Thần lời nói thăm thía nói: "Vô luận gì đi nữa, hiện giờ vui vẻ nhất là bên dưới có hải tử."

Triệu Sơ con người đen lóc lóc, cười nhạt một chút, vẫn không nói gì cả.

...

Thời điểm đưa nhỏ được ba tháng, một ngày nọ, Mộ Dung Thu đang ngủ trưa. Nhưng Vũ Văn Khiêm không biết nơi nào không thoai mái liền há mồm khóc lớn. Vũ Văn Mặc sợ lắm cho Mộ Dung Thu bị đánh thức, liền không kêu vú nuôi, trực tiếp ôm lên, nhẹ giọng dụ dỗ: "Ngao, Khiêm Nhi, đừng khóc, ầm ỉ để mẫu thân nghỉ ngơi."

Nhưng đứa nhỏ ba tháng có thể nghe hiểu cái gì! Chẳng qua là cảm thấy Vũ Văn Mặc ôm thật phần không thoai mái, tiểu thiếu gia lại càng cao giọng càng khóc lớn: "Oa oa oa..."

Vũ Văn Mặc nhất thời một mặt mất tuyến, tiểu hải tử đều có tình gây sự như vậy sao? "Ngao, ngao, Khiêm Nhi, đừng khóc. Nếu lại khóc, cẩn thận ta đánh cái mông người."

Vũ Văn Khiêm không để ý cha hấn, như cũ vẫn gào khóc.

Có lẽ là long phương thai, dường như là Vũ Văn Khiêm cùng Vũ Văn Kiều có tâm linh cảm ứng, nguyên bản chỉ mở to tròn cặp mắt nhìn lên trần nhà, nhưng về sau thấy Vũ Văn Khiêm chỉ một người khóc, dường như sợ anh mình rất cô đơn, cũng gia nhập hàng ngũ gào khóc.

Mộ Dung Thu cho dù là đang ngủ say cũng nghe được tiếng khóc, cơ hồ là bản năng, lập tức đứng lên, liền đã muốn xuống giường đi đến bên ngoài nhìn một đôi hải tử. Ai ngờ vừa mới xuống giường, đã thấy Vũ Văn Mặc chân tay luống cuống ôm đứa nhỏ, gần như có thể dùng một đầu đầy mồ hôi để hình dung, hấn hoàn toàn bối rối, đã không biết ứng đối rồi như thế nào rồi. Nàng còn tưởng rằng vì đứa nhỏ khóc mới khiến hấn như thế, về sau nhìn kỹ, mới phát hiện, đứa nhỏ thể nhưng tiều lên người hấn!

Tiểu tử này là bởi vì muốn đi tiểu mới khóc thét! Mà Vũ Văn Mặc một đại nam nhân, lại là đại nam tử cổ đại có chủ nghĩa nam nhân, nơi nào biết chiếu cố một đứa tiểu hài nhi! Lần đầu bị con tiểu ở trên người, hấn nhất định là không biết phải làm sao!

Mộ Dung Thu sững sờ nửa khắc, theo sau nhện không được cười to: "Con là đang nói cho chàng biết, nó muốn đi giải! Chàng ôm nó như vậy lúc la lúc lắc, chỗ đó của nó còn nhịn được sao!"

Vũ Văn Mặc cúi đầu nhìn quần áo, dung nhan lạnh lùng có chút đen.

Vũ Văn Khiêm hoàn sẽ không biết mình đã làm gì chuyện xấu, tiều xong liềnthur thái, còn khanh khách cười ra tiếng. Bên kia Vũ Văn Kiều cũng cười theo. Vũ Văn Mặc dù sao cũng là Nam Dương Vương tôn quý, nơi nào đã gặp qua loại gièm pha này, toàn bộ mặt đều đen.

Mộ Dung Thu lập tức ngưng cười, vội từ trong tay Vũ Văn Mặc tiếp nhận con: "Chàng nhanh đi đổi bộ quần áo đi."

Chờ Vũ Văn Mặc đi thay quần áo, Mộ Dung Thu liền lập tức gọi vú nuôi đổi bộ quần áo cho Vũ Văn Khiêm, sau đó cho bú sữa. Vũ Văn Khiêm cả ngày trôi qua đều là tâm tình tốt, khanh khách tiếng cười. Sau khi Vũ Văn Mặc thay quần áo trở về, sắc mặt mặc dù đã tốt chút, nhưng có chút kỳ quái.

Dù sao hấn ở trước mặt Mộ Dung Thu đã đánh mất mặt mũi, cũng có chút không thoải mái. Đặc biệt vài tiếng cười kia của Mộ Dung Thu. Nhưng kẻ này khó chịu giằng co vài ngày. Mộ Dung Thu nguyên bản không biết hấn lại đang náo chuyện kỳ quái gì, dù sao mặt càng ngày càng đen, Mộ Dung Thu cả ngày luôn nhìn một đôi hải tử cũng tự nhiên đã bỏ quên hấn. Cũng không trách nàng, một đôi hải tử này lúc nào cũng muốn quần quít lấy nàng, nếu một chút không nhìn thấy liền gào khóc, hai vú nuôi cũng vội vã xoay quanh, đồ thế nào cũng không được.

Chung quy cũng có một ngày, Mộ Dung Thu phát hiện Vũ Văn Mặc có vẻ như càng ngày càng không được bình thường, tránh không được quan tâm nói "Đã nhiều ngày nay trên triều đình có việc gì phiền lòng à? Thế nào mặt mày cau có vậy?"

Vũ Văn Mặc không có quan tâm nàng, vẫn như cũ nhìn chăm chăm sách trong tay. Có vẻ như xem thập phần mê mẩn.

Mộ Dung Thu nhũn mày, nhún vai, liền đi đến bên ngoài kia xem con trai con gái có ngủ tốt hay không.

"Đứa nhỏ không thể nuông chiều. Phải nghiêm khắc quân giáo. Đêm nay nàng mệt kệ bọn nó đi." Vũ Văn Mặc thấy nàng đi ra, liền lập tức khép sách lại trầm giọng nói.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu trong tâm buồn cười, nguyên lai là nàng gần đây đối với hấn không chú ý lắm, hấn trong khoảng thời gian này cảm thấy không được quan tâm, có chút ghen tỵ. Nàng nhìn lướt qua đôi hải tử, sau đó liền quay trở lại, trực tiếp ôm hông của hấn, dưới tình huống hấn còn chưa chú ý liền hôn gò má hấn một chút, sau đó dán lên bên tai hấn, ngữ khí mỉa hoặc xinh đẹp nói: "Đêm nay ta chủ động."

Kỳ quái là Vũ Văn Mặc sau khi nghe vậy, tâm mất như cũ đặt ở trong sách, lạnh giọng trả lời: "Hào."

Một ngày kia, hai vị Bình Sóc Vương vương phi thế nhưng đưa bài thấp muốn gặp nàng.

Mộ Dung Thu kinh ngạc vạn phần, Bình Sóc Vương không phải ở Bình thành sao? Tôi kinh thành khi nào? Sau đó từ trong miệng Vũ Văn Mặc biết được, Bình Sóc Vương mặt ngoài là đến thăm thân, thăm viếng các kiểu. Kỳ thực nguyên nhân chân chính là, Bình Sóc Vương hai năm qua ở Bình thành, chọc không ít sự tình, đặc biệt hai đệ đệ nhà mẹ đẻ của Cảnh vương phi cùng Dương vương phi bởi vì cường đoạt dân nữ, chiếm lấy ruộng đất thôn dân đã chọc giận dân chúng. Chuyện này vốn còn không có truyền đến kinh thành.

Nhưng Tri Phủ Bình thành đã lên sớ con. Sau khi Vũ Văn Hạo nhìn thấy sớ con lập tức sai người báo cho Bình Sóc Vương tiến đến kinh thành.

Hiện thời Dương vương phi cùng Cảnh vương phi tiến đến gặp nàng, sợ là đến cầu tình đi? Cho nên khi tiếp đãi Cảnh vương phi cùng Dương vương phi, Mộ Dung Thu nói chuyện cũng rất cẩn thận, một chữ cũng không hời dến lí do bọn hấn họ đến kinh thành.

Khách sáo nói mấy câu các nàng đã không nhịn được.

Đã hơn một năm không gặp, Cảnh vương phi cùng Dương vương phi không mỹ mạo như trước đây. Đặc biệt Cảnh vương phi còn phát tướng, vên vên mập ra một vòng. Lại nhìn Dương vương phi, có thể do đường đi mệt nhọc từ Bình thành tới, vành mắt đen thật nghiêm trọng.

Cảnh vương phi là vì sau khi sinh đứa nhỏ thân thể phát phúc, mà nàng lại luôn tham ăn, liên không thể giảm xuống đi. Hiện giờ nhìn thấy Mộ Dung Thu đã sinh đứa nhỏ, đáng người soi vào trước càng đẹp, trong mắt đều là ghen tị, chính là trước mặt các nàng tới gặp Mộ Dung Thu là có chuyện muốn nhờ, "Nam Dương vương phi, tỷ muội chúng ta hôm nay tới đây cầu gặp người là có chuyện muốn nhờ."

"Đúng vậy a. Ở kinh thành chúng ta không có hiểu biết. Chỉ quen vương phi ngài. Thịnh vương phi vô luận thế nào cũng đều phải giúp bọn ta một chút." Dương vương phi lo lắng nói.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu chính là nhàn nhạt cười, hiểu biết? Thời điểm ở bình thành, nàng cũng không có quên, các nàng hai người không có hảo tâm muốn nhét nữ nhân vào bên người Vũ Văn Mặc. Hôm nay xảy ra sự tình, lại đến tìm nàng? Muốn nàng hỗ trợ, thế nhưng làm gì mà có chuyện tốt như vậy? Huống hồ hai đệ đệ của hai nàng cũng đúng là bị trừng phạt đúng tội. Cường đoạt dân nữ, chiếm lấy ruộng đất, mỗi một tội danh đều không thể tha thứ!

Chuyện xảy ra ở Bình thành, Bình Sóc Vương không có khả năng không biết. Chính là đã mở một con mắt nhắm một con mắt. Lúc này chuyện ập lên đầu mới biết sai lầm có tác dụng gì? Người bị hại biết đến nơi nào mới nói rõ lí lẽ đây?

"Cảnh vương phi cùng Dương vương phi cũng không phải không biết cả đôi bên phi chán ghét nhất sao người người như thế nào sao?" Mộ Dung Thu đánh gãy lời nói của hai người, dường như là muốn đổi đề tài.

Cảnh vương phi cùng Dương vương phi đồng thời lắc đầu. Các nàng cùng Mộ Dung Thu căn bản chưa hề tiếp xúc. Lúc ấy ở Bình thành, các nàng chỉ là muốn mượn sức Nam Dương Vương, đối với Mộ Dung Thu căn bản cũng không có nhiều để ý. Huống chi lúc ấy sau khi Mộ Dung Thu lấy lý do trả lại hai tiểu thiếp cho phu quân các nàng, các nàng ở trong lòng có bao nhiêu thành kiến đối với Mộ Dung Thu.

Hiện giờ Mộ Dung Thu ngày ngày trôi qua càng ngày càng tốt. Vũ Văn Mặc càng đối với nàng chung tình. Các nàng hâm mộ đồng thời cũng đúng là hết sức ghen tị.

Mộ Dung Thu quét mắt liếc các nàng một cái, thấy các nàng trên mặt đầy vẻ nghi hoặc, Mộ Dung Thu nói tiếp: "Loại người bản phi ghét nhất chính là ý mạnh hiếp yếu, cường đoạt dân nữ, chiếm lấy ruộng đất của người khác! Loại người này nếu để bản phi gặp được, nhất định sẽ không suy nghĩ chút nào mà chén ép, càng sẽ đưa cho quan phủ xử lý nghiêm khắc."

Cảnh vương phi cùng Dương vương phi vừa nghe xong liền hiểu Mộ Dung Thu đây là đang cự tuyệt các nàng!

Phải tuyệt tình như thế sao? Các nàng đi cầu nàng ta nhưng là nể mặt nàng ta. Hiện giờ xiêm áo cao quý như vậy! Quả nhiên là làm cho người ta càng nhìn càng thấy đáng giận!

Dương vương phi sắc mặt khó coi, cắn răng nói: "Vương phi nếu không muốn giúp cứ việc nói thẳng. Làm gì phải quanh co lòng vòng như thế."

"Đúng vậy a. Lãng phí thời gian vô ích." Cảnh vương phi nhất thời đứng lên. Về sau kéo kiệt thu hồi châu báu vừa mới đưa cho Mộ Dung Thu.

Lúc rời đi gần dừng dừng.

Mộ Dung Thu khinh thường cười lạnh, cảm thấy hai người kia còn không nhìn rõ được tình huống, ngược lại giống như là nàng đến cầu các nàng!

"Trong kinh thành trên mọi phố lớn ngõ nhỏ đều bàn về chuyện của hai người đệ đệ Cảnh vương phi cùng Dương vương phi. Nghĩ đến hai người kia cũng nên nhận lấy báo ứng. Đã gây ra tai họa cho không ít nữ tử cùng thôn dân đâu." Lan Ngọc nói với Mộ Dung Thu.

Thường Thu cả giận nói "Các nàng là thân phận gì, vương phi là thân phận gì, hôm nay là đi cầu vương phi hỗ trợ, cũng dám chân cao khí ngạo như vậy. Thật sự là khiến người ta đáng giận! Đáng giận hơn là, lẽ việc các nàng đưa tới vốn cũng không phải là thứ gì đáng tiền, trước mặt lại thu hồi. Thực tưởng rằng vương phi chúng ta hiếm lạ thứ rách nát kia?"

"Hai người này vốn là tiểu nhân, không cần quan các nàng." Mộ Dung Thu nghe ngữ điệu báo hộ của hai hai đầu, khòe miệng gọi lên cười cười. Dương vương phi cùng Cảnh vương phi, nàng vốn cũng chưa từng đề vào trong mắt. Chưa từng giao hảo, hiện tại cũng không cần phải vì hai người kia mà tức giận lãng phí tinh thần.

Không qua hai ngày, liền có tin. Vũ Văn Hạo hạ chi triệt bỏ phong hào Bình Sóc Vương, biếm làm binh dân. Về phần hai người đệ đệ của Dương vương phi cùng Cảnh vương phi, đều bị phán xử tử hình!

Vũ Văn Hạo quyết định như vậy được dân chúng bội phục. Cũng càng cảm thấy dương kim thánh thượng thật là một minh quân! Đối với người trong hoàng tộc, cũng có thể phán quyết công đạo như thế! Ngẫm người từng bị hai người kia chi trích, vũ nhục đối với Vũ Văn Hạo tỏ ra rất mang ơn.

Đối với Vũ Văn Hạo, Mộ Dung Thu tâm phục khẩu phục. Không thể không nói, bề ngoài một người không thể quyết định hết thảy. Vũ Văn Hạo nhìn qua tao nhã, nhưng lại là cao thủ đưa bốn chính trị, khi nên tuyệt tình tuyệt đối sẽ không chùn tay.

Làm hoàng đế, tiền phải biết cương nhu lưu loát, như thế mới có thể đắc nhân tâm. Mà Vũ Văn Hạo có tiền đề làm ví dụ, đối với quốc gia đại sự không dám có điều uế oái. Lại càng sẽ không khiến mình quá trầm mê nữ sắc, luôn bảo trì thanh tịnh.

Nhìn thấy Vũ Văn Hạo như vậy, Mộ Dung Thu đều cảm thấy một mặt. Vì vậy càng xác định, Vũ Văn Mặc không phải hoàng đế, bằng không cho dù là Vũ Văn Mặc muốn kiến tri một chồng một vợ, cũng khó mà làm được. Hậu cung cũng giống

như triều đình, cho nên hoàng đế tuyệt đối không thể chuyển sủng một người, mới có thể ổn định triều đình, thần tử mới sẽ càng thêm trung tâm.

Ngày hôm nay là ngày sinh nhật của Hiến nhi, vốn chỉ muốn bán thân ở trong phủ ăn mừng một trận, nhưng Mộ Dung Ngạn, Trần thị, Vũ Văn Kháng, Vũ Văn Nghị, Khương thị, Lâm thị, còn có Mộ Dung Lan cùng phu quân của nàng Trình Phong cũng tới.

Cũng ở buổi sáng ngày hôm nay Hiến nhi nhận được một kiện Triệu Sơ sai người đưa tới, một kiện chế tác hoàn mỹ, một chút cũng không thô ráp, đối với nam hài tử mà nói, cái này so với châu báu hoàng kim còn tốt tới hơn nhiều! Hiến nhi cầm một kiện đi trong hoa viên khoa tay múa chân.

Vũ Văn Mặc cùng Mộ Dung Ngạn, Trình Phong, Vũ Văn Kháng bọn họ ở trong tiền viện vừa ăn rượu vừa nói chuyện phiếm.

Vừa vặn sau khi ăn cơm xong, nàng theo Trần thị Mộ Dung Lan vào nhà kể nói chuyện.

Đã hai ba tháng không gặp Trần thị, Trần thị so với mấy tháng trước hình như gầy đi một tí. Khí sắc hồng nhuận, vừa nhìn liền biết là nữ nhân đang ở trong chỗ hạnh phúc.

Biến hóa lớn nhất là Mộ Dung Lan, hơn một năm trước Mộ Dung Lan cao ngạo, không muốn cùng người giao thiệp. Hiện giờ nàng lại xử sự đưa đẩy khôn khéo hơn. Hiện giờ còn có bầu, ở Trình gia càng ngày càng được tôn trọng, cũng xem như khổ cam lai.

Mặt khác Khương thị cùng Lâm thị, nghe nói Vũ Văn Kháng lại có thêm hai thông phòng, là thiếu nữ mới mười lăm mười sáu tuổi. Khương thị ban đầu còn có sinh khí tức giận, nhưng là về sau cũng biết. Vũ Văn Kháng cùng Vũ Văn Nghị giống nhau, tuyệt đối không có khả năng đối với một nữ nhân chung tình.

Lâm thị hiện giờ nghiêm nhiên là biến thành một người khác, đầy đặn hơn không ít. Hiện giờ nàng có đứa nhỏ có thể gửi gắm, đối với Vũ Văn Nghị thật ra không có nhiều chờ đợi.

"Nhìn thế tử cùng quận chúa hiện tại liền biết tương lai nhất định là tuần nam mỹ nữ. Vương phi ngược lại thật sự là hảo phúc khí!" Khương thị đã nhìn qua Vũ Văn Khiêm cùng Vũ Văn Kiêu, hăm mộ nói với Mộ Dung Thư.

Mộ Dung Thư mỉm cười nói "Bây giờ còn nhỏ như vậy, nơi nào có thể nhìn ra."

"Vương phi tuyệt sắc khuynh thành, vương gia tuân mỹ tuyệt luân, thế tử cùng quận chúa dung mạo há lại có thể kém sao. Nếu vương phi không ghét bỏ, chúng ta có thể kết cái búp bê thân." Lâm thị một bên vuốt ve bụng vừa nói. Lâm thị trong lòng đã có thêm quyết định, nếu như nàng sinh con trai liền cưới quận chúa, ngày sau tiền đồ không có ranh giới. Nếu là nữ tử, gả cho thế tử, ngày sau là Nam Dương Vương phi, có thể hưởng thụ vinh hoa phú quý vô cùng.

Lâm thị đang tính toán cái gì, mấy người trong phòng sao lại không biết.

Mộ Dung Thư chỉ nhếch môi cười nhạt, nhiều người như vậy nàng cũng không có biện pháp cự tuyệt Lâm thị. Gần đây đã thân vận lẫn không thể thành thân. Hơn nữa chuyện tình cảm ngày sau của đôi hài tử nàng tuyệt đối sẽ không nhúng tay. Chi cần bọn họ hạnh phúc đều có thể.

Trần thị nhìn thấu tâm tư Mộ Dung Thư, liền đối với Lâm thị cười nói "Hiện tại thế tử cùng quận chúa tuổi còn nhỏ như vậy, nói cái gì mà định hôn đâu? Chờ ngày sau hãy nói đi."

Lâm thị ông ông miệng không nói thêm lời. Nàng cũng biết mình có chút trào cao. Thế nhưng, có cha mẹ nào không muốn đứa nhỏ của mình trôi qua tốt.

"Ngũ phu nhân hiện giờ bắt quả mới có bầu hai ba tháng, còn không biết là nhi tử hay nhi nữ. Đã muốn định búp bê thân cũng sợ là không được. Ngũ phu nhân cũng không cần sốt ruột, con cháu đều có phúc của con cháu." Mộ Dung Lan thanh âm có chút lạnh như băng nói. Kỳ thực nàng cũng không có ý là Lâm thị không tốt. Chỉ là Lâm thị không biết thân phận không biết tôn ti ở trường hợp này muốn cùng Mộ Dung Thư định thân, đã quá mức không để ý tới cảm thụ của Mộ Dung Thư, loại hành vi này ngược lại có chút khiến người khác khó chịu.

Lâm thị tự biết mình đã nói lỗ, liền xấu hổ nọ cười sau đó cúi đầu uống nước.

"Tứ muội, đại khái khi nào thì lâm bồn?" Mộ Dung Thư nhìn thoáng qua bụng Mộ Dung Lan, cũng không nhỏ, đại khái đã hơn bảy tháng.

Mộ Dung Lan trả lời: "Còn hai tháng nữa."

"Một tháng cuối cùng phải cẩn thận chút, chớ xuất môn nhiều." Mộ Dung Thư đã sanh một lần liền có kinh nghiệm, liền dặn Mộ Dung Lan.

"Phu quân cũng sớm đã sai người tìm bà mẹ rồi. Vương phi yên tâm." Mộ Dung Lan có chút ngượng ngùng cười nói. Tuy rằng Trình Phong thân mình gầy yếu, nhưng là nam tử chân chính đỉnh thiên lập địa, đối với nàng cẩn thận chiều chuộng. Trong ngày thường những thứ nàng không nghĩ tới, hẳn cũng có thể nghĩ ra được. Từ khi nàng biết mình không bán như trong tưởng tượng của mình, ở trong mắt Trình Phong nàng vẫn như cũ là nữ tử băng thanh ngọc khiết, thì càng có tự tin. Phụng dưỡng cha mẹ chồng cũng càng dụng tâm, tuy rằng cha mẹ chồng hai người đối với nàng vẫn là trong lòng có khúc mắc. Nhưng khi cần năng nổ lực, tin tưởng cha mẹ chồng sớm hay muộn cũng sẽ có một ngày đối với nàng suy nghĩ sẽ hoàn toàn đổi mới.

Mộ Dung Thư cùng Trần thị nhìn nhau cười. Trước thời điểm Mộ Dung Lan gặp được các nàng không lâu mới biết được. Nguyên lai Mộ Dung Lan cùng Trình Phong đã có một đoạn qua lại như vậy. Trách không được Trình Phong sẽ kiên trì như vậy muốn cưới Mộ Dung Lan vì chính thể, nguyên lai là đã sớm ái mộ Mộ Dung Lan. Mà Mộ Dung Lan đối với Trình Phong cũng là chân ái. Về phần Mộ Dung Lan đã từng vì Triệu Sơ làm việc ngược kia, liền tính là một đoạn quá khứ có thể vén lên bước qua.

Khương thị cười nói: "Trình thiếu gia thật là có tâm. Bà mẹ cũng đã tìm xong rồi, người cũng có thể yên tâm chút."

"Vốn là tính chờ thời điểm sắp lâm bồn tìm là được, nhưng công công cùng bà bà không đồng ý, liền báo trước tiên phải tìm. Bà mẹ là người đáng tin. Là người đã từng đỡ đẻ cho vương phi." Mộ Dung Lan trả lời.

"Là cho bà mẹ đỡ đẻ cho vương phi?" Lâm thị kinh ngạc hỏi. Vũ Văn Nghị tuy rằng mấy ngày gần đây đối nàng so trước kia quan tâm hơn. Nhưng chó không đối được thích ăn cứt, Vũ Văn Nghị tuyệt đối sẽ không thỏa mãn chuyện chỉ có một nữ nhân. Tinh thần của hẳn đều ở trên người nữ nhân khác, tự nhiên cũng sẽ không thể lãng phí quá nhiều tâm tư ở trên người nàng. Nàng vốn cũng là nghĩ sắp đến thời điểm lâm bồn tìm là được, trước mắt nghe Mộ Dung Lan nói là trước tiên phải tìm, nàng liền cũng có tâm tư tính toán một chút.

Mộ Dung Thư nói: "Hai người bà tử kia tin được, kinh nghiệm nhiều. Ở trên tay các nàng còn không có sản phụ nào khó sinh đâu."

"Một khi đã như vậy, ta cũng muốn thuê hai người bà tử này." Lâm thị nghe vậy, lập tức nói. Nàng từ trước tới nay thân mình không khỏe mạnh tráng kiện, nếu là khó sinh, sợ là cứu từ nhất sinh, dùng nhiều bạc một chút cũng là đáng làm.

"Đến lúc đó muội đi gặp ta. Ta liền cùng muội dẫn một chút." Mộ Dung Lan nhìn về phía Lâm thị nói.

Lâm thị gật đầu: "Hào, cứ quyết định như vậy."

Về sau Lâm thị một mối, Khương thị liền cùng Lâm thị đi trở về. Còn lại Trần thị cùng Mộ Dung Lan.

Trần thị lo cho đứa nhỏ, cũng sớm liền trở về.

Cuối cùng thế nhưng chỉ còn lại có Mộ Dung Lan.

"Đại tỷ, muội nghe nói Triệu ngũ công tử đến nay vẫn chưa thành thân." Mộ Dung Lan uống vài ngụm trà, nhìn Mộ Dung Thư dè dặt cẩn trọng mở miệng nói.

Nghe vậy, Mộ Dung Thư hai mắt lại lại nhìn về phía Mộ Dung Lan.

Mộ Dung Lan cười cười xấu hổ, thấy ánh mắt Mộ Dung Thư có vẻ như có chỗ hiểu lầm, liền cười giải thích nói: "Đại tỷ chớ hiểu lầm. Hiện giờ ở trong lòng tứ muội, không người nào so được với phu quân. Qua mấy ngày nay, muội cũng rất cực hiểu được, người muội ái mộ là phu quân, cũng không phải là Triệu ngũ công tử."

Nghe xong Mộ Dung Lan giải thích, Mộ Dung Thư biết là bản thân mình hiểu lầm, liền xấu hổ cười nói: "Là bản phi suy nghĩ nhiều." Mộ Dung Lan đã từng vì Triệu Sơ mà làm nhiều chuyện khác người như vậy, hiện giờ lại nhắc tới Triệu Sơ, làm cho người người khá ngại.

Kỳ thực, đối với Triệu Sơ. Nàng là áy náy. Hơn một năm nay, hẳn vẫn như cũ là loi một mình, nghe nói lúc đầu có rất nhiều nữ tử ái mộ hẳn, cũng ngày ngày mỗi người lấy một loại lý do để đi Triệu phủ thấy hẳn, trong đó có đủ các loại thiên kim, nhưng là Triệu Sơ cũng không có đối với bất kỳ người nào động tâm. Tin đồn cũng chỉ trích của người trong Bình thành đối với Triệu Sơ rằng đều đã nghe nói, hiện giờ Triệu Sơ sợ là không bỏ xuống được gì?

Mộ Dung Lan nhìn thấy phản ứng Mộ Dung Thư, cười nhẹ, "Đại tỷ không phải không biết tâm tư Triệu ngũ công tử. Triệu ngũ công tử nhất định sẽ mắt mắt cá đôi." Không biết vì sao, nàng vốn cho là mình là người đáng thương nhất trên đời này, nhưng hiện tại xem ra, nàng cũng là người hạnh phúc nhất trên đời. Mà Triệu Sơ mới là người làm cho người đau lòng.

Kiên trì của hẳn làm cho người ta cảm thấy đau lòng. Từ lúc vừa mới bắt đầu liền đã định hẳn vĩnh viễn cả đôi đều sẽ không có được, mà hẳn cũng chỉ có thể trả giá. Chỉ có như thế, hẳn mới có thể cam tâm.

"Mỗi người đều có lựa chọn của mình, không ai có quyền can thiệp vào quyết định của hẳn." Mộ Dung Thư cúi đầu nghĩ khi thần nhiên nói. Nàng từng muốn tìm nữ tử xuất sắc giới thiệu cho Triệu Sơ, nhưng vừa nghĩ đến nếu Triệu Sơ biết hết thấy đều là nàng an bài thì hẳn sẽ nghĩ sao?

Vậy thì hết thấy đều giao cho vận mệnh quyết định đi. Nàng tin tưởng Triệu Sơ sẽ không vĩnh viễn như thế.

Một tháng sau, Mộ Dung Thư nhận được thư của Hồng Lăng. Biết được Hồng Lăng vào một tháng trước đã lâm bồn. Là một bé gái. Nghe nói ngày nàng sinh cả vườn hoa đào nở, cảnh sắc đẹp để mê người. Lấy tên là Trương Mễ.

Thế tử Tạ Nguyên vì khó sinh mà chết. Chỉ để lại một nhi tử. Sau khi chính thể hẳn tử thế, Tạ Nguyên cũng đã tuyên bố với bên ngoài, trọn đời này sẽ không tái giá. Mà con hẳn cũng là đại công chúa tự mình nuôi nấng. Không quá bao lâu, vốn tưởng rằng Tạ Nguyên sẽ thương tâm quá độ mà tử tế liêm tính tình, nhưng không nghĩ đến, hai tháng sau, Tạ Nguyên khôi phục thái độ bình thường. Phong lưu tiêu sái như xưa.

Chính là, hẳn đến tột cùng là thật sự tiêu sái, hay là ra về tiêu sái, chỉ có tự hẳn biết.

Tựa như hẳn lúc riêng tư đã nói với Triệu Sơ như vậy: "Không phải mỗi người đều có thể có dũng khí như Vũ Văn Mặc vậy. Cũng không phải mỗi người sẽ có phúc khí giống như Vũ Văn Mặc vậy. Có nữ tử như Mộ Dung Thu bồi bên người."

Năm năm sau.

Đại Hoa quốc dưới sự trị vì của Vũ Văn Hạo. Càng phần vinh phú cường.

Mộ Dung Thu cũng đang ở thời điểm đặc ý phát triển nhất! Rốt cục trong vòng năm năm trở thành thương hộ to lớn nhất toàn bộ Đại Hoa quốc. Đồng thời cùng Triệu gia cân sức ngang tài.

Nam nhân lẫn nữ nhân của Đại Hoa quốc người người cũng không dám coi khinh Mộ Dung Thu. Vô luận ở nơi nào, Mộ Dung Thu cũng đều nghe thấy tiếng khen ngợi của người.

Vũ Văn Mặc trong Đại Hoa quốc càng được dân chúng là khen ngợi. Mà Vũ Văn Mặc cùng Mộ Dung Thu ở Đại Hoa quốc, trở thành thần tượng của rất nhiều người cả trai lẫn gái tồn sùng.

Hiên nhi năm nay mười tuổi, tác phong ngày thường giống như tác phong một đại nam nhân vậy.

Vũ Văn Khiêm, Vũ Văn Kiêu, năm tuổi.

Hai cái tiểu bướng bỉnh này không sợ Vũ Văn Mặc, không sợ Mộ Dung Thu, chỉ sợ mỗi Hiên nhi.

"Hai người các người lại đang làm cái gì? Trở về phòng luyện chữ đi!" Hiên nhi mười tuổi thân cao một mét rưỡi. Ngũ quan hoàn mỹ, tuấn mỹ tuyệt luân, lúc này hẳn căn bản không giống bộ dáng bánh bao nhỏ lúc năm tuổi trước kia. Trong ngày thường đối Vũ Văn Khiêm và Vũ Văn Kiêu cực kì nghiêm khắc. Chỉ thấy hẳn vất hai tay, mắt hếch lên, Vũ Văn Khiêm và Vũ Văn Kiêu liền lập tức ngoan ngoãn nghe lời.

Về sau, Mộ Dung Thu cùng Vũ Văn Mặc muốn tăng tiến cảm tình, đem trọng trách dạy hai cái tiểu bướng bỉnh này giao cho Hiên nhi.

Vũ Văn Khiêm và Vũ Văn Kiêu bị Hiên nhi giám sát càng ngày càng thành thật nghe lời. Bất quá cũng chỉ là lúc Hiên nhi giám sát mới ngoan ngoãn như thế.

Chỉ cần Hiên nhi vừa ỷ khai, bọn họ sẽ lại chứng nào tật nấy. Đặc biệt Vũ Văn Khiêm, chính là quý gậy sượng, một lần đi chọc tổ ong, sau khi bị ong chích về mặt sưng phù như bánh bao mới yên tĩnh.

Về phần Vũ Văn Kiêu, kể thừa ưu điểm của Mộ Dung Thu cùng Vũ Văn Mặc, tuổi còn nhỏ đã có thể nhìn ra ngày sau sẽ là một nữ nhân khuynh quốc khuynh thành tuyệt sắc! Khuôn mặt nhỏ nhắn phấn nộn, đáng yêu đến cực điểm. Bình thường đầy đủ là nguy trang của nàng. Chỉ cần là chuyển tình thần muốn làm, liền nhất định phải làm bằng được!

Tỷ như Vũ Văn Khiêm nói: "Muội muội, muội là nữ hài tử, không thể trèo cây!"

Vũ Văn Kiêu từ trước tới nay không nhận thua, ngày thứ hai phải đi xuống thôn, cuối cùng cũng chọc phải tổ ong cho bằng được. Đến khi đồng dạng bị chích thành mặt bánh bao mới chịu. Nữ hài tử trời sinh thích đẹp. Vũ Văn Kiêu thấy bản thân mình trong gương có chút đáng sợ, oa oa khóc lớn, "Mẫu thân, Kiêu nhi bị hủy khuôn mặt!"

Có đôi khi, hai cái tiểu quý gậy sượng vốn ưa thích quần quít lấy Mộ Dung Thu cùng Vũ Văn Mặc. Nhưng Mộ Dung Thu cùng Vũ Văn Mặc lúc này chỉ thích thể giới hai người. Có đôi khi còn ở trong thời điểm làm cho người ta mặt hồng tím đập. Nhưng khi mới bắt đầu, cảm xúc đã nổi lên, hết sức căng thẳng, giữa giường lại xuất hiện hai quý gậy sượng như thiên sứ một mặt tươi cười.

Đứa nhỏ lớn, Vũ Văn Mặc xuống tay không lưu tình! Ban đầu còn đánh hai cái khiến bọn nó có thể kinh sợ. Nhưng mà đánh dù mạnh hơn. Bọn nó vẫn như thường không nghe.

"Phụ thân, mẫu thân, xấu hổ! Luôn dính cùng một chỗ!" Vũ Văn Khiêm mông đít nhỏ lắc trái lắc phải, làm mặt quý nói.

Vũ Văn Kiêu học theo ca ca, đồng dạng mần mẽ mông đít nhỏ lắc trái lắc phải, còn dơng đưa mặt quý: "Phụ thân, mẫu thân, xấu hổ! Luôn dính cùng một chỗ!"

Bình thường vào lúc này Vũ Văn Mặc sẽ muốn đánh người. Nhưng Hiên nhi xuất hiện: "Khiêm nhi, Kiêu nhi."

Hai tiểu gia hòa vào nghe thấy thanh âm Hiên nhi, liền lập tức đem mông đít nhỏ thu hồi, xoay người, một mặt thiên chân khả ái cười nhìn Hiên nhi. Ngọt ngào ngây thơ hô: "Ca ca."

Vũ Văn Khiêm mới vừa rồi là bộ dạng tiểu lưu manh, hiện tại lập tức là phong thái chính nhân quân tử. Vũ Văn Kiêu mới vừa rồi còn là tiểu bộ đáng vồ lại, giờ phút này lập tức liền biến thành tiểu thực nữ.

"Khiêm Nhi, viết một trăm lần đệ tử quy! Kiêu nhi, đi theo Thường Thu cô cô học tập lễ nghi đi!" Hiên nhi gác tay, tuấn mỹ gương đầu lên, âm thanh lạnh lùng nói.

Vũ Văn Khiêm cùng Vũ Văn Kiêu nghe nói vậy, không nói hai lời, lập tức nhanh như chớp đi chấp hành nhiệm vụ. Bọn nó biết nếu không hoàn thành nhiệm vụ, ca ca nhất định sẽ không tha cho bọn nó!

"Phụ thân, mẫu thân." Hiên nhi cấp bậc lễ nghĩa chu đáo, hướng Mộ Dung Thu cùng Vũ Văn Mặc đi tới.

Mộ Dung Thu lập tức tự mình rót chén trà cho Hiên nhi, cười nói: "Hiên nhi khổ cực." Hiên nhi bất quá mới mười tuổi, cũng đã là đọc hết tất cả sách trong thư phòng của Vũ Văn Mặc. Hiên nhi còn có bản lĩnh đã gặp qua liền không quên được, người khác cần mất vài ngày để nhớ, mà Hiên nhi chỉ cần nhìn qua một lần sau liền có thể nhớ kỹ. Đồng thời sẽ nhớ rõ mỗi câu xuất hiện tại mỗi trang. Cũng chính bởi vì như thế, đã thành qua rất nhiều phu tử, đến cuối cùng đều đã không ai có thể dạy được Hiên nhi.

Nếu không phải bởi Hiên nhi năm nay bắt quá là mới mười tuổi, phải qua năm năm nữa mới có thể tham gia khoa thi, mới có thể làm quan.

"Mẫu thân, Hiên nhi không khổ cực." Hiên nhi nhếch môi cười nói. Hẳn thích nhất chính là lúc cùng mẫu thân ở cùng một chỗ. Tuy rằng hẳn hiện tại đã trưởng thành, là người lớn rồi. Nhưng đối với mẫu thân như cũ vẫn thấp phẫn ý lại. Kỳ thực hẳn giúp mẫu thân quản đệ đệ muội muội, cũng là muốn có một ít thời gian cùng mẫu thân ở cùng một chỗ. Có đôi khi phụ thân không thích bọn họ quá mức dính lấy mẫu thân. Phụ thân thích một mình cùng với mẫu thân ở một chỗ, khiến cho mẫu thân chỉ đối với một mình phụ thân.

Vũ Văn Khiêm cùng Vũ Văn Kiêu nếu quá mức quần quít lấy mẫu thân, phụ thân nhất định sẽ phát hỏa. Bất quá hẳn là người thông minh, không không công mà lui, cũng tỷ như hiện tại. Hẳn có thể uống trà mẫu thân tự mình pha, còn có thể cùng mẫu thân nói chuyện. Nhưng phụ thân lại cũng không có dấu hiệu phát hỏa.

"Triệu Sơ nay mai sẽ đến kinh thành." Vũ Văn Mặc nhìn về phía Mộ Dung Thu nói.

Mộ Dung Thu đôi mắt liền lên một tia kinh ngạc, Triệu Sơ từ sau khi rời khỏi kinh thành, liền chưa từng quay lại. Hiện giờ cũng đã gần sáu năm, hẳn vẫn như cũ có độc.

Hôm sau, vừa đến giờ cơm trưa, Vũ Văn Khiêm cùng Vũ Văn Kiêu hai người bỏ chạy vào trong viện chơi đùa.

Mộ Dung Thu ở trong phòng nhắc nhở Lan Ngọc phân phó phòng bếp chuẩn bị cơm trưa phong phú chiêu đãi Triệu Sơ. Lan Ngọc cùng Thường Thu đều gà cho hộ vệ trong phủ. Lan Ngọc là gà cho Mã hộ vệ, mà Thường Thu là gà cho một hộ vệ khác. Bởi vì đều ở trong Vương phủ, liền đều lưu tại Vương phủ, vừa vặn hai người không muốn rời khỏi Mộ Dung thu, cũng đều lưu tại bên người Mộ Dung Thu hầu hạ. Có hai người các nàng ở đây, đều tiết kiệm được cho Mộ Dung Thu rất nhiều tâm tư.

Nàng đang phân phó, thấy Vũ Văn Kiêu chạy vào phòng, thở hổn hển, khuôn mặt nhỏ nhắn trịnh trọng nói: "Triệu Sơ ca ca dung mạo thật tuấn mỹ, so với phụ thân và ca ca càng đẹp mắt hơn! Còn hết sức lợi hại, có thể làm cho nữ nhi bị hủy dung. Nữ nhi muốn lấy thân báo đáp!"

Triệu Sơ cùng Vũ Văn Mặc vào nhà nghe thấy vậy, một về mặt kinh ngạc.

Vũ Văn Mặc ngăn người. Tạ Nguyên đi theo phía sau hai người cũng nghe thấy, đầu tiên là ngăn người, sau đó cất tiếng cười to: "Ha ha ha ha! Triệu Sơ, thật điểm phúc a!"

Vũ Văn Kiêu lại xoay người đối Triệu Sơ nói: "Triệu Sơ ca ca, chờ Kiêu nhi mười năm! Mười năm sau, Kiêu nhi nhất định sẽ gà cho ca!"

Mộ Dung Thu ngây ra như phỗng. Triệu Sơ ca ca? Ca ca? Bởi phận này...

Triệu Sơ cũng ngạc nhiên cười, quả nhiên là dung mạo như ca một vườn bách hoa, hẳn nhìn về phía Mộ Dung Thu, chợt phát hiện, thời gian có thể lắng đọng lại rất nhiều thứ. Thời gian để lại trên dung mạo bọn hắn không quá nhiều dấu vết. Bọn họ càng ngày càng thành thực. Đây là cuộc sống.

"Triệu Sơ ca ca, ca không nghe thấy gì sao? Trong mười năm không được đón dâu! Kiêu nhi muốn gà cho ca!"

TOÀN VĂN HOÀN

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](#).